

แก่นพระวจนะ
จากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย

ตัดตอนมาจาก พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

สารบัญ

บทนำ

1. พระวณะว่าด้วยพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าเพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
 1. พระวณะว่าด้วยพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าเพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
 - ก. ว่าด้วยวิวัฒนาการของพระเจ้าเรื่องพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติ
 - ข. ว่าด้วยวิวัฒนาการของพระเจ้าเรื่องพระราชกิจของพระองค์ในยุคพระคุณ
 - ค. ว่าด้วยยุคแห่งราชอาณาจักร—ยุคสุดท้าย
2. พระวณะว่าด้วยพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
 2. พระวณะว่าด้วยพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
 - ก. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยวิธีที่ซาตานทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม
 - ข.
พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยอุปนิสัยเยี่ยงซาตานของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามและธรรมชาติแก่นแท้ของพวกเขา
 - ค. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยเหตุผลวิบัติ
ความเห็นนอกรีตและมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม
 - ง. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยความจริงคือสิ่งใด
3. พระวณะว่าด้วยการเป็นคำพยากรณ์ต่อการทรงปรากฏและพระราชกิจของพระเจ้า
4. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยความลึกลับแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
5. พระวณะว่าด้วยสัมพันธภาพระหว่างแต่ละช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเจ้ากับพระนามของพระเจ้า
6. พระวณะว่าด้วยพระคัมภีร์
7. พระวณะว่าด้วยพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
8. พระวณะว่าด้วยการรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

9. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ากับงานของมนุษย์

10. พระวณะว่าด้วยวิธีที่จะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงในความเชื่อในพระเจ้าของเรา

ก. ว่าด้วยการเปิดเผยว่าการมีความเชื่อในพระเจ้าคือสิ่งใด

ข. ว่าด้วยวิธีที่จะปฏิบัติตามความจริง เข้าใจความจริง และการเข้าสู่ความเป็นจริง

ค. ว่าด้วยวิธีที่จะรู้จักตนเองและสัมฤทธิ์การกลับใจใหม่ที่แท้จริง

ง. ว่าด้วยวิธีที่จะก้าวผ่านการพิพากษากับการติสสอน และบททดสอบกับกระบวนการถลุง

จ. ว่าด้วยวิธีที่จะเป็นบุคคลผู้ซื่อสัตย์

ฉ. ว่าด้วยวิธีที่จะปฏิบัติการเชื่อฟังพระเจ้า

ช. ว่าด้วยวิธีที่จะถูกลงในหน้าที่ของคนเราอย่างเพียงพอ

ซ. ว่าด้วยวิธีที่จะสัมฤทธิ์การยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ด. ว่าด้วยวิธีที่จะเลือกเส้นทางในความเชื่อของเรา

ต. ว่าด้วยวิธีไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้า

ถ. ว่าด้วยวิธีที่จะสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

ท. ว่าด้วยวิธีที่จะรับใช้พระเจ้าและเป็นพยานต่อพระองค์

น. ว่าด้วยวิธีที่จะสลัดทิ้งอิทธิพลของซาตานและสัมฤทธิ์ความรอด

บ. ว่าด้วยวิธีที่จะไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทางอุปนิสัยและการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

11. พระวณะว่าด้วยการรู้จักพระเจ้า

ก. ว่าด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ข. ว่าด้วยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ค. ว่าด้วยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ง. ว่าด้วยพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

12. พระวณะว่าด้วยธรรมเนียม ประเพณีปฏิบัติการบริหาร และพระบัญชาของยุคแห่งราชอาณาจักร

13. พระวณะว่าด้วยข้อพึงประสงค์ การเตือนสติ การปล่อยโทษ และคำเตือนของพระเจ้า

ก. ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

ข. การเตือนสติและการปล่อยโทษของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

ค. คำเตือนของพระเจ้าสำหรับมนุษย์

14. พระวณะว่าด้วยมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับการให้นิยามบทอาชยานของมนุษย์

และว่าด้วยจุดจบของบุคคลทุกประเภท

15. พระวณะว่าด้วยการเผยวณะเรื่องความมั่งคั่งแห่งราชอาณาจักรกับบันปลายของมวลมนุษย์

และพระสัญญาแก่พระพรของพระเจ้า

บทนำ

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่
เพื่อเปลี่ยนวิถีทางที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติงาน และเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของทั้งยุค
นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติงานในยุคพระวณะ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพุดจากมมมมที่ต่างออกไป เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้ทรงเป็นพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และอาจสามารถมองเห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์
พระราชกิจเช่นนั้นทำไปเพื่อให้สัมฤทธิ์เป้าหมายได้ยิ่งขึ้นในการพิชิตมนุษย์
การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และการกำจัดมนุษย์
ซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของการใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในยุคพระวณะ
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนจึงได้มารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
แก่นแท้ของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในยุคพระวณะจึงถูกนำไปสู่การบังเกิดผลโดยครบถ้วนบริบูรณ์
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนได้ถูกตีแผ่ ถูกกำจัด และถูกทดสอบ ผู้คนได้เห็นพระวณะของพระเจ้า
ได้ยืนพระวณะเหล่านี้ และระลึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพระวณะเหล่านี้ ผลก็คือ
พวกเขาได้มาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฤทธานุภาพสูงสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า
รวมทั้งในความรักของพระเจ้าที่มีให้กับมนุษย์ และความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด คำว่า
“พระวณะ” อาจฟังดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ
แต่พระวณะที่กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นล้วนสะเทือนจักรวาล
พระวณะเหล่านั้นแปลงสภาพหัวใจของผู้คน แปลงสภาพมโนคติที่หลงผิดและอุปนิสัยแต่เดิมของพวกเขา
และแปลงสภาพหนทางที่โลกทั้งโลกเคยปรากฏ ตลอดหลายยุคหลายสมัยมานั้น
มีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีนี้
และมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ตรัสด้วยเหตุนี้และเสด็จมาช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเหตุนี้ จากเวลานี้ไป
มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
ได้รับการเลี้ยงและจัดหาให้โดยพระวณะของพระองค์ ผู้คนใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า
ท่ามกลางคำสาปแช่งและพระพรของพระวณะของพระเจ้า
และมีผู้คนมากกว่านั้นอีกที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระองค์
พระวณะเหล่านี้และพระราชกิจนี้ล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อความรอดของมนุษย์
เพื่อประโยชน์ต่อการทำให้น้ำพระทัยพระเจ้าลุล่วง

และเพื่อประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐานดั้งเดิมของโลกแห่งการทรงสร้างเดิม
พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยใช้พระวณะ พระองค์ทรงนำทางผู้คนทั่วทั้งจักรวาลโดยใช้พระวณะ
และพระองค์ทรงพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้พระวณะ ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงใช้พระวณะเพื่อนำพาโลกเดิมทั้งโลกไปสู่บัพทวาร
ด้วยเหตุนี้จึงจะเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

วณะของเราคือความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล
เราคือการจัดหาของชีวิตสำหรับมนุษย์และเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์
ค่าและความหมายของวณะของเราไม่ได้กำหนดพิจารณาจากการที่ว่า
วณะเหล่านั้นเป็นที่ระลึกรู้หรือยอมรับโดยมวลมนุษย์หรือไม่ แต่พิจารณาจากสาระสำคัญของวณะเหล่านั้นเอง
เพื่อให้ไม่มีบุคคลสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่สามารถรับวณะของเราได้
คุณค่าของวณะของเราและความช่วยเหลือของวณะเหล่านั้นต่อมวลมนุษย์ก็ไม่อาจประเมินค่าได้ไม่เท่ากับมนุษย์
คนใด ดังนั้น เมื่อเผชิญกับผู้คนจำนวนมากที่ปฏิเสธ เหยียดหยาม หรือเป็นกบฏต่อวณะของเราอย่างถึงที่สุด
จุดยืนของเราเป็นเพียงเช่นนี้เท่านั้นคือ
ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นพยานของเราและแสดงให้เห็นว่าวณะของเราเป็นความจริง
เป็นหนทาง และเป็นชีวิต ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่เราได้พูดนั้นถูก
แสดงให้เห็นว่ามันคือสิ่งซึ่งมนุษย์ควรได้รับการจัดให้มี และยิ่งไปกว่านั้นคือ สิ่งซึ่งมนุษย์ควรยอมรับ
เราจะยอมให้ทุกคนที่ติดตามเรารู้ข้อเท็จจริงนี้ว่า พวกที่ไม่สามารถยอมรับวณะของเราได้อย่างครบถ้วน
พวกที่ไม่สามารถนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พวกที่ไม่สามารถค้นหาจุดประสงค์ในวณะของเราได้
และพวกที่ไม่สามารถได้รับความรอดเพราะวณะของเรา
คือพวกที่ได้ถูกกล่าวโทษโดยวณะของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้สูญเสียความรอดของเรา
และไม่เรียวของเราจะไม่มีวันห่างจากพวกเขาเลย

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ไม่ว่าพระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้านั้นเรียบง่ายหรือลุ่มลึกในการปรากฏภายนอก
พระวณะก็ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงอันจะขาดเสียไม่ได้สำหรับมนุษย์นั้น เมื่อเขาเข้าสู่ชีวิต
พระวณะคือน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตซึ่งทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตรอดได้ทั้งในจิตวิญญาณและเนื้อหนัง
พระวณะจัดเตรียมสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่
หลักธรรมและหลักความเชื่อในทางศาสนาสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา เส้นทาง เป้าหมาย

และทิศทางที่เขาจะต้องอาศัยผ่านไปเพื่อที่จะได้รับความรอด
ความจริงทุกอย่างซึ่งเขาควรมีในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับวิธีที่มนุษย์เชื่อฟังและนมัสการพระเจ้า
พระวาทะเป็นเครื่องรับประกันที่ทำให้มั่นใจได้ถึงการอยู่รอดของมนุษย์
พระวาทะคือขนมปังประจำวันของมนุษย์
และพระวาทะยังเป็นสิ่งรองรับอันมั่นคงซึ่งทำให้มนุษย์สามารถเข้มแข็งและยืนหยัดได้เช่นกัน
พระวาทะนั้นมั่งคั่งไปด้วยความเป็นจริงของความจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติเนื่องจากมนุษยชาติที่
ถูกสร้างขึ้นดำเนินชีวิตไปตามพระวาทะนั้นมั่งคั่งไปด้วยความจริงที่มนุษยชาติซึ่งทรงสร้างใช้ในการหลุดเป็นอิสระ
จากความเสื่อมทรามและแคล้วคลาดจากกับดักของซาตาน มั่งคั่งไปด้วยการสอน การเตือนสติ
การหนุนใจโดยไม่เห็นแก่เหนื่อย และการบรรเทาทุกข์ซึ่งพระผู้สร้างทรงมอบให้มนุษยชาติที่ทรงสร้างขึ้น
พระวาทะคือดวงประทีปซึ่งชี้นำและให้ความรู้แจ้งแก่พวกมนุษย์เพื่อให้เข้าใจทุกสิ่งที่เป็นบวก
เป็นเครื่องรับประกันซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่าเหล่ามนุษย์จะดำเนินชีวิตไปตามและมาามีทุกสิ่งซึ่งชอบธรรมและดีงาม
เป็นเกณฑ์ซึ่งใช้ในการวัดผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหมด
และยังเป็นเครื่องหมายการนำทางซึ่งนำพาพวกมนุษย์ไปสู่ความรอดและเส้นทางแห่งความสว่างเช่นกัน

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ใน “พระวาทะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล” พระเจ้าทรงแสดงพระวาทะของพระองค์จากมุมมองของพระวิญญาณ
ลักษณะที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัสนั้นไม่สามารถบรรลุได้โดยมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง ยิ่งไปกว่านั้น
ศัพท์แสงและลีลาแห่งพระวาทะของพระองค์นั้นไพเราะและขับเคลื่อนอารมณ์
และไม่มีรูปแบบใดจากวรรณกรรมของมนุษย์ที่สามารถแทนที่สิ่งเหล่านั้นได้
พระวาทะที่พระเจ้าทรงใช้เปิดโปงมนุษย์นั้นเที่ยงตรง เป็นพระวาทะที่ไม่อาจหักล้างได้โดยปรัชญาใด
และพระวาทะเหล่านั้นนำพาผู้คนทั้งปวงไปสู่การบนอบ
พระวาทะที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษามนุษย์นั้นบาดตรงไปถึงส่วนลึกของจิตใจของผู้คนประหนึ่งดาบคม
บาดลึกเสียจนราวกับจะไม่เหลือที่ใดไว้ให้พวกเขาซ่อนเร้นเลย
พระวาทะที่พระองค์ทรงใช้ชูใจผู้คนพกพาเอาความปรานีและความรักมั่นคงมา
พวกมันอบอุ่นเสมือนอ้อมกอดของมารดาที่มีความรัก
และพวกมันทำให้ผู้คนรู้สึกมั่นคงปลอดภัยอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน
คุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดประการเดียวของถ้อยคำรัสเหล่านี้ก็คือ ในระหว่างช่วงระยะนี้
พระเจ้าตรัสโดยไม่ใช้พระอัครลักษณะของพระยาห์เวห์หรือพระเยซูคริสต์
ทั้งยังไม่ใช่พระอัครลักษณะของพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับทรงสอนและตรัสต่อพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ยังไม่ติดตามพระองค์ โดยการให้พระอัครลักษณะประจำพระองค์—พระผู้สร้าง—แทน สมควรแล้วที่จะกล่าวว่า นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การสร้างโลกที่พระเจ้าได้ทรงปราศรัยกับมวลมนุษย์ทั้งปวง ก่อนหน้านั้นพระเจ้าไม่เคยตรัสต่อมวลมนุษย์ที่ทรงสร้างอย่างละเอียดและอย่างเป็นระบบยิ่งนักเช่นนี้เลย แน่แน่นอนว่า

นี่ยังครั้งแรกด้วยเช่นกันที่พระองค์ได้ตรัสอย่างมากมายิ่งนักและยืดเยื้อยิ่งนักกับมวลมนุษย์ทั้งปวง นี่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยสิ้นเชิง ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

ถ้อยคำรัสเหล่านี้ก่อร่างขึ้นเป็นข้อมูลอักษรแรกที่พระเจ้าทรงแสดงออกท่ามกลางมวลมนุษย์

ซึ่งพระองค์ทรงเปิดโปงผู้คน ทรงนำพวกเขา พิพากษาพวกเขา และตรัสอย่างเปิดใจกับพวกเขาอยู่ในนั้น

และดังนั้น ถ้อยคำรัสเหล่านี้ยังเป็นถ้อยคำรัสแรกที่พระเจ้าทรงยอมให้ผู้คนรู้จักอย่างพระบาทของพระองค์

แห่งหนที่พระองค์ทรงอิงพระวรกาย พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

พระคำริของพระเจ้า และความห่วงใยของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์อยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน สามารถกล่าวได้ว่า

เหล่านี้คือถ้อยคำรัสแรกที่พระเจ้าได้ตรัสต่อมวลมนุษย์จากสวรรค์ชั้นที่สามนับตั้งแต่การทรงสร้าง

และเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงใช้พระอัครลักษณะประจำพระองค์เพื่อทรงปรากฏและทรงแสดงพระสุรเสียงจาก พระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ท่ามกลางพระวณะทั้งหลาย

ตัดตอนมาจาก บทนำของพระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

หนทางแห่งชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถมีได้ อีกทั้งก็ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถบรรลุอย่างง่ายๆ ได้

นี่เป็นเพราะว่าชีวิตสามารถมาจากพระเจ้าได้เพียงเท่านั้น กล่าวคือ

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครอบครองเนื้อแท้แห่งชีวิต

และพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีหนทางแห่งชีวิต และดังนั้นพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิต

และน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตที่ไหลอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเกี่ยวกับพลังแห่งชีวิต

ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายซึ่งนำชีวิตมาสู่มนุษย์ และได้ทรงจ่ายราคาแพงเพื่อที่มนุษย์อาจได้รับชีวิต

นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิตนิรันดร์

และพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นหนทางซึ่งมนุษย์ได้รับการฟื้นคืนชีพ

พระเจ้าไม่ทรงเคยห่างหายไปจากหัวใจของมนุษย์ และพระองค์สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ทรงเป็นแรงขับเคลื่อนสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ รากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

และแหล่งสะสมอันอุดมสำหรับการดำรงอยู่ของมนุษย์หลังกำเนิด พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เกิดใหม่

และทรงทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตไปตามทุกบทบาทของเขาได้อย่างมุ่งมั่นไม่ทอดอ

เนื่องเพราะพระฤทธานุภาพของพระองค์และพลังชีวิตอันมีอานุภาพของพระองค์
มนุษย์ได้ใช้ชีวิตมารุ่นแล้วรุ่นเล่า
ซึ่งตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีพลังแห่งชีวิตของพระเจ้าได้เป็นหลักคำสอนสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์
และเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาซึ่งมนุษย์ธรรมดาไม่เคยจ่ายมาก่อน
พลังชีวิตของพระเจ้าสามารถพิชิตพลังอำนาจใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น มันยังมากกว่าพลังอำนาจใดๆ
ชีวิตของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระฤทธานุภาพของพระองค์นั้นพิเศษกว่าความธรรมดาสามัญ
และพลังชีวิตของพระองค์ก็ไม่สามารถถูกเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดหรือกองกำลังศัตรูใด
พลังชีวิตของพระเจ้านั้นดำรงอยู่และแผ่รัศมีเจิดจรัสไม่ว่าจะเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใด
สวรรค์และแผ่นดินโลกอาจผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันมากมายใหญ่หลวง
แต่ชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นเช่นเดิมตลอดกาล ทุกสรรพสิ่งอาจล้มหายตายจาก
แต่ชีวิตของพระเจ้าจะยังคงอยู่ตามเดิม
เพราะพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งและรากฐานของการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านั้น
ชีวิตของมนุษย์มีกำเนิดที่มาจากพระเจ้า การมีอยู่ของสวรรค์ก็เพราะพระเจ้า
และการมีอยู่ของแผ่นดินโลกก็มีต้นกำเนิดมาจากพลังอำนาจของชีวิตของพระเจ้า
ไม่มีวัตถุใดที่ครอบครองพลังชีวิตสามารถอยู่เหนืออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า
และไม่มีสิ่งใดที่มีเรี่ยวแรงสามารถหลบหนีจากอำนาจครอบครองของพระเจ้า เช่นนี้แล้ว
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ทุกคนจำต้องหมอบกราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า
ทุกคนจำต้องใช้ชีวิตภายใต้การบัญชาของพระเจ้า และไม่มีใครสามารถหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร
ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต
และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า
หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู
และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์
เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ
โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์
นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั่นคือน้ำขุ่นซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่ง

หลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหน้าแห่งชีวิตมาให้จะยังคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้าเพียงแต่พยายามยึดติดกับอดีต เพียงแค่พยายามเก็บรักษาสິงต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต่อต้านพระเจ้าตลอดเวลาหรือ?

ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ

ดังคลื่นที่ถาโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย

เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว

เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?

เจ้าจะสามารถแก้ต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?

และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?

และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?

สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถให้ได้เพียงแค่การปลอมใจชั่วคราว

ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น

และไม่ใช่ว่าถ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม

ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาไตร่ตรองหรือ?

มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความล้าลึกต่างๆ ที่บรรจุอยู่ภายในหรือ?

เจ้าสามารถนำส่งตัวเจ้าเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของเจ้าเองได้หรือ?

หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถพาตัวเจ้าเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?

เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ

เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

1. พระวณะวณีสืบด้วยพระราชกิจตามช่วงระยะของพระเจ้าเพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

1. พระวณะว่าด้วยพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าเพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

1. แผนการจัดการทั้งหมดของเรา ซึ่งเป็นแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีนั้นประกอบด้วยสามระยะ หรือสามยุค ได้แก่ ยุคธรรมบัญญัติปฐมกาล ยุคพระคุณ (ซึ่งเป็นยุคแห่งการทรงไถ่ด้วยเช่นกัน)

และยุคแห่งราชอาณาจักรแห่งยุคสุดท้าย

งานของเราในสามยุคดังกล่าวแตกต่างกันในด้านเนื้อหาตามลักษณะของแต่ละยุค ทว่าในแต่ละระยะ

งานส่วนนี้จะมีเหมาะสมกับความจำเป็นของมนุษย์ หรือกล่าวให้ชัดเจนกว่านั้นได้ว่า

ถูกกระทำไปโดยสอดคล้องกับเล่ห์เพทุบายที่ซาตานนำมาใช้ในสงครามที่เราต้องเข้าต่อกรด้วย

วัตถุประสงค์แห่งงานของเราคือเพื่อทำให้ซาตานพ่ายแพ้

เพื่อสำแดงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่สิ้นสุดของเราให้เป็นที่ประจักษ์

เพื่อเปิดโปงเล่ห์เพทุบายทั้งสิ้นของซาตาน

และด้วยเหตุนี้จะเป็นการช่วยเผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งมวลซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานให้รอด

ทั้งหมดก็เพื่อแสดงถึงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา

และเพื่อเผยให้เห็นความน่าขยะแขยงเกินจะทนทนของซาตาน และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ

เพื่อช่วยให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความชั่วได้

เพื่อจะรับรู้ได้ว่าเราคือผู้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

เพื่อให้ได้เห็นกันอย่างชัดเจนว่าซาตานคือศัตรูแห่งมนุษยชาติ เป็นผู้ที่เลื่อม เป็นมารชั่วร้าย

และเพื่อให้พวกเขาสามารถบอกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นเต็มหัวใจถึงข้อแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว

ความจริงและความลวง ความบริสุทธิ์และความโสम्म

รวมถึงสิ่งใดยิ่งใหญ่เลอค่าและสิ่งใดไร้เกียรติควรเหยียดหยาม

ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้ไม่รู้เท่าทันจึงจะสามารถเป็นประจักษ์พยานฝ่ายเราได้ว่า

ไม่ใช่เราที่เป็นผู้บ่อนทำลายมนุษยชาติให้เลื่อมทรม และมีแต่เรา—พระผู้สร้าง—เท่านั้น

ที่สามารถช่วยมนุษยชาติให้อยู่รอด ที่สามารถมอบสิ่งต่างๆ ซึ่งให้ความสุขแก่พวกเขาได้

จนกระทั่งพวกเขาได้ตระหนักรู้ว่าเราคือผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

และซาตานเป็นเพียงหนึ่งในสิ่งดำรงอยู่ที่เราได้สร้างขึ้นมาและซึ่งต่อมากลับผันแปรพักตร์ไปจากเรา

แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเราแบ่งออกเป็นสามระยะ

และด้วยเหตุนี้เราได้ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลในการทำให้อะไรที่มีชีวิตทรงสร้างสามารถเป็นพยานต่อเราได้

เข้าใจเจตนาของเราได้ และรู้ได้ว่าเราคือความจริง

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

2. พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์แบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ทั้งสามช่วงระยะนี้ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

แต่น่าจะเป็นพระราชกิจสามช่วงระยะของยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักรมากกว่า

พระราชกิจแห่งการสร้างโลกได้เป็นพระราชกิจแห่งการสร้างมวลมนุษย์ทั้งปวง

นั่นไม่ได้เป็นพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และไม่มีความเกี่ยวพันใดๆ

กับพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด เพราะเมื่อครั้งที่โลกได้ถูกสร้างขึ้นนั้น

มวลมนุษย์ยังไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และดังนั้นจึงไม่ได้มีความจำเป็นที่จะต้องทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งการรอดของมวลมนุษย์

พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้นก็เมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้นเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง

การบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้นโดยเป็นผลของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และไม่ได้ก่อเกิดจากพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

เป็นหลังจากที่มวลมนุษย์ได้รับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการจึงได้เริ่มปรากฏขึ้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงมีสามส่วนด้วยกัน แทนที่จะเป็นสี่ช่วงระยะ หรือสี่ยุค

วิธีนี้เท่านั้นที่เป็นวิธีที่ถูกต้องในการอ้างอิงถึงการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

เมื่อยุคสุดท้ายมาถึงปลายทาง

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็จะได้มาถึงบทอวสานที่ครบบริบูรณ์แล้ว

บทสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดจะได้รับการทำให้เสร็จสิ้นอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

และหมายความว่ามวลมนุษย์จะได้ไปถึงบทอวสานของการเดินทางของพวกเขาแล้ว

หากปราศจากพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดแล้ว

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็คงจะไม่ดำรงอยู่ และก็คงจะไม่มีพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้นเป็นเพราะความต่ำทรามของมวลมนุษย์นั่นเอง

และเพราะมวลมนุษย์ได้ต้องการการรอดอย่างเร่งด่วนเช่นนั้นนั่นเอง

พระยาห์เวห์จึงได้ทรงสรุปปิดตัวการสร้างโลก และได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงได้เริ่มต้นขึ้น
ซึ่งหมายความว่าเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้น
“การบริหารจัดการมวลมนุษย์” ไม่ได้หมายถึงการนำชีวิตของมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่บนแผ่นดินโลก
(กล่าวคือ มวลมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม) ตรงกันข้าม
เป็นความรอดของมวลมนุษย์ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว กล่าวคือ
เป็นการแปลงสภาพมวลมนุษย์อันเสื่อมทรามนี้ นั่นเอง นี่คือความหมายของ “การบริหารจัดการมวลมนุษย์”
พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก
และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลกเช่นกัน
แต่กลับรวมถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่แยกจากการสร้างโลกเท่านั้น
เพื่อให้เข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์
จำเป็นที่จะต้องตระหนักรู้ถึงประวัติของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—
นี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักรู้เพื่อที่จะได้รับการช่วยให้รอด ในฐานะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าควรระลึกว่ามนุษย์ถูกพระเจ้าทรงสร้างขึ้น
และเจ้าควรระลึกถึงแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น
กระบวนการแห่งความรอดของมนุษย์
หากพวกเจ้าเพียงรู้วิธีปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำสอนในความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานของพระเจ้า
แต่ไม่มีความเฉลียวใจใดๆ เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
หรือเกี่ยวกับแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์
เช่นนั้นแล้วนี่คือสิ่งที่เจ้าขาดไปในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าไม่ควรพึงพอใจกับแค่การเข้าใจความจริงเหล่านั้นที่สามารถนำไปฝึกฝนปฏิบัติได้เท่านั้น
ในขณะที่ยังคงไม่รู้เท่าทันถึงวงเขตที่กว้างขึ้นของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า—
หากเป็นเช่นนั้นจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็หัวคือเกินไป
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือเรื่องราวเบื้องหลังของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
การถือกำเนิดของชาวประเสริฐแห่งจักรวาลทั้งปวง ข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง
และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะยังเป็นรากฐานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐอีกด้วย
หากเจ้าเพียงมุ่งเน้นที่การเข้าใจความจริงที่เรียบง่ายซึ่งเกี่ยวพันกับชีวิตของเจ้า และไม่รู้สิ่งใดเลยในการนี้
ซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในข้อล้าลึกและนิมิตต่างๆ ทั้งหมด
เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าก็จะไม่คล้ายกับผลิตภัณฑ์ที่มีข้อบกพร่อง
ซึ่งไม่มีอะไรดีเลยนอกจากมีไว้ดูเล่นหรือห่อหุ้ม?

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

3. ระยะเวลา 6,000 ปีของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ได้แก่
ยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร
พระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์ กล่าวคือ
พวกมันเป็นไปเพื่อความรอดของมนุษย์ที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงโดยซาตาน อย่างไรก็ตาม
ในเวลาเดียวกันพวกมันก็เป็นที่พระเจ้าอาจทรงสู้รบกับซาตานด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้
ดังนั้นที่พระราชกิจแห่งความรอดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ดังนั้น
การสู้รบกับซาตานจึงถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะด้วยเช่นกัน
และสองแง่มุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจึงถูกกระทำขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน
การสู้รบกับซาตานเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์โดยแท้จริง
และเพราะพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์มิใช่บางสิ่งที่สามารถถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผล
สำเร็จได้ในช่วงระยะเดียว การสู้รบกับซาตานยังถูกแบ่งออกเป็นระยะและเป็นช่วงเวลาด้วยเช่นกัน
และมีการเปิดศึกกับซาตานโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์และขอบข่ายของความเสื่อมทราม
ของซาตานในตัวเขา บางทีในจินตนาการของมนุษย์ เขาอาจเชื่อว่าการสู้รบนี้
พระเจ้าจะทรงใช้อาวุธกับซาตาน ในหนทางเดียวกับที่สองกองทัพจะต่อสู้กัน
นี่เป็นแค่สิ่งที่ภูมิปัญญาของมนุษย์สามารถจินตนาการได้ มันเป็นแนวคิดที่คลุมเครือและไม่สมจริงอย่างที่
กระนั้นมันก็เป็นสิ่งที่มนุษย์เชื่อ และเพราะเราพูด ณ ที่นี้ว่า
วิถีทางแห่งความรอดของมนุษย์คือโดยผ่านทาง การสู้รบกับซาตาน มนุษย์จินตนาการว่านี่คือวิธีการทำการสู้รบ
มีสามช่วงระยะในพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์
ซึ่งกล่าวได้ว่าการสู้รบกับซาตานได้ถูกแยกออกเป็นสามช่วงระยะเพื่อที่จะทำให้ซาตานปราชัยอย่างเด็ดขาด
กระนั้น
ความจริงด้านในของพระราชกิจทั้งหมดแห่งการสู้รบกับซาตานก็คือประสิทธิภาพของมันนั้นสัมฤทธิ์ได้โดยผ่าน
ทางพระราชกิจหลายขั้นตอน ได้แก่ การประทานพระคุณให้แก่มนุษย์
การกลายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์ การยกโทษให้กับบาปทั้งหลายของมนุษย์ การพิชิตชัยมนุษย์
และการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ตามข้อเท็จจริงแล้ว การสู้รบกับซาตานมิใช่การใช้อาวุธรบกับซาตาน
แต่คือความรอดของมนุษย์ การทรงพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์
เพื่อที่เขาอาจเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นี่คือวิธีที่ซาตานถูกทำให้ปราชัย
ซาตานปราชัยโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ เมื่อซาตานปราชัยแล้ว กล่าวคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น
ชาตานซึ่งถูกคูหมิ่นเหยียดหยามจะถูกพ้นจากการเอาไว้อย่างครบบริบูรณ์ และในหนทางนี้
มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้
เนื้อแท้แห่งความรอดของมนุษย์ก็คือสงครามกับชาตาน
และสงครามนี้โดยพื้นฐานแล้วสะท้อนอยู่ในความรอดของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคิของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

4. จุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง—

นี้หมายถึงความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของชาตาน
แม้ว่าแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะมีวัตถุประสงค์และนัยสำคัญแตกต่างกัน
แต่ละช่วงระยะก็เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
และแต่ละช่วงระยะก็เป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่แตกต่างกัน
ซึ่งดำเนินการโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของมวลมนุษย์
ทันทีที่เจ้าตระหนักรู้จุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะตระหนักรู้วิธีซึ่งคุณค่าในนัยสำคัญของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ
และจะระลึกวิธีปฏิบัติตัวเพื่อที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา หากเจ้าสามารถไปถึงจุดนี้ได้
เช่นนั้นแล้วการนี้ นิमितที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนิมิตทั้งมวล ก็จะกลายเป็นรากฐานของการที่เจ้าเชื่อในพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

5. หัวใจสำคัญของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้คือความรอดของมนุษย์—กล่าวคือ

การทำให้สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงนมัสการพระผู้สร้าง ดังนั้น
จึงมีความหมายยิ่งใหญ่ต่อแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ
พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใดที่ปราศจากความหมายหรือคุณค่า ในด้านหนึ่งนั้น
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนำมาซึ่งยุคสมัยใหม่และยุคสองยุคสมัยก่อนหน้านี้ ในอีกด้านหนึ่งนั้น
มันพึงทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งหมดและหนทางอันเก่าแก่ทั้งหมดของความเชื่อและความรู้ของมนุษย์
พระราชกิจของสองยุคก่อนหน้านี้ได้ดำเนินการไปตามมโนคติที่หลงผิดต่างๆ นานาของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม
ช่วงระยะนี้จักฉีกมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ออกไปจนหมดสิ้น ส่งผลให้พืชตมมนุษย์ชาติได้อย่างถึงที่สุด
พระเจ้าจะทรงพิชิตผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาล

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

6. จากพระราชกิจของพระยาห์เวห์จนถึงพระราชกิจของพระเยซู

และจากพระราชกิจของพระเยซูจนถึงพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้

สามช่วงระยะเหล่านี้ครอบคลุมเรื่องราวอันต่อเนื่องตลอดช่วงทั้งหมดของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเหล่านั้นล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว นับตั้งแต่การทรงสร้างโลก

พระเจ้าทรงพระราชกิจในการบริหารจัดการมวลมนุษย์อยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นปฐมกาลและบทอวาน พระองค์ทรงเป็นองค์แรกและองค์สุดท้าย

และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุคหนึ่งและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำยุคนั้นไปถึงบทอวาน

พระราชกิจสามช่วงระยะ ในยุคทั้งหลายที่แตกต่างกันและในตำแหน่งแห่งหนทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้น

คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวอย่างไม่มีผิดพลาด

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แยกช่วงระยะทั้งสามเหล่านี้ออกจากกันล้วนขึ้นอยู่กับพระเจ้า บัดนี้

จำเป็นที่เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระราชกิจทั้งหมดจากช่วงระยะแรกจนกระทั่งถึงวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าขององค์หนึ่งเดียว พระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้เลย

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

7. พระเจ้าองค์เดียวทรงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ นี่เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

และนี่เป็นเส้นทางเดียวสู่การรู้จักพระเจ้า

มีแต่พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้นได้

และไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะสามารถทำงานเช่นนั้นในพระนามของพระองค์ได้—

กล่าวคือมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์เองได้ตั้งแต่ปฐมกาลจน

ถึงวันนี้ แม้ว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้ดำเนินการในยุคและสถานที่ที่แตกต่างกัน

และแม้ว่าพระราชกิจของแต่ละช่วงระยะจะแตกต่างกัน

แต่ก็เป็นพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงกระทำ ในบรรดานิมิตทั้งหมด

นี่เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ควรรู้จัก และหากมนุษย์สามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์

เช่นนั้นแล้วเขาก็จะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

8. พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอยู่ที่ใจกลางของการบริหารจัดการทั้งปวงของพระเจ้า

และในช่วงระยะเหล่านั้นมีการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าไม่สามารถตระหนักถึงวิธีที่พระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จักพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันวิธีมากมายที่พระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และไม่รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงอีกด้วย

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือการแสดงออกอย่างเต็มรูปแบบของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะไม่รู้เท่าทันวิธีการและหลักการต่างๆ

ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพวกที่ยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นในคำสอนที่หลงเหลือจากพระราชกิจช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นคือผู้ที่จำกัดพระเจ้าไว้กับคำสอน และการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้านั้นคลุมเครือและไม่แน่นอน

ผู้คนเช่นนี้จะไม่มีวันได้รับความรอดของพระเจ้า

มีเพียงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ถึงพระอุปนิสัยที่ครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

และสามารถแสดงออกได้อย่างครบบริบูรณ์ถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่จะทรงช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด

และกระบวนการแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้ทรงทำให้ซาตานพ่ายแพ้และทรงได้รับมนุษย์มาแล้ว

เป็นข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะของพระเจ้า และเป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พวกที่เข้าใจเพียงหนึ่งช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นรู้จักเพียงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ในโมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เป็นเรื่องง่ายที่ช่วงระยะเดียวนี้ของพระราชกิจจะกลายเป็นคำสอน

และกลายเป็นน่าจะเป็นไปได้ว่ามนุษย์จะกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวเกี่ยวกับพระเจ้า

และใช้ส่วนเดียวนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

นอกจากนี้จินตนาการส่วนมากของมนุษย์สับสนปนเปอยู่ภายใน จนถึงระดับที่มนุษย์เห็นยว้างพระอุปนิสัยการทรงอยู่ และพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ตลอดจนหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเหนียวแน่นไว้ภายในข้อกำหนดต่างๆ ที่จำกัด

โดยเชื่อว่าหากพระเจ้าได้ทรงเป็นเยี่ยงนี้หนึ่งครั้ง เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงเหมือนเดิมตลอดเวลา

และไม่มีการเปลี่ยนแปลง

เฉพาะพวกที่รู้จักและซึ่งคุณค่าในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเท่านั้นที่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างเต็มที่และแม่นยำ อย่างน้อยที่สุดพวกเขาจะไม่นิยามพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของคณอิสราเอล หรือพวกยิว

และจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคหีนึ่งซึ่งจะทรงถูกดัดดัดกับกางเขนตลอดกาลเพื่อประโยชน์แห่ง

มนุษย์ หากคนเรารู้จักพระเจ้าจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น เช่นนั้นแล้วความรู้ของพวกเขาที่เล็กเกินไปมาก และมีปริมาณไม่มากกว่าน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร หากไม่แล้ว เหตุใดผู้ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงทางศาสนามากมายจึงตอกรังพระเจ้ายกกับกางเขนขณะยังทรงพระชนม์อยู่เล่า? ไม่ใช่เพราะมนุษย์จำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ภายในข้อกำหนดบางอย่างหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

9. พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของพระราชกิจอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะไม่ใช่จินตภาพ

หากพวกเขารู้จักพระเจ้าที่แสวงหาความรู้เรื่องพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่พระเจ้าทรงดำเนินการ

และนอกจากนั้นเจ้าต้องไม่ยกเว้นช่วงระยะใด นี่คือขั้นต่ำสุดที่พวกเขาที่พยายามรู้จักพระเจ้าต้องสัมฤทธิ์ผล

มนุษย์เองไม่สามารถเสกสรรความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

นี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์เองสามารถจินตนาการได้

และก็ได้เป็นผลสืบเนื่องของความโปรดปรานพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่บุคคลคนเดียว

ตรงกันข้ามเป็นความรู้ที่มาหลังจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

และเป็นความรู้เรื่องพระเจ้าที่มาหลังจากได้รับประสบการณ์กับข้อเท็จจริงของพระราชกิจของพระเจ้าแล้วเท่านั้น

ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยความคิดชั่วเล่น และไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถสอนกันได้

ความรู้ที่ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนตัว

การช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าอยู่ที่แกนกลางของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

กระนั้นภายในพระราชกิจแห่งความรอดนั้นได้รวมวิธีการทำงานหลายวิธีและวิถีทางมากมายที่ใช้เพื่อแสดงออก

ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์ที่จะระบุ

และสิ่งนี้เองที่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ การแยกชุดต่างๆ การเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงในตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจ การเปลี่ยนแปลงในผู้รับของพระราชกิจนี้ และอื่นๆ—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดรวมอยู่ในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างในวิธีทรงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตลอดจนการปรับเปลี่ยนในพระอุปนิสัย พระฉายา พระนาม พระอัครลักษณะ หรือการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ

ของพระเจ้า ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจสามารถเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งเท่านั้น และถูกจำกัดอยู่ภายในขอบเขตหนึ่ง

มันไม่เกี่ยวข้องกับการแยกยุคต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า
นับประสาอะไรกับแง่มุมอื่นๆ นี่ก็ข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัดอย่างแจ่มแจ้ง
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
มนุษย์ต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งความรอด
หากปราศจากข้อเท็จจริงนี้ความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้าจะไม่ได้ประกอบด้วยอะไรเลยนอกจากคำพูดคลวงๆ
ไม่มีอะไรมากไปกว่าการทำหน้าที่พระสังฆราชจากเก้าอี้ทำแขน

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

10. องค์รวมของพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นได้ถูกเปิดเผยไว้ในครรลองของแผนการบริหารจัดการหกพันปี
มันไม่ได้ถูกเปิดเผยเฉพาะในยุคพระคุณเท่านั้น อีกทั้งไม่ใช่เฉพาะในยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น
และยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ที่จะเป็นเช่นนั้นในช่วงเวลาของยุคสุดท้ายนี้
พระราชกิจที่ได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายเป็นตัวแทนการพิพากษา ความพิโรธ และการตีสอน
พระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติหรือพระ
ราชกิจของยุคพระคุณได้ อย่างไรก็ตาม
ช่วงระยะทั้งสามเชื่อมโยงกันและกันก่อร่างขึ้นเป็นความครบถ้วนหนึ่งเดียว
และทั้งหมดนั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าหนึ่งเดียว
เป็นธรรมดาที่การลงมือปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้ถูกแยกออกเป็นยุคต่างๆ
พระราชกิจที่ทรงทำในยุคสุดท้ายนำทุกสิ่งทุกอย่างมาสู่การปิดฉาก
ที่ทรงทำไปในยุคธรรมบัญญัตินั้นคือพระราชกิจแห่งการเริ่ม
และที่ทรงทำในยุคพระคุณคือพระราชกิจแห่งการไถ่ สำหรับเรื่องของนิมิตต่างๆ
ของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ไม่มีใครเลยที่มีความสามารถที่จะได้รับความเข้าใจหรือความเข้าใจเชิงลึกได้
และนิมิตเหล่านี้ยังคงค้างเป็นปริศนาอยู่ ในยุคสุดท้าย
มีเพียงพระราชกิจแห่งพระวจนะเท่านั้นที่ถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้น ทั้งนี้เพื่อที่จะนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร
แต่มันไม่ใช่เป็นตัวแทนของยุคทั้งหมด ยุคสุดท้ายไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคสุดท้าย
และไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคแห่งราชอาณาจักร
และพวกมันไม่ได้เป็นตัวแทนของยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ มันก็แค่ว่า
พระราชกิจทั้งหมดในแผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
นี่คือการเปิดฝาคู่มือแห่งความลึกลับ

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

11. แผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกแบ่งออกเป็นพระราชกิจสามระยะ

ไม่มีช่วงระยะหนึ่งใดเพียงลำพังที่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของสามยุคได้

แต่เป็นไปได้แค่เพียงหนึ่งของทั้งองค์รวม

พระนามพระยาหวิไม่สามรถเป็นตัวแทนองค์รวมแห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้พิสูจน์ว่า

พระเจ้าทรงสามารถเป็นไปได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น

พระยาหวิได้ทรงออกธรรมบัญญัติสำหรับมนุษย์ และได้ทรงส่งต่อพระบัญญัติมายังเขา

ขอให้มนุษย์สร้างวิหารและแท่นบูชาต่างๆ

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปเป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น

พระราชกิจนี้ที่พระองค์ได้ทรงทำไปมิได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งขอให้มนุษย์รักษาร
มบัญญัติเท่านั้น หรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในวิหาร หรือว่าพระองค์เป็นพระเจ้าหน้าแท่นบูชา

พูดได้เลยว่านี่คงไม่จริง พระราชกิจที่ทรงทำไปภายใต้ธรรมบัญญัติสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งยุคเท่านั้น

เพราะฉะนั้น หากพระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะจำกัดขอบเขตของพระเจ้าอยู่ภายในนิยามต่อไปนี้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้าคือพระเจ้าองค์ที่อยู่ในวิหาร และเพื่อที่จะรับใช้พระเจ้า

พวกเราต้องสวมเสื้อคลุมแบบบุโรหิตและเข้าสู่วิหาร”

หากพระราชกิจในยุคพระคุณไม่ได้ถูกดำเนินการจนแล้วเสร็จ

และยุคพระธรรมบัญญัติไม่ได้สานต่อมาจนถึงปัจจุบัน มนุษย์ก็คงจะไม่รู้ว่า

พระเจ้าทรงเปี่ยมปรานีและเปี่ยมความรักด้วยเช่นกัน หากพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้ถูกกระทำไป

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับมีเพียงพระราชกิจในยุคพระคุณเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดที่มนุษย์คงจะรู้จักก็คือว่า

พระเจ้าทรงสามารถไถ่มนุษย์และยกโทษให้กับบาปต่างๆ ของมนุษย์เท่านั้น มนุษย์คงจะรู้เพียงว่า

พระองค์ทรงบริสุทธิ์และไร้เดียงสา

และว่าพระองค์ทรงมีความสามารถพลีอุทิศพระองค์เองและถูกตรึงกางเขนได้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์

มนุษย์คงจะรู้เพียงสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดเลย ดังนั้น

แต่ละยุคเป็นตัวแทนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

สำหรับเรื่องที่พระอุปนิสัยด้านใดของเจ้ามีตัวแทนในยุคธรรมบัญญัติ ด้านใดมีอยู่ในยุคพระคุณ

และด้านใดมีอยู่ในช่วงระยะปัจจุบันนั้น

เฉพาะเมื่อช่วงระยะทั้งสามได้ถูกรวมเข้าเป็นองค์รวมหนึ่งเดียวแล้วเท่านั้น

พวกมันจึงจะสามารถเปิดเผยความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมาได้
เฉพาะเมื่อมนุษย์ได้มารู้จักครบทั้งสามช่วงระยะแล้วเท่านั้น เขาจึงจะสามารถเข้าใจมันได้อย่างครบถ้วน
ไม่มีช่วงระยะใดในสามช่วงระยะนี้ที่สามารถถูกละเว้นได้เลย
เจ้าจะมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ก็เฉพาะหลังจากที่ได้มารู้จักสามช่วงระยะเหล่านี้
ของพระราชกิจแล้วเท่านั้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้พิสูจน์ว่า
พระองค์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น
และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ก็ไม่ได้หมายความว่า
พระเจ้าจะทรงไถ่มวลมนุษย์ไปตลอดกาล เหล่านี้คือข้อสรุปที่มนุษย์วาดภาพขึ้นมา
การที่ยุคพระคุณได้จบลงไปแล้ว ไซ้ว่าเจ้าจะสามารถพูดได้ว่า พระเจ้าเพียงเป็นของกางเขนเท่านั้น
และว่าเฉพาะกางเขนเพียงลำพังเท่านั้นที่เป็นตัวแทนความรอดของพระเจ้า
การทำเช่นนั้นย่อมจะเป็นการให้นิยามต่อพระเจ้า ในช่วงระยะปัจจุบัน
โดยหลักแล้วพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจแห่งพระวาระ แต่เจ้าก็ยังไม่สามารถพูดได้อยู่ดีว่า
พระเจ้าไม่เคยทรงเปี่ยมปรานีต่อมนุษย์
และพูดว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงนำมาคือการพิพากษาและการติสอน
พระราชกิจในยุคสุดท้ายเผยแผ่ให้เห็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู
และความลึกลับทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะเปิดเผยบันปลายและบทอาสนกรรมของมวลมนุษย์
และสิ้นสุดพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดท่ามกลางมวลมนุษย์
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจในยุคสุดท้ายนั้นนำพาทุกสิ่งทุกอย่างไปสู่การปิดฉาก
ความลึกลับทั้งมวลที่มนุษย์ไม่เข้าใจจำเป็นจะต้องได้รับการคลี่คลาย
เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้หยั่งค้นลงไปในความลึกของพวกมัน
และมีความเข้าใจที่ชัดเจนโดยครบบริบูรณ์ในหัวใจของเขา เฉพาะเมื่อถึงตอนนั้น
เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงจะสามารถถูกจำแนกชนชั้นออกไปตามประเภท
เฉพาะหลังจากแผนการบริหารจัดการหกพันปีเสร็จสิ้นลงเท่านั้น
มนุษย์จึงจะมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะถึงตอนนั้น
แผนการบริหารจัดการของพระองค์ก็จะได้มาถึงปลายทางแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

12. พระราชกิจของวันนี้ทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเดินหน้าต่อ กล่าวคือ
พระราชกิจภายใต้แผนการบริหารจัดการทั้งหกพันปีได้เดินหน้าต่อ แม้ว่ายุคพระคุณได้สิ้นสุดลงแล้ว

แต่พระราชกิจของพระเจ้ายังมีความก้าวหน้า เหตุใดกันเล่า
เราจึงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระราชกิจระยะนี้ต้องยอดมาจากยุคพระคุณและยุครธรรมบัญญัติ?
ก็เพราะพระราชกิจของวันนี้เป็นการสานต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุคพระคุณ
และเป็นความก้าวหน้าต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุครธรรมบัญญัติ
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้เชื่อมโยงกันและกันอย่างแน่นแฟ้น
โดยที่ข้อต่อแต่ละข้อในสายโซ่เชื่อมต่อกับข้อถัดไปอย่างสนิทแนบแน่น
แล้วเหตุใดเราจึงกล่าวเช่นกันว่าพระราชกิจของช่วงระยะนี้จึงต้องยอดจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำจนแล้วเสร็จ
ไป? สมมติว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่ได้ต่อยอดจากพระราชกิจที่พระเยซูทรงได้กระทำจนแล้วเสร็จไป
จะต้องมีการตรึงกางเขนเกิดขึ้นอีกครั้งในช่วงระยะนี้
และจะต้องมีการดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของช่วงระยะก่อนหน้านี้ใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง สิ่งนี้จะไร้ความหมาย
และดังนั้นจึงไม่ใช่ว่าพระราชกิจได้เสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ยุคได้เดินหน้าต่อ
และระดับของพระราชกิจได้ยกสูงขึ้นกว่าก่อนหน้านี้
สามารถกล่าวได้ว่าพระราชกิจในช่วงระยะนี้สร้างขึ้นโดยใช้ยุครธรรมบัญญัติเป็นรากฐาน
และต่อยอดจากพระศิลาของพระราชกิจของพระเยซู พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสร้างขึ้นเป็นช่วงระยะ
และช่วงระยะนี้ไม่ใช่จุดเริ่มต้นใหม่
เพียงการผสมผสานรวมกันของพระราชกิจสามระยะเท่านั้นที่อาจถือเป็นแผนการบริหารจัดการหกพันปี

ตัดตอนมาจาก “การจุดเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์สมบูรณ์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

13. ไม่มีสักช่วงระยะเดียวในสามช่วงระยะสามารถถูกขู้นั้นในฐานะนิมิตเดียวที่มวลมนุษย์ทั้งปวงต้องรู้จัก
เพราะความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นคือพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
ไม่ใช่ช่วงระยะเดียวท่ามกลางทั้งสามช่วงระยะ トラバเท่าที่พระราชกิจแห่งความรอดยังไม่สำเร็จดูว่าง
การบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมไม่สามารถมาถึงบทธาสนที่ครบบริบูรณ์ได้ สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น
พระอุปนิสัยของพระองค์
และพระปรีชาญาณของพระองค์แสดงออกมาในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอด
ไม่ได้ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม
แต่ได้รับการแสดงออกอย่างค่อยเป็นค่อยไปในพระราชกิจแห่งความรอด
แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดแสดงออกถึงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า
และส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ไม่ใช่ทุกช่วงระยะของพระราชกิจที่สามารถแสดงออกถึงความครบถ้วนบริบูรณ์ของสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้โดย
ตรงและครบบริบูรณ์

เมื่อเป็นเช่นนั้นพระราชกิจแห่งความรอดจึงสามารถได้รับการสรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ได้อีกต่อเมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น

และดังนั้นความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถแยกออกจากพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้

สิ่งที่มนุษย์ได้รับจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นเพียงพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในส่วนหนึ่งส่วนเดียวของพระราชกิจของพระองค์

มันไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยและสิ่งที่ทรงเป็นซึ่งแสดงออกในช่วงระยะก่อนหรือหลังได้

นั่นเป็นเพราะพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่สามารถทำให้เสร็จสิ้นได้ทันทีในระหว่างช่วงเวลานึง หรือในสถานที่หนึ่ง แต่จะค่อยๆ กลายเป็นลึกขึ้นโดยสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของมนุษย์ ณ

เวลาและสถานที่ที่แตกต่างกัน เป็นพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระยะต่างๆ

และไม่ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในช่วงระยะเดียว

ดังนั้นพระปรีชาญาณทั้งหมดของพระเจ้าจึงตกผลึกในสามช่วงระยะแทนที่จะเป็นช่วงระยะเดียวเดียวๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นทั้งหมดทั้งมวลและพระปรีชาญาณทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ได้รับการจัดวางลงไปในการสามช่วงระยะนี้ และแต่ละช่วงระยะบรรจุสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเอาไว้

และแต่ละช่วงระยะคือบันทึกลงของพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ควรรู้จักพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในสามช่วงระยะนี้

สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นทั้งหมดนี้มีความสำคัญสูงสุดต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง

และหากผู้คนไม่มีความรู้เรื่องนี้เมื่อพวกเขาบวชรับใช้พระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ต่างจากพวกที่บวชรับใช้พระพุทธรูป

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์นั้น ไม่ได้ถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์

และควรเป็นที่รู้จักของพวกที่บวชรับใช้พระเจ้าทั้งหมด

ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะท่ามกลางมนุษย์แล้ว

มนุษย์ก็ควรรู้จักการแสดงออกของสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในระหว่างพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ต้องทำ สิ่งที่พระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้

และสิ่งที่มนุษย์ไม่ควรรู้จัก ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ควรรู้จัก

และสิ่งที่มนุษย์ควรรู้

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะดำเนินการบนรากฐานของช่วงระยะก่อนหน้า

ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศ โดยแยกออกจากพระราชกิจแห่งความรอด

แม้ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมากในยุคและชนิคมของพระราชกิจที่ดำเนินการ

แต่ที่แกนกลางของพระราชกิจก็ยังคงเป็นความรอดของมวลมนุษย์
และแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอนั้นลึกกว่าช่วงระยะล่าสุด

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

14. การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ
และในแต่ละช่วงระยะมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมต่อมนุษย์ถูกกำหนดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อยุคต่างๆ
ผ่านเข้ามาและเคลื่อนไปข้างหน้า ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ทั้งหมดก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที
ดังนั้น พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านี้จึงมาถึงจุดสำคัญสูงสุดของมันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน
จนกระทั่งมนุษย์มองเห็นข้อเท็จจริงของ “การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวจนะ” และในหนทางนี้
ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ย่อมกลายเป็นสูงขึ้นอีก เช่นเดียวกับข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ในการกล่าวคำพยาน
ยิ่งมนุษย์สามารถร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งถวายพระเกียรติแด่พระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น
ความร่วมมือของมนุษย์คือคำพยานที่เขาพึงต้องกล่าว และคำพยานที่เขากล่าวก็คือการปฏิบัติของมนุษย์ ดังนั้น
การที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถมีผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้หรือไม่
และการที่จะสามารถมีคำพยานที่จริงแท้ได้หรือไม่นั้น
ย่อมเชื่อมโยงกับความร่วมมือและคำพยานของมนุษย์อย่างแยกจากกันไม่ได้
เมื่อพระราชกิจได้รับการทำให้แล้วเสร็จ กล่าวคือ
เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้ไปถึงบัพทวารของมัน มนุษย์พึงจะต้องเป็นคำพยานที่สูงขึ้น
และเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบัพทวารของมัน
การปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะไปถึงจุดสูงสุดของมันด้วย ในอดีต
มนุษย์พึงต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติ และเขาพึงต้องอดทนและถ่อมใจ วันนี้
มนุษย์พึงต้องเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าและพึงต้องมีความรักสูงสุดเพื่อพระเจ้า
และในท้ายที่สุดแล้วเขายังคงพึงต้องรักพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ลำบาก
สามช่วงระยะนี้คือข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยตลอดการบริหารจัดการทั้ง
หมดทั้งมวลของพระองค์ แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าจึงยิ่งลึกซึ้งกว่าช่วงระยะก่อนหน้า
และในแต่ละช่วงระยะ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็ยิ่งลุ่มลึกกว่าช่วงระยะก่อนหน้า และในหนทางนี้
การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าย่อมค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น
การที่อุปนิสัยของมนุษย์เข้ามาใกล้มาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นนั้นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์
สูงขึ้นทุกทีนั่นเอง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มค่อยๆ แยกห่างจากอิทธิพลของซาตาน
จนกระทั่งมวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการช่วยให้รอดจากอิทธิพลของซาตานเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงป

ลายทางที่ครบบริบูรณ์ เมื่อเวลานั้นมาถึง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้ไปถึงบทวารของมัน
และความร่วมมือกับพระเจ้าของมนุษย์เพื่อสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาที่จะไม่มีอีกต่อไป
และมวลมนุษย์ทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และจากนั้นเป็นต้นไป
จะไม่มีการกบฏหรือการต่อต้านพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ทรงมีข้อเรียกร้องใดๆ ต่อมนุษย์ด้วยกัน
และระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะมีความร่วมมือที่กลมเกลียวขึ้น
ความร่วมมือที่จะเป็นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าร่วมกัน
ชีวิตที่มาถึงหลังจากที่การบริหารจัดการของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวอย่างครบบริบูรณ์
และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างครบถ้วนจากเงื้อมมือของซาตาน

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

15. ที่กล่าวมานั้นคือการบริหารจัดการของพระเจ้าในอันที่จะส่งมอบมวลมนุษย์ให้กับซาตาน—
มวลมนุษย์ที่ไม่รู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น สิ่งที่คุณทรงสร้างทรงเป็น วิธีที่จะนมัสการพระเจ้า
หรือเหตุผลที่จำเป็นจะต้องบนอบต่อพระเจ้า—และเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้เขาเสื่อมทราม
พระเจ้าจึงทรงกู้คืนมนุษย์จากเงื้อมมือของซาตานที่ละชั้นทีละตอน
จนกว่ามนุษย์จะนมัสการพระเจ้าอย่างสุดใจและปฏิเสธซาตาน นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า
นี้อาจฟังเหมือนเป็นนิทานปรัมปรา และอาจดูน่างุนงงสงสัย ผู้คนรู้สึกเหมือนว่า นี่คือเรื่องราวปรัมปรา
เพราะพวกเขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าได้มีอะไรเกิดขึ้นกับมนุษย์มากมายเพียงใดตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้ว่า มีเรื่องราวมากมายเพียงใดที่ได้อุบัติขึ้นในจักรวาลและภาคพื้น
และยิ่งไปกว่านั้น
นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถซึ่งคุณค่าโลกอันชวนหวาดกลัวว่าและน่าตกตะลึงกว่าซึ่งดำรงอยู่เหนือโลก
วัตถุ แต่สายตามนุษย์ของพวกเขาทำให้พวกเขามองไม่เห็นเท่านั้นเอง มนุษย์รู้สึกเหมือนไม่สามารถเข้าใจมันได้
ก็เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจนัยสำคัญแห่งความรอดของมนุษยชาติของพระเจ้า
หรือนัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ และไม่เข้าใจว่าท้ายที่สุดแล้ว
พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์เป็นอย่างไร
ใช่การไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถึงที่สุดเช่นเดียวกับเอวและอาดัมหรือไม่? ไม่ใช่!
จุดประสงค์ของการบริหารจัดการของพระเจ้าก็เพื่อที่จะได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งนมัสการพระเจ้าและบนอบต่อ
พระองค์ แม้ผู้คนเหล่านี้ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้มองซาตานเป็นบิดาอีกต่อไปแล้ว
พวกเขาระลึกว่าได้ถึงโบหน้าอันน่าขยะแขยงของซาตานและปฏิเสธโบหน้านั้น
และพวกเขามาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะขอรับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์
พวกเขารู้ว่าสิ่งใดที่อัปยศและสิ่งนั้นตรงกันข้ามกับสิ่งซึ่งบริสุทธิ์อย่างไร

และมาระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความชั่วของซาตาน มนุษยชาติเช่นนี้จะไม่ทำงานให้ซาตาน
หรือเนบัสการซาตาน หรือจัดแทนบูชาซาตานอีกต่อไป
นี่เป็นเพราะพวกเขาคือกลุ่มของผู้คนที่ได้รับการรับไว้จากพระเจ้าอย่างแท้จริง
นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
ในช่วงระหว่างพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งนี้
มนุษย์คือเป้าหมายของทั้งความเสื่อมทรามของซาตานและความรอดของพระเจ้า
และมนุษย์คือผลผลิตที่พระเจ้ากับซาตานกำลังต่อสู้เพื่อช่วงชิง
ในขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
พระองค์กำลังทรงกู้มนุษย์คืนมาจากเงื้อมมือซาตานอย่างช้าๆ และดังนั้น
มนุษย์จึงเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตลอดเวลา...

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

16. เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้ากำลังเข้าใกล้บทอวสาน
พระเจ้าจะทรงจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท
มนุษย์ได้รับการทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง และในท้ายที่สุด
พระองค์ต้องทรงคืนมนุษย์กลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์
นี่คือบทสรุปปิดตัวของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย
และสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ในอิสราเอลและยูเดียนี้เป็นแผนการแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าในจักรวาล
ทั้งหมดทั้งมวล ไม่มีใครสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ และนี่คือข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
แม้ว่าผู้คนไม่ได้มีประสบการณ์หรือรู้เห็นพระราชกิจนี้มากนัก แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นข้อเท็จจริง
และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้
ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าในทุกแผ่นดินแห่งจักรวาลทั้งหมดจะยอมรับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
หากเจ้ารู้จักเพียงช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นพิเศษ และไม่เข้าใจพระราชกิจอีกสองช่วงระยะ
ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตกาล
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะพูดความจริงทั้งหมดทั้งมวลของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า
ได้ และความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้านั้นลำเอียง เพราะในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระองค์
และดังนั้นเจ้าจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
โดยไม่คำนึงถึงว่าความรู้ปัจจุบันของเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ลึกซึ้งหรือผิวเผิน ในท้ายที่สุดพวกเจ้าต้องมีความรู้
และต้องเชื่ออย่างสิ้นเชิง

และผู้คนทั้งหมดจะเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า ในบทอาสนกรรมของพระราชกิจนี้ ทุกศาสนาจะกลายเป็นหนึ่ง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะนมัสการพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว และศาสนาที่ชั่วร้ายทั้งหมดจะสูญสลายไป
ไม่มีวันปรากฏอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

17. เหตุใดจึงมีการอ้างอิงถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอย่างต่อเนื่องเช่นนี้? การผ่านไปของยุคต่างๆ
การพัฒนาด้านสังคม และโฉมหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปของธรรมชาติ
ล้วนแล้วแต่ติดตามการปรับเปลี่ยนในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
มวลมนุษยเปลี่ยนแปลงในเวลาที่พักกับพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ได้พัฒนาด้วยตัวเอง
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นถูกอ้างอิงเพื่อที่จะนำสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด
และผู้คนที่ปวงของทุกศาสนาและทุกนิกาย สู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าองค์เดียว
โดยไม่คำนึงถึงว่าเขานับถือศาสนาอะไร ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า
พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงสามารถดำเนินการพระราชกิจนี้ได้ ไม่สามารถทำได้โดยหัวหน้าศาสนาใดๆ
มีศาสนาที่สำคัญมากมายในโลก และแต่ละศาสนาก็มีหัวหน้า หรือผู้นำของตัวเอง
และบรรดาผู้ติดตามก็กระจายไปทั่วประเทศและภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก ทุกประเทศ ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก
มีศาสนาต่างๆ อยู่ภายในประเทศ อย่างไรก็ตามโดยไม่คำนึงถึงว่าจะมีกี่ศาสนาทั่วโลก
ในท้ายที่สุดผู้คนทั้งปวงภายในจักรวาลก็จะดำรงอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าองค์เดียว
และการดำรงอยู่ของพวกเขาที่ไม่ได้นำโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนา
กล่าวคือมวลมนุษยไม่ถูกนำโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนาคนใดคนหนึ่ง
ตรงกันข้ามมวลมนุษยทั้งปวงได้รับการทรงนำทางโดยพระผู้สร้าง ผู้ที่ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
และทุกสรรพสิ่ง และผู้ที่ทรงสร้างมวลมนุษยอีกด้วย—นี่คือข้อเท็จจริง แม้ว่าโลกจะมีศาสนาสำคัญมากมาย
แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ศาสนาเหล่านี้ทั้งหมดก็ดำรงอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
และไม่มีศาสนาใดสามารถเกินเลยวงเขตแห่งอำนาจครอบครองนี้ การพัฒนาของมวลมนุษย
ความก้าวหน้าทางสังคม การพัฒนาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ—
แต่ละเรื่องไม่สามารถแยกออกจากการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างได้
และพระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่หัวหน้าทางศาสนาใดสามารถทำได้
หัวหน้าทางศาสนาเป็นเพียงผู้นำของศาสนาใดศาสนาหนึ่ง และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนขององค์หนึ่งเดียว
ผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งได้
หัวหน้าทางศาสนาสามารถนำทางพวกเขาทั้งหมดภายในศาสนาทั้งปวงได้
แต่พวกเขาไม่สามารถบังคับบัญชาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดได้ฟ้าสวรรค์ได้—
นี่คือข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หัวหน้าด้านศาสนาเป็นเพียงผู้นำ
และไม่สามารถยื่นเทียบเท่ากับพระเจ้า (พระผู้สร้าง) ได้ ทุกสรรพสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง
และในบทอาสนทุกสรรพสิ่งก็จะกลับสู่พระหัตถ์ของพระผู้สร้าง แต่เดิมนั้นมวลมนุษย์ได้ถูกพระเจ้าทรงสร้าง
และโดยไม่คำนึงถึงศาสนา บุคคลทุกคนจะกลับมายู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า—
การนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าเท่านั้นทรงสูงส่งที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และผู้ปกครองสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่จะต้องกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เช่นกัน ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ผู้หนึ่งจะสูงเพียงใด
มนุษย์ผู้นั้นไม่สามารถนำพามวลมนุษย์ไปสู่บันปลายที่เหมาะสมได้
และไม่มีใครมีความสามารถที่จะจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภทได้
พระยาห์เวห์พระองค์เองได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และได้ทรงจำแนกแต่ละประเภทโดยสอดคล้องกับประเภท
และเมื่อวาระสิ้นสุดมาถึง พระองค์ก็จะยังคงทรงพระราชกิจของพระองค์เองด้วยพระองค์เอง
โดยจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท—พระราชกิจนี้ไม่สามารถทำได้โดยผู้ใดนอกจากพระเจ้า
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่ทรงดำเนินการตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวันนี้ล้วนดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง
และดำเนินการ โดยพระเจ้าองค์เดียว
ข้อเท็จจริงของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือข้อเท็จจริงของการที่พระเจ้าทรงเป็นผู้นำของมวลมนุษย์
เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ ณ บทอาสนของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ
ทุกสรรพสิ่งจะถูกจำแนกโดยสอดคล้องกับประเภท และกลับสู่ภายใต้อำนาจปกครองของพระเจ้า
เพราะทั่วทั้งจักรวาลมีพระเจ้าองค์เดียวของคัมภีร์เท่านั้นทรงดำรงอยู่ และไม่มีศาสนาอื่นใด

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

18. บางทีเมื่อปริศนาแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะได้รับการทำให้เป็นที่รู้จักแก่มวลมนุษย์แล้ว
ก็จะมีผู้คนที่มีความสามารถพิเศษกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้จักพระเจ้าปรากฏขึ้นตามมาติดๆ
แน่นอนว่าเราหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง และนอกจากนั้นเราก็คงอยู่ในระหว่างการดำเนินการพระราชกิจนี้
และหวังจะได้เห็นการปรากฏของผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้มากขึ้นในอนาคตอันใกล้
พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่เป็นคำพยานต่อข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

และแน่นอนว่าพวกเขาจะเป็นพวกแรกที่เป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้อีกด้วย
แต่ไม่มีอะไรจะน่าเศร้าหมองและน่าเสียใจกว่าการที่ผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้ไม่ปรากฏขึ้นในวันที่พระ
ราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอวาน
หรือการที่มีเพียงหนึ่งหรือสองคนที่ได้ยอมรับด้วยตัวเองให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำให้มีความเพียบพร
อม อย่างไรก็ตามนี้เป็นเพียงจากสมมุติกรณ์ที่เลวร้ายที่สุด ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม
เรายังคงหวังว่าพวกที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับพระพรนี้
ตั้งแต่ปฐมกาลมาแล้วไม่เคยได้มีพระราชกิจแจกเช่นนี้มาก่อนเลย
การดำเนินการเช่นนี้ไม่เคยได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งการพัฒนาของมนุษย์
หากเจ้าสามารถกลายเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่ยู่อักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้
นี่จะไม่ใช่ว่าเกียรติสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลหรือหรือ?
จะมีสิ่งทรงสร้างใดหรือไม่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ได้รับการชมเชยมากขึ้นจากพระเจ้า?
พระราชกิจเช่นนี้ไม่ยากที่จะสัมฤทธิ์ผล แต่ในท้ายที่สุดแล้วก็จะยังคงเก็บเกี่ยวผลตอบแทน
โดยไม่คำนึงถึงเพศหรือสัญชาติของพวกเขา
พวกที่สามารถสัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า
และจะเป็นคนกลุ่มเดียวที่ครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าในบทอวาน นี่คือพระราชกิจของวันนี้
และก็เป็นพระราชกิจแห่งอนาคตด้วย เป็นพระราชกิจสุดท้ายและสูงส่งที่สุดที่จะทรงทำให้สำเร็จใน 6,000
ปีแห่งพระราชกิจ และเป็นวิธีการทรงพระราชกิจที่เปิดเผยแต่ละประเภทของมนุษย์
โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการทำให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า ลำดับขั้นที่แตกต่างกันของมนุษย์ถูกเปิดเผย กล่าวคือ
บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าย่อมคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์
ในขณะที่พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าขาดคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์
บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าคือผู้ใกล้ชิดพระเจ้า
และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นผู้ใกล้ชิดพระเจ้า ผู้ใกล้ชิดพระเจ้าสามารถรับพระพรใดๆ
ของพระเจ้าได้ แต่พวกที่ไม่ใช่ผู้ใกล้ชิดพระองค์ไม่คู่ควรกับพระราชกิจใดของพระองค์
ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถูกลง หรือการพิพากษา
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีอยู่เพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าในที่สุด
และเพื่อที่มนุษย์จะได้มอบตนต่อพระเจ้า นี่เป็นผลกระทบเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลในที่สุด

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

19.

เมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะมาถึงบทวสานจะมีกลุ่มของพวกที่เป็นคำพยานต่อพระเจ้าถูกสร้างขึ้นกลุ่มหนึ่ง
เป็นกลุ่มของบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดจะรู้จักพระเจ้า

และจะมีความสามารถที่จะนำความจริงสู่การปฏิบัติได้ พวกเขาจะมีสภาวะความเป็นมนุษย์และสำนึกรับรู้
และทั้งหมดจะรู้จักพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า

นี่คือพระราชกิจที่จะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในบทวสาน และผู้คนเหล่านี้คือการตกผลึกของพระราชกิจแห่ง
6,000 ปีของการบริหารจัดการ และเป็นคำพยานที่ทรงพลังที่สุดต่อการเอาชนะซาตานครั้งสุดท้าย

บรรดาผู้ที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับพระสัญญาและพระพรของพระเจ้าได้
และจะเป็นกลุ่มที่เหลื่ออยู่ในบทวสาน เป็นกลุ่มที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า และเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

20. หลังจากได้มีการดำเนินพระราชกิจหกพันปีของพระองค์จนเสร็จสิ้นตลอดมาจนถึงปัจจุบันแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ไปมากมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ซึ่งจุดประสงค์อันดับแรกสุดของการนั้นก็คือการได้มอบความปราชัยให้ซาตานและนำพาความรอดมาสู่มนุษย
ชาติ พระองค์กำลังทรงใช้โอกาสนี้ในการเปิดโอกาสให้ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์ ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก
ทุกสิ่งทุกอย่างภายในท้องทะเล และวัตถุใดๆ

ชั้นแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้เห็นพระมหิทฤฤทธิ์ของพระองค์

และเป็นพยานต่อการกระทำทั้งหมดของพระองค์ พระองค์กำลังทรงริบฉวยโอกาสนี้ที่ถูกจัดเตรียมให้

โดยการที่พระองค์ทรงมอบความปราชัยให้กับซาตาน ทำการเปิดเผยกิจการของพระองค์ทั้งหมดต่อพวกมนุษย์
และทำให้พวกเขาสามารถสรรเสริญพระองค์และยกย่องพระปรีชาญาณของพระองค์ในการทำให้ซาตานปราชัย
ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก ในฟ้าสวรรค์ และภายในท้องทะเลนำพาพระสิริมาสู่พระเจ้า

สรรเสริญพระมหิทฤฤทธิ์ของพระองค์ สรรเสริญทุกๆ กิจการของพระองค์

และโห่ร้องพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นี่คือนบพิสดุจน์แห่งการมอบความปราชัยให้กับซาตานของพระองค์
มันคือนบพิสดุจน์ของการกำราบซาตานของพระองค์ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ

มันเป็นบพิสดุจน์ของความรอดแห่งมนุษยชาติของพระองค์

องค์รวมแห่งการทรงสร้างของพระองค์นำพาพระสิริมาสู่พระองค์

สรรเสริญพระองค์สำหรับการมอบความปราชัยให้กับศัตรูของพระองค์และการทรงกลับมาอย่างมีชัยชนะ
และเชิดชูพระองค์ในฐานะมหากษัตริย์ผู้ทรงชัยชนะ

พระประสงค์ของพระองค์ไม่ใช่แค่เพียงทำให้ซาตานปราชัย

ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ได้สานต่อเป็นเวลาหกพันปี
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของชาตानในการช่วยมนุษยชาติให้รอด
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของชาตानในการเปิดเผยการกระทำทั้งหมดของพระองค์และพระสิริทั้งปวงของพระองค์ พระองค์จะทรงได้รับพระเกียรติ และมวลชนของทูตสวรรค์จะมองเห็นพระสิริทั้งปวงของพระองค์
ทูตทั้งหลายในสวรรค์ พวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และวัตถุแห่งการทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะมองเห็นพระสิริแห่งผู้ทรงสร้าง
นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ
การทรงสร้างของพระองค์ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะเป็นพยานให้แก่พระสิริของพระองค์ทั้งสิ้น
และพระองค์จะทรงกลับมามีชัยภายหลังจากที่ได้มอบความปราชัยแก่ชาตานอย่างถึงที่สุด
และอำนวยให้มนุษยชาติได้สรรเสริญพระองค์ ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นการสัมฤทธิ์ชัยชนะเป็นสองเท่าในพระราชกิจของพระองค์
ในตอนสุดท้ายมนุษยชาติทั้งผองจะถูกพิชิตโดยพระองค์
และพระองค์จะทรงกวาดล้างผู้ใดก็ตามที่ต้านทานหรือกบฏ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์จะทรงกวาดล้างพวกที่เป็นของชาตานทั้งหมด

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรรวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ก. ว่าด้วยวิवरณ์ของพระเจ้าเรื่องพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติ

21. ในยุคนี้ นัยสำคัญ

วัตถุประสงค์และขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในประเทศอิสราเอลนั้นเป็นไปเพื่อริเริ่มพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกทั้งหมดทุกส่วน โดยใช้อิสราเอลเป็นศูนย์กลาง แล้วค่อยๆ

แผ่กระจายไปสู่ต่างชาติทั้งหลาย

นี่คือหลักการที่พระองค์จะทรงปฏิบัติตามในการทรงพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล—

ซึ่งก็คือการสถาปนาแบบอย่างหนึ่งขึ้นมา

แล้วจากนั้นจึงขยายออกไปจนกระทั่งทุกคนในจักรวาลจะได้รับพระกิตติคุณของพระองค์

ผู้คนแห่งอิสราเอลกลุ่มแรกคือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์

คนเหล่านี้ได้รับการประทานให้เฉพาะลมปราณของพระยาห์เวห์

และมีความเข้าใจพอที่จะดูแลสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิต แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแบบใด หรือน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีต่อมนุษย์เป็นอย่างไร

ที่ยิ่งรู้น้อยกว่านั้นคือวิธีที่พวกเขาควรจะเคารพองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

สำหรับเรื่องที่ว่าจะมีกฎเกณฑ์และธรรมบัญญัติให้เชื่อฟัง^[1] หรือไม่

หรือมีหน้าที่หนึ่งที่สิ่งทรงสร้างควรจะปฏิบัติเพื่อพระผู้สร้างบ้างหรือไม่นั้น

พงศ์พันธุ์ของอาดัมหาได้รู้เรื่องเหล่านี้แม้แต่น้อยไม่ ทั้งหมดที่พวกเขาารู้ก็แค่เพียง

สามีควรจะทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของตน

และภรรยาพึงนบถนอบต่อสามีและรักษาเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างให้คงอยู่ถาวรต่อไป

อีกนัยหนึ่ง ผู้คนเช่นนั้นที่มีเพียงลมปราณของพระยาห์เวห์และพระชนม์ชีพของพระองค์

ไม่รู้อะไรเลยเรื่องวิธีปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า

หรือวิธีทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมดพึงพอพระทัย พวกเขาเข้าใจน้อยเกินไป ดังนั้นแล้ว

แม้จะไม่มีอะไรที่คดโกงหรือหลอกลวงในหัวใจของพวกเขาเลย

อีกทั้งความหวงแหนและการจับเกี่ยวกันก็เกิดขึ้นนานๆ ครั้งในหมู่พวกเขา

กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้มีความรู้หรือความเข้าใจเรื่องพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ดี

บรรพบุรุษของมนุษย์เหล่านี้รู้เพียงแต่จะกินสิ่งที่เป็ของพระยาห์เวห์ และชื่นชมในสิ่งต่างๆ ของพระยาห์เวห์

แต่ไม่รู้จักการเคารพพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์คือองค์หนึ่งเดียวที่พวกเขาควรคุกเข่านมัสการ

ดังนั้นแล้วพวกเขาจะถูกเรียกว่าสิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้อย่างไร? หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ถ้อยคำที่ว่า

“พระยาห์เวห์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด” และ

“พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อที่มนุษย์อาจสำแดงพระองค์ ถวายพระเกียรติแด่พระองค์และเป็นตัวแทนพระองค์”

จะไม่ถูกพูดไว้โดยไร้ค่าดอกหรือ?

ผู้คนที่ไม่เคารพพระยาห์เวห์จะเป็นคำพยานแด่พระสิริของพระองค์ได้อย่างไรกัน?

พวกเขาจะกลายมาเป็นสิ่งสำแดงพระสิริของพระองค์ได้อย่างไร? พระวณะของพระยาห์เวห์ที่ว่า

“เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” จะไม่กลายมาเป็นอาวุธในมือของซาตานมารร้ายดอกหรือ?

พระวณะเหล่านี้จะไม่กลายเป็นเครื่องหมายแห่งการถูกเหยียดหยามต่อการทรงสร้างมนุษย์ของพระยาห์เวห์ดอกหรือ? เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของช่วงระยะนั้นเสร็จสิ้นหลังการทรงสร้างมนุษยชาติแล้ว

พระยาห์เวห์ก็มีได้ทรงแนะนำ หรือทรงนำพวกเขาเลยนับตั้งแต่อาดัมไปจนถึงโนอาห์ ทว่า

จนกระทั่งภายหลังน้ำท่วมโลกได้ทำลายโลกแล้วนั่นเอง พระองค์จึงได้ทรงเริ่มต้นนำผู้คนแห่งอิสราเอล

ผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและโนอาห์อย่างเป็นทางการ

พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์ในประเทศอิสราเอลได้มอบการนำแก่ประชาชนทั้งฟองของประเทศอิสราเอล ณ ขณะที่พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล เหตุนั้น

จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าพระยาห์เวห์ไม่เพียงจะทรงสามารถเป่าลมปราณเข้าไปในมนุษย์เพื่อให้เขาได้ชีวิตจากพระองค์ และถูกขึ้นจากผงกลีดินไปเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงสามารถเผาทำลายจนสิ้นซากและสาปแช่งมวลมนุษย์และใช้ไม้เรียวของพระองค์ปกครองมวลมนุษย์ได้เช่นกัน ดังนั้น

พวกเขาจึงได้เห็นอีกด้วยเช่นกันว่าพระยาห์เวห์ทรงสามารถนำชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้

รวมถึงคริสต์และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ได้โดยสอดคล้องกับโมงยามของเวลากลางวันและกลางคืน พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นก็เพียงเพื่อที่บรรดาสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์อาจจะได้รู้ว่ามีมนุษย์นั้นมาจากผงกลีดินที่พระองค์ทรงเก็บขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มนุษย์นั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น ทว่าพระองค์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอลเพื่อที่ประชาชนและชาติอื่นๆ

(ผู้ซึ่งอันที่จริงแล้วไม่ได้ถูกแยกออกจากอิสราเอล แต่ได้มีการแตกแขนงออกจากผู้คนแห่งอิสราเอลเสียมากกว่า กระนั้น ก็ยังคงเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและเอวาอยู่ดี) จะได้รับพระกิตติคุณของพระยาห์เวห์จากอิสราเอล

ทั้งนี้เพื่อสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งมวลในจักรวาลจะสามารถเคารพพระยาห์เวห์และนับถือพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ได้

หากพระยาห์เวห์มิได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับทรงสร้างมนุษย์ขึ้น มาแล้วปล่อยให้พวกเขาดำเนินชีวิตอิสระเสรีบนแผ่นดินโลก หากเป็นเช่นนั้น

โดยธรรมชาติทางกายภาพของมนุษย์ (ธรรมชาติหมายความว่า มนุษย์ไม่มีวันรู้จักสิ่งต่างๆ ที่พวกเขามองไม่เห็น กล่าวคือ พวกเขาจะไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองที่ เป็นผู้สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา

และยิ่งรู้น้อยไปกว่านั้นว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงทำเช่นนั้น)

พวกเขาย่อมไม่มีวันรู้เลยว่าพระยาห์เวห์คือผู้ทรงสร้างมนุษย์

หรือพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง
หากพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์และวางพวกเขาไว้บนแผ่นดินโลก
จากนั้นก็เพียงทรงปิดฝุ่นดินออกจากพระหัตถ์ของพระองค์และจากไป
แทนที่จะยังทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อให้การทรงนำพวกเขาในช่วงเวลาหนึ่ง
เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติทั้งมวลก็คงกลับคืนสู่ความเปล่าดายกระทั่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกรวมทั้งสรรพสิ่งมา
กมายเกินคณาซึ่งพระองค์ทรงทำขึ้นมาก็คงจะกลับคืนสู่ความเปล่าดาย และยังไปกว่านั้น
คงจะถูกเหยียบย่ำตลอดมาโดยซาตาน หากเป็นเช่นนั้น ความพึงปรารถนาของพระยาห์เวห์ที่ว่า “บนแผ่นดินโลก
ซึ่งก็คือในท่ามกลางสิ่งทรงสร้างของพระองค์นั้น พระองค์ควรจะมีสถานที่สำหรับประทับสถิตที่หนึ่ง
สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์” ก็คงจะแตกสลายไปเรียบร้อยแล้ว และ
ดังนั้นหลังจากการสร้างมวลมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงสามารถอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อทรงนำชีวิตของพวกเขา
และตรัสกับพวกเขาจากภายในท่ามกลางพวกเขาได้ต่อไปนั้น—
ทั้งหมดก็เพื่อจะทำความปรารถนาของพระองค์เป็นจริง และทำให้แผนการของพระองค์สัมฤทธิ์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

22. ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพระบัญญัติมากมายเพื่อให้โมเสสส่งต่อไปยังผู้คนแห่งอิสราเอลที่ติดตามเขาออกจากอียิปต์ พระบัญญัติเหล่านี้พระยาห์เวห์ประทานแก่ผู้คนแห่งอิสราเอล และไม่เกี่ยวข้องกับใดๆ กับชาวอียิปต์แม้แต่น้อย
พระบัญญัติเหล่านี้มุ่งหมายเพื่อควบคุมผู้คนแห่งอิสราเอล
และทรงใช้พระบัญญัติเหล่านี้เพื่อเรียกร้องให้พวกเขาปฏิบัติตาม ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติวันสะบาโตหรือไม่
เคารพบิดามารดาหรือไม่ นมัสการรูปเคารพหรือไม่ และอื่นๆ—
เหล่านี้คือหลักธรรมที่พวกเขาจะถูกตัดสินว่าผิดบาปหรือชอบธรรม ท่ามกลางพวกเขา
บางคนได้ถูกไฟของพระยาห์เวห์ลงทัณฑ์ บ้างก็ถูกหินขว้างให้ตาย และบ้างก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์
และนี่ถูกกำหนดพิจารณาตามข้อที่ว่าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติเหล่านี้หรือไม่
คนที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกขว้างด้วยหินจนตาย
บรรดาปุโรหิตที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกไฟลงทัณฑ์ของพระยาห์เวห์
พวกที่ไม่เคารพบิดามารดาจะถูกขว้างด้วยหินจนตายเช่นกัน ทั้งหมดนี้ถูกสั่งโดยพระยาห์เวห์ทั้งสิ้น
พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาพระบัญญัติและธรรมบัญญัติเพื่อที่ขณะที่พระองค์ทรงนำทางชีวิตของพวกเขา
ประชาชนจะได้ฟังและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์และไม่กบฏต่อพระองค์
พระองค์ทรงใช้ธรรมบัญญัติเหล่านี้เพื่อรักษาชาติพันธุ์มนุษย์แรกเกิดให้อยู่ในการควบคุม

ซึ่งจะเป็นผลดียิ่งขึ้นต่อการวางรากฐานพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ และดังนั้น
บนพื้นฐานของพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำไว้ ยุคแรกจึงเรียกว่ายุคธรรมบัญญัติ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

23. ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระราชกิจแห่งการทรงนำมวลมนุษย์กระทำไปภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์
และพระราชกิจช่วงระยะแรกได้ริเริ่มขึ้นบนแผ่นดินโลก ในช่วงระยะนี้

พระราชกิจประกอบไปด้วยการสร้างพระวิหารและแท่นบูชา

และการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและเพื่อทรงพระราชกิจในท่ามกลางพวกเขา

โดยการทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลนี้

พระองค์ได้ทรงเปิดตัวพื้นฐานหนึ่งสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก จากพื้นฐานนี้

พระองค์ได้ทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปไกลโพ้นจากอิสราเอล ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ได้ทรงขยายพระราชกิจของพระองค์ออกไปโดยการเริ่มต้นจากอิสราเอล

เพื่อที่คนรุ่นต่อไปในภายหลังจะได้ค่อยๆ มารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง

และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

พระองค์ทรงเผยแผ่พระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางประชากรแห่งอิสราเอลออกไปไกลโพ้นจากพวกเขา

แผ่นดินแห่งอิสราเอลคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งแรกของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก

และเป็นแผ่นดินแห่งอิสราเอลนี้เองที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก

นั่นคือพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

24. เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจที่เป็นทางการในแผนการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ได้ทรงกำหนดกฎระเบียบมากมายที่มนุษย์จะต้องปฏิบัติตาม

กฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ใช้ชีวิตปกติของมนุษย์บนแผ่นดินโลก

ชีวิตปกติของมนุษย์ที่ไม่อาจแยกได้จากพระเจ้าและการทรงนำของพระองค์

ก่อนอื่นพระเจ้าได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำแท่นบูชาอย่างไร ให้ตั้งแท่นบูชาอย่างไร

หลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำเครื่องบูชาอย่างไร

และได้ทรงกำหนดว่ามนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอย่างไร—สิ่งใดที่เขาจะต้องให้ความสนใจในชีวิต

สิ่งใดที่เขาต้องปฏิบัติตาม และสิ่งใดที่เขาควรและไม่ควรทำ

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดสำหรับมนุษย์นั้นครอบคลุมทั้งหมด และด้วยประเพณี กฎระเบียบ

และหลักการเหล่านี้เองที่พระองค์ได้ทรงกำหนดมาตรฐานพฤติกรรมของมนุษย์ ทรงนำทางชีวิตมนุษย์
ทรงนำทางการเริ่มต้นของพวกเขาสู่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า
ทรงนำทางพวกเขาสู่การมาอยู่หน้าแท่นบูชาของพระเจ้า
ทรงนำทางพวกเขาในการมีชีวิตท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้นสำหรับมนุษย์ที่อยู่ภายใต้ระเบียบ
บ ความสม่ำเสมอ และความพอประมาณ
ก่อนอื่นพระเจ้าได้ทรงใช้กฎระเบียบและหลักการที่เรียบง่ายเหล่านี้เพื่อกำหนดขีดจำกัดสำหรับมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์บนแผ่นดินโลกจะได้มีชีวิตปกติแห่งการนมัสการพระเจ้า จะได้มีชีวิตปกติของมนุษย์
เช่นนั้นเองคือเนื้อหาเฉพาะของการเริ่มต้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์
กฎระเบียบและกฎทั้งหลายเหล่านี้ปกคลุมเนื้อหาที่กว้างอย่างยิ่ง
พวกมันเป็นข้อเฉพาะเจาะจงแห่งการทรงนำมวลมนุษย์ของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ผู้คนที่มาก่อนหน้ายุคธรรมบัญญัติต้องยอมรับและเชื่อฟังกฎระเบียบและกฎเหล่านี้
กฎระเบียบและกฎเหล่านี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
และเป็นข้อพิสูจน์จริงแห่งการเป็นผู้ทรงนำและการทรงนำมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

25. พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงสร้างบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ เอวาและอาดัม
แต่พระองค์มิได้ประทานความฉลาดหรือสติปัญญาใดๆ เพิ่มเติมแก่พวกเขา
ถึงแม้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกแล้วก็ตาม แต่พวกเขาแทบจะไม่เข้าใจสิ่งใดเลย และดังนั้น
พระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างมวลมนุษย์จึงเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเท่านั้น
และห่างไกลจากความครบบริบูรณ์
พระองค์เพียงได้ทรงทำแบบจำลองของมนุษย์ให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากดินเหนียวและได้ทรงมอบลมปราณของ
พระองค์ให้แก่มันเท่านั้น แต่มิได้ประทานความเต็มใจในการเคารพพระองค์ที่พอเพียงให้แก่มนุษย์ ในปฐมกาล
มนุษย์ยังไม่มีจิตใจที่จะเคารพพระองค์ หรือที่จะยำเกรงพระองค์
มนุษย์รู้เพียงวิธีที่จะรับฟังพระวจนะของพระองค์เท่านั้น
แต่ไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานสำหรับชีวิตบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ปกติของชีวิตมนุษย์
และดังนั้น ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิง และได้ทรงทำโครงการเจ็ดวันเสร็จสิ้นแล้ว
แต่พระองค์ยังมิได้ทรงทำให้การทรงสร้างมนุษย์มีความครบบริบูรณ์แต่อย่างใด เพราะมนุษย์เป็นแต่เพียงเกลบ
และขาดความเป็นจริงของการเป็นมนุษย์
มนุษย์ได้รู้เพียงว่าพระยาห์เวห์นั้นเองคือผู้ที่ทรงได้สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา

แต่เขาไม่มีการระแคะระคายถึงวิธีที่จะปฏิบัติตามพระวณะทั้งหลายหรือธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ และดังนั้น หลังจากที่มวลมนุษย์ได้มีชีวิตขึ้น พระราชกิจของพระยาห์เวห์ก็อยู่ห่างไกลจากการเสร็จสิ้น พระองค์ยังคงต้องทรงนำมวลมนุษย์อย่างเต็มที่เพื่อให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตด้วยกันบนแผ่นดินโลกและเคารพพระองค์ได้ และเพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ร่องครรลองอันถูกต้องของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลกด้วยการทรงนำของพระองค์

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจที่ได้มีการดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหลักจะได้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ นั่นก็คือ

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการทรงสร้างโลกของพระยาห์เวห์จะได้สรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ และดังนั้น โดยการได้ทรงสร้างมวลมนุษย์มานี้

พระองค์จึงต้องทรงนำชีวิตของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี

เพื่อที่มวลมนุษย์อาจจะมีความสามารถที่จะปฏิบัติตามประกาศกฤษฎีกาทั้งหลายและธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ได้ และเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ทั้งหมดของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจของพระยาห์เวห์จึงจะครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

26. ก่อนช่วงสองพันปีซึ่งพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจของพระองค์นั้น มนุษย์ไม่รู้อะไรเลย และมนุษยชาติแทบทั้งหมดล้วนตกไปอยู่ในความดำทรมาน จนกระทั่งก่อนการทำลายล้างโลกโดยน้ำท่วมโลก พวกเขาได้ไปถึงก้นบึ้งของความสับสนและความเสื่อมทรามซึ่งจิตใจของพวกเขาปราศจากพระยาห์เวห์และความต้องการในหนทางของพระองค์อีกต่อไปโดยสิ้นเชิง

พวกเขาไม่เคยเข้าใจพระราชกิจที่พระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำ โดยพวกเขาขาดเหตุผล ความรู้ก็ยังมีน้อยเข้าไปใหญ่ และประหนึ่งเครื่องจักรที่หายใจได้ ไม่รู้เท่าทันโดยสิ้นเชิงทั้งเรื่องมนุษย์ พระเจ้าโลก ชีวิตและอื่นๆ บนแผ่นดินโลกนั้น พวกเขาพัวพันกับการล่องลอยหลายอย่าง เหมือนงู และกล่าวหลายอย่างที่เป็นการขุ่นเคืองต่อพระยาห์เวห์ แต่เนื่องจากพวกเขาไม่รู้เท่าทัน พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงติสอนหรือบ่มวินัยพวกเขา ต่อเมื่อภายหลังน้ำท่วมโลกแล้วเท่านั้น

เมื่อตอนโนอาห์อายุได้ 601 ปี พระยาห์เวห์จึงได้ทรงปรากฏแก่โนอาห์อย่างเป็นทางการ และได้ทรงนำเขาและครอบครัว ทรงนำทางนกและสัตว์ป่าต่างๆ

ที่รอดชีวิตจากน้ำท่วมร่วมกับโนอาห์และพงศ์พันธุ์ของเขา จนกระทั่งสิ้นยุคธรรมบัญญัติ ซึ่งยาวนานทั้งสิ้น 2,500 ปี พระองค์ทรงทำพระราชกิจในประเทศอิสราเอลอย่างเป็นทางการเป็นเวลาทั้งสิ้น 2,000 ปี และทรงพระราชกิจในและนอกประเทศอิสราเอลไปพร้อมๆ กันอีก 500 ปี รวมทั้งสิ้นเป็น 2,500 ปี

ตลอดช่วงเวลานั้น พระองค์ทรงแนะนำผู้คนแห่งอิสราเอลให้รับใช้พระยาห์เวห์ พวกเขาควรจะสร้างพระวิหาร
สวมเสื้อคลุมปูโรหิต และเดินเท้าเปล่าเข้าไปในพระวิหารตั้งแต่รุ่งเช้า
มีฉะนั้นรองเท้าของพวกเขาทำให้พระวิหารเปดเปื้อนและไฟจะถูกส่งลงมาจากยอดพระวิหารและเผาพวกเขา
ตาย พวกเขาปฏิบัติหน้าที่และบนอบต่อแผนการของพระยาห์เวห์
พวกเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ในพระวิหาร และหลังจากได้รับวิโรจน์ของพระยาห์เวห์ กล่าวคือ
หลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส
พวกเขาก็นำทางฝูงชนและสอนว่าพวกเขาควรจะแสดงความเคารพพระยาห์เวห์—พระเจ้าของพวกเขา
และพระยาห์เวห์ได้ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาควรสร้างพระวิหารและแท่นบูชา
และในเวลาที่เราจะทรงกำหนดไว้ นั่นคือในเทศกาลปัสกา
พวกเขาควรจะเตรียมลูกวัวและลูกแกะแรกเกิด เพื่อนำมาวางบนแท่นบูชา
เพื่อเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์
ทั้งนี้เพื่อควบคุมพวกเขาและเพื่อนำความเคารพต่อพระยาห์เวห์ไปใส่ไว้ในหัวใจพวกเขา
การที่พวกเขาเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัตินี้ก็กลายเป็นมาตรวัดความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์ยังได้ทรงกำหนดวันสะบาโต—วันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้างของพระองค์—สำหรับพวกเขาเช่นกัน
วันถัดจากวันสะบาโต พระองค์ทรงตั้งให้เป็นวันแรก เป็นวันที่พวกเขาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์
ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ และถวายเสียงดนตรีแด่พระองค์ ในวันนี้
พระยาห์เวห์ทรงเรียกชุมนุมบรรดาปูโรหิตทุกคนเพื่อแบ่งเครื่องถวายบูชาที่อยู่บนแท่นเพื่อให้ประชาชนได้กิน
เพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมเครื่องบูชาบนแท่นของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าพวกเขาเป็นผู้ได้รับพร
พวกเขาได้ร่วมปันส่วนแบ่งกับพระองค์ และพวกเขาเป็นประชาชนที่พระองค์ทรงเลือกสรร
(อันเป็นพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับผู้คนแห่งอิสราเอล) นี่ก็เหตุผลว่าทำไมกระทั่งทุกวันนี้
ประชาชนของประเทศอิสราเอลจึงยังพูดว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น
และไม่ใช้พระเจ้าของคนต่างชาติ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

27. แม้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงให้ถ้อยคำรับสั่งและทำพระราชกิจมากมาย
พระองค์ก็ทรงนำประชาชนในด้านบวกเท่านั้น ทรงสอนประชาชนที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ให้รู้จักวิธีเป็นมนุษย์
วิธีดำเนินชีวิต วิธีที่จะเข้าใจหนทางของพระยาห์เวห์ สำหรับพระราชกิจส่วนใหญ่
พระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้ผู้คนเฝ้าสังเกตหนทางของพระองค์และติดตามธรรมบัญญัติของพระองค์
พระราชกิจดังกล่าวนี้นี้กระทำกับคนที่เสื่อมทรามในระดับต้น
ไม่ได้ขยายไปไกลจนถึงการแปรสภาพอุปนิสัยหรือความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเขา

พระองค์ทรงห่วงหาอาวรการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อจำกัดและควบคุมผู้คนเท่านั้น
สำหรับผู้คนแห่งอิสราเอลในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าในพระวิหาร
พระเจ้าในฟ้าสวรรค์เท่านั้น พระองค์ทรงเป็นเสาเมฆ เสาเพลิง
ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาทำนั้นมีเพียงเชื่อฟังในสิ่งที่ผู้คนปัจจุบันรู้จักกันในฐานะธรรม
บัญญัติและพระบัญญัติของพระองค์—บางคนอาจถึงกับเรียกว่ากฎเกณฑ์—
เนื่องจากสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำนั้นไม่ได้มุ่งหมายเพื่อแปรสภาพพวกเขา
แต่เพื่อมอบสิ่งที่มนุษย์ควรจะมีมากกว่านี้ให้กับพวกเขาและเพื่อแนะนำพวกเขาจากพระโอษฐ์ของพระองค์เอง
เพราะหลังจากถูกสร้างขึ้นมาแล้ว มนุษย์หาได้มีสิ่งที่พวกเขาควรจะมีไม่ และดังนั้น
พระยาห์เวห์จึงได้ประทานให้แก่ผู้คนในสิ่งที่พวกเขาควรมีเพื่อชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก
ทำให้ผู้คนที่พระองค์ทรงนำทางนั้นเหนือกว่าบรรพบุรุษของพวกเขา หรืออาดัมกับเอวา
เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงมอบแก่พวกเขานั้นเหนือกว่าที่พระองค์ทรงมอบแก่อาดัมกับเอวาในปฐมกาล
โดยไม่ต้องคำนึงว่า
พระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำในประเทศอิสราเอลนั้นเพียงเพื่อทรงนำมนุษย์และทำให้มนุษย์ระลึกถึงพระองค์
างได้เท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงพิชิตหรือแปรสภาพพวกเขา เพียงแต่ทรงนำพวกเขาเท่านั้น
นี่คือผลสรุปของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ อันเป็นภูมิหลัง เป็นเรื่องจริง
เป็นแก่นแท้แห่งพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนทั้งสิ้นของประเทศอิสราเอล
และเป็นจุดเริ่มต้นของพระราชกิจระยะ 6,000 ปีของพระองค์—
เพื่อรักษามนุษย์ไว้ในการควบคุมของพระหัตถ์แห่งพระยาห์เวห์
จากเรื่องนี้ก่อให้เกิดงานที่เพิ่มเข้ามาในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ให้เชื่อฟัง”

ข. ว่าด้วยวิวัฒนาการของพระเจ้าเรื่องพระราชกิจของพระองค์ในยุคพระคุณ

28. พระเยซูคือผู้ทำงานทั้งหมดของยุคพระคุณแทนเรา

พระองค์ได้จุติมาบังเกิดในเนื้อหนังและถูกตอกตรึงบนกางเขน

และพระองค์ยังทรงเป็นผู้เริ่มต้นยุคพระคุณด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนก็เพื่อบรรลुพระราชกิจแห่งการไถ่ เพื่อปิดฉากยุคธรรมบัญญัติและเริ่มต้นยุคพระคุณ

และด้วยการนั้นพระองค์จึงทรงได้รับการขนานพระนามว่า “จอมทัพ” “เครื่องบูชาไถ่บาป” และ “พระเจ้าไถ่”

ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ พระราชกิจของพระเยซูจึงมีความแตกต่างทางด้านเนื้อหาจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์

แม้จะมีหลักการเดียวกันก็ตาม พระยาห์เวห์ทรงเริ่มต้นยุคธรรมบัญญัติ

สร้างรากฐานหรือจุดกำเนิดสำหรับงานของพระเจ้าบนโลก และสำหรับการออกกฎหมายบัญญัติและพระบัญญัติ

นี่คือพระราชกิจสองอย่างที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการ และเป็นพระราชกิจที่เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจที่พระเยซูทรงทำในยุคพระคุณนั้นไม่ใช่เป็นการออกกฎหมายบัญญัติ แต่เพื่อให้ธรรมบัญญัติลุล่วง

ด้วยการนั้นจึงนำทางเข้าสู่ยุคพระคุณและสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติที่ดำเนินมายาวนานร่วมสองพันปี

พระองค์ทรงเป็นผู้บุกเบิกที่มาเพื่อเริ่มต้นยุคพระคุณ ทว่าพระราชกิจส่วนหลักของพระองค์อยู่ที่การไถ่

และเมื่อเป็นเช่นนั้น พระราชกิจของพระองค์จึงมีสองด้านเช่นกัน นั่นคือ การเปิดฉากยุคใหม่

และการทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้ครบบริบูรณ์โดยผ่านทาง การถูกตรึงกางเขน

ซึ่งหลังจากนั้นเป็นเหตุให้พระองค์ต้องจากไป และนับจากนี้ไปยุคธรรมบัญญัติจึงได้สิ้นสุดลง

และยุคพระคุณได้เริ่มต้นขึ้น

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

29. ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด

สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือพระคุณ ความรัก ความสงสารเห็นใจ ความอดกลั้น ความอดทน

ความถ่อมพระองค์ ความใส่พระทัย และความยอมผ่อนปรน

และพระราชกิจมากมายเหลือเกินที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์

พระอุปนิสัยของพระองค์คืออุปนิสัยของความสงสารและความรัก

และเพราะพระองค์ทรงมีความสงสารเห็นใจและมีความรัก

พระองค์จึงได้ต้องทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อมนุษย์

เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ดังเช่นรักพระองค์เอง

รักมากจนถึงขนาดที่พระองค์มอบถวายพระองค์เองในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเจ้าคือพระเยซู กล่าวคือ

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความสงสารเห็นใจและมีความรัก พระเจ้าได้ทรงอยู่กับมนุษย์
ความรักของพระองค์ ความสงสารของพระองค์
และความรอดของพระองค์ได้ไปพร้อมกับแต่ละบุคคลและทุกคน
มีเพียงโดยการยอมรับพระนามของพระเยซูและการทรงสถิตของพระองค์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดี ได้รับพระพรของพระองค์
พระคุณอันกว้างใหญ่และมากมายของพระองค์ และความรอดของพระองค์ได้
บรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ล้วนได้รับความรอดและได้รับการอภัยบาปของพวกเขา
โดยผ่านทาง การตรึงกางเขนของพระเยซู ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูคือพระนามของพระเจ้า
อีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจในยุคพระคุณนั้น ได้ดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู
พระองค์ทรงรับหน้าที่ในช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจใหม่ที่นอกเหนือไปจากพันธสัญญาเดิม
และพระราชกิจของพระองค์ได้สิ้นสุดลงด้วยการตรึงกางเขน
นี่คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

30. พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นสอดคล้องกับความจำเป็นของมนุษย์ในยุคนั้น
พระราชกิจของพระองค์คือเพื่อไถ่มนุษย์ เพื่ออภัยบาปของพวกเขา
และด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของพระองค์จึงเต็มเปี่ยมด้วยความถ่อมใจ ความอดทน ความรัก ความศรัทธา
ความอดกลั้น ความกรุณา และความเมตตา พระองค์ทรงนำมาซึ่งพระคุณและพระพรอันล้นเหลือแก่มนุษย์
รวมถึงทุกๆ สิ่งที่คุณจะสามารถชื่นชมได้ พระองค์ทรงมอบสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา
อันได้แก่ สันติภาพ ความสุข ความอดกลั้นและความรัก ความกรุณาและความเมตตาของพระองค์ ณ เวลานั้น
ความอุดมล้นเหลือของสิ่งบำเรอความสุขต่างๆ ที่มนุษย์กำลังเผชิญหน้าอยู่ ไม่ว่าจะเป็น
ความรู้สึกละอายใจและความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยภายในใจ ความรู้สึกมั่นคงภายในจิตวิญญาณ
และความรู้สึกพึงพิงในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ล้วนเนื่องมาจากยุคที่พวกเขาอาศัยอยู่นั่นเอง ในยุคพระคุณนี้
มนุษย์ถูกซาตานบ่อนทำลายจนเสื่อมทรามไปแล้ว และฉะนั้นแล้ว
การจะสัมฤทธิ์งานแห่งการไถ่มนุษยชาติทั้งมวลจำเป็นต้องอาศัยพระคุณอันอุดมล้นเหลือ
ความอดกลั้นและความอดทนอันไม่สิ้นสุด และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อให้เกิดผลแล้ว
เครื่องบูชาต้องมีย่างพอเพียงต่อการไถ่บาปของมนุษยชาติ
สิ่งที่มนุษยชาติเห็นในยุคพระคุณนั้นมีเพียงเครื่องบูชาแบบโลหินที่เรามอบไว้ให้สำหรับการไถ่บาปของมนุษยชาติ

ดิเท่านั้น ซึ่งก็คือพระเยซูนั่นเอง ทั้งหมดที่พวกเขาารู้ก็คือ พระเจ้าน่าจะทรงเปี่ยมเมตตาและความอดกลั้น และทั้งหมดที่พวกเขาเห็นก็คือความกรุณาและความเมตตาของพระเยซู ทั้งหมดทั้งสิ้นนี้เป็นเพราะว่าพวกเขาเกิดในยุคพระคุณนั่นเอง และดังนั้น ก่อนที่พวกเขาจะสามารถได้รับการไถ่ พวกเขาจึงจำเป็นต้องชื่นชมพระคุณอันหลากหลายรูปแบบที่พระเยซูประทานแก่พวกเขาเสียก่อนเพื่อที่พวกเขาจะได้รับผลประโยชน์จากมันได้ วิธีนี้เอง

ที่พวกเขาจะสามารถได้รับการอภัยบาปโดยผ่านทางความชื่นชมยินดีของพวกเขาที่มีต่อพระคุณ ทั้งยังสามารถได้รับโอกาสการไถ่โดยผ่านทางการชื่นชมความอดกลั้นและการอดทนของพระเยซูด้วยเช่นกัน มีเพียง โดยผ่านทางความอดกลั้นและความอดทนของพระเยซูเท่านั้น

พวกเขาจึงจะมีสิทธิ์ได้รับการให้อภัยและชื่นชมพระคุณอันอุดมล้ำเหลือที่พระเยซูทรงมอบให้ ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ว่า เราไม่ได้มาเพื่อช่วยคนชอบธรรมให้รอด แต่เรามาเพื่อช่วยคนบาปให้รอด เพื่อให้คนบาปได้รับการยกโทษบาปของพวกเขา หากครั้งเมื่อพระเยซูได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น ทรงมาพร้อมด้วยพระอุปนิสัยแห่งการพิพากษาคัดสิน การสาปแช่ง และความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่มีโอกาสได้รับการไถ่ และคงจะดำรงอยู่ในสภาพผิดบาปไปตลอดกาล หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีก็คงจะมาหยุดอยู่ตรงยุคธรรมบัญญัตินี้เอง และยุคธรรมบัญญัติก็คงจะยืดเยื้อต่อมาอีก 6,000 ปี

บาปทั้งหลายของมนุษย์ก็คงจะมีแต่จะท่วมท้นมหาศาลและรุนแรงสาหัสมากยิ่งขึ้น และการทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาก็คงจะเป็นการสูญเปล่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา เหล่ามนุษย์ก็คงจะสามารถทำได้เพียงรับใช้พระยาห์เวห์ภายใต้พระธรรมบัญญัติ ทว่าบาปทั้งหลายของพวกเขา ก็คงจะมากขึ้นเกินกว่าบาปของพวกเขาที่ถูกสร้างขึ้นมาในตอนแรกเริ่มเสียอีก ยิ่งพระเยซูทรงรักมวลมนุษย์ ให้อภัยบาปพวกเขา

และมอบพระกรุณาและพระเมตตาอย่างพอเพียงแก่พวกเขามากขึ้นเท่าไร มนุษย์ก็ยังมีสิทธิ์ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น

มีสิทธิ์ได้รับการเรียกขานว่าเจ้าแกะหลงฝูงที่พระเยซูได้ทรงซื้อคืนมาด้วยราคาที่แพง ซาตานไม่สามารถเข้าแทรกแซงพระราชกิจนี้ได้เลย

เนื่องเพราะพระเยซูทรงปฏิบัติต่อสาวกของพระองค์คู่เคียงกับที่มารดาผู้เปี่ยมรักปฏิบัติต่อทารกน้อยในอ้อมอก พระองค์ไม่ได้กริ้วหรือทรงดุถูกพวกเขามากขึ้น แต่กลับเปี่ยมด้วยการชื่นใจ

พระองค์ไม่เคยทรงบันดาลโทสะระบายนามณ์ใส่พวกเขา แต่กลับทรงอดกลั้นกับความบาปของพวกเขา และทรงมองข้ามความโง่เขลาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาเสีย จนถึงจุดที่ตรัสด้วยว่า

“จงให้อภัยผู้อื่นเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง” ด้วยเหตุนี้หัวใจของผู้อื่นจึงได้ถูกแปลงสภาพไปโดยหัวใจของพระองค์ และเพียงเพราะด้วยเหตุนี้เองผู้อื่นจึงได้รับการอภัยบาปของตนโดยผ่านทางความอดกลั้นของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

31. แม้ในการจู่ดีเป็นมนุษย์ของพระองค์จะปราศจากสภาวะอารมณ์เยี่ยงมนุษย์โดยสิ้นเชิง

พระองค์ก็ทรงชูกำลังใจสาวก จัดเตรียมให้พวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา และสนับสนุนพวกเขาอยู่เสมอ

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจหนักมากแค่ไหนก็ตาม

หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงสู้ทนความทุกข์มากเพียงใดก็ตาม

พระองค์ไม่เคยทรงเรียกร้องอะไรที่มากเกินไปจากผู้คน

แต่ทรงอดทนและอดกลั้นต่อความบาปของพวกเขาเสมอ

จนถึงระดับที่ว่าผู้คนในยุคพระคุณเรียกขานพระองค์อย่างเปี่ยมล้นรักใคร่ว่า

“พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก” สำหรับผู้คนในยุคนั้น หรือสำหรับหมู่ชนทั้งผอง

สิ่งที่พระเยซูทรงเป็นและทรงมี ก็คือพระกรุณาและพระเมตตา พระองค์ไม่เคยทรงจดจำการล่วงละเมิดของผู้คน

การปฏิบัติของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไม่เคยยึดเอาพื้นฐานการล่วงละเมิดของพวกเขาเป็นหลัก

เนื่องเพราะนั่นเป็นอีกยุคหนึ่งซึ่งต่างออกไป บ่อยครั้งที่พระองค์ได้ประทานอาหารแก่ผู้คนอย่างเหลือเฟือ

เพื่อพวกเขาจะได้กินจนอิ่มหนำ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสาวกทั้งปวงของพระองค์ด้วยพระคุณ

โดยทรงรักษาคณปวช บัพ ไสปีศาจ ชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืน เพื่อที่ผู้คนอาจเชื่อในพระองค์

และเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นไปอย่างจริงจังและจริงใจ

พระองค์ทรงดำเนินไปไกลถึงขั้นทำการฟื้นคืนชีวิตให้กับชากศพที่กำลังเน่าเปื่อย

โดยทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น กระทั่งคนตายก็ยังคืนชีวิตกลับมาได้ ในหนทางนี้

พระองค์ได้ทรงสู้ทนอย่างเงียบๆ และดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ไปท่ามกลางพวกเขา

แม้กระทั่งก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูก็ได้ทรงรับเอาบาปของมนุษยชาติเข้าไปไว้ในพระองค์

และได้กลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปให้กับมวลมนุษย์ไปแล้ว กระทั่งก่อนจะทรงถูกตอกตรึงบนกางเขน

พระองค์ก็ได้ทรงเปิดเส้นทางสู่กางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์แล้ว สุดท้ายแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกตอกตรึงบนกางเขน

สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของกางเขน และประทานพระกรุณา ความเมตตา

และความบริสุทธิ์ทั้งมวลของพระองค์แก่มวลมนุษย์ สำหรับมนุษยชาติแล้ว พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนเสมอ

ไม่เคยทรงแค้นเคือง ทรงให้อภัยบาปพวกเขา ทรงเตือนสติพวกเขาให้กลับใจ

และทรงสอนให้พวกเขามีความอดทน ความอดกลั้น และความรัก เพื่อดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

และอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อประโยชน์ของกางเขน

ความรักของพระองค์ที่มีต่อพี่น้องชายหญิงนั้นเหนือกว่าความรักของพระองค์ที่มีต่อนางมารีย์

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำคือการรักษาคนป่วยและการจับไล่ปีศาจร้ายเป็นหลัก
ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทรงไถ่ของพระองค์ทั้งสิ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยพระคุณ พระองค์ทรงทำให้คนยากจนกลายเป็นมั่งมี
คนง่อยกลับเดินได้ คนตาบอดกลับมองเห็น และคนหูหนวกกลับได้ยิน
พระองค์กระทั้งทรงเชื้อเชิญผู้คนที่ด้อยต่ำชั้นแอ่นอนาถา คนบาปหนา ให้นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์
ไม่เคยทรงหลบเลี่ยงพวกเขา แต่ทรงอดทนเสมอ กระทั่งถึงกับตรัสไว้ว่า
ยามที่ผู้เลี้ยงแกะทำแกะหายไปหนึ่งตัวจากจำนวนร้อยตัว
เขาย่อมจะละจากแกะเก้าสิบเก้าตัวเพื่อออกไปตามหาแกะตัวเดียวที่หายไปนั้น ครั้นเมื่อหาพบแล้ว
เขาจะชื่นบานยิ่งนัก พระองค์ทรงรักสาวกของพระองค์เช่นเดียวกับที่แม่แกะรักลูกแกะทั้งหลายของนาง
แม้ว่าพวกเขาจะโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันการณ และเป็นคนบาปในสายพระเนตรของพระองค์ และยิ่งกว่านั้นคือ
เป็นผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในสังคม แต่พระองค์ก็ทรงถือว่าคนบาปเหล่านี้ซึ่งเป็นหมู่มนุษย์ที่คนอื่น ๆ พากันรังเกียจนั้น
คือแก้วตาของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงโปรดปรานพวกเขา
พระองค์จึงทรงละวางพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อพวกเขา
ประหนึ่งลูกแกะตัวหนึ่งซึ่งถูกมอบถวายขึ้นแท่นบูชา
พระองค์ทรงดำเนินไปกลางหมู่พวกเขาราวกับเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา
ทรงยอมให้พวกเขาใช้พระองค์และประหัตประหารพระองค์ ทรงยอมจำนนแก่พวกเขาอย่างปราศจากเงื่อนไข
สำหรับสาวกของพระองค์แล้ว พระองค์คือพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก
แต่สำหรับพวกฟาริสีที่อบรมสั่งสอนผู้คนจากบนแท่นสูงแล้วไซ้
ที่พระองค์แสดงออกไปหาไขความกรุณาและความเมตตาไม่ แต่กลับเป็นความเกลียดชังและความขุ่นเคือง
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากนักในหมู่พวกฟาริสี
มีบ้างก็เพียงบางครั้งที่ได้ทรงอบรมสั่งสอนและต่อว่าพวกเขาไปตามวาระ
พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางหมู่พวกเขาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการไถ่
อีกทั้งไม่ได้ทรงแสดงการอัศจรรย์และหมายสำคัญแต่อย่างใด
พระองค์ได้ประทานพระกรุณาและความเมตตาทั้งมวลของพระองค์ให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์
โดยทรงสู้ทนต่อเพื่อประโยชน์ของคนบาปเหล่านี้จนถึงที่สุด
เมื่อคราวที่พระองค์ทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและทรงทุกข์กับทุกการดูหมิ่นเหยียดหยามจนกระทั่งพระองค์ได้ท
รงไถ่มนุษยชาติทั้งมวลจนครบถ้วนนั่นเอง นี่เองคือ ผลรวมทั้งสิ้นของพระราชกิจของพระองค์

คัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

32. หากปราศจากการไถ่ของพระเยซู มวลมนุษย์คงจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในบาปและกลายเป็นลูกหลานแห่งบาป เป็นพงศ์พันธุ์ของมารตลอดไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นต่อเนื่องมา
โลกทั้งโลกคงจะได้กลายเป็นดินแดนที่ซาตานอยู่อาศัย เป็นที่สถิตอาศัยของมันไปแล้ว อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจแห่งการไถ่บาปต้องพึ่งอาศัยการแสดงออกถึงความกรุณาและความเมตตาต่อมวลมนุษย์
โดยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการอภัย
และท้ายที่สุดก็จะได้รับสิทธิที่จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์และได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
หากปราศจากงานช่วงระยะนี้ แผนการจัดการระยะ 6,000 ปีคงจะก้าวหน้าไม่ได้เลย
หากพระเยซูไม่ได้ทรงถูกตรึงกางเขน หากพระองค์เพียงทรงรักษาคณปวัยและขับไล่ปีศาจเท่านั้น
เช่นนั้นแล้วผู้คนก็จะไม่สามารถได้รับการอภัยบาปของพวกเขาโดยสมบูรณ์
ในระยะเวลาสามปีครั้งที่พระเยซูทรงใช้ไปในการทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์เสร็จสมบูรณ์ไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่หลังจากนั้น
โดยการทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและกลายเป็นสภาพเหมือนของมนุษย์คนบาป
โดยการทรงถูกมอบไว้กับมารร้าย
พระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเสร็จสมบูรณ์และได้ทรงเรียนรู้วิถีชีวิตของมวลมนุษย์
จนเชี่ยวชาญ เพียงภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกนำส่งถึงมือของชาตานแล้วเท่านั้น
พระองค์จึงได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ เป็นเวลาถึงสามสิบสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์บนแผ่นดินโลก
ถูกเยาะเย้ยถากถาง ถูกให้ร้ายป้ายสี และถูกทอดทิ้ง จนถึงจุดที่พระองค์ไม่ทรงมีแม่ที่จะให้วางพระเศียร
ไม่มีที่ให้หยุดพัก และพระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนในเวลาต่อมา ด้วยทั้งองค์รวมของพระองค์
พระกายซึ่งบริสุทธิ์และไร้มลทินได้ถูกตอกตรึงกับกางเขน พระองค์ได้ทรงสู้ทนต่อความทุกข์ทุกชนิดที่พึงมี
พวกผู้มีอำนาจต่างพากันเย้ยหยันและโบยตีพระองค์ กระทั่งพวกทหารก็ยังถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์
แต่พระองค์ยังทรงเจียบเฉยและสู้ทนจนกระทั่งวาระสุดท้าย
ทรงยอมจำนนโดยปราศจากเงื่อนไขจนถึงจุดแห่งความตายอันเป็นจุดที่พระองค์ได้ทรงไถ่มนุษยชาติทั้งมวล
มีเพียงขมามันเองที่พระองค์ได้รับอนุญาตให้หยุดพัก
พระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำลงไปเป็นตัวแทนของยุคพระคุณเท่านั้น
มิได้เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ อีกทั้งยังหาได้เป็นการทดแทนพระราชกิจของยุคสุดท้ายแต่อย่างใดไม่
นี่คือสาระสำคัญของพระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณ ยุคที่สองที่มวลมนุษย์ได้ผ่านมาแล้ว—
ซึ่งก็คือยุคแห่งการไถ่

คัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ค. ว่าด้วยยุคแห่งราชอาณาจักร—ยุคสุดท้าย

33. เมื่อพระเยซูเสด็จมาในโลกมนุษย์ พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งยุคพระคุณและสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งและด้วยการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้ พระองค์ได้ทรงสิ้นสุดยุคพระคุณและนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร บรรดาผู้ที่สามารถยอมรับการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจะถูกนำทางเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร และยิ่งไปกว่านั้นจะกลายเป็นสามารถยอมรับการทรงนำของพระเจ้าด้วยตนเอง แม้ว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายท่ามกลางมนุษย์ แต่พระองค์เพียงแค่ทรงเสร็จสิ้นการไถ่บาปของมวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้นและทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงปลดปล่อยมนุษย์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมทั้งหมดของเขา การช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากอิทธิพลของซาตานอย่างครบถ้วน ไม่เพียงจำเป็นต้องให้พระเยซูทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและแบกรับบาปต่างๆ นานาของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังพึงต้องให้พระเจ้าทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่กว่าเดิมขึ้นไปอีกเพื่อปลดปล่อยมนุษย์โดยสมบูรณ์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราเมียะซาตานของเขา และดังนั้น ในเมื่อมนุษย์ได้รับการยกโทษบาปของเขาแล้ว พระเจ้าก็ทรงได้กลับสู่เบื้องหน้าเพื่อนำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และได้เริ่มพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา พระราชกิจนี้ได้นำพามนุษย์เข้าสู่อาณาจักรที่สูงส่งขึ้น บรรดาผู้ที่บนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ทั้งหมดจะได้ชื่นชมกับความจริงที่สูงส่งขึ้นและได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างอย่างแท้จริง และพวกเขาจะได้รับความจริงหนทางและชีวิต

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

34. ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของซาตานซึ่งได้ถูกปลุกฝังไว้ภายในตัวเขาแล้ว และภายหลังหลายพันปีของการถูกซาตานทำให้เลื่อมทราเมียะเรามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่ ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อไปด้วยราคาแพง แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่ มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสสมและเลื่อมทราเมียะภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้

เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้ พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้

โดยผ่านทางการศึกษาและการติสสอนจากพระวจนะ ตลอดจนโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษที่เชื่อว่าเป็นช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด

น่าจะกล่าวว่านี้คือพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง

ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตชัยตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด

โดยผ่านทางการศึกษาและการติสสอนจากพระวจนะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

และโดยผ่านทางการใช้พระวจนะถูกลงโทษ และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ

และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์

สำหรับทุกสิ่งที่มีมวลมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น

พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้องกับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม

ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป

เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง

อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่

วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ

บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนี้

แม้ว่าเครื่องบูชาลงบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดเวลา

แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า

พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพูดปรบปรนออกมา ยุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต

และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า

มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือ?

นี่มิใช่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของพวกเขาซ้ดๆ เลยหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสสอน

มือของเจ้าสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า

“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ซาตาน!

จงขบถต่อซาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!

ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”

เสียงร้องของพวกเขาดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มาถึงเวลาแห่งการตัดสิน และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขาก็หยุดลง และปณิธานของพวกเขาก็ล้มเหลว นี่คือการเสื่อมทรามของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป มันเป็นบางสิ่งที่ปลูกฝังโดยชาตानและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์ ไม่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันหยั่งรากลึกของตัวเอง และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวณะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

35. พระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายก็คือเพื่อที่จะตรัสพระวณะ การเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันยิ่งใหญ่สามารถส่งผลในมนุษย์โดยวิถีทางแห่งพระวณะทั้งหลาย การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่ได้ส่งผลในผู้คนเหล่านี้ในตอนนี้นั้นทันทีที่พวกเขาอมรับพระวณะเหล่านั้นนั้น ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาการเปลี่ยนแปลงที่ได้ส่งผลในผู้คนในทันทีที่พวกเขาอมรับหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่งยุคพระคุณมากมายนัก เนื่องจากในยุควะคุณนั้น ปิศาจทั้งหลายได้ถูกขับไล่ออกจากมนุษย์ด้วยการวางมือและการอธิษฐาน แต่ทว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหลายภายในมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่ มนุษย์ได้รับการรักษาอาการเจ็บป่วยของเขาและได้รับการยกโทษต่อบาปของเขา แต่สำหรับการที่มนุษย์จะต้องได้รับการชำระล้างอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตानภายในตัวเขานั้น พระราชกิจนี้ยังมิได้ถูกกระทำ มนุษย์เพียงได้รับการช่วยให้รอดและยกโทษต่อบาปของเขาเนื่องจากความเชื่อของเขาเท่านั้น แต่ธรรมชาติของมนุษย์อันเต็มไปด้วยบาปนั้นหาได้ถูกขุดรากถอนโคนไม่และยังคงตกค้างอยู่ภายในตัวเขา บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษโดยผ่านทางพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ แต่นี้ไม่ได้หมายความว่า มนุษย์ไม่ได้มีบาปภายในตัวเขามากต่อไป บาปทั้งหลายของมนุษย์อาจสามารถได้รับการยกโทษโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาปได้ แต่สำหรับวิธีที่แน่ๆ ที่มนุษย์จะไม่สามารถถูกทำให้มีบาปอีกต่อไป และวิธีที่ธรรมชาติบาปของเขาจะถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์และแปลงสภาพไปนั้น เขาไม่มีทางแก้ปัญหานี้ได้ บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษไปแล้ว และนี่ก็เพราะพระราชกิจการถูกตรึงกางเขนของพระเจ้า แต่มนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานแบบเดิมต่อไป เมื่อเป็นเช่นนั้น

มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์จากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน
เพื่อที่ธรรมชาติบาปของเขาจะถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์ ไม่มีวันพัฒนาขึ้นมาอีก
เช่นนั้นจึงจะเป็นการทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการแปลงสภาพได้
การนี้มนุษย์พึงต้องจับความเข้าใจในเส้นทางที่เดินโดยชีวิต จับความเข้าใจในวิถีแห่งชีวิต
และจับความเข้าใจในหนทางที่จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเขา ยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์ยังต้องกระทำโดยสอดคล้องกับเส้นทางนี้ เพื่อที่อุปนิสัยของเขาอาจค่อยๆ
เปลี่ยนแปลงและเขาอาจมีชีวิตอยู่ภายใต้การสาดส่องของความสว่าง
เพื่อที่ทั้งหมดที่เขาทำอาจสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
เพื่อที่เขาอาจทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขา
และเพื่อที่เขาอาจหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของซาตาน
อันเป็นผลให้โศลกพ้นออกจากบาปได้อย่างครบถ้วน
ถึงตอนนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะได้รับความรอดอันครบบริบูรณ์
ในกาลเวลาที่พระเยซูได้กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์อยู่นั้น
ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ยังคงคลุมเครือและไม่ชัดเจน มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระองค์เป็นบุตรของดาวิด
และป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นผู้เผยวาระที่ยิ่งใหญ่
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีความกรุณามากมายผู้ซึ่งได้ทรงไถ่บาปทั้งหลายของมนุษย์
ด้วยความเชื่อที่แข็งแกร่งของพวกเขา
บางคนก็ได้รับการรักษาแะจากการที่สัมผัสชายฉลองพระองค์ของพระองค์ คนตาบอดได้สามารถมองเห็น
และแม้แต่คนตายก็สามารถคืนชีวิตมาได้ อย่างไรก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะค้นพบอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานซึ่งฝังรากลึกอยู่ในตัวเขาได้
อีกทั้งเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องมันไปอย่างไร มนุษย์ได้รับพระคุณมากมาย อาทิ สันติสุขและความสุขของเนื้อหนัง
ความเชื่อของสมาชิกหนึ่งคนที่นำมาซึ่งพระพรต่อทั้งครอบครัว การรักษาอาการป่วย และอื่นๆ
ที่เหลือก็คือความประพฤติที่ดีของมนุษย์และรูปลักษณะตามแบบพระเจ้าของเขา
หากใครบางคนสามารถมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานเหล่านี้ พวกเขาขอมได้ถูกถือว่าเป็นผู้เชื่อที่ยอมรับได้
เฉพาะผู้เชื่อประเภทนี้เท่านั้นที่อาจสามารถเข้าสู่สวรรค์ได้หลังจากความตาย
ซึ่งก็หมายความว่าพวกเขาได้รับการช่วยให้รอด แต่ทว่าในช่วงชีวิตของพวกเขา
ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เข้าใจหนทางของชีวิตเลยสักนิด
ทั้งหมดที่พวกเขาทำลงไปก็คือการทำบาปแล้วก็สารภาพบาปของพวกเขาอย่างเป็นวัฏจักรสม่ำเสมอโดยไม่มีเส้น
ทางใดที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเลย เช่นนั้นเองที่เป็นสภาพเงื่อนไขของมนุษย์ในยุคพระคุณ

มนุษย์ได้รับความรอดที่ครบบริบูรณ์แล้วหรือยังหนอ? ยัง!
ดังนั้นภายหลังจากที่พระราชกิจช่วงระยะนั้น ได้แล้วเสร็จลง
ยังคงมีพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการตีสอนค้างอยู่
ช่วงระยะนี้คือการทำให้มนุษย์บริสุทธิ์โดยวิถีทางของพระวณะ
และด้วยการนั้นจึงเป็นการให้เส้นทางสำหรับเขาที่จะติดตาม
ช่วงระยะนี้คงจะไม่ออกผลหรือเปี่ยมความหมายหากมันดำเนินต่อไปด้วยการจับไล่ปีศาจ
เพราะมันคงจะล้มเหลวที่จะบุกรากถอนโคนธรรมชาติบาปของมนุษย์
และมนุษย์ก็คงจะมาหยุดนิ่งอยู่ที่การยกโทษบาปของเขา
มนุษย์ได้รับการยกโทษต่อบาปของเขาโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาป
เพราะพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนได้มาถึงปลายทางแล้ว และพระเจ้าก็ได้ทรงมีอำนาจเหนือซาตานแล้ว
แต่ทว่าอุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่ภายในตัวเขา
มนุษย์ยังคงสามารถทำบาปและต้านทานพระเจ้าได้ และพระเจ้ายังไม่ทรงได้รับมวลมนุษย์เอาไว้เลย
นี่คือเหตุผลที่ทำให้ไม่ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
พระเจ้าจึงทรงใช้พระวณะมาตีแผ่อุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์
เป็นเหตุให้เขาปฏิบัติไปตามเส้นทางที่ถูกต้อง ช่วงระยะนี้เปี่ยมความหมายมากกว่าช่วงระยะก่อนหน้า
รวมถึงออกผลมากกว่า เพราะตอนนี้ พระวณะนี้เองที่จัดทำให้กับชีวิตมนุษย์โดยตรง
และทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการเริ่มใหม่อย่างครบบริบูรณ์
มันเป็นช่วงระยะของพระราชกิจที่ละเอียดทั่วถึงกว่ามาก เพราะฉะนั้น
การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายได้ทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์และเสร็จสิ้นแผน
การบริหารจัดการของพระเจ้าสำหรับความรอดของมนุษย์โดยสมบูรณ์

คัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

36.

พระราชกิจของยุคสุดท้ายคือการแยกทั้งหมดตามชนิดของพวกมันและการสรุปปิดตัวแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า เพราะเวลาได้ใกล้เข้ามาและวันของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว
พระเจ้าทรงนำพาทุกคนที่เข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์—ทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงที่สุด—
เข้าสู่ยุคของพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กระนั้นก่อนการมาถึงยุคของพระเจ้าด้วยพระองค์เอง
พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่การเผ่าสังเกดการกระทำทั้งหลายของมนุษย์หรือได้สวนสืบนั่นเข้าไปในชีวิตของมนุษย์ แต่เป็นการพิพากษาการไม่เชื่อฟังของมนุษย์
เพราะพระเจ้าจะชำระทุกคนที่มาอยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ให้บริสุทธิ์

ทุกคนที่ได้ติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้คือผู้ที่มาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ทุกๆ

คนที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในระยะสุดท้ายคือเป้าหมายของการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ทุกคนที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในระยะสุดท้ายคือเป้าหมายของการพิพากษาของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

37. ในยุคสุดท้ายนั้น พระคริสต์ทรงใช้ความจริงหลากหลายเพื่อสั่งสอนมนุษย์ เพื่อตีแผ่แก่นแท้ของมนุษย์ และเพื่อชำระและกำพุดและความประพฤติของมนุษย์ พระวาทะเหล่านี้ประกอบด้วยความจริงนานัปการ อาทิ หน้าที่ของมนุษย์ มนุษย์ควรเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร มนุษย์ควรจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างไร

มนุษย์ควรจะดำรงชีวิตเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาอย่างไร รวมไปถึงพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยของพระเจ้า และอื่นๆ พระวาทะเหล่านี้ล้วนชี้นำไปที่แก่นแท้ของมนุษย์และอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขา โดยเฉพาะ พระวาทะซึ่งตีแผ่ว่ามนุษย์มีหนี้พระเจ้าย่างไร

ได้ถูกตรัสโดยพาดพิงถึงวิธีที่มนุษย์เป็นร่างทรงของซาตานและกองกำลังฝ่ายศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า

ในการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระองค์

พระเจ้าไม่เพียงทรงทำให้ธรรมชาติของมนุษย์ชัดเจนขึ้นอย่างเรียบง่ายด้วยพระวาทะไม่กี่คำ

พระองค์ยังทรงทำการตีแผ่ จัดการ และตัดแต่งเป็นช่วงเวลายาวนาน วิธีการตีแผ่ การจัดการ

และการตัดแต่งเหล่านี้ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยถ้อยคำธรรมดาสามัญ แต่ด้วยความจริงที่มนุษย์ไม่มีโดยสิ้นเชิง เพียงวิธีการเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกว่าการพิพากษา

โดยผ่านการพิพากษาแบบนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถถูกสยบและโน้มน้าวจนหมดใจให้ยอมมอบกราบต่อพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น ยังได้รับความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

สิ่งที่พระราชกิจแห่งการพิพากษาทำให้เกิดขึ้นคือความเข้าใจของมนุษย์ต่อพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และความจริงเกี่ยวกับความเป็นกบฏของเขาเอง

พระราชกิจแห่งการพิพากษาช่วยให้มนุษย์ได้รับความเข้าใจอย่างมากในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า และในบรรดาความลึกลับที่ไม่สามารถเข้าใจได้สำหรับเขา

มันยังช่วยให้มนุษย์ตระหนักรู้ถึงธาตุแท้อันเสื่อมทรามและรากเหง้าของความเสื่อมทรามของเขา

รวมทั้งค้นพบความน่าเกลียดของมนุษย์ ผลกระทบเหล่านี้ล้วนเป็นผลจากพระราชกิจแห่งการพิพากษา

เพราะสาระสำคัญของพระราชกิจนี้อันที่จริงแล้วคือพระราชกิจที่เปิดแผ่ความจริง หนทาง

และชีวิตของพระเจ้าออกมาต่อผู้คนที่หมดความเชื่อในพระองค์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าทรงทำ

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

38. มวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึก ไม่รู้ว่ามีพระเจ้า และได้หยุดนมัสการพระเจ้า ในตอนเริ่มต้นที่อาดัมและเอวาได้รับการสร้างขึ้น พระสิริและคำพยานของพระยาห์เวห์ปรากฏอยู่เสมอ แต่หลังจากที่ถูกทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้สูญเสียพระสิริและคำพยานนั้น เพราะทุกคนกบฏต่อพระเจ้าและหยุดเคารพพระองค์โดยสิ้นเชิง พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือการฟื้นคืนคำพยานทั้งหมดและพระสิริทั้งหมด และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนนมัสการพระเจ้า เพื่อที่จะมีคำพยานท่ามกลางสิ่งทรงสร้าง นี่คือการพระราชกิจที่จะมีการปฏิบัติในระหว่างช่วงระยะนี้ มวลมนุษย์จะถูกพิชิตอย่างไรกันแน่? โดยการใช้พระราชกิจของพระวณะในช่วงระยะนี้เพื่อโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างสมบูรณ์ โดยการใช้การเผย การพิพากษา การติสอน และการสาปแช่งอย่างไว้ปราชญ์ เพื่อนำเขาสู่การบนอบอย่างเต็มที่ โดยการเปิดเผยความเป็นกบฏของมนุษย์ และพิพากษาการต้านทานของเขา เพื่อที่เขาอาจได้รู้ถึงความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสมนของมวลมนุษย์ และด้วยเหตุนี้จึงใช้สิ่งเหล่านี้เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นให้กับอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า มนุษย์ถูกพิชิตและได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างเต็มที่โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ พระวณะคือวิถีทางสู่การพิชิตมวลมนุษย์ในขั้นสุดท้าย และทุกคนที่ยอมรับการพิชิตชัยของพระเจ้าต้องยอมรับการเขียนดีและการพิพากษาของพระวณะของพระองค์

คัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

39. ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ เพื่อเปลี่ยนวิถีทางที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติงาน และเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของทั้งยุค นี่คือการหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติงานในยุคพระวณะ พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพุดจากมุมมองที่ต่างออกไป เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ทรงเป็นพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์ และอาจสามารถมองเห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์ พระราชกิจเช่นนั้นทำไปเพื่อให้สัมฤทธิ์เป้าหมายได้ดียิ่งขึ้นในการพิชิตมนุษย์ การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และการกำจัดมนุษย์ ซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของการใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในยุคพระวณะ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนจึงได้มารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า แก่นแท้ของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในยุคพระวณะจึงถูกนำพาไปสู่การบังเกิดผลโดยครบถ้วนบริบูรณ์ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนได้ถูกตีแผ่ ถูกกำจัด และถูกทดสอบ ผู้คนได้เห็นพระวณะของพระเจ้า ได้ยินพระวณะเหล่านี้ และระลึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพระวณะเหล่านี้ ผลก็คือ พวกเขาได้มาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฤทธานุภาพสูงสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า รวมทั้งในความรักของพระเจ้าที่มีให้กับมนุษย์ และความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด คำว่า “พระวณะ” อาจฟังดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ แต่พระวณะที่กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นสั่นสะเทือนจักรวาล พระวณะเหล่านั้นแปลงสภาพหัวใจของผู้คน แปลงสภาพมโนคติที่หลงผิดและอุปนิสัยแต่เดิมของพวกเขา และแปลงสภาพหนทางที่โลกทั้งโลกเคยปรากฏ ตลอดหลายยุคหลายสมัยมานั้น มีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีนี้ และมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ตรัสด้วยเหตุนี้และเสด็จมาช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเหตุนี้ จากเวลานี้ไป มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระเจ้า ได้รับการเลี้ยงและจัดหาให้โดยพระวณะของพระองค์ ผู้คนใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า ท่ามกลางคำสาปแช่งและพระพรของพระวณะของพระเจ้า และมีผู้คนมากกว่านั้นอีกที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระองค์ พระวณะเหล่านี้และพระราชกิจนี้ล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อความรอดของมนุษย์ เพื่อประโยชน์ต่อการทำให้น้ำพระทัยพระเจ้าลุล่วง และเพื่อประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐานดั้งเดิมของโลกแห่งการทรงสร้างเดิม พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยใช้พระวณะ พระองค์ทรงนำทางผู้คนทั่วทั้งจักรวาลโดยใช้พระวณะ และพระองค์ทรงพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้พระวณะ ในท้ายที่สุดแล้ว พระองค์จะทรงใช้พระวณะเพื่อนำพาโลกเดิมทั้งโลกไปสู่บัพทวาร ด้วยเหตุนี้จึงจะเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

40. ในระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ตรัสพระวณะเพื่อพิชิตทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์ นี่คือ “พระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อทรงพระราชกิจนี้ กล่าวคือ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์ พระองค์เพียงตรัสพระวณะเท่านั้น และแทบจะไม่มีการมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย นี่ก็แก่นแท้จริงๆ ของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์ และเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ตรัสพระวณะของพระองค์

นี่เป็นการทรงปรากฏของพระวณะในมนุษย์ และเป็นพระวณะซึ่งกำลังทรงมาเป็นมนุษย์
“ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่ และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า
และพระวาทะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” นี้ (พระราชกิจแห่งการทรงปรากฏของพระวณะเป็นมนุษย์)
คือพระราชกิจซึ่งพระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย
และเป็นบทสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการทั้งสิ้นทั้งมวลของพระองค์
และดังนั้นพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงสำแดงพระวณะของพระองค์ในมนุษย์
สิ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จวันนี้ สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จในภายภาคหน้า สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยพระเจ้า
บนปลายสุดท้ายของมนุษย์ บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอด พวกที่จะถูกทำลาย เป็นต้น—
ทั้งหมดของพระราชกิจนี้ซึ่งควรถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในท้ายที่สุดได้ถูกระบุไว้แล้วทั้งหมดอย่างชัดเจน
และเป็นไปทั้งหมดค้ำเพื่อที่จะสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์
ประกาศกฤษฎีกาบริหารและธรรมนูญซึ่งถูกบัญญัติขึ้นก่อนหน้านั้น พวกที่จะถูกทำลาย
บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพัก—พระวณะเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องถูกทำให้ลุล่วง
นี่คือพระราชกิจซึ่งถูกทำให้สำเร็จลุล่วงเป็นหลักโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนเข้าใจว่าบรรดาผู้ที่ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด
และพวกที่ไม่ได้ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด
ประชากรและบรรดานุตรของพระองค์จะถูกแยกประเภทอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นต่ออิสราเอล
จะเกิดอะไรขึ้นต่ออียิปต์—ในภายภาคหน้า ทุกๆ ถ้อยคำของพระวณะเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วง
ก้าวอย่างของพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเร่งความเร็วขึ้น
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นวิถีทางที่จะเปิดเผยต่อมนุษย์ถึงสิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้นในทุกยุค
สิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้น โดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และพันธกิจของพระองค์ซึ่งจะต้องได้รับการปฏิบัติ
และพระวณะเหล่านี้เป็นไปทั้งหมดเพื่อที่จะสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

41. ในวันนี้ พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยประการสำคัญแล้วก็เพื่อทรงพระราชกิจแห่ง
“พระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ให้เสร็จสมบูรณ์ เพื่อทรงใช้พระวณะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และทรงทำให้มนุษย์ยอมรับการจัดการกับพระวณะและกระบวนการถลุงพระวณะ ในพระวณะของพระองค์
พระองค์ทรงทำให้เขาได้รับการจัดเตรียมและได้รับชีวิต ในพระวณะของพระองค์
เขาเห็นพระราชกิจและกิจการของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทดสอบและถลุงเจ้า และด้วยเหตุนี้

หากเจ้าทนทุกข์จากความยากลำบาก มันก็เป็นเพราะพระวณะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในวันนี้
พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจด้วยข้อเท็จจริงทั้งหลาย แต่ด้วยพระวณะ
เพียงภายหลังจากที่พระวณะของพระองค์ได้มาถึงเจ้าแล้วเท่านั้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงสามารถทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้าได้และทำให้เจ้าทนทุกข์จากความเจ็บปวดหรือรู้สึก
ถึงความหวานชื่น มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำพาเจ้าไปสู่ความเป็นจริงได้
และมีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้ และดังนั้น
อย่างน้อยที่สุดเจ้าจะต้องเข้าใจการนี้ นั่นคือ
พระราชกิจซึ่งปฏิบัติสำเร็จโดยพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายโดยประการสำคัญแล้วคือ
การใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทรงทำให้บุคคลทุกคนมีความเพียบพร้อมและเพื่อทรงนำมนุษย์
พระราชกิจทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัตินั้นทำโดยผ่านทางพระวณะ
พระองค์ไม่ทรงใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อทดสอบเจ้า มีบางเวลาที่ผู้คนบางคนต้านทานพระเจ้า
พระเจ้าไม่ทรงทำให้เจ้าได้รับความไม่สบายใหญ่หลวง เนื้อหนังของเจ้าไม่ได้ถูกทดสอบ
อีกทั้งเจ้าไม่ได้ทนทุกข์จากความยากลำบาก—แต่ทันทีที่พระวณะของพระองค์มาถึงเจ้า และถลุงเจ้า
มันก็ทนไม่ไหวแล้วสำหรับเจ้า มันไม่ใช่อย่างนั้นหรือ? ในช่วงระหว่างเวลาของพวกเขาปรนนิบัติ
พระเจ้าได้ตรัสว่าจะโยนมนุษย์เข้าไปในบาดาลลิก มนุษย์ได้มาถึงยังบาดาลลิกจริงๆ หรือไม่?
แค่โดยผ่านทางการใช้พระวณะเพื่อถลุงมนุษย์ มนุษย์ก็ได้เข้าสู่บาดาลลิกไปแล้ว และดังนั้น
ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงใช้พระวณะเป็นหลักเพื่อสำเร็จลุล่วงในทุกสิ่งและทำให้ทุกสิ่งชัดเจน
ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เสด็จมายังแผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจอื่นใดเว้นเสียแต่การตรัสถึงพระวณะ—
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นสำหรับข้อเท็จจริงทั้งหลาย พระวณะทั้งหลายนั้นเพียงพอแล้ว
นั่นเป็นเพราะพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจนี้เป็นหลัก
เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นฤทธานุภาพของพระองค์และมอบให้สวรรค์ในพระวณะของพระองค์
เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นในพระวณะของพระองค์ว่าพระองค์ทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง โดยถ่อมพระทัยอย่างไร
และเพื่อยอมให้มนุษย์ได้รู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ในพระวณะของพระองค์
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทั้งหมดที่พระองค์ทรงเป็นนั่นอยู่ในพระวณะของพระองค์
พระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์นั้นอยู่ในพระวณะของพระองค์

ในการนี้เจ้าถูกทำให้เห็นวิธีการมากมายซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสพระวาทะของพระองค์ ส่วนใหญ่ของพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้เป็นการจัดเตรียม วิวรรณ์ และการจัดการกับมนุษย์มาตลอด พระองค์ไม่ทรงสาปแช่งบุคคลคนหนึ่งสักน้อย และแม้กระทั่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงสาปแช่งพวกเขาโดยผ่านทางพระวาทะ และดังนั้น ในยุคพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นี้

จงอย่าพยายามที่จะมองให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักษาคณปวัยและขับไล่บรรดาปีศาจอีก และจงหยุดมองหาหมายสำคัญทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา—ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย!

หมายสำคัญทั้งหลายเหล่านั้นไม่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้! หากจะพูดอย่างตรงๆ แล้ว: ในวันนี้ พระเจ้าพระองค์เององค์จริงซึ่งอยู่ในเนื้อหนังมนุษย์ไม่ทรงกระทำการ พระองค์เพียงตรัสเท่านั้น นี่คือความจริง! พระองค์ทรงใช้พระวาทะเพื่อทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม และทรงใช้พระวาทะเพื่อป้อนอาหารและน้ำให้เจ้า พระองค์ยังทรงใช้พระวาทะเพื่อทรงพระราชกิจเช่นกัน

และพระองค์ทรงใช้พระวาทะแทนข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อทำให้เจ้ารู้จักความเป็นจริงของพระองค์ หากเจ้าสามารถล่วงรู้ลักษณะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมันก็ย่อมเป็นการยากที่จะมีความคิดในเชิงลบ แทนที่จะจดจ่ออยู่กับสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ เจ้าควรมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่เป็นบวกเท่านั้น—กล่าวคือ

ไม่ว่าพระวาทะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วงหรือไม่ก็ตาม

หรือไม่ว่ามีการมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลายหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ได้รับชีวิตจากพระวาทะของพระองค์

และนี่คือหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาหมายสำคัญทั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันคือข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ประการหนึ่ง นี่คือหลักฐานที่ดีที่สุดที่ใช้ในการทำความรู้จักพระเจ้า และเป็นหมายสำคัญหนึ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่าบรรดาหมายสำคัญทั้งหลาย

มีเพียงพระวาทะเหล่านี้เท่านั้นที่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวาทะของพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

42. ในยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงใช้พระวาทะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเป็นหลัก พระองค์ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อบีบคั้นมนุษย์ หรือ โนมน้ำวนมนุษย์ การนี้ไม่สามารถทำให้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น หากพระเจ้าเพียงได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมันก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ความเป็นจริงของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น และด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์
แต่ทรงใช้พระวณะเพื่อให้้ำและเลี้ยงดูมนุษย์ ซึ่งภายหลังจากนั้น
ความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ของมนุษย์และความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าจึงสัมฤทธิ์ผล
นี่คือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัติและพระวณะซึ่งพระองค์ตรัส
พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม—
พระองค์ทรงใช้พระวณะ
และทรงใช้วิธีการอันแตกต่างหลากหลายของพระราชกิจในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถลุง การจัดการ การตัดแต่ง หรือการจัดเตรียมพระวณะ
พระเจ้าตรัสจากมุมมองอันแตกต่างหลากหลายเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และเพื่อให้มนุษย์มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจ พระปรีชาญาณ
และความมหัศจรรย์ของพระเจ้า...เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่าผู้ชนะกลุ่มหนึ่งถูกรับไว้จากทิศตะวันออก
ซึ่งเป็นบรรดาผู้ชนะผู้ที่มาจากท่ามกลางความทุกข์ลำบากอันใหญ่หลวง พระวณะเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร?
พระวณะเหล่านี้หมายความว่า
ผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกรับไว้แล้วนั้นเพียงได้เชื่อฟังอย่างแท้จริงภายหลังจากที่ก้าวผ่านการพิพากษาและการติสอน
และการจัดการและการตัดแต่ง และกระบวนการถลุงทุกประเภทแล้วเท่านั้น
การเชื่อของผู้คนเหล่านี้ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรม แต่เป็นความจริงแท้
พวกเขายังไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ หรือปาฏิหาริย์ใดๆ
พวกเขาไม่พูดเรื่องความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอนอันลึกซึ้งหรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันล้ำลึก
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับมามีความเป็นจริงและพระวณะของพระเจ้าและความรู้แท้จริงเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า
กลุ่มเช่นนั้นไม่ได้มีความสามารถมากกว่าในการที่จะทำให้ทูตานุภาพของพระเจ้าเข้าใจได้ง่ายหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

43. ในระหว่างยุคสุดท้ายพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกเพื่อที่จะตรัสพระวณะเป็นหลัก
เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์
และพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ที่มีการตรึงกางเขนสำเร็จจุลวง
พระองค์ได้ทรงนำบทวารมาสู่ยุคธรรมบัญญัติ และได้ทรงล้มล้างทุกสิ่งเก่า
การเสด็จมาถึงของพระเยซูได้อวสานยุคธรรมบัญญัติและได้นำมาซึ่งยุคพระคุณ
การเสด็จมาถึงของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้าย ได้นำบทวารมาสู่ยุคพระคุณ
พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อตรัสพระวณะของพระองค์ เพื่อทรงใช้พระวณะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

เพื่อประทานความกระจ่างและความรู้แจ้งแก่มนุษย์
และเพื่อทรงขจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือภายในหัวใจของมนุษย์เป็นหลัก
นี่ไม่ใช่ช่วงระยะของพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์ได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์มากมาย พระองค์ได้ทรงรักษาคคนป่วยและได้ทรงไล่ผี
และพระองค์ได้ทรงพระราชกิจแห่งการไล่ที่มีการตรึงกางเขน ผลสืบเนื่องก็คือ ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
พวกเขาเชื่อว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าควรจะทรงเป็น เพราะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจแห่งการขจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือไปจากหัวใจของมนุษย์
เมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้ทรงรักษาคคนป่วยและได้ทรงไล่ผี
และพระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์ ในแง่หนึ่ง
การทรงจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายขจัดพื้นที่ซึ่งพระเจ้าที่คลุมเครือถือครองในมโนคติอันหลง
ผิดของมนุษย์ เพื่อที่จะไม่ให้มีนายของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์อีกต่อไป
พระองค์ทรงทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า
และทรงขจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์โดยผ่านทางพระวจนะจริงแท้และพระราชกิจจริงแท้
ของพระองค์ การเคลื่อนไหวของพระองค์ทั่วแผ่นดินต่างๆ
ทั้งหมดและพระราชกิจที่เป็นจริงและปกติเป็นพิเศษที่พระองค์ทรงทำท่ามกลางมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง
พระเจ้าทรงใช้พระวจนะที่ตรัสโดยเนื้อหาของพระองค์ทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
และทำให้ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วง นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

44. ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวจนะของพระองค์เป็นหลัก
พระองค์ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ จากมุมมองของมนุษย์ และจากมุมมองบุคคลที่สาม
พระองค์ตรัสด้วยวิธีที่แตกต่างกันโดยทรงใช้วิธีหนึ่งสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง
และพระองค์ทรงใช้วิธีการตรัสเพื่อเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และขจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือออก
จากหัวใจของมนุษย์ นี่คือพระราชกิจหลักที่พระเจ้าทรงทำ
เนื่องจากมนุษย์เชื่อว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อรักษาคคนป่วย เพื่อไล่ผี เพื่อทำปาฏิหาริย์ต่างๆ
และเพื่อประทานพระพรด้านวัตถุแก่มนุษย์ พระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้—
พระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา—เพื่อที่จะขจัดสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นออกไปจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้รู้จักความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้า
และเพื่อที่พระนายของพระเยซูอาจจะถูกขจัดออกจากหัวใจของเขาและถูกแทนที่ด้วยพระนายใหม่ of พระเจ้า

ทันทีที่พระฉายาของพระเจ้าภายในมนุษย์กลายเป็นเก่า เช่นนั้นแล้วพระฉายานั้นก็กลายเป็นรูปเคารพรูปหนึ่ง เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้น

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พระองค์ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่าง ได้ตรัสพระวจนะบางคำ

และได้ทรงถูกตรึงกางเขนในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งของพระเจ้า

พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนของทั้งหมดที่เป็นพระเจ้าได้

แต่พระองค์กลับได้ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระเจ้าแทน

นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหนือเกินและทรงมหัศจรรย์เหนือเกิน และพระองค์ไม่สามารถหยั่งลึกได้

และเพราะพระเจ้าทรงทำเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในทุกยุค

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคนี้โดยหลักแล้วเป็นการจัดเตรียมพระวจนะสำหรับชีวิตของมนุษย์

การเปิดโปงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ และธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์

และการกำจัดลัทธิโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความนึกคิดเชิงศักดิ์นา ความนึกคิดที่ลำสมัย

และความรู้และวัฒนธรรมของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยผ่านทาง การถูกเปิดโปงด้วยพระวจนะของพระเจ้า

ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวจนะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์ พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์เพื่อเปิดโปงมนุษย์

พิพากษามนุษย์ ตีสอนมนุษย์ และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อว่าในพระวจนะของพระเจ้า

มนุษย์จะได้มาเห็นพระปรีชาญาณและความดีงามของพระเจ้า และมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และเพื่อว่ามนุษย์จะมองเห็นกิจการของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางโมเสสออกจากอียิปต์ด้วยพระวจนะของพระองค์

และได้ตรัสพระวจนะบางคำต่อชาวอิสราเอล ณ เวลานั้นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าได้ถูกทำให้ชัดเจน

แต่เพราะขีดความสามารถของมนุษย์มีจำกัด และไม่มีอะไรจะสามารถทำให้ความรู้ของเขาครบบริบูรณ์ได้

พระเจ้าจึงยังตรัสและทรงพระราชกิจต่อไป ในยุคพระคุณมนุษย์ได้เห็นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

พระเยซูทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รักษาคนป่วยและไล่ผี และถูกตรึงกางเขนได้

หลังจากนั้นสามวันพระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์และทรงปรากฏในเนื้อหนังต่อหน้ามนุษย์

มนุษย์ไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้ามากไปกว่านี้ มนุษย์รู้มากเท่าที่พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เขาเห็น

และหากพระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงสิ่งใดแก่มนุษย์มากไปกว่านี้

เช่นนั้นแล้วนี่คงจะเป็นระดับของการจำกัดขอบเขตที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า

ดังนั้นพระเจ้าจึงยังทรงพระราชกิจต่อไป เพื่อที่ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อาจจะกลายเป็นลึกซึ้งยิ่งขึ้น

และเพื่อที่มนุษย์อาจจะมารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าที่ละเอียดละน้อย
ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
อุปนิสัยอันเลื่อมทราของเจ้าถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า
และมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้าถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงแห่งพระเจ้า
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายโดยหลักแล้วได้เสด็จมาเพื่อให้พระวณะที่ว่า
“พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวณะเสด็จมาเป็นมนุษย์ และพระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ลุล่วง
และหากเจ้าไม่มีความรู้ถ้วนทั่วในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถตั้งมั่นได้ ในระหว่างยุคสุดท้าย
พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์สำเร็จลุล่วงเป็นหลัก
และนี่คือส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

45. ในพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย พระวณะทรงฤทธิ์กว่าการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และสิทธิอำนาจของพระวณะอยู่เหนือสิทธิอำนาจของหมายสำคัญและการอัศจรรย์
พระวณะตีแผ่อุปนิสัยอันเลื่อมทราทั้งหมดที่ถูกฝังลึกอยู่ในหัวใจมนุษย์
เจ้าไม่มีหนทางที่จะระลึกอุปนิสัยอันเลื่อมทราเหล่านั้นด้วยตัวเจ้าเอง
เมื่อพวกมันถูกแผ้วถางต่อหน้าต่อตาเจ้าผ่านพระวณะ เจ้าจึงจะมาค้นพบพวกมันเอง
เจ้าจะไม่สามารถที่จะปฏิเสธพวกมัน และเจ้าจะถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถึงที่สุด
นี่มิใช่สิทธิอำนาจของพระวณะหรือ? นี่คือผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์ได้ด้วยพระราชกิจของพระวณะในวันนี้
ดังนั้น
มนุษย์มิได้สามารถได้รับความรอดจากบาปของเขอย่างครบถ้วนโดยผ่านทางการรักษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจ
อีกทั้งยังมิได้สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์อย่างครบถ้วนโดยการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
สิทธิอำนาจในการรักษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจเพียงแค่นี้ให้พระคุณแก่มนุษย์เท่านั้น
แต่เนื้อหนังของมนุษย์ยังคงเป็นของซาตานและอุปนิสัยอันเลื่อมทราเยี่ยงซาตานยังคงตกค้างอยู่ในมนุษย์
กล่าวได้อีกอย่างว่า สิ่งที่ยังไม่ได้รับการทำให้สะอาดนั้นยังคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับบาปและความโสมม
เฉพาะหลังจากที่เขาได้รับการทำให้สะอาดโดยผ่านทางการทำงานของพระวณะแล้วเท่านั้น
มนุษย์จึงสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าและกลายเป็นสะอาดบริสุทธิ์ได้

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

46. พระราชกิจช่วงระยะนี้จะชี้แจงธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์และการไถ่ของพระเยซูแก่เจ้า และโดยหลักแล้วเป็นไปได้ที่เจ้าอาจจะได้เข้าใจพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า และซึ่งคุณค่ากับนัยสำคัญและเนื้อแท้ทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนี้ และเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงกระทำไปและพระวาระทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสไป และปรับการเชื่อถือและการรักใคร่บูชาในพระคัมภีร์แบบมีคบอดของเจ้าให้สมดุล ทั้งหมดนี้จะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้

เจ้าจะได้มาเข้าใจทั้งพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำและพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

เจ้าจะเข้าใจและมองเห็นทั้งหมดเกี่ยวกับความจริง ชีวิต และหนทาง

ในพระราชกิจช่วงระยะที่พระเยซูทรงกระทำนั้น

ทำไมพระเยซูจึงเสด็จจากไปโดยที่มิได้ทำการสรุปปิดตัวพระราชกิจ?

เพราะพระราชกิจในช่วงระยะของพระเยซูนั้นมีใช้พระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัว

เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระวาระของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานด้วยเช่นกัน

หลังจากการตรึงกางเขนของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ก็เสร็จสิ้นโดยครบบริบูรณ์

ช่วงระยะปัจจุบันแตกต่างออกไป กล่าวคือ

หลังจากที่พระวาระได้ถูกตรัสออกไปจนถึงบทวสานและพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้วเท่านั้น พระราชกิจของพระองค์จึงจะได้เสร็จสิ้นลง

ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้น ยังมีพระวาระอีกมากมายที่ยังไม่ได้ตรัสออกไป หรือที่ยังไม่ได้รับการบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วน แต่ถึงกระนั้น

พระเยซูก็ได้ทรงใส่พระทัยว่าพระองค์ได้ตรัสหรือมิได้ตรัสสิ่งใดไป

เพราะพันธกิจของพระองค์มิใช่พันธกิจเกี่ยวกับพระวาระ และดังนั้น

หลังจากพระองค์ทรงถูกตอกตรึงกับกางเขน พระองค์จึงเสด็จจากไป

พระราชกิจในช่วงระยะนั้นเป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของการตรึงกางเขนเป็นสำคัญ

และไม่เหมือนกับช่วงระยะปัจจุบัน

พระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้โดยหลักแล้วเป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของความครบบริบูรณ์ ของการทำให้ชัดเจน และของการนำพระราชกิจทั้งหมดไปสู่การสรุปปิดตัว

หากพระวาระทั้งหลายไม่ได้ถูกตรัสออกไปจนถึงบทวสานของมัน

ก็จะไม่มีหนทางในการสรุปปิดตัวพระราชกิจนี้ เพราะในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนั้น

พระราชกิจทั้งหมดจะถูกนำไปถึงบทวสานและทำให้สำเร็จลุล่วงโดยการใช้พระวาระ ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ พระองค์ได้เสด็จจากไปอย่างเงียบๆ

และวันนี้ยังคงมีผู้ที่ไม่เข้าใจพระวณะของพระองค์อีกมากมายหลายคน
ผู้ที่ความเข้าใจของพวกเขาเป็นความเข้าใจที่ผิดแต่ถึงกระนั้นพวกเขายังคงเชื่อมั่นว่ามั่นคง และไม่รู้ว่าคุณเขาผิด
ในที่สุด ช่วงระยะปัจจุบันนี้จะนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทธวนาที่ครบบริบูรณ์
และจะจัดเตรียมการสรุปปิดตัวของมัน ทุกคนจะได้มาเข้าใจและรู้จักแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
โมนอคิอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวมนุษย์ เจตนาต่างๆ ของเขา ความเข้าใจผิดของเขา
โมนอคิอันหลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู ธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับชนต่างชาติ
และความเบี่ยงเบนและความผิดพลาดอื่นๆ ของพวกเขาจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
และมนุษย์จะเข้าใจเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องทั้งหมด และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำทั้งหมด
และความจริงทั้งหมดทั้งหมด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น พระราชกิจช่วงระยะนี้จะได้มาถึงบทธวนา

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

47. หากผู้คนยังคงติดอยู่ในยุคพระคุณแล้ว พวกเขาจะไม่มีทางกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของพวกเขาได้
และยังไม่มีทางรู้จักพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าเลย
หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณที่ล้นเหลือเสมอ
แต่ไม่มีหนทางแห่งชีวิตที่เปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักกับพระเจ้าหรือทำให้พระองค์สมดังพระทัย
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันได้รับพระองค์อย่างแท้จริงในการเชื่อในพระองค์ของพวกเขา
การเชื่อประเภทนี้ช่างน่าสงสารเสียจริง เมื่อเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ
เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ในยุคแห่งราชอาณาจักร
กร เจ้าจะรู้สึกว่บรรดาความอยากรได้ยากมีที่เจ้ามีมานานหลายปีได้กลายเป็นจริงในที่สุด
เจ้าจะรู้สึกว่บัดนี้เท่านั้นที่เจ้าได้เห็นพระเจ้าแบบเผชิญหน้าอย่างแท้จริง
บัดนี้เท่านั้นที่เจ้าได้จ้องมองโฉมพระพักตร์ของพระองค์ ได้ยินถ้อยคำรัสส่วนพระองค์ของพระองค์
ได้ตระหนักถึงพระปรีชาญาณของพระราชกิจของพระองค์และได้สำนึกรับรู้อย่างแท้จริงว่พระองค์ทรงเป็นจริง
และทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างไร
เจ้าจะรู้สึกว่เจ้าได้รับหลายสิ่งหลายอย่างที่ผู้คนในอดีตกาลไม่เคยได้เห็นหรือครอบครอง ณ เวลานี้
เจ้าจะรู้ว่ได้อย่างชัดเจนว่อะไรคือการเชื่อในพระเจ้าและอะไรคือการปฏิบัติให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
แน่นอนว่หากเจ้าเกาะติดกับมุมมองของอดีตและบอกปิดหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงของการทรงจุดเป็นมนุษย์ครั้งที่
สองของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงมีว่างเปล่า ไม่ได้รับอะไรมาเลย และในท้ายที่สุด
เจ้าจะถูกประกาศว่มีความผิดในการต่อต้านพระเจ้า
บรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังความจริงและนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการอ้างสิทธิ์ภายใต้พระนามข

องพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

พวกเขาจะสามารถยอมรับการทรงนำส่วนพระองค์ของพระเจ้า ได้รับความจริงมากขึ้นและสูงส่งขึ้น
ตลอดจนชีวิตที่เป็นจริง พวกเขาจะได้เห็นนิมิตที่ไม่เคยมีผู้คนในอดีตเคยได้เห็นมาก่อน:

“แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูตรงที่พระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้านั้น

และเมื่อหันกลับมาแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน

ในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท

และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ

และขาวเหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์

ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย

พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์

และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า” (วิวรณ์ 1:12-16)

นิมิตนี้เป็นการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

และการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ยังเป็นการแสดงออกของพระราชกิจของพระ

เจ้าในการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ในกระแสชีวิตของการทดสอบและการพิพากษา

บุตรมนุษย์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์โดยอาศัยถ้อยคำรัส

อนุญาตให้ทุกคนที่ยอมรับการทดสอบและการพิพากษาของพระองค์ได้เห็นพระพักตร์แท้จริงของบุตรมนุษย์

ซึ่งเป็นภาพพรรณานันต์ยศจึงของพระพักตร์ของบุตรมนุษย์ตามที่ย่อหั้นได้เคยเห็น

(แน่นอนว่าทั้งหมดนี้จะไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับพวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร)

พระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

และดังนั้นพระเจ้าจึงใช้วิธีที่พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์เพื่อแสดงพระพัก

ตร์แท้จริงของพระองค์ต่อมนุษย์

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือทุกคนที่ซึ่งคุณค่าในพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของบุตรมนุษย์ยอมได้เห็นพระพักตร์แท้

จริงของบุตรมนุษย์แล้ว

เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เกินไปและไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

เมื่อมนุษย์ได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร

เช่นนั้นแล้วเขาก็จะรู้ความหมายแท้จริงของคำพูดของยอห์นเมื่อตอนที่เขาพูดถึงบุตรมนุษย์ท่ามกลางคันประทีป:

“พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ

พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์

ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย
พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์
และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า”

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

48. เหตุใดพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจช่วงระยะสุดท้าย?

พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อสำแดงว่ามนุษย์แต่ละประเภทจะพบกับบทอาสานรูปแบบใดหรือ?

พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนได้รับการติสอนและการพิพากษาในระหว่างช่วงเวลาที่จะพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยดำเนินไป เพื่อแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา

แล้วจากนั้นก็ได้รับการจำแนกตามประเภทของพวกเขาหรือ? แทนที่จะกล่าวว่าเป็นการพิชิตมวลมนุษย์

อาจจะเป็นการดีกว่าที่จะกล่าวว่ามันกำลังแสดงให้เห็นว่าบุคคลแต่ละประเภทจะมีบทอาสานแบบใด

นี่เป็นเรื่องของการพิพากษาบาปของผู้คน และจากนั้นจึงเปิดเผยประเภทต่างๆ ของผู้คน

ดังนั้นจึงเป็นการตัดสินว่าพวกเขาชั่วร้ายหรือชอบธรรม หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

พระราชกิจแห่งการประทานรางวัลสำหรับความดีและการลงโทษสำหรับความชั่วก็จะมาถึง

ผู้ที่เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์—ซึ่งหมายถึงผู้ที่ถูกพิชิตอย่างถาวร—

จะได้รับการจัดให้อยู่ในชั้นตอนถัดไปในการเผยแผ่พระราชกิจของพระเจ้าไปยังทั่วทั้งจักรวาล

ผู้ที่ไม่ถูกพิชิตจะถูกจัดให้อยู่ในความมืดและจะพบกับหายนะ

ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงจะได้รับการจำแนกตามประเภท พวกคนทำชั่วจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มความชั่วร้าย

จะอยู่โดยไม่มีแสงอาทิตย์อีกเลย และผู้ชอบธรรมจะได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มความดี

ได้รับความสว่างและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างตลอดกาล บทอาสานสำหรับทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว

บทอาสานของมนุษย์ได้รับการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนกับตาของมนุษย์

และทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภท เช่นนั้นแล้ว

ผู้คนจะสามารถหลีกเลี่ยงจากความระทมของการที่แต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?

บทอาสานที่แตกต่างกันของมนุษย์แต่ละประเภทได้รับการเปิดเผยเมื่อบทอาสานของทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว

และมีการดำเนินการนี้ในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตทั่วทั้งจักรวาล

(รวมถึงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมด ซึ่งเริ่มต้นด้วยพระราชกิจในปัจจุบัน)

การเปิดเผยบทอาสานของมวลมนุษย์ทั้งปวงดำเนินการหน้าบัลลังก์พิพากษา

ในระหว่างช่วงเวลาที่การติสอนดำเนินไป

และในระหว่างช่วงเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของยุคสุดท้ายดำเนินไป...

ยุคสุดท้ายคือตอนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภทโดยผ่านทางพิชิต

การพิชิตคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย กล่าวคือ การพิพากษาบาปของแต่ละบุคคลคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย มิฉะนั้นแล้ว ผู้คนจะสามารถได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?

พระราชกิจการจำแนกตามประเภทที่ดำเนินการท่ามกลางพวกเจ้าคือจุดเริ่มต้นของพระราชกิจดังกล่าวในทั่วทั้งจักรวาล หลังจากนั้น

บรรดาแผ่นดินและกลุ่มชนทั้งหมดเหล่านั้นจะอยู่ภายใต้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยเช่นกัน

นี่หมายความว่าทุกบุคคลในการทรงสร้างจะได้รับการจำแนกตามประเภท

และมาอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาเพื่อรับการพิพากษา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีการทนทุกข์กับการทดสอบและการพิพากษานี้ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่ไม่ได้รับการจำแนกตามประเภท ทุกคนจะได้รับ การจำแนก

เพราะบทอาณัติของทุกสรรพสิ่งใกล้มาถึง และทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มาถึงบทสรุปแล้ว มนุษย์จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากวันสุดท้ายที่มนุษย์จะดำรงอยู่ได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

49. ช่วงระยะแห่งยุคสุดท้าย ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์จะถูกพิชิต คือช่วงระยะสุดท้ายในการสู้รบกับซาตาน และนั่นยังเป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของซาตานด้วยเช่นกัน ความหมายภายในของการพิชิตชัยมนุษย์คือการกลับคืนของรูปจำแลงของซาตาน—

มนุษย์ผู้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—ไปสู่พระผู้สร้างภายหลังจากที่เขาได้ถูกทำการพิชิตชัย ซึ่งโดยผ่านทางนี้ที่เขาจะละทิ้งซาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ ในหนทางนี้ มนุษย์จะถูกช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจสุดท้ายในการสู้รบกับซาตาน

และเป็นช่วงระยะขั้นสุดท้ายในการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งความปราชัยของซาตาน

หากปราศจากพระราชกิจนี้ ความรอดอันครบถ้วนของมนุษย์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ความพ่ายแพ้เด็ดขาดของซาตานก็คงจะเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

และมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีวันสามารถเข้าสู่บ้านปลายอันน่าอัศจรรย์ หรือได้รับอิสระจากอิทธิพลของซาตานได้ ผลพวงที่ตามมาคือ

พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวได้ก่อนที่การสู้รบกับซาตานจะสรุปปิดตัว

เพราะแก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของ

มนุษย์ มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของซาตาน

มนุษย์จึงถูกชาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้
ชาตานจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราชัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า
เพราะชาตานถือครองมนุษย์
และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น
หากมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตาน ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกชาตานจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้
ชาตานจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทางการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์
การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นคืบสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ ผู้ได้ถูกจับไปเป็นเชลย
จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตานได้
หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของชาตาน เช่นนั้นแล้ว ชาตานก็จะอับอาย
มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และชาตานก็จะปราชัย
และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของชาตาน
มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบทั้งหมดนี้
และชาตานจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง
หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคิของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

50.

บรรดาผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะตั้งมั่นในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าช่วงระหว่างยุคสุดท้าย—กล่าวคือ ในระหว่างพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายนั้น—
จะเป็นบรรดาผู้ซึ่งจะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายเคียงข้างพระเจ้า เช่นนี้เอง
บรรดาผู้ซึ่งเข้าสู่การหยุดพักทั้งหมดนั้นจะหลุดพ้นจากอิทธิพลของชาตาน
และจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหลังจากได้ก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายของพระองค์แล้ว พวกมนุษย์เหล่านี้ ผู้ซึ่งในที่สุดจะได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้านั้น จะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้าย
จุดประสงค์สำคัญของพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือเพื่อชำระมนุษยชาติให้บริสุทธิ์
และเพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการหยุดพักขั้นสูงสุด หากไม่มีการชำระให้สะอาดดังกล่าว
ก็คงจะไม่มีมนุษย์คนใดถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มแตกต่างกันตามประเภท หรือเข้าสู่การหยุดพักได้
พระราชกิจนี้เป็นเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นของมนุษยชาติที่จะเข้าสู่การหยุดพัก
เฉพาะพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะชำระพวกมนุษย์ให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรม

รวมของพวกเขา

และเฉพาะพระราชกิจแห่งการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์เท่านั้นที่จะนำส่วนประกอบของมนุษยชาติที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้นไปสู่ความสว่าง ด้วยวิธีนั้น

จึงเป็นการแยกบรรดาผู้ที่สามารถถูกช่วยให้รอดออกจากบรรดาผู้ที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ และแยกบรรดาผู้ที่คงเหลืออยู่ออกจากบรรดาผู้ที่จะไม่คงเหลืออยู่ได้ เมื่อพระราชกิจนี้สิ้นสุดลง บรรดาผู้คนที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่จะถูกชำระให้สะอาดทั้งหมดและเข้าสู่สถานะที่สูงขึ้นของมนุษยชาติ ซึ่งพวกเขาจะได้ชื่นชมกับชีวิตที่สองของมนุษย์อันน่าอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก กล่าวคือ

พวกเขาจะเริ่มวันแห่งการหยุดพักแบบมนุษย์ของพวกเขา และดำรงอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า

หลังจากที่บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ได้ถูกติสสอนและถูกพิพากษาแล้ว

ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาจะถูกตีแผ่ออกมาโดยถ้วนทั่ว ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาทั้งหมดจะถูกทำลาย

และไม่ได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป เช่นเดียวกับซาตาน

มนุษยชาติแห่งอนาคตจะไม่รวมเข้ากับผู้คนประเภทนี้คนใดเลยอีกต่อไป

ผู้คนเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะเข้าสู่แผ่นดินแห่งการหยุดพักขั้นสูงสุด

อีกทั้งไม่เหมาะสมที่จะร่วมในวันแห่งการหยุดพักที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะร่วมแบ่งปันกัน

ด้วยเพราะพวกเขาเป็นเป้าหมายแห่งการลงโทษและเป็นผู้คนไม่ชอบธรรมที่ชั่วร้าย

พวกเขาเคยได้รับการไถ่มาครั้งหนึ่ง และพวกเขายังได้ถูกพิพากษาและถูกติสสอนด้วย

ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำการปรนนิบัติพระเจ้าด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อวันสุดท้ายมาถึง

พวกเขายังคงถูกกำจัดและถูกทำลายเนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา

และเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังและการไม่สามารถได้รับการไถ่ของพวกเขา

พวกเขาจะไม่มีวันได้มาอยู่ในโลกแห่งอนาคตอีกครั้ง

และจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์แห่งอนาคตอีกต่อไป

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิญญาณของคนตายหรือเป็นผู้คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

คนชั่วทั้งหมดและพวกที่ไม่ได้ถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจะถูกทำลายทันทีที่ผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางมนุษยชาติเข้าสู่

สู่การหยุดพัก สำหรับวิญญาณและพวกมนุษย์ที่ทำชั่วเหล่านี้

หรือวิญญาณของผู้คนที่ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทำความชอบธรรม ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในยุคใด

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำชั่วจะถูกทำลายในที่สุด และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต

การที่บุคคลหรือวิญญาณจะได้รับความรอดหรือไม่

ไม่ได้ถูกตัดสินบนพื้นฐานของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม

มันจะถูกกำหนดโดยการที่พวกเขาได้ดำเนินทานหรือไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ผู้คนในยุคก่อนหน้านี้

ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับความรอดได้ จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษโดยไม่มีข้อสงสัย และพวกที่อยู่ในยุคปัจจุบัน

ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดก็จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน พวกมนุษย์จะถูกแบ่งกลุ่มไปตามความดีและความชั่ว ไม่ใช่ตามยุคสมัยที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ เมื่อถูกแบ่งกลุ่มดังนี้แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลในทันที

แต่ทว่าพระเจ้าจะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้บำเหน็จรางวัลคนดีก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้ายของพระองค์แล้วเท่านั้น อันที่จริง พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นคนดีและคนชั่วมาตั้งแต่ที่พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

พระองค์เพียงแต่จะให้บำเหน็จรางวัลคนชอบธรรมและลงโทษคนชั่วเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ได้มาถึงบทอวสานแล้วเท่านั้น ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆ

เมื่อพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วจากนั้นก็เริ่มภารกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดีในทันที

จุดประสงค์ทั้งหมดทั้งมวลเบื้องหลังพระราชกิจขั้นสูงสุดแห่งการลงโทษคนชั่วและการให้บำเหน็จรางวัลคนดีของพระเจ้านั้นคือการชำระพวกมนุษย์ทั้งหมดให้บริสุทธิ์อย่างถาวรทั่ว

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงนำมนุษยชาติที่บริสุทธิ์สะอาดเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์ได้

พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดมากที่สุด

ซึ่งเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมด

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

2. พระวณะวดีด้วยพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

2. พระวณะวาท์ด้วยพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

51. ในพระราชกิจสุดท้ายแห่งการสรุปปิดตัวคุณนั้น

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อเปิดเผยทั้งหมดที่ไม่ชอบธรรม เพื่อพิพากษาผู้คนทั้งหมดอย่างเปิดเผย

และเพื่อให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงใจได้รับความเยียบพร้อม

มีเพียงพระอุปนิสัยเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถนำพายุคนนั้นไปถึงบทวสถานได้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างจะถูกแยกไปตามประเภทของพวกมัน และถูกแบ่งออกเป็นจำพวกต่างๆ

ตามธรรมชาติของพวกมัน นี่คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยบทวสถานของมนุษยชาติและบ้านปลายของพวกเขา

หากผู้คนมิได้ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษาแล้วไซ้

ก็จะไม่มีหนทางที่จะดีแก่ความไม่เชื่อฟังและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

มีเพียงโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยบทวสถานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ได้ มนุษย์จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาเฉพาะเมื่อเขาได้รับการติสอนและการพิพากษาเท่านั้น

คนชั่วจะถูกนำไปอยู่กับคนชั่ว คนดีอยู่กับคนดี และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกแยกออกไปตามประเภทของพวกเขา

บทวสถานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่คนชั่วอาจจะได้รับการลงโทษและคนดีได้รับบำเหน็จรางวัล

และผู้คนทั้งปวงกลับกลายมาอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งหมดนี้จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาที่ชอบธรรม

เนื่องจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมัน

และความไม่เชื่อฟังของพวกเขากลับกลายเป็นร้ายแรงอย่างเหลือเกิน

จึงมีเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พระอุปนิสัยซึ่งประกอบด้วย การติสอนและการพิพากษาเป็นหลัก และถูกเปิดเผยในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้น

ที่สามารถแปลงสภาพและทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้

มีเพียงพระอุปนิสัยนี้เท่านั้นที่สามารถเปิดโปงคนชั่ว

และด้วยเหตุนี้จึงลงโทษพวกไม่ชอบธรรมทั้งหมดอย่างรุนแรง ดังนั้น

พระอุปนิสัยเช่นนี้ซึมซับไปด้วยนัยสำคัญของยุคนี้

และการเปิดเผยและการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกทำให้สำแดงชัดแจ้งเพื่อประโยชน์ของพระรา

ชกิจของยุคใหม่แต่ละยุค

มิใช่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตามความชอบพระทัยเองและโดยไม่มีนัยสำคัญ

หากแม้ว่าในการเปิดเผยบทวสถานของมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้ายังคงจะประทานความสงสารและความรักอันไม่สิ้นสุดให้แก่มนุษย์และยังคงมีความรักต่อเขาอยู่ต่อไป โดยไม่ทรงนำมนุษย์ไปสู่การพิพากษาที่ชอบธรรม แต่ตรงกันข้ามกลับทรงแสดงให้เห็นการยอมผ่อนปรน ความอดทน และการให้อภัย และยกโทษให้มนุษย์ไม่ว่าบาปของเขาจะมีหนักหนาเพียงใด โดยไม่มีการพิพากษาอันชอบธรรมแม้แต่บัดเดียว กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดเล่าที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาถึงการปิดตัวเสียที? เมื่อใดที่พระอุปนิสัยเช่นนี้จะสามารถนำทางผู้คนไปสู่บ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์? ดูตัวอย่างของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีความรักอยู่เสมอ ผู้พิพากษาที่มีใบหน้าดูใจดีและมีหัวใจอ่อนโยน เขารักผู้คนโดยไม่คำนึงถึงอาชญากรรมที่พวกเขาอาจได้กระทำความ และเขามีความรักและความอดทนกับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะเป็นใคร ในกรณีนั้น เมื่อใดเขาจึงจะสามารถไปถึงการตัดสินที่ยุติธรรมได้เสียที? ในระหว่างยุคสุดท้าย มีเพียงการพิพากษาอันชอบธรรมเท่านั้นที่สามารถแยกมนุษย์ไปตามประเภทของพวกเขาและนำพามนุษย์ไปสู่อาณาจักรใหม่ได้ ในหนทางนี้

ทั่วทั้งยุคนี้ถูกนำพาไปถึงบทวารสถาน โดยผ่านทางพระอุปนิสัยอันชอบธรรมในการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

52. ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของซาตานซึ่งได้ถูกปลุกฝังไว้ภายในตัวเขาแล้ว และภายหลังหลายพันปีของการถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

เขามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นมาภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่ ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อมาด้วยราคาแพง

แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่

มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสภณและเสื่อมทรามภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน

และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้

เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้

พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้ นั่นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้

โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอนจากพระวาทะ ตลอดจนโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษ

แทนที่จะถือว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด

น่าจะกล่าวว่านี้คือพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง
ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตชัยตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด
โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอนจากพระวณะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และโดยผ่านทางการใช้พระวณะถลุง พิพากษา และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ
และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์
สำหรับทุกสิ่งที่มีมวลมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น
พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้อง
กับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม
ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป
เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง
อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่
วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ
บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนี้
แม้ว่าเครื่องบูชาลงบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดเวลา
แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า
พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพูดปรึบ่นออกมา ชุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต
และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า
มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือหรือ?
นี่มิใช่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของพวกเขาซ้ดๆ เลยหรือหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสอน
มือของเจ้าชูสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า
“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ซาตาน!
จงขบถต่อซาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!
ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”
เสียงร้องของพวกเขาดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มีมาถึงเวลาแห่งการติสอน
และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขาก็หยุดลง
และปณิธานของพวกเขาก็ลึ้มเหลว นี่คือการเสื่อมทรามของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป
มันเป็นบางสิ่งที่ปลูกฝังโดยซาตานและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์
ไม่่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง

เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ลึกซึ้งของตัวเอง
และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวณะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

53. วันนี้ พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเจ้า ตีสอนพวกเจ้า และกล่าวโทษพวกเจ้า
แต่เจ้าต้องรู้ว่าประเด็นของการกล่าวโทษพวกเจ้าคือ เพื่อให้เจ้ารู้จักตัวเอง พระองค์ทรงกล่าวโทษ สาปแช่ง
พิพากษา และตีสอน ก็เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้จักตัวเจ้าเอง เพื่อที่อุปนิสัยของเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลง
และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้คุณค่าของเจ้าเอง
และมองเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้านั้นชอบธรรมและเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์
และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์
มองเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์
และมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งทรงรัก ทรงช่วยให้รอด ทรงพิพากษา
และทรงตีสอนมนุษย์ หากเจ้ารู้เพียงว่าเจ้ามีสถานะอันต่ำต้อย รู้เพียงว่าเจ้าเสื่อมทรามและไม่เชื่อฟัง
แต่ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเผยแผ่ถึงความรอดของพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการตีสอนที่พ
ระองค์ทรงกระทำในตัวเจ้าในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีหนทางใดเลยที่จะได้รับประสบการณ์
นับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินหน้าต่อไปได้
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อประหารชีวิตหรือทำลายล้าง แต่เพื่อพิพากษา สาปแช่ง ตีสอน และช่วยให้รอด
จนกว่าแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์จะมาถึงจุดปิดตัว—
ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยทอวาสนาของมนุษย์แต่ละหมวดหมู่—
พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด
จุดประสงค์โดยล้นของพระราชกิจก็คือการทำให้ผู้ที่รักพระองค์มีความครบบริบูรณ์—อย่างถ้วนทั่วเช่นนั้น—
และเพื่อนำพาพวกเขาเข้ามาอยู่ในความนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอดอย่างไรก็ตาม
ทั้งหมดนั้นทรงกระทำโดยการทำให้พวกเขาหลุดรอดจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานแบบเดิมของพวกเขา นั่นคือ
พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดโดยการทำให้พวกเขาแสวงหาชีวิต หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น
พวกเขาจะไม่มีหนทางที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้าเลย ความรอดคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และการแสวงหาชีวิตคือสิ่งที่มนุษย์ต้องลงมือกระทำเพื่อที่จะยอมรับความรอด ในสายตาของมนุษย์
ความรอดคือความรักของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าไม่อาจเป็นการตีสอน การพิพากษา
และการสาปแช่งไปได้ ความรอดต้องบรรจุไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และที่มากกว่านั้นก็คือ

คำปลอบใจทั้งหลาย รวมทั้งพระพรอันไร้ขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้
ผู้คนเชื่อว่าตอนที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น โดยการขับเคลื่อนพวกเขาด้วยพระพรทั้งหลายและพระคุณของพระองค์
เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าได้ ดังจะกล่าวได้ว่า
การที่พระองค์ทรงสัมผัสมนุษย์คือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
ความรอดชนิดนี้กระทำโดยการตั้งข้อตกลงประการหนึ่งขึ้นมา
มนุษย์จะยอมมอบเฉพาะพระนามของพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำให้อดีเพื่อพระองค์และนำพระสิริมาสู่พ
ระองค์
ก็ต่อเมื่อพระเจ้าประทานให้พวกเขาเป็นร้อยเท่าเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ต่อมวลมนุษย์
พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกก็เพื่อช่วยมวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทรามให้รอด
ไม่มีการไปปดมคที่จอยู่ในการนี้เลย หากมี
พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองอย่างแน่นอน ในอดีตนั้น
วิถีทางแห่งความรอดของพระองค์เกี่ยวข้องกับการแสดงความรักและความเมตตาสงสารอย่างถึงที่สุด
จนถึงขั้นที่พระองค์ประทานทั้งหมดของพระองค์ให้แก่ชาดานเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับมวลมนุษย์ทั้งหมดทั้ง
มวล ปัจจุบันนี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นเหมือนอดีต กล่าวคือ ความรอดที่ประทานให้แก่พวกเขาในวันนี้เกิดขึ้น ณ
ช่วงเวลาแห่งยุคสุดท้าย ในช่วงระหว่างที่มีการจำแนกชั้นแต่ละบุคคลไปตามประเภท ทั้งนี้
วิถีทางแห่งความรอดของพวกเขาไม่ใช่ความรักหรือความเมตตาสงสาร แต่เป็นการติสอนและการพิพากษา
เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการติสอน
การพิพากษา และการเขียนตออย่างไว้ปรานี แต่จงรู้สิ่งนี้ไว้ว่า
ในการเขียนตออันไร้หัวใจนี้ไม่มีการลงโทษเลยแม้แต่น้อย
โดยไม่ต้องคำนึงว่าคำพูดของเราอาจจะก้าวร้าวกระด้างเพียงใด
สิ่งที่ตกมาถึงพวกเขาก็เป็นเพียงแค่ว่าคำพูดไม่กี่คำที่อาจจะดูเหมือนไร้หัวใจอย่างถึงที่สุดสำหรับพวกเขา
และไม่สำคัญว่าเราอาจจะมีคามโมโหมากเพียงใด สิ่งที่พรั่งพลมาบนพวกเขาก็ยังคงเป็นวณะะแห่งการสอน
และเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาลงถึงแก่ความตาย
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จงรู้ไว้ว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม
หรือกระบวนการถลุงและการติสอนอันไร้หัวใจ ทุกอย่างเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด
โดยไม่ต้องคำนึงว่า วันนี้ แต่ละคนได้รับการจำแนกชั้นไปตามประเภทหรือไม่
หรือหมวดหมู่ของมนุษย์ได้รับการตีแผ่หรือไม่
จุดประสงค์ของพระวณะะทั้งปวงและพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงให้รอด

ค การพิพากษาอันชอบธรรมถูกนำมาใช้ชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์
และกระบวนการถูกลงโทษหัวใจกระทำขึ้นเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด
ทั้งพระวณะหรือการตั้งสอนอันกว้างกระฉ่างต่างกระทำเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่ง
ความรอด

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

54. พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน

เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

หากปราศจากการพิพากษาของพระองค์ต่ออุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของมนุษย์แล้ว

มนุษย์คงไม่อาจสามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ ซึ่งไม่ยินยอมให้มีการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ
อีกทั้งมนุษย์คงจะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้เก่าๆ ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้กลายเป็นความรู้ใหม่ได้

เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไป

ดังนั้นจึงทำให้มนุษย์สามารถมาถึงจุดที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้รับการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของเขา

และเป็นคำพยานที่ตั้งกึกก้องต่อพระเจ้าโดยผ่านทางทรงปรากฏต่อสาธารณะของพระองค์ได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่
แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว

มนุษย์คงจะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากพันธนาการของ
งาช้างและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า

พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และพระองค์ทรงฟังประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์

คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์

เพื่อให้เชื่อฟังพระวณะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่ เป็นคำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง
และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ชาดานอับอายได้
พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้มารู้จักพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการดีสอน การจัดการ
และการตกแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน
พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว
และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของชาดาน
ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์
เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความตั้งพระทัยให้มนุษย์นำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

55. ในยุคสุดท้ายนั้น พระคริสต์ทรงใช้ความจริงหลากหลายเพื่อสั่งสอนมนุษย์ เพื่อตีแผ่แก่นแท้ของมนุษย์
และเพื่อชำระและกำพุดและคุณสมบัติของมนุษย์ พระวจนะเหล่านี้ประกอบด้วยความจริงนานัปการ อาทิ
หน้าที่ของมนุษย์ มนุษย์ควรเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร มนุษย์ควรจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างไร
มนุษย์ควรจะดำรงชีวิตเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาสังคมอย่างไร รวมไปถึงพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยของพระเจ้า
และอื่นๆ พระวจนะเหล่านี้ล้วนชี้นำไปที่แก่นแท้ของมนุษย์และอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขา โดยเฉพาะ
พระวจนะซึ่งตีแผ่ว่ามนุษย์มีนัยพระเจ้าอย่างไร
ได้ถูกตรัสโดยพาดพิงถึงวิธีที่มนุษย์เป็นร่างทรงของชาดานและกองกำลังฝ่ายศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า
ในการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการศึกษาของพระองค์
พระเจ้าไม่เพียงทรงทำให้ธรรมชาติของมนุษย์ชัดเจนขึ้นอย่างเรียบง่ายด้วยพระวจนะไม่กี่คำ
พระองค์ยังทรงทำการตีแผ่ จัดการ และตกแต่งเป็นช่วงเวลายาวนาน วิธีการตีแผ่ การจัดการ
และการตกแต่งเหล่านี้ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยถ้อยคำธรรมดาสามัญ แต่ด้วยความจริงที่มนุษย์ไม่มีโดยสิ้นเชิง
เพียงวิธีการเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกว่าการศึกษา
โดยผ่านการพิพากษาแบบนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถถูกสยบและโน้มน้าวจนหมดใจให้ยอมมอบกราบต่อพระเจ้า
จำ และยิ่งกว่านั้น ยังได้รับความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
สิ่งที่พระราชกิจแห่งการพิพากษาทำให้เกิดขึ้นคือความเข้าใจของมนุษย์ต่อพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และความจริงเกี่ยวกับความเป็นกบฏของเขาเอง

พระราชกิจแห่งการพิพากษาช่วยให้มนุษย์ได้รับความเข้าใจอย่างมากในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า และในบรรดาความลี้ลับที่ไม่สามารถเข้าใจได้สำหรับเขา

มันยังช่วยให้มนุษย์ตระหนักถึงธาตุแท้อันเสื่อมทรามและรากเหง้าของความเสื่อมทรามของเขา

รวมทั้งค้นพบความน่าเกลียดของมนุษย์ ผลกระทบเหล่านี้ล้วนเป็นผลจากพระราชกิจแห่งการพิพากษา

เพราะสาระสำคัญของพระราชกิจนี้อันที่จริงแล้วคือพระราชกิจที่เปิดแผ่ความจริง หนทาง

และชีวิตของพระเจ้าออกมาต่อผู้คนทั้งหมดที่มีความเชื่อในพระองค์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าทรงทำ หากเจ้าไม่ถือว่าความจริงเหล่านี้มีความสำคัญ

หากเจ้าไม่คิดถึงเรื่องอื่นใดนอกจากวิธีการหลีกเลี่ยงพวกมันหรือจะหาทางออกใหม่ๆ

ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกมันอย่างไร เช่นนั้นแล้วเราบอกว่าเจ้าเป็นคนบาปที่น่าเวทนา หากเจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า

แต่ไม่แสวงหาความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้า อีกทั้งไม่รักหนทางซึ่งนำพาเจ้าเข้าสู่สนิทกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

เช่นนั้นแล้ว เราบอกว่าเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่กำลังพยายามเลี่ยงหนีการพิพากษา

และว่าเจ้าเป็นหุ่นเชิดและคนทรยศที่หลบหนีจากมหาบัลลังก์สีขาว

พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนผันแก่เหล่ากบฏที่หลบหนีจากใต้พระเนตรของพระองค์

พวกมนุษย์เช่นนั้นจะยังได้รับการลงโทษที่รุนแรงมากกว่า

บรรดาผู้ที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา และยิ่งกว่านั้นคือ ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว

จะมีชีวิตในราชอาณาจักรของพระเจ้าตลอดกาล แน่แน่นอนว่านี่คือบางสิ่งที่เป็นของอนาคต

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

56. พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือพระราชกิจของพระเจ้าเอง ดังนั้นโดยธรรมชาติแล้ว

พระเจ้าจึงต้องทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

เนื่องจากการพิพากษาคือการใช้ความจริงเพื่อครอบครองมนุษยชาติ

จึงไม่มีคำถามเลยว่าพระเจ้าจะยังคงทรงปรากฏในภาพลักษณ์ที่เป็นมนุษย์เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้ท่ามกลาง

มนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในยุคสุดท้าย

พระคริสต์จะทรงใช้ความจริงเพื่อสั่งสอนผู้คนทั่วโลกและทำให้ความจริงทั้งหมดเป็นที่รู้จักของพวกเขา

นี่คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้คนมากมายมีความรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

เพราะผู้คนพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกลายเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษา

อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้าไปไกลเกินความคาดหมายทั้งหลายของมนุษย์และเป็นเรื่องยากที่จิตใจของมนุ

ษย์จะยอมรับ เพราะผู้คนเป็นเพียงหนอนแมลงบนแผ่นดิน

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในเด็วสูงสุดผู้เต็มเต็มจักรวาล

จิตใจของมนุษย์เปรียบเสมือนบ่อน้ำเน่าซึ่งแพร่พันธุ์หนอนแมลงเท่านั้น

ในขณะที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจซึ่งชี้นำโดยพระคำของพระเจ้าคือสิ่งซึ่งกลั่นกรองจากพระปรีชาญาณของพระเจ้า ผู้คนพยายามชิงดีชิงเด่นกับพระเจ้าตลอดเวลา ซึ่งเราบอกเลยว่ามันชัดเจนอยู่ในตัวเองว่า

ใครจะพลาดทำเสียทีไปในที่สุด เราขอเตือนพวกเจ้าทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองมีค่ายิ่งกว่าทองคำ หากคนอื่นๆ

สามารถยอมรับการพิพากษาของพระเจ้า เหตุใดกันเจ้าถึงไม่สามารถ? เจ้ายืนสูงกว่าคนอื่นๆ มากแค่ไหน?

หากคนอื่นๆ สามารถยอมรับความจริง เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถเช่นกัน?

พระราชกิจของเจ้ามีแรงเหวี่ยงที่หยุดไม่ได้

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาซ้ำอีกครั้งเพียงเพราะเจ้าได้ทรงทำ “ส่วนของเจ้า”

และเจ้าจะถูกพิชิตด้วยความสลดใจที่ปล่อยให้โอกาสดีเช่นนี้หลุดลอยไป หากเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา

เช่นนั้นแล้ว จงเกรงใจให้มหาบัลลังก์สีขาวบนท้องฟ้าแสดงการพิพากษาต่อเจ้าเถิด!

เจ้าต้องรู้ว่าคนอิสราเอลทั้งหมดสลักใสและปฏิเสธพระเยซู แต่กระนั้น

ข้อเท็จจริงเรื่องการไถ่บาปมวลมนุษย์ของพระเยซูยังคงแพร่กระจายสู่ทุกปลายขอบของจักรวาล

นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เมื่อนานมาแล้วหรือ?

หากเจ้ายังคงกำลังรอให้พระเยซูพาเจ้าเข้าสู่สวรรค์ เช่นนั้นแล้วเราก็บอกได้เลยว่าเจ้าคือตอไม้ที่ตายแล้ว^[๓]

พระเยซูจะไม่ทรงยอมรับผู้เชื่อจอมปลอมเช่นเจ้า ผู้ที่ไม่จงรักภักดีต่อความจริงและแสวงหาเพียงพระพรเท่านั้น
ในทางตรงกันข้าม

พระองค์จะทรงแสดงความไร้เมตตาในการโยนเจ้าลงไปในบึงไฟเพื่อถูกเผาไหม้เป็นเวลานับหมื่นๆ ปี

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

57. พระเจ้าไม่ทรงพิพากษามนุษย์ทีละคน และพระองค์ไม่ทรงทดสอบมนุษย์ทีละคน

การทำดังนั้นคงจะไม่ใช้พระราชกิจแห่งการพิพากษา

ความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

เนื้อแท้ของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้ที่เสื่อมทรามของมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และบาปต่างๆ ทั้งหมดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาความผิดหุยมหิมนและไม่มีนัยสำคัญของมนุษย์

พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือตัวแทน และมีใช้ดำเนินการเพื่อบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ

ตรงกันข้าม มันคือพระราชกิจที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งได้รับการพิพากษาเพื่อเป็นตัวแทนการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวง

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งมวลมนุษย์ทั้งหมดโดยการดำ

นินพระราชกิจของพระองค์กับผู้คนกลุ่มหนึ่ง โดยพระองค์เอง ซึ่งหลังจากนั้นมันจะค่อยๆ แผลออกไปทีละน้อย
นี่คือลักษณะของพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยเช่นกัน

พระเจ้ามิได้ทรงพิพากษามวลมนุษย์เฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่งหรือผู้คนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ทรงพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดแทน—ตัวอย่างเช่น
การต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์ หรือการไม่เคารพต่อพระองค์ของมนุษย์

หรือการรบกวนพระราชกิจของพระเจ้าของมนุษย์ เป็นต้น

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้แห่งการต่อต้านพระเจ้าของมวลมนุษย์

และพระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้าย

พระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานคือพระราชกิจแห่งการพิ
พากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สีขาวในระหว่างยุคสุดท้าย ซึ่งมนุษย์ได้คิดฝันในระหว่างอดีตกาล

พระราชกิจที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงกระทำอยู่ปัจจุบันนี้คือการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สี
ขาวอย่างแน่นอน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดในระหว่างยุคสุดท้าย

เนื้อหานี้และพระราชกิจของพระองค์ พระวาระของพระองค์

และพระอุปนิสัยของพระองค์คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์จะถูกจำกัด และมีได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิพากษาคือการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยตรง—

มิใช่เพียงเพื่อประโยชน์ของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของประเทศจีน

อีกทั้งมิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

58. วาระที่เรากล่าวในวันนี้ก็เพื่อพิพากษาบาปของมนุษย์ เพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์

เพื่อสาปแช่งการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ การโกงและการหลอกลวงของมนุษย์

คำพูดและความประพฤติของมนุษย์—

ทั้งหมดที่ไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การพิพากษา

และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์จะต้องถูกตราหน้าว่าเป็นบาป

พระวาระของพระองค์เป็นไปตามหลักการแห่งการพิพากษา

พระองค์ทรงใช้การพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ การสาปแช่งการเป็นกบฏของมนุษย์

และการตีแผ่ใบหน้าอันน่าเกลียดของมนุษย์เพื่อให้สำแดงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เอง

ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งแสดงแทนอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ และอันที่จริงแล้ว
ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแท้จริงแล้วคือพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์
อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเจ้าเป็นบริบทของถ้อยคำวันนี้—เราใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อพูดและพิพากษา
และเพื่อดำเนินงานแห่งการพิชิตชัย การนี้เพียงอย่างเดียวที่เป็นพระราชกิจอันแท้จริง
และการนี้เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสาแดง
หากไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาเจ้า
อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เจ้าเห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์
เนื่องจากเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม พระเจ้าจะไม่ทรงลงโทษเจ้า
และโดยผ่านทาง การนี้เองความบริสุทธิ์ของพระองค์จะแสดงให้เห็น
หากพระเจ้าจะทรงเห็นว่าความโสโครกและการเป็นกบฏของมนุษย์นั้นมากจนเกินไป
แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวหรือพิพากษาเจ้า อีกทั้งไม่ได้ทรงติสอนเจ้าเนื่องจากความไม่ชอบธรรมของเจ้า
เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระองค์คงจะไม่ทรงมีความเกลียดชังบาป
พระองค์คงจะทรงโสโครกเทียบเท่ามนุษย์ วันนี้ เป็นเพราะความโสโครกของเจ้า เราจึงพิพากษาเจ้า
และเป็นเพราะความเสื่อมทรามและการเป็นกบฏของเจ้า เราจึงติสอนเจ้า
เราไม่ได้กำลังโอ้อวดคุณานุภาพของเรากับพวกเจ้าหรือจงใจกดขี่พวกเจ้า
เราทำสิ่งเหล่านี้เพราะพวกเจ้าผู้ที่เกิดในแผ่นดินแห่งความโสโครกนี้เปราะเปื้อนอย่างรุนแรงยิ่งนักจากสิ่งโสโครก
พวกเจ้าเพียงสูญเสียความสัตย์สุจริตและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าไป
และพวกเจ้าได้กลายเป็นดังสุกรที่เกิดในมูลที่สกปรกที่สุดของโลก
และดังนั้นเป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเจ้าจึงถูกพิพากษา และเราจึงปล่อยความโกรธของเราต่อพวกเจ้า
แน่นอนว่าเป็นเพราะการพิพากษานี้เองพวกเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม
และว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์
แน่นอนว่าเป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์นี่เอง
พระองค์จึงทรงพิพากษาพวกเจ้าและทรงปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกเจ้า
เพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นการเป็นกบฏของมนุษย์
และเพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นความโสโครกของมนุษย์
นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงบริสุทธิ์และไร้ที่ติ
ทว่ายังดำรงพระชนม์ชีพในแผ่นดินแห่งความโสโครก หากบุคคลหนึ่งเกลือกกลิ้งในโคลนตามกับผู้อื่น
และไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เกี่ยวกับเขา และเขาไม่มีอุปนิสัยที่ชอบธรรม เช่นนั้นแล้ว

เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะพิพากษาความชั่วช้าของมนุษย์ อีกทั้งเขาไม่เหมาะที่จะดำเนินการพิพากษามนุษย์ หากบุคคลหนึ่งจะพิพากษาอีกคนหนึ่ง นั่นจะไม่เหมือนกับว่าพวกเขากำลังตบหน้าตัวเองหรือ? ผู้คนที่โสโครกติดเทียมกับอีกคนหนึ่งจะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพิพากษาบรรดาผู้ที่เหมือนกับพวกเขาได้อย่างไร? พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถพิพากษามวลมนุษย์ที่โสโครกทั้งหมดได้ มนุษย์จะสามารถพิพากษาบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน? มนุษย์จะสามารถเห็นบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน และมนุษย์จะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะกล่าวโทษบาปเหล่านี้ได้อย่างไรกัน? หากพระเจ้าไม่ได้ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะพิพากษาบาปของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรมได้อย่างไรกัน? เมื่อมีการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของผู้คน พระเจ้าตรัสเพื่อพิพากษาผู้คน และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะเห็นว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

59. การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จลุล่วงได้โดยวิถีทางใด?

มันสำเร็จลุล่วงได้โดยวิถีทางของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้าส่วนใหญ่แล้วประกอบด้วยความชอบธรรม พระพิโรธ พระบารมี การพิพากษา และการสาปแช่ง

และส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยวิถีทางของการพิพากษาของพระองค์ ผู้คนบางคนไม่เข้าใจ

และถามว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีความสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้โดยผ่านทาง การพิพากษาและการสาปแช่งเท่านั้น พวกเขากล่าวว่า “หากพระเจ้าทรงประสงค์จะสาปแช่งมนุษย์ มนุษย์จะไม่ตายหรือหรือ?

หากพระเจ้าทรงประสงค์จะพิพากษามนุษย์ มนุษย์จะไม่ถูกกล่าวโทษหรือหรือ?

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเขายังคงสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อีกเล่า?”

เช่นนี้คือคำพูดของผู้คนที่ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่งคือความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ และสิ่งที่พระองค์ทรงพิพากษาคือบาปทั้งหลายของมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระองค์ตรัสอย่างเกรี้ยวกราดและอย่างไม่ปราณี พระองค์ก็ทรงเปิดเผยทั้งหมดที่อยู่ภายในมนุษย์ โดยการเปิดเผยโดยผ่านทางพระวจนะที่เข้มขริมเหล่านี้ซึ่งเป็นแก่นแท้ภายในมนุษย์

ทว่าโดยผ่านทาง การพิพากษาดังกล่าวนั้น

พระองค์ก็ทรงมอบความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับแก่นแท้ของเนื้อหนังให้แก่มนุษย์

และเช่นนั้นเองมนุษย์จึงนบอเบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

เนื้อหาของมนุษย์เป็นเนื้อหาที่มีบาปและมีชาตान เนื้อหาหนึ่งนั้นไม่เชื่อฟัง
และมันเป็นวัตถุแห่งการติสอนของพระเจ้า ดังนั้น เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์รู้จักตัวเอง
พระวณะแห่งการพิพากษาของพระเจ้าจึงต้องเกิดขึ้นกับเขา และต้องใช้กระบวนการถลุงทุกประเภท
เมื่อนั้นเท่านั้นพระราชกิจของพระเจ้าจึงสามารถมีประสิทธิผลได้

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

60. พระเจ้าทรงใช้การพิพากษาของพระองค์เพื่อทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงรักมนุษย์
และทรงช่วยมนุษย์ให้รอด—แต่มีอยู่มากเพียงใดภายในความรักของพระองค์? มีการพิพากษา พระบารมี
พระพิโรธ และการสาปแช่ง ถึงแม้ว่าพระเจ้าเคยสาปแช่งมนุษย์ในอดีต
พระองค์ก็ได้ทรงโยนมนุษย์ลงไปในบาดาลลึกอย่างสิ้นเชิง
หากแต่ได้ทรงใช้วิธีนั้นเพื่อถลุงความเชื่อของมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงทำให้มนุษย์ถึงแก่ความตาย
หากแต่ได้ทรงกระทำการเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แก่นแท้ของเนื้อหาหนึ่งเป็นสิ่งที่เปื้อนของชาตान—
พระเจ้าได้ตรัสไว้ได้ถูกต้องโดยแท้—
หากแต่ข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงดำเนินการมิได้ครบบริบูรณ์ตามพระวณะของพระองค์
พระองค์ทรงสาปแช่งเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้รักพระองค์ และเพื่อที่เจ้าจะได้รู้จักแก่นแท้ของเนื้อหาหนึ่ง
พระองค์ทรงติสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ตื่นรู้ เพื่อเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักความขาดตกบกพร่องภายในตัวเจ้า
และให้รู้ถึงความไม่คู่ควรอย่างที่สุดของมนุษย์ ดังนั้น คำสาปแช่งของพระเจ้า การพิพากษาของพระองค์
และพระบารมีกับพระพิโรธของพระองค์—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำในวันนี้
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่พระองค์ทรงทำให้ชัดเจนภายในตัวพวกเจ้า—
ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นเองคือความรักของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

61. ไม่ว่าพระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์หรือทรงสาปแช่งเขา ทั้งสองสิ่งนั้นทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ
ทั้งสองถูกกระทำไปเพื่อที่จะทำให้สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อม
มนุษย์ได้รับการถลุงโดยผ่านทางวิถีทางนี้
และเป็นวิธีซึ่งทำให้สิ่งที่ขาดหายไปภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางพระวณะและพระราชกิจของ
พระองค์ พระราชกิจของพระเจ้าทุกขั้นตอน—ไม่ว่าจะเป็นพระวณะที่เกี่ยววกราด หรือการพิพากษา

หรือการตีสอน—ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และถูกต้องเหมาะสมอย่างแน่นอน
ตลอดยุคทั้งหลายพระเจ้ามีเคยได้ทรงพระราชกิจเหมือนเช่นนี้เลย วันนี้
พระองค์ทรงพระราชกิจภายในตัวพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะซึ่งคุณค่าในพระปรีชาญาณของพระองค์
ถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดบางอย่างภายในตัวพวกเจ้า
แต่หัวใจของพวกเจ้ารู้สึกมั่นคงและอยู่อย่างสงบ
มันเป็นพรของพวกเจ้าที่มีความสามารถชื่นชมกับพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระเจ้าได้
ไม่ว่าสิ่งที่พวกเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับในอนาคตจะเป็นอะไร
แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้ามองเห็นจากพระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเจ้าวันนี้คือความรัก
หากมนุษย์ไม่ได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาและกระบวนการถลุงของพระเจ้า
การกระทำทั้งหลายและความร่ำร้อนของเขาก็จะคงอยู่ในระดับผิวเผินตลอดเวลา
และอุปนิสัยของเขาก็จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งนี้นับว่าเป็นการได้ถูกพระเจ้ารับไว้กระนั้นหรือ?
วันนี้ ถึงแม้ว่าภายในมนุษย์ยังคงโอหังและทะนงตนอยู่มาก
แต่อุปนิสัยของมนุษย์ก็มั่นคงมากกว่าแต่ก่อนมากนัก
การจัดการกับเจ้าของพระเจ้ากระทำไปเพื่อที่จะช่วยเจ้าให้รอด และถึงแม้ว่าเจ้าอาจจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดบ้าง
ณ เวลานั้น แต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในอุปนิสัยของเจ้าจะมาถึง ณ เวลานั้น
เจ้าจะมองกลับไปและเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าชาญฉลาดเพียงใด และ ณ เวลานั้น
เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

คัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

62. พระราชกิจที่กำลังทรงทำอยู่ตอนนี้คือการทำให้ผู้คนละทิ้งชาตान บรรพบุรุษเก่าแก่ของพวกเขา
การพิพากษาทั้งหมดโดยพระวจนะมุ่งที่จะเปิดโปงอุปนิสัยอันเลื่อมทรามของมนุษยชาติ
และทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจแก่นแท้ของชีวิตได้ การพิพากษาซ้ำๆ เหล่านี้แทงหัวใจของผู้คน
การพิพากษาแต่ละครั้งเกี่ยวข้องโดยตรงกับชะตากรรมของพวกเขา
และถูกหมายให้สร้างบาดแผลแก่หัวใจของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะสามารถปล่อยมือจากสิ่งต่างๆ
เหล่านั้นทั้งหมด และโดยวิธีนั้นก็มารู้จักชีวิต รู้จักโลกที่โสมมนี้
รู้จักพระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า
และรู้จักมวลมนุษย์ที่ถูกชาตानทำให้เลื่อมทรามอีกด้วย
ยิ่งมนุษย์ได้รับการตีสอนและการพิพากษาประเภทนี้มากขึ้นเท่าใด
หัวใจของมนุษย์ก็ยังสามารถได้รับบาดเจ็บได้มากขึ้นเท่านั้น

และวิญญาณของเขากียังสามารถถูกปลุกได้มากขึ้นเท่านั้น

การปลุกวิญญาณของผู้คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามสุดขีดและถูกหลอกลวงอย่างลึกล้ามากที่สุดเหล่านี้คือเป้าหมายของการพิพากษาประเภทนี้ มนุษย์ไม่มีวิญญาณ นั่นคือวิญญาณของเขาได้ตายไปนานแล้ว

และเขาหาวิธีไม่ว่ามีสวรรค์ หาวิธีไม่ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง

และหาวิธีไม่ว่าอย่างแน่นนอนว่าเขากำลังดิ้นรนอยู่ในห้วงเหวแห่งความตาย

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าเขากำลังมีชีวิตอยู่ในนรกชั่วนี้บนแผ่นดินโลก?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าศพเน่าเหม็นของเขานี้ได้ตกลงไปในแดนคนตายโดยผ่านทางทำให้เสื่อมทรามของชาตนา?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกได้ถูกมวลมนุษย์ทำให้ย่อยยับจนเกินกว่าจะซ่อมได้นานแล้ว? และเขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าพระเจ้าผู้สร้างได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกในวันนี้

และกำลังทรงค้นหากลุ่มผู้คนที่เสื่อมทรามที่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้ออกได้?

แม้หลังจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงและการพิพากษาที่เป็นไปได้ทุกครั้ง

แต่ความรู้ลึกตัวที่ฝังทึบของเขากียังคงแทบไม่ขยับ และจริงๆ แล้ว แทบจะไม่ตอบสนอง

มนุษยชาติช่างเสื่อมนัก! และแม้ว่าการพิพากษาประเภทนี้จะเหมือนลูกเห็บโหดร้ายที่ตกลงมาจากฟ้า

แต่ก็เป็นประโยชน์ใหญ่หลวงที่สุดต่อมนุษย์

หากไม่เป็นเพราะการพิพากษาผู้คนเยี่ยงนี้ก็จะไม่มีผลลัพธ์และคงจะเป็นไปไม่ได้อย่างที่ช่วยผู้คนให้ออกจากห้วงเหวแห่งความระทมทุกข์

หากไม่เป็นเพราะพระราชกิจนี้ก็จะยากยิ่งที่ผู้คนจะโผล่ออกจากแดนคนตาย

เพราะหัวใจของพวกเขาได้ตายไปนานแล้ว และวิญญาณของพวกเขาได้ถูกชาตนาเหยียบย่ำนานมาแล้ว

การช่วยพวกเขาที่ได้จมลงสู่ก้นบึ้งที่ลึกที่สุดของความเสื่อมให้ออกฟังต้องร้องเรียกพวกเขาอย่างแข็งขัน

เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะปลุกหัวใจที่เย็นจนแข็งของพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

63. เจ้าควรรู้ว่าความเพียบพร้อม ความครบถ้วนบริบูรณ์ และการได้มนุษย์มาของพระเจ้า

ไม่น่าอะไรนอกจากดาบและการเขี่ยดินบนเนื้อหนังของพวกเขา เช่นเดียวกับความทุกข์ที่ไม่รู้จัก กองเพลิง

การพิพากษาที่ไร้ความปราณี การติสสอน และการสาปแช่ง และบททดสอบอันไร้ขอบเขต

นั่นคือเบื้องลึกและความจริงของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

สรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกชี้นำไปที่เนื้อหนังของมนุษย์

และลูกศรแห่งความเป็นศัตรูทั้งหมดมุ่งเป้าไปที่เนื้อหนังของมนุษย์อย่างไร้ความปราณี

(เพราะมนุษย์รู้เท่าไม่ถึงการณ์) ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อเห็นแก่พระสิริและคำพยานของพระองค์
และเพื่อการบริหารจัดการของพระองค์

นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น
แต่เพื่อแผนทั้งหมดทั้งมวลด้วย

ตลอดจนเพื่อให้ข้าพเจ้าตั้งเดิมของพระองค์ลุล่วงเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา ดังนั้น
บางทีร้อยละเก้าสิบของสิ่งที่มนุษย์ประสบนั้นเกี่ยวข้องกับความสุขและบททดสอบของไฟ
และน้อยมากที่จะมีวันที่แสนหวานและมีความสุขที่เนื้อหนังของมนุษย์โหยหา หรือไม่มีเลยด้วยซ้ำ
นับประสาอะไรที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะชื่นชมกับช่วงเวลาแห่งความสุขในเนื้อหนัง
ใช้เวลาที่สวयงามกับพระเจ้าได้ เนื้อหนังนั้นโสโครก

ดังนั้นสิ่งที่เนื้อหนังของมนุษย์เห็นหรือได้ชื่นชมนั้น ไม่มีอะไรนอกจากการติสสอนของพระเจ้า

ซึ่งมนุษย์พบว่าไม่น่าโปรดปราน ราวกับว่ามันขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ

นี่เป็นเพราะพระเจ้าจะทรงสำแดงให้เห็นว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ซึ่งไม่ได้รับความโปรดปรานจากมนุษย์นั้น ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคื่องของมนุษย์

และเกลียดบรรดาศัตรู พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ด้วยวิถีทางใดๆ ที่จำเป็น
ด้วยเหตุนี้จึงทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตานหกพันปีของพระองค์—

พระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง และการทำลายล้างซาตานแห่งอดีตกาล!

คัดตอนมาจาก “จุดประสงค์ของการบริหารจัดการมวลมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

64. บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือการพิพากษาและอะไรคือความจริง? หากเจ้าเข้าใจแล้ว

เราขอเตือนให้เจ้ายอมหมอบราบอย่างเชื่อฟังต่อการถูกพิพากษา ไม่เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันได้โอกาสได้รับการชมเชยจากพระเจ้าหรือถูกพระองค์ทรงนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์
พวกผู้ที่ยอมรับเพียงการพิพากษาเท่านั้น แต่ไม่สามารถชำระให้บริสุทธิ์ได้

กล่าวคือพวกผู้ที่หลบหนีไปกลางพระราชกิจแห่งการพิพากษา จะถูกรังเกียจและปฏิเสธโดยพระเจ้าตลอดกาล
บาปนานาของพวกเขานั้นมากมายและน่าสลดใจยิ่งกว่าของพวกฟาริสี

เพราะพวกเขาได้ทรยศพระเจ้าและเป็นพวกกบฏต่อพระเจ้า

ผู้คนเช่นนี้ซึ่งไม่คู่ควรแม้แต่จะทำการปรนนิบัติจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
เป็นการลงโทษที่ยาวนานตลอดกาล พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นคนทรยศใดๆ

ที่ครั้งหนึ่งเคยแสดงความจงรักภักดีอย่างซัดเจ้งด้วยคำพูดแต่แล้วก็ทรยศพระองค์

ผู้คนเช่นนี้จะได้รับบทลงโทษที่รุนแรงสาสมผ่านการลงโทษจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกาย

นี่ไม่ใช่การเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?

นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการพิพากษามนุษย์และเปิดโปงเขาหรือ?

พระเจ้าทรงส่งทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาไปยังสถานที่ที่ขุบยับไปด้วยวิญญาณชั่วร้ายและปล่อยให้อาณานิคมชั่วร้ายเหล่านี้ทำลายร่างกายอันเต็มไปด้วยเนื้อหนังของพวกเขาตามที่พวกมันปรารถนา และร่างกายของผู้คนเหล่านั้นส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ นั่นคือบทลงโทษที่เหมาะสมของพวกเขา

พระเจ้าทรงจารึกบาปทั้งหมดทุกครั้งของเหล่าผู้เชื่อจอมปลอม

สาวกจอมปลอมและคนงานจอมปลอมลงในสมุดบันทึกของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ทรงโยนพวกเขาทิ้งท่ามกลางวิญญาณที่ไม่สะอาด

ปล่อยให้อาณานิคมที่ไม่สะอาดเหล่านี้สร้างมลทินให้ทั่วร่างกายของพวกเขาตามอำเภอใจ

เพื่อที่พวกเขาจะไม่วันใดเกิดใหม่และไม่วันใดเห็นความสว่างอีกเลย

บรรดาผู้แสวงหาที่ทำงานรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งแต่ไม่สามารถจงรักภักดีต่อไปได้จนถึงปลายทางถูกพระเจ้านำมารวมกับคนชั่ว

เพื่อที่พวกเขาจะเดินตามคำแนะนำของคนชั่วและกลายเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน โกลาหลไร้ระเบียบของพวกนั้น

ในที่สุด พระเจ้าจะทำลายล้างพวกเขา

พระเจ้าทรงทอดทิ้งและไม่ใส่ใจพระทัยรับรู้ถึงพวกผู้ที่ไม่เคยจงรักภักดีต่อพระคริสต์หรือไม่เคยแบ่งปันสิ่งใดจากผลก่อกำเนิดของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนยุค พระองค์จะทรงทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป และยิ่งไม่ได้รับเส้นทางเดินเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

บรรดาพวกที่ไม่เคยจริงใจกับพระเจ้า แต่ถูกสถานการณ์บังคับให้ติดต่อกับพระองค์อย่างขอไปทีนั้น

ถูกนับรวมกับบรรดาผู้ที่รับใช้ผู้คนของพระองค์ มีผู้คนเช่นนี้เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะอยู่รอด

ขณะที่ส่วนใหญ่จะต้องพินาศพร้อมกับพวกที่ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะทำการปรนนิบัติด้วยซ้ำ ในท้ายที่สุด

พระเจ้าจะทรงนำสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ซึ่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีจิตใจเช่นเดียวกับพระเจ้า

ผู้คนและบุตรของพระเจ้า และผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นปฐพี

พวกเขาจะเป็นสิ่งกีดขวางจากพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับพวกที่ไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ใดๆ

ที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาจะถูกนับรวมกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—

และพวกเขาก็สามารถจินตนาการได้อย่างแน่นอนว่าบทอาณานิคมของพวกเขาจะเป็นเช่นไร

เราได้บอกพวกเขาทั้งหมดที่เราควรบอกแล้ว ถนนที่พวกเขาเลือกเป็นตัวเลือกของพวกเขาเพียงลำพัง

สิ่งที่พวกเขาควรเข้าใจคือสิ่งนี้: พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยรอผู้ใดที่ไม่สามารถก้าวทันพระองค์

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่แสดงความเมตตาต่อมนุษย์ผู้ใด

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ตอไม้ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

ก. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยวิธีที่ชาตานทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม

65. อาคัมกับเอวาที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นในปฐมกาลนั้น เป็นผู้คนบริสุทธิ์ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในขณะที่อยู่ในสวนเอเดน พวกเขาบริสุทธิ์ ไม่ต่างพร้อยด้วยความโสมม พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ด้วยเช่นกัน และไม่ได้รู้อะไรในเรื่องการทรยศพระยาห์เวห์เลย นี่เป็นเพราะพวกเขาปราศจากการรบกวนจากอิทธิพลของชาตาน ปราศจากพิษของชาตาน และบริสุทธิ์ที่สุดในหมู่มวลมนุษย์ พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในสวนเอเดน ไม่มีความโสมมใดๆ มาทำให้มัวหมอง ไม่ได้ถูกเนื้อหนังเข้าครอง และมีความเคารพในพระยาห์เวห์ ต่อมา เมื่อพวกเขาได้ถูกชาตานทดลอง พวกเขาได้มีพิษของงู และได้มีความอยากที่จะทรยศพระยาห์เวห์ และพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตาน ในปฐมกาล พวกเขาบริสุทธิ์ และพวกเขาเคารพพระเจ้าเพียงในสถานะนี้เท่านั้นที่พวกเขาเป็นมนุษย์ ต่อจากนั้นมา ภายหลังจากที่พวกเขาได้ถูกชาตานทดลอง พวกเขาได้กินผลของต้นไม้แห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว และได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตาน พวกเขาค่อยๆ ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามและได้สูญเสียภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์ไป ในปฐมกาล มนุษย์ได้มีลมปราณของพระยาห์เวห์ ไม่มีความไม่เชื่อฟังแม้เพียงเล็กน้อยนิด และไม่มี ความชั่วในหัวใจของเขาเลย ณ เวลานั้น มนุษย์เป็นมนุษย์จริงๆ หลังจากที่ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้กลายเป็นสัตว์ร้าย ความคิดของเขาได้ถูกเติมด้วยความชั่วและความโสมม ปราศจากความดีหรือความบริสุทธิ์ นี่ไม่ใช่ชาตานหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

66. เป็นเพราะการประคองรักษาทางศาสตร์สังคมต่างๆ ของมวลมนุษย์ จิตใจของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นถูกจับจองด้วยวิชาและความรู้ จากนั้นวิชาและความรู้ก็ได้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการปกครองมวลมนุษย์ และไม่มีพื้นที่พอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะนมัสการพระเจ้าอีกต่อไป และไม่มีสภาพเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการนมัสการพระเจ้าอีกแล้ว ฐานะของพระเจ้าได้จมดิ่งลงทุกทีในหัวใจของมนุษย์ เมื่อปราศจากพระเจ้าในหัวใจเขา โลกภายในของมนุษย์ย่อมมืดมน ลึกลับ และว่างเปล่า ภายหลังจากที่บรรดานักสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์ และนักการเมืองมากมายได้ออกมาเปิดตัว แสดงทฤษฎีทางศาสตร์สังคมต่างๆ ทฤษฎีแห่งวิวัฒนาการมนุษย์ และทฤษฎีอื่นๆ สารพัดซึ่งขัดแย้งกับความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา ทรงเติมหัวใจและจิตใจให้แก่มวลมนุษย์ และเช่นนี้เอง ผู้คนซึ่งเชื่อว่า

พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างจึงกลับกลายน้อยลงตลอดเวลา
และบรรดาผู้ที่เชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการกลับมีจำนวนมากขึ้นตลอดเวลา ผู้คนปฏิบัติต่อบันฑิกต่างๆ
เกี่ยวกับงานของพระเจ้าและพระวณะของพระองค์ในระหว่างยุคแห่งพันธสัญญาเดิมราวกับเป็นนิทานปรัมปรา
และตำนานมากขึ้นทุกที ในหัวใจของพวกเขา
ผู้คนกลับกลายเป็นไม่แยแสต่อความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ต่อหลักความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่และทรงอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล
ความอยู่รอดของมวลมนุษย์และชะตากรรมของประเทศต่างๆ และชนชาติต่างๆ
ไม่มีความสำคัญกับพวกเขาอีกต่อไป
และมนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกอันกลวงเป็นโพรงที่กังวลใส่ใจเพียงเรื่องการกิน การดื่ม
และการวิ่งไล่ตามความหรรษายินดี... มีผู้คนน้อยนิดที่คิดได้เองในการที่จะเสาะแสวงหา
พระเจ้าทรงปฏิบัติงานของพระองค์อยู่ ณ ที่ใด หรือมองดูว่า
พระองค์ทรงจัดการเตรียมการและเป็นประธานเหนือบันปลายของมนุษย์อย่างไร และเช่นนี้เอง
อารยธรรมของมนุษย์จึงกลายเป็นว่าสามารถสอดคล้องกับความปรารถนาของมนุษย์ได้น้อยลงทุกที
โดยที่มนุษย์มิได้รู้ตัวเลย และมีหน้าซำยังมิผู้คนมากมายที่รู้สึกได้ว่า
พวกเขามีความสุขในการใช้ชีวิตในโลกแบบนี้ น้อยกว่าบรรดาผู้ที่ตายจากไปแล้วเสียอีก
แม้แต่ประชาชนของประเทศต่างๆ ที่เคยมีอารยธรรมสูงส่งก็ยังออกมาแสดงความคับข้องใจดังกล่าว
ด้วยความที่ปราศจากการทรงนำของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าบรรดานักปกครองและนักสังคมศาสตร์
จะขบคิดกันจนสมองแทบแตกอย่างไร ในอันที่จะรักษาอารยธรรมของมนุษย์เอาไว้ ก็เป็นการไร้ประโยชน์
ไม่มีใครสามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจของมนุษย์ได้ เนื่องจากไม่มีใครสามารถเป็นชีวิตของมนุษย์ได้
และไม่มีทฤษฎีเชิงสังคมข้อไหนที่สามารถปลดปล่อยมนุษย์ออกจากความว่างเปล่าที่เขากำลังทนทรมาณ ทั้งวิชา
ความรู้ อิศราภาพ ประชาธิปไตย ความสบาย ความสะดวก
เหล่านี้ล้วนนำการปลอมประโลมมาสู่มนุษย์ได้เพียงชั่วคราว ต่อให้มีสิ่งเหล่านี้
มนุษย์ก็จะยังคงมีบาปและจะยังคร่ำครวญถึงความไม่เป็นธรรมของสังคมอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถขจัดความอยากและความต้องการของมนุษย์ในการที่จะสำรวจค้นคว้าได้
นี่เป็นเพราะมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และการสำรวจค้นคว้าและอุทิศทุ่มเทอย่างไร้สติของมนุษย์
ทำได้แค่เพียงนำไปสู่ความเศร้าหมองที่มากขึ้นเท่านั้น
และทำได้เพียงเป็นต้นเหตุให้มนุษย์ดำรงอยู่ในสภาวะแห่งความหวาดกลัวตลอดเวลาเท่านั้น
โดยไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับอนาคตของมวลมนุษย์อย่างไร
หรือจะเผชิญหน้ากับเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าอย่างไร

มนุษย์จะถึงขั้นกลายเป็นหาวคิ้วต่อวิชาและความรู้ และยิ่งจะหาวคิ้วความรู้สึกว่างเปล่า ในโลกใบนี้
เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงหาวคิ้วของมนุษยชาติได้โดยเด็ดขาด โดยไม่ต้องคำนึงว่า
เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเสรีหรือในประเทศที่ปราศจากสิทธิมนุษยชน
ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ปกครองหรือผู้ถูกปกครอง
เจ้าก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความต้องการที่จะค้นคว้าเปิดเผยหาวคิ้ว ความลึกลับ
และบันปลายของมวลมนุษย์ได้
นับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงไปได้จากสำนักอันว่าวุ่นวายแห่งความว่างเปล่า
ปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติในหมู่มวลมนุษย์ทั้งปวง
ได้ถูกนักสังคมศาสตร์เรียกว่าปรากฏการณ์ทางสังคม แต่กระนั้น
ก็ยังไม่มียุคสมัยผู้ยิ่งใหญ่คนใดสามารถออกมาแสดงตนเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือหาวคิ้วของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

67. ที่นี้ได้เป็นแผ่นดินแห่งความโศกโศกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันสกปรกเหลือทน
ความทุกข์ระทมดาษดิน พวกผีวังอาละวาดไปทั่วทุกแห่งหน ลวงล่อและหลอกลวง
ตั้งข้อกล่าวหาทั้งหลายที่ไม่มีมูล^[1] เขี้ยมโหดและชั่วช้า เขี้ยบย่ำเมืองผีนี้และทิ้งให้มันกลาดเกลื่อนไปด้วยศพ
กลิ่นสาบสาบของซากที่เสื่อมสลายปกคลุมแผ่นดินและตลบอบอวลในอากาศ และมันถูกพิทักษ์อย่างแน่นหนา^[2]
ผู้ใดจะสามารถมองเห็นพิภพเหนือโพ้นฟ้าได้? มารม้ร่างของมนุษย์ทั้งหมดอย่างแน่นหนา
มันควักดวงตาสองข้างของเขาออก และปิดฉนิกริมฝีปากของเขาแน่น
ราชาแห่งพวกมารได้อาละวาดมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้วจนกระทั่งถึงทุกวันนี้เมื่อมันยังคงเฝ้าดูเมืองผีนี้อย่างไ
ลัซิด รวากับเป็นวังของพวกปีศาจที่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้ ในขณะเดียวกัน สุนัขยามฝูงนี้ก็ถลึงตาจ้องเขม็ง
เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระเจ้าจะทรงจับพวกมันโดยไม่ทันรู้ตัวและกวาดล้างพวกมันไปทั้งหมด
ทิ้งให้พวกมันไม่มีสถานที่แห่งสันติสุขและความสุข
ผู้คนแห่งเมืองผีเช่นเมืองนี้จะเคยสามารถมองเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกเขาเคยได้ชื่นชมความทรงค่าและความดีงามของพระเจ้าหรือไม่?
พวกเขามีความซึ่งคุณค่าใดในเรื่องราวของโลกมนุษย์?
พวกเขาคนใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยที่กระตือรือร้นของพระเจ้าได้?
เช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าฉงนนักที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ยังคงซ่อนเร้นอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ
ในสังคมมืดเช่นสังคมแห่งนี้ ที่ซึ่งพวกปีศาจไร้ความปราณีและไร้มนุษยธรรม
ราชาแห่งพวกมารที่ฆ่าผู้คนโดยไม่แสดงความรู้สึกใดจะสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงดีงาม
ทรงเมตตาและยังทรงบริสุทธิ์อีกด้วยได้อย่างไร?

มันจะสามารถปรบมือและแซ่ซ้องกับการเสด็จมาถึงของพระเจ้าได้อย่างไร? จักรพรรดินี!

พวกมันตอบแทนความเมตตาด้วยความเกลียดชัง พวกมันได้ถูกเหยียดหยามพระเจ้านานแล้ว

พวกมันล่วงเกินพระเจ้า พวกมันป้าเถื่อนสุดขีด พวกมันไม่มีการคำนึงถึงพระเจ้าแม้แต่เน้อย

พวกมันจี้ปล้นและช่วงชิง พวกมันได้สูญเสียมนตร์มนต์ทั้งหมด พวกมันต่อต้านมนตร์มนต์ทั้งหมด

และพวกมันทดลองผู้บริสุทธิ์ใจให้เข้าสู่ความสิ้นสำนึกรับรู้ เหล่าบรรพบุรุษแต่โบราณกาลหรือ?

บรรดาผู้นำผู้เป็นที่รักหรือ? พวกเขาทั้งหมดต่อต้านพระเจ้า!

การก้าวถอยของพวกเขาก็ทำให้ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ในสภาวะแห่งความมืดและความวุ่นวาย!

เสรีภาพทางศาสนาหรือ? สิทธิและผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของพลเมืองทั้งหลายหรือ?

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นเพทุบายเพื่อปิดบังบาป! ผู้ใดได้น้อมรับพระราชกิจของพระเจ้า?

ผู้ใดได้สละชีวิตของพวกเขาคือได้หลังเลือดเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า? รุนแล้วรุนเล่า

จากบิดามารดาสู่ลูกหลาน มนุษย์ที่ตกเป็นทาสได้ทำให้พระเจ้าตกเป็นทาสอย่างกะทันหัน—

การนี้จะไม่ช่วยโยเซฟได้อย่างไร? หลายพันปีแห่งความเกลียดชังถูกทำให้เข้มข้นอยู่ในหัวใจ

หลายศัตวรรษแห่งความเปี่ยมบาปถูกจารึกอยู่บนหัวใจ—การนี้จะไม่บันดาลความเกลียดได้อย่างไร?

จงล้างแค้นให้พระเจ้า คับศัตรูของพระองค์ให้สิ้น จงอย่ายอมให้มันวิ่งอาละวาดอีกต่อไป

และจงอย่าอนุญาตให้มันก่อปัญหามากมายอย่างที่มันปรารถนาอีกต่อไป! บัดนี้ถึงเวลาแล้ว กล่าวคือ

มนุษย์ได้รวบรวมพลกำลังทั้งหมดของเขามานานแล้ว

เขาได้อุทิศความพยายามทั้งหมดของเขาและได้จ่ายทุกราคาเพื่อการนี้

เพื่อฉีกโฉมหน้าที่น่าขยะแขยงของปีศาจตนนี้ออก และเปิดโอกาสให้ผู้คน ผู้ซึ่งถูกทำให้มืดบอด

และผู้ซึ่งได้สูญเสียความทุกข์และความยากลำบากมาแล้วทุกรูปแบบ

ได้ลุกขึ้นจากความเจ็บปวดของพวกเขาคือหันหลังของพวกเขาคือให้แก่มารชั่วที่แก่ชราตนนี้

เหตุใดจึงสร้างอุปสรรคที่ไม่อาจเจาะผ่านเข้าไปได้เช่นนั้นให้กับพระราชกิจของพระเจ้า?

เหตุใดจึงใช้เพทุบายต่างๆ นานาเพื่อหลอกลวงคนของพระเจ้า?

ไฉนเล่าอิสรภาพที่แท้จริงและสิทธิกับผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมาย? ไฉนเล่าความเป็นธรรม?

ไฉนเล่าความซื่อ? ไฉนเล่าความอบอุ่น? เหตุใดจึงใช้กลอุบายที่หลอกลวงเพื่อล่อหลอกประชากรของพระเจ้า?

เหตุใดจึงใช้กำลังบังคับเพื่อปราบปรามการเสด็จมาของพระเจ้า?

เหตุใดจึงไม่ยอมให้พระเจ้าทรงท่องไปอย่างอิสระบนแผ่นดินโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น?

เหตุใดจึงไล่ล่าพระเจ้าจนกระทั่งพระองค์ไม่มีที่ใดให้พักพระเสียร?

ไฉนเล่าความอบอุ่นท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย? ไฉนเล่าการต้อนรับท่ามกลางผู้คน?

เหตุใดจึงก่อให้เกิดการ โหยหาที่ท้อแท้สิ้นหวังในพระเจ้าเช่นนั้น?

เหตุใดจึงทำให้พระเจ้าทรงร้องเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า?

เหตุใดจึงบังคับให้พระเจ้าทรงกังวลถึงพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์? ในสังคมมีดังนี้

เหตุใดพวกสุนัขเฝ้าบ้านที่อยู่ในสภาพน่าสงสารของมันจึงไม่ยอมให้พระเจ้าเสด็จไปมาอย่างอิสระท่ามกลางโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เข้าใจ

มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดและความทุกข์?

พระเจ้าได้ทรงสูญเสียความทรงมานใหญ่หลวงเพื่อประโยชน์ของพวกเขา

พระองค์ได้ประทานพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ เลือดเนื้อของพระองค์

มาให้พวกเขารับด้วยความเจ็บปวดใหญ่หลวง—ดังนั้น เหตุใดพวกเขายังคงทำเป็นไม่เห็น?

ในทัศนะอันครบถ้วนของทุกคน เจ้าไม่ยอมรับการทรงมาถึงของพระเจ้า และปฏิเสธมิตรไมตรีของพระเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงไร้จิตสำนึกถึงเพียงนี้? พวกเขาเต็มใจที่จะสูญเสียความไม่เป็นธรรมในสังคมมีดเช่นสังคมนี้หรือ?

เหตุใด แทนที่จะเต็มท้องของพวกเขาให้เต็มด้วยปฏิบัติอันนับหลายสหัสวรรษ พวกเขากลับสวามิภักดิ์ “มูล” ของราชาแห่งมารเข้าไป?

ตัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (8)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

68. จากที่สูงสุดถึงต่ำสุดและตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงบทวารสวรรค์

ซาตานได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและกระทำการในการต่อต้านพระองค์มาโดยตลอด

การพุดคุยเรื่อง “มรดกทางวัฒนธรรมโบราณ” “ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณ” อันมีคุณค่า

“คำสอนของลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื้อ” และ “คัมภีร์ของขงจื้อและพิธีกรรมแบบศักดินา”

ทั้งหมดนี้ได้นำมนุษย์ไปสู่การ วิทาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ล้ำยุค ตลอดจนอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และธุรกิจต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นอย่างสูงล้วนไม่อาจพบเห็นได้ที่ใด ในทางกลับกัน

ทั้งหมดที่มันทำคือการตอกย้ำพิธีกรรมแบบศักดินาที่เผยแพร่โดย “บรรดาลิข”

จากยุคโบราณเพื่อที่จะจงใจทำให้หยุดชะงัก ต่อต้าน และรื้อพระราชกิจของพระเจ้า

มันไม่ได้เพียงทำให้มนุษย์ทุกข์ร้อนต่อเนื่องมาจนกระทั่งวันนี้เท่านั้น

แต่มันถึงขั้นต้องการที่จะกลืน^[3]มนุษย์ทั้งหมด

การส่งผ่านคำสอนด้านจริยธรรมและด้านศีลธรรมจากระบบศักดินาและการส่งต่อความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณได้ทำให้มนุษยชาติติดเชื้อมานานแล้ว โดยเปลี่ยนพวกเขาไปเป็นพวกมารทั้งใหญ่และเล็ก

มีน้อยคนที่เป็นบรรดาผู้ที่รับพระเจ้าอย่างยินดี น้อยคนที่จะต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์อย่างถึงโลก

โฉมหน้าของมนุษยชาติทั้งปวงเต็มไปด้วยเจตนามุ่งสังหาร และในทุกสถานที่

ลมหายใจแห่งการเข่นฆ่าแผ่ซ่านไปในอากาศ พวกเขาพยายามขับไล่พระเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้

ด้วยมีดและดาบในมือ พวกเขาจัดการเตรียมการตัวพวกเขาเองในการก่อรูปแบบการสู้รบเพื่อ “ทำลายล้าง”

พระเจ้า ทัวทั้งแผ่นดินนี้ของมาร ที่ซึ่งมนุษย์ถูกสอนอยู่ตลอดเวลาว่าไม่มีพระเจ้า รูปเคารพต่างๆ
นั้นแพร่หลายไปทั่ว และอากาศข้างบนก็แผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นชวนคลั่งเหียนจากกระดาศและรูปที่เผาไหม้
ที่หนาแน่นเสียนหายใจไม่ออก มันเป็นเหมือนกลิ่นเหม็นของโคลนที่ล่องลอยด้วยการบิดตัวของงูพิษ
มากเสียนกระทั่งคนเราไม่สามารถกลั่นการอาเจียนได้ นอกเหนือจากนี้แล้ว

ยังสามารถแหว่ได้ยินเสียงของบรรดามารชั่วที่กำลังสวดคัมภีร์

เป็นเสียงซึ่งดูเหมือนว่าจะมาจากที่ห่างไกลในนรก มากเสียนกระทั่งคนเราไม่สามารถกลั่นการสำนึกได้
ทุกทีในแผ่นดินนี้เป็นที่ตั้งรูปเคารพทุกสีในสายรุ้ง โดยเปลี่ยนแผ่นดินไปเป็นโลกแห่งความปีติยินดีทางโลกีย์
ในขณะที่กษัตริย์ของพวกมารหัวเราะต่อเนื่องอย่างซ้ำซ้ำ

ราวกับว่าอุบายอันจี๋ลาคของมันได้ประสบความสำเร็จแล้ว ในขณะเดียวกัน มนุษย์ยังคงไม่รับรู้อย่างสิ้นเชิง
และเขาก็ไม่ได้ระแคะระคายเลยว่ามารนั้นได้ทำให้เขาเสื่อมทรามไปแล้วจนถึงจุดที่ว่าเขาได้กลายเป็นไร้สำนึก
รับรู้และคอยตกในความพ่ายแพ้ มันปรารถนาที่จะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า
และทำให้พระองค์มีมลทินและลบสัณห์พระองค์อีกครั้งหนึ่งในคราวเดียว กล่าวคือ
มันตั้งใจที่จะฉีกทำลายและทำให้พระราชกิจของพระองค์หยุดชะงัก

มันสามารถยอมให้พระเจ้านั้นมีพระสถานะเท่ากันได้อย่างไร? มันสามารถทนยอมรับพระเจ้า “ที่ทรงแทรกแซง”
งานของมันท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงถอดหน้ากากโฉมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้อย่างไร?

มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงวางงานของมันไว้ในความสับสนวุ่นวายได้อย่างไร?

มารตัวนี้ซึ่งฉุนเฉียวด้วยความเคียดแค้นสามารถยอมให้พระเจ้าทรงมีการควบคุมเหนือสากลแห่งจักรวรรดิของมัน
บนแผ่นดินโลกได้อย่างไร? มันสามารถเต็มใจกราบไหว้มหิทธิฤทธิ์อันสูงกว่าของพระองค์ได้อย่างไร?

โฉมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้ถูกเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่มันเป็น

เพื่อที่คนเราจะได้ไม่รู้ว่าพระเจ้าหรือร้องไห้ดี และมันยากจริงๆ ที่จะพูดถึง

นี่ไม่ใช่แก่นแท้ของมันหรอกหรือ? ด้วยวิญญาณอันน่าเกลียด มันยังคงเชื่อว่ามันนั้นสวยงามเหลือเชื่อ
บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรมแก๊งนี้!^[4]

พวกมันลงมาสู่อาณาจักรมนุษย์เพื่อปล่อยใจคัมคั่วไปกับความยินดีต่างๆ และทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย

โดยก่อกลั่นแกล้งต่างๆ มากจนกระทั่งโลกกลายเป็นสถานที่ที่แปรปรวนและไม่แน่นอน

และหัวใจของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและความไม่สบายใจ

และพวกมันได้ล้อเล่นกับมนุษย์มากจนกระทั่งการปรากฏของเขาได้กลายเป็นการปรากฏของสัตว์ป่าที่โหดร้ายแ

ห่งท้องทุ่ง น่าเกลียดที่สุด และร่องรอยสุดท้ายของมนุษย์ที่บริสุทธิ์แบบดั้งเดิมก็ได้สูญหายไปจากมัน

ยิ่งไปกว่านั้น พวกมันถึงขั้นปรารถนาที่จะเข้าครองอำนาจอธิปไตยบนแผ่นดินโลก

พวกมันยับยั้งพระราชกิจของพระเจ้ามากจนกระทั่งพระราชกิจนั้นแทบจะไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้แม้สักหนึ่งนิ้ว และพวกมันก็บีบมนุษย์อย่างแน่นหนาดังกำแพงทองแดงและเหล็กกล้า เมื่อได้กระทำบาปร้ายแรงมากมายยิ่งนักและทำให้เกิดความวิบัติมากมายยิ่งนักแล้ว พวกเขายังคงคาดหวังบางสิ่งนอกเหนือจากการติสอนอยู่อีกหรือ? พวกมารและบรรดาวิญญาณชั่วกำลังวิ่งพล่านไปบนแผ่นดินโลกตลอดมาชั่วเวลาหนึ่ง และได้ปิดผนึกทั้งน้ำพระทัยและความพยายามอุทิศสาหัสของพระเจ้าอย่างแน่นหนาแล้วจนกระทั่งสิ่งเหล่านั้นมีอาจผ่านเข้าไปได้จริงๆ แล้ว นี่คือการบปมหันธ์! พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้สึกกระวนกระวายได้อย่างไร? พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้สึกพิโรธได้อย่างไร? พวกเขาได้ขัดขวางและต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าอย่างรุนแรง ช่างเป็นกบฏเสียจริง!

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

69.

ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณและประวัติศาสตร์ที่กินเวลาหลายพันปีได้ปิดความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และทัศนะทางจิตใจของเขอย่างแน่นหนาจนทำให้สิ่งเหล่านั้นมีอาจผ่านได้และมีอาจย่อยสลายในทางชีวภาพได้⁵¹ ผู้คนดำรงชีวิตในวัฏจักรที่สลับแปรแห่งนรก ที่ซึ่งไม่อาจมีวันได้พบเห็นความสว่าง

ราวกับว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าทรงเนรเทศไปอยู่ในคุกใต้ดิน

ความคิดแบบศักดินาได้กดขี่ผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขาแทบจะไม่สามารถหายใจได้และกำลังหายใจไม่ออก

พวกเขาไม่มีพลังกำลังที่จะต้านทานเลยแม้สักน้อย

ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือสู้ทนและสู้ทนในความเงียบ... ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่กล้าจะต่อสู้ดิ้นรนและยืนหยัดเพื่อความชอบธรรมและความยุติธรรม ผู้คนแค่ดำรงชีวิตแยกแยะว่าชีวิตของสัตว์

ภายใต้ความเคราะห์ร้ายและการทารุณกรรมของจริยธรรมแบบศักดินา วันแล้ววันเล่า และปีแล้วปีเล่า

พวกเขาไม่เคยคิดที่จะแสวงหาจนพบพระเจ้าเพื่อชื่นชมความสุขในโลกมนุษย์

ราวกับว่าผู้คนได้ถูกเข็นติดจนถึงจุดที่ซึ่งพวกเขาเป็นเหมือนใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเหี่ยวเฉา

แห้งกรอบ และมีสีเหลืองน้ำตาล ผู้คนได้สูญเสียความทรงจำของพวกเขานานมาแล้ว

พวกเขาดำรงชีวิตโดยหมดหนทางในนรกซึ่งเรียกกันว่าโลกมนุษย์

โดยรอคอยการมาถึงของวันสุดท้ายเพื่อที่พวกเขาอาจพินาศไปด้วยกันกับนรกนี้

ราวกับว่าวันสุดท้ายที่พวกเขาโหยหานั้นคือวันที่มนุษย์จะชื่นชมสันติสุขอันสงบ

จริยธรรมแบบศักดินาทั้งหลายได้นำชีวิตของมนุษย์ไปสู่ “แดนคนตาย”

โดยทำให้พลังต้านทานของมนุษย์อ่อนลงยิ่งขึ้นไปอีก

การกดขี่ทุกชนิดผลักดันมนุษย์ให้ตกลงสู่แดนคนตายลึกลงไปอีกทีละชั้นๆ ห่างพระเจ้าออกไปทุกที

จนกระทั่งวันนี้เขาได้กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระเจ้าโดยสิ้นเชิงและเร่งรีบที่จะหลีกเลี่ยงพระองค์เมื่อพวกเขาพบกัน มนุษย์ไม่ใส่ใจพระองค์และทิ้งให้พระองค์ทรงยืนเพียงลำพังที่ด้านหนึ่ง

ราวกับว่ามนุษย์ไม่เคยรู้จักพระองค์ ไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อน

ทว่าพระเจ้าก็กำลังทรงรอมมนุษย์มาตลอดทั้งการเดินทางอันยาวนานของชีวิตมนุษย์

ไม่เคยทรงทรมานพระพิโรธอันไม่สามารถระงับได้เข้าสู่เขา แค່รงรอย่างเงียบๆ โดยไม่มีพระวณะสักคำ เพื่อให้มนุษย์กลับใจและเริ่มต้นใหม่

พระเจ้าได้เสด็จมาสู่โลกมนุษย์นานมาแล้วเพื่อแบ่งปันความทุกข์ของโลกร่วมกับมนุษย์

ในช่วงเวลาหลายปีที่พระองค์ได้ทรงพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่ได้ค้นพบการดำรงอยู่ของพระองค์

พระเจ้าเพียงทรงสูทนความทุกข์ระทมจากความเลวทรามในโลกมนุษย์อย่างเงียบๆ

ในขณะที่ทรงดำเนินการพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงนำมาด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงสูทนต่อไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาและเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ โดยก้าวผ่านความทุกข์ที่มนุษย์ไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน

ต่อหน้ามนุษย์พระเจ้าได้ทรงรอคอยเขาอย่างเงียบๆ และต่อหน้ามนุษย์พระองค์ได้ทรงล้อมพระองค์เอง

เพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา และเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณได้แอบขโมยมนุษย์ไปจากการทรงสถิตของพระเจ้า

และได้ส่งเขาไปยังกษัตริย์ของพวกมารและลูกหลานของมัน

สี่ดำราและห้าคัมภีร์^[๓]ได้นำความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ไปสู่อีกยุคแห่งการกบฏ

ทำให้เขาให้การยกย่องสรรเสริญแก่พวกที่ได้รวบรวมดำรา/คัมภีร์ที่เป็นเอกสารหลักฐานทั้งหลายมากยิ่งขึ้นไปอีก และผลก็คือทำให้มโนคติที่หลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งแย่ลงไปอีก โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว

กษัตริย์ของพวกมารได้จับไล่พระเจ้าจากหัวใจของเขาอย่างเลือดเย็นและจากนั้นจึงจับจองมันด้วยตัวมันเองด้วยความรื่นเริงยินดีแห่งการฉลองชัย นับตั้งแต่เวลานั้น

มนุษย์ได้กลายเป็นมีวิญญาณอันน่าเกลียดและชั่วร้ายและมีโฉมหน้าของกษัตริย์ของพวกมาร

ความเกลียดชังพระเจ้าได้เติมอกของเขาจนเต็ม

และความมั่งร้ายอันอาฆาตแค้นของกษัตริย์ของพวกมารก็ได้แผ่ไปภายในตัวมนุษย์วันแล้ววันเล่าจนกระทั่งเขาได้ถูกกลืนกินอย่างเต็มที่

มนุษย์ไม่ได้มีอิสรภาพอีกต่อไปแม้แต่น้อยและไม่ได้มีหนทางที่จะหลุดพ้นเป็นอิสระจากบางสิ่งที่มนุษย์ยึดมั่นของกษัตริย์ของพวกมาร เขาไม่ได้มีทางเลือกนอกจากจะถูกจองจำคาที่

ยอมจำนนและล้มลงในความบอบช้ำต่อหน้ามัน นานมาแล้ว

เมื่อหัวใจและวิญญาณของมนุษย์ยังคงอยู่ในวัยทารก

กษัตริย์ของพวกมารได้ปลุกเมล็ดพันธุ์ของเนื้อร้ายแห่งการเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริงไว้ในนั้น โดยสอนวิธีคิดที่ผิดให้แก่เขา เช่น “จงศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จงตระหนักถึงนโยบายสีทันสมัย และไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก” ไม่เพียงเท่านั้น มันยังตะโกนร้องในทุกๆ โอกาสว่า “ขอให้พวกเราจงพึ่งพาแรงอันอุตสาหะของพวกเราเพื่อสร้างถิ่นฐานอันสวยงาม”

โดยขอให้แต่ละบุคคลตระเตรียมตั้งแต่วัยเด็กเพื่อทำการปรนนิบัติอันสัตย์ซื่อต่อประเทศของพวกเขา มนุษย์ซึ่งไม่รู้ตัวได้ถูกนำไปอยู่ต่อหน้ามัน โดยที่มันแอบอ้างสิทธิ์ความเชื่อถือทั้งหมด (หมายถึงความเชื่อถือที่เป็นของพระเจ้าสำหรับการถือครองมวลมนุษย์ทั้งปวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์) ไว้กับตัวมันเองอย่างไม่ลังเลใจ มันไม่เคยมีสำนึกรับรู้ความละอายใจใดเลย ยิ่งไปกว่านั้น มันได้ฉวยเอาประชากรของพระเจ้าไปอย่างไร้ยางอายและได้ลากพวกเขากลับไปอยู่ในบ้านของมัน ที่ซึ่งมันได้กระโดดเหมือนกับหนูตัวหนึ่งที่อยู่บนโต๊ะและได้ให้มนุษย์บูชามันในฐานะพระเจ้า

ช่างเป็นวายร้ายยิ่งนัก! มันร้องตะโกนสิ่งทั้งหลายที่น่าอัปยศและทำให้สะอึกสะอื้นใจ อาทิ “ไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก ลมนั่นมาจากการเปลี่ยนสภาพต่างๆ ตามกฎธรรมชาติ ฝนนั้นมาเมื่อไอน้ำที่พบกับอุณหภูมิเย็นกลั่นตัวกลายเป็นหยดน้ำที่ตกลงสู่แผ่นดินโลก แผ่นดินไหวคือการสั่นสะเทือนของผิวของแผ่นดินโลกอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา ภัยแล้งก็เป็นเพราะความแห้งในอากาศที่เกิดขึ้นจากการหยุดชะงักของนิเวศเลียนแบบผิวของดวงอาทิตย์ เหล่านี้คือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ในทั้งหมดนี้การกระทำของพระเจ้าอยู่ที่ใดกัน?”

มีแม้กระทั่งพวกที่ตะโกนร้องคำแถลงดังเช่นต่อไปนี้ คำแถลงที่ไม่ควรได้รับการประกาศออกมา นั่นคือ “มนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากพวกลิงในสมัยโบราณ และโลกทุกวันนี้ก็มาจากการต่อเนื่องของสังคมดึกดำบรรพ์ที่เริ่มตั้งแต่ประมาณหกพันปีมาแล้ว การที่ประเทศหนึ่งจะเจริญรุ่งเรืองหรือตกต่ำหรือไม่ขึ้นอยู่กับมือของผู้คนของประเทศนั้นอย่างสิ้นเชิง”

หลังจากนั้น มันทำให้มนุษย์แขวนมันบนผนังหรือวางมันบนโต๊ะเพื่อกราบไหว้และให้เครื่องบูชาแก่มัน ในเวลาเดียวกันกับที่มันร้องตะโกนออกมาว่า “ไม่มีพระเจ้า” มันก็ตั้งตัวมันเองเป็นพระเจ้า

โดยผลักพระเจ้าออกจากเขตแดนของแผ่นดินโลกด้วยความหยาบคายที่รวบรัด

ในขณะที่ยืนในที่ของพระเจ้าและเข้ารับบทบาทของกษัตริย์ของพวกมาร ช่างไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง!

มันทำให้คนเราเกลียดมันเข้ากระดูกดำ ดูเหมือนว่าพระเจ้ากับมันเป็นศัตรูคู่สาบานกัน และทั้งสองก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ มันออกอุบายเพื่อไล่พระเจ้าออกไปในขณะที่มันเตร่ไปโดยอิสระอยู่นอกเงื้อมมือของกฎหมาย^[6] มันช่างเป็นกษัตริย์ของพวกมารอะไรเช่นนี้!

เราสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของมันได้อย่างไร?

มันจะไม่หยุดพักจนกว่ามันจะได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้ายุ่งเหยิงและทิ้งพระราชกิจนั้นทั้งหมดไว้ในความโ

กลาหลสิ้นเชิง^[7] รวากับว่ามันต้องการที่จะต่อต้านพระเจ้าไปจนถึงที่สุด จนกว่าปลาจะตายหรือไม่ก็ตาข่ายขาด โดยจงใจตั้งตัวมันเองต่อต้านพระเจ้าและกดดันใกล้เข้ามายิ่งขึ้นทุกที

ใบหน้าอันน่าขยะแขยงของมันที่ได้ถูกอดหน้ากากออกอย่างสิ้นเชิงมานานแล้ว

บัดนี้มันบอบช้ำและสะบักสะบอม^[8] และอยู่ในสภาพเงื่อนไขที่น่าสงสาร

ทว่ามันก็ยังคงจะไม่ลดละความเกลียดชังของมันที่มีต่อพระเจ้า

ราวกับว่าโดยการกลืนกินพระเจ้าอย่างเต็มปากเต็มคำเท่านั้นมันจึงจะมีความสามารถที่จะบรรเทาความเกลียดชังที่ถูกกักขังไว้ในหัวใจของมันได้ พวกเราสามารถทนยอมรับมันได้อย่างไร ศัตรูตัวนี้ของพระเจ้า!

การถอนรากถอนโคนและการกำจัดมันให้สิ้นซากเท่านั้นที่จะนำความปรารถนาของชีวิตของพวกเราไปสู่การเกิดผลได้ มันสามารถได้รับการยอมให้อาละวาดแผลงฤทธิ์ต่อไปได้อย่างไร?

มันได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับที่ว่ามนุษย์ไม่รู้จักอาทิตยสวรรค์

และได้กลายเป็นไม่ตอบสนองและไร้ความรู้สึก มนุษย์ได้สูญเสียเหตุผลของมนุษย์ปกติไปแล้ว

เหตุใดจึงไม่มอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดของพวกเราเพื่อทำลายมันและเผามันไหม้จนหมดเพื่อขจัดความกังวลทั้งหมดเกี่ยวกับอนาคต

และเปิดโอกาสให้พระราชกิจของพระเจ้าได้ไปถึงความงดงามอันไม่เคยมีมาก่อนได้เร็วขึ้น?

บรรดาวยร้ายแก๊งนี้ได้มาสู่โลกของพวกมนุษย์และได้ลดทอนโลกมนุษย์ไปสู่ความสับสนอลหม่าน

พวกมันได้นำมนุษยชาติทั้งปวงไปสู่ขอบหน้าผา โดยวางแผนอย่างลับๆ

ที่จะผลักพวกเขาลงไปให้กระแทกแหลกเป็นชิ้นๆ เพื่อที่ในเวลาต่อมาพวกมันอาจจะกลืนกินซากศพของพวกเขา พวกมันหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะทำลายแผนของพระเจ้าและเข้าสู้การแข่งชันกับพระองค์

โดยเดิมพันทุกสิ่งทุกอย่างในการโยนลูกเต๋ารั้งเดียว^[9] นั่นไม่ง่ายแต่ประการใดเลย!

ในที่สุดแล้วกางเขนได้ถูกเตรียมไว้ให้แก่มนุษย์ของพวกมารแล้ว

ผู้ที่มีความผิดฐานก่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่สุด พระเจ้าไม่ทรงเป็นของกางเขน

พระองค์ได้ทรงโยนมันไปข้างๆ ให้แก่มารแล้ว

บัดนี้พระเจ้าได้ทรงผงาดขึ้นเป็นผู้มีชัยชนะมานานแล้วและไม่ทรงรู้สึกเศร้าโศกในเรื่องความบาปทั้งหลายของมวลมนุษย์อีกต่อไป แต่จะทรงนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

70. ในสิ่งที่เรียกว่าความรู้ของมนุษย์นั้น

ซาตานได้ขบข้อมปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมันและการคิดของมันเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว

และขณะที่ซาตานทำการนี้ มันเปิดโอกาสให้มนุษย์นำการคิด ปรัชญา

และทัศนคติของมัน ไปใช้เพื่อที่มนุษย์อาจปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า

ปฏิเสธอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งและเหนือชะตากรรมของมนุษย์
ดังนั้นขณะที่การศึกษาของมนุษย์ก้าวหน้าไปและเขาได้รับความรู้มากขึ้น
เขารู้สึกว่าการดำรงอยู่ของพระเจ้ากลายเป็นคลุมเครือ และอาจถึงขั้นไม่รู้สักอีกต่อไปว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่
ขณะที่ชาตานได้เพิ่มทัศนคติ มโนคติที่หลงผิด และความคิดทั้งหลายเข้าไปในจิตใจของมนุษย์
มนุษย์ไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามในช่วงระหว่างกระบวนการนี้หรือ? (ใช่)
ตอนนี้มนุษย์วางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของสิ่งใด? เขากำลังดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่จริงๆ
ใช่หรือไม่? ไม่ มนุษย์กำลังวางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของความคิด พรรศนะ
และปรัชญาของชาตานที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในความรู้เหล่านี้
นี่คือที่ซึ่งส่วนที่เป็นแก่นสารของการที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามเกิดขึ้น
นี่เป็นทั้งเป้าหมายของชาตานและวิธีการของมันในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

71. ช่วงระหว่างกระบวนการของการศึกษาหาความรู้ของมนุษย์ ชาตานใช้วิธีการต่างๆ ทุกลักษณะ
ไม่ว่าจะเป็นการเล่าเรื่อง การให้เพียงแค่บางส่วนของความรู้แก่พวกเขา
หรือการเปิดโอกาสให้พวกเขาตอบสนองความอยากรู้ได้อย่างมีความทะเยอทะยานต่างๆ ของพวกเขา
ชาตานต้องการนำทางเจ้าไปตามถนนใดกัน? ผู้คนคิดว่าไม่มีอะไรผิดกับการศึกษาหาความรู้
ว่ามันเป็นธรรมชาติอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ หากจะพูดในแบบที่ฟังดูแล้วน่าสนใจ
การหล่อเลี้ยงอุดมคติอันสูงส่งหรือการมีความทะเยอทะยานก็คือการมีแรงผลักดัน
และนี่ควรจะเป็นเส้นทางที่ถูกต้องในชีวิต สำหรับผู้คนที่จะดำรงชีวิตแล้ว
มันไม่ใช่หนทางอันรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าหรือหากพวกเขาสามารถตระหนักถึงอุดมคติของพวกเขาเอง
หรือตั้งหลักในอาชีพการงานได้อย่างประสบความสำเร็จ? โดยการทำสิ่งเหล่านี้
คนเราไม่เพียงแต่สามารถให้เกิดริ้วรอยแก่บรรพบุรุษของตนได้เท่านั้น
แต่ยังมีโอกาสที่จะทิ้งร่องรอยของตนไว้ในประวัติศาสตร์ด้วยเช่นกัน—นี่ไม่ใช่สิ่งที่ดีหรือ?
นี่เป็นสิ่งที่ดีในสายตาของผู้คนทางโลก และสำหรับพวกเขามันควรเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นด้านบวก
อย่างไรก็ดี ชาตานนำผู้คนไปตามถนนแบบนี้ด้วยแรงจูงใจอันมั่งร้ายของมัน
และนั่นก็คือทั้งหมดที่มีสำหรับมันใช่หรือไม่? แน่นอนว่าไม่ใช่ ในข้อเท็จจริงนั้น
ไม่สำคัญว่าอุดมคติของมนุษย์จะสูงส่งเพียงใด ไม่สำคัญว่าความอยากรู้ของมนุษย์จะเป็นจริงได้เพียงใด
หรือสิ่งเหล่านั้นจะถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ทั้งหมดที่มนุษย์ต้องการจะสัมฤทธิ์ผล ทั้งหมดที่มนุษย์แสวงหา
เชื่อมโยงกับถ้อยคำสองคำอย่างแยกกันไม่ออก ถ้อยคำสองคำนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของทุกคน
และถ้อยคำสองคำนี้เป็นสิ่งที่ชาตานตั้งใจที่จะปลูกฝังในมนุษย์ ถ้อยคำสองคำนี้คืออะไร? ถ้อยคำสองคำนี้ก็คือ

“ชื่อเสียง” และ “ทรัพย์สินสมบัติ” ชาตานิใช้วิธีการแบบที่แยบยลมาก
วิธีการซึ่งเข้ากันได้ดีมากกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน ซึ่งไม่แตกต่างกันทางความคิดเลยแม้แต่น้อย
โดยผ่านวิธีการนี้มันทำให้ผู้คนยอมรับหนทางแห่งการดำรงชีวิตของมัน
กฎเกณฑ์ที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมัน โดยที่ไม่รู้ตัว
และทำให้ผู้คนตั้งเป้าหมายในชีวิตและทิศทางในชีวิตของพวกเขา
และในการทำเช่นนั้นพวกเขายังมีความทะเยอทะยานในชีวิตโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน
ไม่สำคัญว่าความทะเยอทะยานในชีวิตเหล่านี้อาจดูยิ่งใหญ่เพียงใด มันถูกเชื่อมโยงกับ “ชื่อเสียง” และ
“ทรัพย์สินสมบัติ” อย่างแยกกันไม่ออก ทุกสิ่งที่บุคคลที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียงคนใดก็ตาม—
ในข้อเท็จจริงแล้วคือผู้คนทั้งหมด—ติดตามในชีวิตเกี่ยวข้องกับถ้อยคำสองคำนี้เท่านั้น: “ชื่อเสียง” และ
“ทรัพย์สินสมบัติ” ผู้คนคิดว่าทันทีที่พวกเขามีชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ
พวกเขาก็จะสามารถใช้สิ่งเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์เพื่อชื่นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หล
ว และเพื่อชื่นชมกับชีวิต
พวกเขาคิดว่าชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติคือต้นทุนอย่างหนึ่งที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตแห่งการแส
วหาความยินดีและความชื่นชมยินดีที่พึงพอใจของเนื้อหนัง
เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติซึ่งมวลมนุษยชาติได้มาก ผู้คนจึงมอบร่างกาย จิตใจของพวกเขา
ทั้งหมดที่พวกเขามี อนาคตของพวกเขาและโชคชะตาของพวกเขาให้ชาตานิอย่างเต็มใจ ถึงแม้ว่าไม่รู้ตัวก็ตาม
พวกเขาทำเช่นนั้น โดยที่ไม่มีความลังเลแม้แต่ชั่วขณะ
ไม่รู้เท่าทันในความจำเป็นที่จะต้องเอาทั้งหมดที่พวกเขาได้มอบไปแล้วกลับคืนมาอยู่เรื่อยไป
ผู้คนสามารถรักษาการควบคุมตัวเองได้หรือไม่เมื่อพวกเขาได้หลบภัยในชาตานิในลักษณะนี้และกลายเป็นจงรัก
ภักดีต่อมันแล้ว? แน่นอนว่าไม่ พวกเขาถูกชาตานิควบคุมอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด
พวกเขาได้จมดิ่งสู่หล่มอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด และไร้ความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระได้
เมื่อใครสักคนติดหล่มในชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ พวกเขาจะไม่แสวงหาสิ่งที่สว่างไสว สิ่งที่ชอบธรรม
หรือบรรดาสิ่งที่สวยงามและดีงามอีกต่อไป
นี่เป็นเพราะพลังชั่วร้ายที่ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติมีเหนือผู้คนนั้นมากเกินไป
พวกมันกลายเป็นสิ่งของสำหรับให้ผู้คนไล่ตามเสาะหาชั่วชีวิตของพวกเขาและกระทั่งชั่วนิรันดร์โดยไม่มีที่สิ้นสุด
นี่ไม่จริงหรือ?
บางคนจะพูดว่าการศึกษาหาความรู้ไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่าการอ่านหนังสือหรือการเรียนรู้ไม่กี่สิ่งที่พวกเขายังไ
มรู้ เพื่อที่จะได้ไม่ล้าสมัยหรือตามโลกไม่ทัน
ความรู้นั้นเพียงเรียนรู้กันก็เพื่อที่พวกเขาจะสามารถหาอาหารมาวางบนโต๊ะได้ เพื่ออนาคตของพวกเขาเอง

หรือเพื่อจัดเตรียมสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ

มีบุคคลใดหรือไม่ที่จะสู้ทนกับการเรียนอย่างหนักเป็นเวลาหนึ่งทศวรรษเพียงเพื่อสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ เพียงเพื่อแก้ปัญหาเรื่องปากท้อง? ไม่ ไม่มีใครเยี่ยงนี้เลย

ดังนั้นแล้วทำไมบุคคลหนึ่งจึงทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้ตลอดเวลาหลายปีมานี้?

มันเป็นไปเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ชื่อเสียงและทรัพย์สินบัลลังก์รอคอยพวกเขาอยู่ในที่ห่างไกล กวักมือเรียกพวกเขา และพวกเขาเชื่อว่าเพียงผ่านทางความขยัน ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนต่างๆ ของพวกเขาเองเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถเดินทางไปตามถนนที่จะนำทางพวกเขาไปสู่การได้รับชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติได้ บุคคลดังกล่าวต้องทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้เพื่อเส้นทางในกายภาคน้ำของพวกเขาสอง เพื่อความชื่นชมยินดีในกายภาคน้ำของพวกเขาสอง และเพื่อได้รับชีวิตที่ดีขึ้น ความรู้นี้คืออะไร—

พวกเขารู้จักเราได้หรือไม่? มันไม่ใช่กฎเกณฑ์ของการดำรงชีวิตที่ถูกปลูกฝังในผู้คน

กฎเกณฑ์ที่ชาตนาสอนพวกเขาในระหว่างการศึกษาหาความรู้ของพวกเขาหรือ? มันไม่ใช่

“อุดมคติอันสูงส่ง” ของชีวิตที่ชาตนาปลูกฝังเข้าไปในวัฒนธรรมหรือ? ดูตัวอย่างจากแนวคิดต่างๆ ของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ ความซื่อสัตย์ของคนที่มีชื่อเสียงหรือวิญญาณอันอาหาญของบรรดาบุคคลที่กล้าหาญ หรือความห้าวหาญและความเมตตาของบรรดาตัวละครเอกและนักดาบในนวนิยายศิลปะการต่อสู้— เหล่านี้ไม่ใช่หนทางทั้งหมดที่ชาตนาใช้ในการปลูกฝังอุดมคติเหล่านี้หรือ? (ใช่ มันเป็นอย่างนั้น)

แนวคิดเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และผู้คนของแต่ละรุ่นก็ถูกทำให้ยอมรับแนวคิดเหล่านี้ มีชีวิตเพื่อแนวคิดเหล่านี้ และไล่ตามเสาะหาแนวคิดเหล่านี้อย่างไม่สิ้นสุด นี่คือนหนทาง ช่องทาง

ซึ่งชาตนาใช้โดยผ่านความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ดังนั้นแล้วภายหลังจากที่ชาตนาได้นำทางผู้คนมาสู่ถนนสายนี้แล้ว

ยังคงเป็นไปได้หรือไม่สำหรับพวกเขาที่จะนมัสการพระเจ้า?

ความรู้และความคิดที่ชาตนาปลูกฝังในมนุษย์มีการนมัสการพระเจ้าสักกระฟีกหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นของความจริงหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่? (ไม่ ไม่ใช่เช่นนั้นเลย)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

72. ชาตนาใช้ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติเพื่อควบคุมความคิดของมนุษย์

จนกระทั่งทั้งหมดที่ผู้คนสามารถนึกถึงได้คือชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ทนทุกข์จากความยากลำบากต่างๆ

เพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ สู้ทนความอับยศอดสูเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พลีอุทิศทุกสิ่งที่มีเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติ และพวกเขาจะทำการพิพากษาหรือการตัดสินใจใดๆ เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติ ด้วยวิธีนี้ ชาตานผู้มดผู้คนเข้ากับโชครวนที่มองไม่เห็น และพวกเขาก็ไม่มีทั้งกำลังและความกล้าที่จะขว้างโชครวนออกไป

พวกเขาแบกโชครวนเหล่านี้ไว้โดยที่ไม่รู้ตัวและเดินไปข้างหน้าต่อไปด้วยความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวง เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สมบัตินี้

มนุษย์หลบเลี่ยงพระเจ้าและทรยศพระองค์และกลายเป็นชั่วร้ายยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น ในหนทางนี้ คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าจึงถูกทำลายในท่ามกลางชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติของชาตาน ตอนนี้เมื่อคุณการกระทำต่างๆ ของชาตาน แรงงูใจอันมั่งร่ำรวยของมันไม่น่ารังเกียจอย่างยิ่งหรือ?

บางทีวันนี้พวกเขายังคงไม่สามารถมองเห็นถึงแรงงูใจอันมั่งร่ำรวยของชาตาน

เพราะพวกเขาคิดว่าคนเราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติ

พวกเขาคิดว่าหากผู้คนทิ้งชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติไว้ข้างหลัง

พวกเขาจะไม่สามารถเห็นหนทางข้างหน้าได้อีกต่อไป ไม่สามารถเห็นเป้าหมายของพวกเขาได้อีกต่อไป

คิดว่าอนาคตของพวกเขาจะกลายเป็นมิดมิด กลุ่มเครือ และมิดมัว

แต่วันหนึ่งพวกเขาก็จะระลึกได้จริงๆ

ว่าชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติเป็นโชครวนอันมหัศจรรย์ที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดมนุษย์ เมื่อวันนั้นมาถึง

เจ้าจะต้านทานการควบคุมของชาตานอย่างถาวรและต้านทานโชครวนที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดเจ้าอย่างถาวร

เมื่อเวลานั้นมาถึงเมื่อเจ้าปรารถนาจะขว้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานปลุกฝังไว้ในตัวเจ้าออกไป

เมื่อนั้นเจ้าจึงจะแยกทางกันอย่างเด็ดขาดกับชาตาน และเจ้าจะเกลียดชังหมดที่ชาตานได้นำมาให้เจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อนั้นเท่านั้นมวลมนุษย์จึงจะมีความรักและการ โห่หาที่แท้จริงต่อพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

73. สิ่งทีวิทยาศาสตร์ทำก็แค่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนมองเห็นวัตถุในโลกทางกายภาพ

และเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์

แต่มัน ไม่สามารถทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง มนุษย์ดูเหมือนว่าจะหาคำตอบในวิทยาศาสตร์

แต่คำตอบเหล่านั้นน่างงและนำมาเพียงความพึงพอใจชั่วคราวเท่านั้น

ความพึงพอใจที่ทำหน้าที่เพียงเพื่อจำกัดขอบเขตหัวใจของมนุษย์ไว้กับโลกทางวัตถุเท่านั้น

มนุษย์รู้สึกว่าเขาได้รับคำตอบจากวิทยาศาสตร์แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดประเด็นปัญหาใดขึ้นก็ตาม

พวกเขาใช้ตรรกะทางวิทยาศาสตร์ของพวกเขาเป็นพื้นฐานเพื่อพิสูจน์และยอมรับประเด็นปัญหานั้น

หัวใจมนุษย์กลายเป็นถูกรอบงำด้วยวิทยาศาสตร์และถูกมันล่อลวงจนถึงจุดที่มนุษย์ไม่มีจิตใจอีกต่อไปที่จะรู้จัก

กพระเจ้า นมัสการพระเจ้า และเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งมาจากพระเจ้าและว่ามนุษย์ควรมองที่พระองค์เพื่อหาคำตอบ
นี่ไม่ใช่นั่นหรือ? ยิ่งบุคคลหนึ่งเชื่อในวิทยาศาสตร์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งกลายเป็น ไร้สาระมากขึ้นเท่านั้น โดยเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีทางออกเชิงวิทยาศาสตร์
ว่าการศึกษาวิจัยสามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง

พวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้าและพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่

แม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ได้ติดตามพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปีแล้วก็จะไปศึกษาวิจัยแบบที่เร้าตามอำเภอใจ
หรือมองหาข้อมูลบางอย่างเพื่อเป็นคำตอบแก่ประเด็นปัญหาหนึ่ง

ผู้คนเช่นนั้นไม่มองประเด็นเหล่านั้นจากมุมมองของความจริง

และในกรณีส่วนใหญ่พวกเขาต้องการที่จะพึ่งพาธรรมชาติหรือความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือทางออกเชิงวิทยาศาสตร์
เพื่อแก้ไขปัญห พวกเขาไม่พึ่งพาพระเจ้าและพวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้า

ผู้คนเยี่ยงนี้มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหรือไม่? (ไม่มี)

มีแม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ต้องการศึกษาวิจัยพระเจ้าในบางหนทางในขณะที่พวกเขาศึกษาวิทยาศาสตร์
ยกตัวอย่างเช่น มีผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหลายคนที่ได้ไปยังภูเขาศักดิ์สิทธิ์ได้มาหยุดพัก

และด้วยเหตุนี้พวกเขาได้พิสูจน์การมีอยู่ของเรื่อใหญ่นั้น

แต่ในการปรากฏของเรื่อใหญ่นั้นพวกเขามองไม่เห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้า

พวกเขาเพียงแต่เชื่อในเรื่องราวและประวัติศาสตร์เท่านั้น

นี่คือผลลัพธ์ของการที่พวกเขาศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์และศึกษาโลกทางวัตถุ

หากเจ้าศึกษาวิจัยสิ่งทั้งหลายทางวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นจุลชีววิทยา ดาราศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์

เจ้าจะไม่มีวันพบผลลัพธ์ที่กำหนดพิจารณาว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือว่าพระองค์ทรงมีอธิปไตยเหนือทุกสรรพ
สิ่ง ดังนั้นวิทยาศาสตร์ทำสิ่งใดเพื่อมนุษย์เล่า? มันมิได้ทำให้มนุษย์มีระยะห่างจากพระเจ้าหรือหรือ?

มันมิได้เป็นเหตุให้ผู้คนนำพระเจ้ามาอยู่ภายใต้การศึกษาทั้งหลายหรือหรือ?

มันมิได้ทำให้ผู้คนกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือหรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น

ชาตานต้องการใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร?

ชาตานมิได้ต้องการที่จะใช้บทสรุปทางวิทยาศาสตร์มาหลอกลวงผู้คนและทำให้พวกเขามึนชา

และใช้คำตอบที่กำกวมหัวใจของผู้คนเอาไว้เพื่อที่พวกเขาจะไม่เสาะหาหรือเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือหรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่าวิทยาศาสตร์คือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่ชาตานใช้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

74. ชาตานได้ประดิษฐ์และปั้นแต่งนิทานพื้นบ้านหรือเรื่องราวมากมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทางประวัติศาสตร์
ทิ้งให้ผู้คนมีความประทับใจลึกซึ้งกับบุคคลสำคัญทางวัฒนธรรมดั้งเดิมหรือทางเรื่องเหนือธรรมชาติ
ตัวอย่างเช่น ในประเทศจีนมี “แปดเซียนข้ามทะเล” “การเดินทางสู่แดนตะวันตก” “จักรพรรดิหยก”
“นาจาพิชิตราชามังกร” และ “สถาปนาเหล่าทวยเทพ”
เหล่านี้ไม่ได้กลับกลายเป็นหยั่งรากลึกในจิตใจของมนุษย์หรือ? แม้ว่าเจ้าบางคนไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด
เจ้ายังคงรู้เรื่องราวทั่วไป และเป็นเนื้อหาทั่วไปนี่เองที่เกาะติดในหัวใจของเจ้าและจิตใจของเจ้า
เพื่อที่เจ้าจะไม่สามารถลืมพวกมันได้ เหล่านี้คือแนวทางและตำนานต่างๆ
ที่ชาตานได้เตรียมไว้สำหรับมนุษย์นานมาแล้ว และคือสิ่งซึ่งได้แพร่กระจาย ในช่วงเวลาที่ต่างกัน
สิ่งเหล่านี้เป็นอันตรายและกีดร่อนดวงจิตของผู้คนโดยตรงและทำให้ผู้คนตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดที่ละอย่างๆ
นั่นจึงกล่าวได้ว่า ทันทีที่เจ้าได้ยอมรับวัฒนธรรมดั้งเดิม เรื่องราวต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่เชื่อเหนือธรรมชาติเหล่านี้
ทันทีที่พวกมันถูกกำหนดขึ้นในจิตใจของเจ้า และทันทีที่พวกมันเกาะติดในหัวใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็เหมือนกับว่าเจ้าต้องมนตร์แล้ว—
เจ้ากลายเป็นหลงติดและได้รับอิทธิพลจากเครื่องประกอบทางวัฒนธรรมเหล่านี้
แนวคิดและเรื่องราวดั้งเดิมเหล่านี้ พวกมันมีอิทธิพลต่อชีวิตของเจ้า ทักษะของเจ้าที่มีต่อชีวิต
และการตัดสินใจต่างๆ ของเจ้า
ยิ่งไปกว่านั้นก็คือพวกมันมีอิทธิพลต่อการไล่ตามเสาะหาเส้นทางที่แท้จริงของชีวิตของเจ้า:
นี่คือมนตร์ชั่วโดยแท้ ถึงเจ้าจะพยายามอย่างไร เจ้าก็ไม่สามารถสลัดพวกมันให้หลุดได้
เจ้าฟันพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถโค่นพวกมันลงได้ เจ้าทุบตีพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาชนะพวกมันได้
ยิ่งไปกว่านั้น ภายหลังจากที่ผู้คนถูกทำให้ตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดประเภทนี้โดยไม่รู้ตัวแล้ว
พวกเขาเริ่มมัสการชาตานโดยไม่รู้ตัว หล่อเลี้ยงภาพลักษณ์ของชาตานในหัวใจของพวกเขา อีกนัยหนึ่ง
พวกเขากำหนดชาตานเป็นรูปเคารพของพวกเขา เป็นวัตถุเพื่อให้พวกเขามัสการและเคารพนับถือ
กระทั่งไปไกลถึงขนาดที่ถือว่ามันเป็นพระเจ้า สิ่งเหล่านี้อยู่ในหัวใจของผู้คน
ควบคุมคำพูดและความประพฤติของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ยิ่งไปกว่านั้น
แรกเริ่มนั้นเจ้าถือว่าเรื่องราวและตำนานเหล่านี้เป็นเท็จ แต่แล้วเจ้าก็รับรู้การดำรงอยู่ของพวกมันโดยไม่รู้ตัว
ทำให้พวกมันเป็นบุคคลจริงและเปลี่ยนพวกมันให้เป็นวัตถุจริงที่มีตัวตน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า
เจ้าได้รับแนวคิดเหล่านี้และการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตใต้สำนึก เจ้ายังได้รับบรรดาปิศาจ ชาตาน
และรูปเคารพต่างๆ ไว้ในบ้านของเจ้าเองและไว้ในหัวใจของเจ้าเองด้วยจิตใต้สำนึกอีกด้วย—
นี่คือมนตร์สะกดโดยแท้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

75. กิจกรรมที่เป็นความเชื่อเหนื่อธรรมชาติที่ผู้คนมีส่วนร่วมคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดมากที่สุด แต่ผู้คนมากมายยังคงไว้ความสามารถที่จะปล่อยพวกมันไปได้

โดยคิดว่ากิจกรรมที่เป็นความเชื่อเหนื่อธรรมชาติเหล่านี้ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า และแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังไม่ได้กำจัดกิจกรรมเหล่านั้นออกไปโดยสิ้นเชิง สิ่งทั้งหลายเช่น การจัดการเตรียมการที่คนอายุน้อยๆ ทำเพื่องานเลี้ยงฉลองสมรสและเครื่องแต่งกายของเจ้าสาว ของขวัญเงินสด งานเลี้ยง และวิธีทั้งหลายที่คล้ายกันที่ใช้เฉลิมฉลองในโอกาสอันชื่นบาน สูตรโบราณที่ได้ส่งต่อกันมา กิจกรรมอันเป็นความเชื่อเหนื่อธรรมชาติที่ไว้ความหมายทั้งหมดที่ดำเนินการเพื่อคนตายและพิธีฝังศพของพวกเขา สิ่งเหล่านี้น่าชิงชังมากยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับพระเจ้า กระทั่งวันแห่งการนมัสการ (ซึ่งรวมถึงวันสะบาโตที่โลกศาสนาถือปฏิบัติ) ก็เป็นสิ่งที่น่าชิงชังสำหรับพระองค์ และสัมพันธภาพทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์ทางโลกระหว่างมนุษย์และมนุษย์ทั้งหมดต่างเป็นที่น่าสนใจเกลียดและถูกปฏิเสธจากพระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก

กระทั่งเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและวันคริสต์มาสที่ทุกคนรู้จักก็ไม่ได้ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า แล้วนับประสาอะไรกับของเล่นและการตกแต่งสำหรับวันหยุดเทศกาลรื่นเริงเหล่านี้ เช่น ป้ายคู่ ประทัดไฟ โคมไฟ สีลมหาสนิท ของขวัญวันคริสต์มาส และเทศกาลคริสต์มาส—

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รูปเคารพในจิตใจของพวกมนุษย์หรือ? การหักขมบึงในวันสะบาโต ไวน์ และป่านเนื้อดียังเป็นรูปเคารพอย่างแนชัดเข้าไปใหญ่

วันเทศกาลตามธรรมเนียมประเพณีทั้งหมดที่เป็นที่นิยมในประเทศจีน เช่น วันเซิดหัวสิงโต เทศกาลแข่งเรือมังกร เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลล่าป่า และวันปีใหม่ และเทศกาลต่างๆ ในโลกศาสนา เช่น วันอีสเตอร์ วันพืชมงคล และวันคริสต์มาส

เทศกาลที่ไม่สมควรทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการจัดการเตรียมการและส่งต่อมาจากยุคเก่าๆ ถึงวันนี้โดยผู้คนมากมาย จินตนาการที่มากมายและมโนคติที่ช่างคิดของมนุษยชาตินั้นเองที่ทำให้สิ่งเหล่านั้นได้รับการส่งต่อมาจนถึงวันนี้ สิ่งเหล่านี้ปรากฏเหมือนว่าปราศจากข้อตำหนิ แต่อันที่จริงแล้วเป็นเล่ห์เหลี่ยมที่ชาตานิใช้กับมนุษยชาติ ยิ่งสถานที่หนึ่งแน่นขนัดไปด้วยเหล่าชาตานิมากเท่าใด และยิ่งสถานที่นั้นล้ำสมัยและถ้อยหลังมากขึ้นเท่าใด ธรรมเนียมประเพณีแบบระบอบศักดินาก็ยิ่งดั่งมั่นอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น สิ่งเหล่านี้มัดผู้คนไว้แน่น ไม่ยอมให้มีที่ว่างเพื่อการเคลื่อนไหวเลยแม้แต่น้อย

เทศกาลมากมายในโลกศาสนาดูเหมือนจะแสดงถึงความเป็นดั้งเดิมอันยิ่งใหญ่และดูเหมือนจะสร้างสะพานสูงๆ ของพระเจ้า

แต่อันที่จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นเป็นเชือกผูกที่มองไม่เห็นซึ่งชาตานิใช้มัดผู้คนและขัดขวางไม่ให้ผู้คนมารู้จักพระเจ้า—สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของชาตานิ อันที่จริงแล้ว

เมื่องานช่วงระยะหนึ่งของพระเจ้าแล้วเสร็จ

พระองค์ได้ทรงทำลายเครื่องมือและลักษณะแนวแบบของช่วงเวลานั้น โดยไม่เหลือร่องรอยใดๆ แล้ว
อย่างไรก็ตาม “ผู้เชื่อที่เคร่งครัด” ยังเคารพบูชาวัตถุทางกายที่จับต้องได้เหล่านั้นต่อไป ในขณะที่เดียวกัน
พวกเขาก็ส่งสิ่งที่พระเจ้าทรงมีไปไว้ข้างหลัง ไม่ศึกษาสิ่งนั้นเพิ่มเติมแต่อย่างใด

และดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความรักพระเจ้าทั้งที่จริงแล้วพวกเขาได้ผลักพระองค์ออกไปนอกบ้านมานานแล้ว
และวางชาดานไว้บนหิ้งเพื่อเคารพบูชา ภาพวาดของพระเยซู กางเขน นางมารีย์ การบัพติศมาของพระเยซู
และอาหารค่ำมื้อสุดท้าย—ผู้คนเคารพสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้า ในขณะที่เดียวกันก็รู้เรื่องซ้ำๆ ว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระบิดาแห่งสวรรค์” ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องตลกหรือ? จนถึงวันนี้

คำกล่าวและการปฏิบัติที่คล้ายกันมากมายที่ได้รับการส่งต่อมาท่ามกลางมนุษยชาตินั้นเป็นที่น่าสนใจสำหรับพระเจ้า
สิ่งเหล่านั้นขัดขวางหนทางข้างหน้าสำหรับพระเจ้าอย่างร้ายแรง และยิ่งไปกว่านั้น

ยังทำให้เกิดการเสื่อมถอยอย่างมากต่อการเข้าสู่ของมนุษยชาติ

เมื่อลองไม่มองขอบเขตที่ชาดานได้ทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามแล้ว ภายในของผู้คนก็เต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ

เช่นกฎของวิทนีส ดี ประสพการณ์ของลอว์เรนซ์ การสำรวจโดยวอเทอร์แมน นิ

และงานของเปาโลอย่างครบบริบูรณ์ ไม่มีทางที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจต่อมนุษย์ได้เลย

เพราะภายในพวกเขานั้น พวกเขามีปัจเจกนิยม กฎหมาย กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ระบบ

และสิ่งในทำนองนั้นมากเกินไป

นอกเหนือจากแนวโน้มการเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติแบบระบอบศักดิ์นิยาของผู้คนแล้ว

สิ่งเหล่านี้ได้จับกุมและดักผลาญมนุษยชาติแล้ว

เสมือนว่าความคิดของผู้คนเป็นภาพยนตร์น่าสนใจที่เล่าเทพนิยายแบบสัสซี่ ซึ่งมีสิ่งมีชีวิตนามหัศจรรย์ชักจูงเมฆ

ช่างจินตนาการจนพวกมันทำให้ผู้คนประหลาดใจ ทั้งไว้ให้พวกเขาารู้สึกตกตะลึงและพูดไม่ออก

หากให้พูดความจริง

พระราชกิจที่พระเจ้าเสด็จมาทำในวันนี้โดยหลักแล้วคือการจัดการและขับไล่คุณลักษณะที่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ
ของพวกมนุษย์ และแปลงรูปทัศนคติทางจิตใจของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์

งานของพระเจ้าไม่ได้คงอยู่มาถึงวันนี้เพราะการรับมรดกตกทอดที่มนุษยชาติได้ส่งต่อมาโดยผ่านทางรุ่นต่อรุ่น

แต่เป็นเพราะงานที่พระองค์ทรงริเริ่มและทำให้เสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง โดยไม่มีความจำเป็นใดๆ

ที่ต้องมีการรับช่วงต่อสิ่งสืบทอดจากมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณยิ่งใหญ่บางคน หรือรับมรดกตกทอดจากงานใดๆ

ที่มีธรรมชาติเป็นสิ่งที่แทนซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติในยุคอื่นๆ บางยุค

มนุษย์ไม่จำเป็นต้องสนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ เหล่านี้

วันนี้พระเจ้าทรงมีลักษณะการตรัสและการทรงงานอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นแล้ว

เหตุใดมนุษย์ถึงสร้างปัญหาให้ตัวเองเล่า?

หากมนุษย์เดินบนเส้นทางของวันนี้ภายในกระแสทางเดินปัจจุบันในขณะเดียวกันก็ดำเนินตามสิ่งสืบทอดของ “บรรพบุรุษ” ของพวกเขาต่อไปแล้ว พวกเขาจะไม่ไปถึงบ้นปลายของพวกเขา

พระเจ้าทรงรู้สึกเขย่งพฤติกรรมรูปแบบเฉพาะนี้ของมนุษย์อย่างมาก

เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงชั่งช่วงเวลาหลายปี หลายเดือน และหลายวันของโลกมนุษย์

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

76. ชาตานใช้แนวโน้มต่างๆ ทางสังคมเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม “แนวโน้มต่างๆ ทางสังคม” รวมถึงหลายสิ่ง
ผู้คนบางคนพูดว่า: “มันหมายถึงแฟชันล่าสุด เครื่องสำอาง ทรงผม และอาหารรสเลิศใช่ไหม?”

สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นแนวโน้มต่างๆ ทางสังคมหรือไม่? พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของแนวโน้มต่างๆ ทางสังคม

แต่เราจะไม่พูดถึงพวกมัน ณ ที่นี้ เราเพียงปรารถนาที่จะพูดถึงแนวคิดที่แนวโน้มต่างๆ

ทางสังคมทำให้เกิดขึ้นในผู้คน หนทางที่สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนประพฤติดนในโล

และเป้าหมายและทัศนคติในชีวิตที่สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดขึ้นในผู้คน เหล่านี้สำคัญมาก

สิ่งเหล่านี้สามารถควบคุมและมีอิทธิพลต่อสภาวะจิตใจของมนุษย์ แนวโน้มเหล่านี้เกิดขึ้นทีละอย่าง

และพวกมันทั้งหมดล้วนแต่มีอิทธิพลชั่วที่ทำให้มวลมนุษย์ตกต่ำอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้คนสูญเสียมนธรรม

สภาวะความเป็นมนุษย์และเหตุผล

ทำให้ศีลธรรมของพวกเขาและคุณภาพของลักษณะนิสัยของพวกเขาอ่อนแอยิ่งขึ้นไปอีก

จนถึงระดับที่เราสามารถกล่าวได้กระทั่งว่าผู้คนส่วนใหญ่ตอนนี้ไม่มีความซื่อตรง ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์

และพวกเขาไม่มีมนธรรมใดๆ นับประสาอะไรที่จะมีเหตุผลใดๆ ดังนั้นแล้วแนวโน้มเหล่านี้คืออะไร?

พวกมันคือแนวโน้มที่เข้าไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า เมื่อแนวโน้มใหม่อย่างหนึ่งแพร่ผ่านไปทั่วโลก

บางทีอาจมีผู้คนเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่ล้ำหน้ากว่าผู้อื่น ปฏิบัติตัวดุจดังผู้ที่ก่อให้เกิดกระแสความนิยม

พวกเขาเริ่มด้วยการทำสิ่งใหม่บางอย่าง จากนั้นจึงยอมรับแนวคิดบางชนิดหรือมุมมองบางอย่าง อย่างไรก็ตาม

ผู้คนส่วนใหญ่จะถูกทำให้คิดเชื่อ ถูกทำให้กลมกลืน

และถูกดึงดูดใจโดยแนวโน้มประเภทนี้อย่างต่อเนื่องในสภาวะของการไม่ตระหนักรู้

จนกระทั่งพวกเขาทั้งหมดยอมรับมัน โดยที่ไม่รู้ตัวและไม่ได้ตั้งใจและกลับกลายเป็นจมอยู่ในมันและถูกมันควบคุม

แนวโน้มเช่นนี้ แนวโน้มแล้วแนวโน้มเล่า เป็นเหตุให้ผู้คน—ผู้ที่ไม่ได้มีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์

ไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร สั่งสอนให้พวกเขาสร้างความทะเยอทะยานและความมุ่งมาดปรารถนา

เกี่ยวกับชีวิตและค่านิยมต่างๆ ที่มาจากชาตานอย่างป็นสุข

พวกเขายอมรับสิ่งที่ชาตานบอกกับพวกเขาเกี่ยวกับวิธีเข้าหาชีวิตและหนทางในการดำเนินชีวิตที่ชาตาน

“ประทาน” ให้พวกเขา และพวกเขาไม่มีทั้งพลังกำลังและความสามารถ นับประสาอะไรกับการตระหนักรู้ที่จะต้านทาน...

...ชาตานิยมใช้แนวโน้มนิยมต่างๆ ทางสังคมเหล่านี้เพื่อล่อลวงผู้คนเข้าสู่วังของบรรดาปิศาจที่ละก้ำว เพื่อที่ผู้คนที่ยึดมั่นอยู่กับแนวโน้มนิยมต่างๆ ทางสังคมสนับสนุนเงินทองและความอยากได้อยากมีทางวัตถุ ความชั่ว และความรุนแรงโดยไม่รู้ตัว ทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้เข้าสู่หัวใจของมนุษย์ แล้วมนุษย์กลายเป็นอะไร? มนุษย์กลายเป็นปิศาจ ชาตานิยม! ทำไม? เพราะมีความโน้มเอียงทางจิตใจโดยอยู่ในหัวใจของมนุษย์หรือ? ทำไมมนุษย์จึงเคารพ? มนุษย์เริ่มที่จะหาความยินดีในความชั่วและความรุนแรง ไม่แสดงความชอบสำหรับความสวยงามหรือความดีงาม ยิ่งน้อยไปกว่านั้นคือสันติสุข ผู้คนไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตเรียบง่ายของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ แต่กลับปรารถนาจะชื่นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง เพื่อเพลิดเพลินในความยินดีในเนื้อหนัง ทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อสนองตอบเนื้อหนังของพวกเขาเอง โดยไม่มีข้อจำกัด ไม่มีพันธะที่จะรั้งพวกเขาไว้ อีกนัยหนึ่งคือ ทำอะไรก็ตามที่พวกเขาอยากทำ ดังนั้นแล้วเมื่อมนุษย์ได้กลายเป็นจมอยู่กับแนวโน้มนิยมประเภทเหล่านี้ ความรู้ที่เจ้าได้เรียนรู้จะสามารถช่วยให้เจ้าปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระได้หรือไม่? ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อเหนือธรรมชาติสามารถช่วยให้เจ้าหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ร้ายแรงมากนี้ได้หรือไม่? ศิลธรรมและพิธีกรรมดั้งเดิมที่มนุษย์รู้จักนั้นสามารถช่วยให้ผู้คนใช้ความยับยั้งชั่งใจได้หรือไม่? จงดูตัวอย่างของสามตัวละครคลาสสิก มันสามารถช่วยผู้คนดึงเท้าของพวกเขาออกจากหล่มของแนวโน้มนิยมเหล่านี้ได้หรือไม่? (ไม่ มันไม่สามารถทำได้) ด้วยเหตุนี้ มนุษย์กลับกลายเป็นชั่วร้าย โอหัง วางตัวว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น เห็นแก่ตัว และมั่งร่ำรวยมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีความความรักระหว่างผู้คนอีกต่อไป ไม่มีความรักใดๆ ระหว่างสมาชิกในครอบครัวอีกต่อไป ไม่มีความเข้าใจใดๆ ท่ามกลางบรรดาญาติและเพื่อนๆ อีกต่อไป สัมพันธภาพของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นแสดงลักษณะโดยความรุนแรง บุคคลทุกคนพยายามใช้วิธีการรุนแรงในการดำรงชีวิตท่ามกลางเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา พวกเขาฉวยเอาขนมปังในแต่ละวันของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง พวกเขาได้ตำแหน่งหน้าที่และได้รับผลกำไรของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง และพวกเขาใช้วิธีรุนแรงและชั่วร้ายในการทำอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการ มนุษย์คนนี้น่ากลัวหรือ? (น่ากลัว)

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

77. “เงินทำให้โลกหมุนไป” เป็นปรัชญาหนึ่งของชาตานและมันแพร่หลายไปท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งหมดในทุกลัทธิมนุษย

เจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่านั่นเป็นกระแสนิยมเพราะมันได้ถูกปลูกฝังในหัวใจของทุกคน ตั้งแต่แรกเริ่มนั้นทุกคนไม่ได้ยอมรับคติพจน์นี้

แต่ต่อมาพวกเขาก็ให้การยอมรับการนั้นโดยปริยายเมื่อพวกเขาเข้ามาติดต่อกับสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และเริ่มที่จะรู้สึกว่ามันจริงแล้วคำพูดเหล่านี้จึงแท้

นี่ไม่ใช่กระบวนการที่ชาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามหรือ?

บางทีผู้คนอาจไม่เข้าใจคติพจน์นี้ในระดับเดียวกัน

แต่ทุกคนก็มีระดับการตีความและการยอมรับคติพจน์ที่แตกต่างกันไปโดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นรอบตัวพวกเขาและจากประสบการณ์ส่วนบุคคลของพวกเขาเอง มันไม่ใช่กรณีนี้หรือ?

ไม่ว่าใครบางคนจะมีประสบการณ์กับคติพจน์นี้มากเพียงใด

ผลด้านลบใดหรือที่มันสามารถมีต่อหัวใจของใครบางคนได้?

บางสิ่งบางอย่างถูกเปิดเผยโดยผ่านทางอุปนิสัยแบบมนุษย์ของผู้คนในพิภพนี้ รวมถึงพวกเขารับรู้ถึง

สิ่งที่ถูกเปิดเผยนี้จะได้รับการตีความอย่างไร? มันคือการบูชาเงิน

มันยากที่จะลบเรื่องนี้ออกไปจากหัวใจของใครบางคนใช่หรือไม่? มันยากมาก!

ดูเหมือนว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของชาตานจะลึกซึ้งจริงๆ!

ดังนั้นหลังจากที่ชาตานใช้กระแสนิยมนี้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม มันถูกสำแดงในพวกเขาอย่างไร?

พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาไม่สามารถอยู่รอดในพิภพนี้ได้โดยปราศจากเงินเลย

ว่าแม้แต่วันหนึ่งที่ปราศจากเงินก็จะเป็นไปไม่ได้ใช่หรือไม่?

สถานะของผู้คนขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีเงินมากเพียงใด เช่นเดียวกับความนับถือที่พวกเขาอยากได้มา

หลังของคนยากจนก็มั่งคั่งด้วยความอดสู ในขณะที่คนมั่งคั่งชื่นชมกับสถานที่สูงส่งของพวกเขา

พวกเขาเชิดและเย่อหยิ่ง พูดยิ่งยวดและดำรงชีวิตอย่างโอหัง

คติพจน์และกระแสนิยมนี้พาสิ่งใดมาสู่ผู้คนหรือ?

จริงหรือไม่ที่ผู้คนมากมายทำการพลีอุทิศทุกอย่างในการไล่ตามเสาะหาเงินตรา?

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของพวกเขาไปในการไล่ตามเสาะหาเงินตราที่มากขึ้นหรือ? ที่มากกว่านั้นคือ

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาและติดตามพระเจ้าไปเพื่อประโยชน์ของเงินหรือ? นี่ไม่ใช่ความสูญเสียสำหรับผู้คนหรือ? (ใช่แล้ว)

ชาตานไม่ส่อแววร้ายหรือที่ใช้วิธีการนี้และคติพจน์นี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามถึงระดับเช่นนั้น?

นี่ไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยมที่คิดร้ายหรือ?

ขณะที่เจ้าดำเนินก้าวหน้าจากการคัดค้านคติพจน์ของตนนี้ไปสู่การยอมรับในที่สุดว่ามันเป็นความจริง

หัวใจของเจ้าก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของซาตาน โดยบริบูรณ์

และดังนั้นเจ้าก็ได้มาดำรงชีวิตอยู่ด้วยคติพจน์นี้โดยไม่ตั้งใจ คติพจน์นี้ส่งผลต่อเจ้าถึงระดับใดหรือ?

เจ้าอาจจะรู้จักหนทางที่แท้จริง และเจ้าอาจจะรู้จักความจริง แต่เจ้าไร้พลังที่จะไล่ตามเสาะหาการนั้น

เจ้าอาจจะรู้อย่างชัดเจนว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคา

หรือที่จะทนทุกข์เพื่อให้ได้รับความจริงนั้นมา ในทางกลับกัน

เจ้าคงจะพลีอุทิศอนาคตและชะตาชีวิตของเจ้าเองเพื่อต้านทานพระเจ้าจนถึงที่สุดมากกว่า

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใด ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจหรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเจ้านั้นลึกซึ้งเพียงใดหรือยิ่งใหญ่เพียงใด

เจ้าคงจะยืนกรานอย่างดื้อด้านในการที่จะมีหนทางของเจ้าเองและจ่ายราคาให้แก่คติพจน์นี้ กล่าวคือ

คติพจน์นี้ได้ควบคุมพฤติกรรมของเจ้าและความคิดของเจ้าเอาไว้แล้ว

และเจ้าก็คงจะให้มันควบคุมชะตากรรมของเจ้ามากกว่าที่จะล้มเลิกมันทั้งหมด

ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนกระทำการในหนทางนี้ ที่ว่าพวกเขาถูกคติพจน์นี้ควบคุมและถูกมันบงการ

แสดงตัวอย่างว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานมีประสิทธิภาพมิใช่หรือ?

นี่เป็นปรัชญาและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานที่ยังปรากฏในหัวใจของเจ้ามิใช่หรือ? หากเจ้าทำการนี้

ซาตานไม่ได้สัมผัสเป้าหมายของมันแล้วหรือ? (ใช่แล้ว)

เจ้าเห็นหรือไม่ว่าซาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในหนทางนี้อย่างไร? เจ้าสามารถรู้สึกถึงมันได้หรือไม่? (ไม่)

เจ้าทั้งไม่เห็นมันและไม่รู้สึกถึงมัน เจ้ามองเห็นความชั่วของซาตานตรงนี้หรือไม่?

ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในทุกที่และทุกเวลา

ซาตานทำให้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะป้องกันตัวจากความเสื่อมทรามนี้

และทำให้มนุษย์อับจนหนทางที่จะต่อต้านมัน ซาตานทำให้เจ้ายอมรับความคิดของมัน ทศนคติของมัน

และสิ่งชั่วทั้งหลายที่มาจากมันในสถานการณ์ที่เจ้าไม่รู้ตัวและเมื่อเจ้าไม่มีการระลึกรู้ว่ากำลังเกิดสิ่งใดกับเจ้า

ผู้คนยอมรับสิ่งเหล่านี้และไม่มีการยกเว้นใดๆ ต่อสิ่งเหล่านี้เลย

พวกเขาทะนุถนอมและยึดมั่นกับสิ่งเหล่านี้เหมือนทรัพย์สินสมบัติล้ำค่า

พวกเขาปล่อยให้สิ่งเหล่านี้บงการพวกเขาและทำกับพวกเขาเหมือนเป็นของเล่น

นี่คือวิธีการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานนั้นยิ่งดังลึกลงมากขึ้นตลอดเวลา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

78. มีเล่ห์เพทุบายหลักหกอย่างที่ซาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

อย่างแรกคือการควบคุมและการบีบบังคับ นั่นคือ ซาตานจะทำทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อควบคุมหัวใจของเจ้า “การบีบบังคับ” หมายถึงอะไร? มันหมายถึงการใช้การข่มขู่และยุทธวิธีอันหนักแน่นเพื่อให้เจ้าเชื่อฟังมัน ทำให้เจ้าคิดถึงผลสืบเนื่องหากเจ้าไม่เชื่อฟัง เจ้ากลัวและไม่กล้าท้าทายมัน ดังนั้นเจ้าจึงบนอบต่อมัน

อย่างที่สองคือการโก่งและการใช้กลเม็ด “การโก่งและการใช้กลเม็ด” นามาสังอะไร? ซาตานสร้างเรื่องราวและการโกหกบางอย่าง ใช้อุบายลวงเจ้าให้เชื่อในเรื่องเหล่านั้น มันไม่เคยบอกเจ้าว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ แต่มันก็ไม่กล่าวตรงๆ ว่าเจ้าไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยพระเจ้า มันไม่ใช่คำว่า “พระเจ้า” เลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้สิ่งอื่นๆ เป็นตัวแทน โดยใช้สิ่งนี้เพื่อหลอกลวงเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยพื้นฐาน แน่นนอน “การใช้กลเม็ด” นี้รวมถึงแง่มุมต่างๆ มากมาย ไม่ใช่แค่ด้านนี้เท่านั้น

อย่างที่สามคือการสั่งสอนที่หนักแน่น ผู้คนถูกสั่งสอนอย่างหนักแน่นด้วยสิ่งใด? การสั่งสอนที่หนักแน่นทำโดยทางเลือกของมนุษย์เองหรือไม่? มันทำด้วยความยินยอมของมนุษย์หรือไม่? (ไม่) ต่อให้เจ้าไม่ยินยอม ก็ไม่มีอะไรที่เจ้าสามารถทำได้เกี่ยวกับมัน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า ซาตานสั่งสอนเจ้า ปลุกฝังเจ้าด้วยการคิดของมัน กฎเกณฑ์ชีวิตของมัน และแก่นแท้ของมัน

อย่างที่สี่คือการข่มขู่และการหลอกล่อ นั่นคือ ซาตานใช้เล่ห์เพทุบายหลากหลายเพื่อให้เจ้ายอมรับมัน ติดตามมัน และทำงานปรนนิบัติมัน มันจะทำอะไรก็ตามเพื่อล่อลวงเจ้าให้ทำตามเป้าหมายของมัน บางครั้งมันให้ความช่วยเหลือเล็กน้อยแก่เจ้า โดยตลอดเวลานั้นก็ล่อลวงเจ้าให้กระทำความบาป หากเจ้าไม่ติดตามมัน มันจะทำให้เจ้าทนทุกข์และลงโทษเจ้า และใช้วิธีหลากหลายเพื่อโจมตีและทำให้เจ้าติดบ่วง

อย่างที่ห้าคือการหลอกลวงและความตายด้าน “การหลอกลวงและความตายด้าน” คือเมื่อซาตานเรียบเรียงถ้อยคำที่ฟังดูอ่อนหวานและแนวคิดที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน เพื่อให้เจ้าดูราวกับว่ามันกำลังนึกถึงสถานการณ์ฝ่ายเนื้อหนังของผู้คน ถึงชีวิตและอนาคตของพวกเขา เมื่อที่จริงแล้วเป้าหมายเดียวของมันคือการหลอกลวงเจ้า แล้วมันก็ทำให้เจ้าตายด้านเพื่อที่เจ้าจะไม่ว่าอะไรถูกและอะไรผิด เพื่อที่เจ้าจะได้ถูกอุบายหลอกลวงโดยที่ไม่รู้ตัวและดังนั้นจึงมาอยู่ใต้การควบคุมของมัน

อย่างที่หกคือการทำลายร่างกายและจิตใจ ส่วนใดของมนุษย์ที่ซาตานทำลาย? (จิตใจของมนุษย์และการดำรงอยู่ทั้งหมด) ซาตานทำลายจิตใจของเจ้า ทำให้เจ้าไร้พลังที่จะต้านทาน หมายความว่า หัวใจของเจ้าหันไปหาซาตานที่ละน้อยๆ โดยไม่คำนึงถึงตัวเจ้าเอง

มันปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ในตัวเจ้าทุกวัน ใช้แนวคิดและวัฒนธรรมเหล่านี้ทุกวันเพื่อชักจูงและเตรียมเจ้าให้พร้อม
บ่อนทำลายเจตจำนงของเจ้าทีละน้อยๆ เพื่อที่ในท้ายที่สุดเจ้าไม่อยากเป็นคนดีอีกต่อไป
เพื่อที่เจ้าไม่ปรารถนาจะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่เจ้าเรียกว่า “ความชอบธรรม” อีกต่อไป โดยที่ไม่รู้ตัว
เจ้าไม่มีพลังใจที่จะท้าทายกระแสอีกต่อไป แต่กลับไหลไปตามมัน “ความวิบัติ”
หมายความว่าชาตนาทรมานผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขากลายเป็นเงาของตัวเอง ไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไป
นี่คือเวลาที่ชาตนาจูโอม เกะกุ่มและกลืนกินพวกเขา

เล่ห์เพทุบายแต่ละอย่างเหล่านี้ที่ชาตนาใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม ทำให้มนุษย์ไร้ผลกำลังที่จะต้านทาน
เล่ห์เพทุบายอย่างใดอย่างหนึ่งเหล่านี้สามารถเป็นอันตรายถึงชีวิตต่อมนุษย์ อีกนัยหนึ่ง
อะไรก็ตามที่ชาตนาทำและเล่ห์เพทุบายใดๆ ที่มันใช้สามารถทำให้เจ้าเสื่อมได้
สามารถนำเจ้าไปอยู่ภายใต้การควบคุมของชาตนา และสามารถทำให้เจ้าติดหล่มแห่งความชั่วและความบาป
เหล่านี้คือเล่ห์เพทุบายที่ชาตนาใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 6” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

79. มนุษย์ซึ่งเกิดมาในดินแดนอันโสมมเช่นนั้น ได้ถูกสังคมทำให้มัวหมองอย่างรุนแรง
เขาได้รับอิทธิพลจากจริยธรรมแบบศักดินา และเขาได้รับการสอน ณ “สถาบันอุดมศึกษา” การคิดล้าหลัง
ศีลธรรมอันเสื่อมทราม มุมมองชีวิตแบบคับแคบ ปรัชญาเพื่อการดำรงชีวิตที่น่ารังเกียจ
การดำรงอยู่อันไร้ค่าอย่างที่สุด และรูปแบบการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมทั้งหลายอันต่ำทราม—
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รูกล้ำเข้าไปในหัวใจของมนุษย์อย่างรุนแรง
และได้บ่อนทำลายและโจมตีโนธรรมของเขาอย่างรุนแรง ผลก็คือ
มนุษย์ยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งต่อต้านพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ
อุปนิสัยของมนุษย์กลายมาเป็นชั่วช้ามากขึ้นในแต่ละวัน และไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจยอมสละสิ่งใดๆ
เพื่อพระเจ้า ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ภายใต้แดนครอบครองของชาตนา มนุษย์ไม่ทำอะไรเลยเว้นแต่ไล่ตามเสาะหาความยินดี
โดยยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความเสื่อมทรามของเนื้อหนังในดินแดนแห่งโคลน
แม้กระทั่งพวกเขาได้ยินความจริง พวกที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องการนำความจริงไปปฏิบัติ
และพวกเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะแสวงหาพระเจ้า ต่อให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏของพระองค์แล้วก็ตาม
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถมีโอกาสแห่งความรอดได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งที่ไม่เลื่อมใสเช่นนั้นจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างได้อย่างไร?

คัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

80. ชาตานสร้างชื่อเสียงของมันโดยผ่านทาง การหลอกลวงผู้คน

และมักจะสถาปนาตัวเองเป็นหัวหน้าและแบบอย่างที่มีความชอบธรรม

ภายใต้การกล่าวอ้างเท็จเกี่ยวกับการพิทักษ์ความชอบธรรม มันทำร้ายผู้คน ล้างผลบุญดวงจิตของพวกเขา

และใช้วิถีทางทุกประเภทเพื่อทำให้มนุษย์ด้านซ้าย หลอกลวง และขูดมดยมนุษย์

เป้าหมายของมันคือการทำให้มนุษย์เห็นชอบและเข้ากันได้ดีกับการประพฤติชั่วของมัน

เพื่อทำให้มนุษย์เข้าร่วมกับมันในการต่อต้านสิทธิอำนาจและอธิปไตยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

เมื่อคนเรามองทะลุกลอุบายและแผนร้ายของมัน และมองทะลุคุณสมบัติพิเศษที่เลวทรามของเรา

และเมื่อคนเราไม่ปรารถนาที่จะถูกมันเหยียบย่ำและถูกมันหลอกลวง หรือที่จะทำงานเป็นทาสเพื่อมันต่อไป

หรือที่จะถูกลงโทษและถูกทำลายเคียงข้างมัน เช่นนั้นแล้ว

ชาตานก็จะเปลี่ยนคุณสมบัติพิเศษราววิสุทธิชนก่อนหน้านี้ของมัน และฉีกหน้ากากปลอมๆ

ของมันเพื่อเผยใบหน้าที่แท้จริงของมัน ซึ่งชั่วร้าย เลวทราม น่าเกลียด และป่าเถื่อน

มันจะไม่รักสิ่งใดมากไปกว่าการทำลายทุกผู้คนที่ปฏิเสธที่จะติดตามมันและผู้ต่อต้านกำลังบังคับแห่งความชั่ว

ของมันให้สิ้น ณ จุดนี้ ชาตานไม่สามารถแสวงมีการปรากฏที่น่าไว้วางใจและเป็นสุภาพบุรุษได้อีกต่อไป

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

คุณสมบัติพิเศษแท้จริงที่น่าเกลียดและชั่วร้ายของมันกลับถูกเผยออกมาภายใต้การแสวงเป็นคนดีแทน

ทันทีที่กลอุบายของชาตานถูกตีแผ่ออกมาและคุณสมบัติพิเศษที่แท้จริงของมันถูกเปิดโปง

มันจะระเบิดความเดือดดาลโดยฉับพลันและแสดงความป่าเถื่อนของมันออกมา หลังจากนั้น

ความอยากทำร้ายและล้างผลบุญผู้คนของมันมีแต่จะเพิ่มขึ้น

นี่เป็นเพราะมันเดือดดาลเมื่อมนุษย์เริ่มสังเกตเห็นความจริง

และมันเกิดความอาฆาตต่อมนุษย์อันแรงกล้าเพราะความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะโยยหาในเสรีภาพและความสว่าง

และเพื่อหลีกเลี่ยงจากคุกของมัน ความเดือดดาลของมันมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันและสนับสนุนความชั่วของมัน

และยังเป็นการเผยถึงธรรมชาติที่ป่าเถื่อนของมันอย่างแท้จริง

ในทุกๆ เรื่อง พฤติกรรมของชาตานจะเปิดโปงธรรมชาติที่ชั่วของมัน

จากทุกการกระทำชั่วทั้งหมดที่ชาตานได้ทำกับมนุษย์—ตั้งแต่ความพยายามในช่วงแรกๆ

ของมันที่จะลวงมนุษย์ให้ติดตามมัน ไปจนถึงการใช้ประโยชน์จากมนุษย์ของมัน

ซึ่งมันลากมนุษย์มาสู่ความประพฤติชั่วของมัน

ไปจนถึงความอาฆาตต่อมนุษย์หลังจากที่คุณสมบัติพิเศษที่แท้จริงของมันได้ถูกเปิดโปงและมนุษย์ได้รับรู้และละ

ทิ้งมันไปแล้ว—ไม่มีการกระทำใดในนี้ที่ไม่สามารถเปิดโปงเนื้อแท้ที่ชั่วของชาตาน

อีกทั้งที่ไม่สามารถพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าชาตานไม่ได้มีความสัมพันธ์อันใดกับสิ่งที่เป็นบวกละ
และว่าชาตานคือแหล่งกำเนิดของสิ่งที่ชั่วทั้งหมด ทุกๆ การกระทำของมันพิทักษ์ความชั่วของมัน
รักษาความต่อเนื่องของการกระทำชั่วของมันต่อต้านสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกละทั้งหลาย
และทำลายธรรมเนียมปฏิบัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษยชาติ
การกระทำเหล่านี้ของชาตานเป็นปรปักษ์ต่อพระเจ้า และพวกมันจะถูกทำลายด้วยพระพิโรธของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าชาตานจะมีความเดือดดาลของมันเอง
แต่ความเดือดดาลของมันก็เป็นเพียงวิถีทางหนึ่งในการระบายธรรมชาติที่ชั่วของมัน
เหตุผลที่ว่าทำไมชาตานจึงถูกลงโทษและโกรธเกรี้ยวนั้นเป็นเพราะว่า
กลอุบายที่ไม่สามารถบรรยายได้ของมันได้ถูกเปิดโปงแล้ว แผนร้ายของมันไม่ได้รอดพ้นไปง่ายๆ
ความมั่งคั่งใหญ่โตและความอยากอันบ้าคลั่งของมันที่จะแทนที่พระเจ้าและทำตัวเป็นพระเจ้าได้ถูกปราบพอส
ละสลัดกัน
และเป้าหมายของมันที่จะควบคุมมนุษยชาติทั้งหมดตอนนี้ไม่เป็นผลแล้วและไม่มีวันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้
สิ่งที่หุคแผนร้ายของชาตานไม่ให้เกิดผลและตัดการแพร่กระจายและการอละวาดของความชั่วของชาตานคือ
การที่พระเจ้าทรงเรียกพระพิโรธของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยเหตุผลนี้
ชาตานจึงทั้งเกลียดชังและยำเกรงพระพิโรธของพระเจ้า ในแต่ละครั้งที่พระพิโรธของพระเจ้าเคลื่อนลงมา
พระพิโรธของพระองค์ไม่เพียงแต่เปิดหน้าฉากการปรากฏที่เลวทรามที่แท้จริงของชาตานเท่านั้น
แต่ยังเปิดโปงความอยากที่ชั่วของชาตานต่อความสว่างด้วย และในกระบวนการนั้น
เหตุผลของความเดือดดาลของชาตานต่อมนุษยชาติก็ถูกแผ้วถาง
การปะทุความเดือดดาลของชาตานคือการเผยที่แท้จริงถึงธรรมชาติที่ชั่วของมัน
และคือการเปิดโปงกลอุบายของมัน
แน่นอนว่าทุกครั้งที่ชาตานเดือดดาลเป็นการประกาศถึงการทำลายล้างสิ่งที่ชั่วและการปกป้องและการทำให้สิ่งที่
เป็นบวกละดำเนินต่อไป มันประกาศถึงความจริงที่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “ทำการกล่าวหาที่ไม่มีมูล” อ้างอิงถึงวิธีการที่มารใช้เพื่อทำอันตรายผู้คน
2. “พิทักษ์อย่างแน่นหนา” บ่งบอกว่าวิธีการที่มารใช้ก่อความทุกข์ร้อนให้ผู้คนนั้นชั่วช้าเป็นพิเศษ
และควบคุมผู้คนมากเกินไปจนพวกเขาไม่มีที่ให้อยับ
3. “กลืน” หมายถึงพฤติกรรมชั่วช้าของกษัตริย์ของพวกมาร ซึ่งช่วงชิงผู้คนทั้งตัว

4. “บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรม” เป็นประเภทเดียวกับ “กลุ่มอันธพาล”

5. “มีอาจย่อยสลายในทางชีวภาพ” ในที่นี้มีเจตนาให้เป็นถ้อยคำล้อเลียน

โดยหมายความว่าผู้คนเข้มงวดในความรู้ วัฒนธรรม และทักษะทางจิตวิญญาณของพวกเขา

6. “เตร่ไปโดยอิสระ อยู่นอกเงื้อมมือของกฎหมาย” บ่งบอกว่ามARN นั้นคลุ้มคลั่งและวิ่งพล่าน

7. “ความโกลาหลสิ้นเชิง” อ้างอิงถึงวิธีที่พฤติกรรมรุนแรงของมARN นั้นมีอาจที่จะพบเห็นได้

8. “บอบช้ำและสะบักสะบอม” อ้างอิงถึงใบหน้าอันน่าเกลียดของกษัตริย์ของพวกมARN

9. “เติมพันทุกสิ่งทุกอย่างในการโยนลูกเต๋ารั้งเดียว”

หมายความว่าถึงการวางเงินทั้งหมดของใครคนหนึ่งในการเติมพันครั้งเดียวด้วยความหวังว่าจะชนะในท้ายที่สุด
นี่คือคำอุปมาสำหรับกลยุทธ์อันมั่งร้ายและสามัญของมARN จำนวนนี้ใช้กันในทางเย้ยหยัน

ก. สี่ตำราและห้าคัมภีร์เป็นตำราที่เชื่อถือได้ของลัทธิขงจื้อในประเทศจีน

ข.

พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยอุปนิสัยเยี่ยงชาตานของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามและธรรมชาติแก่นแท้ของพวกเขา

81. แหล่งที่มาของการต่อต้านและการเป็นกบฏต่อพระเจ้าของมนุษย์ก็คือความเสื่อมทรามของเขาโดยชาตาน เพราะความเสื่อมทรามของชาตาน มโนธรรมของมนุษย์จึงได้ฉ่ำขามากขึ้น เขาไม่มีศีลธรรม ความคิดของเขาเสื่อม และเขามีทัศนคติทางจิตใจที่ล้าหลัง ก่อนที่เขาจะถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้ติดตามพระเจ้าโดยธรรมชาติและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์หลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านั้น เขามีสำนึกรับรู้และมโนธรรมที่ถูกต้องโดยธรรมชาติ และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ ภายหลังจากที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม สำนึกรับรู้ มโนธรรม

และสภาวะความเป็นมนุษย์ดั้งเดิมของมนุษย์ก็ทึบเขลาและถูกชาตานทำให้เสื่อมลง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้สูญเสียความเชื่อฟังและความรักของเขามีต่อพระเจ้า สำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้กลายเป็นผิดปกติวิสัย อุปนิสัยของเขาได้กลายเป็นเช่นเดียวกับอุปนิสัยของสัตว์ตัวหนึ่ง

และความเป็นกบฏของเขาต่อพระเจ้านี้เกิดขึ้นบ่อยขึ้นและรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก กระนั้นก็ตามมนุษย์ยังคงไม่รู้และไม่ระลึกถึงการนี้ได้ และเพียงต่อต้านและเป็นกบฏอย่างหุนหันพลันแล่น อุปนิสัยของมนุษย์ถูกเผยในการแสดงออกทั้งหลายของสำนึกรับรู้ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และมโนธรรมของเขา เพราะสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขานั้นไม่น่าไว้วางใจ และมโนธรรมของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก ด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า หากสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขาย่อมเป็นไปได้

เช่นเดียวกับการสอดคล้องกันกับน้ำพระทัยพระเจ้า หากสำนึกรับรู้ของมนุษย์ไม่น่าไว้วางใจ เขาย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า “สำนึกรับรู้ที่ปกติ”

หมายถึงการเชื่อฟังและการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หมายถึงการโหยหาในพระเจ้า

หมายถึงการมีความสมบูรณ์ต่อพระเจ้า และหมายถึงการมีมโนธรรมต่อพระเจ้า

นั่นหมายถึงการเป็นหัวใจและจิตใจหนึ่งเดียวต่อพระเจ้า และการไม่ต่อต้านพระเจ้าโดยจงใจ

การมีสำนึกรับรู้ที่ผิดปกติวิสัยไม่ได้เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมนุษย์ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม

เขาจึงได้คิดมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าขึ้นมา

และเขาไม่เคยมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือการโหยหาในพระองค์เลย

โดยยังไม่ได้พูดถึงมโนธรรมที่มีต่อพระเจ้าเลย มนุษย์ต่อต้านพระเจ้าและตัดสินพระองค์โดยจงใจ

และยิ่งไปกว่านั้น ยังกล่าวคำฟรุสวาทใส่พระองค์ลับหลังพระองค์ มนุษย์ตัดสินพระเจ้าลับหลังพระองค์

ด้วยความรู้อันชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า มนุษย์ไม่มีเจตนาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

และเพียงสร้างข้อเรียกร้องและคำร้องขอแบบไม่ลืมหูลืมตาจากพระองค์ ผู้คนเช่นนั้น—

ผู้คนผู้ซึ่งมีสำนึกรับรู้อันผิดปกติวิสัย—

ไม่สามารถที่จะรู้จักพฤติกรรมของพวกเขาเองหรือที่จะเสียใจในความเป็นกบฏของพวกเขา

หากผู้คนสามารถรู้จักตัวเองได้ พวกเขาก็ย่อมได้รับเอาสำนึกรับรู้ของพวกเขากลับมาแล้วเล็กน้อย

ยิ่งผู้คนผู้ซึ่งไม่สามารถรู้จักตัวเองมีความเป็นกบฏต่อพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งมีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องน้อยลงเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

82. ภายหลังจากหลายพันปีแห่งความเสื่อมทราม มนุษย์ด้านชาและปัญญาทึบ

เขาได้กลายเป็นปีศาจตนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

จนถึงขนาดที่ความเป็นกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้านั้น ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือทั้งหลาย ว่าด้วยประวัติศาสตร์

และกระทั่งมนุษย์เองก็ไม่สามารถที่จะพรรณนาพฤติกรรมอันเป็นกบฏของเขาได้อย่างครบถ้วน—

ด้วยเหตุที่มนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างล้ำลึก

และได้ถูกซาตานนำพาให้ออกนอกกลุ่มออกทางไปถึงขนาดที่พวกเขาไม่รู้อะไรที่จะหันไปทางใด แม้กระทั่งวันนี้

มนุษย์ยังคงทรยศพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เห็นพระเจ้า เขาทรยศพระองค์ และเมื่อเขาไม่สามารถเห็นพระเจ้า

เขาก็ทรยศพระองค์ด้วยเช่นกัน

มีแม้กระทั่งพวกที่เมื่อได้เป็นประจักษ์พยานในคำสาปแช่งของพระเจ้าและพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว

ก็ยังทรยศพระองค์ และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้ว

และว่ามนิธรรมของมนุษย์ก็ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้วด้วยเช่นกัน

มนุษย์ที่เราเฝ้ามองคือสัตว์เดียรัจฉานตัวหนึ่งในเครื่องแต่งกายของมนุษย์ เขาเป็นอสรพิษตัวหนึ่ง

และไม่สำคัญว่าเขาพยายามทำตัวให้ดูเหมือนว่าเขาคือคนดีต่อหน้าต่อตาของเราเพียงใด เราจะไม่มีวันเมตตาต่อเขา

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่มีการจับความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างเขากับคำ

ในความแตกต่างระหว่างความจริงกับสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง สำนึกรับรู้ของมนุษย์ด้านชาจึงนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะได้รับพระพร สถานะความเป็นมนุษย์ของเขาต่ำศักดิ์ยิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะมีอธิปไตยของกษัตริย์ เขาจะสามารถเป็นกษัตริย์ของใครได้

ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนั้น? เขาที่มีสถานะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นจะสามารถนั่งบนบัลลังก์ได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่มีความละเอียดใจจริงๆ! เขาคือผู้เคราะห์ร้ายที่ทะนงตนคนหนึ่ง!

สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่ปรารถนาจะได้รับพระพร

เราขอแนะนำให้เจ้าหากระจกเงาหนึ่งบานแล้วมองดูภาพสะท้อนอันน่าเกลียดของเจ้าเองเสียก่อน—

เจ้ามีสิ่งที่เป็นในการเป็นกษัตริย์หรือไม่? เจ้ามีหน้าตาเหมือนผู้หนึ่งซึ่งสามารถได้รับพระพรหรือไม่?

ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเลยแม้แต่น้อยและเจ้ายังไม่ได้้นำความจริงใดๆ มาปฏิบัติเลย
กระนั้นเจ้ายังคงปรารถนาที่จะมีวันพรุ่งนี้ที่น่าอัศจรรย์อยู่อีก เจ้ากำลังหลอกตัวเอง!
มนุษย์ซึ่งเกิดมาในดินแดนอันโสมมเช่นนั้น ได้ถูกตั้งคัมทำให้งมงายอย่างรุนแรง
เขาได้รับอิทธิพลจากจริยธรรมแบบศักดินา และเขาได้รับการสอน ณ “สถาบันอุดมศึกษา” การคิดล้าหลัง
ศีลธรรมอันเสื่อมทราม มุมมองชีวิตแบบคับแคบ ปรัชญาเพื่อการดำรงชีวิตที่น่ารังเกียจ
การดำรงอยู่อันไร้ค่าอย่างที่สุด และรูปแบบการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมทั้งหลายอันต่ำทราม—
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รูล้ำเข้าไปในหัวใจของมนุษย์อย่างรุนแรง
และได้บ่อนทำลายและโจมตีโนธรรมของเขาอย่างรุนแรง ผลก็คือ
มนุษย์ยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งต่อต้านพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ
อุปนิสัยของมนุษย์กลายมาเป็นชั่วช้ามากขึ้นในแต่ละวัน และไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจยอมสละสิ่งใดๆ
เพื่อพระเจ้า ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน มนุษย์ไม่ทำอะไรเลยเว้นแต่ไล่ตามเสาะหาความยินดี
โดยยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความเสื่อมทรามของเนื้อหนังในดินแดนแห่งโคลน
แม้กระทั่งพวกเขาได้ยินความจริง พวกที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องการนำความจริงไปปฏิบัติ
และพวกเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะแสวงหาพระเจ้า ต่อให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏของพระองค์แล้วก็ตาม
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถมีโอกาสดำรงความรอดได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างได้อย่างไร?

คัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

83.

การเปิดเผยถึงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ไม่ได้มีแหล่งที่มาอยู่ในสิ่งใดมากไปกว่ามโนธรรมที่ทืบเขลาของ
มนุษย์ ธรรมชาติอันมั่งร้ายของเขา และสำนึกที่รับรู้อันไม่น่าไว้วางใจของเขา
หากมโนธรรมและสำนึกที่รับรู้ของมนุษย์สามารถกลายเป็นปกติได้อีกครั้ง
เขาก็ย่อมจะกลายเป็นใครบางคนซึ่งเหมาะสมสำหรับการใช้งานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เป็นเพียงเพราะมโนธรรมของมนุษย์นั้นมึนชาหมด และเพราะสำนึกที่รับรู้ของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยถูกต้อง
กำลังทืบเขลายิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนมนุษย์กำลังเป็นกบฏต่อพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ
จนถึงขั้นที่ว่าเขากระทั่งได้ตรึงพระเยซูบนกางเขนและไม่ยอมให้การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายของพระเจ้าเข้าสู่
พระนิเวศของพระองค์ และกล่าวโทษเนื้อหนังของพระเจ้า และมองเนื้อหนังของพระเจ้าว่าต่ำต้อย
หากมนุษย์มีแต่เพียงสภาวะความเป็นมนุษย์เล็กน้อย

เขาคงจะไม่โหดร้ายถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า หากเขามีแต่เพียงสำนึกรับรู้เล็กน้อย

เขาคงจะไม่ชั่วช้าถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ หากเขามีแต่เพียงมโนธรรมเล็กน้อย เขาคงจะไม่ “ขอบคุณ” ต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในหนทางนี้ มนุษย์ใช้ชีวิตในยุคสมัยของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

กระนั้นเขายังไม่สามารถที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทรงมอบโอกาสที่ดีเช่นนี้ให้เขา และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับสาปแช่งการเสด็จมาของพระเจ้า

หรือเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และดูเหมือนว่าจะต่อต้านข้อเท็จจริงนั้นและเบือนหน้ากับข้อเท็จจริงนั้น

ไม่ว่ามนุษย์จะปฏิบัติต่อการเสด็จมาของพระเจ้าอย่างไร สรุปสั้นๆ คือ

พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างอดทนเสมอมา—

แม้ว่ามนุษย์ไม่เคยต้อนรับพระองค์เลยแม้แต่เล็กน้อย และทำการร้องขอจากพระองค์อย่างหุนหวนกตาบอด

อุปนิสัยของมนุษย์ได้กลายเป็นชั่วช้ายิ่งนัก สำนึกรับรู้ของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก

และมโนธรรมของเขาได้ถูกมารร้ายเหยียบย่ำอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้เป็นมโนธรรมดั้งเดิมของมนุษย์มานานแล้ว

มนุษย์ไม่เพียงออกตัญญูต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ที่ประทานชีวิตและพระคุณมากมายเพียงนั้นให้แก่มวลมนุษย์เท่านั้น แต่กระทั่งยังได้กลายเป็นไม่พอใจต่อพระเจ้าที่ทรงมอบความจริงแก่เขา

นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่มีความสนใจในความจริงแม้แต่น้อย เขาจึงได้ไม่พอใจต่อพระเจ้า

ไม่เพียงแค่มนุษย์ไม่สามารถที่จะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เท่านั้น

แต่เขายังพยายามที่จะเก็บเอาความโปรดปรานทั้งหลายจากพระองค์

และอ้างเอาผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ว่าสิ่งซึ่งมนุษย์ได้ถวายแด่พระเจ้านับเป็นหลายสิบเท่าด้วยเช่นกัน

ผู้คนที่มิมโนธรรมและสำนึกรับรู้เช่นนั้นคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญยิ่งใหญ่

และยังคงเชื่อว่าพวกเขาได้สละตัวพวกเขาเพื่อพระเจ้ามากมายยิ่งนักแล้ว

และว่าพระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขาน้อยเกินไป มีผู้คนผู้ซึ่งเมื่อได้ถวายน้ำหนึ่งถ้วยให้เราแล้ว

ก็ยื่นมือของพวกเขาออกมาและเรียกร้องให้เราจ่ายเป็นนมสองถ้วยให้พวกเขา

หรือเมื่อได้ถวายห้องให้เราเป็นเวลาหนึ่งคืนแล้ว ก็เรียกร้องให้เราจ่ายค่าเช่าเป็นเวลาหลายคืน

ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นและมโนธรรมเช่นนั้น เจ้ายังคงสามารถปรารถนาที่จะได้รับชีวิตได้อย่างไร?

เจ้าช่างเป็นเหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยามเสียจริง!

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

84. หากเราไม่ได้เปิดโปงความน่าเกลียดในส่วนลึกของหัวใจของพวกเจ้าออกมา
 เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าแต่ละคนก็คงจะวางมงกุฎไว้บนหัวของเจ้าและเก็บความรุ่งโรจน์ทั้งหมดไว้เพื่อตัวพวกเจ้าเอง
 ธรรมชาติอันโอหังและทะนงตนของพวกเจ้าขับดันพวกเจ้าให้ทรยศต่อมโนธรรมของเจ้าเอง
 ให้ต่อต้านและเป็นกบฏต่อพระคริสต์ และเปิดเผยความอัปยศของพวกเจ้าออกมา ด้วยเหตุนี้ เจตนา
 มโนคติที่หลงผิด ความอยากอันฟุ้งเฟ้อและดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภของพวกเจ้าจึงถูกนำมาเผยให้รู้ทั่วกัน
 และกระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงพูดพร่ำต่อไปเกี่ยวกับความปรารถนาอันแรงกล้าของเจ้าที่มีมาตลอดชีวิตเพื่อพระราช
 กิจของพระคริสต์ และพร่ำพูดความจริงที่พระคริสต์ตรัสไว้นานมาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่คือ “ความเชื่อ”
 ของพวกเจ้า—“ความเชื่อที่ปราศจากราศี” ของพวกเจ้า เราได้ขี้มนุษย์ไว้กับมาตรฐานที่เคร่งครัดมาโดยตลอด
 หากความจงรักภักดีของเจ้ามาพร้อมกับเจตนาและสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน
 เช่นนั้นแล้วเราน่าจะอยู่โดยปราศจากสิ่งที่เรียกว่าความจงรักภักดีของเจ้าจะดีเสียกว่า
 เพราะเราชิงชังพวกที่หลอกลวงเราผ่านเจตนาทั้งหลายของพวกเขาและบีบคั้นเราด้วยสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน
 เราหวังเพียงให้มนุษย์นั้นจงรักภักดีต่อเราอย่างบริบูรณ์ และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์—และเพื่อพิสูจน์—
 คำๆเดียว นั่นก็คือความเชื่อ เราดูหมิ่นการใช้คำประจบสอพลอทั้งหลายของพวกเจ้าเพื่อพยายามทำให้เราชื่นบาน
 เพราะเรานั้นปฏิบัติต่อพวกเจ้าด้วยความจริงใจเสมอมา
 และดังนั้นจึงหวังให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราด้วยความเชื่อที่แท้จริงเช่นเดียวกัน
 เมื่อพูดถึงความเชื่อคนจำนวนมากอาจคิดว่าพวกเขาติดตามพระเจ้าเพราะพวกเขามีความเชื่อ
 และหากไม่เช่นนั้นแล้ว คงจะไม่สู้ทนต่อความทุกข์เช่นนั้น ดังนั้นเราจึงถามคำถามนี้กับเจ้าว่า:
 หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า เหตุใดเจ้าจึงไม่เคารพพระองค์ หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า
 ทำไมจึงไม่มีความยำเกรงพระองค์แม้แต่น้อยในหัวใจของเจ้า เจ้ายอมรับว่าพระคริสต์คือพระเจ้าที่จุติมาบังเกิด
 เช่นนั้นแล้วทำไมเจ้าจึงถือว่าพระองค์น่าเหยียดหยาม เหตุใดเจ้าจึงปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไม่เคารพ
 เหตุใดเจ้าจึงดัดสันพระองค์อย่างเปิดเผย เหตุใดเจ้าจึงคอยสอดแนมความเคลื่อนไหวของพระองค์เสมอ
 เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมมอบมอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระองค์
 เหตุใดเจ้าจึงไม่ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับพระวาทะของพระองค์
 เหตุใดเจ้าจึงพยายามที่จะบีบคั้นพระองค์และปล้นเครื่องบูชาของพระองค์ไปจากพระองค์
 เหตุใดเจ้าจึงพูดแทนพระคริสต์
 เหตุใดเจ้าจึงดัดสันว่าพระราชกิจของพระองค์และพระวาทะของพระองค์นั้นถูกต้องหรือไม่
 เหตุใดเจ้าจึงกล้าหมิ่นประมาทพระองค์กลับหลังพระองค์ สิ่งเหล่านี้และสิ่งอื่นๆ
 คือสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นความเชื่อของเจ้าอย่างนั้นหรือ

ตัดตอนมาจาก “เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

85. หากเจ้าใช้มนต์อันหลงผิดของเจ้าเองเพื่อวัดและจำกัดเขตพระเจ้า

ราวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง และหากเจ้าจำกัดเขตพระเจ้า

ให้อยู่ภายในขอบเขตของพระคัมภีร์และจำกัดวงพระองค์ไว้ในวงเขตงานที่จำกัดอย่างสิ้นเชิง

เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า

เพราะพวกยิวในยุคพันธสัญญาเดิมรับเอาพระเจ้าเป็นรูปเคารพในรูปสัณฐานตายตัวที่พวกเขายึดถือไว้ในหัวใจ

องพวกเขา ราวกับว่าพระเจ้าทรงรับการเรียกขานได้ว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้น

และพระองค์ที่ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้นที่อาจเป็นพระเจ้าได้

และเพราะมนุษยชาติได้รับใช้และนมัสการพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว (ที่ไร้ชีวิต)

พวกเขาจึงได้ตอกตรึงพระเยซูในเวลานั้นไว้บนกางเขน ตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต—

พระเยซูผู้ไร้ความผิดจึงได้รับโทษประหารด้วยเหตุดังนี้ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ต่อการกระทำผิดใดๆ

กระนั้นมนุษย์ก็ยังปฏิเสธที่จะละเว้นไม่ทำร้ายพระองค์

และยืนยันที่จะตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต และดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขน

มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงไม่เปลี่ยนแปลง และนิยามพระองค์บนพื้นฐานของหนังสือเล่มเดียว

นั่นคือพระคัมภีร์ ประหนึ่งว่ามนุษย์มีความเข้าใจบริบูรณ์ในการบริหารจัดการของพระเจ้า

ประหนึ่งว่ามนุษย์ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำไว้ในฝ่ามือของเขา ผู้คนนั้นไร้สาระอย่างที่สุด

โอหังอย่างที่สุด และพวกเขาทั้งหมดมีพรสวรรค์ในการพูดเกินจริง

ไม่ว่าความรู้ในเรื่องพระเจ้าของเจ้าจะมากมายเพียงใด เรายังคงพูดว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า

พูดว่าเจ้าเป็นใครบางคนที่ต่อต้านเจ้ามากที่สุด และพูดว่าเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า

เพราะเจ้าไม่มีความสามารถอย่างที่สุดในการเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและเดินบนเส้นทางแห่งการถูกทำให้

มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทำไมพระเจ้าทรงไม่เคยพึงพอพระทัยกับการกระทำต่างๆ ของมนุษย์เล่า?

เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะเขามีมนต์อันหลงผิดมากเกินไป

และเพราะความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย

แต่กลับทวนซ้ำอรรถบทเดิมอย่างน่าเบื่อหน่ายโดยปราศจากความเปลี่ยนแปลง

และใช้วิธีเข้าหาแบบเดิมกับทุกสถานการณ์ และดังนั้น หลังจากที่ได้ทรงเสด็จมายังแผ่นดินโลกในวันนี้

พระเจ้าจึงทรงถูกมนุษย์ตอกตรึงกับกางเขนอีกครั้ง มนุษยชาติช่างโหดร้าย! การรู้เห็นเป็นใจและเล่ห์เพทุบาย

การคว่ำกระซอกและฉกฉวยสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากคนอื่น การแก่งแย่งชื่อเสียงและความมั่งคั่ง

การเข่นฆ่ากันและกัน—เมื่อไหร่มันจะสิ้นสุดเสียที? ถึงแม้ว่าจะมีพระวจนะนับหลายแสนคำที่พระเจ้าทรงตรัส

ไม่มีใครที่คิดได้สักคน ผู้คนปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของครอบครัว ลูกชายและลูกสาวของตน เพื่ออาชีพการงาน

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้า ตำแหน่งหน้าที่ ความเหลิงในลาภยศ และเงินทองของตน

เพื่ออาหาร เสื้อผ้า และเนื้อหนัง แต่มีใครสักคนหรือไม่ที่มีการกระทำต่างๆ ซึ่งเป็นไปเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?
แม้แต่ในท่ามกลางผู้ที่ปฏิบัติเพื่อพระเจ้า ก็มีเพียงไม่กี่คนนักที่รู้จักพระเจ้า

มีผู้คนที่สักคนที่ไม่ได้ปฏิบัติบนผลประโยชน์ของตนเอง? มีสักคนที่ไม่กดขี่หรือกีดกันบุคคลอื่นๆ
เพื่อที่จะปกป้องตำแหน่งหน้าที่ของตนเอง? และดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงถูกตัดสินประหารชีวิตโดยผลการกินจะนับครั้งได้

และบรรดาผู้พิพากษาปาเถื่อนจำนวนนับไม่ถ้วน ได้กล่าวโทษพระเจ้าและได้ตอกตรึงพระองค์กับกางเขนอีกครั้ง
จะมีสักคนที่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรมเพราะการที่พวกเขาปฏิบัติเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?

ตัดตอนมาจาก “คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

86.

ผู้คนมากมายไม่ต่อต้านพระเจ้าและไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระรา
ชกิจอันหลากหลายและแตกต่างกันของพระเจ้า

และนอกจากนั้นเพราะพวกเขามีความรู้และคำสอนแค่ทางอ้อมที่จะใช้ประเมินพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีใช้หรือไม่? แม้ว่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้คนเช่นนี้จะผิวเผิน แต่พวกเขาก็โอหังและหลงใหลในธรรมชาติ
และพวกเขาคำนิ่งถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการเหยียดหยาม

เพิกเฉยต่อการบ่มวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยิ่งกว่านั้นใช้ข้อโต้แย้งต่างๆ ไร้สาระของพวกเขามาเพื่อ
“ยืนยัน” พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขายังเล่นละครตบตาอีกด้วย

และหลงเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในการเรียนรู้และความคงแก่เรียนของตัวเอง

และหลงเชื่อมั่นว่าพวกเขามีความสามารถที่จะเดินทางข้ามโลกได้

ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดูหมิ่นและทรงปฏิเสธหรือ

และพวกเขาจะไม่ถูกยุคลใหม่ขจัดสิ้นหรือ?

พวกที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย

ไม่ใช่ผู้คนตัวเล็กที่ไม่รู้เท่าทันและได้รับข่าวสารน้อยเกินไป

ซึ่งเพียงกำลังพยายามอวดว่าพวกเขาหลักแหลมเพียงใดหรือ? ด้วยความรู้เรื่องพระคัมภีร์เพียงน้อยนิด

พวกเขาพยายามนั่งคร่อม “สถาบันวิชาการ” ของโลก ด้วยคำสอนเพียงผิวเผินเพื่อใช้สอนผู้คน

พวกเขาพยายามย้อนกลับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพยายามทำให้พระราชกิจหมุนรอบกระบวนการขบคิดของพวกเขาเอง

เพราะพวกเขามีสายตาสั้นพวกเขาก็พยายามมองดู 6,000 ปีแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยการชำเลื่องครั่งเดียว

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีสำนึกรับรู้ที่มีค่าคู่ควรต่อการกล่าวถึงแต่อย่างใด!

อันที่จริงยิ่งผู้คนมีความรู้เรื่องพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งตัดสินพระราชกิจของพระองค์ช้าลงเท่านั้น

นอกจากนี้พวกเขาพูดถึงความรู้เรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้เพียงเล็กน้อย แต่พวกเขาไม่ได้หุนหันพลันแล่นในการตัดสินของพวกเขา ยิ่งผู้คนที่รู้เรื่องพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็นิ่งโง่งและหลงตัวเองมากขึ้นเท่านั้น และพวกเขาก็ยิ่งประกาศการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหยาบคายมากขึ้นเท่านั้น—ฉะนั้น พวกเขาก็พูดถึงทฤษฎีเท่านั้น และไม่เสนอหลักฐานจริงแท้ใดๆ ผู้คนเช่นนี้ไม่มีค่าอะไรเลย พวกที่เห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องเล่นๆ เป็นคนเหลวไหลและ! พวกที่ไม่ระมัดระวังเมื่อพวกเขาเผชิญกับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพูดมาก ค่วนตัดสิน ผู้ซึ่งให้อิสระเต็มที่แก่สัญชาตญาณตามธรรมชาติของพวกเขาที่จะปฏิเสธความถูกต้องของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้ซึ่งดูแคลนและหมิ่นประมาทพระราชกิจด้วยเช่นกัน— ผู้คนที่ขาดความเคารพเช่นนี้ไม่ได้ขาดความรู้เท่าทันต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรอกหรือ? ยิ่งกว่านั้นพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่โง่งอย่างหนัก ผู้คนที่ทะนงตนและไม่สามารถควบคุมได้โดยสันดานหรอกหรือ? แม้ว่าสักวันหนึ่งจะมาถึงเมื่อผู้คนเช่นนี้ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าก็ยังคงไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อพวกเขา พวกเขาไม่เพียงดูถูกพวกที่ทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังหมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เองอีกด้วย ผู้คนที่มั่วเซ่นเช่นนี้จะไม่ได้รับการอภัย ทั้งในยุคนี้และในยุคที่จะมา และพวกเขาจะต้องพินาศในนรกตลอดกาล! ผู้คนที่ขาดความเคารพและหลงระเหิดเช่นนี้กำลังเสแสร้งทำเป็นเชื่อในพระเจ้า และยิ่งผู้คนเป็นเยี่ยงนี้มากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็นิ่งโง่งและมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น พวกคนโง่งเหล่านั้นผู้ซึ่งปราศจากการควบคุมแต่กำเนิด และผู้ซึ่งไม่เคยได้เชื่อฟังผู้ใด ต่างก็ไม่เดินบนเส้นทางนี้ทั้งหมดหรอกหรือ? พวกเขาไม่ต่อต้านพระเจ้าวันแล้ววันเล่า พระเจ้าผู้ทรงใหม่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

87. จงรู้ไว้ว่าพวกเจ้าต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า หรือใช้มโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเองในการประเมินพระราชกิจของวันนี้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้จักรับหลักการต่างๆ ของพระราชกิจของพระเจ้า และเพราะพวกเจ้าไม่ถือจริงจังอย่างเพียงพอต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การที่พวกเจ้าต่อต้านพระเจ้าและขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกิดจากมโนคติอันหลงผิดและความโง่งแต่กำเนิดของพวกเจ้า ไม่ใช่เพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นผิด

แต่เพราะพวกเขารู้ไม่เชื่อฟังเกินไปโดยธรรมชาติ หลังจากพวกเขาได้พบการเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนบางคนก็ถึงกับไม่สามารถพูดด้วยความมั่นใจว่ามนุษย์ได้มาจากไหน
กระนั้นพวกเขาก็กลัวที่จะกล่าวสุนทรพจน์ต่อสาธารณะเพื่อประเมินความถูกต้องและความผิดของพระราชกิจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาถึงกับสั่งสอนบรรดาอัครทูตที่มีพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้มีความคิดเห็น และแย้งกันพูด สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำเกินไป
และไม่มีสำนึกรับรู้ในพวกเขาแม้แต่น้อย
วันนั้นจะมาถึงหรือเมื่อผู้คนเช่นนี้ถูกปฏิเสธโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และถูกเผาด้วยไฟแห่งนรก? พวกเขาไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า แต่กลับวิจารณ์พระราชกิจของพระองค์แทน
และยังพยายามอบรมพระเจ้าถึงวิธีทรงพระราชกิจอีกด้วย ผู้คนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?
มนุษย์มารู้จักพระเจ้าในระหว่างกระบวนการแสวงหาและการมีประสบการณ์
ไม่ใช่โดยผ่านทาง การวิจารณ์ตามอำเภอใจว่ามนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทาง การทรงรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยิ่งความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนถูกต้องแม่นยำมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระองค์น้อยลงเท่านั้น
ในทางกลับกันยิ่งผู้คนรู้จักพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะต่อต้านพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
โมโนคิตีที่หลงผิดของเจ้า ธรรมชาติเก่าของเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ ลักษณะนิสัย
และทัศนคติด้านศีลธรรมของเจ้าเป็น “ทุน” ที่เจ้าใช้ในการต้านทานพระเจ้า และยังเจ้ากลายเป็นเสื่อมทราม เลว
และต่ำช้ามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
พวกที่ถูกครอบงำโดยโมโนคิตีที่หลงผิดอย่างแรงกล้า
และที่มีอุปนิสัยเห็นตัวเองถูกต้องจะยิ่งมีความเป็นศัตรูกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์มากขึ้นไปอีก
ผู้คนเช่นนี้คือศัตรูของพระคริสต์ หากโมโนคิตีที่หลงผิดของเจ้าไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วพวกมันก็จะต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ เจ้าจะไม่มีวันเข้ากันได้กับพระเจ้า
และจะอยู่ห่างจากพระองค์เสมอ

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

88. ใครก็ตามที่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระองค์
และใครก็ตามที่ได้มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว
แต่ยังไม่พยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยก็ยิ่งถือว่าเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าขึ้นไปอีก
มีบรรดาผู้ที่อ่านพระคัมภีร์ในคริสตจักรอันอลังการและสวดท่องพระคัมภีร์ตลอดทั้งวัน
แต่กระนั้นก็ไม่มีการสักคนท่ามกลางพวกเขาที่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่มีใครสักคนท่ามกลางพวกเขาที่สามารถรู้จักพระเจ้า

นับประสาอะไรที่คนหนึ่งคนใดท่ามกลางพวกเขาจะสามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาทั้งหมดเป็นคนถ่อยไร้ค่า และแต่ละคนยื่นคำหว่าสั่งสอนพระเจ้า

พวกเขาตั้งใจต่อต้านพระเจ้าแม้ขณะที่พวกเขากำลังประจักษ์ของพระองค์ พวกเขาอ้างความเชื่อในพระเจ้า แต่ยังคงกินเนื้อหนังและดื่มโลหิตของมนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดคือเหล่ามารที่กลืนกินดวงจิตของมนุษย์ เหล่าปีศาจผู้เป็นหัวหน้าที่จงใจวางทางผู้ที่พยายามก้าวลงบนเส้นทางที่ถูกต้อง

และคือเครื่องสะดุดทั้งหลายที่คอยขัดขวางข้าพเจ้าที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาอาจดูมี

“องค์ประกอบอันเพียบพร้อม” แต่ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า

คนเหล่านั้นมิใช่สิ่งอื่นใดนอกเสียจากศัตรูของพระคริสต์ที่นำผู้คนให้ยืนต้านพระเจ้า?

ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า พวกเขาคือมารที่มีชีวิตซึ่งทุ่มเททุกทิศเพื่อการกลืนกินดวงจิตของมนุษย์?

พวกเขาที่ยกย่องตนเองสูงส่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในหมู่มนุษย์

ในขณะที่ผู้ที่ถ่อมใจตนเองคือผู้ที่ได้รับเกียรติที่สุด และพวกที่คิดว่าตนรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

และยิ่งไปกว่านั้น

สามารถกล่าวประกาศพระราชกิจของพระเจ้าต่อผู้อื่นอย่างเอิกเกริกเกรียวกราวแม้ในขณะที่พวกเขามองตรงมายังพระองค์—พวกนี้คือผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่สุดในหมู่มนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นปราศจากคำพยานของพระเจ้า โอหัง

และเต็มไปด้วยความทะนงตน บรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าน้อยเกินไป

ทั้งที่มีประสบการณ์จริงและมีความรู้ที่สัมพันธ์กับสถานการณ์จริงเกี่ยวกับพระองค์นั้น

คือผู้ที่พระองค์ทรงรักอย่างที่สุด มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคำพยานอย่างแท้จริง

และสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง

พวกที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าแต่ยังไม่ปฏิบัติไปตามความจริงคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแต่ยังคัดค้านแก่นสารในพระวณะของพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

มีจิตใจที่จะทำการกบฏคือผู้ต่อต้านพระเจ้า พวกที่ดัดสินพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

และใครก็ตามที่ไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเป็นพยานต่อพระองค์คือผู้ต่อต้านพระเจ้า

ดังนั้นเรารับรู้พวกเจ้า นั่นคือ หากพวกเจ้ามีความเชื่อจริงๆ ว่าเจ้าสามารถเดินบนเส้นทางนี้ได้

เช่นนั้นแล้วจงเดินตามเส้นทางนี้ต่อไป แต่หากพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะละเว้นจากการต่อต้านพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าควรเดินออกห่างก่อนที่จะสายเกินไปยอมเป็นการดีที่สุด มิฉะนั้นแล้ว

โอกาสที่สิ่งทั้งหลายจะออกมาแล้วร้ายสำหรับเจ้านั้นพุ่งสูงสุดแล้ว

เพราะธรรมชาติของพวกเจ้านั้นก็แค่เสื่อมทรามเกินไป

เจ้าไม่มีสักเสี้ยวกระฝีกของความจงรักภักดีหรือการเชื่อฟัง

หรือหัวใจสักดวงที่กระหายความชอบธรรมและความจริง หรือความรักเพื่อพระเจ้า

อาจกล่าวได้ว่าสภาพการณ์ของพวกเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือความยุ่งเหยิงเต็มที

เจ้าไม่สามารถทำตามสิ่งที่เจ้าควรทำตาม และไร้ความสามารถที่จะพูดสิ่งที่ควรพูด สิ่งที่เจ้าควรนำมาปฏิบัติ

เจ้าก็ล้มเหลวที่จะนำมาปฏิบัติ และหน้าที่การงานที่เจ้าควรทำให้ลุล่วง เจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะทำงานลุล่วงได้

เจ้าไม่มีความจงรักภักดี มโนธรรม การเชื่อฟัง หรือปณิธานที่เจ้าควรมี

เจ้าไม่ได้สืบทอดความทุกข์ที่เจ้าสมควรต้องสืบทอด และเจ้าไม่มีความเชื่อที่เจ้าควรมี ง่ายเลยทีเดียวก็คือ

พวกเจ้าไร้ซึ่งคุณธรรมอันใดโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ พวกเจ้าไม่อับอายหรือก่นด่าหรือในการที่จะใช้ชีวิตต่อไป?

ให้เราชักชวนพวกเจ้าว่าเจ้าควรปิดตาของเจ้าอยู่ในการพักผ่อนชั่ววันวันครั้งจะดีเสียกว่า

ด้วยผลจากการนั้นพระเจ้าจะได้ไม่ทรงกังวลในเรื่องของพวกเจ้าและไม่ทรงทุกข์เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า

พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า และก็ยังไม่รู้น้ำพระทัยของพระองค์ เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

และก็ยังไร้ความสามารถที่จะคงเส้นคงวาไปตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์ได้ เจ้าเชื่อในพระเจ้า

และก็ยังไม่รู้จักพระองค์ และเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากเป้าหมายที่จะเพียรพยายามค้นค้นไป

ปราศจากคุณค่าใดๆ ปราศจากความหมายใดๆ เจ้าใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และยังไม่มิมโนธรรม

ความสัตย์สุจริต หรือความน่าเชื่อถือเลยแม้ในระดับเบาบางที่สุด—

พวกเจ้ายังสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่หลอกหลวงพระองค์ ที่มากไปกว่านั้น

เจ้าเอาเงินของพระเจ้าไปและกินของถวายที่มีผู้ทำให้พระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าก็ยังคงล้มเหลวที่จะแสดงความคำนึงแม้เพียงแผ่วบางที่สุดต่อความรู้สึกของพระเจ้าหรือมโนธรรมที่เลื่อนราง

ที่สุดต่อพระองค์ เจ้าไม่สามารถทำสำเร็จได้แม้แต่ชื่อเรียกหรืออันสัพเพเหระที่สุดของพระเจ้า

พวกเจ้ายังคงสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? การกินอาหารที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า

และหายใจรับออกซิเจนที่พระองค์ประทานให้เจ้า และชื่นชมพระคุณของพระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าก็ยังไม่มีความรู้แม้เพียงแผ่วแผ่นที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย ในทางกลับกัน

เจ้าได้กลายเป็นผู้ไม่มีประโยชน์อันใดซึ่งต่อต้านพระเจ้า นั่นไม่ทำให้เจ้าเป็นสัตว์ร้ายที่ด่ายิ่งกว่าสุนัขหรือ?

ท่ามกลางบรรดาสัตว์ มีสัตว์ใดบ้างที่มุ่งร้ายไปกว่าพวกเจ้า?

คัดตอนมาจาก “ผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่รู้จักพระเจ้าคือผู้คนที่ต่อต้านพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

89. ปัญหาที่ใหญ่โตที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่าเขารักแต่สิ่งต่างๆ ที่เขาไม่สามารถเห็นหรือแตะต้องได้ สิ่งต่างๆ

ที่ลึกลับและน่าอัศจรรย์อย่างสูงสุด และที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้และที่มนุษย์ซึ่งต้องตายมีอาจบรรลุได้

ยิ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งวิเคราะห์พวกมันมากขึ้นเท่านั้น

และผู้คนถึงขนาดไล่ตามเสาะหาพวกมันโดยไม่สนใจสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และพยายามที่จะได้รับพวกมันมา

ยิ่งพวกมันไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนที่ยิ่งพินิจพิเคราะห์และวิเคราะห์พวกมันอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่านั้น โดยถึงขั้นรังสรรค์ความคิดต่างๆ แบบละเอียดยิบของพวกเขาเองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นด้วยซ้ำ ในทางตรงกันข้าม ยิ่งสิ่งต่างๆ สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนที่ยิ่งไม่แยแสต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น พวกเขาแค่มองสิ่งเหล่านั้นแบบดูถูก และถึงขั้นเหยียดหยามพวกมันด้วยซ้ำ

นี่ไม่ใช่ท่าทีของพวกเจ้าที่มีต่องานที่สมจริงที่เรากระทำวันนี้อย่างแน่นอนหรือ?

ยิ่งสิ่งเหล่านั้นสมจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเจ้าก็ยิ่งมีอคติต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น

เจ้าไม่สละเวลาเลยที่จะตรวจดูพวกมัน แต่เพิกเฉยต่อพวกมันไปเสียอย่างนั้น

เจ้าดูหมิ่นข้อพึงประสงค์ที่สมจริงและมาตรฐานค่าเหล่านี้

และถึงขั้นเก็บงำโนคติที่หลงผิดหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงมากที่สุดพระองค์นี้

และไม่สามารถที่จะยอมรับความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระองค์ได้เลยจริงๆ ในหนทางนี้

พวกเจ้าไม่ใช่ยึดมั่นกับการเชื่อที่คลุมเครือหรือ?

พวกเจ้ามีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระเจ้าที่คลุมเครือแห่งอศิตกาล และไม่สนใจในพระเจ้าแท้จริงแห่งวันนี้

นี่ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานและพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงมาจากสองยุคสมัยที่แตกต่างกันหรือ?

นั่น ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่องแห่งฟ้าสวรรค์

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นมนุษย์ตัวเล็กจิ๋วบนแผ่นดินโลกด้วยหรือ? นอกจากนี้

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าที่มนุษย์นัศการนั้นเป็นองค์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยมโนคติที่หลงผิดต่างๆ ของเขา

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นผู้ที่มีเนื้อหนังแท้จริง ซึ่งถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดินโลกหรือ?

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วนั้น

นั่น ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นจริงมากเกินไปจนมนุษย์ไม่ไล่ตามเสาะหาพระองค์หรือ?

เพราะสิ่งที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงขอจากผู้คนแท้ที่จริงแล้วก็คือสิ่งที่ผู้คนไม่เต็มใจที่จะกระทำมากที่สุด

และเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขารู้สึกละอายใจ นี่ไม่ได้กำลังทำให้สิ่งต่างๆ ขากลำบากสำหรับผู้คนหรือ?

นี่ไม่ได้ตีแผ่เผยเป็นของผู้คนหรือ? ในหนทางนี้

พวกเขาเหล่านั้นจำนวนมากที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความเป็นจริงจึงกลายเป็นพวกศัตรูของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏชัดหรือ? ในอดีตนั้น

เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เจ้าอาจจะเป็นคนสำคัญทางศาสนา

หรือเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งซึ่งนับถือพระเจ้า หลังจากพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว

ผู้เชื่อที่นับถือพระเจ้าเช่นนั้นจำนวนมากได้กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ไปโดยไม่รู้ตัว

เจ้ารู้หรือไม่ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ณ ที่นี้? ในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

เจ้าไม่จดจ่ออยู่กับความเป็นจริงหรือไล่ตามเสาะหาความจริง แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับความเทียมเท็จต่างๆ แทน—
นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดอันแจ่มชัดที่สุดของความเป็นปฏิกิริยาของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์หรือ?

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

90. ก่อนที่จะพบปะติดต่อกับพระคริสต์ เจ้าอาจเชื่อว่าอุปนิสัยของเจ้าได้รับการแปลงสภาพไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว
เชื่อว่าเจ้าเป็นผู้ติดตามที่จงรักภักดีของพระคริสต์

เชื่อว่าไม่มีใครมีค่าคู่ควร ได้รับพระพรของพระคริสต์มากกว่าเจ้า—และเชื่อว่า

เมื่อได้เดินทางไปบนถนนหลายสาย ทำงานไปมากมายและผลิตดอกผลมากมายออกมา

เจ้าจะเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับมงกุฎในท้ายที่สุดอย่างแน่นอน แม้กระนั้น มีความจริงข้อหนึ่งที่เจ้าอาจยังไม่รู้
กล่าวคือ อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

และความเป็นกบฏและการต้านทานของเจ้าถูกเปิดโปงเมื่อเขาเห็นพระคริสต์

และความเป็นกบฏและการต้านทานที่ถูกเปิดโปงในเวลานี้นั้น

ถูกเปิดโปงโดยเปิดเผยและอย่างหมดเปลือกยิ่งกว่าเวลาอื่นใด มันเป็นเพราะพระคริสต์ทรงเป็นบุตรมนุษย์—

บุตรมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีความเป็นมนุษย์ตามปกติ—มนุษย์จึงไม่ให้เกียรติและไม่เคารพพระองค์

มันเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังซึ่งการเป็นกบฏของมนุษย์ถูกค้นพบอย่างทะลุปรุ โปร่งและในรายละเอียดที่แจ่มชัดยิ่งนัก

ดังนั้นเราจึงบอกเลยว่า การเสด็จมาของพระคริสต์ได้ขุดคุ้ยความเป็นกบฏทั้งหมดของมวลมนุษย์และเผยให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ชาติอย่างเด่นชัด สิ่งนี้เรียกว่า “ล่อเลี้ยลงจากภูเขา” และ “ล่อหมาป่าออกจากถ้ำของมัน”

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าแสดงความเชื่อฟังครบถ้วนต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าเป็นกบฏ? บางคนจะพูดว่า:

“เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดวางให้ข้าพระองค์อยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่

ข้าพระองค์มักจะยอมตามเสมอโดยไม่ปรีบับสักคำ และยิ่งไปกว่านั้น

ข้าพระองค์ไม่ฟังชานในมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย” บางคนจะพูดว่า:

“สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมอบเป็นภารกิจให้ข้าพระองค์ทำ

ข้าพระองค์จะทำให้ดีที่สุดความสามารถของข้าพระองค์ และจะไม่มีวันทำพลาด” ในกรณีนั้น

เราขอถามพวกเจ้าดังนี้: พวกเจ้าสามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์เมื่อตอนที่เจ้ามีชีวิตอยู่เคียงข้างพระองค์หรือไม่?

และเจ้าจะเข้ากันได้กับพระองค์นานเท่าใด? หนึ่งวัน? สองวัน? หนึ่งชั่วโง่? สองชั่วโง่?

ความเชื่อของพวกเจ้าอาจจะน่าชมเชย แต่พวกเจ้าไม่ได้มีในเรื่องของความมูมานะมากนัก

ทันทีที่เจ้ากำลังมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์จริงๆ

ความมอดตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอและความสำคัญคนของเจ้าจะถูกตีแผ่ผ่านคำพูดและการกระทำของเจ้าที่ละเล็กที่ละน้อย และเช่นเดียวกัน ความอยากอันหยิ่งยโสของเจ้า

กรอบความคิดที่ดื้อแพ่งและความไม่สมดังใจของเจ้าก็จะถูกเปิดเผยอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน ในที่สุด

ความโอหังของเจ้าจะยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเจ้าไม่ลงรอยกับพระคริสต์มากจนเข้ากันไม่ได้เสมือนน้ำกับไฟ และเมื่อئั้น ธรรมชาติของเจ้าจะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก ณ เวลานั้น

มโนคติที่หลงผิดของเจ้าจะไม่สามารถถูกปิดบังได้อีกต่อไป

ปัญหาทวนใจของเจ้าก็จะโผล่ออกมาอย่างแน่นอนเช่นกัน

และความเป็นมนุษย์ต่ำทรามของเจ้าก็จะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม

เจ้ายังคงปฏิเสธที่จะรับรู้ความเป็นกบฏของเจ้าเอง แต่กลับเชื่อว่าพระคริสต์เช่นนี้ไม่ยากที่มนุษย์จะยอมรับว่าพระองค์ทรงเข้มงวดเกินไปกับมนุษย์

และว่าเจ้าจะนบอบอย่างสุดใจหากพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่พระทัยดีกว่านี้

พวกเจ้าเชื่อว่าการเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นสมเหตุสมผล

และพวกเจ้าเพียงแค่งกฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ทรงผลักดันพวกเจ้ามากเกินไป

เจ้าไม่เคยพิจารณาเลยแม้สักครั้งว่าเจ้าไม่ได้มองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้า

ว่าเจ้าขาดความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ ตรงกันข้าม

เจ้ากลับปั่นกรานหัวชนฝาให้พระคริสต์ทรงพระราชกิจตามความปรารถนาของเจ้าเอง

และทันทีที่พระองค์ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ขัดแย้งกับการคิดไปเองของเจ้า

เจ้าก็เชื่อว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง

มีคนไม่มากนักท่ามกลางพวกเจ้าใช่หรือไม่ที่ได้ขึงคิขิงเด่นกับพระองค์ด้วยวิธีนี้? จะว่าไปแล้ว

ใครหรือที่พวกเจ้าเชื่อ? และพวกเจ้าแสวงหาด้วยวิธีใดกันหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คืออุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฎเป็นมนุษย์

91. พวกเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์อยู่เสมอ

แต่เราบเร้าให้พวกเจ้าอย่าวางท้านับถือตัวเองเสียสูงส่งขนาดนั้น ผู้ใดก็อาจเห็นพระคริสต์ได้

แต่เราบอกเลยว่าไม่มีใครเหมาะสมที่จะเห็นพระคริสต์ เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นเปี่ยมด้วยความชั่ว ความโอหังและความเป็นกบฏ ณ ช่วงเวลาที่เจ้าเห็นพระคริสต์

ธรรมชาติของเจ้าจะทำลายเจ้าและกล่าวโทษเจ้าจนตาย การคบหาสมาคมของเจ้ากับพี่น้องชาย (หรือหญิง)

อาจไม่แสดงอะไรเกี่ยวกับตัวเจ้ามากนัก แต่มันไม่เรียบง่ายนักเมื่อเจ้าคบหาสมาคมกับพระคริสต์ ไม่ว่าเวลาใด มโนคติที่หลงผิดของเจ้าอาจยังรากลึก ความโอหังของเจ้าเริ่มงอกงาม

และความเป็นกบฏของเจ้าผลิตคอกออกผล ด้วยความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้
เจ้าสามารถเหมาะสมที่จะคบหาสมาคมกับพระคริสต์ได้อย่างไรเล่า?
เจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าในทุกชั่วขณะของทุกวันอย่างนั้นหรือ?
เจ้าจะมีความนบนอบที่เป็นจริงต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?
พวกเจ้านับสการพระเจ้าผู้สูงส่งในหัวใจพวกเจ้าในฐานะพระยาห์เวห์
ในขณะที่ถือว่าพระคริสต์ที่มองเห็นได้คือมนุษย์คนหนึ่ง
สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าช่างต่ำต้อยเกินไปและความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้านั้นช่างต่ำทรามเกินไป!
พวกเจ้าไม่สามารถมองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าได้เสมอ มีเพียงบางครั้งบางคราวเท่านั้นเมื่อถูกใจเจ้า
เจ้าจึงจะคว่ำเกาะกุมพระองค์ไว้และนับสการพระองค์ในฐานะพระเจ้า
นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเจ้าไม่ใช่ผู้เชื่อของพระเจ้า แต่เป็นกลุ่มผู้สมรู้ร่วมคิดที่ต่อสู้กับพระคริสต์
แม้แต่คนที่แสดงความใจดีมีเมตตาต่อผู้อื่นก็ยังได้รับการตอบแทน
แต่พระคริสต์ผู้ได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้ท่ามกลางพวกเจ้ากลับไม่ได้รับทั้งความรักของมนุษย์และคำตอบแทนแล
ะการนบนอบของเขา นี่ไม่ใช่เรื่องน่าปวดร้าวใจหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คือปรีภัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

92. อาจเป็นไปได้ว่าตลอดหลายปีที่เจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า
เจ้าไม่เคยสาปแช่งใครหรือกระทำความประพฤติเลวร้ายใดๆ แต่ในการคบหาสมาคมกับพระคริสต์ของเจ้า
เจ้าไม่สามารถพูดความจริง กระทำการอย่างซื่อสัตย์ หรือเชื่อฟังพระวจนะของพระคริสต์ ในกรณีเช่นนั้น
เราบอกเลยว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ชั่วร้ายและมั่งร้ายที่สุดในโลก
เจ้าอาจมีอภยาศัยดีและอุทิศตนเป็นพิเศษต่อบรรดาญาติ เพื่อน ภรรยา (หรือสามี) บุตรชายหญิง
และบิดามารดาของเจ้า และไม่เคยเอาเปรียบผู้อื่น แต่หากเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะมีปฏิสัมพันธ์อย่างปรองดองกับพระองค์ได้แล้วไซ้
ต่อให้เจ้าสละทั้งหมดที่มีให้กับเพื่อนบ้านของเจ้า
หรือดูแลเอาใจใส่บิดามารดาและสมาชิกในครัวเรือนของเจ้าอย่างพิถีพิถัน เราก็จะบอกว่าเจ้ายังคงเลวร้าย
และยิ่งกว่านั้น ยังเต็มไปด้วยเพทุบายอันเจ้าเล่ห์
จงอย่าคิดว่าเจ้าเข้ากันได้กับพระคริสต์เพียงเพราะเจ้าไปกันได้กับคนอื่นหรือทำความประพฤติดีมาบ้าง
เจ้าคิดว่าเจตนาเปี่ยมกุศลของเจ้าสามารถหลอกรับพระพรแห่งฟ้าได้หรือ?
เจ้าคิดว่าการทำความประพฤติดีเพียงเล็กน้อยเป็นการทดแทนการเชื่อฟังของเจ้าหรือ?
ไม่มีใครในพวกเจ้าที่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่ง
และเจ้าทุกคนพบว่ามันยากที่จะอำเนรับความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าปาวประกาศการเชื่อฟังพระเจ้าของเจ้าอยู่เป็นนิจ
ความเชื่อในแบบที่พวกเจ้านั้นจะนำลงมาซึ่งผลการกระทำอันสามที่เหมือนกัน
จงหยุดตามใจตัวเองในภาพลวงตาเพื่อฝันและความปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์เพราะพวกเจ้าวุฒิภาวะต่ำเกินไป
ป ต่ำเสียจนเจ้าไม่ควรค่าแม้แต่จะได้เห็นพระองค์
เมื่อเจ้าถูกกวาดล้างจากความเป็นกบฏของเจ้าอย่างสิ้นเชิงและสามารถอยู่ร่วมกันอย่างปรองดองกับพระคริสต์ได้
แล้ว ณ ตอนนั้นพระเจ้าจะทรงปรากฏต่อเจ้าอย่างแน่นอน
หากเจ้าไปพบพระเจ้าโดยไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาแล้วไซ้
เจ้าจะต้องกลายเป็นปรีภัยของพระเจ้าและถูกลิขิตให้ถูกทำลายอย่างแน่นอน
ธรรมชาติของมนุษย์เป็นศัตรูต่อพระเจ้าในตนเองอยู่แล้วเพราะมนุษย์ทั้งหมดได้ตกอยู่ภายใต้การทำให้เสื่อมทราม
อย่างล้ำลึกที่สุดของซาตานตลอดมา
หากมนุษย์พยายามคบหาสมาคมกับพระเจ้าจากท่ามกลางความเสื่อมทรามของเขาเอง
แน่นอนว่าจะไม่มีสิ่งดีใดๆ เกิดขึ้นจากการนี้ได้
การกระทำและคำพูดของเขาจะเปิดโปงความเสื่อมทรามของเขาในทุกแห่งหนอย่างแน่นอน
และในการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้น ความเป็นกบฏของเขาจะถูกเปิดเผยในทุกๆ แง่มุม
มนุษย์มาต่อต้านพระคริสต์ หลอกลวงพระคริสต์ และละทิ้งพระคริสต์โดยไม่รู้ตัวเลย เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น
มนุษย์จะอยู่ในสภาวะที่ต่อแหลมเสียยิ่งกว่าเดิม และหากสิ่งนี้ดำเนินต่อไป
เขาก็จะกลายเป็นเป้าหมายของการลงโทษ
บางคนอาจเชื่อว่าหากการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นอันตรายยิ่งนัก เช่นนั้นแล้ว
อาจเป็นการฉลาดกว่าที่จะรักษาระยะห่างจากพระเจ้าเข้าไว้ ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรบ้างหรือ?
พวกเขาจะสามารถจงรักภักดีต่อพระเจ้าได้หรือ? แน่ใจได้เลยว่าการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นยากมาก—
แต่นั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะคบหาสมาคมกับเขาได้
จะเป็นการดีที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะมอบอุทิศความพยายามมากขึ้นให้กับความจริงของการรู้จักตนเอง
เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า?
เหตุใดกันอุปนิสัยของเจ้าจึงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์?
เหตุใดความทะเยอทะยานของเจ้าปลุกเร้าความเกลียดชังของพระองค์? ทันททีที่เจ้าได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีสักเล็กน้อย
เจ้าก็ขับร้องสรรเสริญตนเอง
และเจ้าเรียกร้องบำเหน็จรางวัลสำหรับการมีส่วนร่วมสนับสนุนเพียงน้อยนิดของเจ้า
เจ้าถูกผู้อื่นเมื่อเจ้าแสดงความเชื่อฟังเพียงเล็กน้อยและกลายเป็นเหยียดหยามพระเจ้าเมื่อได้สำเร็จลุล่วงในการกิจ
จิบบ่อยบางอย่าง ในการต้อนรับขับสู้พระเจ้า พวกเจ้าร้องขอเงินทอง ของขวัญ และคำชมเชย

เจ้ารู้สึกใจแป้วที่จะต้องบริจาคนึงหรือสองเหรียญ ครั้นเจ้าบริจาคลิบเหรียญ
เจ้าปรารถนาพระพรและต้องการได้รับการปฏิบัติอย่างโดดเด่น
ความเป็นมนุษย์เช่นที่พวกเจ้านั้นช่วงระคายปากและแสดงหญิงนัก
มีสิ่งใดบ้างใหม่ที่น่าขบถในคำพูดและการกระทำของเจ้า? พวกที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนและพวกที่ไม่ปฏิบัติ
พวกที่เป็นผู้นำและพวกที่ติดตาม พวกที่ต้อนรับจับคู่พระเจ้าและพวกที่ไม่ต้อนรับ
พวกที่บริจาคนะและพวกที่ไม่บริจาคนะ พวกที่ประกาศและพวกที่รับพระวาทะ และอื่นๆ กล่าวคือ
มนุษย์เหล่านี้ทุกคนชมตัวเอง พวกเจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้น่าหัวเราะหรือ? ทั้งที่รู้ดีอยู่มากกว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า
แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เจ้าก็ไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า
ทั้งที่รู้ดีอยู่มากกว่าพวกเจ้าปราศจากคุณความดีอย่างสิ้นเชิง เจ้าก็ยังยืนกรานที่จะอวดตัวอยู่ดี
พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้หาว่า สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าเสื่อมลงจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่มีการควบคุมตนเองอีกต่อไปแล้ว?
ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนี้ เจ้ายังเหมาะที่จะคบหาสมาคมกับพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?
พวกเจ้าไม่กลัวว่าตัวพวกเจ้าเองกำลังตกอยู่ในอันตรายในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้หรือ?
อุปนิสัยของพวกเจ้าได้เสื่อมลงแล้วจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
ความเชื่อของพวกเจ้าไม่น่าหัวเราะหรือ? ความเชื่อของพวกเจ้าไม่บริสุทธิ์หรือ?
เจ้าจะเข้าหาอนาคตของเจ้าอย่างไร? เจ้าจะเลือกเส้นทางที่จะไปอย่างไร?

คัดตอนมาจาก “พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คืออุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

93. ผู้คนบางคนไม่ได้ขึ้นบานในความจริง นับประสาอะไรกับคำพิพากษา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับขึ้นบานในอำนาจและความมั่งคั่ง ผู้คนเช่นนั้นเรียกกันว่าผู้แสวงอำนาจ
พวกเขาค้นหาเฉพาะบรรดาภิบาลในโลกที่มีอิทธิพล
และพวกเขาก็ค้นหาเฉพาะบรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ที่มาจากโรงเรียนสอนศาสนาทั้งหลาย
แม้ว่าพวกเขาจะได้อบรมรับหนทางแห่งความจริงแล้ว พวกเขาก็เชื่อเพียงครั้งเดียวเท่านั้น
พวกเขาไม่สามารถให้หัวใจและจิตใจของพวกเขาได้ทั้งหมด
ปากของพวกเขาพูดถึงการสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า
แต่สายตาของพวกเขากลับจ้องอยู่ที่บรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่
และพวกเขาก็ไม่ได้ทำตามองมาที่พระคริสต์อีกเลย หัวใจของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับชื่อเสียง
ความมีโชคและความรุ่งโรจน์ พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปได้ที่บุคคลตัวเล็กๆ
เช่นนั้นจะสามารถพิชิตได้มากมายขนาดนั้น
เป็นไปได้ที่คนธรรมดาไม่มีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นจะสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้
พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปได้ที่พวกนอกสายศาสนาเหล่านี้ท่ามกลางฝุ่นและกองขยะจะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พวกเขาเชื่อว่าหากผู้คนเช่นนั้นคือวัตถุแห่งความรอดของพระเจ้า

ถ้าอย่างนั้นแล้วสวรรค์และโลกก็ควรจะกลับด้านกัน และผู้คนทุกคนก็ควรจะหัวเราะจนท้องแข็ง

พวกเขาเชื่อว่าหากพระเจ้าทรงเลือกสรรพวกนอกศาสนานั้นเพื่อที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม

ถ้าอย่างนั้นแล้วบรรดามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายก็ควรจะกลายเป็นพระเจ้าไปเสียเอง

มุมมองของพวกเขาในคำพร้อยไปด้วยการไม่เชื่อเกินกว่าที่กำลังไม่เชื่อ

พวกเขาเป็นแค่สัตว์ป่าที่วิปริตผิดแปลก เพราะว่าพวกเขาเห็นคุณค่าเฉพาะสถานภาพเกียรติยศและอำนาจเท่านั้น

และพวกเขาก็เคารพนับถือเฉพาะบรรดากลุ่มและนิกายใหญ่ๆ เท่านั้น

พวกเขาไม่ได้มีความนับถือสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระคริสต์แม้แต่น้อย

พวกเขาเป็นแค่เหล่าคนทรยศที่หันหลังให้กับพระคริสต์ กับความจริง และกับชีวิต

สิ่งที่เจ้าเลื่อมใสนั้นไม่ใช่ความถ่อมใจของพระคริสต์ แต่เป็นบรรดาผู้เลื่องเทียมเท็จที่มีจุดยืนอันโดดเด่นเหล่านั้น
เจ้าไม่ได้ชื่นชมบูชาความดีงามหรือพระปรีชาญาณของพระคริสต์

แต่เป็นพวกคนหลงระเหิดที่เกลือกกลิ้งในความโสมมของโลก

เจ้าหัวเราะให้กับความเจ็บปวดของพระคริสต์ที่ไม่มีที่จะวางพระเศียรของพระองค์

แต่เจ้ากลับเลื่อมใสบรรดาซากศพเหล่านั้นที่ตามล่าหาของถวายและใช้ชีวิตอยู่กับความเสเพล

เจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์เคียงข้างพระคริสต์

แต่เจ้ากลับเปรมปรีดีที่จะโผล่เข้าสู่อ้อมแขนของพวกต่อต้านพระคริสต์ที่บ้าบิ่นสิ้นคิดเหล่านั้น

แม้พวกเขาจะจัดหาให้เจ้าเพียงแค่นื้อหนังก่ำพูดและการควบคุม แม้ว่าบัดนี้หัวใจของเจ้ายังคงหันเข้าหาพวกเขา

เข้าหาความมีหน้ามีตาของพวกเขา เข้าหาสถานภาพของพวกเขา เข้าหาอิทธิพลของพวกเขา

และกระนั้นเจ้าก็ยังคงสงวนท่าทีที่ทำให้เจ้าพบว่าพระราชกิจของพระคริสต์นั้นยากที่จะกลืนลง

และเจ้าก็ไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระราชกิจนั้น

นี่คือเหตุผลที่ทำให้เราจึงกล่าวว่าเจ้าขาดความเชื่อที่จะยอมรับพระคริสต์

เหตุผลที่เจ้าได้ติดตามพระองค์มาจนถึงวันนี้ก็เพียงเพราะเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น ภาพลักษณ์อันสูงส่งเป็นชุดๆ

ตั้งตระหง่านอยู่ในหัวใจของเจ้าตลอดกาล เจ้าไม่อาจลืมทั้งวาจาและความประพฤติทุกอย่างของพวกเขา

และคำพูดกับมือที่มีอิทธิพลของพวกเขาได้ ในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาคือผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดตลอดกาลและเหล่าวีรบุรุษตลอดกาล แต่นั่นไม่ได้เป็นเช่นนั้นสำหรับพระคริสต์ในวันนี้

พระองค์ไม่มีนัยสำคัญตลอดกาลในหัวใจของเจ้า และไม่คู่ควรที่จะได้รับความเคารพตลอดกาล

เพราะพระองค์นั้นทรงมีความเป็นธรรมดาเกินไปมาก ทรงมีอิทธิพลน้อยเกินไปมาก และห่างไกลจากคำว่าสูงส่ง

ไม่ว่าในกรณีใด เราพูดเลยว่า

ผู้คนทุกคนที่ไม่ได้เห็นคุณค่าของความจริงคือพวกที่ไม่เชื่อและพวกที่หักหลังความจริง

พวกมนุษย์เช่นนั้นจะไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระคริสต์
บัดนี้เจ้าได้ระบุหรือยังว่ามีความไม่เชื่อมากเพียงใดอยู่ภายในตัวเจ้า และเจ้ามีการทรมานต่อพระคริสต์มากเพียงใด
เราเคยเผชิญเจ้าดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าได้เลือกหนทางแห่งความจริงเช่นนั้นแล้ว
เจ้าจึงควรอุทิศตัวเจ้าเองโดยสุดหัวใจ จงอย่าลังเลหรือไม่เต็มใจ
เจ้าควรเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นของโลกหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด
แต่เป็นของผู้คนทุกคนที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง ผู้คนทุกคนที่นมัสการพระองค์
และผู้คนทุกคนที่อุทิศตนและสัตย์ซื่อต่อพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

94. ผู้ติดตามพระเจ้ามากมายเพียงห้วงกับวิธีที่จะได้รับพระพร หรือไม่มีวิธีที่จะป้องกันยับยั้งการเกิดความวิบัติ
ทันทีที่มีการเอ่ยถึงพระราชกิจและการบริหารจัดการของพระเจ้า พวกเขาจะเงิบกริบและหมดความสนใจไป
พวกเขาคิดว่า การเข้าใจหัวข้อต่างๆ ดังกล่าวที่น่าเหนื่อยหน่ายเช่นนั้นจะไม่ช่วยให้ชีวิตของพวกเขาเติบโต
หรือให้ผลประโยชน์ใดๆ ผลสืบเนื่องตามมาก็คือ
แม้ว่าพวกเขาจะเคยได้ยินเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้ามาแล้ว พวกเขาก็ให้การใส่ใจเพียงน้อยนิด
พวกเขาไม่ได้มองว่าเป็นบางสิ่งอันล้ำค่าที่ควรยอมรับ
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรับไว้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา
ผู้คนเหล่านั้นมีเพียงจุดมุ่งหมายอันเรียบง่ายอยู่หนึ่งอย่างในการติดตามพระเจ้า และจุดมุ่งหมายนั้นก็คือ
เพื่อที่จะได้รับพระพร
ผู้คนดังกล่าวไม่พยายามที่จะให้การใส่ใจกับสิ่งอื่นใดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจุดมุ่งหมายนี้
สำหรับพวกเขาแล้ว
ไม่มีเป้าหมายใดที่ถูกทำนองคลองธรรมมากไปกว่าการเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับพระพร—
นั่นคือคุณค่าแท้จริงของความเชื่อของพวกเขา หากบางสิ่งไม่มีส่วนช่วยให้จุดมุ่งหมายนี้สัมฤทธิ์
พวกเขาจะยังคงไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งนั้นโดยสิ้นเชิง นี่เป็นกรณีของผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งเชื่อในพระเจ้าทุกวันนี้
จุดมุ่งหมายและเจตนาของพวกเขาดูเหมือนจะถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพราะในขณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้า
พวกเขาปล่อยให้พระเจ้าทั้งหมด มอบอุทิศตนเองให้กับพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาด้วยเช่นกัน
พวกเขาอมตะทั้งชีวิตด้วยเยาว์ ละทิ้งครอบครัวและอาชีพการงาน
และถึงขั้นใช้เวลาหลายปีจากบ้านไปผูกพันตัวเองกับกิจธุระมากมาย เพื่อเห็นแก่เป้าหมายสูงสุดของพวกเขา
พวกเขาเปลี่ยนแปลงความสนใจต่างๆ ของตนเอง เปลี่ยนทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อชีวิต
และถึงขั้นเปลี่ยนทิศทางที่พวกเขาแสวงหา
กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนจุดมุ่งหมายของการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาได้

พวกเขาคุ้นเคยกับการบริหารจัดการอุดมคติต่างๆ ของตัวพวกเขาเอง ไม่ว่าถนนเส้นนั้นจะยาวไกลเพียงใด
ไม่ว่าความยากลำบากและอุปสรรคต่างๆ จะมากมายเพียงใดตลอดเส้นทางนั้น

พวกเขายังคงยืนกรานและหาได้เกรงกลัวต่อความตายไม่

พลังอำนาจอะไรกันที่ขับเคลื่อนพวกเขาให้มอบอุทิศตัวเองต่อไปในหนทางนี้?

นี่คือมโนธรรมของพวกเขาอย่างนั้นหรือ? นี่คือนุคลิกลักษณะอันยิ่งใหญ่และสง่างามของพวกเขาอย่างนั้นหรือ?

นี่คือความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้รบกับกองกำลังของความชั่วไปจนถึงที่สุดเลยหรือ?

นี่คือความเชื่อของพวกเขาที่จะเป็นพยานต่อพระเจ้าโดยปราศจากการแสวงบำเหน็จรางวัลหรือ?

นี่คือความจงรักภักดีของพวกเขาในความเต็มใจที่จะยอมละทิ้งทุกอย่างเพื่อสัมฤทธิ์ในน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือ?
หรือว่านี่คือจิตวิญญาณแห่งการอุทิศของพวกเขาที่จะละแล้วซึ่งความต้องการพึงเพื่อส่วนตัวอย่างนั้นหรือ?

การที่บางคนซึ่งไม่เคยเข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าจะยังคงมอบให้อย่างมากมายนั้นเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ชัดๆ! ณ ตอนนี พวกเราจึงหยุดหาหรือกันเถิดว่า ผู้คนเหล่านี้ได้ให้มาแล้วทำอะไรแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร
พฤติกรรมของพวกเขานั้นก็มีความแตกต่างวิเคราะห์ของพวกเขาอย่างยิ่ง นอกเหนือไปจากผลประโยชน์ต่างๆ

ที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพวกเขาอย่างมากแล้ว พวกเขาสามารถมีเหตุผลอื่นใดใหม่ว่า

เหตุใดผู้คนเหล่านี้ซึ่งไม่เคยเข้าใจพระเจ้าเลย จึงจะมอบให้พระองค์อย่างมากมาย?

พวกเราค้นพบปัญหาหนึ่งซึ่งไม่เคยถูกระบุมาก่อนหน้าอยู่ในการนี้ นั่นก็คือ

สัมพันธภาพของมนุษย์กับพระเจ้านั้นเป็นแค่สัมพันธภาพแห่งผลประโยชน์ของตนเองอย่างไม่มีอะไรปิดบัง
เป็นสัมพันธภาพระหว่างผู้รับกับผู้ให้พร กล่าวอย่างง่ายๆ ก็คือ คล้ายกับสัมพันธภาพระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง
ลูกจ้างทำงานเพียงเพื่อได้รับสินจ้างรางวัลที่นายจ้างมอบให้ ไม่มีเสนหาใดเลยในสัมพันธภาพเช่นนี้

มีเพียงธุรกรรมแลกเปลี่ยนเท่านั้น ไม่มีการให้ความรัก หรือการได้รับความรัก

มีเพียงการแบ่งปันและความปรานี ไม่มีความเข้าใจ

มีเพียงความขัดเคืองคับข้องที่ถูกเก็บกดเอาไว้และความห่อกลวงเท่านั้น ไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม

มีเพียงช่องว่างทางความนึกคิดที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้เท่านั้น บัดนี้เมื่อสิ่งต่างๆ ได้มาถึงจุดนี้

ใครเล่าที่สามารถเดินย้อนเส้นทางนั้นกลับไปได้?

และมีคนมากแค่ไหนที่เข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าสัมพันธภาพนี้ได้กลับกลายเป็นจริงจังยิ่งแล้วอย่างไร? เราเชื่อว่า
เมื่อผู้คนชุ่มแช่ตัวเองอยู่ในความชื่นบานยินดีแห่งการได้รับพระพร ไม่มีใครเลยที่จะสามารถจินตนาการได้ว่า
สัมพันธภาพกับพระเจ้าเช่นนั้นช่างน่าตะลึงตะลึงและไม่น่ามองเพียงไร

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

95. สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าของมวลมนุษย์ก็คือ การที่มนุษย์ดำเนินการบริหารจัดการของตัวเองท่ามกลางพระราชกิจของพระเจ้า และกระนั้นก็ยังไม่มีความใส่ใจทั้งสิ้นต่อการบริหารจัดการของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกับที่กำลังพยายามที่จะนบนอบต่อพระเจ้าและนมัสการพระองค์นั้น ความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดของมนุษย์อยู่ตรงที่วิธีที่มนุษย์กำลังก่อร่างสร้างบ้านปลายในอุดมคติของเขาเองขึ้นมา และวาดโครงร่างว่าจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดและบ้านปลายที่ดีที่สุดอย่างไร

ต่อให้มีคนเข้าใจว่าพวกเขาเหล่านั้นน่าสงสาร น่ารังเกียจ และน่าสมเพชอย่างไร จะมีสักกี่คนเล่าที่จะสามารถละทิ้งอุดมคติและความหวังเหล่านั้นได้โดยไม่ลังเล?

และใครเล่าที่จะสามารถยับยั้งยั้งก้าวของพวกเขาเองและหยุดคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นได้?

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่จะให้ความร่วมมือกับพระองค์อย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะทำให้การบริหารจัดการของพระองค์เสร็จสิ้น

พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่จะนบนอบต่อพระองค์โดยการอุทิศจิตใจและร่างกายทั้งหมดทั้งสิ้นของพวกเขาให้กับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีผู้คนซึ่งยื่นมือออกมาขอรับจากพระองค์ทุกวัน

นับประสาอะไรกับพวกที่ให้มาเล็กน้อยแล้วรอรับรางวัลตอบแทนยิ่งแล้วใหญ่

พระเจ้าทรงดูหมิ่นพวกที่มีส่วนช่วยสนับสนุนเพียงน้อยนิดแล้วก็หยุดพักอย่างพอใจในความสำเร็จของตัวเอง

พระองค์ทรงเกลียดชังพวกผู้คนเลือดเย็นที่ไม่พอใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

และพูดคุยกู่แต่เรื่องการไปสวรรค์และการได้รับพระพรเท่านั้น

พระองค์ยังทรงมีความเกลียดต่อพวกซึ่งจួយผลประโยชน์จากโอกาสที่พระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงกระทำในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนำมาเสนอให้นั้นอย่างมากมากกว่าด้วยซ้ำ

นั่นเป็นเพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยเลยที่จะใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลและได้มาโดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พวกเขาเพียงเป็นห่วงกับวิธีที่พวกเขาจะสามารถได้รับพระพรโดยอาศัยโอกาสที่จัดเตรียมโดยพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับพระหทัยของพระเจ้า

ด้วยความที่หมกมุ่นเต็มที่อยู่กับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของพวกเขาเอง

พวกที่คับแค้นใจในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าและขาดแม้กระทั่งความสนใจอันแผ่วบางที่สุด

ในวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และน้ำพระทัยของพระองค์นั้น ก็แค่กำลังทำในสิ่งที่พวกเขาพอใจ

ในวิถีทางที่แยกออกจากพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น

พฤติกรรมของพวกเขาไม่ได้รับการจดจำหรือรับรองโดยพระเจ้า—ยังไม่ต้องพูดเลยว่า
พระเจ้าจะทรงมองอย่างโปรดปราน

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

96. กิจการของเรามีมากกว่าจำนวนของเม็ดยาบนชายหาด

และปัญญาของเราเหนือกว่าบุตรชายทั้งหมดของซาโลมอน

กระนั้นผู้คนก็เพียงคิดว่าเราเป็นแพทย์ที่ไม่มีความสำคัญและเป็นครูที่ไม่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของมนุษย์เท่านั้น

ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราจะได้รักษาพวกเขาเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราจะได้ใช้ฤทธาานุภาพของเราขับวิญญาณสกปรกออกจากร่างของพวกเขานั้น

และผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงแค่พวกเขาอาจจะได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดีจากเรา

ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงเพื่อเรียกร้องทรัพย์สมบัติทางวัตถุจากเราให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตนี้อย่างสันติสุขและเพื่อที่จะอยู่อย่างปลอดภัยคลายกังวลในโลกที่จะมาถึง ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากนรกและเพื่อได้รับพรจากสวรรค์

ผู้คนมากมายยังมักเชื่อในเราเพียงเพื่อสิ่งชั่วใจชั่วคราวเท่านั้น

แต่ไม่ได้พยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งใดในโลกที่จะมาถึง

เมื่อเราได้ปล่อยความพิโรธต่อมนุษย์ของเราออกมาและได้ยึดเอาความชื่นบานยินดีและสันติสุขที่พวกเขาเคยมีไ

ป มนุษย์ก็กลับคลั่งใจ เมื่อเราได้ให้ความทุกข์จากนรกแก่มนุษย์และได้อาพรจากสวรรค์กลับคืน

ความละเอียดของมนุษย์ก็เปลี่ยนเป็นความโกรธ เมื่อมนุษย์ได้ขอให้เรารักษาเขา

แต่เราไม่ได้ให้ความสนใจและรู้สึกชิงชังต่อเขา

มนุษย์ได้ออกห่างจากเราเพื่อแสวงหาวิธีการของยาและวิทยาคมอันชั่วร้ายแทน

เมื่อเราได้เอาทุกอย่างที่มนุษย์เรียกร้องจากเรากลับไป ทุกคนก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ด้วยเหตุนี้

เราจึงบอกว่ามนุษย์มีความเชื่อในเราเพราะเราให้พระคุณมากเกินไป และมีมากเกินไปที่จะได้รับ

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

97. เจ้าหวังว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะไม่พ่วงเอาความทำทาสหรือความทุกข์ลำบากอันใด

หรือความยากลำบากแม้เพียงน้อยนิดมาด้วย เจ้าไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งไร้ค่าเสมอ

และเจ้าไม่ให้คุณค่ากับชีวิต แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับให้ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองมาก่อนความจริง

เจ้าช่างไร้ค่ายิ่งนัก! เจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนสุกรตัวหนึ่ง—มีความแตกต่างอะไรเล่าระหว่างตัวเจ้า

และพวกสุกรกับพวกสุนัข? บรรดาพวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรักเนื้อหนัง ไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดหรอกหรือ?
บรรดาพวกที่ตายไปแล้วโดยปราศจากจิตวิญญาณไม่ใช่ซากศพที่เดินได้หรอกหรือ?
วณะมากมายเพียงใดแล้วที่ได้กล่าวไปท่ามกลางพวกเจ้า?
งานที่ได้ถูกกระทำไปท่ามกลางพวกเจ้ามีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นอย่างนั้นหรือ?
เราได้จัดเตรียมไปมากเพียงใดแล้วท่ามกลางพวกเจ้า? แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่ได้รับมัน?
เจ้ามีอะไรให้ต้องร้องทุกข์หรือ?
นี่ไม่ใช่กรณีที่เจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยเพราะเจ้าหลงรักเนื้อหนังมากเกินไปหรอกหรือ?
และนี่ไม่ใช่เพราะความคิดของเจ้านั้นพุ่งชนเกินไปหรอกหรือ? นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าโง่เง่าเกินไปหรอกหรือ?
หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะได้รับพระพรเหล่านี้
เจ้าสามารถติเตียนพระเจ้าเพราะการที่ไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดได้อย่างนั้นหรือ?
สิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาคือการที่จะสามารถได้รับสันติสุขภายหลังการเชื่อในพระเจ้า
เพื่อลูกหลานของเจ้าจะได้ปลอดภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ เพื่อสามีของเจ้าจะมีงานที่ดี
เพื่อบุตรชายของเจ้าจะได้เจอกับภรรยาที่ดี เพื่อบุตรสาวของเจ้าจะได้เจอกับสามีที่มีความประพฤติดีเหมาะสม
เพื่อม้าและโคของเจ้าจะได้พรวนแผ่นดินได้ดี เพื่อปีที่มีสภาพอากาศที่ดีสำหรับพืชผลของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เจ้าแสวงหา การไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็เพียงที่จะมีชีวิตในความสุขสบาย
เพื่อที่จะไม่มีอุปบัติภัยตกมาถึงครอบครัวของเจ้า เพื่อที่สายลมจะโชยผ่านเจ้า
เพื่อที่ใบหน้าของเจ้าจะไม่สัมผัสกรวดทราย เพื่อที่พืชผลของครอบครัวเจ้าจะไม่ถูกน้ำท่วม
ไม่ได้รับผลกระทบจากความวิบัติอันใด เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้า
เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในรังอันอุ่นสบาย คนจึงลาคอย่างเจ้าผู้ซึ่งไล่ตามเสาะหาเนื้อหนังเช่นนั้น—เจ้ามีหัวใจ
เจ้ามีจิตวิญญาณหรือไม่? เจ้าไม่ใช่สัตว์ร้ายหรอกหรือ? เราให้หนทางที่แท้จริงแก่เจ้าโดยไม่ได้ขออะไรกลับคืน
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ไล่ตามเสาะหา เจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่เชื่อในพระเจ้าหรือไม่? เรามอบชีวิตมนุษย์ที่แท้จริงให้แก่เจ้า
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ไล่ตามเสาะหา เจ้าไม่ได้ต่างอะไรกับสุกรหรือสุนัขตัวหนึ่งหรอกหรือ?
พวกสุกรไม่เสาะหาชีวิตของมนุษย์ พวกมันไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการได้รับการชำระให้สะอาด
และพวกมันไม่เข้าใจว่าชีวิตคืออะไร ในแต่ละวัน หลังจากที่พวกมันกินกันจนอึดอิ่มแปล้ มันก็แค่กลับไป
เราได้ให้หนทางที่แท้จริงแก่เจ้า กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้รับมัน เจ้าเป็นคนมือเปล่า
เจ้าเต็มใจที่จะดำเนินต่อไปในชีวิตนี้ ชีวิตของสุกรตัวหนึ่งหรือไม่?
อะไรคือนัยสำคัญของผู้คนเช่นนั้นที่กำลังมีชีวิตอยู่? ชีวิตของเจ้าช่างน่าเหยียดหยามและต่ำศักดิ์
เจ้ามีชีวิตอยู่ท่ามกลางความโสมมและความเสเพล และเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาเป้าหมายใดเลย

ชีวิตของเจ้าไม่ได้ต่ำศักดิ์ที่สุดใดในบรรดาทั้งหมดหรอกหรือ? เจ้ากล้าคิดที่จะพิจารณาตัดสินพระเจ้าหรือ?

หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ต่อไป ไซ้ว่าเจ้าจะไม่ได้มาซึ่งสิ่งใดเลยหรอกหรือ?

หนทางที่แท้จริงได้ถูกมอบให้เจ้าไปแล้ว

แต่การที่เจ้าจะสามารถรับไว้จนถึงที่สุดหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การไล่ตามเสาะหาส่วนบุคคลของตัวเอง

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขากลับมาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

98. ในประสบการณ์ชีวิตของผู้คนนั้น พวกเขามักคิดถึงตัวเองว่า

ฉันได้ยอมทิ้งครอบครัวและงานของฉันเพื่อพระเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ประทานสิ่งใดให้ฉัน?

ฉันต้องเพิ่มมันขึ้นและยืนยันมัน—ฉันได้รับพระพรใดๆ หรือยังในช่วงนี้?

ฉันได้ให้ไปมากมายในช่วงระหว่างเวลานี้ ฉันได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และได้ทนทุกข์มากมาย—

พระเจ้าได้ทรงมอบพระสัญญาใดๆ เป็นการตอบแทนแก่ฉันหรือยัง? พระองค์ได้ทรงจดจำความประพฤติดีๆ

ของฉันหรือยัง? บททอฐานของฉันจะเป็นอย่างไร?

ฉันสามารถได้รับพระพรของพระเจ้าได้หรือไม่?...ทุกคนคิดการคิดคำนวณเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอภายในหัวใจ

ของพวกเขา และพวกเขาทำการร้องขอจากพระเจ้าซึ่งเป็นแรงจูงใจ ความทะเยอทะยาน

และความคิดแบบแลกเปลี่ยนของพวกเขา กล่าวคือ ในหัวใจของเขานั้น

มนุษย์กำลังทดสอบพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คิดวางแผนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

โต้แย้งเรื่องราวเพื่อบททอฐานแต่ละอย่างของพวกเขาเองกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

และพยายามที่จะคัดรายงานแฉลงจากพระเจ้า

โดยคิดว่าพระเจ้าทรงสามารถประทานสิ่งที่เขาต้องการให้แก่เขาหรือไม่

ในเวลาเดียวกันกับที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ไม่ปฏิบัติตามพระเจ้างั้นเช่นพระเจ้า

มนุษย์พยายามที่จะทำข้อตกลงกับพระเจ้าอยู่เสมอ ทำข้อเรียกร้องจากพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน

และแม้กระทั่งกดดันพระองค์ในทุกขั้นตอน โดยหลังจากได้สืบแล้วก็พยายามที่จะเอาออก

ในเวลาเดียวกันกับที่พยายามทำข้อตกลงกับพระเจ้า มนุษย์ก็ยังโต้แย้งกับพระองค์ด้วย

และมีแม้กระทั่งผู้คนที่มีมักจะกลายเป็นอ่อนแอ อยู่นิ่งเฉย และหย่อนยานในงานของพวกเขา

และเต็มไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อการทดสอบตกมาถึงพวกเขาหรือพวกเขาพบว่าตัวเอง

อยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น

เขาได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นความอุดมสมบูรณ์ เป็นมิดพิบสวิต

และเขาได้พิจารณาตัวเองว่าเป็นเจ้าหนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

ราวกับว่าการพยายามได้รับพระพรและพระสัญญาจากพระเจ้านั้นเป็นสิทธิและภาระผูกพันประจำตัวของเขา

ในขณะที่หน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้าคือการคุ้มครองปกป้องและดูแลมนุษย์ และการจัดเตรียมให้กับเขา เช่นนั้นเองคือความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับ “การเชื่อในพระเจ้า” ของพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้า และเช่นนั้นคือความเข้าใจส่วนลึกที่สุดของพวกเขาก็เกี่ยวกับมโนทัศน์แห่งการเชื่อในพระเจ้า

จากเนื้อแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ไปจนถึงการไล่ตามเสาะหาในใจของเขา

ไม่มีสิ่งใดที่สัมพันธ์กับความยำเกรงพระเจ้าเลย

จุดมุ่งหมายของมนุษย์ในการเชื่อในพระเจ้าไม่สามารถเป็นไปได้ที่จะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์ไม่เคยได้พิจารณาหรือเข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้องมีการยำเกรงและการนมัสการพระเจ้า เนื่องจากสภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เนื้อแท้ของมนุษย์ก็ชัดเจน เนื้อแท้ก็คือสิ่งใด? มันก็คือหัวใจของมนุษย์นั้นมั่งร้าย

เก็บงำการทรยศหักหลังและการหลอกลวง ไม่รักความยุติธรรมและความชอบธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก และมันนำเหยียดหยามและโลภ หัวใจของมนุษย์ไม่สามารถใกล้ชิดกับพระเจ้าได้มากขึ้น

เขาไม่ได้มอบมันให้แก่พระเจ้าเลย พระเจ้าไม่เคยทรงมองเห็นหัวใจที่แท้จริงของมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่เคยได้รับการนมัสการโดยมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงจ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด

หรือพระองค์ทรงพระราชกิจมากเพียงใด หรือพระองค์ทรงจัดเตรียมให้มนุษย์มากเพียงใด

มนุษย์ยังคงมีคบอดและไม่เผยแสดงอย่างสิ้นเชิงต่อการนั้นทั้งหมด มนุษย์ไม่ได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้า

เขาเพียงต้องการที่จะเอาใจใส่หัวใจของเขาด้วยตัวเอง ที่จะทำการตัดสินใจของเขาเองเท่านั้น—

ซึ่งความนัยก็คือว่ามนุษย์ไม่ต้องการที่จะติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

หรือที่จะเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่ต้องการนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า เช่นนั้นคือสถานะของมนุษย์ในปัจจุบัน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

99. เมื่อใดก็ตามที่พาดพิงถึงเรื่องของบันปลาย พวกเจ้าปฏิบัติต่อมันด้วยความจริงจึงเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น

มันเป็นบางสิ่งที่พวกเจ้าทุกคนล้วนมีความรู้สึกอ่อนไหวด้วยเป็นพิเศษ

ผู้คนบางคนรอไม่ไหวที่จะโทษศีรษะของพวกเขากับพื้น

หมอบคารวะเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งบันปลายที่ดี

เรารู้สึกได้อย่างเข้าใจในความกระหายร้อนรนของพวกเจ้าโดยไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาเป็นคำพูดใด

มันไม่มีอะไรมากไปกว่าการที่พวกเจ้าไม่ต้องการให้เนื้อหาของพวกเจ้าตกไปอยู่ในความวิบัติ

และที่เจ้าไม่ปรารถนาอีกกว่านั้นก็คือการคล้อยเคลื่อนลงไปสู่การลงโทษชั่ววินัยในรัศมีกาลในภวภาคหน้า

พวกเจ้าหวังเพียงเปิดโอกาสให้ตัวพวกเจ้าได้ดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระขึ้นอีกสักนิดและง่ายขึ้นอีกสักหน่อย

ฉะนั้นพวกเจ้าจึงรู้สึกอัดอั้นป่วนเป็นพิเศษเมื่อใดก็ตามที่มีการพาดพิงถึงเรื่องของบั้นปลาย โดยกลัวอยู่ลึกๆ ว่าหากเจ้าไม่ใส่ใจให้มากพอ เจ้าอาจทำให้พระเจ้าทรงขุนเคือง

และด้วยเหตุนี้จึงต้องรับการลงทัณฑ์อันสาสมตามที่เจ้าสมควรได้รับ

พวกเจ้าไม่ลังเลเลยที่จะยอมประนีประนอมเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเจ้า

และถึงขนาดที่พวกเจ้าหลายคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยคลั่งเหวี่ยงและกะล่อนเหลวไหลกลับกลายเป็นสุภาพและจริงจังเป็นพิเศษในบัลลังก์ การปรากฏด้วยความจริงใจของพวกเจ้าทำให้ผู้คนจับใจจนเข้ากระดูกดำ แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม พวกเจ้าทุกคนต่างมีหัวใจอัน “ซื่อสัตย์”

และพวกเจ้าก็ได้เปิดเผยความลับในใจพวกเจ้ากับเราอย่างสม่ำเสมอโดยไม่เก็บสิ่งใดไว้เบื้องหลังเลย

ไม่ว่าจะเป็นข้อข้องใจ เล่ห์หลวง หรือการอุทิศตน โดยรวมแล้ว พวกเจ้าได้ “สารภาพ”

สิ่งทั้งหลายอันมีสาระสำคัญที่นอนอยู่ภายในซอกมุมซึ่งลึกที่สุดของความเป็นอยู่ของพวกเจ้าต่อเราอย่างซื่อสัตย์ตรงไปตรงมายิ่งนัก แน่่อนว่าเราไม่เคยหาทางเลี้ยวอ้อมสิ่งเหล่านี้เลย

เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนกลายเป็นความคุ้นชินเกินไปเสียแล้วสำหรับเรา

พวกเจ้าคงเลือกเข้าสู่ทะเลเพลิงเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายสุดท้ายของเจ้ามากกว่าจะเลือกเสียมศักดิ์เส้นเพื่อให้ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า ไม่ใช่ที่เราเคร่งครัดในหลักการกับพวกเจ้าจนเกินไป

หากแต่เป็นเพราะพวกเจ้าขาดหัวใจแห่งการอุทิศตนจนเกินกว่าที่จะมาเผชิญหน้าโดยตรงกับทุกอย่างที่เราทำ

พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจสิ่งที่เราเพิ่งเอ่ยไป ฉะนั้น ให้เราจัดเตรียมคำอธิบายอย่างง่ายให้แก่พวกเจ้าว่า

สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนาไม่ใช่ความจริงหรือชีวิต

ทั้งยังไม่ใช่หลักการทั้งหลายเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของพวกเจ้า

นับประสาอะไรที่จะใช้งานอันอุตสาหกรรมของเรา

หากแต่สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนา ก็คือทุกสิ่งที่พวกเจ้าครองในเนื้อหนัง นั่นก็คือ ความอุดมด้วยโภคทรัพย์

สถานะ ครอบครัว ชีวิตสมรส และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน

พวกเจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญกับงานและคำพูดของเราโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นเราจึงสามารถสรุปรวบรวมความเชื่อของพวกเจ้าได้เป็นคำหนึ่งคำ นั่นก็คือ ขอไปที

พวกเจ้าจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้สัมฤทธิ์ในสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าอุทิศตัวให้อย่างสมบูรณ์

แต่เราได้ค้นพบแล้วว่าพวกเจ้าจะไม่ทำแบบเดียวกันเพื่อประโยชน์ในเรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้ากลับเพียงแค่อุทิศตัวมากกว่าคนอื่นและจริงจังแน่นกว่าคนอื่นเมื่อเทียบกับ

นี่คือเหตุที่เรากล่าวว่าคุณที่ขาดหัวใจแห่งความจริงใจสุดซึ่งคือคนที่ล้มเหลวในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

จงคิดให้ถ้วนถี่เถิด—มีความล้มเหลวยู่มากมายท่ามกลางพวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าความสำเร็จในเรื่องการเชื่อในพระเจ้านั้น สัมฤทธิ์ได้ด้วยผลแห่งการกระทำของตัวเอง เมื่อผู้คนทำไม่สำเร็จ แต่กลับล้มเหลว นั่นก็เป็นเพราะการกระทำของพวกเขาเองเช่นกัน

และไม่มีปัจจัยอื่นใดเลยที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง

เราเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อให้สัมฤทธิ์บางสิ่งซึ่งลำบากยากเย็นกว่าและพ่วงความทุกข์มาด้วยยิ่งกว่าการที่เชื่อในพระเจ้า และเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะปฏิบัติต่อสิ่งนั้นอย่างจริงจังนัก

จริงจังมากเสียจนพวกเจ้าคงจะไม่เต็มใจยอมผ่อนปรนในความผิดพลาดอันใดก็ตาม

เหล่านี้คือความพยายามอันไม่ย่อหย่อนหลายประเภทที่พวกเจ้าทั้งปวงนำมาใส่ให้กับชีวิตของตัวเอง

พวกเจ้าถึงกับมีความสามารถที่จะหลอกลวงเนื้อหนังของเราได้ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พวกเจ้าคงจะไม่หลอกลวงสมาชิกคนใดในครอบครัวของเจ้าเองเลย นี่คือพฤติกรรมอันสมำเสมอของพวกเจ้า

และเป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเจ้า

พวกเจ้าไม่ได้ยังคงกำลังฉายภาพโฉมหน้าอันจอมปลอมมาหลอกลวงเราเพื่อประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า

เพื่อที่บั้นปลายของพวกเจ้าจะได้สวยงามเพียบพร้อมและเป็นไปตามที่พวกเจ้าอยากได้อีกมีทั้งหมดหรือ

? เราตระหนักดีว่าการอุทิศตนของพวกเจ้าเป็นไปแบบชั่วคราว เช่นเดียวกับความจริงใจของเจ้านั่นเอง

มิใช่หรือหรือที่ว่าความแน่วแน่ของพวกเจ้าและราคาที่พวกเจ้าจ่ายไปนั้น

เป็นไปเพื่อประโยชน์ของชั่วขณะปัจจุบันเท่านั้น หาใช่เพื่ออนาคตไม่?

พวกเจ้าต้องการเพียงทุ่มเทความพยายามสุดขีดเพื่อเพียรพยายามที่จะรักษาบั้นปลายอันสวยงามเอาไว้

ด้วยจุดมุ่งหมายในการต่อรองแลกเปลี่ยนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

พวกเจ้าไม่ได้พยายามครั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการกลายเป็นหนี้ความจริงและยังไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการชดใช้คืน

ให้แก่เราสำหรับราคาที่เราได้จ่ายไป กล่าวให้สั้นก็คือ

พวกเจ้าเต็มใจแก่นำกุศโลบายอันฉลาดแบบขมมาใช้เพื่อให้ได้สิ่งที่พวกเจ้าต้องการ

แต่จะไม่สู้รบแบบเปิดเผยเพื่อการนั้น นี่มิใช่ความปรารถนาจากใจจริงของพวกเจ้าหรือหรือ?

พวกเจ้าต้องไม่อำพรางตัวเอง

และต้องไม่ทำให้สมองของพวกเจ้าวนเวียนอยู่กับเรื่องของบั้นปลายจนถึงขนาดที่พวกเจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ

ไม่จริงหรือหรือว่าบทสวนของพวกเจ้าจะได้ถูกกำหนดพิจารณาไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสุดท้าย?

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บั้นปลาย” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

100. พวกเจ้าได้ติดตามเรามาตลอดช่วงหลายปีนี้

กระนั้นก็ยังไม่เคยมอบความจงรักภักดีให้เราแม้เพียงสักนิดเดียว แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้ากลับวนเวียนอยู่กับผู้คนที่คุณที่พวกเจ้ารักและสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเจ้าพอใจ—มากถึงขนาดที่ว่าตลอดเวลานั้น และไม่ว่าเจ้าจะไปทีใดก็ตาม

เจ้าเก็บผู้คนและสิ่งเหล่านั้นไว้ใกล้หัวใจเจ้าและไม่เคยทอดทิ้งผู้คนและสิ่งเหล่านั้นเลย
เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้ากลายเป็นกระหายหรือกระตือรือร้นในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเจ้ารัก
มันเกิดขึ้นในขณะที่พวกเจ้ากำลังติดตามเรา หรือแม้แต่ในขณะที่พวกเจ้ากำลังฟังวณะของเรา ดังนั้น
เราจึงบอกว่าพวกเจ้ากำลังใช้ความจงรักภักดีที่เราขอจากพวกเจ้า ไปจงรักภักดีและทะนุถนอม “สัตว์เลี้ยง”
ของพวกเจ้าแทน แม้ว่าพวกเจ้าอาจพลีอุทิศสิ่งหนึ่งหรือสองสิ่งให้เรา
มันก็ไม่ได้เป็นตัวแทนถึงทั้งหมดของพวกเจ้า และไม่ได้แสดงว่าเราคือผู้ที่พวกเจ้าจงรักภักดีอย่างแท้จริง
พวกเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการต่างๆ ที่พวกเจ้าหลงใหล คนบางคนจงรักภักดีต่อบุตรชายและบุตรสาว
คนอื่นๆ จงรักภักดีต่อสามี ภรรยา ความร่ำรวย การงาน ผู้บังคับบัญชา สถานภาพ หรือผู้หญิง
พวกเจ้าไม่เคยรู้สึกเหนื่อยล้าหรือรำคาญใจกับสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าจงรักภักดี แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเจ้ากลับกระหายมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเพื่อที่จะครอบครองสิ่งเหล่านี้ในปริมาณที่มากขึ้น และคุณภาพที่สูงขึ้น
และพวกเจ้าก็ไม่เคยล้มเลิก เราและวณะของเรามักจะถูกผลักไปอยู่หลังสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากระตือรือร้น
และพวกเจ้าก็ไม่มีทางเลือกนอกจากต้องจัดลำดับวณะของเราไว้ท้ายสุด
มีแม้กระทั่งผู้ที่เว้นตำแหน่งสุดท้ายนี้ไว้เพื่อสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาจงรักภักดีซึ่งพวกเขายังไม่ค้นพบ
ไม่เคยมีร่องรอยของเราในหัวใจของพวกเขาเลยแม้แต่แต่น้อย พวกเจ้าอาจคิดว่าเราขอจากพวกเจ้ามากเกินไป
หรือเรากล่าวหาพวกเจ้าอย่างผิดๆ—แต่พวกเจ้าเคยคิดสักครั้งหรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า
ในขณะที่พวกเจ้ากำลังใช้เวลาอย่างมีความสุขกับครอบครัวของพวกเจ้าอยู่นั้น
พวกเจ้าไม่เคยจงรักภักดีต่อเราเลยแม้แต่สักครั้งเดียว? ในช่วงเวลาอย่างนี้
มันไม่ทำให้พวกเจ้าเจ็บปวดหรือ? เมื่อหัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี
และได้รับบำเหน็จรางวัลสำหรับการลงแรงของพวกเจ้า
พวกเจ้าไม่รู้สึกท้อใจที่ไม่ได้จัดหาความจริงที่เพียงพอให้กับตัวพวกเจ้าเองหรือ?
พวกเจ้าปล่อยให้กับการไม่ได้รับการรับรองจากเราเมื่อใด?
พวกเจ้าบิบบั่นสมองของพวกเจ้าและยอมรับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของพวกเจ้า
า กระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงไม่พึงพอใจ ยังคงเชื่อว่าพวกเจ้ายังไม่ได้ขยันหมั่นเพียรแทนพวกเขา
ยังไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าสามารถทำได้เพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม กับเราแล้ว
พวกเจ้าจะสะเพร่าและไม่ระมัดระวังอยู่เสมอ เราอยู่ในความทรงจำของพวกเจ้าเท่านั้น
แต่เราไม่ได้คงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า พวกเจ้าไม่รู้สึกถึงการอุทิศและความพยายามของเราตลอดไป
และพวกเจ้าก็ไม่เคยมีความขอบคุณกับสิ่งเหล่านั้นเลย เจ้าเพียงแค่พิจารณาใคร่ครวญเป็นเวลาสั้นๆ
และเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะเพียงพอแล้ว “ความจงรักภักดี” เช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราโหยหามาแสนนาน
แต่เป็นสิ่งที่เราดูหมิ่นมาตลอด

ตัดตอนมาจาก “เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

101. หากเราจะวางเงินจำนวนหนึ่งตรงหน้าพวกเจ้าตอนนี้ และให้พวกเจ้ามีอิสระในการเลือก—

และหากเราไม่กล่าวโทษพวกเจ้าเนื่องจากตัวเลือกของพวกเจ้า—เมื่อนั้น

พวกเจ้าส่วนใหญ่คงจะเลือกเงินและละทิ้งความจริง

คนที่ดีกว่าในหมู่พวกเจ้าคงจะยอมละทิ้งเงินและเลือกความจริงอย่างล่งเล

ในขณะที่ผู้ที่อยู่ระหว่างกลางคงจะหิบบนเงินไว้ในมือข้างหนึ่งและความจริงไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

ธาตุแท้ของพวกเจ้าจะไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดหรือ?

เมื่อต้องเลือกระหว่างความจริงและสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าจงรักภักดี พวกเจ้าจะเลือกตัวเลือกนี้กันทุกคน

และทัศนคติของพวกเจ้าก็จะยังคงเป็นเหมือนเดิม ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ?

มีผู้คนไม่มากนักในหมู่พวกเจ้าที่ได้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาระหว่างถูกและผิดมิใช่หรือ?

ในการแข่งขันระหว่างด้านบวกกับด้านลบ คำและข่าว

พวกเจ้าตระหนักหรืออย่างแน่นอนถึงตัวเลือกที่พวกเจ้าได้เลือกระหว่างครอบครัวยุติธรรมกับพระเจ้า ลูกๆ กับพระเจ้า

สันติสุขกับการแตกแยก ความร่ำรวยกับความยากจน สถานภาพกับความธรรมดาสามัญ

การได้รับการสนับสนุนกับการถูกทิ้งขว้าง เป็นต้น ระหว่างครอบครัวยุติธรรมกับครอบครัวยุติธรรมที่แตกแยก

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และเลือกเช่นนั้นโดยไม่ลังเล ระหว่างความร่ำรวยและหน้าที่

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้ง และยิ่งขาดความตั้งใจที่จะกลับเข้าฝั่ง^[n]

ระหว่างความหุหุหุเพื่อกับความยากจน พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก เมื่อต้องเลือกระหว่างบุตรชาย บุตรสาว

ภรรยาและสามีของพวกเจ้า กับเรา พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และระหว่างมนต์อันหลงผิดกับความจริง

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้เผชิญกับการกระทำอันชั่วร้ายทั้งหลายในทุกรูปแบบของพวกเจ้า

เราก็เพียงหมดความเชื่อในตัวพวกเจ้าแล้วเท่านั้น

เราเพียงประหลาดใจเท่านั้นที่หัวใจของพวกเจ้าด้านทานการทำให้อ่อนลงยิ่งนัก

ชัดเจนแล้วว่าหลายปีแห่งการมอบอุทิศและความพยายามนั้นไม่ได้นำพาอะไรมาให้เราไปกว่าการทอดทิ้งแ

ละความสิ้นหวังของพวกเจ้า แต่ความหวังของเราที่มีต่อพวกเจ้าเติบโตไปพร้อมกับแต่ละวันที่ผ่านไป

เนื่องจากวันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อหน้าทุกคนอย่างสมบูรณ์แล้ว กระนั้น

พวกเจ้าก็ยังยืนกรานที่จะแสวงหาสิ่งที่มีค่านิยมและชั่วร้ายทั้งหลาย

และปฏิเสธที่จะคลายมือของเจ้าที่ยึดจับสิ่งเหล่านั้นไว้ เช่นนั้นแล้ว บททอสาของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

พวกเจ้าเคยให้การคิดคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างรอบคอบหรือไม่? หากพวกเจ้าถูกขอให้เลือกอีกครั้ง

แล้วจุดยืนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? มันจะยังคงเป็นอย่างแรกอยู่อีกหรือไม่?

พวกเจ้ายังจะนำความผิดหวังและความโศกเศร้าที่น่าเวทนามาสู่เราอยู่หรือไม่?

หัวใจของพวกเขายังจะมีความอบอุ่นอันน้อยนิดเพียงอย่างเดียวหรือไม่?

พวกเขายังจะไม่ตระหนักว่าต้องทำอะไรเพื่อช่วยให้เราอยู่หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

102. แต่ละวัน ความประพุดติและความคิดทั้งหลายของแต่ละบุคคลถูกมองดูโดยพระเนตรขององค์หนึ่งเดียว

และในเวลาเดียวกันก็อยู่ในการเตรียมเพื่อพวกเขาเองในวันพรุ่งนี้

นี่คือเส้นทางที่ทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะต้องก้าวเดิน นี่คือเส้นทางที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าเพื่อทุกคน

และไม่มีใครสามารถหลบหนีมันหรือได้รับการยกเว้น วณะที่เราได้พูดไปนั้นมากมายเกินคณานับ

และยิ่งไปกว่านั้น งานที่เราได้ทำก็ไม่มีมาตรวัด ทุกๆ

วันเราเฝ้าดูขณะที่แต่ละบุคคลดำเนินทุกสิ่งทีพวกเขาจะต้องทำไปตามธรรมชาติจนเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับธรรม

ชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขาและสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติของพวกเขา โดยที่ไม่รู้ตัว

หลายคนได้ตัดสินใจแน่วแน่ว่าไปเรียบร้อยแล้วใน “ร่องครรลองที่ถูกต้อง”

ซึ่งเราได้ปูไว้เพื่อให้เข้าใจผู้คนต่างประเภทกันได้ง่ายขึ้น

เราได้วางผู้คนต่างประเภทกันเหล่านี้ไว้ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันนานแล้ว

และในแต่ละสถานที่เฉพาะของพวกเขา แต่ละคนได้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขา

ไม่มีใครที่จะผูกมัดพวกเขา ไม่มีใครที่จะปล่อยพวกเขา

พวกเขาเป็นอิสระโดยครบถ้วนบริบูรณ์และสิ่งทีพวกเขาแสดงออกนั้นมาตามธรรมชาติ

สิ่งเดียวที่ควบคุมพวกเขาไว้คือ วณะของเรา ด้วยเหตุนี้บางคนจึงจำต้องฝืนอำนาจของเราอย่างเสียไม่ได้

ไม่เคยนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติ ทำเช่นนั้นเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงความตายเท่านั้น ในขณะเดียวกัน คนอื่นๆ

ก็พบว่าเป็นการลำบากยากเย็นที่จะสู้ทนผ่านวันเวลาไปโดยที่ไม่มีวณะของเราคอยนำและจัดหาให้พวกเขา

และดังนั้นพวกเขาก็ยึดถือในวณะของเราตลอดเวลาเป็นธรรมดา เมื่อเวลาผ่านไป

พวกเขาค้นพบความลับของชีวิตมนุษย์ บั้นปลายของมวลมนุษย์ และค่าของการเป็นมนุษย์

มวลมนุษย์ก็เป็นแค่อย่างนี้เองต่อหน้าวณะของเรา

และเราก็แค่ยอมให้เรื่องราวทั้งหลายดำเนินไปตามครรลองของพวกเขา

เราไม่ทำงานอันใดที่บังคับให้ผู้คนที่ทำวณะของเราให้เป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของพวกเขา

ดังนั้นพวกที่ไม่เคยมีมโนธรรมและพวกที่การดำรงอยู่ของเขาไม่เคยมีคุณค่าอันใดจึงกล้าปิดทั้งวณะของเราและ

ทำตามทีพวกเขาปรารถนาหลังจากที่เฝ้าสังเกตการณ์อย่างนิ่งเงียบว่าสิ่งทั้งหลายดำเนินไปอย่างไร

พวกเขาเริ่มที่จะเบื่อหน่ายต่อความจริงและทุกสิ่งทุกอย่างทีมาจากเรา ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขายังเบื่อหน่ายต่อการอยู่ในบ้านของเรา เพื่อบั้นปลายของพวกเขา และเพื่อหลบหนีการลงโทษ

ผู้คนเหล่านี้จึงอาศัยอยู่ภายในบ้านของเราชั่วเวลาหนึ่ง ต่อให้พวกเขาจะกำลังให้การปรนนิบัติอยู่ก็ตาม

อย่างไรก็ดี เจตนาทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยเปลี่ยน

นี่ยังเพิ่มความอยากได้ในพระพรของพวกเขา

และเพิ่มความอยากของพวกเขาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรครั้งเดียวและคงอยู่ตลอดกาลหลังจากนั้นเป็นต้นไป—

ถึงขั้นอยากที่จะเข้าสู่สวรรค์อันเป็นนิรันดร์เสียด้วยซ้ำ ยิ่งพวกเขาโหยหาวันของเราให้มาถึงเร็วขึ้นเพียงใด

พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าการจริงได้กลายเป็นอุปสรรคกีดกัน เครื่องสะดุดในหนทางของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น

พวกเขาแทบจะรอไม่ไหวที่จะก้าวเท้าเข้าไปในราชอาณาจักรเพื่อชื่นชมพระพรของราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ตลอดกาล—ทั้งหมดนี้ไม่มีความจำเป็นต้องไล่ตามเสาะหาความจริงหรือยอมรับการพิพากษาและการติสอน

และเหนือสิ่งอื่นใด ไม่มีความจำเป็นต้องหมอบคลานภายในบ้านของเราและทำตามที่เราบัญชา

ผู้คนเหล่านี้เข้าสู่บ้านของเราไม่ใช่เพื่อสนองความอยากของพวกเขาที่จะแสวงหาความจริง

และไม่ใช่เพื่อร่วมมือกับการบริหารจัดการของเรา

จุดมุ่งหมายของพวกเขาก็คือแค่ได้อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ไม่ได้ถูกทำลายในยุคที่กำลังจะมาถึง

ดังนั้นหัวใจของพวกเขาจึงไม่เคยรู้ว่าความจริงคืออะไร หรือจะยอมรับความจริงได้อย่างไร

นี่คือเหตุผลที่ทำให้ผู้คนเช่นนี้ไม่เคยนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือตระหนักถึงความลึกของความเสื่อมทราม

ของพวกเขาเลย และกระนั้นกลับได้อาศัยอยู่ในบ้านของเราในฐานะ “ผู้รับใช้ทั้งหลาย” มาโดยตลอด

พวกเขารอคอยการมาถึงของวันของเรา “อย่างอดทน”

และไม่เห็นคุณค่าของขณะที่พวกเขาถูกจับโยนไปมาโดยลักษณะงานของเรา

แต่ไม่ว่าความพยายามของพวกเขาจะมากมายใหญ่หลวงเพียงใดหรือพวกเขายอมจ่ายที่ราคาเท่าใด

ไม่มีใครเคยเห็นพวกเขาทนทุกข์เพื่อความจริงหรือให้อะไรเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของเราเลย

ในหัวใจของพวกเขา พวกเขากำลังร้อนรนใจใคร่เห็นวันที่เรายูดยุคเก่า และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่อาจรอที่จะค้นพบว่าฤทธาานุภาพและสิทธิอำนาจของเรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

สิ่งที่พวกเขาไม่เคยเร่งรีบที่จะทำคือการเปลี่ยนตัวเองและไล่ตามเสาะหาความจริง

พวกเขารักในสิ่งที่เราเบื่อหน่าย และเบื่อหน่ายในสิ่งที่เรารัก พวกเขาวิลาสหาสิ่งที่เราเกลียด

เกรงกลัวเพียงการสูญเสียสิ่งที่เราชิงชัง พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ในพิภพอันเลวร้ายนี้ ไม่เคยเกลียดมัน

และซ้ายังกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะทำลายมัน ท่ามกลางเจตนาทั้งหลายของพวกเขาที่มีความขัดแย้งกัน

พวกเขารักพิภพนี้ที่เราชิงชัง แต่ยังโหยหาเราให้ทำลายมันอย่างรีบเร่งที่สุดเช่นกัน

เพื่อว่าพวกเขาอาจได้รับการละเว้นจากความทุกข์จากการทำลายล้างและถูกแปลงสภาพให้กลายเป็นบรรดาเจ้านาย

ของยุคใหม่ ก่อนที่พวกเขาจะมีอันไกลห่างไปจากหนทางที่แท้จริง

นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รักความจริงและเบื่อหน่ายต่อทุกสิ่งทีมาจากเรา พวกเขาอาจกลายเป็น “ผู้คนที่เชื่อฟัง”

เป็นเวลาสั้นๆ เพื่อประโยชน์แห่งการไม่สูญเสียพระพรไป แต่ความวิตกกังวลของพวกเขาที่จะได้รับการอวยพร

และความเกรงกลัวความพินาศและการเข้าสู่ปีไฟที่กำลังลุกไหม้นั้นไม่มีวันถูกปิดบังไว้ได้
ขณะที่วันของเราใกล้เข้ามา ความอยากของพวกเขาก็แรงกล้าขึ้นอย่างไม่สั่นคลอน
และยิ่งความวิบัติใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด มันจะยิ่งทำให้พวกเขาอับจนหนทางมากขึ้นเท่านั้น
โดยไม่รู้จะเริ่มค้นตรงไหนที่จะทำให้เราขึ้นบานและเพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียพระพรที่พวกเขาโหยหามานาน
ผู้คนเช่นนี้ใจจดใจจ่อที่จะลงมือกระทำการรับใช้ในฐานะกองหน้าทันทีที่มีมือของเราเริ่มงานของมัน
พวกเขาคิดเพียงการโถมประดังกันไปยังแนวหน้าของกองทหาร กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะไม่เห็นพวกเขา
พวกเขาทำและพูดสิ่งซึ่งพวกเขาคิดว่าถูกต้อง
ไม่เคยรู้ว่าความประพฤติและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยสัมพันธ์กับความจริงเลย
และไม่เคยรู้ว่าความประพฤติของพวกเขาจะมีแต่จะขัดจังหวะและแทรกแซงแผนการของเรา
พวกเขาอาจได้ใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงแล้ว
และอาจมีความมีเจตจำนงและเจตนาอันแท้จริงที่จะสู้ทนความยากลำบาก
แต่ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำเกี่ยวข้องกับเราเลย เพราะเราไม่เคยเห็นว่าความประพฤติของพวกเขามาจากเจตนาที่ดี
นับประสาอะไรกับที่เราจะได้เห็นพวกเขาวางสิ่งใดก็ตามบนแท่นบูชาของเรา
เช่นนั้นคือความประพฤติซึ่งพวกเขาได้ทำลงไปต่อหน้าเราในช่วงหลายปีมานี้

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

103. ผู้คนจำนวนมากยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้าเพื่ออ่านวันต่อวัน
จนกระทั่งถึงจุดที่หมยมันอย่างพิถีพิถันที่จะจดจำบทตอนอันเป็นอมตะทั้งหมดที่มีในนั้นว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติอัน
มีค่ามากที่สุดของพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้นยังประกาศพระวจนะของพระเจ้าทุกหนแห่ง
จัดเตรียมและช่วยเหลือผู้อื่นด้วยพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการเป็นพยานต่อพระเจ้า
คือการเป็นพยานต่อพระวจนะของพระองค์ คิดว่าการทำเช่นนี้คือการเจริญรอยตามทางแห่งพระเจ้า
พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า
ว่าการทำเช่นนี้คือการนำพระวจนะของพระองค์ไปสู่ชีวิตจริงของพวกเขา
ว่าการทำเช่นนี้จะทำให้พวกเขาสามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า
และได้รับการช่วยให้รอดและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
แต่แม้ในขณะที่พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้า
พวกเขาไม่เคยปฏิบัติสอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้าเลยในทางปฏิบัติ
หรือพยายามที่จะนำพาตัวพวกเขาเองไปในแนวเดียวกับสิ่งที่ถูกเผยในพระวจนะของพระเจ้า
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อได้รับการรักใคร่บูชาและความเชื่อใจจากผู้อื่น โดยเล่น์เพทุบาย

เพื่อเข้าสู่การบริหารจัดการด้วยตัวพวกเขาเอง และเพื่อยกยอกและขโมยพระสิริแห่งพระเจ้า

พวกเขาหวังอย่างลมๆ แล้งๆ

ว่าจะฉกฉวยโอกาสที่ได้จากการเผยแผ่พระวาระของพระเจ้าเพื่อที่จะให้ได้รางวัลเป็นการทำงานของพระเจ้าและการชมเชยจากพระองค์ ก็ปีแล้วที่ได้ผ่านไป

แต่ไม่เพียงแต่ผู้คนเหล่านี้จะไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้าในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวาระของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถค้นพบหนทางซึ่งพวกเขาควรติดตามในขณะที่กำลังทำการเป็นพยานต่อพระวาระของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่ได้ช่วยเหลือหรือจัดเตรียมให้กับตัวพวกเขาเองในขณะที่กำลังทำการช่วยเหลือและจัดเตรียมพระวาระของพระเจ้าให้กับผู้อื่น และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถทำความรู้จักพระเจ้า

หรือปลุกความเคารพอันจริงแท้ในตัวพวกเขาที่มีให้กับพระเจ้า

ในขณะที่กำลังทำการในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมด แต่ในทางกลับกัน

ความเข้าใจผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งดิ่งลึกลงทุกที

ความไม่เชื่อใจของพวกเขาในพระองค์ยิ่งรุนแรงมากขึ้นทุกที

และการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ยิ่งเกินความจริงขึ้นทุกที

เมื่อได้รับการจัดหาและได้รับการนำโดยทฤษฎีทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า

พวกเขาถูกรวบรวมว่าครบบริบูรณ์ในองค์ประกอบของพวกเขา

ราวกับเป็นการใช้ทักษะทั้งหลายของพวกเขาด้วยความง่ายดายโดยไม่ต้องพยายาม

ราวกับว่าพวกเขาได้ค้นพบจุดประสงค์ในชีวิตของพวกเขา ภารกิจของพวกเขาแล้ว

และราวกับว่าพวกเขาได้รับชีวิตใหม่และได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ราวกับว่า

ด้วยพระวาระของพระเจ้าที่กลิ้งผ่านลิ้นของพวกเขาอย่างแข็งที่อริบริบูรณ์ในระหว่างท้องถิ่นนั้น

พวกเขาได้รับความจริงแล้ว จับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้าแล้ว

และได้ค้นพบเส้นทางสู่การทำความรู้จักพระเจ้าแล้ว ราวกับว่า

ในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวาระของพระเจ้า พวกเขาได้มาเผชิญหน้ากับพระเจ้าย่อยครั้ง

บ่อยครั้งอีกเช่นกันที่พวกเขา “ซาบซึ้ง” จนทำให้หลายครั้งหลายครา และบ่อยครั้งที่ได้รับการทรงนำโดย

“พระเจ้า” ในพระวาระของพระเจ้า

พวกเขาดูเหมือนว่าได้เข้าใจถึงความกังวลห่วงใยอันจริงจังและเจตนารมณ์อันใจดีมีเมตตาของพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน และในขณะเดียวกัน

ได้จับความเข้าใจในความรอดของมนุษย์จากพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์

ได้มารู้จักแก่นแท้ของพระองค์ และได้จับความเข้าใจในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
จากพื้นฐานของความคิดนี้ พวกเขาดูเหมือนว่าได้เชื่ออย่างหนักแน่นยิ่งขึ้นไปอีกในการดำรงอยู่ของพระเจ้า
ได้รับรู้มากขึ้นถึงสถานะที่ได้รับการยกย่องของพระองค์
และได้รู้สึกถึงความโอ้อวดระการตาและความเหนือธรรมชาติของพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
เมื่อปักจมอยู่ในความรู้อันผิวนิพพานในพระวณะของพระเจ้า
มันคงจะดูเหมือนว่าความเชื่อของพวกเขาได้เติบโตขึ้น
การตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้ทนความทุกข์ได้มีความแข็งแกร่งขึ้น
และความรู้ของพวกเขาในพระเจ้าได้ลึกซึ้งขึ้น พวกเขาหาว่าไม่ว่า
จนกว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง
ความรู้ทั้งหมดของพวกเขาในพระเจ้าและแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์นั้นมาจากการจินตนาการทั้งหลาย
อันเต็มไปด้วยปรารถนาและการอนุমানของพวกเขาเอง
ความเชื่อของพวกเขาคงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบรูปแบบใดก็ตามจากพระเจ้า
สิ่งที่เรียกว่าความเป็นจิตวิญญาณและวุฒิภาวะของพวกเขาแค่คงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบหรือการตรวจ
จสอบของพระเจ้า ปณิธานของพวกเขาเป็นแต่เพียงปราสาทหลังหนึ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นบนทราย
และสิ่งที่เรียกว่าความรู้ในพระเจ้าก็ไม่ใช่อะไรมากไปกว่าเรื่องที่ปั่นแต่งขึ้นเรื่องหนึ่งของจินตนาการของพวกเขา
ในข้อเท็จจริงนั้น ก็อย่างที่เป็นอยู่ ผู้คนเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้ใช้ความพยายามมากมายไปในพระวณะของพระเจ้า
ไม่เคยได้ตระหนักเลยว่าอะไรคือความเชื่อที่แท้จริง อะไรคือการเชื่อฟังที่แท้จริง อะไรคือการเอาใจใส่ที่แท้จริง
หรืออะไรคือความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้า พวกเขายึดถือทฤษฎี จินตนาการ ความรู้ พรสวรรค์ ประเพณี
ความเชื่อเหนือธรรมชาติ และกระทั่งค่านิยมด้านศีลธรรมแห่งความเป็นมนุษย์ และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็น
“ต้นทุน” และ “อาวุธยุทธโธปกรณ์” สำหรับการเชื่อในพระเจ้าและการติดตามพระองค์
กระทั่งทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นรากฐานของความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าและการติดตามพระองค์ของพวกเขา
ในเวลาเดียวกัน
พวกเขายังใช้ต้นทุนและอาวุธยุทธโธปกรณ์นี้และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องรางของขลังพิเศษซึ่งพวกเขาใช้ในการ
ทำความเข้าใจพระเจ้า สำหรับการเผชิญหน้าและการจัดการกับการตรวจสอบทั้งหลาย การทดสอบทั้งหลาย
การทดสอบ และการพิพากษาของพระเจ้า ในท้ายที่สุด
สิ่งที่พวกเขาเก็บรวบรวมยังคงไม่ได้ประกอบไปด้วยอะไรมากไปกว่าข้อสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งปักจมอยู่
ในความหมายแฝงทั้งหลายในทางศาสนา ในความเชื่อเหนือธรรมชาติในระบบศักดินา
และในทุกสิ่งซึ่งมีลักษณะเพื่อสั่นประโลมใจ พิลึกพิลฤ และพิสวงล้อ
แนวทางของพวกเขาในการรู้จักและนิยามพระเจ้าถูกประทับตราในแม่พิมพ์เดียวกันกับแม่พิมพ์ของผู้คนซึ่งเชื่อ

นฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือชายชราบนท้องฟ้าเพียงเท่านั้น ในขณะที่สภาวะความเป็นจริงของพระเจ้า
เนื้อแท้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระองค์ เป็นต้น—
ทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับพระเจ้าพระองค์จริงเอง—

คือสิ่งทั้งหลายซึ่งความรู้ของพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะจับความเข้าใจ
ซึ่งเป็นสิ่งที่ความรู้ของพวกเขาได้แยกทางไปโดยสมบูรณ์

และแยกห่างกันมากถึงขนาดชั่วโลกเหนือกับชั่วโลกใต้ ในหนทางนี้

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้ดำเนินชีวิตภายใต้การจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงจากพระวาระของพระเจ้า

กระนั้นก็ตามพวกเขากลับไม่สามารถอย่าทำไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้

อย่างแท้จริง เหตุผลที่แท้จริงสำหรับการนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่เคยได้กลายมาสนิทสนมคุ้นเคยกับพระเจ้า

และพวกเขาไม่เคยมีการติดต่อหรือการมหาสนิทอันจริงแท้กับพระองค์

และดังนั้นจึงเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะมาถึงความเข้าใจซึ่งกันและกันกับพระเจ้า

หรือปลุกความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า การเจริญรอยตามพระเจ้า

หรือการนมัสการที่มีให้กับพระเจ้าในตัวพวกเขา การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระวาระของพระเจ้าด้วยเหตุนี้

การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระเจ้าด้วยเหตุนี้—

มูมมอและทำที่นี้ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขากลับไปมีอุปเลาหลังความมูมานะบากบั่นทั้งหลายของพวกเขา

ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขาไม่มีวันที่จะสามารถอย่าทำไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงคว

ามชั่วได้ชั่วนิรันดร์ เป้าหมายซึ่งพวกเขากำลังมุ่งหมาย และทิศทางซึ่งพวกเขากำลังไปในนั้น

เป็นการแสดงความหมายว่าพวกเขาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าชั่วนิรันดร์

และว่าพวกเขาจะไม่มีวันที่จะสามารถได้รับความรอดได้ชั่วนิรันดร์

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

104. ในระหว่างช่วงเวลาหลายปีในการทำงานของเรา ผู้คนได้รับสิ่งต่างๆ มากมาย และละทิ้งสิ่งต่างๆ

ไปมากมาย กระนั้นเรายังคงกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง

เพราะผู้คนเพียงรับรู้ว่าเป็นพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยกับความจริงที่เรากล่าว

และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ได้ปฏิบัติตามความจริงที่เราขอจากพวกเขา

ซึ่งกล่าวได้ว่าผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของความจริง

ผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของชีวิต ผู้คนรับรู้เพียงพระนามของพระเจ้า

แต่ไม่ใช่เนื้อแท้ของพระองค์ เราเชื่อมั่นพวกเขาตรงความกระตือรือร้นของพวกเขา

ตรงที่พวกเขาใช้เพียงคำที่ฟังดูดีเพื่อหลอกลวงเรา ไม่มีพวกเขาคนใดที่นมัสการเราอย่างแท้จริง

คำพูดของพวกเขาประกอบไปด้วยการทดลองของอสรพิษ นอกจากนี้ คำพูดของพวกเขายังทะนงตนเป็นที่สุด

ช่างเป็นคำประกาศจากอัครทูตสวรรค์โดยแท้ ที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นก็คือ
ความประพฤติดของพวกเจ้ายังรุ่งเรืองและนิภาจนถึงขั้นเสื่อมเสีย
ความอยากได้อะไรก็มีเกินขอบเขตและเจตนาอันละโมภของพวกเจ้าช่างเป็นสิ่งแสดงหน้า
พวกเจ้าทั้งหมดได้กลายเป็นตัวมอดในบ้านของเรา วัตถุที่จะถูกละทิ้งด้วยความเกลียด
ด้วยความที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดรักความจริง แต่เจ้ากลับอยากได้รับพร อยากขึ้นสู่สวรรค์
อยากมองเห็นนิมิตอันงดงามของพระคริสต์ที่กำลังทรงใช้ฤทธาานุภาพของพระองค์บนแผ่นดินโลก
แต่พวกเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า คนเช่นพวกเจ้า
คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลายและไม่รู้เอาเสียเลยว่าพระเจ้าคืออะไรนั้น
คู่ควรแก่การติดตามพระเจ้าได้อย่างไร? เจ้าจะขึ้นสู่สวรรค์ได้อย่างไร?
เจ้าคู่ควรแก่การได้มองเห็นทัศนียภาพที่งดงามเช่นนั้น—
ทัศนียภาพที่มีความงดงามตระการอันไม่เคยมีให้เห็นเป็นแบบอย่างมาก่อนได้อย่างไร?
ปากของเจ้าเต็มไปด้วยคำพูดแห่งการหลอกลวงและความสกปรกโสम्म
คำพูดแห่งการทรยศหักหลังและความโอหัง เจ้าไม่เคยกล่าวคำพูดแห่งความจริงใจกับเรา ไม่มีคำพูดที่บริสุทธิ์
ไม่มีคำพูดแห่งความนบนอบต่อเราตามประสบการณ์ที่ได้รับจากวณะของเรา ในท้ายที่สุดแล้ว
ความเชื่อของพวกเจ้าหน้าตาเป็นอย่างไร?
ในหัวใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดนอกจากความอยากได้อะไรและมีเงินตรา
และในความคิดจิตใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากวัตถุสิ่งของ ทุกวัน
เจ้าคำนวณว่าจะทำอะไรจึงจะได้รับบางสิ่งบางอย่างจากเรา ทุกวัน
เจ้านับว่าเจ้าได้รับความมั่งคั่งและวัตถุสิ่งของจากเรามากเพียงใด ทุกวัน
เจ้าเฝ้ารอให้มีพระพรที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลาตมสู่พวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าอาจได้ชื่นชมในสิ่งที่พวกเจ้าอาจจะชื่นชมได้ในปริมาณที่มากกว่าและด้วยมาตรฐานที่สูงกว่า
สิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเจ้าทุกชั่วขณะของเวลานั้น ไม่ใช่เรา อีกทั้งไม่ใช่ความจริงที่มาจากเรา
แต่เป็นสามัคคีหรือภรรยาของพวกเจ้า บุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แทน
เจ้าบคิดว่าทำอะไรพวกเจ้าจะสามารถได้รับในปริมาณที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลา
และได้รับความชื่นชมยินดีที่สูงส่งยิ่งขึ้นตลอดเวลา
แต่ต่อให้พวกเจ้าเต็มท้องของพวกเจ้าจนเต็มถึงขั้นระเบิดออกมา เจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพหรือหรือ?
ต่อให้ภายนอกเจ้าประดับประดาตัวพวกเจ้าเองด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงามปานนั้น
พวกเจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพเดินได้ที่ได้ไร้ชีวิตหรือหรือ? พวกเจ้าหักโหมงานหนักเพื่อปากท้องของพวกเจ้า
จนกระทั่งเส้นผมของเจ้าถูกแซมเป็นริ้วด้วยสีเทา

แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่พลีอุทิศเส้นผมแม้เพียงหนึ่งเส้นเพื่องานของเรา พวกเจ้าก็ยุ่งวุ่นวายอยู่เสมอ
สร้างภาระแก่ร่างกายเจ้าและบีบเค้นสมองของเจ้าให้ขบคิดเกินกำลัง เพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าเอง
และเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า

แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่แสดงความกังวลหรือเป็นห่วงเจตจำนงของเรา
แล้วพวกเจ้ายังคงหวังว่าจะได้รับสิ่งใดจากเราอีกหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงคนเดียว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

105. เราได้แสดงวณะออกไปมากมายแล้วและได้แสดงเจตจำนงและอุปนิสัยของเราอีกด้วย แต่ถึงกระนั้น
ผู้คนก็ยังไม่สามารถรู้จักเราและเชื่อในเรา หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้คนยังคงไม่สามารถเชื่อฟังเรา
พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในพระคัมภีร์ พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในธรรมนูญ พวกที่มีชีวิตอยู่บนทางเขน
พวกที่ดำเนินชีวิตตามคำสอน พวกที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางงานที่เราทำในวันนี้—
ใครหรือในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา? พวกเจ้าแค่คิดถึงการได้รับพรและบำเหน็จ
แต่ไม่เคยคิดเลยแม้แต่น้อยว่าจะเข้ากันได้กับเราได้จริงๆ อย่างไร หรือจะกัดกันตัวเจ้าเองจากการต่อต้านเราได้อย่างไร
เราผิดหวังในพวกเจ้าเหลือเกิน เพราะเราได้ให้พวกเจ้าไปมากมาย แต่เราได้รับมาจากพวกเจ้าน้อยยิ่งนัก
เล่ห์หลวงของพวกเจ้า ความโอหังของพวกเจ้า ความโลภของพวกเจ้า ความอยากได้อะไรมีอันพึงพอใจของพวกเจ้า
การทรยศของพวกเจ้า การไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า—อันใดเล่าในเหล่านี้สามารถหนีพ้นจากการสังเกตของเรา?
พวกเจ้าสะเพร่ากับเรา พวกเจ้าหลอกเรา พวกเจ้าดูถูกเรา พวกเจ้าโอ้อวดเรา
พวกเจ้าบีบบังคับเราและขู่เชิญเราให้พลีอุทิศ—
ความมั่งร่ำรวยเช่นนี้จะสามารถหลบหลีกการลงโทษของเราไปได้อย่างไร?
การทำชั่วทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นปฏิปักษ์ต่อเราและเป็นข้อพิสูจน์ความเข้ากันไม่ได้ของพวกเจ้ากับเรา
พวกเจ้าแต่ละคนเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองเข้ากันได้กับเราเหลือเกิน แต่หากเป็นอย่างนั้นแล้วไซ้
หลักฐานที่แย้งไม่ขึ้นเช่นนี้จะนำไปใช้กับใครเล่า?
พวกเจ้าเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองมีความจริงใจและความจงรักภักดีจนถึงที่สุดต่อเรา
พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าใจดีเหลือเกิน มีความสงสารเห็นใจเหลือเกินและได้อุทิศให้กับเราเหลือเกิน
พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าได้ทำมามากเกินพอแล้วเพื่อเรา
แต่พวกเจ้าเคยเทียบเคียงสิ่งนี้กับบรรดาการกระทำของพวกเจ้าบ้างไหม? เราบอกเลยว่าพวกเจ้าโอ้อวดมากเต็มที
โลภมากเต็มที สุกเอาเผากินมากเต็มที เล่ห์เหลี่ยมสารพัดที่เจ้าใช้หลอกเรานั้นแยบยลมากเต็มที
และเจ้ามีเจตนาที่น่าเหยียดหยามและวิธีการที่น่าเหยียดหยามมากมายเต็มที
ความจงรักภักดีของพวกเจ้าขาดแคลนเกินไป
ความตั้งใจจริงของพวกเจ้าน้อยนิดเกินไปและมโนธรรมของพวกเจ้ายิ่งขาดพร่องเสียยิ่งกว่า

ในหัวใจของพวกเขามีความมั่งร่ำรวยมากเกินไป และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้นจากมัน แม้กระทั่งเรา
พวกเขาก็ปิดกั้นเราเพื่อประโยชน์ของลูกหลานของเจ้าหรือสามีของเจ้าหรือการเอาตัวรอดของเจ้า
แทนที่จะห่วงใยเรา เจ้าห่วงใยครอบครัวของพวกเขา ลูกหลานของพวกเขา สถานะของพวกเขา
อนาคตของพวกเขา และความปลื้มปิติยินดีของพวกเขาเอง
เมื่อใดเล่าที่พวกเขาเคยนึกถึงเราในขณะที่พวกเขาพูดหรือทำอะไร? ในวันที่หนาวจัด
ความคิดของพวกเขาหันไปหาลูกหลาน สามี ภรรยาหรือบิดามารดาของพวกเขา ในวันที่ร้อนระอุ
ก็ไม่มีทีท่าให้เรายู่ในความคิดของพวกเขาเลยเช่นกัน เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เจ้ากำลังนึกถึงผลประโยชน์ของตนเอง คิดถึงความปลอดภัยส่วนบุคคลของพวกเขาเอง
คิดถึงบรรดาสมาชิกในครอบครัวของพวกเขา เจ้าเคยได้ทำอะไรที่เป็นไปเพื่อเรา? คราใดหรือที่เจ้าเคยนึกถึงเรา?
เมื่อใดหรือที่เจ้าเคยอุทิศตนเองอย่างเต็มกำลังให้กับเราและงานของเรา?
หลักฐานของความเข้ากันได้กับเราของเจ้าอยู่ที่ใดหรือ?
ความเป็นจริงแห่งความรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราอยู่ที่ใด? ความเป็นจริงแห่งการเชื่อฟังเราของเจ้าอยู่ที่ใด?
คราใดหรือที่พวกเขาไม่มีเจตนาที่จะได้รับพรของเรา? พวกเขาเล่นตลกและหลอกลวงเรา
พวกเขาล้อเล่นกับความจริง เจ้าปิดกั้นการดำรงอยู่ของความจริงและทรยศต่อเนื้อแท้ของความจริง
อะไรหรือที่รอพวกเขาอยู่ในอนาคตจากการต่อต้านเราเช่นนี้?
พวกเขาก็เพียงแสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือและเพียงแสวงหาความเชื่อที่คลุมเครือ
แต่เจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์
ความมั่งร่ำรวยของเจ้าจะไม่นำมาซึ่งการลงทัณฑ์อันสาสมแบบเดียวกันกับที่คนเลวสมควรได้รับหรือ?
ในเวลานั้นพวกเขาจะตระหนักว่าไม่มีใครที่เข้ากันได้กับพระคริสต์สามารถหลีกเลี่ยงหนีวันแห่งพระพิโรธไปได้
และพวกเขาจะค้นพบว่าผลการกระทำอันสาสมที่จะทรงกระทำต่อพวกที่ต่อต้านพระคริสต์นั้นเป็นแบบใด

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

106. ในการแสวงหาของพวกเขาเหล่านั้น พวกเขามีมโนคติที่หลงผิด ความหวัง และอนาคตของแต่ละคนมากเกินไป
พระราชกิจปัจจุบันเป็นไปเพื่อที่จะจัดการกับความอยากของพวกเขาที่มีต่อสถานะและความอยากอันพึงเพ้อของ
พวกเขา ความหวัง สถานะ และมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดเป็นตัวแทนชั้นเยี่ยมของอุปนิสัยเยี่ยงซาตาน
เหตุผลที่สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในหัวใจของผู้คนนั้นเป็นเพราะพิษของซาตานที่คอยกัดกร่อนความคิดของผู้คนอยู่ตลอดเวลา
โดยทั้งสิ้น และผู้คนมักจะไร้ความสามารถที่จะสลัดการทดลองเหล่านี้ของซาตานอยู่ตลอดเวลา
พวกเขากำลังใช้ชีวิตในท่ามกลางบาปแต่กระนั้นก็ยังไม่เชื่อว่ามันเป็นบาป และพวกเขายังคงคิดว่า
“พวกเราเชื่อในพระเจ้า
ดังนั้นพระองค์ทรงต้องประทานพระพรกับพวกเราและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพวกเราอย่าง

เหมาะสม พวกเราเชื่อในพระเจ้า ดังนั้นพวกเราต้องเหนือกว่าคนอื่น
และพวกเราต้องมีสถานะที่มากกว่าและอนาคตที่มากกว่าใครอื่น เนื่องจากพวกเราเชื่อในพระเจ้า
พระองค์ทรงต้องมอบพระพรอันไร้ขีดจำกัดแก่พวกเรา มิฉะนั้นแล้ว มันก็จะไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า”
เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว
ความคิดที่ผู้คนได้ฟังพาเพื่อการอยู่รอดของพวกเขาได้กระตุ้นหัวใจของพวกเขาเรื่อยมาจนถึงจุดที่ว่า
พวกเขาได้กลายเป็นทรยศ ขี้ขลาด และน่ารังเกียจ ไม่เพียงแต่พวกเขาขาดพร่องพลังจิตและความแน่วแน่นเท่านั้น
แต่พวกเขายังได้กลายเป็นโลภมาก โอหัง และเอาแต่ใจตัวเองด้วยเช่นกัน พวกเขาขาดพร่องความแน่วแน่นใดๆ
ซึ่งอยู่เหนือตนเอง โดยสิ้นเชิง และยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาไม่มีความกล้าหาญแม้แต่จะสละการควบคุมของอิทธิพลมืดเหล่านี้
ความคิดและชีวิตของผู้คนนั้นน่าเบื่อมากจนกระทั่งมุมมองของพวกเขาต่อการเชื่อในพระเจ้ายังก่อน่าขยะแขยง
อย่างไม่สามารถทนได้ และแม้กระทั่งเมื่อผู้คนพูดถึงมุมมองของพวกเขาต่อการเชื่อในพระเจ้า
ก็ไม่สามารถทนฟังได้อย่างแน่นอน ผู้คนทั้งหมดล้วนขี้ขลาด ไร้ความสามารถ น่ารังเกียจ และบอบบาง
พวกเขาไม่รู้ถึงถึงความขยะแขยงที่มีต่อองค์กำลังของความมืด
และพวกเขาไม่รู้ถึงความรักที่มีต่อความสว่างและความจริง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับทำอย่างสุดความสามารถที่จะขับไล่สิ่งเหล่านั้น
ความคิดและมุมมองปัจจุบันของพวกเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้นหรือ? “ในเมื่อข้าพระองค์เชื่อในพระเจ้า
ข้าพระองค์ก็แค่ควรได้รับการหลังพระพรและควรจะได้รับทำให้มั่นใจว่าสถานะของข้าพระองค์จะไม่วัน
หลุดไป และว่ามันจะยังคงสูงกว่าสถานะของบรรดาผู้ปราศจากความเชื่อ”
เขาไม่ได้เก็บงำมุมมองประเภทนั้นภายในตัวพวกเขาเป็นเวลาคู่หนึ่งหรือสองปีเท่านั้น แต่เป็นเวลาหลายปี
วิธีการคิดแบบแลกเปลี่ยนกันของพวกเขาได้พัฒนามากเกินไป ถึงแม้ว่าพวกเขาได้มาถึงขั้นตอนนี้ในวันนี้
พวกเขายังคงไม่ได้ปล่อยวางสถานะแต่ดื้อนต่ออยู่ตลอดเวลาเพื่อสอบถามถึงมัน
และสังเกตการณ์มันในแต่ละวัน ด้วยความเกรงกลัวลึกๆ
ว่าวันหนึ่งสถานะของพวกเขาจะสูญหายไปและชื่อของพวกเขาจะย่อยยับ
ผู้คนไม่เคยได้วางความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาไว้ก่อน...ยังเจ้าแสวงหาในหนทางนี้มากขึ้นเท่า
ใด เขาก็ยิ่งจะเก็บเกี่ยวได้น้อยลงเท่านั้น ยิ่งความอยากรู้อยากเห็นสถานะของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งจะต้องได้รับการจัดการอย่างจริงจังมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็ยิ่งจะต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกล้างที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ผู้คนเช่นนั้นไร้ค่า!
พวกเขาต้องได้รับการจัดการและได้รับการพิพากษาอย่างพอเพียงเพื่อที่พวกเขาจะได้ปล่อยวางสิ่งเหล่านี้อย่างถาวร
ทั่ว หากพวกเขาลိုตามเสาะหาหนทางนี้จนกระทั่งถึงที่สุด พวกเขาคงไม่ได้เก็บเกี่ยวสิ่งใดเลย

พวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตไม่สามารถได้รับการแปลงสภาพ
และพวกที่ไม่ได้กระหายความจริงไม่สามารถได้รับความจริง
เจ้าไม่ได้มุ่งเน้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาการแปลงสภาพและการเข้าสู่ส่วนบุคคล
แต่กลับมุ่งเน้นอยู่กับความอยากอันฟุ้งเฟ้อและสิ่งต่างๆ
ที่จำกัดความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าและป้องกันเจ้าจากการเข้าใกล้พระองค์
สิ่งเหล่านั้นสามารถแปลงสภาพเจ้าได้หรือไม่? สิ่งเหล่านั้นสามารถนำพาเจ้าเข้าไปสู่ราชอาณาจักรได้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “เหตุใดเจ้าจึงไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่น?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

107. มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่าง กระนั้นเขาก็ไม่ตระหนักถึงคุณค่าของความสว่าง
เขาไม่รู้เท่าทันถึงเนื้อแท้ของความสว่าง และแหล่งกำเนิดของความสว่าง และยังไปกว่านั้น
เขาไม่รู้เท่าทันว่าความสว่างนั้นเป็นของผู้ใด เมื่อเราประสาทความสว่างนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์
เราตรวจสอบสภาพเงื่อนไขท่ามกลางมนุษย์โดยทันที กล่าวคือ เพราะความสว่าง
ผู้คนทั้งปวงจึงกำลังเปลี่ยนแปลงและกำลังเติบโต และได้ออกจากความมืด เรามองไปยังทุกมุมของจักรวาล
และเห็นว่าภูเขาทั้งหลายถูกปกคลุมด้วยหมอก ว่าห้วงน้ำทั้งหลายได้เป็นน้ำแข็งในความเย็น
และว่าผู้คนมองไปทางทิศตะวันออกเพราะการมาถึงของความสว่าง
ว่าพวกเขาอาจจะค้นพบบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำค่ามากขึ้น—กระนั้น
มนุษย์ก็ยังไม่สามารถหยั่งรู้ทิศทางที่ชัดเจนภายในความพรมัว เนื่องจากทั้งโลกถูกห่มคลุมด้วยหมอก
เมื่อเรามองจากท่ามกลางหมุ่เมฆ จึงไม่เคยมีมนุษย์ที่ค้นพบการดำรงอยู่ของเราเลย
มนุษย์กำลังแสวงหาบางสิ่งบางอย่างบนแผ่นดินโลก ดูเหมือนว่าเขากำลังหาอาหาร
ดูเหมือนว่าเขาตั้งใจที่จะรอคอยการมาถึงของเรา—กระนั้น เขาก็ไม่รู้จักวันของเรา
และสามารถเพียงมองไปยังแสงริบหรี่ของความสว่างในทิศตะวันออกอยู่บ่อยๆ เท่านั้น ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
เราแสวงหาบรรดาผู้ที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง เราเดินท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
และใช้ชีวิตท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง แต่มนุษย์บนแผ่นดินโลกก็ปลอดภัยดี
และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง
ผู้คนไม่รู้ว่าเขาใจใส่เจตจำนงของเราอย่างไร พวกเขาไม่สามารถมองเห็นการกระทำของเรา
และพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวภายในความสว่างและได้รับแสงจากความสว่างนั้น
ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเคยหวงแหนความล้ำค่าวณะของเรา
แต่เขาก็ไม่สามารถมองเห็นถึงกลอุบายอันหลอกลวงของซาตานได้
เพราะวุฒิภาวะของมนุษย์นั้นเล็กน้อยเกินไป เขาจึงไร้ความสามารถที่จะทำอย่างที่หัวใจของเขาปรารถนาได้
มนุษย์ไม่เคยรักเราอย่างจริงจัง เมื่อเราขย่งเขา เขารู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่าคู่ควร

แต่นี้ไม่ได้ทำให้เขาพยายามที่จะทำให้เราพึงพอใจ เขาเคียด “สถานะ”
ที่เราได้ให้เขาไว้ในมือของเขาและพินิจพิเคราะห์มัน ไม่อาจสำนึกรับรู้ได้ถึงความดีงามของเขา
เขากลับยื่นกรานในการทำให้ตัวเองคัดค้านไปกับพรทั้งหลายแห่งสถานะของเขา
นี่ไม่ใช่ความขาดตกบกพร่องของมนุษย์หรือ? เมื่อภูเขาเคลื่อนที่
ภูเขาเหล่านั้นจะสามารถหาทางอ้อมเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของเจ้าได้หรือไม่? เมื่อห้วงน้ำไหล
ห้วงน้ำเหล่านั้นจะสามารถหยุดที่หน้าสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะสามารถย้อนกลับด้วยสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?
ครั้งหนึ่งเราเคยเปี่ยมปราณีต่อมนุษย์
ครั้งแล้วครั้งเล่า—ถึงกระนั้นก็ไม่มิมีผู้ใดทะนุถนอมหรือหวงแหนความล้ำค่าของการนี้
พวกเขาแค่รับฟังมันเป็นเรื่องเล่า หรืออ่านมันเป็นนิยาย วาจาของเราไม่สัมผัสถึงหัวใจของมนุษย์จริงๆ หรือ?
ถ้อยคำของเราไม่มีผลจริงๆ หรือ? จะเป็นไปได้หรือที่ไม่มีผู้ใดเชื่อในการดำรงอยู่ของเรา? มนุษย์ไม่รักตัวเอง
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับร่วมกับชาดานเพื่อโจมตีเราแทน และใช้ชาดานเป็น “สินทรัพย์” ที่ใช้เพื่อรับใช้เรา
เราจะเจอะทะลุกลุบายที่หลอกลวงทั้งหมดของชาดาน
และหยุดผู้คนบนแผ่นดินโลกไม่ให้ยอมรับการหลอกลวงของชาดาน
เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต่อต้านเราเนื่องจากการดำรงอยู่ของมัน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 22” ของ พระวาจาของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาจาทรงปรากฏเป็นมนุษย์

108. กลับหลังเรานั้น ผู้คนมากมายละโมภในพระพรที่เกี่ยวกับสถานภาพ พวกเขาตะกละตะกลามกินอาหาร
พวกเขารักที่จะนอนและมอมทุกความเอาใจใส่ให้กับเนื้อหนัง กล่าวอยู่เสมอว่าจะไม่มีทางออกสำหรับเนื้อหนัง
พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันถูกต้องเหมาะสมของตนในคริสตจักร แต่กลับเอาเปรียบคริสตจักรหรือไม่
พวกเขาก็จะดักเตือนบรรดาพี่น้องชายหญิงด้วยวาจาของเรา
ตั้งตัวเองเป็นนายเหนือผู้อื่นจากตำแหน่งตามสิทธิอำนาจ
ผู้คนเหล่านี้เอาแต่พูดว่าพวกเขากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและพูดเสมอว่าพวกเขาเป็นคนสนิทของพระเจ้า
—เรื่องนี้ไม่ไร้สาระหรือ? หากเจ้ามีเจตนาที่เหมาะสม
แต่ไม่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็โง่เขลา
แต่หากเจตนาของเจ้านั้นไม่ถูก และเจ้ายังคงพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครบางคนที่ต่อต้านพระเจ้า และเจ้าสมควรที่จะถูกพระเจ้าลงโทษ!
เราไม่มีความเห็นใจให้กับผู้คนเช่นนั้น! ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกเขาเอาเปรียบ
ละโมภในสิ่งฐูใจของเนื้อหนังอยู่ตลอดเวลา และไม่คำนึงต่อความสนใจของพระเจ้า
พวกเขาแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตนเสมอ และพวกเขาไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยพระเจ้าเลย

พวกเขาไม่ยอมรับการพินิจพิเคราะห์ของพระวิญญาณของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ
พวกเขากำลังหลอกใช้และหลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเสมอ และกำลังคิดสองหน้า
ดังสุนัขจิ้งจอกในไร่องุ่นที่ขโมยองุ่นและเหยียบย่ำไปทั่วไร่องุ่นเสมอ
ผู้คนเช่นนั้นจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้หรือไม่? เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าไม่ได้รับการสำหรับชีวิตของเจ้าและคริสตจักร
เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระบัญชาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือไม่? ใครหรือจะกล้าไว้วางใจคนบางคนที่เป็นอย่างเจ้า?
เมื่อเจ้ารับใช้เยี่ยงนี้ พระเจ้าจะทรงกล้าไว้วางใจเจ้ากับกิจอันยิ่งใหญ่กว่านี้หรือไม่?
นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าต่อพระราชกิจหรือ?

ตัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

109. ผู้คนส่วนใหญ่กระตือรือร้นถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายในการปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขา กล่าวคือ
พวกเขาไม่สนใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือมนุษย์
และพวกเขาแค่พูดถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของพวกเขาเองเท่านั้น
และเพียงพยายามที่จะสนองความอยากได้อะไรบางอย่างของพวกเขาเองเท่านั้น เมื่อพวกเขาทำอาหารให้เรา
เจ้าเรียกร้องค่าบริการ เมื่อเจ้าดำเนินการให้เรา เจ้าถามหาค่าธรรมเนียมในการดำเนินการ
เมื่อเจ้าทำงานให้เราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมของงาน
เมื่อเจ้าซักเสื้อผ้าของเราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการซักผ้า
เมื่อเจ้าจัดเตรียมให้กับคริสตจักรเจ้าเรียกร้องค่าใช้จายทั้งหลายในการฟื้นคืนสู่สภาพปกติ
เมื่อเจ้าพูดเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมของนักพูด เมื่อเจ้าแจกหนังสือเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการแจกจ่าย
และเมื่อเจ้าเขียนเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการเขียน
พวกที่เราได้ติดต่อด้วยนั้นกระตือรือร้นถึงค่าใช้จ่ายจากเรา
ในขณะที่พวกที่ได้ถูกส่งกลับบ้านเรียกร้องเงินชดเชยสำหรับความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นต่อชื่อของพวกเขา
พวกที่ไม่ได้แต่งงานเรียกร้องสินสมรส หรือค่าชดเชยสำหรับวัยเยาว์ที่สูญเสียไปของพวกเขา
พวกที่ฆ่าไก่เรียกร้องค่าธรรมเนียมของคนฆ่าสัตว์ พวกที่ทอดอาหารเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการทอด
และพวกที่ทำซูปรีเรียกร้องให้ชำระเงินเป็นค่าซูปรี่นั้นเช่นกัน...นี่คือสถานะความเป็นมนุษย์อันสูงส่งและมีอนุภาพ
ของพวกเขา และเหล่านี้คือการกระทำทั้งหลายที่มโนธรรมอันอบอุ่นของพวกเขาสั่งการ
สำนึกรับรู้ของพวกเขาอยู่ที่ไหน? สถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอยู่ที่ไหน? เราจะขอบอกพวกเขา!
หากพวกเขาดำเนินต่อไปเยี่ยงนี้ เราจะหยุดทำงานท่ามกลางพวกเขา
เราจะไม่ทำงานท่ามกลางฝูงสัตว์เดียวิจงานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์
เราจะไม่ทนทุกข์ทรมานด้วยเหตุนี้เพื่อกลุ่มผู้คนเช่นนั้นผู้ซึ่งใบหน้าอันสวยงามของพวกเขาซ่อนเร้นหัวใจป่าเถื่อน

นเอาไว้ เราจะไม่สู้ทนเพื่อฝูงสัตว์เช่นนั้นซึ่งไม่มีความเป็นไปได้แห่งความรอดแม้แต่น้อย
วันที่เราหันหลังให้พวกเจ้าเป็นวันที่พวกเจ้าตาย มันเป็นวันที่ความมืดมิดจะมาถึงพวกเจ้า
และวันที่พวกเจ้าจะถูกความสว่างละทิ้งไป เราจะขอบอกพวกเจ้า!

เราจะไม่มีวันเมตตากฎาต่อกลุ่มเช่นกลุ่มของพวกเจ้า กลุ่มซึ่งอยู่ต่ำกว่ากระทั้งบรรดาสัตว์ทั้งหลาย!
ถ้อยคำและการกระทำทั้งหลายของเรามีขีดจำกัด

และเราจะไม่ทำงานอีกต่อไปกับสภาวะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมของพวกเจ้าอย่างที่ตั้งเหล่านั้นเป็นอยู่
เพราะพวกเจ้าขามโนธรรมมากเกินไป พวกเจ้าได้ทำให้เราเจ็บปวดมามากเกินไปแล้ว

และพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของพวกเจ้าทำให้เรารู้สึกรังเกียจมากเกินไป

ผู้คนผู้ซึ่งขาดพร่องสภาวะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมถึงเพียงนั้น จะไม่มีวันมีโอกาสได้รับความรอด

เราจะไม่มีวันช่วยผู้คนซึ่งไร้หัวใจและอกตัญญูเช่นนั้นให้รอด เมื่อวันของเรามาถึง

เราจะกระหน่ำเปลวเพลิงที่เผาไหม้มาตลอดชั่วกัลปาวสานลงบนลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยช่วยความ
พิโรธอันเกรี้ยวกราดของเรา

เราจะกำหนดการลงโทษชั่วนิรันดร์กาลของเราแก่บรรดาสัตว์เหล่านั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้กล่าวคำพรุสวาทใส่เราและ
ได้ละทิ้งเรา เราจะเผาบุตรทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยกินและใช้ชีวิตร่วมกับเราแต่ไม่ได้เชื่อในเรา
ผู้ซึ่งได้คูหมิ่นและได้ทรยศเรา ด้วยไฟแห่งความพิโรธของเราตลอดเวลา

เราจะทำให้ทุกคนที่ได้ช่วยความพิโรธของเราต้องได้รับการลงโทษจากเรา

เราจะกระหน่ำความพิโรธของเราทั้งหมดทั้งมวลลงมายังบรรดาสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งได้ปรารถนา
ที่จะยืนเคียงข้างเราในฐานะผู้เทียบเท่าเรา กระนั้นกลับไม่ได้มีมาตรการหรือเชื่อฟังเรา

ไม่เรียวซึ่งเราใช้ติมนุญจะตกลงบนบรรดาสัตว์เหล่านั้น

ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยชื่นชมการดูแลเอาใจใส่ของเราและครั้งหนึ่งได้ชื่นชมความกล้าสีกทั้งหลายที่เราได้พูด

และผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยพยายามที่จะรับเอาความชื่นชมทางวัตถุทั้งหลายจากเรา

เราจะไม่ให้อภัยบุคคลคนใดผู้ซึ่งพยายามแทนที่เรา

เราจะไม่ละเว้นผู้ใดสักคนในบรรดาผู้ที่พยายามแย่งชิงอาหารและเสื้อผ้าจากเรา

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

110. สิ่งที่พวกเจ้าเห็นในวันนี้เป็นเพียงดาบคมกริบจากปากของเราเท่านั้น

เจ้ายังไม่ได้เห็นไม้เท้าในมือของเราหรือเปลวไฟซึ่งเราใช้เผามนุษย์

และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเจ้าจึงยังคงห้อยผยองและไม่ยับยั้งชั่งใจต่อหน้าเรา

นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าจึงยังคงต่อสู้กับเราในบ้านของเรา

โต้แย้งด้วยลิ้นมนุษย์ของเจ้าในสิ่งที่เราได้กล่าวด้วยปากของเรา มนุษย์ไม่เกรงกลัวเรา

และอย่างไรก็ตามเขาก็แสดงความเป็นปรีชาญาณกับเราอย่างต่อเนื่องแม้กระทั่งวันนี้
เขายังคงไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พวกเขามีลิ้นและฟันแห่งความอธรรมในปากของพวกเขา
คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาเหมือนกับคำพูดและความประพฤติของงูที่ได้ล่องลอยเข้าไปสู่บาป
พวกเขารู้เรื่องการตอบแทนชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน จากกันและกัน
และพวกเขาคิดค้นต่อสู้ต่อหน้าเราเพื่อแย่งชิงตำแหน่ง ชื่อเสียง และผลกำไรสำหรับพวกเขาเอง
ทว่าพวกเขากลับไม่รู้ว่เรากำลังเฝ้าดูคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาอยู่อย่างลับๆ
เราได้ฟังกันบึ่งหัวใจของพวกเขาแล้ว ก่อนที่พวกเขาจะได้มาอยู่ต่อหน้าเราเสียด้วยซ้ำ
มนุษย์ปรารถนาที่จะหลีกหนีให้พ้นมือของเราและหลบหลีกการสังเกตของสายตาของเราเสมอมา
แต่เราไม่เคยเลียงไปจากคำพูดหรือความประพฤติทั้งหลายของเขาเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เรากลับยอมให้คำพูดและความประพฤติเหล่านั้นเข้าสู่สายตาของเราอย่างมีจุดประสงค์
ซึ่งเราอาจตีสอนความไม่ชอบธรรมของมนุษย์และดำเนินการพิพากษากับการกบฏของเขา ดังนั้น
คำพูดและความประพฤติที่เป็นความลับทั้งหลายของมนุษย์ยังคงอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราเสมอ
และการพิพากษาของเราก็ไม่เคยจากมนุษย์ไป เพราะว่าการกบฏของเขานั้นมากเกินไป
งานของเราคือการเผาและชำระล้างคำพูดและพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์ที่ถูกเอ่ยและกระทำไปต่อหน้าวิญ
ญาณของเรา ดังนี้^[๗] เมื่อเราออกไปจากแผ่นดินโลก ผู้คนจะยังคงรักษาความจงรักภักดีของตนต่อเราไว้
และจะยังคงรับใช้เราเหมือนที่บรรดาผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราทำในงานของเรา
ซึ่งเปิดโอกาสให้งานของเราบนแผ่นดินโลกดำเนินต่อไปจนถึงวันที่งานนั้นครบบริบูรณ์

คัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

111. เรามีความพอใจในบรรดาผู้ที่ไม่ระแวงผู้อื่น และเราชอบบรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงอย่างไม่ลังเล
เราแสดงความใส่ใจอย่างมากต่อผู้คนสองประเภทนี้ ด้วยเหตุที่ในสายตาของเราพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์
หากเจ้าเป็นคนหลอกลวง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะระมัดระวังและมีความระแวงต่อผู้คนและเรื่องต่างๆ
ทั้งหมดทั้งมวล และด้วยเหตุนี้ความเชื่อของเจ้าในเราจะถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งความระแวง
เราไม่มีวันสามารถรับรู้ความเชื่อเช่นนั้นได้ เมื่อขาดความเชื่อที่แท้จริง เจ้าก็ยังไร้ซึ่งความรักที่แท้จริงขึ้นไปอีก
และหากเจ้ามีแนวโน้มที่จะสงสัยในพระเจ้าและคาดเดาพระองค์ตามอำเภอใจ เช่นนั้นก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เจ้าย่อมเป็นผู้ที่หลอกลวงที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งมวล เจ้าคาดเดาว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นเช่นมนุษย์ได้หรือไม่:
มีบาปซึ่งไม่สามารถอภัยให้ได้ มีลักษณะนิสัยที่ใจแคบ ไร้ซึ่งความเที่ยงธรรมและเหตุผล
ขาดสำนึกรับรู้แห่งความยุติธรรม หมกมุ่นในยุทธวิธีที่ชั่วร้าย ทฤษฎีและเจ้าเล่ห์ พื่อใจในความชั่วและความมืด
เป็นต้น

เหตุผลที่ผู้คนมีความคิดเช่นนั้นไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขาไร้ซึ่งความรู้ในพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อยหรือ? ความเชื่อเช่นนั้นไม่ต่างอะไรไปจากบาป!

มีกระทั่งบางคนที่เชื่อว่าบรรดาผู้ที่ทำให้เราพอใจก็คือบรรดาผู้ที่ยกยอปอปั้นและเลี้ยเจ้งเลี้ยขำนั่นเอง และเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ขาดทักษะต่างๆ เช่นนั้นจะไม่ได้รับการต้อนรับในพระนิเวศของพระเจ้า และจะสูญเสียที่ของพวกเขานั้น นี่ก็ความรู้เพียงอย่างเดียวที่พวกเขาได้รับเอาไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหรือ? นี่คือนั่นที่พวกเขาได้รับไว้หรือ? และความรู้ของพวกเขาก็เกี่ยวกับเราไม่ได้หยุดที่ความเข้าใจผิดต่างๆ เหล่านี้ ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือการที่พวกเขาหมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าและกล่าวร้ายสวรรค์

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่า

ความเชื่อเช่นเดียวกับของพวกเขานั้นมีแต่จะทำให้พวกเขาไกลห่างจากเรามากขึ้นและอยู่ในสภาวะของการต่อต้านเรามากขึ้นเท่านั้น ตลอดหลายปีของการทำงาน พวกเขาได้เห็นความจริงมากมาย

แต่พวกเขารู้หรือไม่ว่าหูของเราได้ยินอะไร? มีกี่คนที่ถามกลางพวกเขาที่เต็มใจที่จะยอมรับความจริง?

พวกเขารู้ทั้งหมดเชื่อว่าเจ้าเต็มใจที่จะจ่ายตามราคาให้กับความจริง

แต่มีกี่คนในพวกเขาที่ได้ทนทุกข์อย่างแท้จริงเพื่อความจริง?

ไม่มีอะไรเลยนอกจากความไม่ชอบธรรมในหัวใจของพวกเขา ซึ่งทำให้พวกเขาคิดว่าทุกคน

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม เป็นคนที่หลอกลวงและคดโกงเท่ากัน—

ถึงขั้นที่เจ้าเชื่อกระทั่งว่าพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์อาจทรงดำรงอยู่โดยปราศจากหัวใจที่มีเมตตาหรือความรักที่มีความกรุณามากมาย เจกเช่นบุคคลปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขารู้ว่าลักษณะนิสัยซึ่งแสดงถึงคุณธรรมสูงและธรรมชาติซึ่งแสดงถึงความเมตตาและความกรุณามากมาย ดำรงอยู่แค่ภายในพระเจ้านั้น พระเจ้าเชื่อว่าวิสุทธิชนเช่นนี้ไม่ดำรงอยู่จริง

เชื่อว่าความมืดและความชั่วปกคลุมแผ่นดินโลก

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นบางอย่างซึ่งผู้คนให้ความไว้วางใจการถวิลหาสิ่งที่ดีและสิ่งที่สวยงามของพวกเขา

เป็นบุคคลในตำนานคนหนึ่งซึ่งพวกเขาสรรคสร้างขึ้น ในจิตใจของพวกเขา พระเจ้านั้นทรงชื่อตรง

ชอบธรรม และยิ่งใหญ่ ทรงคู่ควรกับการนมัสการและความเลื่อมใส ในขณะเดียวกัน

พระเจ้านั้นแผ่นดินโลกองค์นี้ทรงเป็นแต่เพียงตัวแทน และเป็นเครื่องมือของพระเจ้านั้น

เจ้าเชื่อว่าพระองค์นี้ไม่ทรงสามารถเทียบเท่ากับพระเจ้านั้น

นับประสาอะไรกับการถูกเอ่ยถึงในขณะเดียวกันกับพระองค์ เมื่อพูดถึงความยิ่งใหญ่และพระเกียรติของพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้เป็นของพระสิริของพระเจ้านั้น แต่เมื่อพูดถึงธรรมชาติและคุณสมบัติของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้คือคุณลักษณะซึ่งพระเจ้านั้นแผ่นดินโลกทรงเป็นส่วนหนึ่ง พระเจ้านั้นทรงสูงส่งชั่วนิรันดร์

ในขณะที่พระเจ้านั้นแผ่นดินโลกทรงไม่สำคัญ อ่อนแอ และไร้ความสามารถตลอดกาล

พระเจ้าบนสวรรค์ไม่ทรงหมกมุ่นในอารมณ์ เพียงแค่ความชอบธรรมเท่านั้น

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงมีแรงจูงใจอันเห็นแก่ตัวและทรงปราศจากความเที่ยงธรรมหรือเหตุผลใดๆ

พระเจ้าบนสวรรค์ไม่ทรงมีความคดโกงแม้แต่น้อยและทรงสัตย์ซื่อตลอดกาล

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงมีด้านที่ไม่ซื่อสัตย์เสมอ พระเจ้าบนสวรรค์ทรงรักมนุษย์อย่างสุดซึ้ง

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงแสดงให้เห็นถึงการใส่ใจที่ไม่เพียงพอ กระทั่งละเลยเขาอย่างสิ้นเชิง

ความรู้ที่ผิคนี้ได้ถูกเก็บไว้ภายในหัวใจของพวกเขาเข้ามานานและยังอาจถูกทำให้อยู่อย่างถาวรในอนาคตเช่นกัน

พวกเขาคำนึงถึงกิจการทั้งหมดของพระคริสต์จากจุดยืนของผู้ไม่ชอบธรรมและประเมินพระราชกิจของพระองค์

ทั้งหมด รวมทั้งพระอัครอัครและเนื้อแท้ของพระองค์ จากมุมมองของคนชั่ว

พวกเขาก็ได้ทำความผิดมหันต์และได้ทำสิ่งซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อนโดยบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าเจ้า กล่าวคือ

พวกเขารับใช้เพียงพระเจ้าผู้สูงส่งบนสวรรค์ผู้ซึ่งมีมโนกรรมพระเศียรของพระองค์

และไม่เคยเอาใจใส่พระเจ้าผู้ซึ่งเจ้าคำนึงถึงว่าไม่สำคัญมากจนกระทั่งพวกเขามองไม่เห็นพระองค์

นี่ไม่ใช่บาปของพวกเขาหรือ?

นี่ไม่ใช่ตัวอย่างชั้นเยี่ยมของการกระทำผิดของพวกเขาต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ?

พวกเขามิสมควรพระเจ้าบนสวรรค์

พวกเขารักบูชาเขาอันสูงส่งและเคารพยกย่องบรรดาผู้ที่โคดเค้นเพราะการมีกรรมกรรมของพวกเข

เขายินดีถูกบัญชาโดยพระเจ้าผู้ซึ่งเติมเต็มความมั่งคั่งร่ำรวยในมือเจ้า

และกระหายในพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถเติมเต็มความอยากทุกอย่างของเจ้า

องค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่เจ้าไม่นับถือคือพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่ทรงสูงส่ง

สิ่งเดียวที่เจ้าเกลียดคือการสมาคมกับพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคำนึงถึงอย่างสูงส่ง

สิ่งเดียวที่เจ้าไม่เต็มใจทำคือการรับใช้พระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่เคยทรงให้เจ้าแม้สักดวงค์แดงเดียว

และองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งไม่ทรงสามารถทำให้เจ้าโหยหาในพระองค์ได้ก็คือพระเจ้าซึ่งไม่นำรักองค์นี้

พระเจ้าประเภทนี้ทรงไร้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเปิดโลกทัศน์ของเจ้าให้กว้างขึ้นได้

เพื่อที่จะได้รู้สึกราวกับว่าเจ้าได้พบขุมทรัพย์แล้ว นับประสาอะไรกับการทำสิ่งที่เจ้าปรารถนาให้ลุล่วง

เช่นนั้นแล้ว ทำไมเจ้าจึงติดตามพระองค์? เจ้าได้คิดถึงคำถามต่างๆ เยี่ยงนี้หรือไม่? สิ่งที่เจ้าทำ

ไม่ได้เพียงทำให้พระคริสต์ต้องคั่งนี้ทรงขุ่นเคืองเท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือ มันทำให้พระเจ้าบนสวรรค์ทรงขุ่นเคือง

เราคิดว่านี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

112. ผู้คนมากมายเลือกที่จะถูกประณามสาปแช่งให้ไปลงนรกดีกว่าให้พูดและกระทำด้วยความซื่อสัตย์

จึงไม่ต้องประหลาดใจที่เรามีวิธีปฏิบัติอีกแบบซึ่งเตรียมไว้สำหรับรับมือกับคนพวกที่ไม่มี ความซื่อสัตย์

แน่นอนว่า เรารู้ตัวอย่างเต็มเปี่ยมว่ามันลำบากยากเย็นแค่ไหนสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความซื่อสัตย์ เพราะพวกเจ้าทุกคนล้วนแบบขี้ขลาด เก่งมากในเรื่องการวัดผู้คนด้วยไม้บรรทัดอันเล็กรัดตัวของตัวเอง นี่ทำให้งานของเรายิ่งมีความเรียบง่ายขึ้น และด้วยความที่พวกเจ้าแต่ละคนล้วนกักกอดความลับแนบไว้กับอก เช่นนั้นก็ดีแล้ว เราจะส่งพวกเจ้าไปสู่ความวิบัติเรียงทีละคน ให้ “เข้าโรงเรียน” ด้วยเพลิงอัคคี เพื่อที่หลังจากนั้น พวกเจ้าอาจมั่นใจได้อย่างสิ้นเชิงต่อการเชื่อของเจ้าในวาระของเรา ถึงที่สุดแล้ว เราจะกระซิบเอาคำว่า “พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อ” ออกมาจากปากของพวกเจ้า ทันทีหลังจากนั้น พวกเจ้าจะตืออกซกหัวและพิลาปราพันว่า “ที่เกี่ยวคนนั้น คือหัวใจของมนุษย์!”

จิตใจของพวกเจ้าจะอยู่ในสถานะใดหรือ ณ เวลานี้? เราจินตนาการว่า เจ้าจะไม่รู้สึกมีชัยดังที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความ “ลุ่มลึกและยากที่จะเข้าใจ” ดังที่กำลังเป็นอยู่ ณ ตอนนี้ ในการทรงสถิตของพระเจ้านั้น ผู้คนบางคนช่างสงบเสงี่ยมสำรวมไปเสียทั้งหมด พวกเขาคาดสาหัสต่อการเป็นผู้ “ประพฤตินิ” กระนั้น

พวกก็ยังแยกเขี้ยวและเงื่องงากรงเล็บใส่กันในการทรงสถิตของพระวิญญาณ

พวกเจ้าจะจัดอันดับผู้คนแบบนี้อยู่ท่ามกลางลำดับชั้นของคนซื่อสัตย์อย่างนั้นหรือ?

หากเจ้าเป็นคนประเภทหน้าซื่อใจคดคนหนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีทักษะใน “สัมพันธภาพระหว่างบุคคล” เมื่อนั้นเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่จะพยายามล้อเล่นกับพระเจ้าโดยแน่วแน่

หากคำพูดของเจ้าพรุนไปด้วยข้อแก้ตัวกับเหตุผลข้ออ้างที่ไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนทีลังเลไม่เต็มใจจะนำความจริงมาปฏิบัติ

หากเจ้ามีความลับส่วนตัวมากมายซึ่งเจ้าอดอดที่จะแบ่งปัน

หากเจ้าไม่ชอบอย่างมากในการนำความลับของเจ้า—ความลำบากยากเย็นของเจ้า—มาตีแผ่ต่อหน้าผู้อื่นเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่จะบรรลุลูกความรอดโดยง่าย และเป็นผู้ที่จะไม่ไพล่พ้นจากความมืดมิดโดยง่าย

ตัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

113. เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงการเล่ห์หลวงที่ดำรงอยู่ภายในหัวใจของพวกเจ้า พวกเจ้าส่วนใหญ่ติดตามเราเพราะความอยากรู้อยากเห็นและได้มาเพื่อแสวงหาเราให้พ้นจากความว่างเปล่า เมื่อความปรารถนาที่สามของพวกเจ้าพังทลายลง—ความปรารถนาของพวกเจ้าเพื่อชีวิตที่สงบและมีความสุข—เช่นนั้นแล้วความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้าก็สลายไปเช่นกัน

การเล่ห์หลวงที่ดำรงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้าแต่ละดวงถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดและการกระทำของพวกเจ้า กล่าวตามตรง พวกเจ้าเพียงแค่อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรา แต่ไม่กลัวเรา พวกเจ้าไม่ระวังปากของพวกเจ้า และยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเจ้าจะใช้สิ่งยึดเหนี่ยวในพฤติกรรมของพวกเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขามีความเชื่อประเภทใดกันแน่? เป็นของแท้หรือไม่?

พวกเขาก็เพียงแค่ใช้วาทะของเราเพื่อจัดการความกังวลของพวกเขา และบรรเทาความเบื่อหน่ายของพวกเขา เพื่อเติมเต็มพื้นที่ว่างที่เหลืออยู่ในชีวิตของพวกเขา มิใครบ้างท่ามกลางพวกเขาที่ได้นำวาทะของเราไปปฏิบัติ? ผู้ใดมีความเชื่อที่จริงแท้?

พวกเขาคะโกนไม่หยุดหย่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงเห็นลึกเข้าไปในหัวใจของผู้คน แต่พระเจ้าที่พวกเขาคะโกนหาในหัวใจของพวกเขาเข้ากันได้กับเราอย่างไร? ในเมื่อพวกเขากำลังตะโกนเยี่ยงนี้เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเขาก็ยังกระทำตัวแบบนั้น?

เป็นไปได้ไหมว่านี่คือความรักที่พวกเขาต้องการใช้ตอบแทนเรา? ไม่มีการมอบอุทิศจำนวนเล็กน้อยใดๆ

บนริมฝีปากของพวกเขา แต่การพลีอุทิศของพวกเขา และการประพฤติดีของพวกเขาอยู่ที่ใดเล่า?

หากไม่ได้เป็นเพราะคำพูดของพวกเขามาถึงหูของเรา เราจะสามารถเกลียดชังพวกเขามากเหลือเกินได้อย่างไร?

หากพวกเขาได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง พวกเขาจะสามารถตกอยู่ในสภาวะเศร้าหมองเช่นนี้ได้ได้อย่างไร?

พวกเขามีแววซึมเศร้าบนใบหน้าของพวกเขาราวกับว่าพวกเขาได้อยู่ในแดนคนตายกำลังถูกพิจารณาคดี

พวกเขาก็ไม่มีกำลังวังชาแม้เพียงกระฟี่กรีน และเจ้าพุดอย่างแผ่วเบาเกี่ยวกับเสียงภายในของพวกเขา

เข้าถึงกับเต็มไปด้วยคำร้องทุกข์คร่ำครวญและคำคำทอ นานมาแล้วพวกเขาได้สูญเสียความเชื่อในสิ่งที่เราทำ และแม้แต่ความเชื่อดั้งเดิมของพวกเขาก็ได้ปลาสนาการไป

ดังนั้นเราจะสามารถติดตามไปจนถึงบทอวสานได้อย่างไร? ในเมื่อเป็นดังนี้

เช่นนั้นแล้วเราจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พระวาทะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

114. ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเชื่อในพระเจ้า แต่หัวใจของมนุษย์ก็ปราศจากพระเจ้า

และเขาไม่รู้เท่าทันว่าจะรักพระเจ้าอย่างไร อีกทั้งเขาไม่ต้องการที่จะรักพระเจ้า

เพราะหัวใจของเขานั้นไม่เคยมาใกล้ชิดกับพระเจ้าและเขาหลีกเลี่ยงพระเจ้าอยู่เสมอ ผลก็คือ

หัวใจของมนุษย์อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า ดังนั้น หัวใจของเขาอยู่ที่ใด? แท้ที่จริงแล้ว หัวใจของมนุษย์ไม่ได้ไปที่ใด

กล่าวคือ แทนที่จะมอบมันให้แก่พระเจ้าหรือเปิดเผยมันเพื่อให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

เขากลับเก็บมันไว้เพื่อตัวเอง นั่นคือ

ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนบางคนมักจะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวบ่อยครั้งว่า “โอ้พระเจ้า

โปรดทอดพระเนตรหัวใจของข้าพระองค์—พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์คิด”

และบางคนถึงขั้นปฎิญาณที่จะให้พระเจ้าทอดพระเนตรพวกเขา

ว่าพวกเขาอาจจะถูกลงโทษหากพวกเขาผิดคำสาบาน

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรภายในหัวใจของเขา

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์สามารถเชื่อฟังการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้
อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าเขาได้ปล่อยให้ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาและทั้งหมด
ของเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าเจ้าจะทำการสาบานกับพระเจ้าอย่างไรหรือเจ้าจะประกาศกับพระองค์อย่างไร

ในสายพระเนตรของพระเจ้าหัวใจของเจ้าก็ยังคงปิดต่อพระองค์

เพราะเจ้าเพียงยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรหัวใจของเจ้าเท่านั้นแต่ไม่ได้อนุญาตให้พระองค์ทรงควบคุมมัน
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่เคยมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้าเลย

และเพียงแต่พูดคำพูดที่ฟังดูดีให้พระเจ้าทรงได้ยิน ในขณะที่เดียวกัน เจ้าก็ซ่อนเร้นเจตนาที่หลอกลวงต่างๆ
จากพระเจ้า รวมทั้งเล่ห์เพทุบาย การวางแผนร้าย และแผนของเจ้า

และเจ้าจับยึดความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของเจ้าไว้ในมือเจ้า กล่าวอยู่ลึกๆ

ว่าพระเจ้าจะทรงเอาสิ่งเหล่านั้นไป ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงไม่เคยทรงมองเห็นความจริงใจต่อพระองค์ของมนุษย์
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเฝ้าสังเกตส่วนลึกในหัวใจของมนุษย์

และทรงสามารถมองเห็นสิ่งที่มนุษย์กำลังคิดและความปรารถนาที่จะทำในหัวใจของเขา

และทรงสามารถมองเห็นว่าสิ่งใดที่ถูกเก็บอยู่ภายในหัวใจของเขา แต่หัวใจของมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นของพระเจ้า

และเขาไม่เคยมอบมันให้อยู่ในการควบคุมของพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะเฝ้าสังเกต

แต่พระองค์ไม่ทรงมีสิทธิ์ที่จะควบคุม ในจิตสำนึกภายในใจของมนุษย์นั้น

มนุษย์ไม่ต้องการหรือมีเจตนาที่จะมอบตัวเขาเองให้กับการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

มนุษย์ไม่เพียงแต่ปิดตัวเขาเองจากพระเจ้า แต่มีแม้กระทั่งผู้คน que คิดถึงวิธีที่จะห่อหุ้มหัวใจของพวกเขา

โดยใช้คำพูดที่ระรื่นหูและการประจบสอพลอเพื่อสร้างความประทับใจเท็จขึ้นมาแล้วได้รับความไว้วางพระทัย
จากพระเจ้า และปกปิดโฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาไม่ให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

จุดมุ่งหมายของพวกเขาที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นก็คือเพื่อที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทรงล่วงรู้ความจริง
ๆ แล้วพวกเขาเป็นอย่างไร พวกเขาไม่ต้องการที่จะมอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

แต่ต้องการที่จะเก็บมันไว้เพื่อตัวพวกเขาเอง เนื้อหาย่อยของการนี้ก็คือว่า

สิ่งที่มนุษย์ทำและสิ่งที่เขาต้องการทั้งหมดนั้น ได้ถูกวางแผน คิดคำนวณ และตัดสินใจโดยมนุษย์ด้วยตัวเขาเอง
เขาไม่พึ่งประสงค์การมีส่วนร่วมหรือการแทรกแซงของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่เขาจะต้องการการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญชาของพระองค์ หรือข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมนุษย์ การตัดสินใจของมนุษย์ก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเจตนาและความสนใจของเขาเอง
บนพื้นฐานของสภาวะและรูปการณ์แวดล้อม ณ เวลานั้นของเขาเอง

มนุษย์มักใช้ความรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เขาคุ้นเคย และสติปัญญาของตนเอง เพื่อตัดสินใจและเลือกเส้นทางที่เขาควรจะเดินอยู่เสมอ และไม่ยอมให้มีการแทรกแซงหรือการควบคุมจากพระเจ้า นี่คือหัวใจของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงมองเห็น

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

115. ผู้คนมากมายปรารถนาที่จะรักเราอย่างแท้จริง แต่เพราะหัวใจของพวกเขาไม่ใช่ของพวกเขาเอง พวกเขาจึงไม่มีการควบคุมด้วยตัวพวกเขาเอง

ผู้คนมากมายรักเราอย่างแท้จริงขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่เรามอบให้ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าเราดำรงอยู่อย่างแท้จริง และเพียงแค่ว่ารักเราในความว่างเปล่าและไม่ใช่เพราะการดำรงอยู่ที่แท้จริงของเรา

ผู้คนมากมายวางหัวใจของพวกเขาลงต่อหน้าเราแล้วก็ไม่ให้ความสนใจต่อหัวใจของพวกเขา และด้วยเหตุนี้หัวใจของพวกเขาจึงถูกขูดคว้านไปเมื่อใดก็ตามที่มันมีโอกาส แล้วพวกเขาก็จากเราไป

ผู้คนมากมายรักเราอย่างจริงแท้เมื่อเราจัดเตรียมพระฉายาให้ ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทะนุถนอมพระฉายาของเราในจิตวิญญาณของพวกเขา

แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้พระฉายาของเราเหมือนสมบัติสาธารณะอย่างไม่ตั้งใจและโยนพระฉายาของเรากลับไปยังที่เดิมเมื่อใดก็ตามที่พวกเขารู้สึกอยากจะทำ มนุษย์ค้นหาเราท่ามกลางความเจ็บปวด

และเรามองดูเราท่ามกลางการทดสอบ ในช่วงระหว่างเวลาแห่งสันติสุข เขาชื่นชมเรา เมื่อตกอยู่ในอันตราย เขาก็ปฏิเสธเรา เมื่อเขาติดธุระ เขาก็ลืมเรา และเมื่อเขาว่าง เขาก็ปฏิบัติต่อเราอย่างพอเป็นพิธี—

แต่ทว่ายังไม่เคยมีใครรักเราตลอดชั่วชีวิตของพวกเขาเลย เราปรารถนาให้มนุษย์จริงใจจริงใจต่อหน้าเรา กล่าวคือ เราไม่ขอให้เขามอบสิ่งใดแก่เรา แต่ขอให้ผู้คนทั้งปวงรับเราไว้อย่างจริงใจเท่านั้น ว่าแทนที่จะป้อนเรา ก็ให้พวกเขาเปิดโอกาสให้เราได้นำความจริงใจของมนุษย์กลับมาแทน ความรู้แจ้ง ความกระจ่าง และราคาของความพยายามของเราแผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวง

แต่ทว่าข้อเท็จจริงที่แท้ของทุกการกระทำของมนุษย์ก็แผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวงด้วยเช่นกัน

เช่นเดียวกับการที่พวกเขาหลอกลวงเรา เป็นราวกับว่าส่วนผสมต่างๆ ของการหลอกลวงของมนุษย์ได้อยู่กับเขามาตั้งแต่ในครรภ์

ราวกับว่าเขาได้ครอบครองทักษะการใช้เล่ห์เหลี่ยมพิเศษเหล่านี้มาตั้งแต่เกิด ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่เคยได้เปิดเผยแผนการอันเป็นความลับ

ไม่เคยมีใครเห็นทะลุเข้าไปยังแหล่งกำเนิดของทักษะที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงเหล่านี้ ผลก็คือ มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางการหลอกลวงโดยไม่ตระหนักถึงมัน และเป็นราวกับว่าหากเขาขบโทษให้ตัวเอง

ราวกับว่าเป็นการจัดการเตรียมการของพระเจ้ามากกว่าที่จะเป็นการที่เขางใจหลอกลวงเรา
นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดของการที่มนุษย์หลอกลวงเราหรือ? นี่ไม่ใช่กลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของเขาหรือ?
เราไม่เคยมีสิ่งสนับสนุนกับคำประจบสอพลอและกลลวงของมนุษย์เลย
เพราะเราค้นพบแก่นแท้ของเขามานานแล้ว ผู้ใดจะรู้บ้างว่าความไม่บริสุทธิ์ในโลหิตของเขามีมากเพียงใด
และพิษของชาตานอยู่ภายในไขกระดูกของเขามากเพียงใด?
มนุษย์เติบโตคุ้นเคยกับมันมากยิ่งขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป จนกระทั่งเขาไม่รู้สึกรู้ถึงอันตรายที่กระทำโดยชาตาน
และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความสนใจที่จะค้นหาให้พบถึง “ศิลปะของการดำรงอยู่ที่สมบูรณ์แข็งแรง”

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 21” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

116. มนุษย์ทั้งปวงเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ขาดพร่องการรู้จักตนเอง
และพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะรู้จักตัวพวกเขาเอง แม้กระนั้นก็ตาม
พวกเขากลับรู้จักผู้อื่นทุกคนเหมือนกับรู้จักหลังมือของพวกเขา
ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้อื่นได้ทำและได้กล่าว ได้ถูกพวกเขา “ตรวจสอบ” ก่อนแล้ว
ตรงหน้าพวกเขานั้นแหละ และได้รับการเห็นชอบจากพวกเขา ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นจะได้รับการลงมือทำ
ผลที่ตามมาคือ มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้ทำความรู้จักผู้อื่นทุกคนลึกเข้าไปจนถึงสภาวะจิตใจทีเดียว
มนุษย์ทั้งปวงก็เป็นอย่างนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรในวันนี้แล้ว
แต่ธรรมชาติของพวกเขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ต่อหน้าเรา พวกเขายังคงทำสิ่งที่เราทำ แต่ลับหลังเรา
พวกเขาก็เริ่มทำ “ธุระ” ที่พิเศษเฉพาะของพวกเขาเอง อย่างไรก็ตาม ในภายหลัง เมื่อพวกเขามาเบื้องหน้าเรา
พวกเขาก็เป็นเหมือนผู้คนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สงบและไม่หวั่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด
พร้อมใจแน่วแน่มนุษย์อันสำรวมและจงหะซีพจรที่สม่ำเสมอ
นี่มิใช่สิ่งที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายน่าเหยียดหยามยิ่งนักอย่างแน่นอนหรือ?
ผู้คนมากมายเหลือเกินแสดงหน้าตาสองแบบที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง—หน้าตาแบบหนึ่งขณะอยู่เบื้องหน้าเรา
และหน้าตาอีกแบบหนึ่งเมื่ออยู่ลับหลังเรา
พวกเขามักมากมายเหลือเกินกระทำการเหมือนลูกแกะแรกเกิดเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา แต่พอลับหลังเรา
พวกเขาก็แปรสภาพไปเป็นเสือดุร้าย และต่อมาก็กระทำการเหมือนนกน้อยโฉบบินอย่างสนุกสนานไปรอบๆ
เนินเขา หลายคนเหลือเกินแสดงปณิธานต่อหน้าเรา หลายคนเหลือเกินมาเบื้องหน้าเรา
แสวงหาพระวจนะของเราด้วยความกระหายและความถวิลหา แต่พอลับหลังเรา
พวกเขากลับรำคาญพระวจนะเหล่านั้นมากขึ้นทุกทีและประกาศตัดขาดจากพระวจนะเหล่านั้น
ราวกับว่าถ้อยคำทั้งหลายของเราเป็นเครื่องถ่วงอย่างหนึ่ง หลายครั้งเหลือเกิน
เมื่อเห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ถูกศัตรูของเราทำให้เสื่อมทราม เราก็ได้เล็งตั้งความหวังทั้งหลายของเราไว้กับพวกมนุษย์

หลายครั้งเหลือเกินที่เมื่อเห็นมนุษย์ทั้งหลายมาเบียดหน้าเรา ฟุ้งฟายแสวงหาการให้อภัย แม้กระนั้นก็ดี เป็นเพราะการขาดพร่องความนับถือตนเองและการไม่สามารถแก้ไขได้อันคือสิ่งของพวกเขา

เราก็ได้ปิดตาของเราจากการกระทำของพวกเขาด้วยความโกรธ

แม้แต่ในยามที่หัวใจของพวกเขาจริงแท้และเจตนาของพวกเขาจริงใจก็ตาม หลายครั้งเหลือเกิน เราได้เห็นผู้คนมั่นใจพอที่จะร่วมมือกับเรา ผู้ซึ่งเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา ดูเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของเรา ลืมรสความอบอุ่นของอ้อมกอดนั้น หลายครั้งเหลือเกิน พอได้เป็นพยานของความบริสุทธิ์ใจ ความมีชีวิตชีวา และความน่ารักของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของเราแล้ว

เราจะไม่สามารถรับเอาความยินดีใหญ่หลวงอันเกิดมาจากสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

มนุษย์ทั้งหลายไม่รู้วิธีชื่นชมพรที่ล้นจิตไว้ล่วงหน้าของพวกเขาในมือของเรา

เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าอันที่จริงแล้ว ทั้ง “พร” และ “ความทุกข์” มีความหมายว่าอะไร ด้วยเหตุนี้

มนุษย์จึงหาได้จริงจังในการแสวงหาเราของพวกเขาไม่ หากวันพรุ่งนี้ไม่ได้มีอยู่ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาคิดที่ขึ้นอยู่เบื้องหน้าเรา จักบริสุทธิ์ดุจดั่งหิมะที่ถูกพัดพา และไร้มลทินดุจดั่งหยก?

จะเป็นไปได้ไหมที่ความรักของเจ้าที่มีต่อเราเป็นเพียงบางอย่างที่สามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นมืออาหารอันโอชะสัก

มื้อ ชุดสุทมีระดับสักชุด หรือตำแหน่งสูงพร้อมรายได้งามๆ สักตำแหน่ง?

ความรักของเจ้าที่มีต่อเราสามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นความรักที่ผู้อื่นมีต่อพวกเจ้าได้ไหม?

จะเป็นไปได้อย่างแท้จริงไหมที่การก้าวผ่านบททดสอบต่างๆ

จะกระตุ้นผู้คนให้ทอดทิ้งความรักของพวกเขาที่มีต่อเรา?

ความทุกข์และความทุกข์ลำบากทั้งหลายจะทำให้พวกเขาพร่ำบ่นเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการต่างๆ

ของเราไหม? ไม่มีผู้ใดเคยได้ซึ่งคุณค่าของดาบคมกล้าที่อยู่ในปากของเราอย่างแท้จริงเลย กล่าวคือ

พวกเขารู้จักเพียงความหมายที่ผิวเผินของมันโดยปราศจากการจับความเข้าใจในสิ่งที่มันพ่วงเอามาด้วย

หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะมองเห็นความคมของดาบของเราอย่างแท้จริง

พวกเขาก็คงจะวิ่งถอยหนีเหมือนหนูเข่าของพวกมัน เป็นเพราะความมีนชาของมนุษย์ทั้งหลาย

พวกเขาจึงไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับความหมายแท้จริงแห่งวณะของเรา และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีเบาะแสเลยว่า

ถ้อยคำทั้งหลายของเรานำยาเกรงเพียงใด หรือว่าพวกมันเปิดเผยธรรมชาติของมนุษย์มากเพียงใด

และความเสื่อมทรามของมนุษย์เองได้ถูกวณะเหล่านั้นพิพากษาไปมากเพียงใดแล้ว ด้วยเหตุนี้

ผู้คนส่วนใหญ่จึงได้รับเอาทำที่ที่ไม่กระตือรือร้นมาใช้ อันเป็นผลลัพธ์ของแนวคิดต่างๆ กลางๆ

ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เรากล่าว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

117. ตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ หลายคนได้จากโลกนี้ไปด้วยความผิดหวัง และด้วยความล้มเหลว และหลายคนได้มาสู่โลกด้วยความหวังและความเชื่อ เราได้จัดการเตรียมการให้กับหลายคนที่จะมา และได้ส่งหลายคนออกไป ผู้คนนับไม่ถ้วนได้ผ่านมือเราไป วิญญาณมากมายได้ถูกโยนเข้าไปในแดนคนตาย หลายคนได้ดำรงชีวิตในเนื้อหนัง และหลายคนได้ตายไปและเกิดใหม่บนแผ่นดินโลก กระนั้นก็ตามไม่เคยมีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่ได้มีโอกาสชื่นชมพรทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรในวันนี้ เราได้ให้มนุษย์มากมายเหลือเกิน กระนั้นเขากลับได้รับน้อยนิด เพราะการจู่โจมของกำลังบังคับของซาตานได้ทิ้งให้เขาไร้ความสามารถที่จะชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดของเราได้ เขาได้เพียงแค่มิโซคิตีที่จะพิจารณาความมั่งคั่งเหล่านั้น แต่ไม่เคยได้มีความสามารถที่จะชื่นชมพวกมันได้อย่างเต็มเปี่ยม มนุษย์ไม่เคยค้นพบเรือนสมบัติในร่างกายของเขาเพื่อรับความมั่งคั่งทั้งหลายของสวรรค์ และดังนั้นเขาจึงได้สูญเสียพรที่เราได้มอบให้เขาไป วิญญาณของมนุษย์ไม่ใช่ปฏิภาณแท้จริงที่เชื่อมโยงเขากับวิญญาณของเราหรอกหรือ? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยให้เรามีส่วนร่วมด้วยวิญญาณของเขาเลย? เหตุใดเขาจึงเข้าใกล้เราในเนื้อหนัง แต่กลับไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นในวิญญาณได้? โคมหน้าที่แท้จริงของเราคือโคมหน้าของเนื้อหนังใช่หรือไม่? เหตุใดมนุษย์จึงไม่รู้จักเนื้อแท้ของเรา? ไม่เคยมีร่องรอยใดๆ ของเราในวิญญาณของมนุษย์จริงๆ หรือ? เราได้ปลาสนาการจากวิญญาณของมนุษย์โดยสิ้นเชิงแล้วหรือ? หากมนุษย์ไม่เข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เขาจะสามารถจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของเราได้อย่างไร? ในสายตาของมนุษย์ มีสิ่งที่สามารถแทรกซึมอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้โดยตรงหรือไม่? มีหลายครั้งที่เราได้ร้องเรียกมนุษย์ด้วยวิญญาณของเรา กระนั้นมนุษย์ก็กระทำการราวกับว่าเขาได้ถูกเราแทง คำนึงถึงเราจากกระยะไกล ด้วยความยำเกรงอย่างยิ่งว่าเราจะนำทางเขาไปสู่อีกโลกหนึ่ง มีหลายครั้งที่เราได้สอบถามในวิญญาณของมนุษย์ กระนั้นเขายังคงไม่รู้รู้อย่างยิ่ง กล่าวอย่างล้าลึกว่าเราจะเข้าสู่อำนาจของเขาและฉวยโอกาสพราศรัยสมบัติของเขาทั้งหมดไปจากเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจึงปิดกั้นเราให้อยู่ข้างนอก ทั้งเราไม่ให้เผชิญกับสิ่งใดเลยนอกจากประตูที่เยือกเย็นและปิดสนิท มีหลายครั้งที่มนุษย์ได้ล้มลงและเราได้ช่วยเขาให้รอด กระนั้นภายหลังจากที่ตื้นขึ้นมนุษย์ก็ทิ้งเราทันที และโดยที่ไม่ได้รับการสัมผัสจากความรักของเรา ก็มองกราดเราอย่างระแวงภัย เราไม่เคยได้ทำให้หัวใจของมนุษย์อบอุ่น มนุษย์คือสัตว์เลือดเย็นที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก แม้ว่าเขาจะได้รับการทำให้อุ่นโดยอ้อมกอดของเรา แต่เขาก็ไม่เคยถูกขับเคลื่อนอย่างลึกซึ้งโดยอ้อมกอดนั้น มนุษย์ก็เหมือนคนเถื่อนตามภูเขา เขาไม่เคยหวงแหนความล้ำค่าการทะนุถนอมทั้งหมดของเราที่มีต่อมวลมนุษย์ เขาไม่เต็มใจที่จะเข้าหาเรา โดยเลือกที่จะอยู่อาศัยท่ามกลางภูเขามากกว่า

ที่ซึ่งเขาสู้นภัยอันตรายจากบรรดาสัตว์ป่า—กระนั้นเขาก็ไม่เต็มใจที่จะหลบภัยในเรา

เราไม่บังคับมนุษย์ผู้ใดเลย เราเพียงทำงานของเรา

วันนั้นจะมาถึงเมื่อมนุษย์ว่ายมายังข้างเราจากกลางมหาสมุทรอันทรงพลัง

เพื่อที่เขาอาจชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลกและทั้งความเสี่ยงที่จะถูกทะเลกลืนไว้ข้างหลัง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 20” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

118. ศรัทธาของพวกเจ้านั้นสวยงามมาก เจ้าพูดว่าเจ้าเต็มใจที่จะสละเวลาทั้งชีวิตของเจ้าในนามแห่งงานของเรา

และพูดว่าเจ้ายินดีที่จะพลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่องานนั้น แต่อุปนิสัยของพวกเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

เจ้าเพียงพูดด้วยความโอหัง แม้ว่าในข้อเท็จจริงแล้ว พฤติกรรมจริงแท้ของเจ้าต่ำช้ามาก

เป็นราวกับว่าลิ้นและริมฝีปากของผู้คนอยู่ในฟ้าสวรรค์ แต่ขาของพวกเจ้าอยู่ต่ำเตี้ยบนแผ่นดินโลก และผลก็คือ

คำพูดและความประพฤติของพวกเจ้าและภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายังคงอยู่ในสภาพกระรุ่งกระริ่งและย่อยยับ

ความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าได้ถูกทำลายไปแล้ว กิริยามารยาทของพวกเจ้าต่ำทราม วิธีพูดของเจ้าต่ำช้า

และชีวิตของพวกเจ้าน่ารังเกียจ แม้แต่สถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าทั้งปวงก็ได้จมลงสู่ความต่ำช้าถึงก้นบึ้ง

เจ้าใจแคบต่อผู้อื่น และเจ้าต่อรองราคาทุกสิ่งเล็กสิ่งน้อย

เจ้าทะเลาะกันในเรื่องความมีหน้ามีตาและสถานะของเจ้าเอง

จนถึงจุดที่เจ้าถึงกับเต็มใจที่จะลงไปสู่นรกและลงไปในปีงไฟ

คำพูดและความประพฤติปัจจุบันของพวกเจ้าก็เพียงพอให้เราตัดสินใจว่าพวกเจ้ามีบาป

ทำทมิของเจ้าต่องานของเราก็เพียงพอให้เรากำหนดพิจารณาว่าพวกเจ้าเป็นคนไม่ชอบธรรม

และอุปนิสัยทั้งหมดของพวกเจ้าก็เพียงพอที่จะชี้ให้เห็นว่าพวกเจ้าเป็นดวงจิตสกปรกที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะ
เอียน การสำแดงทั้งหลายของพวกเจ้า

และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยก็เพียงพอที่จะพูดว่าพวกเจ้าคือผู้คนที่ได้ดื่มโลหิตจากจิตวิญญาณสกปรกจนเต็มอ้อม

เมื่อการเข้าสู่ราชอาณาจักรได้รับการกล่าวถึง พวกเจ้าไม่เปิดเผยความรู้สึกของพวกเจ้า

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าวิธีที่เจ้าเป็นในตอนนี้อย่างไรพอแล้วที่จะให้เจ้าเดินผ่านประตูสู่อาณาจักรสวรรค์ของเรา?

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถได้รับการเข้าสู่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งงานและวณะของเราได้โดยที่คำพูดและ

ความประพฤติของพวกเจ้าเองไม่ได้ถูกราทดสอบเสียก่อน? ใครเล่าจะสามารถตอบเราได้?

พฤติกรรมและการสนทนาที่น่ารังเกียจและต่ำช้าของพวกเจ้าจะหนีรอดจากสายตาของเราไปได้อย่างไร?

ชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกเรากำหนดพิจารณาไว้แล้วให้เป็นชีวิตแห่งการดื่มโลหิตและกินเนื้อหนังของจิตวิญญาณส

กปรกเหล่านั้น เพราะพวกเจ้าเลียนแบบพวกเขาต่อหน้าเราทุกวัน ต่อหน้าเราพฤติกรรมของเจ้าล้วนเป็นพิเศษ

ดังนั้นเราจะไม่สามารถเห็นว่าเจ้าน่าขยะแขยงได้อย่างไร?

คำพูดของเจ้าประกอบด้วยสิ่งไม่มีบริสุทธ์ของจิตวิญญาณสกปรก กล่าวคือ เจ้าบื้อยอ ปกปิด

และประจบเจกเช่นพวกที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์

และเจกเช่นพวกที่คิดไม่ซื่อและดื่มโลหิตของคนไม่ชอบธรรม

การแสดงออกทั้งหมดของมนุษย์ไม่ชอบธรรมอย่างสุดขีด

ดังนั้นผู้คนทั้งหมดจะสามารถได้รับการจัดวางในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งคนชอบธรรมอยู่ได้อย่างไร?

เจ้าคิดหรือว่าพฤติกรรมที่น่ารังเกียจของเจ้าสามารถยกเจ้าให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เมื่อเทียบกับคนไม่ชอบธรรมเหล่านั้น? ในที่สุดแล้ว ลิ่นที่คล้ายงูของเจ้าจะทำลายเนื้อหนังนี้ของเจ้า

ที่นำมาซึ่งการทำลายล้างและกระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน

และมือเหล่านั้นของเจ้าที่ถูกปกคลุมด้วยโลหิตของจิตวิญญาณสกปรกก็จะดึงดูดจิตของเจ้าลงสู่ธรณีสัณฐานในที่สุดเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่กระโจนใส่โอกาสนี้เพื่อชำระล้างมือที่ปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกของเจ้าให้สะอาด?

และเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อตัดลื่นของเจ้าที่พูดคำพูดที่ไม่ชอบธรรมไปเสีย?

จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าเต็มใจทนทุกข์ในเปลวเพลิงแห่งนรกเพื่อประโยชน์ของมือ ลิ่น และริมฝีปากของเจ้า?

เราเฝ้าดูเล่ห์เหลี่ยมของทุกคนด้วยตาทั้งสองข้าง เพราะเป็นเวลานานก่อนที่เราได้สร้างมวลมนุษย์

เราได้กุมหัวใจพวกเขาไว้ในมือของเรา นานมาแล้วเราได้เห็นทะเลห้วงใจของผู้คน

ดังนั้นความคิดของพวกเขาจะสามารถรอดพ้นจากสายตาของเราได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถสายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะรอดพ้นจากการถูกเผาโดยวิญญาณของเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

119. ริมฝีปากของเจ้าอ่อนโยนกว่านกพิราบ แต่หัวใจของเจ้าน่ากลัวยิ่งกว่างูแห่งกาลเก่า

ริมฝีปากของเจ้าสวยเทียบเท่าสาวชาวเลบานอนด้วยซ้ำ ทว่าหัวใจของเจ้าไม่อ่อนโยนกว่าหัวใจของพวกเขา

และแน่นอนว่าไม่สามารถเปรียบเทียบกับความงามของชาวคานาอันได้ หัวใจของเจ้าช่างทรยศนัก!

สิ่งทั้งหลายที่เราเกลียดเป็นเพียงริมฝีปากของผู้ไม่ชอบธรรมและหัวใจของพวกเขา

และข้อพึงประสงค์ของเราต่อผู้คนไม่สูงกว่าสิ่งที่เราคาดหวังจากเหล่าวิสุทธิชนแม้แต่น้อย

เป็นเพียงว่าเรารู้สึกถึงความเคียดแค้นอย่างมากต่อความประพฤติชั่วของผู้ไม่ชอบธรรม

และเราหวังว่าพวกเขาจะสามารถปลดทิ้งความโสโครกของพวกเขา

และหนีพ้นจากสถานะลำบากใจปัจจุบันของพวกเขาได้

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถโดดเด่นจากผู้ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น

และใช้ชีวิตและมีความบริสุทธิ์ร่วมกับพวกที่ชอบธรรมได้ พวกเจ้าอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมเดียวกันกับเรา

กระนั้นพวกเจ้าก็ถูกปกคลุมด้วยความโสโครก

เจ้าไม่มีแม้แต่สภาพเหมือนดั่งเดิมที่เล็กที่สุดของมนุษย์ที่ทรงสร้างในปฐมกาล ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะทุกวันพวกเจ้าเลียนแบบสภาพเหมือนของจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้น ทำสิ่งที่พวกเขาทำ

และพูดถึงที่พวกเขาพูด ทุกส่วนของพวกเจ้า—แม้แต่ลิ้นและริมฝีปากของพวกเจ้า—
จึงเปียกชุ่มด้วยน้ำเน่าของพวกเขา จนถึงจุดที่พวกเจ้าถูกปกคลุมด้วยคราบเช่นนี้จนทั่ว
และไม่มีส่วนใดของเจ้าเลยสามารถนำมาใช้กับงานของเราได้ มันช่างเจ็บปวดหัวใจเหลือเกิน!
พวกเจ้าอาศัยอยู่ในโลกแห่งอาชญาและฝูงปศุสัตว์เช่นนี้ แต่จริงๆ แล้วพวกเจ้าไม่รู้สึกลำบากใจ
เจ้าเต็มไปด้วยความชื่นบานและใช้ชีวิตอย่างอิสระและง่ายดาย เจ้ากำลังว่ายน้ำวนไปมาในน้ำเน่านั้น
กระนั้นเจ้าไม่ได้ตระหนักอย่างจริงจังเท่าที่เจ้าได้ตกสู่สภาวะลำบากใจเช่นนี้แล้ว
ทุกวันเจ้าคบหาสมาคมกับจิตวิญญาณสกปรก และมีปฏิสัมพันธ์กับ “สิ่งปฏิกูล” ชีวิตของพวกเจ้าต่ำช้าทีเดียว
กระนั้นพวกเจ้าก็ไม่ได้ตระหนักอย่างจริงจังเท่าที่เจ้าไม่มีอยู่จริงในโลกมนุษย์อย่างแน่นอน
และว่าเจ้าไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าชีวิตของเจ้าได้ถูกเหยียบย่ำโดยจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้นมานานแล้ว
หรือว่าบุคลิกลักษณะของเจ้าถูกทำให้มีมลทินโดยน้ำเน่ามานานแล้ว?
เจ้าคิดหรือว่าเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสวรรค์บนดิน และว่าเจ้าอยู่ท่ามกลางความสุข?
เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเจ้าได้ใช้ชีวิตเคียงข้างจิตวิญญาณสกปรก
และว่าเจ้าได้อยู่ร่วมกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้เตรียมไว้ให้เจ้า?
วิธีที่เจ้าใช้ชีวิตจะสามารถมีความหมายใดๆ ได้อย่างไร? ชีวิตของเจ้าจะสามารถมีคุณค่าใดๆ ได้อย่างไร?
เจ้าได้วิ่งวนไปมาเพื่อบิดามารดาของเจ้า บิดามารดาของจิตวิญญาณสกปรก กระนั้นเจ้าก็ไม่รู้เลยจริงๆ
ว่าพวกที่ปล่อยให้เจ้าติดกับนั้นคือบิดามารดาของจิตวิญญาณสกปรกที่ได้ให้กำเนิดเจ้าและได้เลี้ยงดูเจ้า
ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าไม่ตระหนักว่าสิ่งโสโครกทั้งหมดของเจ้าจริงๆ แล้วเป็นพวกเขาที่ให้เจ้ามา
ทั้งหมดที่เจ้ารู้คือว่าพวกเขาสามารถนำพา “ความชื่นชมยินดี” มาให้เจ้า พวกเขาไม่ตีสอนเจ้า
อีกทั้งพวกเขาไม่พิพากษาเจ้า และพวกเขาไม่ตำหนิเจ้าโดยเฉพาะ พวกเขาไม่เคยได้ระเบิดความโกรธใส่เจ้า
แต่ปฏิบัติต่อเจ้าด้วยการรักใคร่เอ็นดูและความใจดีมีเมตตา คำพูดของพวกเขามุ่งเลี้ยงหัวใจของเจ้า
และทำให้เจ้าหลงใหลเพื่อที่เจ้าจะได้กลายเป็นเสียนุญ และโดยไม่ตระหนักถึงมัน
เจ้าจะถูกดูดเข้าไปและเต็มใจที่จะรับใช้พวกเขา กลายเป็นหน้าร้านและบ่าวของพวกเขา
เจ้าไม่มีเรื่องร้องทุกข์ใดๆ เลย แต่เต็มใจทำงานเพื่อพวกเขาดั่งสุนัข คั่งอาชญา เจ้าถูกพวกเขาหลอกลวง
ด้วยเหตุผลนี้เจ้าจึงไม่มีปฏิกิริยาอย่างสิ้นเชิงต่องานที่เราทำ
ไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการแอบลอดผ่านนิ้วมือของเราไปอย่างลับๆ เสมอ
และไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการใช้คำหวานเพื่อหลอกล่อรับเอาความโปรดปรานจากเราเสมอ
กลับกลายเป็นว่าเจ้าได้มีแผนอื่น การจัดการเตรียมการอื่นอยู่แล้ว
เจ้าสามารถเห็นการกระทำของเราเล็กน้อยในฐานะองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

แต่เจ้าไม่มีความรู้แม้แต่น้อยเกี่ยวกับการพิพากษาและการตีสอนของเรา
 เจ้าไม่รู้เลยว่า การตีสอนของเราได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อใด เจ้าเพียงแต่รู้วิธีโกงเรา—
 กระนั้นเจ้าไม่รู้ว่าจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการฝ่าฝืนใดๆ จากมนุษย์
 ในเมื่อเจ้าได้สร้างปณิธานไว้แล้วว่า จะรับใช้เรา เราก็จะไม่ปล่อยเจ้าไป เราเป็นพระเจ้าที่เกลียดชังความชั่ว
 และเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหนมนุษยชาติ ในเมื่อเจ้าได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาแล้ว
 เราก็จะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้าวิ่งจากไปต่อหน้าต่อตาเรา
 อีกทั้งเราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้ารับใช้เจ้านายสองคน
 เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถมีความรักครั้งที่สองได้หลังจากได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาของเราและต่อ
 หน้าต่อตาเราแล้ว? เราจะสามารถให้ออกาสแก่ผู้คนเพื่อทำให้เราเป็นเหมือนคนโง่ด้วยวิธีเช่นนี้ได้หรือไม่?
 เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถสร้างคำปฏิญาณและคำปณิธานอย่างลวกๆ กับเราด้วยลิ้นของเจ้าได้?
 เจ้าจะสามารถสวดคำปฏิญาณข้างบัลลังก์ของเราได้อย่างไร บัลลังก์ของเราผู้ซึ่งอยู่สูงที่สุด?
 เจ้าได้คิดหรือว่าคำปฏิญาณของเจ้าได้ล่องลับไปแล้ว? เราขอบอกพวกเจ้าว่า
 แม้ว่าเนื้อหนังของพวกเจ้าอาจล่องลับไป แต่คำปฏิญาณของพวกเจ้าไม่สามารถล่องลับไปได้
 ในท้ายที่สุดเราจะกล่าวโทษพวกเจ้าบนพื้นฐานของคำปฏิญาณของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม
 พวกเจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถจัดการกับเราได้โดยการวางคำพูดของพวกเจ้าไว้เบื้องหน้าเรา
 และเชื่อว่าหัวใจของพวกเจ้าสามารถรับใช้จิตวิญญาณสกปรกและจิตวิญญาณชั่วได้
 ความโกรธของเราจะสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้ที่คล้อยส่นับ คล้อยสุกรเหล่านี้ที่โกงเราได้หรือไม่?
 เราต้องดำเนินการตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และแย้งชิงพวกที่ “เคร่งศาสนา”
 หัวโบราณเหล่านั้นทั้งหมดที่มีศรัทธาในเรา กลับจากมือของจิตวิญญาณสกปรก เพื่อที่พวกเขาอาจจะ
 “คอยรับใช้” เราในรูปแบบที่มีวินัย เป็นโคของเร เป็นอาชาของเรา
 และอยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงการสังหารหมู่ของเรา เราจะให้เจ้าหยิบความมุ่งมั่นก่อนหน้านี้ของเจ้า
 และรับใช้เราอีกครั้ง เราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่โกงเรา
 เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถเพียงแต่ทำการเรียกร้องและโกหกต่อหน้าเราอย่างหยาบโผนได้?
 เจ้าได้คิดหรือว่าเราไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้า?
 คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้าจะไม่ได้สามารถอยู่ในสายตาของเราได้อย่างไร?
 เราจะสามารถเคยให้ผู้คนหลอกลวงเราเช่นนั้นได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

120. เราได้อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า คบหาสมาคมกับพวกเจ้ามาหลายฤดูใบไม้ผลิและหลายฤดูใบไม้ร่วง
 เราได้ใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเจ้ามานานแล้ว และได้ใช้ชีวิตกับพวกเจ้า

พฤติกรรมที่น่ารังเกียจของพวกเจ้ามีมากน้อยเพียงใดที่ได้หลุดรอดไปต่อหน้าต่อตาเรา?

คำพูดที่จริงใจเหล่านั้นของพวกเจ้ากำลังสะท้อนอยู่ในหูของเราตลอดเวลา

ความทะเยอทะยานนับหลายล้านอย่างของเจ้าถูกวางบนแท่นบูชาของเรา—มากจนเกินกว่าจะนับได้
อย่างไรก็ตาม สำหรับเรื่องการทู่ทอพิษของพวกเจ้าและสิ่งที่พวกเจ้ายอมสละ พวกเจ้าไม่ให้แม้เพียงกระฝกรัน
พวกเจ้าไม่วางความจริงใจแม้เพียงหยดเล็กจิ๋วบนแท่นบูชาของเรา

ดอกผลแห่งของการเชื่อของพวกเจ้าในเราอยู่ที่ใด? พวกเจ้าได้รับพระคุณที่ไม่มีที่สิ้นสุดจากเรา

และพวกเจ้าได้เห็นความล้าลึกทั้งหลายที่ไม่รู้จบจากสวรรค์

เราถึงกับได้แสดงให้พวกเจ้าเห็นเปลวเพลิงแห่งสวรรค์ แต่เราไม่ได้มีแค้นใจที่จะเผาพวกเจ้า

อย่างไรก็ตามพวกเจ้าได้ให้เรามากเพียงใดเพื่อเป็นการตอบแทน? พวกเจ้าเต็มใจให้เรามากเพียงใด?

ด้วยอาหารที่เราได้ให้เจ้าในมือ เจ้าก็หันกลับและถวายอาหารนั้นให้เรา

และถึงกับออกมาพูดว่ามันเป็นบางสิ่งที่เจ้าได้รับเพื่อตอบแทนหยาดเหงื่อแห่งการทำงานหนักของเจ้าเอง

และว่าเจ้ากำลังถวายทุกสิ่งที่เจ้าเป็นเจ้าของให้กับเรา เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่า “การมีส่วนร่วมสนับสนุน”

ของเจ้าต่อเรานั้นเป็นเพียงสิ่งทั้งหลายที่ได้ถูกขโมยไปจากแท่นบูชาของเรา? ยิ่งไปกว่านั้น

บัดนี้เจ้ากำลังถวายสิ่งเหล่านั้นให้เรา เจ้าไม่ได้กำลังโกงเราอยู่หรือ?

เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราชื่นชมในวันนี้คือของถวายทั้งหมดบนแท่นบูชาของเรา

และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เจ้าได้หามาจากการทำงานหนักของเจ้าและจากนั้นก็มอบถวายให้เรา?

พวกเจ้ากลัวที่จะโกงเราด้วยวิธีนี้จริงๆ ดังนั้นเราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไร?

พวกเจ้าสามารถคาดหวังให้เราผู้แทนการนี้ต่อไปอีกได้อย่างไร? เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้าแล้ว

เราได้เปิดกว้างทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้า จัดเตรียมสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี และเปิดตาของพวกเจ้า

กระนั้นพวกเจ้าก็โกงเราเช่นนี้ โดยเพิกเฉยต่อมโนธรรมของเจ้า

เราได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพวกเจ้าอย่างไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อที่แม้ว่าพวกเจ้าจะทนทุกข์

แต่พวกเจ้าก็ยังจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้นำมาจากสวรรค์จากเรา แม้กระนั้นก็ตาม

พวกเจ้าก็ไม่ได้มีความทู่ทอพิษเลย และต่อให้เจ้าได้มีส่วนร่วมสนับสนุนน้อยนิด เจ้าก็พยายาม “ชำระบัญชี”

กับเราหลังจากนั้น การมีส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าจะไม่เกิดผลใดๆ หรือ?

สิ่งที่เจ้าได้มอบให้เราเป็นเพียงทรายหนึ่งเม็ด กระนั้นสิ่งที่เจ้าได้ขอจากเราคือทองคำหนึ่งตัน

เจ้าไม่ได้แค่กำลังไร้เหตุผลหรือ? เราทำงานท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีร่องรอยอย่างสิ้นเชิงของรอยละสิบที่เราควรได้รับมา นับประสาอะไรกับการพลีอุทิศเพิ่มเติมใดๆ

ยิ่งไปกว่านั้น ร้อยละสิบที่ได้รับมีส่วนร่วมสนับสนุนจากบรรดาผู้ที่มิใช่ศรัทธาอันได้ถูกพวกคนชั่วยัดไป

พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กระจัดกระจายจากเราหรือ? พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นปฏิปักษ์กับเราหรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กำลังฟังแทนบูชาของเราหรือ?

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกมองว่าเป็นสมบัติล้ำค่าในสายตาของเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ใช่บุตรและสุนัขที่เราเกลียดหรือ?

เราจะสามารถอ้างถึงการทำชั่วของเจ้าว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

121. มีหลายหนทางที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ หลายเรื่องที่พวกเจ้าไม่มีความรู้เอาเสียเลย พวกเจ้าช่างไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก เราอยู่เต็มเปี่ยมถึงวุฒิภาวะของพวกเจ้าและข้อบกพร่องต่างๆ ของพวกเจ้า เพราะฉะนั้น

แม้มีหลายถ้อยคำที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจ

เราก็ยังเต็มใจจะบอกพวกเจ้าถึงความจริงทั้งหมดเหล่านี้ที่พวกเจ้าไม่เคยเปิดใจรับมาก่อน

นั่นเพราะเรากำลังอยู่ตลอดเวลาว่าด้วยวุฒิภาวะของพวกเจ้าในขณะนี้

พวกเจ้าจะสามารถยืนหยัดในคำพยานของเจ้าที่มีต่อเราได้หรือไม่ หากเราคิดว่าพวกเจ้ามีค่าเพียงเล็กน้อยไม่

พวกเจ้าทั้งหมดคือสัตว์ร้ายที่ยังต้องก้าวผ่านการฝึกฝนอย่างเป็นทางการของเรา

และเรามีอาจมองเห็นได้โดยสิ้นเชิงว่ามีเกียรติยศมากเพียงใดภายในพวกเจ้า

แม้ว่าเราได้สละพลังงานไปอย่างมากในการทำงานกับพวกเจ้า

ดูเหมือนว่าองค์ประกอบที่เป็นบวกในพวกเจ้านั้นจะไม่มีอยู่จริงในทางปฏิบัติ

และองค์ประกอบที่เป็นลบก็มีเพียงนับนิ้วได้และเป็นได้แค่คำพยานที่ทำให้ซาตานละอายใจเท่านั้น

อย่างอื่นแทบทุกอย่างในตัวพวกเจ้าคือพิษของซาตาน พวกเจ้ามองดูเราราวกับว่าพวกเจ้าอยู่เหนือความรอด

เมื่อเรื่องราวต่างๆ ยืนยันเช่นนี้ เรามองดูการแสดงออกและอากัปกิริยานานาสารพันของพวกเจ้า

แล้วในที่สุดเราก็รู้วุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเจ้า นี่ก็เหตุผลว่าทำไมเราจึงวิตกกังวลในเรื่องพวกเจ้าอยู่เสมอ

เมื่อถูกทิ้งให้ใช้ชีวิตตามลำพังแบบนี้ มนุษย์จะดีขึ้นกว่าวันนี้จริงๆ หรือแค่พอๆ กับที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้หนอ?

วุฒิภาวะคุณหาของพวกเจ้าไม่ทำให้พวกเจ้ากระวนกระวายเลยหรือ?

พวกเจ้าจะสามารถเป็นเหมือนคนอิสราเอลที่เราเลือกสรร—คนที่จงรักภักดีต่อเรา

และต่อเราเพียงผู้เดียวตลอดเวลาได้จริงๆ หรือไม่?

สิ่งที่ถูกเปิดเผยในพวกเจ้านั้นหาใช่ความประพาศพิณของเด็กๆ ที่ได้หลงเงินไปจากพ่อแม่ไม่

แต่เป็นความเคียดแค้นที่ระเบิดออกมาจากสัตว์ที่เสื่อของนายมันเหม็นไม่ถึง พวกเจ้าพึงรู้จักธรรมชาติของตนเอง

อันเป็นจุดอ่อนที่พวกเจ้ามีร่วมกัน มันคือความเจ็บป่วยที่พวกเจ้าทุกคนรู้จักกันดี ดังนั้น

การเตือนสติเดียวที่เราจะมอบแก่พวกเจ้าในวันนี้คือ

จงยืนหยัดในคำพยานที่เจ้ามีต่อเราไม่ว่าจะอยู่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมใดๆ

จงอย่าให้ความเจ็บป่วยเดิมกำเริบขึ้นมาอีก การเป็นคำพยานนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด—มันคือหัวใจแห่งงานของเรา

พวกเจ้าควรยอมรับวามของเราเช่นเดียวกับที่มีรียอมรับวิธของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเธอในความฝันโดยการเชื่อและตามด้วยการเชื่อฟัง เพียงเช่นนี้เท่านั้นจึงมีคุณสมบัติของการเป็นผู้รักษาพรหมจรรย์

เนื่องจากพวกเจ้าเป็นผู้ที่ได้ยินวามของเรามากที่สุด จึงเป็นผู้ที่ได้รับพรจากเรามากที่สุด เราได้มอบสิ่งครองที่มีค่าทั้งหมดที่เรามีให้แก่พวกเจ้า เราได้มอบทุกสิ่งแก่พวกเจ้าไปแล้ว

ถึงกระนั้นพวกเจ้าช่างมีสถานภาพที่แตกต่างอย่างมหาศาลเหลือเกินกับคนอิสราเอล

พวกเจ้าช่างต่างกันคนละโลกเลยทีเดียว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขาแล้ว พวกเจ้าได้รับมากกว่าอย่างมากมาย ในขณะที่พวกเขาเฝ้ารอคอยการปรากฏของเราอย่างแทบขาดใจ พวกเจ้ากลับผ่านวันอันน่ายินดีไปกับเรา และแบ่งปันความไพบูลย์ของเรา ในเมื่อมีความแตกต่างกันมากเช่นนี้ เจ้ามีสิทธิอันใดหรือที่จะพร่ำบ่นปาวๆ และต่อล้อต่อเถียงกับเรา และเรียกร้องส่วนแบ่งในสิ่งที่เราครอง? พวกเจ้ายังได้รับไม่มากหรือ?

เราให้พวกเจ้ามากมาย แต่สิ่งที่พวกเจ้าตอบแทนเรามีแต่ความโศกเศร้าร้ายใจและความวิตกกังวล ความคับแค้นใจและความไม่พอใจที่มีอาจมีได้เท่านั้นเอง พวกเจ้าช่างน่ารังเกียจเสียยิ่งนักเหลือเกิน—แต่พวกเจ้าน่าสงสารอยู่เช่นกัน ดังนั้น

เราจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกลั่นความคับแค้นใจทั้งหมดของเราเอาไว้และเปล่งเสียงแสดงความโต้แย้งของเรากับเจ้าแล้วซ้ำเล่า กว่าหลายพันปีของงาน เราไม่เคยท้วงติงตัดพ้อต่อมวามมนุษย์ เพราะเราได้ค้นพบว่าตลอดพัฒนาการของมนุษยชาติ นั้น มีเพียง “กลลวง” ท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้นที่กลายมาเป็นที่ยึดมั่นมากที่สุด

เสมือนมรดกล้ำค่าที่ตกทอดมาสู่พวกเจ้าโดยบรรพบุรุษผู้มีชื่อเสียงในบรรพกาล

เราเกลียดชังพวกลูกผสมสุกรและสุนัขที่คล้ายมนุษย์เต็มที พวกเจ้าช่างไร้มนุษยธรรมอะไรเช่นนี้หนอ!

พวกเจ้าช่างมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำช้าเกินไป! หัวใจของพวกเจ้าช่างแข็งกระด้างเกินไป!

หากเราอาจชนะเหล่านั้นและงานที่เราทำไปให้แก่คนอิสราเอล เราคงได้รับสง่าราศีไปเนิ่นนานแล้ว

ทว่าท่ามกลางพวกเจ้า เรื่องนี้กลับมีอาจบรรลุถึงได้ ท่ามกลางพวกเจ้านั้น มีเพียงความเพิกเฉยอย่างโหดร้าย

มีเพียงท่าที่ยกไหล่อย่างไม่นำพาของพวกเจ้าและข้ออ้างมากมายของพวกเจ้า

พวกเจ้าช่างไร้ความรู้สึกเกินไปและไร้ค่าอย่างยิ่งที่สุด!

ตัดตอนมาจาก “อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

122. จงนึกย้อนกลับไปในอดีต นั่นคือ เมื่อใดกันเล่าที่สายตาจับจ้องของเราโกรธเกรี้ยว

และเสียงของเราเข้มข้มต่อพวกเจ้า? เมื่อใดกันเล่าที่เราคิดเล็กคิดน้อยกับพวกเจ้า?

เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ดำเนินพวกเจ้าอย่างไร้เหตุผล? เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ดำเนินพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้า?

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งงานของเราหรือที่เราไปหาพระบิดาของเราเพื่อรักษาพวกเจ้าจากการทดลองทุกครั้ง?

เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเช่นนี้? เราได้เคยใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อทำร้ายเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือไม่?

เหตุใดพวกเจ้าจึงตอบแทนเราเช่นนี้? หลังจากการเปลี่ยนท่าทีเดียวดีเดียวร้ายใส่เรา เจ้าก็ไม่ทำอะไรดีหรือร้าย

และแล้วเจ้าก็พยายามที่จะป้อยเราและซ่อนเร้นสิ่งทั้งหลายจากเรา
และปากของเจ้าก็เต็มไปด้วยน้ำลายที่พวกคนไม่ชอบธรรมถ่มออกมา
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถโก่งวิญญาณของเราได้?
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถหักหนีความโกรธของเราได้?
พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าอาจตัดสินกิจการของเรา พระยาห์เวห์ ในแบบใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาได้?
เราเป็นพระเจ้าที่มนุษย์ตัดสินกระนั้นหรือ? เราจะสามารถยอมให้หนอนแมลงเล็กๆ
ตัวหนึ่งหมิ่นประมาทเราเช่นนี้ได้หรือ?
เราจะสามารถวางลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังเช่นนี้ไว้ท่ามกลางพระพรนิรันดร์ของเราได้อย่างไร?
คำพูดและการกระทำของพวกเจ้านั้นได้เปิดโปงและประณามพวกเจ้ามานานแล้ว
เมื่อเราได้ขยายฟ้าสวรรค์ออกไปและสร้างทุกสรรพสิ่ง
เราไม่ได้อนุญาตให้สิ่งที่ทรงสร้างใดเข้าร่วมตามที่พวกเขาพึงพอใจ
และนับประสาอะไรที่เราจะยินยอมให้สิ่งใดขัดขวางงานของเราและการบริหารจัดการของเรา
ในแบบใดก็ตามที่มันปรารถนา เราไม่ยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์หรือวัตถุใด
เราจะสามารถละเว้นพวกที่โหดร้ายและไร้มตตาปรานีต่อเราได้หรือไม่?
เราจะสามารถให้อภัยพวกที่กบฏต่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?
เราจะสามารถละเว้นพวกที่ไม่เชื่อฟังเราได้หรือไม่? ลิขิตชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในมือของเรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ?
เราจะสามารถพิจารณาว่าความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นบริสุทธิ์ได้อย่างไร?
บาปทั้งหลายของเจ้าจะสามารถทำให้ความบริสุทธิ์ของเรามัวหมองได้อย่างไร?
เราไม่ได้ถูกทำให้มัวหมองโดยความไม่บริสุทธิ์ของพวกคนอธรรม
อีกทั้งเราก็ไม่ได้ชื่นชมเครื่องบูชาของพวกคนอธรรม หากเจ้าจงรักภักดีต่อเรา พระยาห์เวห์
เจ้าจะสามารถนำเอาเครื่องสักการะที่แทนบูชาของเราไปเป็นของตนเองได้หรือ?
เจ้าจะสามารถใช้ลิ้นพิษของเจ้าเพื่อหมิ่นประมาทนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราได้หรือ?
เจ้าจะสามารถกบฏต่อถ้อยคำของเราในหนทางนี้ได้หรือ?
เจ้าจะสามารถปฏิบัติต่อสง่าราศีและนามศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรับใช้ซาตานมารร้ายได้หรือ?
ชีวิตของเราถูกจัดเตรียมมาเพื่อความชื่นชมยินดีของบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์
เราจะสามารถยินยอมให้เจ้าเล่นกับชีวิตของเราในแบบใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา
และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อความขัดแย้งท่ามกลางพวกเจ้าเองได้อย่างไร? พวกเจ้าจะสามารถไร้หัวใจ
และขาดแคลนหนทางแห่งความดี ในวิธีที่เจ้าเป็นต่อเราได้หรือไม่?

เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเราได้เขียนการทำชั่วของพวกเจ้าในถ้อยคำแห่งชีวิตเหล่านี้ไว้แล้ว?
พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งความโกรธเมื่อเราตีสอนประเทศอียิปต์ได้อย่างไร?
เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายเราในหนทางนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าได้อย่างไร?
เราบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจนว่า เมื่อวันนั้นมาถึง
การตีสอนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างที่ไม่อาจทนได้ยิ่งกว่าของประเทศอียิปต์เสียอีก!
พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งความโกรธของเราได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

123. มนุษย์พลัดที่จะได้รับพระเจ้าไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงมีอารมณ์
หรือเพราะพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะได้รับการรับไว้โดยมนุษย์ แต่เพราะมนุษย์ไม่ต้องการที่จะได้รับพระเจ้า
และเพราะมนุษย์ไม่ได้แสวงหาพระเจ้าโดยเร่งด่วน
ใครคนหนึ่งบรรดาผู้ซึ่งแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?
ใครคนหนึ่งที่มีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องและมโนธรรมอันอ่อนไหวจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?
ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งมีมัสการและรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถถูกผลาญด้วยไฟแห่งพระพิโรธของพระองค์ได้อย่างไร?
ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะเชื่อฟังพระเจ้าจะสามารถถูกเลือกใส่ใส่ส่งออกจากพระนิเวศของพระเจ้าได้อย่างไร?
ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่สามารถรักพระเจ้าได้เพียงพอจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในการลงโทษของพระเจ้าได้อย่างไร?
ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าจะสามารถถูกทิ้งไว้โดยไม่เหลืออะไรเลยได้อย่างไร?
มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ไม่เต็มใจที่จะสละสิ่งครอบครองทั้งหลายของเขาเพื่อพระเจ้า
และไม่เต็มใจที่จะอุทิศความพยายามชั่วชีวิตแด่พระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เขากลับกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงไปไกลเกินไป
ว่าเรื่องมากมายเกินไปเกี่ยวกับพระเจ้านั้นมีความขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
ด้วยสถานะความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้ ต่อให้พวกเจ้าเหนียวแน่นในความพยายามของพวกเจ้า
พวกเจ้าก็ยังคงจะไม่สามารถที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้
นี่ยังไม่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าไม่ได้แสวงหาพระเจ้าเลย
พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าคือสินค้าชำรุดของมวลมนุษย์?
พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์ใดที่ต่ำด้อยกว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าแล้ว?
พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าผู้อื่นเรียกพวกเจ้าเพื่อให้เกียรติพวกเจ้าว่าอย่างไร?
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเรียกพวกเจ้าว่าพ่อของหมาป่า แม่ของหมาป่า และบุตรของหมาป่า

และหลานของหมาป่า พวกเจ้าคือพงศ์พันธุ์ของหมาป่า ผู้คนของหมาป่า
และพวกเจ้าควรรู้จักอัตลักษณ์ของพวกเจ้าเองและไม่ลืมนั่นเป็นอันตราย
จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นบุคคลที่มีบางอย่างเหนือกว่า กล่าวคือ
พวกเจ้าเป็นกลุ่มมนุษย์ที่ชั่วช้าที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเจ้าไม่รู้การนี้เลยหรือ?
พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเราได้เสี่ยงมากเพียงใดโดยการทำงานท่ามกลางพวกเจ้า?
หากสำนึกรับรู้ของพวกเจ้าไม่สามารถกลายมาเป็นปกติได้อีกครั้ง
และมโนธรรมของพวกเจ้าจะไม่สามารถทำงานได้อย่างเป็นปกติ พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่มีวันปลดทิ้งชื่อ “หมาป่า”
ไปได้
เจ้าจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการสาปแช่งไปได้และจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการลงโทษของพวกเจ้าไปได้
พวกเจ้าเกิดมาต่ำต้อย เป็นสิ่งที่ไม่มีความใดๆ โดยธรรมชาติแล้วเจ้าคือหมาป่าหิวโหฬารหนึ่ง
เป็นเศษซากและขยะกองหนึ่ง และไม่เหมือนกับพวกเจ้า
เราไม่ทำงานกับพวกเจ้าเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานทั้งหลาย แต่เพราะความจำเป็นของงาน
หากพวกเจ้ายังเป็นกบฏต่อไปในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว เราก็จะหยุดงานของเรา
และจะไม่มีวันทำงานกับพวกเจ้าอีกครั้ง ในทางตรงกันข้าม
เราจะโอนย้ายงานของเราไปยังอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งทำให้เราพอใจ และจะทิ้งพวกเจ้าในหนทางนี้ไปตลอดกาล
เพราะเราไม่เต็มใจที่จะเฝ้ามองพวกที่เป็นศัตรูกับเรา ดังนั้นแล้ว พวกเจ้าปรารถนาที่จะเข้ากันได้กับเรา
หรือเป็นศัตรูกับเรา?

ตัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

124. เมื่อเจ้าเดินบนเส้นทางของวันนี้ อะไรคือการไล่ตามเสาะหาประเภทที่เหมาะสมที่สุด?

ในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า เจ้าควรมองว่าตัวเจ้าเองเป็นบุคคลประเภทใด?

มันทำให้เจ้าต้องรู้ว่าเจ้าควรเข้าหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้อย่างไร

ไม่ว่ามันจะเป็นการทดสอบหรือความยากลำบากทั้งหลาย หรือการติสสอนและการสาปแช่งอย่างไรก็ตามปราณี

เมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว เจ้าควรทบทวนสิ่งเหล่านี้อย่างพิถีพิถันในทุกกรณี

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้? เราพูดเช่นนี้เพราะว่าในที่สุดแล้ว

สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้คือการทดสอบในช่วงเวลาสั้นๆ ที่อุบัตินั้นเข้าแล้วซ้ำอีก บางที

ตามความเห็นของเจ้าแล้วการทดสอบเหล่านี้ไม่ได้รับกวนต่อจิตวิญญาณเป็นพิเศษ

และดังนั้นเจ้าจึงปล่อยให้สิ่งต่างๆ ล่องลอยไปตามครรลองธรรมชาติของพวกมัน

และไม่คำนึงถึงว่าการทดสอบเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่มีค่าในการไล่ตามเสาะหาความก้าวหน้า

เจ้าช่างไร้ความคิดนัก!

ไร้ความคิดมากเสียจนเจ้าคิดถึงทรัพย์สินที่มีค่านี้ราวกับว่ามันเป็นเมฆที่ลอยอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า และเจ้าไม่ตระหนักคุณค่าของการดีที่รุนแรงเหล่านี้ซึ่งกระหน่ำลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า—การดีที่สิ้น และที่ดูเหมือนจะมีน้ำหนักน้อยนิดสำหรับเจ้า—แต่กลับพิจารณาการดีเหล่านั้นด้วยการวางเฉยที่เย็นชา ไม่นำพาใส่ใจ และปฏิบัติต่อการดีเหล่านั้นแค่เป็นเพียงการดีโดยบังเอิญเท่านั้น เจ้าช่างโอหังเหลือเกิน! กับ การ โจมตีที่ดุคั่นเหล่านี้ การ โจมตีที่คล้อยคลึงกับพายุที่มาครั้งแล้วครั้งเล่า เจ้าเพียงแสดงการมองข้ามแบบไร้มารยาทเท่านั้น บางครั้งเจ้าก็ไปไกลถึงขั้นยิ้มเยือกเย็นด้วยซ้ำ โดยเพิกการแสดงความรู้สึกที่ไม่แยแสโดยสิ้นเชิง—

เพราะเจ้าไม่เคยได้คิดกับตัวเจ้าเองเลยสักครั้งว่าเหตุใดเจ้าจึงต้องทนทุกข์กับ “โชคร้ายต่างๆ” เช่นนี้อยู่ร่ำไป เป็นไปได้หรือว่าเราไม่ยุติธรรมกับมนุษย์อย่างโจ่งแจ้ง?

เราทำให้มันเป็นธุระของเราที่ต้องจ้องจับผิดเจ้ากระนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าปัญหาที่มีกับเขาวนปัญญาของเจ้าอาจจะไม่รุนแรงเท่ากับที่เราได้พรรณนาไป

แต่เจ้าก็ได้แต่งแต้มภาพที่เพียบพร้อมของโลกภายในของเจ้ามานานแล้ว

โดยผ่านทางความสำรวมภายนอกของเจ้า ไม่มีความจำเป็นสำหรับเราแต่อย่างใดที่จะต้องบอกเจ้าว่า

สิ่งเดียวที่ถูกซ่อนเร้นไว้ในส่วนลึกของหัวใจของเจ้าคือคำพรสวาทที่ดิบเถื่อนและร่องรอยอันเลือนรางของความเศร้าใจที่คนอื่นแทบจะมองไม่เห็น เพราะเจ้ารู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรมเหลือเกินที่ได้ทนทุกข์กับการทดสอบเช่นนี้

เจ้าจึงคำทอ และเพราะการทดสอบต่างๆ ทำให้เจ้ารู้สึกถึงความอ้างว้างของโลก เจ้าจึงเต็มไปด้วยความหดหู่ใจ

แทนที่จะมองว่าการดีซ้ำๆ เหล่านี้และการกระทำเพื่อบ่มวินัยเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุด

เจ้ากลับเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการสร้างปัญหาอย่างไร้สติของฟ้าสวรรค์ หรือไม่ก็เป็นการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมกับเจ้า

เจ้าช่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์เหลือเกิน! เจ้าก็ก่อกวนเวลาดีๆ ไว้ในความมืดอย่างไร้ความปราณี ครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้ามองดูการทดสอบและการกระทำเพื่อบ่มวินัยที่นำอัสภรรยเป็นดั่งการ โจมตีจากศัตรูของเจ้า

เจ้าไม่รู้วิธีที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของเจ้า และเจ้าเต็มใจที่จะพยายามทำตามนั้นน้อยลงด้วยซ้ำ

เพราะเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับสิ่งใดจากการติสอนซ้ำๆ นี้ ซึ่งก็โหดร้ายด้วยสำหรับเจ้า

เจ้าไม่ได้ทำความพยายามใดๆ ที่จะสำรวจค้นหรือทอสำรวจ

และเพียงแค่ปล่อยตัวเองให้เป็นไปตามชะตากรรมของเจ้า ไปที่ใดก็ตามที่มันนำทางเจ้าไป

สิ่งที่สำหรับเจ้าแล้วดูเหมือนจะเป็นการกระทำเพื่อสั่งสอนที่โหดร้ายไม่ได้เปลี่ยนแปลงหัวใจของเจ้า

อีกทั้งการสั่งสอนเหล่านั้นไม่ได้เข้ายึดครองหัวใจของเจ้า แต่กลับทิ่มแทงเจ้าที่หัวใจแทน เจ้าเห็นว่า

“การติสอนที่โหดร้าย” นี้เป็นแค่เพียงศัตรูของเจ้าในชีวิตนี้เท่านั้น และดังนั้นเจ้าจึงไม่ได้รับอะไรเลย

เจ้าช่างมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอมากเหลือเกิน! เจ้าไม่ค่อยจะเชื่อว่าเจ้าทนทุกข์กับการทดสอบต่างๆ

เช่นนี้ก็ด้วยเหตุแห่งความน่าเหยียดหยามของเจ้าเอง แต่เจ้ากลับถือว่าตัวเจ้าเอง โชคร้าย

โดยพูดมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าเรามักจะจ้องจับผิดเจ้าอยู่เสมอแทน และบัดนี้ที่สิ่งทั้งหลายได้มาถึงยังทางผ่านนี้แล้ว
เจ้ามีความรู้จริงๆ มากเพียงใดเกี่ยวกับสิ่งที่เราพูดและทำ?

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นอัจฉริยบุคคลแต่กำเนิดโดยธรรมชาติ ที่ต่ำกว่าฟ้าสวรรค์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไม่มีสิ้นสุด เจ้าห่างไกลจากการเป็นคนฉลาดกว่าผู้อื่นใด—

และอาจกล่าวได้ด้วยซ้ำว่ามันน่าชื่นชมเสียเหลือเกินที่เจ้าโง่กว่าผู้คนบนแผ่นดินโลกผู้ที่มีเหตุผลคนใดๆ

มากเพียงใด เพราะเจ้าคิดถึงตัวเองอย่างสูงส่งเกินไป และไม่เคยได้มีสำนึกรับรู้ถึงปมค้อยเลย

ราวกับว่าเจ้าสามารถมองทะลุการกระทำของเราลงไปถึงรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุด

ในประเด็นที่เป็นข้อเท็จจริงนั้น เจ้าคือใครสักคนที่โดยพื้นฐานแล้วขาดพร่องเหตุผล

เพราะเจ้าไม่รู้เลยสักนิดว่าเราตั้งใจที่จะทำอะไร

และเจ้าตระหนักน้อยยิ่งกว่าด้วยซ้ำว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้

และดังนั้นเราจึงพูดว่าเจ้าไม่แม้แต่จะทำเทียมกับชวานาแก่ๆ ที่กำลังทำงานหนักบนแผ่นดิน

ชวานาที่ไม่ได้มีความล่งรู้แม้แต่เล็กน้อยถึงชีวิตมนุษย์

แต่ก็ยังมอบความไว้วางใจทั้งหมดของเขาไว้กับพระพรแห่งฟ้าสวรรค์เมื่อเขาทำการเพาะปลูกบนแผ่นดิน

เจ้าไม่เจียดความคิดแม้เพียงวินาทีเดียวให้กับชีวิตของเจ้า เจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับชื่อเสียง

และเจ้ายังคงมีความรู้จักตัวเองใดๆ น้อยกว่า เจ้าช่าง “อยู่เหนือเรื่องทั้งหมด” เหลือเกิน!

ตัดตอนมาจาก “พวกที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน: พวกเขาไม่ใช่สัตว์เดียรฉานหรือ?” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

125. บางคนประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างสวยงาม แต่ก็เพียงผิวเผิน กล่าวคือ

พี่น้องหญิงประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างงดงามน่ารักดั่งดอกไม้

และพี่น้องชายก็แต่งกายเหมือนเจ้าชายหรือชายหนุ่มเจ้าสำอางผู้มั่งคั่ง พวกเขาสนใจเฉพาะในสิ่งภายนอกเท่านั้น
เช่นสิ่งทั้งหลายที่พวกเขากินและสวมใส่ ภายในนั้น

พวกเขาอวดดีและไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อย ความหมายใดหรือที่สามารถมีอยู่ในการนี้?

และแล้วก็มีบางคนก็แต่งกายเหมือนพวกขอทานยากจน—พวกเขาดูเหมือนทาสชาวเอเชียตะวันออกจริงๆ!

พวกเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าจริงๆ หรือหรือ? จงเข้าสนิทในหมู่พวกเจ้าว่า

อันที่จริงแล้วพวกเจ้าได้รับสิ่งใด? พวกเจ้าได้เชื่อในพระเจ้าตลอดหลายปีมานี้

แต่กระนั้นนี่ก็คือทั้งหมดที่พวกเจ้าได้เก็บเกี่ยวไป—พวกเจ้าไม่ตะจิตตะขงใจหรือหรือ?

เจ้าไม่ละอายใจหรือหรือ? เจ้าได้ไล่ตามเสาะหาเรื่องมาบนหนทางที่แท้จริงตลอดหลายปีมานี้

กระนั้นในวันนี้วิถีภาวะของเจ้าก็ยังคงต่ำกว่าของนกกระจอกอยู่เลย! จงมองดูหมู่สาวน้อยท่ามกลางพวกเจ้า

ทั้งงดงามดั่งรูปภาพในเสื้อผ้าและเครื่องสำอางของพวกเจ้า โดยเปรียบเทียบตัวพวกเจ้าซึ่งกันและกัน—

แล้วเจ้าเปรียบเทียบกับสิ่งใดเล่า? ความยินดีของเจ้าหรือ? ชื่อเรียกร่องของเจ้าหรือ?

พวกเจ้าคิดว่าเรามาเพื่อสรรหานางแบบหรือไร? พวกเจ้าช่างไม่มีความละเอียดใจเอาเสียเลย!

ชีวิตของพวกเจ้าอยู่ที่ใด?

สิ่งที่พวกเจ้าไล่ตามเสาะหาไม่ใช่แค่ความอยากได้อะไรที่มีอันพึงพอใจของพวกเจ้าเองหรือ?

เจ้าคิดว่าเจ้าสวยมาก แต่แม้ว่าเจ้าอาจจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หรูหราในทุกลักษณะ

ในความเป็นจริงแล้วเจ้าไม่ใช่หนอนแมลงคืบกระด้างซึ่งเกิดมาในกองมูลสัตว์หรือ? ในวันนี้

เจ้ามีวาสนาได้ชื่นชมพระพรจากสวรรค์เหล่านี้ไม่ใช่เพราะหน้าตาอันงดงามของเจ้า

แต่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำข้อยกเว้น โดยการอภัยโทษเจ้า ยังคงไม่ชัดเจนสำหรับเจ้าอยู่หรือว่าเจ้ามาจากไหน?

เมื่อพาดพิงถึงชีวิต เจ้าหุบปากของเจ้าและไม่พูดสิ่งใดเลย ไปเหมือนรูปปั้น

กระนั้นเจ้าก็ยังกลัวดีที่จะแต่งกายอำพรางตน! เจ้ายังคงเอนเอียงที่จะแต่งหน้าทาปากของเจ้า!

และจงดูพวกผู้ชายเจ้าสำอางท่ามกลางพวกเจ้าสิ พวกมนุษย์เอาแต่ใจที่ใช้เวลาทั้งวันไปกับการเดินลอยชาย เกร

ที่แสดงออกแบบทองไม่รู้ร้อนบนใบหน้าของพวกเขา นี่หรือคือวิธีที่บุคคลหนึ่งควรประพฤติตน?

แต่แต่ละคนท่ามกลางพวกเจ้า ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง อุทิศความเอาใจใส่ของเจ้าให้กับสิ่งใดตลอดทั้งวัน?

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าพึงพาอาศัยผู้ใดป้อนอาหารให้ตัวพวกเจ้า? จงมองดูเสื้อผ้าของเจ้า

จงมองดูสิ่งที่เจ้าได้เก็บเกี่ยวในมือของเจ้า จงลูบพุงของเจ้า—

สิ่งใดเล่าที่เจ้าได้กำไรจากราคาของโลหิตและหยาดเหงื่อที่เจ้าได้จ่ายไปตลอดหลายปีมานี้แห่งความเชื่อ?

เจ้ายังคงคิดว่าจะไปเที่ยวเล่น เจ้ายังคงคิดว่าจะเสริมแต่งเนื้อหนังอันส่งกลิ่นเหม็นฉุนของเจ้า—

ช่างเป็นการไล่ตามเสาะหาที่ไร้ค่าสิ้นดี! เจ้าได้รับการขอให้บุคคลที่มีความเป็นปกติ

ทว่าตอนนี้เจ้าก็แค่ไม่ปกติไปเสียอย่างนั้น เจ้าผิดปกติเสีย

บุคคลเช่นนั้นสามารถอาจหาญมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร? ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนี้

การเดินอวดเสน่ห์ของเจ้าและการโอ้อวดเนื้อหนังของเจ้า การดำรงชีวิตอยู่ภายในคัมภีร์ของเนื้อหนังเสมอ—

เจ้าไม่ใช่พงศ์พันธุ์ของพวกปีศาจโสम्मและวิญญาณชั่วหรือ?

เราจะไม่อนุญาตให้ปีศาจโสम्मคนหนึ่งเช่นนั้นยังคงดำรงอยู่เป็นเวลานานนักหรือ!

และจงอย่าสันนิษฐานว่าเราไม่รู้ว่าเจ้าคิดสิ่งใดในหัวใจของเจ้า

เจ้าอาจจะเก็บคัมภีร์ของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าไว้ภายใต้การควบคุมที่แน่นหนา

แต่เราจะไม่สามารถรู้ความคิดที่เจ้าเก็บงำในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร?

เราจะไม่สามารถรู้ทั้งหมดที่ดวงตาของเจ้าปรารถนาได้อย่างไร?

พวกเจ้าสาวน้อยทั้งหลายไม่ได้ทำตัวพวกเจ้าเองให้งดงามเหลือเกินเพื่อที่จะเดินอวดเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือ?

หรือ? พวกผู้ชายมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้าหรือ?

พวกเขาสามารถช่วยพวกเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้จริงๆ หรือ?

สำหรับเรื่องพวกชายเจ้าสำอองท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าทั้งหมดแต่งกายเพื่อทำให้ตัวพวกเจ้าดูเหมือนเป็นสุภาพบุรุษและโดดเด่นแตกต่าง

แต่การนี้ไม่ใช่แค่ห้กระเท่ที่ออกแบบมาเพื่อดึงความสนใจมาสู่รูปลักษณ์อันโก้หรูของพวกเจ้าหรือ?

พวกเจ้ากำลังทำการนี้เพื่อผู้ใดเล่า? พวกผู้หญิงมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้า?

พวกเขาไม่ใช่แหล่งกำเนิดของบาปของพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลาย

เราได้พูดกับพวกเจ้าไปมากมายหลายวาระ กระนั้นพวกเจ้าก็ทำตามวาระเหล่านั้นไปเพียงแต่ไม่กี่คำ

หูของพวกเจ้ายากที่จะได้ยิน ตาของพวกเจ้าได้พรำมัวขึ้น

และหัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างจนถึงจุดที่ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากตัณหาอยู่ในร่างกายของพวกเจ้า

จนถึงขนาดที่พวกเจ้าติดบ่วงอยู่ในนั้น ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยง

ผู้ใดเล่าต้องการ ไปที่ใดก็ตามใกล้พวกเจ้านอนแมลงทั้งหลาย

พวกเจ้าผู้ที่ตื่นเร่าอยู่ในความโสมมและสิ่งสกปรก?

จงอย่าลืมนะว่าพวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าพวกที่เราได้พุ่มพื้มาจากกองมูลสัตว์

ว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็คือสถานะความเป็นมนุษย์ปกติที่แต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครอง

ไม่ใช่ให้พวกเจ้าเดินอวดตัณหาของพวกเจ้าหรือให้อิสระอย่างเต็มที่แก่เนื้อหนังอันเหี้ยมหยื่นของพวกเจ้า

ซึ่งได้ถูกฝึกฝนโดยมารเรื่อยมาหลายปีเหลือเกิน เมื่อพวกเจ้าแต่งกายให้ตัวพวกเจ้าเองดังนั้น

พวกเจ้าไม่เกรงกลัวว่าพวกเจ้าจะกลับกลายเป็นติดบ่วงลึกยิ่งขึ้นหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือ? ว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้ามีบาป? พวกเจ้าไม่รู้หรือ?

ร่างกายของพวกเจ้าเต็มไปด้วยตัณหาจนกระทั่งตัณหาเหล่านั้นซึมออกจากเสื้อผ้าของพวกเจ้าเสียด้วยซ้ำ

เป็นการเปิดเผยให้เห็นสถานะของพวกเจ้าว่าเป็นปีศาจน่าเกลียดและโสมมอย่างเหลือทน?

นั่นไม่ใช่กรณีที่พวกเจ้ารู้การนี้อย่างชัดเจนกว่าผู้ใดหรือ? หัวใจของพวกเจ้า ตาของพวกเจ้า

ริมฝีปากของพวกเจ้า—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้ถูกปีศาจโสมมทำให้หม่นหมองหรือ?

ส่วนเหล่านั้นของเจ้าไม่โสมมหรือ? เจ้าคิดหรือว่าตราบเท่าที่เจ้าไม่ทำอะไร

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้บริสุทธิ์ที่สุด?

เจ้าคิดหรือว่าการแต่งกายในเสื้อผ้าอันสวยงามสามารถปกปิดดวงจิตอันโสโครกของพวกเจ้าได้?

นั่นจะไม่ได้ผล! เราแนะนำให้พวกเจ้ามองจากความเป็นจริงมากกว่านี้ กล่าวคือ จงอย่าถือโทษและจอมปลอม

และจงอย่าเดินอวดตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าโอ้อวดตัณหาของพวกเจ้าใส่กันและกัน

แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้าจะได้รับเป็นการกลับคืนก็คือความทุกข์ชั่ววันจันทร์และการสั่งสอนอันโหดเหี้ยม!

พวกเขามีความต้องการที่จำเป็นอันใดหรือในการหลอกลวงให้กันและกันและปล่อยให้ไปกับจินตนาการผืนหวน?
การนี้เป็นมาตรวัดความสัตย์สุจริตของพวกเขา ขอบข่ายของความเที่ยงธรรมของพวกเขาหรือไม่?
เราเกลียดพวกเหล่านั้นท่ามกลางพวกเขาที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว
เราเกลียดพวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาวท่ามกลางพวกเขาที่รักเนื้อหนังของพวกเขาเอง
พวกเข้างงยับยั้งตัวพวกเขาเองจะดีเสียกว่า เพราะบัดนี้พวกเขาพึงต้องครองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้อั้วอดคณหาของพวกเขา—
แต่ทว่าพวกเขาก็ยังคงใช้ทุกโอกาสเหมาะที่พวกเขาสามารถทำได้
ด้วยเหตุที่เนื้อหนังของพวกเขานั้นมีล้นเหลือเกินไป และคณหาของพวกเขาที่ใหญ่หลวงเกินไป!

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

126. พวกที่คิดถึงเพียงแคเนื้อหนังของพวกเขาเท่านั้นและพวกที่ชื่นชมสิ่งสูงใจ
พวกที่ดูเหมือนว่าเชื่อแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง พวกที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว พวกที่สำส่อน
กระเซอะกระเซิงและมอมเมม พวกที่ขโมยเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์และสิ่งทรงครองของพระองค์
พวกที่รักการติดสินบน พวกที่ฝืนถึงการขึ้นสู่สวรรค์อย่างหาสาระไม่ได้ พวกที่โอหังและทะนงตน
พวกที่เพียรพยายามเพียงเพื่อชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวเท่านั้น พวกที่กระจายคำพดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำ
พวกที่หมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เอง
พวกที่ไม่ทำสิ่งใดเลยนอกจากทำการตัดสินใจต่อต้านและใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าพระองค์เอง
พวกที่จัดตั้งหมู่คณะและแสวงหาความเป็นอิสระ พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเองเหนือพระเจ้า
พวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาว วัยกลางคน
และวัยชราหิบบย่งเหลาะแหละเหล่านั้นที่ติดบ่วงอยู่ในความมกมากในกาม
พวกผู้ชายและผู้หญิงเหล่านั้นที่ชื่นชมชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวและไล่ตามเสาะหาสถานะส่วนตัวท่ามกลางคน
อื่น พวกผู้คนที่ไม่กลับใจเหล่านั้นที่ติดกับดักอยู่ในบาป—
พวกเขาทั้งหมดไม่เกินกว่าจะได้รับความรอดหรือ? ความมกมากในกาม บาปหนา เวชกรรมชั่ว เวทมนตร์
ความงัวจาบหยาบคาย คำพดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำล้วนแต่วิ่งพล่านอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และความจริงและพระวณะแห่งชีวิตก็ถูกเหยียบย่ำในท่ามกลางพวกเขา
และภาษาอันบริสุทธิ์ก็ถูกทำให้มัวหมองท่ามกลางพวกเขา
พวกเขาค้นต่างชาติทั้งหลายที่ล่าพองไปด้วยความโสมมและความไม่เชื่อฟัง!
บททวนสวนสุดท้ายของพวกเขาจะเป็นอย่างไร? พวกที่รักเนื้อหนัง ผู้ที่กระทำเวทมนตร์เกี่ยวกับเนื้อหนัง
และผู้ติดบ่วงอยู่ในบาปแบบมกมากในกามสามารถมีความกล้าบ้าบิ่นที่จะดำรงชีวิตต่อไปได้อย่างไร!
เขาไม่รู้หรือว่าผู้คนเช่นพวกเขานั้นคือบรรดาหนอนแมลงที่เกินกว่าจะได้รับความรอด?

สิ่งใดเล่าทำให้เจ้ามีสิทธิเรียกร้องการนี้และการนั้น? จนถึงวันนี้

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยในพวกที่ไม่รักความจริงและรักเพียงเนื้อหนังเท่านั้น—

ผู้คนเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร? พวกที่ไม่รักหนทางแห่งชีวิต

ผู้ที่ไม่ยกย่องพระเจ้าและเป็นคำพยานต่อพระองค์ ผู้ที่วางอุบายเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของพวกเขาเอง

ผู้ที่สรรเสริญตัวพวกเขาเอง—แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาไม่ใช่ยังคงเป็นเหมือนเดิมหรือ?

สิ่งใดหรือคือคุณค่าในการช่วยพวกเขาให้รอด? การที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าความอาวุโสของเจ้านั้นมีมากน้อยเพียงใดหรือว่าเจ้าได้ทำงานมาแล้วจนถึงขณะนี้เป็นเวลากี่ปีแล้ว

และนับประสาอะไรที่มันจะขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้สร้างสมวิถีสมาคมมากน้อยเพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันขึ้นอยู่กับว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้าได้ให้ผลแล้วหรือไม่

เจ้าควรที่จะรู้ว่าบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดคือ “ต้นไม้อันเขียว” ที่ให้ผล

ไม่ใช่ต้นไม้อันเขียวที่มิใช่เขียวชอุ่มและดอกไม้อันอุดมที่ยังไม่เคยออกผลเลย

ต่อให้เจ้าได้ใช้เวลาหลายปีร่อนเร่ไปตามท้องถนน นั่นสำคัญอะไรเล่า? คำพยานของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพของเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความรักของเจ้าที่มีให้ตัวเจ้าเองและความอยากได้อีกมีอันเต็มไป

ด้วยตัณหาของเจ้ายิ่งนัก—บุคคลประเภทนี้ไม่ใช่คนเลื่อมหรือ?

พวกเขาจะสามารถเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความรอดได้อย่างไร?

ธรรมชาติของเจ้านั้นไม่สามารถแก้ไขได้ เจ้าเป็นกบฏมากเกินไป เจ้านั้นเกินกว่าที่จะได้รับความรอด!

ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่พวกที่จะถูกกำจัดหรือ?

เวลาทำงานของเราแล้วเสร็จไม่ใช่เวลาแห่งการมาถึงของวันสุดท้ายของเจ้าหรือ?

เราได้ทำงานมากมายเหลือเกินและได้กล่าวว่าจะไปมากมายเหลือเกินท่ามกลางพวกเจ้า—

สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดได้เข้าสู่ของพวกเจ้าอย่างแท้จริง? สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดที่เจ้าได้เคยเชื่อฟัง?

เมื่องานของเราสิ้นสุด นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าหยุดต่อต้านเรา เวลาที่เจ้าหยุดยืนด้านเรา ขณะที่เราทำงาน

พวกเจ้าปฏิบัติตนต่อต้านเราอยู่เนื่องนิตย์ พวกเจ้าไม่เคยปฏิบัติตามวามะของเรา เราทำงานของเรา และเจ้าก็ทำ

“งาน” ของเจ้าเอง สร้างราชอาณาจักรน้อยของเจ้าเอง พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากฝูงสุนัขจิ้งจอกและสุนัข

ทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นการต่อต้านเรา!

เจ้ากำลังพยายามอยู่เนื่องนิตย์ที่จะนำพาพวกที่มอบความรักอันไม่แบ่งแยกของพวกเขาให้แก่เจ้าเข้าสู่อ้อมกอด

ของเจ้า—ความเคารพของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวง!

เจ้าไม่มีความเชื่อฟังหรือความเคารพเลย

และทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงและการหมิ่นประมาท!

ผู้คนเช่นนั้นสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่?

พวกมนุษย์ที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศและบำเหน็จหาต้องการที่จะดึงดูดหญิงโสเภณียั่วสาวทเข้ามาหาพวกเขาเสมอ เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง เราจะไม่ช่วยพวกปิศาจที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศเช่นนั้นอย่างแน่นอน เราเกลียดชังพวกเจ้าปิศาจโสมม และความบำเหน็จและความยั่วสาวทของพวกเจ้าจะผลักดันพวกเจ้าลงสู่นรก พวกเจ้ามีสิ่งใดหรือที่จะพูดเพื่อตัวพวกเจ้าเอง? พวกเจ้าปิศาจโสมมและวิญญาณชั่วนั้นช่างน่าอับอายนัก! เจ้าช่างน่าขยะแขยงนัก! ขยะเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

พวกเขาที่ติดบ่วงในบาปยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่? ในวันนี้ ความจริงนี้ หนทางนี้ และชีวิตนี้ไม่ได้ดึงดูดใจพวกเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับถูกดึงดูดใจโดยบาปหนา โดยเงินตรา โดยจุดยืน ชื่อเสียง และผลกำไร โดยความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

โดยความหล่อเหลาของพวกผู้ชายและเสน่ห์ของพวกผู้หญิง

สิ่งใดหรือที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา?

ภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ สถานะของพวกเจ้าสูงกว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ คงไม่ต้องพูดถึงเกียรติยศของพวกเจ้าท่ามกลางพวกมนุษย์—พวกเจ้าได้กลายเป็นรูปเคารพที่ผู้คนเคารพบูชา เจ้าไม่ได้กลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์แล้วหรือ? เมื่อบทพยานของผู้คนถูกเปิดเผย

ซึ่งก็เป็นเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะเข้าใกล้ตอนจบด้วยเช่นกัน

คนเหล่านั้นมากมายในท่ามกลางพวกเจ้าจะเป็นซากศพที่เกินกว่าจะได้รับความรอดและจะต้องถูกกำจัดทิ้ง

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

127. พวกมนุษย์เป็นพวกเคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า เพราะพวกเขาไม่ถนอมความล้ำค่าของตัวเอง หากพวกเขาไม่แม้แต่จะรักตนเอง แต่กลับเหยียบย่ำตนเองแทน เช่นนั้นแล้ว

นี่มิแสดงให้เห็นความไร้ค่าของพวกเขารอหรือ?

มนุษย์ก็เปรียบเสมือนสตรีซึ่งปราศจากศีลธรรมคนหนึ่งเล่นเกมกับตัวเองและเต็มใจมอบตัวเองให้ผู้อื่นล่วงละเมิด แม้ว่าเป็นอย่างนั้น ผู้คนก็ยังคงมิได้ระลึกถึงว่าพวกเขานั้นต่ำต้อยขนาดไหนกันแน่

พวกเขายินดีในการทำงานเพื่อผู้อื่นหรือในการพูดคุยกับผู้อื่น ยอมให้ตัวเองอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น

นี่มิใช่ความโสมมของมนุษยชาติอย่างแน่แท้หรือ?

แม้ว่าเราไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตท่ามกลางมนุษยชาติ และไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง เราก็ได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนมากเกี่ยวกับทุกการเคลื่อนไหว ทุกการกระทำ ทุกคำพูด และทุกความประพฤติที่มนุษย์ทำ เราถึงขั้นสามารถเปิดโปงพวกมนุษย์จนถึงความอับอายที่ลึกสุดของพวกเขา จนถึงจุดที่พวกเขาไม่กล้าที่จะเผยความเจ้าเล่ห์เพทุบายของพวกเขาเอง

หรือเปิดทางให้กับต้นตอของพวกเขาอีกต่อไปเลย

พวกเขาไม่กล้าเปิดโปงสภาวะอันอัปยศของพวกเขามากพอเหมือนพวกหอยทากที่หอดหัวเข้าไปในเปลือก

องพวกมัน เพราะความที่พวกมนุษย์ไม่รู้จักตัวเอง

มลทินอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาก็คือความเต็มใจที่จะขมเล่นของพวกเขามาเรียงเป็นขบวนต่อหน้าผู้อื่น

อันเป็นการโอ้อวดโฉมหน้าอันอัปยศของพวกเขา นี่คือน้ำที่พระเจ้าทรงรังเกียจที่สุด

นี่เป็นเพราะสัมพันธภาพระหว่างผู้คนนั้นผิดปกติ และสัมพันธภาพที่ปกติระหว่างบุคคลนั้นขาดพร่องไป

นับประสาอะไรกับสัมพันธภาพปกติระหว่างพวกเขากับพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 14” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

128.

ธรรมชาติของชาตานั้นเองที่กำลังดูแ่และครอบงำผู้คนจากภายในจนกว่าพวกเขานั้น ได้มีประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและได้รับความจริงแล้ว สิ่งใดหรือที่ธรรมชาตินั้นพ่วงท้ายมาด้วยเป็นพิเศษ? ตัวอย่างเช่น

เหตุใดพวกเจ้าจึงเห็นแก่ตัว? เหตุใดพวกเจ้าจึงปกป้องตำแหน่งของตัวเอง?

เหตุใดพวกเจ้าจึงมีภาวะอารมณ์รุนแรงเช่นนั้น? เหตุใดพวกเจ้าจึงชื่นชมสิ่งที่ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น?

เหตุใดพวกเจ้าจึงชอบคนชั่วพวกนั้น? อะไรคือพื้นฐานของความชื่นชอบของพวกเจ้าที่มีต่อสิ่งทั้งหลายดังกล่าว?

สิ่งเหล่านี้มาจากไหน? เหตุใดพวกเจ้าจึงมีความสุขยิ่งนักที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ ถึงตอนนี้

พวกเจ้าล้วนได้มาเข้าใจว่า เหตุผลหลักเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็คือว่า พิชของชาตานอยู่ภายในตัวพวกเจ้า

สำหรับสิ่งที่พิชของชาตานเป็นนั้น มันสามารถแสดงออกอย่างครบถ้วนด้วยคำพูด ตัวอย่างเช่น

หากพวกเจ้าถามพวกคนทำชั่วว่าเหตุใดพวกเขาจึงปฏิบัติตนในหนทางที่พวกเขาทำ พวกเขาก็จะตอบว่า

“เพราะมนุษย์ทุกคนทำเพื่อตัวเอง ส่วนคนชั่วร้ายปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”

วลีเดียวนี้แสดงถึงรากเหง้าที่แท้จริงของปัญหา ตรรกะของชาตานได้กลายมาเป็นชีวิตของผู้คนไปแล้ว

พวกเขาอาจทำสิ่งทั้งหลายเพื่อจุดประสงค์นี้นั้น แต่พวกเขาก็แค่กำลังทำมันเพื่อตัวพวกเขาเอง

ทุกคนคิดว่าในเมื่อ มันเป็นอย่างที่มนุษย์ทุกคนทำเพื่อตนเองและมารก็เอาตัวคนชั่วร้ายไป

ผู้คนที่ควรดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

และทำทุกสิ่งทุกอย่างในอำนาจของพวกเขาเพื่อที่จะรักษาความปลอดภัยให้กับสถานภาพที่ดีเพื่อเห็นแก่ประโยชน์

ของอาหารและเครื่องนุ่งห่มอันวิจิตร “มนุษย์ทุกคนทำเพื่อตัวเอง

ส่วนคนชั่วร้ายปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”—นี่คือชีวิตและปรัชญาของมนุษย์

และมันยังเป็นตัวแทนธรรมชาติของมนุษย์อีกด้วย คำพูดเหล่านี้ของชาตานเป็นพิชของชาตานอย่างแน่แท้

และเมื่อผู้คนรับมันไว้ภายใน มันจึงกลายเป็นธรรมชาติของพวกเขา

ธรรมชาติของชาตานั้นถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ คำพูดเหล่านี้เป็นตัวแทนชาตานอย่างครบบริบูรณ์

พิชนี้กลายเป็นชีวิตของผู้คนเช่นเดียวกับเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา

และมนุษยชาติซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามก็ได้ถูกรอบำโดยพิษนี้เป็นเวลาหลายพันปี
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตันทำก็เพื่อตัวมันเอง มันปรารถนาที่จะข้ามผ่านพระเจ้า หลุดพ้นจากพระองค์
และกวัดแกว่งอำนาจด้วยตัวมันเอง และเพื่อที่จะครองสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า
เพราะฉะนั้นธรรมชาติของมนุษย์ก็คือธรรมชาติของชาตันทันเอง ในข้อเท็จจริงนั้น
คติประจำใจของผู้คนจำนวนมากสามารถเป็นตัวแทนและสะท้อนธรรมชาติของพวกเขาได้
ไม่สำคัญว่าผู้คนพยายามที่จะอำพรางตัวพวกเขาอย่างไร
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำและในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาพูด
พวกเขาไม่สามารถซ่อนเร้นผู้ซึ่งพวกเขาคือได้ มีบางคนที่ไม่เคยพูดความจริงและเก่งในการเสแสร้ง
แต่คนที่ผู้อื่นได้มีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาสักกระษะหนึ่ง
ธรรมชาติอันหลอกลวงและความไม่ซื่อสัตย์อันครบบริบูรณ์ของพวกเขาที่ถูกค้นพบ ในที่สุด
ผู้อื่นก็ลงความเห็นดังต่อไปนี้ ความว่า บุคคลนั้นไม่เคยพูดความจริงสักคำ และเป็นผู้คนที่หลอกลวง
ถ้อยแถลงนี้เป็นตัวแทนความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของบุคคลเช่นนั้น
นั่นคือภาพประกอบและข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดของธรรมชาติแก่นแท้ของพวกเขา
ปรัชญาของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตคือการไม่บอกความจริงแก่ใครเลย ตลอดจนการไม่ไว้วางใจใครเลย
ธรรมชาติเยี่ยงชาตันทนของมนุษย์บรรจุปรัชญานี้มากมาย
บางครั้งเจ้าเองก็ไม่แม้แต่จะตระหนักรู้การนั้นและไม่เข้าใจสิ่งนั้น ถึงกระนั้น
ทุกชั่วขณะของชีวิตของเจ้าก็มีพื้นฐานอยู่บนสิ่งนั้น ที่มากกว่านั้น
เจ้าคิดว่าปรัชญานี้ค่อนข้างถูกต้องและมีเหตุผล และไม่มีการเข้าใจผิดเลยแม้แต่น้อย
นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่า ปรัชญาของชาตันทนได้กลายเป็นธรรมชาติของผู้คน
และว่าพวกเขากำลังใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับการนั้นอย่างสมบูรณ์ โดยไม่ได้เป็นกบฏต่อการนั้นเลยแม้แต่น้อย
ดังนั้น พวกเขากำลังเปิดโปงธรรมชาติเยี่ยงชาตันทนของพวกเขาอยู่เนืองนิตย์ และในทุกแง่มุม
พวกเขาใช้ชีวิตไปตามปรัชญาของชาตันทน ธรรมชาติของชาตันทนคือชีวิตของมนุษยชาติ

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

129. ธรรมชาติของมนุษย์ค่อนข้างแตกต่างจากเนื้อแท้ของเรา
เพราะธรรมชาติอันเสื่อมทรามของมนุษย์กำเนิดขึ้นจากชาตันทนทั้งสิ้น
ธรรมชาติของมนุษย์ถูกชาตันทนแปรสภาพและทำให้เสื่อมทรามมาตลอด นั่นคือ
มนุษย์ใช้ชีวิตภายใต้อิทธิพลของความชั่วร้ายและความอัปลักษณ์ของมัน
มนุษย์ไม่ได้เติบโตในโลกของความจริงหรือสภาพแวดล้อมอันบริสุทธิ์
และมนุษย์ที่อาศัยในความสว่างยังคงมีน้อยกว่านั้น ดังนั้น

จึงเป็นไปได้ที่จะมีใครมีความจริงภายในธรรมชาติของพวกเขาตั้งแต่ช่วงระยะเวลาของการถือกำเนิด
และใครก็ตามที่สามารถเกิดมาพร้อมแก่นแท้ที่เกรงกลัวและเชื่อฟังพระเจ้าก็ยิ่งน้อยกว่านั้นอีก ในทางกลับกัน
ผู้คนมีธรรมชาติที่ต้านทานพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่มีความรักให้กับความจริง
ธรรมชาตินี้คือปัญหาที่เราต้องการจะหาวิธี—การทรมาน

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรมาน (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

130. พฤติกรรมที่ไม่สามารถเชื่อฟังเราอย่างสิ้นเชิงได้คือการทรมาน
พฤติกรรมที่ไม่สามารถรักภักดีต่อเราได้คือการทรมาน
การถือโทษเราและการใช้คำโกหกเพื่อหลอกลวงเราคือการทรมาน
การเก็บงำโนคติที่หลงผิดหลายอย่างและเผยแพร่โนคติที่หลงผิดเหล่านั้นไปทุกหนแห่งคือการทรมาน
การที่ไม่สามารถคำจูนคำพยานกับผลประโยชน์ของเราได้คือการทรมาน
การถวายเป็นยืมจอมปลอมให้ยามที่อยู่ไกลจากเราในหัวใจคือการทรมาน
เหล่านี้ทั้งหมดคือการกระทำการทรมานที่พวกเขาสามารถทำได้มาโดยตลอด
และการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่เห็นได้บ่อยๆ ท่ามกลางพวกเขา
ไม่มีพวกเขาคนใดเลยที่อาจคิดว่าการนี้เป็นปัญหา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราคิด
เราไม่สามารถปฏิบัติต่อการทรมานของบุคคลหนึ่งที่มีต่อเราเสมือนว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย
และเราไม่สามารถทำเพิกเฉยไปได้อย่างแน่นอน เวลานี้ เมื่อเราทำงานอยู่ท่ามกลางพวกเขา
พวกเขาส่งพฤติกรรมในหนทางนี้—ถ้าวันนั้นมาถึง เมื่อไม่มีใครคอยดูแลพวกเขา
พวกเขาก็จะไม่เป็นเหมือนบรรดาผู้ร้ายที่ประกาศว่าตัวเองเป็นกษัตริย์หรือหรือ?
เมื่อการนั้นเกิดขึ้นและพวกเขาทำให้เกิดมหันตภัย ใครเล่าจะอยู่ตรงนั้นเพื่อจัดปัญหาที่เข้าก่อขึ้น?
พวกเขาคิดว่าการกระทำบางอย่างที่เป็นการทรมานนั้นเป็นเพียงเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว
มิใช่พฤติกรรมที่ฝังแน่นของพวกเขา และไม่สมควรที่จะถูกถกเถียงด้วยความเข้มงวดเช่นนั้น
ในแบบที่กระทบต่อความทะนงของพวกเขา หากพวกเขาคิดเช่นนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้วก็นับว่าเจ้าขาดสำนึกรับรู้
การคิดเช่นนั้นคือการเป็นตัวอย่างและต้นแบบของการกบฏ ธรรมชาติของมนุษย์คือชีวิตของเขา
มันคือหลักการที่เขาพึ่งพาเพื่อมีชีวิตรอด และเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้
ธรรมชาติของการทรมานก็เป็นอย่างเดียวกัน—หากเจ้าสามารถทำบางสิ่งเพื่อทรมานญาติหรือเพื่อนได้
นั่นก็พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้าและเป็นธรรมชาติที่ติดตัวเจ้ามาจนกำเนิด
นี่เป็นอะไรบางอย่างที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรมาน (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ไม่ว่าใครก็สามารถใช้คำพูดกับการกระทำของพวกเขาเองเพื่อแสดงให้เห็น โฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาได้
 แน่แน่นอนว่าโฉมหน้าที่แท้จริงนี้คือธรรมชาติของพวกเขา หากเจ้าเป็นใครสักคนที่พูดอ้อมค้อมไปมา
 เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีธรรมชาติที่อ้อมค้อม หากธรรมชาติของเจ้าคือความเจ้าเล่ห์
 เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กระทำการในหนทางที่ไม่ซื่อ และเจ้าก็ทำให้คนอื่นๆ ถูกเจ้าหลอกได้อย่างง่ายมาก
 หากธรรมชาติของเจ้านั้นมั่งร้าย คำพูดของเจ้าอาจรึ้นหน้าพัง
 แต่การกระทำของเจ้าไม่สามารถปกปิดเล่ห์กลอันมั่งร้ายต่างๆ ของเจ้าได้ หากธรรมชาติของเจ้านั้นเกียจคร้าน
 เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่เจ้าพูดก็หมายถึงจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเพราะว่าความไม่ใส่ใจและความเกียจคร้านของ
 เจ้า และการกระทำของเจ้าก็จะเชื่องช้าและพอเป็นพิธี และค่อนข้างสันตัดเรื่องการปกปิดความจริง
 หากธรรมชาติของเจ้านั้นเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จะมีเหตุผล
 และการกระทำของเจ้าก็จะสอดคล้องกับความจริงได้อย่างดีด้วยเช่นกัน หากธรรมชาติของเจ้านั้นรักภักดี
 เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จะจริงใจอย่างแน่นอน และวิถีที่เจ้ากระทำก็มีเหตุผล
 เป็นอิสระจากสิ่งใดก็ตามที่อาจทำให้นายของเจ้าไม่สบายใจ
 หากธรรมชาติของเจ้านั้นเต็มไปด้วยราคะหรือละโมภอยากได้เงินทอง
 เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้อยู่บ่อยๆ
 และเจ้าก็จะกระทำสิ่งเบี่ยงเบนไร้ศีลธรรมไปโดยไม่รู้ตัว ซึ่งผู้คนจะไม่ถึม่ง่ายๆ และซึ่งจะทำให้ผู้คนรังเกียจ
 อย่างที่เราเคยบอกไปแล้ว หากเจ้ามีธรรมชาติของการทรยศ
 เช่นนั้นแล้วเจ้าก็แทบจะไม่สามารถทำให้ตัวเจ้าเองหลุดพ้นจากมันได้ อย่างวางใจในโซ่ควา
 หากเจ้าไม่เคยทำผิดต่อผู้อื่น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีธรรมชาติของการทรยศ หากนั่นคือสิ่งที่เจ้าคิด เช่นนั้นแล้ว
 เจ้าก็น่ารังเกียจโดยแท้จริง คำพูดทั้งหมดของเรา ในแต่ละครั้งที่เราพูด มีเป้าหมายคือผู้คนทั้งหมด
 มิใช่แค่บุคคลคนเดียวหรือบุคคลประเภทเดียว แค่นี้เพียงเพราะเจ้าไม่เคยทรยศเราในเรื่องหนึ่ง
 ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าไม่สามารถทรยศเราในเรื่องอื่น ในการค้นหาความจริง
 ผู้คนบางคนสูญเสียความเชื่อมั่นของพวกเขาช่วงระหว่างความล้มเหลวในชีวิตสมรสของพวกเขา
 ผู้คนบางคนละทิ้งภาระผูกพันของพวกเขาที่จะรักภักดีต่อเราช่วงระหว่างความล้มเหลวของครอบครัว
 ผู้คนบางคนทอดทิ้งเราเพื่อแสวงหาชั่วขณะของความสุขสำราญและความตื่นเต้น
 ผู้คนบางคนยอมตกลงไปในหุบเขาลึกดำมืด
 ดีกว่าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างและได้รับความปีติยินดีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
 ผู้คนบางคนเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเพื่อนๆ
 เพื่อประโยชน์ของการตอบสนองความทะยานอยากเพื่อความมั่งคั่งของพวกเขา

และกระทั้งตอนนี้ก็ไม่สามารถรับรู้ความผิดพลาดของพวกเขาและเปลี่ยนครรลองของพวกเขาได้
ผู้คนบางคนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อของเราเพียงชั่วคราวเท่านั้นเพื่อให้ได้รับการปกป้องจากเรา ในขณะที่คนอื่นๆ
สละอุทิศให้เราเพียงเล็กน้อยภายใต้การบีบบังคับ เพราะพวกเขายึดติดกับชีวิตและกลัวความตาย
การกระทำอันไร้ศีลธรรม และยิ่งกว่านั้นคือ การกระทำอันไร้เกียรติเหล่านี้และการกระทำอื่นๆ
ไม่ใช่แค่พฤติกรรมที่ผู้คนได้ใช้ในการทรยศเรามากในหัวใจของพวกเขาเข้ามาช้านานหรือ? แน่แน่นอน
เรารู้ว่าผู้คนไม่วางแผนล่วงหน้าที่จะทรยศเรา

การทรยศของพวกเขาคือการเปิดเผยธรรมชาติของพวกเขาออกมาโดยธรรมชาติ ไม่มีใครต้องการทรยศเรา
และไม่มีใครมีความสุขเพราะพวกเขาได้กระทำการบางอย่างเพื่อทรยศเรา ในทางกลับกัน
พวกเขากำลังสิ้นเหตุด้วยความกลัว มิใช่หรือ? ดังนั้นแล้ว พวกเขากำลังคิดเรื่องวิธีที่จะไถ่พวกคนทรยศเหล่านี้
และวิธีที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบันนี้อยู่กระนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

132. พวกเจ้าถูกแยกออกมาจากโคลน และไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

เจ้าก็มาจากสิ่งนั้นซึ่งถูกหีบออกจากท่ามกลางตะกอน ซึ่งโสมมและเป็นที่เกลียดชังโดยพระเจ้า

เจ้าเป็นของซาตานและครั้งหนึ่งเคยถูกมันเหยียบย่ำและทำให้แปดเปื้อน

นั่นคือเหตุผลที่มีการกล่าวกันว่าเจ้าถูกแยกออกมาจากโคลน และแทนที่จะเป็นคนบริสุทธิ์

เจ้ากลับเป็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งเล่ห์เพทุบายของซาตานมานานแล้ว

นี่คือการประเมินพวกเจ้าที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้ว่าแต่ดั้งเดิมนั้นพวกเจ้าคือราศีทั้งหลายซึ่งพบบอยู่ในน้ำนิ่งและโคลน

ตรงกันข้ามกับสัตว์น้ำที่จับได้อันเป็นที่ปรารถนาอย่างเช่นปลาและกุ้ง

ด้วยเพราะไม่มีสิ่งใดที่จัดเตรียมความชื่นชมยินดีจะสามารถได้มาจากพวกเจ้าได้เลย หากจะพูดตามตรงแล้ว

พวกเจ้าคือเหล่าสัตว์ที่ต่ำทรามที่สุดจากสังคมชั้นต่ำ แย่กว่าบรรดาสุกรและสุนัข พูดกันอย่างตรงๆ แล้ว

การเรียกพวกเจ้าด้วยคำศัพท์เช่นนั้นไม่ใช่การกล่าวเกินจริงและไม่ใช่อติพจน์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันกลับทำให้ประเด็นปัญหานี้ง่ายขึ้น

การเรียกพวกเจ้าด้วยคำศัพท์เช่นนั้นอาจกล่าวได้กระทั้งว่าเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงความเคารพแก่พวกเจ้า

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก คำพูด พฤติกรรมในฐานะมนุษย์ของพวกเจ้า และทุกๆ แง่มุมแห่งชีวิตของเจ้า

รวมถึงสถานะในโคลนของพวกเจ้า ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าอัตลักษณ์ของพวกเจ้านั้น “ไม่ธรรมดา”

จาก “อัตลักษณ์ประจำตัวของมนุษย์และคุณค่าของเขา: แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นเป็นเช่นไร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

133. มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากศัตรูของเรา มวลมนุษย์คือมารร้ายซึ่งต่อต้านและไม่เชื่อฟังเรา
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากลูกหลานของมารร้ายที่ถูกเราสาปแช่ง
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ซึ่งได้ทรยศเรา
มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากมรดกตกทอดของมารผู้ที่ถูกเราผลักไสนานมาแล้ว
ได้เป็นศัตรูที่ไม่สามารถปรองดองกันได้ของเรานับแต่นั้นมา
เพราะท้องฟ้าเหนือมวลมนุษย์ทั้งมวลนั้นชุ่มมัวและมีด ปราศจากร่องรอยของความชัดเจนแม้แต่เพียงเล็กน้อย
และโลกมนุษย์ก็ถลำเข้าสู่ความมืดมิด
จนผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้นไม่สามารถเห็นแม้กระทั่งมือของเขาที่ยืดจนสุดต่อหน้าของเขาหรือเห็นดวงอาทิตย์เมื่อเขาผงกหัวขึ้น ถนนใต้ฝ่าเท้าของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยโคลนและมีหลุมอยู่ทุกที่ คดเคี้ยวไปมา
ทั้งแผ่นดินเคลื่อนไปด้วยซากศพ มุมมืดทั้งหลายเต็มไปด้วยซากคนตาย
และในมุมที่เยือกเย็นและอยู่ใต้เงาทั้งหลาย ปีศาจหลายฝูงได้เข้าไปอยู่อาศัยแล้ว
และทุกแห่งในโลกของพวกมนุษย์บรรดาปีศาจมาแล้วก็ไปเป็นโขยง
ลูกหลานของเหล่าสัตว์เดียรฉานทุกรูปแบบ ซึ่งปกคลุมไปด้วยความโศโครก คึดพันอยู่ในการสู้รบที่ดุเดือด
ซึ่งเสียงของมันก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อหัวใจ ในช่วงเวลาเช่นนั้น ในโลกเช่นนั้น
“สวรรค์ของโลกมนุษย์” เช่นนั้น คนเราไปที่ไหนเพื่อค้นหาความสุขทั้งหลายของชีวิต?
คนเราสามารถไปที่ไหนได้เพื่อค้นหาบ้านปลายของชีวิตของเขา? มวลมนุษย์
ซึ่งนานมาแล้วได้ถูกเหยียบย่ำภายใต้ฝ่าเท้าของซาตาน ตั้งแต่แรกได้เป็นผู้แสดงที่สวมใส่รูปลักษณ์ของซาตาน—
ยิ่งไปกว่านั้น มวลมนุษย์คือร่างทรงของซาตาน
และทำหน้าที่เป็นหลักฐานซึ่งเป็นพยานให้แก่ซาตานอย่างกึกก้องและชัดเจน เผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนั้น
กลุ่มคนชั้นต่ำเสื่อมโทรมเช่นนั้น เชื้อสายเช่นนั้นของตระกูลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้
สามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร? สง่าราศีของเรามาจากที่ใดเล่า?
คนเราสามารถเริ่มพูดถึงคำพยานของเราได้ที่ใดเล่า?
เพราะศัตรูซึ่งต่อต้านเราหลังจากได้ทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามแล้ว ได้ครอบครองมวลมนุษย์แล้ว—
มวลมนุษย์ซึ่งเราได้สร้างขึ้นมานานมาแล้วและซึ่งถูกเติมด้วยสง่าราศีของเราและการใช้ชีวิตของเรา—
และได้ทำให้พวกเขาแปดเปื้อน มันได้ฉกฉวยสง่าราศีของเราไป
และทั้งหมดที่มันได้รดใส่มนุษย์ก็คือพิษที่เจือปนอย่างมากมายด้วยความน่าเกลียดของซาตาน
และน้ำผลไม้จากผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

134. พฤติกรรมของพวกเจ้าต่อหน้าเราในเวลาหลายปีนี้ได้ให้คำตอบที่ไม่เคยมีมาก่อนแก่เรา และคำถามสำหรับคำตอบนี้ก็คือว่า

“อะไรคือท่าทีของมนุษย์ต่อหน้าความจริงและเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเที่ยงแท้?”

ความพยายามทั้งหลายที่เราได้อุทิศให้แก่มนุษย์พิสูจน์เนื้อแท้ของความรักของเราสำหรับมนุษย์ และทุกๆ การกระทำของมนุษย์ต่อหน้าเราก็ดำเนินชีวิตของเขาในการเกลียดที่มีต่อความจริงและการต่อต้านที่มีต่อเรา ตลอดเวลานั้น เราเป็นห่วงทุกคนที่ติดตามเรา

ทว่าไม่มียามใดเลยที่บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราสามารถรับวณะของเราได้

พวกเขาไม่สามารถแม้กระทั่งยอมรับการเสนอแนะทั้งหลายของเรา นี่คือสิ่งที่ทำให้เราเศร้าใจมากที่สุด

ไม่เคยมีใครสามารถเข้าใจเราได้ และยิ่งไปกว่านั้น ไม่เคยมีใครสามารถยอมรับเราได้

แม้ว่าท่าทีของเรานั้นจริงใจ และวณะของเรานั้นอ่อนโยนก็ตาม ทุกๆ

คนพยายามทำงานที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาตามแนวคิดของพวกเขาเอง

พวกเขาไม่แสวงหาเจตนาทั้งหลายของเรา

ไม่ต้องไปพูดถึงเลยว่าพวกเขาจะถามว่าเราพึงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา

พวกเขายังคงกล่าวอ้างว่ารับใช้เราอย่างจงรักภักดี ในทุกขณะที่พวกเขาเป็นกบฏต่อเรา

หลายคนเชื่อว่าความจริงทั้งหลายที่พวกเขายอมรับไม่ได้หรือที่พวกเขาไม่สามารถฝึกฝนปฏิบัติได้นั้น ไม่ใช่ความจริง ในผู้คนเช่นนี้ ความจริงของเรากลายเป็นอะไรบางอย่างซึ่งถูกปฏิเสธและถูกปิดกั้น ในเวลาเดียวกัน

ผู้คนระลึกถึงเราในฐานะพระเจ้าในวณะ ทั้งยังเชื่ออีกด้วยว่าเราเป็นคนนอกผู้ซึ่งไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง หรือชีวิต ไม่มีใครรู้ความจริงนี้ว่า วณะของเราคือความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เราคือการจัดหาของชีวิตสำหรับมนุษย์และเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์

ค่าและความหมายของวณะของเราไม่ได้กำหนดพิจารณาจากการที่ว่า

วณะเหล่านั้นเป็นที่ระลึกหรือยอมรับโดยมวลมนุษย์หรือไม่ แต่พิจารณาจากสาระสำคัญของวณะเหล่านั้นเอง ต่อให้ไม่มีบุคคลสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่สามารถรับวณะของเราได้

คุณค่าของวณะของเราและความช่วยเหลือของวณะเหล่านั้นต่อมวลมนุษย์ก็ไม่อาจประเมินค่าได้ไม่เท่ากับมนุษย์คนใด ดังนั้น เมื่อเผชิญกับผู้คนจำนวนมากที่ปฏิเสธ เหยียดหยาม หรือเป็นกบฏต่อวณะของเราอย่างถึงที่สุด จูดยืนของเราเป็นเพียงเช่นนี้เท่านั้นคือ

ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นพยานของเราและแสดงให้เห็นว่าวณะของเราเป็นความจริง

เป็นหนทาง และเป็นชีวิต ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่เราได้พูดนั้นถูก

แสดงให้เห็นว่ามันคือสิ่งซึ่งมนุษย์ควรได้รับการจัดให้มี และยิ่งไปกว่านั้นคือ สิ่งซึ่งมนุษย์ควรยอมรับ

เราจะยอมให้ทุกคนที่ติดตามเรารู้ข้อเท็จจริงนี้ว่า พวกที่ไม่สามารถยอมรับวณะของเราได้อย่างครบถ้วน

พวกที่ไม่สามารถนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พวกที่ไม่สามารถค้นหาจุดประสงค์ในวณะของเราได้
และพวกที่ไม่สามารถได้รับความรอดเพราะวณะของเรา
คือพวกที่ได้ถูกกล่าวโทษโดยวณะของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้สูญเสียความรอดของเรา
และไม่เรียวของเราจะไม่วันห่างจากพวกเขาเลย

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติดังหลายของเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

- ก. กลับเข้าฝั่ง: สุภยัตติน หมายถึง “กลับมาจากหนทางชั่วร้ายของเรา”
- ข. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ดังนี้”

ค. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยเหตุผลวิบัติ

ความเห็นนอกรีตและมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม

135. ในการที่เชื่อในพระเจ้า คนเราควรรู้จักพระเจ้าอย่างไร?

คนเราควรมารู้จักพระเจ้าโดยมีพื้นฐานอยู่บนพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

โดยปราศจากการเบี่ยงเบนหรือเหตุผลวิบัติ และก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด คนเราควรรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า
นี่เป็นรากฐานของการรู้จักพระเจ้า

เหตุผลวิบัติสารพัดเหล่านั้นทั้งหมดที่ขาดพร่องความเข้าใจอันผุดผ่องในพระวณะของพระเจ้าคือมโนคติที่หลง
ผิดทางศาสนา สิ่งเหล่านั้นเป็นการเข้าใจที่เบี่ยงเบนและเต็มไปด้วยข้อผิดพลาด

ทักษะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเหล่านักศาสนาก็คือ

การนำเอาพระวณะของพระเจ้าซึ่งเป็นที่เข้าใจในอดีตมาใช้และการวัดพระวณะของพระเจ้าในวันนี้กับพระว
ณะเหล่านั้นในอดีต หากว่าในขณะที่กำลังรับใช้พระเจ้าแห่งวันนี้

เจ้าเกาะติดกับสิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยโดยความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีตแล้วไซ้

การปรนนิบัติของเจ้าก็ย่อมจะก่อให้เกิดการหุคชะงัก และการปฏิบัติของเจ้าก็จะล้าสมัย

โดยไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าพิธีการทางศาสนา

หากเจ้าเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าต้องดูภายนอกเป็นคนถ่อมใจและอดทน ท่ามกลางคุณสมบัติอื่นๆ

และหากเจ้านำความรู้ประเภทนี้ไปปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้ ความรู้เช่นนั้นย่อมเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

การปฏิบัติเช่นนั้นก็กลายเป็นการแสดงอันหน้าซื่อใจคดไปเสียแล้ว วลีที่ว่า “มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา”

หมายถึงสิ่งทั้งหลายที่หมดสมัยและเลิกใช้ไปแล้ว

(ซึ่งรวมถึงการเข้าใจพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนหน้านี้และความสว่างที่ถูกเปิดเผยโดยตรงโดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์) และหากสิ่งเหล่านั้นถูกนำมาปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้

สิ่งเหล่านั้นย่อมทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหุคชะงักและไม่นำประโยชน์อันใดมาสู่มนุษย์เลย

หากผู้คนไม่สามารถที่จะชำระล้างสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาออกจากตัวพวกเขาเองแล้ว

ไซ้ สิ่งเหล่านั้นย่อมจะกลายเป็นสิ่งขัดขวางอันใหญ่หลวงต่อการปรนนิบัติของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

ผู้คนที่มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาไม่มีทางตามทันอย่างก้าวแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

พวกเขาล้าหลังไปหนึ่งก้าว แล้วจากนั้นก็สองก้าว

นี่เป็นเพราะว่ามโนคติที่หลงผิดทางศาสนาเหล่านี้ทำให้มนุษย์กลายเป็นคนที่ถือตัวว่าชอบธรรมเสมอและโอหัง

อย่างเกินปกติธรรมดา พระเจ้าไม่ทรงรู้สึกอาลัยอาวรณ์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้และได้ทรงทำไปในอดีต

หากบางสิ่งบางอย่างคร่ำครึ พระองค์ย่อมทรงกำจัดมันทิ้งไปเสีย

เจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้อย่างแท้จริงกระนั้นหรือ?

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในอดีต

นี่พิสูจน์ว่าเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

หากวันนี้เจ้าไม่สามารถที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และกลับเกาะติดอยู่กับความสว่างของอดีตแทน

นี่สามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าเจ้าติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า?

เจ้ายังคงสามารถที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้อยู่หรือไม่? หากเป็นกรณีเช่นนั้นแล้วไซ้

เจ้าก็ย่อมจะกลายเป็นใครคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

136. เพราะมีพัฒนาการใหม่ๆ อยู่เสมอในพระราชกิจของพระเจ้า

มีพระราชกิจที่กลายเป็นล้าสมัยและเก่าในขณะที่พระราชกิจใหม่เกิดขึ้น พระราชกิจต่างชนิดเหล่านี้

เก่าและใหม่ก็ไม่ค้านแย้งกัน แต่เสริมกัน แต่ละขั้นตอนเป็นส่วนที่ต่อมาจากขั้นตอนล่าสุด

เพราะมีพระราชกิจใหม่ สิ่งเก่าๆ จึงต้องถูกกำจัดทิ้งไปอย่างแน่นอน ยกตัวอย่างเช่น

การปฏิบัติบางอย่างที่กำหนดให้มีมาช้านานและภาคีทั้งหลายที่คิดเป็นนิสัยของมนุษย์

ควบคู่ไปกับประสบการณ์และการสอนในหลายปีของมนุษย์ได้ก่อให้เกิดลักษณะและรูปแบบของมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดในจิตใจของมนุษย์

หน้าซ้าการที่พระเจ้ายังมีได้ทรงเปิดเผยพระพักตร์ที่แท้จริงและพระอุปนิสัยประจำตัวของพระองค์ต่อมนุษย์อย่างเต็มที่ ร่วมไปกับการแพร่กระจายของทฤษฎีดั้งเดิมจากสมัยโบราณมาตลอดหลายปี

ก็ยังเป็นการเอื้ออำนวยมากขึ้นต่อการก่อเกิดมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้นของมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่า

ตลอดครรลองแห่งความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้า

อิทธิพลของมโนคติที่หลงผิดอันหลากหลายได้นำไปสู่การก่อรูปและวิวัฒนาการอันต่อเนื่องของความเข้าใจตามมโนคติที่หลงผิดทุกรูปแบบเกี่ยวกับพระเจ้าในผู้คน

ซึ่งได้เป็นสาเหตุให้ผู้คนทางศาสนาจำนวนมากที่รับใช้พระเจ้ากลายเป็นศัตรูของพระองค์ไป

ดังนั้นยังมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของผู้คนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้านั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย

สิ่งนั้นไม่เคยก่อรูปเป็นคำสอน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับกำลังเปลี่ยนแปลงและถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่องในขอบเขตที่ไม่มากนักน้อย

การทรงพระราชกิจในหนทางนี้เป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยประจำตัวของพระเจ้าเอง

นั่นยังเป็นหลักการประจำตัวแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วย

และเป็นหนึ่งในวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสำเร็จลุล่วงการบริหารจัดการของพระองค์ หากพระเจ้ามิได้ทรงกระทำพระราชกิจในหนทางนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่เปลี่ยนแปลงหรือสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าได้ และซาตานก็คงจะไม่มีอันปราชัยลงไป ดังนั้น ในพระราชกิจของพระองค์ จึงมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งดูเหมือนเอาแน่นอนไม่ได้

แต่อันที่จริงแล้วเกิดขึ้นเป็นช่วงๆ อย่างไรก็ตาม วิธีที่มนุษย์เชื่อในพระเจ้าช่างแตกต่างกันพอสมควรเลยทีเดียว เขาเกาะติดอยู่กับคำสอนและระบบทั้งหลายที่เก่าแก่และคุ้นเคย และยังสิ่งเหล่านั้นเก่าแก่มากขึ้นเท่าใด สิ่งเหล่านั้นก็ยิ่งโอชะสำหรับเขามากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกนึกคิดที่โง่เขลาของมนุษย์

ความรู้สึกนึกคิดที่หัวแข็งราวกับหินนั้น จะสามารถยอมรับพระราชกิจและพระวาทะใหม่ๆ ซึ่งแทบมีอาจหยั่งถึงได้เลยของพระเจ้าได้อย่างไร? มนุษย์จึงชิงพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่เคยเก่าเลย

เขาชอบแต่เพียงพระเจ้าองค์ที่เก่าผู้ทรงพระชนม์ชั่วนิรันดร์ พระเยซู และติดอยู่กับที่ ดังนั้น ด้วยความที่พระเจ้าและมนุษย์ต่างก็มีสิ่งที่ตนเองชอบ มนุษย์จึงได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า

ความค้ำแข้งกันเหล่านี้ยังคงมีอยู่มากมายกระทั่งในทุกวันนี้

ในช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่มาโดยตลอดเกือบหกพันปีแล้ว เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจึงเกินเยียวยา บางทีมันคงจะเป็นเพราะความดีร้ายของมนุษย์

หรือความมีอาจลวงละเมิดได้แห่งกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าโดยมนุษย์คนใดก็ตาม—

แต่นักบวชและสตรีเหล่านั้นเกาะติดนั่งอยู่กับหนังสือและหนังสือพิมพ์เก่าคร่ำครึ

ขณะที่พระเจ้าทรงไปต่อกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการที่ยังไม่เสร็จสิ้นของพระองค์ราวกับว่าพระองค์ไม่ทรงมีผู้ใดอยู่เคียงข้างพระองค์เลย แม้ว่าความค้ำแข้งกันเหล่านี้สร้างความเป็นศัตรูระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และถึงขั้นหาข้อยุติไม่ได้ พระเจ้าก็หาได้ใส่พระทัยสิ่งเหล่านั้นไม่

ราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่ตรงนั้นและไม่ได้อยู่ตรงนั้นในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ยังคงเกาะติดกับความเชื่อและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของตน และไม่เคยปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นเลย

ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดในตัวเองมันเองก็คือ แม้ว่ามนุษย์ไม่เบี่ยงเบนไปจากจุดยืนของตน

แต่พระบาทของพระเจ้าก็กำลังเคลื่อนไหวยุ่เสมอ

และพระองค์กำลังทรงเปลี่ยนแปลงจุดยืนของพระองค์อยู่เสมอตามสภาพแวดล้อม ในท้ายที่สุด

มนุษย์ก็เป็นผู้ที่ปราชัยโดยปราศจากการต่อสู้ ขณะเดียวกัน

พระเจ้าทรงเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของปัจเจกมิตรที่พ่ายแพ้ทั้งหมดของพระองค์

ทั้งยังทรงเป็นผู้ชนะเลิศของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน ที่พ่ายแพ้และที่มิได้พ่ายแพ้ก็เหมือนกัน

ใครเล่าจะสามารถแข่งขันกับพระเจ้าและมีชัยชนะได้?

มโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์นั้นดูเหมือนมาจากพระเจ้าก็เพราะว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นหลายเรื่องได้

ถือกำเนิดขึ้นเป็นผลตามหลังพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ไม่ทรงยกโทษให้มนุษย์เพราะการนี้ และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ก็ไม่ทรงเพิกถอนการให้แก่นมนุษย์สำหรับการผลิตผลงานรุ่นแล้วรุ่นเล่า

“เพื่อพระเจ้า” ภายหลังจากพระราชกิจของพระองค์ที่อยู่นอกเหนือจากพระราชกิจของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงรู้สึกขยะแขยงอย่างที่สุดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และความเชื่อทั้งหลายที่เก่าแก่ เครื่องครัดศรัทธา

และไม่ทรงมีแม้กระทั่งความสนพระทัยที่จะรับรู้วันที่ซึ่งมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นเป็นครั้งแรกเสียด้วยซ้ำ พระองค์ไม่ทรงยอมรับเลยว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้เป็นเหตุมาจากพระราชกิจของพระองค์

เนื่องจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกแพร่กระจายไปโดยมนุษย์

แหล่งที่มาของสิ่งเหล่านั้นคือความคิดทั้งหลายและจิตใจของมนุษย์—ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นซาตาน

เจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีเสมอมา ก็เพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์ใหม่และมีชีวิต ไม่ใช่เก่าและตายไปแล้ว และสิ่งที่พระองค์ทรงให้มนุษย์ยึดมั่นไว้นั้นก็แตกต่างกันไปตามยุคและช่วงเวลา

และมีใช้คงอยู่ชั่วนิรันดร์กาลและเปลี่ยนแปลงไม่ได้

นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงทำให้มนุษย์มีชีวิตและเป็นคนใหม่

แทนที่จะเป็นมารผู้ทำให้มนุษย์ตายและเป็นคนเก่า พวกเขายังไม่เข้าใจการนี้อยู่อีกหรือ?

เขามีมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่สามารถที่จะปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นได้เพราะว่าเขามีจิตใจที่ปิดกั้น ไม่ใช่เพราะมีสำนึกที่รับรู้น้อยเกินไปภายในพระราชกิจของพระเจ้า

อีกทั้งไม่ใช่เพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้าผิดแผกไปจากความจริงทั้งหลายของมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าทรงหละหลวมอยู่เสมอในหน้าที่ทั้งหลายของพระองค์

เขาไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้เพราะเขาย่อหย่อนเกินไปในความเชื่อฟัง

และเพราะเขาไม่มีสภาพเหมือนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเลยสักนิด นั่นก็คือ

ไม่ใช่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า

เจ้าได้เป็นต้นเหตุของทั้งหมดนี้และมันไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเลย นั่นก็คือ

ความทุกข์และเคราะห์ร้ายทั้งหมดถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ พระคำทั้งหลายของพระเจ้านั้นดีงามเสมอ กล่าวคือ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะเป็นเหตุให้เจ้าผลิตมโนคติที่หลงผิดทั้งหลาย

แต่ทรงปรารถนาให้เจ้าเปลี่ยนแปลงและได้รับการเริ่มใหม่เมื่อยุคทั้งหลายเคลื่อนผ่านไป

ทว่าเจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดดีสำหรับเจ้า และพินิจพิเคราะห์หรือไม่ก็วิเคราะห์อยู่เสมอ

มิใช่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า แต่เป็นที่ว่าเจ้าไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าเลย

และความไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเกินไป สิ่งมีชีวิตทรงสร้างขนาดเล็กจิ๋ว

ซึ่งกล้านำเอาบางส่วนที่ไม่สลักสำคัญของสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานไว้ก่อนหน้านี้ไป
แล้วก็หันกลับมาและใช้สิ่งนั้นเพื่อโจมตีพระเจ้า—นี่มิใช่ความไม่เชื่อฟังของมนุษย์หรือ?

มันยุติธรรมแล้วที่จะกล่าวว่า

เหล่ามนุษย์ไม่มีคุณสมบัติอย่างสิ้นเชิงที่จะแสดงพรรณนาทั้งหลายของตนออกมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติที่จะโอ้อวดภาษาที่สวยหรูแต่เน่าเหม็นไร้ค่าของพวกเขาไปทั่วตาม
ที่พวกเขาปรารถนา—โดยไม่กล่าวถึงมโนคติที่หลงผิดขึ้นราเหล่านั้นเลย
มิใช่ว่าพวกเขายังไร้ค่าขึ้นไปอีกหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

137. พระราชกิจของพระเจ้ากำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ

และแม้ว่าเป้าประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง

วิธีการซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการปฏิบัติพระราชกิจนั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งหมายความว่าบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจื่อก็กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

ยิ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจื่อก็ยิ่งละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายซึ่งสอดคล้องกันก็เกิดขึ้นในอุปนิสัยของมนุษย์โดยเป็นผลตามมาจากพระราชกิจของ
พระเจ้าเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

จนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์และบรรดาผู้คนสิ้นคิดซึ่งไม่รู้จักราชกิจจริงเริ่มต้น
พระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เลย

ด้วยเหตุที่พระราชกิจของพระองค์นั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่า

และพระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติพระราชกิจเดิมซ้ำเลย

แต่กลับทรงทะยานไปข้างหน้าด้วยพระราชกิจใหม่ซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อน

เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ

และมนุษย์ตัดสินพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้าอยู่เป็นนิจีสืบจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติไปในอดีต

มันได้กลายเป็นยากเหลือเกินสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินการแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของยุคใหม่

มนุษย์มีความลำบากยากเย็นมากมายเกินไป! เขามีความคิดเชิงอนุรักษ์นิยมมากเกินไป!

ไม่มีใครรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า แต่กระนั้นทุกคนกลับจำกัดเขตพระราชกิจนั้น เมื่อเขาละทิ้งพระเจ้า

มนุษย์สูญเสียชีวิต ความจริง และพระพรของพระเจ้า แต่กระนั้นเขาก็ไม่ยอมรับชีวิตและความจริง

นับประสาอะไรที่เขาจะยอมรับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่มวลมนุษย์

พวกมนุษย์ทุกคนล้วนปรารถนาที่จะได้รับพระเจ้า
แต่กระนั้นกลับไม่สามารถยอมผ่อนปรนต่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าได้
พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
เชื่อว่ามันจะยังคงหยุดนิ่งตลอดกาล ในการเชื่อของพวกเขา
ทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อที่จะได้รับความรอดชั่วนิรันดร์จากพระเจ้าคือการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ
และตราบเท่าที่พวกเขากลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา น้ำพระทัยของพระเจ้าจะเป็นที่พึงพอใจเสมอ
พวกเขามีความคิดเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติและพระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงบนกางเขนเพื่อมนุษย์เท่านั้น
มันเป็นความคิดเห็นของพวกเขาอีกเช่นกันว่าพระเจ้าไม่ควรทรงและไม่ทรงสามารถกระทำเกินกว่าพระคัมภีร์ได้
ความคิดเห็นเหล่านี้เองที่ได้ตีตรวนจองจำพวกเขาอย่างแน่นหนาเข้ากับธรรมบัญญัติยุคเก่า
และตอกตรึงพวกเขาเข้ากับกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ตายไปแล้ว มีผู้คนมากกว่านี้ด้วยซ้ำที่เชื่อว่า
ไม่ว่าพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นอะไรก็ตาม มันต้องได้รับการยืนยัน โดยการเผยพระวจนะ
และเชื่อว่าในแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจดังกล่าว บรรดาทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยหัวใจ “ที่แท้จริง”
ก็จะต้องได้รับการเผยให้เห็นวิวัฒนาการ หากไม่เช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจดังกล่าวก็คงไม่สามารถเป็นพระราชกิจของพระเจ้าไปได้
มันไม่ใช่งานง่ายอยู่แล้วสำหรับมนุษย์ที่จะได้รู้จักพระเจ้า
เมื่อรวมเข้ากับหัวใจที่ไร้สาระของมนุษย์และธรรมชาติอันเป็นกบฏของเขาในความคิดว่าตนเองสำคัญเหนือผู้อื่น
และความทะนงตนแล้ว ก็ยิ่งกลายเป็นยากขึ้นไปอีกสำหรับเขาที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
มนุษย์นั้นทั้งไม่พิจารณาพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างถี่ถ้วนและไม่ยอมรับมันด้วยความถ่อมใจ
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับนำท่าทีของการดูหมิ่นมาใช้ขณะที่เขารอคอยวิวัฒนาการและการทรงนำจากพระเจ้า
นี่ไม่ใช่พฤติกรรมของพวกที่เป็นกบฏต่อและต่อต้านพระเจ้าหรือหรือ?
ผู้คนดังกล่าวสามารถได้รับการรับรองจากพระเจ้าได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิวัฒนาการของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

138. เนื่องจากมนุษย์เชื่อในพระเจ้า เขาจึงต้องติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน
เขาควร “ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใดก็ตาม”
มีเพียงผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ เป็นผู้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนที่ติดตามความหมายตามตัวอักษรและหลักข้อเชื่อราวกับทาสคือพวกที่ได้เคยถูกพระราชกิจแห่งพระวิญญาณ

ณบิสทุทธีกัจฉ ในแต่ละยุค พระเจ้าจะทรงเริ่มค้นพระราชกิจใหม่
และในแต่ละยุคจะมีการเริ่มต้นใหม่ท่ามกลางมนุษย์ หากมนุษย์เพียงยึดถือความจริงที่ว่า
“พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า” และ “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” ซึ่งก็คือความจริงที่ใช้เฉพาะกับยุคนั้นๆ
ของพวกเขาเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะไม่มีวันตามทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และจะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดไปได้ ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร
มนุษย์ก็ติดตามโดยปราศจากความสงสัยแม้แต่น้อย และเขาย่อมติดตามอย่างใกล้ชิด ในหนทางนี้
มนุษย์จะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำจัดได้อย่างไร? ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม
ตราบเท่าที่มนุษย์มั่นใจว่านั่นคือพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และให้ความร่วมมือในพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยไม่มีความขุ่นข้องใจใดๆ
และพยายามทำให้ถึงข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเขาจะถูกลงโทษได้อย่างไร?
พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันยุติ อย่างพระบาทของพระองค์ไม่มีวันหยุดยั้ง
และก่อนที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์จะครบบริบูรณ์
พระองค์ได้ทรงอยู่อยู่เสมอและไม่เคยทรงหยุด แต่มนุษย์นั้นแตกต่างออกไป กล่าวคือ
หลังจากที่ได้รับเพียงส่วนเล็กน้อยของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาก็ปฏิบัติต่อพระราชกิจเสมือนว่าพระราชกิจจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง หลังจากที่ได้รับความรู้เล็กน้อย
เขาก็ไม่ได้เดินหน้าเพื่อติดตามรอยพระบาทของพระราชกิจที่ใหม่กว่าของพระเจ้า
หลังจากที่ได้มองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย
เขาก็กำหนดทันทีว่าพระเจ้าทรงเป็นหุ่นไม่จำเพาะตัวหนึ่ง
และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอยู่ในรูปร่างนี้ที่เขาเห็นตรงหน้าเขาเสมอ
เขาเชื่อว่าในอดีตมันเป็นแบบนี้และจะเป็นดังนี้เสมอในอนาคต หลังจากที่ได้รับความรู้เพียงผิวเผินแล้ว
มนุษย์ก็ช่างภูมิอกภูมิใจจนเขาลืมตัวเอง
และเริ่มประกาศอย่างมัวเมาถึงพระอุปนิสัยและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นซึ่งก็ไม่ได้มีอยู่เลย
และหลังจากที่ได้กลายเป็นมั่นใจเกี่ยวกับช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว
ไม่ว่าบุคคลที่ประกาศพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่ยอมรับพระราชกิจนั้น เหล่านี้คือผู้คนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาหัวโบราณเกินไปและไม่สามารถยอมรับสิ่งใหม่ๆ ได้ ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่เชื่อในพระเจ้า
แต่ก็ปฏิเสธพระเจ้าเช่นกัน มนุษย์เชื่อว่าคนอิสราเอลผิดที่ “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และไม่เชื่อในพระเยซู”
ถึงกระนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ก็แสดงบทบาทที่พวกเขา “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และปฏิเสธพระเยซู” และ
“ถวิลหาการทรงกลับมาของพระเมสสิยาห์ แต่ต่อต้านพระเมสสิยาห์ที่ทรงได้รับเรียกว่าพระเยซู” เช่นนั้นแล้ว

ไม่น่าแปลกใจที่ผู้คนยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานหลังจากที่ยอมรับช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และยังคงไม่ได้รับพระพรของพระเจ้า

นี่ไม่ใช่ผลของการเป็นกบฏของมนุษย์หรือ? นคริสเตียนทั่วโลกที่ตามไม่ทันพระราชกิจใหม่ของวันนี้ทั้งหมดเกาะติดกับความหวังที่ว่าพวกเขาจะโชคดี

ทีกักว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ความปรารถนาแต่ละอย่างของพวกเขาถูกลง ถึงกระนั้น

พวกเขาก็ไม่สามารถพูดได้อย่างแน่นอนว่าเหตุใดพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นที่สาม

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มั่นใจว่าพระเยซูจะเสด็จมาทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนเมฆขาวอย่างไร

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะพูดได้ด้วยใจอย่างที่สุดว่าพระเยซูจะเสด็จมาบนเมฆขาวในวันที่พวกเขาจินตนาการ พวกเขาทั้งหมดกระวนกระวายและทำอะไรไม่ถูก

ตัวพวกเขาเองไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาแต่ละคนซึ่งเป็นกลุ่มคนที่หลากหลายไม่กี่หยิบมือ

ผู้มาจากทุกๆ นิกายหรือไม่ พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตอนนี้ ในยุคปัจจุบัน น้ำพระทัยของพระเจ้า—

พวกเขาไม่จับความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งใดๆ เหล่านี้

และพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งใดนอกเหนือจากนับวันถอยหลังด้วยนิ้วมือของพวกเขา

มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมสโปดจนถึงบทอวานเท่านั้นที่สามารถได้รับพระพรสุดท้าย

ในทางตรงกันข้าม พวก “ผู้คนที่ฉลาด” ผู้รู้ความสามารถที่จะติดตามไปจนถึงบทอวาน

แต่กลับเชื่อว่าพวกเขาได้รับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นพยานต่อการทรงปรากฏของพระเจ้า

พวกเขาแต่ละคนเชื่อว่าพวกเขาคือบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมที่สุดบนแผ่นดินโลก

และพวกเขาตัดตอนการพัฒนาที่ต่อเนื่องของพระราชกิจของพระเจ้าโดยไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด

และคุณเชื่อด้วยความมั่นใจอย่างที่สุดว่าพระเจ้าจะทรงพาพวกเขาขึ้นสวรรค์ พวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่

“มีความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อพระเจ้า ติดตามพระเจ้า และปฏิบัติตามพระวอนะของพระเจ้า”

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมี “ความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุด” ต่อพระวอนะที่พระเจ้าตรัส

แต่คำพูดและการกระทำของพวกเขายังคงน่าขยะแขยงเหลือเกิน

เพราะพวกเขาต่อต้านพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และกระทำการหลอกลวงและความชั่ว

พวกที่ไม่ติดตามไปจนถึงบทอวาน พวกที่ตามไม่ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพวกที่ยึดติดในพระราชกิจเก่าๆ เท่านั้น

ยอมไม่เพียงได้ล้มเหลวในการสัมฤทธิ์ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกเขายอมได้กลายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า ได้กลายเป็นพวกที่ถูกยุคใหม่ปฏิเสธ และพวกที่จะถูกลงโทษ

มีสิ่งใดที่น่าเวทนามากกว่าพวกเขาเล่า?

ผู้คนมากมายยังเชื่อกระทั่งว่าผู้คนทั้งหมดที่ปฏิเสธธรรมบัญญัติเก่าและยอมรับพระราชกิจใหม่นั้น

ปราศจากมโนธรรม ในท้ายที่สุดแล้ว ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของผู้คนเหล่านี้ที่พูดถึงเพียง “มโนธรรม” และไม่รู้จักราชกิจแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ จะถูกตัดทอนลงด้วยมโนธรรมของพวกเขาเอง พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดตามหลักข้อเชื่อ และถึงแม้ว่านั่นอาจเป็นพระราชกิจของพระองค์เอง แต่พระเจ้าไม่ทรงยึดติดในพระราชกิจนั้น สิ่งที่ถูกปฏิเสธย่อมถูกปฏิเสธ สิ่งที่ถูกจำกัดย่อมถูกจำกัด ถึงกระนั้น

มนุษย์ก็วางตัวเองเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าโดยการยึดมั่นเพียงส่วนเล็กน้อยส่วนเดียวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความไร้สาระของมนุษย์หรือ?

นี่ไม่ใช่ความไม่รู้เท่าทันของมนุษย์หรือ?

ยิ่งผู้คนฉลาดกลัวและระมัดระวังเกินไปเพราะพวกเขากลัวที่จะไม่ได้รับพระพรของพระเจ้ายิ่งนักเท่าใด พวกเขาก็ก็นำสิ่งที่ไม่สามารถได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไป และยังไม่สามารถได้รับพระพรสุดทายมากขึ้นเท่านั้น ผู้คนทั้งหมดที่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติราวกับทาสต่างแสดงความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อธรรมเนียมปฏิบัติ และยังพวกเขาแสดงความจงรักภักดีเช่นนั้นต่อธรรมเนียมปฏิบัติมากเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งเป็นกบฏที่ต่อต้านพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

เพราะขณะนี้คือยุคแห่งราชอาณาจักรและไม่ใช่ยุคธรรมเนียมปฏิบัติ

และพระราชกิจของวันนี้กับพระราชกิจของอดีตก็ไม่สามารถกล่าวถึงพร้อมกันได้

อีกทั้งพระราชกิจของอดีตย่อมไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับพระราชกิจของวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และการปฏิบัติของมนุษย์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วเช่นกัน มันไม่ใช่การยึดมั่นในธรรมเนียมปฏิบัติหรือการแบกกางเขน ดังนั้น

ความจงรักภักดีของผู้คนต่อธรรมเนียมปฏิบัติและกางเขนจึงจะไม่สามารถได้รับความเห็นชอบของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

139. มนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและมีชีวิตในกับดักของซาตาน ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตในเนื้อหนัง มีชีวิตในความอยากได้อะไรที่มีเห็นแก่ตัวและไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา มีพวกที่บอกว่าพวกเขาเข้ากันได้กับเรา แต่ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดคนมีสการรูปเคารพที่คลุมเครือ แม้ว่าพวกเขาจะยอมรับว่านามของเรบริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ย้ายไปในเส้นทางที่ไปตรงกันข้ามกับเรา และคำพูดของพวกเขาเต็มไปด้วยความโอหังและความมั่นใจในตนเอง นี่เป็นเพราะว่าโดยรากลึกแล้ว พวกเขาทั้งหมดต่อต้านเราและเข้ากันไม่ได้กับเรา ทุกวันพวกเขาแสวงหาร่องรอยต่างๆ ของเราในพระคัมภีร์และใช้การสุมค้นหาบทตอนที่ “เหมาะสม” ซึ่งพวกเขาอ่านอย่างไม่รู้จบและท่องจำเหมือนคัมภีร์ทั้งหลาย พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะเข้ากันได้กับเราหรืออะไรคือความหมายของการต่อต้านเรา

พวกเขาแค่อ่านคัมภีร์ทั้งหลายไปอย่างมีคบอด ภายในพระคัมภีร์นั้น

พวกเขาก็กังพระเจ้าผู้คลุมเครือซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้

และนำมันออกไปชมดูในเวลาว่างของพวกเขา

พวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของเราภายในขอบเขตของพระคัมภีร์เท่านั้นและพวกเขาก็คิดว่าเราเทียบเท่าพระคัมภีร์ กล่าวคือไม่มีพระคัมภีร์ไม่มีเราและไม่มีเราไม่มีพระคัมภีร์

พวกเขาไม่ได้ใส่ใจต่อการดำรงอยู่หรือการกระทำของเรา

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับอุทิศการให้ความสนใจอย่างที่สุดและเป็นพิเศษให้กับทุกๆ คำในคัมภีร์

ผู้คนอีกมากมายกว่านั้นถึงกับเชื่อว่าเราไม่ควรทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจะทำได้วันแต่ละจะถูกบอกไว้ล่วงหน้าโดยคัมภีร์ พวกเขาให้ความสำคัญกับคัมภีร์มากเกินไป

อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของวาระและการแสดงออกต่างๆ

มากเกินไปจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาจะใช้ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มาวัดทุกคำที่เราพูดและเพื่อกล่าวโทษเรา

สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่หนทางแห่งการเข้ากันได้กับเราหรือหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

แต่เป็นหนทางแห่งการเข้ากันได้กับวาระของพระคัมภีร์และพวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไม่ใช่งานของเราโดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พงศ์พันธุ์ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ของพวกฟาริสีหรือ?

พวกฟาริสีชาวยิวใช้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสกล่าวโทษพระเยซู

พวกเขาไม่ได้แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเยซูในเวลานั้น

แต่ทำตามธรรมเนียมบัญญัติอย่างขยันขันแข็งตามตัวอักษร จนถึงขอบข่ายที่—

หลังจากได้ตั้งข้อหาพระองค์ว่าไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมและไม่ใช่พระเมสสิยาห์—

พวกเขาก็ได้ตอกตรึงพระเยซูผู้ไร้ความผิดเข้ากับกางเขนในท้ายที่สุด อะไรหรือคือแก่นแท้ของพวกเขา?

มิใช่การที่พวกเขาไม่ได้แสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริงหรือ? พวกเขาหมกมุ่นกับทุกๆ

คำในคัมภีร์ในขณะที่ไม่ได้ใส่ใจทั้งต่อเจตจำนงของเราและต่อขั้นตอนและวิธีการทำงานของเรา

พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่แสวงหาความจริง แต่เป็นผู้คนที่เกาะติดอย่างตายตัวอยู่กับวาระ

พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้า แต่เป็นผู้คนที่เชื่อในพระคัมภีร์ โดยแก่นแท้แล้ว

พวกเขาคือสุนัขเฝ้าพระคัมภีร์ เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์นานาของพระคัมภีร์

เพื่อคำจูนความทรงเกียรติของพระคัมภีร์และเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของพระคัมภีร์

พวกเขาถึงกับตอกตรึงพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปราณีไว้กับกางเขน

พวกเขาทำสิ่งนี้ก็แค่เพื่อประโยชน์แห่งการป้องกันพระคัมภีร์เท่านั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการธำรงสถานะของทุกๆ คำในพระคัมภีร์ไว้ในหัวใจของผู้คน

ดังนั้นพวกเขาจึงพอใจที่จะเลือกละทิ้งอนาคตของพวกเขาและเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อกล่าวโทษพระเยซูผู้ไม่

ทรงปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์จนถึงแก่ความตาย พวกเขาทั้งหมดไม่ได้เป็นข้าของทุกๆ
คำในคัมภีร์หรือ?

แล้วผู้คนในทุกวันนี้เล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยความจริง

แต่พวกเขากลับเลือกขับไล่พระองค์ออกไปจากพิภพนี้

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระคุณ

พวกเขากลับเลือกปฏิเสธการมาของความจริงอย่างสิ้นเชิงเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของพระคัมภีร์

และพวกเขากลับเลือกตอctringพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังไว้กับกางเขนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจในการดำรง
อยู่นิรันดร์กาลของพระคัมภีร์

มนุษย์สามารถได้รับความรอดของเราได้อย่างไรในเมื่อหัวใจของเขาช่างมั่งร้ายและธรรมชาติของเขาเป็นปรปักษ์
ต่อเรายิ่งนัก เรามีชีวิตท่ามกลางมนุษย์ แต่มนุษย์ก็ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้งเราฉายความสว่างของเราไปบนมนุษย์ เขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันเลยแม้แต่น้อยถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้งเราปลดปล่อยความพิโรธของเราใส่มนุษย์

เขาก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเราด้วยความกร้าวเกร่งที่มากขึ้นไปอีก

มนุษย์ค้นคว้าความเข้ากันได้กับวาระและความเข้ากันได้กับพระคัมภีร์

แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวมาอยู่เบื้องหน้าเราเพื่อแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

มนุษย์มองขึ้นมาหาเราในสวรรค์และอุทิศความกังวลสนใจเป็นพิเศษให้กับการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์

แต่ไม่มีใครเลยที่เป็นห่วงเราในเนื้อหนัง

เพราะเราที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้นมีนัยสำคัญน้อยเกินไปแก่นั่นเอง

พวกที่แสวงหาความเข้ากันได้กับวาระในพระคัมภีร์เท่านั้นและผู้ที่แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือ
เท่านั้นเป็นภาพที่น่าสังเวชต่อสายตาร้านัก

นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือวาระที่ตายแล้วกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งสามารถมอบสมบัติล้ำค่าเกิน
บรรยายให้พวกเขาได้

สิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือพระเจ้าองค์หนึ่งที่จะวางพระองค์เองไว้ในการควบคุมของมนุษย์—

พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีตัวตน เช่นนั้นแล้ว ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรจากเราเล่า?

มนุษย์นั้นด้อยค่าเกินไปจริงๆ สำหรับวาระ พวกที่ต่อต้านเรา ผู้ที่เรียกร้องอย่างไร้ขีดจำกัดจากเรา

ผู้ที่ไม่มีความรักในความจริง ผู้ที่กบฏต่อเรา—พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับเราได้อย่างไรกัน?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

140. หากเจ้าใช้มนต์อันหลงผิดของเจ้าเองเพื่อวัดและจำกัดเขตพระเจ้า
ราวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง และหากเจ้าจำกัดเขตพระเจ้า
ให้อยู่ภายในขอบเขตของพระคัมภีร์และจำกัดวงพระองค์ไว้ภายในวงเขตงานที่จำกัดอย่างสิ้นเชิง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า
เพราะพวกยิวในยุคพันธสัญญาเดิมรับเอาพระเจ้าเป็นรูปเคารพในรูปสัณฐานตายตัวที่พวกเขายึดถือไว้ในหัวใจ
ของพวกเขา ราวกับว่าพระเจ้าทรงรับการเรียกขานได้ว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้น
และพระองค์ที่ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้นที่อาจเป็นพระเจ้าได้
และเพราะมนุษยชาติได้รับใช้และนมัสการพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว (ที่ไร้ชีวิต)
พวกเขาจึงได้ตอกตรึงพระเยซูในเวลานั้นไว้บนกางเขน ตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต—
พระเยซูผู้ไร้ความผิดจึงได้รับโทษประหารด้วยเหตุดังนี้ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ต่อการกระทำผิดใดๆ
กระนั้นมนุษย์ก็ยังปฏิเสธที่จะละเว้นไม่ทำร้ายพระองค์
และยืนยันที่จะตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต และดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขน
มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงไม่เปลี่ยนแปลง และนิยามพระองค์บนพื้นฐานของหนังสือเล่มเดียว
นั่นคือพระคัมภีร์ ประหนึ่งว่ามนุษย์มีความเข้าใจบริบูรณ์ในการบริหารจัดการของพระเจ้า
ประหนึ่งว่ามนุษย์ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำไว้ในฝ่ามือของเขา ผู้คนนั้นไร้สาระอย่างที่สุด
โอหังอย่างที่สุด และพวกเขาทั้งหมดมีพรสวรรค์ในการพูดเกินจริง
ไม่ว่าความรู้ในเรื่องพระเจ้าของเจ้าจะมากมายเพียงใด เรายังคงพูดว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า
พูดว่าเจ้าเป็นใครบางคนที่ต่อต้านเจ้ามากที่สุด และพูดว่าเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า
เพราะเจ้าไม่มีความสามารถอย่างที่สุดในการเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและเดินบนเส้นทางแห่งการถูกทำให้
มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทำไมพระเจ้าทรงไม่เคยพึงพอพระทัยกับการกระทำต่างๆ ของมนุษย์เล่า?
เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะเขามีมนต์อันหลงผิดมากเกินไป
และเพราะความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย
แต่กลับทวนซ้ำอรรถบทเดิมอย่างน่าเบื่อหน่ายโดยปราศจากความเปลี่ยนแปลง
และใช้วิธีเข้าหาแบบเดิมกับทุกสถานการณ์ และดังนั้น หลังจากที่ได้ทรงเสด็จมายังแผ่นดินโลกในวันนี้
พระเจ้าจึงทรงถูกมนุษย์ตอกตรึงกับกางเขนอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

141. เป็นเวลาหลายสหัสวรรษ มนุษย์ได้วิหาที่จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระผู้ช่วยให้รอด
มนุษย์ได้วิหาที่จะมองดูพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดประทับเมฆขาวขณะที่พระองค์เสด็จลงมาในสภาวะบุคคล
ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ร้องและโหยหาในพระองค์มาเป็นเวลาหลายพันปี

มนุษย์ยังอธิทูลให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงกลับมาและทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง นั่นคือ
อธิทูลให้พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งได้ทรงแยกไปจากผู้คนเป็นเวลาหลายพันปี เสด็จกลับมา
และดำเนินพระราชกิจในการไถ่บาปที่พระองค์ได้ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิวอีกครั้ง
ทรงมีความสงสารและมีความรักต่อมนุษย์ ทรงให้อภัยบาปของมนุษย์และทรงแบกรับบาปของมนุษย์
และแม้กระทั่งทรงแบกรับการล่งละเมิดทั้งหมดของมนุษย์ และทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาป
สิ่งที่มนุษย์อธิทูลหาคือการที่พระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นเช่นเมื่อก่อน—พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ควรค่าที่จะรัก
ทรงพระทัยดีมีเมตตา และทรงนำเคาเรพ ผู้ที่ไม่เคยพิโรธต่อมนุษย์ และผู้ที่ไม่เคยทรงตำหนิมนุษย์
แต่เป็นผู้ที่ทรงยกโทษและทรงรับบาปทั้งหมดของมนุษย์เอาไว้
และผู้ที่จะแม้กระทั่งสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อมนุษย์เช่นก่อนหน้านี้ ตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จจากไป
บรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระองค์ รวมทั้งเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดที่ได้รับการช่วยให้รอดในพระนามของพระองค์
ที่ได้ร่ำร้องหาพระองค์และรอคอยพระองค์แทบขาดใจตลอดมา
ทุกคนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ในช่วงระหว่างยุคพระคุณได้อธิทูลหาวันอันปราโมทย์
ในวาระสิ้นสุดนั้น เมื่อพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสด็จลงมาบนเมฆขาวเพื่อทรงปรากฏต่อหน้าผู้คนทั้งหมด
แน่นอนว่า
นี่ยังเป็นการปรารภร่วมกันของทุกคนที่ยอมรับพระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในวันนี้เช่นกัน
ทุกคนในจักรวาลที่รู้จักความรอดของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ไต่ถามหาแทบขาดใจตลอดมาให้พระเยซูคริสต์
เสด็จมาถึงโดยจับพลันเพื่อทรงปฏิบัติสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในขณะที่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง:
“เราจะมาถึงเธอเช่นที่เราได้จากไป” มนุษย์เชื่อว่า หลังการถูกตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์
พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์บนเมฆขาวเพื่อทรงเข้าประจำที่ของพระองค์ ณ พระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุด
ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูจะเสด็จลงมาอีกครั้งบนเมฆขาว
(เมื่อนี้อ้างถึงเมฆที่พระเยซูประทับตอนที่พระองค์ได้เสด็จกลับสู่สวรรค์)
ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เฝ้าไต่ถามหาพระองค์แทบขาดใจตลอดมาเป็นเวลาหลายพันปี
และพระองค์จะทรงมีพระฉายาและทรงสวมใส่เสื้อผ้าของชาวยิว หลังการทรงปรากฏต่อมนุษย์
พระองค์จะประทานอาหารแก่พวกเขา และทรงทำให้น้ำแห่งชีวิตไหลพุ่งออกมาสำหรับพวกเขา
และจะทรงใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขา ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณและทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก
ที่มีชีวิตชีวาและเป็นจริง มโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ทั้งหมดคือสิ่งที่ผู้คนเชื่อกัน
กระนั้นพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ได้ทรงกระทำสิ่งนี้
พระองค์ได้ทรงกระทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่มนุษย์คิดไปเอง
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาถึงท่ามกลางพวกที่ได้ไต่ถามหาการเสด็จกลับมาของพระองค์

และพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดในขณะที่ประทับบนเมฆขาว พระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้ว แต่มนุษย์ไม่รู้จักพระองค์ และยังคงไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับพระองค์ มนุษย์แค่กำลังรอคอยพระองค์อย่างไร้จุดหมาย ไม่ตระหนักถึงว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาบน “เมฆขาว” แล้ว (เมฆซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระองค์ พระวาระของพระองค์ พระอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของพระองค์ และทุกสิ่ง que พระองค์ทรงเป็น) และบัดนี้ทรงสถิตท่ามกลางกลุ่มผู้ชนะทั้งหลายที่พระองค์จะทรงทำให้เป็นในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย มนุษย์ไม่รู้สิ่งนี้: ทั้งที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้บริสุทธิ์ทรงมีความเอ็นดูและความรักทั้งมวลให้แก่มนุษย์ พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจใน “วิหาร”

เหล่านั้นซึ่งเป็นที่อยู่ของความโสมมและเหล่าวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้อย่างไร?

แม้ว่ามนุษย์เฝ้ารอคอยการมาถึงของพระองค์ตลอดมา

พระองค์ทรงสามารถปรากฏต่อพวกที่กินเนื้อหนังของผู้ที่ไม่ชอบธรรม ดื่มเลือดของผู้ที่ไม่ชอบธรรม

และสวมใส่เสื้อผ้าของผู้ที่ไม่ชอบธรรม ผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์

และผู้ที่ยึดมั่นพระองค์อยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร

มนุษย์รู้แต่เพียงว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและท่วมท้นไปด้วยความสงสาร

และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ทรงเต็มไปด้วยการไถ่ อย่างไรก็ดี

มนุษย์ไม่รู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงปริ่่มล้นด้วยความชอบธรรม พระบารมี พระพิโรธ

และการพิพากษา ทรงมีสิทธิอำนาจ และเปี่ยมไปด้วยพระเกียรติ ดังนั้น

แม้ว่ามนุษย์จะโหยหาและกระหายการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ

และแม้การอธิษฐานของพวกเขาจะขับเคลื่อนฟ้า

พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ทรงปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

142. หากเป็นดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการ ว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในยุคสุดท้าย

และยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู และยังคงเสด็จมาบนเมฆขาว

เสด็จเคลื่อนลงมาท่ามกลางมนุษย์ในพระฉายาของพระเยซู เช่นนั้นแล้ว

นั่นจะไม่ใช่การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถเกาะติดอยู่กับความเก่าได้หรือ? ทั้งหมดที่มนุษย์เชื่อล้วนเป็นมโนคติที่หลงผิด

และทั้งหมดที่มนุษย์เข้าใจล้วนเป็นไปตามความหมายตามตัวอักษร และตามจินตนาการของเขาด้วยเช่นกัน

พวกมันไม่ลงรอยกันกับหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าคงจะไม่ทรงพระราชกิจในหนทางนั้น

พระเจ้าไม่ทรงโง่เขลาและเบาปัญญาถึงเพียงนั้น และพระราชกิจของพระองค์มิใช่่างขนาดที่เจ้าจินตนาการ

บนพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จินตนาการนั้น

พระเยซูจะเสด็จมาโดยประทับบนเมฆและเคลื่อนลงมาท่ามกลางพวกเจ้า พวกเจ้าจะมองเห็นพระองค์

โดยประทับบนเมฆ ผู้ซึ่งจะทรงบอกพวกเจ้าว่าพระองค์คือพระเยซู

พวกเจ้ายังจะมองเห็นรอยตะปูบนพระหัตถ์ของพระองค์ด้วย และจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซู

และพระองค์จะทรงช่วยพวกเจ้าให้รอดอีกครั้ง และจะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ของพวกเจ้า

พระองค์จะทรงช่วยพวกเจ้าให้รอด จะประทานชื่อใหม่ให้พวกเจ้า

และจะทรงมอบหินสีขาวก้อนหนึ่งให้พวกเจ้าแต่ละคน

หลังจากนั้นพวกเจ้าจะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์และได้รับการรับเข้าไปในสวรรค์

การเชื่อทั้งหลายเช่นนี้มีไหมในคดีอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์หรือ?

พระเจ้าทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

หรือว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่แย้งกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์กันแน่?

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มิใช่ได้รับมาจากชาตानหรือ?

ทั้งหมดของมนุษย์นั้นมิใช่ได้ถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามไปแล้วหรือ?

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะไม่ทรงกลายเป็นชาตानไปหรือ?

พระองค์จะมีทรงเป็นประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์เองหรือ?

ในเมื่อบัดนี้สิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้ถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามไปจนถึงขนาดที่มนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลง

ของชาตानไปแล้ว หากพระเจ้าจะต้องทรงพระราชกิจให้สอดคล้องกันกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นของชาตาน

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะมีทรงอยู่ร่วมขบวนการกับชาตานหรือ?

มนุษย์จะสามารถยังลึกระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

และไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปในหนทางทั้งหลายที่เจ้าจินตนาการ

มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ตรัสไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงบนเมฆ

จริงอยู่ว่าพระเจ้าได้ตรัสไว้เช่นนั้นด้วยพระองค์เอง

แต่เจ้าไม่รู้หรือหรือไม่ที่มนุษย์คนใดสามารถยังลึกล้ำลึกทั้งหลายของพระเจ้าได้?

เจ้าไม่รู้หรือหรือไม่ที่มนุษย์คนใดสามารถอธิบายพระวาระของพระเจ้าได้?

เจ้าแน่ใจโดยไม่มีเคลือบแคลงสงสัยเลยหรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่าง

แก่เจ้าแล้ว? แน่ใจหรือว่าไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้ทรงแสดงให้เจ้าเห็นในลักษณะตรงๆ เช่นนั้น?

เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช่ไหมที่ได้แนะนำเจ้า

หรือมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเองกันแน่ที่นำเจ้าให้คิดเช่นนี้? เจ้าได้พูดว่า
“เรื่องนี้พระเจ้าได้ตรัสไว้โดยพระองค์เอง”

แต่พวกเราไม่สามารถไข่มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายและความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายของพวกเราเองมาประเมินพระ
วณะทั้งหลายของพระเจ้าได้ สำหรับถ้อยคำทั้งหลายที่อิสยาห์ได้พูดไว้นั้น

เจ้าสามารถอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาดด้วยความเข้าใจเต็มที่ได้อหรือไม่?

เจ้ากล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาหรือไม่? ในเมื่อเจ้าไม่กล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของอิสยาห์
ทำไมเจ้าจึงกล้าที่จะอธิบายพระวณะทั้งหลายของพระเยซูเล่า? ใครเป็นที่ยกย่องมากกว่ากันเล่า

พระเยซูหรืออิสยาห์? ในเมื่อคำตอบคือพระเยซู เหตุใดเจ้าจึงอธิบายพระวณะทั้งหลายที่พระเยซูตรัสไว้เล่า?

พระเจ้าทรงบอกเจ้าล่วงหน้าถึงพระราชกิจของพระองค์กระนั้นหรือ? ไม่มีสิ่งทรงสร้างสักสิ่งเดียวที่สามารถรู้
ไม่แม้แต่บรรดาผู้สื่อสารในสวรรค์ หรือบุตรมนุษย์ ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้ได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

143. พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้ต้นตอว่าทำไมพวกฟาริสีจึงต่อต้านพระเยซูหรือไม่?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้สาเหตุแท้ของพวกฟาริสีหรือไม่? พวกเขาเต็มไปด้วยความเพ้อฝันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์
ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาเชื่อเพียงว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทว่าไม่ได้แสวงหาความจริงของชีวิต
และดังนั้น แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์

เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนทางแห่งชีวิต และไม่รู้ว่หนทางแห่งความจริงคืออะไร พวกเจ้าพูดว่า
ผู้คนที่โง่เขลา คือมัน และไม่รู้เท่าทันเช่นนั้นได้รับพระพรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร?

พวกเขาต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาไม่รู้ทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพวกเขาไม่รู้หนทางแห่งความจริงที่พระเยซูตรัส และยังไปกว่านั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระเมสสิยาห์
และเนื่องจากพวกเขาไม่เคยพบเห็นพระเมสสิยาห์และไม่เคยได้ร่วมเคียงกับพระเมสสิยาห์

พวกเขาทำผิดพลาดที่ยึดติดอย่างสูญเปล่ากับพระนามของพระเมสสิยาห์

ในขณะที่ต่อต้านเนื้อแท้ของพระเมสสิยาห์ในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยธาตุแท้แล้ว พวกฟาริสีเหล่านี้คือมัน
โง่เขลา และไม่เชื่อฟังความจริง หลักการของความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้าคือ

ไม่สำคัญว่าการประกาศของพระองค์จะลุ่มลึกเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์จะสูงส่งเพียงใดก็ตาม
พระองค์ทรงไม่ใช่พระคริสต์หากพระองค์ไม่ได้รับการขนานพระนามว่าพระเมสสิยาห์

ทรศนะเหล่านี้ไม่ได้โง่เขลาและไร้สาระน่าขันหรือ? เราจะถามพวกเจ้าต่อไปอีกว่า

ด้วยความที่พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูเลยแม้แต่แต่น้อย

พวกเจ้าจะไม่ทำผิดพลาดอย่างพวกฟาริสีในช่วงยุคเริ่มแรกได้อย่างง่ายดายสุดขีดหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งรู้หนทางแห่งความจริงได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับประกันได้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านพระคริสต์?

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

หากเจ้าไม่รู้ว่าเจ้าจะต่อต้านพระคริสต์หรือไม่

เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่าเจ้าก็กำลังใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ใกล้ความตายแล้ว

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ต่างสามารถที่จะต่อต้านพระเยซู ปฏิเสธพระเยซู ใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

ผู้คนที่ไม่เข้าใจพระเยซูล้วนสามารถที่จะปฏิเสธพระองค์และประณามพระองค์ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถมองเห็นการทรงกลับมาของพระเยซูว่าเป็นการหลอกลวงของซาตาน

และผู้คนเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นจะพากันกล่าวโทษพระเยซูผู้ที่ได้ทรงกลับสู่เนื้อหนัง

ทั้งหมดนี้ไม่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกกลัวหรือ? พวกเจ้าจะเผชิญกับการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความข้อยับของพระวาระของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีต่อคริสตจักรทั้งหลาย

และการบอกปิดทุกสิ่งที่พระเยซูทรงแสดงออก เจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากพระเยซูหรือ

หากพวกเจ้ามีนงสับสนถึงเพียงนี้?

พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังบนเมฆขาวได้อย่างไร

หากพวกเจ้าปฏิเสธอย่างหัวคือไม่ยอมที่จะตระหนักถึงความผิดพลาดของพวกเจ้า? เราขอบอกพวกเจ้าถึงสิ่งนี้ว่า

ผู้คนที่ไม่ได้รับความจริง แต่ยังรอการเสด็จมาถึงของพระเยซูบนเมฆขาวอย่างหุนหันพลันแล่น

จะหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน และพวกเขาคือหมวดหมู่ที่จะถูกทำลาย

พวกเจ้าเพียงปรารถนาพระคุณของพระเยซู และเพียงต้องการชื่นชมอาณาจักรอันผาสุกแห่งสวรรค์

ทว่าพวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟังพระวาระที่พระเยซูคริสต์

และไม่เคยได้รับความจริงที่พระเยซูทรงแสดงเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาแลกกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็ความจริงใจที่พวกเจ้าทำบาปซ้ำๆ

แล้วก็พูดคำสารภาพบาปของพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ในนั้นใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะถวายสิ่งใดเพื่อพลีอุทิศให้แก่พระเยซูผู้ทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็คือช่วงเวลางานหลายปีที่พวกเจ้าใช้ยกย่องตัวเองใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาทำให้พระเยซูผู้ทรงกลับมาไว้เหนือเชื่อใจพวกเจ้า?

สิ่งนั้นคือธรรมชาติอันโอหังของพวกเจ้าที่ไม่เชื่อฟังความจริงใดเลยใช่หรือไม่?

คัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

144. ความจงรักภักดีของพวกเจ้าเป็นแค่เพียงคำพูดเท่านั้น

ความรู้ของพวกเจ้าเป็นแค่ในเชิงภูมิปัญญาและในทางมโนทัศน์เท่านั้น

การลงแรงของพวกเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการได้รับพระพรของสวรรค์ ดั่งนั้นแล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าต้องเป็นแบบใดหรือ? แม้กระทั่งวันนี้ พวกเจ้ายังคงทำเหวี่ยงไม่รับทุกๆ

พระวณะแห่งความจริง พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น

พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเข้าสู่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

และพวกเจ้าไม่รู้ว่าจะแยกความต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองกับการหลอกลวงของมนุษย์อย่างไร

เจ้ารู้เพียงการกล่าวโทษพระวณะแห่งความจริงใดๆ

ก็ตามที่พระเจ้าทรงแสดงซึ่งไม่สอดคล้องกับความคิดของเจ้าเอง ความถ่อมตัวของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเชื่อฟังของเจ้าอยู่ที่ใด? ความจงรักภักดีของเจ้าอยู่ที่ใด? ความอยากที่จะแสวงหาความจริงของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพพระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ใด? เรบอกพวกเจ้าเลยว่า พวกที่เชื่อในพระเจ้าเนื่องจากหมายสำคัญทั้งหลาย

เป็นหมวดหมู่ที่จะถูกทำลายอย่างแน่นอน

พวกที่ไม่สามารถรับพระวณะของพระเยซูผู้ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังได้นั้นคือผู้สืบสันดานของนรก

คือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ คือหมวดหมู่ที่จะต้องอยู่ภายใต้การทำลายล้างชั่ววันรันดร์กาลอย่างแน่นอน

ผู้คนมากมายอาจไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราพูด แต่เรายังอยากบอกทุกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นบุญผู้ติดตามพระเยซูว่า

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีบนเมฆขาวด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

นี่จะเป็นการทรงปรากฏต่อสาธารณะของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

บางทีนั้นอาจเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงสำหรับเจ้า

ทว่าเจ้าควรรู้ว่าเวลาที่เจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมียังเป็นเวลาที่เจ้าจะลงสู่รกรกเพื่อรับการลงโทษ

ด้วยเช่นกัน นั่นจะเป็นเวลาที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ามาถึงบทวารสาน

และนั่นจะเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว

เพราะการพิพากษาของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงก่อนที่มนุษย์จะมองเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย

ในเวลาที่มีเพียงการแสดงออกของความจริงเท่านั้น บรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงและไม่แสวงหาหมายสำคัญ

และดั่งนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะได้หวนคืนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

และเข้าสู่อ้อมกอดของพระเจ้าผู้สร้าง มีเพียงบรรดาผู้ที่ยืนกรานในการเชื่อว่า

“พระเยซูผู้ไม่ได้ประทับมาบนเมฆขาวทรงเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ”

เท่านั้นที่จะต้องอยู่ภายใต้การลงโทษชั่ววันรันดร์กาล

เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซูผู้ทรงจัดแสดงหมายสำคัญเท่านั้น

แต่ไม่ยอมรับพระเยซูผู้ทรงป่าวประกาศการพิพากษาที่รุนแรงและปลดปล่อยหนทางที่แท้จริงของชีวิต

และดังนั้น จึงเป็นไปได้เพียงว่าพระเยซูทรงจัดการกับพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงกลับมาบนเมฆขาวอย่างเปิดเผย พวกเขาคือร้อนเกินไป มันใจในตัวเองเกินไป โอหังเกินไป

พวกคนเสื่อมเช่นนั้นจะสามารถได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลจากพระเยซูได้อย่างไร?

การทรงกลับมาของพระเยซูเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงได้ แต่สำหรับพวกที่ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้แล้ว นี่เองคือหมายสำคัญหนึ่งแห่งการกล่าวโทษ พวกเจ้าควรเลือกเส้นทางของพวกเจ้าเอง และไม่ควรหมั่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์และปฏิเสธความจริง เจ้าไม่ควรเป็นคนที่ไม่รู้เท่าทันและโอหัง

แต่เป็นคนที่เชื่อฟังการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และถวิลหาและแสวงหาความจริง

พวกเจ้าจะได้รับประโยชน์ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

เราแนะนำให้พวกเจ้าก้าวอย่างบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยความรอบคอบระมัดระวัง จงอย่าด่วนสรุป ยิ่งไปกว่านั้น อย่าทำตามสบายและไร้ความคิดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า พวกเจ้าควรรู้อย่างน้อยที่สุด บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรถ่อมใจและมีความเคารพ

พวกที่เคยได้ยืนยันความจริงทั่วกลับจิตใจใส่ความจริงนั้นเป็นผู้ที่โง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน

พวกที่เคยได้ยืนยันความจริงทั่วยังด่วนสรุปหรือกล่าวโทษความจริงนั้น โดยประมาทเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความโอหัง ไม่มีผู้ใดเลยที่เชื่อในพระเยซูจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะสาปแช่งหรือกล่าวโทษผู้อื่นได้

พวกเจ้าทั้งหมดควรเป็นคนที่มีสำนึกรับรู้และผู้ที่ยอมรับความจริง บางที

เมื่อได้ยืนยันทางแห่งความจริงและได้อ่านพระวณะแห่งชีวิตแล้ว เจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งใน 10,000

ของพระวณะเหล่านี้ที่สอดคล้องกับความเชื่อมั่นอันแรงกล้าของเจ้าและพระคัมภีร์

เช่นนั้นแล้วเจ้าควรแสวงหาในพระวณะลำดับที่ 10,000 ของพระวณะเหล่านี้ต่อไป

เรายังขอแนะนำให้เจ้าถ่อมใจ อย่างมั่นใจเกินไป และอย่ายกย่องตัวเองให้สูงส่งจนเกินไป

ด้วยหัวใจของเจ้าซึ่งขาดแคลนความเคารพที่มีแด่พระเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า

หากเจ้าตรวจดูอย่างถี่ถ้วนและไตร่ตรองพระวณะเหล่านี้ซ้ำๆ

เจ้าจะเข้าใจว่าพระวณะเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่ และพระวณะเหล่านี้คือชีวิตหรือไม่

บางทีหลังจากที่ได้อ่านเพียงไม่กี่ประโยค คนบางคนจะกล่าวโทษพระวณะเหล่านี้อย่างหุนหันพลันแล่น

และพูดว่า “นี่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ

“นี่คือพระคริสต์เทียมเท็จที่เสด็จมาเพื่อหลอกลวงผู้คน”

พวกที่พูดอะไรเช่นนั้นเป็นผู้ที่ตาบอดด้วยความไม่รู้เท่าทัน!

เจ้าเข้าใจพระราชกิจและพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป

และเราแนะนำให้เจ้าเริ่มใหม่อีกครั้งตั้งแต่ต้นเลย!

พวกเขาต้องไม่หวั่นหวาดตอบคกล่าวโทษพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงเพราะการทรงปรากฏของพระคริสต์เทียมเท็จในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพวกเขาต้องไม่เป็นคนที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเขากลัวการหลอกลวง

นั่นจะไม่ใช่ความน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? หลังจากการตรวจสอบมากมาย

หากเจ้ายังคงเชื่อว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง และไม่ใช่วิธีการแสดงออกของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับการลงโทษในท้ายที่สุด และเจ้าจะปราศจากพระพร

ตัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ในพระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

145. เจ้ายังไม่ได้เชื่อในพระเจ้านานมากนัก แต่เจ้ามีมโนคติอันหลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระองค์จนถึงจุดที่เจ้ากล้าที่จะไม่หยุดคิดสักเสี้ยววินาทีว่าพระเจ้าของคณอิสราเอลจะทรงยอมลดเกียรติมาเพื่อประทานพระคุณให้กับพวกเขาด้วยการทรงสถิตของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขายังไม่กล้าที่จะคิดว่าพวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเจ้าทรงปรากฏพระองค์เองไปได้ อย่างไรก็ตามเนื่องจากพวกเขายังสับสนสับสน

พวกเขาไม่เคยคิดว่าพระเจ้าจะสามารถเสด็จลงมาในแผ่นดินของคนต่างชาติด้วยพระองค์เองไปได้ อย่างไรก็ตามพระองค์ควรเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายหรือภูเขามะกอกเทศ และปรากฏต่อคณอิสราเอล คนต่างชาติทั้งหมด (นั่นคือ ผู้คนนอกอิสราเอล) ไม่ใช่วัตถุที่พระองค์ทรงเกลียดหรือ?

พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเขาด้วยพระองค์เองไปได้ได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้คือมโนคติอันหลงผิดที่ยังรากลึกซึ่งพวกเขาได้พัฒนาให้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายปี

จุดประสงค์ของการพิชิตพวกเขาในวันนี้คือเพื่อทำลายมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ของพวกเขาให้หมดไป ดังนั้น

พวกเขายังแลดูการทรงปรากฏพระองค์เองของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา—

ไม่ใช่บนภูเขาซีนายหรือภูเขามะกอกเทศ แต่ท่ามกลางผู้คนซึ่งพระองค์ทรงไม่เคยทรงนำทางมาก่อน

หลังจากที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจสองช่วงระยะในอิสราเอลแล้ว

คณอิสราเอลและคนต่างชาติทั้งหมดแยกเช่นเดียวกันต่างมาเก็บงำมโนคติอันหลงผิดว่าแม้ว่าจะเป็นจริงที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง แต่พระองค์เต็มพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของคณอิสราเอลเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของคนต่างชาติ คณอิสราเอลมีความเชื่อดังนี้ว่า พระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าของเราเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขาคนต่างชาติ และเพราะพวกเขาไม่เคารพพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์—

พระเจ้าของเรา—จึงทรงเกลียดพวกเขา ผู้คนชาวยิวเหล่านั้นยังมีความเชื่อดังนี้ว่า

องค์พระเยซูเจ้าทรงรับภาพของเรา ผู้คนชาวยิว และทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงถือเครื่องหมายของผู้คนชาวยิว

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเรา พระฉายาของพระเจ้าและภาพของเรากลายกัน

ภาพของเราใกล้เคียงกับพระฉายาของพระเจ้า องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเราชาวีย
คนต่างชาติไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น
องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อพวกเราชาวีย
คนอิสราเอลและผู้คนชาวียเกิดมโนคติอันหลงผิดทั้งหมดเหล่านี้โดยมีพื้นฐานมาจากพระราชกิจสองช่วงระยะ
เหล่านั้นเท่านั้น พวกเขาอ้างอย่างใช้อำนาจว่าพระเจ้าทรงเป็นของพวกเขาเอง
ไม่ยอมให้พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติเช่นกัน ดังนี้แล้ว
พระเจ้าจึงทรงกลายเป็นพื้นที่ว่างในหัวใจของคนต่างชาติ
นี่เป็นเพราะว่าทุกคนได้มาเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติ
และพระองค์พอพระทัยเพียงคนอิสราเอล—ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร—และผู้คนชาวีย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาวกที่ติดตามพระองค์เท่านั้น
เจ้าไม่รู้หรือว่าพระราชกิจที่พระยาห์เวห์และพระเยซูทรงปฏิบัติเป็นไปเพื่อการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง?
ขณะนี้เจ้ายอมรับหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเราเจ้าทั้งหมดที่เกิดขึ้นนอกอิสราเอล?
พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเราในวันนี้หรือ? นี่ไม่สามารถเป็นความฝันไปได้ ใช่หรือไม่?
พวกเราไม่ยอมรับความเป็นจริงนี้หรือ? พวกเจ้ากลัวที่จะไม่เชื่อหรือคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้
ไม่ว่าพวกเราจะมีมองเห็นอะไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเราหรือ?
พวกเรายังคงกลัวที่จะเชื่อคำพูดเหล่านี้อยู่อีกหรือ? ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ผู้ที่ถูกพิชิตทั้งหมดและผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้ติดตามของพระเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก
สรรหรือ? พวกเจ้าทุกคนที่เป็นผู้ติดตามในวันนี้ไม่ใช่ประชากรที่ได้รับเลือกนอกอิสราเอลหรือ?
สถานะของพวกเราไม่เหมือนกับคนอิสราเอลหรือ? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเราควรตระหนักหรือ?
นี่ไม่ใช่เป้าหมายของพระราชกิจการพิชิตพวกเราหรือ? เนื่องจากพวกเราสามารถมองเห็นพระเจ้า
พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเราตลอดไป ตั้งแต่เริ่มต้นและต่อไปในอนาคต
พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเรา トラบเท่าที่พวกเราทุกคนเต็มใจที่จะติดตามพระองค์
และเป็นสิ่งทรงสร้างที่จงรักภักดีและเชื่อฟังของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

146. โดยการวางมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของเจ้าไว้ก่อนเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถได้รับความรู้ใหม่
กระนั้นความรู้เก่าไม่จำเป็นต้องเทียบเท่ากับมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ “มโนคติที่หลงผิด” อ้างอิงถึงสิ่งต่างๆ
ที่มนุษย์จินตนาการขึ้นซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง หากความรู้เก่าได้ล้าสมัยไปแล้วในยุคเก่า
และยับยั้งมนุษย์จากการเข้าสู่งานใหม่ เช่นนั้นแล้วความรู้เช่นนี้ก็เป็นมโนคติที่หลงผิดเช่นกัน
หากมนุษย์มีความสามารถที่จะใช้วิธีเข้าหาที่ถูกต้องกับความรู้เช่นนี้ และสามารถรู้จักพระเจ้าจากแง่มุมต่างๆ

มากมาย โดยนำสิ่งเก่าและใหม่มารวมกัน เช่นนั้นแล้วความรู้เก่าก็จะกลายเป็นความช่วยเหลือแก่นุญย และกลายเป็นพื้นฐานที่มนุษย์ใช้เพื่อเข้าสู่ยุคใหม่

บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้าพึงประสงค์ให้เจ้าเชี่ยวชาญหลักการมากมาย กล่าวคือ

วิธีเข้าสู่เส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า ความจริงข้อใดบ้างที่เจ้าต้องเข้าใจเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

และวิธีกำจัดมโนคติที่หลงผิดและธรรมชาติเก่าของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้บนอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ ทั้งหมดของพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

หากเจ้าใช้หลักการเหล่านี้เป็นรากฐานสำหรับการเข้าสู่บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็จะกลายเป็นลึกขึ้นและลึกขึ้น

หากเจ้ามีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—

กล่าวคือเกี่ยวกับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า—

และหากเจ้าสามารถเชื่อมโยงพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้าของพระเจ้ายกกับช่วงระยะปัจจุบันได้อย่างเต็มที่ และเห็นว่าเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าองค์เดียวทรงกระทำ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีรากฐานที่แข็งแกร่งหาใดเสมอเหมือน... หากมนุษย์สามารถมองเห็นในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินการ ณ เวลาที่ต่างกัน ในสถานที่ที่ต่างกัน และในผู้คนที่แตกต่างกัน

หากมนุษย์สามารถเห็นว่าถึงแม้ว่าพระราชกิจจะแตกต่างกัน แต่ทั้งหมดก็ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว

และว่าในเมื่อเป็นพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว เช่นนั้นแล้วก็ต้องถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด

และแม้ว่าจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ ก็ไม่มีทางปฏิเสธว่าไม่ใช่พระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว—

หากมนุษย์สามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว

เช่นนั้นแล้วมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ก็จะลดลงเป็นเพียงเรื่องหยาบหยาบเล็กน้อย ไม่ควรค่าที่จะเอ่ยถึง

เพราะนิมิตต่างๆ ของมนุษย์ไม่ชัดเจน และเพราะมนุษย์เพียงรู้จักพระยาห์เวห์ในฐานะพระเจ้า

และพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า และสองจิตสองใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้

ผู้คนมากมายยังคงอุทิศตนเพื่อพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู

และถูกมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจในวันนี้รุมเร้า ผู้คนส่วนใหญ่มักจะกลางแกลงใจเสมอ

และไม่ถือจริงจังกับพระราชกิจในวันนี้ มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด

ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่เข้าใจความเป็นจริงของพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด

และไม่ได้รับรู้เห็นสองช่วงระยะนั้นด้วยตัวเอง เป็นเพราะช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจไม่สามารถมองเห็นได้

มนุษย์จึงจินตนาการตามที่เขาสอบ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เขาคิดขึ้น ไม่มีข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์จินตนาการเช่นนี้

และไม่มีใครที่จะทำการแก้ไข มนุษย์ปล่อยให้สัจยาคตามธรรมชาติของเขาเป็นอิสระจากการควบคุม

โยนความระมัดระวังทิ้งไปในสายลม และปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นโดยอิสระ

เพราะไม่มีข้อเท็จจริงใดที่จะยืนยันความเป็นจริงของจินตนาการต่างๆ ของเขา และดังนั้นจินตนาการต่างๆ ของมนุษย์จึงกลายเป็น “ข้อเท็จจริง” โดยไม่คำนึงถึงว่ามีข้อพิสูจน์ใดหรือไม่

ดังนั้นมนุษย์จึงเชื่อในพระเจ้าที่เขาจินตนาการขึ้นมาเองในจิตใจของเขา

และไม่แสวงหาพระเจ้าแห่งความเป็นจริง หากบุคคลผู้หนึ่งมีการเชื่อหนึ่งอย่าง

เช่นนั้นแล้วท่ามกลางผู้คนหนึ่งร้อยคนก็จะมีการเชื่อหนึ่งร้อยอย่าง

มนุษย์ถูกรอบงำโดยการเชื่อเช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

เพราะเขาเพียงได้ยินด้วยหูของเขา และไม่ได้มองดูด้วยตาของเขา มนุษย์ได้ยินตำนานและเรื่องเล่า—

แต่ไม่บอຍนักที่เขาได้ยืมความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ดังนั้นจึงเป็นว่าผู้ที่ได้เป็นผู้เชื่อเพียงหนึ่งปีมาเชื่อในพระเจ้าโดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง

การนี้ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา

พวกที่ไม่สามารถเห็นข้อเท็จจริงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะหลบหนีจากความเชื่อหนึ่งซึ่งในนั้นพวกเขามีมโน

คติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์เชื่อว่าเขาได้ปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ

ของเขา และได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว

มนุษย์ไม่รู้หรือหว่าความรู้ของพวกเขาที่ไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้นั้น ไม่ใช่อะไรเลย

นอกจากมโนคติที่หลงผิดและคำเล่าขาน? มนุษย์คิดว่ามโนคติที่หลงผิดของเขาถูกต้อง และไร้ข้อผิดพลาด

และเขาคิดว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้มาจากพระเจ้า วันนี้เมื่อมนุษย์รู้เห็นพระราชกิจของพระเจ้า

เขาก็ปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดซึ่งได้พอกพูนขึ้นมานานหลายปีออกมาพ้นผ่าน จินตนาการและแนวคิดต่างๆ

แห่งอดีตได้กลายเป็นการขัดขวางต่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้

และมันกลายเป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ และหักล้างแนวคิดเช่นนี้

มโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้ของพวกที่ได้ติดตามพระเจ้าจนถึงวันนี้มากมายหลายคนได้กลายเป็น

ที่น่าสลดใจมากขึ้น และผู้คนเหล่านี้ได้ค่อยๆ กลายเป็นศัตรูที่ดื้อรั้นของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์

แหล่งที่มาของความเกลียดชังนี้ตั้งอยู่ในมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์

มโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ได้กลายเป็นศัตรูของพระราชกิจของวันนี้

พระราชกิจที่ขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

นี้ได้เกิดขึ้นเพราะข้อเท็จจริงไม่เปิดโอกาสให้มนุษย์ปลดปล่อยจินตนาการของเขาให้เป็นอิสระ

และยิ่งกว่านั้นไม่สามารถถูกมนุษย์หักล้างได้อย่างง่ายดาย

และมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ไม่ได้ยอมให้มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้น

เพราะมนุษย์ไม่ได้นึกถึงความถูกต้องและความสัตย์จริงของข้อเท็จจริง

และเพียงแค่ปลดปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดของเขาให้เป็นอิสระและใช้จินตนาการของเขาเองด้วยใจเด็ดเดี่ยว

นี้สามารถกล่าวได้เพียงว่าเป็นความผิดของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นความผิดของพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

147. ผู้คนพากันพูดว่า พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม และพูดว่า
ตราบเท้าที่มนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดปลายทาง แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเป็นธรรมต่อมนุษย์
เพราะพระองค์ทรงชอบธรรมที่สุด หากมนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดทาง
พระองค์จะสามารถทอดทิ้งมนุษย์ได้เช่นไรเล่า? เราเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน
และพิพากษามนุษย์ทุกคนด้วยอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา
ทว่ามิสภาพเงื่อนไขที่เหมาะสมต่อข้อพึงประสงค์ที่เราทำต่อมนุษย์
และสิ่งที่เราพึงประสงค์จะต้องถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร
เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างไร หรือเจ้ามีคุณสมบัติเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว
เราใส่ใจเพียงว่าเจ้าเดินไปในหนทางของเรา และไม่ว่าเจ้ารักและกระหายต่อความจริงหรือไม่
หากเจ้าขาดความจริง และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับนำความอับอายมาสู่นามของเรา
และไม่ปฏิบัติตามอย่างสอดคล้องกับหนทางของเรา แต่ทำตามโดยปราศจากความใส่ใจหรือความห่วงใย
เช่นนั้นแล้ว ณ เวลานั้น เราจะบดขยี้เจ้าและลงโทษเจ้าสำหรับความชั่วของเจ้า
และเจ้าจะต้องพูดอะไรอีกเล่าเมื่อถึงตอนนั้น? เจ้าจะสามารถพูดว่า พระเจ้าไม่ทรงชอบธรรมอย่างนั้นหรือ?
ในวันนี้หากเจ้าปฏิบัติตามวาทะที่เราได้พูดไป เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือบุคคลประเภทที่เราเห็นชอบ เจ้าพูดว่า
เจ้าเป็นทุกข์เสมอขณะกำลังติดตามพระเจ้า พูดว่าเจ้าได้ติดตามพระองค์ผ่านร้อนผ่านหนาว
และได้ใช้เวลาที่ดีและที่เลวร้ายร่วมกับพระองค์ แต่เจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระวาทะที่พระเจ้าตรัสไว้
เจ้าปรารถนาเพียงสาละวนวุ่นวายเพื่อพระเจ้าและสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าในแต่ละวัน
และไม่เคยคิดที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย เจ้ายังพูดด้วยว่า “ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม
ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อพระองค์ สาละวนวุ่นวายเพื่อพระองค์
และอุทิศตัวข้าพระองค์เพื่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำงานหนักทั้งที่ไม่ได้รับการให้ความสำคัญอันใด
พระองค์จะทรงจำข้าพระองค์ได้อย่างไรอย่างแน่นอน” เป็นความจริงที่พระเจ้านั้นทรงชอบธรรม
ทว่าความชอบธรรมนี้ไม่ได้ค้างพริ้วด้วยราศีอันใด กล่าวคือ มันไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นเลย
และมันไม่ได้ถูกทำให้ค้างพริ้วโดยเนื้อหนัง หรือโดยการแลกเปลี่ยนของมนุษย์
ผู้ที่เป็นกบฏและต่อต้านทั้งหมด ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหนทางของพระองค์จะถูกลงโทษ ไม่มีใครเลยที่ได้รับการอภัย
และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้น! ผู้คนบางคนพูดว่า “ในวันนี้ ข้าพระองค์สาละวนวุ่นวายเพื่อพระองค์

เมื่อบททอสาณมาถึง พระองค์จะทรงสามารถมอบพระพรให้ข้าพระองค์สักเล็กน้อยได้หรือไม่?”

ดังนั้นเราจึงถามเจ้าว่า “เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราแล้วหรือยัง?”

ความชอบธรรมที่เจ้าพูดถึงนั้นมีพื้นฐานอยู่บนการทำการแลกเปลี่ยน

เจ้าเพียงแต่คิดว่าเราชอบธรรมและเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน

และคิดว่าบรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดและได้รับพรของเราอย่างแน่นอน วณะของเราที่ว่า

“บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างแน่นอน”

มีความหมายแฝงเร้นอยู่ กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ติดตามเราไปจนสุดทางนั้นคือผู้ที่ได้รับการรับไว้โดยเราอย่างครบถ้วน

พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ถูกเราพิชิตแล้ว

สภาพเงื่อนไขใดหรือที่เจ้าได้สัมผัส? เจ้าเพียงสัมผัสการติดตามเราไปจนสุดทาง ว่าแต่อย่างอื่นเล่า?

เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราหรือไม่? เจ้าได้สำเร็จลุล่วงหนึ่งในข้อพึงประสงค์ทั้งห้าของเรา

กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้อีกสี่ข้อที่เหลือนั้นสำเร็จลุล่วง เจ้าก็แค่ได้พบเส้นทางซึ่งธรรมดาที่สุด

ง่ายดายที่สุด และได้ไล่ตามเสาะหามันไปด้วยท่าทีของการที่แค่หวังว่าจะโชคดี กับบุคคลเช่นเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราก็คือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

มันคือหนึ่งในการลงทัณฑ์อันสาสมซึ่งชอบธรรม

และมันคือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับพวกคนทำชั่วทุกคน นั่นก็คือ

บรรดาพวกที่ไม่เดินในหนทางของเราทั้งหมดจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

ต่อให้พวกเขาติดตามมาจนสุดทางก็ตาม นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่ออุปนิสัยอันชอบธรรมนี้ถูกแสดงออกมาในการลงโทษมนุษย์ มนุษย์จะอึ้งตะลึงงัน และรู้สึกเสียใจว่า

ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า เขาไม่ได้เดินในทางของพระองค์ “ณ เวลานั้น

ข้าพระองค์เพียงทนทุกข์ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เดินในทางแห่งพระเจ้า มีข้อแก้ตัวอะไรหรือ?

ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากการถูกติสอนเท่านั้น!” กระนั้นในจิตใจเขากำลังคิดว่า “ไม่ว่าอย่างไร

ข้าพระองค์ก็ได้ติดตามพระองค์มาจนสุดทาง ดังนั้นต่อให้พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์

การติสอนก็ไม่น่าจะรุนแรงจนเกินไป และหลังจากการบีบบังคับให้รับการติสอนนี้แล้ว

พระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบธรรม

และจะไม่ปฏิบัติต่อข้าพระองค์ในหนทางนั้นตลอดกาล จะว่าไปแล้ว

ข้าพระองค์ก็ไม่เหมือนกับบรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้ง กล่าวคือ

บรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้งจะได้รับการติสอนอย่างหนัก ในขณะที่การติสอนของข้าพระองค์จะเบากว่า”

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมไม่ได้เป็นเหมือนที่เจ้ากล่าว
มันไม่ใช่กรณีที่บรรดาพวกที่เก่งในการสารภาพบาปของพวกเขาจะถูกจัดการฐานกรรณา
ความชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ และเป็นพระอุปนิสัยที่ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองโดยมนุษย์
และทุกสิ่งที่โสมมและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นล้วนเป็นเป้าแห่งความขะแยงของพระเจ้า
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ แต่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหาร
มันคือประกาศกฤษฎีกาบริหารภายในราชอาณาจักร
และประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้คือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับผู้ใดก็ตามที่ไม่ครองความจริงและไม่ได้มีการ
เปลี่ยนแปลง และไม่มีช่องว่างสำหรับความรอดเลย
เนื่องจากเมื่อมนุษย์แต่ละคนได้ถูกจำแนกชั้นไปตามประเภท
มนุษย์ที่ดีจะได้รับบำเหน็จและมนุษย์ชั่วจะถูกลงโทษ มันคือตอนที่บันปลายของมนุษย์จะถูกกระชากออกมา
มันคือเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะมาถึงบทอวสาน หลังจากนั้น
พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่ถูกกระทำอีกต่อไป
และการลงทัณฑ์อันสาสมจะถูกนำมาสู่ทุกคนในพวกที่ทำชั่ว ผู้คนบางคนพูดว่า
“พระเจ้าทรงจดจำทุกคนที่ไปอยู่เคียงข้างพระองค์บ่อยๆ พระองค์จะไม่ทรงลืมคนใดในหมู่พวกเรา
พวกเราได้รับการรับประกันที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
พระองค์จะไม่ทรงจดจำผู้ใดในบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องล่าง บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางผู้คนเบื้องล่าง
ซึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น ได้รับการรับประกันว่ามีจำนวนน้อยกว่าพวกเรา
พวกเราผู้ซึ่งเผชิญหน้ากับพระเจ้าอยู่บ่อยๆ ไม่มีใครท่ามกลางพวกเราที่พระเจ้าจะทรงลืม
พวกเราทุกคนได้รับการเห็นชอบโดยพระเจ้าแล้ว
และพวกเราได้รับการรับประกันที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า”
พวกเจ้าทั้งหมดมีมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้น นี่หรือคือความชอบธรรม? เจ้าได้นำความจริงไปปฏิบัติแล้วหรือยัง?
เจ้าแพร่ข่าวลือเท็จเช่นเหล่านี้จริงๆ—เจ้าช่างไม่มีความละอายเอาเสียเลย!

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

148. จงรู้ไว้ว่าพวกเจ้าต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า
หรือใช้มโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเองในการประเมินพระราชกิจของวันนี้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้จักหลักการต่างๆ
ของพระราชกิจของพระเจ้า และเพราะพวกเจ้าไม่ถือจริงจังอย่างเพียงพอต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
การที่พวกเจ้าต่อต้านพระเจ้าและขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกิดจากมโนคติอันหลงผิดและ
ความโอหังแต่กำเนิดของพวกเจ้า ไม่ใช่เพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นผิด

แต่เพราะพวกเขารู้ไม่เชื่อฟังเกินไปโดยธรรมชาติ หลังจากพวกเขาได้พบการเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนบางคนก็ถึงกับไม่สามารถพูดด้วยความมั่นใจว่ามนุษย์ได้มาจากไหน
กระนั้นพวกเขาก็กลัวที่จะกล่าวสุนทรพจน์ต่อสาธารณะเพื่อประเมินความถูกต้องและความผิดของพระราชกิจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาถึงกับสั่งสอนบรรดาอัครทูตที่มีพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้มีความคิดเห็น และแย้งกันพูด สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำเกินไป
และไม่มีสำนึกรับรู้ในพวกเขาแม้แต่น้อย
วันนั้นจะมาถึงหรือเมื่อผู้คนเช่นนี้ถูกปฏิเสธโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และถูกเผาด้วยไฟแห่งนรก? พวกเขาไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า แต่กลับวิจารณ์พระราชกิจของพระองค์แทน
และยังพยายามอบรมพระเจ้าถึงวิธีทรงพระราชกิจอีกด้วย ผู้คนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?
มนุษย์มารู้จักพระเจ้าในระหว่างกระบวนการแสวงหาและการมีประสบการณ์
ไม่ใช่โดยผ่านทาง การวิจารณ์ตามอำเภอใจว่ามนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทาง การทรงรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยิ่งความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนถูกต้องแม่นยำมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระองค์น้อยลงเท่านั้น
ในทางกลับกันยิ่งผู้คนรู้จักพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะต่อต้านพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
มโนคติที่หลงผิดของเจ้า ธรรมชาติเก่าของเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ ลักษณะนิสัย
และทัศนคติด้านศีลธรรมของเจ้าเป็น “ทุน” ที่เจ้าใช้ในการต้านทานพระเจ้า และยังเจ้ากลายเป็นเสื่อมทราม เลว
และต่ำช้ามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
พวกที่ถูกครอบงำโดยมโนคติที่หลงผิดอย่างแรงกล้า
และที่มีอุปนิสัยเห็นตัวเองถูกต้องจะยิ่งมีความเป็นศัตรูกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์มากขึ้นไปอีก
ผู้คนเช่นนี้คือศัตรูของพระคริสต์ หากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วพวกมันก็จะต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ เจ้าจะไม่มีวันเข้ากันได้กับพระเจ้า
และจะอยู่ห่างจากพระองค์เสมอ

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

149. หลังจากความจริงเกี่ยวกับการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้มาขึ้น มนุษย์เชื่อกันเช่นนี้ว่า
ในฟ้าสวรรค์นั้นมิใช่มีเพียงพระบิดา แต่ยังมีพระบุตรด้วย และมีแม้กระทั่งพระวิญญาณ
นี่คือมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมที่มนุษย์ยึดถือ ว่ามีพระเจ้าดังเช่นที่กล่าวไว้ในฟ้าสวรรค์ กล่าวคือ
พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ซึ่งทรงเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
มวลมนุษย์ทั้งปวงมีมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์หนึ่ง
แต่ทรงประกอบด้วยสามพระภาค

สิ่งที่พวกเหล่านั้นทั้งหมดยึดมั่นกันอย่างหนักในมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมเข้าใจว่าเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเพียงสามพระภาคเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้นที่เป็นทั้งหมดของพระเจ้า หากปราศจากพระบิดาผู้บริสุทธิ์แล้ว พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ เช่นเดียวกันนั้น พระเจ้าคงจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ด้วยเช่นกันหากปราศจากพระบุตรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่า ทั้งพระบิดาแต่เพียงพระองค์เดียวหรือพระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวไม่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าได้ มีเพียงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยกันเท่านั้นที่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เองได้ บัดนี้ ผู้เชื่อทางศาสนาทั้งหมด และแม้กระทั่งผู้ติดตามแต่ละคนท่ามกลางพวกเขา ก็ยึดถือความเชื่อนี้ กระนั้น สำหรับเรื่องที่ว่าความเชื่อนี้จะถูกต้องหรือไม่นั้น ไม่มีใครสามารถอธิบายได้

เพราะพวกเขายึดอยู่ในหมอกแห่งความสับสนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของพระเจ้าพระองค์เองอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเหล่านี้จะเป็นมโนคติอันหลงผิด พวกเขาก็ไม่รู้ว่ามีถูกหรือผิด

เพราะพวกเขาก็ได้กลายเป็นคิดเชื่ออย่างหนักด้วยมโนคติอันหลงผิดทางศาสนามากเกินไป พวกเขายอมรับมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทางศาสนาเหล่านี้อย่างลึกซึ้งเกินไปแล้ว และพิษนี้ได้ซึมลึกเกินไปภายในตัวพวกเขา ดังนั้น ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน

พวกเขาก็ได้ยอมจำนนกับอิทธิพลที่เป็นอันตรายนี้ เพราะพระเจ้าตรีเอกภาพนั้นเพียงแค่มิได้อยู่จริง กล่าวคือ ตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแค่มิได้อยู่จริง

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมของมนุษย์ และเป็นการเชื่อผิดๆ ของมนุษย์

ตลอดหลายศตวรรษมานี้ มนุษย์เชื่อในตรีเอกานุภาพนี้มาตลอด

ซึ่งเกิดขึ้นโดยมโนคติอันหลงผิดในใจของมนุษย์ มนุษย์ก็เรื่องขึ้นมา และมนุษย์ก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

ตลอดหลายปีเหล่านี้ ได้มีคนสำคัญฝ่ายวิญญาณมากมายหลายคนผู้ซึ่งได้อธิบาย “ความหมายที่แท้จริง” ของตรีเอกานุภาพ

แต่คำอธิบายเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าตรีเอกภาพว่าเป็นสามพระองค์ในร่างเดียวที่ต่างกันชัดเจนนั้นเป็นคำอธิบายที่คลุมเครือและไม่ชัดเจน และผู้คนล้วนงงนสนทนากับ “โครงสร้าง” ของพระเจ้า

ไม่มีมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดเคยมีความสามารถในการให้คำอธิบายที่ละเอียดครบถ้วนเลย

คำอธิบายส่วนใหญ่ผ่านการรวบรวมในแง่ของการให้เหตุผลและทางทฤษฎี

แต่ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่มีความเข้าใจที่ชัดเจนอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความหมายของมัน

นี่เป็นเพราะตรีเอกานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ยึดถืออยู่ในหัวใจนั้นเพียงแค่มิได้อยู่จริง...

หากพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ถูกประเมินสอดคล้องกับมโนทัศน์ของตรีเอกานุภาพ เช่นนั้นแล้ว ก็ต้องมีพระเจ้าสามพระภาคเนื่องจากพระราชกิจที่แต่ละพระองค์ทรงดำเนินการไม่เป็นแบบเดียวกัน

หากคนใดท่ามกลางพวกเจ้ากล่าวว่าตรีเอกานุภาพมีอยู่จริง

เช่นนั้นแล้วก็จะอธิบายว่าแท้ที่จริงแล้วพระเจ้าหนึ่งเดียวในสามพระองค์นี้คือสิ่งใดกันแน่

พระบิดาผู้บริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบุตรทรงเป็นสิ่งใด? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด?

พระยาห์เวห์คือพระบิดาผู้บริสุทธิ์กระนั้นหรือ? พระเยซูคือพระบุตรกระนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบิดาไม่ทรงเป็นพระวิญญาณหรือ?

เนื้อแท้ของพระบุตรมิใช่พระวิญญาณด้วยหรือ?

พระราชกิจของพระเยซูมิใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ? พระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ

เวลาที่ดำเนินการโดยพระวิญญาณมิใช่แบบเดียวกันกับของพระเยซูหรือ?

พระเจ้าทรงสามารถมีพระวิญญาณได้กี่ดวง? ตามคำอธิบายของเจ้านั้น ทั้งสามพระองค์ที่มีพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือหนึ่งเดียว หากการนี้เป็นเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว ก็มีพระวิญญาณสามดวง

แต่การจะมีพระวิญญาณสามดวงหมายความว่ามิพระเจ้าสามพระองค์

การนี้หมายความว่าไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงหนึ่งเดียวใดๆ เลย

พระเจ้าประเภทนี้จะยังคงทรงมีเนื้อแท้ภายในของพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้ายอมรับว่ามีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว พระองค์จะทรงสามารถมีบุตรและเป็นบิดาได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของพวกเจ้าหรือ? มีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

พระองค์เดียวเท่านั้นในพระเจ้าพระองค์นี้ และพระวิญญาณของพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

ดังที่มีการเขียนลงในพระคัมภีร์ว่า “มีพระวิญญาณบริสุทธิ์หนึ่งเดียวเท่านั้น และพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น”

ไม่ว่าพระบิดาและพระบุตรที่เจ้าพูดถึงนั้นจะมีอยู่จริงหรือไม่ก็ตาม

แต่สุดท้ายแล้วมีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น และเนื้อแท้ของพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พวกเจ้าเชื่อนั้นคือเนื้อแท้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ แต่พระองค์ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์ได้

รวมถึงทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง พระวิญญาณของพระองค์ทรงครอบคลุมทั้งหมดและทรงสถิตทั่วทุกหนแห่ง

พระองค์ทรงสามารถสถิตในเนื้อหนังและในจักรวาลและเหนือจักรวาลในเวลาเดียวกันได้

ในเมื่อผู้คนทั้งหมดกล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ก็มีพระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีผู้ใดสามารถแบ่งแยกพระองค์ได้ตามใจชอบ!

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวเท่านั้น และพระองค์หนึ่งเดียวเท่านั้น และนั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้า

หากการเป็นดังเช่นที่เจ้ากล่าว คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระเจ้าสามภาคหรือ? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งหนึ่ง

พระบุตรเป็นอีกสิ่งหนึ่ง และพระบิดาก็ยังทรงเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

องค์ทั้งหลายของพวกพระองค์แตกต่างกันและเนื้อแท้ของพวกพระองค์ก็แตกต่างกัน เช่นนั้นแล้ว

แต่ละพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระภาคของพระเจ้าพระองค์เดียวได้อย่างไร?

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญูญาณ การนี้ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ หากการนี้เป็นดั่งนั้น เช่นนั้นแล้ว

พระบิดาก็ทรงเป็นพระวิญญูญาณเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ไม่เคยได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ และพระองค์ทรงเป็นพระวิญญูญาณด้วยอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระองค์กับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระบิดากับพระบุตรใช่หรือไม่?

หรือมันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญูญาณบริสุทธิ์กับพระวิญญูญาณของพระบิดา?

เนื้อแท้ของพระวิญญูญาณแต่ละดวงเป็นแบบเดียวกันหรือไม่?

หรือพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นเครื่องมือหนึ่งของพระบิดา? การนี้จะสามารถอธิบายได้อย่างไร?

และเช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระบุตรกับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญูญาณทั้งสองหรือสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระวิญญูญาณ?

ทั้งหมดเหล่านี้คือเรื่องที่ไม่สามารถมีคำอธิบายได้! หากพวกพระองค์ล้วนเป็นพระวิญญูญาณหนึ่งเดียว

เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถมีการพูดถึงสามพระองค์ได้ เพราะพวกพระองค์ทรงมีพระวิญญูญาณดวงเดียว

หากพวกพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกันชัดเจน เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญูญาณของพวกพระองค์ก็คงจะมีพระกำลังที่ผันแปร

และพวกพระองค์ก็จะไม่สามารถเป็นพระวิญญูญาณหนึ่งเดียวดวงเดียวได้โดยง่าย มโนทัศน์เกี่ยวกับพระบิดา

พระบุตร และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์นี้เหลวไหลที่สุด! การนี้แยกพระเจ้าและแบ่งพระองค์ออกเป็นสามพระองค์

แต่ละพระองค์มีสถานะหนึ่งและพระวิญญูญาณ

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงสามารถเป็นพระวิญญูญาณหนึ่งเดียวและพระเจ้าหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

จงบอกเรามา ฟาสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งภายในนั้นได้รับการทรงสร้างโดยพระบิดา พระบุตร

หรือพระวิญญูญาณบริสุทธิ์กันแน่? บางคนกล่าวว่าพวกพระองค์ได้ทรงสร้างมันทั้งหมดมาด้วยกัน เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ใดที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์? เป็นพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ พระบุตร หรือพระบิดากันแน่?

บางคนกล่าวว่าพระบุตรนั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

พระบุตรในเนื้อแท้ทรงเป็นพระองค์ใด?

พระองค์มิใช่ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญูญาณของพระเจ้าหรือ?

การจุติเป็นมนุษย์เรียกพระเจ้าในฟาสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์ผู้ถูกสร้าง

เจ้าไม่ตระหนักหรือว่าพระเยซูประสูติโดยผ่านทาง การตั้งครรภ์ของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์?

ภายในพระองค์คือพระวิญญานบริสุทธิ์ ไม่ว่าเจ้าจะกล่าวอย่างไรก็ตาม
พระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

เพราะพระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญานของพระเจ้า แนวคิดเกี่ยวกับพระบุตรนี้ไม่จริงเลย
พระวิญญานหนึ่งเดียวนั่นเองที่เป็นผู้ซึ่งดำเนินการพระราชกิจทั้งหมด พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น
นั่นคือพระวิญญานของพระเจ้าทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ใดคือพระวิญญานของพระเจ้า?

มิใช่พระวิญญานบริสุทธิ์หรือ? มิใช่พระวิญญานบริสุทธิ์หรือที่ทรงพระราชกิจในพระเยซู?
หากพระราชกิจนั้นมิได้รับการดำเนินการโดยพระวิญญานบริสุทธิ์แล้ว (นั่นคือ พระวิญญานของพระเจ้า)
เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจของพระองค์จะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองแล้วได้หรือ?

เมื่อพระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาในขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน
การนี้กระทำจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

เพราะพระวิญญานของพระเจ้าได้ทรงสวมใส่เนื้อหนังที่ปกติและธรรมดาและทรงมีเครื่องห่อหุ้มภายนอกเป็นลี้
งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น ถึงแม้ว่าภายในพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญานของพระเจ้า
แต่การปรากฏภายนอกของพระองค์ยังคงเป็นการปรากฏของมนุษย์ปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็น “บุตรมนุษย์” ที่มนุษย์ทั้งหมดได้กล่าวถึง รวมถึงพระเยซูพระองค์เองได้ทรงตรัสถึง
เมื่อคำนึงถึงว่าพระองค์ได้รับการเรียกขานว่าบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง (ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง
คนเราจะมีเปลือกภายนอกเป็นมนุษย์ในทุกกรณี)

ที่ถือกำเนิดมาในครอบครัวปกติครอบครัวหนึ่งของผู้คนธรรมดา เพราะฉะนั้น
การที่พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาก็เป็นแบบเดียวกับวิธีที่พวกเจ้าเรียกพระ
องค์ว่าพระบิดาในตอนแรก พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้าง

พวกเจ้ายังจำคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระเยซูได้ทรงสอนให้พวกเจ้าท่องจำได้หรือไม่?
“พระบิดาของพวกเราในฟ้าสวรรค์...”

พระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ทุกคนเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา
และในเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกพระองค์ว่าพระบิดาเช่นกัน

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของผู้หนึ่งที่ขึ้นอยู่กับฐานะที่เท่าเทียมกับพวกเจ้าทั้งหมด
ในเมื่อพวกเจ้าได้เรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา

นี่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมองพระองค์เองว่าอยู่บนรากฐานที่เท่าเทียมกับพวกเจ้า
และในฐานะมนุษย์คนหนึ่งบนแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร (นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า)
หากพวกเจ้าเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา นี่ไม่ใช่เพราะพวกเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งหรือหรือ?
ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกจะยิ่งใหญ่เพียงใด ก่อนหน้าการตรึงกางเขนนั้น

พระองค์ทรงเป็นเพียงบุตรมนุษย์ ที่ถูกปกครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (นั่นคือ พระเจ้า)
และเป็นหนึ่งในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายของแผ่นดินโลก

เพราะพระองค์ยังมีได้ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

การที่พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ว่าพระบิดาจึงเป็นเพียงความถ่อมพระทัยและการเชื่อฟังของพระองค์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม การที่พระองค์ตรัสกับพระเจ้า (นั่นคือ พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์)

ในลักษณะเช่นนั้นมิได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระวิญญาณของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

ในทางตรงกันข้าม มันเป็นเพียงว่ามุมมองของพระองค์นั้นแตกต่างไป

ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกัน การมีอยู่ขององค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจนนั้นเป็นการเข้าใจผิด!

ก่อนหน้าการตรึงกางเขนของพระองค์นั้น พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่ถูกพันธนาการโดยข้อจำกัดต่างๆ

ของเนื้อหนัง และพระองค์มิได้ทรงมีสิทธิอำนาจของพระวิญญาณอย่างเต็มเปี่ยม

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถเพียงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น นั่นเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานสามครั้งในเกทเสมนีว่า

“อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ก่อนที่พระองค์จะถูกวางบนกางเขน พระองค์ทรงเป็นแต่เพียงกษัตริย์ของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
บุตรมนุษย์ และไม่ใช่ร่างที่มีพระสิริ

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาจากจุดยืนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง บัดนี้

เจ้าไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนที่เรียกพระเจ้าว่าพระบิดาเป็นพระบุตร หากการนี้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้

พวกเจ้าจะไม่ได้กลายเป็นพระบุตรกันทั้งหมดทันทีที่พระเยซูได้ทรงสอนคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พวก

เจ้าหรือ? หากพวกเจ้ายังคงไม่เชื่อ เช่นนั้นแล้วจงบอกเรามา พระองค์ใดคือผู้ที่พวกเจ้าเรียกว่าพระบิดา?

หากเจ้ากำลังอ้างถึงพระเยซู เช่นนั้นแล้ว พระองค์ใดคือพระบิดาของพระเยซูสำหรับพวกเจ้ากันเล่า?

หลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับพระบิดาและพระบุตรนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว

แนวคิดนี้เหมาะสมเฉพาะกับหลายปีที่พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น ภายใต้อุปการแวดล้อมอื่นๆ

ทั้งหมดนั้น

สัมพันธภาพนั้นคือสัมพันธภาพระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเมื่อพวก

เจ้าเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา ไม่มีช่วงเวลาที่แนวคิดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้สามารถยืนอยู่ได้ มันคือการเข้าใจผิดที่แทบจะไม่ได้พบเห็นตลอดหลายยุค

และมันไม่มีอยู่จริง!

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

150. ในพันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์ ไม่มีการกล่าวถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีเพียงการกล่าวถึงพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวเท่านั้น คือพระยาห์เวห์ ที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล

พระองค์ได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่แตกต่างกันไปตามการเปลี่ยนแปลงของยุค แต่นี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าแต่ละพระนามอ้างอิงถึงองค์ที่แตกต่างกัน หากการนี้เป็นดั่งนั้น เช่นนั้นแล้ว จะไม่มีองค์ที่นับไม่ถ้วนในพระเจ้าหรือ? สิ่งที่ยืนยันไว้ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พระราชกิจช่วงระยะของพระเจ้าพระองค์เองสำหรับการเริ่มต้นในยุคธรรมบัญญัติ มันคือพระราชกิจของพระเจ้า และมันได้เป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และมันได้ยืนหยัดขึ้นตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชา

ไม่มีสักครั้งที่พระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่เสด็จมาเพื่อดำเนินพระราชกิจ และพระองค์ไม่เคยเผยพระวจนะว่าพระบุตรเสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ เมื่อกล่าวถึงเวลาของพระเยซู มีเพียงการกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้น มิใช่กล่าวว่าพระองค์เป็นพระบุตรผู้ซึ่งได้เสด็จมา

เพราะยุคทั้งหลายนั้นไม่เหมือนกันและพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำนั้นก็แตกต่างกันด้วย พระองค์จึงทรงจำเป็นต้องดำเนินพระราชกิจของพระองค์ภายในอาณาเขตที่แตกต่างกัน ในหนทางนี้ อัตลักษณ์ที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

มนุษย์เชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู แต่การนี้มีได้เป็นที่ยอมรับโดยแท้จริงจากพระเยซู ผู้ซึ่งได้ตรัสว่า “เราไม่เคยถูกแยกแยะออกเป็นพระบิดาและพระบุตร เราและพระบิดาในฟ้าสวรรค์เป็นหนึ่งเดียว พระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา เมื่อมนุษย์มองเห็นพระบุตร พวกเขา กำลังมองเห็นพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์” เมื่อมีการกล่าวถึงทั้งหมดนั้น ไม่ว่าจะเป็นพระบิดาหรือพระบุตร พวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียว มิได้ถูกแบ่งแยกออกเป็นองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกัน หาก

ทันทีที่มนุษย์พยายามที่จะอธิบาย เรื่องต่างๆ

ก็สลับซับซ้อนไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจน รวมถึงสัมพันธภาพระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ เมื่อมนุษย์กล่าวถึงองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกัน หาก

นี่มิใช่การทำให้พระเจ้าทรงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาหรือ?

มนุษย์ถึงขั้นจัดอันดับองค์ทั้งหลายให้เป็นองค์ที่หนึ่ง ที่สอง และที่สาม

ทั้งหมดเหล่านี้เป็นแต่เพียงการจินตนาการของมนุษย์เท่านั้น ไม่ควรค่าแก่การอ้างอิง และไม่เป็นความจริงโดยสิ้นเชิง! หากเจ้าถามเขาว่า “มีพระเจ้างีกองค์?” เขาก็คงจะกล่าวว่า

พระเจ้าคือตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว

หากเจ้าถามอีกครั้งว่า “พระองค์ใดคือพระบิดา?” เขาก็คงจะกล่าวว่า

“พระบิดาคือพระวิญญานของพระเจ้าในสวรรค์ พระองค์ทรงควบคุมทุกสิ่ง และทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์” “เช่นนั้นแล้วพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญานกระนั้นหรือ?” เขาก็จะกล่าวว่า “ใช่!” หากเจ้าถามเขาอีกว่า “พระองค์ใดคือพระบุตร?” เขาก็จะกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรอย่างแน่นอน “เช่นนั้นแล้ว เรื่องราวของพระเยซูคืออะไร? พระองค์เสด็จมาจากที่ไหน?” เขาก็จะกล่าวว่า “พระเยซูประสูติจากนางมารีย์โดยผ่านทางการตั้งครรภ์ของพระวิญญานบริสุทธิ์” เช่นนั้นแล้ว เนื้อแท้ของพระองค์มิใช่พระวิญญานด้วยหรือหรือ?

พระราชกิจของพระองค์มิใช่เป็นตัวแทนของพระวิญญานบริสุทธิ์เช่นกันหรือหรือ? พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาน และเนื้อแท้ของพระเยซูก็เป็นดั่งนั้นด้วยเช่นกัน บัดนี้ในยุคสุดท้าย ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าพระวิญญานนั่นเองที่ยังคงทรงพระราชกิจอยู่ พวกพระองค์จะทรงสามารถเป็นองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันได้อย่างไร?

มันมิใช่แค่เพียงพระวิญญานของพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระวิญญานจากมุมมองที่แตกต่างกันไปเท่านั้นหรือหรือ? เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงไม่มีความแตกต่างระหว่างองค์ทั้งหลาย พระเยซูได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระราชกิจของพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์อย่างแน่นอน

ในช่วงระยะแรกของพระราชกิจที่ดำเนินการโดยพระยาห์เวห์นั้น พระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ อีกทั้งมิได้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงไม่เคยมองเห็นการทรงปรากฏของพระองค์ ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงยิ่งใหญ่เพียงใดและสูงเพียงใด พระองค์ยังคงทรงเป็นพระวิญญาน พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งเป็นพระองค์แรกที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ กล่าวคือ พระองค์ทรงเป็นพระวิญญานของพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ตรัสกับมนุษย์จากท่ามกลางหมู่เมฆนั้น พระองค์ทรงเป็นเพียงพระวิญญาน ไม่มีผู้ใดได้เป็นประจักษ์พยานการทรงปรากฏของพระองค์ มีเพียงในยุคพระคุณเมื่อพระวิญญานของพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย เท่านั้น มนุษย์จึงได้มองเห็นพระฉายาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกในฐานะชายวิคนหนึ่ง

ความรู้สึทของพระยาห์เวห์นั้นไม่สามารถสำนึกรับรู้ได้ อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ นั่นคือ ได้ทรงสถิตในครรภ์โดยพระวิญญานของพระยาห์เวห์พระองค์เอง และพระเยซูยังทรงได้ประสูติมาเป็นรูปจำแลงของพระวิญญานของพระเจ้า

สิ่งที่มนุษย์ได้มองเห็นครั้งแรกคือพระวิญญานบริสุทธิ์ที่เสด็จลงมายังพระเยซูเหมือนนกพิราบ

นั่นมิใช่พระวิญญานของพระเยซูแต่เพียงพระองค์เดียว แต่เป็นพระวิญญานบริสุทธิ์ต่างหาก เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณของพระเยซูสามารถแยกออกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กระนั้นหรือ?

หากพระเยซูทรงเป็นพระเยซู พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว พวกพระองค์จะสามารถเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

พระราชกิจของมิอาจได้รับการดำเนินการได้หากเป็นเช่นนั้น พระวิญญาณภายในพระเยซู

พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ และพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ล้วนเป็นหนึ่งเดียว

พระวิญญาณนั้นสามารถเรียกได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณของพระเจ้า

พระวิญญาณที่เพิ่มกำลังขึ้นเจ็ดเท่า และพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสามารถดำเนินพระราชกิจได้มากมาย

พระองค์ทรงสามารถสร้างโลกและทำลายมันโดยการให้น้ำท่วมแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงสามารถไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงสามารถพิชิตและทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงได้

พระราชกิจนี้ล้วนได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง

และไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยองค์อื่นใดของพระเจ้าแทนพระองค์ได้

พระวิญญาณของพระองค์สามารถได้รับการเรียกขานโดยพระนามของพระยาห์เวห์และพระเยซู

รวมถึงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์

พระองค์ทรงสามารถกลายเป็นบุตรมนุษย์ได้ด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน

พระองค์สถิตอยู่สูงเหนือจักรวาลทั้งหลายและท่ามกลางฝูงชน

พระองค์ทรงเป็นองค์เจ้านายองค์เดียวแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก!

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงบัดนี้

พระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าพระองค์เอง

ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจในฟ้าสวรรค์หรือในเนื้อหนัง ทั้งหมดล้วนดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระองค์เอง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง ไม่ว่าในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก

ล้วนอยู่ในอุ้งพระหัตถ์อันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

และไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการแทนพระองค์ได้ ในฟ้าสวรรค์นั้น

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแต่ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกมนุษย์นั้น

พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังแต่ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่

ถึงแม้ว่าพระองค์อาจได้รับการเรียกขานโดยหลายแสนพระนาม พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นพระองค์เอง

และพระราชกิจทั้งหมดนั้นคือการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณของพระองค์

การไถ่วมลมนุษย์ทั้งปวงโดยผ่านทางตรึงกางเขนของพระองค์นั้นเป็นพระราชกิจโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และดังนั้นจึงเป็นการประกาศต่อชนชาติทั้งมวลและแผ่นดินทั้งมวลในระหว่างยุคสุดท้ายด้วยเช่นกัน ตลอดเวลานั้น พระเจ้าสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวและผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด องค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้นไม่มีอยู่จริง นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดนี้เกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก!

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

151. แม้กระนั้นบางคนอาจยังคงกล่าวว่า “พระบิดาทรงเป็นพระบิดา พระบุตรทรงเป็นพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในที่สุด พวกพระองค์จะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียว” เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่งเดียวอย่างไร?

พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

หากโดยเนื้อแท้ภายในแล้วพวกพระองค์ทรงเป็นสอง เช่นนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าพวกพระองค์จะเชื่อมเข้าด้วยกันอย่างไร

พวกพระองค์จะไม่ทรงยังคงเป็นสองพระภาคอยู่หรือ? เมื่อเจ้าพูดถึงการทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่ง นั่นมิใช่เป็นเพียงการเชื่อมสองพระภาคที่แยกต่างหากเพื่อทำให้รวมเป็นหนึ่งเดียวหรือ?

แต่พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสองพระภาคก่อนที่จะถูกทำให้รวมเป็นหนึ่งหรือ?

แต่ละพระวิญญาณทรงมีเนื้อแท้ที่แตกต่างกันชัดเจน

และสองพระวิญญาณไม่สามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้

พระวิญญาณมิใช่วัตถุที่เป็นรูปธรรมและไม่ทรงเป็นเหมือนกับสิ่งอื่นใดในโลกทางวัตถุ ตามที่มนุษย์มองเห็นนั้น

พระบิดาทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่ง พระบุตรอีกหนึ่ง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังอีกหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณทั้งสามผสมกันเหมือนกับน้ำสามแก้วมารวมอยู่ในแก้วเดียว

เช่นนั้นแล้วนั่นมิใช่สามประกอบเป็นหนึ่งหรือ? นี่เป็นคำอธิบายที่ผิดพลาดล้วนๆ!

นี่มิใช่การแบ่งแยกพระเจ้าหรือ? พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ทั้งหมดนั้นจะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งได้อย่างไร?

พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสามพระภาคที่แต่ละพระภาคทรงมีธรรมชาติที่แตกต่างกันหรือ?

ยังคงมีบรรดาผู้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้ามิได้ทรงระบุไว้อย่างเปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์หรือ?”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานยิ่ง—

การนี้ได้ถูกตรัสไว้โดยพระเจ้าพระองค์เองอย่างแน่นอน นั่นคือการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง

แต่เพียงจากมุมมองที่แตกต่างกัน

ที่เป็นมุมมองของพระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ที่ทรงเป็นพยานต่อการจู่เป็นมนุษย์ของพระองค์เอง

พระเยซูทรงเป็นการจู่เป็นมนุษย์ของพระองค์ มิใช่พระบุตรของพระองค์ในสวรรค์ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

พระวาทะของพระเยซูที่ว่า “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา”

บ่งบอกว่าพวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวมิใช่หรือ?

และนั่นมิใช่เป็นเพราะการจู่เป็นมนุษย์หรือที่พวกพระองค์ได้ถูกแยกออกจากฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก? ในความเป็นจริงแล้ว พวกพระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่งในไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

นั่นเป็นเพียงการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของยุคต่างๆ

ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจ และช่วงระยะที่แตกต่างกันของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ พระนามที่มนุษย์ใช้เรียกพระองค์จึงแตกต่างกันไปด้วย

เมื่อครั้งที่พระองค์เสด็จมาดำเนินพระราชกิจช่วงระยะแรกนั้น

พระองค์สามารถได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเลี้ยงดูชาวอิสราเอลเท่านั้น ในช่วงระยะที่สอง

พระเจ้าผู้ทรงจู่เป็นมนุษย์สามารถได้รับการเรียกขานว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์เท่านั้น แต่ ณ เวลานั้น

พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ทรงระบุแต่เพียงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าเท่านั้น

และมิได้ทรงกล่าวถึงการที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด

การนี้แค่ไม่เคยเกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงมีบุตรเพียงพระองค์เดียวได้อย่างไร? เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะมีได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วหรือ? เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นการจู่เป็นมนุษย์

พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า

และจากการนี้เองจึงเป็นที่มาของสัมพันธภาพระหว่างพระบิดาและพระบุตร

เป็นเพียงเพราะการแยกจากกันระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระเยซูได้ทรงอธิษฐานจากมุมมองของมนุษย์

ในเมื่อพระองค์ได้ทรงสวมใส่เนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเช่นนั้น

พระองค์จึงได้ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนังว่า “เปลือกนอกของเราเป็นเปลือกนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

เนื่องจากเราได้สวมเนื้อหนังในการมายังแผ่นดินโลกนี้ บัดนี้เราอยู่ห่างไกลแสนไกลจากฟ้าสวรรค์”

ด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์จึงทรงสามารถเพียงแค่อธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์เท่านั้น

นี่คือหน้าที่ของพระองค์

และนั่นคือหน้าที่ซึ่งพระวิญญาณซึ่งจู่มาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าทรงพึงมีอยู่กับพระองค์

มิอาจได้กล่าวว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะพระองค์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาจากมุมมองของม

นุษย์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า

แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่
เพราะพระองค์ทรงเป็นแต่เพียงการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ
และเนื้อแท้ของพระองค์ยังทรงเป็นพระวิญญาณอยู่

ตัดตอนมาจาก “ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ง. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยความจริงคือสิ่งใด

152. พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร
ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต

และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รับรู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า

หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู

และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์

เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ

โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์

นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั้นคือน้ำขุ่นซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่ง

หลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหาน้ำแห่งชีวิตมาไว้จะยังคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน

และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้าเพียงแต่พยายามยึดติดกับอดีต เพียงแต่พยายามเก็บรักษาสິงต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย

และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต่อต้านพระเจ้าตลอดเวลาหรือ?

ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ

ดังคลื่นที่ถาโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย

เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว

เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?

เจ้าจะสามารถแก้ต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?

และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?

และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?

สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถให้ได้เพียงแต่การปลอมใจชั่วคราว

ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น

และไม่ใช่ถ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม

ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาไตร่ตรองหรือ?

มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความถ้ำลึกต่างๆ ที่บรรจุอยู่ภายในหรือ?

เจ้าสามารถนำส่งตัวตัวเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของตัวเองได้หรือ?

หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถพาตัวเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?

เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ

เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

153. วจนะของเราคือความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เราคือการจัดหาของชีวิตสำหรับมนุษย์และเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์

ค่าและความหมายของวจนะของเราไม่ได้กำหนดพิจารณาจากการที่ว่า

วจนะเหล่านั้นเป็นที่ระลึกหรือยอมรับโดยมวลมนุษย์หรือไม่ แต่พิจารณาจากสาระสำคัญของวจนะเหล่านั้นเอง
ต่อให้ไม่มีบุคคลสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่สามารถรับวจนะของเราได้

คุณค่าของวจนะของเราและความช่วยเหลือของวจนะเหล่านั้นต่อมวลมนุษย์ก็ไม่อาจประเมินค่าได้ไม่เท่ากับมนุษย์
ยักคนใด ดังนั้น เมื่อเผชิญกับผู้คนจำนวนมากที่ปฏิเสธ เหยียดหยาม หรือเป็นกบฏต่อวจนะของเราอย่างถึงที่สุด
จุดยืนของเราเป็นเพียงเช่นนี้เท่านั้นคือ

ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นพยานของเราและแสดงให้เห็นว่าวจนะของเราเป็นความจริง
เป็นหนทาง และเป็นชีวิต ปล่อยให้เวลาและข้อเท็จจริงทั้งหลายแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่เราได้พูดนั้นถูก
แสดงให้เห็นว่ามันคือสิ่งซึ่งมนุษย์ควรได้รับการจัดให้มี และยิ่งไปกว่านั้นคือ สิ่งซึ่งมนุษย์ควรยอมรับ
เราจะยอมให้ทุกคนที่ติดตามเรารู้ข้อเท็จจริงนี้ว่า พวกที่ไม่สามารถยอมรับวจนะของเราได้อย่างครบถ้วน
พวกที่ไม่สามารถนำวจนะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พวกที่ไม่สามารถค้นหาจุดประสงค์ในวจนะของเราได้
และพวกที่ไม่สามารถได้รับความรอดเพราะวจนะของเรา
คือพวกที่ได้ถูกกล่าวโทษโดยวจนะของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้สูญเสียความรอดของเรา
และไม่เรียวของเราจะไม่มีวันห่างจากพวกเขาเลย

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

154. พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิต และความจริง

และพระชนม์ชีพของพระองค์และความจริงก็ดำรงอยู่ร่วมกัน

พวกที่ไม่สามารถได้รับความจริงจะไม่มีทางได้รับชีวิต หากปราศจากการทรงนำ การสนับสนุน และการจัดเตรียมความจริง เจ้าของจะได้รับเพียงตัวอักษร คำสอน และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ความตายเท่านั้น พระชนม์ชีพของพระเจ้าเป็นปัจจุบันตลอดกาล และความจริงและพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นดำรงอยู่ร่วมกัน หากเจ้าไม่สามารถค้นพบแหล่งกำเนิดความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยงของชีวิต หากเจ้าไม่สามารถได้รับการจัดเตรียมชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความจริงอย่างแน่นอน และดังนั้น นอกเหนือจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดต่างๆ แล้ว ร่างกายทั้งร่างของเจ้าจะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากเนื้อหนังของเจ้า—เนื้อหนังที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าของเจ้า จงรู้ไว้ว่าคำพูดในหนังสือนี้ไม่นับว่าเป็นชีวิต บรรดาบันทึกประวัติศาสตร์ไม่สามารถได้รับเกียรติประหนึ่งเป็นความจริงได้ และกฎระเบียบต่างๆ ในอดีตไม่สามารถใช้เป็นการเล่าเรื่องราวของพระวาระที่ตรัสโดยพระเจ้าในปัจจุบัน มีเพียงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์เท่านั้นที่คือความจริง ชีวิต น้ำพระทัยของพระเจ้า และวิถีปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

155. ความจริงเป็นคำสุภาษิตของชีวิตที่เป็นจริงมากที่สุด และเป็นภาษิตซึ่งสูงส่งที่สุดในบรรดาภาษิตเช่นนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง เพราะว่ามันเป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงกำหนดต่อมนุษย์ และเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ มันจึงถูกเรียกว่า “ภาษิตแห่งชีวิต” มันไม่ใช่ภาษิตที่ถูกสรุปย่อจากบางสิ่ง และมันไม่ใช่คำคมอันโด่งดังจากบุคคลสำคัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเป็นถ้อยคำรัสถึงมวลมนุษย์จากองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง มันไม่ใช่คำพูดบางคำที่มนุษย์สรุปขึ้นมา แต่เป็นพระชนม์ชีพประจำพระองค์ของพระเจ้า และดังนั้นมันจึงถูกเรียกว่า “ที่สุดแห่งภาษิตชีวิตทั้งปวง”

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

156. ความจริงนั้นมาจากโลกของมนุษย์ กระนั้นความจริงท่ามกลางมนุษย์ก็ถูกส่งต่อโดยพระคริสต์ นั่นมีจุดกำเนิดจากพระคริสต์ กล่าวคือ จากพระเจ้าพระองค์เอง และนี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้ กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงจัดเตรียมความจริงเท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อตัดสินพระทัยว่ามนุษย์จะประสบความสำเร็จในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขาหรือ

อไม ด้วยเหตุนี้ที่ตามมาก็คือว่า

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงทั้งหมดล้วนเป็นผลจากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงของมนุษย์ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องอันใดกับพระคริสต์

แต่กลับกำหนดพิจารณาโดยการไล่ตามเสาะหาของเขา

บั้นปลายของมนุษย์และความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาไม่สามารถงอมบนพระเศียรของพระเจ้าได้

เพื่อที่พระเจ้าพระองค์เองจะได้ทรงถูกทำให้แบกรับสิ่งนั้นไว้ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องสำหรับพระเจ้าพระองค์เอง

แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่ซึ่งสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติ

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

157. ความจริงไม่มีสูตรตายตัว อีกทั้งไม่ได้เป็นกฎ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย—ความจริงคือชีวิตด้วยตัวของมันเอง

ความจริงคือสิ่งที่มีชีวิต และความจริงคือกฎที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างต้องปฏิบัติตามในชีวิต

และกฎที่มนุษย์ต้องมีในชีวิต

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องเข้าใจโดยผ่านทางประสบการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

เจ้าไม่อาจแยกจากพระวาทะของพระเจ้าหรือความจริงได้ไม่ว่าเจ้าได้มาถึงช่วงระยะใดในประสบการณ์ของเจ้าก็ตาม

และสิ่งที่เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดต่าง

ได้รับการแสดงออกในพระวาทะของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับความจริงอย่างแยกจากกันไม่ได้

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือความจริงโดยตัวมันเอง

ความจริงคือการสำแดงที่เป็นของแท้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ความจริงทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นรูปธรรม

และความจริงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ความจริงบอกเจ้าอย่างตรงไปตรงมามากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงโปรดสิ่งใด พระองค์ไม่ทรงโปรดสิ่งใด

พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้เจ้าทำสิ่งใด และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้เจ้าทำสิ่งใด

พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนใด และพระองค์ทรงปิตินดีในผู้คนใด

เบื้องหลังความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกนั้น ผู้คนสามารถมองเห็นความherrhadi ความกริ้ว ความโทมนัส

และความสุขของพระองค์ เช่นเดียวกับเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน

พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

158. ไม่ว่าพระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้านั้นเรียบง่ายหรือลุ่มลึกในการปรากฏภายนอก พระวณะก็ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงอันจะขาดเสียไม่ได้สำหรับมนุษย์นั้น เมื่อเขาเข้าสู่ชีวิต พระวณะคือน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตซึ่งทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตรอดได้ทั้งในจิตวิญญาณและเนื้อหนัง พระวณะจัดเตรียมสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่

หลักธรรมและหลักความเชื่อในทางศาสนาสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา เส้นทาง เป้าหมาย และทิศทางที่เขาจะต้องอาศัยผ่านไประหว่างที่จะได้รับความรอด

ความจริงทุกอย่างซึ่งเขาควรมีในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับวิธีที่มนุษย์เชื่อฟังและนมัสการพระเจ้า

พระวณะเป็นเครื่องรับประกันที่ทำให้มั่นใจได้ถึงการอยู่รอดของมนุษย์

พระวณะคือขนมปังประจำวันของมนุษย์

และพระวณะยังเป็นสิ่งรองรับอันมั่นคงซึ่งทำให้มนุษย์สามารถเข้มแข็งและยืนหยัดได้เช่นกัน

พระวณะนั้นมั่งคั่งไปด้วยความเป็นจริงของความจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติเนื่องจากมนุษยชาติที่ถูกสร้างขึ้นดำเนินชีวิตไปตามพระวณะมั่งคั่งไปด้วยความจริงที่มนุษยชาติซึ่งทรงสร้างใช้ในการหลุดเป็นอิสระ จากความเสื่อมทรามและแคล้วคลาดจากกับดักของชาตาน มั่งคั่งไปด้วยการสอน การเตือนสติ การหนุนใจโดยไม่เห็นแก่เหนื่อย และการบรรเทาทุกข์ซึ่งพระผู้สร้างทรงมอบให้มนุษยชาติที่ทรงสร้างขึ้นมา

พระวณะคือดวงประทีปซึ่งชี้นำและให้ความรู้แจ้งแก่พวกมนุษย์เพื่อให้เข้าใจทุกสิ่งที่เป็นบวก

เป็นเครื่องรับประกันซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่าเหล่ามนุษย์จะดำเนินชีวิตไปตามและมาามีทุกสิ่งซึ่งชอบธรรมและดีงาม

เป็นเกณฑ์ซึ่งใช้ในการวัดผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหมด

และยังเป็นเครื่องหมายการนำทางซึ่งนำพาพวกมนุษย์ไปสู่ความรอดและเส้นทางแห่งความสว่างเช่นกัน

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

159.

พระวณะของพระเจ้าไม่สามารถทำให้มองเห็นเป็นคำพูดของมนุษย์ได้และยัง也不可能ทำให้คำพูดของมนุษย์กลายเป็นพระวณะของพระเจ้าได้

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ ในที่นี้มีความแตกต่างที่เป็นสาระสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง บางทีหลังจากอ่านวณะเหล่านี้

เจ้าไม่ยอมรับว่าเหล่านี้คือพระวณะของพระเจ้า แต่เป็นเพียงความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับมา ในกรณีนั้น

เจ้าถูกความไม่รู้เท่าทันทำให้ตาบอด

พระวณะของพระเจ้าจะสามารถเป็นเหมือนกับความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้มาได้อย่างไรกัน?

พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เปิดฉากยุคใหม่ นำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง เปิดเผยข้อล้าลึกทั้งหลาย

และแสดงให้เห็นนัยที่เห็นทิศทางที่เขาต้องไปในยุคใหม่

ความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับนั้นเป็นเพียงคำแนะนำเรียบง่ายเพื่อการปฏิบัติหรือเพื่อความรู้เท่านั้น

มันไม่สามารถนำมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่ยุคใหม่หรือเปิดเผยข้อล้าลึกของพระเจ้าพระองค์เอง

เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ก็คือมนุษย์

พระเจ้าทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้าและมนุษย์มีแก่นแท้ของมนุษย์

หากมนุษย์มีทรรศนะว่าพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้เป็นการให้ความรู้แจ้งที่เรียบง่ายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

รับเอาคำพูดของบรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวณะมาเป็นพระวณะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองแล้วไซร้

นั่นย่อมจะเป็นความผิดพลาดของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

160. ความจริงก็คือชีวิตของพระเจ้าพระองค์เอง ความจริงเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์

แก่นแท้ของพระองค์ และทุกสิ่งทุกอย่างในพระองค์ หากเจ้ากล่าวว่

การมีประสบการณ์เพียงเล็กน้อยหมายถึงการครองความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมสามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างนั้นหรือ?

เจ้าอาจมีประสบการณ์หรือความสว่างที่เกี่ยวข้องกับด้านหรือแง่มุมเฉพาะบางอย่างของความจริงหนึ่งอยู่บ้าง

แต่เจ้าไม่สามารถใช้ประสบการณ์หรือความสว่างนั้นจัดหาให้กับผู้อื่นได้ตลอดกาล

ดังนั้นความสว่างที่เจ้าได้รับจึงไม่ใช่ความจริง มันเป็นแค่จุดเฉพาะหนึ่งที่ผู้คนสามารถไปถึงได้เท่านั้นเอง

มันก็แค่เป็นประสบการณ์อันถูกต้องเหมาะสมและความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสมซึ่งบุคคลหนึ่งควรครอง นั่นคือ

ประสบการณ์และความรู้ตามจริงบางอย่างเกี่ยวกับความจริง ความสว่างนี้ ความรู้แจ้ง

และความเข้าใจเชิงประสบการณ์ไม่มีวันสามารถใช้แทนความจริงได้

ต่อให้ผู้คนทั้งหมดได้รับประสบการณ์กับความจริงนี้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

และนำความเข้าใจเชิงประสบการณ์ทั้งปวงของพวกเขามาลงขันกัน

นั่นก็ยังคงจะไม่มีความสามารถที่จะมาแทนที่ความจริงหนึ่งเดียวนั้น ได้อยู่ดี ดังที่ได้ถูกกล่าวไว้ในอดีตว่า

“เราจึงสรุปการนี้ทั้งหมดด้วยคติพจน์สำหรับพิภพมนุษย์ว่า ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่รักเรา”

นี่คือถ้อยแถลงหนึ่งของความจริง มันคือแก่นแท้ที่แท้จริงของชีวิต นี่คือนิสัยทั้งหลายซึ่งลุ่มลึกที่สุด

นี่คือการแสดงออกของพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าสามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ได้เรื่อยไป

และหากเจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสามปี เจ้าก็จะมี ความเข้าใจผิวเผินเกี่ยวกับสิ่งนี้

หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาเจ็ดหรือแปดปี เจ้าก็จะยิ่งได้รับความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งนี้—

แต่ความเข้าใจอันใดก็ตามที่เจ้าได้รับจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะใช้แทนถ้อยแถลงหนึ่งเดียวนั้นของความจริง

ได้ อีกบุคคลหนึ่งอาจจะได้รับความเข้าใจน้อยนิดภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสองปี

แล้วจากนั้นก็ได้รับความเข้าใจที่ลุ่มลึกขึ้นสักเล็กน้อยหลังจากได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้เป็นเวลาสิบปี และแล้วก็ได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นไปข้างมากหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ชั่วชีวิต—
แต่หากเจอกับอีกบุคคลหนึ่งผ산ความเข้าใจอันใดที่เจ้าทั้งคู่ได้รับมาเข้าด้วยกัน ต่อให้ถึงตอนนั้นแล้ว—
ไม่สำคัญว่าเจ้าทั้งคู่ครองความเข้าใจมากเพียงใด ประสบการณ์มากเพียงใด
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกมากมายเพียงใด ความสว่างมากเพียงใด หรือตัวอย่างมากมายเพียงใด—
ทั้งหมดนั้นยังคงไม่สามารถใช้แทนถ้อยแถลงหนึ่งเดียวนั้นของความจริงได้ยู่ดี
เราตั้งใจให้สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรคือ? เราหมายความว่า ชีวิตของมนุษย์จะเป็นชีวิตของมนุษย์เสมอ
และไม่สำคัญว่าความเข้าใจของเจ้ามากเท่าไรที่อาจจะสอดคล้องกับความจริง
สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า และกับข้อพึงประสงค์ของพระองค์
มันก็จะไม่มีวันที่จะมีความสามารถในการเป็นสิ่งที่ใช้แทนความจริงได้ การกล่าวว่า
ผู้คนได้รับความจริงแล้วหมายความว่า พวกเขาครองความเป็นจริงอยู่บ้าง
ว่าพวกเขาได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับความจริง
ว่าพวกเขาได้บรรลุการเข้าสู่ซึ่งเป็นจริงบางอย่างกับพระวณะของพระเจ้า
ว่าพวกเขาได้มีประสบการณ์ที่เป็นจริงบางอย่างกับพระวณะของพระเจ้า
และว่าพวกเขาอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา
แค่ถ้อยแถลงหนึ่งเดียวจากพระเจ้ก็มากพอแล้วสำหรับบุคคลหนึ่งที่จะได้รับประสบการณ์ไปชั่วทั้งชีวิตหนึ่ง
ต่อให้ผู้คนต้องได้รับประสบการณ์กับถ้อยแถลงนี้เป็นเวลาหลายชั่วชีวิตหรือแม้กระทั่งหลายพันปี
พวกเขาก็ยังคงจะไม่สามารถที่จะได้รับประสบการณ์กับความจริงเพียงแค่หนึ่งเดียวอย่างทั่วถึงและครบ
บริบูรณ์ได้ หากผู้คนเพียงได้เข้าใจพระวณะอันผิผินไม่ก็คำ กระนั้นพวกเขาก็ยังกล่าวอ้างว่าได้รับความจริงแล้ว
นั่นจะไม่ใช่ความเหลวไหลแบบถึงที่สุดและครบบริบูรณ์หรือ?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตามความเป็นจริงแล้วความจริงคือสิ่งใด?” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

161. เมื่อผู้คนเข้าใจความจริง และดำรงชีวิตอยู่กับความจริงดังเป็นชีวิตของพวกเขา
การนี้อ้างอิงถึงชีวิตแบบใดหรือ?
นี่อ้างอิงถึงความสามารถของพวกเขาในการที่จะใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นพื้นฐานของวิธีที่พวกเขาดำรงชีวิต
นั่นหมายถึง พวกเขามีความรู้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
และมีความเข้าใจจริงแท้ประการหนึ่งเกี่ยวกับความจริง เมื่อผู้คนครองชีวิตใหม่นี้ภายในตัวพวกเขา
หนทางที่พวกเขาดำรงชีวิตย่อมถูกก่อตั้งขึ้นบนรากฐานแห่งพระวณะความจริงของพระเจ้า
และพวกเขาก็กำลังดำรงชีวิตอยู่ในอาณาจักรแห่งความจริง
ชีวิตของผู้คนนั้นสำคัญอยู่ตรงที่การมารู้จักและได้รับประสบการณ์กับความจริง

และมีการนี้เป็นรากฐานของชีวิต ไม่เกินเลยไปกว่าวงเขตนั่น

นี่เองคือชีวิตที่กำลังถูกอ้างอิงถึงเมื่อพูดถึงการได้รับความจริงชีวิต

สำหรับการที่เจ้าดำรงชีวิตด้วยการมีความจริงเป็นดังชีวิตเจ้านั้น ไม่ใช่กรณีที่ชีวิตแห่งความจริงอยู่ข้างในตัวเจ้า
อีกทั้งยังไม่ใช่กรณีที่ว่า หากเจ้าครองความจริงเป็นดังชีวิตของเจ้า เจ้าย่อมกลายเป็นความจริง

และชีวิตภายในของเจ้ากลายเป็นชีวิตแห่งความจริง นับประสาอะไรที่จะสามารถพูดได้ว่า เจ้าคือความจริงชีวิต
ในท้ายที่สุดแล้ว ชีวิตของเจ้าก็ยังคงเป็นชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง นั่นก็แล้ว

มนุษย์คนหนึ่งสามารถดำรงชีวิตไปได้โดยพระวณะของพระเจ้า ครองความรู้เกี่ยวกับความจริง

และเข้าใจความจริงจนถึงระดับเบื้องต้นเบื้องหลัง ความเข้าใจนี้ไม่สามารถถูกพรากไปจากเจ้าได้

เจ้าได้รับประสบการณ์และเข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างครบถ้วน โดยรู้สึกว่สิ่งเหล่านี้ช่างดีงามและล้ำค่า

และเจ้าก็มายอมรับสิ่งเหล่านี้เป็นดังพื้นฐานของชีวิตเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าดำรงชีวิตอยู่ในการพึ่งพาสิ่งเหล่านี้

และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้ กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว นี่เองคือชีวิตของเจ้า นั่นก็คือ

ชีวิตของเจ้าบรรจุเพียงสิ่งเหล่านี้เท่านั้น—ความเข้าใจ ประสบการณ์

และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความจริง—และไม่สำคัญว่าเจ้าทำสิ่งใด

เจ้าก็จะใช้สิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานของหนทางในการดำรงชีวิตของเจ้า

และเจ้าจะไม่ไปเกินกว่าวงเขตนี้อีกหรือผ่านเขตแดนเหล่านี้ไป นี่เองคือจำพวกของชีวิตที่เจ้ามีโดยแน่นแฟ้น

วัตถุประสงคสูงสุดแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น ก็เพื่อให้ผู้คนมีชีวิตประเภทนี้เอง

ไม่สำคัญว่าผู้คนเข้าใจความจริงดีเพียงใด แก่นแท้ของพวกเขาก็ยังคงเป็นแก่นแท้ของมนุษยชาติ

และไม่อาจเปรียบเทียบได้กับแก่นแท้ของพระเจ้าแต่อย่างใดเลย

เนื่องเพราะประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับความจริงนั้นกำลังดำเนินไป

จึงเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะใช้ชีวิตไปตามความจริงโดยครบบริบูรณ์

พวกเขาเพียงสามารถใช้ชีวิตไปตามเศษเสี้ยวอันจำกัดสุดขีดของความจริงที่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์เท่านั้น
เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะสามารถแปรไปเป็นพระเจ้าได้เช่นไรเล่า?...หากเจ้ามีประสบการณ์นิคหน้อยกับพระวณะของพระเจ้า
าและกำลังดำรงชีวิตไปตามความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับความจริง เช่นนั้นแล้ว

พระวณะของพระเจ้าย่อมกลายเป็นชีวิตของเจ้า อย่างไรก็ตามก็ดี เจ้าก็ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่า

ความจริงเป็นชีวิตของเจ้า หรือว่าสิ่งที่เจ้ากำลังแสดงออกนั้นเป็นความจริง หากเช่นนี้คือข้อคิดเห็นของเจ้า

เช่นนั้นเจ้าก็ผิดเสียแล้ว หากเจ้ามีประสบการณ์กับแง่มุมหนึ่งของความจริงอยู่บ้าง

สิ่งนี้สามารถเป็นตัวแทนของความจริงด้วยตัวมันเองได้หรือไม่? มันไม่สามารถเป็นได้โดยสิ้นเชิง

เจ้าสามารถอธิบายความจริงได้อย่างทั่วถึงหรือไม่? เจ้าสามารถค้นพบพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และแก่นแท้ของพระองค์จากความจริงได้หรือไม่? เจ้าไม่สามารถ
ทุกคนมีประสบการณ์กับเพียงหนึ่งแง่มุมและวงเขตของความจริงเท่านั้น
เจ้าไม่สามารถไปสัมผัสทุกแง่มุมนับหมื่นแสนของความจริงได้โดยการได้รับประสบการณ์กับความจริงภายใน
เขตอันจำกัดของเจ้า ผู้คนสามารถใช้ชีวิตตามความหมายดั้งเดิมของความจริงได้หรือไม่?
ประสบการณ์เล็กๆ ของเจ้านับรวมได้เป็นจำนวนมากเพียงใด? ทราบดีสักหนึ่งเม็ดบนชายหาด
น้ำหยดเดียวเพียงลำพังในมหาสมุทร เพราะฉะนั้น ไม่สำคัญว่า
ความรู้้นั้นและความรู้สึกเหล่านั้นที่เจ้าได้รับจากประสบการณ์ของเจ้าอาจจะล้ำค่าเพียงใด
พวกมันก็ยังไม่สามารถนับเป็นความจริงได้อยู่ดี

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตามความเป็นจริงแล้วความจริงคือสิ่งใด?” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

162. พระเจ้าพระองค์เองทรงครองความจริง และพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความจริง
ทุกสิ่งด้านบวกและทุกความจริงมาจากพระเจ้า
พระองค์ทรงสามารถตัดสินเกี่ยวกับความถูกและความผิดของทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์
พระองค์ทรงสามารถตัดสินสรรพสิ่งที่ได้เกิดขึ้น สรรพสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้
และสรรพสิ่งในอนาคตที่มนุษย์ยังไม่รู้
พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาเพียงองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถตัดสินความถูกและความผิดของทุกสรรพสิ่ง
และนี่หมายความว่าความถูกและความผิดของทุกสรรพสิ่งสามารถได้รับการพิพากษาโดยพระองค์เท่านั้น
พระองค์ทรงทราบกฎเกณฑ์ของทุกสรรพสิ่ง นี่คือรูปจำแลงของความจริง
ซึ่งหมายความว่าพระองค์เองทรงครองแก่นแท้ของความจริง
หากมนุษย์ได้เข้าใจความจริงและได้สัมผัสกับความเพียบพร้อมแล้วไซ้
เขาจะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับรูปจำแลงของความจริงเล่า? เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เขาย่อมมีคุณพินิจที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในขณะนี้และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงพึงปร
ะสงค์ และเขาย่อมมีหนทางที่ถูกต้องแม่นยำที่จะปฏิบัติ มนุษย์ย่อมเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและรู้ถูกต้องด้วย
ถึงกระนั้นก็มีบางสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจเข้าถึงได้
สิ่งทั้งหลายที่เขาสามารถรู้เฉพาะหลังจากที่พระเจ้าตรัสบอกเขาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น—
มนุษย์สามารถรู้สิ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก สิ่งที่พระเจ้ายังไม่ตรัสบอกเขาได้หรือไม่? (เขาไม่สามารถ)
มนุษย์ไม่อาจให้คำทำนายได้ ที่มากกว่านั้นก็คือ ต่อให้มนุษย์ได้มาซึ่งความจริงจากพระเจ้า
และมีความเป็นจริงความจริงและรู้แก่นแท้ของความจริงมากมาย
และมีความสามารถที่จะแยกแยะถูกผิดได้แล้วไซ้
เขาจะมีความสามารถที่จะควบคุมและปกครองทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่? (ไม่) นั่นคือความแตกต่าง

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถเพียงได้มาซึ่งความจริงจากแหล่งกำเนิดของความจริงหรือไม่เท่านั้น พวกเขาสามารถได้มาซึ่งความจริงจากมนุษย์หรือไม่? มนุษย์สามารถจัดหาความจริงหรือไม่? มนุษย์สามารถจัดเตรียมเพื่อมนุษย์หรือไม่? มนุษย์ไม่สามารถ และนั่นคือความแตกต่าง เจ้าสามารถเพียงรับไว้ ไม่ใช่จัดเตรียม—เจ้าสามารถได้รับการเรียกว่ารูปจำแลงของความจริงหรือไม่? สิ่งใดคือแก่นแท้แห่งรูปจำแลงของความจริงกันแน่? มันคือแหล่งกำเนิดที่จัดเตรียมความจริง แหล่งกำเนิดของการกำกับดูแลและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง และเป็นมาตรฐานกับกฎเกณฑ์ที่ใช้พิพากษาทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์อีกด้วย นี่คือรูปจำแลงของความจริง

ตัดตอนมาจาก “พวกเขาจะให้ผู้อื่นเชื่อฟังเฉพาะพวกเขาเท่านั้น ไม่ใช่ความจริงหรือพระเจ้า (3)” ใน
การเปิดโปงธรรมชาติและแก่นแท้ของศัตรูของพระคริสต์

163. ความจริงคือความเป็นจริงของสรรพสิ่งที่เป็นบวกทั้งหมด
อาจเป็นชีวิตของมนุษย์และทิศทางที่เขาเดินทางไป
สามารถนำทางให้คนเราปลดปล่อยอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเขา มายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
กลายเป็นคนที่เชื่อฟังพระเจ้าและสิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอ
คนที่พระเจ้าทรงรักและที่มารับรองกับความโปรดปรานของพระองค์ ด้วยเหตุแห่งความล้ำค่าของสิ่งนั้น
คนเราควรมีท่าทีและมุมมองอย่างไรในการคำนึงถึงพระวามะของพระเจ้าและความจริง? มันชัดเจนทีเดียว
กล่าวคือ สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าและมีหัวใจแห่งความเคารพต่อพระองค์อย่างแท้จริง
พระวามะของพระองค์คือโลหิตแห่งชีวิตของพวกเขา มนุษย์ควรถนอมความล้ำค่าของพระวามะของพระเจ้า
และกินและดื่มพระวามะเหล่านั้น และชื่นชมพระวามะเหล่านั้น และยอมรับพระวามะเหล่านั้นเป็นชีวิตของเขา
เป็นทิศทางที่เขาเดินทางไป เป็นความช่วยเหลือและการจัดเตรียมที่พร้อมพรักของเขา มนุษย์ควรดำรงชีวิต
ปฏิบัติ และผ่านประสบการณ์ โดยสอดคล้องกับถ้อยแถลงและข้อพึงประสงค์ของความจริง
และนบนอบต่อข้อเรียกร้องที่ความจริงมีต่อเขา
ต่อถ้อยแถลงและข้อพึงประสงค์แต่ละข้อที่ความจริงมอบให้กับเขา แทนที่จะให้ความจริงอยู่ภายใต้การศึกษา
การวิเคราะห์ การคาดการณ์ และความสงสัย ในเมื่อความจริงคือความช่วยเหลือที่พร้อมพรักของมนุษย์
การจัดเตรียมที่พร้อมพรักของเขา และสามารถเป็นชีวิตของเขาได้
มนุษย์จึงควรปฏิบัติต่อความจริงในฐานะสิ่งล้ำค่าที่สุด เพราะเขาต้องพึ่งพาความจริงเพื่อดำรงชีวิต
เพื่อมาส่องข้อเรียกร้องของพระเจ้า ยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่ว
และเพื่อพบเจอเส้นทางที่จะใช้เพื่อการปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเขา
โดยจับความเข้าใจหลักการแห่งการปฏิบัติและสัมฤทธิ์การนบนอบต่อพระเจ้า

มนุษย์ยังต้องพึ่งพาความจริงเพื่อปลดปล่อยอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเขาอีกด้วย
เพื่อกลายเป็นคนที่ได้รับการช่วยให้รอดและสิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอ

ตัดตอนมาจาก “พวกเขารังเกียจความจริง ล่วงละเมิดหลักธรรมอย่างโจ่งแจ้ง
และไม่คำนึงถึงการจัดการเตรียมการของพระนิเวศของพระเจ้า (7)” ใน
การเปิดโปงธรรมชาติและแก่นแท้ของศัตรูของพระคริสต์

164. ในการแสดงออกซึ่งความจริงของพระองค์ พระเจ้าทรงแสดงออกซึ่งพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์
การแสดงออกของพระองค์เกี่ยวกับความจริงไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนบทสรุปของมวลมนุษย์เกี่ยวกับสิ่งหลากหลาย
ที่เป็นบวกและถ้อยแถลงทั้งหลายที่มวลมนุษย์ระลึกไว้ พระวาทะของพระเจ้าคือพระวาทะของพระเจ้า
พระวาทะของพระเจ้าคือความจริง พระวาทะคือรากฐานและธรรมเนียมปฏิบัติที่มวลมนุษย์ควรใช้ในการดำรงอยู่
และสิ่งเหล่านั้นที่เรียกว่าหลักความเชื่อซึ่งถือกำเนิดพร้อมกับมนุษย์ก็ถูกพระเจ้าตรัสกล่าวโทษ
สิ่งเหล่านั้นไม่ได้รับความเห็นชอบจากพระองค์
และนับประสาอะไรที่จะเป็นต้นกำเนิดหรือพื้นฐานแห่งถ้อยคำรัสของพระองค์
พระเจ้าทรงแสดงออกซึ่งพระอุปนิสัยของพระองค์และแก่นแท้ของพระองค์โดยผ่านทางพระวาทะของพระองค์
พระวาทะทั้งหมดที่การแสดงออกของพระเจ้าได้ทำให้เกิดขึ้นคือความจริง
เพราะพระองค์ทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้า และพระองค์คือความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นบวกทั้งปวง
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวาทะของพระเจ้าคือความจริงไม่เคยแปรเปลี่ยน
ไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้จัดวางพระวาทะหรือนิยามพระวาทะเช่นไร
หรือมีทรศนะต่อพระวาทะหรือเข้าใจพระวาทะเช่นไร
ไม่สำคัญว่าพระวาทะของพระเจ้าได้ถูกกล่าวมากมายเพียงใด
และไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามใจบาปนี้กล่าวโทษพระวาทะมากมายเพียงใด
ถึงขั้นที่จะไม่เผยแพร่พระวาทะ
และแม้แต่ถึงจุดที่พระวาทะพบกับการเหยียดหยามของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม—
แม้แต่ในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ก็ยังคงมีข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ กล่าวคือ
สิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมและธรรมเนียมประเพณีที่มวลมนุษย์ให้คุณค่า แม้เมื่อคำนึงถึงเหตุผลตามที่แจ้งไว้ข้างต้น
ก็ไม่อาจกลายเป็นสิ่งที่เป็นบวก และไม่อาจกลายเป็นความจริง การนี้ไม่อาจแปรเปลี่ยนได้
วัฒนธรรมทางด้านธรรมเนียมประเพณีและหนทางแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์นั้นจะไม่กลายเป็นความจริง
เนื่องแต่การเปลี่ยนแปลงหรือเส้นทางของกาลเวลา
และพระวาทะของพระเจ้าก็จะไม่กลายเป็นคำพูดของมนุษย์เนื่องแต่การกล่าวโทษหรือความหลงลืมของมวลมนุษย์
เช่นกัน แก่นแท่นี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความจริงย่อมเป็นความจริงเสมอ มีข้อเท็จจริงอันใดในเรื่องนี้?

ภานิตเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งถูกสรุปความโดยมวลมนุษย์ล้วนถือกำเนิดในชาตาน—
เป็นจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ ถึงขั้นเกิดขึ้นจากความเลื่อมใสของมนุษย์
และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็บบวกละ ในอีกด้านหนึ่ง
พระวณะของพระเจ้าเป็นการแสดงออกของแก่นแท้และสถานภาพของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งพระวณะเหล่านี้เพื่อเหตุผลอันใดหรือ? เหตุใดเราจึงกล่าวว่าพระวณะคือความจริง?
เหตุผลก็คือว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือธรรมชาติ หลักธรรม รากเหง้า แก่นแท้ ความเป็นจริง
และความลึกลับทั้งปวงของทุกสรรพสิ่ง และสิ่งเหล่านี้ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
และพระเจ้าทรงทราบหลักธรรม ความเป็นจริง ข้อเท็จจริง และความลึกลับทั้งปวงเพียงองค์เดียว
พระองค์ทรงทราบอย่างแท้จริงถึงต้นกำเนิดของสิ่งเหล่านี้และสิ่งที่เป็นรากเหง้าของสิ่งเหล่านี้ เพราะฉะนั้น
เฉพาะนิยามของทุกสรรพสิ่งที่ได้รับการกล่าวถึงในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำที่สุด
และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายสำหรับมวลมนุษย์ภายในพระวณะของพระเจ้า
คือมาตรฐานเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์—เกณฑ์กำหนดเดียวเท่านั้นที่มวลมนุษย์ควรใช้ในการดำรงอยู่

ตัดตอนมาจาก

“พวกเขาทำหน้าที่ของพวกเขาเพียงเพื่อจะทำให้ตัวพวกเขาเองมีชื่อเสียงและบ่อนให้กับผลประโยชน์และความทะเยอทะยานของ
พวกเขาเอง พวกเขาไม่เคยพิจารณาผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า
และถึงขั้นขายผลประโยชน์เหล่านั้นออกจนหมดเพื่อแลกกับสง่าราศีส่วนบุคคล (1)” ใน
การเปิดโปงธรรมชาติและแก่นแท้ของศัตรูของพระคริสต์

3. พระวณะว่าด้วยการเป็นคำพยานต่อการทรงปรากฏและพระราชกิจของพระเจ้า

165. คำสรรเสริญได้มาสู่ศิโยน และสถานที่ประทับของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้น
พระนามบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ซึ่งได้รับการถวายสาธุการโดยบรรดาผู้คนทั้งปวงแพร่ไปทั่ว โอ
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระเศียรแห่งจักรวาล พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—
พระองค์ทรงเป็นองค์ตะวันอันทรงแสงที่ขึ้นบนภูเขาศิโยน
ซึ่งตั้งตระหง่านเหนือจักรวาลทั้งมวลด้วยพระบารมีและความโอ้อำตะการ...

ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกข้าพระองค์ร้องเรียกไปยังพระองค์ด้วยความยินดีปรีดา
พวกข้าพระองค์เดินร่าและขับร้อง พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของพวกข้าพระองค์อย่างแท้จริง
ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล!

พระองค์ได้ทรงจัดกลุ่มของผู้ชนะขึ้นและทำให้แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าลู่ลง
ผู้คนทั้งปวงจะหลงใหลมายังภูเขาแห่งนี้ ผู้คนทั้งปวงจะถูกเขาลงต่อหน้าพระบัลลังก์!
พระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์นั้นแต่ผู้เดียว พระองค์ทรงสมควรแก่พระสิริและพระเกียรติ ขอพระสิริ
คำสรรเสริญ และสิทธิอำนาจทั้งปวงจงมีแด่พระบัลลังก์! ฤดูใบไม้ผลิแห่งชีวิตไหลออกจากพระบัลลังก์
ให้น้ำและหล่อเลี้ยงมวลชนซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า ชีวิตเปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน

ความสว่างใหม่และวิวัฒนาการใหม่ติดตามพวกเราไป ให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ
เกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราอยู่เนืองนิตย์ ท่ามกลางประสบการณ์มากมาย
พวกเรามาถึงความมั่นใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้า พระวณะของพระองค์ได้รับการสำแดงอยู่เนืองนิตย์
พระวณะของพระองค์ได้รับการสำแดงภายในผู้คนที่ถูกต้องเหล่านั้น
พวกเราช่างได้รับการอวยพรมากมายเสียจริง! ทั้งการพบพระเจ้าแบบเผชิญกันในแต่ละวัน
การพูดคุยกับพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และการให้อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
ขอให้พวกเราจงใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้าอย่างรอบคอบ
หัวใจของพวกเราพักผ่อนอย่างสงบเงียบในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เอง
พวกเราจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในที่ซึ่งพวกเราได้รับความสว่างของพระองค์
ทุกวันในชีวิตของพวกเรา ในการกระทำของพวกเรา ในคำพูดของพวกเรา
ในความคิดของพวกเราและในแนวคิดของพวกเรา พวกเราใช้ชีวิตภายในพระวณะของพระเจ้า
พวกเรามีความสามารถที่จะแยกแยะได้ตลอดเวลา พระวณะของพระเจ้าทรงนำเส้นด้ายทะลุผ่านรูเข็ม สิ่งต่างๆ
สิ่งแล้วสิ่งเล่าที่ซ่อนเร้นภายในตัวพวกเราได้เข้ามาสู่ความสว่างอย่างไม่ได้คาดหมาย
การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไม่อนุญาตให้ล่าช้า ความคิดและแนวคิดของพวกเราถูกแผ้วถางโดยพระเจ้า
พวกเรากำลังใช้ชีวิตต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระคริสต์ทุกชั่วขณะ ที่ซึ่งพวกเราก้าวผ่านการพิพากษา

ทุกส่วนภายในร่างกายของพวกเรา ยังคงถูกจับจองโดยซาตาน ในวันนี้ เพื่อที่จะฟื้นฟูอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า
วิหารของพระองค์ต้องได้รับการชำระให้สะอาด การที่จะให้พระเจ้าทรงครองอย่างครบบริบูรณ์นั้น
พวกเราต้องมีส่วนร่วมกับการต่อสู้ดิ้นรนที่เป็นเรื่องของความเป็นความตาย
เมื่อตัวตนเก่าของพวกเราได้ถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น
ชีวิตที่ทรงคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงสามารถปกครองสูงสุดได้

ในตอนนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเริ่มปฏิบัติการในทุกๆ
มุมของพวกเราเพื่อทำการสู้รบสำหรับการเรียกคืนของพวกเรา! ตราบเท่าที่พวกเราพร้อมที่จะปฏิเสธตัวเอง
และเต็มใจร่วมมือกับพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงมอบความกระจ่างแก่พวกเรา
และชำระพวกเราให้บริสุทธิ์จากภายในตลอดเวลาอย่างแน่นอน
และเรียกคืนสิ่งที่ซาตานได้จับจองกลับมาใหม่อีกครั้ง
เพื่อที่พวกเราอาจกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
จงอย่าเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์—จงใช้ชีวิตทุกชั่วขณะภายในพระวาระของพระเจ้า
จงเสริมสร้างร่วมกับเหล่าธรรมิกชน จงได้รับการนำไปสู่ราชอาณาจักร และจงเข้าสู่พระสิริร่วมกับพระเจ้า

จาก “บทที่ 1” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

166. คริสตจักรฟีลาเดลเฟียได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา
ซึ่งก็เกินไปเนื่องจากพระคุณและความปรานีของพระเจ้าทั้งสิ้น
ความรักแด่พระเจ้าเกิดขึ้นในหัวใจของเหล่าธรรมิกชนจำนวนนับหมื่นแสนผู้ไม่หวั่นไหวในการเดินทางไกลทางจิตวิญญาณของตน พวกเขายึดแน่นอยู่กับการเชื่อของตนว่า พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเสีรแห่งจักรวาลผู้ทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง
การนี้ได้รับการยืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันคงมันไม่ยับเยินเคลื่อนพอกันกับขุนเขา!
และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง!

โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! วันนี้พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา
อันเป็นการเปิดโอกาสให้คนตาบอดมองเห็น ให้คนง่อยเดินได้ และให้คนเป็นโรคเรื้อนรักษาหายได้
พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดช่องหน้าต่างสู่สวรรค์
เปิดโอกาสให้พวกเราได้ล่วงรู้ความล้ำลึกของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
การได้รับการแทรกซึมโดยพระวาระอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และได้รับการช่วยให้รอดจากสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเราซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—

เช่นนั้นคือพระราชกิจอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์
และคือความปรานีอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์ พวกเราคือเหล่าพยานของพระองค์!

นานแล้วที่พระองค์ได้ทรงซ่อนเร้นอยู่อย่างถ่อมพระทัยและเจียมกริบ
พระองค์ได้ทรงก้าวผ่านการคืนพระชนม์จากความตาย ความทุกข์แห่งการตรึงกางเขน
ความขึ้นบานยินดีกับความโศกเศร้าทั้งหลายของชีวิตมนุษย์ และการข่มเหงกับความทุกข์ยาก
พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ และลิ้มรสชาติความเจ็บปวดของพิภพมนุษย์
และพระองค์ได้ทรงถูกทอดทิ้งโดยคุณั้น พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์คือพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอดจากกองมุล ทรงถ้ำจุนพวกเราด้วยพระหัตถ์ข้างขวาของพระองค์
และทรงให้พระคุณของพระองค์แก่พวกเราอย่างไม่อันเพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงหลอมรวมพระชนม์ชีพของพระองค์เข้ามาเป็นพวกเราโดยท่วมท้นความเจ็บปวดทั้งหมดที่มี
ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายด้วยพระโลหิต พระเสโท
และน้ำพระเนตรของพระองค์นั้นได้ตกผลึกไปบนเหล่าวิสุทธิชน
พวกเราคือผลผลิตของ^[n]ความพยายามอันอุตสาหะของพระองค์ พวกเราคือราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไป

โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เพราะความรักมั่นคงกับความปรานีของพระองค์
ความชอบธรรมกับพระบารมีของพระองค์
ความบริสุทธิ์และความถ่อมพระทัยของพระองค์นั่นเองที่ผู้คนทั้งมวลจะกราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์
และนมัสการพระองค์จนชั่วนิรันดร์

วันนี้ พระองค์ได้ทรงทำให้คริสตจักรทั้งมวลครบบริบูรณ์—คริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟีย—
และเช่นนั้นจึงเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์ลุล่วงไป
เหล่าธรรมิกชนสามารถบนอบตนเองเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้อย่างถ่อมใจ
ได้รับการเชื่อมโยงในจิตวิญญาณ และกำลังติดตามไปด้วยความรัก ร่วมกันไปยังแหล่งกำเนิดแห่งน้ำพุ
น้ำแห่งชีวิตซึ่งมีชีวิตนั้นดำเนินไปโดยไม่หยุดยั้ง
ทำการซักล้างและชำระล้างโคลนตมและน้ำโสโครกทั้งหมดในคริสตจักรออกไป
และชำระพระวิหารของพระองค์ให้บริสุทธิ์อีกครั้ง พวกเราได้มารู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ได้เดินอยู่ภายในพระวณะของพระองค์ ได้ระลึกถึงถึงหน้าที่รับผิดชอบและหน้าที่ของพวกเราเอง
และได้ทำทุกอย่างที่พวกเราทำได้เพื่อสละตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร
ด้วยการนิงสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อยู่เสมอ พวกเราต้องใส่ใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่น้ำพระทัยของพระองค์จะถูกขัดขวางในตัวพวกเรา

ท่ามกลางชนมิกชนทั้งหลายนั้นมีความรักซึ่งกันและกัน
และความแข็งแกร่งของบางคนจะทดแทนให้กับการล้มเหลวของคนอื่นๆ
พวกเขามีความสามารถที่จะเดินไปในจิตวิญญาณได้ตลอดเวลา
โดยได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขานำความจริงมาฝึกฝนปฏิบัติทันทีที่เข้าใจความจริงนั้น พวกเขาก้าวทันความสว่างใหม่
และติดตามก้าวพระบาทของพระเจ้า

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน การปล่อยให้พระองค์เข้าควบคุมก็คือการเดินไปกับพระองค์ แนวความคิด
มโนคติที่หลงผิด

ความคิดเห็นและความยุ่งเหยิงทางโลกวิสัยทั้งปวงของพวกเราอันตรธานไปเป็นอากาศธาตุบางเบาเสมือนควัน
พวกเราปล่อยให้พระเจ้าทรงครองราชย์สูงสุดในจิตวิญญาณของพวกเรา เดินไปกับพระองค์
และดังนั้นจึงได้รับอรรถภาพ อันเป็นการเอาชนะโลก และจิตวิญญาณของพวกเราก็อ้อมโอบขึ้นอย่างเป็นอิสระ
และบรรลุการปลดปล่อย นี่คือบทอาสน์เมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกลายเป็นองค์กษัตริย์
พวกเราสามารถที่จะไม่เดินล่าและขับร้องเพื่อเป็นการสรรเสริญ ถวายคำสรรเสริญของพวกเรา
ถวายบทเพลงสรรเสริญใหม่ๆ ได้อย่างไรเล่า?

แท้จริงแล้วมีหนทางมากมายที่จะสรรเสริญพระเจ้า ได้แก่ การเรียกขานพระนามของพระองค์
การเข้าใกล้ชิดพระองค์ การคิดถึงพระองค์ การอ่านบทอธิษฐาน การเข้าร่วมในสามัคคีธรรม
การไคร่ครวญและไคร่ครอง การอธิษฐาน และบทเพลงแห่งการสรรเสริญ
ในการสรรเสริญประเภทเหล่านี้มีความชื่นชมยินดี และมีการเจิมตั้ง มีพลังอำนาจอยู่ในการสรรเสริญ
และก็มีภาระด้วยเช่นกัน ในการสรรเสริญมีความเชื่อ และมีความเข้าใจเชิงลึกใหม่

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน ประสานงานในการปรนนิบัติและกลายเป็นหนึ่งเดียว
ทำให้เจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ลุล่วงไป เร่งรุดที่จะกลายเป็นกายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์
เหยียบย่ำซาตาน และทำให้ชะตากรรมซาตานมาถึงบทอาสน์
คริสตจักรฟีลาเดลเฟียได้ถูกรับขึ้นไปอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าแล้วและได้รับการสำแดงอยู่ในพระสิริของ
พระองค์

จาก “บทที่ 2” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

167. กษัตริย์ผู้ทรงมีชัยชนะประทับอยู่ที่ราชบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
พระองค์ได้ทรงทำการใดได้สำเร็จและนำทางประชากรของพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในพระสิริ
พระองค์ทรงถือจักรวาลในพระหัตถ์ของพระองค์

และด้วยพระปรีชาญาณและมหิทธีฤทธิ์แห่งพระเจ้าของพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างและทำให้ศิโยนแข็งแกร่งแล้ว ด้วยพระบารมีของพระองค์
พระองค์ทรงพิพากษาโลกที่เต็มไปด้วยบาป พระองค์ได้ทรงทำการตัดสินประชาชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งปวง
แผ่นดินโลกและทะเลและสิ่งมีชีวิตต่างๆ ทั้งหมดในสิ่งเหล่านั้น
รวมถึงพวกที่มึนเมากับเหล้าองุ่นของความสำส่อน พระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขาอย่างแน่นอน
และพระองค์จะทรงพระพิโรธต่อพวกเขาอย่างแน่นอน
และในทีนั้นจะมีการสำแดงถึงพระบารมีของพระเจ้าผู้ทำการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและนำส่ง
โดยไม่มีการล่าช้า ไฟแห่งพระพิโรธจะเผาผลาญอาชญากรรมอันชั่วร้ายของพวกเขาให้สิ้นอย่างแน่นอน
และหาญจะบังเกิดขึ้นแก่พวกเขาในไม่ช้า
พวกเขาจะไม่รู้ถึงหนทางใดที่จะหนีรอดไปได้และจะไม่มีที่ใดที่จะหลบซ่อน
พวกเขาจะร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน และพวกเขาจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวของพวกเขาเอง
บุตรทั้งหลายผู้มีชัยชนะผู้ที่เป็นที่รักของพระเจ้าจะได้อยู่ในศิโยนอย่างแน่นอน และจะไม่มีวันออกห่างจากทีนั้น
กลุ่มชนจำนวนมหาศาลจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่างใกล้ชิด
พวกเขาจะใส่ใจการกระทำของพระองค์อย่างพิถีพิถัน และเสียงการสรรเสริญของพวกเขาจะไม่มีวันสิ้นสุด
พระเจ้าเที่ยงแท้องค์หนึ่งเดียวได้ทรงปรากฏแล้ว! พวกเราจะมีใจภายในจิตวิญญาณเกี่ยวกับพระองค์
และจะติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด พวกเราจะรีบมุ่งไปข้างหน้าด้วยแรงของเราทั้งหมดและไม่ลังเลอีกต่อไป
บททอสานของโลกกำลังเปิดเผยคัลลัสต่อหน้าพวกเรา ชีวิตของคริสตจักรที่ถูกต้องเหมาะสมตลอดจนผู้คน
กิจกรรมทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายที่ล้อมรอบตัวพวกเราขณะนี้ถึงขั้นกำลังทำให้การฝึกฝนของพวกเราเข้มข้น
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำหัวใจที่รักโลกยิ่งนักของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำวิสัยทัศน์ที่ถูกบดบังของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรายังคงเดินต่อไปตามจังหวะของพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่ก้าวล้ำอาณาเขต
ขอให้พวกเราหุบปากของพวกเราเพื่อที่พวกเราจะได้เดินอยู่ในพระวณะของพระเจ้า
และไม่แข่งขันเพื่อการได้และเสียของพวกเราเองอีกต่อไป โอ! จงปล่อยสิ่งนั้นไปเถิด—
ความชื่นชอบอันละโมภของพวกเจ้าสำหรับโลกฆราวาสและความอุดมด้วยโภคทรัพย์! โอ!
จงปลดปล่อยตัวพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากสิ่งนั้น—
ความผูกพันอันยึดติดของพวกเจ้าต่อบรรดาสามีและบรรดาบุตรสาวและบรรดาบุตรชาย! โอ!
จงหันหลังให้กับสิ่งเหล่านั้น—ทัศนคติและอคติทั้งหลายของเจ้า! โอ! จงตื่นขึ้นเถิด เวลานั้นสั้นนัก!
จงมองขึ้นไป มองขึ้นไป จากภายในจิตวิญญาณและยอมให้พระเจ้าทรงควบคุม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

จงอย่าได้กลายเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของโลก มันช่างน่าเวทนาที่จะถูกทิ้งไป! ช่างน่าเวทนาโดยแท้! โอ!
จงด้นขึ้นเถิด!

จาก “บทที่ 3” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

168. ภูเขาและแม่น้ำทั้งหลายเปลี่ยนแปลง ห้วงน้ำไหลไปตามครรลองของพวกมัน
และชีวิตของมนุษย์ก็ไม่สู้ทนอย่างแผ่นดินโลกและท้องฟ้า
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ท่านนั้นคือชีวิตอันนิรันดร์และฟื้นคืน ซึ่งดำเนินต่อไปรุ่นแล้วรุ่นเล่าตลอดกาล!
ทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวงล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และชาตานก็อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
วันนี้ โดยการคัดสรรที่กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าของพระเจ้านั่นเอง
พระองค์จึงทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากการฉวยจับของชาตาน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของพวกเราอย่างแท้จริง
ชีวิตอันฟื้นคืนนิรันดร์ของพระคริสต์ได้ถูกใช้ทำงานขึ้นในตัวพวกเราอย่างแท้จริง
ซึ่งลิขิตชะตาให้พวกเราเชื่อมโยงกับพระชนม์ชีพของพระเจ้า
เพื่อที่พวกเราอาจมีความสามารถที่จะได้พบกับพระองค์แบบเผชิญหน้ากัน กินพระองค์ ดื่มพระองค์
และชื่นชมพระองค์จริงๆ นี่เป็นของประทานอันไม่เห็นแก่พระองค์ที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้น
โดยทรงจ่ายราคาด้วยพระโลหิตแห่งพระทัยของพระองค์
ฤดูกาลต่างๆ มาและไป เคลื่อนผ่านลมและน้ำค้างแข็ง พบกับความทุกข์ การข่มเหง
และความทุกข์ลำบากของชีวิตมามากเหลือเกิน
พบกับการปฏิเสธและการใส่ความให้ร้ายของโลกมามากเหลือเกิน
พบกับข้อกล่าวหาเท็จจากรัฐบาลมามากเหลือเกิน
แต่ถึงกระนั้นทั้งความเชื่อของพระเจ้าและความแน่วแน่ของพระองค์ก็ไม่ถูกลดทอนลงแม้แต่น้อย
พระองค์ทรงพิทักษ์ชีวิตของพระองค์เอง โดยได้ทรงอุทิศทุ่มเทอย่างสุดหัวใจแด่น้ำพระทัยของพระเจ้า
และแต่การบริหารจัดการและแผนของพระเจ้า เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการทำให้สำเร็จลุ่ล่ง
สำหรับมวลชนทั้งหมดแห่งประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทุ่มเทจนสุดความพยายาม
ทรงป้อนอาหารและให้น้ำพวกเราอย่างระมัดระวัง
ไม่สำคัญว่าพวกเราจะมีคณเพียงใดหรือลำบากยากเย็นเพียงใด
พวกเราต้องบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้น
และชีวิตที่ฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมของพวกเรา...สำหรับบุตรหัวปีทั้งหมด
เหล่านี้ พระองค์ทรงตรากตราอย่างไม่ทรงรู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยทรงงดเว้นอาหารและการหยุดพัก จะกี่วันกี่คืน

ผ่านความร้อนอันแผดเผาและความหนาวอันเยือกแข็งเพียงใด

พระองค์ก็เสด็จทอดพระเนตรอย่างสุดพระทัยอยู่ในศิโยน

โลก บ้าน งาน และทั้งหมดถูกดงควั่นโดยสิ้นเชิง อย่างเปรมปรีดิ์ อย่างเต็มใจ

และความชื่นชมยินดีทางโลกทั้งหลายไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับพระองค์...พระวณะจากพระโอรสของพระองค์บดขยี้เข้าไปพวกเรา เปิดโปงสิ่งทั้งหลายที่ซ่อนลึกลงในหัวใจของพวกเรา พวกเราจะไม่สามารถเชื่อมั่นได้อย่างไร?

ทุกประโยชน์ที่มาจากพระโอรสของพระองค์อาจกลายเป็นจริงในตัวพวกเราเมื่อใดก็ได้ สิ่งใดก็ตามที่พวกเราทำ

ไม่ว่าจะในการทรงสถิตของพระองค์หรือซ่อนเร้นจากพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงทราบ

ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่เข้าพระทัย ทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผยเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง

แม้จะมีแผนและการจัดการเตรียมการทั้งหลายของพวกเราเองอยู่ก็ตาม

ขณะนั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ รู้สึกถึงความชื่นบานภายในจิตวิญญาณของพวกเรา สบายใจและสงบ

ทว่ารู้สึกว่างเปล่าอยู่เสมอและเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง กล่าวคือ

นี่เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งซึ่งมีอาจจินตนาการได้และเป็นไปไม่ได้ที่จะสัมฤทธิ์ผล

พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นทรงเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว!

นั่นเป็นข้อพิสูจน์อันไม่อาจโต้เถียง! พวกเราที่เป็นของกลุ่มนี้ได้รับการอวยพรอย่างสุดจะพรรณนาได้!

หากไม่ใช่เพราะพระคุณและพระปรานีของพระเจ้า

พวกเราย่อมจะทำได้เพียงไปสู่ความพินาศและติดตามซาตาน

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่สามารถช่วยพวกเราให้รอดได้!

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง!

เป็นพระองค์ที่ได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา

ช่วยให้พวกเรามองเห็นความลึกลับทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของราชอาณาจักรนั้นไร้พรมแดน

พวกเราจงระวังระไวในขณะที่พวกเรารอคอย วันนั้นคงไม่ไกลเกินไป

เปลวไฟแห่งสงครามหมุนวนไปรอบๆ ควันป็นใหญ่คั่งอยู่เต็มอากาศ สภาพอากาศอุ่นขึ้น ภูมิอากาศแปรเปลี่ยน
ภัยพิบัติจะแพร่กระจาย และผู้คนทำได้แค่ตายเท่านั้น โดยไร้ความหวังของการรอดชีวิต

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง! พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการอันแน่นหนาของพวกเรา

พระองค์ทรงเป็นที่หลบภัยของพวกเรา พวกเราพากันเบียดซุกอยู่ใต้ปีกของพระองค์

และหาชนะไม่สามารถเข้าถึงพวกเราได้ เช่นนี้เองคือการปกป้องและการเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าของพระองค์

พวกเราทุกคนเร่งเสียงของพวกเราให้ดังขึ้นในบทเพลง พวกเราขับร้องเพื่อการสรรเสริญ
และเสียงแห่งการสรรเสริญของพวกเราท่องกังวานไปทั่วศิโยน! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้ทรงเตรียมบันปลายอันรุ่งโรจน์ไว้ให้พวกเรา จงระงับระไว—โอ้ จงเฝ้าดู!
ถึงตอนนี้ โมงยามก็ยังมิสายเกินไป

จาก “บทที่ 5” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

169. ตั้งแต่เมื่อครั้งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร—ทรงได้รับการเป็นพยาน
ขอบเขตแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าได้เปิดเผยคลี่คลายด้วยความครบถ้วนไปทั่วทั้งจักรวาล
ไม่เพียงแต่การทรงปรากฏของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้รับการเป็นพยานในประเทศจีน
แต่พระนามของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังได้รับการเป็นพยานในชนชาติทั้งมวลและในทุกสถานที่
พวกเขาทั้งหมดล้วนกำลังร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์นี้
กำลังพยายามที่จะสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้
กำลังจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และกำลังรับใช้พระองค์ด้วยการร่วมมือกัน ในคริสต์
จักร นี่คือหนทางอันน่าอัศจรรย์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ

ภาษาของชนชาติต่างๆ ทั้งหลายนั้นแตกต่างกัน แต่มีพระวิญญาณเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น
พระวิญญาณนี้รวมประสานคริสตจักรทั้งหลายทั่วทั้งจักรวาลเข้าด้วยกันและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า
อย่างแท้จริง โดยไม่มีความแตกต่างแม้แต่น้อย นี่คือบางสิ่งที่อยู่เหนือความสงสัย
บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องไปยังพวกเขา และพระสุรเสียงของพระองค์ปลุกให้พวกเขาตื่นขึ้น
นี่คือพระสุรเสียงแห่งความปรานีของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พวกเขาให้การสรรเสริญและพวกเขาร้องเพลงด้วย ไม่มีทางที่จะมีการออกนอกกลุ่มนอกทางใดๆ
ในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เลย
ผู้คนเหล่านี้ใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะเคลื่อนไปยังหน้าตามเส้นทางที่ถูกต้อง พวกเขาไม่เปลี่ยนใจเลย—
การอัศจรรย์มากมายจึงได้เกิดขึ้น
นี่เป็นบางสิ่งที่ผู้คนพบว่ายากจะจินตนาการและเป็นไปไม่ได้เลยที่จะคาดเดาถึง

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือองค์กษัตริย์แห่งชีวิตในจักรวาล!
พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์และทรงพิพากษาโลก ทรงครองอำนาจเหนือทั้งหมด
และทรงปกครองชนชาติทั้งมวล กลุ่มชนทั้งปวงคุกเข่าต่อพระองค์ อธิษฐานต่อพระองค์
เข้าใกล้ชิดพระองค์และสื่อสารกับพระองค์ ไม่ว่าเจ้าจะได้เชื่อในพระเจ้ามานานเท่าใดก็ตาม

ไม่ว่าสถานะของเจ้าจะสูงเท่าใดก็ตาม หรือความอาวุโสของเจ้าจะมากเท่าใดก็ตาม

หากเจ้าต่อต้านพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องถูกพิพากษาและต้องให้ตัวเจ้าเองหมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

ส่งเสียงแห่งคำวิวอนที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดออกมา นี่เป็นการเก็บเกี่ยวผลของการกระทำของเจ้าเองโดยแท้

เสียงคร่ำครวญนี้คือเสียงของการถูกทรมานในบึงไฟและกำมะถัน

และมันเป็นเสียงร้องของการถูกสั่งสอนด้วยคทาเหล็กของพระเจ้า

นี่เป็นการพิพากษาต่อหน้าพระที่นั่งของพระคริสต์

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 8” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

170. พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระกายที่รุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏขึ้นในที่แจ้ง

พระกายฝ่ายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ถูกขึ้น และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงครบบริบูรณ์ในพระองค์เอง!

ทั้งโลกและเนื้อหนังได้เปลี่ยนแปลงไป

และการจำแลงพระกายของพระองค์บนภูเขาคือสภาวะบุคคลของพระเจ้า

พระองค์ทรงมีมงกุฎทองคำอยู่บนพระเศียรของพระองค์ ถลองพระองค์ของพระองค์เป็นสีขาวบริสุทธิ์

ทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ และสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระองค์ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบในพระโอษฐ์ของพระองค์

และพระองค์ทรงมีดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ขวาของพระองค์

หนทางสู่ราชอาณาจักรนั้นส่องสว่างอย่างไรเขตแดน พระสิริของพระองค์บังเกิดขึ้นและส่องสว่าง ภูเขาต่างๆ

พากันขึ้นชมยินดีและห้วงน้ำทั้งหลายพากันหัวเราะ และดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ

ทั้งหมดโคจรอยู่ในการจัดการเตรียมการอย่างเป็นระเบียบของพวกมัน ซึ่งกำลังต้อนรับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้

ผู้ทรงเอกลักษณ์

ผู้ซึ่งชัยชนะของพระองค์กลับไปประกาศถึงความครบบริบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

ทุกสิ่งกระโดดและเต้นรำด้วยความชื่นชมยินดี! จงเปล่งเสียงแสดงความยินดี!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทับบนบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์! จงร้องเพลงเถิด!

ธงแห่งชัยชนะขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ชูขึ้นสูงเหนือภูเขาไซโยนที่สง่างามและเปี่ยมบารมี!

ชนชาติทั้งมวลกำลังเปล่งเสียงร้องแสดงความยินดี กลุ่มชนทั้งปวงกำลังร้องเพลง

ภูเขาไซโยนกำลังหัวเราะอย่างเปรมปรีดิ์ และพระสิริของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้ว!

เราไม่เคยฝันว่าเราจะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า แต่แล้ววันนี้เราก็ได้เห็นแล้ว

ได้อยู่กับพระองค์แบบต่อหน้าทุกวัน เราวางแผ่หัวใจของเราต่อพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มอย่างมากมาย ชีวิต ถ้อยคำ การกระทำ ความนึกคิด

แนวความคิดต่างๆ—ความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าให้ความกระจ่างแก่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
พระองค์ทรงนำทุกอย่างก้าวตลอดวิถีทาง และการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้น โดยทันทีต่อหัวใจที่เป็นกบฏ

คัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

171. มีพยานได้เห็นบุตรมนุษย์ และพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผย
พระสิริของพระเจ้าเปล่งรัศมีออกไป ฉายแสงอย่างแรงกล้าเหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่กำลังแผดเผา!
พระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์เปล่งแสงด้วยความสว่างอันสุกใส
ดวงตาของผู้ใดจะกล้าจ้องมองพระองค์ด้วยความต้านทานเล่า? ความต้านทานนำไปสู่ความตาย!
ไม่มีการแสดงความปรานีให้เห็นแม้แต่น้อยที่สุดสำหรับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าคิดอยู่ในหัวใจของเจ้า
สำหรับถ้อยคำใดที่เจ้าพูดหรือสิ่งใดๆ ที่เจ้าทำ
พวกเจ้าทั้งหมดจะได้เข้าใจและจะได้เห็นว่าสิ่งใดคือสิ่งที่พวกเจ้าได้รับมา—
ซึ่งไม่มีสิ่งใดเว้นแต่การพิพากษาของเราเท่านั้น!
เราจะสามารถทนมันได้หรือเมื่อพวกเจ้าไม่ได้ใช้ความพยายามในการกินและดื่มถ้อยคำของเรา
และกลับแทรกแซงตามอำเภอใจและทำลายการสร้างของเรา? เราจะไม่ปฏิบัติต่อบุคคลประเภทนี้อย่างอ่อนโยน!
หากความประทุษร้ายของเจ้าเสื่อมไปอย่างรุนแรงมากขึ้น เจ้าจะถูกเผาไหม้ในเปลวไฟ!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสำแดงในร่างทางจิตวิญญาณ
โดยปราศจากเนื้อหนังหรือเลือดแม้เพียงส่วนน้อยที่สุดที่เชื่อมต่อกับศิระจรคปลายเท้า
พระองค์ทรงอยู่เหนือล้ำสากลพิภพ ประทับอยู่ที่บัลลังก์อันรุ่งโรจน์ในสวรรค์ชั้นที่สาม
ทรงบริหารสรรพสิ่งทั้งปวง! จักรวาลและสรรพสิ่งทั้งหมดอยู่ในมือของเรา หากเราพูดสั่งมัน มันจะเป็นตามนั้น
หากเรากำหนดมัน มันก็จะเป็นไปตามนั้น ชาดานอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเรา มันอยู่ในบาคลลึก!
เมื่อเสียงของเราได้เปล่งออกไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกจะลวंगไปและจะไม่มีอีกต่อไป!
สรรพสิ่งทั้งปวงจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ นี่คือการจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลง ได้ที่ถูกต้องอย่างแน่นอน
เราได้พิชิตโลกแล้ว รวมทั้งมารร้ายทั้งปวงด้วย เรากำลังนั่งคุยกับพวกเจ้าอยู่ ณ ที่นี้ และทุกคนที่มีหูควรจะฟังไว้
และทุกคนที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้

คัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

172. พระเจ้าเพียงแต่ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ องค์กษัตริย์ผู้ทรงเถลิงบัลลังก์ ทรงปกครองทั้งจักรวาล
ทรงเผชิญหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง
และทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ไฟสวรรค์สาธยายไปด้วยพระสิริของพระเจ้า
สิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาลและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจักต้องประจักษ์ บรรดาขุนเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ

แผ่นดิน มหาสมุทร

และสิ่งมีชีวิตทั้งมวลได้เปิดมานของพวกมันออกในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระเจ้าเที่ยงแท้
และพวกเขาจะได้รับการรื้อฟื้น ราวกับตื่นขึ้นมาจากความฝัน
ราวกับพวกเขาเป็นบรรดาหน่อพันธุ์ที่กำลังฝักฟักขึ้นมาเหนือพื้นดิน!

อา! พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวทรงปรากฏอยู่เบื้องพิภพแล้ว ผู้ใดหรือที่กล้าดีเข้าหาพระองค์ด้วยการต้านทาน?
ทุกคนสั่นเทาด้วยความเกรงกลัว ทุกคนต่างเชื่อมั่นอย่างเป็นที่สุด และทุกคนขอร้องต่อการยกโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ผู้คนทั้งปวงทรุดลงคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และทุกปากล้วนนมัสการพระองค์!

บรรดาทวีปและมหาสมุทร ขุนเขา แม่น้ำทั้งหลาย—ทุกสรรพสิ่งต่างสรรเสริญพระองค์อย่างมิรู้จบ!

ฤดูใบไม้ผลิมาพร้อมสายลมละมุนอันอบอุ่น นำมาซึ่งสายฝน โปรยปรายของฤดู เช่นเดียวกับผู้คนทั้งปวง
กระแสน้ำแห่งสายธารทั้งหลายต่างไหลรินด้วยความระทมใจและความชื่นบานยินดี

เป็นการหลั่งน้ำตาแห่งการเป็นหนี้และการดำเนินตัวเอง แม่น้ำ ทะเลสาบ

ฟองคลื่นซัดฝั่งและระลอกคลื่นได้น้ำทั้งหลายล้วนกำลังขับร้อง สดุดีพระนามอันบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าเที่ยงแท้!

เสียงสรรเสริญกังวานออกมาด้วยความกระจำเริญยิ่งนัก!

สิ่งเก่าแก่ทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—แต่ละสิ่งและทุกๆ

สิ่งในสิ่งเก่าแก่เหล่านั้นจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และเปลี่ยนแปลง

และจะได้เข้าสู่อาณาจักรหนึ่งซึ่งใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์...

นี่คือแดร์อันบริสุทธิ์ และมันได้เริ่มส่งเสียงแล้ว! จงฟังเสียงแดร์เถิด เสียงนั้นช่างแสนจะน่ารัก เป็นคำรัสแห่งบัลลังก์
ประกาศแสดงมายังทุกชนชาติและผู้คน ว่าเวลานั้นได้มาถึงแล้ว ว่าบททวสานสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

แผนการบริหารจัดการของเราเสร็จสิ้นแล้ว ราชอาณาจักรของเราได้ปรากฏอย่างเปิดเผยบนแผ่นดินโลกแล้ว

อาณาจักรทั้งหลายของโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้า

แดร์ทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงจากบัลลังก์ และสิ่งอันแสนอัศจรรย์ทั้งหลายก็จะบังเกิดขึ้น!

ผู้คนตรงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเร่งรีบมาอย่างพร้อมเพรียงกันจากทุกทิศทางด้วยกำลังแห่งหิมะถล่มและพลัง
แห่งสายฟ้าฟาด บ้างก็เล่นเรือใบมาในทะเล บ้างก็เหินมาในเครื่องบิน

บ้างขึ้นขี้นยานพาหนะทุกรูปร่างและทุกขนาด บ้างก็ควมมาบนหลังอาชา จงเพ่งมองอย่างใกล้ชิด

จงสดับฟังอย่างระมัดระวัง บรรดาผู้ซึ่งทรงเหล่าอาชาทุกสีสัน

ทรงฤทธิ์และสง่างามด้วยจิตวิญญาณที่ถูกปลุกเร้าราวกับกำลังเข้าสู่สมรภูมิรบเหล่านั้นนั้น ไม่เผยแสดงต่อความตาย

ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของอาชาและเสียงเอ็ดตะโรของผู้คนที่กำลังโห่ร้องแด่พระเจ้าเที่ยงแท้ พวกผู้ชาย

พวกผู้หญิง และเด็กจำนวนมากจะถูกกีดฆ่าเหยียบย่ำในทันใด บ้างก็จะตาย บ้างก็จะหายใจเอือกสุดท้าย

บ้างก็จะพิกลพิการเสียโฉม ด้วยไม่มีผู้ใดมาดูแลพวกเขา จึงให้ร้องดีโหยดีพาย ครวญครางด้วยความเจ็บปวด
บุตรแห่งการกบฏ! นี่ไม่ใช่บทอาสนสงฆ์สุดท้ายของพวกเขาเจ้าหรือหรือ?

เรามองด้วยความชื่นบานยินดีไปยังประชากรของเรา

ผู้ซึ่งได้ยินเสียงเราและมาชุมนุมกันจากทุกชนชาติและทุกแผ่นดิน บรรดาผู้คนทั้งผอง

ซึ่งรักษาพระเจ้าเที่ยงแท้ไว้ติดปากพวกเขาโดยตลอด

สรรเสริญและกระโดดโลดเต้นอย่างไม่รู้จบด้วยความชื่นบานยินดี พวกเขาเป็นพยานให้แก่โลก

และเสียงการเป็นพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าเที่ยงแท้นั้นเสมือนเป็นเสียงสนั่นก้องของห้วงน้ำมากมาย

ผู้คนทั้งปวงจะเนืองแน่นกันเข้ามาในราชอาณาจักรของเรา

แต่ทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงปลุกพวกผู้หลับใหล! จงลุกขึ้นมาโดยเร็ว มันยังไม่สายเกินไป จงมองชีวิตของเจ้าเถิด!

จงเปิดตาของเจ้าและดูว่าบัดนี้มันคือโมงยามใด มีอะไรอยู่ ณ ที่นั้นให้แสวงหา? มีอะไรอยู่ ณ

ที่นั้นให้ขบคิดหรือ? และมีอะไรอยู่ ณ ที่นั้นให้เกาะติดหรือ?

เจ้าไม่เคยพิจารณาความแตกต่างของคุณค่าระหว่างการได้รับชีวิตของเรากับการได้รับทุกสิ่งที่เรารักและเกาะติด

ลยหรือหรือ? จงอย่าเอาแต่ใจหรือเล่นชนอีกต่อไป จงอย่าพลาดโอกาสนี้ เวลานี้จะไม่มาอีกแล้ว!

จงลุกขึ้นยืนเดี๋ยวนี้ ฝึกฝนปฏิบัติการใช้จิตวิญญาณของเจ้า จงใช้เครื่องมือสารพัดเพื่อมองให้ทะลุปรุโปร่ง

และสกดขวางทุกแผนร้ายและเพทุบายของซาตาน และมีชัยเหนือซาตาน

เพื่อที่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้าจะได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเจ้าอาจใช้ชีวิตตามอุปนิสัยของเรา

เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจกลายเป็นผู้ใหญ่และข้าของประสบการณ์ และเจ้าอาจติดตามอย่างก้าวของเราเสมอ

จงอย่าหวาดหวั่น จงอย่าอ่อนแอ จงเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ ทิละก้าว ตรงไปจนสุดปลายทาง!

เมื่อแต่ทั้งเจ็ดส่งเสียงอีกครั้ง มันจะเป็นการเรียกสู่การพิพากษา การพิพากษาพวกบุตรแห่งการกบฏ

การพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง และแต่ละชนชาติจะยอมจำนนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

โหมพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าจะปรากฏอยู่เบื้องหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผองอย่าง

แน่นอน ทุกคนจะเชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด และให้ร้องไม่รู้จบแด่พระเจ้าเที่ยงแท้

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงเปี่ยมสง่าราศีกว่าเดิม

และบรรดาบุตรของเรา ก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีและร่วมแบ่งปันความเป็นกษัตริย์กับเรา

ทำการพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง ลงโทษคนชั่ว

มีความปรานีต่อบรรดาผู้ที่เป็นของเราและช่วยพวกเขาให้รอด

และทำให้ราชอาณาจักรแข็งแกร่งและมีเสถียรภาพ โดยผ่านทางเสียงแต่ทั้งเจ็ด

ผู้คนมากมายมหาศาลจะได้รับการช่วยให้รอด หวนคืนมาอยู่เบื้องหน้าเรา
เพื่อคุกเข่าและนมัสการด้วยการสรรเสริญอันเป็นนิรันดร์!

เมื่อแต่ครั้งเจ็ดสหัสวรรษอีกครั้งหนึ่ง มันจะเป็นตอนจบแห่งยุค

เป็นเสียงแผดของแตรแห่งชัยชนะเหนือซาตานผู้เป็นมาร

เป็นการการะวะที่ป่าวประกาศการเริ่มต้นดำรงชีวิตอย่างเปิดเผยในราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก!

ช่วงเป็นเสียงอันสูงส่งเลิกลอย เสียงนี้กังวานสะท้อนไปรอบบัลลังก์

เสียงแผดนี้ของแตรสันตะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

อันเป็นหมายสำคัญแห่งชัยชนะของแผนการบริหารจัดการของเรา อันเป็นคำพิพากษาต่อซาตาน

มันตัดสินโทษให้ทั้งพิภพอันเก่าแก่นี้ไปสู่ความตาย ให้หวนคืนสู่บาตรเหล็ก! เสียงแผดนี้ของแตรมีนัยสำคัญว่า

ประตูกำแพงแห่งพระคุณกำลังจะปิดลงแล้ว ว่าชีวิตของราชอาณาจักรจะเริ่มต้นบนแผ่นดินโลก

ซึ่งเป็นการถูกต้องและเหมาะสม พระเจ้าทรงช่วยบรรดาผู้ที่รักพระองค์ให้รอด

ครั้นพวกเขากลับไปยังราชอาณาจักรของพระองค์แล้ว

ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะเผชิญหน้ากับการกีดกันอาหารและโรคระบาด

และยามทั้งเจ็ดกับภัยพิบัติทั้งเจ็ดของพระเจ้าจะเกิดผลอย่างต่อเนื่องตามกัน ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป

แต่วาระของเราจะต้องไม่!

จาก “บทที่ 36” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

173. เมื่อฟ้าแลบจากทิศตะวันออก ซึ่งเป็นช่วงขณะเดียวกับที่เราเริ่มเปล่งวาระของเราด้วยเช่นกัน—เมื่อฟ้าแลบ

ทั้งสวรรค์ชั้นสูงสุดจะส่องสว่าง และการแปลงสภาพเกิดขึ้นในดวงดาวทั้งหมด

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลเสมือนว่ามันได้ผ่านการคัดแยก ภายใต้อำนาจของลำแสงจากทิศตะวันออกนี้

มวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยออกมาในรูปสัณฐานดั้งเดิมของตน พวกเขาตาพรับ ไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร

และยังไม่แน่ใจจะเข้าไปอีกว่าจะปกปิดคุณสมบัติพิเศษอันน่าเกลียดของพวกเขาอย่างไร

พวกเขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่หนีจากความสว่างของเราและหลบภัยในถ้ำในภูเขาด้วยเช่นกัน—กระนั้น

ก็ไม่มีพวกเขาคนใดสามารถได้รับการปล้ำจากภายในความสว่างของเราได้ มนุษย์ทั้งหมดรู้สึกลึกลับ

ทั้งหมดกำลังรอ ทั้งหมดกำลังเฝ้าดู ด้วยการกำเนิดขึ้นของความสว่างของเรา

ทั้งหมดจะขึ้นบานในวันที่พวกเขาเกิด และในทำนองเดียวกัน ทั้งหมดจะสาปแช่งวันที่พวกเขาเกิด

อารมณ์ที่ขัดแย้งกันนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะแสดงชัด น้ำตาจากการลงโทษตัวเองก่อเกิดแม่น้ำ

และถูกพัดพาไปในกระแสน้ำเชี่ยวกราก และหายไปโดยทันทีอย่างไม่เหลือร่องรอย

วันของเราเข้าใกล้มนุษยชาติทั้งหมดอีกครั้ง ปลุกเร้าเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกครั้ง

และให้จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับมนุษยชาติ หัวใจของเราเต้น และภูเขากระโดดอย่างขึ้นบันยินดี
หัวน้ำเดินรำด้วยความขึ้นบันยินดี และคลื่นซัดหาดหน้าผาหิน
ทั้งหมดเป็นไปตามจังหวะการเต้นของหัวใจของเรา เป็นเรื่องยากที่จะแสดงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราออกมา
เราต้องการให้ทุกสรรพสิ่งที่มีมลทินเผาไหม้เป็นเถ้าธุลีภายใต้สายตาอันจับจ้องของเรา
เราต้องการทำให้บุตรทั้งหมดที่ไม่เชื่อฟังหายตัวไปจากต่อหน้าต่อตาเรา และไม่อ้อยอิ่งปรากฏตัวอยู่อีกต่อไป
เราไม่เพียงแต่ได้สร้างจุดเริ่มต้นใหม่ในสถานที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น
เรายังได้เริ่มต้นงานใหม่ในจักรวาลด้วย อีกไม่นาน

ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะกลายเป็นราชอาณาจักรของเรา อีกไม่นาน

ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะไม่ดำรงอยู่ตลอดกาลเพราะราชอาณาจักรของเรา

เพราะเราได้สัมผัสชัยชนะแล้ว เพราะเราได้กลับมาอย่างฉลองชัยแล้ว พญานาคใหญ่สีแดงได้ใช้ทุก

วิถีทางที่คิดฝันได้เพื่อทำให้แผนของเราหยุดชะงัก ด้วยหวังว่าจะลบงานของเราบนแผ่นดินโลก

แต่เราจะท้อใจมากขึ้นทุกทีจากกลยุทธ์หลอกลวงของมันไปได้หรือ?

เราจะรู้สึกละอายใจจากความมั่นใจเพราะการข่มขู่ของมันได้หรือ? ไม่เคยมีสิ่งใดๆ

สักสิ่งเดียวในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่เราไม่เคยถือไว้ในฝ่ามือของเรา

การนี้เป็นจริงสำหรับพญานาคใหญ่สีแดง

ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับเรามากขึ้นเท่าใด?

มันไม่ใช่เป้าหมายที่จะถูกจัดการในมือของเราด้วยเช่นกันหรือ?

ในช่วงระหว่างการจุดเป็นมนุษย์ของเราในโลกมนุษย์ มวลมนุษย์ได้มาถึงวันนี้โดยไม่รู้ตัวภายใต้การนำของเรา

และได้มารู้จักเราโดยไม่รู้ตัว แต่สำหรับวิธีการเดินบนเส้นทางที่อยู่ข้างหน้า นั้น ไม่มีใครเหลียวใจเลย

ไม่มีใครตระหนักรู้เลย—และยังไม่มีใครรู้เลยว่าเส้นทางนั้นจะนำพวกเขาไปทิศทางใด

ใครสักคนจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางนั้นไปจนถึงที่สุดได้

ก็ด้วยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ทรงเฝ้าดูพวกเขาอยู่เท่านั้น

ใครสักคนจะมีความสามารถข้ามธรณีประตูที่นำไปสู่ราชอาณาจักรของเราได้

ก็โดยได้รับการนำโดยฟ้าแลบในทิศตะวันออกเท่านั้น ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นใบหน้าของเรา

ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นฟ้าแลบในทิศตะวันออก

แล้วจะเคยมีผู้ที่เคยไต่ขึ้นถ้อยคำจากบัลลังก์ของเราน้อยลงไปอีกเท่าใด? อันที่จริงแล้ว นับตั้งแต่โบราณกาล

ไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่ได้มาติดต่อดำรงกับตัวตนของเรา ตอนนี้ที่เราได้มาสู่โลก

มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่มนุษย์มีโอกาสดูเห็นเรา แต่แม้กระทั่งตอนนี้ มนุษย์ยังคงไม่รู้จักรเรา

เช่นเดียวกับที่พวกเขาเพียงมองใบหน้าของเราและแค่ไต่ขึ้นเสียงของเรา แต่กลับไม่เข้าใจความหมายของเรา

มนุษย์ทั้งหมดเป็นเช่นนี้

พวกเขาก็เป็นหนึ่งในผู้คนของเราไม่รู้สึกลักษณะอย่างลึกซึ้งเมื่อเห็นใบหน้าของเราหรือ?

และพวกเขาก็ไม่รู้สึกลึกลับความอับอายน่าสังเวชเพราะพวกเขาก็ไม่รู้จักร่างหรือ?

เราเดินท่ามกลางมนุษย์และเราใช้ชีวิตท่ามกลางมนุษย์ เพราะเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเราได้มาสู่โลกมนุษย์
จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่แค่การทำให้มนุษย์ชาติมองดูเนื้อหนังของเรา แต่ที่สำคัญกว่านั้น

คือการทำให้มนุษย์ชาติรู้จักเรา สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ

เราจะตัดสินบาปของมนุษย์ชาติโดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

เราจะการบพญานาคใหญ่สีแดงและทำลายล้างที่หลบซ่อนของมันโดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 12” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

174. เมื่อเราหันหน้าพูดคุยกับจักรวาล มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ยินเสียงเรา และในทันใดนั้นเอง

ก็มองเห็นงานทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปทั่วทั้งจักรวาล พวกที่ตั้งตนต่อต้านเจตจำนงแห่งเรา กล่าวคือ

ผู้ที่ต่อต้านเราด้วยความประพฤติของมนุษย์ จะต้องตกอยู่ภายใต้การติสอนของเรา

เราจะนำเอามวลหมู่ดรามหาศาลในสวรรค์ชั้นฟ้ามาและทำให้พวกมันใหม่

และดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ก็จะถูกทำให้ใหม่เพราะเรา—

ผืนฟ้าทั้งหลายจะไม่เป็นเหมือนดังที่พวกมันเคยเป็นอีกต่อไป และสิ่งต่างๆ

นับหมื่นแสนบนแผ่นดินโลกจะถูกทำให้ใหม่ ทั้งหมดจะกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยผ่านทางวจนะของเรา

ประชาชาติทั้งหลายภายในจักรวาลจะถูกแบ่งกันสัดส่วนใหม่และแทนที่ด้วยราชอาณาจักรของเรา

เพื่อที่ประชาชาติบนแผ่นดินโลกจะหายไปตลอดกาล

และทั้งหมดจะกลายเป็นราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งนมัสการเรา

ประชาชาติทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทำลายและยุติการดำรงอยู่ พวกมนุษย์ภายในจักรวาล

บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก

และพวกที่บูชาซาตานทั้งหมดจะคว่ำคะมำลงโดยไฟของเราที่กำลังเผาผลาญ—นั่นก็คือ

ขบวนบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสนี้ ทั้งหมดจะกลายเป็นเถาเถา เมื่อเราติสอนกลุ่มชนทั้งหลาย

บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกศาสนาจะกินสู่อาณาจักรของเรา ภูมิจานของเราพิชิตในขอบข่ายที่ต่างกันไป

เนื่องเพราะพวกเขาจะได้เห็นการลงมาจุติขององค์หนึ่งเดียวผู้บริสุทธิ์โดยการจีเมฆขาวแล้ว

ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา

และจะได้รับการติสอนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดที่ได้ยินด้านเราจะมีอันพินาศ

นั่นคือ สำหรับบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา

พวกเขาจะดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปภายใต้การปกครองของบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา

ทั้งนี้ก็เพราะวิธีการที่พวกเขาได้ค้นคิดด้วยตัวพวกเขาเอง

เราจะเปิดเผยตัวเราต่อกลุ่มชนนับหมื่นแสนและชนชาตินับหมื่นแสน และด้วยเสียงของเราเอง

เราจะส่งเสียงก้องไปบนแผ่นดินโลก

ป่าวประกาศถึงการเสร็จสิ้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง

เนื่องจากเสียงของเรามีความเข้มลึก เราจึงสังเกตเห็นสภาวะของจักรวาลไปด้วยเช่นกัน

โดยผ่านทางวณะของเรา สิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนถูกทำให้ใหม่ทั้งหมด

ฟ้าสวรรค์เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับแผ่นดินโลก มนุษยชาติถูกเปิดโปงในรูปทรงดั้งเดิมของมัน

และแต่ละบุคคลถูกแยกออกตามประเภทของพวกเขาอย่างซ้ำๆ

และพบว่าพวกเขากลับคืนสู่อ้อมอกของครอบครัวตัวเอง โดยไม่รู้ตัว นี่จะทำให้เรายินดีอย่างใหญ่หลวง

เราเป็นอิสระจากการขัดขวางและงานอันยิ่งใหญ่ของเราก็สำเร็จลุล่วงลงโดยไม่อาจล่วงรู้ได้ และสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างนับหมื่นแสนก็ถูกแปลงสภาพไป เมื่อตอนที่เราได้สร้างโลกขึ้นมา

เราวางรูปแบบทุกสรรพสิ่งไปตามประเภทของพวกเขา

วางทุกสรรพสิ่งที่มีรูปทรงไว้ในประเภทเดียวกันกับพวกมัน

เมื่อปลายทางของแผนการบริหารจัดการของเราขับใกล้เข้ามา

เราจะคืนสภาวะเดิมของการสร้างกลับสู่สภาพเดิม เราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่วิถีที่มันเคยเป็นอยู่ดั้งเดิม

โดยเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างลุ่มลึก เพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่อ้อมอกของแผนการของเรา

เวลานั้นได้มาถึงแล้ว! ช่วงระยะสุดท้ายของแผนการของเรากำลังใกล้จะสำเร็จลุล่วงแล้ว อา

โลกเก่าที่ช่างไม่สะอาด! เจ้าจะตกอยู่ภายใต้วณะของเราอย่างแน่นอน!

เจ้าจะถูกแผนการของเราลดทอนลงไปเป็นสิ่งที่ไม่ใช่อะไรเลยอย่างแน่นอน! อา สิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างนับหมื่นนับแสน! พวกเจ้าทั้งหมดจะได้รับชีวิตใหม่ภายในวณะของเรา—

พวกเจ้าจะมีองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงอธิปไตยของพวกเจ้า อา โลกใหม่ที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน!

พวกเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ภายในพระสิริของเราอย่างแน่นอน! อา ภูเขาศิโยน!

จะไม่เจียบบันต่อไปอีกแล้ว—เราได้กลับมาอย่างมีชัยแล้ว! จากท่ามกลางการทรงสร้าง

เราพิณิจพิเคราะห์ทั้งแผ่นดินโลก บนแผ่นดินโลก มวลมนุษย์ได้เริ่มชีวิตใหม่และได้มาซึ่งความหวังใหม่ อา

ประชากรของเรา! เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่สามารถคืนชีวิตกลับมาได้ภายในความสว่างของเรา?

เหตุใดหรือพวกเจ้าจึงไม่สามารถกระโดดโลดเต้นเพื่อความชื่นบานภายใต้การนำของเรา?

แผ่นดินทั้งหลายกำลังพากันร้องตะโกนด้วยความยินดีปรีดา

ห้วงน้ำทั้งหลายต่างพากันเสียงแหบแห้งด้วยการสรวลเสเฮฮาอย่างรื่นเริงยินดี! อา อิสราเอลคืนชีพ!

ไหนเจ้าจึงไม่รู้สึกลึกซึ้งใจเพราะการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเรา? ผู้ใดกันเล่าที่ได้รู้ให้?

ผู้ใดกันเล่าที่ได้พิลาปคร่ำครวญ? อิสราเอลประเทศเก่านั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป
และอิสราเอลของวันนี้ได้ผงาดลุกขึ้นแล้ว ตั้งตรงและตระหง่านค้ำอยู่ในพิภพนี้
และได้ลุกขึ้นยืนอยู่ในหัวใจของมนุษยชาติทั้งมวล
อิสราเอลของวันนี้จะบรรลุแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่โดยผ่านทางประชากรของเราอย่างแน่นอน! อา
อิยิปต์ที่น่าเกลียดชัง! แน่แน่นอนเลยว่า เจ้าไม่ได้ยังคงยืนด้านเราอยู่ ใช่หรือไม่?
เจ้าสามารถฉวยประโยชน์จากความปรานีของเราและพยายามที่จะหนีการติสสอนของเราได้อย่างไรกัน?
เจ้าไม่ดำรงอยู่ภายในการติสสอนของเราได้อย่างไรกัน? แน่แน่นอนว่า บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดจะมีชีวิตอยู่ชั่ววันรันดร์
และพวกที่ยืนด้านเราทั้งหมดก็จะถูกเราติสสอนไปชั่ววันรันดร์อย่างแน่นอน เพราะเราเป็นพระเจ้าที่หวงแห่น
และจะไม่ละเว้นพวกมนุษย์ไว้เลยแม้แต่น้อยสำหรับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป
เราจะเฝ้าดูหมดทั้งแผ่นดินโลก และในการปรากฏทางทิศตะวันออกของโลกพร้อมกับความชอบธรรม บารมี
ความพิโรธ และการติสสอนนั้น เราจะเปิดเผยตัวเราต่อขุมมุนของมนุษยชาติอันมากมายเหลือคณนา!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 26” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

175. มหาชนแซ่ซ้องเรา มหาชนสรรเสริญเรา ทุกปากทั้งปวงขนานพระนามพระเจ้าแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว
ผู้คนทั้งผองแหงนข้อมองกิจการของเรา เราอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพแห่งมวลมนุษย์
บุคคลของเรานั้นมั่งมีและเอื้ออารี ใครเล่าจะไม่ปีติยินดีกับการนี้? ใครเล่าจะไม่เร่งระบำเพื่อความชื่นชมยินดี?
โอ้ ศิโยน! ชูธงประจำชัยของเจ้าเพื่อสมโภชเรา!
ขับร้องเพลงฉลองชัยแห่งชัยชนะของเจ้าเพื่อเผยแผ่นามศักดิ์สิทธิ์ของเรา! ทุกสิ่งสร้างกระทั้งสูญปลาย พิกพ!
จงเร่งชำระตัวเจ้าให้สะอาดเพื่อเจ้าอาจได้เป็นเครื่องบูชาแด่เรา! หมู่คาราในท้องนภาเบื้องบน!
จงเร่งกลับไปยังตำแหน่งแห่งหนของพวกเขาเพื่อแสดงฤทธานุภาพอันทรงอิทธิฤทธิ์ของเราในพื้นฟ้า!
เราสดับซาบซึ้งในน้ำเสียงทั้งหลายของผู้คนบนแผ่นดินโลก
ผู้หลังรินความรักและความเคารพตราบอสงไขยของพวกเขาให้แก่เราในบทเพลง! ในวันนี้
เมื่อทุกสิ่งสร้างกลับคืนสู่ชีวิต เราจึงลงมายังพิภพแห่งมวลมนุษย์ ณ ช่วงเวลานี้ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้
มวลบุปผารดผลดอกบานสะพรั่งอย่าง โกลาหล มวลหมู่สกุณาขับขานพร้อมเพรียงประดุจเสียงเดียว
สรรพลีงล้วนระริกรัวด้วยความชื่นชมยินดี! ในเสียงระโคมการวะแห่งราชอาณาจักร
อาณาจักรซาตานพลันโค่นสลาย มีอันบรลัยไปในเสียงก้องกัมปนาทของเพลงเฉลิมราชอาณาจักร
ไม่มีวันผงาดขึ้นมาได้อีกเลย!

ใครเล่าบนแผ่นดินโลกกล้าลุกขึ้นมาต้านทาน? ขณะที่เราลงมายังแผ่นดินโลก เรานำมาซึ่งการเผาผลาญ
นำมาซึ่งความพิโรธ นำมาซึ่งทุกเภทแห่งมหันตภัย อาณาจักรทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ณ

บัดนี้คืออาณาจักรของเรา! สูงขึ้นไปในนภดล หมู่มะฆวนระคนและวณป่วนเป็นมวนคลื่น
เบื้องล่างนภดลนั้นเล่า ทะเลสาบและลำน้ำพากันถั่งโถมกระเพื่อมพล่านเป็นท่วงทำนองปลูกเรืออย่างเรียวเรียวยินดี
เหล่าสัตว์ซึ่งกำลังพักผ่อนทะยานพรุดออกจากคูหาของพวกมัน
และเราปลูกผู้คนทั้งผองให้ตื่นจากความหลับไหล วันซึ่งผู้คนมหาศาลเฝ้ารอคอยได้มาถึงแล้วในที่สุด!
พวกเขาถวายบทเพลงอันไพเราะที่สุดทั้งหลายให้กับเรา!

ตัดตอนมาจาก “เพลงเฉลิมราชอาณาจักร” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

176. เมื่อการกล่าวทักทายราชอาณาจักรดั่งขึ้น—ซึ่งเป็นตอนที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวานขึ้นด้วย—
เสียงนี้สั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เขย่าสวรรค์ชั้นสูงสุด
และทำให้ความรู้สึกลึกในใจของมนุษย์ทุกคนสั่นไหว
เพลงสรรเสริญราชอาณาจักรดั่งกังวานขึ้นอย่างเป็นพิธีการในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
เป็นการพิสูจน์ว่าเราได้ทำลายชนชาตินั้นและได้สถาปนาราชอาณาจักรของเราแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ
ราชอาณาจักรของเราได้รับการสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ณ ช่วงขณะนี้
เราเริ่มส่งทูตสวรรค์ของเราออกไปยังทุกๆ ชนชาติในโลกเพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นผู้เลี้ยงแกะบรรดาบุตรของเรา
ผู้คนของเรา นี่ก็เพื่อให้เป็นไปตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของงานขั้นตอนต่อไปของเราด้วย อย่างไรก็ตาม
เราไปยังที่ที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ และแข่งขันกับมันด้วยตัวเอง
ทันทีที่มนุษย์ทั้งหมดมารู้จักเราในเนื้อหนังและสามารถเห็นกิจการของเราในเนื้อหนัง
ถ้าของพญานาคใหญ่สีแดงก็จะกลายเป็นจี๊เถ่าและหายไปอย่างไร้ร่องรอย...

วันนี้ เราไม่เพียงกำลังลงมายังชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น
แต่เรายังกำลังหันไปเผชิญหน้ากับทั่วทั้งจักรวาลอีกด้วย ทำให้สวรรค์ชั้นสูงสุดทั้งหมดทั้งมวลสั่นไหว
มีสถานที่ใดสักแห่งใหม่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา?
มีสถานที่สักแห่งใหม่ที่ไม่ดำรงอยู่ภายใต้ความหายนะที่เรากระหน่ำลงไป? ทุกที่ที่เราไป เราได้กระจาย
“เมล็ดพันธุ์แห่งความวิบัติ” ทุกประเภทไว้แล้ว นี่เป็นหนึ่งในวิธีทั้งหลายที่เราทำงาน
และเป็นการกระทำแห่งความรอดสำหรับมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย
และสิ่งที่เรายื่นให้พวกเขายังคงเป็นความรักอย่างหนึ่ง
เราปรารถนาที่จะอนุญาตให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นอีกทำความรู้จักเราและสามารถเห็นเรา และด้วยวิธีนี้
มาเคารพพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมานานหลายปีแล้ว แต่ผู้ซึ่ง ณ บัดนี้เป็นจริงแล้ว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

177. เป็นเวลาหลายสหัสวรรษ มนุษย์ได้วิวัฒนาการที่จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระผู้ช่วยให้รอด มนุษย์ได้วิวัฒนาการที่จะมองดูพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดประทับเมฆขาวขณะที่พระองค์เสด็จลงมาในสภาวะบุคคลท่ามกลางบรรดาผู้ที่ร้องและโหยหาในพระองค์มาเป็นเวลาหลายพันปี

มนุษย์ยังวิวัฒนาการให้พระผู้ช่วยให้รอดทรงกลับมาและทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง นั่นคือ วิวัฒนาการให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งได้ทรงแยกไปจากผู้คนเป็นเวลาหลายพันปี เสด็จกลับมา และดำเนินพระราชกิจในการไถ่บาปที่พระองค์ได้ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิวอีกครั้ง

ทรงมีความสงสารและมีความรักต่อมนุษย์ ทรงให้อภัยบาปของมนุษย์และทรงแบกรับบาปของมนุษย์ และแม้กระทั่งทรงแบกรับการล่วงละเมิดทั้งหมดของมนุษย์ และทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาป สิ่งที่มนุษย์วิวัฒนาการคือการที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นเช่นเมื่อก่อน—พระผู้ช่วยให้รอดผู้ควรค่าที่จะรัก ทรงพระทัยดีมีเมตตา และทรงนำการพิชิตที่ไม่เคยพิโรธต่อมนุษย์ และผู้ที่ไม่เคยทรงกำหนดโทษมนุษย์ แต่เป็นผู้ที่ทรงยกโทษและทรงรับบาปทั้งหมดของมนุษย์เอาไว้

และผู้ที่จะแม้กระทั่งสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อมนุษย์เช่นก่อนหน้านี้ ตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จจากไป บรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระองค์ รวมทั้งเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดที่ได้รับการช่วยให้รอดในพระนามของพระองค์ ที่ได้ร่ำร้องหาพระองค์และรอคอยพระองค์แทบขาดใจตลอดมา

ทุกคนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ในช่วงระหว่างยุคพระคุณได้วิวัฒนาการอันปราโมทย์ในวาระสิ้นสุดนั้น เมื่อพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จลงมาบนเมฆขาวเพื่อทรงปรากฏต่อหน้าผู้คนทั้งหมดแน่นอนว่า

นี่ยังเป็นการปรารภร่วมกันของทุกคนที่ยอมรับพระนามของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้เช่นกัน

ทุกคนในจักรวาลที่รู้จักความรอดของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดได้โหยหาแทบขาดใจตลอดมาให้พระเยซูคริสต์เสด็จมาถึงโดยฉับพลันเพื่อทรงปฏิบัติสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในขณะที่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง:

“เราจะมาถึงเฉกเช่นที่เราได้จากไป” มนุษย์เชื่อว่า หลังการถูกตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์

พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์บนเมฆขาวเพื่อทรงเข้าประจำที่ของพระองค์ ณ พระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุด ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูจะเสด็จลงมาอีกครั้งบนเมฆขาว

(เมฆนี้อ้างถึงเมฆที่พระเยซูประทับตอนที่พระองค์ได้เสด็จกลับสู่สวรรค์)

ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เฝ้าโหยหาพระองค์แทบขาดใจตลอดมาเป็นเวลาหลายพันปี

และพระองค์จะทรงมีพระฉายาและทรงสวมใส่เสื้อผ้าของชาวยิว หลังการทรงปรากฏต่อมนุษย์

พระองค์จะประทานอาหารแก่พวกเขา และทรงทำให้น้ำแห่งชีวิตไหลพุ่งออกมาสำหรับพวกเขา

และจะทรงใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขา ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณและทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก

ที่มีชีวิตชีวาและเป็นจริง มโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ทั้งหมดคือสิ่งที่ผู้คนเชื่อกัน

กระนั้นพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ได้ทรงกระทำสิ่งนี้
พระองค์ได้ทรงกระทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่มนุษย์คิดไปเอง
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาถึงท่ามกลางพวกที่ได้โยหยาการเสด็จกลับมาของพระองค์
และพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดในขณะที่ประทับบนเมฆขาว พระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้ว
แต่มนุษย์ไม่รู้จักพระองค์ และยังคงไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับพระองค์ มนุษย์แค่กำลังรอคอยพระองค์อย่างไร้จุดหมาย
ไม่ตระหนักว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาบน “เมฆขาว” แล้ว (เมฆซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระองค์
พระวาระของพระองค์ พระอุปนิสัยครบถ้วนทั้งหมดของพระองค์ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น)
และบัดนี้ทรงสถิตท่ามกลางกลุ่มผู้ชนทั้งหลายที่พระองค์จะทรงทำให้เป็นในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
มนุษย์ไม่รู้สิ่งนี้: ทั้งที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้บริสุทธิ์ทรงมีความเอ็นดูและความรักทั้งหมดให้แก่มนุษย์
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจใน “วิหาร”
เหล่านั้นซึ่งเป็นที่อยู่ของความโสมมและเหล่าวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้อย่างไร?
แม้ว่ามนุษย์เฝ้ารอคอยการมาถึงของพระองค์ตลอดมา
พระองค์ทรงสามารถปรากฏต่อพวกที่กินเนื้อหนังของผู้ที่ไม่ชอบธรรม คัมภีร์ของผู้ที่ไม่ชอบธรรม
และสวมใส่เสื้อผ้าของผู้ที่ไม่ชอบธรรม ผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์
และผู้ที่ยึดมั่นพระองค์อยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร
มนุษย์รู้แต่เพียงว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและท่วมท้นไปด้วยความสงสาร
และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ทรงเต็มไปด้วยการไถ่อย่างใดก็ได้
มนุษย์ไม่รู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงปริรมล้นด้วยความชอบธรรม พระบารมี พระพิโรธ
และการพิพากษา ทรงมีสิทธิอำนาจ และเปี่ยมไปด้วยพระเกียรติ ดังนั้น
แม้ว่ามนุษย์จะโยหยาและกระหายการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้อย่างใจจดใจจ่อ
และแม้การอธิษฐานของพวกเขาจะขับเคลื่อนฟ้า
พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ทรงปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

178. เราได้มอบสง่าราศีของเราแก่อิสราเอลแล้วจากนั้นก็เอาสง่าราศีนั้นออกไป
และภายหลังจากนั้นเราได้นำพาคนอิสราเอลไปยังทิศตะวันออก และนำพามนุษยชาติทั้งหมดไปยังทิศตะวันออก
เราได้นำพาพวกเขาทั้งหมดไปยังความสว่างเพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่ร่วมกับความสว่างอีกครั้ง
และเชื่อมสัมพันธ์กับความสว่าง และไม่ต้องค้นคว้าหาความสว่างอีกต่อไป
เราจะปล่อยให้ผู้คนที่กำลังค้นคว้าได้เห็นความสว่างอีกครั้งและได้เห็นสง่าราศีที่เราได้มีในอิสราเอล
เราจะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นที่เราได้ลงมาบนเมฆขาวเข้าสู่ท่ามกลางมวลมนุษยชนมาแล้ว

จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นหมู่เมฆสีขาวนับไม่ถ้วนและผลไม้เป็นพวงอันอุดม และที่มากกว่านั้นคือ
จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

เราจะปล่อยให้พวกเขาเฝ้ามององค์เจ้านายแห่งพวกยิว พระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นที่ถวิลหา รอคอย

และการปรากฏอันครบถ้วนของเราผู้ที่ได้ถูกพวกกษัตริย์ข่มเหงตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ

เราจะทำงานกับทั้งจักรวาลและเราจะปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่

เป็นการเปิดเผยสง่าราศีของเราทั้งหมดและกิจการของเราทั้งหมดต่อมนุษย์ในยุคสุดท้าย

เราจะแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราในความครบถ้วนต่อบรรดาผู้ที่ได้รอคอยเรามาหลายปีแล้ว

ต่อบรรดาผู้ที่ได้ถวิลหาให้เราลงมาบนเมฆขาว ต่ออิสราเอลที่ได้ถวิลหาให้เราปรากฏอีกครั้งหนึ่ง

และต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงที่ข่มเหงเรา

เพื่อที่ทั้งหมดจะได้รู้ว่าเราได้เอาสง่าราศีของเราไปและได้นำพาสง่าราศีนั้นไปยังทิศตะวันออกมานานแล้ว

เพื่อที่สง่าราศีนั้นจะได้ไม่อยู่ในแคว้นยูเดียอีกต่อไป ด้วยเหตุที่ยุคสุดท้ายนั้น ได้มาถึงแล้ว!

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลเรากำลังทำงานของเรา และในทิศตะวันออก

เสียงกระแทกสนั่นราวฟ้าร้องดังขึ้นอย่างไม่รู้จบ ทำให้ชนชาติทั้งปวงและคณะนิกายทั้งหมดสั่นสะเทือน

เป็นเสียงของเรานั้นเองที่ได้นำทางพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้ามาสู่ปัจจุบัน

เราจะทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดถูกพิชิตโดยเสียงของเรา ตกลงสู่กระแสนี้ และบนบอบต่อหน้าเรา

ด้วยเหตุที่เราได้เรียกคืนสง่าราศีของเราจากแผ่นดินโลกทั้งหมดและได้ให้สง่าราศีนั้นปรากฏขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก

มานานแล้ว ใครบ้างไม่ถวิลหาที่จะได้เห็นสง่าราศีของเรา?

ใครบ้างไม่รอคอยการกลับมาของเราอย่างกระวนกระวายใจ? ใครบ้างไม่กระหายการปรากฏอีกครั้งของเรา?

ใครบ้างไม่คะเนถึงความdingามของเรา? ใครบ้างจะไม่มาหาความสว่าง?

ใครบ้างจะไม่เฝ้ามองความมั่งคั่งของคานาอัน? ใครบ้างไม่ถวิลหาการกลับมาของพระผู้ไถ่?

ใครบ้างไม่ชื่นชมองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่? เสียงของเราจะแผ่ไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก

เมื่อเผชิญหน้ากับประชากรที่เราเลือกสรร เราปรารถนาที่จะกล่าววอนจะแก่พวกเขาเพิ่มเติมอีก

เรากล่าววอนจะของเราต่อทั้งจักรวาลและต่อมวลมนุษย์

ราวกับเสียงฟ้าร้องอันเปี่ยมพลังกำลังที่ทำให้ภูเขาและแม่น้ำสั่นสะเทือน

ดังนั้นวอนจะในปากของเราจึงได้กลายเป็นชุมทรัพย์ของมนุษย์ และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็ทะนุถนอมวอนจะของเรา

ฟ้าแลบนั้นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออกตลอดทางไปจนถึงทิศตะวันตก

วอนจะของเราเป็นวอนจะที่มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งไป และในเวลาเดียวกันก็พบว่าวอนจะเหล่านั้นยากหยั่งถึง

แต่ก็ขึ้นบานในถ้อยคำเหล่านั้นอย่างหาใดปาน

พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนเปรมปรีดีและเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี

เฉลิมฉลองการมาของเราว่าทารกคนหนึ่งเพิ่งจะได้ถือกำเนิด โดยเสียงของเรา
เราจะนำพาพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเรา นับจากนั้นเป็นต้นไป
เราจะเข้าสู่เผ่าพันธุ์ของพวกมนุษย์อย่างเป็นทางการเพื่อที่พวกเขาจะได้มานมัสการเรา
ด้วยสง่าราศีที่เราแผ่รัศมีและวณะในปากของเรา
เราจะทำเช่นนั้นจนพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราและเห็นว่าฟ้าแลบนั้นส่องแสงวาบจากทิศตะวันออก
และว่าเรายังได้ลงมาสู่ “ภูเขามะกอกเทศ” แห่งทิศตะวันออกเช่นกัน
พวกเขาจะเห็นว่าเราได้อยู่บนแผ่นดินโลกนานมาแล้ว ไม่ใช่ในฐานะบุตรของพวกยิวอีกต่อไป
แต่ในฐานะฟ้าแลบแห่งทิศตะวันออก ด้วยเหตุที่เราได้คืนชีพมานานแล้ว และได้ไปจากท่ามกลางมวลมนุษย์แล้ว
และจากนั้นได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งด้วยสง่าราศีท่ามกลางพวกมนุษย์
เราคือพระองค์ผู้ทรงได้รับการนมัสการมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้ว
และเรายังเป็นทารกที่ถูกคนอิสราเอลละทิ้งมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้วเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเปี่ยมพระสิริแห่งยุคปัจจุบัน!
ให้ทั้งหมดนั้นจงมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราและเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา ได้ยินเสียงของเรา
และเฝ้ามองกิจการของเรา นี่คือการงานครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา
มันคือจุดสิ้นสุดและจุดสุดขั้วของแผนการของเรา รวมทั้งจุดประสงค์ของการบริหารจัดการของเรา
ให้ทุกชนชาตินมัสการเรา ทุกภาษายอมรับเรา มนุษย์ทุกคนมอบความเชื่อของเขาในตัวเรา
และผู้คนทุกคนอยู่ภายใต้การกะเกณฑ์โดยเรา!

ตัดตอนมาจาก “เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวาน—การเผยพระวจนะว่าชาวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล”
ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

179. ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นที่รู้จักในนามพระยาห์เวห์ เรายังเคยถูกเรียกว่าพระเมสสิยาห์เช่นกัน
และครั้งหนึ่งผู้คนเรียกเราว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความรักและความเคารพยกย่อง อย่างไรก็ตาม ณ วันนี้
เราไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือพระเยซูซึ่งผู้คนได้รู้จักในช่วงเวลาที่ผ่านมามากต่อไป
เราคือพระเจ้าผู้ที่ได้กลับมาในยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ที่จะนำพาผู้คนไปสู่บัพติศมา
เราคือพระเจ้าเองซึ่งลุกขึ้นมาจากที่สุสานแผ่นดินโลก สมบูรณ์พร้อมด้วยอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเรา
และเต็มเปี่ยมไปด้วยสิทธิอำนาจ เกียรติ และสิริ ผู้คนไม่เคยเข้ามาร่วมสัมพันธ์กับเรา ไม่เคยได้รู้จักเรา
และไม่รู้เท่าทันในอุปนิสัยของเราตลอดเวลา ตั้งแต่การสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่เคยเห็นเรา
นี่คือพระเจ้าผู้ที่ทรงปรากฏต่อมนุษย์ในยุคสุดท้ายแต่ได้ทรงถูกซ่อนไว้ท่ามกลางมนุษย์
พระองค์ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ทรงเที่ยงแท้และทรงเป็นจริง

คุณดวงสุรีย์ที่แผดเผาและเปลวเพลิงที่ลุกโชน ทรงถูกเติมด้วยฤทธาานุภาพและทรงปรี้มล้นด้วยสิทธิอำนาจ ไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกพิพากษาโดยวณะของเรา

และไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการแผดเผาของไฟ ในท้ายที่สุด

ชนชาติทั้งมวลจะได้รับการอวยพรเพราะวณะของเรา และจะถูกทูลบจนแหลกเป็นชิ้นๆ

เพราะวณะของเราเช่นกัน ด้วยวิธีนี้

ผู้คนทั้งหมดในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายจะเห็นว่าเราคือพระผู้ช่วยให้รอดที่ได้กลับมา

และเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง

และทุกคนจะเห็นว่าครั้งหนึ่งเราคือเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมนุษย์

แต่เห็นว่าในยุคสุดท้ายเรายังได้กลายเป็นเปลวเพลิงแห่งสุริยันซึ่งเผาผลาญทุกสรรพสิ่งให้เป็นจุนด้วยเช่นกัน

เช่นเดียวกับองค์ตะวันแห่งความชอบธรรมซึ่งเปิดเผยทุกสรรพสิ่ง นี่คือนิยามของเราในยุคสุดท้าย

เราใช้ชื่อนี้และครองอุปนิสัยนี้เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะได้เห็นว่าเราคือพระเจ้าที่ชอบธรรม ดวงสุรีย์ที่แผดเผา

เปลวเพลิงที่ลุกโชน และเพื่อที่ทุกคนจะได้สัมผัสการเรา พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว

และเพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของเรา เราไม่ใช่เพียงแค่พระเจ้าของคอนิสราเอลเท่านั้น

และเราไม่ใช่เพียงพระผู้ไถ่ เราคือพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งมวลทั่วทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและห้วงทะเล

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

180. แผนการบริหารจัดการนานหกพันปีของพระเจ้ากำลังจะสิ้นสุดลง

และประตูแห่งราชอาณาจักรได้ถูกเปิดออกแล้วให้กับทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระองค์

พี่น้องชายหญิงที่รัก พวกเจ้ากำลังรออะไรอยู่? อะไรคือสิ่งที่เจ้าแสวงหา?

เจ้ากำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏใช่ไหม? เจ้ากำลังค้นหารอยพระบาทของพระองค์ใช่ไหม?

เราโหยหาการทรงปรากฏของพระเจ้ายิ่งนัก! และมันก็ยากยิ่งนักที่จะพบรอยพระบาทของพระเจ้า! ในยุคเช่นนี้

ในโลกเช่นนี้ เราต้องทำอะไรเพื่อให้ได้ประจักษ์วันที่พระเจ้าทรงปรากฏ?

เราต้องทำอะไรเพื่อก้าวให้ทันตามก้าวพระบาทของพระเจ้า?

ทุกคนที่กำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏต้องเผชิญกับบรรดาคำถามประเภทนี้

พวกเจ้าทั้งหมดได้พิจารณาคำถามเหล่านั้นมากกว่าหนึ่งครั้ง—แต่มีผลลัพธ์เช่นไรหรือ? พระเจ้าทรงปรากฏที่ใด?

รอยพระบาทของพระเจ้าอยู่ที่ใด? พวกเจ้ามีคำตอบหรือไม่? ผู้คนมากมายอาจจะตอบกลับดังนี้:

“พระเจ้าทรงปรากฏท่ามกลางบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์และรอยพระบาทของพระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางหมู่เรา

มันเรียบง่ายเช่นนั้นเอง!” ไม่ว่าใครก็สามารถให้คำตอบเป็นสูตรตายตัวได้

แต่พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่หมายถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าหรือรอยพระบาทของพระองค์?

การทรงปรากฏของพระเจ้าหมายถึงการทรงมาถึงของพระองค์บนโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระ

องค์เอง ด้วยพระอัครลักษณะและพระอุปนิสัยของพระองค์เอง และในวิธีที่เป็นมาโดยกำเนิดในพระองค์ พระองค์เสด็จลงมาท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจของการเริ่มต้นยุคหนึ่งและสิ้นสุดยุคหนึ่ง การทรงปรากฏเช่นนี้ไม่ใช่รูปแบบของพิธีการ มันไม่ใช่เครื่องหมาย รูปภาพ การอัศจรรย์ หรือนิมิตยิ่งใหญ่อะไรสักอย่าง และยังมีโอกาสน้อยกว่านั้นที่มันจะเป็นกระบวนการทางศาสนา มันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นจริงและแท้จริงที่ไม่ว่าใครก็สามารถสัมผัสและมองเห็นได้ การทรงปรากฏแบบนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อการเสแสร้งทำ หรือเพื่อการทำงานระยะสั้นอะไรสักอย่าง หากแต่มันเป็นไปเพื่อการทำงานระยะหนึ่งในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ การทรงปรากฏของพระเจ้ามีความหมายเสมอและมีความสัมพันธ์กับแผนการบริหารจัดการของพระองค์เสมอ สิ่งที่เราเรียกว่า “การทรงปรากฏ” ในที่นี้นั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจาก “การทรงปรากฏ” ในแบบที่พระเจ้าทรงใช้แนะนำ นำทาง และให้ความรู้แก่แก่มนุษย์ พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์ระยะหนึ่งในแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์ พระราชกิจนี้แตกต่างจากพระราชกิจของยุคอื่นใด มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้ และมนุษย์ไม่เคยมีประสบการณ์กับมันมาก่อน มันคือพระราชกิจที่เริ่มต้นยุคใหม่และสิ้นสุดยุคเก่า และมันเป็นรูปแบบใหม่และดีขึ้นของพระราชกิจเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ ยิ่งกว่านั้น มันยังเป็นพระราชกิจที่นำพามวลมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่ นี่ก็คือความหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

181. เมื่อพวกเขาได้เข้าใจความหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้าแล้ว พวกเขาควรแสวงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร? คำถามนี้ไม่ยากที่จะอธิบาย กล่าวคือ ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ ที่นั่นเขาจะพบก้าวพระบาทของพระองค์ คำอธิบายเช่นนี้ฟังดูตรงไปตรงมา แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายในทางปฏิบัติ เพราะว่าผู้คนมากมายไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรากฏที่ใด นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าที่ใดที่พระองค์เต็มใจ หรือที่ใดที่พระองค์ควรทรงปรากฏ บางคนเชื่อด้วยอารมณ์หุนหันว่าที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมิฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดก็ตามที่มีร่างฝ่ายวิญญาณ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมิฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดที่มีผู้คนที่มีชื่อเสียงสูงส่ง ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ ในขณะนี้ให้เราลืมไปก่อนว่าการเชื่อเช่นนี้ถูกหรือผิด เพื่ออธิบายคำถามเช่นนี้ พวกเราต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนเสียก่อน กล่าวคือ พวกเรากำลังค้นหารอยพระบาทของพระเจ้า พวกเราไม่ได้กำลังแสวงหาร่างฝ่ายวิญญาณ และยังไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาผู้ที่มีชื่อเสียง พวกเรากำลังไล่เสาะหาตามรอยพระบาทของพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้ เนื่องจากว่าพวกเรากำลังตามหารอยพระบาทของพระเจ้า มันจึงจำเป็นที่พวกเราต้องค้นหาพระทัยของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้า ถ้อยคำรัสของพระองค์—เพราะที่ใดก็ตามที่มีพระวณะใหม่ๆ ที่พระเจ้าตรัส
พระสุรเสียงของพระเจ้าอยู่ที่นั่น และที่ใดที่มีก้าวพระบาทของพระเจ้า กิจการต่างๆ ของพระเจ้าอยู่ที่นั่น
ที่ใดก็ตามที่มีการทรงแสดงออกของพระเจ้า ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ และที่ใดที่พระเจ้าทรงปรากฏ
ที่นั่นความจริง หนทาง และชีวิตดำรงอยู่ ในการค้นหารอยพระบาทของพระเจ้า พวกเจ้าได้ละเลยคำว่า
“พระเจ้าคือความจริง หนทาง และชีวิต” และดังนั้น

ผู้คนมากมายแม้ในเวลาที่พักพวกเขาได้รับความจริงไม่เชื่อว่าพวกเขาได้พบรอยพระบาทของพระเจ้าแล้ว
และพวกเขายังไม่ยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้า เป็นความผิดพลาดร้ายแรงยิ่งนัก!

การทรงปรากฏของพระเจ้าไม่สามารถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้

และพระเจ้ายังไม่ทรงสามารถจะปรากฏโดยคำขอของมนุษย์

พระเจ้าทรงทำการเลือกและทรงทำแผนการของพระองค์เองเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์
ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์ของพระองค์เองและวิธีการของพระองค์เอง

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจใด

พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องทรงหาหรือกับมนุษย์หรือทรงหาคำแนะนำของเขา

นับประสาอะไรที่จะทรงต้องแจ้งให้ทุกๆ คนรู้ถึงพระราชกิจของพระองค์ นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ซึ่งยิ่งไปกว่านั้นควรได้รับการยอมรับจากทุกคน

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า ตามก้าพระบาทของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเดินออกห่างจากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเสียก่อน

เจ้าต้องไม่เรียกร้องให้พระเจ้าทรงทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น

นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรวางพระองค์ไว้ในขอบเขตของเจ้าเองและจำกัดพระองค์ไว้ในมโนคติที่หลงผิดของ
เจ้าเอง แต่เจ้ากลับควรถามว่าพวกเจ้าจะแสวงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร

เจ้าจะยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้าอย่างไร และเจ้าจะยอมจำนนต่อพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างไร

กล่าวคือ นี่คือนิสัยที่มนุษย์ควรทำ เนื่องจากมนุษย์ไม่ใช่ความจริง และไม่ได้ครอบครองความจริง

เขาจึงควรแสวงหา ยอมรับ และเชื่อฟัง

ตัดตอนมาจาก “การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

182. วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่

เจ้าอาจไม่มีความสามารถที่จะยอมรับวณะเหล่านี้และวณะเหล่านี้อาจดูแปลกสำหรับเจ้า

แต่เราจะแนะนำให้เจ้าไม่ตีแผ่ความเป็นธรรมชาติของเจ้า

เพราะมีเพียงผู้คนที่หิวและกระหายอย่างแท้จริงต่อความชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถได้
รับความจริง

และมีเพียงผู้คนที่มิใช่อศรัทธาอย่างแท้จริงเท่านั้นที่สามารถได้รับการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระองค์
ผลลัพธ์ทั้งหลายนั้นได้มาจากการแสวงหาความจริงด้วยความสงบเปี่ยมสติสัมปชัญญะ
มิใช่ด้วยการวิวาทและการโต้เถียง เมื่อเราพูดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่แล้ว”
เรากำลังอ้างอิงถึงเรื่องของการทรงกลับสู่เนื้อหนังของพระเจ้า บางทีจนะเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เจ้ารู้สึกอะไร
บางทีเจ้าอาจดูเหมือนจนะเหล่านี้ หรือแม้แต่บางทีจนะเหล่านี้เป็นที่สนใจของเจ้าอย่างยิ่ง ไม่ว่าในกรณีใด
เราหวังว่าบรรดาผู้ที่โหยหาอย่างแท้จริงให้พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์จะสามารถเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้และ
พินิจพิเคราะห์มันอย่างรอบคอบ แทนที่จะด่วนสรุปต่างๆ นานาเกี่ยวกับมัน นั่นคือสิ่งที่บุคคลซึ่งมีปัญญาควรทำ
มัน ไม่ยากที่จะสับสนเข้าไปในสิ่งเช่นนี้ แต่มันจำเป็นที่พวกเราแต่ละคนต้องรู้ความจริงข้อนี้ กล่าวคือ
พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์จะทรงครองแก่นแท้ของพระเจ้า
และพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์จะทรงครองการแสดงออกของพระเจ้า
ในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงก่อเกิดพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ
และในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
และจะทรงสามารถนำความจริงสู่มนุษย์ ประทานชีวิตให้เขาและชี้หนทางให้เขา
เนื้อหนังที่ไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่ถือว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน
ในเรื่องนี้ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด
หากมนุษย์ตั้งใจจะสืบค้นลงไปว่านั่นคือเนื้อหนังจากการทรงจตุเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่
เช่นนั้นแล้วเขาต้องยืนยันเรื่องนี้จากพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงแสดงออกและพระวาทะที่พระองค์ตรัส
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่จะยืนยันว่าเป็นเนื้อหนังจากการทรงจตุเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่
และเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่นั้น คนเราต้องแยกแยะบนพื้นฐานของแก่นแท้ของพระองค์ และดังนั้น
ในการกำหนดว่านั่นเป็นเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์หรือไม่ กุญแจอยู่ในแก่นแท้ของพระองค์
(พระราชกิจของพระองค์ ถ้อยคำรัสของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์และแง่มุมอื่นๆ มากมาย)
มากกว่ารูปปรากฏภายนอก หากมนุษย์พินิจพิเคราะห์เพียงแค่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์
และส่งผลให้มองข้ามแก่นแท้ของพระองค์ นี่ก็แสดงว่ามนุษย์มีคบอดและไม่รู้เท่าทัน
รูปปรากฏภายนอกไม่สามารถกำหนดแก่นแท้ได้ยิ่งไปกว่านั้น
พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันสามารถสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้
พระรูปปรากฏภายนอกของพระเยซูไม่ได้ขัดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ?
โฉมพระพักตร์และเครื่องทรงของพระองค์ไม่สามารถให้เบาะแสเกี่ยวกับพระอัครลักษณะแท้จริงของพระองค์ได้ห
รอกหรือ?
พวกฟาริสียุคแรกสุดไม่ได้ต่อต้านพระเยซูอย่างจริงจังก็เพราะพวกเขาแค่มองที่พระรูปปรากฏภายนอกของพระ

องค์ท่านนั้น และหาได้ใส่ใจพระวณะในพระโอรสของพระองค์หรือ?

เรามีความหวังว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้าจะไม่ซ้ารอยโสกนาฏกรรมแห่งประวัติศาสตร์ เจ้าต้องไม่กลายเป็นพวกฟาริสีแห่งยุคปัจจุบันและตอกตริ่งพระเจ้ากับกางเขนอีกครั้ง

เจ้าควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงวิธีต้อนรับการทรงกลับมาของพระเจ้า

และเจ้าควรมีจิตใจที่แจ่มชัดเกี่ยวกับวิธีที่จะเป็นใครบางคนซึ่งนับนอบต่อความจริง

นี่เป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่กำลังรอให้พระเยซูทรงกลับมาโดยการขี่มาบนก้อนเมฆ

พวกเราควรขี้ตาฝ่ายวิญญาณของพวกเราเพื่อทำให้เห็นได้ชัดเจนและไม่กลายเป็นจมปลักอยู่ในคำพูดทั้งหลายแห่งความเพ้อฝันเกินจริง

พวกเราควรคิดถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและมองตรงแง่มุมของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง อย่าหลงระเหิงหรือปล่อยตัวเองให้หลุดหลงไปในฝันกลางวัน

ที่ตลอดเวลาเผ่าถวิลหาวันท้องคัพระเยซูเจ้าทรงขึ้นบนก้อนเมฆเสด็จลงมาโดยจับปล้นท่ามกลางพวกเจ้าและรับตัวพวกเจ้าที่ไม่เคยได้รู้จักหรือได้เห็นพระองค์และไม่รู้วิธีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นการดีกว่าที่จะคิดถึงเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่านี้!

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

183. ในคราวนี้ พระเจ้าเสด็จมาทรงพระราชกิจไม่ใช่ในกายจิตวิญญาณ แต่ในกายที่ธรรมดาสามัญมาก

ยิ่งไปกว่านั้น กายนี้ไม่เพียงแต่เป็นพระวรกายในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังเป็นพระวรกายที่พระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังด้วยเช่นกัน เป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งธรรมดาสามัญมาก

เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่ทำให้พระองค์โดดเด่นออกมาจากผู้อื่น

แต่เจ้าสามารถได้รับความจริงซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนจากพระองค์ได้

เนื้อหนังซึ่งไร้นัยสำคัญนี้คือสิ่งที่พระวณะแห่งความจริงทั้งหมดจากพระเจ้าจำแลงร่างขึ้นมาดำเนินพระราชกิจ

ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าให้มนุษย์เข้าใจ

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะมองเห็นพระเจ้าในสวรรค์หรือ?

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะเข้าใจพระเจ้าในสวรรค์หรือ?

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะมองเห็นบันปลายของมวลมนุษย์หรือ?

พระองค์จะทรงบอกความลับเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้า—ความลับที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสามารถบอกเจ้าได้

และพระองค์จะทรงบอกกับเจ้าเช่นกันถึงความจริงที่เจ้านั้นไม่เข้าใจ

พระองค์ทรงเป็นประตูดของเจ้าที่จะเข้าไปสู่ราชอาณาจักร และเป็นผู้นำเจ้าเข้าไปสู่ยุคใหม่

มนุษย์ที่ธรรมดาสามัญเช่นนั้นถือครองความล้าลึกอันมีอาจหยั่งลึกได้อยู่มากมาย

กิจการของพระองค์อาจมีอาจพิเคราะห์ได้สำหรับเจ้า

แต่เป้าหมายโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้เจ้ามอเห็น
ว่าพระองค์มีไฉ่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งอย่างที่คุณเชื่อ
เพราะพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าและความใส่ใจที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมวลมนุษย์ในยุคสุดท้าย
แม้เจ้าจะไม่สามารถได้ยินพระวาทะของพระองค์ที่ดูเหมือนจะสั้นสะท้อนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
หรือมองเห็นพระเนตรของพระองค์ประหนึ่งเปลวเพลิงอันลุกโชน
และแม้เจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงความมีวินัยแห่งคทาเหล็กของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น
เจ้าก็สามารถได้ยินจากพระวาทะของพระองค์ว่าพระเจ้าทรงพิโรธ
และรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงความเมตตาสงสารต่อมวลมนุษย์
เจ้าสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ตระหนักถึงความกังวลห่วงใยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ทั้งปวง พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายคือ
การเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นพระเจ้าในสวรรค์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และทำให้มนุษย์สามารถรู้จัก เชื่อฟัง เคารพ และรักพระเจ้า
นี่เป็นเหตุผลว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง
แม้ว่าสิ่งที่มนุษย์เห็นในวันนี้คือพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งทรงมีหนึ่งพระนาสิกและสองพระเนตร และพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีอะไรโดดเด่น
ในตอนท้าย พระเจ้าจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่า หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมหาศาล หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์จะสั่นไหว แผ่นดินโลกจะดิ่งพรวดลงสู่ความอลหม่าน
และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะดำรงชีวิตท่ามกลางการกัณดารอาหารและภัยพิบัติทั้งหลาย
พระองค์จะทรงแสดงให้พวกเขาเห็นว่า
หากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดในยุคสุดท้าย
พระเจ้าก็จะได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงในนรกไปเสียแล้ว หากไม่มีมนุษย์ผู้นี้อยู่
พวกเขาก็จะเป็นพวกคนบาปตัวฉกาจไปตลอดกาล และเจ้าจะกลายเป็นซากศพชั่ววันรันดร์ พวกเขาควรรู้ว่า
หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะเผชิญหน้ากับหายนะที่มีอาจหลบหลีกได้เลย
และคงจะพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษอันรุนแรงเสียยิ่งกว่าซึ่งพระเจ้าทรงดวงแบ่งให้กับมวลมนุษย์
ในยุคสุดท้าย หากเนื้อหนังธรรมดาสามัญนี้ไม่ถือกำเนิดขึ้น
เจ้าทั้งหมดก็คงจะอยู่ในสถานะที่พวกเขาร้องขอต่อชีวิตโดยที่ไม่มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตได้
และอธิษฐานขอความตายโดยที่ไม่สามารถตายได้ หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่
พวกเขาก็จะไม่สามารถได้รับความจริงและมาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าในวันนี้ได้

แต่เจ้ากลับจะถูกพระเจ้าลงโทษเพราะบาปอันหนักหนาสาหัสของเจ้าแทน พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า หากมิใช่เพราะพระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนัง ก็คงจะไม่มีผู้ใดเลยที่มีโอกาสได้รับความรอด และหากมิใช่เพราะการมาของเนื้อหนังนี้ พระเจ้าก็คงจะวางบทอวานให้กับยุคเก่าไปเสียนานแล้ว ด้วยความที่เป็นเช่นนี้ พวกเจ้ายังสามารถปฏิเสธการจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าได้อยู่อีกหรือ? เพราะพวกเจ้าสามารถได้รับประโยชน์มากมายเหลือเกินจากมนุษยธรรมคาสามัญผู้นี้ เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์เล่า?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

184. พระราชกิจของพระเจ้าคือบางสิ่งที่เราไม่สามารถจับใจความได้

หากเราไม่สามารถจับใจความเข้าใจได้อย่างเต็มที่ว่าตัวเลือกของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่ ทั้งยังไม่สามารถรู้ได้ว่าพระราชกิจของพระองค์สามารถประสบผลสำเร็จได้หรือไม่ แล้วเหตุใดหรือ เจ้าจึงไม่ลองเสี่ยงโชคของเจ้าและความมนุษยธรรมคาสามัญผู้นี้อาจช่วยเหลือเจ้าได้อย่างใหญ่หลวงหรือไม่ และคิดว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่จริงๆ หรือไม่? อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

ในกาลของโนอาห์ พวกมนุษย์ได้กินและดื่ม

สมรสกันและยอมพ่ายแพ้แก่ชีวิตสมรสจนถึงขอบข่ายที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทราฐเห็นเป็นพยานได้

พระองค์จึงส่งน้ำท่วมใหญ่มาทำลายมวลมนุษย์ และไว้ชีวิตเพียงครอบครัวแปดคนของโนอาห์

กับนกและสัตว์ป่าทุกชนิด อย่างไรก็ตาม ในยุคสุดท้าย

ผู้ที่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตคือทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงบทอวาน

แม้ทั้งสองยุคจะเป็นกาลสมัยที่มีความเลื่อมทรมอันใหญ่หลวงจนพระองค์ไม่ทรงสามารถทราฐเห็นเป็นพยานได้

และมวลมนุษย์ในทั้งสองยุคกลับกลายเป็นเลื่อมทรมจนถึงกับปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พระเจ้าก็ได้ทรงทำลายเพียงผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

มวลมนุษย์ในทั้งสองยุคทำให้พระเจ้าทรงทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง

ทว่าพระเจ้าก็ยังคงทรงอดทนกับพวกมนุษย์ในยุคสุดท้ายจนกระทั่งถึงบัดนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่า?

พวกเจ้าไม่เคยแปลกใจเลยหรือว่าเป็นเพราะเหตุใด? หากพวกเจ้าไม่รู้จริงๆ เช่นนั้นก็จงให้เราบอกแก่พวกเจ้าเถิด

เหตุผลที่พระเจ้าสามารถประทานพระคุณให้แก่ผู้คนในยุคสุดท้ายนั้น

ไม่ใช่เพราะพวกเขาเลื่อมทรมน้อยกว่าผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

หรือพวกเขาได้แสดงการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้าแล้ว

และนับประสาอะไรที่จะเป็นเพราะวิทยาการในยุคสุดท้ายก้าวหน้าเสียจนพระเจ้าไม่สามารถตัดใจทำลายพวกเขาได้ แต่กลับเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจที่ต้องปฏิบัติในกลุ่มผู้คนในยุคสุดท้าย

และพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เองในการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระองค์ และนอกจากนี้

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงเลือกสรรคนส่วนหนึ่งในกลุ่มนี้ให้กลายเป็นวัตถุแห่งความรอดของพระองค์ และเป็นดอกผลของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และนำพาผู้คนเหล่านี้ไปสู่ยุคถัดไป ดังนั้น ราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายไปทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม

ต่างเป็นไปเพื่อการเตรียมสำหรับพระราชกิจซึ่งเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจู่โจมมาเป็นจะปฏิบัติในยุคสุดท้ายทั้งสิ้น ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้มาถึงวันนี้ นั่น ก็เป็นเพราะเนื้อหนังนี้

พวกเขามีโอกาสที่จะรอดชีวิตก็เพราะพระเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนี้เอง

โซควาสนาทั้งหมดนี้ได้มาก็เพราะมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ แต่ไม่เพียงเท่านั้น ในท้ายที่สุด

ทุกชนชาติจะนมัสการมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ ทั้งยังขอบคุณและเชื่อฟังมนุษย์ที่ไร้้นัยสำคัญผู้นี้ เพราะความจริง ชีวิต และหนทางที่พระองค์ทรงนำมาซึ่งเองที่ได้ช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด

ได้บรรเทาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ได้ลดระยะห่างระหว่างมนุษย์และพระเจ้า

และเปิดการเชื่อมโยงระหว่างพระคำของพระเจ้าและมนุษย์

เป็นพระองค์เช่นกันที่ทรงได้รับพระสิริซึ่งยิ่งใหญ่กว่าสำหรับพระเจ้า

มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนี้ไม่ควรค่าแก่ความไว้วางใจและความชื่นชมบูชาของเจ้าหรือ?

เนื้อหนังซึ่งธรรมคาสาณูเช่นนั้นไม่เหมาะที่จะได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์หรือ?

มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนั้น ไม่สามารถกลายเป็นการแสดงออกของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์หรือ?

มนุษย์ผู้ซึ่งได้ไว้ชีวิตมวลมนุษย์จากความวิบัติเช่นนั้น ไม่สมควรแก่ความรักของพวกเขเจ้าและความอยากของเจ้าที่

จะยึดพระองค์ไว้ให้มั่นหรือ? หากพวกเขเจ้าปฏิเสธความจริงซึ่งแสดงจากพระโอษฐ์ของพระองค์

และรังเกียจการดำรงอยู่ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขเจ้า แล้วสิ่งใดเล่าที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าในบทอวสาน?

พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในยุคสุดท้ายกระทำผ่านมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้

พระองค์จะทรงมอบทุกสิ่งแก่เจ้า และสิ่งที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

พระองค์จะทรงสามารถตัดสินทุกสิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเจ้า

มนุษย์เช่นนั้นสามารถเป็นอย่างที่พวกเขเจ้าเชื่อว่าพระองค์เป็นได้หรือไม่?

มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเรียบง่ายธรรมดาจนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง

ความจริงของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเขเจ้าอย่างถึงที่สุดกระนั้นหรือ?

การเป็นพยานต่อการกิจการของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเขเจ้าอย่างที่สุดหรือ?

หรือว่าเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางเจ้านั้น ไม่ควรค่าให้พวกเขเจ้าเดินไป? เมื่อพิจารณาโดยรวมทุกอย่างแล้ว

สิ่งใดหรือที่เป็นเหตุให้พวกเขเจ้าชิงชังพระองค์ และเหวี่ยงพระองค์ทิ้งไปและรักษาระยะห่างจากพระองค์

มนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้แสดงความจริง มนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้จัดเตรียมความจริง
และมนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้ให้เส้นทางให้พวกเขาติดตาม
อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขา ยังคงไม่สามารถค้นพบร่องรอยของพระราชกิจของพระเจ้าภายในความจริงเหล่านี้?
หากปราศจากพระราชกิจของพระเยซูแล้ว ใคร มวลมนุษย์ย่อมจะไม่สามารถได้ลงมาจากกางเขน
แต่หากปราศจากการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้
บรรดาผู้ที่ลงมาจากกางเขนย่อมจะไม่มีวันสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าหรือเข้าสู่ยุคใหม่ได้เลย
หากปราศจากการมาของมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้
พวกเขาก็จะไม่มีวันได้มีโอกาสที่จะมองเห็น โณมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า
ทั้งยังไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะมองเห็น
เนื่องเพราะพวกเขาทิ้งหมดสิ้นเป็นวัตถุที่ควรถูกทำลายสิ้นเมื่อนานมาแล้ว
เนื่องจากการมาถึงของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้พวกเขาและแสดงความปรานีต่อพวกเขา ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
คำพูดที่เราต้องทิ้งไว้กับพวกเขาในตอนท้ายก็ยังคงเป็นคำพูดเหล่านี้ที่ว่า มนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้
ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้น มีความสำคัญยิ่งชีวิตต่อพวกเขา
นี่คือสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วท่ามกลางมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “เข้าใจหรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

185. หากพระเจ้าช่วยให้รอดได้เสด็จมาถึงในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและยังคงถูกเรียกว่าพระเยซู
และทรงถือกำเนิดอีกครั้งในแคว้นยูเดียและทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ที่นั่น
เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าเราแค่สร้างประชาชนอิสราเอลขึ้นมาเท่านั้นและแค่ได้ประชาชนอิสราเอลเท่านั้น
และพิสูจน์ว่าเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประชาชาติทั้งหลาย นี่จะไม่ย้อนแย้งกับถ้อยคำของเราว่า
“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและทุกสรรพสิ่ง” หรือหรือไม่?
เราได้ทั้งแคว้นยูเดียมาและทำงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายเพราะเราไม่ใช่แค่พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่เป็นพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด
เราปรากฏท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพราะเราไม่ใช่แค่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น
เพราะเราคือพระเจ้าผู้สร้างของบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของเราทั้งหมดท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
เราไม่เพียงแต่ได้สร้างอิสราเอล อียิปต์ และเลบานอนเท่านั้น
แต่ยังได้สร้างประชาชาติทั้งหลายนอกเหนือไปจากอิสราเอลเช่นกัน เพราะเหตุนี้
เราจึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เราเพียงแค่ใช้อิสราเอลเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับงานของเรา

ใช้แคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลีเป็นฐานที่มั่นสำหรับงานแห่งการไถ่ของเรา
และบัดนี้เราใช้ประชาชาติทั้งหลายเป็นฐานซึ่งเราจะนำพายุคทั้งยุคไปสู่บัพทวาราน
เราได้ทำงานสองช่วงระยะในอิสราเอล (งานสองช่วงระยะนี้คือยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ)
และเราได้ดำเนินงานอีกสองช่วงระยะเพิ่มเติมจนเสร็จสิ้น (ยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร)
ไปทั่วแผ่นดินทั้งหลายนอกเหนืออิสราเอล ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราจะทำงานแห่งการพิชิตชัย
และดังนั้นจะสรุปปิดตัวยุคนี้ หากมนุษย์เรียกเราว่าพระเยซูคริสต์ตลอดเวลา
แต่ไม่รู้ว่เราได้เริ่มต้นยุคใหม่แล้วในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและได้เริ่มลงมือดำเนินการงานใหม่แล้ว
และหากมนุษย์ยังคงหมกมุ่นรอคอยการมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ต่อไป
เช่นนั้นแล้วเราจะเรียกผู้คนเยี่ยงคนพวกนี้ว่าผู้ที่ไม่เชื่อในเรา พวกเขาเป็นผู้ที่ไม่รู้จักเรา
และการเชื่อในเราของพวกเขาก็เป็นเท็จ
ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ได้อย่างไรเล่า?
สิ่งที่พวกเขารอคอยนั้นไม่ใช่การมาถึงของเรา แต่เป็นการมาถึงของกษัตริย์ของพวกเขา
พวกเขาไม่ได้โยกทำให้เราทำลายล้างโลกเก่าอันไม่บริสุทธิ์นี้
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับถวิลหาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งในนั้น พวกเขาจะได้รับการไถ่
พวกเขาตั้งตาคอยที่จะให้พระเยซูทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงจากแผ่นดินที่มีมลทินและไม่ชอบธรรมแห่งนี้อีกครั้ง
หนึ่ง ผู้คนเช่นนี้จะสามารถกลายเป็นคนที่ทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ในยุคสุดท้ายได้อย่างไร?
ความอยากได้อะไรก็มีทั้งหลายของมนุษย์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของเราลุล่วงหรือทำให้งานของเราสำเร็จ
จลุล่วงได้ เพราะมนุษย์ก็แค่เลื่อนใสหรือทะนุถนอมงานที่เราได้ทำก่อนหน้านั้นเท่านั้น
และไม่รู้เลยว่าเราคือพระเจ้าเองผู้ที่ใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย มนุษย์รู้เพียงแค่ว่าเราคือพระยาห์เวห์
และพระเยซู และไม่เลียวใจเลยว่าเราคือองค์หนึ่งเดียวสุดท้ายที่จะนำมวลมนุษย์ไปสู่บัพทวาราน
ทั้งหมดที่มนุษย์โยกหาและรู้จักนั้นมาจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และเป็นแค่สิ่งซึ่งพวกเขาสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาเองเท่านั้น มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับงานที่เราทำ
แต่ไม่กลมกลืนไปกับมัน หากงานของเราถูกดำเนินการปฏิบัติไปตามแนวความคิดของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วเมื่อไรมันจะจบสิ้น เมื่อใดเล่า มวลมนุษย์ยังจะเข้าสู่การหยุดพัก? และเราจะสามารถเข้าสู่วันที่เจ็ด
วันสะบาโต ได้อย่างไร? เราทำงานตามแผนการของเราและตามจุดประสงค์ของเรา—ไม่ใช่ตามเจตนาของมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

186. ไม่ว่าเจ้าจะเป็นคนอเมริกัน คนอังกฤษ หรือสัญชาติอื่นใด

เจ้าควรก้าวออกนอกขอบเขตของสัญชาติของเจ้าเอง ก้าวข้ามตัวของเจ้าเอง

และชมพระราชมงคลของพระเจ้าจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างขึ้น

ด้วยวิธีนี้เจ้าจะไม่วางข้อจำกัดบนรอยพระบาทของพระเจ้า

นี่เป็นเพราะว่าทุกวันนี้ผู้คนมากมายมีความคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงปรากฏในประเทศหนึ่งประเทศใด

โดยเฉพาะหรือท่ามกลางผู้คนบางกลุ่ม นัยสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้านั้นลึกซึ้งยิ่งนัก

และการทรงปรากฏของพระเจ้ามีความสำคัญยิ่งนัก!

มโนคติที่หลงผิดและความคิดของมนุษย์จะสามารถหยั่งวัดสองสิ่งนั้นได้อย่างไร และดังนั้นเราจึงบอกว่า

เจ้าควรตีฝ่ามโนคติที่หลงผิดเรื่องสัญชาติและชาติพันธุ์เพื่อแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะไม่ถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติที่จะต้อนรับการทรงปรากฏของพระเจ้า มิฉะนั้น

เจ้าจะยังคงอยู่ในความมืดมิดนิรันดร์ และไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล

พระองค์ไม่ทรงถือว่าพระองค์เป็นสมบัติส่วนตัวของประเทศหรือผู้คนใดๆ

แต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ โดยไร้ข้อจำกัด ทั้งในรูปแบบ ประเทศ

หรือผู้คนใดๆ บางทีเจ้าอาจไม่เคยจินตนาการถึงรูปแบบนี้ หรือบางที

ทัศนคติของเจ้าที่มีต่อรูปแบบนี้เป็นไปในทางปฏิเสธ หรือบางที

ประชาชาติที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์และผู้คน que พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์อาจบังเอิญถูกเลือกปฏิบัติโดย

ทุกคน และบังเอิญเป็นผู้คนที่ล้ำหลังที่สุดบนแผ่นดินโลก ถึงอย่างนั้น พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์

ด้วยมหิทธานุภาพของพระองค์ และโดยอาศัยความจริงของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

พระองค์ได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริงซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจิตใจตรงกันกับพระองค์

และผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะทำให้ครบบริบูรณ์—กลุ่มคนภายใต้การปกครองของพระองค์

ผู้ซึ่งได้ทนฝ่าการทดสอบและความทุกข์ลำบากทุกรูปแบบและการข่มเหงทุกรูปแบบ

สามารถติดตามพระองค์จนถึงที่สุดท้ายปลายทาง จุดมุ่งหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า

ซึ่งเป็นอิสระจากข้อจำกัดของรูปแบบหรือประชาชาติใดๆ

คือการทำให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้

นี่เป็นเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย กล่าวคือ

จุดมุ่งหมายของพระองค์คือการบรรลुพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่บาปให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล

แม้กระนั้น ชาวิวเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้น

และพวกเขาคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นเนื้อหนังและทรงอยู่ในรูปร่างขององค์พระเยซูเจ้า

า “เป็นไปไม่ได้” ของพวกเขากลายเป็นพื้นฐานให้พวกเขาประณามและต่อต้านพระเจ้า

และในที่สุดก็นำไปสู่การทำลายล้างประเทศอิสราเอล วันนี้ผู้คนมากมายได้กระทำความผิดที่คล้ายกัน

พวกเขาป่าวประกาศด้วยพละกำลังทั้งหมดของพวกเขาถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ในเวลาเดียวกันก็ประณามการทรงปรากฏของพระองค์ “เป็นไปได้”

ของพวกเขาจำกัดการทรงปรากฏของพระเจ้าภายในขอบเขตของจินตนาการของพวกเขาอีกครั้ง และดังนั้นเราจึงได้เห็นผู้คนมากมายระเบิดหัวเราะอย่างป่าเถื่อนและแหบห้าวหลังจากที่ได้มาพบกับพระวจนะของพระเจ้า แต่เสียงหัวเราะนี้แตกต่างจากการประณามและการดูหมิ่นของชาวยิวเพียงใดหรือไม่?

พวกเขาไม่เคารพยำเกรงเมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง และยังไม่มีความรู้สึกละอายใจเลย?

ทั้งหมดที่เจ้าทำคือศึกษาโดยไร้ความพิถีพิถันและรอคอยด้วยความไม่แยแสสะเพร่า

เจ้าจะสามารถได้อะไรจากการศึกษาและการรอคอยเช่นนี้?

เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้รับคำแนะนำส่วนตัวจากพระเจ้าหรือ? หากเจ้าไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะมีคุณสมบัติในทางใดที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า? ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ ความจริงก็จะถูกแสดงที่นั่น และพระสุรเสียงของพระเจ้ายิ่งจะอยู่ที่นั่น

เฉพาะบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงเท่านั้นจะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า

และเฉพาะผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า

จงปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดของเจ้า! จงเงิบเสียงตัวเจ้าเองและนำถ้อยคำเหล่านี้มาอ่านอย่างระมัดระวัง หากเจ้าโหยหาความจริง

พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งกับเจ้าและเจ้าจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และพระวจนะของพระองค์

จงปลดปล่อยความเห็นของพวกเจ้าเกี่ยวกับ “เป็นไปได้”! ยิ่งผู้คนเชื่อว่าบางสิ่งเป็นไปได้มากเท่าใด มันก็มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้มากเท่านั้น เพราะพระปรีชาญาณของพระเจ้าทะยานสูงกว่าฟ้าสวรรค์

พระราชดำริของพระเจ้าอยู่สูงกว่าความคิดของมนุษย์

และพระราชกิจของพระเจ้าอยู่เหนือขอบเขตของความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ยิ่งบางสิ่งเป็นไปได้มากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งมีความจริงที่สามารถค้นหาได้มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งบางสิ่งอยู่เลยมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์มากเท่าใด

มันยิ่งบรรจุน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นเพราะ ไม่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์ที่ใด

พระเจ้ายิ่งคงเป็นพระเจ้า

และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงด้วยเหตุของสถานที่หรือลักษณะของการทรงปรากฏของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้ายิ่งคงเหมือนเดิมไม่ว่ารอยพระบาทของพระองค์จะอยู่ที่ใด

และไม่ว่ารอยพระบาทของพระเจ้าจะอยู่ที่ใด พระองค์ก็เป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวง

เช่นเดียวกับที่องค์พระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอลเท่านั้น

แต่เป็นพระเจ้าของผู้คนทั้งหมดในทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกาอีกด้วย และยังไปกว่านั้นอีก

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวในจักรวาลทั้งมวล
ดังนั้นให้เราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและค้นพบการทรงปรากฏของพระองค์ในถ้อยคำรัสของพระองค์
และก้าวตามให้ทันก้าวพระบาทของพระองค์! พระเจ้าทรงเป็นความจริง หนทาง และชีวิต
พระวณะของพระองค์และการทรงปรากฏของพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเวลาเดียวกัน
และพระอุปนิสัยและรอยพระบาทของพระองค์เปิดกว้างต่อมวลมนุษย์ตลอดเวลา พี่น้องชายหญิงที่รัก
เราหวังว่าพวกเจ้าสามารถเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าในคำพูดเหล่านี้
เริ่มติดตามก้าวพระบาทของพระองค์ในขณะที่เจ้าก้าวไปข้างหน้าสู่ยุคใหม่
และเข้าสู่สวรรค์และโลกใหม่ที่สวยงามซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังรอคอยการทรงปรากฏ
ของพระองค์!

ตัดตอนมาจาก “การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ตัวบทต้นฉบับไม่มีวลี “ผลผลิตของ”

4. พระวอนว่าด้วยการเปิดเผยความล้าลึกแห่งการจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

187. การจติเป็นมนุษย์ครั้งแรกนั้นก็เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป

เพื่อไถ่เขาโดยวิถีทางของพระวรกายเนื้อหนังของพระเยซู นั่นก็คือ

พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน แต่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานยังคงตกค้างอยู่ในตัวมนุษย์ การจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนั้นมีไว้เพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปอีกต่อไป

แต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปให้รอดอย่างครบถ้วนเสียมากกว่า

การนี้ทำไปก็เพื่อที่บรรดาผู้ที่ได้รับการยกโทษไปแล้วอาจได้รับการช่วยให้พ้นจากบาปของพวกเขา

และได้รับการทำให้สะอาดอย่างครบถ้วน

และหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของซาตานและคินสู่เบื้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าโดยการบรรลุถึงอุปนิสัยที่เปลี่ยนแปลงไป เพียงในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทำให้สะอาดบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน

ภายหลังจากที่ยุคธรรมบัญญัติได้สิ้นสุดลงและกำลังเริ่มต้นด้วยยุคพระคุณ

พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งความรอดซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงยุคสุดท้ายที่พระองค์จะทรงชำระมวลมนุษย์ให้บริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ในการพิพากษาและการติสอนเผ่าพันธุ์มนุษย์สำหรับความเป็นกบฏของพวกเขา

เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงจะทรงสรุปพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์และเข้าสู่การพักผ่อน ดังนั้น

ในสามระยะของพระราชกิจ

มีเพียงสองระยะเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง นั่นเป็นเพราะว่า

มีเพียงหนึ่งในสามช่วงระยะของพระราชกิจเท่านั้นที่ทรงนำมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

ในขณะที่อีกสองนั้นประกอบด้วยพระราชกิจแห่งการช่วยให้รอด

ด้วยการบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงจะสามารถดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างไปกับมนุษย์

รับประสบการณ์ความทุกข์ของโลกนี้ และดำรงพระชนม์ชีพในพระวรกายเนื้อหนังปกติได้

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์ทรงสามารถจัดหาให้กับมนุษย์ในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พวกเขาจำเป็นต้องมีในฐานะสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้าง

โดยผ่านทาง การจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้เองมนุษย์จึงได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าอย่างครบถ้วน

และไม่ใช่ว่าโดยตรงจากสวรรค์ในคำตอบของคำอธิษฐานของเขา เนื่องจากสำหรับมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนัง

เขาไม่มีหนทางที่จะมองเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรที่จะเข้าหาพระวิญญาณของพระองค์

ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถคาดคิดได้ก็คือเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจติมาเป็นมนุษย์

และเพียงด้วยวิถีทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจหนทางทั้งหมดและความจริงทั้งหมดและได้รับความรอดอย่างครบถ้วน

การจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนี้จะเพียงพอสำหรับการชะล้างบาปทั้งหลายจากมนุษย์
และทำให้เขาบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน ด้วยเหตุนี้
พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าในเนื้อหนังก็จะปิดตัวลงและนัยสำคัญของการจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึง
ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยการทรงจติครั้งที่สองนี้เอง
นับแต่นั้นมาพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงจะได้มาถึงปลายทางอย่างบริบูรณ์
ภายหลังการจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง
พระองค์จะไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สามเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
เพราะการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงปลายทางแล้ว
การจติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายจะได้รับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้อย่างครบถ้วน
และมนุษยชาติในยุคสุดท้ายทั้งหมดจะถูกแบ่งชนชั้นไปตามประเภท
พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งความรอดและจะไม่ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจใดอีกต่อไป

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

188. หลังจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์
พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกดำเนินการในแบบแยกไปตามลำพัง
แต่ทรงก่อขึ้นบนพระราชกิจของพระยาห์เวห์
มันคือพระราชกิจสำหรับยุคใหม่ที่พระเจ้าทรงทำหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติ
ในทำนองเดียวกัน หลังจากพระราชกิจของพระเยซูสิ้นสุดลง
พระเจ้าก็ทรงไปต่อกับพระราชกิจของพระองค์สำหรับยุคถัดไป
เพราะการบริหารจัดการทั้งมวลของพระเจ้ากำลังก้าวไปข้างหน้าเสมอ เมื่อยุคเก่าผ่านไป
มันจะถูกแทนที่ด้วยยุคใหม่
และเมื่อพระราชกิจเก่าเสร็จบริบูรณ์แล้วก็จะมีพระราชกิจใหม่เพื่อสานต่อการบริหารจัดการของพระเจ้าต่อไป
การทรงจติเป็นมนุษย์ครั้งนี้เป็นการทรงจติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าซึ่งตามหลังพระราชกิจของพระเยซูมา
แน่นอนการทรงจติเป็นมนุษย์ครั้งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยเอกเทศ
มันเป็นช่วงระยะที่สามของพระราชกิจหลังยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงริเริ่มช่วงระยะใหม่ของพระราชกิจ
จะต้องมีการเริ่มต้นใหม่เสมอและมันจะต้องนำยุคใหม่มาเสมอ
ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันในพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ในลักษณะของการทรงพระราชกิจของพระองค์

ในที่ตั้งของพระราชกิจของพระองค์และในพระนามของพระองค์อีกด้วย

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่มันยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคใหม่

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์จะถูกมนุษย์ต่อต้านอย่างไร

พระเจ้ายิ่งทรงพระราชกิจของพระองค์เสมอและทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงไปข้างหน้าเสมอ

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในโลกมนุษย์ พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งยุคพระคุณและสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งและด้วยการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้

พระองค์ได้ทรงสิ้นสุดยุคพระคุณและนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร

บรรดาผู้คนที่สามารถยอมรับการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจะถูกนำทางเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร

และยิ่งไปกว่านั้นจะกลายเป็นสามารถยอมรับการทรงนำของพระเจ้าด้วยตนเอง

แม้ว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายท่ามกลางมนุษย์

แต่พระองค์เพียงแค่ทรงเสร็จสิ้นการไถ่บาปของมวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้นและทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของ

มนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงปลดปล่อยมนุษย์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมทั้งหมดของเขา

การช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากอิทธิพลของซาตานอย่างครบถ้วน ไม่เพียงจำเป็นต้องให้พระเยซูทรงกลายเป็นเครื่อง

บูชาไถ่บาปและแบกรับบาปต่างๆ นานาของมนุษย์เท่านั้น

แต่ยังพึงต้องให้พระเจ้าทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่กว่าเดิมขึ้นไปอีกเพื่อปลดปล่อยมนุษย์โดยสมบูรณ์จากอุปนิสัยอัน

เลื่อมทราเมียะซาตานของเขา และดังนั้น ในเมื่อมนุษย์ได้รับการยกโทษบาปของเขาแล้ว

พระเจ้ายิ่งทรงได้กลับสู่เนื้อหนังเพื่อนำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และได้เริ่มพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพา

กษา พระราชกิจนี้ได้้นำพามนุษย์เข้าสู่อาณาจักรที่สูงส่งขึ้น

บรรดาผู้ที่นับนอบน้อมภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ทั้งหมดจะได้ชื่นชมกับความจริงที่สูงส่งขึ้นและได้รับ

พระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างอย่างแท้จริง และพวกเขาจะได้รับความจริง

หนทางและชีวิต

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

189. “การจุติเป็นมนุษย์” คือการทรงปรากฏของพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของเนื้อหนัง ดังนั้น

เพื่อที่พระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น ประการแรกพระองค์ทรงต้องเป็นเนื้อหนังก่อน นั่นคือ

เนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ นี่คือข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญที่สุด อันที่จริงแล้ว

ความหมายโดยนัยของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้ายิ่งก็คือว่า

พระเจ้าทรงพระชนม์ชีพและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง

คือว่าพระเจ้าในแก่นสารที่แท้จริงของพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงกลายเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

190. การจุติเป็นมนุษย์หมายความว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ นั่นคือ พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระราชกิจที่เนื้อหนังกระทำคือพระราชกิจของพระวิญญาณ ซึ่งทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง แสดงออกโดยเนื้อหนัง ไม่มีผู้ใดเว้นแต่เนื้อหนังของพระเจ้าที่สามารถทำให้พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ลุล่วง นั่นคือ มีเพียงเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า สถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกตินี้เท่านั้น—และไม่มีผู้อื่นใด—ที่สามารถแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้ หากในระหว่างการเสด็จมาครั้งแรก พระเจ้าไม่ได้ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติก่อนพระชนม์ชีพเก็บเกี่ยว— หากพระองค์ทรงสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ทันทีที่พระองค์ประสูติ หากพระองค์ทรงสามารถพูดภาษาของสวรรค์ได้ทันทีที่พระองค์ทรงเรียนรู้ที่จะพูด หากพระองค์ทรงสามารถเข้าใจเรื่องราวทางโลกทั้งหมด วินิจฉัยความคิดและเจตนาของทุกคนในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงย่างพระบาทครั้งแรกบนโลก— บุคคลเช่นนั้นไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์ที่ปกติ และเนื้อหนังเช่นนั้นไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเนื้อหนังของมนุษย์ หากเป็นเช่นนั้นกับพระคริสต์ เช่นนั้นแล้วความหมายและแก่นสารของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าย่อมจะสูญสิ้นไป การที่พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงก้าวผ่านกระบวนการเติบโตของมนุษย์ที่ปกติยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังที่ปกติ ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจของพระองค์เป็นหลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นพระวณะของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

191. พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เรียกว่าพระคริสต์ และพระคริสต์คือเนื้อหนังมนุษย์ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงจุติมา เนื้อหนังมนุษย์นี้ไม่เหมือนกับมนุษย์คนใดที่มีเนื้อหนัง ความแตกต่างนี้เป็นเพราะว่า พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นเนื้อและเลือด พระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ พระองค์ทรงมีทั้งสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ ไม่มีมนุษย์คนใดครอบครองเทวสภาพของพระองค์ สถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ช่วยในการทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

ในขณะที่เทวสภาพของพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
ไม่ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพของพระองค์ ต่างก็บนอบต่อน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์
เนื้อแท้ของพระคริสต์คือพระวิญญาณ นั่นก็คือ เทวสภาพ ดังนั้นแล้ว
เนื้อแท้ของพระองค์จึงเป็นเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง เนื้อแท้จะไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระองค์เอง
และคงไม่อาจเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดๆ ที่ทำลายพระราชกิจของพระองค์เอง
อีกทั้งพระองค์คงจะไม่ทรงเปล่งพระวาทะใดๆ ที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์เอง ดังนั้น
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะไม่มีวันทรงปฏิบัติพระราชกิจใดๆ
ที่ขัดขวางการบริหารจัดการของพระองค์เองอย่างแน่อน นี่คือนี่สิ่งที่ผู้คนทั้งมวลควรเข้าใจ
แก่นสารของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด
และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้าเอง ในทำนองเดียวกัน
พระราชกิจของพระคริสต์ก็เป็นการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน
และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงตระหนักถึงเนื้อแท้ของพระองค์ภายในเนื้อหนังของพระองค์จนถึงขั้นที่เนื้อหนังของพระองค์เพียง
พอที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น
พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกแทนที่ด้วยพระราชกิจของพระคริสต์ในระหว่างช่วงเวลาแ
ห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์
และแกนกลางของพระราชกิจทั้งหมดตลอดช่วงเวลาแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์คือพระราชกิจของพระคริสต์
พระราชกิจนี้ไม่สามารถนำมาผสมผสานกับพระราชกิจจากยุคอื่นใดได้
และเนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจในพระอัครลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์
เนื่องจากพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง
พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติให้เสร็จสิ้นในเนื้อหนังนั้น
ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือพระคริสต์ต่างก็เป็นพระเจ้าพระองค์เอง
และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติ และดำเนินพันธกิจที่พระองค์ควรทรงดำเนิน

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

192. พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองแก่นแท้ของพระเจ้า
และพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองการแสดงออกของพระเจ้า
ในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงก่อเกิดพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ
และในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และจะทรงสามารถนำความจริงสู่มนุษย์ ประทานชีวิตให้เขาและชี้หนทางให้เขา
เนื้อหนังที่ไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่ถือว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน
ในเรื่องนี้ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด

หากมนุษย์ตั้งใจจะสืบค้นลงไปว่านั่นคือเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่
เช่นนั้นแล้วเขาต้องยืนยันเรื่องนี้จากพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงแสดงออกและพระวณะที่พระองค์ตรัส
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่จะยืนยันว่าเป็นเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่
และเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่นั้น คนเราต้องแยกแยะบนพื้นฐานของแก่นแท้ของพระองค์ และดังนั้น
ในการกำหนดว่านั่นเป็นเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์หรือไม่ ฤๅญแจอยู่ในแก่นแท้ของพระองค์
(พระราชกิจของพระองค์ ถ้อยคำรัสของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์และแง่มุมอื่นๆ มากมาย)
มากกว่ารูปปรากฏภายนอก หากมนุษย์พิณิจิเคราะห์เพียงแค่พระรูปรูปปรากฏภายนอกของพระองค์
และส่งผลให้มองข้ามแก่นแท้ของพระองค์ นี่ก็แสดงว่ามนุษย์มีคบอดและไม่รู้เท่าทัน

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

193. ความหมายโดยนัยของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้ก็คือว่า
พระเจ้าทรงพระชนม์ชีพและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
คือว่าพระเจ้าในแก่นสารที่แท้จริงของพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงกลายเป็นมนุษย์
พระชนม์ชีพซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์และพระราชกิจของพระองค์สามารถแบ่งออกได้เป็นสองช่วงระยะ
ช่วงระยะแรกคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินก่อนปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในครอบครัwmมนุษย์ธรรมดา ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด
โดยทรงเชื่อฟังจรรยาที่ปกติและกฎแห่งชีวิตมนุษย์ และทรงมีความต้องการตามปกติของมนุษย์ (อาหาร เสื้อผ้า
การนอนหลับ ที่พักอาศัย) ความอ่อนแอตามปกติของมนุษย์ และอารมณ์ตามปกติของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ในระหว่างช่วงระยะแรกนี้
พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ไม่เป็นของพระเจ้าและเป็นปกติอย่างบริบูรณ์
และทรงกระทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของมนุษย์
ช่วงระยะที่สองคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินหลังจากเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระองค์ยังคงทรงอยู่อาศัยในสภาวะความเป็นมนุษย์ธรรมดาและมีเปลือกมนุษย์ที่ปกติ
ไม่แสดงถึงสัญญาณภายนอกของความเกินธรรมชาติ
แต่พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพเพื่อประโยชน์ของพันธกิจของพระองค์โดยสิ้นเชิง และในระหว่างเวลานี้
สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจปกติของเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น
เพราะพอถึงเวลานั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ได้พัฒนาเต็มที่ถึงจุดที่สามารถปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้ ดังนั้นช่วงระยะที่สองของพระชนม์ชีพของพระองค์คือการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พระชนม์ชีพที่มีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ เหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดาอย่างบริบูรณ์ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นเป็นเพราะว่า

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่สามารถรักษาทั้งหมดของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้า ยังไม่พัฒนาเต็มที่

พระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำหลังจากที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เติบโตพัฒนาเต็มที่แล้วเท่านั้น เนื่องจากพระองค์ ในฐานะเนื้อหนัง ต้องทรงเติบโตและพัฒนาเต็มที่ ช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์จึงเป็นช่วงระยะแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ—

ในขณะที่ในช่วงระยะที่สอง

เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์และปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระชนม์ชีพที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงดำเนินในช่วงระหว่างพันธกิจของพระองค์จึงเป็นพระชนม์ชีพที่มีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ หากนับจากช่วงเวลาแห่งการประสูติของพระองค์

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อย่างจริงจัง

และทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกินธรรมชาติ

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ทรงมีแก่นสารที่มีตัวตน ดังนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงปรากฏเพื่อประโยชน์ของแก่นสารที่มีตัวตนของพระองค์

หากใครซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์แล้วก็ไม่มีเนื้อหนังได้ และผู้ที่ไร้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ก็มีไม่ใช่มนุษย์ในวิถีทางนี้

สภาวะความเป็นมนุษย์ของเนื้อหนังของพระเจ้าจึงเป็นคุณสมบัติที่เป็นเนื้อแท้ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา

การจะกล่าวว่า “เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งหมด

และทรงไม่ได้เป็นมนุษย์เลย” เป็นการหมิ่นประมาท เพราะคำกล่าวนี้เพียงแค่มิได้อยู่

และฝ่าฝืนหลักการของการจุติเป็นมนุษย์ แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเทวสภาพของพระองค์ร่วมกับเปลือกนอกของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ เป็นเพียงคำว่า ณ ขณะนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำหน้าที่เพียงหนึ่งเดียวในการทำให้เทวสภาพของพระองค์สามารถกระทำ

พระราชกิจในเนื้อหนังที่ปกปิดได้ ดังนั้น

ผู้กระทำพระราชกิจคือเทวสภาพที่อาศัยอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

เทวสภาพของพระองค์คือผู้ที่ทรงพระราชกิจ มิใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

ถึงกระนั้นเทวสภาพนี้ยังคงซ่อนอยู่ภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ โดยแก่นสารแล้ว

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการเสร็จสมบูรณ์โดยเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์

มิใช่โดยสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ แต่ผู้ที่กระทำพระราชกิจนี้คือเนื้อหนังของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และทรงเป็นพระเจ้าด้วย

เพราะพระเจ้าทรงกลายเป็นพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระชนม์ในเนื้อหนังที่มีเปลือกของมนุษย์และแก่นสารของมนุษย์

แต่ยังมีแก่นสารของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่มีแก่นสารของพระเจ้า

พระองค์จึงทรงอยู่เหนือมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นทั้งปวง เหนือมนุษย์คนใดๆ

ที่สามารถกระทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และดังนั้นแล้ว

ท่ามกลางทุกคนที่มีเปลือกมนุษย์เช่นเดียวกับของพระองค์ ท่ามกลางทุกคนที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์แล้ว

มีเพียงพระองค์ที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งทรงจุดมาเป็นมนุษย์—ผู้คนอื่นๆ

ทั้งหมดต่างเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้น แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะมีสภาวะความเป็นมนุษย์

แต่มนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นไม่มีสิ่งใดนอกจากสภาวะความเป็นมนุษย์

ในขณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์นั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ ในเนื้อหนังของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงมีเพียงแค่สภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ

พระองค์ทรงมีเทวสภาพด้วยเช่นกัน

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์สามารถมองเห็นได้ในการปรากฏภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์และใน

พระชนม์ชีพแต่ละวันของพระองค์ แต่เทวสภาพของพระองค์นั้นล่องรู้ได้ยาก

เนื่องจากเทวสภาพของพระองค์แสดงออกเมื่อพระองค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้เกินธรรมชาติเหมือนดังที่ผู้คนจินตนาการไว้ว่าจะเป็น จึงเป็นการยากยิ่งที่ผู้คนจะมองเห็น

แม้กระทั่งวันนี้

ผู้คนมีความลำบากยากเย็นอย่างที่สุดที่จะหยั่งลึกถึงแก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์

แม้หลังจากที่เราได้กล่าวถึงมันอย่างยืดเยื้อเช่นนั้นแล้ว

เราคาดหวังว่ามันก็จะยังคงเป็นความลึกลับสำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ อันที่จริง ประเด็นนี้นั้นง่ายมาก กล่าวคือ

เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

แก่นสารของพระองค์จึงเป็นการรวมกันระหว่างสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพ

การรวมกันนี้เรียกว่าพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

194.

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์มีอยู่เพื่อรักษาพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่ปกติในเนื้อหนัง

การคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์สนับสนุนสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์และกิจกรรมที่มีตัวตนที่ปกติทั้งหมดของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่าการคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อหนัง หากเนื้อหนังนี้ไม่ได้มีจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนังได้

และสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำในเนื้อหนังคงไม่มีวันสำเร็จลุล่วงได้

แม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ

แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ได้ถูกล้อมปนด้วยความคิดของมนุษย์

พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ

ภายใต้เงื่อนไขเบื้องต้นคือการมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจ ไม่ใช่โดยการใช้ความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

ไม่สำคัญว่าความคิดเกี่ยวกับเนื้อหนังของพระเจ้าจะสูงส่งอย่างไร

พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่มีมลทินจากตรรกะหรือความคิด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ก่อเกิดขึ้นด้วยจิตใจของเนื้อหนังของพระองค์

แต่เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์คือพันธกิจที่พระองค์ทรงต้องทำให้ลุล่วง

และไม่มีพระราชกิจใดที่ก่อเกิดขึ้นด้วยพระมัตถลุงค์ของพระองค์ ตัวอย่างเช่น การรักษาคนป่วย การขับไล่ปีศาจ

และการตรึงกางเขนไม่ใช่ผลผลิตของจิตใจของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยมนุษย์คนใดที่มีจิตใจของมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือพันธกิจที่ต้องกระทำโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ไม่ใช่พระราชกิจของความต้องการของมนุษย์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจที่เทวสภาพของพระองค์ควรทรงปฏิบัติ

เป็นพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถกระทำได้ ดังนั้น

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงต้องมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ ทรงต้องมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

เนื่องจากพระองค์ทรงต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ

นี่คือแก่นสารของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ แก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ก่อนที่พระเยซูทรงประกอบพระราชกิจ

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์เท่านั้น

ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีใครพบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
ผู้คนเพียงรู้จักพระองค์ในฐานะมนุษย์ธรรมดาอย่างบริบูรณ์

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดาอย่างที่ที่สุดของพระองค์คือหลักฐานว่าพระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง
และว่ายุคพระคุณคือยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ไม่ใช่ยุคแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณ

มันคือหลักฐานว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้เป็นจริงอย่างบริบูรณ์ในเนื้อหนัง

ว่าในยุคแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เนื้อหนังของพระองค์จะทรงประกอบพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณ

พระคริสต์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวิญญาณทรงได้เป็นจริงขึ้น

และทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ประสาทสัมผัสที่ปกติ และความคิดของมนุษย์ “การได้เป็นจริง”

หมายถึงพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ พระวิญญาณทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ กล่าวอย่างง่าย ๆ ยิ่งกว่านั้นคือ

นั่นคือเวลาที่พระเจ้าพระองค์เองทรงประทับในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังนี้—

นี่คือความหมายของการได้เป็นจริง หรือจุติเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

195. สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์นั้นควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์

แม้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

แต่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่เหมือนกับของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังเสียทั้งหมด

พระองค์ทรงมีลักษณะนิสัยของพระองค์เองที่หาที่เสมอเหมือนไม่ได้

และสิ่งนี้ก็ควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์ด้วยเช่นกัน เทวสภาพของพระองค์ไม่มีจุดอ่อน

จุดอ่อนของพระคริสต์อ้างอิงถึงจุดอ่อนของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

จุดอ่อนนี้จำกัดเทวสภาพของพระองค์ในระดับหนึ่ง แต่ข้อจำกัดดังกล่าวอยู่ภายในวงเขตและเวลาหนึ่งๆ

และไม่ได้ไร้เขตกัน เมื่อถึงเวลาที่จะปฏิบัติพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์นั้น

พระราชกิจได้รับการดำเนินการ โดยไม่คำนึงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้แนะโดยเทวสภาพของพระองค์โดยทั้งหมด

นอกเหนือจากชีวิตตามปกติของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แล้ว การกระทำอื่นๆ

ทั้งหมดของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้รับอิทธิพล ได้รับผลกระทบ

และได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าพระคริสต์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์

แต่มันก็ไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์

และแน่นอนว่าเป็นเพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์

แม้ว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่พัฒนาเต็มที่ในด้านวิธีการที่จะปฏิบัติตัวกับผู้อื่น

แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อพระราชกิจตามปกติของเทวสภาพของพระองค์

เมื่อเรากล่าวว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามนั้น

เราหมายถึงว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์สามารถได้รับการบัญชาโดยตรงจากเทวสภาพของพระองค์

และพระองค์ทรงมีสำนึกที่สูงกว่าของมนุษยธรรมคาทั่วไป

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพในพระราชกิจของพระองค์

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถมากที่สุดที่จะแสดงออกถึงพระราชกิจของเทวสภาพ

และมีความสามารถมากที่สุดที่จะตอบสนองต่อพระราชกิจดังกล่าว

ขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนัง

พระองค์ไม่เคยทรงลืมน้ำที่ที่มนุษย์ในเนื้อหนังควรต้องทำให้ลุล่วง

พระองค์สามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง พระองค์ทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้า

และพระอัครลักษณะของพระองค์คือพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง

เป็นเพียงแค่พระองค์เสด็จมายังโลกและทรงกลายมาเป็นสิ่งทรงสร้าง ซึ่งมีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้าง

และในตอนนี้องค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ไม่เคยทรงมีมาก่อน

พระองค์ทรงสามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ นี่คือการดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง

และมนุษย์ไม่อาจเลียนแบบได้ พระอัครลักษณะของพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง

การที่พระองค์ทรงนมัสการพระเจ้านั้นมาจากมุมมองของเนื้อหนัง ดังนั้น พระวจนะว่า

“พระคริสต์ทรงนมัสการพระเจ้าในสวรรค์” จึงไม่ผิด

สิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์คือการทรงดำรงอยู่ของพระองค์เองอย่างแน่แท้

พระองค์ทรงได้สัมฤทธิ์ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์ก่อนที่จะทรงขอสิ่งเหล่านั้นจากพวกเขาแล้ว

พระองค์จะไม่มีวันทรงเรียกร้องจากผู้ใดในขณะที่พระองค์เองทรงเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น

เพราะทั้งหมดนี้ประกอบเป็นการทรงดำรงอยู่ของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างไร

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติในลักษณะที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงขอสิ่งใดจากมนุษย์

จะไม่มีมีการเรียกร้องใดที่เกินกว่าสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นคือสิ่งที่นำไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์ เทวสภาพของพระคริสต์อยู่เหนือมนุษย์ทั้งมวล
ดังนั้น พระองค์จึงทรงเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งปวง
สิทธิอำนาจนี้คือเทวสภาพของพระองค์ นั่นคือ อุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง
ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดพิจารณาพระอัตลักษณ์ของพระองค์ ดังนั้นแล้ว
ไม่สำคัญว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติอย่างไร
ก็มีอาจปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง
ไม่สำคัญว่าพระองค์จะตรัสจากจุดยืนใด
และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไรก็ตาม
ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์
196.

บุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงแสดงถึงเทวสภาพของพระเจ้าโดยผ่านทางสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
และสื่อสารน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์

และพระองค์ยังทรงเผยให้ผู้คนเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ที่ประทับอยู่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
โดยผ่านทาง การแสดงออกของพระองค์ถึงน้ำพระทัยและพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

สิ่งที่ผู้คนมองเห็นคือพระเจ้าพระองค์เองในรูปแบบที่จับต้องได้และมาจากเนื้อและเลือด ดังนั้น

บุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงทำให้สิ่งต่างๆ ได้เป็นรูปธรรมและเป็นมนุษย์ขึ้น เช่น

พระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง สถานะของพระเจ้า พระฉายา พระอุปนิสัย

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของบุตรมนุษย์จะมีจำกัดบางอย่างเกี่ยวกับพระฉายาของพระเจ้า

แต่เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดสามารถเป็นตัวแทนพระอัตลักษณ์และสถานะ
ของพระเจ้าพระองค์เองได้—มีความแตกต่างอยู่บ้างในรูปของการแสดงออกเท่านั้น

พวกเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าบุตรมนุษย์ได้ทรงเป็นตัวแทนพระอัตลักษณ์และสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง
ทั้งในรูปของสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์และเทวสภาพของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

ในช่วงระหว่างเวลานี้ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางเนื้อหนัง ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนัง

และทรงยื่นต่อหน้ามวลมนุษย์ด้วยพระอัตลักษณ์และสถานะของบุตรมนุษย์

และนี่ให้ผู้คนมีโอกาสดูประสมและรับประสบการณ์กับพระวาทะและพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าท่ามกลาง
มวลมนุษย์

นอกจากนี้ยังให้ผู้คนมีความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับเทวสภาพของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่ามกลาง

ความถ่อมพระทัย

อีกทั้งได้รับความเข้าใจและการจำกัดความในเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นของแท้และความเป็นจริงของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้ครบบริบูรณ์ วิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์
และมุมมองที่พระองค์ตรัสจะแตกต่างจากตัวตนจริงของพระเจ้าในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
แต่ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ก็ได้เป็นสิ่งแทนพระเจ้าพระองค์เองอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งมวลมนุษย์ไม่เคยเห็นมาก่อน—
นี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้! นั่นจึงกล่าวได้ว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงปรากฏในรูปร่างใดก็ตาม
ไม่ว่าพระองค์ตรัสจากมุมมองใดก็ตาม หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเผชิญกับมวลมนุษย์ในพระฉายาใดก็ตาม
พระเจ้าไม่ทรงเป็นตัวแทนสิ่งใดเว้นแต่พระองค์เองเท่านั้น
พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนมนุษย์คนหนึ่งคนใด หรือมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามคนใด
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และนี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

197.

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองที่ถูกพุดถึงในวันนี้ทรงพระราชกิจทั้งในสภาวะความเป็นมนุษย์และในเทว
สภาพ พระราชกิจและชีวิตแบบมนุษย์ธรรมชาติของพระองค์
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงภ
ภาคชีวิตจริง สภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพของพระองค์รวมกันเป็นหนึ่ง
และพระราชกิจของทั้งคู่ก็สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระวาทะ ไม่ว่าจะในสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพ
พระองค์ดำรงพระวาทะ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์
พระองค์ตรัสภาษาของสภาวะความเป็นมนุษย์ เพื่อให้ผู้คนอาจจะมีส่วนร่วมและเข้าใจได้
พระวาทะของพระองค์ตรัสโดยเรียบง่าย และง่ายต่อการเข้าใจ
จนพระวาทะเหล่านั้นสามารถถูกจัดเตรียมให้ผู้คนทั้งหมดได้
โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนเหล่านั้นจะมีความรู้หรือมีการศึกษาดำหรือไม่ก็ตาม
พวกเขาทุกคนสามารถรับพระวาทะของพระเจ้าไว้ได้
พระราชกิจของพระเจ้าในเทวสภาพก็ดำเนินการโดยผ่านทางพระวาทะเช่นกัน
แต่มันเต็มเปี่ยมไปด้วยการจัดเตรียม มันเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิต มันไร้การเจือปนโดยแนวคิดทั้งหลายของมนุษย์
มันไม่เกี่ยวพันกับการเลือกชอบของมนุษย์ และมันไม่มีขีดจำกัดแบบมนุษย์
มันอยู่นอกพ้นจากการทั้งหลายของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติใดๆ มันดำเนินการในเนื้อหนัง
แต่มันเป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ

หากผู้คนยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแค่ในสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาจะจำกัดเขตตัวพวกเขาเองกับวงเขตที่แน่นอนวงเขตหนึ่ง และดังนั้นก็จะพึงประสงค์ให้มีการจัดการ
การตัดแต่ง และความมีวินัยตลอดกาลเพื่อให้มีแม้กระทั่งความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในตัวพวกเขา
ถึงแม้ว่าจะไม่มีพระราชกิจหรือการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขา ก็จะพึงวิถีเก่าๆ ของพวกเขาเสมอ
มีเพียงโดยผ่านทางพระราชกิจของเทวสภาพเท่านั้น
ที่โรคและข้อบกพร่องเหล่านี้จะสามารถได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้
แทนที่จะคงทนกับการจัดการและการตัดแต่ง สิ่งที่พึงประสงค์คือการจัดเตรียมเชิงบวก
การใช้พระวจนะเพื่อชดเชยข้อบกพร่องทั้งหมด การใช้พระวจนะเพื่อเผยให้เห็นทุกสภาพของผู้คน
การใช้พระวจนะเพื่อชี้นำชีวิตของพวกเขา ทุกถ้อยคำของพวกเขา ทุกการกระทำของพวกเขา
เพื่อเปิดเผยเจตนาและแรงจูงใจของพวกเขา นี่คือพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ด้วยเหตุนี้
ในท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น
เจ้าควรบนอบเบื้องหน้าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทันที รับรู้และยอมรับพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าควรยอมรับและเชื่อฟังพระราชกิจและพระวจนะแบบพระเจ้าของพระองค์
การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้า หมายความว่า
พระราชกิจและพระวจนะทั้งหมดของพระวิญญาณของเจ้าดำเนินการไปโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์
ยุคคิของพระองค์ และโดยผ่านทาง การจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระวิญญาณของเจ้าทรงชี้นำพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์และทรงดำเนินพระราชกิจของเทวสภาพ
ในเนื้อหนังทันที
และในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นเจ้าสามารถมองเห็นทั้งพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์
นี่คือนัยสำคัญอันจริงแท้ของการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ
หากเจ้าสามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะสามารถเชื่อมต่อส่วนที่แตกต่างทั้งหมดของพระเจ้าได้
เจ้าจะเลิกเพิ่มความสำคัญอันเกินควรต่อพระราชกิจของพระองค์ในเทวสภาพ
และเจ้าจะเลิกมองพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ด้วยความเมินเฉยอันเกินควร
และเจ้าจะไม่ไปจนสุดขีด หรือใช้ทางอ้อมใดๆ ทั้งหมดนี้ ความหมายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงคือ
พระราชกิจของสภาวะความเป็นมนุษย์และของเทวสภาพของพระองค์ ดังที่ได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณนั้น
ได้แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังของพระองค์ เพื่อที่ผู้คนจะสามารถเห็นได้ว่า
พระองค์ทรงมีชีวิตชีวาและเหมือนจริง เป็นจริงและแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “เจ้ากรรมนายเวร” พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

198. พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นสิทธิอำนาจเหนือสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งมวล

เนื้อหนังที่มีเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นมีสิทธิอำนาจเช่นกัน

หากแต่พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดที่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ ซึ่งมีอาจบรรลุหรือก่อเกิดขึ้นได้โดยบุคคลหนึ่งบุคคลใด พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ แต่เนื้อหนังของพระองค์สามารถบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ได้ นี่คือความหมายโดยนัยเมื่อกล่าวว่า “พระคริสต์ทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา”

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถกลายมาเป็นมนุษย์ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เอง พระองค์ไม่ทรงขัดขวางหรือแทรกแซง นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ขัดแย้งตัวมันเอง เนื่องเพราะเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงปฏิบัติและที่เนื้อหนังปฏิบัตินั้นเป็นเอกเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็พระวิญญาณหรือเนื้อหนัง

ทั้งสองต่างก็ปฏิบัติพระราชกิจเพื่อทำให้น้ำพระทัยหนึ่งเดียวลุล่วงและเพื่อบริหารจัดการพระราชกิจเดียวกัน แม้ว่าพระวิญญาณและเนื้อหนังมีคุณสมบัติสองอย่างที่แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง แต่เนื้อแท้ของทั้งสองนั้นเหมือนกัน ทั้งสองต่างมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

และพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงมีองค์ประกอบของความไม่เชื่อฟัง เนื้อแท้ของพระองค์ดีงาม พระองค์ทรงเป็นการแสดงออกถึงความงามและความดีงามทั้งหมด รวมทั้งความรักทั้งหมดด้วย แม้ในเนื้อหนัง พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าพระบิดา แม้จะต้องเสียสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ก็จะยังเต็มพระทัยที่จะทำเช่นนั้นอย่างสุดพระทัย และพระองค์จะไม่ตัดสินพระทัยเลือกสิ่งอื่น

พระเจ้าไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอหรือความคิดว่าพระองค์เองสำคัญ หรือองค์ประกอบของความโอหังและความอวดดี พระองค์ไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคดโกง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาจากซาตาน

ซาตานคือแหล่งกำเนิดของความน่าเกลียดและความชั่วช้าทั้งหมด

เหตุผลที่มนุษย์มีคุณสมบัติที่คล้ายกับคุณสมบัติทั้งหลายของซาตานนั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและถูกแปรรูปโดยซาตานมาแล้ว พระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ดังนั้น

พระองค์จึงทรงมีเฉพาะพระลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น และไม่มีคุณลักษณะใดๆ ของซาตานเลย

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจจะยากเย็นหรือเนื้อหนังจะอ่อนแอเพียงใด

พระเจ้าในขณะที่พระองค์ยังดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังนั้นจะไม่มีวันทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางต่อพระราช

กิจของพระเจ้าพระองค์เอง นับประสาอะไรที่จะทรงละทิ้งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอย่างไม่เชื่อฟัง
พระองค์ทรงยินดีที่จะทนทุกข์จากความเจ็บปวดของเนื้อหนังมากกว่าที่จะทรยศต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา เช่นเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ในการอธิษฐานว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์
ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถวายนี้อดไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี
อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”
ผู้คนตัดสินใจเลือกโดยตนเอง แต่พระคริสต์ไม่ทรงทำเช่นนั้น
แม้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง
แต่พระองค์ยังคงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา
และทำให้สิ่งที่พระเจ้าพระบิดาได้วางพระทัยมอบหมายให้พระองค์ลุล่วงจากในมุมมองของเนื้อหนัง
นี่คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ สิ่งซึ่งมาจากชาตानไม่สามารถมีเนื้อแท้ของพระเจ้า
และสามารถมีได้เพียงเนื้อแท้ที่ไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าเท่านั้น
มันไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมได้ นับประสาอะไรที่จะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มใจ
มนุษย์ทั้งมวล นอกเหนือจากพระคริสต์ อาจทำสิ่งที่ต้านทานพระเจ้า
และไม่มีมนุษย์คนใดคนหนึ่งที่สามารถปฏิบัติพระราชกิจที่พระเจ้าวางพระทัยมอบหมายได้โดยตรง
ไม่มีผู้ใดสามารถถือว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติของพวกเขาเองได้
เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา
การไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือคุณลักษณะของชาตान คุณสมบัติสองอย่างเหล่านี้เข้ากันไม่ได้
และผู้ใดที่มีคุณสมบัติของชาตานก็มีอาจเรียกได้ว่าพระคริสต์
เหตุผลที่มนุษย์ไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าแทนพระองค์ได้เป็นเพราะมนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ใดๆ
ของพระเจ้า
มนุษย์ทำงานเพื่อพระเจ้าเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของมนุษย์
แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติพระราชกิจเพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

199. ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะเหมือนกับมนุษย์อย่างแน่ชัด
และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเรียนรู้ความรู้ของมนุษย์และพูดภาษาของมนุษย์
และแม้กระทั่งทรงแสดงออกถึงแนวความคิดของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการหรือลักษณะการพูดของมวลมนุษย์
เองในบางครั้ง กระนั้น
วิธีการที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกมนุษย์และทอดพระเนตรเห็นเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ
ก็ไม่เหมือนกับวิธีที่ผู้คนที่เสื่อมทรามมองเห็นมวลมนุษย์และเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ

มุมมองของพระองค์และจุดสูงที่พระองค์ประทับยืนคือบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่เสื่อมทรามไม่สามารถบรรลุไปถึงได้ นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นความจริง

เพราะเนื้อหนังที่พระองค์ทรงสวมใส่ก็ครอบครองเนื้อแท้ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

และพระคำและสิ่งที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แสดงออกก็เป็นความจริงเช่นเดียวกัน

สำหรับผู้ที่เสื่อมทราม สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกในเนื้อหนังคือการจัดเตรียมความจริง

และการจัดเตรียมชีวิต การจัดเตรียมเหล่านี้ไม่ได้เป็นไปเพียงเพื่อบุคคลหนึ่งคน แต่เพื่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

ในหัวใจของบุคคลที่เสื่อมทรามคนใดก็ตาม มีผู้คนเพียงไม่กี่คนที่มีความเกี่ยวข้องกับพวกเขา

พวกเขาใส่ใจและกังวลแค่กับผู้คนหยิบมีอนี้เท่านั้น เมื่อความวิบัติจะเกิดขึ้นในไม่ช้า พวกเขาคิดถึงบุตรหลาน

คู่ครอง หรือบิดามารดาของพวกเขาเป็นอันดับแรก อย่างมากที่สุด

บุคคลที่มีความสงสารเห็นใจมากกว่าคงจะเผื่อความคิดไปถึงญาติหรือเพื่อนที่ดีบางคนอยู่บ้าง

แต่ความคิดของบุคคลที่สงสารเห็นใจเช่นนั้นขยายไปเกินกว่านั้นหรือไม่? ไม่มีวัน! เพราะในท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์ก็คือมนุษย์ และพวกเขาสามารถเพียงมองดูทุกสิ่งได้จากจุดสูงและมุมมองของมนุษย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างจากมนุษย์ที่เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะธรรมดาเพียงใด จะปกติเพียงใด จะต่ำต้อยเพียงใด

หรือแม้ผู้คนจะถูกพระองค์ด้วยการดูหมิ่นใด

พระคำริของพระองค์และท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์คือสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถครอบครองได้

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเอาอย่างได้ พระองค์จะทรงสังเกตมวลมนุษย์จากมุมมองของเทวสภาพเสมอ

จากจุดสูงของฐานะของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

พระองค์จะทอดพระเนตรมวลมนุษย์โดยผ่านทางเนื้อแท้และกรอบความคิดของพระเจ้าเสมอ

พระองค์ไม่สามารถทอดพระเนตรมวลมนุษย์จากจุดที่ต่ำต้อยของบุคคลทั่วไป

หรือจากมุมมองของบุคคลที่เสื่อมทราม เมื่อผู้คนมองดูมวลมนุษย์ พวกเขามองดูด้วยวิสัยทัศน์ของมนุษย์

และพวกเขาใช้สิ่งต่างๆ เช่น ความรู้ของมนุษย์และกฎและทฤษฎีของมนุษย์มาเป็นตัววัดของพวกเขา

สิ่งนี้อยู่ภายในขอบเขตของสิ่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นด้วยตาของพวกเขา

และขอบเขตที่ผู้คนที่เสื่อมทรามสามารถสัมผัสได้ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมวลมนุษย์

พระองค์ทอดพระเนตรด้วยนิมิตของพระเจ้า

และพระองค์ทรงใช้เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นมาเป็นตัววัด

ขอบเขตนี้รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้

และนี่คือจุดที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์และมนุษย์ที่เสื่อมทรามแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ความแตกต่างนี้กำหนดด้วยเนื้อแท้ที่แตกต่างกันของมนุษย์และพระเจ้า—

เนื้อแท้ที่แตกต่างกันเหล่านี้เป็นสิ่งที่กำหนดอัตลักษณ์และฐานะของมนุษย์และพระเจ้า
ตลอดจนมุมมองและจุดสูงที่มนุษย์และพระเจ้าใช้มองดูสิ่งต่างๆ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

200. ไม่ว่าเจ้ามีประสบการณ์ของสังคมหรือไม่และไม่ว่าเจ้าใช้ชีวิตจริงๆ

ในครอบครัวของเจ้าและได้รับประสบการณ์ภายในนั้นอย่างไร สามารถมองเห็นได้ในสิ่งที่เจ้าแสดงออก
ในขณะที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีประสบการณ์ทางสังคมหรือไม่ในพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง
จุติเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงแก่นแท้ของมนุษย์

และทรงสามารถเปิดเผยการปฏิบัติประเภทต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวกับผู้คนทุกประเภท

พระองค์ทรงพระปรีชายิ่งกว่านั้นในการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายและพฤติกรรมที่เป็นกบฏของพวก
มนุษย์ พระองค์ไม่ดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนทางโลก

แต่พระองค์ทรงตระหนักรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาและความเสื่อมทรามทั้งหมดของผู้คนทางโลก

นี่คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงจัดการกับโลก พระองค์ทรงรู้กฎการจัดการโลก

เพราะพระองค์เข้าพระทัยธรรมชาติของมนุษย์อย่างครบถ้วน

พระองค์ทรงรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณที่ตาของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและหูของมนุษย์ไม่สามารถ
ได้ยิน ทั้งในวันนี้และในอดีต

นี่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ใช่ปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตและการอัศจรรย์ที่ผู้คนยังลึกลงได้ยาก

นี่คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งเปิดกว้างต่อผู้คนและซ่อนเร้นจากผู้คนด้วยเช่นกัน

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกไม่ใช่สิ่งที่บุคคลเห็นอุปคติเป็น

แต่เป็นพระลักษณะโดยธรรมชาติของพระวิญญาณและสิ่งที่พระวิญญาณทรงเป็น

พระองค์ไม่ได้ทรงพระดำเนินทั่วโลก แต่ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลก พระองค์ทรงสัมผัสกับ

“พวกถึงคล้ายคน” ที่ไม่มีความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

แต่พระองค์ทรงแสดงพระวาทะที่สูงกว่าความรู้และสูงกว่าเหล่ามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่

พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพภายในกลุ่มผู้คนที่ทมิฬและด้านชา

ผู้ที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ไม่เข้าใจธรรมเนียมและชีวิตของมนุษยชาติ

แต่พระองค์ทรงสามารถขอให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และในขณะเดียวกันก็ทรงเปิดเผยพื้นฐานและสถานะความเป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อยของมวลมนุษย์

ทั้งหมดนี้คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งสูงส่งกว่าสิ่งที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดคนใดเป็น สำหรับพระองค์แล้ว

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับชีวิตทางสังคมที่ซับซ้อน ยุ่งยาก

และสกปรกเพื่อที่จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำและเปิดเผยถึงแก่นแท้ของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอย่าง
ถ้วนทั่ว ชีวิตทางสังคมที่สกปรกไม่เสริมสร้างเนื้อหนังของพระองค์

พระราชกิจและพระวาระของพระองค์เพียงเปิดเผยถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้จัดเตรียมประสบการณ์และบทเรียนเพื่อการจัดการโลกให้กับมนุษย์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องเจาะลึกด้านสังคมหรือครอบครัวของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์

การตีแผ่และการพิพากษามนุษย์ไม่ใช่การแสดงออกถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์

นั่นคือการเปิดเผยของพระองค์ถึงความไม่ชอบธรรมของมนุษย์หลังจากที่ทรงได้รู้ถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์

มาเป็นเวลานานและทรงชิงชังความเสื่อมทรามของมนุษย์

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำทั้งหมดมีความหมายเพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์

และเพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น มีเพียงพระองค์ที่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้

พระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดสามารถสัมผัสได้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

201. พระราชกิจและการทรงแสดงออกของพระคริสต์กำหนดพิจารณาเนื้อแท้ของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ได้รับการวางพระทัยมอบหมายให้ครบบริบูรณ์ได้ด้วยพระทัยที่แท้จริง

พระองค์ทรงสามารถมีสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง

และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาด้วยพระทัยที่แท้จริง

ทั้งหมดนี้ต่างกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์ และดังนั้น

การวิวัณตามธรรมชาติของพระองค์ก็กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์เช่นเดียวกัน

เหตุผลที่เราเรียกสิ่งนี้ว่า “การวิวัณตามธรรมชาติ” ของพระองค์นั้น

เป็นเพราะว่าการทรงแสดงออกของพระองค์ไม่ใช่การเลียนแบบ หรือผลจากการให้การศึกษาโดยมนุษย์

หรือผลจากการอบรมสั่งสอนเป็นเวลาหลายปีโดยมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงเรียนรู้หรือนำมานับระดับพระองค์

หากแต่การทรงแสดงออกของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่มิได้อยู่โดยธรรมชาติภายในพระองค์

มนุษย์อาจปฏิเสธพระราชกิจของพระองค์การทรงแสดงออกของพระองค์ สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

และทั้งชีวิตของสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระองค์

แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงมีสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง

ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วง

และไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ถึงความจริงใจในการที่พระองค์แสวงหาพระเจ้าพระบิดา

แม้ว่าพระฉายาของพระองค์ไม่ได้เป็นที่น่าพอใจสำหรับประสาทสัมผัส

การปาฐกถาของพระองค์ไม่ได้มีบรรยากาศพิเศษเกินปกติ

และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ทำให้โลกสั่นไหวหรือสวรรค์สั่นคลอนอย่างที่มนุษย์จินตนาการ แต่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง

ผู้ทรงทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วงด้วยพระทัยที่แท้จริง

ทรงนบนาบต่อพระบิดาแห่งสวรรค์อย่างบริบูรณ์ และทรงมีความเชื่อฟังจนสิ้นพระชนม์

นี่เป็นเพราะว่าเนื้อแท้ของพระองค์คือเนื้อแท้ของพระคริสต์ ความจริงนี้ยากที่จะเชื่อสำหรับมนุษย์

แต่มันคือข้อเท็จจริง เมื่อพันธกิจของพระคริสต์ได้รับการทำให้ลุล่วงอย่างบริบูรณ์แล้ว

มนุษย์จะสามารถมองเห็นจากพระราชกิจของพระองค์ว่า

พระอุปนิสัยของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์แสดงถึงพระอุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์ ในเวลานั้น ผลรวมของพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์สามารถยืนยันได้ว่า

พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวณะกลายเป็นอย่างแท้จริง

และไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเนื้อและเลือด

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

202. พระเจ้าซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้รับการเรียกขานพระนามว่าพระคริสต์

และดังนั้นแล้วพระคริสต์ที่สามารถประทานความจริงแก่ผู้คนได้จึงมีพระนามเรียกขานว่าพระเจ้า

ไม่มีอะไรที่เกินเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ทรงครองเนื้อแท้ของพระเจ้า

และทรงครองพระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระปรีชาญาณในพระราชกิจของพระองค์

ที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ บรรดาพวกที่เรียกตัวเองว่าพระคริสต์

ทว่ากลับไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้นั้นเป็นพวกฉ้อฉล

พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นแค่การสำแดงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่ยังทรงเป็นเนื้อหนังพิเศษเฉพาะที่ทรงได้รับการดูแลรับผิดชอบโดยพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินการ

และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์เสร็จสิ้น เนื้อหนังนี้ไม่สามารถแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด

แต่เป็นเนื้อหนังที่สามารถแบกรับพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้อย่างเพียงพอ

และสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเป็นตัวแทนพระเจ้าได้เป็นอย่างดี

และสามารถจัดเตรียมชีวิตให้แก่มนุษย์ได้ ไม่ช้าก็เร็ว พวกที่แสวงแสดงตนเป็นพระคริสต์จะพินาศกันทั้งหมด

เพราะแม้พวกเขาจะอ้างว่าเป็นพระคริสต์ พวกเขาก็ไม่ได้ครองเนื้อแท้ของพระคริสต์เลย

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าความจริงแท้แห่งพระคริสต์ไม่สามารถนิยามได้โดยมนุษย์

แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ตอบและตัดสินด้วยพระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

203. เนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าสวมใส่นั้นคือเนื้อหนังของพระเจ้าเอง
พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน
เนื้อหนังของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ที่สุด ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรมเช่นกัน
เนื้อหนังเช่นนั้นสามารถทำได้เพียงสิ่งที่ชอบธรรมและให้คุณแก่มวลมนุษย์ สิ่งที่บริสุทธิ์ รุ่งโรจน์ และทรงฤทธิ์
พระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งใดที่ฝ่าฝืนความจริง ที่ฝ่าฝืนศีลธรรมและความยุติธรรม
และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถทำสิ่งใดที่จะทรยศต่อพระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้ เนื้อหนังของพระองค์จึงมีอาถรรพณ์ชานทำให้เสื่อมทรามได้
เนื้อหนังของพระองค์คือเนื้อแท้ที่แตกต่างจากเนื้อหนังของมนุษย์ เพราะผู้ที่ถูกชานทำให้เสื่อมทรามคือมนุษย์
มิใช่พระเจ้า ชานจึงไม่อาจสามารถทำให้เนื้อหนังของพระเจ้าเสื่อมทรามได้เลย ด้วยเหตุนี้
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์กับพระคริสต์พำนักอยู่ภายในพื้นที่เดียวกัน ก็มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถูกครอบครอง
ถูกใช้ และติดกับอยู่กับชาน ในทางกลับกัน
พระคริสต์ไม่ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมทรามของชานชั่วนิรันดร์
เพราะชานจะไม่มีวันที่จะสามารถขึ้นไปถึงสถานที่สูงที่สุดได้ และจะไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ วันนี้
พวกเจ้าทั้งหมดควรเข้าใจว่า ผู้ที่ทรยศเรา มีเพียงมวลมนุษย์ที่ถูกชานทำให้เสื่อมทรามอย่างที่เป็นอยู่เท่านั้น
การทรยศจะไม่มีวันที่จะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์แม้แต่น้อย

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

204. พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์มิใช่วิญญาณของชาน
หรือสิ่งที่ไม่มีความดีใดๆ แต่คือมนุษย์ ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและได้ถูกชานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว
แน่นอนว่าเป็นเพราะเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว
พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังเป็นเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น
เนื่องจากมนุษย์คือเป้าหมายของความเสื่อมทราม
พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์เป็นเป้าหมายเพียงอย่างเดียวแห่งพระราชกิจของพระองค์โดยตลอดทุกช่วงระยะ
ของพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์ มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย มีเลือดเนื้อ
และพระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ในหนทางนี้
พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ที่มีคุณลักษณะเดียวกันกับมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
เพื่อที่ว่าพระราชกิจของพระองค์อาจจะบรรลุประสิทธิผลได้ดียิ่งขึ้น
พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างแน่นอนเพราะมนุษย์มีเนื้อหนัง
และไม่สามารถเอาชนะบาปหรือปลดปล่อยตัวเองจากเนื้อหนังได้
แม้ว่าเนื้อแท้และพระอัครลักษณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะแตกต่างไปอย่างยิ่งจากเนื้อแท้และอัครลักษณะของ

มนุษย์ กระนั้นการทรงปรากฏของพระองค์นั้นก็เหมือนกันกับการปรากฏของมนุษย์
พระองค์ทรงมีการปรากฏของบุคคลปกติคนหนึ่ง และดำรงพระชนม์ชีพแบบบุคคลปกติคนหนึ่ง
และบรรดาผู้ที่มองเห็นพระองค์ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างกับบุคคลปกติได้
การทรงปรากฏตามปกติและสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินี้เพียงพอสำหรับพระองค์ที่จะทรงพระราชกิจเยี่ยงพระ
เจ้าของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
เนื้อหนังของพระองค์เปิดโอกาสให้พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และช่วยพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์นั้นช่วยพระองค์ดำเนินพระราชกิจแห่งความรอดท่ามกลางมนุษย์
ถึงแม้ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์จะก่อให้เกิดความสับสนอลหม่านมากมายท่ามกลางมนุษย์
แต่ความสับสนอลหม่านเช่นนั้นก็หาได้ส่งผลกระทบต่อการประสิทธิผลตามปกติของพระราชกิจของพระองค์ไม่
กล่าวสั้นๆ ก็คือ พระราชกิจแห่งเนื้อหนังปกติของพระองค์นั้นมีประโยชน์สูงสุดต่อมนุษย์
แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์
แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ยังคงสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้
และผลลัพท์เหล่านี้สัมฤทธิ์ได้เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลย
จากพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง มนุษย์ได้รับสิ่งต่างๆ
มากกว่ามโนคติอันหลงผิดทั้งหลายที่มีอยู่ท่ามกลางมนุษย์เกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์สิบ
เท่าหรือหลายสิบเท่า
และมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายเช่นนั้นในท้ายที่สุดแล้วจะต้องถูกพระราชกิจของพระองค์กลืนกินไปทั้งหมด
และประสิทธิผลที่ได้สัมฤทธิ์ขึ้น โดยพระราชกิจของพระองค์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ
ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์นั้น มีน้ำหนักเกินกว่ามโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อย่างมาก
ไม่มีหนทางใดที่จะจินตนาการหรือประเมินพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในเนื้อหนัง
เพราะเนื้อหนังของพระองค์นั้นไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใด
ถึงแม้ว่าเปลือกภายนอกจะเหมือนกัน แต่เนื้อแท้ไม่ใช่อะไรเหมือนกัน
เนื้อหนังของพระองค์ทำให้เกิดมโนคติอันหลงผิดต่างๆ มากมายเกี่ยวกับพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ กระนั้น
เนื้อหนังของพระองค์ก็ยังสามารถเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ความรู้มากมายด้วยเช่นกัน
และสามารถกระทั่งพิชิตบุคคลใดก็ตามที่มีเปลือกภายนอกที่คล้ายคลึงกัน
เนื่องจากพระองค์มิใช่ทรงเป็นแค่มนุษย์ แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเปลือกภายนอกของมนุษย์
และจึงไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถหยั่งถึงและเข้าใจพระองค์ได้โดยครบบริบูรณ์

คัดตอนมาจาก “มวณมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

205. มนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วและเป็นสิ่งที่สูงที่สุดจากสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า
ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้า เป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าคือมนุษย์ ไม่ใช่ซาตาน
และสิ่งที่จะต้องได้รับการช่วยให้รอดนั้นคือเนื้อหนังของมนุษย์ และจิตใจของมนุษย์ และไม่ใช่มาร
ซาตานคือเป้าหมายแห่งการทำลายล้างของพระเจ้า มนุษย์คือเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้า
และเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว ดังนั้น
สิ่งแรกที่ต้องได้รับการช่วยให้รอดก็คือเนื้อหนังของมนุษย์
เนื้อหนังของมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้นหลามมากที่สุด
และมันได้กลายไปเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต่อต้านพระเจ้า
มากเสียจนกระทั่งว่ามันถึงกับต่อต้านและปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างเปิดเผย
เนื้อหนังที่เสื่อมทรามของมนุษย์นี้คือด้านมากเกินไ้ไปเท่านั้น
และไม่มีสิ่งใดที่จัดการหรือเปลี่ยนแปลงได้ยากไปกว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์
ซาตานเข้ามาในเนื้อหนังของมนุษย์เพื่อก่อการรบกวนต่างๆ
และมันใช้เนื้อหนังของมนุษย์เพื่อรบกวนพระราชกิจของพระเจ้า และขัดขวางแผนของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงได้กลายเป็นซาตาน และได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า
เพื่อการที่มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดนั้น เขาต้องได้รับการพิชิตเสียก่อน
เป็นเพราะการนี้เองที่พระเจ้าทรงรับความท้าทายและเสด็จมาเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัย
ที่จะทำ และเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน จุดมุ่งหมายของพระองค์ก็คือความรอดของมนุษย์
ผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และคือการเอาชนะและการทำลายล้างซาตาน ซึ่งกบฏต่อพระองค์
พระองค์ทรงเอาชนะซาตานโดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมนุษย์ของพระองค์
ขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้นพระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอด ด้วยเหตุนี้เอง
มันจึงเป็นพระราชกิจที่สัมฤทธิ์ผลสองจุดมุ่งหมายในคราวเดียว พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
และตรัสในเนื้อหนัง และทรงเข้ารับพระราชกิจทั้งหมดในเนื้อหนังเพื่อที่จะทรงมีส่วนร่วมกัมนุษย์ได้ดีขึ้น
และพิชิตมนุษย์ได้ดีขึ้น ครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
พระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนัง
พระองค์จะทรงจัดระดับมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภท
ทรงสรุปปิดตัวการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนังอีกด้วย

หลังจากที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกมาถึงบทอวาน
พระองค์จะทรงมีชัยชนะอย่างครบบริบูรณ์ โดยการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้น
พระเจ้าจะทรงได้พิชิตมวลมนุษย์แล้วอย่างเต็มเปี่ยม และได้รับมวลมนุษย์ไว้แล้วอย่างเต็มเปี่ยม
การนี้มีได้หมายความว่า การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงบทอวานแล้วหรือ?
เมื่อพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง
ขณะที่พระองค์ได้ทรงเอาชนะซาตาน และได้ทรงมีชัยชนะอย่างเต็มเปี่ยมแล้วนั้น
ซาตานจะไม่มีโอกาสทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป
พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้าคือการไถ่และการให้อภัยบาปทั้งหลายของมนุษย์ บัดนี้
มันคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการได้รับมวลมนุษย์ไว้อย่างเต็มเปี่ยม เพื่อที่ซาตานจะไม่มีหนทางใดๆ
ที่จะทำงานของมันอีกต่อไป และจะพ่ายแพ้แล้วอย่างสิ้นเชิง และพระเจ้าจะทรงมีชัยชนะแล้วอย่างครบบริบูรณ์
นี่คือพระราชกิจของเนื้อหนัง และเป็นพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

206. เนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว และมันได้ถูกทำให้มีคบอดอย่างลึกที่สุด
และได้รับอันตรายอย่างลึกซึ้ง
เหตุผลที่เป็นรากฐานสำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังโดยพระองค์เองนั้นเป็นเพราะเป้าหมายแห่ง
ความรอดของพระองค์คือมนุษย์ ผู้มีเนื้อหนัง
และเพราะซาตานยังใช้เนื้อหนังของมนุษย์มารบกวนพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย
การสู้รบกับซาตานนั้นแท้ที่จริงแล้วคือพระราชกิจแห่งการพิชิตมนุษย์ และในเวลาเดียวกันนั้น
มนุษย์ก็ยังเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าอีกด้วย ในหนทางนี้
พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จึงจำเป็นที่สุด ซาตานได้ทำให้เนื้อหนังของมนุษย์เสื่อมทราม
และมนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลงของซาตาน และได้กลายเป็นเป้าหมายที่ต้องถูกพระเจ้าทำให้พ่ายแพ้
ในหนทางนี้ พระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตานและการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดจึงเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก
และพระเจ้าต้องทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำการสู้รบกับซาตาน
นี่คือพระราชกิจแห่งความสัมพันธ์กับชีวิตจริงขั้นสูงสุด เมื่อพระเจ้ายกกำลังทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
แท้ที่จริงแล้วพระองค์กำลังทรงทำการสู้รบกับซาตานในเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนฝ่ายวิญญาณ
และพระองค์ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดในดินแดนฝ่ายวิญญาณเป็นจริงบนแผ่นดินโลก
ผู้ที่ได้รับการพิชิตคือมนุษย์ มนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ และผู้ที่ถูกทำให้พ่ายแพ้คือรูปจำแลงของซาตาน

(แน่นอนว่า นี่ก็คือมนุษย์ด้วยเช่นกัน) ที่อยู่ในการเป็นปฏิปักษ์กับพระองค์
และผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดในท้ายที่สุดแล้วนั้นก็คือมนุษย์ด้วยเช่นกัน ในหนทางนี้
พระเจ้าจึงจำเป็นต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้างหนึ่ง
เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถทำการสู้รบจริงกับซาตานได้ เพื่อพิชิตมนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์
และมีเปลือกภายนอกแบบเดียวกันกับพระองค์
และเพื่อช่วยมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกเหมือนพระองค์และได้ถูกซาตานทำให้ได้รับอันตรายไปแล้วนั้นให้รอด
ศัตรูของพระองค์คือมนุษย์ เป้าหมายแห่งการพิชิตชัยของพระองค์คือมนุษย์
และเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์คือมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น
ดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ และในหนทางนี้ พระราชกิจของพระองค์จึงกลายเป็นง่ายขึ้นมาก
พระองค์ทรงสามารถเอาชนะซาตานและพิชิตมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
ทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

207.

การช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าไม่ได้ทำโดยการใช่วิธีการของพระวิญญาณและพระอัครลักษณะของพระวิญญาณ
โดยตรง เพราะพระวิญญาณของพระองค์นั้นไม่ทรงสามารถทั้งถูกสัมผัสและมองเห็นได้โดยมนุษย์
ทั้งมนุษย์ยังไม่สามารถเข้าไปใกล้ได้เช่นกัน

หากพระองค์ได้ทรงพยายามที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดในลักษณะของพระวิญญาณโดยตรง
มนุษย์ก็คงจะไร้ความสามารถที่จะได้รับความรอดของพระองค์ได้

หากพระเจ้ามิได้ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของมนุษย์ที่ถูกสร้าง
ก็คงจะปราศจากหนทางที่มนุษย์จะได้รับความรอดนี้ เนื่องจากมนุษย์นั้นปราศจากหนทางที่จะเข้าหาพระองค์
มากพอๆ กับที่ไม่มีใครเลยเคยมีความสามารถที่จะเข้าไปใกล้เมฆของพระยาห์เวห์
โดยการบังเกิดเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างเท่านั้น นั่นก็คือ

โดยการบรรจुพระวาทะของพระองค์เข้าไปในร่างกายของมนุษย์ที่พระองค์กำลังจะทรงบังเกิดมาเป็นเท่านั้น
พระองค์จึงจะทรงสามารถนำพระวาทะของพระองค์มาดำเนินการในตัวทุกคนที่ติดตามพระองค์ได้ด้วยพระองค์
เองโดยเฉพาะ เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมองเห็นและได้ยินพระวาทะของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ
เข้าสู่การครองพระวาทะของพระองค์ได้ด้วยตัวเองโดยเฉพาะ
และโดยวิธีทางนี้จึงมาได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบถ้วน หากพระเจ้ามิได้ทรงจุติเป็นมนุษย์
ไม่มีใครเลยที่มีเลือดเนื้อจะมีความสามารถได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้

ทั้งนี้ยังจะ ไม่มีเลยสักคนที่ได้รับการช่วยเหลือ

หากพระวิญญูญาณของพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยตรงในท่ามกลางมวลมนุษย์

มนุษยชาติทั้งมวลก็จะต้องถูกบดขยี้จนกว่าลงไป หรือไม่เช่นนั้น

พวกเขา ก็จะต้องถูกซาตานจับไปเป็นเชลยอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีหนทางที่จะมาสัมผัสกับพระเจ้าเลย

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

208.

เหตุผลประการเดียวที่พระเจ้าซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์ได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ก็คือเนื่องจากความจำเป็นของมนุษย์ที่เสื่อมทราม เป็นเพราะความจำเป็นของมนุษย์นั่นเอง ไม่ใช่ของพระเจ้า

และการพลีอุทิศและความทุกข์ทั้งหมดของพระองค์นั้นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์

และมีใช่เพื่อประโยชน์ของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีข้อดีและข้อเสียหรือรางวัลตอบแทนใดๆ เลยสำหรับพระเจ้า

พระองค์จะไม่ได้เก็บเกี่ยวพืชผลในอนาคตบางอย่าง แต่พืชผลนั้นเองที่เป็นหนี้ต่อพระองค์มาแต่เดิม

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำและทรงพลีอุทิศให้แก่มวลมนุษย์นั้นมีใช่เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รางวัลตอบแทนที่ยิ่ง

ใหญ่ต่างๆ แต่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ล้วนๆ

แม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจะเกี่ยวข้องกับความลำบากยากเย็นอันมิอาจจินตนาการได้มากมาย

แต่ประสิทธิผลทั้งหลายที่มันจะสัมฤทธิ์ในท้ายที่สุดนั้นมากเกินกว่าประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจที่พระวิ

ญญูญาณทรงกระทำโดยตรงมากนัก พระราชกิจแห่งเนื้อหนังพ่วงเอาความยากลำบากมากมาย

และเนื้อหนังไม่สามารถมีอัตลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่แบบเดียวกับพระวิญญูญาณได้

พระองค์ไม่ทรงสามารถดำเนินกิจการทั้งหลายที่เหนือธรรมชาติแบบเดียวกับพระวิญญูญาณได้

นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถมีสิทธิอำนาจแบบเดียวกับพระวิญญูญาณได้ กระนั้น

เนื้อแท้ของพระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังที่ไม่โดดเด่นนี้กลับเหนือกว่าเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญูญาณ

ทรงกระทำโดยตรงมากนัก และพระองค์เองในเนื้อหนังนี้ก็ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆ

ของมวลมนุษย์ทั้งปวง สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือ

คุณค่าการใช้งานของพระวิญญูญาณด้อยกว่าคุณค่าการใช้งานของเนื้อหนังมากนัก กล่าวคือ

พระราชกิจของพระวิญญูญาณสามารถครอบคลุมทั่วทั้งจักรวาล ตลอดทั้งภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ

และมหาสมุทรทั้งหมด กระนั้น

พระราชกิจของเนื้อหนังสัมพันธ์กับทุกคนที่พระองค์เสด็จมาติดต่อสัมผัสอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า

ยิ่งไปกว่านั้น

เนื้อหนังของพระเจ้าที่มีรูปทรงอันสัมผัสได้สามารถได้รับความเข้าใจและไว้วางใจจากมนุษย์ได้ดีกว่า

และสามารถทำให้มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก

และสามารถทำให้มนุษย์เกิดความประทับใจลึกลึกลงขึ้นกับกิจการจริงทั้งหลายของพระเจ้าได้
พระราชกิจของพระวิญญาณถูกปกคลุมอยู่ในความลึกลึกลง มันยากที่จะหยั่งลึกได้สำหรับสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย
และยิ่งยากมากขึ้นไปอีกสำหรับพวกเขาที่จะมองเห็น
และดังนั้นพวกเขาจึงสามารถเพียงพึ่งพาจินตนาการทั้งหลายอันไม่มีแก่นสารของพวกเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจของเนื้อหนังเป็นปกติ และมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง และมีสติปัญญาอันอุดม
และเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถมองเห็นได้โดยตาเนื้อของมนุษย์
มนุษย์สามารถรับประสบการณ์กับพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยตนเอง
และไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องใช้อจินตนาการอันอุดมสมบูรณ์ของเขา
นี่คือความแน่นอนและคุณค่าที่แท้จริงของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง
พระวิญญาณสามารถเพียงแต่ทำสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์มีอาจมองเห็นได้และยากสำหรับเขาที่จะจินตนาการ
ตัวอย่างเช่น ความรู้แจ้งของพระวิญญาณ การทรงขับเคลื่อนของพระวิญญาณ การทรงนำของพระวิญญาณ
แต่สำหรับมนุษย์ผู้มีความรู้ลึกลึกลง การเหล่านี้มิได้จัดเตรียมความหมายที่ชัดเจนใดๆ
พวกมันเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อน หรือความหมายกว้างๆ เท่านั้น และไม่สามารถให้คำแนะนำด้วยถ้อยคำได้
อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังแตกต่างกันอย่างยิ่ง กล่าวคือ
มันเกี่ยวข้องกับการทรงนำที่ถูกต้องด้วยพระวจนะ มันมีพระประสงค์ที่ชัดเจน
และมีเป้าหมายที่พึงประสงค์ทั้งหลายที่ชัดเจน และดังนั้น มนุษย์ไม่จำเป็นต้องความไปทั่ว
หรือใช้อจินตนาการของเขา นับประสาอะไรที่จำเป็นต้องทำการคาดเดาต่างๆ
นี่คือความชัดเจนของพระราชกิจในเนื้อหนัง
และความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ของมันจากพระราชกิจของพระวิญญาณ
พระราชกิจของพระวิญญาณเหมาะสมเพียงสำหรับขอบเขตที่จำกัดขอบเขตหนึ่งเท่านั้นและไม่สามารถแทนที่พร
ราชกิจของเนื้อหนังได้ พระราชกิจของเนื้อหนังให้มนุษย์มีเป้าหมายทั้งหลายที่แน่นอนและจำเป็นกว่า
และความรู้ที่จริงและมีคุณค่ากว่าพระราชกิจของพระวิญญาณมากนัก
พระราชกิจที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ที่สุดต่อมนุษย์ที่เสื่อมทรามคือพระราชกิจที่จัดเตรียมพระวจนะที่ถูกต้องทั้งหลาย
เป้าหมายที่ชัดเจนทั้งหลายเพื่อไล่ตามเสาะหา และที่สามารถมองเห็นและสัมผัสได้
มีเพียงพระราชกิจที่เป็นจริงและการทรงนำที่ถูกกาลเทศะเท่านั้นที่เหมาะสมกับรสนิยมของมนุษย์
และมีเพียงพระราชกิจจริงเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าของเขาได้
การนี้สามารถสัมผัสผลได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น
มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าก่อนหน้า
นั้นของเขาได้ ถึงแม้พระวิญญาณจะเป็นเนื้อแท้ในธรรมชาติของพระเจ้า

แต่พระราชกิจดังเช่นการนี้สามารถกระทำได้โดยเนื้อหาของพระองค์ท่านนั้น
หากพระวิญญูญาณได้ทรงพระราชกิจเพียงฝ่ายเดียว เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจของพระองค์จะมีประสิทธิผล—นี่คือความจริงที่ชัดเจน
แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ได้กลายมาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าเนื่องจากเนื้อหาอันนี้
แต่เมื่อพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์
บรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์จะไม่เพียงเลิกเป็นศัตรูของพระองค์ท่านนั้น แต่ตรงกันข้าม
จะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายของพระองค์
พวกเขาจะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงพิชิต
ประจักษ์พยานทั้งหลายที่เข้ากันได้กับพระองค์และมีอาจแยกกันได้จากพระองค์
พระองค์จะทรงทำให้มนุษย์รู้จักความสำคัญของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหาต่อมนุษย์
และมนุษย์จะรู้จักความสำคัญของเนื้อหาต่อความหมายแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์
จะรู้จักคุณค่าที่แท้จริงของพระองค์ต่อการเจริญเติบโตของชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น
จะรู้ว่าเนื้อหานี้จะกลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิตที่มีชีวิตที่มนุษย์ไม่สามารถทนแยกกับมันได้

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

209.

แม้ว่าเนื้อหาของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะห่างไกลจากการจับคู่กับพระอัครลักษณะและฐานะของพระเจ้า
และสำหรับมนุษย์แล้วดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งซึ่งเข้ากันไม่ได้กับสถานะจริงของพระองค์
แต่เนื้อหานี้ผู้ซึ่งไม่มีพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า หรือพระอัครลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า
สามารถทรงพระราชกิจที่พระวิญญูญาณของพระเจ้าไม่สามารถทำได้โดยตรง
เช่นนั้นคือนัยสำคัญและคุณค่าที่แท้จริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และนัยสำคัญและคุณค่าอันนี้เองที่มนุษย์ไม่สามารถเห็นคุณค่าและยอมรับได้
แม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งปวงจะยกย่องพระวิญญูญาณของพระเจ้าและดูแลเนื้อหาอันนี้ของพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเขาจะมีทรศนะหรือคิดอย่างไร
นัยสำคัญและคุณค่าจริงของเนื้อหาที่มากเกินกว่านัยสำคัญและคุณค่าของพระวิญญูญาณมากนัก แน่นอนว่า
การนี้เกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามท่านนั้น
สำหรับทุกคนที่แสวงหาความจริงและถวิลหารอคอยการทรงปรากฏของพระเจ้า
พระราชกิจของพระวิญญูญาณสามารถเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อนหรือการคลไคล
และสำนึกรับรู้ถึงความน่าอัศจรรย์ว่ามันมีอาจอธิบายได้และมีอาจจินตนาการได้ และสำนึกรับรู้ว่ามันยิ่งใหญ่

สูงส่ง และน่าเลื่อมใส กระนั้นทุกคนก็ยังมีอาจบรรลุถึงได้และมีอาจได้รับมาได้ด้วยเช่นกัน
มนุษย์และพระวิญญูณของพระเจ้าสามารถเพียงมองดูกันและกันจากที่ห่างไกล
ราวกับว่ามีระยะห่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเขา และพวกเขาไม่สามารถมีวันที่จะเหมือนกันได้
ราวกับว่ามนุษย์และพระเจ้าถูกแยกออกจากกัน โดยขีดคั่นที่ไม่ประจักษ์แก่ตา ในความเป็นจริงแล้ว
นี่คือภาพมายาที่พระวิญญูณทรงมอบให้แก่มนุษย์
ซึ่งเป็นเพราะพระวิญญูณและมนุษย์ไม่ใช่ประเภทเดียวกันและจะไม่มีวันอยู่ร่วมกันในโลกเดียวกัน
และเพราะพระวิญญูณไม่ทรงมีสิ่งใดๆ ของมนุษย์ ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความจำเป็นต้องมีพระวิญญูณ
เพราะพระวิญญูณไม่สามารถทรงพระราชกิจที่มนุษย์จำเป็นต้องมากที่สุดได้โดยตรง
พระราชกิจของเนื้อหนังมอบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงเพื่อไล่ตามเสาะหา มอบพระวณะที่ชัดเจน
และมอบสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นจริงและเป็นปกติ
ว่าพระองค์ทรงถ่อมพระทัยและทรงธรรมดาให้แก่มนุษย์ ถึงแม้ว่ามนุษย์อาจจะขำเกรงพระองค์
แต่สำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงง่ายที่จะมีสัมพันธด้วย กล่าวคือ
มนุษย์สามารถมองพระพักตร์ของพระองค์ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
และเขาไม่จำเป็นต้องมองพระองค์จากที่ห่างไกล เนื้อหนังนี้ให้ความรู้สึกสามารถเข้าถึงได้แก่มนุษย์
ไม่ทรงห่างไกล หรือมีอาจหยั่งลึกได้ แต่เป็นที่ประจักษ์แก่ตาและสัมผัสได้
เพราะเนื้อหนังนี้ทรงอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

210. ตอนนี้ มนุษย์สามารถมองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์นั้นพิเศษจริงๆ
และมีมากมายในนั้นที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ และนั่นก็คือ ความล้าลึกและการอัศจรรย์ทั้งหลายนั่นเอง
ดังนั้น หลายคนจึงได้บนบอแล้ว บางคนไม่เคยบนบอต่อมนุษย์คนใดเลยนับแต่วันที่พวกเขาถือกำเนิดมา
กระนั้นเมื่อพวกเขามองเห็นพระวณะต่างๆ ของพระเจ้าในทุกวันนี้
พวกเขาก็นบนบออย่างสุดใจโดยมิได้สังเกตเลยว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้นลงไป
และพวกเขาไม่กล้าเสี่ยงที่จะทำการพินิจพิเคราะห์หรือกล่าวอะไรอื่นใด
มนุษยชาติได้ตกมาอยู่ภายใต้พระวณะและหมอบกราบภายใต้การพิพากษาของพระวณะ
หากพระวิญญูณของพระเจ้าตรัสกับมนุษย์โดยตรง มวลมนุษย์ทั้งปวงก็คงจะบนบอต่อพระสุรเสียง
ตกต่ำลงโดยปราศจากพระวณะต่างๆ แห่งวิวรรณ์
ไม่ต่างอะไรกับที่เปาโลล้มลงกับพื้นในความสว่างระหว่างการเดินทางไปสู่ดามัสกัส
หากพระเจ้าได้ทรงสานต่อพระราชกิจในหนทางนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะมารู้จักความเสื่อมทรามของตัวเอง โดยผ่านทางการศึกษาของพระวณะและบรรลุลความรอดโดยการนั้น

โดยผ่านทางการศึกษาบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถนำส่งพระวณะต่างๆ

ของพระองค์เข้าไปในหูของมนุษย์ทุกคนได้ด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ

เพื่อที่ทุกคนซึ่งมีหูอาจได้ยินพระวณะทั้งหลายของพระองค์และรับพระราชกิจแห่งการศึกษาโดยพระวณะของพระองค์เอาไว้ นี่เท่านั้นที่เป็นผลลัพธ์ซึ่งสัมฤทธิ์โดยพระวณะของพระองค์

แทนที่จะเป็นการที่พระวิญญาณทรงเกิดสำแดงออกมาให้มนุษย์หวาดผวาจนต้องนบนอบ

เพียงผ่านพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแต่ทว่ามีความพิเศษนี้เท่านั้น

อุปนิสัยเดิมของมนุษย์ซึ่งซ่อนเร้นลึกอยู่ภายในมาหลายปีจึงจะสามารถถูกตีแผ่ออกมาอย่างเต็มที่เพื่อที่มนุษย์อาจจำมันได้และเปลี่ยนแปลงมันเสีย

สิ่งเหล่านี้คือพระราชกิจทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์

ด้วยการตรัสและการทำการพิพากษาในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอยู่ในนั้น

พระองค์จึงทรงสัมฤทธิ์ผลลัพธ์แห่งการศึกษาที่กระทำกับมนุษย์โดยพระวณะ

นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์และนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

มันถูกทำไปก็เพื่อทำให้สิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เป็นที่รู้จัก

ทำให้ผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจของพระวณะเป็นที่รู้จัก และทำให้เป็นที่รู้กันว่า

พระวิญญาณได้มาอยู่ในเนื้อหนังแล้ว

และแสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาโดยพระวณะ

แม้ว่าเนื้อหนังของพระองค์เป็นรูปสัณฐานภายนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและธรรมดา

แต่ผลลัพธ์ต่างๆ ที่พระวณะทั้งหลายของพระองค์สัมฤทธิ์นี้เองที่แสดงให้เห็นว่า

พระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจ เห็นว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง และเห็นว่าพระวณะต่างๆ

ของพระองค์คือการแสดงออกของพระเจ้าพระองค์เอง โดยวิธีทางนี้ มนุษยชาติทั้งมวลได้ถูกแสดงให้เห็นว่า

พระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยผู้ใดเลย

และว่าไม่มีใครสามารถอยู่เหนือการศึกษาโดยพระวณะของพระองค์ได้

และไม่มีกำลังบังคับใดเลยของความมืดที่สามารถมีสิทธิพิเศษเหนือสิทธิอำนาจของพระองค์

มนุษย์นบนอบต่อพระองค์จนหมดสิ้นก็เพราะพระองค์คือพระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เพราะสิทธิอำนาจของพระองค์ และเพราะการศึกษาด้วยพระวณะของพระองค์

พระราชกิจที่เนื้อหนังของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์นำมาก็คือสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงครอง

เหตุผลที่ทำไมพระองค์จึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพราะมนุษย์สามารถครองสิทธิอำนาจได้ และพระองค์ก็สามารถที่จะดำเนินพระราชกิจในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงท่ามกลางมวลมนุษย์ไปจนสำเร็จได้ ในหนทางดังกล่าวซึ่งมองเห็นได้และจับต้องได้สำหรับมนุษย์

พระราชกิจนี้มีความเป็นจริงมากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ซึ่งทรงครองสิทธิอำนาจทั้งมวล และผลลัพธ์ของมันก็เห็นได้ชัดแจ้งเช่นกัน

นี่เป็นเพราะเนื้อหนังที่จุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นสามารถพูดและทำงานในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้ รูปสัณฐานภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์มิได้กุมสิทธิอำนาจใดเลย และสามารถเข้าหาได้โดยมนุษย์

เมื่อเทียบกับการที่เนื้อแท้ของพระองค์นั้นถือครองสิทธิอำนาจอยู่จริง

แต่สิทธิอำนาจของพระองค์ก็หาได้มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้เลย เมื่อพระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจต่างๆ มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะตรวจพบการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระองค์ได้

นี่อำนวยการให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

พระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงทั้งหมดนี้สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้

แม้ว่าไม่มีมนุษย์ใดเลยที่สามารถตระหนักว่าพระองค์ทรงกุมสิทธิอำนาจ

หรือมองเห็นว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ หรือมองเห็นพระพิโรธของพระองค์

แต่พระองค์ก็ทรงสัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่ตั้งใจไว้ของพระวาระทั้งหลายของพระองค์โดยผ่านทางสิทธิอำนาจของพระองค์ซึ่งถูกปิดคลุมไว้ โดยผ่านทางพระพิโรธของพระองค์ที่ถูกซ่อนเร้นไว้

และโดยผ่านทางพระวาระทั้งหลายที่พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย กล่าวได้อีกอย่างว่า

มนุษย์ถูกโน้มน้าวให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุดโดยผ่านทางกระแสพระสุรเสียงของพระองค์

ความเข้มข้มของพระวาตะ และพระปรีชาญาณทั้งมวลของพระวาระทั้งหลายของพระองค์ ในหนทางนี้

มนุษย์จึงบนอบต่อพระวาระของพระเจ้าที่จุดเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งดูเหมือนไม่มีสิทธิอำนาจเลย

อันเป็นการทำให้จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นลุล่วงด้วยการนี้เอง

นี่คืออีกด้านของนัยสำคัญแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์ นั่นก็คือ เพื่อที่จะตรัสอย่างเป็นจริงมากขึ้น

และเพื่ออำนวยการให้ความเป็นจริงแห่งพระวาระทั้งหลายของพระองค์มีผลต่อมนุษย์

เพื่อที่มนุษย์อาจเป็นพยานต่ออภินิหารแห่งพระวาระของพระเจ้า ดังนั้น

หากพระราชกิจนี้ไม่ได้ถูกทำโดยวิถีทางของการจุดเป็นมนุษย์ ก็คงจะไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์แม้เพียงน้อยนิด

และคงจะไม่สามารถช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดได้อย่างครบถ้วน หากพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์คงจะยังเป็นพระวิญญาณผู้ซึ่งมนุษย์ทั้งไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถจับต้องได้

ด้วยความที่มนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีเนื้อหนัง เขากับพระเจ้าเป็นของสองโลกที่แตกต่างกัน

และมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ากัน ไม่ได้กับมนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนัง

และจึงเป็นธรรมดาที่ไม่มีทางที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองได้เลย
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่มีมนุษย์นั้น ไม่สามารถกลายเป็นพระวิญญูณ ด้วยการที่เป็นเช่นนี้
พระวิญญูณของพระเจ้าจึงต้องทรงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างเพื่อที่จะทรงพระราชกิจดั้งเดิมของพระองค์
พระเจ้าทรงสามารถที่จะเสด็จขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและถ่อมพระองค์เองกลายเป็นมนุษย์ที่ทรงสร้าง
ทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเขา
แต่มนุษย์ไม่สามารถขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและกลายเป็นวิญญูณ
และยิ่งน้อยนักที่เขาจะสามารถลงไปยังสถานที่ซึ่งต่ำที่สุดได้
นี่คือเหตุผลที่เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ
ในทำนองเดียวกัน ในช่วงระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรก
มีเพียงเนื้อหนังซึ่งเป็นพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เท่านั้นที่ได้สามารถไถ่มนุษย์โดยผ่านทางเครื่องรางของพระ
องค์
ในขณะที่เมื่อเทียบไปแล้วก็คงจะไม่มีทางที่พระวิญญูณของพระเจ้าจะถูกเครื่องรางของพระ
บาลสำหรับมนุษย์
พระเจ้าได้ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์โดยตรงเพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาล้างบาปสำหรับมนุษย์
แต่มนุษย์ไม่ได้สามารถขึ้นสู่สวรรค์โดยตรงเพื่อรับเอาเครื่องบูชาล้างบาปที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับ
เขา ด้วยความเป็นเช่นนี้
ทั้งหมดที่เป็นไปได้ก็จะเป็นการขอให้พระเจ้าทรงเสด็จกลับไปกลับมาสักสองสามครั้งระหว่างสวรรค์และแผ่น
ดินโลก ไม่ใช่ให้มนุษย์ขึ้นไปยังสวรรค์เพื่อรับความรอดนี้ เพราะมนุษย์ได้ตกต่ำลงไปแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์ย่อมไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์ได้เป็นธรรมดา นับประสาอะไรที่จะได้รับเครื่องบูชาล้างบาป
ดังนั้นจึงได้จำเป็นสำหรับพระเยซูที่จะเสด็จมาท่ามกลางมวลมนุษย์และทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองซึ่งไม่อา
จถูกทำให้สำเร็จถูกลงได้โดยมนุษย์เป็นธรรมดา ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
มันเป็นความจำเป็นอย่างสิ้นเชิงจริงๆ
หากช่วงระยะใดอาจสามารถถูกดำเนินไปจนสำเร็จได้โดยพระวิญญูณของพระเจ้าโดยตรงแล้วไซ้
พระองค์ก็คงจะมีได้มาน้อมรับความไร้ศักดิ์ศรีของการที่ได้จุติเป็นมนุษย์

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

211.

ไม่มีผู้ใดเหมาะสมและมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับพระราชกิจแห่งการพิพากษาความเลื่อมทรมานของเนื้อหนังมนุษย์
มากเกินไปกว่าพระเจ้าในเนื้อหนัง หากการพิพากษาดำเนินการ โดยพระวิญญูณของพระเจ้าโดยตรง
เช่นนั้นแล้วก็คงจะไม่ครอบคลุมทั่วถึง ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นคงจะยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับ

เพราะพระวิญญูณไม่สามารถที่จะมาพบกันซึ่งหน้ากับมนุษย์ได้ และเนื่องจากการนี้
ประสิทธิผลทั้งหลายก็คงจะไม่ส่งผลในทันที

นับประสาอะไรที่มนุษย์จะสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันมีอาจุถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ของพระเจ้าอย่างชัดเจนขึ้น
ชาตานสามารถได้รับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงก็เฉพาะเมื่อพระเจ้าในเนื้อหนังทรงพิพากษาความเสื่อมทรามของ
มวลมนุษย์เท่านั้น โดยการทรงเป็นอย่างเดียวกับมนุษย์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้โดยตรง

นี่คือเครื่องหมายของความบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายในของพระองค์

และของความพิเศษเหนือธรรมชาติของพระองค์ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสม

และทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะพิพากษามนุษย์ เพราะพระองค์ทรงถือครองความจริงและความชอบธรรม

และดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถพิพากษามนุษย์ได้

พวกที่ไม่มีความจริงและความชอบธรรมย่อมไม่เหมาะที่จะพิพากษาผู้อื่น

หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญูณของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะมิใช่หมายถึงชัยชนะเหนือชาตาน

พระวิญญูณทรงเป็นที่ยกย่องโดยเนื้อแท้ภายในมากกว่าบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ต้องตายทั้งหลาย

และพระวิญญูณของพระเจ้าทรงบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายใน และทรงมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง

หากพระวิญญูณทรงพระราชกิจนี้โดยตรง

พระองค์คงจะไม่ทรงสามารถพิพากษาความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมนุษย์ได้

และอาจจะไม่ทรงสามารถเผยความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ได้

เนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิพากษายังถูกดำเนินการโดยผ่านทางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เกี่ยวกับ

พระเจ้าด้วยเช่นกัน และมนุษย์ไม่เคยได้มีมโนคติอันหลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระวิญญูณ และดังนั้น

พระวิญญูณจึงไม่ทรงสามารถที่จะเผยความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้ดีกว่า

นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยความไม่ชอบธรรมเช่นนั้นอย่างครบถ้วน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงเป็นศัตรูของบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ทั้งหมด

พระองค์ทรงเปิดเผยความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมวลมนุษย์โดยผ่านทางกรพิพากษามโนคติอันหลงผิดทั้งหลาย

และการต่อต้านพระองค์ของมนุษย์

ประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นที่ประจักษ์ชัดมากกว่าประสิทธิผลทั้งหลายของ

พระราชกิจของพระวิญญูณ และดังนั้น

การพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวงจึงมิได้ถูกดำเนินการโดยพระวิญญูณโดยตรง

แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงเป็นที่มองเห็นได้และสัมผัสได้โดยมนุษย์

และพระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิชิตมนุษย์ได้โดยครบบริบูรณ์ ในสัมพันธภาพเช่นนี้กับพระเจ้าในเนื้อหนัง มนุษย์จึงก้าวหน้าจากการต่อต้านไปสู่การเชื่อฟัง จากการข่มเหงไปสู่การยอมรับ จากมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายไปสู่ความรู้ และจากการปฏิเสธไปสู่ความรัก— เหล่านี้คือประสิทธิผลทั้งหลายจากพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ มนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทาง การยอมรับการพิพากษาของพระองค์เท่านั้น มนุษย์ค่อยๆ มารู้จักพระองค์ทีละน้อยโดยผ่านทางพระวจนะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์เท่านั้น มนุษย์ได้รับการพิชิตโดยพระองค์ในระหว่างการที่เขาต่อต้านพระองค์ และเขาได้รับสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตจากพระองค์ในระหว่างการยอมรับการติสอนของพระองค์ พระราชกิจทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง และมิใช่พระราชกิจของพระเจ้าในพระอัครลักษณะของพระองค์ในฐานะพระวิญญาณ

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

212. เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสมากนัก เพราะพระวจนะของพระองค์มาจากเทวสภาพอย่างสมบูรณ์ มุมมองและบริบทของสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจเอื้อมถึงสำหรับมวลมนุษย์ สิ่งนี้ได้รับการแสดงออกจากอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ สำหรับผู้คนที่ใช้ชีวิตในเนื้อหนัง พวกเขาไม่สามารถก้าวผ่านอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้ แต่หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ตรัสต่อมวลมนุษย์จากมุมมองของสภาวะความเป็นมนุษย์ และพระองค์เสด็จออกจากและผ่านขอบเขตของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัย น้ำพระทัย และท่าทีที่แบบพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ ที่พวกมนุษย์สามารถจินตนาการได้ สิ่งต่างๆ ที่พวกเขามองเห็นและประสบพบเจอในชีวิตของพวกเขา และโดยใช่วิธีการที่พวกมนุษย์สามารถยอมรับได้ ในภาษาที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้ และด้วยความรู้ที่พวกเขาสามารถจับความเข้าใจได้ เพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจและรู้จักพระเจ้า เพื่อจับใจความเจตนารมณ์ของพระองค์และมาตรฐานที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ภายในขอบเขตของขีดความสามารถของพวกเขา และจนถึงระดับที่พวกเขาสามารถทำได้ นี่คือนิยามและหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ ถึงแม้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วหนทางของพระเจ้าและหลักการของพระองค์ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังสัมฤทธิ์ผลด้วยการใช้หรือโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์

แต่ก็สัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริงในผลลัพธ์ที่ไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้โดยการทรงพระราชกิจในเทวสภาพโดยตรง พระราชกิจของพระเจ้าในสถานะความเป็นมนุษย์นั้นเป็นรูปธรรม เป็นของแท้ และมุ่งเป้าหมายมากกว่า วิธีการต่างๆ มีความยืดหยุ่นมากกว่ามาก และในรูปร่างนั้นเกินหน้าจากพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

213. การเสด็จมาถึงของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้

โดยพื้นฐานแล้วหมายถึงจะทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความประเสริฐที่แท้จริงของพระเจ้า เพื่อให้รู้พื้นฐานทางเนื้อหนังแก่พระวิญญาณที่ไร้รูปร่าง และเพื่อยอมให้ผู้คนได้เห็นและสัมผัสพระองค์ ในหนทางนี้ พวกที่พระองค์ทรงทำให้ครบบริบูรณ์จะดำรงชีวิตไปตามพระองค์ จะได้รับการรับไว้โดยพระองค์ และจะสมดังพระทัยของพระองค์ หากพระเจ้าเพียงตรัสในสวรรค์เท่านั้น และไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยแท้จริง เช่นนั้นแล้ว ผู้คนก็คงจะยังไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ พวกเขาจะเพียงแค่สามารถประกาศกิจการทั้งหลายของพระเจ้าโดยใช้ทฤษฎีที่ว่างเปล่า และคงจะไม่มีพระวาทะของพระเจ้ามาเป็นความจริง พระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลก โดยพื้นฐานแล้วก็เพื่อกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี และเป็นแบบอย่างให้พวกที่พระองค์จะทรงรับไว้ มีเพียงด้วยเหตุนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถรู้จักพระเจ้า สัมผัสพระเจ้า และมองเห็นพระองค์ได้โดยแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

214. เมื่อพระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงจุดหนึ่งเท่านั้น อีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น มนุษย์จึงสามารถเป็นคนสนิทและคนไว้วางใจของพระองค์ พระเจ้าทรงมีพระวิญญาณ กล่าวคือ ผู้คนมีคุณสมบัติที่จะเป็นคนสนิทของพระวิญญาณองค์นี้อย่างไร ผู้ทรงเป็นที่ยกย่องและไม่อาจหยั่งถึงได้ยิ่งนัก? เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาในเนื้อหนัง และกลายเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งซึ่งมีลักษณะภายนอกแบบเดียวกันกับมนุษย์เท่านั้น ผู้คนจึงจะสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และได้รับการรับไว้โดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง พระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง ทรงมีส่วนร่วมในความขึ้นบานยินดี ความเศร้าโศก และความทุกข์ลำบากทั้งหลายของมนุษยชาติ ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษยชาติ ทรงปกป้องมนุษยชาติ และทรงนำพวกเขา และโดยผ่านทางการณ์นี้พระองค์ทรงชำระผู้คนให้สะอาดและทรงอนุญาตให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์

และพระพรของพระองค์ได้ เมื่อได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้คนจึงเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคนสนิททั้งหลายของพระเจ้าได้ สิ่งนี้เท่านั้นที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง หากพระเจ้าไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้แก่ผู้คน เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะสามารถเป็นคนสนิทของพระองค์ได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่คำสอนที่ว่างเปล่าหรือ?

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

215. สำหรับบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนั้น

การเปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขาจำเป็นต้องมีเป้าหมายต่างๆ เพื่อไล่ตามเสาะหา

และการรู้จักพระเจ้าจำเป็นต้องมีการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการจริงทั้งหลายและพระพักตร์จริงของพระเจ้า ทั้งสองนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น

และทั้งสองนั้นสามารถบรรลุถึงได้โดยเนื้อหนังที่ปกติและจริงเท่านั้น

นี่คือเหตุผลว่าทำไมการจุดเป็นมนุษย์จึงเป็นสิ่งจำเป็น

และทำไมจึงเป็นที่ต้องการของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามทุกคน ในเมื่อผู้คนจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า

ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติต้องถูกขับไล่ออกไปจากหัวใจของพวกเขา

และในเมื่อพวกเขาจำเป็นต้องกำจัดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาออกไป

พวกเขาก็ต้องรู้จักอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาเสียก่อน

หากมนุษย์เพียงแค่งานเพื่อขับไล่ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือออกไปจากหัวใจของผู้คนเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว เขาจะไม่สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้

ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของผู้คนนั้นไม่สามารถถูกเปิดโปง ถูกกำจัดออกไป

หรือถูกไล่ออกไปได้โดยสิ้นเชิงด้วยพระวาระต่างๆ เพียงอย่างเดียว ท้ายที่สุดแล้วในการทำเช่นนั้น

มันคงจะยังคงเป็นไปไม่ได้ที่จะขับไล่สิ่งที่หยั่งรากลึกเหล่านี้ไปจากผู้คน

มีเพียงการแทนที่สิ่งคลุมเครือและเหนือธรรมชาติเหล่านี้ด้วยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและพระฉายาที่แท้จริง

ของพระเจ้า และการทำให้ผู้คนค่อยๆ รู้จักสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น จึงจะสามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมได้

มนุษย์ระลึกได้ว่าพระเจ้าผู้ที่เขาแสวงหาในอดีตกาลนั้นคลุมเครือและเหนือธรรมชาติ

สิ่งที่ทำให้สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ได้ นั่นไม่ใช่การทรงนำโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่จะใช้คำสอนทั้งหลายของบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง แต่คือพระเจ้าซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกวางแผ่ออกเมื่อพระเจ้าซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจของพระองค์

อย่างเป็นกิจจะลักษณะ

เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้าซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระเจ้าที่คลุมเครือ

และเหนือธรรมชาติในจินตนาการของมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทั้งหลายของมนุษย์สามารถถูกเผยออกมาได้ก็เฉพาะเมื่อถูกเทียบเคียงกับพระเจ้าซึ่งจุด
มาเป็นมนุษย์เท่านั้น หากไม่มีการเปรียบเทียบกับพระเจ้าซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ก็คงจะไม่สามารถถูกเผยออกมาได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากไม่มีความเป็นจริงมาเป็นเครื่องตีฟาย สิ่งคลุมเครือทั้งหลายก็คงไม่สามารถถูกเผยออกมาได้

ไม่มีผู้ใดสามารถใช้พระวณะทั้งหลายเพื่อทำพระราชกิจนี้ได้

และไม่มีผู้ใดสามารถแสดงชัดถึงพระราชกิจนี้โดยใช้พระวณะทั้งหลายได้

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่สามารถทรงพระราชกิจของพระองค์เองได้

และไม่มีผู้ใดอื่นที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้ ไม่สำคัญว่าภาษาของมนุษย์จะอุดมเพียงใด

เขาไม่สามารถที่จะแสดงชัดถึงความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าได้

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองและทรงแสดงพระฉายาของพระองค์และสิ่งทรงเป็น
นของพระองค์ออกมาโดยครบบริบูรณ์

มนุษย์ก็สามารถเพียงแค่อู้จักพระองค์อย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นเท่านั้น

และสามารถเพียงแค่มองเห็นพระองค์ได้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น

ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถสัมผัสฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ได้ แน่แน่นอนว่า

พระวิญญาณของพระเจาก็ไม่สามารถที่จะสัมผัสฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอดจากอิทธิพลของซาตานได้

แต่พระราชกิจนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงโดยตรงได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า ตรงกันข้าม

มันสามารถกระทำได้โดยเนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสวม

โดยเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น เนื้อหนังนี้คือมนุษย์และคือพระเจ้าด้วยเช่นกัน

คือมนุษย์ที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติและพระเจ้าซึ่งทรงมีเทวสภาพเต็มเปี่ยมด้วยเช่นกัน และดังนั้น

ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะไม่ใช่พระวิญญาณของพระเจ้า และแตกต่างอย่างยิ่งจากพระวิญญาณ

แต่เนื้อหนังนี้ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ผู้ซึ่งทรงเป็นพระวิญญาณและเป็นเนื้อหนังด้วยเช่นกัน ไม่สำคัญว่าพระองค์จะได้รับการเรียกขานว่าอะไร

ท้ายที่สุดแล้วเนื้อหนังนั้นก็ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่อาจทรงแยกกันได้จากเนื้อหนัง

และพระราชกิจของเนื้อหนังก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

มันเป็นเพียงแต่ว่าพระราชกิจนี้ไม่กระทำขึ้นโดยใช้พระอัตลักษณ์ของพระวิญญาณ

แต่กระทำขึ้นโดยใช้อัตลักษณ์ของเนื้อหนัง

พระราชกิจที่จำเป็นต้องกระทำโดยพระวิญญูญาณโดยตรงนั้นไม่จำเป็นต้องมีการจุติเป็นมนุษย์ และพระราชกิจที่จำเป็นต้องให้เนื้อหนังทำนั้น ไม่สามารถกระทำได้โดยพระวิญญูญาณโดยตรง และสามารถกระทำได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น นี่คือนิยามที่จำเป็นสำหรับพระราชกิจนี้ และคือสิ่งที่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามพึงต้องมี ในพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้น มีเพียงช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นที่พระวิญญูญาณทรงดำเนินการโดยตรง และสองช่วงระยะที่เหลือนั้นดำเนินการ โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และไม่ใช่โดยพระวิญญูญาณโดยตรง พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติที่พระวิญญูญาณทรงกระทำนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ และไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ กับความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้าด้วย อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของเนื้อหนังของพระเจ้าในยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักรนั้น เกี่ยวข้องกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์และความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้า และเป็นตอนที่สำคัญและวิกฤติของพระราชกิจแห่งความรอด เพราะฉะนั้น มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า และจำเป็นต้องมีพระราชกิจโดยตรงของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มาเลี้ยงดูเขา สนับสนุนเขา ให้น้ำเขา ให้อาหารเขา พิพากษาและติสอนเขา และเขาจำเป็นต้องมีพระคุณมากขึ้นและการไถ่ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ มีเพียงพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้นที่สามารถเป็นกนสนิทของมนุษย์ เป็นผู้เลี้ยงดูมนุษย์ เป็นความช่วยเหลือในปัจจุบันนี้ของมนุษย์ และทั้งหมดนี้เป็นความจำเป็นของการจุติเป็นมนุษย์ทั้งในวันนี้และในอดีตกาล

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

216. พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นพระองค์โดยพระองค์เอง นี่คือนิยามที่แท้จริงหรือ? มันไม่ใช่เรียบง่ายเลยจริงๆ! มันมีใช้ดั่งที่มนุษย์จินตนาการว่าพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว ดังนั้นมนุษย์จึงอาจจะมองดูพระองค์ เพื่อที่มนุษย์อาจเข้าใจว่าพระเจ้าทรงมีจริงและไม่คลุมเครือหรือกลายเป็นโพรง และว่าพระเจ้าทรงสูงส่งแต่ทรงถ่อมพระทัยด้วย มันจะเรียบง่ายเช่นนั้นได้หรือ? ที่แท้จริงแล้วมันเป็นเพราะซาตานได้ทำให้เนื้อหนังของมนุษย์เสื่อมทราม และมนุษย์คือผู้ซึ่งพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้ออก

ซึ่งพระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาเพื่อทำการสู้รบกับซาตานและเพื่อเป็นผู้เลี้ยงมนุษย์โดยพระองค์เอง
นี่เท่านั้นที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์

การทรงจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้านิรันดร์เพื่อทำให้ซาตานปราชัย และเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดได้ขึ้นด้วย
นั่นเป็นเพราะผู้ที่สามารถกระทำการสู้รบกับซาตานได้คือพระเจ้าเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า
หรือเป็นเนื้อหาที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ กล่าวสั้นๆ ได้ว่า

บรรดาทูตสวรรค์ไม่สามารถเป็นผู้ที่กำลังทำการสู้รบกับซาตานได้

นับประสาอะไรที่มนุษย์ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจะสามารถเป็นได้

บรรดาทูตสวรรค์ไร้พลังอำนาจที่จะต่อสู้ในการสู้รบนี้ และมนุษย์ก็ยิ่งไร้สมรรถภาพกว่านั้นเสียอีก

เมื่อเป็นเช่นนั้น หากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจกับชีวิตของมนุษย์

หากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงช่วยมนุษย์ให้รอดโดยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพระองค์เอง—นั่นคือ

พระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาเข้าไปโดยพระองค์เอง และด้วยอัตลักษณ์ในธรรมชาติของพระองค์

กับพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำ จึงเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และช่วยมนุษย์ให้รอดโดยพระองค์เอง

หากมิเป็นเช่นนั้น หากว่าเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือมนุษย์ที่ทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะไม่มีวันได้สิ่งใดมาจากการสู้รบนี้ และมันคงจะไม่มีความจบสิ้นลง

มีเพียงเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไปทำสงครามกับซาตานท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น

มนุษย์จึงจะมีโอกาสแห่งความรอด ยิ่งไปกว่านั้น

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ซาตานจะอับอายและจากไปโดยปราศจากโอกาสอันใดที่จะหาประโยชน์ใส่ตัว

หรือแผนการอันใดที่จะลงมือดำเนินการ

พระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงกระทำไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า

และมันคงจะเป็นไปไม่ได้มากยิ่งขึ้นเสียอีกสำหรับมนุษย์ที่มีเนื้อหาที่จะทำการนั้นในนามของพระเจ้า

เนื่องจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของชีวิตมนุษย์

และเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์ หากว่ามนุษย์จะมีส่วนร่วมในการสู้รบนี้

เขาก็คงจะเพียงแค່แผ่นหนิไปในความระส่ำระสายอันเปี่ยมวิบัติเท่านั้น

และเขาก็คงจะแ่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขาได้เลย

เขาคงจะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน หรือพิชิตมวลมนุษย์ที่กบฏทั้งปวงได้

แต่คงจะสามารถทำได้แค่เพียงงานเก่าเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ได้ไปเกินพ้นหลักการทั้งหลาย

หรือไม่ก็งานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำให้ซาตานปราชัยเท่านั้น แล้วโยต้องเป็นกังวลเล่า?

อะไรหรือคือนัยสำคัญของพระราชกิจที่ไม่สามารถได้มวลมนุษย์ มา

แล้วนับประสาอะไรกับการทำให้ชาตนาปราชัย? และเช่นนี้เอง

การสู้รบกับชาตนาจึงสามารถดำเนินการเสร็จสิ้นได้โดยพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น

และมันคงแค่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะทำกรนั้น หน้าที่ของมนุษย์คือเชื่อฟังและติดตาม

เพราะมนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะทำงานซึ่งคล้ายคลึงกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้

และยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่สามารถที่จะดำเนินงานแห่งการสู้รบกับชาตนาจนเสร็จสิ้นได้

มนุษย์สามารถเพียงแค่ทำให้พระเจ้าผู้สร้างพึงพอพระทัยภายใต้สภาวะผู้นำของพระเจ้าพระองค์เอง

โดยผ่านทางกรที่ชาตนาได้รับความปราชัย นี่คือนสิ่งเดียวเท่านั้นที่มนุษย์สามารถทำได้ และดังนั้น

ทุกครั้งที่การสู้รบครั้งใหม่เริ่มขึ้น ซึ่งกล่าวได้ว่า ทุกครั้งที่พระราชกิจแห่งยุคใหม่เริ่มต้นขึ้น

พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง

โดยผ่านทางนี้ซึ่งพระองค์ทรงนำทางไปทั่วทั้งยุคและทรงเปิดเส้นทางใหม่สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

อรุณรุ่งของยุคใหม่แต่ละยุคคือการเริ่มต้นใหม่ในการสู้รบกับชาตนา

โดยผ่านทางนี้ซึ่งมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรที่สวยงามกว่า ใหม่กว่า

และยุคใหม่ที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางโดยพระองค์เอง

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันนำอัสจรรย” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

217. เหตุใดเราจึงพูดว่าความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้ครบบริบูรณ์ในพระราชกิจของพระเยซู?

นั่นเป็นเพราะพระวจนะไม่ได้กลายมาเป็นเนื้อหนังทั้งหมด

สิ่งที่พระเยซูทรงทำเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจในเนื้อหนังของพระเจ้า

พระองค์ทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจแห่งการไถ่

และไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการได้รับมนุษย์อย่างบริบูรณ์ ด้วยเหตุผลนี้

พระเจ้าจึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งในยุคสุดท้าย พระราชกิจช่วงระยะนี้ยังเสร็จสิ้นในเนื้อหนังที่ธรรมดา

กระทำโดยมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด มนุษย์ที่สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่ได้เห็นธรรมชาติแม้แต่่น้อย

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์อย่างบริบูรณ์

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระอัครลักษณะของพระเจ้า มนุษย์ที่บริบูรณ์ เนื้อหนังที่บริบูรณ์ ผู้ที่กำลังปฏิบัติพระราชกิจ

ดาของมนุษย์มองเห็นกายที่มีเนื้อหนังที่ไม่ได้เห็นธรรมชาติเลย ผู้ที่ธรรมดาซึ่งที่สามารถพูดภาษาของสวรรค์

ผู้ที่ไม่แสดงหมายสำคัญมหัศจรรย์ใดๆ ไม่แสดงการอัศจรรย์ใดๆ

นับประสาอะไรที่จะเผยความจริงภายในเกี่ยวกับศาสนาในหอประชุมที่ยิ่งใหญ่ สำหรับผู้คนแล้ว

พระราชกิจของเนื้อหนังซึ่งพระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองดูไม่เหมือนกับของครั้งแรกเอาเสียเลย

ไม่เหมือนมากจนเนื้อหนังทั้งสองครั้งดูไม่มีสิ่งใดร่วมกันเลย

และไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจครั้งที่หนึ่งที่สามารถพบได้ในครั้งนี้

แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหน้าที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจะแตกต่างจากครั้งแรก

นั่นก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าแหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งไม่ได้เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกัน

แหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งจะเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของพระราชกิจที่เนื้อหนังทั้งสองได้กระทำ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับเปลือกนอกของเนื้อหนังนั้น ในระหว่างพระราชกิจสามช่วงระยะของพระองค์

พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์สองครั้ง

และในทั้งสองครั้งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็เปิดฉากยุคใหม่และนำพระราชกิจใหม่เข้ามา

การจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งนั้นเสริมซึ่งกันและกัน

เป็นไปได้เลยที่ตามนุษย์จะบอกได้ว่าเนื้อหนังทั้งสองมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันจริงๆ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเนื้อหนังมีความสามารถของตามนุษย์หรือจิตใจมนุษย์

แต่ในแก่นสารของเนื้อหนังทั้งสองแล้วเป็นสิ่งเดียวกัน

เพราะพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองมีจุดเริ่มต้นจากพระวิญญาณเดียวกัน

เนื้อหน้าที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งจะเกิดขึ้นจากแหล่งกำเนิดเดียวกันหรือไม่นั้นไม่สามารถตัดสินได้โดยยุคและสถานที่ที่เนื้อหนังทั้งสองเกิดขึ้นหรือปัจจัยดังกล่าวอื่นๆ

แต่ตัดสินได้โดยพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่เนื้อหนังทั้งสองได้แสดงออก

เนื้อหน้าที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้กระทำพระราชกิจใดๆ ที่พระเยซูทรงได้กระทำ

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดติดอยู่กับแบบแผน แต่เปิดเส้นทางใหม่ๆ ในแต่ละครั้ง

เนื้อหน้าที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทำให้ความประทับใจที่จิตใจของผู้คน

มีเกี่ยวกับเนื้อหนังครั้งแรกสักซึ่งหรือแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แต่เพื่อเสริมและทำให้ความประทับใจนั้นเพียบพร้อม

เพื่อทำให้ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าลึกซึ้งขึ้น เพื่อทำลายกฎทั้งหมดที่มีอยู่ในหัวใจของผู้คน

และเพื่อขจัดภาพเกี่ยวกับพระเจ้าที่ไม่ถูกต้องในหัวใจของพวกเขา

สามารถกล่าวได้ว่าไม่มีช่วงระยะแต่ละระยะใดของพระราชกิจของพระเจ้าเองที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่างบริบูรณ์แก่มนุษย์ แต่ละช่วงระยะให้ความรู้เพียงส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ทั้งหมด

แม้ว่าพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ทั้งหมด

แต่เพราะศักยภาพในการทำความเข้าใจที่จำกัดของมนุษย์ ความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าจึงยังคงไม่บริบูรณ์

เป็นไปได้เลยที่จะสื่อสารถึงทั้งหมดทั้งปวงของพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยใช้ภาษาของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์จะสามารถแสดงออกถึงพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้อย่างไร?

พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังภายใต้การบังตาด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

และคนเราสามารถรู้จักพระองค์ได้จากการแสดงออกถึงเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น

ไม่ใช่จากเปลือกร่างกายของพระองค์

พระเจ้าเสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์ได้โดยวิถีทางแห่งพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ และไม่มีช่วงระยะสองช่วงใดๆ ของพระราชกิจของพระองค์ที่เหมือนกัน

มนุษย์สามารถมีความรู้ที่ครบถ้วนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ในหนทางนี้เท่านั้น ซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดขอบเขตอยู่ในด้านเหลี่ยมมุมหนึ่งเดียว

แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์สองครั้งจะแตกต่างกัน

แต่แก่นสารของเนื้อหนังและแหล่งกำเนิดของพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองนั้นเหมือนกัน

เป็นเพียงคำว่าเนื้อหนังทั้งสองมีอยู่เพื่อกระทำพระราชกิจที่แตกต่างสองช่วงระยะ

และเกิดขึ้นในยุคที่แตกต่างกันสองยุค ไม่ว่าอะไรก็ตาม

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเจ้ามีแก่นสารเดียวกันและจุดกำเนิดเดียวกัน—

นี่คือความจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

218.

พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์จนครบบริบูรณ์

พระองค์ทรงเพียงแต่ปฏิบัติพระราชกิจในขั้นตอนแรกที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องปฏิบัติในเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์ถูกลง พระเจ้าได้ทรงกลับมายังเนื้อหนังอีกครั้ง

และทรงดำเนินพระชนม์ชีพตามความเป็นปกติทั้งหมดและความเป็นจริงทั้งหมดของเนื้อหนัง นั่นคือ

ทำให้พระวจนะของพระเจ้าได้รับการสำแดงในเนื้อหนังที่ปกติธรรมดาทั้งหมด และด้วยการนั้น

จึงทำให้พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่เสร็จสิ้นในเนื้อหนังได้สรุปปิดตัวลง โดยแก่นสารแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองเป็นเหมือนกับเนื้อหนังแรก แต่เป็นจริงมากยิ่งขึ้นกว่า

เป็นปกติมากยิ่งขึ้นกว่าเนื้อหนังแรก ดังนั้นแล้ว

ความทุกข์ที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองสู้ทนจึงมากกว่าของเนื้อหนังครั้งที่หนึ่ง

แต่ความทุกข์นี้เป็นผลจากพันธกิจของพระองค์ของในเนื้อหนัง

ซึ่งไม่เหมือนกับความทุกข์ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทราม

นอกจากนี้ยังเกิดจากความเป็นปกติและความเป็นจริงของเนื้อหนังของพระองค์ด้วย

เพราะพระองค์ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในเนื้อหนังที่ปกติและเป็นจริงอย่างที่สุด

เนื้อหนังนี้จึงต้องสู้ทนความยากลำบากมากมาย ยิ่งเนื้อหนังนี้เป็นปกติและเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งทรงทนทุกข์ในการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในเนื้อหันท้าทายอย่างยิ่ง เนื้อหาที่ไม่ได้เกินธรรมชาติเลย
เนื่องจากเนื้อหาของพระองค์ปกติและยังต้องรับภาระพระราชกิจในการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน
พระองค์จึงทรงทนทุกข์ในระดับที่มากกว่าที่เนื้อหาที่เกินธรรมชาติจะเป็น—
และความทุกข์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากความเป็นจริงและความเป็นปกติของเนื้อหา
คนเราสามารถมองเห็นแก่นสารของเนื้อหาซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ได้จากความทุกข์ที่เนื้อหาซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์
สองครั้งได้ก้าวผ่านขณะที่ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ทั้งหลาย ยิ่งเนื้อหาเป็นปกติมากขึ้นเท่าใด
ความยากลำบากที่พระองค์ต้องทรงสู้ทนขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเนื้อหาที่ดำเนินพระราชกิจเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด มโนคติอันหลงผิดของผู้คนก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น
และภัยอันตรายก็ยังมีแนวโน้มที่จะบังเกิดกับพระองค์มากขึ้นเท่านั้น แต่กระนั้น ยิ่งเนื้อหาเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
และยิ่งเนื้อหามีความต้องการและประสาทสัมผัสทั้งหมดของมนุษย์ที่ปกติมากขึ้นเท่าใด
พระองค์ก็จะทรงมีความสามารถในการรับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหามากขึ้นเท่านั้น
เนื้อหาของพระเยซูคือเนื้อหาที่ถูกตรึงกางเขน
เนื้อหาของพระองค์ที่พระองค์ทรงละวางในฐานะเครื่องบูชาลบ้างบาป
พระองค์ทรงเอาชนะซาตานและช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขนได้อย่างบริบูรณ์ด้วยการใช้เนื้อหาที่มีสถานะความ
เป็นมนุษย์ที่ปกติ
และพระเจ้าในการจุดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ทรงประกอบพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและเอาชนะซา
ตานในฐานะเนื้อหาที่ครบบริบูรณ์
เนื้อหาที่ปกติและเป็นจริงอย่างบริบูรณ์เท่านั้นที่สามารถกระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดทั้งมวลและ
เป็นคำพยานที่ทรงพลัง กล่าวคือ
การพิชิตชัยของมนุษย์ได้รับการทำให้เกิดประสิทธิผลโดยผ่านทางความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าใน
เนื้อหา ไม่ใช่โดยผ่านทางอัครรรยเกินธรรมชาติและวิวรรณ์
พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์นี้คือการพูด และด้วยการนั้นจึงพิชิตและทำให้มนุษย์เพียบพร้อม
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจของพระวิญญาณที่ได้เป็นจริงในเนื้อหา นั่นคือหน้าที่ของเนื้อหา คือการพูด
และด้วยการนั้นจึงพิชิต เผย ทำให้เพียบพร้อม และกำจัดมนุษย์อย่างบริบูรณ์ และดังนั้นแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหาจึงจะสำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
พระราชกิจแห่งการไถ่ในครั้งแรกเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งการจุดเป็นมนุษย์
เนื้อหาที่กระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะปฏิบัติพระราชกิจแห่งการจุดเป็นมนุษย์ทั้งหมดให้ครบบริบูรณ์
ในด้านเพศ การจุดครั้งแรกหนึ่งเป็นชายและอีกครั้งหนึ่งเป็นหญิง
ดังนั้นจึงทำให้นัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์

และขจัดมโนคติที่หลงผิดที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงสามารถบังเกิดเป็นได้ทั้งชายและหญิง และโดยแก่นสารแล้ว พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นไร้เพศ พระองค์ทรงสร้างทั้งชายและหญิง และสำหรับพระองค์แล้วไม่มีการแบ่งแยกของเพศ ในพระราชนิพนธ์ในช่วงระยะนี้ พระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อให้พระราชนิพนธ์สัมฤทธิ์ผลลัพท์โดยการใช้พระวจนะ ยิ่งไปกว่านั้น

เหตุผลสำหรับการนี้เป็นเพราะพระราชนิพนธ์ของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในครั้งนี้ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพิชิตมนุษย์โดยการพูด

กล่าวได้ว่าความสามารถโดยกำเนิดที่เนื้อหาของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้มีคือการพูดพระวจนะและพิชิตมนุษย์ ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ

พระราชนิพนธ์ของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติไม่ใช่การแสดงการอัศจรรย์

ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพูด และดังนั้น สำหรับผู้คนแล้ว

เนื้อหาของซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจึงดูเป็นปกติมากกว่าครั้งแรก

ผู้คนมองเห็นว่าการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องโกหก

แต่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์องค์นี้ทรงแตกต่างจากพระเยซูผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

และถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ต่างเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ทั้งสองพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นสิ่งเดียวกันไปทั้งหมด พระเยซูทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

สถานะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดา แต่พระองค์ทรงมีหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเสริมเพิ่มเติมด้วย

ในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นี้ ดาของมนุษย์จะมองไม่เห็นหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์

ไม่เห็นทั้งการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจ ไม่เห็นทั้งการเดินบนทะเล

ไม่เห็นทั้งการอดอาหารนานสี่สิบวัน...พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชนิพนธ์เดียวกันกับที่พระเยซูทรงปฏิบัติ

ไม่ใช่เพราะว่าโดยแก่นสารแล้วเนื้อหาของพระองค์แตกต่างจากเนื้อหาของพระเยซู

แต่เป็นเพราะว่าการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจไม่ใช่พันธกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงทำลายพระราชนิพนธ์ของพระองค์เอง และไม่รบกวนพระราชนิพนธ์ของพระองค์เอง

เนื่องจากพระองค์ทรงพิชิตมนุษย์โดยผ่านทางพระวจนะที่แท้จริงของพระองค์

จึงไม่มีความจำเป็นต้องทำให้การอัศจรรย์อยู่เหนือพระองค์

และดังนั้นช่วงระยะนี้จึงเป็นไปเพื่อทำพระราชนิพนธ์แห่งการจุติเป็นมนุษย์ให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “แก่นสารของเนื้อหาที่พระเจ้าทรงประทับ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

219. พระราชนิพนธ์แต่ละช่วงระยะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของมันเอง ย้อนกลับไป

เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ทรงเป็นชาย และเมื่อพระเจ้าเสด็จมาครั้งนี้ พระองค์ทรงเป็นหญิง จากสิ่งนี้

เจ้าสามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งชายและหญิงเพื่อพระราชกิจของพระองค์ และกับพระองค์แล้วนั้น ไม่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ เมื่อพระวิญญาณของพระองค์เสด็จมา พระองค์ทรงสามารถใช้นุญย์ใดๆ ก็ได้ตามที่พระองค์พอพระทัย และมนุษย์ผู้นั้นสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็สามารถแสดงถึงพระเจ้าได้ครบเท่าที่มนุษย์ผู้นั้นเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา หากพระเยซูทรงปรากฏเป็นผู้หญิงเมื่อพระองค์เสด็จมา กล่าวคือ หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิสนธิในครรภ์เป็นทารกหญิง และไม่ใช้เด็กชาย พระราชกิจในช่วงระยะนั้นจะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม หากเป็นกรณีนั้น พระราชกิจในช่วงระยะปัจจุบันก็จะต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์ด้วยชายแทน แต่พระราชกิจก็จะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม

พระราชกิจที่ทรงกระทำในทั้งสองช่วงระยะมีนัยสำคัญเท่าๆ กัน ทั้งสองระยะจะไม่มีการกระทำซ้ำ และทั้งสองระยะไม่มีความขัดแย้งกัน ณ ขณะนั้น ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระเยซูทรงได้รับการเรียกขานว่าเป็นพระบุตรพระองค์เดียว และ “พระบุตร” แสดงนัยถึงเพศชาย เหตุใดจึงไม่มีการกล่าวถึงพระบุตรพระองค์เดียวนั้นในระยะปัจจุบันนี้?

นั่นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ของพระราชกิจทำให้จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพศจากเพศของพระเยซูกับพระเจ้าแล้ว เพศไม่มีความแตกต่าง พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่ทรงปรารถนา และในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใด แต่ทรงเป็นอิสระอย่างยิ่ง แต่พระราชกิจทุกช่วงระยะมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์สมบูรณ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

220. พระราชกิจในช่วงระยะซึ่งพระเยซูได้ทรงปฏิบัตินั้นเพียงแต่ทำให้เนื้อแท้ของ “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า” ลุล่วงไปเท่านั้น: ความจริงเรื่องพระเจ้าทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่กับเนื้อหนังและไม่สามารถแยกจากเนื้อหนังนั้นได้ นั่นคือ เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงอยู่กับพระวิญญาณของพระเจ้า

ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นว่าพระเยซูผู้ซึ่งจุติเป็นมนุษย์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า

พระราชกิจช่วงระยะนี้ทำให้ความหมายภายในของคำว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ลุล่วงไปอย่างแท้จริง ให้ความหมายที่ลึกยิ่งขึ้นต่อคำว่า “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวณะทรงเป็นพระเจ้า”

และเปิดโอกาสให้เจ้าเชื่ออย่างมั่นคงในพระวณะที่ว่า “ในปฐมกาลพระวณะทรงเป็น” กล่าวคือ ณ เวลาที่มีการทรงสร้างสรรพสิ่งพระเจ้าทรงครองพระวณะ

พระวณะของพระองค์ทรงอยู่กับพระองค์และไม่สามารถแยกจากพระองค์ได้ และในยุคสุดท้าย

พระองค์ทรงทำให้เห็นฤทธาภาพและสิทธิอำนาจของพระวณะของพระองค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก และเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นหนทางทั้งหมดของพระองค์—ได้ยืนพระวณะทั้งหมดของพระองค์ เช่นนั้นคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย เจ้าจะต้องมาเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างทะลุปรุโปร่ง มันไม่ใช่ประเด็นเกี่ยวกับการรู้จักเนื้อหนัง แต่เกี่ยวกับที่ว่าเจ้าเข้าใจเนื้อหนังและพระวณะอย่างไร นี่คือนี่สิ่งซึ่งเจ้าจะต้องเป็นคำพยาน สิ่งซึ่งทุกคนจะต้องรู้

เนื่องจากนี่เป็นพระราชกิจของการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง— และเป็นครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์— มันจึงทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยม

ดำเนินการและส่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อหนังออกไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน และนำยุคแห่งการทรงเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไปสู่บัพทวาราน

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

221. โดยเบื้องต้นแล้ว พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เพื่อสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ซึ่งกล่าวได้ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อที่อาจจะได้ปล่อยพระวณะของพระองค์ออกจากเนื้อหนัง (ไม่เหมือนกับในช่วงเวลาของโมเสสในพันธสัญญาเดิม คราที่พระสุรเสียงของพระเจ้าปล่อยออกมาจากท้องฟ้าโดยตรง) หลังจากนั้น พระวณะทั้งหมดของพระองค์ก็จะถูกทำให้ลุล่วงในช่วงระหว่างยุคอาณาจักรพันปี พระวณะทั้งหมดของพระองค์จะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่มองเห็นได้ต่อหน้าต่อตามนุษย์ และผู้คนจะเห็นพระวณะทั้งหมดของพระองค์โดยใช้ดวงตาของตัวเองโดยปราศจากความไม่เสมอภาคกันแม้แต่น้อย นี่คือการหมายสูงสุดของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า พระราชกิจของพระวิญญาณสำเร็จลุล่วง โดยผ่านทางเนื้อหนังและผ่านทางพระวณะ

นี่คือการหมายที่แท้จริงของ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น—ที่สามารถตรัสถึงน้ำพระทัยของพระวิญญาณ และมีเพียงพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์เท่านั้น—ที่สามารถตรัสในพระนามของพระวิญญาณ

พระวณะของพระเจ้ามีความเรียบง่ายต่อการทำความเข้าใจในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ และคนอื่นๆ ทุกคนได้รับการทรงนำโดยพระวณะเหล่านั้น โดยไม่มีใครได้รับการยกเว้น พวกเขาทั้งหมดดำรงอยู่ในวงเขตนี้นี้

ผู้คนสามารถกลายมาเป็นตระหนักรู้ได้ก็เพียงจากถ้อยคำรัสเหล่านั้นเท่านั้น บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับในหนทางนี้ย่อมกำลังฝืนกลางวันหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถรับถ้อยคำรัสจากสวรรค์

ได้ สิ่งดังกล่าวคือสิทธิอำนาจที่สาธิตให้เห็นในเนื้อหน้าที่ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกคนเชื่อในสิ่งนี้ด้วยความเชื่อมั่นทั้งมวล แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญที่นำการพยายายงที่สุดและศิษยาภิบาลที่เคร่งศาสนาที่ยังไม่สามารถกล่าวคำเหล่านี้ได้ พวกเขาทั้งหมดต้องบนบอภายใต้พระวณะของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดจะสามารถทำการเริ่มต้นใหม่ได้ พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตจักรวาล พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติสิ่งนี้โดยเนื้อหน้าที่พระองค์ทรงจุดเป็นมนุษย์ แต่ใช้ถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมดในทั้งจักรวาล เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเช่นนี้เท่านั้น ที่เป็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ สำหรับมนุษย์ บางทีอาจปรากฏให้เห็นเสมือนว่าพระเจ้านี้ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอะไรมากมายนัก แต่พระเจ้าแค่ต้องทรงคำรัสพระวณะของพระองค์เท่านั้น และพระวณะของพระองค์จะเป็นที่เชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน เมื่อปราศจากข้อเท็จจริง ผู้คนให้ร้องและกรี๊ดร้อง เมื่อมีพระวณะของพระเจ้า พวกเขาพลันเจียบกริบ พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้เป็นแน่เพราะ นี่คือการแผนการของพระเจ้าที่ได้ทรงสถาปนาไว้นานแล้ว การสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงของการมาถึงของพระวณะบนแผ่นดินโลก

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

222.

พระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ทรงสำแดงพระองค์เองต่อผู้คนส่วนหนึ่งซึ่งติดตามพระองค์ในช่วงเวลานี้ที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เป็นการส่วนตัวเท่านั้น และไม่ได้ทรงสำแดงต่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมด พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ และหาใช่เพื่อประโยชน์แห่งการแสดงให้เห็นพระฉายาของพระองค์ต่อมนุษย์ไม่ อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระองค์จำเป็นต้องถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง เมื่อเป็นดังนั้น พระองค์จึงจำเป็นต้องทรงทำเช่นนั้นในเนื้อหนัง ครั้นพระราชกิจนี้สรุปปิดตัวลง พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงสามารถคงอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ได้เป็นเวลานาน เนื่องจากทรงเกรงว่าจะเป็นการขวางทางพระราชกิจที่กำลังจะมา สิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงต่อมวลชนนั้นเป็นเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และกิจการทั้งหมดของพระองค์เท่านั้น และหาใช่พระฉายาของตอนที่พระองค์ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราวไม่ เนื่องจากพระฉายาของพระเจ้าสามารถแสดงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เท่านั้น และไม่สามารถถูกแทนที่ด้วยพระฉายาของมนุษย์ที่พระองค์ทรงจุดมาเป็นได้

พระฉายาในเนื้อหนังของพระองค์ถูกแสดงต่อผู้คนจำนวนจำกัดเท่านั้น
เฉพาะต่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเท่านั้น
นี่คือเหตุผลที่ทำให้พระราชกิจซึ่งกำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้นอยู่ในขณะนี้จึงถูกทำอย่างลับๆ ยิ่งนัก
ในทำนองเดียวกัน

พระเยซูได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวเท่านั้นเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์
และไม่เคยทรงแสดงพระองค์เองต่อชนชาติอื่นใดอย่างเปิดเผยเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น

ทันทีที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์จึงได้ทรงไปจากโลกมนุษย์โดยพลันและมีได้ทรงพำนักอยู่ นั่นคือ ต่อมาภายหลัง พระฉายาของมนุษย์นี้
ที่ได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์นั้น หาใช่พระองค์ไม่

แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจโดยตรง

ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้เสร็จอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์

และจะไม่มีวันทรงพระราชกิจใดที่คล้ายคลึงกับที่พระองค์ได้ทรงทำไปเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนังอีก

หลังจากนี้ พระราชกิจทั้งหมดได้ถูกปฏิบัติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง ในระหว่างช่วงเวลานี้

ยากที่มนุษย์จะมีความสามารถมองเห็นพระฉายาของพระวรกายที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์ กล่าวคือ

พระองค์มิได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์เลย แต่ยังคงทรงซ่อนเร้นตลอดกาล

เวลาสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นมีจำกัด พระราชกิจนี้ถูกดำเนินไปในยุค

ในช่วงเวลา ในชนชาติที่เฉพาะเจาะจง และท่ามกลางผู้คนที่เฉพาะเจาะจง

พระราชกิจนี้เป็นเพียงตัวแทนของพระราชกิจในระหว่างช่วงเวลาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น

และเฉพาะยุคเท่านั้นเท่านั้น นั่นคือ มันเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในยุคเฉพาะยุคหนึ่ง

และไม่ใช่ว่าความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระฉายาของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์จะไม่ถูกแสดงต่อผู้คนทั้งหมด

สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลชนคือความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์

มากกว่าที่จะเป็นพระฉายาของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์สองคราว

มันไม่ใช่สักพระฉายาเดียวที่ถูกแสดงต่อมนุษย์ ทั้งยังไม่ใช่พระฉายาทั้งสองที่ผนึกผสานกัน ดังนั้น

จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เนื้อหนังซึ่งทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าควรไปจากแผ่นดินโลกทันทีที่พระราชกิจซึ่งพระอง
ค์ทรงจำเป็นต้องทำนั้นเสร็จบริบูรณ์

เนื่องจากพระองค์ทรงมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงพึงกระทำเท่านั้น

และหาใช่เพื่อทรงแสดงพระฉายาของพระองค์ต่อผู้คนไม่

แม้ว่านัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ได้ล่วงไปแล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราว
แต่พระองค์ก็ยังจะไม่ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อชนชาติใดที่ไม่เคยได้เห็นพระองค์มาก่อน
พระเยซูจะไม่วันทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความชอบธรรมอีกแล้ว
ทั้งยังจะไม่เสด็จขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศและทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมด กล่าวคือ
ทั้งหมดที่พวกยิวได้เห็นกัน ไปนั้นเป็นรูปภาพของพระเยซูในช่วงระหว่างกาลสมัยของพระองค์ในยูเดีย
นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเยซูในการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้จบลงไปแล้วเมื่อสองพันปีที่แล้ว
พระองค์จะไม่ทรงกลับไปที่ยูเดียในรูปลักษณะของคนยิว
นับประสาอะไรที่จะทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของคนยิวต่อชนต่างชาติใดๆ
เพราะพระฉายาของพระเยซูที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังนั้นเป็นแค่รูปลักษณะของคนยิว
และไม่ใช่ว่าพระฉายาของบุตรมนุษย์ที่ซ่อนเร้นให้เห็น
แม้ว่าพระเยซูได้ทรงสัญญาต่อเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จมาอีก
แต่พระองค์จะไม่ทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของคนยิวอย่างเรียบง่ายต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในชนต่างชาติทั้งหมด
พวกเจ้าจึงพึงรู้เถิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อเปิดเผยหนึ่งขึ้นมา
พระราชกิจนี้จำกัดอยู่ภายในเวลาไม่กี่ปี
และพระองค์จึงไม่ทรงสามารถที่จะทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าเสร็จสิ้นได้
ในทำนองเดียวกัน
พระฉายาของพระเยซูที่เป็นคนยิวก็สามารถเป็นตัวแทนได้เพียงพระฉายาของพระเจ้าในขณะที่พระองค์ได้ทรง
งานอยู่ในยูเดียเท่านั้น และพระองค์ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเท่านั้น
ในระหว่างช่วงเวลาที่พระเยซูได้ทรงอยู่ในเนื้อหนัง
พระองค์ไม่ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการนำพาผู้คนไปสู่บัพติศมาหรือสู่การทำลายล้างมวลมนุษย์
ดังนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนและได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ไปแล้ว
พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ตลอดกาล จากนั้นมา
บรรดาผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อจากชนต่างชาติทั้งหลายจึงไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการสำแดงขององค์พระเยซูเจ้าได้
มีก็แต่เพียงรูปภาพของพระองค์ที่พวกเขาได้ป้ายไว้บนผนังเท่านั้น
รูปภาพนี้เป็นแค่รูปภาพที่มนุษย์วาดขึ้นเท่านั้น
และหาใช่พระฉายาที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงแสดงต่อมนุษย์ไม่
พระเจ้าจะไม่ทรงแสดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อมวลชนในพระฉายาของตอนที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
สองคราว
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นก็คือการอนุญาตให้พวกเขาได้เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์

ระองค์ ทั้งหมคนี้ถูกแสดงออกต่อมนุษย์โดยวิถีทางของพระราชกิจของยุคต่างๆ ที่แตกต่างกัน
กล่าวคือมันถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยที่พระองค์ได้ทรงทำให้เป็นที่รู้จักกันไปแล้ว
และโดยผ่านทางพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติไปแล้ว มากกว่าจะโดยผ่านทางการสำแดงของพระเยซู
นี่กล่าวได้ว่า พระฉายาของพระเจ้าไม่ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักต่อมนุษย์โดยผ่านทางพระฉายาที่ทรงจุดเป็นมนุษย์
แต่กลับโดยผ่านทางพระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งมีทั้งพระฉายาแล
พระรูปสัณฐาน

และพระฉายาของพระองค์จึง ได้ถูกแสดงและพระอุปนิสัยของพระองค์จึง ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักกัน โดยผ่านทางพร
ราชกิจของพระองค์นี่เอง นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำในเนื้อหนัง

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (2)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

223. พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดทั่วทั้งจักรวาลและในอาณาจักรเบื้องบน

พระองค์จะทรงสามารถอธิบายถึงพระองค์เองอย่างครบถ้วน โดยใช้ฉายาของมนุษย์ได้กระนั้นหรือ?

พระเจ้าทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนังนี้เพื่อที่จะทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์

ไม่มีนัยสำคัญเฉพาะแต่อย่างใดต่อฉายาของเนื้อหนังนี้ มันไม่มีความสัมพันธ์ใดกับการผ่านไปของยุคทั้งหลาย
อีกทั้งไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เหตุใดพระเยซูจึงมิได้ทรงอนุญาตให้พระฉายาของพระองค์คงเหลืออยู่?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงปล่อยให้มนุษย์วาดพระฉายาของพระองค์เพื่อที่มันจะได้ถูกส่งต่อไปยังชนรุ่นต่อไป?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงอนุญาตให้ผู้คนยอมรับว่าพระฉายาของพระองค์คือพระฉายาของพระเจ้า?

ถึงแม้ว่าฉายาของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของพระเจ้า

แต่มันจะเป็นไปได้หรือที่การปรากฏของมนุษย์จะเป็นตัวแทนพระฉายาอันเป็นที่ยกย่องของพระเจ้า?

เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เพียงเสด็จลงจากสวรรค์มาเป็นมนุษย์ที่เฉพาะเจาะจงคนหนึ่ง

คือพระวิญญาณของพระองค์นั่นเองที่เสด็จลงมาเป็นมนุษย์

ซึ่งพระองค์ทรงใช้ผ่านทางเพื่อทรงพระราชกิจของพระวิญญาณ

คือพระวิญญาณนั่นเองที่มีการแสดงออกเป็นมนุษย์

และคือพระวิญญาณนั่นเองที่ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

พระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนังนั้นเป็นตัวแทนพระวิญญาณได้อย่างครบถ้วน

และเนื้อหนังนั้นก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจ

แต่นั่นมิได้หมายความว่าฉายาของเนื้อหนังนั้นจะเป็นสิ่งแทนที่พระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่มิใช่จุดประสงค์หรือนัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อให้พระวิญญาณได้พบสถานที่ที่จะพักอาศัยที่เหมาะสมกับการทรงพระราชกิจ

จของพระองค์เท่านั้น เพื่อสัมฤทธิ์ผลพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง ได้ดีขึ้น
เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นกิจการทั้งหลายของพระองค์ เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์
ได้ยืนพระวามะของพระองค์ และรู้จักความอัศจรรย์ของพระราชกิจของพระองค์
พระนามของพระองค์เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์
พระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนพระอัครลักษณะของพระองค์
แต่พระองค์ไม่เคยตรัสไว้ว่าการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์
นั่นเป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เท่านั้น และดังนั้น
แง่มุมที่สำคัญยิ่งของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าก็คือพระนามของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์
พระอุปนิสัยของพระองค์ และเพศสภาพของพระองค์
เหล่านี้ถูกใช้เพื่อเป็นตัวแทนการบริหารจัดการของพระองค์ในยุคนี
การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่มีความสัมพันธ์แต่อย่างใดกับการบริหารจัดการของพระองค์
โดยเป็นเพียงเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลานั้นเท่านั้น
กระนั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่ทรงมีการปรากฏที่เฉพาะเจาะจง
และดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกครอบครัวที่เหมาะสมเพื่อกำหนดการทรงปรากฏของพระองค์
หากการทรงปรากฏของพระเจ้าจะต้องมีนัยสำคัญแบบตัวแทน
เช่นนั้นแล้วพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีคุณลักษณะทางใบหน้าคล้ายกับใบหน้าของพระองค์ก็จะต้องเป็นตัวแทนพระ
เจ้าด้วยเช่นกัน นั่นจะไม่เป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์หรือ?
มนุษย์ได้วาดพระฉายาลักษณ์ของพระเยซูขึ้นมาเพื่อที่มนุษย์จะได้สัมผัสการพระองค์ ณ เวลานั้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงให้คำแนะนำพิเศษแต่อย่างใด และดังนั้น
มนุษย์จึงได้ส่งต่อพระฉายาลักษณ์ที่จินตนาการไว้นั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ในความจริงนั้น
ตามเจตนารมณ์เดิมของพระเจ้า มนุษย์ไม่ควรได้ทำเช่นนั้น
มันเป็นเพียงความกระตือรือร้นของมนุษย์ที่เป็นเหตุให้พระฉายาลักษณ์ของพระเยซูยังคงมีอยู่จนกระทั่งวันนี้
พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ
และมนุษย์จะไม่มีวันสามารถครอบคลุมสิ่งที่พระฉายาของพระองค์เป็นในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายได้
พระอุปนิสัยของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์ได้

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

224. พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักเนื้อหนังของพระองค์
หรือเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์แยกแยะความแตกต่างระหว่างเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับเนื้อหนัง
ของมนุษย์ อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อฝึกฝนพลังอำนาจแห่งการหยั่งรู้ของมนุษย์

และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์น้อมสการเนื้อหนัง
ที่จุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการถวายพระเกียรติที่ยิ่งใหญ่
ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในการบังเกิดเป็นมนุษย์
อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะกล่าวโทษมนุษย์ อีกทั้งไม่ได้ทรงจงใจที่จะเปิดเผยมนุษย์
อีกทั้งไม่ได้จะทำการทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเขา
ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของงานที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งงานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์และการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์ที่พร
องค์ทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงทำ และไม่ใช่ด้วยเหตุผลทั้งหลายที่มนุษย์จินตนาการ
พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกดังที่พระราชกิจของพระองค์พึงประสงค์เท่านั้น และดังที่จำเป็นเท่านั้น
พระองค์มิได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะมองไปโดยรอบเท่านั้น
แต่เพื่อดำเนินงานที่พระองค์ควรจะทรงทำ
เหตุใดอีกเล่าที่พระองค์จะทรงเข้ารับการระหองระแหงเช่นนั้นและรับความเสี่ยงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นเพื่อดำเนินการพระรา
ชกิจนี้? พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็ต่อเมื่อพระองค์ต้องทรงบังเกิดเท่านั้น
และพร้อมด้วยนัยสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์เสมอ
หากเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองดูพระองค์
และเพื่อขยายขอบเขตสายตาของพวกเขาให้กว้างขึ้น เช่นนั้นแล้ว
พระองค์คงจะไม่มีความหมายอยู่ท่ามกลางผู้คนอย่างง่าย ๆ เช่นนั้นอย่างแน่นอนที่สุด
พระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระองค์และพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของ
พระองค์ และเพื่อที่พระองค์อาจจะทรงได้รับมวลมนุษย์มากยิ่งขึ้น พระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นตัวแทนของยุค
พระองค์เสด็จมาเพื่อให้ชาดานพ่ายแพ้
และพระองค์ทรงสวมใส่พระองค์เองในเนื้อหนังเพื่อที่จะทำให้ชาดานพ่ายแพ้ ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงนำเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลในการดำรงชีวิตของพวกเขา
ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์ และนั่นเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งทั้งจักรวาล
หากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แค่เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักเนื้อหนังของพระองค์และเพื่อเปิดเผยดาของ
มนุษย์ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงจะไม่ทรงเดินทางไปยังทุกชนชาติเล่า?
การนี้จะไม่เป็นเรื่องที่ยากมากเกินไปหรอกหรือ? แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น
กลับทรงเลือกสถานที่ที่เหมาะสมในการตั้งหลักและเริ่มต้นพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำแทน
แค่เนื้อหนังนี้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญอย่างมาก พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของยุคหนึ่งทั้งยุค

และยังทรงดำเนินงานของยุคหนึ่งทั้งยุคให้เสร็จสิ้นอีกด้วย

พระองค์ทั้งทรงนำพายุคก่อนหน้าไปสู่บ่ทอสานและนำมาซึ่งยุคใหม่

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้า

และทั้งหมดนี้คือนัยสำคัญของงานช่วงระยะหนึ่งที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินการ

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

225. แม้ว่าพระคริสต์บนแผ่นดินโลกทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในพระนามของพระเจ้าพระองค์เองได้

แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาด้วยเจตนารมณ์ที่จะแสดงพระฉายาของพระองค์ในเนื้อหนังต่อมนุษย์ทั้งมวล

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้มนุษย์ทั้งมวลมองเห็นพระองค์

พระองค์เสด็จมาเพื่อให้มนุษย์สามารถได้รับการนำโดยพระหัตถ์ของพระองค์ได้

และเช่นนั้นมนุษย์จึงเข้าสู่ยุคใหม่ได้

การปฏิบัติหน้าที่ของเนื้อหนังของพระคริสต์นั้นเป็นไปเพื่อพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ

เพื่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และไม่ใช่เพื่อให้มนุษย์สามารถเข้าใจเนื้อแท้ของเนื้อหนังของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจอย่างไร

ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงปฏิบัติที่อยู่เหนือกว่าสิ่งที่เนื้อหนังสามารถบรรลุได้

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจนั้นในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติ

และไม่ได้ทรงเผยโคมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าต่อมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม นอกจากนี้

พระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์ไม่มีวันที่จะเกินธรรมชาติหรือประมาณค่าไม่ได้ตามที่มนุษย์คิดฝัน

ถึงแม้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองในเนื้อหนัง

และทรงปฏิบัติในสภาวะบุคคลในพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองควรทรงปฏิบัติ

แต่พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์

อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงกล่าวประกาศกิจการของพระองค์เองอย่างร้อนรุ่ม ตรงกันข้าม

พระองค์ยังคงทรงซ่อนอย่างถ่อมพระทัยอยู่ในเนื้อหนังของพระองค์ นอกเหนือจากพระคริสต์แล้ว

บรรดาผู้ที่อ้างอย่างเทียมเท็จว่าเป็นพระคริสต์นั้นไม่มีคุณสมบัติของพระองค์ เมื่อนำมาวางเปรียบเทียบข้างๆ

อุปนิสัยที่โอหังและยกย่องตนเองของพวกเขาพระคริสต์เทียมเท็จแล้ว

ก็เป็นที่ยึดใจขึ้นมว่าเนื้อหนังลักษณะเช่นใดที่เป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง ยิ่งพวกเขาเทียมเท็จมากขึ้นเท่าใด

พวกเขพระคริสต์เทียมเท็จเช่นนั้นก็ยิ่งถูกโคถึงตนเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังมีความสามารถที่จะทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อหลอกลวงมนุษย์มากขึ้นเท่านั้น

น พระคริสต์เทียมเท็จไม่มีคุณสมบัติของพระเจ้า พระคริสต์ไม่ทรงมีมลทินจากองค์ประกอบใดๆ
ที่เป็นของพระคริสต์เทียมเท็จ

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น
ไม่ใช่เพียงเพื่อทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นพระองค์ได้

แต่พระองค์ทรงปล่อยให้พระราชกิจของพระองค์ยืนยันพระอัครลักษณะของพระองค์
และทรงปล่อยให้สิ่งที่พระองค์ทรงเผยพิสุจน์เนื้อแท้ของพระองค์แทน เนื้อแท้ของพระองค์มิได้ไร้มูลฐาน
พระอัครลักษณะของพระองค์ไม่ได้ถูกเกาะกุมไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
แต่ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระราชกิจของพระองค์และเนื้อแท้ของพระองค์

คัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

226. สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังก็คือว่า

พระองค์ทรงสามารถทั้งพระวจนะและคำแนะนำที่เที่ยงตรงทั้งหลาย

และพระประสงค์เฉพาะของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ไว้ให้แก่บรรดาผู้ซึ่งติดตามพระองค์ เพื่อที่ภายหลังจากนั้น

ผู้ติดตามทั้งหลายของพระองค์จะสามารถถ่ายทอดพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

และพระประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

ให้แก่บรรดาผู้ที่ยอมรับหนทางนี้ได้อย่างเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้นและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังท่ามกลางมนุษย์เท่านั้นที่ทำให้ข้อเท็จจริงแห่งการที่พระเจ้าทรงอยู่ร่วม

และทรงใช้ชีวิตด้วยกันกับมนุษย์สำเร็จลุล่วงได้อย่างแท้จริง

มีเพียงพระราชกิจนี้เท่านั้นที่ทำให้ความอยากของมนุษย์ที่จะเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

เป็นประจักษ์พยานพระราชกิจของพระเจ้า และได้ยินพระวจนะส่วนพระองค์ของพระเจ้าลุล่วงไปได้

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงนำพาคุณนี้ไปถึงบทวสถานเฉพาะเมื่อพระปฤษฎางค์ของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏต่อ
มวลมนุษย์แล้วเท่านั้น

และพระองค์ทรงสรุปปิดตัวยุคแห่งความเชื่อของมวลมนุษย์ในพระเจ้าที่คลุมเครือด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายนั้นจะนำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคหนึ่งที่เป็นความจริง

มากกว่า สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า และสวยงามกว่า

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติและคำสอนเท่านั้น แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ

พระองค์ทรงเผยให้มวลมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าผู้ซึ่งจริงแท้และปกติ ผู้ซึ่งชอบธรรมและบริสุทธิ์

ผู้ทรงปลดปล่อยพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการ

และผู้ทรงสาธิตให้เห็นสิ่งลึกลับทั้งหลายและบันปลายของมวลมนุษย์

ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และทรงนำพาแผนการบริหารจัดการมาสู่บทวสถาน

และผู้ซึ่งได้ทรงซ่อนอยู่เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว

พระองค์ทรงนำพายุแห่งความคลุมเครือมาสู่บทอวานอันบริบูรณ์

พระองค์ทรงสรุปปิดด้วยคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดปรารถนาที่จะแสวงหาพระพักตร์พระเจ้าแต่ไม่สามารถทำได้

พระองค์ทรงจบสิ้นยุคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับใช้ซาตาน

และพระองค์ทรงนำมวลมนุษย์ทั้งหมดตลอดเส้นทางไปสู่ศักราชใหม่โดยครบบริบูรณ์

ทั้งหมดนี้คือบทอวานของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังซึ่งมาแทนที่พระวิญญาณของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์นั้น

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะไม่แสวงหาและความหาบรรดาสิ่งทั้งหลายที่ดูเหมือนทั้งมีอยู่และไม่มีอยู่อีกต่อไป

และพวกเขาจะเลิกคาดเดาน้ำพระทัยของพระเจ้าที่คลุมเครือ

เมื่อพระเจ้าทรงเผยแผ่พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังนั้น

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะถ่ายทอดพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำในเนื้อหนังให้กับทุกๆ

ศาสนาและคณะนิกายทั้งหมด

และพวกเขาจะสื่อสารพระวจนะทั้งหมดของพระองค์ไปถึงหูของมวลมนุษย์ทั้งหมด

ทุกอย่างที่บรรดาผู้ได้รับข่าวประเสริฐของพระองค์ได้ยินนั้นจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวพระราชกิจของพระองค์

จะเป็นสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ได้เห็นและได้ยินมาด้วยตนเอง และจะเป็นข้อเท็จจริงและไม่ใช่เรื่องเล่าขาน

ข้อเท็จจริงเหล่านี้คือหลักฐานที่พระองค์ทรงใช้เผยแผ่พระราชกิจ

และพวกมันยังเป็นเครื่องมือทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการเผยแผ่พระราชกิจด้วยเช่นกัน

หากไม่มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริงทั้งหลายแล้ว

ข่าวประเสริฐของพระองค์ก็คงจะไม่เผยแผ่ไปทั่วทุกประเทศและทุกสถานที่

หากไม่มีข้อเท็จจริงแต่มีเพียงการจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์เท่านั้น

พระองค์ก็คงจะไม่มีวันสามารถทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลได้

พระวิญญาณเป็นที่เข้าใจยากสำหรับมนุษย์ และไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับมนุษย์

และพระราชกิจของพระวิญญาณก็ไม่ทรงสามารถที่จะถึงหลักฐานหรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมใดๆ

เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าไว้ให้แก่มนุษย์ได้ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์อันแท้จริงของพระเจ้า

เขาจะเชื่ออยู่เสมอในพระเจ้าที่คลุมเครือซึ่งไม่มีอยู่ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

และมนุษย์จะไม่ได้ยินพระวจนะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองตลอดไป อย่างไรก็ตาม

การจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์นั้นคือความว่างเปล่า และไม่สามารถแทนพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

พระอุปนิสัยภายในเนื้อแท้ของพระเจ้า และพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้

ไม่สามารถได้รับการแสดงบทบาทโดยมนุษย์ได้

พระเจ้าที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตาในฟ้าสวรรค์และพระราชกิจของพระองค์สามารถได้รับการนำพามาสู่แผ่นดินโลกได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเท่านั้น นี่คือหนทางที่ดีเลิศที่สุดสำหรับพระเจ้าที่จะทรงปรากฏต่อมนุษย์ ที่มนุษย์จะมองเห็นพระเจ้าและมารู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า และมันไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้โดยพระเจ้าซึ่งไม่จุติมาเป็นมนุษย์ การที่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์มาจนถึงช่วงระยะนี้แล้วนั้น พระราชกิจของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมที่สุดแล้ว และได้เป็นความสำเร็จที่ครบบริบูรณ์แล้ว พระราชกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ทำให้พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ครบบริบูรณ์ไปแล้วร้อยละเก้าสิบ เนื้อหนังนี้ได้จัดเตรียมการเริ่มต้นที่ดีขึ้นให้แก่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ และการสรุปย่อสำหรับพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ และได้ประกาศใช้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ และได้ทำการเติมเต็มที่ครบถ้วนครั้งสุดท้ายให้แก่พระราชกิจทั้งหมดนี้ ต่อแต่นี้ไป จะไม่มีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์อีกพระองค์เพื่อทรงพระราชกิจของพระเจ้าช่วงระยะที่ดี และจะไม่มีวันมีพระราชกิจที่น่าอัศจรรย์ใดๆ แห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สามของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

227. ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะเป็ปกติและจริง แต่พระองค์มิใช่เนื้อหนังทั่วไป กล่าวคือ พระองค์มิใช่เนื้อหนังที่เป็นแค่เพียงมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นเนื้อหนังที่เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า นี่คือการแตกต่างระหว่างพระองค์กับมนุษย์ และมันคือเครื่องหมายแห่งพระอัตลักษณ์ของพระเจ้า มีเพียงเนื้อหนังดังเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถทำพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำได้ และทำให้พันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสำเร็จลุล่วงได้ และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้ หากมันมิได้เป็นดังนี้แล้ว พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ก็คงจะเป็นความว่างเปล่าและมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำการสู้รบกับวิญญาณของซาตานและทำให้เกิดชัยชนะได้ แต่ธรรมชาติเก่าๆ ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ไม่มีวันสามารถได้รับการแก้ไขได้ และพวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและต่อต้านพระองค์ก็ไม่มีวันสามารถกลายมาเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ได้อย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ไม่มีวันทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ได้ และไม่มีวันทรงสามารถได้รับมวลมนุษย์ทั้งหมดไว้ได้ หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถได้รับการแก้ไข เช่นนั้นแล้ว การบริหารจัดการของพระองค์ก็จะไม่มีวันได้รับการนำพาไปสู่บทอวสาน

และมวลมนุษย์ทั้งหมดก็จะไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้

หากพระเจ้าไม่ทรงสามารถเข้าสู่การหยุดพักกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะไม่มีวันมีบทอาสนกรรมแก่พระราชกิจการบริหารจัดการเช่นนั้น

และผลที่สุดก็คือพระสิริของพระเจ้าจะสาบสูญไป ถึงแม้ว่าเนื้อหาของพระองค์จะไม่มีสิทธิอำนาจ

แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจะได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันมาแล้ว

นี่คือทิศทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของพระราชกิจของพระองค์

ไม่ว่าเนื้อหาของพระองค์จะมีสิทธิอำนาจหรือไม่ก็ตาม

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงมีความสามารถในการกระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ว่าเนื้อหาของนี่จะเป็นปกติและธรรมดาเพียงใดก็ตาม

พระองค์ก็ยังคงทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำได้

เพราะเนื้อหาของนี่คือพระเจ้าและไม่ใช่เป็นเพียงแค่มนุษย์

เหตุผลที่เนื้อหาของนี่สามารถทำงานที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้คือเพราะเนื้อแท้ภายในของพระองค์ไม่เหมือนกับเนื้อแท้ภายในของมนุษย์คนใด

และเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดคือเพราะพระอัครลักษณะของพระองค์แตกต่างไปจากอัครลักษณะของมนุษย์คนใด เนื้อหานี้มีความสำคัญต่อมนุษย์ยิ่งนักเพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาที่มีเนื้อหาคคนใดสามารถกระทำได้

และเพราะพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามผู้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์บนแผ่นดินโลกให้รอดได้

แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกันกับมนุษย์

แต่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ทรงมีความสำคัญต่อมวลมนุษย์มากกว่าบุคคลที่มีคุณค่าคนใด

เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงสามารถกระทำได้

ทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการเป็นคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง

และทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการได้รับมวลมนุษย์อย่างครบถ้วน เนื่องจากผลอันนี้

ถึงแม้เนื้อหาของนี่จะเป็นปกติและธรรมดา

แต่คุณความดีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์และนัยสำคัญของพระองค์ต่อการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ก็ทำให้พระองค์ทรงมีค่าอย่างสูง และคุณค่าและนัยสำคัญที่แท้จริงของเนื้อหาของนี่มีอาจประเมินได้กับมนุษย์คนใด

ถึงแม้ว่าเนื้อหาของนี่จะไม่สามารถทำลายชาติใดโดยตรง

แต่พระองค์ทรงสามารถใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อพิชิตมวลมนุษย์และเอาชนะชาติ

และทำให้ชาตินั้นบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมได้

เป็นเพราะพระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์นี้เองที่พระองค์ทรงสามารถเอาชนะซาตานและทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ พระองค์มิได้ทรงทำลายซาตานโดยตรง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทรงกลายมาเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตมวลมนุษย์ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วในหนทางนี้

พระองค์ทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

และพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามให้รอดได้ดีกว่า

การเอาชนะซาตานของพระเจ้าซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่า

และเป็นที่น่าพอใจมากกว่าการทำลายซาตานโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระผู้สร้างได้ดีกว่า

และทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

228. ในคราวนี้ พระเจ้าเสด็จมาทรงพระราชกิจไม่ใช่ในกายจิตวิญญาณ แต่ในกายที่ธรรมดาสามัญมาก

ยิ่งไปกว่านั้น กายนี้ไม่เพียงแต่เป็นพระวรกายในการจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังเป็นพระวรกายที่พระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังด้วยเช่นกัน เป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งธรรมดาสามัญมาก

เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่ทำให้พระองค์โดดเด่นออกมาจากผู้อื่น

แต่เจ้าสามารถได้รับความจริงซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนจากพระองค์ได้

เนื้อหนังซึ่งไร้้นัยสำคัญนี้คือสิ่งที่พระวจนะแห่งความจริงทั้งหมดจากพระเจ้าจำแลงร่างขึ้นมาดำเนินพระราชกิจ

ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าให้มนุษย์เข้าใจ

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะมองเห็นพระเจ้าในสวรรค์หรือ?

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะเข้าใจพระเจ้าในสวรรค์หรือ?

เจ้าไม่ยากอย่างใหญ่หลวงที่จะมองเห็นบันปลายของมวลมนุษย์หรือ?

พระองค์จะทรงบอกความลับเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้า—ความลับที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสามารถบอกเจ้าได้

และพระองค์จะทรงบอกกับเจ้าเช่นกันถึงความจริงที่เจ้านั้นไม่เข้าใจ

พระองค์ทรงเป็นประจักษ์ของเจ้าที่จะเข้าไปสู่ราชอาณาจักร และเป็นผู้นำเจ้าเข้าไปสู่ยุคใหม่

มนุษย์ที่ธรรมดาสามัญเช่นนั้นถือครองความล้าลิกอันมีอาภยยังลึกล้ำได้อยู่มากมาย

กิจการของพระองค์อาจมีอาภยพิเคราะห์ได้สำหรับเจ้า

แต่เป้าหมายโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้เจ้ามองเห็น

ว่าพระองค์มิใช่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งอย่างที่ผู้คนเชื่อ

เพราะพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าและความใส่ใจที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมวลมนุษย์ในยุคสุดท้าย แม้เจ้าจะไม่สามารถได้ยินพระวณะของพระองค์ที่ดูเหมือนจะสั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก หรือมองเห็นพระเนตรของพระองค์ประหนึ่งเปลวเพลิงอันลุกโชน และแม้เจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงความมีวินัยแห่งคทาเหล็กของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น เจ้าก็สามารถได้ยินจากพระวณะของพระองค์ว่าพระเจ้าทรงพิโรธ และรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงความเมตตาสงสารต่อมวลมนุษย์

เจ้าสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น ตระหนักถึงความกังวลห่วงใยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ทั้งปวง พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายคือการเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นพระเจ้าในสวรรค์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก และทำให้มนุษย์สามารถรู้จัก เชื่อฟัง เคารพ และรักพระเจ้า

นี่เป็นเหตุผลว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง แม้ว่าสิ่งที่มนุษย์เห็นในวันนี้คือพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์ พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งทรงมีหนึ่งพระนาสิกและสองพระเนตร และพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีอะไรโดดเด่นในตอนท้าย พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่า หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่ ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมหาศาล หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่ ฟ้าสวรรค์จะสลายลง แผ่นดินโลกจะดิ่งพรวดลงสู่ความอลหม่าน และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะดำรงชีวิตท่ามกลางการกัณดารอาหารและภัยพิบัติทั้งหลาย

พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นว่า หากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเจ้าให้รอดในยุคสุดท้าย พระเจ้าก็คงจะได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงในนรกไปเสียนานแล้ว หากไม่มีมนุษย์ผู้นี้อยู่ พวกเจ้าก็จะเป็พวกคนบาปตัวฉกาจไปตลอดกาล และเจ้าจะกลายเป็นซากศพชั่วนิรันดร์ พวกเจ้าควรรู้ว่า หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะเผชิญหน้ากับหายนะที่มีอาจหลบหลีกได้เลย และคงจะพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษอันรุนแรงเสียยิ่งกว่าซึ่งพระเจ้าทรงดัดแปลงให้กับมวลมนุษย์ในยุคสุดท้าย หากเนื้อหนังธรรมดาสามัญนี้ไม่ถือกำเนิดขึ้น

เจ้าทั้งหมดก็คงจะอยู่ในสถานะที่พวกเจ้าร้องขอต่อชีวิตโดยที่ไม่มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตได้ และอธิษฐานขอความตายโดยที่ไม่สามารถตายได้ หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่ พวกเจ้าจะไม่สามารถได้รับความจริงและมาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าในวันนี้ได้ แต่เจ้ากลับจะถูกพระเจ้าลงโทษเพราะบาปอันหนักหนาสาหัสของเจ้าแทน พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า หากมิใช่เพราะพระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนัง ก็คงจะไม่มีผู้ใดเลยที่มีโอกาสได้รับความรอด

และหากมิใช่เพราะการมาของเนื้อหานี้ พระเจ้าก็คงจะวางบทอวสานให้กับยุคเก่าไปเสียนานแล้ว?
ด้วยความที่เป็นเช่นนี้ พวกเจ้ายังสามารถปฏิเสธการจู่โจมเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าได้อยู่อีกหรือ?
เพราะพวกเจ้าสามารถได้รับประโยชน์มากมายเหลือเกินจากมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้
เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปรมปรีดีเล่า?

พระราชกิจของพระเจ้าคือบางสิ่งที่เจ้าไม่สามารถจับใจความได้
หากเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจได้อย่างเต็มที่ว่าตัวเลือกของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่
ทั้งยังไม่สามารถรู้ได้ว่าพระราชกิจของพระองค์สามารถประสบผลสำเร็จได้หรือไม่ แล้วเหตุใดหรือ
เจ้าจึงไม่ลองเสี่ยงโชคของเจ้าและความมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้อาจช่วยเหลือเจ้าได้อย่างใหญ่หลวงหรือไม่
และดูว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่จริงๆ หรือไม่? อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า
ในกาลของโนอาห์ พวกมนุษย์ได้กินและดื่ม

สมรสกันและยอมพ่ายแพ้แก่ชีวิตสมรสจนถึงขอบข่ายที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทราบดีเห็นเป็นพยานได้
พระองค์จึงส่งน้ำท่วมใหญ่มาทำลายมวลมนุษย์ และไว้ชีวิตเพียงครอบครัวแปดคนของโนอาห์
กับนกและสัตว์ป่าทุกชนิด อย่างไรก็ตาม ในยุคสุดท้าย
ผู้ที่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตคือทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงบทอวสาน
แม้ทั้งสองยุคจะเป็นกาลสมัยที่มีความเสื่อมทรามอันใหญ่หลวงจนพระองค์ไม่ทรงสามารถทราบดีเห็นเป็นพยานไ
ด้

และมวลมนุษย์ในทั้งสองยุคกลับกลายเป็นเสื่อมทรามจนถึงกับปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา
พระเจ้าก็ได้ทรงทำลายเพียงผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

มวลมนุษย์ในทั้งสองยุคทำให้พระเจ้าทรงทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง

ทว่าพระเจ้ายังกองทรงอดทนกับพวกมนุษย์ในยุคสุดท้ายจนกระทั่งถึงบัดนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่า?

พวกเจ้าไม่เคยแปลกใจเลยหรือว่าเป็นเพราะเหตุใด? หากพวกเจ้าไม่รู้จริงๆ เช่นนั้นก็จงให้เราบอกแก่พวกเจ้าเถิด
เหตุผลที่พระเจ้าสามารถประทานพระคุณให้แก่ผู้คนในยุคสุดท้ายนั้น

ไม่ใช่เพราะพวกเขาเสื่อมทรามน้อยกว่าผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

หรือพวกเขาได้แสดงการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้าแล้ว

และนับประสาอะไรที่จะเป็นเพราะวิทยาการในยุคสุดท้ายก้าวหน้าเสียจนพระเจ้าไม่สามารถตัดใจทำลายพวกเขาได้
แต่กลับเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจที่ต้องปฏิบัติในกลุ่มผู้คนในยุคสุดท้าย

และพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เองในการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระองค์

และนอกจากนี้

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงเลือกสรรคนส่วนหนึ่งในกลุ่มนี้ให้กลายเป็นวัตถุแห่งความรอดของพระองค์

และเป็นดอกผลของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และนำพาผู้คนเหล่านี้ไปสู่ยุคถัดไป ดังนั้น
ราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายไปทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม
ต่างเป็นไปเพื่อการเตรียมสำหรับพระราชกิจซึ่งเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นจะปฏิบัติในยุคสุดท้ายทั้งสิ้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเจ้าได้มาถึงวันนี้ นั่นก็เป็นเพราะเนื้อหนังนี้
พวกเจ้ามีโอกาที่จะรอดชีวิตก็เพราะพระเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนี้เอง
โซควาสนาทั้งหมดนี้ได้มาก็เพราะมนุษยธรรมคาสามัญผู้นี้ แต่ไม่เพียงเท่านั้น ในท้ายที่สุด
ทุกชนชาติจะนมัสการมนุษยธรรมคาสามัญผู้นี้ ทั้งยังขอบคุณและเชื่อฟังมนุษย์ที่ไร้นัยสำคัญผู้นี้ เพราะความจริง
ชีวิต และหนทางที่พระองค์ทรงนำมาซึ่งเนื้อหนังที่ได้ช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด
ได้บรรเทาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ได้ลดระยะห่างระหว่างมนุษย์และพระเจ้า
และเปิดการเชื่อมโยงระหว่างพระดำริของพระเจ้าและมนุษย์
เป็นพระองค์เช่นกันที่ทรงได้รับพระสิริซึ่งยิ่งใหญ่กว่าสำหรับพระเจ้า
มนุษยธรรมคาสามัญเช่นนี้ไม่ควรค่าแก่ความไว้วางใจและความชื่นชมบูชาของเจ้าหรือหรือ?
เนื้อหนังซึ่งธรรมคาสามัญเช่นนี้ไม่เหมาะที่จะได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์หรือหรือ?
มนุษยธรรมคาสามัญเช่นนี้ไม่สามารถกลายเป็นการแสดงออกของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์หรือหรือ?
มนุษย์ผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิตมวลมนุษย์จากความวิบัติเช่นนี้ไม่สมควรแก่ความรักของพวกเจ้าและความอยากของเจ้าที่
จะยึดพระองค์ไว้ให้มันหรือหรือ? หากพวกเจ้าปฏิเสธความจริงซึ่งแสดงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
และรังเกียจการดำรงอยู่ของพระองค์ท่ามกลางพวกเจ้า แล้วสิ่งใดเล่าที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าในบทอวสาน?

คัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

229. พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในยุคสุดท้ายกระทำผ่านมนุษยธรรมคาสามัญผู้นี้
พระองค์จะทรงมอบทุกสิ่งแก่เจ้า และสิ่งที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
พระองค์จะทรงสามารถตัดสินทุกสิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเจ้า
มนุษย์เช่นนี้สามารถเป็นอย่างที่พวกเจ้าเชื่อว่าพระองค์เป็นได้หรือไม่?
มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเรียบง่ายธรรมดาจนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง
ความจริงของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเจ้าอย่างถึงที่สุดกระนั้นหรือ?
การเป็นพยานต่อการกิจการของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเจ้าอย่างถึงที่สุดหรือหรือ?
หรือว่าเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางเจ้านั้น ไม่ควรค่าให้พวกเจ้าเดินไป? เมื่อพิจารณาโดยรวมทุกอย่างแล้ว
สิ่งใดหรือที่เป็นเหตุให้พวกเจ้าชิงชังพระองค์ และเหวี่ยงพระองค์ทิ้งไปและรักษาระยะห่างจากพระองค์
มนุษย์ผู้หนึ่งเองที่ เป็นผู้แสดงความจริง มนุษย์ผู้หนึ่งเองที่ เป็นผู้จัดเตรียมความจริง
และมนุษย์ผู้หนึ่งเองที่ เป็นผู้ให้เส้นทางให้พวกเจ้าติดตาม

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเจ้ายังคงไม่สามารถค้นพบร่องรอยของพระราชกิจของพระเจ้าภายในความจริงเหล่านี้?
หากปราศจากพระราชกิจของพระเยซูแล้วไซ้ มวลมนุษย์ย่อมจะไม่สามารถได้ลงมาจากกางเขน
แต่หากปราศจากการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้
บรรดาผู้ที่ลงมาจากกางเขนย่อมจะไม่มีวันสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าหรือเข้าสู่ยุคใหม่ได้เลย
หากปราศจากการมาของมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้
พวกเจ้าก็คงจะไม่มีวันได้มีโอกาสที่จะมองเห็น โคมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า
ทั้งยังไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะมองเห็น
เนื่องเพราะพวกเจ้าทั้งหมดล้วนเป็นวัตถุที่ควรถูกทำลายสิ้นเมื่อนานมาแล้ว
เนื่องจากการมาถึงของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้พวกเจ้าและแสดงความปรานีต่อพวกเจ้า ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
คำพูดที่เราต้องทิ้งไว้กับพวกเจ้าในตอนท้ายก็ยังคงเป็นคำพูดเหล่านี้ที่ว่า มนุษย์ธรรมดาสามัญผู้
ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้น มีความสำคัญยิ่งชีวิตต่อพวกเจ้า
นี่คือสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วท่ามกลางมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

230.

พวกที่ปรารถนาได้รับชีวิตโดยที่ไม่พึงพาความจริงที่ตรัสโดยพระคริสต์คือเป็นผู้คนที่ไร้สาระน่าขันที่สุดบนแผ่น
นดินโลก และพวกที่ไม่ยอมรับหนทางแห่งชีวิตซึ่งนำพามาโดยพระคริสต์เป็นคนที่หลงอยู่ในความเพ้อฝัน
และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าพวกที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ของยุคสุดท้ายจะถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นไปตลอดกาล
พระคริสต์ทรงเป็นประตูดของมนุษย์ไปสู่ราชอาณาจักรระหว่างยุคสุดท้าย
และไม่มีใครที่สามารถอ้อมเลี้ยวพระองค์ได้
อาจไม่มีใครเลยที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเว้นแต่จะผ่านทางพระคริสต์ เจ้าเชื่อในพระเจ้า
และดังนั้นเจ้าต้องยอมรับพระวจนะของพระองค์และเชื่อฟังหนทางของพระองค์
เจ้าไม่สามารถคิดถึงเพียงแค่การได้รับพระพรเท่านั้นในขณะที่ไม่สามารถได้รับความจริงและไม่สามารถยอมรับ
การจัดเตรียมชีวิตได้
พระคริสต์เสด็จมาระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงอาจได้รับการจัดเตรียมชีวิตไว้
ให้ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อการสรุปปิดตัวยุคเก่าและการเข้าสู่ยุคใหม่
และพระราชกิจของพระองค์คือเส้นทางที่จำต้องรับไว้โดยทุกคนที่จะเข้าสู่ยุคใหม่
หากเจ้าไม่สามารถรับรู้พระองค์ได้ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกล่าวโทษ หมิ่นประมาท
หรือกระทั่งถึงกับข่มเหงพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะถูกเผาไหม้ไปชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ เพราะพระคริสต์พระองค์นี้ทรงเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง

ทรงเป็นการแสดงออกของพระเจ้า

ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าหากเจ้าไม่สามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทลงโทษซึ่งพวกที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับนั้นประจักษ์ชัดในตัวของมันเองต่อทุกคน เรายังบอกเจ้าอีกว่าหากเจ้าต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย หากเจ้าเหยียดหยันพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย จะไม่มีใครอื่นอีกที่จะแบกรับผลสืบเนื่องแทนเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

นับจากวันนี้ไปเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

ต่อให้เจ้าพยายามไถ่บาปให้แก่ตัวเจ้าเองก็ตาม เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกแล้ว

เพราะสิ่งที่เจ้าต่อต้านนั้นไม่ใช่มนุษย์ สิ่งที่เจ้าเหยียดหยันนั้นไม่ใช่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ อ่อนแอบางอย่าง

แต่เป็นพระคริสต์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าผลสืบเนื่องของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร? เจ้าจะไม่ได้ทำความผิดพลาดเล็กๆ

แต่จะได้ก่ออาชญากรรมอันชั่วร้าย

และดังนั้นเราจึงแนะนำทุกคนไม่ให้แสดงอาการแยกเจี้ยวข่มขู่เมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง

หรือทำการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่มีมัดระวัง เพราะความจริงเท่านั้นที่สามารถนำชีวิตมาสู่เจ้าได้

และไม่มีอะไรเว้นแต่ความจริงที่สามารถเปิดโอกาสให้เจ้าเกิดใหม่และได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้ง

คัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

5. พระวณะว่าด้วยสัมพันธภาพระหว่างแต่ละช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเจ้ากับพระนามของพระเจ้า

231. พระราชกิจของพระเจ้าตลอดทั่วทั้งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนอย่างเพียบพร้อม กล่าวคือ ยุคพระคุณก็คือยุคพระคุณ และยุคสุดท้ายก็คือยุคสุดท้าย มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างแต่ละยุค เพราะในแต่ละยุคนั้นพระเจ้าทรงพระราชกิจที่ใช้เป็นตัวแทนของยุคนั้น

สำหรับพระราชกิจในยุคสุดท้ายที่จะทรงกระทำนั้น ต้องมีการเผาไหม้ การพิพากษา การทดสอบ พระพิโรธ และการทำลายล้างเพื่อนำพายุคนนั้นไปสู่บทวสถาน ยุคสุดท้ายหมายถึงยุคสุดท้าย ในระหว่างยุคสุดท้ายนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงนำพายุคนนั้นไปถึงบทวสถานหรือ? เพื่อสิ้นสุดยุคนี้

พระเจ้าต้องทรงนำพาการทดสอบและการพิพากษามากับพระองค์

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์จะทรงสามารถนำยุคนั้นไปถึงบทวสถานได้

จุดประสงค์ของพระเยซูคือเพื่อที่ว่ามนุษย์อาจจะรอดชีวิตต่อไป มีชีวิตต่อไป

และเพื่อที่ว่าเขาอาจจะดำรงอยู่ในหนทางที่ดีขึ้น

พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปเพื่อที่ว่าเขาอาจจะยุติการเคลื่อนลงไปในความชั่วช้าของเขา

และไม่ใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายและนรกอีกต่อไป และโดยการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนคนตายและนรก

พระเยซูได้ทรงอนุญาตให้เขาใช้ชีวิตต่อไป บัดนี้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

พระเจ้าจะทรงทำลายล้างมนุษย์และทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้นซาก นั่นก็คือ

พระองค์จะทรงแปลงสภาพการกบฏของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุผลนี้

มันจึงคงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงจับยุคนี้หรือนำพาแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ไปสู่การบังเกิดผลด้วยความสงสารเห็นใจและพระอุปนิสัยที่แสดงถึงความรักในอดีต

ทุกยุคแสดงลักษณะความเป็นตัวแทนพิเศษอย่างหนึ่งของพระอุปนิสัยพระเจ้า

และทุกยุคบรรลุด้วยพระราชกิจที่ควรต้องทรงกระทำโดยพระเจ้า ดังนั้น

พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองในแต่ละยุคจึงบรรลุด้วยการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์ และทั้งพระนามของพระองค์และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจึงเปลี่ยนไปพร้อมกับยุคนั้น—

ซึ่งล้วนเป็นสิ่งใหม่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจแห่งการทรงนำมวลมนุษย์กระทำไปภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์

และพระราชกิจช่วงระยะแรกได้ริเริ่มขึ้นบนแผ่นดินโลก ในช่วงระยะนี้

พระราชกิจประกอบไปด้วยการสร้างพระวิหารและแท่นบูชา

และการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและเพื่อทรงพระราชกิจในท่ามกลางพวกเขา

โดยการทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลนี้

พระองค์ได้ทรงเปิดตัวพื้นฐานหนึ่งสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก จากพื้นฐานนี้

พระองค์ได้ทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปไกลโพ้นจากอิสราเอล ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์ได้ทรงขยายพระราชกิจของพระองค์ออกไปโดยการเริ่มต้นจากอิสราเอล
เพื่อที่คนรุ่นต่อไปในภายหลังจะได้ค่อยๆ มารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
พระองค์ทรงเผยแพร่พระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางประชากรแห่งอิสราเอลออกไปไกลโพ้นจากพวกเขา
แผ่นดินแห่งอิสราเอลคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งแรกของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก
และเป็นแผ่นดินแห่งอิสราเอลนี้เองที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก
นั่นคือพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น
พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือพระคุณ ความรัก
ความสงสารเห็นใจ ความอดกลั้น ความอดทน ความถ่อมพระองค์ ความใส่พระทัย และความยอมผ่อนปรน
และพระราชกิจมากมายเหลือเกินที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์
พระอุปนิสัยของพระองค์คืออุปนิสัยของความสงสารและความรัก
และเพราะพระองค์ทรงมีความสงสารเห็นใจและมีความรัก
พระองค์จึงได้ต้องทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อมนุษย์
เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ดังเช่นรักพระองค์เอง
รักมากจนถึงขนาดที่พระองค์มอบถวายพระองค์เองในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเจ้าคือพระเยซู กล่าวคือ
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความสงสารเห็นใจและมีความรัก พระเจ้าได้ทรงอยู่กับมนุษย์
ความรักของพระองค์ ความสงสารของพระองค์
และความรอดของพระองค์ได้ไปพร้อมกับแต่ละบุคคลและทุกคน
มีเพียงโดยการยอมรับพระนามของพระเยซูและการทรงสถิตของพระองค์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดี ได้รับพระพรของพระองค์
พระคุณอันกว้างใหญ่และมากมายของพระองค์ และความรอดของพระองค์ได้
บรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ล้วนได้รับความรอดและได้รับการอภัยบาปของพวกเขา
โดยผ่านทางการตรึงกางเขนของพระเยซู ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูคือพระนามของพระเจ้า
อีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจในยุคพระคุณนั้นได้ดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู

พระองค์ทรงรับหน้าที่ในช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจใหม่ที่นอกเหนือไปจากพันธสัญญาเดิม และพระราชกิจของพระองค์ได้สิ้นสุดลงด้วยการตรึงกางเขน

นี่คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระเจ้า และในยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเยซูได้เป็นตัวแทนพระเจ้า

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระนามของพระองค์คือ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อนำมนุษย์ พิชิตมนุษย์ และได้รับมนุษย์ไว้

และนำยุคนี้ไปสู่การปิดตัวของมันในท้ายที่สุด ในทุกยุค ณ ทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้านั้น พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ชัด

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

232. “พระยาห์เวห์” คือชื่อที่เราใช้ในช่วงระหว่างงานของเราในอิสราเอล

และมันหมายถึงพระเจ้าของคนอิสราเอล (ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร) ที่ทรงสามารถเวทนามมนุษย์ สถาปนามนุษย์ และนำทางชีวิตของมนุษย์

พระเจ้าผู้ทรงครอบงำฤทธานุภาพและทรงเปี่ยมไปด้วยพระปรีชาญาณ “พระเยซู” คือ อิมมานูเอล ซึ่งหมายถึงเครื่องบูชาลบล้างบาปอันเปี่ยมไปด้วยความรัก เปี่ยมด้วยความสงสาร และซึ่งได้บาปให้มนุษย์

พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ และสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งของพระราชกิจของแผนการบริหารจัดการเท่านั้น กล่าวคือ พระยาห์เวห์เท่านั้นที่ทรงเป็นพระเจ้าของประชากรแห่งอิสราเอลที่ได้รับการเลือกสรร พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค พระเจ้าของยาโคบ พระเจ้าของโมเสส

และพระเจ้าของประชาชนทั้งหมดของประเทศอิสราเอล และดังนั้น ในยุคปัจจุบัน คนอิสราเอลทุกคน นอกเหนือจากผู้คนชาวยิว จึงนมัสการพระยาห์เวห์

พวกเขาทำเครื่องถวายแด่พระองค์บนแท่นบูชาและรับใช้พระองค์ในวิหาร โดยสวมเสื้อคลุมของพวกปุโรหิตทั้งหลาย สิ่งที่เขาหวังก็คือการทรงปรากฏใหม่ของพระยาห์เวห์ พระเยซูเท่านั้นคือพระเจ้าผู้ไถ่ของมวลมนุษย์ และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปที่ได้ไถ่มวลมนุษย์ให้พ้นจากบาป กล่าวคือ

พระนามของพระเยซูมาจากยุคพระคุณและได้มาดำรงอยู่เพราะพระราชกิจแห่งการไถ่ในยุคพระคุณ

พระนามของพระเยซูได้มาดำรงอยู่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนของยุคพระคุณได้เกิดใหม่และได้รับการช่วยให้รอด และเป็นพระนามเฉพาะสำหรับการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้

พระนามของพระเยซูจึงเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งการไถ่ และบ่งแสดงถึงยุคพระคุณ

พระนามพระยาห์เวห์เป็นชื่อเฉพาะสำหรับประชาชนอิสราเอลที่ได้ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ

ในแต่ละยุคและแต่ละช่วงระยะในงานของเรา ชื่อของเรานั้นใช้ว่าไม่มีพื้นฐานที่มา

แต่ถือครองนัยสำคัญเชิงตัวแทน: แต่ละชื่อเป็นตัวแทนหนึ่งยุค “พระยาห์เวห์” ทรงเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติ และเป็นพระนามซึ่งแสดงการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการนมัสการโดยประชาชนอิสราเอล “พระเยซู” ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ และเป็นพระนามของพระเจ้าของทุกคนที่ได้รับการไถ่ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

233. ยุคพระคุณเริ่มต้นด้วยพระนามของพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเริ่มที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระเยซู และไม่มีการกล่าวถึงพระนามของพระยาห์เวห์อีกต่อไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินพระราชกิจใหม่นี้ภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญแทน คำพยานของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ได้เป็นพยานแด่พระเยซูคริสต์ และงานที่พวกเขาทำก็เป็นไปเพื่อพระเยซูคริสต์ด้วยเช่นกัน บทสรุปปิดตัวของยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมหมายถึงว่าพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นสำคัญได้มาถึงบทอวสาน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พระนามของพระเจ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์อีกต่อไป แต่พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูแทน และจาก ณ ที่นี้ไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญ ดังนั้น ผู้คนที่วันนี้ยังคงกินและดื่มพระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่ และยังคงทำทุกสิ่งทุกอย่างตามพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ— เจ้ากล้าปิดหูปิดตาไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายกระนั้นหรือ? เจ้ามิได้ติดอยู่ในอดีตหรือ? บัดนี้พวกเจ้ารู้ว่ายุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว มันเป็นไปได้หรือว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่? พระยาห์เวห์ทรงได้บอกกับประชากรแห่งอิสราเอลว่า พระเมสสิยาห์กำลังจะเสด็จมา และแม้กระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์ แต่เรียกว่าพระเยซู พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้ง และว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว เหล่านี้คือพระวจนะต่างๆ ของพระเยซู แต่เจ้าเห็นหนทางที่พระเยซูทรงใช้ออกเดินทางหรือไม่? พระเยซูทรงจากไปโดยประทับบนเมฆขาว แต่เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์จะทรงกลับมาท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองบนเมฆขาว? หากเป็นเช่นนั้น พระองค์จะไม่ทรงยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่หรือ? เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกครั้ง ยุคก็จะเปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น พระองค์ยังคงจะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่ได้หรือ? หรือว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานได้โดยพระนามของพระเยซูเท่านั้น? ในยุคใหม่ พระองค์มีอาจจะทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่นั้นหรือ?

ฉายาของบุคคลหนึ่งและชื่อเฉพาะหนึ่งสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระนั้นหรือ? ในแต่ละยุค พระเจ้าทรงพระราชกิจใหม่และได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่

พระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจเดียวกันในยุคต่างๆ ได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงเกาะติดอยู่กับความเก่าได้อย่างไร?

พระนามของพระเยซูถูกใช้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจแห่งการไถ่ ดังนั้น

พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานโดยพระนามเดียวกันเมื่อพระองค์ทรงกลับมาในยุคสุดท้ายกระนั้นหรือ?

พระองค์จะยังคงทรงพระราชกิจแห่งการไถ่อยู่อีกหรือ?

ทำไมจึงเป็นไปได้ว่าพระยาห์เวห์กับพระเยซูทรงเป็นหนึ่ง

ทว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน?

มันมิใช่เพราะยุคแห่งพระราชกิจของทั้งสองพระองค์นั้นแตกต่างกันหรือ?

ชื่อเดียวสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระนั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

พระเจ้าจึงต้องทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน

และพระองค์ต้องทรงใช้พระนามนั้นเพื่อเปลี่ยนยุคและเพื่อเป็นตัวแทนยุคนั้น

เพราะไม่มีชื่อเดียวชื่อใดที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้อย่างเต็มเปี่ยม

และแต่ละชื่อสามารถเพียงแต่เป็นตัวแทนแง่มุมชั่วคราวของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในยุคที่กำหนดยุคหนึ่งเท่านั้น ทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำก็คือเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระเจ้าทรงสามารถเลือกพระนามใดก็ตามที่เหมาะสมกับพระอุปนิสัยของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนยุคทั้งยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็นยุคของพระยาห์เวห์หรือยุคของพระเยซูก็ตาม แต่ละยุคได้รับการแสดงแทนโดยพระนามหนึ่ง

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

234. เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

การนั้นอยู่ภายใต้การทรงชี้นำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระองค์ทรงทำดั่งเช่นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงต้องประสงค์ไว้

และมีได้เป็นไปตามยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิม หรือตามพระราชกิจของพระยาห์เวห์

ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อกระทำนั้นมิได้ทรงปฏิบัติตามธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์

หรือพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ แต่ต้นกำเนิดของทั้งสองพระองค์เป็นอย่างหนึ่งและอย่างเดียวกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำได้เป็นตัวแทนพระนามของพระเยซู และมันเป็นตัวแทนยุคพระคุณ

ส่วนพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำนั้น เป็นตัวแทนพระยาห์เวห์ และเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจของทั้งสองพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวในสองยุคที่แตกต่างกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุคพระคุณได้เท่านั้น

และพระราชกิจที่พระยาหวั่นทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมได้เท่านั้น
พระยาหวั่นเพียงทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและแห่งอียิปต์
และประชาชาติทั้งหมดนอกเหนือจากอิสราเอลเท่านั้น

พระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณภาคพันธสัญญาใหม่นั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าภายใต้พระนามของพระ
เยซูขณะที่พระองค์ได้ทรงนำคุณั้น...คงจะมียุคใหม่ก็เฉพาะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่
เพื่อเปิดตัวยุคใหม่ เพื่อทรงพระราชกิจที่กระทำในอิสราเอลก่อนหน้านี้ให้สำเร็จ

และเพื่อประกอบพระราชกิจที่ไม่สอดคล้องกับพระราชกิจที่พระยาหวั่นทรงเคยกระทำในอิสราเอล

หรือกับกฎเกณฑ์เก่าๆ ของพระองค์ หรือที่ตรงกับกฎระเบียบใดๆ

แต่เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ควรจะต้องกระทำมากกว่าเท่านั้น

พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อเปิดตัวยุคใหม่ และพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อนำพาคุณั้นไปถึงบทวสาน
มนุษย์ไม่สามารถทำงานแห่งการเริ่มต้นยุคและการสรุปปิดตัวยุค

หากพระเยซูมิได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาหวั่นไปถึงบทวสานหลังจากที่พระองค์เสด็จมา เช่นนั้นแล้ว
นั้นคงจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งและไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้แน่นอนว่า
เพราะพระเยซูได้เสด็จมาและสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระยาหวั่น ได้ทรงสานต่อพระราชกิจของพระยาหวั่น
และยิ่งไปกว่านั้น ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เอง ซึ่งเป็นพระราชกิจใหม่

จึงพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ทั้งสองพระองค์ได้ทรงพระราชกิจสองช่วงระยะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

ช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการขึ้นในพระวิหาร และอีกช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการนอกพระวิหาร

ช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อนำทางชีวิตมนุษย์ตามธรรมบัญญัติ

และอีกช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อมอบถวายเครื่องบูชาลบล้างบาป

พระราชกิจสองช่วงระยะนี้แตกต่างกันอย่างโดดเด่น การนี้แบ่งแยกยุคใหม่ออกจากยุคเก่า

และมันถูกต้องที่สุดที่จะกล่าวว่าพวกมันเป็นสองยุคที่แตกต่างกัน

ตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่าง

และบริบทของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน

และวัตถุประสงค์ของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว

พวกมันก็สามารถแบ่งออกเป็นสองยุคได้ กล่าวคือ พันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม อีกนัยหนึ่งคือ

ยุคใหม่และยุคเก่า เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระองค์มิได้เสด็จไปยังพระวิหาร

ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ายุคของพระยาหวั่นได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารเพราะพระราชกิจของพระยาหวั่นในพระวิหารได้เสร็จสิ้นไปแล้ว

และไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำอีกครั้ง และการทำอีกครั้งก็คงจะเป็นการทำมันซ้ำๆ
มีเพียงการออกไปจากพระวิหาร การเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
และการเปิดตัวเส้นทางใหม่ภายนอกพระวิหารเท่านั้น
ที่พระองค์ทรงสามารถนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่จุดสุดยอดของมันได้
หากพระองค์มิได้เสด็จออกไปจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระเจ้าย่อมจะค้างค้ำอยู่บนรากฐานทั้งหลายของพระวิหาร
และคงจะไม่มีวันได้เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ใดๆ เลย และดังนั้น เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหาร และมีได้ทรงพระราชกิจในพระวิหาร
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ภายนอกพระวิหาร และทรงนำทางสาวกทั้งหลาย
ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์โดยอิสระ
การที่พระเจ้าเสด็จออกจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์หมายความว่าพระเจ้าทรงมีแผนใหม่
พระราชกิจของพระองค์จะต้องมีการดำเนินการภายนอกพระวิหาร
และมันจะต้องเป็นพระราชกิจใหม่ที่ไม่มีเงื่อนไขในลักษณะของการนำมันไปปฏิบัติ ทันทีที่พระเยซูเสด็จมาถึง
พระองค์ได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคของพันธสัญญาเดิมไปถึงบทวสาน
ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยสองพระนามที่แตกต่างกัน
แต่นั้นคือพระวิญญาณเดียวกันที่ทำให้พระราชกิจทั้งสองช่วงระยะสำเร็จลุล่วงไป
และพระราชกิจที่ได้กระทำไปนั้นได้ดำเนินต่อเนื่องไป เมื่อพระนามแตกต่างกัน
และเนื้อหาของพระราชกิจแตกต่างกัน ยุคก็แตกต่างกัน เมื่อพระยาห์เวห์ได้เสด็จมา นั่นคือยุคของพระยาห์เวห์
และเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา นั่นก็คือยุคของพระเยซู และดังนั้น ด้วยการเสด็จมาแต่ละครั้ง
พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามหนึ่ง พระองค์ทรงแทนยุคหนึ่ง
และพระองค์ทรงเปิดตัวเส้นทางใหม่ และในเส้นทางใหม่แต่ละเส้นทางนั้น พระองค์ทรงรับเอาชื่อใหม่
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีวันหยุดก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้า
ประวัติศาสตร์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ และพระราชกิจของพระเจ้าย่อมกำลังเคลื่อนไปข้างหน้า
แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ต้องก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ
เพื่อให้มันไปถึงบทวสานของมัน แต่ละวันพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่
แต่ละปีพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่ พระองค์ต้องทรงเปิดตัวเส้นทางใหม่ๆ เปิดตัวศักราชใหม่ๆ
เริ่มต้นพระราชกิจที่ใหม่และยิ่งใหญ่ขึ้น และทรงนำพระนามใหม่ๆ และพระราชกิจใหม่มาร่วมกับสิ่งเหล่านี้

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

235. สมมติว่าพระราชกิจของพระเจ้าในทุยุคนั้นเป็นแบบเดียวกันอยู่เสมอ และพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานด้วยพระนามเดียวกันอยู่เสมอ มนุษย์จะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร? พระเจ้าต้องทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ และนอกเหนือจากพระเจ้าที่เรียกว่าพระยาห์เวห์แล้ว ผู้ใดที่ถูกเรียกด้วยชื่ออื่นใดย่อมไม่ใช่พระเจ้า หรือมิฉะนั้นพระเจ้าทรงสามารถเป็นพระเยซูเท่านั้น และนอกเหนือจากพระนามของพระเยซูแล้วพระองค์ไม่อาจได้รับการเรียกขานโดยชื่ออื่นใด นอกเหนือจากพระเยซูแล้ว พระยาห์เวห์ก็ไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ไม่ใช่พระเจ้าเช่นกัน มนุษย์เชื่อว่า จริงอยู่ที่พระเจ้าคือผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่พระเจ้าคือพระเจ้าผู้อยู่กับมนุษย์ และพระองค์ต้องทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับมนุษย์ การทำแบบนี้คือการคล้อยตามคำสอน และการจำกัดพระเจ้าไว้กับวงเขตใดวงเขตหนึ่ง ดังนั้น พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ พระนามที่พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขาน และพระฉายาที่พระองค์ทรงรับมาใช้ในทุยุค—

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในทุกช่วงระยะตลอดหนทางเรื่อยมาจนถึงวันนี้—

ทั้งหมดนี้มีได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อเดียว และมีได้อยู่ภายใต้ขีดจำกัดใดๆ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม พระองค์คือพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ก็คือพระเยซู รวมถึงพระเมสสิยาห์ และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยเช่นกัน พระราชกิจของพระองค์สามารถก้าวผ่านการแปลงสภาพทีละน้อย ด้วยการเปลี่ยนพระนามที่สอดคล้องกันของพระองค์

ไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้โดยครบถ้วน แต่พระนามทั้งหมดที่ใช้เรียกขานพระองค์นั้นสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้ และพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในทุยุคเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

236. บางคนพูดว่าพระนามของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยน ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมพระนามของพระยาห์เวห์จึงได้กลายเป็นพระเยซูเล่า? ได้มีการพยากรณ์ไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาแล้วเหตุใดชายคนที่มาจึงชื่อพระเยซู?

เหตุใดพระนามของพระเจ้าจึงเปลี่ยนพระราชกิจดังกล่าวไม่ได้ถูกดำเนินการมาแล้วหรือ?

พระเจ้าไม่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจซึ่งใหม่กว่าในวันนี้ได้หรือ?

พระราชกิจแห่งวันวานสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพระราชกิจของพระเยซูสามารถเกิดขึ้นตามหลังพระราชกิจของพระยาห์เวห์ได้ เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจอื่นๆ ไม่สามารถเกิดขึ้นต่อจากพระราชกิจของพระเยซูเขียวหรือ?

หากพระนามของพระยาห์เวห์สามารถเปลี่ยนเป็นพระเยซู

แล้วพระนามของพระเยซูจะไม่สามารถเปลี่ยนได้เช่นกันหรือ? ไม่มีอะไรในเรื่องนี้ที่แปลกประหลาดเลย เป็นเพียงแค่ผู้คนนั้นดื้อยปัญญาเกินไป พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระองค์จะเปลี่ยนไปเช่นใด

และไม่คำนึงถึงว่าพระนามของพระองค์อาจเปลี่ยนไปเช่นใด

พระอุปนิสัยและพระปรีชาญาณของพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยน

หากเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานได้ว่าพระเยซูเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็ย่อมถูกจำกัดมากเกินไปแล้ว เจ้ากล้ายืนยันหรือไม่ว่า

พระเยซูจะทรงเป็นพระนามของพระเจ้าตลอดกาล

ว่าพระเจ้าจะทรงใช้พระนามของพระเยซูตลอดกาลและเสมอไป และว่านี่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง?

เจ้ากล้ายืนยันด้วยความแน่ใจหรือไม่ว่า

พระนามของพระเยซูนั้นเองที่ได้ทำการยุติกรรมบัญญัติและจะทำการยุติสุดท้ายเช่นกัน?

ใครจะสามารถพูดได้ว่าพระคุณของพระเยซูสามารถนำพายุคนี้ไปสู่จุดจบได้?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิवरณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

237. พระนามของพระเยซู—“พระเจ้าทรงอยู่กับเรา”—

สามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้อย่างไร?

มันสามารถบรรยายให้เห็นภาพพระเจ้าอย่างครบถ้วนได้อย่างไร?

หากมนุษย์กล่าวว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูเท่านั้น

และมีอาจทรงมีพระนามอื่นใดเพราะพระเจ้าไม่ทรงสามารถเปลี่ยนพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการหมิ่นประมาทอย่างแท้จริง! เจ้าเชื่อหรือว่าพระนามพระเยซู ซึ่งแปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา

เพียงพระนามเดียวนั้นสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้?

พระเจ้าอาจทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามต่างๆ มากมาย แต่ท่ามกลางพระนามต่างๆ มากมายเหล่านี้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถครอบคลุมทั้งหมดของพระเจ้าได้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน และดังนั้น พระเจ้าจึงทรงมีพระนามต่างๆ

มากมาย แต่พระนามต่างๆ

มากมายเหล่านี้ไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน

เพราะพระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงอุดมมากเสียจนเกินความสามารถของมนุษย์ที่จะรู้จักพระองค์ได้

ไม่มีหนทางเลยสำหรับมนุษย์ที่จะครอบคลุมพระเจ้าอย่างครบถ้วน โดยใช้ภาษาของมวลมนุษย์

มวลมนุษย์มีแต่คำศัพท์ที่จำกัดที่ใช้เพื่อครอบคลุมทุกอย่างที่พวกเขาเกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ได้แก่

ทรงยิ่งใหญ่ ทรงพระเกียรติ ทรงมหัศจรรย์ ทรงยากหยิ่งถึง ทรงสูงสุด ทรงบริสุทธิ์ ทรงชอบธรรม

ทรงพระปรีชา และอื่นๆ ช่างมากมายหลายคำนัก!

คำศัพท์ที่จำกัดนี้ไม่สามารถที่จะพรรณนาถึงส่วนน้อยที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ เมื่อเวลาผ่านไป คนอื่นๆ

มากมายได้เพิ่มคำทั้งหลายที่พวกเขาคิดว่าสามารถพรรณนาความศรัทธาแรงกล้าในหัวใจของพวกเขาได้ดีกว่า

ได้แก่ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงดีงามยิ่งนัก! วันนี้

คำกล่าวของมนุษย์เช่นคำเหล่านี้ได้มาถึงยอดสูงสุดของพวกมันแล้ว กระนั้น

มนุษย์ยังคงไม่สามารถแสดงออกแก่ตัวเขาเองได้อย่างชัดเจน และดังนั้น สำหรับมนุษย์แล้ว

พระเจ้าทรงมีพระนามต่างๆ มากมาย กระนั้น พระองค์มิได้ทรงมีหนึ่งพระนาม

และนี่เป็นเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นช่างอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก และภาษาของมนุษย์ช่างขัดสนยิ่งนัก

คำหรือพระนามเฉพาะอย่างหนึ่งนั้นไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ไ

ด้ แล้วเจ้าคิดว่าพระนามของพระเจ้าสามารถลงที่ใดหรือ? พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนักและทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก

กระนั้นแล้วเจ้าจะไม่ยินยอมให้พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ในยุคใหม่แต่ละยุคหรือ? ดังนั้น

ในทุกยุคที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เองโดยพระองค์เองนั้น

พระองค์ทรงใช้พระนามที่เหมาะสมกับยุคนั้นเพื่อที่จะครอบคลุมพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ

พระองค์ทรงใช้พระนามเฉพาะนี้ พระนามที่มีนัยสำคัญชั่วคราว

เพื่อเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์ในยุคนั้น

นี่คือการที่พระเจ้าทรงใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์เอง แม้กระนั้นก็ตาม

ผู้คนมากมายที่ได้มีประสบการณ์ทางจิตวิญญาณและได้เห็นพระเจ้าด้วยตนเองมาแล้ว

ถึงอย่างไรก็ยังรู้สึกว่าพระนามเฉพาะพระนามหนึ่งนั้นไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้—อนิจจา เช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้—ดังนั้นมนุษย์ก็จะไม่กล่าวถึงพระเจ้าโดยพระนามใดอีกต่อไป

นอกจากเรียกพระองค์ง่ายๆ ว่า “พระเจ้า” เท่านั้น มันเป็นราวกับว่าหัวใจของมนุษย์เต็มเปี่ยมด้วยความรัก

และยังรุ่มเร้าไปด้วยความขัดแย้ง เพราะมนุษย์ไม่รู้ว่าจะอธิบายถึงพระเจ้าอย่างไร

สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นนั้นอุดมสมบูรณ์ยิ่งนักจนกระทั่งไม่มีหนทางที่จะพรรณนาถึงได้ง่ายๆ

ไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถสรุปพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้

และไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถพรรณนาถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้

หากมีใครถามเราว่า “พระองค์ทรงใช้พระนามใดกันแน่?” เราจะบอกพวกเขา “พระเจ้าก็คือพระเจ้า!”

นั่นมิใช่พระนามที่ดีที่สุดสำหรับพระเจ้าหรือ?

นั่นมิใช่พระนามที่ดีที่สุดสำหรับพระเจ้าหรือ?

มันมิใช่การครอบคลุมที่ดีที่สุดสำหรับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

เหตุใดพวกเจ้าจึงใช้ความพยายามอย่างมากเหลือเกินในการแสวงหาพระนามของพระเจ้า?
เหตุใดพวกเจ้าจึงต้องใช้สมองอย่างหนัก โดยไม่กินไม่นอน ทั้งหมดนั้นก็เพื่อประโยชน์ของชื่อชื่อหนึ่ง?
วันนั้นจะมาถึง เมื่อพระเจ้าจะไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ พระเยซู หรือพระเมสสิยาห์—
พระองค์จะทรงเป็นเพียงพระผู้สร้าง ณ เวลานั้น พระนามต่างๆ
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงได้ใช้มาบนแผ่นดินโลกจะต้องมาถึงบทวสาน
เพราะพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะได้มาถึงบทวสานแล้ว
ซึ่งหลังจากนั้นจะไม่มีพระนามทั้งหลายของพระองค์อีกแล้ว
เมื่อทุกสรรพสิ่งมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
พระองค์จะทรงมีความจำเป็นอะไรกับพระนามที่เหมาะสมอย่างสูงกระนั้นก็ยัง ไม่ครบบริบูรณ์? ขณะนี้
เจ้ายังคงกำลังแสวงหาพระนามของพระเจ้าอยู่ใช่ไหม?
เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์เท่านั้นหรือ?
เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูได้เท่านั้นหรือ?
เจ้ามีความสามารถที่จะรับบาปแห่งการหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าได้หรือ?
เจ้าควรต้องรู้ว่าโดยดั้งเดิมนั้นพระเจ้าไม่ทรงมีพระนาม พระองค์เพียงทรงใช้พระนามหนึ่ง หรือสอง หรือหลายๆ
พระนามก็เพราะพระองค์ทรงมีพระราชกิจที่ต้องกระทำและทรงต้องจัดการกับมวลมนุษย์เท่านั้น
ไม่ว่าพระนามใดที่พระองค์ได้รับการเรียกขาน—
พระองค์มิได้ทรงเลือกมัน โดยอิสระด้วยพระองค์เองหรือ? พระองค์จำเป็นจะต้องให้เจ้า—
ซึ่งเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์—มาตัดสินมันกระนั้นหรือ?
พระนามที่พระเจ้าทรงใช้ในการได้รับการเรียกขานนั้นคือพระนามที่สอดคล้องกันกับสิ่งที่มนุษย์สามารถจับคว
ามได้ สอดคล้องกับภาษาของมวลมนุษย์ แต่พระนามนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่สามารถหมายรวมถึงมนุษย์ได้
เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่ามีพระเจ้าในสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า
ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงมีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ ผู้ทรงพระปรีชาญาณยิ่งนัก ทรงเป็นที่ยกย่องยิ่งนัก
ทรงน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ทรงล้ำลึกยิ่งนัก และทรงเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ยิ่งนักเท่านั้น
และหลังจากนั้นเจ้าก็ไม่สามารถพูดมากไปกว่านี้ได้อีก สิ่งเล็กๆ น้อยๆ นี่คือทั้งหมดที่เจ้าสามารถรู้ได้
เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เพียงแค่พระนามของพระเยซูจะสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้หรือ?
เมื่อยุคสุดท้ายมาถึง แม้ว่าผู้ที่ทรงพระราชกิจยังคงเป็นพระเจ้า แต่พระนามของพระองค์ต้องเปลี่ยน
เพราะมันเป็นยุคหนึ่งที่แตกต่างออกไป

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

238. แต่เวลาที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ เพศของพระองค์ พระฉายาของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ พระองค์มีทรงกระทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู

พระองค์จะยังคงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูในเวลานี้ที่พระองค์เสด็จมาอีกครั้งได้อย่างไร? เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงเป็นชาย พระองค์จะทรงสามารถเป็นชายอีกครั้งในครั้งนี้ได้หรือ? พระราชกิจของพระองค์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในระหว่างยุคพระคุณคือการถูกตอกตรึงกับกางเขน

เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระองค์จะยังคงสามารถไถ่มวลมนุษยชาติจากบาปได้หรือ? พระองค์จะทรงสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนอีกครั้งได้หรือ? นั่นจะมีใช่การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า? มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ การนั้นถูกต้อง แต่มันหมายถึงการมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงพระนามและพระราชกิจของพระองค์มิได้พิสูจน์ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ได้รับเปลี่ยนไปแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าจะยังทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

หากเจ้ากล่าวว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเสร็จสิ้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ได้กระนั้นหรือ?

เจ้ารู้เพียงแต่ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป

แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า?

หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

พระองค์จะทรงสามารถได้นำทางมวลมนุษยชาติตลอดหนทางจนถึงวันปัจจุบันได้กระนั้นหรือ?

หากพระเจ้ามิทรงสามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้วไซ้

เหตุใดจึงเป็นไปได้ว่าพระองค์ได้ทรงพระราชกิจของสองยุคแล้ว?

พระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุดเคลื่อนไปข้างหน้า ซึ่งเป็นการกล่าวว่า

พระอุปนิสัยของพระองค์ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ทีละน้อย

และสิ่งที่ถูกเปิดเผยก็คือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ ในปฐมกาล

พระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ถูกซ่อนเร้นไว้จากมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์อย่างเปิดเผย

และมนุษย์ก็แค่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์

เนื่องจากการนี้พระองค์ทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์ทีละน้อย

แต่การทรงพระราชกิจในหนทางนี้มีได้หมายความว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปในทุกยุค
มันมิใช่กรณีที่ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงอยู่โดยสม่ำเสมอเพราะน้ำพระทัยของพระองค์เปลี่ยนแปลง
อยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ เนื่องจากยุคต่างๆ ของพระราชกิจของพระองค์แตกต่างกัน
พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน
และทรงเปิดเผยมันต่อมนุษย์ ทีละขั้นตอน เพื่อที่มนุษย์อาจจะสามารถรู้จักพระองค์ได้
แต่การนี้มีได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะโดยดั้งเดิม
หรือว่าพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เปลี่ยนไปที่ละน้อยตามการผ่านไปของยุคทั้งหลายแต่อย่างใด—
การเข้าใจเช่นนั้นคงจะเป็นการเข้าใจผิด
พระเจ้าทรงเปิดเผยให้มนุษย์เห็นพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติและโดยเฉพาะของพระองค์—
สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น—ตามการผ่านไปของยุคทั้งหลาย
พระราชกิจของยุคเดียวยุคหนึ่ง ไม่สามารถแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ และดังนั้น คำว่า
“พระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า” อ้างอิงถึงพระราชกิจของพระองค์ และคำว่า
“พระเจ้ามิอาจเปลี่ยนแปลงได้” อ้างอิงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นโดยธรรมชาติ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
เจ้าไม่สามารถทำให้พระราชกิจที่ใช้เวลาหกพันปีขึ้นอยู่กับจุดเดียวจุดหนึ่ง หรือจำกัดมันไว้กับคำตายต่างๆ ได้
เช่นนั้นคือความโง่เขลาของมนุษย์ พระเจ้ามิใช่ทรงเรียบง่ายดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการ
และพระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถประวิงอยู่ในยุคหนึ่งยุคใดได้ ดังตัวอย่างเช่น
พระยาห์เวห์ไม่สามารถยื่นหยัดเป็นพระนามของพระเจ้าได้ตลอดเวลา
พระเจ้าสามารถทรงพระราชกิจของพระองค์ภายใต้พระนามของพระเยซูด้วยเช่นกัน
นี่คือหมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าพระราชกิจของเจ้ากำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และพระองค์จะไม่วันทรงกลายเป็นซาตาน ซาตานเป็นซาตานอยู่เสมอ
และมันจะไม่วันกลายเป็นพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระเจ้า ความอัศจรรย์ของพระเจ้า
ความชอบธรรมของพระเจ้า และพระบารมีของพระเจ้าจะไม่วันเปลี่ยนแปลง
เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจะไม่วันเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม
สำหรับพระราชกิจของพระองค์นั้น มันกำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ
มีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
พระเจ้าทรงรับเอาพระนามใหม่ในทุกยุค พระองค์ทรงพระราชกิจใหม่ในทุกยุค
และในทุกยุคพระองค์ทรงอนุญาตให้สรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์มองเห็นน้ำพระทัยใหม่และพระอุปนิสัยใหม่
ของพระองค์ หากในยุคใหม่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นการแสดงถึงพระอุปนิสัยใหม่ของพระเจ้า

พวกเขาจะมีโชคครึ่งพระองค์ไว้กับกางเขนตลอดไปหรือ? และโดยการทำเช่นนั้น
พวกเขาจะมีกำหนดนิยามพระเจ้าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

239. หากมนุษย์ยังคงถวิลหาการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และยังคงคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงในพระฉายาที่พระองค์ทรงใช้ในแคว้นยูเดีย
เช่นนั้นแล้วแผนการบริหารจัดการสำหรับหกพันปีทั้งหมดทั้งสิ้นก็จะหยุดลงไปแล้วในยุคแห่งการไถ่
และคงไม่อาจสืบหน้าไปได้มากกว่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ยุคสุดท้ายจะไม่มีวันมาถึง
และยุคนั้นจะไม่มีวันถูกนำพาไปถึงบทวารสถาน
นี่เป็นเพราะพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงดำรงอยู่เพื่อการไถ่และความรอดของมวลมนุษย์เท่านั้น
เราได้ใช้ชื่อพระเยซูเพียงเพื่อประโยชน์ของคนบาปทั้งหมดในยุคพระคุณเท่านั้น
แต่มันไม่ใช่ชื่อซึ่งเราจะใช้เพื่อนำพามวลมนุษย์ทั้งปวงไปสู่บทวารสถาน แม้ว่าพระยาห์เวห์ พระเยซู
และพระเมสสิยาห์ล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนวิญญาณของเราทั้งสิ้น
ชื่อเหล่านี้ก็แค่แสดงถึงยุคที่แตกต่างกันของแผนการบริหารจัดการของเราเท่านั้น
และไม่ได้เป็นตัวแทนเราในความครบถ้วนทั้งมวลของเรา ชื่อต่างๆ
ซึ่งผู้คนบนแผ่นดินโลกใช้เรียกขานเราไม่สามารถแสดงชัดถึงอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเราและทุกอย่างที่เรา
เป็นได้ ชื่อเหล่านั้นเป็นเพียงชื่อต่างๆ ซึ่งผู้คนใช้เรียกขานเราระหว่างยุคที่ต่างกันเท่านั้น และดังนั้น
เมื่อยุคสุดท้าย—ยุคแห่งวันสุดท้าย—มาถึง ชื่อของเราก็จะเปลี่ยนอีกครั้ง เราจะไม่ถูกเรียกว่าพระยาห์เวห์
หรือพระเยซู นับประสาอะไรที่จะเรียกว่าพระเมสสิยาห์—
เราจะถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงฤทธานุภาพพระองค์เอง
และภายใต้ชื่อนี้เราจะนำยุคทั้งยุคไปสู่บทวารสถาน ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นที่รู้จักในนามพระยาห์เวห์
เรายังเคยถูกเรียกว่าพระเมสสิยาห์เช่นกัน
และครั้งหนึ่งผู้คนเรียกเราว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดด้วยความรักและความเคารพยกย่อง อย่างไรก็ตาม ขณะนี้
เราไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือพระเยซูซึ่งผู้คนได้รู้จักในช่วงเวลาที่ผ่านมามากต่อไป
เราคือพระเจ้าผู้ที่ได้กลับมาในยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ที่จะนำพาคุณไปสู่บทวารสถาน
เราคือพระเจ้าเองซึ่งลุกขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก สมบูรณ์พร้อมด้วยอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเรา
และเต็มเปี่ยมไปด้วยสิทธิอำนาจ เกียรติ และสิริ ผู้คนไม่เคยเข้ามาร่วมสัมพันธ์กับเรา ไม่เคยได้รู้จักเรา
และไม่รู้เท่าทันในอุปนิสัยของเราตลอดเวลา ตั้งแต่การสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่เคยเห็นเรา
นี่คือพระเจ้าผู้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ในยุคสุดท้ายแต่ได้ทรงถูกซ่อนไว้ท่ามกลางมนุษย์

พระองค์ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ทรงเที่ยงแท้และทรงเป็นจริง
คุณดวงสุรีย์ที่แผดเผาและเปลวเพลิงที่ลุกโชน ทรงถูกเติมด้วยฤทธาานุภาพและทรงปรีณด้วยสิทธิอำนาจ
ไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกพิพากษาโดยวณะของเรา
และไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการแผดเผาของไฟ ในท้ายที่สุด
ชนชาติทั้งมวลจะได้รับการอวยพรเพราะวณะของเรา และจะถูกทูลบจนแหลกเป็นชิ้นๆ
เพราะวณะของเราเช่นกัน ด้วยวิธีนี้
ผู้คนทั้งหมดในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายจะเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้กลับมา
และเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง
และทุกคนจะเห็นว่าครั้งหนึ่งเราคือเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมนุษย์
แต่เห็นว่าในยุคสุดท้ายเรายังได้กลายเป็นเปลวเพลิงแห่งสุริยันซึ่งเผาผลาญทุกสรรพสิ่งให้เป็นจุนด้วยเช่นกัน
เช่นเดียวกับองค์ตะวันแห่งความชอบธรรมซึ่งเปิดเผยทุกสรรพสิ่ง นี่คือนงานของเราในยุคสุดท้าย
เราใช้ชื่อนี้และครองอุปนิสัยนี้เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะได้เห็นว่าเราคือพระเจ้าที่ชอบธรรม ดวงสุรีย์ที่แผดเผา
เปลวเพลิงที่ลุกโชน และเพื่อที่ทุกคนจะได้สัมผัสการเรา พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว
และเพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของเรา เราไม่ใช่เพียงแค่พระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
และเราไม่ใช่เพียงพระเจ้าผู้ไถ่ เราคือพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งมวลทั่วทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและห้วงทะเล
หากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาถึงในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและยังคงถูกเรียกว่าพระเยซู
และทรงถือกำเนิดอีกครั้งในแคว้นยูเดียและทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ที่นั่น
เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าเราแค่สร้างประชาชนอิสราเอลขึ้นมาเท่านั้นและแค่ไถ่ประชาชนอิสราเอลเท่านั้น
และพิสูจน์ว่าเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประชาชาติทั้งหลาย นี่จะไม่ย้อนแย้งกับถ้อยคำของเราว่า
“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง” หรือหรือ?
เราได้ทั้งแคว้นยูเดียมาและทำงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายเพราะเราไม่ใช่แค่พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่เป็นพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งมวล
เราปรากฏท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพราะเราไม่ใช่แค่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น
เพราะเราคือพระเจ้าผู้สร้างของบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของเราทั้งหมดท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
เราไม่เพียงแค่ได้สร้างอิสราเอล อียิปต์ และเลบานอนเท่านั้น
แต่ยังได้สร้างประชาชาติทั้งหลายนอกเหนือไปจากอิสราเอลเช่นกัน เพราะเหตุนี้
เราจึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งมวล เราเพียงแต่ใช้อิสราเอลเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับงานของเรา
ใช้แคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลีเป็นฐานที่มั่นสำหรับงานแห่งการไถ่ของเรา

และบัดนี้เราใช้ประชาชาติทั้งหลายเป็นฐานซึ่งเราจะนำพาทุกคนทั้งยุคไปสู่บัพทวาราน
เราได้ทำงานสองช่วงระยะในอิสราเอล (งานสองช่วงระยะนี้คือยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ)
และเราได้ดำเนินงานอีกสองช่วงระยะเพิ่มเติมจนเสร็จสิ้น (ยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร)
ไปทั่วแผ่นดินทั้งหลายนอกเหนืออิสราเอล ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราจะทำงานแห่งการพิชิตชัย
และดังนั้นจะสรุปปิดตัวยุคนี้ หากมนุษย์เรียกเราว่าพระเยซูคริสต์ตลอดเวลา
แต่ไม่รู้ที่เราได้เริ่มต้นยุคใหม่แล้วในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและได้เริ่มลงมือดำเนินการงานใหม่แล้ว
และหากมนุษย์ยังคงหมกมุ่นรอคอยการมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ต่อไป
เช่นนั้นแล้วเราจะเรียกผู้คนเยี่ยงคนพวกนี้ว่าผู้ที่ไม่เชื่อในเรา พวกเขาคือผู้คนที่ไม่รู้จักเรา
และการเชื่อในเราของพวกเขาก็เป็นเท็จ
ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ได้อย่างไรเล่า?
สิ่งที่พวกเขารอคอยนั้นไม่ใช่การมาถึงของเรา แต่เป็นการมาถึงของกษัตริย์ของพวกเขา
พวกเขาไม่ได้โยกหาให้เราทำลายล้างโลกเก่าอันไม่บริสุทธิ์นี้
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับถวิลหาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งในนั้น พวกเขาจะได้รับการไถ่
พวกเขาตั้งตาคอยที่จะให้พระเยซูทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงจากแผ่นดินที่มีมลทินและไม่ชอบธรรมแห่งนี้อีกครั้ง
หนึ่ง ผู้คนเช่นนี้จะสามารถกลายเป็นคนที่ทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ในยุคสุดท้ายได้อย่างไร?
ความอยากได้อะไรก็มีทั้งหลายของมนุษย์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของเราลุล่วงหรือทำให้งานของเราสำเร็จ
ลุล่วงได้ เพราะมนุษย์ก็แค่เลื่อนใสหรือทะนุถนอมงานที่เราได้ทำก่อนหน้านี้เท่านั้น
และไม่รู้เลยว่าเราคือพระเจ้าเองผู้ที่ใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย มนุษย์รู้เพียงแค่ว่าเราคือพระยาห์เวห์
และพระเยซู และไม่เลิกละเลยที่เราคือองค์หนึ่งเดียวสุดท้ายที่จะนำมวลมนุษย์ไปสู่บัพทวาราน
ทั้งหมดที่มนุษย์โยกหาและรู้จักนั้นมาจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และเป็นแค่สิ่งซึ่งพวกเขาสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาเองเท่านั้น มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับงานที่เราทำ
แต่ไม่กลมกลืนไปกับมัน

ตัดตอนมาจาก “พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน ‘เมฆขาว’ แล้ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

6. พระวณะว่าด้วยพระคัมภีร์

240. เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว วิถีทางดั้งเดิมของผู้คนเกี่ยวกับการเชื่อนั้น (ที่เป็นของศาสนาคริสต์หนึ่งในสามศาสนาใหญ่ของโลก) คือการอ่านพระคัมภีร์

การแยกจากพระคัมภีร์ไม่ใช่การเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การแยกจากพระคัมภีร์คือความนอกคอกและความนอกรีต และถึงแม้ว่าผู้คนจะอ่านหนังสืออื่นๆ แต่รากฐานของหนังสือเหล่านั้นก็ต้องเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องอ่านพระคัมภีร์ และภายนอกพระคัมภีร์

เจ้าต้องไม่มัสการหนังสือเล่มใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ หากเจ้าทำ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทรยศพระเจ้า นับตั้งแต่เวลาที่มีพระคัมภีร์เป็นต้นมา การเชื่อของผู้คนในองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นเชื่อในพระคัมภีร์

และแทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็คงเป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่ต่อหน้าพระคัมภีร์ ด้วยวิธีนี้

ผู้คนมัสการพระคัมภีร์เสมือนว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า เสมือนว่าพระคัมภีร์คือโลหิตแห่งชีวิตของพวกเขา และการสูญเสียพระคัมภีร์ก็คงจะเหมือนกับการสูญเสียชีวิตของพวกเขา

ผู้คนมองว่าพระคัมภีร์สูงส่งเท่ากับพระเจ้า และมีแม้กระทั่งผู้ที่ยึดถือว่าพระคัมภีร์สูงส่งกว่าพระเจ้า

หากผู้คนปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากพวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้า พวกเขาสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้—แต่ทันทีที่พวกเขาสูญเสียพระคัมภีร์

หรือสูญเสียบทและคำคมที่ขึ้นชื่อจากพระคัมภีร์ ก็เสมือนกับว่าพวกเขาได้สูญเสียชีวิตของพวกเขาไปแล้ว

และดังนั้น ทันทีที่ผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาก็ได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ และท่องจำพระคัมภีร์

และยิ่งพวกเขามีความสามารถที่จะท่องจำพระคัมภีร์ได้มากเท่าใด

นี่ก็ยิ่งพิสูจน์ว่าพวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าและมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ได้อ่านพระคัมภีร์และสามารถพูดถึงพระคัมภีร์แก่ผู้อื่นได้นั้นล้วนเป็นบรรดาพี่น้องชายหญิงที่ดีตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ความเชื่อและความจงรักภักดีของผู้คนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกวัดไปตามขอบข่ายความเข้าใจพระคัมภีร์ของพวกเขา ผู้คนส่วนใหญ่เพียงแค่มองไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า

อีกทั้งไม่เข้าใจว่าจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร

และพวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากสำรวจค้นเบาะแสเพื่อถอดรหัสบทอ่านทั้งหลายของพระคัมภีร์อย่างมีดบอด

ผู้คนไม่เคยไล่ตามเสาะหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา

พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากศึกษาและเจาะลึกพระคัมภีร์อย่างสุดชีวิต
และไม่มีผู้ใดเคยพบพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ใหม่กว่าภายนอกพระคัมภีร์
ไม่มีผู้ใดเคยแยกจากพระคัมภีร์ อีกทั้งไม่มีผู้ใดเคยกล้าที่จะทำเช่นนั้น
ผู้คนได้ศึกษาพระคัมภีร์ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาคิดคำอธิบายมากมาย
และใช้ความพยายามอย่างมาก พวกเขายังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันมากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์
ซึ่งพวกเขาได้เถียงกันอย่างไม่จบไม่สิ้น
จนถึงขนาดที่มีการก่อตั้งนิกายที่แตกต่างกันมากกว่าสองพันนิกายในวันนี้
พวกเขาทุกคนต้องการหาคำอธิบายพิเศษบางอย่างหรือความลึกลับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระคัมภีร์
พวกเขาต้องการท่องสำรวจพระคัมภีร์ และหาความเป็นมาของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล
หรือความเป็นมาของพระราชกิจของพระเยซูในยูเดีย หรือความลึกลับเพิ่มเติมที่ไม่มีใครคนอื่นรู้ในพระคัมภีร์
การเข้าหาพระคัมภีร์ของผู้คนเป็นการเข้าหาที่มีความหลงใหลและความเชื่อ
และไม่มีใครสามารถเข้าใจเรื่องราวภายในหรือเนื้อแท้ของพระคัมภีร์ได้ชัดเจนอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ดังนั้น
ในวันนี้ผู้คนจึงยังคงมีสำนึกรับรู้ถึงความน่าอัศจรรย์เกินกว่าจะพรรณนาได้เมื่อพูดถึงพระคัมภีร์
และพวกเขาหลงใหลพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก และมีความเชื่อในพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก วันนี้
ทุกคนต้องการที่จะหาคำเผยพระวจนะต่างๆ เกี่ยวกับพระราชกิจในยุคสุดท้ายในพระคัมภีร์
พวกเขาต้องการค้นพบว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจใดในระหว่างยุคสุดท้าย
และมีหมายสำคัญใดบ้างสำหรับยุคสุดท้าย ด้วยวิธีนี้
การนมัสการพระคัมภีร์ของพวกเขาจึงกลายเป็นแรงกล้ายิ่งขึ้น และยิ่งใกล้ถึงยุคสุดท้ายมากเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งให้ความเชื่อถ้อยกับคำเผยพระวจนะทั้งหลายในพระคัมภีร์อย่างมีขอบเขตมากยิ่งขึ้นเท่านั้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเผยพระวจนะต่างๆ ที่เกี่ยวกับยุคสุดท้าย ด้วยความเชื่อในพระคัมภีร์อย่างมีขอบเขตเช่นนั้น
ด้วยความไว้วางใจในพระคัมภีร์เช่นนั้น
พวกเขาก็ไม่มีความอยากที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของผู้คนนั้น
พวกเขาคิดว่ามีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถนำพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาได้
พวกเขาสามารถพบรอยพระบาทของพระเจ้าได้ในพระคัมภีร์เท่านั้น
ความลึกลับทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้าถูกซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้น—
ไม่ใช่ในหนังสือหรือผู้คนอื่นๆ—
ที่สามารถอธิบายให้ชัดเจนถึงทุกสิ่งทุกอย่างของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์
ได้ พระคัมภีร์สามารถนำพระราชกิจแห่งสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลกได้

และพระคัมภีร์สามารถทำได้ทั้งเริ่มต้นและสรุปปิดด้วยทุกทั้งหลาย ด้วยมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้
ผู้คนจึงไม่มีแนวโน้มที่จะสำรวจค้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น

ไม่ว่าพระคัมภีร์จะเป็นการช่วยเหลือผู้คนในอดีตมากเพียงใดก็ตาม

แต่พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า หากปราศจากพระคัมภีร์
ผู้คนจะสามารถค้นหารอยพระบาทของพระเจ้าที่อื่นได้ แต่ในวันนี้

รอยพระบาทของพระองค์อยู่ในพระคัมภีร์มาตลอด

และการขยายพระราชกิจล่าสุดของพระองค์ออกไปได้กลายเป็นเรื่องยากขึ้นเป็นสองเท่า

และเป็นการต่อสู้ดิ้นรนที่ยากลำบาก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะบทและคำคมที่ขึ้นชื่อจากพระคัมภีร์

รวมทั้งคำเผยพระวจนะต่างๆ จากพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ได้กลายเป็นรูปเคารพในจิตใจของผู้คน

ได้กลายเป็นปริศนาในสมองของพวกเขา

และพวกเขาเพียงแค่มองไม่เห็นพระเจ้าทรงสามารถทรงพระราชกิจภายนอกพระคัมภีร์ได้

พวกเขาไม่สามารถเชื่อว่าผู้คนสามารถพบพระเจ้าภายนอกพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่มีความสามารถที่จะเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงสามารถแยกทางจากพระคัมภีร์ในระหว่างพระราชกิจขั้นสุด

ท้ายและเริ่มต้นใหม่ได้ นี่เป็นสิ่งที่ผู้คนคิดไม่ถึง พวกเขาไม่สามารถเชื่อสิ่งนี้ได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถจินตนาการถึงสิ่งนี้ได้

พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อการที่ผู้คนจะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

และเป็นความลำบากยากเย็นต่อการที่พระเจ้าจะทรงขยายพระราชกิจใหม่นี้ให้กว้างไกล

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

241. พระคัมภีร์เป็นหนังสือประเภทใด? พันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจทั้งหมดของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติและพระรา

ชกิจการแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติ

และในท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์สิ้นสุดลงด้วยหนังสือมาลาคิ

พันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจสองประการที่พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติ อันได้แก่

ประการหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง และอีกประการหนึ่งคือการประกาศใช้ธรรมบัญญัติ

พระราชกิจทั้งสองประการนี้คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงได้ปฏิบัติ

ยุคธรรมบัญญัติเป็นตัวแทนพระราชกิจภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า

คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหลัก ดังนั้น

พันธสัญญาเดิมจึงบันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และพันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซู

ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก

นัยสำคัญของพระนามของพระเยซูและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติถูกบันทึกในพันธสัญญาใหม่เป็นส่วนใหญ่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติตามพันธสัญญาเดิม พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างพระวิหารและแท่นบูชาในอิสราเอล พระองค์ได้ทรงนำชีวิตชาวอิสราเอลบนแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาคือประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร ผู้คนกลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงคัดเลือกบนแผ่นดินโลกและผู้ซึ่งเป็นที่ถูกพระทัยของพระองค์ กลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงนำทางด้วยพระองค์เอง สิบสองชนเผ่าของอิสราเอลคือคนกลุ่มแรกที่ได้รับเลือกของพระยาห์เวห์ และดังนั้นพระองค์จึงทรงพระราชกิจในพวกเขาเสมอจนกระทั่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติได้รับการสรุปปิดตัว พระราชกิจช่วงระยะที่สองคือพระราชกิจของยุคพระคุณตามพันธสัญญาใหม่ และพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการท่ามกลางผู้คนชาวยิว ท่ามกลางหนึ่งในสิบสองชนเผ่าของอิสราเอล วงเขตของพระราชกิจนี้เล็กลงเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูได้ทรงพระราชกิจทั่วทั้งดินแดนยูเดียเท่านั้น และได้ทรงพระราชกิจเพียงสามปีครึ่งเท่านั้น ดังนั้นสิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่จึงไม่สามารถเกินกว่าปริมาณพระราชกิจที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมได้

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

242. พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์

แน่นอนว่าพระคัมภีร์ยังบรรจุไว้ด้วยการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และการพยากรณ์ดังกล่าวไม่ใช่ประวัติศาสตร์แต่อย่างใด พระคัมภีร์ประกอบด้วยหลายส่วน—ไม่ได้มีแค่คำเผยพระวจนะเท่านั้น หรือแค่พระราชกิจของพระยาห์เวห์เท่านั้น และไม่ได้มีแค่หมวดจดหมายฝากของเปาโลเท่านั้น เจ้าต้องรู้ว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยกี่ส่วน พันธสัญญาเดิมมีหนังสือปฐมกาล อพยพ...และยังมีหนังสือการเผยพระวจนะที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เขียนขึ้นอีกด้วย ในท้ายที่สุด พันธสัญญาเดิมจบลงด้วยหนังสือมาลาคี หนังสือเล่มนี้บันทึกพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติซึ่งนำโดยพระยาห์เวห์ จากหนังสือปฐมกาลจนถึงหนังสือมาลาคีเป็นบันทึกที่ครอบคลุมเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งหมดแห่งยุคธรรมบัญญัติ กล่าวคือ พันธสัญญาเดิมบันทึกทุกสิ่งที่ผู้คนที่ได้รับการทรงนำโดยพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติได้รับประสบการณ์มา ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมนั้น บรรดาผู้เผยพระวจนะจำนวนมากที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้นได้พูดคำเผยพระวจนะเพื่อพระองค์

พวกเขาได้ให้คำแนะนำกับชนเผ่าและชนชาติต่างๆ และพยากรณ์พระราชกิจที่พระยาห์เวห์จะทรงปฏิบัติ
ผู้คนที่พระองค์ทรงให้มีขึ้นเหล่านี้ทั้งหมดได้รับมอบพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะจากพระยาห์เวห์ นั่นคือ
พวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นนิมิตต่างๆ จากพระยาห์เวห์และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
และดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการคลางจากพระองค์และได้เขียนคำเผยพระวจนะขึ้น
งานที่พวกเขาทำคือการแสดงออกถึงพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์
คือแสดงออกถึงการเผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ และพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ
เวลานั้นเป็นเพียงการนำผู้คนโดยใช้พระวิญญาณ พระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และผู้คนไม่ได้มองเห็นสิ่งใดจากพระพักตร์ของพระองค์เลย ดังนั้น
พระองค์จึงทรงให้มีผู้เผยพระวจนะมากมายเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์
และทรงประทานพระคำที่พวกเขาได้ส่งต่อไปยังทุกชนเผ่าและทุกวงศ์ตระกูลของอิสราเอล
งานของพวกเขาคือการพูดคำเผยพระวจนะ
และพวกเขาบางคนได้เขียนคำสอนที่พระยาห์เวห์ทรงมีให้กับพวกเขาเพื่อแสดงต่อผู้อื่น
พระยาห์เวห์ทรงให้มีผู้คนเหล่านี้ขึ้นเพื่อพูดคำเผยพระวจนะ
เพื่อพยากรณ์พระราชกิจของอนาคตหรือพระราชกิจที่ยังต้องทำในระหว่างเวลานั้น
เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นความอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระยาห์เวห์
หนังสือคำเผยพระวจนะเหล่านี้แตกต่างอย่างยิ่งจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์
หนังสือเหล่านี้คือถ้อยคำทั้งหลายที่พูดหรือเขียนขึ้น โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะ
—โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับนิมิตต่างๆ หรือพระสุรเสียงจากพระยาห์เวห์
นอกเหนือจากหนังสือเกี่ยวกับคำเผยพระวจนะเหล่านี้แล้ว
สิ่งอื่นทุกอย่างในพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยบันทึกต่างๆ
ที่ผู้คนได้บันทึกหลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว
หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถแทนที่การพยากรณ์ที่พูดโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้น เช่น
หนังสือปฐมกาลและอพยพไม่สามารถถูกนำไปเปรียบเทียบกับหนังสืออิสยาห์และหนังสือดาเนียลได้
คำเผยพระวจนะต่างๆ ถูกพูดขึ้นก่อนที่จะมีการดำเนินพระราชกิจ ในขณะที่หนังสืออื่นๆ
เขียนขึ้นหลังจากที่พระราชกิจได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนสามารถทำได้
บรรดาผู้เผยพระวจนะในเวลานั้นได้รับแรงบันดาลใจจากพระยาห์เวห์และได้พูดคำเผยพระวจนะบางประการ
พวกเขาได้พูดคำมากมาย และพวกเขาได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากมายของยุคพระคุณ
ตลอดจนการทำลายล้างของโลกในยุคสุดท้าย—ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงวางแผนที่จะทำ
หนังสือทั้งหมดที่เหลือต่างบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอล ดังนั้น เมื่อเจ้าอ่านพระคัมภีร์

เจ้ากำลังอ่านเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอลเป็นหลัก โดยพื้นฐานแล้ว
พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงนำอิสราเอล
การที่พระองค์ทรงใช้โมเสสเพื่อนำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

ผู้ทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากพันธนาการของฟาโรห์ และนำพวกเขาออกสู่ถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาเข้าสู่คานาอันและทุกสิ่งหลังจากนี้คือชีวิตของพวกเขาในคานาอัน นอกเหนือจากนี้
ทั้งหมดประกอบด้วยบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ทั่วทั้งอิสราเอล

ทุกสิ่งที่ยืนยันในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล
คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในแผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและเอวาขึ้น
นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นนำทางผู้คนบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นทางการหลังจากโนอาห์
ทั้งหมดที่ยืนยันอยู่ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจเกี่ยวกับอิสราเอล

แล้วเหตุใดจึงไม่มีการบันทึกพระราชกิจใดนอกเหนือจากในอิสราเอล?

เพราะแผ่นดินอิสราเอลคือเปลของมวลมนุษยชาติ ในปฐมกาลนั้น ไม่มีประเทศอื่นใดนอกเหนือจากอิสราเอล
และพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในที่อื่นใด ด้วยวิธีนี้

สิ่งที่ถูกบันทึกในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์จึงเป็นพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอลในเวลานั้นทั้งหมด
คำพูดที่กล่าวโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะ โดยอิสยาห์ ดาเนียล เยเรมีย์

และเอเสเคียล...คำพูดทั้งหลายของพวกเขาพยากรณ์พระราชกิจอื่นๆ ของพระองค์บนแผ่นดินโลก
คำพูดเหล่านั้นพยากรณ์พระราชกิจของพระยาห์เวห์พระเจ้าพระองค์เอง ทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า
การบันทึกเหล่านี้คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และนอกเหนือจากหนังสือเหล่านี้ของบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว สิ่งอื่นๆ

ทั้งหมดคือบันทึกประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ เวลานั้น

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างเกิดขึ้นก่อนที่จะมีมวลมนุษยชาติ

แต่หนังสือปฐมกาลมาหลังจากที่มีมวลมนุษยชาติแล้วเท่านั้น

ซึ่งเป็นหนังสือที่โมเสสเขียนขึ้นในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ เป็นเหมือนกับสิ่งต่างๆ

ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเขาในวันนี้ กล่าวคือ หลังจากที่สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น

พวกเขาก็เขียนมันลงไปเพื่อแสดงให้ผู้คนในอนาคตเห็น และสำหรับผู้คนในอนาคตนั้น

สิ่งที่เข้าได้บันทึกไว้คือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาที่ผ่านมาแล้ว—

บันทึกเหล่านั้นไม่ได้เป็นสิ่งใดที่มากไปกว่าประวัติศาสตร์ สิ่งต่างๆ

ที่ยืนยันในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล

และสิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่คือพระราชกิจของพระเยซูในระหว่างยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เก็บข้อมูลพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในสองยุคที่แตกต่างกัน

พันธสัญญาเดิมเก็บข้อมูลพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

และดังนั้นพันธสัญญาเดิมจึงเป็นหนังสือประวัติศาสตร์

ในขณะที่พันธสัญญาใหม่คือผลิตผลของพระราชกิจในยุคพระคุณ เมื่อพระราชกิจใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น

พันธสัญญาใหม่ก็จะกลายเป็นล้าสมัยเช่นเดียวกัน—และดังนั้น

พันธสัญญาใหม่ก็จะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เช่นเดียวกัน

แน่นอนว่าพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นระบบเท่ากับพันธสัญญาเดิม อีกทั้งไม่ได้บันทึกสิ่งต่างๆ มากเท่า

พระวาระมากมายทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสถูกบันทึกอยู่ในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์

ในขณะที่พระวาระของพระเยซูได้รับการบันทึกเพียงบางส่วนเท่านั้นในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม

แน่นอนว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายเช่นกัน แต่ไม่ได้มีการบันทึกอย่างละเอียด

ในพันธสัญญาใหม่มีเรื่องราวที่ได้รับการบันทึกน้อยกว่าเนื่องจากพระราชกิจที่พระเยซูทรงได้ปฏิบัติมากเท่าใด
ปริมาณของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาสามปีครึ่งบนแผ่นดินโลกและงานของบรรดาอัครทูตนี้
น้อยกว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์มากนัก และดังนั้น

ในพันธสัญญาใหม่จึงมีหนังสือน้อยกว่าพันธสัญญาเดิม

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

243.

หนังสือพระกิตติคุณของพันธสัญญาใหม่ได้รับการบันทึกยี่สิบถึงสามสิบปีหลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน
แล้ว ก่อนหน้านั้น ผู้คนอิสราเอลอ่านเพียงพันธสัญญาเดิมเท่านั้น กล่าวคือ

ผู้คนอ่านพันธสัญญาเดิมในช่วงต้นของยุคพระคุณ

พันธสัญญาใหม่เพิ่งจะปรากฏในช่วงระหว่างยุคพระคุณเท่านั้น

พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีอยู่เมื่อพระเยซูทรงพระราชกิจ

ผู้คนบันทึกพระราชกิจของพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

หนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มมีขึ้นก็ในเวลานั้นเท่านั้น

ซึ่งเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากจดหมายฝากของเปาโลและเปโตร ตลอดจนหนังสือวิวรณ์

พันธสัญญาใหม่แห่งพระคัมภีร์มีขึ้นกว่าสามร้อยปีหลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ซึ่งเป็นเวลาที่คนยุคต่อมาได้ตรวจทานบันทึกของพวกเขาอย่างเลือกเฟ้นระมัดระวัง

พันธสัญญาใหม่มีขึ้นหลังจากที่พระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีมาก่อนหน้านั้น

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจทั้งหมดนั้น และเปาโลกับอัครทูตท่านอื่นๆ

ได้เขียนจดหมายฝากมากมายหลายเล่มถึงคริสตจักรทั้งหลายในพื้นที่ต่างๆ

ผู้คนหลังจากพวกท่านได้รวมจดหมายฝากของพวกท่านเข้าไว้ด้วยกันและได้ผนวกนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ซ่อนไว้
ด้นบทกวีไว้บนเกาะปัทมอส ซึ่งในนั้นได้มีการเผยพระวจนะถึงพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
ผู้คนได้ทำลำดับเหตุการณ์นี้ ซึ่งแตกต่างไปจากถ้อยคำร้ายของวันนี้
สิ่งที่ได้รับการบันทึกในวันนี้เป็นไปตามขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า
สิ่งที่ผู้คนไปมีส่วนเกี่ยวข้องในวันนี้คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง
และพระวจนะที่พระองค์ทรงคำรัสด้วยพระองค์เอง เจ้า—มวลมนุษย์—ไม่จำเป็นต้องเข้าแทรกแซง
พระวจนะที่มาจากพระวิญญาณโดยตรงได้รับการจัดการเตรียมการอย่างเป็นขั้นตอน
และแตกต่างจากการจัดการเตรียมการบันทึกของมนุษย์
สิ่งที่พวกเขาบันทึกนั้นสามารถกล่าวได้ว่าเป็นไปตามระดับการศึกษาของพวกเขาและขีดความสามารถของมนุษย์
สิ่งที่พวกเขาบันทึกคือประสบการณ์ของมนุษย์ และแต่ละคนมีวิถีทางในการบันทึกและรับรู้ของตนเอง
และแต่ละบันทึกมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ หากเจ้ามีสการพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า
เจ้าก็ไม่ต้องทำทันทและโง่เขลาอย่างยิ่ง! เหตุใดเจ้าจึงไม่แสวงหาพระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้?
มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้
ผู้คนสามารถอ่านพระคัมภีร์เป็นเวลาหลายพันปีแต่ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวพวกเขาเลยแม้แต่น้อย
และหากเจ้ามีสการพระคัมภีร์ เจ้าจะไม่มีวันได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

244.

ผู้คนมากมายเชื่อว่าความเข้าใจและความสามารถที่จะตีความพระคัมภีร์เป็นสิ่งเดียวกันกับการพบหนทางที่แท้จริง
—แต่ในความเป็นจริงแล้ว อะไร? ก็ง่ายดายเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ไม่มีใครรู้ความเป็นจริงของพระคัมภีร์
ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
และพันธสัญญาของพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้า และว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้ความเข้าใจใดๆ
เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าแก่เจ้า
ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์รู้ว่าพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
พันธสัญญาเดิมบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและพระราชกิจของพระยาห์เวห์นับตั้งแต่วินาทีแห่ง
การทรงสร้างจนกระทั่งจุดสิ้นสุดของยุคธรรมบัญญัติ
พันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ซึ่งอยู่ในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม
ตลอดจนงานของเปาโล—เหล่านี้ไม่ใช่บันทึกประวัติศาสตร์หรือ? การยกสิ่งต่างๆ
ในอดีตมากล่าวถึงในวันนี้ทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นประวัติศาสตร์

และไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านั้นอาจเที่ยงแท้หรือเป็นจริงเพียงใดก็ตาม สิ่งเหล่านั้นยังคงเป็นประวัติศาสตร์—
และประวัติศาสตร์ไม่สามารถกล่าวถึงปัจจุบันได้ เพราะพระเจ้าไม่ทรงย้อนกลับไปมองประวัติศาสตร์!
และดังนั้น หากเจ้าเพียงเข้าใจพระคัมภีร์เท่านั้น
แต่ไม่เข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะปฏิบัติในวันนี้เลย
และหากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจความหมายของการแสวงหาพระเจ้า
หากเจ้าอ่านพระคัมภีร์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของอิสราเอล
เพื่อค้นคว้าประวัติศาสตร์การทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทั้งหมดของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า แต่วันนี้ เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิต
เนื่องจากเจ้าไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
และไม่ไล่ตามเสาะหาไปตามตัวอักษรและคำสอนที่ตายไปแล้วหรือความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์
เจ้าต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้
และเจ้าต้องมองหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเจ้าเป็นนักโบราณคดี
เจ้าจะสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้—แต่เจ้าไม่ใช่ เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า
และเจ้าควรจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าของวันนี้อย่างดีที่สุด

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

245. หากเจ้าปรารถนาที่จะพบเห็นพระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติ
และพบเห็นว่าชาวอิสราเอลติดตามหนทางของพระยาห์เวห์อย่างไร เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาเดิม
หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าใจพระราชกิจของยุคพระคุณ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาใหม่
แต่เจ้าจะพบเห็นพระราชกิจของยุคสุดท้ายได้อย่างไร? เจ้าต้องยอมรับการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้าในวันนี้
และเข้าสู่พระราชกิจของวันนี้ เพราะนี่คือพระราชกิจใหม่ และไม่เคยมีผู้ใดได้บันทึกถึงมันในพระคัมภีร์มาก่อน
วันนี้ พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงคัดเลือกผู้ที่ได้รับการเลือกสรรคนอื่นๆ ในประเทศจีน
พระเจ้าทรงพระราชกิจในผู้คนเหล่านี้ พระองค์ทรงดำเนินการต่อไปจากพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
และทรงดำเนินการต่อไปจากพระราชกิจของยุคพระคุณ พระราชกิจในวันนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ไม่เคยเดิน
และเป็นหนทางที่ไม่มีใครเคยพบเห็น การนี้คือพระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อน—
การนี้คือพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ดังนั้น
พระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อนจึงไม่ใช่ประวัติศาสตร์ เพราะตอนนี้คือตอนนี้ และยังไม่ได้กลายเป็นอดีต
ผู้คนไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่า ใหม่กว่าบนแผ่นดินโลก และนอกอิสราเอลแล้ว
ไม่รู้ว่พระราชกิจได้ไปไกลเกินวงเขตของอิสราเอลแล้ว และเกินจากการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ

ไม่รู้ว่พระรชกิจนี้คือพระรชกิจใหม่และนำพิสงที่อยู่นอกเหนือคำเผยพระวณะทั้งหลาย
และคือพระรชกิจที่ใหม่กว่านอกเหนืออิสราเอล และคือพระรชกิจที่ผู้คนทั้งไม่สามารถรับรู้หรือจินตนาการได้
พระคัมภีร์จะมีบันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระรชกิจเช่นนั้นได้อย่างไร? ใครจะสามารถบันทึกทุกๆ
เลี้ยวส่วนของพระรชกิจของวันนี้ไว้ล่วงหน้าโดยไม่มีการละเว้นได้? ใครจะสามารถบันทึกพระรชกิจนี้
ที่ทรงฤทธิ์กว่่า มีสติปัญญากว่่า ที่ทำทษระเบียบแบบแผนในหนังสือเก่ำพิงเล่มนั้นได้?
พระรชกิจของวันนี้ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ และดังนั้น หากเจ้าปรารถนาที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ของวันนี้
เช่นนั้นแล้ว เจ้าต้องแยกจากพระคัมภีร์ เจ้าต้องไปไกลกว่่าหนังสือต่างๆ
เกี่ยวกับคำเผยพระวณะหรือประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ได้อย่างเหมาะสม
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่และพระรชกิจใหม่
เจ้าต้องเข้าใจว่เหตุใดวันนี้จึงมีการขอให้เจ้าไม่อ่านพระคัมภีร์ เหตุใดจึงมีพระรชกิจอื่นที่แยกจากพระคัมภีร์
เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงมองหการปฏิบัติที่ใหม่กว่่า ละเอียดยกว่่าในพระคัมภีร์
และเหตุใดจึงมีพระรชกิจที่ทรงฤทธิ์กว่่าภายนอกพระคัมภีร์แทน นี่คือทั้งหมดที่พวกเจ้าควรเข้าใจ
เจ้าต้องรู้ความแตกต่างระหว่างพระรชกิจเก่ำและพระรชกิจใหม่ และถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่อ่านพระคัมภีร์
เจ้าต้องมีความสามารถที่จะขำและพระคัมภีร์ได้ หากไม่แล้ว เจ้าก็จะยังคงนมัสการพระคัมภีร์
และจะเป็นการยากที่เจ้าจะเข้าสู่พระรชกิจใหม่และก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ
เหตุใดจึงศึกษาหนทางนั้นที่ต่ำและล่ำสมัย ในเมื่อมีหนทางที่สูงกว่่า?
เหตุใดจึงใช้ชีวิตท่ามกลางบันทึกประวัติศาสตร์เก่ำๆ ในเมื่อมีถ้อยคำรัสต่างๆ ที่ใหม่กว่่า
และพระรชกิจที่ใหม่กว่่า? ถ้อยคำรัสใหม่ๆ สามารถจัดเตรียมให้เจ้าได้ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่านี้คือพระรชกิจใหม่
บันทึกเก่ำๆ ไม่สามารถทำให้เจ้าอิ่มอกอิ่มใจ หรือตอบสนองความจำเป็นในปัจจุบันของเจ้าได้
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่สิ่งเหล่านั้นคือประวัติศาสตร์ และไม่ใช่พระรชกิจของที่นี่และตอนนี้
หนทางที่สูงที่สุดคือพระรชกิจที่ใหม่ที่สุด และด้วยพระรชกิจใหม่นี้ ไม่ว่าหนทางของอดีตจะสูงเพียงใดก็ตาม
หนทางนั้นก็ยังคงเป็นประวัติศาสตร์ของภาพสะท้อนของผู้คน
และไม่ว่าหนทางนั้นจะมีคุณค่าในฐานะสิ่งอ้างอิงอย่างไรก็ตาม หนทางนั้นก็ยังคงเป็นหนทางเก่ำ
หนทางเก่ำเป็นประวัติศาสตร์ ถึงแม้ว่าจะได้รับการบันทึกใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม
หนทางเก่ำก็คือประวัติศาสตร์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีบันทึกถึงหนทางนี้ใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม
หนทางใหม่ก็คือหนทางของที่นี่และตอนนี้ หนทางนี้สามารถช่วยเจ้าให้รอดได้
และหนทางนี้สามารถเปลี่ยนแปลงเจ้าได้ เพราะนี่คือพระรชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

246. พวกเจ้าต้องเข้าใจพระคัมภีร์—พระราชนิพนธ์มีความจำเป็นอย่างที่สุด! วันนี้ เจ้าไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ เพราะไม่มีอะไรใหม่ในนั้น ทั้งหมดเป็นเรื่องเก่า พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์ และหากเจ้าได้กินและดื่มพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณแล้ว—

หากเจ้าได้นำสิ่งที่เปื้อนข้อพิงประสงค์ในเวลาของพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณมาปฏิบัติแล้ว—

พระเยซูก็คงจะทรงละทิ้งเจ้าและกล่าวโทษเจ้า

หากเจ้าได้นำพันธสัญญาเดิมมาประยุกต์ใช้กับพระราชนิพนธ์ของพระเยซู เจ้าคงจะได้เป็นพวกฟาริสี

หากวันนี้เจ้านำพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มารวมกันเพื่อกินและดื่มและปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าในวันนี้จะกล่าวโทษเจ้า เจ้าจะได้ตามพระราชนิพนธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ไม่ทันแล้ว!

หากเจ้ากินและดื่มพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะอยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์! ในระหว่างเวลาของพระเยซู

พระเยซูทรงนำทางคนชั่วและบรรดาผู้คนที่ติดตามพระองค์ตามพระราชนิพนธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพระองค์

ในเวลานั้น พระองค์ไม่ได้ทรงนำพระคัมภีร์มาเป็นพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ

แต่พระองค์ตรัสไปตามพระราชนิพนธ์ของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงใส่พระทัยกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงสำรวจค้นเส้นทางเพื่อนำทางผู้ติดตามของพระองค์ในพระคัมภีร์

นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชนิพนธ์ พระองค์ทรงเผยแพร่หนทางแห่งการกลับใจ—

ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้มีการกล่าวถึงไว้ในคำเผยพระวจนะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิมโดยสิ้นเชิง

พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ทรงปฏิบัติตามพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงนำเส้นทางใหม่และทรงพระราชนิพนธ์ใหม่ด้วย

พระองค์ไม่เคยทรงอ้างอิงถึงพระคัมภีร์เมื่อพระองค์ทรงเทศนาเลย ในระหว่างยุคธรรมบัญญัตินั้น

ไม่เคยมีผู้ใดมีความสามารถที่จะกระทำการอัศจรรย์ของพระองค์ในการรักษาคนป่วยและการขับไล่พวกมารได้

ดังนั้น พระราชนิพนธ์ของพระองค์ คำสอนของพระองค์

และสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระวจนะของพระองค์จึงเกินกว่ามนุษย์คนใดในยุคธรรมบัญญัติเช่นเดีวกับ

น พระเยซูเพียงทรงพระราชนิพนธ์ที่ใหม่กว่าของพระองค์

และถึงแม้ว่าผู้คนมากมายกล่าวโทษพระองค์โดยใช้พระคัมภีร์—

และแม้กระทั่งใช้พันธสัญญาเดิมเพื่อตักเตือนทางเบนพระองค์—พระราชนิพนธ์ของพระองค์ก็เหนือกว่าพันธสัญญาเดิม

หากนี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงตักเตือนพระองค์กับทางเบน?

นั่นไม่ได้เป็นเพราะในพันธสัญญาเดิมไม่ได้กล่าวถึงสิ่งใดที่เกี่ยวกับคำสอนคนและการขับไล่พวกมารของพระองค์หรือ? พระราชนิพนธ์ของพระองค์ได้รับการปฏิบัติเพื่อนำเส้นทางใหม่ ไม่ใช่เพื่อตั้งใจไว้เรื่องกับพระคัมภีร์

หรือเพื่อตั้งใจไม่ใช่พันธสัญญาเดิมอีกต่อไป พระองค์เพียงเสด็จมาเพื่อดำเนินพันธกิจของพระองค์

เพื่อนำพระราชกิจใหม่มายังผู้ที่โหยหาและแสวงหาพระองค์
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่ออธิบายพันธสัญญาเดิมหรือยกพระราชกิจของพันธสัญญาเดิม
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อให้ยุคธรรมบัญญัติพัฒนาต่อไปได้
เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้พิจารณาถึงว่าพระราชกิจมีพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานหรือไม่
พระเยซูเพียงเสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำ ดังนั้น
พระองค์จึงไม่ได้ทรงอธิบายคำเผยพระวจนะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิม
อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจตามพระวจนะของยุคธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม
พระองค์ทรงเพิกเฉยต่อสิ่งที่พันธสัญญาเดิมกล่าวไว้
พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยว่าพันธสัญญาเดิมจะเห็นชอบกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่
และไม่ทรงใส่พระทัยว่าผู้อื่นจะรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่
หรือพวกเขาจะกล่าวโทษพระราชกิจของพระองค์อย่างไร
พระองค์เพียงทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำต่อไป
ถึงแม้ว่าผู้คนมากมายจะใช้การพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมมากว่าโทษพระองค์ก็ตาม
สำหรับผู้คนแล้ว มันปรากฏเสมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีพื้นฐาน
และมีหลายส่วนของพระราชกิจที่ขัดแย้งกับบันทึกของพันธสัญญาเดิม
นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของมนุษย์หรือ? จำเป็นต้องนำคำสอนมาใช้กับพระราชกิจของพระเจ้าหรือ?
และพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามการพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะหรือ? ในที่สุดแล้ว สิ่งใดที่ยิ่งใหญ่กว่ากัน
พระเจ้าหรือพระคัมภีร์? เหตุใดพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามพระคัมภีร์?
เป็นไปได้หรือที่พระเจ้าจะไม่ทรงมีสิทธิ์ทำเกินกว่าพระคัมภีร์?
พระเจ้าทรงไม่สามารถแยกจากพระคัมภีร์และปฏิบัติพระราชกิจอื่นหรือ?
เหตุใดพระเยซูและสาวกทั้งหลายของพระองค์จึงไม่รักษาวินสบบาโตต่อไป?
หากพระองค์ทรงรักษาวินสบบาโตต่อไปและปฏิบัติตามพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิม
เหตุใดเล่าพระเยซูจึงไม่รักษาวินสบบาโตต่อไปหลังจากที่พระองค์เสด็จมา แต่ทรงล้างพระบาท
เอาผ้าคลุมพระเศียร หักขนมปัง และดื่มเหล้าองุ่น?
ทั้งหมดนี้มีไข่มุมอยู่ในพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิมหรือ? หากพระเยซูทรงให้เกิดพันธสัญญาเดิม
เหตุใดพระองค์จึงทรงยุติความเกี่ยวข้องกับคำสอนเหล่านี้? เจ้าควรรู้ว่าอันใดที่มาก่อน พระเจ้าหรือพระคัมภีร์!
พระองค์ทรงเป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสบบาโต
แล้วพระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคัมภีร์ด้วยหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พวกยิวทุกคนอ่านภาคพันธสัญญาเดิมและรู้เรื่องการเผยพระวจนะของอิสยาห์ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดในรางหญ้า เช่นนั้นแล้ว ทั้งๆ ที่ตระหนักถึงการเผยพระวจนะนี้อยู่แก่ใจ

เหตุใดพวกเขาจึงยังคงข่มเหงพระเยซู?

ไม่ใช่เพราะธรรมชาติอันเป็นกบฏและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรอกหรือ? ในเวลานั้น

พวกฟาริสีเชื่อว่าพระราชกิจของพระเยซูแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาได้รู้มาเกี่ยวกับทารกเพศชายซึ่งได้ถูกกล่าวคำเผยพระวจนะไว้

และผู้คนในวันนี้ก็ปฏิเสธพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ชาติแต่ในความเป็นกบฏของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นเหมือนกันหรอกหรือ?

เจ้าสามารถยอมรับพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยที่ปราศจากคำถามได้หรือไม่?

หากเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ย่อมเป็นกระแสที่ถูกต้อง

และเจ้าควรยอมรับมันโดยปราศจากความหวาดหวั่นเคลือบแคลงใดๆ เจ้าไม่ควรเลือกเฟ้นว่าจะยอมรับสิ่งใด

หากเจ้าได้รับ “ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก” จากพระเจ้า และใช้ความระมัดระวังต่อพระองค์ให้มากขึ้น

เช่นนั้นแล้ว การนี้จะไม่เกิดผลกระทบนั้นหรือ? เจ้าไม่จำเป็นต้องมองหาการพิสูจน์ยืนยันเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์

หากนั่นคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าก็ย่อมต้องยอมรับสิ่งนั้น

ด้วยเหตุที่เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อติดตามพระเจ้า และเจ้าไม่ควรเจาะลึกพระองค์

เจ้าไม่ควรแสวงหาหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับเราเพื่อพิสูจน์ว่าเราคือพระเจ้าของเจ้า

แต่เจ้าควรสามารถหยั่งรู้ได้ว่าเราเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหรือไม่—นี่คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด

ต่อให้เจ้าพบข้อพิสูจน์ซึ่งไม่อาจหักล้างได้อย่างมากภายในพระคัมภีร์

มันก็ไม่สามารถนำพาเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เจ้าเพียงแต่ใช้ชีวิตภายในขอบเขตของพระคัมภีร์ และไม่ใช่ต่อหน้าเรา พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักเรา

ทั้งยังไม่สามารถทำให้ความรักของเจ้าที่มีให้เราลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้พระคัมภีร์ได้กล่าวคำเผยพระวจนะไว้ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้น

ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าคำเผยพระวจนะนั้นจะเกิดขึ้นกับใคร

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่ได้รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่ได้ทำให้พวกฟาริสีขึ้นด้านพระเยซู

บางคนรู้ว่างานของเราเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์

แต่กระนั้นพวกเขากลับยังคงเชื่ออยู่ต่อไปว่าพระเยซูและเราเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง

เป็นสิ่งดำรงอยู่ซึ่งไม่อาจลงรอยในกันและกัน ในเวลานั้น

พระเยซูเพียงแต่ทรงให้คำเทศนาชุดหนึ่งในยุคพระคุณแก่บรรดาสาวกของพระองค์ในหัวข้อทั้งหลาย อาทิ จะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร จะชุมนุมกันอย่างไร จะวิงวอนในการอธิษฐานอย่างไร จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการเป็นพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ได้ทรงชี้แจงไว้เพียงคำว่า บรรดาสาวกและบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ควรจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

พระองค์เพียงแต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเท่านั้น และไม่ใช่พระราชกิจใดของยุคสุดท้ายเลย เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมในยุคธรรมเนียมบัญญัติ เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเป็นที่เข้าใจชัดเจนล่วงหน้าเล่า?

นี่จะไม่ได้ช่วยมนุษย์ให้ยอมรับมันแล้วหรือหรือ?

พระองค์เพียงแต่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดและมีอิทธิพลภาพ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของยุคพระคุณล่วงหน้า

พระราชกิจของพระเจ้าในแต่ละยุคมีเขตค้นที่ชัดเจน พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคปัจจุบันเท่านั้น และไม่เคยทรงดำเนินช่วงระยะถัดไปของพระราชกิจล่วงหน้า

ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในแต่ละยุคจึงจะสามารถถูกเน้นให้เห็นชัดได้

พระเยซูได้ตรัสถึงเพียงหลายสิ่งหลายอย่างของยุคสุดท้าย ถึงวิธีที่จะอดทนและวิธีที่จะได้รับการช่วยให้รอด ถึงวิธีที่จะกลับใจและสารภาพ และถึงวิธีที่จะแบกรับกางเขนและสู้ทนความทุกข์เท่านั้น

พระองค์ไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่มนุษย์ในยุคสุดท้ายควรสัมฤทธิ์การเข้าสู่

อีกทั้งไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่เขาควรพยายามทำเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น มันไม่ไร้สาระน่าขันหรือหรือที่จะค้นคว้าพระคัมภีร์เพื่อหาพระราชกิจของพระเจ้าของยุคสุดท้าย?

อะไรหรือที่เจ้าสามารถมองเห็นได้โดยแค่เพียงยึดกุมพระคัมภีร์เอาไว้?

ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้อรรถาธิบายพระคัมภีร์หรือนักบวช

ใครเล่าที่จะสามารถได้เห็นพระราชกิจของวันนี้ได้ล่วงหน้า?

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิรัชของพระเจ้าได้อย่างไร?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

248. วันนี้ ผู้คนเชื่อว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า และพระเจ้าคือพระคัมภีร์ ดังนั้น พวกเขาจึงเชื่อเช่นกันว่าข้อความทั้งหมดในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะทั้งหมดทั้งสิ้นที่พระเจ้าตรัส และว่าข้อความทั้งหมดนั้นพระเจ้าเป็นผู้ตรัส บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าคิดแม้กระทั่งว่า ถึงแม้ว่าหนังสือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดหกสิบหกเล่มได้รับการเขียนขึ้นโดยผู้คน แต่หนังสือทุกเล่มได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นบันทึกถ้อยคำรัศของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่คือการจับใจความที่ผิดพลาดของมนุษย์ และไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงอย่างครบบริบูรณ์ อันที่จริงแล้ว นอกเหนือจากหนังสือการเผยพระวจนะแล้ว เนื้อหาส่วนใหญ่ของพันธสัญญาเดิมคือบันทึกทางประวัติศาสตร์ จดหมายฝากบางส่วนของพันธสัญญาใหม่มาจากประสบการณ์ของผู้คน และบางส่วนมาจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น จดหมายฝากของเปาโลเกิดขึ้นจากงานของมนุษย์ จดหมายฝากเหล่านั้นทั้งหมดเป็นผลจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทั้งหมดได้รับการเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร และเป็นคำพูดเตือนสติและหนุนใจสำหรับพี่น้องชายหญิงของคริสตจักร คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่พระวจนะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส—เปาโลไม่อาจพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ อีกทั้งท่านก็ไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะเช่นกัน แล้วนับประสาอะไรกับการที่ท่านจะมองเห็นนิมิตที่ยอห์นได้พบเห็น จดหมายฝากของท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรเอเฟซัส ฟีลาเดลเฟีย กาลาเทีย และคริสตจักรอื่นๆ และด้วยเหตุนี้ จดหมายฝากของเปาโลแห่งพันธสัญญาใหม่จึงเป็นจดหมายฝากที่เปาโลเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร และไม่ใช่ว่าการคล้อยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ อีกทั้งไม่ใช่ถ้อยคำรัสโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จดหมายฝากเหล่านี้เป็นเพียงคำพูดเตือนสติ ความซาบซึ้ง และการหนุนใจ ซึ่งท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรในช่วงระหว่างที่งานของท่านดำเนินไป ดังนั้น จดหมายฝากเหล่านี้จึงเป็นบันทึกเกี่ยวกับงานของเปาโลส่วนใหญ่ในขณะนั้นด้วยเช่นกัน บันทึกเหล่านี้เขียนขึ้นเพื่อทุกคนที่เป็นพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลายในเวลานั้นจะได้ติดตามคำแนะนำของท่านและปฏิบัติตามหนทางแห่งการกลับใจขององค์พระเยซูเจ้า เปาโลไม่ได้พูดแต่อย่างใดว่าคริสตจักรทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรในเวลานั้นหรือคริสตจักรในอนาคต ต้องกินและดื่มสิ่งต่างๆ ที่ท่านเขียนขึ้น อีกทั้งท่านไม่ได้พูดว่าคำพูดทั้งหมดของท่านมาจากพระเจ้า ตามรูปแบบการแวดล้อมต่างๆ ของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเพียงเข้าสนิทกับพี่น้องชายหญิง และเตือนสติพวกเขาเหล่านั้น และบันดาลใจให้เกิดการเชื่อในพวกเขา และท่านเพียงเทศนาหรือเตือนจำผู้คนให้ระลึกถึงและเตือนสติพวกเขาเท่านั้น คำพูดของท่านมีพื้นฐานมาจากภาระของท่านเอง และท่านสนับสนุนผู้คนโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ ท่านทำงานของอัครทูตคนหนึ่งของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเป็นคณงานที่องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้งาน และด้วยเหตุนี้ท่านต้องรับหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อคริสตจักร และต้องรับภาระงานของคริสตจักร ท่านต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสภาวะของพี่น้องชายหญิง—และเพราะเหตุนี้ ท่านจึงได้เขียนจดหมายฝากให้กับพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ทุกสิ่งที่ท่านพูดซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมสร้างและเป็นบวกสำหรับผู้คนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

แต่นั้นไม่ได้เป็นตัวแทนของพระคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และสิ่งที่ท่านพูดไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

การที่ผู้คนปฏิบัติต่อบັນทึบประสบการณ์ของมนุษย์และจดหมายฝากของมนุษย์เสมือนเป็นพระวจนะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสต่อคริสตจักรทั้งหลายคือความเข้าใจที่ผิดมหันต์และเป็นการหมิ่นประมาทอย่างยิ่ง!

ซึ่งข้อนี้เป็นจริงโดยเฉพาะเมื่อเป็นเรื่องของจดหมายฝากที่เปาโลเขียนให้กับคริสตจักรทั้งหลาย

เพราะจดหมายฝากของท่านได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพี่น้องชายหญิงตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ

และสถานการณ์ของคริสตจักรแต่ละแห่งในเวลานั้น

และเป็นไปเพื่อเตือนสติพี่น้องชายหญิงในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับพระคุณขององค์พระเยซูเจ้าได้

จดหมายฝากของท่านเป็นไปเพื่อปลุกเร้าพี่น้องชายหญิงในเวลานั้น สามารถกล่าวได้ว่าเป็นภาระของท่านเอง

และยังเป็นภาระที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้กับท่านด้วย อย่างไรก็ตาม

ท่านก็เป็นอัครทูตผู้นำคริสตจักรในเวลานั้น

ผู้เขียนจดหมายฝากให้กับคริสตจักรทั้งหลายและเตือนสติพวกเขา—นั่นคือความรับผิดชอบของท่าน

อัตลักษณ์ของท่านเป็นแค่อัตลักษณ์ของอัครทูตที่ทำงานเท่านั้น

และท่านเป็นเพียงอัครทูตคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งมาเท่านั้น ท่านไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ อีกทั้งไม่ใช่ผู้พยากรณ์

สำหรับท่านแล้ว งานของท่านเองและชีวิตของพี่น้องชายหญิงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสูงสุด ด้วยเหตุนี้

ท่านจึงไม่สามารถพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

คำพูดของท่านไม่ใช่พระวจนะของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่จะสามารถพูดได้ว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นพระวจนะของพระเจ้า

เพราะเปาโลไม่ได้เป็นอื่นใดมากกว่าสิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

และแน่นอนว่าท่านไม่ใช่การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

อัตลักษณ์ของท่านไม่ได้เหมือนกับพระอัตลักษณ์ของพระเยซู

พระวจนะของพระเยซูคือพระวจนะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวจนะของพระองค์คือพระวจนะของพระเจ้า

เพราะพระอัตลักษณ์ของพระองค์คือพระอัตลักษณ์ของพระคริสต์—พระบุตรของพระเจ้า

เปาโลจะสามารถเทียบเท่ากับพระองค์ได้อย่างไร?

หากผู้คนเห็นว่าจดหมายฝากหรือคำพูดเช่นของเปาโลเป็นถ้อยคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และนมัสการคำพูดเหล่านั้นเป็นพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็สามารถพูดได้เพียงว่าพวกเขาช่างขาดการพิจารณาจนเกินไปเท่านั้น หากพูดอย่างกระด้างขึ้น

นี่ไม่ได้เป็นเพียงแค่การหมิ่นประมาทหรือ? มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร?

แล้วผู้คนจะสามารถกราบไหว้ต่อหน้าบันทึกของจดหมายฝากของท่าน

และคำพูดที่ท่านพูดเสมือนเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์หรือหนังสือจากสวรรค์ได้อย่างไร?

มนุษย์คนหนึ่งสามารถเปล่งพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างไรโดยไม่ต้องคิดมากหรือ?

มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้นแล้ว เจ้าจะพูดว่าอย่างไร—

จดหมายฝากที่ท่านเขียนเพื่อคริสตจักร ไม่สามารถค้างพริ้วไปด้วยแนวคิดของท่านเองได้อย่างนั้นหรือ?

สิ่งเหล่านั้นจะไม่ค้างพริ้วไปด้วยแนวคิดของมนุษย์ได้อย่างไร?

ท่านได้เขียนจดหมายฝากสำหรับคริสตจักร โดยมีพื้นฐานอยู่ที่ประสบการณ์ส่วนตัวของท่าน

และความรู้ของท่านเอง ตัวอย่างเช่น เปาโลได้เขียนจดหมายฝากถึงคริสตจักรกาลาเทีย

ซึ่งประกอบด้วยความคิดเห็นบางประการ และเปโตรได้เขียนจดหมายฝากอีกฉบับซึ่งมีอีกทฤษฎีหนึ่ง

ความคิดเห็นใดที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์? ไม่มีใครสามารถพูดได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้

จึงสามารถพูดได้เพียงว่าท่านทั้งสองแบกภาระสำหรับคริสตจักรเท่านั้น

แต่จดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของวุฒิภาวะของพวกท่าน

จดหมายของท่านเป็นตัวแทนของการจัดเตรียมและการสนับสนุนเพื่อพี่น้องชายหญิง

และภาระของพวกท่านต่อคริสตจักรทั้งหลาย

และจดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของงานของมนุษย์เท่านั้น—

จดหมายเหล่านั้นไม่ได้เป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง

หากเจ้าพูดว่าจดหมายฝากของท่านเป็นพระวจนะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้สาระ

และเจ้ากำลังกระทำการหมิ่นประมาท! จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากอื่นๆ

ของพันธสัญญาใหม่เทียบเท่ากับชีวประวัติของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ นั่นคือ

จดหมายเหล่านั้นอยู่ระดับเดียวกับหนังสือของวอเทอร์แมน นี หรือประสบการณ์ของลอว์เรนซ์ เป็นต้น

เป็นเพียงแค่ว่าหนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ไม่ได้รับการรวบรวมลงในพันธสัญญา

ใหม่ แต่เนื้อแท้ของผู้คนเหล่านั้นเหมือนกัน นั่นคือ

ผู้คนเหล่านั้นคือผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานในช่วงระหว่างช่วงเวลาหนึ่งๆ

และผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้โดยตรง

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

249. ในวันนี้

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้ากล้าพูดว่าคำพูดทั้งหมดที่ถูกพูดโดยพวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์? ผู้ใดเล่ากล้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้? หากเจ้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้จริง

เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือแห่งการเผยพระวจนะของเอสราจึงถูกละทิ้ง
และทำไมสิ่งเดียวกันจึงถูกกระทำกับบรรดาหนังสือของวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณเหล่านั้น?
หากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกล้าทำการเลือกตามอำเภอใจเช่นนี้?
เจ้ามีคุณสมบัติที่จะเลือกพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?
หลายเรื่องราวจากประเทศอิสราเอลก็ถูกละทิ้งเช่นกัน
และหากเจ้าเชื่อว่าข้อเขียนแห่งอดีตเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือบางเล่มจึงถูกละทิ้ง? หากหนังสือทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ก็ควรได้รับการเก็บรักษาไว้และส่งไปให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรได้อ่าน
หนังสือเหล่านั้นไม่ควรถูกละทิ้งหรือละทิ้งโดยความตั้งใจของมนุษย์ มันผิดที่จะทำเช่นนั้น
การพูดว่าประสบการณ์ของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขาไม่ได้หมายความว่า
ประสบการณ์และความรู้ของพวกเขามาจากซาตาน แต่เป็นเพียงว่าพวกเขามีสิ่งต่างๆ
ที่มาจากประสบการณ์และความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขา
ความรู้ของพวกเขาสอดคล้องกับภูมิหลังของประสบการณ์จริงแท้ของพวกเขา ณ เวลานั้น
และใครเล่าจะสามารถบอกได้อย่างมั่นใจว่าทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์?
หากข่าวประเสริฐทั้งสี่ล้วนมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วทำไมมัทธิว มาระโก ลูกา
และยอห์นแต่ละคนจึงพูดถึงบางสิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซู? หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้
เช่นนั้นแล้วจงดูที่เรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่เปโตรได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้งอย่างไร
กล่าวคือ การปฏิเสธทั้งหมดแตกต่างกัน และแต่ละครั้งก็มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง หลายคนที่ไม่รู้เท่าทันพูดว่า
“พระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน
ดังนั้นพระวจนะที่พระองค์ตรัสนั้นสามารถมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?”
หากคำพูดของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วพระวจนะที่พระองค์ตรัสนั้นก็ไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์จริงๆ หรือไม่?”
ผู้คนที่พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตาบอดและไม่รู้เท่าทัน! จงอ่านข่าวประเสริฐทั้งสี่อย่างละเอียดถี่ถ้วน
จงอ่านสิ่งที่ข่าวประเสริฐทั้งสี่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้ทรงทำ
และพระวจนะที่พระองค์ได้ตรัสไว้ แต่ละเรื่องราวแตกต่างกันอย่างแน่นอนมาก
และแต่ละเรื่องราวก็มีมุมมองของตัวเอง
หากสิ่งที่ถูกเขียนขึ้น โดยผู้เขียนหนังสือเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดก็ควรจะเหมือนกันและสอดคล้องกัน เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีความแตกต่าง?
มนุษย์ไม่โง่อย่างที่พูดหรือหรือ ที่ไร้ความสามารถที่จะมองเห็นเรื่องนี้?

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

250. พระกิตติคุณมัทธิวในพันธสัญญาใหม่บันทึกลำดับพงศ์ของพระเยซู ในตอนแรก
หนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด และบุตรของโยเซฟ
ต่อมาหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และประสูติจากหญิงพรหมจารี—

ซึ่งจะหมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นบุตรของโยเซฟหรือพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด
อย่างไรก็ตาม ลำดับพงศ์ยีนกรานที่จะเชื่อมโยงพระเยซูเข้ากับโยเซฟ

ต่อมาลำดับพงศ์เริ่มบันทึกกระบวนการที่พระเยซูประสูติ
โดยหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ว่าพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารี และไม่ใช่มารดาของโยเซฟ

แต่ในลำดับพงศ์มีการเขียนอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของโยเซฟ
และเพราะลำดับพงศ์นี้ได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพระเยซู ลำดับพงศ์นี้จึงบันทึกข้อมูลของสี่สิบสองชั่วคน
เมื่อไปถึงชั่วคนรุ่นของโยเซฟ หนังสือระบุอย่างเร่งรีบว่าโยเซฟเป็นสามีของมารีย์
ซึ่งเป็นคำพูดที่ระบุเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งในตัวเองหรือ?
ลำดับพงศ์บันทึกต้นตระกูลของโยเซฟอย่างชัดเจน ลำดับพงศ์นี้เป็นลำดับพงศ์ของโยเซฟอย่างชัดเจน
แต่มัทธิวยืนยันกรานว่านี่คือลำดับพงศ์ของพระเยซู

นี่ไม่ได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิสนธิในครรภ์ของพระเยซูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือหรือ?

ดังนั้นแล้ว ลำดับพงศ์ที่มัทธิวเขียนขึ้นไม่ได้เป็นแนวคิดของมนุษย์หรือหรือ? มันช่างไร้สาระ!

นี่คือวิธีที่เจ้าจะสามารถรู้ได้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมด

อาจมีบางคนที่คิดว่าพระเจ้าทรงต้องมีลำดับพงศ์บนโลก

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงกำหนดให้พระเยซูเป็นชั่วคนรุ่นที่สี่สิบสองของอับราฮัม นั่นช่างไร้สาระเสียจริง!

หลังจากที่เสด็จมาบนแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงสามารถมีลำดับพงศ์ได้อย่างไร?

หากเจ้าพูดว่าพระเจ้าทรงมีลำดับพงศ์

เจ้าไม่ได้จัดอันดับพระองค์อยู่ท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าหรือหรือ?

เพราะพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาจากแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้าง

และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีเนื้อหนัง พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมีแก่นแท้เหมือนกันกับมนุษย์

เจ้าจะสามารถจัดอันดับพระเจ้าว่าอยู่ในประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าได้อย่างไร?

อับราฮัมไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้า ท่านทรงเป็นเป้าหมายของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในเวลานั้น ท่านเป็นเพียงผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและได้รับการรับรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้น และท่านเป็นหนึ่งในผู้คนอิสราเอล ท่านจะสามารถเป็นต้นตระกูลของพระเยซูได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

251. วันนี้ เรากำลังฆ่าและพระคัมภีร์ในลักษณะนี้ และนี่ไม่ได้หมายความว่าเราเกลียดชังพระคัมภีร์ หรือเราปฏิเสธคุณค่าเพื่อการอ้างอิงของพระคัมภีร์

เรากำลังอธิบายและชี้แจงคุณค่าโดยธรรมชาติและต้นกำเนิดของพระคัมภีร์กับเจ้า

เพื่อหยุดไม่ให้เจ้าถูกกุ่มอยู่ในความมืดต่อไป เพราะผู้คนมีทรศนะมากมายอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และทรศนะเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง

การอ่านพระคัมภีร์ในลักษณะนี้จึงไม่เพียงแต่ป้องกันไม่ให้พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาควรได้รับเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้น ยังขัดขวางงานที่เราตั้งใจจะทำด้วย มันแทรกแซงงานของอนาคตอย่างยิ่ง

และให้แต่ข้อเสียเปรียบ ไม่มีข้อได้เปรียบเลย ดังนั้น

สิ่งที่เรากำลังสอนเจ้าจึงเป็นเนื้อแท้และเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของพระคัมภีร์เท่านั้น

เราไม่ได้กำลังขอให้เจ้าอ่านพระคัมภีร์ หรือให้เจ้าเที่ยวไปประกาศว่าพระคัมภีร์ไร้ซึ่งคุณค่า

แค่ให้เจ้ามีความรู้และทรศนะที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น จงอย่าคิดข้างเดียวจนเกินไป!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่มนุษย์เขียนขึ้น

แต่พระคัมภีร์ก็ยังบันทึกหลักฐานมากมายในการรับใช้พระเจ้าของเหล่าวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณ ตลอดจนประสบการณ์ของอัครทูตเมื่อไม่นานมานี้ในการรับใช้พระเจ้า—

ผู้คนเหล่านี้ได้มองเห็นและรู้สิ่งทั้งหมดนี้จริงๆ

และสิ่งเหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นการอ้างอิงสำหรับผู้คนในยุคนี้ในการไล่ตามเสาะหาหนทางที่แท้จริง ดังนั้น

ในการอ่านพระคัมภีร์ ผู้คนยังสามารถได้รับวิถีชีวิตมากมายที่ไม่สามารถพบได้ในหนังสือเล่มอื่น

วิถีเหล่านี้คือวิถีชีวิตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตในยุคอดีตหลายยุคได้รับประสบการณ์ และพระวจนะมากมายมีความล้ำค่าและสามารถให้สิ่งที่ผู้คนต้องการได้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดจึงชอบอ่านพระคัมภีร์ เพราะมีมากมายเหลือเกินที่ซ่อนเร้นอยู่ในพระคัมภีร์

ทรศนะของผู้คนต่อพระคัมภีร์จึงไม่เหมือนกับทรศนะของพวกเขาต่อข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่

พระคัมภีร์คือบันทึกและการรวบรวมประสบการณ์และความรู้ของผู้คนที่ได้รับใช้พระยาห์เวห์และพระเยซูในยุคเก่าและยุคใหม่ ดังนั้น ชนยุคหลังจึงสามารถได้รับความรู้แจ้ง ความกระจ่าง

และเส้นทางให้ปฏิบัติมากมายจากพระคัมภีร์

เหตุผลว่าทำไมพระคัมภีร์จึงสูงส่งกว่าข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนใดๆ

นั่นเป็นเพราะว่าข้อเขียนทั้งหมดของพวกเขาล้วนดึงมาจากพระคัมภีร์

ประสบการณ์ของพวกเขาล้วนมาจากพระคัมภีร์ และพวกเขาล้วนอธิบายพระคัมภีร์ และดังนั้น

แม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมจากหนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนใดๆ

แต่พวกเขาก็ยังคงนมัสการพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์สูงส่งและลึกซึ้งอย่างยิ่งสำหรับพวกเขา!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะรวบรวมหนังสือพระวจนะแห่งชีวิตบางเล่มเข้าด้วยกัน เช่น

จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากของเปโตร

และถึงแม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมและช่วยเหลือจากหนังสือเหล่านี้ แต่หนังสือเหล่านี้ยังคงล้ำสมัย

หนังสือเหล่านี้ยังคงเป็นของยุคเก่า และไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม

หนังสือเหล่านี้มีความเหมาะสมสำหรับช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ชั่ววันรันดร์

เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังพัฒนาอยู่เสมอ และไม่สามารถหยุดลงอย่างง่าย ๆ

ในช่วงเวลาของเปาโลและเปโตร หรือยังคงอยู่ในยุคพระคุณที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเสมอไปได้ ดังนั้นแล้ว

หนังสือเหล่านี้จึงเหมาะสมสำหรับยุคพระคุณเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับยุคแห่งราชอาณาจักรในยุคสุดท้าย

หนังสือเหล่านี้สามารถจัดเตรียมสำหรับบรรดาผู้เชื่อในยุคพระคุณ ไม่ใช่เหล่าวิสุทธิชนในยุคแห่งราชอาณาจักร

และไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ก็ยังคงคร่ำครึพินสมัย

เป็นอย่างเดียวกันกับพระราชกิจการทรงสร้างของพระยาห์เวห์หรือพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล นั่นคือ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนี้จะเคยยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม พระราชกิจนี้จะยังคงกลายเป็นล้ำสมัย

และเวลาที่พระราชกิจนั้นผ่านไปก็จะยังคงมาถึง พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่

พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ แต่เวลาที่พระราชกิจนั้นสิ้นสุดลงจะมาถึง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการทรงสร้าง

อีกทั้งไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการตรึงกางเขน

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจการตรึงกางเขนจะโน้มน้าวให้เชื่อมากเพียงใดก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนั้นจะมีประสิทธิภาพในการทำให้นิซาตานพ่ายแพ้เพียงใดก็ตาม จะว่าไปแล้ว

พระราชกิจก็ยังคงเป็นพระราชกิจ และจะว่าไปแล้ว ยุคสมัยก็ยังคงเป็นยุคสมัย

พระราชกิจไม่สามารถคงอยู่บนรากฐานเดียวกันได้ตลอดไป และเวลาที่ไม่สามารถไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้

เพราะมีการทรงสร้าง และต้องมียุคสุดท้าย นี่คือนิสัยที่หลีกเลี่ยงไม่ได้! ดังนั้น

พระวจนะแห่งชีวิตในพันธสัญญาใหม่—จดหมายฝากของอัครทูตและหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม—

วันนี้ได้กลายเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือเหล่านี้ได้กลายเป็นกาลานุกรมเก่า แล้วกาลานุกรมเก่าๆ

จะสามารถพาผู้คนเข้าไปสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ไม่สำคัญว่ากาลานุกรมเหล่านี้จะมีความสามารถในการให้ชีวิตกับผู้คนได้เพียงใดก็ตาม
ไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะสามารถนำทางผู้คนไปยังกางเขนได้เท่าใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ไม่ได้ล้ำสมัยหรือ?
หนังสือเหล่านี้ไม่ได้สูญเสียคุณค่าหรือ? ดังนั้น เราจึงพูดว่าเจ้าไม่ควรเชื่อกาลานุกรมเหล่านี้แบบไม่ลืมหูลืมตา
หนังสือเหล่านี้เก่าเกินไป หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่
และหนังสือเหล่านี้สามารถเพียงเป็นภาระให้เจ้าได้เท่านั้น
ไม่เพียงแต่หนังสือเหล่านี้จะไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่และเข้าไปในการเข้าสู่ใหม่เท่านั้น
แต่หนังสือเหล่านี้ยังพาเจ้าเข้าไปในคริสตจักรของศาสนาเก่า—และหากเป็นกรณีเช่นนั้น
เจ้าจะไม่ถอยหลังในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

252. เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางมนุษย์ ซึ่งในระหว่างเวลานั้นเราได้แสดงวาระไปมากมายด้วยเช่นกัน
วาระเหล่านี้ล้วนเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์และแสดงออกเพื่อที่มนุษย์อาจกลายเป็นเข้ากันได้กับเร
า อย่างไรก็ตาม เราได้รับผู้คนมาเพียงไม่กี่คนบนแผ่นดินโลกที่เข้ากันได้กับเรา
และดังนั้นเราจึงกล่าวเลยว่ามนุษย์ไม่ได้มองเห็นคุณค่าของวาระของเรา—
มันเป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา ในหนทางนี้
งานที่เราทำจึงไม่ได้เป็นเพียงเพื่อให้มนุษย์สามารถนมัสการเราได้
ที่สำคัญกว่านั้นคือเป็นไปเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้ากันได้กับเรา
มนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและมีชีวิตในกับดักของซาตาน ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตในเนื้อหนัง
มีชีวิตในความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวและไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา
มีพวกที่บอกว่าพวกเขาเข้ากันได้กับเรา แต่ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดนมัสการรูปเคารพที่คลุมเครือ
แม้ว่าพวกเขาจะยอมรับว่านามของเราบริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ย้ายไปในเส้นทางที่ไปตรงกันข้ามกับเรา
และคำพูดของพวกเขาเต็มไปด้วยความโอหังและความมั่นใจในตนเอง นี่เป็นเพราะว่าโดยรากลึกแล้ว
พวกเขาทั้งหมดต่อต้านเราและเข้ากันไม่ได้กับเรา ทุกวันพวกเขาแสวงหาร่องรอยต่างๆ
ของเราในพระคัมภีร์และใช้การสุมค้นหาบทตอนที่ “เหมาะสม”
ซึ่งพวกเขาอ่านอย่างไม่รู้จบและท่องจำเหมือนคัมภีร์ทั้งหลาย
พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะเข้ากันได้กับเราหรืออะไรคือความหมายของการต่อต้านเรา
พวกเขาแค่อ่านคัมภีร์ทั้งหลายไปอย่างมีคบอด ภายในพระคัมภีร์นั้น
พวกเขาก็กังพระเจ้าของผู้คลุมเครือซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้
และนำมันออกไปชมดูในเวลาว่างของพวกเขา
พวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของเราภายในขอบเขตของพระคัมภีร์เท่านั้นและพวกเขาก็ถือว่าเราเทียบเท่าพระคัมภีร์

กล่าวคือไม่มีพระคัมภีร์ไม่มีเราและไม่มีเราไม่มีพระคัมภีร์

พวกเขาไม่ใส่ใจต่อการดำรงอยู่หรือการกระทำของเรา

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับอุทิศการให้ความสนใจอย่างที่สุดและเป็นพิเศษให้กับทุกๆ คำในคัมภีร์

ผู้คนอีกมากมายกว่านั้นถึงกับเชื่อว่าเราไม่ควรทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจะทำวันแต่จะถูกบอกไว้ล่วงหน้าโดยคัมภีร์ พวกเขาให้ความสำคัญกับคัมภีร์มากเกินไป

อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของวาระและการแสดงออกต่างๆ

มากเกินไปจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาจะใช้ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มาวัดทุกคำที่เราพูดและเพื่อกล่าวโทษเรา

สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่หนทางแห่งการเข้ากันได้กับเราหรือหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

แต่เป็นหนทางแห่งการเข้ากันได้กับวาระของพระคัมภีร์และพวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไม่ใช่งานของเราโดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พงศ์พันธุ์ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ของพวกฟาริสีหรือ?

พวกฟาริสีชาวยิวใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกล่าวโทษพระเยซู

พวกเขาไม่ได้แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเยซูในเวลานั้น

แต่ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างขยันขันแข็งตามตัวอักษร จนถึงขอบข่ายที่—

หลังจากได้ตั้งข้อหาพระองค์ว่าไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมและไม่ใช่พระเมสสิยาห์—

พวกเขาก็ได้ตอกตรึงพระเยซูผู้ไร้ความผิดเข้ากับกางเขนในท้ายที่สุด อะไรหรือคือแก่นแท้ของพวกเขา?

มิใช่การที่พวกเขาไม่ได้แสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริงหรือ? พวกเขาหมกมุ่นกับทุกๆ

คำในคัมภีร์ในขณะที่ไม่ใส่ใจทั้งต่อเจตจำนงของเราและต่อขั้นตอนและวิธีการทำงานของเรา

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่แสวงหาความจริง แต่เป็นผู้คนที่เกาะติดอย่างตายตัวอยู่กับวาระ

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่เป็นผู้คนที่เชื่อในพระคัมภีร์ โดยแก่นแท้แล้ว

พวกเขาคือสุนัขเฝ้าพระคัมภีร์ เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์นานาของพระคัมภีร์

เพื่อคำจูนความทรงเกียรติของพระคัมภีร์และเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของพระคัมภีร์

พวกเขาถึงกับตอกตรึงพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปรานีไว้กับกางเขน

พวกเขาทำสิ่งนี้ก็แค่เพื่อประโยชน์แห่งการป้องกันพระคัมภีร์เท่านั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการธำรงสถานะของ

ทุกๆ คำในพระคัมภีร์ไว้ในหัวใจของผู้คน

ดังนั้นพวกเขาจึงพอใจที่จะเลือกละทิ้งอนาคตของพวกเขาและเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อกล่าวโทษพระเยซูผู้ไม่

ทรงปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์จนถึงแก่ความตาย พวกเขาทั้งหมดไม่ได้เป็นข้าของทุกๆ

คำในคัมภีร์หรือ?

แล้วผู้คนในทุกวันนี้เล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยความจริง

แต่พวกเขากลับเลือกขับไล่พระองค์ออกไปจากพิภพนี้

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระคุณ
พวกเขากลับเลือกปฏิเสธการมาของความจริงอย่างสิ้นเชิงเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของพระคัมภีร์
และพวกเขากลับเลือกตอกลิ่มพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังไว้กับกางเขนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจในการดำรง
อยู่ในรันครัลกาลของพระคัมภีร์
มนุษย์สามารถได้รับความรอดของเราได้อย่างไร ในเมื่อหัวใจของเขาช่างมั่งร้ายและธรรมชาติของเขาเป็นปรปักษ์
ต่อเรายิ่งนัก เรามีชีวิตท่ามกลางมนุษย์ แต่มนุษย์ก็ไม่ได้รู้ถึงการดำรงอยู่ของเรา
ครั้นเราฉายความสว่างของเราไปบนมนุษย์ เขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันเลยแม้แต่น้อยถึงการดำรงอยู่ของเรา
ครั้นเราปลดปล่อยความพิโรธของเราใส่มนุษย์
เขาก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเราด้วยความกร้าวเกร่งที่มากขึ้นไปอีก
มนุษย์ค้นคว้าความเข้ากันได้กับวาระและความเข้ากันได้กับพระคัมภีร์
แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวมาอยู่เบื้องหน้าเราเพื่อแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง
มนุษย์มองขึ้นมาหาเราในสวรรค์และอุทิศความกังวลสนใจเป็นพิเศษให้กับการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์
แต่ไม่มีใครเลยที่เป็นห่วงเราในเนื้อหนัง
เพราะเราที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้นมันสำคัญน้อยเกินไปแก่นั่นเอง
พวกที่แสวงหาความเข้ากันได้กับวาระในพระคัมภีร์เท่านั้นและผู้ที่แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือ
เท่านั้นเป็นภาพที่น่าสังเวชต่อสายตาร้านัก
นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือวาระที่ตายแล้วกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งสามารถมอบสมบัติล้ำค่าเกิน
บรรยายให้พวกเขาได้
สิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือพระเจ้าองค์หนึ่งที่จะวางพระองค์เองไว้ในการควบคุมของมนุษย์—
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีตัวตน เช่นนั้นแล้ว ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรจากเราเล่า?
มนุษย์นั้นด้อยค่าเกินไปจริงๆ สำหรับวาระ พวกที่ต่อต้านเรา ผู้ที่เรียกร้องอย่างไร้ขีดจำกัดจากเรา
ผู้ที่ไม่มีความรักในความจริง ผู้ที่กบฏต่อเรา—พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับเราได้อย่างไรกัน?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

253. พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิต และความจริง

และพระชนม์ชีพของพระองค์และความจริงก็ดำรงอยู่ร่วมกัน

พวกที่ไม่สามารถได้รับความจริงจะไม่มีทางได้รับชีวิต หากปราศจากการทรงนำ การสนับสนุน

และการจัดเตรียมความจริง เจ้าจะได้รับเพียงตัวอักษร คำสอน และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ความตายเท่านั้น

พระชนม์ชีพของพระเจ้าเป็นปัจจุบันตลอดกาล และความจริงและพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นดำรงอยู่ร่วมกัน

หากเจ้าไม่สามารถค้นพบแหล่งกำเนิดความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยงของชีวิต

หากเจ้าไม่สามารถได้รับการจัดเตรียมชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความจริงอย่างแน่นอน และดังนั้น
นอกเหนือจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดต่างๆ แล้ว
ร่างกายทั้งร่างของเจ้าจะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากเนื้อหนังของเจ้า—เนื้อหนังที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าของเจ้า
จงรู้ไว้ว่าคำพูดในหนังสือ นั้นไม่นับว่าเป็นชีวิต
บรรดาบัณฑิตปราชญ์ไม่สามารถได้รับเกียรติประหนึ่งเป็นความจริงได้ และกฎระเบียบต่างๆ
ในอดีตไม่สามารถใช้เป็นการเล่าเรื่องราวของพระวณะที่ตรัสโดยพระเจ้าในปัจจุบัน
มีเพียงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์
เท่านั้นที่คือความจริง ชีวิต น้ำพระทัยของพระเจ้า และวิถีปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์
หากเจ้านำบันทึกพระวณะที่ตรัสโดยพระเจ้าระหว่างยุคต่างๆ ที่ผ่านมามาจนถึงวันนี้มาประยุกต์ใช้
นั่นก็จะทำให้เจ้าเป็นนักโบราณคดีคนหนึ่ง
และวิธีที่ดีที่สุดในการบรรยายเกี่ยวกับตัวเจ้าก็คือในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางประวัติศาสตร์คนหนึ่ง
นั่นเป็นเพราะเจ้าเชื่อในร่องรอยต่างๆ ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้วเสมอ
เชื่อเพียงเงาของพระเจ้าที่ทิ้งไว้จากครั้งที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ก่อนหน้านี้เท่านั้น
และเชื่อเพียงหนทางที่พระเจ้าได้ประทานแก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ในช่วงเวลาอดีตเท่านั้น
เจ้าไม่เชื่อในการชี้นำของพระราชกิจของพระเจ้า ณ วันนี้
ไม่เชื่อในโคมพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าในวันนี้
และไม่เชื่อในหนทางแห่งความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงในปัจจุบัน
และดังนั้นเจ้าจึงเป็นผู้ผกผันกลางวันคนหนึ่งอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย
ผู้ซึ่งห่างจากการติดต่อสัมผัสกับความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง
หากบัดนี้เจ้ายังคงยึดติดอยู่กับถ้อยคำที่ไม่สามารถนำพาชีวิตมาสู่มนุษย์ได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นต่อไม้ที่ตายแล้วไร้สิ้นซึ่งความหวังต่อหนึ่ง^[n] เพราะเจ้านั้นจารีตนิยมเกินไป คือร้อนเกินไป
ปิดกั้นต่อเหตุผลมากเกินไป!

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

254. พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร
ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต
และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า
หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู

และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์
เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ
โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์
นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั่นคือน้ำขุนซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่งไหลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหาน้ำแห่งชีวิตมาให้จะยังคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน
และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?
หากเจ้าเพียงแต่พยายามยึดติดกับอดีต เพียงแต่พยายามเก็บรักษาสิ่งต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย
และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต่อต้านพระเจ้าตลอดเวลาหรือ?
ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ
ดังคลื่นที่ถาโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย
เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว
เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?
เจ้าจะสามารถแก้ต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?
และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?
ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?
และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?
สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถใช้ได้เพียงแต่การปลอมใจชั่วครา
ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น
และไม่ใช่อ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้
นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม
ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาไตร่ตรองหรือ?
มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความล้าลึกต่างๆ ที่บรรจุอยู่ภายในหรือ?
เจ้าสามารถนำส่งตัวเจ้าเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของเจ้าเองได้หรือ?
หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า
เจ้าจะสามารถพาตัวเจ้าเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?
เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว
เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ
เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทอนหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ตอไม้ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

7. พระวณะว่าด้วยพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

255. พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระองค์ทรงมีสิ่งที่พระองค์ทรงมี
ทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงแสดงออกและเปิดเผยเป็นการแสดงให้เห็นถึงเนื้อแท้ของพระองค์และของพระอัคร
ลักษณ์ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ทรงมี
เช่นเดียวกับเนื้อแท้และพระอัครลักษณ์ของพระองค์ เป็นสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่สามารถถูกแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด
พระอุปนิสัยของพระองค์ครอบคลุมถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ การปลอบใจมวลมนุษย์
ความเกลียดชังมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ ความเข้าใจถ้วนทั่วในมวลมนุษย์ อย่างไรก็ดี
บุคลิกลักษณะของมนุษย์อาจมีลักษณะมองโลกในแง่ดี มีชีวิตชีวา หรือปราศจากความรู้สึก
พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของผู้ปกครองแห่งสรรพสิ่งต่างๆ และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด
เป็นพระอุปนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการสร้างทั้งปวง พระอุปนิสัยของพระองค์แสดงให้เห็นถึงพระเกียรติ
ฤทธานุภาพ ความสูงศักดิ์ ความยิ่งใหญ่ และเหนือสิ่งอื่นใด ความยิ่งใหญ่สูงสุด
พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจ สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งชอบธรรม
สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งสวยงามและดีงาม
ยิ่งไปกว่านั้นคือเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ซึ่งไม่สามารถถูก^[1]พิชิตหรือถูกรุกรานได้โดยความมืดแ
ละกองกำลังศัตรูใดๆ รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ซึ่งไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้
(อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนไว้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)^[2] โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ
พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งฤทธานุภาพสูงสุด
ไม่มีบุคคลหรือเหล่าบุคคลใดสามารถหรืออาจรบกวนพระราชกิจของพระองค์หรือพระอุปนิสัยของพระองค์ได้
แต่บุคลิภาพของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าแค่สัญลักษณ์หนึ่งของความเหนือกว่าสัตว์เดียรัจฉานเล็กน้อย
องมนุษย์เท่านั้นเอง ในตัวมนุษย์และจากตัวเขาเองนั้นไม่มีสิทธิอำนาจ ไม่มีอิสรภาพในการปกครองตนเอง
และไม่มีความสามารถที่จะอยู่เหนือตนเอง
แต่ในธาตุแท้ของเขานั้นเป็นผู้หนึ่งที่หดหู่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ
ทุกลักษณะ
ความขึ้นบานยินดีของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการดำรงอยู่และการปรากฏของความชอบธรรมและความสว่าง
เนื่องจากการทำลายล้างความมืดและความชั่ว พระองค์ทรงยินดีในการนำความสว่างและชีวิตที่ดีมาสู่มวลมนุษย์
ความขึ้นบานยินดีของพระองค์เป็นความขึ้นบานยินดีอันชอบธรรม
เป็นสัญลักษณ์ของการดำรงอยู่ของทุกสิ่งที่เป็นด้านบวก และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นมงคล
พระพิโรธของพระเจ้านั้นเป็นเพราะอันตรายซึ่งการมีอยู่และการแทรกแซงความอยู่ดีธรรมนำมาสู่มวลมนุษย์ของ
พระองค์ เป็นเพราะการมีอยู่ของความชั่วและความมืด เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งขัดเคลื่อนความจริง

และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งต่อต้านสิ่งที่ดีและสวยงาม
พระพิโรธของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่ทุกสรรพสิ่งที่เป็นด้านลบไม่มีอยู่อีกต่อไป
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ความเศร้าของพระองค์นั้นเป็นเพราะมวลมนุษย์
เนื่องจากผู้ที่พระองค์ทรงมีความหวังแต่เขาเป็นผู้ที่ตกสู่ความมืด
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์นั้นไม่เป็นผลตามที่พระองค์ทรงคาดหวัง
และเป็นเพราะมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงรักไม่สามารถใช้ชีวิตในความสว่างได้ทั้งหมด
พระองค์ทรงรู้สึกเศร้ากับมวลมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ กับมนุษย์ผู้ซื่อสัตย์แต่ไม่รู้เท่าทัน
และกับมนุษย์ผู้ที่ดีแต่ขาดมุมมองต่างๆ ของเขาเอง
ความเศร้าของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความดีงามของพระองค์และของความปรานีของพระองค์
เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความสวยงามและความใจดีมีเมตตา แน่แน่นอนว่า
ความสุขของพระองค์มาจากการพิชิตบรรดาศัตรูของพระองค์และการได้รับความจริงใจของมนุษย์
มากกว่านี้ก็คือ มันเกิดขึ้นจากการการจับไล่และการทำลายล้างกองกำลังศัตรูทั้งหมด
และเพราะมวลมนุษย์ได้รับชีวิตที่ดีและสันติสุข ความสุขของพระเจ้าไม่เหมือนกับความสุขขึ้นบันยินดีของมนุษย์
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นความรู้สึของการเก็บรวบรวมผลไม้ที่ดี
เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่กว่าความสุขขึ้นบันยินดีเสียอีก
ความสุขของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่หลุดพ้นจากความทุกข์นับจากเวลานี้ไป
และเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่โลกของความสว่าง ในทางกลับกัน อารมณ์ต่างๆ
ของมนุษย์ชาติล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ไม่ใช่เพื่อความชอบธรรม ความสว่าง
หรือสิ่งที่สวยงาม และที่น้อยที่สุดก็เพื่อพระคุณที่สวรรค์ได้ประทานลงมา อารมณ์ต่างๆ
ของมนุษย์ชาติมีลักษณะที่เห็นแก่ตัวและเป็นของโลกแห่งความมืด
อารมณ์เหล่านั้นไม่ได้มีอยู่เพื่อเห็นแก่หน้าพระทัย นับประสาอะไรที่จะเห็นแก่แผนการของพระเจ้า
และดังนั้นมนุษย์และพระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะสามารถถูกพุดถึงในขณะเดียวกันได้
พระเจ้าทรงสูงสุดตลอดกาลและทรงเกียรติเสมอ ในขณะที่มนุษย์นั้นต่ำช้าตลอดกาล ไร้ค่าตลอดกาล
นี่เป็นเพราะพระเจ้ากำลังทรงพลีอุทิศและทรงอุทิศพระองค์เองต่อมวลมนุษย์ตลอดกาล อย่างไรก็ตาม
มนุษย์นั้นรับเอาและเพียรพยายามเพื่อตัวเขาเองเท่านั้นตลอดกาล
พระเจ้ากำลังทรงรับความเจ็บปวดเพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย์ตลอดกาล
กระนั้นมนุษย์กลับไม่เคยมีส่วนร่วมในอะไรเลยเพื่อประโยชน์ของความสว่างหรือเพื่อความชอบธรรม
ต่อให้มนุษย์พยายามชั่วขณะหนึ่ง แต่ก็อ่อนแอมากกระทั่งมนุษย์ไม่สามารถทนการโจมตีแม้สักครั้งได้

ด้วยเหตุที่ความพยายามของมนุษย์มักจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเขาเองเสมอและไม่ใช่เพื่อผู้อื่น
มนุษย์เห็นแก่ตัวเสมอ ในขณะที่พระเจ้าทรงไม่เห็นแก่พระองค์เองตลอดกาล
พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกอย่างซึ่งยุติธรรม ดีงาม และสวยงาม
ในขณะที่มนุษย์คือผู้ที่สืบทอดและสำแดงความน่าเกลียดและความชั่วทุกอย่าง
พระเจ้าจะไม่วันทรงเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของความชอบธรรมและความงามของพระองค์
ทว่ามนุษย์กลับมีความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบในการที่จะทรยศต่อความชอบธรรมและไกลห่างไปจากพระเจ้า
ในเวลาใดก็ตามและในสถานการณ์ใดก็ตาม

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

256. เราชอบธรรม เราไว้วางใจได้ และเราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์!
เราจะเผยให้เห็นทันทีว่าผู้ใดเที่ยงแท้และผู้ใดเทียมเท็จ จงอย่าตระหนก
ทุกสรรพสิ่งทำงานสอดคล้องกับเวลาของเรา ผู้ใดต้องการเราอย่างจริงจัง และใครไม่ต้องการ—
เราจะบอกพวกเขา ทีละคน พวกเขาเพียงแค่ดูแลเรื่องการกินให้หมด ดื่มให้หมด
และเข้ามาใกล้ชิดเราเมื่อเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าเรา และเราจะทำงานของเราด้วยตัวเราเอง
จงอย่าวิตกกังวลไปกับการให้เกิดผลลัพธ์อันรวดเร็ว
งานของเราไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถทำให้สำเร็จลุ่ล่งได้ในทันที ภายในงานนั้นมีขั้นตอนต่างๆ
ของเราและสติปัญญาของเรา และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมสติปัญญาของเราจึงสามารถเผยให้เห็นได้
เราจะให้พวกเขาได้เห็นสิ่งที่กระทำโดยมือของเรา—คือการลงโทษคนชั่วและมอบบำเหน็จรางวัลแก่คนดี
แน่นอนที่สุดว่าเราไม่โปรดปรานใครคนใด เจ้าผู้ซึ่งรักเราอย่างจริงจัง เราก็จะรักเจ้าอย่างจริงจัง
และสำหรับพวกที่ไม่รักเราอย่างจริงจัง ความโกรธของเราจะเกิดกับพวกเขาเรื่อยไป
เพื่อที่พวกเขาอาจจะจดจำไปจนชั่วกาลปาวสานว่าเราคือพระเจ้าเที่ยงแท้
พระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์ จงอย่ากระทำการวิธีหนึ่งต่อหน้าผู้อื่น
แต่กระทำการอีกวิธีหนึ่งลับหลังพวกเขา เรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำอย่างชัดเจน
และแม้ว่าเจ้าอาจจะหลอกผู้อื่นได้ แต่เจ้าไม่สามารถหลอกเราได้ เราเห็นทุกสิ่งอย่างชัดเจน
เป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะปกปิดสิ่งใด ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายในมือของเรา
อย่าคิดว่าตัวเจ้าเองเกลียดชังมากนักที่ทำการคำนวณเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าออกมาเพื่อความได้เปรียบของเจ้า
เราบอกเจ้าว่า ไม่ว่ามนุษย์อาจจะคิดวางแผนการมากมายเพียงใดก็ตาม
ไม่ว่าแผนเหล่านั้นจะเป็นจำนวนพันหรือเป็นจำนวนหมื่น
ในท้ายที่สุดพวกเขาก็ไม่สามารถหนีรอดจากฝ่ามือของเราได้ สรรพสิ่งและวัตถุทั้งหมดถูกควบคุมโดยมือของเรา
นับประสาอะไรกับคนๆ เดียว! จงอย่าพยายามหลบเลี่ยงเราหรือหลบซ่อน จงอย่าพยายามฉ้อโกงหรือปกปิด

เป็นไปได้หรือที่เจ้ายังคงไม่เห็นว่ไบหน้าอันรุ่งโรจน์ของเรา ความโกรธของเราและการพิพากษาของเรา
ได้รับการเผยต่อสาธารณะแล้ว? ใครก็ตามที่ไม่ต้องการเราอย่างจริงจัง
เราก็จะพิพากษาพวกเขาทันทีและโดยไม่มี ความปราณี ความสงสารของเราได้มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว
ไม่มีเหลืออีกแล้ว จงอย่าเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดอีกต่อไป และหยุดวิถีทางต่างๆ
อันป่าเถื่อนและบุ่มบ่ามของเจ้าเสีย

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 44” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

257. เราเป็นปฐมและเราเป็นอวสาน เราคือพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียวที่ครบบริบูรณ์และกินพระชนม์
เราล่าวคำพูดของเราต่อหน้าพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องเชื่อในสิ่งที่เรากล่าวอย่างมั่นคง
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจล่วงไป แต่หนึ่งตัวอักษรหรือหนึ่งขีดของสิ่งที่เรากล่าวจะไม่มีวันสูญหายไปเลย
จงจำการนี้ไว้! จงจำมันไว้! ทันทีที่เราได้เปล่งถ้อยคำออกไป ไม่มีสักคำเดียวที่เคยได้ถูกนำกลับมา
และแต่ละคำจะได้รับการทำให้ลุล่วง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 53” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

258. จักรวาลและสรรพสิ่งทั้งหมดอยู่ในมือของเรา หากเราพูดสั่งมัน มันจะเป็นตามนั้น หากเรากำหนดมัน
มันก็จะเป็นไปตามนั้น ชาตานอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเรา มันอยู่ในบาตาลึก! เมื่อเสียงของเราได้เปล่งออกไป
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไปและจะไม่มีอีกต่อไป! สรรพสิ่งทั้งปวงจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่
นี่คือความจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ที่ถูกต้องอย่างแน่นอน เราได้พิชิตโลกแล้ว รวมทั้งมารร้ายทั้งปวงด้วย
เรากำลังนั่งคุยกับพวกเจ้าอยู่ ณ ที่นี้ และทุกคนที่มีหูควรจะฟังไว้ และทุกคนที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 15” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

259. เรายื่นหยัดในสิ่งที่เรากล่าว และสิ่งที่เรายื่นหยัดเรานำไปสู่การเสร็จสมบูรณ์เสมอ
และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้—นี่ถือเป็นเด็ดขาด
ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นวณะที่เราได้กล่าวไว้ในอดีตหรือวณะที่เราจะกล่าวในอนาคต
เราจะทำให้วณะเหล่านั้นทั้งหมดเป็นจริงทีละคำ และยอมให้มวลมนุษย์ทั้งหมดเห็นวณะเหล่านั้นเป็นจริง
นี่คือหลักการที่อยู่เบื้องหลังวณะและงานของเรา...จากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในจักรวาล
ไม่มีสิ่งใดในนั้นเลยที่เราไม่ได้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย มีสิ่งใดที่ไม่ได้อยู่ในมือของเราหรือ?
สิ่งใดก็ตามที่เราล่าวยอมได้รับการทำให้เสร็จสิ้น และมีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ที่สามารถเปลี่ยนใจของเราได้?
สิ่งนี้จะป็นพันธสัญญาที่เราทำบนแผ่นดินโลกได้หรือไม่?
ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางแผนของเราจากการก้าวไปข้างหน้าได้

เราปรากฏอยู่ในงานของเราเสมอเช่นเดียวกับในแผนการบริหารจัดการของเรา

ผู้ใดท่ามกลางมนุษย์สามารถสอดมือของเขาเข้ามาก้าวไปได้?

ไม่ใช่เราหรือคนที่ลงมือจัดการเตรียมการเหล่านี้ด้วยตัวเราเอง?

การเข้าสู่อาณาจักรนี้ในวันนี้ไม่ได้ปลดออกนอกแผนของเราหรือนอกสิ่งที่เราได้คาดการณ์ไว้

ทั้งหมดได้รับการกำหนดโดยเรามาแล้ว

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถยังลึกถึงชั้นตอนนี้ของแผนของเราได้?

ประชากรของเราจะฟังเสียงของเราอย่างแน่นอน

และแต่ละคนและทุกคนในบรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจจะกลับคืนมาที่เบื้องหน้าบัลลังก์ของเราอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 1” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

260. เรารักทุกคนที่สละตนเองเพื่อเราอย่างจริงใจ และอุทิศตนเองแก่เรา เราเกลียดชังทุกคนที่เกิดจากเรา

ทว่ากลับไม่รู้จักเรา และถึงกับต่อต้านเรา เราจะไม่ละทิ้งใครก็ตามที่อยู่เพื่อเราอย่างจริงใจ

ตรงกันข้ามเราจะเพิ่มพรแก่คนผู้นั้นเป็นทวีคูณ

เราจะลงโทษพวกที่อกตัญญูและฝ่าฝืนความใจดีมีเมตตาของเราเป็นทวีคูณ และเราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ

ในราชอาณาจักรของเราไม่มีความคดโกงหรือความหลอกลวง และไม่มีความเจนโลก

นั่นคือไม่มีกลิ่นอายแห่งความตาย ตรงกันข้าม ทุกสิ่งคือความถูกต้องและความชอบธรรม

ทุกสิ่งคือความบริสุทธิ์และความเปิดเผย โดยไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นหรือปกปิด ทุกสิ่งล้วนสดชื่น

ทุกสิ่งคือความชื่นชมยินดี และทุกสิ่งคือความเจริญใจ ใครก็ตามที่มีกลิ่นคนตาย

ไม่มีทางสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักรของเราได้ และจะถูกปกครองด้วยคทาเหล็กของเราแทน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 70” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

261. เราคือไฟที่เผาผลาญหมดและเราไม่ทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคือง

เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนถูกเราสร้างขึ้น ไม่ว่าเราจะพูดหรือทำอะไร พวกเขาดึงต้องเชื่อฟัง

และพวกเขาไม่อาจก่อการกบฏได้ ผู้คนไม่มีสิทธิที่จะก้าวท้าวในงานของเรา

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะวิเคราะหว่าสิ่งใดถูกต้องหรือผิดในงานของเราและใน

นวจนะของเรา เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

และสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายควรสัมฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพึงประสงค์ด้วยหัวใจแห่งการเคารพที่มีให้เรา

พวกเขาไม่ควรพยายามที่จะชี้แจงเหตุผลกับเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาไม่ควรต้านทาน

เราปกครองคนของเราด้วยสิทธิอำนาจของเรา

และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเราควรนบถต่อสิทธิอำนาจของเรา

แม้ว่าวันนี้พวกเจ้าจะใจกล้าและอดคิดต่อหน้าเรา

แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่เชื่อฟังจนกระทั่งเราใช้สอนพวกเจ้าและไม่รู้จักยำเกรง

เราเพียงเผชิญกับความเป็นกบฏของพวกเจ้าด้วยความยอมผ่อนปรน

เราจะไม่สูญเสียการควบคุมอารมณ์ของเราและส่งผลกระทบต่องานของเราเพราะบรรดาหนอนแมลงตัวเล็กๆ
ที่ไร้ความสำคัญได้กวนฝุ่นผงในกองมูลสัตว์ขึ้นมา

เราทนยอมรับการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องของทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเกลียดชังและสิ่งทั้งหมดที่เราชิงชังเพื่อประโยชน์
ของน้ำพระทัยพระบิดาของเรา และเราจะทำเช่นนั้นจนกว่าถ้อยคำของเราจะครบบริบูรณ์

จนกว่าจะถึงชั่วขณะสุดท้ายจริงๆ ของเรา

คัดตอนมาจาก “เมื่อโบไม่ว่าที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

262. ในเมื่อเจ้าได้สร้างปณิธานไว้แล้วว่าจะรับใช้เรา เราก็จะไม่ปล่อยเจ้าไป เราเป็นพระเจ้าที่เกลียดชังความชั่ว
และเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหนมนุษยชาติ ในเมื่อเจ้าได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาแล้ว

เราก็จะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้าวิ่งจากไปต่อหน้าต่อตาเรา

อีกทั้งเราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้ารับใช้เจ้านายสองคน

เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถมีความรักครั้งที่สองได้หลังจากได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาของเราและต่อ
หน้าต่อตาเราแล้ว? เราจะสามารถให้โอกาสแก่ผู้คนเพื่อทำให้เราเป็นเหมือนคนโง่ด้วยวิธีเช่นนี้ได้หรือไม่?

เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถสร้างคำปฏิญาณและคำปณิธานอย่างลวกๆ กับเราด้วยลิ้นของเจ้าได้?

เจ้าจะสามารถสบถคำปณิธานข้างบัลลังก์ของเราได้อย่างไร บัลลังก์ของเราผู้ซึ่งอยู่สูงที่สุด?

เจ้าได้คิดหรือว่าคำปณิธานของเจ้าได้ล่องลับไปแล้ว? เราขอบอกพวกเจ้าว่า

แม้ว่าเนื้อหนังของพวกเจ้าอาจล่องลับไป แต่คำปณิธานของพวกเจ้าไม่สามารถล่องลับไปได้

ในท้ายที่สุดเราจะกล่าวโทษพวกเจ้าบนพื้นฐานของคำปณิธานของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถจัดการกับเราได้โดยการวางคำพูดของพวกเจ้าไว้เบื้องหน้าเรา

และเชื่อว่าหัวใจของพวกเจ้าสามารถรับใช้จิตวิญญาณสกปรกและจิตวิญญาณชั่วได้

ความโกรธของเราจะสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้ที่คล้ายสุนัข คล้ายสุกรเหล่านี้ที่โกงเราได้หรือไม่?

เราต้องดำเนินการตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และแย่งชิงพวกที่ “เคร่งศาสนา”

หัวโบราณเหล่านั้นทั้งหมดที่มีศรัทธาในเรา กลับจากมือของจิตวิญญาณสกปรก เพื่อที่พวกเขาอาจจะ

“คอยรับใช้” เราในรูปแบบที่มีวินัย เป็นโคของเรา เป็นอาชาของเรา

และอยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงการสังหารหมู่ของเรา เราจะให้เจ้าหยิบความมุ่งมั่นก่อนหน้านี้ของเจ้า

และรับใช้เราอีกครั้ง เราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่โกงเรา

เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถเพียงแค่ทำการเรียกร้องและโกหกต่อหน้าเราอย่างหยาบโตนได้?

เจ้าได้คิดหรือว่าเราไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นคำพูดและความประพฤติดังหลายของเจ้า?

คำพูดและความประพฤติดังหลายของเจ้าจะไม่ได้สามารถอยู่ในสายตาของเราได้อย่างไร?

เราจะสามารถเคยให้ผู้คนหลอกลวงเราเช่นนั้นได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

263. เราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เอง และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ

เราเป็นสภาวะบุคคลองค์หนึ่งและองค์เดียวของพระเจ้า ที่มากไปกว่านั้นด้วยซ้ำก็คือ เรา

ที่มีเนื้อหนังอันครบถ้วนบริบูรณ์นี้ เป็นการสำแดงที่ครบบริบูรณ์ถึงพระเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่เคารพเรา

ผู้ใดก็ตามที่กล้าแสดงออกถึงการต้านทานในสายตาของพวกเขา

และผู้ใดก็ตามที่กล้ากล่าวคำเยาะเย้ยทำหยาบต่อเราจะต้องตายจากคำสาปแช่งและความโกรธกริ้วของเราอย่างแน่นอน (จะมีการสาปแช่งเพราะความโกรธกริ้วของเรา) ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีหรือออกศัตรูต่อเรา และผู้ใดก็ตามที่กล้าพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเรา

ก็จะตายอย่างแน่นอนจากความเกลียดชังของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาของเราจะสูญหายไปตลอดกาล ในคราวแรก เรารักใคร่และเปี่ยมปรานี

แต่นี้ไม่ใช่อุปนิสัยแห่งเทพภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาแค่ประกอบกันเป็นอุปนิสัยของเรา พระเจ้าพระองค์เองที่ครบบริบูรณ์

ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ เรารักใคร่และเปี่ยมปรานี เนื่องจากงานที่เราต้องทำให้แล้วเสร็จ

เราจึงครองความเมตตาและความปรานี อย่างไรก็ตาม ภายหลังนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งต่างๆ

เช่นนั้นอีกต่อไป (และนับจากนั้นมาก็ยังไม่มีมีความจำเป็นอีกเลย) ทั้งหมดเป็นความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษา

และนี่คืออุปนิสัยที่ครบบริบูรณ์แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราควบคู่กันกับเทพภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 79” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

264. เราปกครองสรรพสิ่ง เราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญา ผู้กุมสิทธิอำนาจเต็ม และเราไม่ภรรณาต่อผู้ใด

เรานั้นใจแข็งอย่างยิ่งवाद ไร้ซึ่งความรู้สึกส่วนตัวโดยสมบูรณ์ เราปฏิบัติต่อทุกคน (ไม่ว่าเขาจะพูดจาดีอย่างไร

เราก็จะไม่ปล่อยเขาไป) ด้วยความชอบธรรม ความถูกต้อง และบารมีของเรา

ขณะเดียวกันก็ทำให้ทุกคนมองเห็นความอัศจรรย์แห่งกิจการของเราดีขึ้น

รวมทั้งความหมายแห่งกิจการของเราด้วย เราได้ลงโทษพวกวิญญาณชั่วที่ละตน

สำหรับการกระทำทุกชนิดที่พวกเขาทำผิดไว้ ทั้งพวกเขาแต่ละคนลงในบาปาลึก
งานนี้เราได้ทำจนแล้วเสร็จก่อนที่จะกาลเวลาจะเริ่มขึ้น ปลอ่ยให้พวกเขาไว้ตำแหน่ง
ปลอ่ยให้พวกเขาไว้สถานที่ที่จะทำการงานของพวกเขา ไม่มีใครในประชากรที่เราเลือกสรร—
บรรดาผู้ที่ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้โดยเรา—จะสามารถถูกพวกวิญญาณชั่วครอบงำได้
และกลับจะบริสุทธิ์อยู่เสมอแทน ส่วนพวกที่เราไม่ได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้
เราจะส่งตัวพวกเขาให้ไปอยู่ในมือซาตาน และไม่ยอมให้พวกเขาหลงเหลืออยู่อีกต่อไป
ประกาศกฎฎีกาบริหารของเราเกี่ยวข้องกับความสุขของเราและบารมีของเราในทุกๆ ด้าน
เราจะไม่ปลอ่ยพวกที่ถูกซาตานทำงานไปเลยแม้แต่คนเดียว
แต่จะทิ้งพวกเขาพร้อมร่างกายของพวกเขาไปในแดนคนตาย เพราะเราเกลียดชังซาตาน
เราจะไม่มีทางผ่อนผันให้มันง่ายๆ แต่จะทำลายมันให้สิ้น ไม่ให้มันมีโอกาสแม้แต่เล็กน้อยที่จะทำงานของมัน

คัดตอนมาจาก “บทที่ 70” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

265. เราจะติสอนทุกคนที่เกิดจากเราผู้ซึ่งถึงกระนั้นก็ยังไม่รู้จักรา
เพื่อที่จะทำการสำแดงความโกรธทั้งปวงของเรา ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา
และสติปัญญาอันเต็มเปี่ยมของเรา ในตัวเรา ทั้งหมดนั้นชอบธรรม และไม่มีความไม่ชอบธรรมโดยสิ้นเชิง
ไม่มีเล่ห์หลวง และไม่มีความคิดโกง ผู้ใดก็ตามที่คิดโกงและเล่ห์หลวงต้องเป็นบุตรนรก ซึ่งเกิดในแดนคนตาย
ในตัวเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเปิดออก สิ่งใดก็ตามที่เรากล่าวว่าจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงได้
ก็จะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงจริงๆ สิ่งใดก็ตามที่เรากล่าวว่าจะถูกจัดตั้งขึ้น ก็จะถูกจัดตั้งขึ้น
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือเลียนแบบสิ่งเหล่านี้ได้
เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เององค์หนึ่งเดียวและเพียงผู้เดียว

คัดตอนมาจาก “บทที่ 96” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

266. เราจะลงโทษคนเลวและให้บำเหน็จคนดี และเราจะนำพาความชอบธรรมของเรามาบังคับใช้
และเราจะดำเนินการพิพากษาของเราให้เสร็จสิ้น เราจะใช้วณะของเราเพื่อสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่าง
โดยทำให้ผู้คนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่งได้รับประสบการณ์กับมือที่ติสอนของเรา
และเราจะทำให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมของเรา ปรีชาญาณอันเต็มเปี่ยมของเรา
และความอารีอันเต็มเปี่ยมของเรา ไม่มีบุคคลใดจะกล้าลุกขึ้นในการพิพากษา เพราะในเรานั้น
ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วงแล้ว และในที่นี้ ให้มนุษย์ทุกคนได้เห็นความทรงเกียรติอันเต็มเปี่ยมของเรา
และลัทธิราชดิษัยชนะอันเต็มเปี่ยมของเรา เพราะในเรานั้นทุกสรรพสิ่งได้รับการสำแดงแล้ว จากการนี้
เป็นไปได้ที่จะเห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและสิทธิอำนาจของเรา ไม่มีผู้ใดจะกล้าทำให้เราขุ่นเคือง

และไม่มีผู้ใดที่จะกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา ในเรานั้น ทั้งหมดได้รับการทำให้เปิดกว้าง
ใครเล่าจะกล้าซ่อนเร้นสิ่งใดไว้? เรามั่นใจว่าจะไม่แสดงให้บุคคลนั้นได้เห็นความปรานี!
พวกตัวเคราะหรัยเช่นนั้นต้องรับการลงโทษอันรุนแรงของเราไว้
และคนมนุษย์เช่นนั้นต้องได้รับการชำระล้างจากสายตาของเรา
เราจะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็กและเราจะใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อพิพากษาพวกเขา
โดยไม่มี ความปรานีแม้แต่น้อย และโดยไม่ถนอมความรู้สึกของพวกเขาเลย เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เอง
ผู้ที่ปราศจากอารมณ์และเปี่ยมบารมีและไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ ทั้งหมดควรเข้าใจและเห็นการนี้
มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่พวกเขาจะมาถูกเรากำราบและถูกทำให้ย่อยยับลงไป “โดยไม่มีสาเหตุหรือเหตุผล”
เพราะคทาของเราจะกำราบทุกคนที่ทำให้เราขุ่นเคือง
เราไม่ใส่ใจว่าพวกเขาจะรู้จักประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราหรือไม่ นั่นจะไม่มี ความสำคัญเลยสำหรับเรา
เนื่องจากตัวตนของเราไม่ทนยอมรับการถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยใครก็ตาม นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าเรคือสิ่งใด
ใครก็ตามที่เราสัมผัส เราจะกำราบ นั่นคือเหตุผลที่กล่าวกันว่า
ตอนนี้ถือเป็นการหมิ่นประมาทหากจะพูดว่าเรคือพระเจ้าแห่งความเมตตา สงสารและความรักมั่นคง
ในแก่นแท้แล้ว เราไม่ใช่แกะ แต่เป็นสิงโต ไม่มีใครเลยกล้าที่จะทำให้เราขุ่นเคือง ใครก็ตามที่ทำให้เราขุ่นเคือง
เราจะลงโทษด้วยความตาย ทันทีและโดยปราศจากความปรานี

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 120” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

267. เสียงของเราคือการพิพากษาและความโกรธเคือง
เราไม่ปฏิบัติอย่างอ่อนโยนต่อผู้ใดและไม่แสดงความปรานีต่อผู้ใด เพราะเรคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ชอบธรรม
และเราถูกครอบงำด้วยความโกรธเคือง เราถูกครอบงำด้วยการเผาไหม้ การชำระให้สะอาด และการทำลายล้าง
ภายในเรานั้นไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นหรือใช้อารมณ์ แต่ในทางตรงกันข้าม ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเปิดเผย ชอบธรรม
และไม่ลำเอียง เนื่องจากบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่กับเราบนบัลลังก์เรียบร้อยแล้ว
โดยปกครองชนชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งหมด บัดนี้สิ่งต่างๆ
กับผู้คนที่ไม่เที่ยงธรรมและไม่ชอบธรรมเหล่านั้นกำลังเริ่มถูกพิพากษา เราจะได้สวนพวกเขาทีละคน
โดยไม่พลาดสิ่งใดและเผยพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์
เนื่องจากการพิพากษาของเราได้เผยอย่างเต็มที่และเปิดกว้างอย่างเต็มที่ และเราไม่ได้ปิดบังสิ่งใดไว้เลย
เราจึงจะโยนทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเราทิ้ง
และให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพินาศอยู่ในบาธาลิสทอนชั่ววินรันดร์
ที่นั่นเราจะอนุญาตให้ทุกสิ่งทุกอย่างเผาไหม้ไปตลอดกาล นี่คือความชอบธรรมของเรา

และนี่คือความเที่ยงตรงของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้
และทั้งหมดต้องอยู่ภายใต้การบัญชาของเรา

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 103” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

268. ทุกประโยชน์ที่เราเปล่งออกไปมีสิทธิอำนาจและการพิพากษา

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะของเราได้ ทันทีที่วณะของเราถูกส่งออกไป

สิ่งทั้งหลายถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวณะของเราอย่างแน่นอน นี่คืออุปนิสัยของเรา

วณะของเราคือสิทธิอำนาจและใครก็ตามที่แก้ไขวณะเหล่านี้ก็ทำให้การติสอนของเราขุ่นเคือง

และเราต้องบดขยี้พวกเขาจนกว่าลงไป

ในกรณีที่รุนแรงพวกเขาพาความล่มสลายมาสู่ชีวิตของพวกเขาเองและพวกเขาก็ไปสู่แดนคนตาย

หรือไปสู่บาบาลิก นี่คือวิธีเดียวเท่านั้นที่เราใช้จัดการกับมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนมันได้—

นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จงจำการนี้ไว้!

ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำให้ประกาศกฤษฎีกาของเราขุ่นเคือง

สิ่งทั้งหลายต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา! ในอดีต

เราเมตตาพวกเขามากเกินไปและเจ้าเผชิญกับวณะของเราเท่านั้น

วณะที่เรากล่าวเกี่ยวกับการบดขยี้ผู้คนจนกว่าลงไปยังไม่ได้เกิดขึ้น แต่นับจากวันนี้ไป ความวิบัติทั้งหมด

(ความวิบัติเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)

จะมาถึงทีละอย่างทีละอย่างเพื่อลงโทษพวกคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ต้องมีการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลาย—

หาไม่แล้วผู้คนที่คงจะไม่สามารถมองเห็นความโกรธกริ้วของเราแต่ก็คงจะพาตัวเองให้กระทำชั่วครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา และเป็นวิธีที่เราใช้กระทำขั้นตอนถัดไปของงานของเรา

เรากล่าวการนี้ต่อพวกเขาล่วงหน้าเพื่อที่ว่าพวกเขาจะสามารถหลีกเลี่ยงการทำให้ขุ่นเคืองและการทนทุกข์กับความ

มพินาสไปตลอดกาล นั่นกล่าวได้ว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป

เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตจำนง

ของเรา และเราจะติสอนพวกเขาทีละคน เราจะไม่ปล่อยยให้แม้กระทั่งพวกเขาคนหนึ่งคนใดรอดไปได้

เพียงแต่พวกเขาเจ้ากล้ากระทำชั่วอีกครั้ง! เพียงแต่พวกเขาเจ้ากล้าเป็นกบฏอีกครั้ง!

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราชอบธรรมต่อคนทั้งปวง ว่าเราไม่มีแม่แต่เพียงเดียวของอารมณ์ความรู้สึก

และการนี้ทำหน้าที่เพื่อแสดงให้เห็นว่าอุปนิสัยของเราต้องไม่ถูกทำให้ขุ่นเคือง นี่คือสภาวะบุคคลของเรา

ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

ผู้คนทั้งปวงได้อินวณะของเราและผู้คนทั้งปวงเห็น โคมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อฟังเราอย่างสมบูรณ์และอย่างแนบแน่น—นี่คือประกาศกฤษฎีการบริหารของเรา
ผู้คนทั้งปวงทั่วทั้งจักรวาลและที่สูญปลายแผ่นดิน โลกควรสรรเสริญและถวายเกียรติแด่เรา
ด้วยว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกสิทธิ์ เพราะเราเป็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวาระและคำรัสของเรา วาตะและท่าทางของเราได้
ด้วยว่าเหล่านี้เป็นเรื่องสำหรับเราเพียงผู้เดียว
และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เราได้ครองจากช่วงเวลาโบราณกาลที่สุด และจะดำรงอยู่ไปตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 100” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

269. ทั้งหมดย่อมจะสำเร็จลุ่่วงโดยวาระของเรา ไม่มีมนุษย์คนใดอาจมีส่วนร่วม
และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำงานที่เราจะดำเนินการ
เราจะเสด็จอากาศของแผ่นดินทั้งหมดจนสะอาดและกำจัดร่องรอยทั้งหมดของพวกมารบนแผ่นดินโลก
เราได้เริ่มต้นแล้ว และเราจะตั้งต้นขึ้นตอนแรกของงานแห่งการติสอนของเราในที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง
ด้วยเหตุนี้ จะเห็นได้ว่าการติสอนของเราได้บังเกิดแก่ทั่วทั้งจักรวาล
และจะเห็นได้ว่าพญานาคใหญ่สีแดงกับพวกวิญญาณที่มีมลทินทุกประเภทจะไม่มีพลังอำนาจที่จะหลีกเลี่ยงจากการติสอนของเรา เพราะเราเฝ้ามองแผ่นดินทั้งหมด เมืองงานของเราบนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น นั่นคือ
เมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษามาถึงบทวสถาน เราจะติสอนพญานาคใหญ่สีแดงอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
ผู้คนของเราจะได้เห็นการที่เราติสอนพญานาคใหญ่สีแดงด้วยความชอบธรรมอย่างแนบแน่น
พวกเขาจะรินการสรรเสริญออกมาเพราะความชอบธรรมของเราอย่างแนบแน่น
และจะถวายสาธุการนามอันบริสุทธิ์ของเราตลอดกาลอย่างแนบแน่นเพราะความชอบธรรมของเรา ด้วยเหตุนี้
พวกเขาย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาอย่าง เป็นกิจจะลักษณะ
และย่อมจะสรรเสริญเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะทั่วทั้งแผ่นดินต่างๆ ตลอดชั่วกาลนาน!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 28” ของ พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

270. บัดนี้เป็นเวลาที่เรากำหนดพิจารณาบทวสถานสำหรับแต่ละบุคคล
ไม่ใช่ช่วงระยะซึ่งเราเริ่มทำงานกับมนุษย์ เราจดบันทึกคำพูดและการกระทำทั้งหลายของแต่ละบุคคล
เส้นทางซึ่งพวกเขาได้ติดตามเรามา คุณลักษณะเฉพาะโดยกำเนิดของพวกเขา
และวิธีที่พวกเขาประพฤติตนในท้ายที่สุด ลงในสมุดบันทึกของเราทีละคน เมื่อเป็นเช่นนี้
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใด ย่อมไม่มีใครจะหลบพ้นมือของเรา
และทุกคนจะรวมอยู่กับบุคคลประเภทเดียวกันตามที่เรাজัดให้
เราตัดสินใจเรื่องบั้นปลายของแต่ละบุคคลโดยไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอายุ ความอาวุโส ปริมาณความทุกข์

และที่น้อยที่สุดคือ ระดับความชวนสับสนของพวกเรา แต่เป็นไปโดยสอดคล้องกับการที่ว่า พวกเขารองความจริงหรือไม่ ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากนี้ พวกเจ้าจำต้องตระหนักว่า ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะถูกลงโทษด้วยเช่นกัน นี่คือการเท็จจริงซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ถูกลงโทษได้ถูกทำการลงโทษไปเช่นนั้นก็เพื่อความชอบธรรมของพระเจ้า และเป็นการลงทัณฑ์อันสาสมแล้วกับการกระทำชั่วอันนับไม่ถ้วนของพวกเรา

ตัดตอนมาจาก “ตระเตรียมความประพาศที่ดึงดูดใจให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

271. หากเจ้าได้อยู่ในความเชื่อมาเป็นเวลาหลายปีและได้สมาคมกับเรามาแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ห่างจากเรา เช่นนั้นแล้วเราขอมอบพยานว่า มันจะต้องเป็นว่าเจ้ากระทำให้ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าย่อยๆ และปลายทางของเจ้าจะพิจารณาได้ยากมาก หากเวลาหลายปีในการสมาคมกับเราไม่ได้เพียงล้มเหลวในการเปลี่ยนเจ้าให้เป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งมีสถานะความเป็นมนุษย์และความจริงเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้ฝังหนทางอันชั่วร้ายของเจ้าแน่นอยู่ในธรรมชาติของเจ้า และเจ้าไม่เพียงมีความโอหังเป็นสองเท่าของก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ความเข้าใจผิดต่างๆ ของเจ้าเกี่ยวกับเรายังได้ทวีคูณด้วยเช่นกัน ถึงขั้นที่ว่าเจ้ามาคำนึงถึงเราว่าเป็นผู้ช่วยตัวน้อยของเจ้า เช่นนั้นแล้วเราก็ขอมอบพยานว่าความทุกข์ร้อนของเจ้าไม่ได้อยู่เพียงแค่นี้ อีกต่อไปแล้ว แต่กลับได้เจาะเข้าไปถึงกระดูกที่แท้จริงของเจ้าแล้ว ทั้งหมดที่เหลืออยู่ก็เพื่อให้เจ้าได้รอที่จะจัดการเตรียมงานศพของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องอ้อนวอนเราให้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยเหตุที่เจ้าได้กระทำให้บาปอย่างหนึ่งซึ่งสมควรแก่ความตาย บาปอันไม่สามารถยกโทษให้ได้ ต่อให้เราอาจปรานีต่อเจ้า พระเจ้าบนสวรรค์จะทรงยื่นกรานที่จะเอาชีวิตเจ้า ด้วยเหตุที่การกระทำที่ขุ่นเคืองของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ใช่ปัญหาธรรมดา แต่เป็นปัญหาซึ่งมีลักษณะร้ายแรงมาก เมื่อเวลานั้นมาถึง จงอย่าตำหนิเราที่ไม่ได้บอกเจ้าก่อนล่วงหน้า ทุกอย่างจะกลับมาสู่จุดนี้: เมื่อเจ้าสมาคมกับพระคริสต์—พระเจ้าบนแผ่นดินโลก—ในฐานะสามัญชนคนหนึ่ง กล่าวคือ เมื่อเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าองค์นี้ไม่ใช่อะไรนอกจากบุคคลคนหนึ่ง เมื่อนั้นก็เป็นเวลาที่เจ้าจะพินาศ นี่คือการตักเตือนเพียงครั้งเดียวของเราต่อเจ้าทุกคน

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

272. ความปรานีของเรานั้นแสดงออกต่อบรรดาผู้ที่รักเราและปฏิเสธตัวพวกเราเอง ในขณะเดียวกัน การลงโทษที่ได้ไปเยือนคนแล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเรอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้นคือ พิสูจน์คำพยานแห่งความพิโรธของเรา เมื่อความวิบัติมาเยือน

ทุกคนที่ต่อต้านเราจะวิปโยคร่ำไห้ในขณะที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของการกัณดาอาหารและภัยพิบัติ
บรรดาผู้ที่ได้กระทำความเลวในทุกลักษณะ เว้นแต่ผู้ที่ได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี

จะไม่มีทางหลบพ้นการชำระชดใช้ให้กับบาปของตน พวกเขาอีกเช่นกัน ที่จะดึงดูดลงสู่ความวิบัติ
ในแบบที่นานๆ ครั้งจะได้เห็นกันในตลอดระยะเวลาหลายล้านปี

และพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งความอกสั่นขวัญผวาและหวาดกลัวตลอดเวลา

และบรรดาผู้ติดตามของเราทั้งหลายที่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อเราจะขึ้นบานและปรบมือให้กับอิทธิฤทธิ์ของเรา พวกเขาจะผ่านประสบการณ์กับความพอใจอันเกินพรรณนา

และดำรงชีวิตท่ามกลางความชื่นบานยินดีอย่างที่เราไม่เคยมอบให้มวลมนุษย์

เพราะเรานอมความล้ำค่าของความประพฤติที่ดีงามของมนุษย์และชิงชังความประพฤติชั่วของพวกเขา
ตั้งแต่เมื่อเราเริ่มต้นนำทางมวลมนุษย์

เรามุ่งหวังอย่างใจจดใจจ่อมาตลอดว่าจะได้รับผู้คนสักกลุ่มที่มีจิตใจเดียวกับเรา ในขณะเดียวกัน

บรรดาผู้ที่ไม่ได้มีจิตใจเดียวกับเรานั้น เราก็ไม่เคยลืม เราเกลียดพวกเขาในหัวใจของเราเสมอ

รอคอยโอกาสที่จะนำพาการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่พวกเขา อันเป็นสิ่งที่เราจะผลิตผลิตินที่ได้เห็น

บัดนี้วันของเราได้มาถึงแล้วในที่สุด และเราไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไปแล้ว!

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความพร้อมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบันปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

273. เราจะแก้ไขความไม่เป็นธรรมของโลกมนุษย์ เราจะทำงานของเราด้วยมือของเราเองทั่วทั้งโลก

โดยห้ามชาตนาทำร้ายประชากรของเราอีก ห้ามศัตรูทำสิ่งใดตามอำเภอใจพวกเขาอีก

เราจะกลายเป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกและย้ายบัลลังก์ของเราไปที่นั่น

ทำให้ศัตรูของเราทั้งหมดล้มลงกับพื้นดินและสารภาพความผิดของพวกเขานឹងหน้าเรา ในความเศร้าใจของเรา

ความโกรธถูกผสมผสานเข้าไป เราจะเหยียบย่ำทั้งจักรวาลให้แบนราบ โดยไม่ละเว้นผู้ใด

และบดขยี้ความหวาดกลัวเข้าใส่หัวใจของศัตรูของเรา เราจะทำให้ทั้งแผ่นดินโลกย่อยยับเป็นซากปรักหักพัง

และทำให้ศัตรูของเราตกลงไปในซากปรักหักพังนั้น

เพื่อที่จากนี้ไปพวกเขาจะไม่อาจทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป แผนการของเราถูกกำหนดลงแล้ว

และไม่มีผู้ใดต้องเปลี่ยนแปลงมันไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร

เมื่อเราท่องไปเหนือจักรวาลในงานพิธีอันเอิกเกริกและเปี่ยมบารมี มนุษย์ทั้งปวงจะถูกทำให้ใหม่

และทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการฟื้นฟู มนุษย์จะไม่ร่ำไห้อีกต่อไป จะไม่ร้องเรียกเราให้ช่วยเหลืออีกต่อไป

เมื่อนั้นหัวใจของเราจะชื่นบาน และผู้คนจะกลับมาเฉลิมฉลองให้กับเรา ทั้งจักรวาล จากเบื้องบนจรดเบื้องล่าง

จะรื่นเริงด้วยความยินดีปรีดา...

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 27” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

274. ศิโยน! จงขึ้นบาน! ศิโยน! จงขับร้องออกมา! เราได้หวนคืนด้วยความมิชย
เราได้หวนคืนอย่างได้รับชัยชนะ! กลุ่มชนทั้งผอง! จงรีบเข้าแถวเป็นลำดับเถิด! ทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง!
บัดนี้จึงมาหยุดเถิด เพราะภาวะบุคคลของเราเผชิญหน้ากับทั้งจักรวาลและปรากฏในทิศตะวันออกของโลก!
ใครเล่ากล้าที่จะไม่คุกเข่าในการนมัสการ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่เรียกเราว่าพระเจ้าเที่ยงแท้?
ใครเล่ากล้าที่จะไม่มองด้วยความเคารพ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ให้การสรรเสริญ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ขึ้นบาน?
ประชากรของเราจะได้ยินเสียงของเรา และบุตรทั้งหลายของเราจะรอดชีวิตในราชอาณาจักรของเรา! ภูเขา แม่น้ำ
และทุกสรรพสิ่งจะเปล่งเสียงไชโยอย่างมิรู้จบสิ้น และกระโดดโลดเต้นโดยไม่หยุดหย่อน ณ เวลานี้
ไม่มีผู้ใดเลยจะกล้าถอยกลับ และไม่มีผู้ใดเลยที่กล้าลุกขึ้นเพื่อต้านทาน นี่คือการอันน่าอัศจรรย์ของเรา
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า นั่นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา!
เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเคารพเราในหัวใจของมัน และนอกเหนือจากการนี้ก็คือ
เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างสรรเสริญเรา! นี่คือการมุ่งหมายท้ายที่สุดของแผนการบริหารจัดการแห่งหกพันปีของเรา
และมันคือสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้แล้ว
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวหรือวัตถุสักสิ่งเดียวหรือเหตุการณ์สักเหตุการณ์เดียวกล้าที่จะลุกขึ้นเพื่อต้านทานเราหรือต่อ
ต้านเรา ประชากรทั้งหมดของเราจะหลั่งไหลไปยังภูเขาของเรา (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พิภพที่เราจะสร้างในภายหลัง) และพวกเขาจะนบনอบต่อหน้าเรา เพราะเรามีบารมีและการพิพากษา
และเราถือสิทธิอำนาจ (การนี้อ้างอิงถึงตอนที่เรายืนในร่างกาย เรายังมีสิทธิอำนาจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
แต่เพราะข้อจำกัดทั้งหลายของเวลาและพื้นที่ที่ไม่สามารถที่จะก้าวข้ามได้เมื่ออยู่ในเนื้อหนัง
จึงไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีอันครบบริบูรณ์แล้ว ถึงแม้ว่าเราได้รับบุตรหัวปีทั้งหลายในเนื้อหนัง
ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้รับสง่าราศีแล้ว
เป็นเพียงเมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยนและเปลี่ยนรูปลักษณะของเราแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถกล่าวได้ว่าเราถือสิทธิอำนาจ—นั่นคือ กล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีแล้ว)
ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะยากสำหรับเรา โดยวณะจากปากของเรา ทั้งหมดจะถูกทำลาย และโดยวณะจากปากของเรา
ทั้งหมดจะมาดำรงอยู่และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
เช่นนั้นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและเช่นนั้นคือสิทธิอำนาจของเรา
เพราะเราเต็มไปด้วยอุทยานภาพและเต็มอิมไปด้วยสิทธิอำนาจ ไม่มีบุคคลใดจะสามารถกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา
เราได้มีชัยเหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว และเราได้ชัยชนะเหนือบุตรทั้งปวงแห่งการกบฏแล้ว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 120” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

275. พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามหรือไม่หรือว่าพวกเขาติดตามพระองค์หรือไม่

พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ในฐานะที่เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรักทรงทะนุถนอมที่สุด—

หรืออย่างที่มีมนุษย์จะพูดว่าผู้คนที่เป็นที่รักที่สุดของพระองค์—และไม่ใช่ของเล่นของพระองค์

แม้ว่าพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และว่ามนุษย์คือสิ่งทรงสร้างของพระองค์

ซึ่งอาจฟังคล้ายกับว่ามีความแตกต่างเล็กน้อยในระดับตำแหน่ง

แต่ความเป็นจริงก็คือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อมวลมนุษย์เหนือล้ากว่าสัมพันธภาพในลักษณะนี้มาก

นัก พระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์ ใ้พระทัยมวลมนุษย์ และทรงแสดงความห่วงใยต่อมวลมนุษย์

ตลอดจนการจัดเตรียมใ้มนุษย์อย่างต่อเนื่องและไม่หยุดหย่อน

พระองค์ไม่มีวันทรงรู้สึกในพระทัยของพระองค์ว่านี่เป็นพระราชกิจเพิ่มเติม

หรือบางสิ่งที่สมควร ได้รับความเชื่อถือมากมาย พระองค์ไม่ทรงรู้สึกว่าการช่วยมนุษยชาติให้รอด

การหล่อเลี้ยงพวกเขา และการประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา

เป็นการมีส่วนร่วมสนับสนุนมวลมนุษย์อย่างมหาศาล พระองค์เพียงทรงจัดเตรียมใ้มวลมนุษย์อย่างเจียบๆ

และสงบ ด้วยวิธีของพระองค์เองและโดยผ่านทางแก่นแท้ของพระองค์เอง และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ใ้ได้รับการจัดเตรียมมากเพียงใด และความช่วยเหลือมากเพียงใดจากพระองค์

พระเจ้าก็ไม่มีวันทรงนึกถึงหรือทรงพยายามที่จะ ได้รับความเชื่อถือ การนี้ถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

และยังเป็นการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแม่นยำอีกด้วย

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

276. พระเจ้าได้ทรงสู้ทนกับคำคืนที่ไม่ได้หลับมากมายหลายคืนเพื่อประโยชน์แห่งงานของมวลมนุษย์

จากที่สูงถึงส่วนลึกต่ำสุด

พระองค์ได้เสด็จลงสู่รกรที่มีชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่เพื่อผ่านวันเวลาของพระองค์ไปกับมนุษย์

พระองค์ไม่เคยได้ทรงพำนักถึงความโกโรโกโสท่ามกลางมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยได้ทรงดำเนินมนุษย์สำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา

แต่ทรงสู้ทนความอับอายอดสูอันยิ่งใหญ่ที่สุดขณะที่พระองค์ทรงดำเนินงานของพระองค์ด้วยพระองค์เองจนเสร็จสิ้น

พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นส่วนหนึ่งของนรกได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงสามารถใช้ชีวิตของพระองค์ในนรกได้อย่างไร? แต่เพื่อประโยชน์แห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง

เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะสามารถพบกับความสุขได้เร็วขึ้น

พระองค์ได้ทรงสู้ทนความอับอายอดสูและทรงทนทุกข์กับความไม่ยุติธรรมเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลก

และได้เสด็จเข้าสู่ “นรก” กับ “แดนคนตาย” เข้าสู่ถ้ำเสือ ด้วยพระองค์เอง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด มนุษย์มีคุณสมบัติที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างไร? เรามีเหตุผลใดที่จะพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้า?

เราสามารถกล้าที่จะเพ่งมองพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินแห่งความชั่วช้าที่โสโครกที่สุดแห่งนี้

และไม่เคยได้ทรงระบายความคับข้องพระทัยของพระองค์หรือพัวพันเกี่ยวกับมนุษย์

แต่กลับทรงยอมรับการย่ำยีทั้งหลาย^[1] และการกดขี่ของมนุษย์อย่างเงียบๆ แทน

พระองค์ไม่เคยทรงตอบโต้ข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลของมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงทำการเรียกร้องมากเกินไปกับมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงกำหนดข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลให้กับมนุษย์

พระองค์เพียงทรงพระราชกิจทั้งหมดที่มนุษย์พึงต้องใช้โดยไม่ทรงพัวพัน ได้แก่ การสอน การให้ความรู้แจ้ง

การดำเนิน กระบวนการถูกล้างใจ การเตือนจำ การเตือนสติ การปลอบโยน การพิพากษา และการเปิดเผย

ขั้นตอนใดของพระองค์หรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อชีวิตของมนุษย์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงลบความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของมนุษย์ออกไป

แต่ขั้นตอนใดที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้นแล้วนั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งชะตากรรมของมนุษย์หรือ? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมนุษย์?

ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความทุกข์นี้

และจากการกดขี่ของพลังมืดที่คล้ายคลึงกัน? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์?

ผู้ใดสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าได้ ซึ่งเป็นเสมือนหัวใจของแม่ที่รักใคร่?

ผู้ใดสามารถจับใจความพระทัยที่แรงกล้าของพระเจ้าได้?

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (9)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

277. เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นของโลก

และพระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อขึ้นชมโลก

สถานที่ที่การทรงพระราชกิจจะเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความหมายมากที่สุดคือสถานที่ที่พระองค์ประ

ะสูติ ไม่ว่าแผ่นดินนั้นจะบริสุทธิ์หรือสกปรกโสम्म และไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใดก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

แม้ว่าทั้งหมดนั้นได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ตาม กระนั้น ทุกสรรพสิ่งยังคงเป็นของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาแผ่นดินที่สกปรกโสम्मและทรงพระราชกิจที่นั่นเพื่อเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์

พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงรู้ทันการเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่เพื่อทรงพระราชกิจดังกล่าวเพื่อที่จะช่วยผู้คนแห่งแผ่นดินที่สกปรกโสมนนี้ให้รอด การนี้ได้กระทำไปเพื่อเป็นพยาน เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยชนทั้งหมด

สิ่งที่พระราชกิจดังกล่าวแสดงให้ผู้คนเห็นคือความชอบธรรมของพระเจ้า

และสามารถแสดงถึงมโนสวรัญของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ความยิ่งใหญ่และความซื่อตรงของพระองค์ได้รับการสำแดงในความรอดของกลุ่มคนต่ำต้อยที่ผู้อื่นดูถูก

การเกิดในแผ่นดินที่สกปรกโสมนไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดเลยว่าพระองค์ทรงต่ำต้อย

นั่นเพียงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษยชนเท่านั้น ยิ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งเผยความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ความรักที่รู้จักบกร่องที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ออกมามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ถึงแม้ว่าพระองค์ประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมน

และถึงแม้ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาผู้คนที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสมนเช่นเดียวกับพระเยซูที่ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปในยุคพระคุณ แต่ทุกๆ

เศษเสี้ยวของพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษยชนทั้งหมดหรือ? ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษยชนสามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่หรือ?

สองพันปีก่อน พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปเป็นเวลาหลายปี นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่ วันนี้ พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับกลุ่มคนที่สกปรกโสมนและต่ำต้อย

นี่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพวกมนุษย์อย่างพวกเจ้าหรือ?

หากไม่ใช่เพื่อการช่วยมวลมนุษยให้รอดแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงได้ดำรงพระชนม์ชีพและทนทุกข์กับคนบาปเป็นเวลาหลายปีหลังจากที่ประสูติในรางหญ้าเล่า

? และหากไม่ใช่เพื่อช่วยมวลมนุษยให้รอดแล้ว เหตุใดพระองค์จึงเสด็จกลับมาหามนุษย์เป็นครั้งที่สอง

ประสูติในแผ่นดินนี้ที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน

และดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง?

พระเจ้ามิได้ทรงสัจย์หรือ? ส่วนใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อมวลมนุษย?

ส่วนใดไม่ได้เป็นไปเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเจ้า? พระเจ้าทรงบริสุทธิ์—สิ่งนี้มีอาจเปลี่ยนแปลงได้!

พระองค์ไม่ทรงแปรอะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสมน

แม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสมนก็ตาม

ทั้งหมดนี้สามารถมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษยนั้น ไม่เห็นแก่พระอ

ศักดิ์เองอย่างที่สุด และความทุกข์และการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนช่างยิ่งใหญ่อย่างที่สุด!
พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกเจ้าทั้งหมดและเพื่อลิขิตชีวิตของพวกเจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด? แทนที่จะช่วยผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือบุตรของครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจให้รอด พระองค์ตั้งพระทัยที่จะช่วยพวกที่ต่ำต้อยและโดนดูถูกแทน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ของพระองค์หรือ? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความชอบธรรมของพระองค์หรือ?

เพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดแล้วนั้น
พระองค์ทรงยินดีที่จะประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสम्मและทนทุกข์กับทุกๆ การดูหมิ่นเหยียดหยาม พระเจ้าทรงแท้จริงยิ่งนัก—พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เท็จ ทุกๆ

ช่วงระยะของพระราชกิจไม่ได้กระทำไปในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเช่นนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดได้ร้ายพระองค์และกล่าวว่าพระองค์ประทับนั่งร่วมโต๊ะกับคนบาป

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดเหยียดหยันพระองค์และพูดว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบุตรของความสกปรกโสम्म

ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนที่ต่ำต้อยที่สุด

แต่พระองค์ยังคงอุทิศพระองค์เองอย่างไม่เห็นแก่พระองค์เอง

และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงยังคงทรงถูกปฏิเสธท่ามกลางมวลมนุษย์

ความทุกข์ที่พระองค์ทรงสู้ทนไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเจ้าหรือ?

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่ได้มากกว่าราคาที่พวกเจ้าได้จ่ายไปหรือ?

ตัดตอนมาจาก “นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

278.

พระเจ้าได้ถ่อมพระทัยพระองค์เองจนถึงระดับที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ในผู้คนที่โสम्मและเสื่อมทรามเหล่านี้ และทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำรงชีวิตและกินอยู่ท่ามกลางผู้คน เพื่อเป็นผู้เลี้ยงให้กับผู้คน และเพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี

ที่สำคัญกว่านั้นคือพระองค์ทรงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์แห่งความรอดและการพิชิตชัยของพระองค์กับผู้คนที่เสื่อมทรามจนมิอาจทนได้เหล่านี้

พระองค์ได้ทรงมาที่หัวใจของพยานาใหญ่สีแดงเพื่อช่วยผู้คนที่เสื่อมทรามที่สุดเหล่านี้ให้รอด

เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจถูกเปลี่ยนแปลงและทำให้ใหม่ได้

ความยากลำบากที่พระเจ้าทรงสู้ทนไม่ใช่เพียงแคความยากลำบากที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงสู้ทนเท่านั้น แต่เหนือสิ่งอื่นใด มันคือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทนทุกข์กับการดูหมิ่นเหยียดหยามอันสุดขีด—

พระองค์ถ่อมพระทัยและทรงซ่อนเร้นพระองค์เองมากเสียจนพระองค์ทรงกลายเป็นบุคคลธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง

พระเจ้าได้ทรงจัดเป็นมนุษย์และได้ทรงรูปทรงของเนื้อหนังเพื่อให้ผู้คนมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีชีวิตมนุษย์ที่เป็นปกติและมีความต้องการที่จำเป็นทั้งหลายของมนุษย์ปกติ

นี่ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าอ้อมพระทัยพระองค์เองลงในขอบข่ายที่ใหญ่ยิ่ง

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ยิ่งนัก แต่ทว่าพระองค์กลับยังทรงรูปทรงของมนุษย์ทั่วไป มนุษย์ที่ละเลยมองข้ามได้คนหนึ่ง เพื่อที่จะทรงพระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์ ชีดความสามารถ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนึกรับรู้ สภาวะความเป็นมนุษย์

และชีวิตของพวกเขาก็แต่ละคนแสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็ไม่ควรค่าจริงๆ

ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในประเภทนี้ พวกเขาก็ไม่ควรค่าจริงๆ

ที่จะปล่อยให้พระเจ้าผู้ทนความยากลำบากเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของเจ้า พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน

พระองค์ทรงสูงสุดเหลือเกิน และผู้คนที่ต่ำด้อยเหลือเกิน ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยังทรงพระราชกิจกับพวกเขา

พระองค์ไม่เพียงแต่ได้ทรงจัดเป็นมนุษย์เพื่อทรงจัดเตรียมให้ผู้คน เพื่อตรัสกับผู้คน

แต่พระองค์ยังถึงกับทรงใช้ชีวิตร่วมกับผู้คน พระเจ้าอ้อมพระทัยเหลือเกิน ทรงควรค่าที่จะรักเหลือเกิน

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

279. ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำสัมพันธ์กับชีวิตจริง และไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงทำว่างเปล่า

และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้นทั้งหมดด้วยพระองค์เอง

พระเจ้าทรงจ่ายราคาของประสบการณ์ของพระองค์เองเกี่ยวกับความทุกข์โดยแลกกับบั้นปลายของมนุษยชาติ

นี่ไม่ใช่พระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือ?

บิดามารดาอาจจ่ายราคาที่จริงใจเพื่อประโยชน์ของลูกหลานของพวกเขา

และนี่เป็นตัวแทนของความจริงใจของพวกเขา ในการทรงทำการนี้

แน่นอนว่าพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงจริงใจและสัตย์ซื่อที่สุดต่อมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นสัตย์ซื่อ

พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัส และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทำนั้นสัมฤทธิ์ผล

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกมนุษย์นั้นจริงใจ พระองค์ไม่เพียงมีพระคำรัส

เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงจ่ายราคา พระองค์ทรงจ่ายราคาอย่างแท้จริง

เมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงยอมรับความทุกข์ของมนุษยชาติและทนทุกข์แทนพวกเขา

พระองค์เสด็จมาเพื่อใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขาอย่างแท้จริง

โดยทรงรู้สึกและได้รับประสบการณ์กับความทุกข์นี้ด้วยพระองค์เอง หลังจากนั้น

ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลจะยอมรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นถูกต้องและชอบธรรม

ว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปได้จริง กล่าวคือ นี่คือหลักฐานชิ้นหนึ่งที่ทรงพลัง นอกจากนี้ มวลมนุษย์จะมีบ้านปลายที่สวองามในอนาคต และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ยังคงอยู่จะสรรเสริญพระเจ้า พวกเขาจะกล่าวสรรเสริญว่ากิจการของพระเจ้าจริงๆ แล้วกระทำไปจากความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ พระเจ้าเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์อย่างถ่อมพระทัย ในฐานะบุคคลธรรมดาคนหนึ่ง พระองค์มิได้แค่ทรงปฏิบัติพระราชกิจบางอย่าง ครัสพระวณะบางคำ แล้วเสด็จจากไป ในทางกลับกัน พระองค์เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และทรงรับประสบการณ์กับความเจ็บปวดของโลกอย่างแท้จริง ต่อเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นการรับประสบการณ์กับความเจ็บปวดนี้เท่านั้นพระองค์จึงจะเสด็จจากไป นี่คือวิธีที่พระราชกิจของพระเจ้าเป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริง ทุกคนที่ยังคงอยู่จะสรรเสริญพระองค์เนื่องจากการนี้ และพวกเขาจะมองเห็นความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์และความใจดีมีเมตตาของพระองค์ เนื้อหาของพระเจ้าเกี่ยวกับความงามและความดีสามารถเห็นได้ในนัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ในเนื้อหนัง สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำนั้นจริงใจ สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสนั้นจริงจังจริงใจและสัตย์ซื่อ ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นอย่างแท้จริง และเมื่อทรงจ่ายราคา พระองค์ทรงจ่ายราคาการนั้นอย่างแท้จริง พระองค์ไม่เพียงทรงถ้อยคำรัสเท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ

ตัดตอนมาจาก “แง่มุมที่สองของนัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

280. พระเจ้าทรงพิจารณากรณีการบริหารจัดการมวลมนุษย์นี้ของพระองค์ กรณีความรอดของมวลมนุษย์ของพระองค์ ว่ามีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ด้วยจิตใจของพระองค์เท่านั้น ไม่เพียงแต่ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้น และแน่นอนว่าไม่ใช่ด้วยท่าทีที่ไม่ใส่พระทัย—แต่พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ด้วยแผนการหนึ่ง ด้วยเป้าหมายหนึ่ง ด้วยมาตรฐานต่างๆ และด้วยน้ำพระทัยของพระองค์ เห็นได้ชัดเจนว่าพระราชกิจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนี้มีนัยสำคัญอย่างยิ่งสำหรับทั้งพระเจ้าและมนุษย์ ไม่ว่าพระราชกิจนี้จะลำบากยากเย็นเพียงใด ไม่ว่าอุปสรรคจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่ามนุษย์จะอ่อนแอเพียงใด หรือไม่ว่าความกบฏของมนุษย์จะลึกลับเพียงใด ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่ลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้า พระเจ้าทรงทำพระองค์เองให้ยุ่งอยู่เสมอ โดยทรงทุ่มเทความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์ และทรงบริหารจัดการพระราชกิจที่พระองค์เองมีพระประสงค์จะดำเนินการ พระองค์ยังกำลังทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งและใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์เหนือผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจ และเหนือพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ครบบริบูรณ์—ทั้งหมดนี้ไม่มีสิ่งใดที่เคยได้รับการทำมาก่อน

นี่คือครั้งแรกที่พระเจ้าทรงใช้วิธีการเหล่านี้และที่ทรงจ่ายราคามากมายเช่นนั้นเพื่อโครงการอันสำคัญยิ่งในการบริหารจัดการและช่วยมวลมนุษยชาติให้รอดนี้ ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจนี้ พระองค์กำลังทรงแสดงออกและทรงปลดปล่อยความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น พระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และทุกแง่มุมของพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมวลมนุษยชาติจะเล็ดลอดน้อยอย่างไม่ตั้งข้อแม้ใดๆ พระองค์ทรงปลดปล่อยและแสดงออกสิ่งเหล่านี้เพราะพระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อน ดังนั้น ในทั้งจักรวาล นอกเหนือจากผู้คนที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้น ไม่เคยมีสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเช่นนั้น ที่ได้มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมเช่นนั้นกับพระองค์ ในพระทัยของพระองค์ มวลมนุษยชาติที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้นมีความสำคัญที่สุด พระองค์ทรงให้คุณค่ากับมวลมนุษยชนนี้เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงจ่ายราคามากมายเพื่อพวกเขา และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเจ็บปวดและถูกพวกเขาไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง แต่พระองค์ก็ไม่เคยทรงล้มเลิกกับพวกเขา และทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยไม่มีการร้องทุกข์หรือความเสียใจใดๆ นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงรู้ว่าอีกไม่ช้าไม่นาน ผู้คนจะตื่นรับการทรงเรียกของพระองค์และได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวาระของพระองค์ ระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง และกลับมาเคียงข้างพระองค์...

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

281. เมื่อเจ้าสามารถซึ่งคุณค่ากับพระคำและท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างแท้จริง เมื่อเจ้าสามารถเข้าใจอารมณ์และความกังวลที่พระเจ้าทรงมีให้กับแต่ละสิ่งที่ทรงสร้าง เจ้าจะสามารถเข้าใจการอุทิศพระองค์และความรักที่ใช้ไปกับทุกๆ ผู้คนที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงสร้างขึ้น เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เจ้าจะใช้คำสองคำเพื่อพรรณนาความรักของพระเจ้า คำสองคำนั้นคืออะไร? บางคนพูดว่า “ไม่เห็นแก่พระองค์เอง” และบางคนพูดว่า “โอบอุ้มสุนทธาน” ในสองคำนี้ “โอบอุ้มสุนทธาน” เป็นคำที่เหมาะสมน้อยที่สุดในการพรรณนาความรักของพระเจ้า นี่คือการที่ผู้คนใช้พรรณนาถึงคนบางคนเพื่อแผ่หรือใจกว้าง เราเกลียดคำนี้ เพราะมันอ้างอิงถึงการให้การกุศลโดยไร้แบบแผน โดยไม่เลือกหน้า โดยไม่พิจารณาถึงหลักการ มันคือความโน้มเอียงที่ใช้อารมณ์มากเกินไป ซึ่งพบได้มากในผู้ที่โง่เขลาและสับสน เมื่อใช้คำนี้พรรณนาถึงความรักของพระเจ้า มีความหมายแฝงที่เป็นการดูหมิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรามีคำสองคำที่อธิบายความรักของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมมากกว่า ได้แก่อะไรบ้าง? คำแรกคือ “มหาศาล”
คำนี้ไม่ได้ทำให้เห็นภาพเป็นอย่างมากหรอกหรือ? คำที่สองคือ “กว้างใหญ่ไพศาล”

มีความหมายที่แท้จริงอยู่เบื้องหลังคำเหล่านี้ ซึ่งเราใช้พรรณนาความรักของพระเจ้า

เมื่อตีความหมายตามตัวอักษร “มหาศาล” พรรณนาถึงปริมาณหรือความสามารถของสิ่งหนึ่ง

แต่ไม่ว่าสิ่งนั้นจะใหญ่เพียงใด มันคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนสามารถจับต้องและมองเห็นได้

นี่เป็นเพราะมันมีอยู่—มันไม่ใช่วัตถุที่เป็นนามธรรม

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่สามารถให้แนวความคิดแก่ผู้คนในลักษณะที่ค่อนข้างถูกต้องแม่นยำและสัมพันธ์กับชีวิต

จริง ไม่ว่าเจ้าจะมองมันจากมุมมองสองมิติหรือสามมิติ เจ้าไม่จำเป็นต้องจินตนาการถึงการมีอยู่ของมัน

เพราะมันเป็นสิ่งที่อยู่จริงๆ ในลักษณะที่เป็นจริง ถึงแม้ว่าการใช้คำว่า “มหาศาล”

ในการอธิบายความรักของพระเจ้าจะสามารถทำให้รู้สึกเหมือนความพยายามที่จะระบุปริมาณความรักของพระอ

งค์ แต่คำนี้ยังให้ความรู้สึกรักความรักของพระองค์ไม่อาจจะระบุปริมาณได้เช่นเดียวกัน

เราพูดว่าความรักของพระเจ้าสามารถระบุปริมาณได้ เพราะความรักของพระองค์ไม่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งที่เป็นตำนานเล่าขาน

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกสิ่งภายใต้การปกครองของพระองค์มีเหมือนกัน

บางสิ่งบางอย่างที่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้สุขสำราญจนถึงระดับที่หลากหลายและจากมุมมองที่แตกต่างกัน

ถึงแม้ว่าผู้คนไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสความรักของพระองค์ได้

แต่ความรักนี้คือการบำรุงเลี้ยงและชีวิตมายังทุกสรรพสิ่งในขณะที่ความรักนี้ได้รับการเผยที่ละเล็กละน้อยในชีวิต

ของทุกสรรพสิ่ง

และสิ่งเหล่านั้นนับและเป็นพยานต่อความรักของพระเจ้าที่สิ่งเหล่านั้นได้สุขสำราญในแต่ละชั่วขณะที่ผ่านมา

เราพูดว่าความรักของพระเจ้าไม่สามารถระบุปริมาณได้เพราะความลึกลับของพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมและบำรุงเลี้ยง

ทุกสรรพสิ่งคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกมนุษย์ยังนึกได้ยาก

เช่นเดียวกับพระดำริที่พระเจ้าทรงมีให้กับทุกสรรพสิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ให้กับมวลมนุษย์

นั่นจึงกล่าวได้ว่า ไม่มีผู้ใดรู้ถึงพระโลหิตและน้ำพระเนตรที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงหลั่งออกมาเพื่อมวลมนุษย์

ไม่มีผู้ใดสามารถจับใจความ

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความลึกซึ้งหรือน้ำหนักของความรักที่พระเจ้าผู้สร้างทรงมีให้กับมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงส

ร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

การพรรณนาความรักของพระเจ้าว่ามหาศาลคือการช่วยให้ผู้คนซึ่งคุณค่าและเข้าใจความกว้างของความรักของพ

ระเจ้า และความจริงของการดำรงอยู่ของความรักของพระเจ้า

นอกจากนี้การพรรณนาก็ยังเป็นไปเพื่อให้ผู้คนสามารถจับใจความถึงความหมายจริงๆ ของคำว่า “พระเจ้าผู้สร้าง”

ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผู้คนสามารถได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของสมญา “การทรงสร้าง” คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล” มักพรรณนาถึงสิ่งใด? โดยทั่วไป

คำนี้นำมาใช้พรรณนาถึงมหาสมุทรหรือจักรวาล ตัวอย่างเช่น: “จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล” หรือ “มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล”

ความไพศาลและความลึกที่เจียบสัจของจักรวาลอยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์

คือบางสิ่งบางอย่างที่จับจินตนาการของมนุษย์ บางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้สึกมีความเลื่อมใสอย่างยิ่งใหญ่ให้ ความลึกกลับและความลึกล้ำของมันมองเห็นได้ แต่เกินเอื้อมถึง เมื่อเจ้านึกถึงมหาสมุทร

เจ้านึกถึงความกว้างของมัน และเจ้าสามารถรู้สึกถึงความลึกกลับและความสามารถในการเก็บสิ่งต่างๆ

ได้ยอดเยี่ยมของมัน นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงได้ใช้คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล”

ในการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกถึงความรักของพระเจ้าล้ำค่าเพียงใด

เพื่อให้รู้สึกว่าความงดงามอย่างลุ่มลึกของความรักของพระองค์นั้น ไม่สิ้นสุดและครอบคลุมกว้างขวาง

เราใช้คำนี้เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกถึงความบริสุทธิ์ของความรักของพระองค์

และความทรงเกียรติและความมีอาณัติทำให้ขุนเคืองใต้ของพระเจ้าที่ได้รับการเผยโดยผ่านทางความรักของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

282. มีบางสิ่งในแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งง่ายอย่างเหลือเกินต่อการมองข้าม

เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าท่านั้นทรงครอบครองและไม่มีบุคคลใดมี รวมถึงพวกที่คนอื่นๆ คิดว่าเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ ผู้คนที่ดี หรือพระเจ้าแห่งจินตนาการของพวกเขา สิ่งนี้คืออะไร?

คือความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้า เมื่อพูดถึงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน

เจ้าก็อาจคิดว่าเจ้าก็ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากเช่นกัน เพราะเมื่อพูดถึงลูกหลานของเจ้า

เจ้าไม่มีวันต่อรองราคาหรือต่อล้อต่อเถียงกับพวกเขา

หรือเจ้าคิดว่าเจ้าก็ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากเช่นกันเมื่อพูดถึงบิดามารดาของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะคิดอะไร อย่างน้อยที่สุดเจ้าก็มีมโนทัศน์เกี่ยวกับคำว่า “ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน”

และคิดว่ามันเป็นคำในเชิงบวก และคิดว่าการเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนนั้นสูงศักดิ์มาก

เมื่อเจ้าไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เจ้าจะนับถือตัวเจ้าเองอย่างสูงส่ง

แต่ไม่มีใครสักคนที่สามารถเห็นความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ท่ามกลางผู้คน

เหตุการณ์ และวัตถุต่างๆ และในพระราชกิจของพระองค์ได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะมนุษย์เห็นแก่ตัวเกินไป!

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น? มวลมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกแห่งวัตถุ เจ้าอาจติดตามพระเจ้า

แต่เจ้าไม่มีวันเห็นหรือซาบซึ่งในวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า รักเจ้า และแสดงความห่วงใยต่อเจ้า
ดังนั้นเจ้าเห็นอะไร? เจ้าเห็นญาติสายโลหิตที่รักเจ้าหรือหลงไหลในตัวเจ้า เจ้าเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหนังของเจ้า เจ้าใส่ใจเกี่ยวกับผู้คน และสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารัก

นี่คือสิ่งที่เรียกกันว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่

“ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน” เช่นนี้ไม่มีวันห่วงใยเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงให้ชีวิตแก่พวกเขา

ตรงกันข้ามกับของพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์กลายเป็นเห็นแก่ตัวและน่ารังเกียจ

ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนที่มนุษย์เชื่อนั้นว่างเปล่าและไม่สมจริง ปЛОมปน เข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า

และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์มีไว้สำหรับตัวเอง

ในขณะที่ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยแก่นแท้ของพระองค์ที่แท้จริง

เป็นเพราะความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้านั่นเอง

มนุษย์จึงได้รับการจัดเตรียมให้โดยพระองค์ตลอดเวลา

พวกเขายังจะไม่ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากหัวข้อนี้ที่เราากำลังพูดถึงในวันนี้

และเพียงกำลังพยักหน้าด้วยความเห็นชอบ แต่เมื่อเจ้าพยายามซาบซึ่งในพระทัยของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

เจ้าจะค้นพบการนี้โดยไม่รู้ตัวว่า ท่ามกลางผู้คน เรื่องสำคัญและสิ่งต่างๆ

ทั้งหมดที่เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ได้ในโลกนี้

มีเพียงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นจริงและเป็นรูปธรรม

เพราะมีเพียงความรักของพระเจ้าต่อเจ้าเท่านั้นที่ปราศจากเงื่อนไขและไร้ที่ติ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ที่เรียกว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของคนอื่นใดนั้นแสรังทำ ผิดเพี้ยน ไม่แท้จริง มันมีจุดประสงค์

เจตนาบางอย่าง มีการแลกเปลี่ยน และไม่สามารถทนทานต่อการทดสอบได้

เจ้าถึงกับสามารถพูดได้ว่ามันโสมมและน่ารังเกียจ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

283. พระเจ้าได้ทรงดูหมิ่นมนุษย์เพราะมนุษย์เป็นปรปักษ์กับพระองค์ แต่ในพระทัยของพระองค์นั้น ความใส่ใจ

ความห่วงใย และความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษยชาติยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

แม้ในเวลาที่พระองค์ได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ พระทัยของพระองค์ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อมนุษยชาติเต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและการไม่เชื่อฟังพระเจ้าในระดับที่มีเจตนาร้าย

พระเจ้าก็ทรงต้องทำลายมนุษยชาตินี้ เพราะพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์

และโดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์ แต่เพราะแก่นแท้ของพระเจ้า พระองค์ยังคงทรงสงสารมวลมนุษย์

และทรงถึงกับต้องการใช้วิธีการพิศเพื่อไถ่บาปมวลมนุษย์เพื่อที่พวกเขาจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้

อย่างไรก็ตามมนุษย์ได้ต่อต้านพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้าต่อไป และปฏิเสธที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า นั่นคือ ปฏิเสธที่จะยอมรับเจตนารมณ์ดีของพระองค์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกหาพวกเขา เดือนความจำพวกเขา หล่อเลี้ยงพวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา หรือยอมผ่อนปรนต่อพวกเขาอย่างไร มนุษย์ก็ไม่ได้เข้าใจหรือซาบซึ้ง และพวกเขาก็ไม่ให้ความสนใจด้วย ในความเจ็บปวดของพระองค์ พระเจ้ายังคงไม่ทรงลืมที่จะประทานความยอมผ่อนปรนสูงสุดของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อรอให้มนุษย์เลี้ยวกลับ หลังจากพระองค์ได้ทรงไปถึงขีดจำกัดแล้ว

พระองค์ก็ได้ทรงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำโดยไม่มี ความลังเลอันใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มีช่วงเวลาและกระบวนการเฉพาะเจาะจงตั้งแต่ช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนที่จะทำลายมวลมนุษย์จนถึงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายมวลมนุษย์

กระบวนการนี้ได้ดำรงอยู่เพื่อจุดประสงค์ในการทำให้มนุษย์สามารถเลี้ยวกลับได้

และนี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่มนุษย์

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงทำอะไรในช่วงเวลานี้ก่อนที่จะทำลายมวลมนุษย์?

พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจแห่งการเตือนความจำและเตือนสติในปริมาณมาก

ไม่สำคัญว่าพระทัยของพระเจ้าได้อยู่ในความเจ็บปวดและความเศร้าโศกมากเพียงใด

พระองค์ก็ยังทรงมอบความใส่พระทัย ความห่วงใย และความกรุณาอันอุดมของพระองค์ให้แก่มนุษยชาติต่อไป พวกเราเห็นอะไรจากการนี้? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พวกเราเห็นว่าความรักของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์นั้นเป็นจริงและไม่ใช่ว่าสิ่งที่พระองค์เพียงตรัสสนับสนุนอย่างไม่จริงจัง ความรักของพระเจ้าเป็นจริง จับต้องได้ และซาบซึ้งได้ ไม่ถูกปลอมแปลง ไม่มีสิ่งเจือปน

ไม่หลอกลวงหรือเสแสร้ง พระเจ้าไม่มีวันทรงใช้การหลอกลวงอันใด

หรือสร้างภาพเท็จเพื่อทำให้ผู้คนเห็นว่าพระองค์ทรงน่ารักน่าชื่นชอบ

พระองค์ไม่มีวันทรงใช้คำพยานเท็จเพื่อทำให้ผู้คนเห็นความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์

หรือเพื่ออวดความน่ารักน่าชื่นชมและความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

แง่มุมเหล่านี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับความรักของมนุษย์หรือ?

ไม่มีค่าคู่ควรต่อการนมัสการหรือ? ไม่มีค่าคู่ควรต่อการทะนุถนอมหรือ? ณ

จุดนี้เราต้องการถามพวกเขาว่า หลังจากได้ยินพระวอนะเหล่านี้

พวกเขาคิดว่าความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระบนกระดาษแผ่นหนึ่งหรือไม่?

ความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระหรือไม่? ไม่ใช่! ไม่ใช่อย่างแน่นอน! พระอำนาจสูงสุด

ความยิ่งใหญ่ ความศักดิ์สิทธิ์ ความยอมผ่อนปรน ความรัก และอื่นๆ ของพระเจ้า—

ทุกรายละเอียดของทุกๆด้านที่แตกต่างกันของพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในทางป

ปฏิบัติทุกครั้งที่พระองค์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ ถูกรวบรวมอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์ และได้ถูกทำให้ลุล่วงและสะท้อนอยู่ในทุกๆ ผู้คนอีกด้วย โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าได้รู้สึกถึงมันมาก่อนหรือไม่ พระเจ้ากำลังใส่พระทัยในบุคคลทุกคนในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยใช้พระทัยที่จริงใจ พระปรีชาญาณ และวิธีการทั้งหลาย ของพระองค์ เพื่อให้หัวใจของแต่ละบุคคลอบอุ่น และปลุกวิญญาณของแต่ละบุคคลให้ตื่น นี่คือการแท้จริงที่เถียงไม่ได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

1. “การย่ำยีทั้งหลาย” ใช้เพื่อเปิดโปงการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์

ก. ข้อความเดิมคือ “มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไม่สามารถถูก”

ข. ข้อความเดิมคือ “รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไร้ความสามารถที่จะถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ (และการไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)”

8. พระวณะว่าด้วยการรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

284. พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และได้จัดวางพวกเขาบนแผ่นดินโลก

และพระองค์ได้ทรงนำทางพวกเขามานับตั้งแต่นั้น

จากนั้นพระองค์จึงได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดและทรงรับหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้มนุษย์ชาติ

ในท้ายที่สุด พระองค์ยังคงทรงต้องพิชิตมนุษยชาติ ช่วยมนุษยชาติให้รอดโดยถ้วนทั่ว

และฟื้นคืนพวกเขากลับสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา

นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงเข้าดำเนินการมานับตั้งแต่ตอนเริ่มต้น—

เป็นการฟื้นคืนมนุษยชาติกลับสู่รูปลักษณ์และสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา

พระเจ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์และฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมวลมนุษย์

ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลกและท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ทั้งปวง มนุษยชาติได้สูญเสียหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า

รวมทั้งหน้าที่ที่เป็นภาระแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

มนุษยชาติจึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานและปฏิบัติตามคำสั่งของซาตาน ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่ทรงมีหนทางใดที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้

และกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความเคารพยำเกรงมากมายของพวกเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

พวกมนุษย์ถูกสร้างโดยพระเจ้า และควรจะมีสักการพระเจ้า

แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหันหลังให้พระองค์และนมัสการซาตานแทน

ซาตานได้กลายเป็นรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น

พระเจ้าจึงสูญเสียที่ประทับของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระองค์ทรงสูญเสียความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ เพราะฉะนั้น

เพื่อฟื้นคืนความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์

พระองค์จึงต้องทรงฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาและทำให้มนุษยชาติสละทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามของ

พวกเขาไป เพื่อเรียกคืนพวกมนุษย์จากซาตาน พระองค์จึงต้องทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป

เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมและหน้าที่ของพวกเขาทีละน้อย

และฟื้นคืนราชอาณาจักรของพระองค์ได้ในที่สุด

การทำลายล้างขั้นสุดขีดของบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังจะต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันเพื่อเปิดโอกาสให้พว

กมนุษย์ได้นมัสการพระเจ้าดียิ่งขึ้นและดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ดียิ่งขึ้น

เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ พระองค์จึงจะทรงทำให้พวกเขานมัสการพระองค์

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของมนุษยชาติ
พระองค์จึงจะทรงฟื้นคืนมันโดยครบบริบูรณ์และโดยไม่มีการเจือปนใดๆ
การฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์หมายถึงการทำให้พวกมนุษย์นมัสการพระองค์และนบนอบต่อพระองค์
ซึ่งหมายความว่า
พระเจ้าจะทรงทำให้พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่เนื่องจากพระองค์และจะทรงทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์พินาศย่อยยับไปอันเป็นผลแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์คงทนอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์โดยไม่มีการรื้อถอนจากผู้ใดเลย ราชอาณาจักรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสถาปนาขึ้นคือราชอาณาจักรของพระองค์เอง
มนุษยชาติที่พระองค์ทรงปรารถนาคือมนุษยชาติที่จะนมัสการพระองค์
มนุษยชาติที่จะนบนอบต่อพระองค์โดยครบบริบูรณ์และสำแดงพระสิริของพระองค์
หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด
เช่นนั้นแล้วความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ก็จะสูญหายไป
พระองค์จะไม่ทรงมีสิทธิอำนาจท่ามกลางพวกมนุษย์อีกเลย
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะไม่สามารถดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป
หากพระเจ้าไม่ทรงทำลายศัตรูเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังต่อพระองค์
พระองค์ก็จะทรงไร้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งพระสิริที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้
เหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์และเครื่องหมายของความสำเร็จ
ล่งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ นั่นก็คือ การทำลายล้างพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ในหมู่มนุษยชาติโดยสิ้นเชิง
และการนำบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เข้าสู่การหยุดพัก
เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ฟื้นคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาแล้ว
และเมื่อพวกเขาสามารถทำหน้าที่แต่ละอย่างของพวกเขาให้ลุล่วง
คงอยู่กับที่ดังที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาเอง และนบนอบต่อการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าได้
พระเจ้าก็จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งนมัสการพระองค์
และพระองค์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งขึ้นบนแผ่นดินโลกที่นมัสการพระองค์อีกด้วย
พระองค์จะทรงมีชัยชนะอันเป็นนิรันดร์บนแผ่นดินโลก
และพวกเหล่านั้นทั้งหมดผู้ซึ่งต่อต้านพระองค์จะพินาศย่อยยับไปตลอดกาล
นี่จะฟื้นคืนเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษยชาติ
ซึ่งจะฟื้นคืนเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง

และยังจะฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และท่ามกลางศัตรูของพระองค์อีกด้วย เหล่านี้จะเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะทั้งหมดของพระองค์
นับตั้งแต่นั้นมา มนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักและเริ่มต้นชีวิตที่อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง
พระเจ้าจะทรงเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์กับมนุษยชาติด้วยกัน
และเริ่มต้นชีวิตอันเป็นนิรันดร์ซึ่งทั้งพระองค์เองและพวกมนุษย์ต่างก็มีร่วมกัน
ความโศกเศร้าและการไม่เชื่อฟังบนแผ่นดินโลกจะปลาศนาการไปแล้ว
และเสียงคร่ำครวญทั้งหมดจะได้เหือดหายไป
และทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ที่ต่อต้านพระเจ้าจะได้ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว
มีเพียงพระเจ้าและบรรดาผู้คนที่พระองค์ได้ทรงนำความรอดมาให้เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่
เฉพาะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

285. แผนการจัดการทั้งหมดของเรา ซึ่งเป็นแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีนั้นประกอบด้วยสามระยะ
หรือสามยุค ได้แก่ ยุคธรรมบัญญัติปฐมกาล ยุคพระคุณ (ซึ่งเป็นยุคแห่งการทรงไถ่ด้วยเช่นกัน)
และยุคแห่งราชอาณาจักรแห่งยุคสุดท้าย
งานของเราในสามยุคดังกล่าวแตกต่างกันในด้านเนื้อหาตามลักษณะของแต่ละยุค ทว่าในแต่ละระยะ
งานส่วนนี้จะมีเหมาะสมกับความจำเป็นของมนุษย์ หรือกล่าวให้ชัดเจนกว่านั้นได้ว่า
ถูกกระทำไปโดยสอดคล้องกับเล่ห์เพทุบายที่ซาตานนำมาใช้ในสงครามที่เราต้องเข้าต่อกรด้วย
วัตถุประสงค์แห่งงานของเราคือเพื่อทำให้ซาตานพ่ายแพ้
เพื่อสำแดงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่สิ้นสุดของเราให้เป็นที่ประจักษ์
เพื่อเปิดโปงเล่ห์เพทุบายทั้งสิ้นของซาตาน
และด้วยเหตุนี้จะเป็นการช่วยเผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งมวลซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานให้รอด
ทั้งหมดก็เพื่อแสดงถึงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา
และเพื่อเผยให้เห็นความน่าขยะแขยงเกินจะทานทนของซาตาน และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ
เพื่อช่วยให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความชั่วได้
เพื่อจะรับรู้ได้ว่าเราคือผู้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง
เพื่อให้ได้เห็นกันอย่างชัดเจนว่าซาตานคือศัตรูแห่งมนุษยชาติ เป็นผู้ที่เลื่อม เป็นมารชั่วร้าย
และเพื่อให้พวกเขาสามารถบอกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นเต็มหัวใจถึงข้อแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว
ความจริงและความลวง ความบริสุทธิ์และความโสมม
รวมถึงสิ่งใดยิ่งใหญ่เลอค่าและสิ่งใดไร้เกียรติควรเหยียดหยาม

ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้ไม่รู้เท่าทันจึงจะสามารถเป็นประจักษ์พยานฝ่ายเราได้ว่า
ไม่ใช่เราที่เป็นผู้บ่อนทำลายมนุษยชาติให้เสื่อมทราม และมีแต่เรา—พระผู้สร้าง—เท่านั้น
ที่สามารถช่วยมนุษยชาติให้อยู่รอด ที่สามารถมอบสิ่งต่างๆ ซึ่งให้ความสุขแก่พวกเขาได้
จนกระทั่งพวกเขาได้ตระหนักรู้ว่าเราก็คือผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง
และชาตานั้นเป็นเพียงหนึ่งในสิ่งดำรงอยู่ที่เราได้สร้างขึ้นมาและซึ่งต่อมากลับผันแปรพักตร์ไปจากเรา
แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเราแบ่งออกเป็นสามระยะ
และด้วยเหตุนี้เราได้ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลในการทำให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างสามารถเป็นพยานต่อเราได้
เข้าใจเจตนาของเราได้ และรู้ได้ว่าเราก็คือความจริง

ตัดตอนมาจาก “เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

286. ระยะเวลา 6,000 ปีของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ได้แก่
ยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร
พระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์ กล่าวคือ
พวกมันเป็นไปเพื่อความรอดของมนุษย์ที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงโดยชาตนั้น อย่างไรก็ตาม
ในเวลาเดียวกันพวกมันก็เป็นที่ที่พระเจ้าอาจทรงสู้รบกับชาตนั้นด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้
ดังเช่นที่พระราชกิจแห่งความรอดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ดังนั้น
การสู้รบกับชาตนั้นจึงถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะด้วยเช่นกัน
และสองแ่งมุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจึงถูกกระทำขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน
การสู้รบกับชาตนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์โดยแท้จริง
และเพราะพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์มิใช่บางสิ่งที่สามารถถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผล
สำเร็จได้ในช่วงระยะเดียว การสู้รบกับชาตนั้นยังถูกแบ่งออกเป็นระยะและเป็นช่วงเวลาด้วยเช่นกัน
และมีการเปิดศึกกับชาตนั้นโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์และขอบข่ายของความเสื่อมทราม
ของชาตนั้นในตัวเขา บางทีในจินตนาการของมนุษย์ เขาอาจเชื่อว่าการสู้รบนี้
พระเจ้าจะทรงใช้อาวุธกับชาตนั้น ในหนทางเดียวกับที่สองกองทัพจะต่อสู้กัน
นี่เป็นแค่สิ่งที่ภูมิปัญญาของมนุษย์สามารถจินตนาการได้ มันเป็นแนวคิดที่คลุมเครือและไม่สมจริงอย่างที่สุด
กระนั้นมันก็เป็นสิ่งที่มนุษย์เชื่อ และเพราะเราพูด ณ ที่นี้ว่า
วิถีทางแห่งความรอดของมนุษย์คือโดยผ่านทาง การสู้รบกับชาตนั้น มนุษย์จินตนาการว่านี่คือวิธีการทำการสู้รบ
มีสามช่วงระยะในพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์
ซึ่งกล่าวได้ว่าการสู้รบกับชาตนั้นได้ถูกแยกออกเป็นสามช่วงระยะเพื่อที่จะทำให้ชาตนั้นปราศอย่างเด็ดขาด
กระนั้น

ความจริงด้านในของพระราชกิจทั้งหมดแห่งการสู้รบกับซาตานก็คือประสิทธิภาพของมันนั้นสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทางพระราชกิจหลายขั้นตอน ได้แก่ การประทานพระคุณให้แก่มนุษย์ การกลายเป็นเครื่องบูชาลงบาปของมนุษย์ การยกโทษให้กับบาปทั้งหลายของมนุษย์ การพิชิตชัยมนุษย์ และการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ตามข้อเท็จจริงแล้ว การสู้รบกับซาตานมิใช่การใช้อาวุธรบกับซาตาน แต่คือความรอดของมนุษย์ การทรงพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ เพื่อที่เขาอาจเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นี่คือวิธีที่ซาตานถูกทำให้พราลัย ซาตานพราลัยโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ เมื่อซาตานพราลัยแล้ว กล่าวคือ เมื่อมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น ซาตานซึ่งถูกคูหมั่นเหยียดหยามจะถูกพันนาการเอาไว้โดยครบบริบูรณ์ และในหนทางนี้ มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ เนื้อแท้แห่งความรอดของมนุษย์ก็คือสงครามกับซาตาน และสงครามนี้โดยพื้นฐานแล้วสะท้อนอยู่ในความรอดของมนุษย์ ช่วงระยะแห่งยุคสุดท้าย ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์จะถูกพิชิต คือช่วงระยะสุดท้ายในการสู้รบกับซาตาน และนั่นยังเป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของซาตานด้วยเช่นกัน ความหมายภายในของการพิชิตชัยมนุษย์คือการกลับคืนของรูปจำแลงของซาตาน— มนุษย์ผู้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—ไปสู่พระผู้สร้างภายหลังจากที่เขาได้ถูกทำการพิชิตชัย ซึ่งโดยผ่านทางนี้ที่เขาจะละทิ้งซาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ ในหนทางนี้ มนุษย์จะถูกช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้น พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจสุดท้ายในการสู้รบกับซาตาน และเป็นช่วงระยะขั้นสุดท้ายในการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งความพราลัยของซาตาน หากปราศจากพระราชกิจนี้ ความรอดอันครบถ้วนของมนุษย์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง ความพ่ายแพ้เด็ดขาดของซาตานก็คงจะเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน และมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีวันสามารถเข้าสู่บ้านปลายอันน่าอัศจรรย์ หรือได้รับอิสระจากอิทธิพลของซาตานได้ ผลพวงที่ตามมาคือ พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวได้ก่อนที่การสู้รบกับซาตานจะสรุปปิดตัว เพราะแก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์ มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของซาตาน มนุษย์จึงถูกซาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้

ชาตานั้นจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราชัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า
เพราะชาตานั้นถือครองมนุษย์
และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น
หากมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตานั้น ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกชาตนั้นจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้
ชาตานั้นจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์
การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นต้นสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ ผู้ได้ถูกจับไปเป็นเชลย
จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตนั้นได้
หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของชาตนั้น เช่นนั้นแล้ว ชาตนั้นก็จะอับอาย
มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และชาตนั้นก็จะปราชัย
และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของชาตนั้น
มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาจากการสู้รบทั้งหมดนี้
และชาตนั้นจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง
หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

287. พระเจ้าทรงเป็นปฐมและอวสาน

คือพระองค์ด้วยพระองค์เองนั่นเองที่ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนไหว
และดังนั้นก็ต้องเป็นพระองค์ด้วยพระองค์เองที่ทรงสรุปปิดตัวยุคก่อนหน้านั้น
นี่คือข้อพิสูจน์ถึงการทำให้ชาตนั้นพ่ายแพ้ของพระองค์และถึงการพิชิตโลกของพระองค์
แต่ครั้งที่พระองค์ด้วยพระองค์เองทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ มันเป็นการเริ่มต้นการสู้รบครั้งใหม่
หากไม่มีการเริ่มต้นงานใหม่ ก็คงจะไม่มีการสรุปปิดตัวของงานเก่าโดยธรรมชาติ
และเมื่อไม่มีการสรุปปิดตัวงานเก่า นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าการสู้รบกับชาตนั้นยังไม่มาถึงบทอวสาน
มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาและทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น
มนุษย์จึงสามารถหลุดพ้นจากแดนครอบครองของชาตนั้นได้โดยสิ้นเชิง และได้รับชีวิตใหม่และการเริ่มต้นใหม่
มิฉะนั้นมนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอยู่ในยุคเก่าไปตลอดกาลและดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลเก่าๆ
ของชาตนั้นไปตลอดกาล ด้วยทุกยุคที่พระเจ้าได้ทรงนำนั้น มนุษย์ส่วนหนึ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงรุดหน้าไปพร้อมกับพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่ยุคใหม่
ชัยชนะของพระเจ้าหมายถึงชัยชนะสำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์

หากเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ทรงสร้างได้รับหน้าที่ให้ทำการสรุปปิดตัวยุค
เช่นนั้นแล้วไม่ว่าจะเป็นจากมุมมองของมนุษย์หรือของชาตान
การนี้คงจะไม่เป็นมากไปกว่าการกระทำของการต่อต้านหรือทรยศพระเจ้า
ไม่ใช่การกระทำแห่งการเชื่อฟังพระเจ้า และงานของมนุษย์ก็คงจะกลายเป็นเครื่องมือสำหรับชาตान
มีเพียงเมื่อมนุษย์เชื่อฟังและติดตามพระเจ้าในยุคที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำมาเท่านั้นชาตानจึงจะเชื่อมั่นอย่าง
เต็มที เพราะนั่นคือหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ดังนั้น
เรากล่าวว่าพวกเจ้าจำเป็นแต่เพียงต้องติดตามและเชื่อฟังเท่านั้น และไม่มีภารกิจประสงค์สิ่งใดจากพวกเจ้าอีก
นี่คือสิ่งที่เป็ความหมายของการที่แต่ละคนรักษาหน้าที่ของเขาและแต่ละคนปฏิบัติหน้าที่การงานเฉพาะของเขา
พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เอง และไม่มีควาจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่ต้องทำกรนั้นแทนพระองค์
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีส่วนร่วมในงานของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ของเขาเองและไม่มีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระเจ้า การนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟัง
และการพิสูจน์ถึงควาพ่ายแพ้ของชาตान หลังจากทีพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงเสร็จสิ้นการนำมาซึ่งยุคใหม่
พระองค์ก็ไม่เสด็จลงมาทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยพระองค์เองอีกต่อไป
เป็นเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะก้าวเข้าสู่ยุคใหม่อย่างเป็นทางการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเขาและดำเนินการพันธ
กิจของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เหล่านี้คือหลักการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
ซึ่งไม่มีผู้ใดอาจล่วงละเมิดได้ มีเพียงการทรงพระราชกิจในหนทางนี้เท่านั้นที่สมเหตุสมผลและมีเหตุผล
พระราชกิจของพระเจ้าจะถูกกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้ทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนที่
และพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้สรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์
พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้วางแผนพระราชกิจนั้น และพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้บริหารจัดการพระราชกิจ
และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้นำพาพระราชกิจไปสู่การเกิดผล ดังที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่า
“เราเป็นปฐมกาลและอวสาน เราคือผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยว”
ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์นั้นกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ไม่มีผู้ใดสามารถทำพระราชกิจของพระองค์แทนพระองค์ได้
และไม่มีผู้ใดสามารถนำพาพระราชกิจของพระองค์มาสู่การปิดตัวได้
เพราะพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้ถือครองทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เมื่อได้ทรงสร้างโลกแล้ว
พระองค์จะทรงนำทางทั้งโลกให้ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

และพระองค์จะทรงสรุปปิดตัวทั้งยุคด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการนำพาแผนการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ไปสู่การเกิดผล!

คัดตอนมาจาก “ความลี้ลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

288. พระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้ากระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

ช่วงระยะแรก—การทรงสร้างโลก—กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

และหากมิได้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ ก็คงจะไม่มีผู้ใดมีความสามารถในการสร้างมวลมนุษย์ได้

ช่วงระยะที่สองคือการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง และมันกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองเช่นกัน

ช่วงระยะที่สามก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า

มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับบทอาสนของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าที่จะต้องกระทำโดยพระเจ้า

พระองค์เอง พระราชกิจแห่งการไถ่ การพิชิต การได้รับ

และการทำให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีความเพียบพร้อมล้วนดำเนินการเสร็จสิ้นโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์

เอง หากพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ก็คงไม่สามารถเป็นตัวแทนอัครลักษณะของพระองค์ได้

และมนุษย์คงไม่สามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ พระองค์ทรงนำทางมนุษย์โดยพระองค์เอง

และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง ก็เพื่อที่จะทำให้ซาตานปราชัย เพื่อที่จะได้รับมวลมนุษย์

และเพื่อที่จะมอบชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลกให้มนุษย์ พระองค์ต้องทรงทำพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง

เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์ และเพื่อพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

หากมนุษย์เชื่อเพียงว่าพระเจ้าทรงมาเพื่อที่มนุษย์อาจมองเห็นพระองค์

เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้มนุษย์มีความสุขเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อเช่นนั้นไม่มีคุณค่าอันใด

ไม่มีนัยสำคัญอันใด ความเข้าใจของมนุษย์ผิดเพี้ยนไป!

พระเจ้าทรงสามารถทำพระราชกิจนี้อย่างถ้วนทั่วและอย่างครบบริบูรณ์ได้โดยการทรงดำเนินพระราชกิจนี้จนเส

ร็จสิ้นด้วยพระองค์เองเท่านั้น มนุษย์ไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจนั้นในนามของพระเจ้าได้

เมื่อเขาไม่มีอัครลักษณะของพระเจ้าหรือเนื้อแท้ของพระองค์

เขาจึงไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และต่อให้มนุษย์ได้ทำพระราชกิจนี้

มันก็จะไม่มีประสิทธิผลใดๆ ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการไถ่

เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดจากบาป

เพื่อทำให้มนุษย์สามารถได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการยกโทษสำหรับบาปของเขาได้

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็กระทำโดยพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเช่นกัน

ถ้าเพียงแค่ว่าในระหว่างช่วงระยะนี้พระเจ้าตรัสคำเผยพระวาทะ เช่นนั้นแล้ว

ก็อาจสามารถพบว่าผู้เผยพระวจนะหรือใครบางคนที่มีพรสวรรค์ได้เข้าแทนที่ของพระองค์
ถ้าเพียงแต่มีการตรัสคำเผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะสามารถทำการแทนพระเจ้าได้ กระนั้น
หากมนุษย์พยายามจะทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวเองและพยายามที่จะทำงานกับชีวิตของมนุษย์
ก็คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะทำงานนี้ มันต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ
พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เองเพื่อทรงพระราชกิจนี้ ในยุคพระวจนะ
ถ้าเพียงแต่มีการตรัสคำเผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้ว ก็คงจะพบได้ว่า อิชยาห์หรือเอลียาห์
ผู้เผยพระวจนะทำพระราชกิจนี้
และคงจะไม่มีคามจำเป็นใดสำหรับพระเจ้าพระองค์เองที่จะต้องทรงทำมันด้วยพระองค์เอง
เนื่องจากพระราชกิจที่ทำในช่วงระยะนี้มีไว้เพียงการตรัสคำเผยพระวจนะเท่านั้น
และเพราะมันมีความสำคัญมากขึ้นที่จะต้องให้พระราชกิจแห่งพระวจนะเพื่อพิชิตมนุษย์และทำให้ซาตานปราชัย
พระราชกิจนี้จึงไม่สามารถกระทำโดยมนุษย์ได้
และต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ ในยุคธรรมบัญญัติ
พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจในส่วนของพระองค์
ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสพระวจนะบางประการและทรงพระราชกิจบางประการโดยผ่านทางบรรดาผู้เผย
พระวจนะ นั่นเป็นเพราะมนุษย์สามารถทำหน้าที่แทนพระยาห์เวห์ในพระราชกิจของพระองค์ได้
และบรรดาผู้ทำนายสามารถทำนายสิ่งทั้งหลาย และตีความความฝันบางอย่างในนามของพระองค์ได้
พระราชกิจที่กระทำในปฐมกาลมิใช่พระราชกิจแห่งการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์โดยตรง
และไม่เกี่ยวข้องกับบาปของมนุษย์ และประสงค์เพียงแต่ให้มนุษย์ยึดปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น ดังนั้น
พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์กลับตรัสต่อโมเสสและคนอื่นๆ โดยตรง ทรงทำให้พวกเขาพูดและทำงานในนามของพระองค์
และเป็นเหตุให้พวกเขาทำงานโดยตรงท่ามกลางมวลมนุษย์
พระราชกิจช่วงระยะแรกของพระเจ้าคือสถานะผู้นำของมนุษย์ มันคือการเริ่มต้นของการสู้รบกับซาตาน
แต่การสู้รบนี้ยังมิได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ
สงครามที่เป็นทางการกับซาตานเริ่มต้นขึ้นด้วยการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า
และมันได้ต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงวันนี้
การสู้รบครั้งแรกของสงครามนี้คือเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงถูกดกตริงกับกางเขน
การตรึงกางเขนพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทำให้ซาตานปราชัย
และมันเป็นช่วงระยะที่ประสบผลสำเร็จครั้งแรกในสงครามนี้
เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์โดยตรง

นี่จึงได้เป็นการเริ่มต้นที่เป็นทางการของพระราชกิจแห่งการได้มนุษย์คืนกลับมา

และเนื่องจากนี่คือพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์

มันจึงเป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตาน

พระราชกิจช่วงระยะที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำในปฐมกาลเป็นเพียงแค่สถานะผู้นำของการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของมนุษย์เท่านั้น มันเป็นการเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้า

และถึงแม้ว่ามันยังมิได้เกี่ยวข้องกับการสู้รบใดๆ หรืองานใหญ่ใดๆ

มันก็ได้วางรากฐานให้แก่พระราชกิจแห่งการสู้รบที่จะมาถึง ต่อมา

พระราชกิจช่วงระยะที่สองในระหว่างยุคพระคุณเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์

ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงสร้างชีวิตมนุษย์ขึ้นมา การนี้ต้องกระทำโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

หากพระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่สามารถทำแทนพระองค์ในพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้ เพราะมันเป็นการทำหน้าที่แทนพระราชกิจแห่งการต่อสู้โดยตรงกับซาตาน

หากมนุษย์ได้ทำงานนี้ในนามของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ยื่นต่อหน้าซาตาน ซาตานคงจะไม่บ่นบอ

และคงจะไม่มีทางที่จะทำให้มันปราชัยได้

มันจำเป็นที่จะต้องเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเสด็จมาเพื่อทำให้มันปราชัย

เนื่องจากเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นยังคงเป็นพระเจ้าอยู่ พระองค์ยังคงเป็นชีวิตของมนุษย์

และพระองค์ยังคงเป็นพระผู้สร้าง ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

อัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง และดังนั้น

พระองค์ได้ทรงยอมรับเนื้อหนังและได้ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้เกิดการบ่นบอที่ครบบริบูรณ์ของซาตาน

ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจในยุคสุดท้าย

หากมนุษย์จะต้องทำพระราชกิจนี้และถูกทำให้ต้องพูดพระวาทะโดยตรง

เช่นนั้นแล้วเขาคงจะไม่สามารถพูดพระวาทะเหล่านั้นออกไปได้ และหากมีการพูดคำเผยพระวาทะออกไป

เช่นนั้นแล้วคำเผยพระวาทะนี้ก็คงจะไม่สามารถพิชิตมนุษย์ได้

พระเจ้าเสด็จมาเพื่อทำให้ซาตานปราชัยและทำให้เกิดการบ่นบอที่ครบบริบูรณ์ของมัน

โดยการทรงยอมรับเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงเอาชนะซาตานได้โดยสิ้นเชิง ทรงพิชิตมนุษย์ได้อย่างเต็มที่

และทรงได้มนุษย์มาโดยครบบริบูรณ์ พระราชกิจช่วงระยะนี้ก็จะครบบริบูรณ์และสัมฤทธิ์ผลสำเร็จ

ในการบริหารจัดการของพระเจ้านั้น มนุษย์ไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชกิจแห่งการทรงนำทางในยุคนี้และการเริ่มต้นพระราชกิจใหม่อีกก็จำเป็นมากยิ่งขึ้นไป

อีกที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง

การมอบวิวัฒน์ให้มนุษย์และการจัดเตรียมคำเผยพระวจนะให้มนุษย์สามารถกระทำได้โดยมนุษย์
แต่หากมันเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง
เป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบระหว่างพระเจ้าพระองค์เองกับซาตาน เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็ไม่สามารถกระทำพระราชกิจนี้ได้ ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระราชกิจ เมื่อไม่มีการสู้รบกับซาตาน
พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางประชาชนอิสราเอลด้วยพระองค์เองโดยการให้คำเผยพระวจนะที่ผู้เผยพระวจนะพูด
ภายหลังจากนั้น ช่วงระยะที่สองของพระราชกิจคือการสู้รบกับซาตาน
และพระเจ้าพระองค์เองทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และเสด็จเข้าสู่เนื้อหนัง เพื่อทรงพระราชกิจนี้
สิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการสู้รบกับซาตานก็เกี่ยวข้องกับการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
ซึ่งหมายความว่า การสู้รบนี้มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้ หากมนุษย์จะต้องทำการสู้รบ
เขาก็คงไม่สามารถทำให้ซาตานปราชัยได้
เขาจะสามารถมีความแข็งแกร่งไปต่อสู้กับมันได้อย่างไรในขณะที่ยังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมัน?
มนุษย์อยู่ตรงกลาง กล่าวคือ หากเจ้าเอนไปหาซาตาน เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของซาตาน
แต่หากเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า
หากมนุษย์จะต้องพยายามและทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการสู้รบนี้ เขาจะสามารถทำได้หรือไม่?
หากเขาทำได้ เขาก็คงจะไม่พิณาสานมาแล้วใช่หรือไม่? เขาคงจะไม่ได้เข้าสู่รณภูมิโลกนานมาแล้วใช่หรือไม่?
ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสามารถที่จะแทนที่พระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ของพระเจ้า และหากเจ้าทำการสู้รบกับซาตาน เจ้าคงจะไม่สามารถทำให้มันปราชัยได้
มนุษย์สามารถทำงานบางอย่างได้เท่านั้น เขาสามารถชนะใจผู้คนบางคนได้
แต่เขาไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้
มนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับซาตานได้อย่างไร? ซาตานคงจะจับเจ้าเป็นเชลยก่อนที่จะได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ
มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงสู้รบกับซาตานและมนุษย์ติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าบนพื้นฐานนี้เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและรอดพ้นจากข้อผูกมัดของซาตาน
สิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ได้ด้วยปัญญาและความสามารถของเขานั้นมีจำกัดเหลือเกิน
เขาไม่มีความสามารถในการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ ในการนำทางมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น
ในการทำให้ซาตานปราชัย เขาวนปัญญาและสติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถสกัดกั้นกลอุบายของซาตานได้
ดังนั้นมนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับมันได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

289. ความครบถ้วนทั้งมวลของพระราชกิจซึ่งดำเนินไปจนเสร็จสิ้นตลอดหกพันปีนั้น
ได้เปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปในขณะที่ยุคสมัยที่แตกต่างกันได้ผ่านมาและผ่านไป
การแปรผันในพระราชกิจนี้ได้มีพื้นฐานอยู่บนสถานการณ์โดยรวมของโลก
และอยู่บนแนวโน้มทางพัฒนาการของมนุษยชาติในลักษณะองค์รวม
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยสอดคล้องกันเท่านั้น
ทั้งหมดหาได้ถูกวางแผนการไว้นับแต่ปฐมกาลแห่งการทรงสร้างไม่
ก่อนที่โลกจะถูกสร้างขึ้นหรือไม่หน้านักหลังจากนั้น
พระยาห์เวห์ยังมิได้ทรงวางแผนการช่วงระยะแรกแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ
ช่วงระยะที่สองแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งพระคุณ หรือ ช่วงระยะที่สามแห่งพระราชกิจ
ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งการพิชิตชัย ซึ่งในนั้นพระองค์จะทรงเริ่มต้นด้วยพงศ์พันธุ์บางส่วนของโมอับ
และพิชิตทั้งจักรวาลโดยผ่านทางการณ์นี้ หลังการสร้างโลก พระองค์มิได้เคยตรัสพระวาทะเหล่านี้เลย
ทั้งพระองค์ยังมิได้เคยตรัสตามหลังโมอับเช่นกัน ว่ากันจริงๆ แล้วก็คือ ก่อนมาถึงโลก
พระองค์มิได้เคยตรัสพระวาทะเหล่านี้เลย พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้านั้นทำไปอย่างเป็นธรรมชาติ
นี่คือวิธีที่แท้จริงที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหกพันปีของพระองค์ได้พัฒนาขึ้นมา
ก่อนการสร้างโลกพระองค์มิได้ทรงเขียนแผนการเช่นนั้นในรูปแบบของบางสิ่ง อย่างเช่น
“แผนภูมิสรุปพัฒนาการของมนุษยชาติ” เอาไว้แล้วแต่ประการใดเลย ในพระราชกิจของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นออกมาตรงๆ
พระองค์มิได้ทรงพยายามใช้พระคำวิบัติรองของพระองค์เพื่อที่จะสร้างสูตรแผนการขึ้นมา แน่แน่นอนอยู่แล้วว่า
มีผู้เผยพระวาทะไม่น้อยเลยทีเดียวที่ได้กล่าวคำเผยพระวาทะไปอย่างมากมาย แต่ก็ยังคงกล่าวไม่ได้อยู่ดีว่า
พระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นหนึ่งในการวางแผนการอันแน่นชัดเสมอ
คำเผยพระวาทะเหล่านั้นได้รับการสร้างขึ้นโดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้า ณ เวลานั้น
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำเป็นพระราชกิจที่จริงแท้ที่สุด
พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นไปโดยสอดคล้องกับพัฒนาการของแต่ละยุคสมัย
และทรงใช้วิธีที่สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นฐานสำหรับพระราชกิจนั้น สำหรับพระองค์แล้ว
การดำเนินพระราชกิจไปจนเสร็จสิ้นนั้นคล้ายคลึงกับการบริหารยาเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
ในขณะที่กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกต
และทรงสานต่อพระราชกิจของพระองค์ไปตามการสังเกตการณ์ของพระองค์
ในทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าทรงปรีชาสามารถในการแสดงพระปรีชาญาณและพระปรีชาสามารถอันล้ำลึกของพระองค์ออกมา

พระองค์ทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจอันอุดมของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของยุคเฉพาะใดๆ และทรงอนุญาตให้ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระองค์ทรงนำพากลับมาในช่วงระหว่างยุคนั้น

ได้มองเห็นพระอุปนิสัยทั้งสิ้นของพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการที่จำเป็นของผู้คนโดยสอดคล้องกับพระราชกิจซึ่งจำเป็นต้องถูกทำในแต่ละยุค โดยการทรงพระราชกิจใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำ

พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่ต้องการจำเป็นให้กับผู้คน

โดยมีพื้นฐานอยู่บนระดับที่ชาตानได้ทำให้พวกเขาเสื่อมทรามไป... ไม่มีพระราชกิจใดเลยของพระเจ้าในหมู่มนุษยชาติที่ได้ถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสร้างโลก ในทางกลับกัน พัฒนาการของสิ่งต่างๆ

นั่นเองที่ได้อำนวยความสะดวกให้พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในหมู่มนุษยชาติไปที่ละขั้นตอน

และในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ตัวอย่างเช่น

พระยาห์เวห์พระเจ้ามิได้ทรงสร้างงูเพื่อให้มาทดลองหญิงผู้นั้น นั่นหาใช่แผนการเฉพาะเจาะจงของพระองค์ไม่ ทั้งยังมีบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเจตนาลิขิตไว้ล่วงหน้า คนเราอาจกล่าวได้ว่า

นี่เป็นการอุบัติขึ้นที่มิได้คาดหมาย ด้วยเหตุนี้

จึงเป็นเพราะการนี้เองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่อาดัมกับเอวาออกจากสวนเอเดนและได้ทรงบัญญัติที่จะไม่สร้างมนุษย์ขึ้นมาอีก อย่างไรก็ดี ผู้คนเพียงค้นพบพระปรีชาญาณของพระเจ้ายกจากรากฐานนี้เท่านั้น

มันเป็นอย่างที่เราได้พูดในตอนต้นนั้นเองว่า “เรานำสติปัญญาของเรามาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายของชาตान”

ไม่สำคัญว่ามนุษยชาติจะเติบโตเสื่อมทรามไปอย่างไร หรือทดลองพวกเขาอย่างไร

พระยาห์เวห์ยังคงทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์ เมื่อเป็นดังนั้น

พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจใหม่ตลอดมานับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

และไม่มีขั้นตอนใดเลยของพระราชกิจนี้ที่เคยถูกทำซ้ำ ชาตानได้นำแผนร้ายมาดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

มนุษยชาติได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามอยู่เป็นนิตย์

และพระยาห์เวห์พระเจ้ายกได้ดำเนินพระราชกิจอันเปี่ยมพระปรีชาญาณของพระองค์ไปจนเสร็จสิ้นโดยไม่หยุดยั้ง

พระองค์มีเคยทรงล้มเหลว ทั้งยังมีเคยหยุดทรงพระราชกิจ ตลอดมานับตั้งแต่โลกได้ถูกสร้างขึ้นมา

หลังจากที่พวกมนุษย์ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม

พระองค์ยังทรงพระราชกิจอยู่ในหมู่พวกเขาต่อไปเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้แก่ชาตาน

ศัตรูซึ่งเป็นที่มาของความเสื่อมทรามของพวกเขา การสู้รบนี้ได้เดือดดาลขึ้นตั้งแต่ครั้งปฐมกาล

และจะดำเนินต่อไปจนถึงบทวารสวรรค์ของโลก ในการทรงพระราชกิจนี้ทั้งหมด

พระยาห์เวห์พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงอนุญาตให้พวกมนุษย์ที่ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เท่านั้น แต่ยังได้ทรงอนุญาตให้พวกเขามองเห็นพระปรีชาญาณ พระมหิทธีฤทธิ์

และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น ในตอนสุดท้าย
พระองค์จะทรงยอมให้พวกเขามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์—
การลงโทษคนเลวและการให้บำเหน็จรางวัลแก่คนดี
พระองค์ได้ทรงสู้รบกับซาตานมาจนถึงทุกวันนี้และมีได้เคยทรงปราชัยเลย
นี่ก็เป็นเพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ
และพระองค์ทรงนำพระปรีชาญาณของพระองค์มาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายทั้งหลายของซาตาน เพราะฉะนั้น
พระเจ้ามิใช่เพียงทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์นั้นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้น
แต่พระองค์ยังทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกวางอยู่ใต้ที่รองพระบาทของพระองค์ และข้อที่สำคัญ
พระองค์ทรงทำให้คนเลวที่รู้กรานและคุกคามมนุษยชาติตกมาอยู่ภายในการติสอนของพระองค์
ผลลัพธ์ของพระราชกิจนี้ทั้งหมดเป็นผลสำเร็จได้ก็เพราะพระปรีชาญาณของพระองค์
พระองค์มีเคยทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณของพระองค์มาก่อนการดำรงอยู่ของมนุษยชาติเลย
เนื่องจากพระองค์มิได้มีศัตรูในฟ้าสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือแห่งหนใดในทั้งจักรวาลเลย
และไม่มีกำลังบังคับบีบบังคับที่คอยรุกรานสิ่งใดท่ามกลางธรรมชาติ หลังจากหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรมานพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาบนแผ่นดินโลก
และเป็นเพราะมนุษยชาตินี้เองที่พระองค์จึงได้ทรงเริ่มสงครามที่ยาวนานนับพันปีของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลั
กษณะกับซาตาน หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้น—สงครามหนึ่งซึ่งยิ่งเร้าร้อนมากขึ้นตามทุกช่วงระยะที่สืบทอดมา
พระมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์มีปรากฏอยู่ในแต่ละช่วงระยะเหล่านี้
ถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นพยานให้กับพระปรีชาญาณ
พระมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า และให้กับความเป็นจริงของพระเจ้าโดยเฉพาะ
พระองค์ยังคงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไปให้เสร็จสิ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในแบบเดีย
วกันนี้จนมาถึงวันนี้ นอกจากนี้แล้ว ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น
พระองค์ยังทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ไปด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขามองเห็นความจริงภายในของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ
มองเห็นว่าจะอธิบายพระมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าอย่างไรให้แม่นยำ และที่มากกว่านั้นคือ
มองเห็นคำอธิบายอันเด็ดขาดเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรร่วมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

290. พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกทำไปอย่างเป็นธรรมชาติเสมอ

พระองค์ทรงสามารถวางแผนการพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลาใดก็ได้และดำเนินไปให้เสร็จสิ้น ณ
เวลาใดก็ได้ เหตุใดหรือเราจึงพูดเสมอว่า พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นสอดคล้องกับความเป็นจริง

และพูดว่ามันใหม่อยู่เสมอ ไม่เคยเก่าเลย และสดใหม่จนถึงระดับสูงสุดเสมอ?

พระราชกิจของพระองค์หาได้ถูกวางแผนการไว้เป็นที่เรียบร้อยในตอนในโลกได้ถูกสร้างขึ้นไม่นาน ไม่ใช่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นโดยสิ้นเชิง!

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจบรรลุผลที่เหมาะสมสำหรับกาลสมัยเฉพาะของมัน และขั้นตอนต่างๆ มิได้แทรกแซงกันและกันเลย หลายครั้งหลายหน

แผนการที่เจ้าอาจมีอยู่ในใจนั้น ไม่เข้าคู่กันเอาเสียเลยกับพระราชกิจล่าสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระองค์มิได้เรียบง่ายเหมือนกับการใช้เหตุผลของมนุษย์

และมิได้ซับซ้อนเหมือนกับการจินตนาการของมนุษย์—มันประกอบด้วยการจัดหาให้กับผู้คน ณ

เวลาใดและแห่งหนใดก็ตามโดยสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นในปัจจุบันของพวกเขา

ไม่มีใครเลยที่เข้าใจเกี่ยวกับธาตุแท้ของพวกมนุษย์ดีกว่าพระองค์

และด้วยเหตุผลนี้เองที่ฉันเองที่ไม่มีอะไรเลยจะสามารถเข้ากันได้กับความต้องการจำเป็นที่เป็นจริงของผู้คนได้ดีเท่ากับพระราชกิจของพระองค์ เพราะฉะนั้นจากมุมมองของมนุษย์แล้ว

ดูเหมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกวางแผนการไว้ล่วงหน้ามาหลายพันปีแล้ว

ขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าในตอนนี้อยู่

พลางกำลังทรงงานและกำลังตรัสไปตามที่พระองค์ทรงเผ้าทอดพระเนตรสถานะที่พวกเจ้าเป็นอยู่ไปพร้อมกันนี้

น พระองค์ทรงมีพระวาระที่เหมาะสมพอดีกับสิ่งที่จะตรัสยามที่เผชิญกับสถานะทุกๆ ชนิด

เป็นการตรัสพระวาระที่ผู้คนจำเป็นต้องมีอยู่พอดี จงดูตัวอย่างจากขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์

นั่นคือ กาลสมัยแห่งการเตือน หลังจากการนั้น

ผู้คนได้จัดแสดงพฤติกรรมทุกลักษณะออกมาและปฏิบัติตนอย่างเป็นกบฏในแบบเฉพาะ

สารพัดสถานะในเชิงบวกได้ผุดออกมา เช่นเดียวกับสถานะในเชิงลบเฉพาะบางอย่าง

พวกเขาได้มาถึงจุดหนึ่งในความเป็นลบของพวกเขา และได้แสดงขีดจำกัดต่ำสุดที่พวกเขาจะตกต่ำลงไป

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้

จึงทรงริบฉวยโอกาสนำพวกมันมาใช้ประโยชน์เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่ดีขึ้นอย่างมากมาจากพระราชกิจของพระองค์

นั่นก็คือ พระองค์ทรงพระราชกิจซึ่งเป็นการค้าชู้ท่ามกลางผู้คน โดยขึ้นอยู่กับสถานะปัจจุบันใดๆ

ก็ตามของพวกเขาที่กำลังเป็นอยู่ ณ เวลาใดนั้น

พระองค์ทรงดำเนินทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นไปตามสถานะที่แท้จริงของผู้คน

สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงรู้จักพวกมันได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงดำเนินขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจซึ่งควรถูกกระทำจนเสร็จสิ้น ไม่ว่าที่ใดและเวลาใด

โดยสอดคล้องกับสถานะของผู้คน ไม่มีทางเลยที่พระราชกิจนี้ได้ถูกวางแผนการไว้ก่อนหน้านี้เป็นเวลาหลายพันปี

นั่นมันเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์!

พระองค์ทรงพระราชกิจในขณะที่พระองค์ทรงสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็ถดถอยและพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ในแต่ละครั้ง

หลังจากการสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงนำขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระองค์มาดำเนินการ พระองค์ทรงใช้สิ่งต่างๆ มากมายในการเปลี่ยนผ่านอย่างค่อยเป็นค่อยไป

และในการทำให้พระราชกิจใหม่ของพระองค์มองเห็นได้สำหรับผู้คนเมื่อเวลาผ่านไป การทรงพระราชกิจในลักษณะนี้สามารถจัดเตรียมเพื่อความต้องการจำเป็นของผู้คนได้ ก็เพราะพระเจ้าทรงรู้จักผู้คนที่หมดสติเกินไปนั่นเอง

นี่คือวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นจากสวรรค์ ในทำนองเดียวกัน

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็ทรงพระราชกิจของพระองค์ในหนทางเดียวกัน

โดยทำการจัดการเตรียมการไปตามรูปการณ์แวดล้อมจริงและทรงพระราชกิจในหมู่มนุษย์

ไม่มีพระราชกิจใดเลยของพระองค์ที่ได้ถูกจัดการเตรียมการไว้ก่อนโลกได้ถูกสร้าง

ทั้งมันยังไม่ได้ถูกวางแผนการอย่างละเอียดลออเอาไว้ก่อนหน้านี้ สองพันปีหลังจากที่โลกได้ถูกสร้างขึ้น

พระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นว่ามนุษยชาติได้กลายเป็นเสื่อมทรามมากเหลือเกินจนพระองค์ได้ทรงใช้ปากของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์เพื่อทำนายล่วงหน้าว่า หลังจากที่ยุคธรรมบัญญัติได้จบลง

พระยาห์เวห์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในเรื่องการ ไล่บาปมนุษยชาติจนเสร็จสิ้นในยุคพระคุณ แนนอยู่แล้วว่า นี่คือการวางแผนของพระยาห์เวห์

แต่ว่าแผนการนี้ก็ได้รับการสร้างขึ้นไปตามรูปการณ์แวดล้อมที่พระองค์ได้กำลังทรงสังเกตอยู่ ณ เวลานั้นเช่นกัน

แน่นอนว่า พระองค์มิได้ทรงดำริถึงมันในทันทีหลังจากที่ได้มีการสร้างอาดัม

อิสยาห์เพียงแค่ได้ไปลงเสียงแสดงคำเผยพระวจนะเท่านั้น

แต่พระยาห์เวห์มิได้ทรงทำการเตรียมล่วงหน้าสำหรับพระราชกิจนี้ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงเริ่มทำการนั้นในตอนเริ่มต้นของยุคพระคุณ

เมื่อทูตได้ปรากฏในความฝันของโยเซฟเพื่อที่จะให้ความรู้แจ้งแก่เขาด้วยข่าวที่ว่าพระเจ้าจะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเพียงตอนนั้นเองที่พระราชกิจแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์ได้เริ่มขึ้น

พระเจ้าหาได้ทรงเตรียมสำหรับพระราชกิจแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของพระองค์ในทันทีหลังจากการสร้างโลก ดังที่ผู้คนจินตนาการไม่

มันได้ถูกตัดสินใจไปบนพื้นฐานของระดับที่มนุษยชาติได้พัฒนาไปถึงและสถานะของสงครามที่พระองค์มีกับซาตานเท่านั้นเอง

คัดตอนมาจาก “เจ้ากรรมรู้ว่าจะร่วมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

291. การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ และในแต่ละช่วงระยะมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมต่อมนุษย์ถูกกำหนดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อยุคต่างๆ ผ่านเข้ามาและเคลื่อนไปข้างหน้า ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ทั้งหมดก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที ดังนั้น พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านี้จึงมาถึงจุดสำคัญสูงสุดของมันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน จนกระทั่งมนุษย์มองเห็นข้อเท็จจริงของ “การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ” และในหนทางนี้ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ย่อมกลายเป็นสูงขึ้นอีก เช่นเดียวกับข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ในการกล่าวคำพยาน ยิ่งมนุษย์สามารถร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งถวายพระเกียรติแด่พระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น ความร่วมมือของมนุษย์คือคำพยานที่เขาพึงต้องกล่าว และคำพยานที่เขากล่าวก็คือการปฏิบัติของมนุษย์ ดังนั้น การที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถมีผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้หรือไม่ และการที่จะสามารถมีคำพยานที่จริงแท้ได้หรือไม่นั้น ย่อมเชื่อมโยงกับความร่วมมือและคำพยานของมนุษย์อย่างแยกจากกันไม่ได้ เมื่อพระราชกิจได้รับการทำให้แล้วเสร็จ กล่าวคือ เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้ไปถึงบทวสานของมัน มนุษย์พึงจะต้องเป็นคำพยานที่สูงขึ้น และเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานของมัน การปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะไปถึงจุดสูงสุดของมันด้วย ในอดีต มนุษย์พึงต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติ และเขาพึงต้องอดทนและถ่อมใจ วันนี้ มนุษย์พึงต้องเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าและพึงต้องมีความรักสูงสุดเพื่อพระเจ้า และในท้ายที่สุดแล้วเขายังคงพึงต้องรักพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ลำบาก สามช่วงระยะนี้คือข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยตลอดการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าจึงยิ่งลึกซึ้งกว่าช่วงระยะก่อนหน้า และในแต่ละช่วงระยะ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็ยิ่งลุ่มลึกกว่าช่วงระยะก่อนหน้า และในหนทางนี้ การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าย่อมค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น การที่อุปนิสัยของมนุษย์เข้ามาใกล้มาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นนั้นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์สูงขึ้นทุกทีนั่นเอง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มค่อยๆ แยกห่างจากอิทธิพลของซาตาน จนกระทั่งมวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการช่วยให้รอดจากอิทธิพลของซาตานเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงปลายทางที่ครบบริบูรณ์ เมื่อเวลานั้นมาถึง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้ไปถึงบทวสานของมัน และความร่วมมือกับพระเจ้าของมนุษย์เพื่อสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาก็จะไม่มีอีกต่อไป และมวลมนุษย์ทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และจากนั้นเป็นต้นไป

จะไม่มีกรกฎหรือการต่อต้านพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ทรงมีข้อเรียกร้องใดๆ ต่อมนุษย์ด้วยเช่นกัน
และระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะมีความร่วมมือที่กลมเกลียวขึ้น
ความร่วมมือที่จะเป็นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าร่วมกัน
ชีวิตที่มาถึงหลังจากที่การบริหารจัดการของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวอย่างครบบริบูรณ์
และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างครบถ้วนจากเงื้อมมือของซาตาน
พวกที่ไม่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าได้อย่างใกล้ชิดย่อมไม่สามารถบรรลุชีวิตเช่นนั้นได้
พวกเขาจะได้ทำให้ตัวพวกเขาเองตกต่ำลงไปสู่ความมืด
ที่ที่พวกเขาจะร่ำไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขา
พวกเขาคือผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่ติดตามพระองค์
พวกที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ เนื่องจากมนุษย์เชื่อในพระเจ้า
เขาจึงต้องติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เขาควร
“ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใดก็ตาม”
มีเพียงผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็ผู้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนที่ติดตามความหมายตามตัวอักษรและหลักข้อเชื่อราวกับทาสคือพวกที่ได้เคยถูกพระราชกิจแห่งพระวิญญาณ
บริสุทธิ์กำจัด ในแต่ละยุค พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
และในแต่ละยุคจะมีการเริ่มต้นใหม่ที่ท่ามกลางมนุษย์ หากมนุษย์เพียงยึดถือความจริงที่ว่า
“พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า” และ “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” ซึ่งก็คือความจริงที่ใช้เฉพาะกับยุคนั้นๆ
ของพวกเขาเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะไม่มีวันตามทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และจะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดไปได้

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

292. พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อเปิดตัวยุคใหม่
และพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อนำพายุคนนั้น ไปถึงบทวารสถาน
มนุษย์ไม่สามารถทำงานแห่งการเริ่มต้นยุคและการสรุปปิดตัวยุค
หากพระเยซูมิได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ไปถึงบทวารสถานหลังจากที่พระองค์เสด็จมา เช่นนั้นแล้ว
นั้นคงจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งและไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ แน่แน่นอนว่า
เพราะพระเยซูได้เสด็จมาและสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ได้ทรงสานต่อพระราชกิจของพระยาห์เวห์
และยิ่งไปกว่านั้น ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เอง ซึ่งเป็นพระราชกิจใหม่
จึงพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ทั้งสองพระองค์ได้ทรงพระราชกิจสองช่วงระยะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน
ช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการขึ้นในพระวิหาร และอีกช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการนอกพระวิหาร
ช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อนำทางชีวิตมนุษย์ตามธรรมบัญญัติ
และอีกช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อมอบถวายเครื่องบูชาลงบาป
พระราชกิจสองช่วงระยะนี้แตกต่างกันอย่างโดดเด่น การนี้แบ่งแยกยุคใหม่ออกจากยุคเก่า
และมันถูกต้องที่สุดที่จะกล่าวว่าพวกมันเป็นสองยุคที่ต่างกัน
ตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่าง
และบริบทของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน
และวัตถุประสงค์ของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
พวกมันก็สามารถแบ่งออกเป็นสองยุคได้ กล่าวคือ พันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม อีกนัยหนึ่งคือ
ยุคใหม่และยุคเก่า เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระองค์มิได้เสด็จไปยังพระวิหาร
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ายุคของพระยาห์เวห์ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว
พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารเพราะพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในพระวิหารได้เสร็จสิ้นไปแล้ว
และไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำอีกครั้ง และการทำอีกครั้งก็คงจะเป็นการทำมันซ้ำๆ
มีเพียงการออกไปจากพระวิหาร การเริ่มต้นพระราชกิจใหม่
และการเปิดตัวเส้นทางใหม่ภายนอกพระวิหารเท่านั้น
ที่พระองค์จะทรงสามารถนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่จุดสุดยอดของมันได้
หากพระองค์มิได้เสด็จออกไปจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระเจ้าย่อมจะค้างค้ำอยู่บนรากฐานทั้งหลายของพระวิหาร
และคงจะไม่มีวันได้เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ เลย และดังนั้น เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหาร และมีได้ทรงพระราชกิจในพระวิหาร
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ภายนอกพระวิหาร และทรงนำทางสาวกทั้งหลาย
ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์โดยอิสระ
การที่พระเจ้าเสด็จออกจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์หมายความว่าพระเจ้าทรงมีแผนใหม่
พระราชกิจของพระองค์จะต้องมีการดำเนินการภายนอกพระวิหาร
และมันจะต้องเป็นพระราชกิจใหม่ที่ไม่มีเงื่อนไขในลักษณะของการนำมาปฏิบัติ ทันทีที่พระเยซูเสด็จมาถึง
พระองค์ได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคของพันธสัญญาเดิมไปถึงบทวสาน
ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยสองพระนามที่ต่างกัน
แต่นั้นคือพระวิญญาณเดียวกันที่ทำให้พระราชกิจทั้งสองช่วงระยะสำเร็จลุล่วงไป

และพระราชกิจที่ได้กระทำไปนั้นได้ดำเนินต่อเนื่องไป เมื่อพระนามแตกต่างกัน
และเนื้อหาของพระราชกิจแตกต่างกัน ยุคก็แตกต่างกัน เมื่อพระยาห์เวห์ได้เสด็จมา นั่นคือยุคของพระยาห์เวห์
และเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา นั่นก็คือยุคของพระเยซู และดังนั้น ด้วยการเสด็จมาแต่ละครั้ง
พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามหนึ่ง พระองค์ทรงแทนยุคหนึ่ง
และพระองค์ทรงเปิดตัวเส้นทางใหม่ และในเส้นทางใหม่แต่ละเส้นทางนั้น พระองค์ทรงรับเอาชื่อใหม่
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีวันหยุดก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้า
ประวัติศาสตร์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ และพระราชกิจของพระเจ้าก็กำลังเคลื่อนไปข้างหน้า
แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ต้องก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ
เพื่อให้มันไปถึงบทวารสวรรค์ของมัน แต่ละวันพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่
แต่ละปีพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่ พระองค์ต้องทรงเปิดตัวเส้นทางใหม่ๆ เปิดตัวศักราชใหม่ๆ
เริ่มต้นพระราชกิจที่ใหม่และยิ่งใหญ่ขึ้น และทรงนำพระนามใหม่ๆ และพระราชกิจใหม่มาพร้อมกับสิ่งเหล่านี้
พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจใหม่อยู่ทุกชั่วขณะ ไม่เคยทรงเกาะติดอยู่กับหนทางเก่าๆ
หรือกฎเกณฑ์เก่าๆ และพระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุด
แต่กำลังจะผ่านไปกับแต่ละชั่วขณะที่กำลังผ่านไป...จากพระราชกิจของพระยาห์เวห์จนถึงพระราชกิจของพระ
เยซู และจากพระราชกิจของพระเยซูจนถึงพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้
สามช่วงระยะเหล่านี้ครอบคลุมเรื่องราวอันต่อเนื่องตลอดช่วงทั้งหมดของการบริหารจัดการของพระเจ้า
และเหล่านั้นล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว นับตั้งแต่การทรงสร้างโลก
พระเจ้าทรงพระราชกิจในการบริหารจัดการมวลมนุษย์อยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นปฐมกาลและบทวารสวรรค์
พระองค์ทรงเป็นองค์แรกและองค์สุดท้าย
และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุคหนึ่งและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำยุคนั้นไปถึงบทวารสวรรค์
พระราชกิจสามช่วงระยะ ในยุคทั้งหลายที่แตกต่างกันและในตำแหน่งแห่งหนทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้น
คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวอย่างไม่มีผิดพลาด
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แยกช่วงระยะทั้งสามเหล่านี้ออกจากกันล้วนขึ้นอยู่กับพระเยซู บัดนี้
จำเป็นที่เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระราชกิจทั้งหมดจากช่วงระยะแรกจนกระทั่งถึงวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าองค์
หนึ่งเดียว พระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้เลย

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

293. เมื่อองค์พระเยซูเจ้าเสด็จมา

พระองค์ทรงใช้การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์เพื่อบอกผู้คนว่าพระเจ้าทรงออกจากยุคธรรมบัญญัติ

ดิและทรงได้เริ่มต้นพระราชกิจใหม่แล้ว และว่าพระราชกิจใหม่นี้ไม่กำหนดให้มีการทำตามกฎวันสะบาโต การที่พระเจ้าเสด็จออกจากเขตจำกัดของวันสะบาโตเป็นเพียงการทดลองล่วงหน้าของพระราชกิจใหม่ของพระองค์ ส่วนพระราชกิจจริงที่ยิ่งใหญ่ยังมาไม่ถึง เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงทิ้ง “เครื่องพันธนาการ” ของยุคธรรมบัญญัติไว้เบื้องหลังแล้ว และได้ทรงฝ่ากฎระเบียบและหลักการของยุคนั้นแล้ว ในพระองค์ไม่มีร่องรอยของสิ่งใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับธรรมบัญญัติ พระองค์ได้ทรงสละมันทิ้งไปทั้งหมดและไม่ทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป และพระองค์ไม่ทรงพึงประสงค์ให้มวลมนุษยชาติทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป ดังนั้น ในที่นี้เจ้าจึงมองเห็นองค์พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไปในวันสะบาโต และว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงหยุดพัก พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ข้างนอกและไม่ได้ทรงหยุดพัก การกระทำนี้ของพระองค์เป็นที่ตกใจสำหรับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน และการกระทำนี้สื่อสารกับพวกเขาว่าพระองค์ไม่ดำรงพระชนม์ภายใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไป และว่าพระองค์ทรงทิ้งเขตจำกัดของวันสะบาโตไว้เบื้องหลัง และทรงปรากฏต่อหน้ามวลมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเขาในพระฉายาใหม่ พร้อมทั้งวิธีใหม่ๆ ในการทรงพระราชกิจ การกระทำนี้ของพระองค์บอกผู้คนที่ว่าพระองค์ทรงได้นำพระราชกิจใหม่มากับพระองค์ พระราชกิจที่เริ่มต้นด้วยการผุดขึ้นจากการอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ และการแยกจากวันสะบาโต เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยึดติดกับอดีตอีกต่อไป และพระองค์ไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับกฎระเบียบของยุคธรรมบัญญัติอีกต่อไป พระองค์ไม่ทรงได้รับผลกระทบจากพระราชกิจของพระองค์ในยุคก่อน แต่พระองค์ทรงพระราชกิจในวันสะบาโตเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำวันเว้นวันแทน และเมื่อสาวกของพระองค์หิวโหยในวันสะบาโต พวกเขาก็สามารถได้ครวญข้ามมากินได้ ทั้งหมดนี้เป็นปกติอย่างยิ่งในพระเนตรของพระเจ้า สำหรับพระเจ้า การมีจุดเริ่มต้นใหม่สำหรับส่วนใหญ่ของพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำและพระวาระใหม่ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จะตรัสนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นบางสิ่งบางอย่างที่ใหม่ พระองค์ไม่ทรงกล่าวถึงพระราชกิจก่อนหน้าของพระองค์ อีกทั้งไม่ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นต่อไป เพราะพระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงต้องประสงค์จะเริ่มพระราชกิจใหม่ นั่นคือเวลาที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะนำมวลมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่ของพระราชกิจของพระองค์ และคือเวลาที่พระราชกิจของพระองค์จะเข้าสู่ระยะที่สูงกว่า หากผู้คนยังคงปฏิบัติตามคำกล่าวหรือกฎระเบียบเก่าๆ ต่อไป หรือยึดติดกับสิ่งเหล่านั้นต่อไป

พระองค์จะไม่ทรงจดจำหรือรับรองสิ่งนั้น นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ได้ทรงนำพระราชกิจใหม่มาแล้ว และได้ทรงเข้าสู่ระยะใหม่ของพระราชกิจของพระองค์แล้ว เมื่อพระองค์ทรงริเริ่มพระราชกิจใหม่ พระองค์ทรงปรากฏต่อมวลมนุษย์ด้วยพระฉายาใหม่โดยสิ้นเชิง จากมุมใหม่โดยสิ้นเชิง และในวิธีใหม่โดยสิ้นเชิง

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นแง่มุมที่แตกต่างของพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น นี่เป็นหนึ่งในเป้าหมายของพระองค์ในพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงยึดติดกับสิ่งเก่าๆ

หรือทรงดำเนินบนเส้นทางที่คร่ำครึ เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจและตรัส

พระองค์ไม่ทรงช่างห้ามปรามอย่างที่คุณจินตนาการไว้ในพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นอิสระและมีเสรีภาพ และไม่มีข้อห้าม ไม่มีการจำกัดใดๆ—สิ่งที่พระองค์ทรงนำมาสู่มวลมนุษย์คืออิสรภาพและเสรีภาพ

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่อย่างจริงแท้และแท้จริง

พระองค์มีทรงใช้หุ่นกระบอกหรือรูปปั้น

และพระองค์ทรงแตกต่างจากรูปเคารพที่คุณวางไว้บนหิ้งบูชาและนมัสการโดยสิ้นเชิง

พระองค์ทรงพระชนม์และสว่างไสว

และสิ่งที่พระวณะและพระราชกิจของพระองค์นำมาสู่มวลมนุษย์คือชีวิตและความสว่างทั้งหมด

อิสรภาพและเสรีภาพทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงยึดถือความจริง ชีวิต และหนทาง—

พระองค์ไม่ทรงถูกจำกัดด้วยสิ่งใดๆ ในพระราชกิจใดๆ ของพระองค์

ไม่ว่าผู้คนจะพูดสิ่งใดและไม่ว่าพวกเขาจะมองเห็นหรือประเมินพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างไรก็ตาม

พระองค์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยปราศจากความหวาดหวั่น

พระองค์จะไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับมโนคติที่หลงผิดหรือการขึ้นๆลงๆของผู้ใดก็ตามเกี่ยวกับพระราชกิจและพระวณะของพระองค์

หรือแม้กระทั่งการต่อต้านหรือการต้านทานอย่างรุนแรงของพวกเขาต่อพระราชกิจใหม่ของพระองค์

ไม่มีผู้ใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่สามารถใช้เหตุผลของมนุษย์ จินตนาการของมนุษย์ ความรู้

หรือหลักศีลธรรมของมนุษย์เพื่อวัดหรือกำหนดคณิยามสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ เพื่อทำให้เสื่อมเสีย ขัดขวาง

หรือบ่อนทำลายพระราชกิจของพระองค์ได้ ไม่มีข้อห้ามใดๆ

ในพระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

พระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำจะไม่ถูกจำกัดด้วยมนุษย์ เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ

อีกทั้งจะไม่ถูกขัดขวางด้วยพลังที่เป็นปรีภัยใดๆ เท่าที่เกี่ยวกับพระราชกิจใหม่ของพระองค์แล้ว

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีชัยชนะ และพลังที่เป็นปรีภัยใดๆ

และความนอกรีตและความคิดที่ไม่ถูกต้องทั้งหมดของมวลมนุษย์ถูกเหยียบย่ำภายใต้ที่รองพระบาทของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในระยะใหม่ใด
พระราชกิจนั้นจะได้รับการพัฒนาและขยายไปท่ามกลางมวลมนุษย์อย่างแน่นอน
และจะได้รับการดำเนินการ โดยไม่มีการขัดขวางทั่วทั้งจักรวาลจนกระทั่งพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์จะครบ
สมบูรณ์แล้วอย่างแน่นอน นี่คือความทรงมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

294. พระเจ้าตรัสพระวจนะของพระองค์และทรงพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับยุคที่แตกต่างกัน
และในยุคที่แตกต่างกัน พระองค์ตรัสพระวจนะที่แตกต่างกัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
หรือทรงกระทำซ้ำพระราชกิจเดียวกัน หรือทรงรู้สึกอาลัยอาวรณต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นอดีตไปแล้ว
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า และพระองค์ตรัสพระวจนะใหม่ๆ ทุกวัน
เจ้าควรปฏิบัติตามสิ่งซึ่งควรได้รับการปฏิบัติตามในวันนี้ นี่คือการรับผิดชอบและหน้าที่ของมนุษย์
เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่การฝึกฝนปฏิบัตินั้นจะต้องมีศูนย์กลางอยู่รอบความสว่างและพระวจนะของพระเจ้าในปัจจุบัน
ปัจจุบัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
และทรงสามารถตรัสออกมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างออกไปเพื่อให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่ลี้
นวลของพระองค์นั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณ
หรือของมนุษย์ หรือของบุคคลที่สาม—พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเสมอ
และเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าด้วยเหตุจากมุมมองของมนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสออก
มา
ท่ามกลางผู้คนบางคนได้มีมโนคติที่หลงผิดเกิดขึ้น โดยเป็นผลมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างกันซึ่งพระเจ้า
ทรงใช้ในการตรัสออกมา ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
และไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ หากพระเจ้าได้ตรัสออกมาจากหนึ่งมุมมองเสมอ
มนุษย์จะไม่วางกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าออกมาหรือหรือ?
พระเจ้าจะสามารถยอมให้มนุษย์ปฏิบัติในหนทางเช่นนั้นหรือ? ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด
พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายต่างๆ ในการทำเช่นนั้น
หากพระเจ้าจะต้องตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณเสมอ
เจ้าจะสามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์ได้หรือ? ด้วยเหตุนี้
บางครั้งพระองค์จึงตรัสในฐานะบุคคลที่สามเพื่อทรงจัดเตรียมพระวจนะของพระองค์ให้กับเจ้าและทรงนำเจ้าเข้า
สู่ความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงทำนั้นเหมาะสม สรุปลึ้นๆ

ทุกสิ่งล้วนทรงกระทำโดยพระเจ้าทั้งสิ้น และเจ้าไม่ควรสงสัยในการนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึงไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ นี่คือความจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ประการหนึ่ง ไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร พระองค์ยังคงทรงเป็นพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง!

เปโตรรักพระเจ้ามากยิ่งนักและเป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งได้ตั้งพระทัยของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นพยานให้เขาในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์ ด้วยเหตุที่แก่นแท้ของสิ่งมีชีวิตก็คือสิ่งที่มันเป็น และมันไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ในพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ แต่ทรงใช้วิธีการอันแตกต่างสารพันเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์มีประสิทธิภาพและทำให้ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทุกๆ วิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์ช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระองค์ และเป็นไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงใช้วิธีการใดในการทรงพระราชกิจ แต่ละวิธีการเป็นไปเพื่อที่จะสร้างมนุษย์และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

แม้ว่าหนึ่งในวิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์อาจยืนยงอยู่ได้เป็นเวลานานมาก นี่ก็เป็นไปเพื่อที่จะกล่อมเกลาคความเชื่อของมนุษย์ที่มีในพระองค์ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ควรมีความสงสัยเคลือบแคลงในหัวใจของเจ้า

เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังขั้นตอนเหล่านี้

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

295. พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวณะของพระองค์ เพื่อที่จะทรงอธิบายทั้งหมดที่จำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์ เพื่อที่จะทรงชี้ให้เห็นสิ่งที่มนุษย์ควรจะเข้าสู่ เพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นกิจการของพระเจ้า และเพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นพระปรีชาญาณ ฤทธานุภาพสูงสุดและความมหัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นหลัก โดยผ่านทางวิธีมากมายที่พระเจ้าทรงใช้ตรัส มนุษย์ก็มองเห็นความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า ขนาดอันมหึมาของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น ความถ่อมพระทัยและความถ่อมของพระเจ้า มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าทรงสูงสุด แต่ก็เห็นว่าพระองค์ถ่อมพระทัยและทรงถ่อม และทรงสามารถกลายเป็นน้อยที่สุดของทั้งหมดได้

พระวณะของพระองค์บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของพระวิญญาณ บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของมนุษย์ และบางคำจากมุมมองบุคคลที่สาม

ในการนี้จะสามารถเห็นได้ว่าลักษณะของพระราชกิจของพระเจ้าผันแปรอย่างมาก และโดยผ่านทางพระวณะนั่นเองที่พระองค์ทรงอนุญาตให้มนุษย์เห็นการนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายทั้งปกติและเป็นจริง

และดังนั้นกลุ่มคนในยุคสุดท้ายจึงอยู่ภายใต้การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทดสอบทั้งหมด
ผู้คนทั้งหมดได้เข้าสู่ท่ามกลางการทดสอบต่างๆ เช่นนี้ก็เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
การที่มนุษย์ได้ลงไปสู่การทดสอบของพระเจาก็เป็นเพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
ในระหว่างยุคพระเยซู ไม่ได้มีมโนคติที่หลงผิดหรือการทดสอบ
ผู้คนได้ติดตามพระองค์เพราะพระราชกิจส่วนใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงทำสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และพวกเขาก็ไม่ได้มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์เลย การทดสอบต่างๆ
ของวันนี้มันยิ่งใหญ่มากเท่าที่มนุษย์ได้เคยเผชิญหน้ามา
และเมื่อมีการกล่าวว่าผู้คนเหล่านี้ได้ออกมาจากความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่มากแล้ว
นี่ก็คือความทุกข์ลำบากที่ถูกอ้างอิงถึงนั่นเอง วันนี้พระเจ้าตรัสเพื่อทำให้เกิดความเชื่อ ความรัก
การยอมรับความทุกข์ และการเชื่อฟังในผู้คนเหล่านี้
พระวาระที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ตรัสนั้น ได้รับการตรัสโดยสอดคล้องกับธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ พฤติกรรมของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรจะเข้าสู่ในวันนี้
พระวาระของพระองค์ทั้งเป็นจริงและปกติ กล่าวคือ พระองค์ไม่ตรัสถึงวันพรุ่งนี้
และพระองค์ไม่ทรงมองย้อนกลับไปวันวาน พระองค์เพียงตรัสถึงสิ่งที่ควรจะได้รับการเข้าสู่
ได้รับการนำไปปฏิบัติ และได้รับการเข้าใจในวันนี้เท่านั้น
หากในระหว่างยุคปัจจุบันมีบุคคลผู้หนึ่งโผล่ออกมาซึ่งสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ได้ผี
รักษาคนป่วย และทำปาฏิหาริย์มากมาย และหากบุคคลผู้นี้อ้างว่าพวกเขาคือพระเยซูผู้ได้เสด็จมา
เช่นนั้นแล้วนี่จะเป็นสิ่งเทียมเท็จที่สร้างขึ้น โดยพวกวิญญาณชั่วที่เลียนแบบพระเยซู จงจดจำการนี้ไว้!
พระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ ช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเยซูได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว
และพระเจ้าจะไม่มีวันทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้นอีกครั้ง
พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้ ยกตัวอย่างเช่น
พันธสัญญาเดิมได้บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์
และผลลัพธ์ของคำพยากรณ์นี้คือการเสด็จมาของพระเยซู เมื่อการนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว
ก็น่าจะมีพระเมสสิยาห์อีกองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระเยซูได้เสด็จมาแล้วครั้งหนึ่ง
และมันน่าจะผิดหากพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในคราวนี้ มีชื่อเดียวสำหรับทุกยุค
และแต่ละชื่อประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญของยุคนั้น ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
พระเจ้าต้องทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เสมอ ต้องทรงรักษาคนป่วยและไล่ผีเสมอ
และต้องทรงเป็นดุจดังพระเยซูเสมอ กระนั้นในคราวนี้ พระเจ้าไม่ทรงเป็นเหมือนเช่นนั้นเลย
หากในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้ายังคงทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และยังทรงไล่ผีและรักษาคนป่วย—หากพระองค์ทรงทำอย่างเดียวกันกับพระเยซู—
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็คงจะกำลังทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ

และพระราชกิจของพระเยซูก็จะไม่มีนัยสำคัญหรือคุณค่า

ดังนั้นในทุกยุคพระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะเดียวกันแล้วเสร็จ

ทันทีที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์ได้ดำเนินการครบบริบูรณ์แล้ว

ในไม่ช้าก็ถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว และหลังจากซาตานเริ่มตามหลังพระเจ้าไปติดๆ

พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนแปลงไปสู่วิธีการที่ต่างออกไป

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ ก็จะถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว

พวกเจ้าต้องชัดเจนเกี่ยวกับการนี้ เหตุใดพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้จึงแตกต่างจากพระราชกิจของพระเยซู?

เหตุใดพระเจ้าในวันนี้จึงไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ไม่ทรงไล่ผี และไม่ทรงรักษาคนป่วย?

หากพระราชกิจของพระเยซูเป็นเหมือนกับพระราชกิจที่ทรงทำในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระองค์จะทรงสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าแห่งยุคพระคุณได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนนั้นครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

หากเช่นเดียวกับในยุคธรรมบัญญัติ พระเยซูได้ทรงเข้าไปในพระวิหารและได้ทรงรักษาวันสะบาโต

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่ทรงถูกข่มเหงโดยผู้ใด และผู้คนทั้งปวงก็จะอ้าแขนรับ หากการนั้นเป็นเช่นนั้น

พระองค์จะทรงสามารถถูกตรึงกางเขนได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

อะไรจะเป็นประเด็นหากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์แปลก

เช่นที่พระเยซูได้ทรงทำ?

เฉพาะในกรณีที่พระเจ้าทรงทำอีกส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในระหว่างยุคสุดท้าย

อันเป็นยุคที่เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระองค์

มนุษย์จึงจะสามารถได้รับความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า และเมื่อนั้นเท่านั้น

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจึงจะสามารถครบบริบูรณ์ได้

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

296. ในยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงใช้พระวจนะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเป็นหลัก

พระองค์ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อบีบบังคับมนุษย์ หรือ โน้มน้าวมนุษย์

การนี้ไม่สามารถทำให้ทัศนภาพของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น

หากพระเจ้าเพียงได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมันก็จะกลายเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ความเป็นจริงของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์

แต่ทรงใช้พระวจนะเพื่อให้น้ำและเลี้ยงดูมนุษย์ ซึ่งภายหลังจากนั้น

ความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ของมนุษย์และความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าจึงสัมฤทธิ์ผล

นี่คือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัติและพระวจนะซึ่งพระองค์ตรัส

พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม—

พระองค์ทรงใช้พระวจนะ

และทรงใช้วิธีการอันแตกต่างหลากหลายของพระราชกิจในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถลุง การจัดการ การตัดแต่ง หรือการจัดเตรียมพระวจนะ

พระเจ้าตรัสจากมุมมองอันแตกต่างหลากหลายเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และเพื่อให้มนุษย์มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจ พระปรีชาญาณ และความมหัศจรรย์ของพระเจ้า

เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ณ เวลาซึ่งพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวยุคในยุคสุดท้าย

เมื่อนั้นเขาจะมีคุณสมบัติที่จะเฝ้ามองหมายสำคัญและการอัศจรรย์

เมื่อเขารู้จักพระเจ้าและสามารถเชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งใดก็ตาม

เขาจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไปเมื่อเขาเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ขณะนี้

เจ้าเสื่อมทรามและไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์—

เจ้าคิดว่าเจ้ามีคุณสมบัติที่จะเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในสภาวะนี้อย่างนั้นหรือ?

ในเวลาซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ นั่นเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงลงโทษมนุษย์

และเป็นเวลาเปลี่ยนยุคด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น เป็นเวลาที่ยุคสรุปปิดตัวลง

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถูกดำเนินการไปตามปกติ พระองค์ไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์นั้นง่ายมากสำหรับพระองค์

แต่นั้น ไม่ใช่หลักการของพระราชกิจของพระเจ้า

อีกทั้งมันไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า

หากมนุษย์ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และหากร่างกายฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าจะต้องปรากฏแก่มนุษย์

ผู้คนทั้งหมดจะไม่เชื่อในพระเจ้าหรือ?

เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่าผู้ชนะกลุ่มหนึ่งถูกรับไว้จากทิศตะวันออก

ซึ่งเป็นบรรดาผู้ชนะผู้ที่มาจากท่ามกลางความทุกข์ลำบากอันใหญ่หลวง พระวจนะเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร?

พระวจนะเหล่านี้หมายความว่า

ผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกรับไว้แล้วนั้นเพียงได้เชื่อฟังอย่างแท้จริงภายหลังจากที่ก้าวผ่านการพิพากษาและการทดสอบ

และการจัดการและการตัดแต่ง และกระบวนการถลุงทุกประเภทแล้วเท่านั้น
การเชื่อของผู้คนเหล่านี้ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรม แต่เป็นความจริงแท้
พวกเขายังไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ หรือปาฏิหาริย์ใดๆ
พวกเขาไม่พูดเรื่องความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอนอันลึกซึ้งหรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันล้ำลึก
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับมีความเป็นจริงและพระวาทะของพระเจ้าและความรู้แท้จริงเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า
กลุ่มเช่นนั้นไม่ได้มีความสามารถมากกว่าในการที่จะทำให้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเข้าใจได้ง่ายหรือหรือ?
พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายคือพระราชกิจที่แท้จริง ในช่วงระหว่างยุคของพระเยซู
พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แต่เพื่อไถ่มนุษย์
และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างเพื่อทำให้ผู้คนติดตามพระองค์
ด้วยเหตุที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนแล้วเสร็จเป็นหลัก
และการแสดงหมายสำคัญไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งพันธกิจของพระองค์
หมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นนั้นเป็นพระราชกิจซึ่งได้ทำไปเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์เกิดประสิทธิภาพ
หมายสำคัญและการอัศจรรย์เป็นพระราชกิจพิเศษ และไม่ได้เป็นตัวแทนพระราชกิจของยุคสมัยทั้งยุค
ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม

พระเจ้ายังได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่างเช่นกัน—
แต่พระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติวันนี้เป็นพระราชกิจที่แท้จริง
และพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในขณะนี้แน่นอน
หากพระองค์ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
พระราชกิจที่แท้จริงของพระองค์ก็คงจะถูกขัดจังหวะให้เกิดความสับสนไม่เป็นระเบียบ
และพระองค์ก็คงจะไม่สามารถทรงพระราชกิจใดๆ ได้อีก

หากพระเจ้าได้ตรัสว่าจะใช้พระวาทะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
แต่ก็ได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นกัน เช่นนั้นแล้วจะเป็นไปได้หรือไม่ว่า
มันทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า มนุษย์เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง? ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น
มีศาสนาากเกินไปภายในมนุษย์

พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อขับไล่โมโนคิตีที่หลงผิดทางศาสนาและสิ่งทั้งหลายที่เกินธรรมชาติ
ทั้งหมดภายในมนุษย์ออกไป และทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า
พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อถอดพระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเป็นนามธรรมและเพื่อผ่นออกไป—
พระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งอีกนัยหนึ่งไม่ได้ดำรงอยู่เลย และดังนั้น

บัดนี้สิ่งเดียวซึ่งล้ำค่าก็คือการที่เจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริง! ความจริงสำคัญกว่าทุกสิ่ง
เจ้ามีความจริงมากเพียงใดกันในวันนี้?

ทุกอย่างที่แสดงให้เห็นหมายถึงสำคัญและการอัศจรรย์คือพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

บรรดาวิญญาณชั่วก็สามารถแสดงให้เห็นหมายถึงสำคัญและการอัศจรรย์ได้เช่นกัน

พวกมันทั้งหมดใช้พระเจ้าหรือไม่? ในการเชื่อของเขาในพระเจ้า สิ่งซึ่งมนุษย์ค้นหาก็คือความจริง

และสิ่งซึ่งเขาไล่ตามเสาะหาก็คือชีวิต แทนที่จะเป็นหมายถึงสำคัญและการอัศจรรย์

นี่ควรเป็นเป้าหมายของทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวอนะของพระเจ้า” ใน พระวอนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

297. พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการทรงสร้างโลก มันคือการเริ่มต้น

พระราชกิจช่วงระยะนี้คือบททอสานของพระราชกิจ และมันคือการสรุปปิดตัว เมื่อแรกเริ่ม

พระราชกิจของพระเจ้าได้ดำเนินการท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากอิสราเอล

และมันคือรุ่งอรุณของศักราชใหม่ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด

พระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการในประเทศที่ไม่บริสุทธิ์มากที่สุดจากบรรดาประเทศทั้งหมด

เพื่อพิพากษาโลกและนำพาทุกคนไปสู่บททอสาน ในช่วงระยะแรกนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้ทำไปในสถานที่ที่สะอาดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด

และช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการขึ้นในสถานที่ที่มีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด

และความมืดนี้จะถูกขับออกไป และความสว่างจะถูกนำออกมา และผู้คนทั้งหมดจะได้รับการพิชิต

เมื่อผู้คนจากสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ที่สุดและมีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดนี้ได้รับการพิชิตแล้ว

และประชากรทั้งหมดทั้งมวลได้ยอมรับว่ามีพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง

และทุกคนได้มีความมั่นใจอย่างเต็มที่ เช่นนั้นแล้ว

ข้อเท็จจริงจะถูกนำมาใช้เพื่อดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล

พระราชกิจช่วงระยะนี้เป็นสัญลักษณ์ กล่าวคือ ทันทีที่พระราชกิจของยุคนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหกพันปีจะได้มาถึงบททอสานอันครบบริบูรณ์

ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ในสถานที่ที่มีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดได้รับการพิชิตแล้ว

ก็เป็นที่น่าอนว่ามันจะเป็นเช่นนั้นในที่อื่นทุกแห่งด้วยเช่นกัน เช่นนี้เอง

มีเพียงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในประเทศจีนเท่านั้นที่นำการแสดงสัญลักษณ์อย่างมีความหมายมา

ประเทศจีนรวบรวมกำลังบังคับของความมืดทั้งหมดเอาไว้ในตัว

และผู้คนของประเทศจีนเป็นตัวแทนของทุกคนผู้มีเนื้อหนัง มีชาติาน และมีเลือดเนื้อ

ผู้คนชาวจีนนี่เองที่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกพญานาคใหญ่สีแดงทำให้เสื่อมทรามมากที่สุด

ผู้ซึ่งมีการต่อต้านพระเจ้าที่หนักหน่วงที่สุด
ผู้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำช้าและไม่บริสุทธิ์มากที่สุด
และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นแม่แบบของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทรามทั้งหมด
นี่มิใช่หมายความว่าประเทศอื่นๆ จะไม่มีปัญหาใดเลย
มนโคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ล้วนเหมือนกันทั้งหมด
และถึงแม้ว่าผู้คนของประเทศเหล่านี้อาจจะมีขีดความสามารถสูง แต่หากพวกเขาไม่รู้จักรบพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
มันก็ต้องเป็นว่าพวกเขาต่อต้านพระองค์ เหตุใดชาวฮิวจึงได้ต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า?
เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้ต่อต้านพระองค์ด้วยเช่นกัน? เหตุใดยูดาจึงได้ทรยศพระเยซู? ณ เวลานั้น
สาวกจำนวนมากไม่รู้จักรบพระเยซู หลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนและได้ฟื้นขึ้นอีกครั้ง
เหตุใดผู้คนจึงยังคงไม่เชื่อในพระองค์? การไม่เชื่อฟังของมนุษย์ไม่เป็นเหมือนกันทั้งหมดหรือ?
ผู้คนของประเทศจีนเพียงถูกยกมาเป็นตัวอย่างเท่านั้นเอง และเมื่อพวกเขาได้รับการพิชิต
พวกเขาจะกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่าง และจะทำหน้าที่เป็นบุคคลที่อ้างอิงสำหรับคนอื่น ๆ
เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่าพวกเขาคือผู้ช่วยให้กับแผนการบริหารจัดการของเรา?
ในผู้คนของประเทศจีนนั่นเองที่เป็นความเสื่อมทราม ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ชอบธรรม การต่อต้าน
และการเป็นกบฏได้ถูกสำแดงอย่างครบบริบูรณ์มากที่สุด และเปิดเผยอยู่ในรูปแบบต่างๆ ทั้งหมดของพวกเขา
ในด้านหนึ่ง พวกเขามีขีดความสามารถอ่อนด้อย และอีกด้านหนึ่ง
ชีวิตและกระบวนการทางความคิดของพวกเขาต่ำหลัง และนิสัยใจคอ สภาพแวดล้อมทางสังคม
ครอบครัวที่ทำให้กำเนิดของพวกเขา—ทั้งหมดล้วนอ่อนด้อยและต่ำหลังมากที่สุด
สถานะของพวกเขาที่ต่ำด้อยด้วยเช่นกัน พระราชกิจในสถานที่นี้เป็นสัญลักษณ์
และหลังจากที่พระราชกิจทดสอบนี้ได้มีการดำเนินการด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแล้ว
พระราชกิจที่ตามมาของพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดีว่านี้มาก หากพระราชกิจขั้นตอนนี้สามารถครบบริบูรณ์ได้
เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจที่ตามมาก็จะเป็นที่ชัดเจน ทันทีที่พระราชกิจขั้นตอนนี้ได้สำเร็จลุกลงไป
ก็จะสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างครบถ้วน
และพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยตลอดทั่วทั้งจักรวาลก็จะได้มาถึงบทวารอันครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

298.

พระเจ้าได้ทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้เป็นจุดมุ่งเน้นเพียงจุดเดียวเท่านั้นในพระราชกิจของพระองค์อันครอบคลุมไปทั่วทั้งจักรวาล พระองค์ได้ทรงพลีอุทิศพระโลหิตทั้งหมดในพระหทัยของพระองค์แก่พวกเขา
พระองค์ได้ทรงเรียกคืนพระราชกิจของพระวิญญาณทั่วทั้งจักรวาลและทรงมอบทั้งหมดนั้นให้แก่พวกเขา

นั่นคือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเจ้าเป็นกลุ่มคนผู้มีวาสนา ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ยังได้ทรงย้ายพระสิริของพระองค์จากประเทศอิสราเอล จากประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว
มาสู่พวกเจ้า และพระองค์จะทรงทำให้จุดประสงค์ในแผนของพระองค์สำแดงผ่านกลุ่มนี้อย่างครบถ้วน
เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงเป็นผู้ที่จะได้รับมรดกของพระเจ้า และยังไปกว่านี้
พวกเจ้าคือทายาทแห่งพระสิริของพระเจ้า บางทีพวกเจ้าทุกคนอาจจำคำพูดเหล่านี้ได้ กล่าวคือ
“เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีการเปรียบ”
พวกเจ้าทุกคนเคยฟังคำพูดเหล่านี้มาก่อน แต่ไม่มีใครในพวกเจ้าที่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้เลย
วันนี้พวกเจ้าตระหนักรู้อย่างลุ่มลึกในนัยสำคัญที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้แล้ว
คำพูดเหล่านี้จะได้รับการทำให้ลุล่วงโดยพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย
และจะได้รับการทำให้ลุล่วงในบรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงอย่างทารุณโหดร้ายโดยพญานาคใหญ่สีแดงในแผ่นดินที่มัน
นอนชดกายอยู่ พญานาคใหญ่สีแดงข่มเหงพระเจ้าและเป็นศัตรูของพระเจ้า และฉะนั้น ในแผ่นดินนี้
เหล่าผู้เชื่อในพระเจ้าจึงตกอยู่ในการเหยียดหยามและการกดขี่
และผลที่ได้ก็คือคำพูดเหล่านี้จักได้รับการทำให้ลุล่วงในพวกเจ้า ในคนกลุ่มนี้นี่เอง
เนื่องเพราะพระราชกิจเริ่มเปิดตัวบนแผ่นดินที่ต่อต้านพระเจ้า
พระราชกิจของพระเจ้าทั้งหมดจึงต้องเผชิญกับอุปสรรคมหาศาล
และการทำพระวณะมากมายให้สำเร็จลุล่วงนั้นย่อมใช้เวลา ด้วยเหตุนี้
ผลแห่งพระวณะของพระเจ้าประการหนึ่งก็คือผู้คนได้รับการถลุง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความทุกข์
เป็นความลำบากยากเย็นมหาศาลสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินแห่งพญานาค
ใหญ่สีแดง—แต่พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์โดยผ่านความลำบากยากเย็นนี้เอง
อันเป็นการสำแดงพระปรีชาญาณของพระองค์และกิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์
และทรงใช้โอกาสนี้ทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในการชำระให้บริสุทธิ์และการพิชิตชัย
โดยผ่านทางความทุกข์ของผู้คน โดยผ่านทางขีดความสามารถของพวกเขา
และโดยผ่านทางอุปนิสัยเยี่ยงซาตานทั้งหมดของผู้คนในแผ่นดินโสมมนี้เอง
เพื่อที่พระองค์อาจทรงได้รับพระสิริจากการนี้
และเพื่อที่พระองค์อาจได้รับบรรดาผู้คนซึ่งจะเป็นพยานแห่งกิจการของพระองค์
ดังนั้นเองที่เป็นนัยสำคัญทั้งหมดทั้งสิ้นของการพลีอุทิศทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ผู้คนกลุ่มนี้
นั่นก็คือพระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยการทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยผ่านทางพวกที่ต่อต้านพระองค์
นี้เอง และด้วยเหตุดังนี้เท่านั้น ที่ฤทธาณาภพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะสามารถได้รับการสำแดง กล่าวได้อีกนัยว่า

เฉพาะพวกคนในแผ่นดินที่ไม่สะอาดเท่านั้นที่ควรค่าแก่การสืบทอดมรดกพระสิริของพระเจ้า และการนี้เท่านั้นที่สามารถขับเน้นให้ฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าโดดเด่นขึ้นมาได้ นั่นคือเหตุผลที่เรากล่าวว่า พระสิริของพระเจ้าได้รับมาจากแผ่นดินที่ไม่สะอาด และจากเหล่าคนที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดนั่นเอง เช่นนี้เองคือน้ำพระทัยของพระเจ้า ช่วงระยะในพระราชกิจของพระเยซูก็เป็นอย่างเดียวกัน กล่าวคือ พระองค์จะทรงสามารถได้รับพระเกียรติในท่ามกลางพวกฟาริสีซึ่งข่มเหงพระองค์เท่านั้น หากไม่ใช่เพราะการข่มเหงของพวกฟาริสีและการทรยศของยูดาส พระเยซูย่อมจะไม่ทรงถูกเยาะเย้ยถากถางหรือใส่ร้ายป้ายสี นับประสาอะไรที่จะทรงถูกตรึงกางเขน และด้วยเหตุนี้พระองค์ก็ย่อมไม่ทรงสามารถจะได้รับพระสิริ แห่หนที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ในแต่ละยุค และแห่หนที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง ก็คือแห่หนที่พระองค์ทรงได้รับพระสิริ และแห่หนที่พระองค์ทรงได้รับสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยจะได้รับ นี่คือแผนแห่งพระราชกิจของพระเจ้า และนี่คือการบริหารจัดการของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

299. ในแผนหลายพันปีของพระเจ้า มีสองส่วนของพระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนัง กล่าวคือ ส่วนแรกคือพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขน ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ อีกส่วนหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มีความเพียบพร้อมในยุคสุดท้าย ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้น จงอย่ามองพระราชกิจของพระเจ้า หรือพระบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อพวกเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่าย พวกเจ้าทั้งหมดล้วนเป็นผู้สืบทอดความไพศาลแห่งพระสิรินิรันดร์มากมายอย่างไม่มีที่เปรียบของพระเจ้า และเรื่องนี้ได้ถูกลิขิตไว้เป็นพิเศษแล้วโดยพระเจ้า จากพระสิริทั้งสองส่วน หนึ่งในนั้นสำแดงอยู่ในพวกเจ้า กล่าวคือ ทั้งหมดทั้งสิ้นของหนึ่งส่วนแห่งพระสิริของพระเจ้าได้ถูกประทานแก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อให้มันเป็นมรดกของพวกเจ้า นี่คือการยกย่องของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกเจ้า และยังเป็นแผนซึ่งพระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้านานมาแล้ว ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในแผ่นดินซึ่งพญานาคใหญ่สีแดงอาศัยอยู่ หากพระราชกิจนี้ถูกเคลื่อนไปยังที่อื่น มันคงเกิดผลมหาศาลไปนานแล้ว และมนุษย์ก็คงจะพร้อมใจที่จะยอมรับมันไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น งานนี้คงจะง่ายดายมากจนเกินกว่าที่คณะสงฆ์แห่งทิศตะวันตกผู้เชื่อในพระเจ้าจะยอมรับได้ เนื่องจากมีช่วงระยะซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเยซูเป็นตัวอย่างนำมาก่อน

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่อาจทรงสัมฤทธิ์ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งการได้รับพระสิริ อันหมายถึง การได้รับการสนับสนุนโดยผู้คนและการตระหนักรู้โดยชาติทั้งหลายในที่อื่นใดเลย งานจึงไม่สามารถตั้งมั่นได้ นี่เองคือนัยสำคัญพิเศษยิ่งของงานช่วงระยะนี้ในแผ่นดินนี้

ไม่มีบุคคลใดสักคนในหมู่พวกเจ้าที่ได้รับการปกป้องโดยพระธรรมบัญญัติ—แทนที่จะเป็นดังนั้น พวกเจ้ากลับได้รับการลงโทษโดยพระธรรมบัญญัติ ที่เป็นปัญหายิ่งกว่าก็คือผู้คนไม่เข้าใจพวกเจ้า กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นญาติของเจ้า บิดามารดาของเจ้า เพื่อนของเจ้า หรือเพื่อนร่วมงานของเจ้า ก็ไม่มีใครเข้าใจพวกเจ้าเลย ครั้นพวกเจ้าถูก “ทอดทิ้ง” โดยพระเจ้า ย่อมเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไป แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ไม่สามารถทนต่อการอยู่ห่างจากพระเจ้าได้

ซึ่งนี่ก็คือนัยสำคัญแห่งการพิชิตชัยของพระเจ้าที่มีต่อผู้คน และเป็นพระสิริของพระเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมรดกตกทอดมาในวันนี้เหนือกว่าที่อัครทูตและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายตลอดหลายยุคหลายสมัยเคยได้รับ และยิ่งยิ่งใหญ่กว่าของโมเสสหรือเปโตรด้วยซ้ำ

พระพรของพระเจ้าไม่สามารถได้มาภายในวันเดียวหรือสองวัน แต่ต้องได้มาด้วยการพลีอุทิศอย่างใหญ่หลวง กล่าวคือ พวกเจ้าจะต้องครองความรักซึ่งก้าวผ่านกระบวนการถลุงแล้ว พวกเจ้าต้องครองความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และพวกเจ้าต้องมีความจริงมากมายที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเจ้าไปถึง ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าต้องหันเข้าหาความยุติธรรมโดยไม่มี ความขลาดกลัวหรือคอยแต่เลียงหนี

และต้องมีความรักในพระเจ้าอย่างคงที่และไม่ลดน้อยลง พวกเจ้าต้องมีความแน่วแน่

ความเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นในอุปนิสัยแห่งชีวิตของพวกเจ้า

ความเสื่อมทรามของพวกเจ้าจะต้องได้รับการบำบัด

พวกเจ้าจะต้องยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าโดยปราศจากการพรั่น

และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังแม้ต้องเผชิญกับความตาย นี่คือนสิ่งที่พวกเจ้าควรจะต้องบรรลุ

นี่คือจุดหมายสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้า และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากผู้คนกลุ่มนี้

ในเมื่อพระองค์ทรงให้แก่พวกเจ้า ดังนั้นพระองค์ก็จะทรงขอคืนจากพวกเจ้าอย่างแน่นอน

และแน่นอนว่าจะเป็นข้อเรียกร้องจากพวกเจ้าที่สมน้ำสมเนื้อกัน เพราะฉะนั้น

พระราชกิจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำจึงมีเหตุผลซึ่งแสดงให้เห็นว่า

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำพระราชกิจที่เคร่งครัดและพิถีพิถันครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะการนี้เนื่อง

พวกเจ้าจึงควรเต็มตื่นไปด้วยความเชื่อในพระเจ้า กล่าวโดยย่อได้ว่า

พระราชกิจทุกอย่างของพระเจ้าล้วนทรงกระทำไปเพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจกลายเป็นบุคคลที่ควรค่าแก่การรับมรดกของพระองค์

นี่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งพระสิริของพระเจ้าเองแม้แต่น้อย แต่เพื่อความรอดของพวกเจ้า

และเพื่อสร้างความเพียบพร้อมแก่คนกลุ่มนี้ ผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ร้อนอย่างล้นเกินในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้ พวกเจ้าควรเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้น

เราขอเตือนสติผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์มากมายซึ่งปราศจากความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือสำนึกรับรู้ กล่าวคือ จงอย่าทดสอบพระเจ้า และไม่ด้านทานอีกต่อไป

พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่านความทุกข์ที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดรู้มาก่อน

และนานมาแล้วก็ได้ทรงรู้เหตุการณ์ที่ยิ่งหนักหนากว่าแทนมนุษย์มาแล้ว

อะไรอื่นหรือที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้? อะไรหรือที่อาจสำคัญยิ่งกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า?

อะไรหรือที่อาจสูงส่งกว่าความรักของพระเจ้า?

การที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้ก็ยากพออยู่แล้ว หากซ้ำร้าย มนุษย์ยังลวงละเมิดโดยรู้อยู่แก่ใจและโดยจงใจ งานของพระเจ้าย่อมต้องยืดเยื้อออกไป กล่าวสั้นๆ ก็คือ นี่ไม่ใช่ผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของใครเลย มันไม่เป็นคุณแก่ใครสักคน พระเจ้าไม่ทรงมีพันธะผูกพันต่อกาลเวลา พระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์ย่อมสำคัญอันดับหนึ่ง เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงจะทรงจ่ายเพื่อพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าในราคาใด ไม่สำคัญว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใด

นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า กล่าวคือ พระองค์จะไม่ทรงหยุดพักจนกว่าพระราชกิจของพระองค์จะเสร็จสิ้น

พระราชกิจของพระองค์จะจบลงก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงได้มาซึ่งส่วนที่สองของพระสิริของพระองค์

หากพระเจ้าไม่ทรงเสร็จสิ้นส่วนที่สองของการได้มาซึ่งพระสิริของพระองค์ในจักรวาลทั้งมวล

วันของพระองค์จะไม่มีวันมาถึง พระหัตถ์ของพระองค์จะไม่มีวันไปจากผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว

พระสิริของพระองค์จะไม่มีวันเคลื่อนลงสู่ประเทศอิสราเอล

และแผนของพระองค์ก็จะมีวันได้รับการสรุปปิดตัว พวกเจ้าควรสามารถมองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า

และควรเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง

นั่นเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ในวันนี้คือการแปลงสภาพผู้คนซึ่งถูกทำให้เสื่อมทราม

ซึ่งมีขนาดถึงระดับสูงสุด มันคือการชำระพวกที่ถูกสร้างขึ้นแต่ถูกแปรรูปไปโดยซาตานให้บริสุทธิ์

นี่ไม่ใช่การทรงสร้างอาดัมหรืออวา นับประสาอะไรที่จะเป็นการทรงสร้างความสว่าง

หรือการทรงสร้างพืชพรรณและสัตว์ทั้งปวง

พระเจ้าทรงยังความบริสุทธิ์ให้กับสิ่งซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตาน

และจากนั้นจึงทรงรับสิ่งเหล่านั้นไว้เสมือนเป็นสิ่งใหม่ สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งที่เปี่ยมของพระองค์

และสิ่งเหล่านั้นก็กลายเป็นพระสิริของพระองค์ การนี้ไม่ใช่อย่างที่มนุษย์จินตนาการ

ไม่ได้เรียบง่ายอย่างการทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งในนั้น

หรือพระราชกิจแห่งการสาปแช่งซาตานไปลงบาบาลลิก ในทางกลับกัน

นี่คือพระราชกิจแห่งการแปลงสภาพมนุษย์ การเปลี่ยนสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ และที่ไม่ได้เป็นของพระองค์ ให้เป็นสิ่งที่เปี่ยมบวก และเป็นของพระองค์ นี่คือความจริงเบื้องหลังช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งพระเจ้า พวกเจ้าต้องเข้าใจสิ่งนี้ และหลีกเลี่ยงการทำเรื่องทั้งหลายให้เรียบง่ายเกินไป

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เหมือนงานธรรมดาสามัญใดๆ

ความน่าอัศจรรย์และปรีชาญาณของพระราชกิจนั้นอยู่เหนือจิตมนุษย์

พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างสรรค์สิ่งในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำลายสรรพสิ่งเช่นกัน

แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงแปลงสภาพสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง

และทรงชำระสรรพสิ่งทั้งมวลซึ่งถูกทำให้ค้างพรัยโดยซาตานให้บริสุทธิ์ และด้วยประการฉะนี้

พระเจ้าจึงทรงเข้าสู่การประกอบกรยิ่งใหญ่อันเป็นนัยสำคัญทั้งสิ้นทั้งมวลของพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

300. พระเจ้าทรงใช้การบริหารจัดการพวกมนุษย์ของพระองค์ในการทำให้ซาตานปราชัย

ซาตานนำพาชะตากรรมของผู้คนไปสู่จุดจบ

และทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักโดยการทำให้พวกเขาเสื่อมทราม ในทางกลับกัน

พระราชกิจของพระเจ้าคือความรอดของมนุษยชาติ ขึ้นตอนใดของพระราชกิจของพระเจ้าหรือ

ที่ไม่ได้ตั้งใจจะช่วยมนุษยชาติให้รอด? ขึ้นตอนใดหรือ ที่ไม่ได้ตั้งใจจะชำระผู้คนให้สะอาด

และทำให้พวกเขาประพฤติตนอย่างชอบธรรม

และใช้ชีวิตในภาพลักษณ์ของคนทั้งหลายที่สามารถได้รับความรัก? อย่างไรก็ตาม ซาตานไม่ได้ทำสิ่งนี้

มันทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม

มันดำเนินงานของมันในการทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามจนสำเร็จอย่างต่อเนื่องไปทั่วทั้งจักรวาล แน่อยู่แล้วว่า

พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจของพระองค์เอง โดยมีได้ใส่พระทัยกับซาตานแต่อย่างใด

ไม่สำคัญว่าซาตานจะมีสิทธิอำนาจมากเพียงใด พระเจ้าก็ยังทรงเป็นผู้ที่ให้สิทธิอำนาจนั้นแก่มันอยู่ดี

พระเจ้าไม่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจทั้งหมดของพระองค์แก่มันจริงๆ แต่อย่างใด และดังนั้น

ไม่สำคัญว่าซาตานจะทำอะไร มันไม่เคยสามารถอยู่เหนือลำพระเจ้าได้เลย

และมันจะอยู่ในกำมือของพระเจ้าเสมอ พระเจ้ามิได้ทรงเปิดเผยการกระทำใดของพระองค์ในขณะที่อยู่ในสวรรค์

พระองค์ก็แค่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจในสัดส่วนเล็กๆ

แก่ซาตานและได้ทรงอนุญาตให้มันทำการควบคุมเหนือทูตสวรรค์องค์อื่นๆ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น

ไม่สำคัญว่าซาตานจะทำอะไร มันก็ไม่สามารถอยู่เหนือลำสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้

เพราะสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงยอมอนุมัติให้มันแต่เดิมนั้นมีขีดจำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ

ซาตานทำให้เกิดการหยุดชะงัก ในยุคสุดท้าย การทำให้เกิดการหยุดชะงักของมันจะแล้วเสร็จ ในทำนองเดียวกัน

พระราชกิจของพระเจ้าก็จะแล้วเสร็จเช่นกัน

และบรรดามนุษย์ประเภทที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ก็จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าทรงขึ้นนำผู้คนไปในทางที่เป็นบวก พระชนม์ชีพของพระองค์คือน้ำแห่งชีวิต อันประมาณค่ามิได้
และไร้พรมแดน ชาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับหนึ่ง ในตอนสุดท้าย
น้ำแห่งชีวิตก็จะทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์

และมันจะเป็นไปไม่ได้ที่ชาตานจะแทรกแซงและทำงานของมันจนสำเร็จ

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงจะทรงสามารถได้รับประชากรของพระองค์โดยครบบริบูรณ์ กระทั่งบัดนี้

ชาตานก็ยังคงปฏิเสธที่จะยอมรับการนี้ มันยังคงต่อสู้ซึ่งดีกับพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

แต่พระองค์ก็หาได้ใส่พระทัยกับมันไม่ พระเจ้าได้ตรัสว่า

“เราจะมีชัยชนะเหนือกำลังบังคับมืดทั้งหมดของชาตานและเหนืออิทธิพลมืดทั้งปวง”

นี่คือพระราชกิจซึ่งต้องถูกทำในเนื้อหนัง ณ ตอนนี้

และมันยังเป็นสิ่งที่ทำให้การทรงบังเกิดเป็นมนุษย์มีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน นั่นก็คือ

เป็นการทำให้ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการมอบความปราชัยให้กับชาตานในยุคสุดท้ายนั้นครบบริบูรณ์

และเป็นการกวาดล้างทุกสรรพสิ่งที่เปื้อนของชาตานออกไป

ชัยชนะของพระเจ้าเหนือชาตานั้นมีอาจเหลือเถียงได้! อันที่จริง ชาตานได้ล้มเหลวไปนานแล้ว

เมื่อข่าวประเสริฐได้เริ่มเผยแผ่ไปทั่วแผ่นดินของพญานาคใหญ่สีแดง—นั่นก็คือ

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์และพระราชกิจนี้ได้เริ่มเคลื่อนไหว—

ชาตานได้รับความปราชัยอย่างถึงที่สุด

เพราะพระประสงค์ที่แท้จริงที่สุดของการจุดเป็นมนุษย์ก็คือเพื่อที่จะกำราบชาตาน

ทันทีที่ชาตานมองเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง

และได้เริ่มดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น ซึ่งไม่มีกำลังบังคับใดเลยจะสามารถหยุดยั้งได้

เพราะฉะนั้น มันจึงกลายเป็นสิ่งตลึงงันไปในทันทีที่พระราชกิจเข้ามาในสายตา และไม่กล้าที่จะก่อการร้ายใดๆ

อีกต่อไป ในตอนแรก ชาตานคิดว่า มันได้มีทุนสนับสนุนติดตัวเป็นสติปัญญาอันล้นเหลือ

และมันจึงได้ขัดจังหวะและคุกคามพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้คาดฝันว่า

พระเจ้าจะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง หรือคาดฝันว่าในพระราชกิจของพระองค์นั้น

พระเจ้าจะได้ทรงใช้การเป็นกบฏของชาตานทำหน้าที่เป็นวิวรรณ์และการพิพากษาสำหรับมนุษยชาติ

อันเป็นการพิชิตพวกมนุษย์และมอบความปราชัยให้กับชาตานด้วยประการฉะนี้เอง

พระเจ้าทรงพระปรีชาญาณกว่าชาตาน และพระราชกิจของพระองค์นั้นเกินล้ำกว่ามันไปไกล เพราะฉะนั้น

ก็อย่างที่เรารู้ได้ล่วงหน้าไว้ก่อนหน้าว่า

“งานที่เราทำนั้นได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นโดยตอบสนองต่อกลไกของชาตान ในตอนสุดท้าย เราจะเปิดเผยสิทธิพิเศษของเราและความไร้พลังอำนาจของชาตान”

พระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในแถวหน้า ในขณะที่ชาตานลากหางตามมาข้างหลัง

จนกระทั่งในตอนสุดท้าย มันจะถูกทำลายลงในที่สุด—มันจะไม่รู้กระทั่งว่าใครที่ดีมัน!

มันจะแค่ตระหนักถึงความจริงในทันทีที่มันได้ถูกทุบตีและบดขยี้ไปแล้ว และแล้วภายในตอนนั้นเอง

มันก็จะได้ถูกเผาไหม้เป็นจุณในบึงไฟไปเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนนั้น มันจะไม่น่าเชื่อถือโดยสิ้นเชิงหรอกหรือ?

เพราะถึงตอนนั้น ชาตานจะไม่มีกลอุบายมากกว่านี้ออกมาใช้อีกแล้ว!

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรรู้ว่าองค์กรแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

301. ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดง เราได้ดำเนินงานระยะหนึ่งที่ยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์

ทำให้พวกเขาโอนเอนไปมาในสายลม

ซึ่งภายหลังจากนั้นหลายคนล่องลอยห่างออกไปอย่างเงียบเชียบด้วยการพัดพาของสายลม แท้จริงแล้ว นี่คือ

“ลานนวดข้าว” ที่เรากำลังจะปิดกวาดให้เกลี้ยง มันคือสิ่งที่เราโหยหาและมันยังเป็นแผนการของเราเช่นกัน

ด้วยเหตุที่คนเลวมากมายได้สืบคลานเข้ามาในขณะที่เราทำงาน แต่เราไม่รีบที่จะขับไล่พวกเขาออกไป

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

เพียงภายหลังจากนั้นเท่านั้นเราจึงจะเป็นน้ำพุแห่งชีวิต

โดยเปิดโอกาสให้บรรดาผู้ที่รักเราอย่างแท้จริงได้รับผลของคัมภีร์และกลิ่นหอมของดอกกลีบลีจากเรา

ในดินแดนที่ซึ่งชาตานพักแรม ดินแดนแห่งรัฐ ไม่มีทองคำบริสุทธิ์คงเหลืออยู่ มีเพียงทราย และดังนั้นแล้ว

เมื่อได้ประสบกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ เราจึงทำงานช่วงระยะดังกล่าว เจ้าควรรู้ว่าสิ่งที่เราได้รับไว้นั้น

เป็นทองคำลွ่งบริสุทธิ์ ไม่ใช่ทราย คนเลวสามารถคงอยู่ในบ้านของเราได้อย่างไร?

เราสามารถยอมให้บรรดาสุนัขจิ้งจอกเป็นปรสิตรบกวนสวรรค์ของเราได้อย่างไร?

เราใช้ทุกวิธีที่พอจะนึกได้เพื่อขับไล่สิ่งเหล่านี้ออกไป ก่อนที่เจตจำนงของเราจะถูกเปิดเผย

ไม่มีใครตระหนักถึงสิ่งที่เรากำลังจะทำ โดยใช้โอกาสนี้ เราขับไล่บรรดาคนเลวเหล่านั้นออกไป

และพวกเขาก็ถูกบีบบังคับให้ออกไปพ้นหน้าเรา นี่คือนสิ่งที่เราทำกับคนเลว

แต่ยังคงจะมีวันหนึ่งสำหรับพวกเขาที่จะทำงานปรนนิบัติเรา

ความอยากของพวกมนุษย์ที่จะได้รับพระพรนั้นแรงกล้ามากเกินไป

ดังนั้นเราจึงหมุนตัวของเรากลับและแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราต่อชนต่างชาติทั้งหลาย

เพื่อที่พวกมนุษย์ทั้งหมดจะได้ดำรงชีวิตในโลกของพวกเขาเองและตัดสินใจตัวเอง

ในขณะที่เราเดินหน้ากล่าววณะที่เราควรกล่าว และจัดหาสิ่งที่พวกมนุษย์จำเป็นต้องมีให้แก่พวกเขา

เมื่อพวกมนุษย์สำนึกได้ เราจะได้เผยแผ่งานของเราไปนานแล้ว

เช่นนั้นแล้วเราจึงจะแสดงออกถึงเจตจำนงของเราต่อพวกมนุษย์ และเริ่มงานส่วนที่สองของเรากับพวกมนุษย์
ปล่อยให้พวกมนุษย์ทั้งหมดได้ติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะประสานงานกับงานของเรา
และปล่อยให้พวกมนุษย์ได้ทำทุกสิ่งทีพวกเขาสามารถทำได้เพื่อร่วมดำเนินงานที่เราต้องทำไปจนเสร็จลิ
น

ตัดตอนมาจาก “เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวาน—การเผยพระวจนะว่าข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล”
ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

302. ในแผนการของเรานั้น ชาตานได้ย่องตามหลังแต่ละขั้นตอนตลอดมา
และในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นแห่งสติปัญญาของเรา
มันได้พยายามค้นหาหนทางและวิถีทางที่จะทำให้แผนการดั้งเดิมของเรายุ่งเหยิงเสมอ
กระนั้นเราสามารถพ่ายแพ้ต่อกลอุบายอันเล่ห์หลวงของมันได้หรือไม่?
ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกรับใช้เรา
กลอุบายอันเล่ห์หลวงของชาตานจะสามารถแตกต่างในทางใดได้หรือไม่?
นี่คือที่ที่สติปัญญาของเราตัดกันอย่างแม่นยำ เป็นสิ่งซึ่งนำอิศรย์เกี่ยวกับกิจการของเราอย่างแน่แท้
และเป็นหลักการแห่งการปฏิบัติงานสำหรับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา
ในช่วงระหว่างยุคแห่งการสร้างราชอาณาจักร เรายังคงไม่หลีกเลี่ยงกลอุบายอันเล่ห์หลวงของชาตาน
แต่ยังทำงานที่เราต้องทำต่อไป ท่ามกลางจักรวาลและทุกสรรพสิ่งนั้น
เราได้เลือกสรรความประเสริฐของชาตานมาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา
นี่ไม่ใช่การสำแดงถึงสติปัญญาของเราหรอกหรือไม่?
นี่ไม่ใช่สิ่งซึ่งนำอิศรย์เกี่ยวกับงานของเราอย่างแน่แท้หรอกหรือไม่?
ในโอกาสแห่งการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร
ทุกสรรพสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกถูกแปลงสภาพอย่างสิ้นเชิง
และสรรพสิ่งเหล่านั้นเฉลิมฉลองและชื่นบาน พวกเจ้าแตกต่างอย่างใดหรือไม่?
ในหัวใจของผู้ใดเล่าไม่มีความหวานของน้ำผึ้ง? ผู้ใดเล่าไม่กำลังปรินิเวศเพื่อความชื่นบานยินดี?
ผู้ใดเล่าไม่เต็มร่ำด้วยความปิติยินดี? ผู้ใดเล่าไม่กล่าวคำพูดแห่งการสรรเสริญ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 8” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

303. เมื่อผู้คนทั้งหมดได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
และทุกชาติในโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์
เช่นนั้นแล้วก็จะถึงเวลาที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวานขึ้น วันปัจจุบันเป็นก้าวย่างเข้าหาช่วงระยะนั้น

พลังได้ถูกปลดปล่อยเข้าหาวันนั้นแล้ว นี่คือการของพระเจ้า และในอนาคตอันใกล้
แผนการนี้จะถูกทำให้เป็นจริง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสำเร็จทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงดำรัสไว้ ดังนั้น
จึงเป็นที่ชัดเจนว่าชาติทั้งหลายในโลกเป็นเพียงปราสาทในฝันทรายที่สั่นไหวเมื่อกระแสน้ำสูงใกล้เข้ามา:
วันสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว และพญานาคใหญ่สีแดงจะล้มคว่ำลงใต้พระวอของพระเจ้า
เพื่อให้แน่ใจว่าแผนการของพระองค์ดำเนินไปอย่างเป็นผลสำเร็จ บรรดาทูตแห่งสวรรค์ได้ลงมาจากแผ่นดินโลก
ทำอย่างเต็มที่เพื่อให้พระเจ้าพึงพอใจ
พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงยุติมาเป็นมนุษย์ได้เสด็จไปยังสนามแห่งการสู้รบเพื่อทำสงครามกับศัตรู
ที่ใดก็ตามที่การยุติเป็นมนุษย์ปรากฏขึ้นคือสถานที่ที่ศัตรูถูกทำลายจนสิ้นซาก
ประเทศจีนจะเป็นชาติแรกที่ถูกทำลายล้าง ซึ่งจะถูกทำให้ย่อยยับโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า
พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนปรนให้ที่นั่นอย่างเด็ดขาด ข้อพิสูจน์ของการล่มสลายลงเรื่อยๆ
ของพญานาคใหญ่สีแดงสามารถมองเห็นได้ในการโตเต็มวัยวุฒิอย่างต่อเนื่องของผู้คน
เรื่องนี้เด่นชัดและมองเห็นได้สำหรับใครก็ตาม
การโตเต็มวัยวุฒิของผู้คนเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของการตายของศัตรู นี่คือการอธิบายเล็กๆ น้อยๆ
ของสิ่งที่มีความหมายของ “แข่งขันกับมัน”

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวอของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวอทรงปรากฏเป็นมนุษย์

304. เราครอบครองในราชอาณาจักร และที่มากกว่านั้น เราครอบครองทั้งจักรวาลทั้งปวง
เราเป็นทั้งกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรและเป็นองค์หัวหน้าแห่งจักรวาล จากเวลานี้เป็นต้นไป
เราจะรวบรวมพวกที่ไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรทั้งหมดและจะเริ่มงานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ
และเราจะประกาศแสดงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปทั่วทั้งจักรวาล
เพื่อที่เราจะได้ริเริ่มงานของเราในขั้นตอนถัดไปให้สำเร็จ
เราจะใช้การตีสอนเพื่อเผยแผ่งานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ กล่าวคือ
เราจะใช้กำลังบังคับกับพวกที่เป็นคนต่างชาติทั้งหมด โดยธรรมชาติแล้ว
งานนี้จะถูกดำเนินการในเวลาเดียวกันกับงานของเราท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร
เมื่อคนของเราปกครองและใช้อำนาจบนแผ่นดินโลก
นั่นก็จะเป็นวันที่ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้รับการพิชิตด้วยเช่นกัน และที่มากกว่านั้น
จะเป็นเวลาที่เราหยุดพัก—และเมื่อนั้นเท่านั้น เราจะปรากฏแก่บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว
เราปรากฏแก่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ และซ่อนเร้นตัวเราเองจากแผ่นดินแห่งความโสมม
บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วและได้กลายเป็นเชื้อเพลิงเบื้องหน้าเราทั้งหมดมีความสามารถที่จะมองเห็นใบหน้า

องเราด้วยดวงตาของพวกเขาเอง และมีความสามารถที่จะได้ยินเสียงของเราด้วยหูของพวกเขาเอง
นี่คือพรของบรรดาผู้ที่เกิดในระหว่างยุคสุดท้าย นี่คือพรที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า
และนี่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้โดยมนุษย์ผู้ใด วันนี้เราทำงานในหนทางนี้เพื่อประโยชน์แห่งงานของอนาคต
งานของเราทั้งหมดมีความสัมพันธ์กัน ในงานทั้งหมดมีการเรียกและการขานรับ กล่าวคือ
ไม่เคยมีขั้นตอนใดได้หยุดชั่วคราวโดยฉับพลัน
และไม่เคยมีขั้นตอนใดได้ถูกดำเนินการ โดยอิสระจากขั้นตอนอื่นใด นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือหรือ?
งานในอดีตไม่ใช่รากฐานของงานในวันนี้หรือหรือ? คำพูดในอดีตไม่ใช่ตัวตั้งต้นของคำพูดในวันนี้หรือหรือ?
ขั้นตอนในอดีตไม่ใช่ที่มาของขั้นตอนของวันนี้หรือหรือ? เมื่อเราเปิดหนังสือม้วนอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ
นั่นคือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลถูกทดสอบ เวลาที่ผู้คนทั่วโลกอยู่ภายใต้การทดสอบ
และมันเป็นจุดสำคัญสูงสุดของงานของเรา ผู้คนทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินที่ปราศจากความสว่าง
และผู้คนทั้งหมดมีชีวิตท่ามกลางการคุกคามที่เกิดจากสภาพแวดล้อมของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง
นั่นเป็นชีวิตที่มนุษย์ไม่เคยได้มีประสบการณ์มาก่อนตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างจนกระทั่งปัจจุบัน
และไม่มีผู้ใดตลอดยุคทั้งหลายได้เคย “ชื่นชม” ชีวิตประเภทนี้เลย และดังนั้น
เราจึงพูดว่าเราได้ทำงานที่ไม่เคยถูกทำมาก่อน นี่คือการงานที่แท้จริง และนี่คือความหมายชั้นใน
เพราะวันของเราเข้ามาใกล้มวลมนุษย์ทั้งปวง เพราะมันไม่ได้ปรากฏอยู่ห่างไกล
แต่อยู่ต่อหน้าต่อตาของมนุษย์โดยตรง ผู้ใดเล่าจะไม่สามารถเกรงกลัวเนื่องจากการนั้น?
และผู้ใดเล่าจะไม่สามารถปีติยินดีกับการนี้? ในท้ายที่สุด เมืองบาบิโลนที่โสมมก็ได้มาถึงบทวารของมันแล้ว
มนุษย์ได้พบกับโลกใหม่เอี่ยมอีกครั้ง และสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงและสร้างขึ้นใหม่แล้ว

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 29” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

305. เมื่อซิมิได้เป็นจริงขึ้นบนแผ่นดินโลก—เมื่อราชอาณาจักรนั้นได้เป็นจริงขึ้น—
จะไม่มีสงครามบนแผ่นดินโลกอีก จะไม่มีวันมีการกันดารอาหาร ภัยพิบัติ และแผ่นดินไหวอีก
ผู้คนจะหยุดผลิตอาวุธ ทุกคนจะใช้ชีวิตอยู่ในสันติสุขและเสถียรภาพ และจะมีการซื้อขายตามปกติระหว่างผู้คน
และการซื้อขายตามปกติระหว่างประเทศ แต่ปัจจุบันยังไม่มีการเปรียบเทียบใดกับการนี้
ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ความอลหม่าน และการ โคนอำนาจค่อยๆ เริ่มเกิดขึ้นในแต่ละประเทศ
ภายหลังจากมีด้อยค่ารัชของพระเจ้า ผู้คนก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และทุกประเทศกำลังแตกแยกออกเป็นส่วนๆ
จากภายในอย่างช้าๆ รากฐานที่มั่นคงแห่งบาบิโลนเริ่มสั่นสะเทือน เหมือนปราสาทบนพื้นทราย
และขณะที่น้ำพระทัยของพระเจ้าแปรผัน ความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ก็เกิดขึ้นในโลกโดยไม่มีผู้ใดสังเกต
และหมายสำคัญทุกรูปแบบปรากฏขึ้นทุกเวลา โดยแสดงให้เห็นว่ายุคสุดท้ายของโลกได้มาถึงแล้ว!
นี่คือแผนของพระเจ้า เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

และแต่ละประเทศจะแตกแยกออกเป็นชั้นๆ อย่างแน่นอน โสโดมเก่าจะถูกทำลายล้างเป็นครั้งที่สอง และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า “โลกกำลังล่มจม! บาบิโลนกำลังเป็นอัมพาต!” ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถเข้าใจการนี้ได้โดยครบบริบูรณ์ ในที่สุดแล้ว มีขีดจำกัดต่อการตระหนักรู้ของผู้คน ตัวอย่างเช่น รัฐมนตรีกระทรวงกิจการภายในทั้งหลายอาจรู้ว่ารูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันไม่มั่นคงและวุ่นวาย แต่พวกเขาไม่สามารถกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นได้ พวกเขาทำได้เพียงเล่นไปตามกระแส โดยหวังอยู่ในหัวใจถึงวันที่พวกเขาสามารถเงยหน้าขึ้นสูงได้ ถึงวันที่จะมาถึงเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในทิศตะวันออกอีกครั้ง ฉายแสงไปทั่วแผ่นดิน และย้อนกลับสถานะแห่งธุรกิจงานที่น่าเวทนา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ค่อยรู้ว่าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นครั้งที่สอง การขึ้นของมันไม่ได้หมายถึงการฟื้นคืนถิ่นกระเบื้องเก่าๆ—มันคือการฟื้นตัว การเปลี่ยนแปลงที่ทั่วถึง เช่นนั้นคือแผนของพระเจ้าสำหรับทั้งจักรวาล พระองค์จะทรงนำมาซึ่งโลกใหม่ แต่เหนือสิ่งใดทั้งหมด พระองค์จะทรงสร้างมนุษย์ขึ้นใหม่ก่อน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 22 และ 23” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

306. อาจกล่าวได้ว่าถ้อยคำรัสของวันนี้ทั้งหมดเป็นการพยากรณ์เรื่องอนาคตทั้งหลาย ถ้อยคำรัสเหล่านี้เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงทำการจัดการเตรียมการสำหรับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าทรงเกือบจะได้เสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในผู้คนแห่งคริสตจักร และหลังจากนั้นพระองค์ก็จะทรงปรากฏเบื้องหน้าผู้คนทั้งหมดด้วยความเดือดดาล ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า “เราจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกยอมรับรู้ถึงการกระทำของเรา และกิจการของเราจะได้รับการพิสูจน์เบื้องหน้า ‘บัลลังก์พิพากษา’ เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการยอมรับรู้ท่ามกลางผู้คนทั่วแผ่นดินโลก ซึ่งทั้งหมดจะยอมจำนน” เจ้าได้เห็นสิ่งใดในพระวจนะเหล่านี้ไหม? ในนี้คือบทสรุปความของส่วนถัดไปของพระราชกิจของพระเจ้า ก่อนอื่นพระเจ้าจะทำให้สุนัขเผ่ายามทั้งหมดที่ใช้พลังอำนาจทางการเมือง ปักใจเชื่ออย่างจริงใจและพระองค์จะทำให้พวกมันก้าวถอยหลังจากเวทีแห่งประวัติศาสตร์ด้วยความสมัครใจของพวกมันเอง ไม่มีวันต่อสู้เพื่อสถานะอีก และไม่มีวันมีส่วนร่วมในกลอุบายและแผนร้ายอีก พระราชกิจนี้ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นผ่านทางพระเจ้า โดยการยกระดับความวิบัติต่างๆ นานาบนแผ่นดินโลก แต่มันไม่ใช่กรณีว่าพระเจ้าจะทรงปรากฏเลย ณ เวลานี้ ประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงจะยังคงเป็นแผ่นดินแห่งความโสมม และดังนั้นพระเจ้าจึงจะไม่ทรงปรากฏพระองค์ แต่จะเพียงแค่ทรงออกมาในรูปของการตีสอนเท่านั้น

เช่นนั้นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ ในระหว่างเวลานี้ พวกที่อาศัยอยู่ในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งหมดจะทนทุกข์กับหายนะ ซึ่งโดยธรรมดาแล้วจะรวมถึงราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก (คริสตจักร) ด้วย นี่เป็นเวลาแน่แท้ที่ข้อเท็จจริงจะปรากฏออกมา และดังนั้นผู้คนทั้งหมดจึงผ่านประสบการณ์กับมัน และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ พระเจ้าได้ทรงลิขิตการนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว มันเป็นเพราะขั้นตอนนี้ของพระราชกิจอย่างแน่นอนที่พระเจ้าตรัสว่า “บัดนี้เป็นเวลาที่จะดำเนินการแผนการอันใหญ่หลวงให้เสร็จสิ้น” เพราะในอนาคตจะไม่มีการคริสตจักรบนแผ่นดินโลก และสืบเนื่องจากการมาถึงของมหันตภัย ผู้คนจึงจะเพียงแต่สามารถคิดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา และจะเพิกเฉยต่อสิ่งอื่นทุกสิ่ง และมันจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะชื่นชมพระเจ้าท่ามกลางมหันตภัย ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงถูกขอให้รักพระเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมดของพวกเขาในระหว่างเวลาที่นำอัสสจรรยนี้ เพื่อให้พวกเขาไม่พลาดโอกาส เมื่อข้อเท็จจริงนี้ผ่านพ้น พระเจ้าจะได้ทรงทำให้พญานาคใหญ่สีแดงพ่ายแพ้อย่างถึงที่สุดแล้ว และด้วยเหตุนี้งานแห่งคำพยานของประชากรของพระเจ้าย่อมมาถึงบทวสาน หลังจากนั้น พระเจ้าก็จะทรงตั้งต้นขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ โดยทำลายประเทศของพญานาคใหญ่สีแดง และในท้ายที่สุดก็ตอกตริ่งผู้คนทั่วทั้งจักรวาลแบบห้อยหัวลงบนกางเขน ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงทำลายล้างมวลมนุษยทั้งปวง— เหล่านี้คือขั้นตอนในอนาคตของพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 42” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

307. ผู้คนทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของงานของเราบนโลก นั่นคือ สิ่งที่เราปรารถนาที่จะได้รับในท้ายที่สุด และระดับที่เราต้องสัมฤทธิ์ผลในงานนี้ก่อนที่งานจะสามารถครบบริบูรณ์ได้ หากว่าหลังจากที่เดินมากับเราจนถึงวันนี้ ผู้คนยังไม่เข้าใจว่างานของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่นนั้นแล้ว พวกเขาไม่ได้เดินมากับเราอย่างเปล่าประโยชน์หรือ? หากผู้คนติดตามเรา พวกเขาควรรู้เจตจำนงของเรา เราได้ทำงานบนแผ่นดินโลกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว และจนถึงวันนี้ เรายังคงดำเนินการงานของเราเช่นนี้ต่อไป ถึงแม้ว่างานของเราจะมีโครงการมากมาย จุดประสงค์ของงานยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าเราเต็มเปี่ยมไปด้วยคำพิพากษาและการติสสอนต่อมนุษย์ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่เราทำยังคงเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการช่วยเหลือเขาให้รอด

และเพื่อประโยชน์แห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐของเราให้ดียิ่งขึ้นและขยายงานของเราออกไปให้ไกลยิ่งขึ้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงเมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว ดังนั้นวันนี้

ในยามที่ผู้คนจำนวนมากจมลึกอยู่ในความท้อใจมานานแล้ว เรายังคงทำงานของเราต่อไป

เราทำงานที่เราต้องทำเพื่อพิพากษาและตีสอนมนุษย์ต่อไป

ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงว่ามนุษย์เบื่อหน่ายกับสิ่งที่เราพูด และเขาไม่มีความพึงปรารถนาที่จะสนใจงานของเรา

เราก็คงดำเนินการตามหน้าที่ของเราอยู่ เนื่องจากจุดประสงค์ของงานของเรายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

และแผนดั้งเดิมของเราจะไม่หยุดชะงัก

หน้าที่ของการพิพากษาของเราคือการทำให้มนุษย์สามารถเชื่อฟังเรายิ่งขึ้น

และหน้าที่ของการตีสอนของเราคือการช่วยให้มนุษย์สามารถรับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แม้ว่าสิ่งที่เราทำจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของเราก็คงตาม

แต่เราไม่เคยทำสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์ต่อมนุษย์ เนื่องจากเราพึงปรารถนาที่จะทำให้ประชาชาติต่างๆ

ทั้งหมดนอกเหนือไปจากอิสราเอลเชื่อฟังดังเช่นผู้คนแห่งอิสราเอล ทำให้พวกเขาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

ซึ่งเราคงจะมีหลักที่มั่นคงในแผ่นดินที่อยู่นอกอิสราเอล นี่คือการบริหารจัดการของเรา

มันคืองานที่เรากำลังทำให้สำเร็จลุ่ล่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้กระทั่งบัดนี้

ผู้คนจำนวนมากก็ยังคงไม่เข้าใจการบริหารจัดการของเรา เพราะว่าพวกเขาไม่มีความสนใจในเรื่องต่างๆ

ดังกล่าว และใส่ใจเฉพาะอนาคตและบั้นปลายของตนเองเท่านั้น ไม่ว่าเราจะกล่าวอะไรก็ตาม

พวกเขายังคงไม่แสดงต่องานที่เราทำ แต่กลับมุ่งเน้นอยู่กับบั้นปลายในวันพรุ่งนี้ของตนเพียงอย่างเดียว

หากเรื่องต่างๆ ดำเนินไปอย่างนี้ งานของเราจะสามารถแผ่ขยายไปได้ได้อย่างไร?

ข่าวประเสริฐของเราจะได้รับการเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้อย่างไร? จงรู้ไว้เถิดว่าเมื่องานของเราเผยแผ่ออกไป

เราจะทำให้พวกเขাজึงจระจายไป และโจมตีพวกเข่าเหมือนดังที่พระยาห์เวห์ได้โจมตีแต่ละเผ่าของอิสราเอล

ทั้งหมดนี้จะถูกทำลายไปเพื่อที่ข่าวประเสริฐของเราจะสามารถเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้

เพื่อที่ข่าวประเสริฐจะสามารถไปถึงประชาชาติทั้งหลาย

เพื่อที่นามของเราจะได้รับการสรรเสริญโดยบรรดาผู้ใหญ่และเด็กๆ เช่นเดียวกัน

และนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราจะได้เป็นที่ยกย่องในปากของผู้คนจากทุกเผ่าและทุกชาติ มันเป็นไปเพื่อที่ว่า

ในยุคสุดท้ายนี้ นามของเราจะได้รับการสรรเสริญท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

เพื่อที่ประชาชาติทั้งหลายจะได้เห็นกิจการทั้งหลายของเราและพวกเขาจะเรียกเราว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เนื่องจ

ากกิจการทั้งหลายของเรา และเพื่อที่วามะจะของเราจะได้บังเกิดขึ้นในอีกไม่นาน

เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงรู้ว่าเราไม่ได้เป็นเพียงพระเจ้าของผู้คนแห่งอิสราเอลเท่านั้น

แต่ยังเป็นพระเจ้าของประชาชาติในบรรดาชาติทั้งหมดอีกด้วย แม้แต่บรรดาชาติที่เราได้สาปแช่ง

เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นว่าเราคือพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง นี่คือนานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา จุดประสงค์ของแผนงานของเราสำหรับยุคสุดท้าย และงานเดียวที่จะต้องทำให้ลุล่วงในยุคสุดท้าย

คัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

308. พวกเจ้าได้เห็นพระราชกิจใดที่พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในผู้คนกลุ่มนี้หรือไม่ ครึ่งหนึ่งพระเจ้าตรัสไว้ว่า แม้แต่ในอาณาจักรพันปี ผู้คนยังคงต้องติดตามถ้อยคำรัสของพระองค์ต่อไป และในอนาคต

ถ้อยคำรัสของพระเจ้าจะยังนำชีวิตของมนุษย์โดยตรงในแผ่นดินอันดั่งามแห่งกานอัน

ขณะโมเสสอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้ทรงอบรมสั่งสอนและตรัสกับเขาโดยตรง พระเจ้าทรงส่งอาหาร น้ำ และมาจากสวรรค์ให้ผู้คนที่ชื่นชม และวันนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงส่งสิ่งต่างๆ สำหรับกินและดื่มให้ผู้คนที่ชื่นชมด้วยพระองค์เอง

และพระองค์ทรงส่งคำสาปแช่งเพื่อเตือนผู้คนที่ชื่นชมด้วยพระองค์เอง และดังนั้น

พระเจ้าจึงดำเนินทุกขั้นตอนในพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง วันนี้

ผู้คนแสวงหาการบังเกิดของความจริง พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และมีความเป็นไปได้ที่ผู้คนที่ดังกล่าวทั้งหมดจะถูกเหวี่ยงทิ้งไป

เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังกลายเป็นสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที

ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ พวกเขายังไม่ตระหนักรู้เช่นกันว่า

พระเจ้าได้ทรงส่งอาหารและยาบำรุงลงมาจากสวรรค์ แต่กระนั้น พระเจ้าก็ทรงมีอยู่จริง

และภาพลักษณ์น่าตื่นตาตื่นใจของอาณาจักรพันปีในจินตนาการของผู้คนก็ยังเป็นถ้อยคำรัสส่วนพระองค์ของพระเจ้า ด้วยเช่นกัน นี่คือนานที่แท้จริง และเช่นนี้เท่านั้นจึงจะเรียกว่า การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอ้างอิงถึงเนื้อหนึ่ง

เนื่องจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อหนึ่งนั้นไม่ได้ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก

และดังนั้นบรรดาผู้คนที่มุ่งเน้นการไปยังสวรรค์ชั้นที่สามจึงทำเช่นนั้นไปโดยเปล่าประโยชน์

สักวันหนึ่ง เมื่อทั้งจักรวาลกลับคืนสู่พระเจ้า

ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลจะปฏิบัติตามถ้อยคำรัสของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็น ณ

แห่งหนตำบลใด บางคนจะใช้โทรศัพท์ บางคนจะขึ้นเครื่องบิน บางคนจะขึ้นเรือข้ามทะเล

และบางคนจะใช้เลเซอร์เพื่อรับถ้อยคำรัสของพระเจ้า ทุกคนจะนิยมบูชาและเปี่ยมด้วยความโห่หา

พวกเขาทุกคนจะมาใกล้ชิดกับพระเจ้า และรวมตัวกันเข้าหาพระเจ้า และทุกคนจะนมัสการพระเจ้า

และทั้งหมดนี้จะเป็นกิจการของพระเจ้า จงจดจำสิ่งนี้ไว้!

พระเจ้าจะไม่เริ่มต้นใหม่อีกครั้งในที่อื่นใดอย่างแน่นอน พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า

พระองค์จะทำให้ผู้คนทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และพระราชกิจของพระองค์ในที่อื่นๆ จะยุติลง และผู้คนจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง เหมือนดั่งโยเซฟ: ทุกคนมาหาเขาเพื่ออาหาร และกราบไหว้เขาเพราะเขามีสิ่งต่างๆ ให้กิน เพื่อหลีกเลี่ยงกันดารอาหาร ผู้คนจะถูกบีบให้แสวงหาหนทางที่แท้จริง ชุมชนทางศาสนาทั้งหมดจะประสบทุกข์จากกันดารอาหารที่รุนแรง และมีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่เป็นน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต ซึ่งมีน้ำพุที่ไหลรินตลอดเวลาจัดเตรียมไว้สำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์ และผู้คนจะมาและฟังพาท้ายพระองค์

นั่นจะเป็นเวลาที่กิจการของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยและพระเจ้าทรงได้รับพระสิริ ผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาลจะนมัสการ “มนุษย์” ธรรมดาผู้นี้ นี่จะไม่ใช่วันแห่งพระสิริของพระเจ้าหรือหรือ สักวันหนึ่ง ศิษยาภิบาลสูงอายุจะส่งโทรเลขมากมายออกไปเพื่อเสาะหาน้ำจากน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต พวกเขาจะอยู่ในวัยชรา แต่พวกเขาจะยังมานมัสการบุคคลผู้นี้ ผู้ที่พวกเขาเคยดูหมิ่น พวกเขาจะยอมรับพระองค์ออกมาจากปากของพวกเขาเอง และจะเชื่อมั่นวางใจในพระองค์ด้วยหัวใจของพวกเขาเอง นี่ไม่ใช่หมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือหรือ? ยามที่ทั้งราชอาณาจักรขึ้นบาน จะเป็นวันแห่งพระสิริของพระเจ้า

และใครก็ตามที่มาหาพวกเขาและได้รับข่าวดีจากพระเจาก็จะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า และประเทศและประชาชนที่ทำเช่นนั้นจะได้รับการอวยพรและได้รับการดูแลโดยพระเจ้า ดังนั้น ทิศทางในอนาคตจะเป็นดังนี้: ผู้ที่ได้รับถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะมีเส้นทางให้เดินบนแผ่นดินโลก และต่อให้พวกเขาเป็นนักธุรกิจ หรือนักวิทยาศาสตร์ หรือนักการศึกษา หรือนักอุตสาหกรรม บรรดาผู้ที่ปราศจากพระวanges ของพระเจ้าจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการจะก้าวเดินแม้เพียงหนึ่งก้าว และจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง นี่คือความหมายของ “ด้วยความจริง เจ้าจะเดินไปทั่วทั้งโลก เมื่อปราศจากความจริง เจ้าจะไม่ได้ไปที่ใดเลย” ดังนั้น ข้อเท็จจริงก็คือ: พระเจ้าจะทรงใช้หนทาง (ซึ่งหมายถึงพระวanges ทั้งหมดของพระองค์) เพื่อบัญชาทั้งจักรวาลและปกครองและพิชิตมวลมนุษย์

ผู้คนต่างหวังเสมอว่า จะมีการแปรผันครั้งใหญ่ในวิถีทางที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ กล่าวโดยง่ายก็คือ พระเจ้าทรงควบคุมผู้คนผ่านพระวanges และเจ้าต้องทำในสิ่งที่พระเจ้าตรัส ไม่ว่าเจ้าจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเป็นความจริง และทุกคนต้องเชื่อฟังทำตาม และดังนั้นเช่นกัน มันจึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินต่อไปโดยไม่อาจหยุดยั้งและเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วกัน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวanges ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

309. พระวณะของพระเจ้าจะเผยแผ่ไปตามบ้านเรือนต่างๆมากมายเกินคณานับ
พระวณะเหล่านี้จะกลายเป็นที่รู้จักกันสำหรับทุกคน
และมีเพียงยานั้นเท่านั้นเองที่พระราชกิจของพระองค์จะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล ซึ่งกล่าวได้ว่า
หากพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาลแล้ว เช่นนั้น พระวณะของพระองค์ก็ต้องเผยแผ่
ในวันแห่งพระสิริของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าจะแสดงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ
พระวณะของพระองค์ทุกค่านับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงวันนี้จะสำเร็จลุล่วงและถึงครามาบังเกิด โดยการนี้
พระสิริจะมาสู่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก ซึ่งกล่าวได้ว่า พระวณะของพระองค์จะครองราชย์บนแผ่นดินโลก
ทุกคนที่เลวจะถูกตัดสินด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
ทุกคนที่ชอบธรรมจะได้รับการอวยพรจากพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
และทั้งหมดจะได้รับการสถาปนาและทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์
พระองค์จะไม่ทรงสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใด ทั้งหมดจะสำเร็จลุล่วงด้วยพระวณะของพระองค์
และพระวณะของพระองค์จะสร้างข้อเท็จจริง ทุกคนบนโลกจะเฉลิมฉลองพระวณะของพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เพศชาย เพศหญิง คนแก่ หรือคนหนุ่มสาว
ทุกคนจะนบถอยู่ภายใต้พระวณะของพระเจ้า พระวณะของเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์
ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระวณะของพระองค์ได้บนแผ่นดินโลกอย่างเจิดจ้าจับตาและประหนึ่งมีชีวิต
นี่คือความหมายของการที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ โดยเบื้องต้นแล้ว
พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เพื่อสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”
ซึ่งกล่าวได้ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อที่อาจจะได้ปล่อยพระวณะของพระองค์ออกทางเนื้อหนัง
(ไม่เหมือนกับในช่วงเวลาของโมเสสในพันธสัญญาเดิม
คราที่พระสุรเสียงของเจ้าปล่อยออกมาจากท้องฟ้าโดยตรง) หลังจากนั้น
พระวณะทั้งหมดของพระองค์ก็จะถูกทำให้ลุล่วงในช่วงระหว่างยุคอาณัติจักรพันปี
พระวณะทั้งหมดของพระองค์จะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่มองเห็นได้ต่อหน้าต่อตามนุษย์
และผู้คนจะเห็นพระวณะทั้งหมดของพระองค์โดยใช้ดวงตาของตัวเองโดยปราศจากความไม่เสมอภาคกันแม้แ
ต่น้อย นี่คือความหมายสูงสุดของการจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า
พระราชกิจของพระวิญญาณสำเร็จลุล่วง โดยผ่านทางเนื้อหนังและผ่านทางพระวณะ
นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น-ที่สามารถตรัสถึงน้ำพระทัยของพระวิญญาณ
และมีเพียงพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์เท่านั้น-ที่สามารถตรัสในพระนามของพระวิญญาณ
พระวณะของเจ้ามีความเรียบง่ายต่อการทำความเข้าใจในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และคนอื่นๆ

ทุกคนได้รับการทรงนำโดยพระวณะเหล่านั้น โดยไม่มีใครได้รับการยกเว้น

พวกเขาทั้งหมดดำรงอยู่ภายในวงเขตนี้

ผู้คนสามารถกลายมาเป็นตระหนักรู้ได้ก็เพียงจากถ้อยคำรัสเหล่านั้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับในหนทางนี้ย่อมกำลังฝันกลางวันหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถรับถ้อยคำรัสจากสวรรค์ได้ สิ่งดังกล่าวคือสิทธิอำนาจที่สาธิตให้เห็นในเนื้อหนังที่ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกคนเชื่อในสิ่งนี้ด้วยความเชื่อมั่นทั้งมวล

แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญที่น่าเคารพยกย่องที่สุดและศิษยาภิบาลที่เคร่งศาสนาซึ่งไม่สามารถกล่าวคำเหล่านี้ได้ พวกเขาทั้งหมดต้องนอนบอบภายใต้พระวณะของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดจะสามารถทำการเริ่มต้นใหม่ได้

พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตจักรวาล

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติสิ่งนี้โดยเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ใช้ถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมดในทั้งจักรวาล

เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเช่นนี้เท่านั้น

ที่เป็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ สำหรับมนุษย์

บางทีอาจปรากฏให้เห็นเสมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอะไรมากมายนัก

แต่พระเจ้าแค่ต้องทรงคำรัสพระวณะของพระองค์เท่านั้น

และพระวณะของพระองค์จะเป็นที่เชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน เมื่อปราศจากข้อเท็จจริง

ผู้คนโห่ร้องและกรี๊ดร้อง เมื่อมีพระวณะของพระเจ้า พวกเขาพลันเงียบกริบ

พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้เป็นแน่เพราะ นี่คือการแผนการของพระเจ้าที่ได้ทรงสถาปนาไว้นานแล้ว

การสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงของการมาถึงของพระวณะบนแผ่นดินโลก อันที่จริง

ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องอธิบายว่า—การมาถึงของอาณาจักรพันปีบนแผ่นดินโลก

ก็คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้าบนโลก การเคลื่อนลงมาจากสวรรค์ของกรุงเยรูซาเลมใหม่

คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้า เพื่อที่จะอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อร่วมเคียงไปกับทุกการกระทำของมนุษย์

และความคิดทั้งหมดที่อยู่ภายในสุดของมนุษย์ นี่ยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วง

นี่คือความมั่งคั่งของอาณาจักรพันปี นี่คือการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้:

พระวณะของพระองค์จะปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี

และพระวณะของพระองค์จะสำแดงกิจการทั้งหมดของพระองค์

และทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น และหลังจากนั้น

ช่วงระยะนี้ของมวลมนุษย์ก็จะเป็นอันมาถึงบทอวสาน

ตัดตอนมาจาก “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

9. พระวณะว่าด้วยการเปิดเผยความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ากับงานของมนุษย์

310. พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองเกี่ยวพันกับงานของมวลมนุษย์ทั้งปวง และยังเป็นสิ่งแทนพระราชกิจของทั้งยุคสมัยด้วยเช่นกัน ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าเองเป็นสิ่งแทนทุกๆ การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในขณะที่งานของอัครทูตมาหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าเองและติดตามพระราชกิจของพระเจ้าเอง และไม่ได้นำยุคสมัย อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งแทนแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทั้งยุคสมัย พวกเขาเพียงทำงานที่มนุษย์ควรทำ ซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการเลย พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำด้วยพระองค์เองคือโครงการที่อยู่ภายในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ ส่วนงานของมนุษย์เป็นเพียงหน้าที่ที่ผู้คนที่ได้รับการใช้งานทำให้ลุล่วง และไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงว่าทั้งสองต่างก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าเองและงานของมนุษย์ก็มีความแตกต่างที่ชัดเจนและมีความสำคัญเนื่องจากความแตกต่างในอัตลักษณ์และการเป็นตัวแทนของพระราชกิจนั้น ยิ่งไปกว่านั้น ขอบเขตที่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำนั้นแตกต่างออกไปตามวัตถุประสงค์ที่มีอัตลักษณ์ที่แตกต่าง เหล่านี้คือหลักการและวงเขตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

311. พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เริ่มต้นศักราชใหม่ และบรรดาผู้ที่สานต่อพระราชกิจของพระองค์คือบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงใช้งาน พระราชกิจที่กระทำโดยมนุษย์ล้วนอยู่ภายในพันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังทั้งสิ้น และมันไม่สามารถที่จะไปไกลเกินขอบเขตนี้ได้ หากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มิได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถนำพายุคนเก่าไปสู่บ่อทอวนได้ และคงจะไม่สามารถนำเข้าไปในศักราชใหม่ได้ งานที่มนุษย์กระทำอยู่ภายในระยะหน้าที่ของเขาที่ความสามารถของมนุษย์จะทำได้เท่านั้น และมันมิได้เป็นสิ่งแทนพระราชกิจของพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถมาและทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำให้ครบบริบูรณ์ได้ และนอกเหนือจากพระองค์แล้วก็ไม่มีผู้ใดสักคนที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้ แน่แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “มวลมนุษย์ที่เลื่อมทรมานจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

312.

พระวาทะของพระเจ้าไม่สามารถทำให้มองเห็นเป็นคำพูดของมนุษย์ได้และยังไม่ได้ทำให้คำพูดของมนุษย์กลายเป็นพระวาทะของพระเจ้าได้

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ ในที่นี้มีความแตกต่างที่เป็นสาระสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง บางทีหลังจากอ่านวาทะเหล่านี้

เจ้าไม่ยอมรับว่าเหล่านี้คือพระวาทะของพระเจ้า แต่เป็นเพียงความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับมา ในกรณีนั้น
เจ้าถูกความไม่รู้เท่าทันทำให้ตาบอด

พระวาทะของพระเจ้าจะสามารถเป็นเหมือนกับความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้มาได้อย่างไรกัน?

พระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เปิดฉากยุคใหม่ นำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง เปิดเผยข้อล้าลึกทั้งหลาย
และแสดงให้มนุษย์เห็นทิศทางที่เขาต้องไปในยุคใหม่

ความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับนั้นเป็นเพียงคำแนะนำเรียบง่ายเพื่อการปฏิบัติหรือเพื่อความรู้เท่านั้น

มันไม่สามารถนำมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่ยุคใหม่หรือเปิดเผยข้อล้าลึกของพระเจ้าพระองค์เอง

เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ก็คือมนุษย์

พระเจ้าทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้าและมนุษย์มีแก่นแท้ของมนุษย์

หากมนุษย์มีทรรศนะว่าพระวาทะที่พระเจ้าตรัสไว้เป็นการให้ความรู้แจ้งที่เรียบง่ายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
รับเอาคำพูดของบรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวาทะมาเป็นพระวาทะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองแล้วไซ้

นั้นย่อมจะเป็นความผิดพลาดของมนุษย์ ไม่ว่าอย่างไร เจ้าไม่ควรผสมปะปนถูกกับผิด หรือทำให้สูงกลายเป็นต่ำ
หรือเข้าใจผิดเห็นลุ่มลึกเป็นตื้นเขิน ไม่ว่าอย่างไร เจ้าไม่ควรจงใจปฏิเสธสิ่งที่เจ้ารู้ว่าเป็นความจริง

ทุกคนที่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งควรสืบค้นเข้าไปในปัญหาจากจุดยืนที่ถูกต้องและยอมรับพระราชกิจใหม่ของ
พระเจ้าและพระวาทะใหม่ของพระองค์จากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างของพระองค์

มิฉะนั้นพวกเขาก็จะถูกพระเจ้าจัดสิ้น

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

313.

งานซึ่งดำเนินการเสร็จสิ้นโดยผู้เดียวที่พระเจ้าทรงใช้นั้นก็เพื่อร่วมมือกับพระราชกิจของพระคริสต์หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงอุมัษมนุษย์ผู้นี้ไว้ท่ามกลางมนุษย์

เขาอยู่ที่นั่นเพื่อนำทางเหล่าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งปวง

และพระเจ้าทรงอุมัษเขาก็เพื่อที่จะให้ปฏิบัติพระราชกิจแห่งความร่วมมือของมนุษย์

ด้วยการที่มีใครบางคนเช่นนี้ซึ่งมีความสามารถที่จะปฏิบัติงานแห่งความร่วมมือของมนุษย์ได้
ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องทรงปฏิบัติท่ามกลางมนุษย์จึง
สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ในปริมาณที่มากขึ้นโดยผ่านทางเขา อีกหนทางที่จะพูดถึงการนี้เป็นดังนี้คือ
จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการใช้มนุษย์ผู้นี้ก็เพื่อให้ทุกคนที่ติดตามพระเจ้าสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
ดีขึ้น และสามารถบรรลุข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้มากขึ้น
เนื่องจากผู้คนนั้นไม่สามารถที่จะเข้าใจพระวาระของพระเจ้าหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยตรง
พระเจ้าจึงได้ทรงอัมชูใครบางคนที่ถูกใช้ในการดำเนินงานดังกล่าวให้เสร็จสิ้นขึ้นมา
บุคคลนี้ที่พระเจ้าทรงใช้สามารถบรรยายได้เช่นกันว่าเป็นสื่อกลางที่พระเจ้าทรงนำผู้คนโดยผ่านทางนี้ เป็น
“ผู้แปล” ที่สื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้
มนุษย์ผู้นี้จึงไม่เหมือนกับใครก็ตามในบรรดาผู้ที่ทำงานในครัวเรือนของพระเจ้าหรือผู้ที่ป็นอัครทูตของพระองค์
ก็สามารถกล่าวได้ว่าเขาเป็นใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าเช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้น
แต่ในสาระสำคัญของงานของเขาและปฐมหลังของการที่พระเจ้าทรงใช้เขานั้น เขาแตกต่างจากคนทำงานคนอื่นๆ
และเหล่าอัครทูตอย่างมาก ในแง่ของสาระสำคัญของงานของเขาและปฐมหลังของการใช้เขา
มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ได้รับการอัมชูขึ้นมาโดยพระองค์
พระเจ้าทรงเตรียมเขาไว้สำหรับพระราชกิจของพระเจ้า
และเขาก็ร่วมมือในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีบุคคลใดสามารถมีวันทำงานของเขาแทนเขาได้—
นี่เป็นการร่วมมือของมนุษย์อันขาดเสียมิได้เลยไปจนตลอดงานของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน
งานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นโดยคนทำงานคนอื่นๆ
หรือเหล่าอัครทูตนั้นเป็นแต่เพียงการลำเลียงและการนำหลายแง่มุมของการจัดการเตรียมการสำหรับคริสตจักรที่
งหลายในแต่ละช่วงเวลามาลงมือปฏิบัติให้เกิดผล
หรือมิฉะนั้นก็เป็นงานของการจัดเตรียมชีวิตแบบเรียบง่ายบางอย่างเพื่อที่จะธำรงรักษาชีวิตคริสตจักร
คนทำงานและอัครทูตเหล่านี้ไม่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า
นับประสาอะไรที่พวกเขาสามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นบรรดาผู้ที่ถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและหลังจากที่พวกเขาได้รับการฝึกอบรมและบ่มเพาะเป็นช่วง
ระยะเวลาหนึ่งแล้ว บรรดาผู้ที่เหมาะสมก็ได้รับการเก็บรักษาไว้
ในขณะที่พวกที่ไม่เหมาะสมถูกส่งกลับไปยังที่ที่พวกเขาจากมา
เนื่องจากผู้คนเหล่านี้ถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลาย
บางคนจึงแสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมาหลังจากที่กลายเป็นผู้นำ
และบางคนถึงขั้นทำสิ่งที่ไม่ดีมากมายและจบลงด้วยการถูกกำจัดทิ้ง ในทางกลับกัน

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้นั้นเป็นใครบางคนที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้แล้ว
และเป็นผู้ที่ครองจิตความสามารถเฉพาะอย่างหนึ่ง และมีสถานะความเป็นมนุษย์
เขาได้รับการเตรียมและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไว้ล่วงหน้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และได้รับการนำทางอย่างครบบริบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมาถึงเรื่องงานของเขา
เขาได้รับการทรงชี้แนะและการบัญชาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์—ผลที่ได้จากการนี้ก็คือ
ไม่มีการเบี่ยงเบนใดเลยบนเส้นทางแห่งการนำทางผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
เพราะพระเจ้าทรงรับผิดชอบต่อพระราชกิจของพระองค์เองอย่างแน่นอน
และพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เองอยู่ตลอดเวลา

ตัดตอนมาจาก “เกี่ยวกับการใช้มนุษย์ของพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

314. หากเมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าเพียงได้ทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพเท่านั้น
และไม่มีผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์มาทำงานร่วมกับพระองค์ เมื่อนั้น
มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้าหรือมีส่วนร่วมกับพระเจ้าได้
พระเจ้าจะต้องทรงใช้ผู้คนปกติผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อให้พระราชกิจนี้ให้ครบบริบูรณ์
เพื่อเฝ้าดูและเป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรทั้งหลายเพื่อที่จะได้สัมฤทธิ์ผลถึงระดับที่กระบวนการทางความคิดความเข้าใจ
ทั้งหลายของมนุษย์ นั่นคือสมองของเขา สามารถที่จะจินตนาการได้ อีกนัยหนึ่งคือ
พระเจ้าทรงใช้ผู้คนจำนวนเล็กน้อยผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อ “แปล”
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติภายในเทวสภาพของพระองค์ เพื่อที่มันจะสามารถเปิดกว้างได้—
เพื่อแปลภาษาของพระเจ้าให้เป็นภาษาของมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนจะสามารถจับใจความและเข้าใจมันได้
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น คงจะไม่มีใครเข้าใจภาษาแบบพระเจ้าของพระเจ้าได้
เพราะผู้คนที่สมดังพระทัยของพระเจ้านั้นที่จริงแล้วเป็นคนส่วนน้อย
และความสามารถของมนุษย์ในการจับใจความนั้นอ่อนด้อย
นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงเลือกวิธีการนี้เท่านั้นเมื่อทรงพระราชกิจในเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
หากมีเพียงพระราชกิจแบบพระเจ้าเท่านั้น คงจะไม่มีทางที่มนุษย์จะรู้หรือมีส่วนร่วมกับพระเจ้า
เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจภาษาของพระเจ้า
มนุษย์สามารถเข้าใจภาษานี้ได้เฉพาะโดยผ่านทางตัวแทนของผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์
ผู้ซึ่งชี้แจงพระวจนะของพระองค์ให้ชัดเจนเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ดี
หากมีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่ทำงานภายในสถานะความเป็นมนุษย์
นั่นคงจะเพียงรักษาชีวิตปกติของมนุษย์ได้เท่านั้น มันคงจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ได้

พระราชกิจของพระเจ้าคงจะไม่มีจุดเริ่มต้นใหม่ คงจะมีเพียงเพลงเก่าๆ คำพูดซ้ำซากเก่าๆ แบบเดิมเท่านั้น โดยผ่านทางตัวแทนของพระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์เท่านั้น

ผู้ซึ่งพูดทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องพูดและทำทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องทำในระหว่างช่วงเวลาการยุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งภายหลังจากนั้นผู้คนทำงานและได้รับประสบการณ์ตามพระวณะของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เท่านั้นอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และด้วยเหตุนี้เท่านั้นพวกเขาก็จะสามารถไหลไปตามกาลเวลาได้

เขาผู้ที่ทำงานภายในเทวสภาพเป็นตัวแทนพระเจ้า

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์คือประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน กล่าวคือ พระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน

พระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์สามารถทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพได้

ในขณะที่ประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานไม่สามารถทำได้ เมื่อแรกเริ่มของแต่ละยุค

พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสเป็นการส่วนพระองค์และทรงเริ่มต้นยุคใหม่เพื่อทรงนำมนุษย์เข้าสู่การเริ่มต้นใหม่ เมื่อพระองค์ได้ตรัสเสร็จสิ้นแล้ว

นี่จึงมีความหมายว่าพระราชกิจของพระเจ้าภายในเทวสภาพของพระองค์ถูกทำสำเร็จแล้ว หลังจากนั้น ผู้คนทั้งหมดจึงติดตามการนำของผู้ที่พระเจ้าทรงใช้งานเพื่อเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา โดยทำนองเดียวกัน

นี่ยังเป็นช่วงระยะซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการนำมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และทรงใช้ในการมอบจุดเริ่มต้นใหม่แก่ผู้คนเช่นกัน—ณ เวลานี้เป็นเวลาทีที่พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสรุปปิดตัว

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

315. แม้กระทั่งมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองได้ นี่ไม่ใช่เป็นเพียงการกล่าวว่ามนุษย์เช่นนั้นไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ยังเป็นการกล่าวว่างานที่เขาทำก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้เช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ประสบการณ์แบบมนุษย์ไม่สามารถถูกนำมาวางไว้ภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าโดยตรงได้ และมันไม่สามารถเป็นตัวแทนของการบริหารจัดการของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำล้วนเป็นพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำในแผนการบริหารจัดการของพระองค์เองทั้งสิ้น และมันเป็นเรื่องของการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่

งานที่มนุษย์ทำประกอบด้วยการจัดหาประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขา

มันประกอบด้วยการค้นหาเส้นทางใหม่แห่งประสบการณ์ที่นอกเหนือจากเส้นทางที่ถูกเหยียบย่ำโดยพวกเขาได้

ปีก่อนหน้านั้น

และเส้นทางแห่งการนำพื่อน้องชายหญิงของพวกเขาขณะที่อยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
สิ่งที่ผู้คนเหล่านี้จัดหาคือประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขาหรืองานเขียนฝ่ายวิญญาณของผู้คนฝ่ายวิ
ญาณ ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะถูกใช้งานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่งงานที่พวกเขาทำก็ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่แห่งการบริหารจัดการในแผนหกพันปี

พวกเขาเป็นแค่บรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกสูงขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันเพื่อนำทางผู้คนในกระแส
แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

จนกระทั่งหน้าที่การงานที่พวกเขาสามารถปฏิบัติได้จะสิ้นสุดลงหรือจนกว่าชีวิตของพวกเขาจะมาถึงบทวาร

งานที่พวกเขาทำเป็นเพียงเพื่อเตรียมเส้นทางที่เหมาะสมไว้สำหรับพระเจ้าพระองค์เอง

หรือเพื่อสานต่อแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งจากการบริหารจัดการของพระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก

ในตัวของพวกเขา ผู้คนเหล่านี้ไร้ความสามารถที่จะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเปิดหนทางใหม่ออกไปได้

นับประสาอะไรที่พวกเขาคนใดจะสามารถนำพาพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าจากยุคก่อนหน้านั้นไปสู่บทสร
ไปได้ เพราะฉะนั้น

งานที่พวกเขาทำจึงเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งที่ปฏิบัติหน้าที่การงานของเขาเท่านั้น

และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้

นี่เป็นเพราะงานที่พวกเขาทำไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำ

งานแห่งการนำมาซึ่งยุคใหม่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถทำแทนพระเจ้าได้

งานนี้ไม่มีผู้ใดสามารถทำได้นอกจากพระเจ้าพระองค์เอง

งานทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นประกอบด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และทำไปเมื่อเขาได้รับการขับเคลื่อนหรือได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

การนำที่ผู้คนเหล่านี้จัดเตรียมประกอบด้วยการแสดงให้มนุษย์เห็นเส้นทางแห่งการปฏิบัติในชีวิตประจำวันและ

วิธีที่เขาควรกระทำการให้ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งสิ้น

งานของมนุษย์ไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้าอีกทั้งไม่เป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ ดังตัวอย่างหนึ่งคือ งานของวิเทศและวาทะแมนนี่ คือการนำทาง ไม่ว่าทางนั้นจะใหม่หรือเก่า

งานนั้นก็ตั้งอยู่บนหลักแห่งการคงอยู่ภายในพระคัมภีร์

ไม่ว่างานนั้นจะเป็นการฟื้นฟูคริสตจักรท้องถิ่นหรือสร้างคริสตจักรท้องถิ่น

งานของพวกเขาต้องเกี่ยวข้องกับการสถาปนาคริสตจักรทั้งหลาย

งานที่พวกเขาทำได้ทำให้งานที่พระเยซูและอัครทูตทั้งหลายของพระองค์ทั้งไว้โดยยังไม่เสร็จสิ้นหรือไม่ได้พัฒ

นาเพิ่มเติมในยุคพระคุณได้ดำเนินการต่อไป

สิ่งที่พวกเขาทำในงานของพวกเขาคือการฟื้นฟูสิ่งที่พระเยซูได้ทรงขอจากชนรุ่นหลังที่จะมาภายหลังพระองค์ในพระราชกิจแรกเริ่มของพระองค์ เช่น การคลุมศีรษะของพวกเขา การรับบัพติศมา การหักขนมปัง หรือการดื่มเหล้าองุ่น อาจกล่าวได้ว่า

งานของพวกเขาคือการปฏิบัติตามพระคัมภีร์และการแสวงหาเส้นทางต่างๆ ภายในพระคัมภีร์

พวกเขาไม่ได้ทำความรุดหน้าใหม่ๆ

ประเภทใดเลย... ในเมื่องานของผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานนั้นไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำ

อัตลักษณ์ของพวกเขาและกลุ่มคนที่พวกเขากระทำการแทนก็แตกต่างกันในทำนองเดียวกันนั้น

นี่เป็นเพราะพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำนั้นแตกต่างออกไป และในเรื่องนี้

บรรดาผู้ที่ทำงานเหมือนกันก็ได้รับอัตลักษณ์และสถานะที่แตกต่างกัน

ผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานอาจทำงานบางอย่างที่ใหม่ด้วยเช่นกัน

และอาจจะขจัดงานบางอย่างที่เคยทำในยุคก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน

แต่สิ่งที่พวกเขาทำไม่สามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยของพระเจ้าในยุคใหม่ได้

พวกเขาทำงานเพียงแค่อเพื่อลบงานของยุคก่อนหน้านี้ทิ้งไป

และไม่ใช้เพื่อทำงานใหม่เพื่อจุดประสงค์แห่งการเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เองโดยตรง

ด้วยเหตุนี้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาลบล้างการปฏิบัติที่ล้าสมัยไปมากเพียงใด หรือพวกเขาแนะนำการปฏิบัติใหม่ๆ

มากเพียงใด พวกเขา ยังคงเป็นตัวแทนของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินพระราชกิจ พระองค์ไม่ทรงประกาศการลบล้างการปฏิบัติต่างๆ

ของยุคเก่าอย่างเปิดเผยหรือทรงประกาศการตั้งต้นยุคใหม่โดยตรง

พระองค์ทรงซื้อตรงและตรงไปตรงมาในพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงเลียบขาดในการปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำ กล่าวคือ

พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้นโดยตรง

ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ดังที่ได้ตั้งพระทัยไว้แต่เดิมโดยตรง

โดยทรงแสดงออกถึงสิ่งที่ทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ ตามที่มนุษย์มองเห็นนั้น

พระอุปนิสัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ล้วนแตกต่างไปจากพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ในยุคต่างๆ ในอดีต อย่างไรก็ตาม

จากมุมมองของพระเจ้าพระองค์เอง นี่เป็นเพียงความต่อเนื่องและการพัฒนาเพิ่มเติมในพระราชกิจของพระองค์

เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงพระราชกิจ

พระองค์ทรงแสดงพระวณะของพระองค์ออกมาและทรงนำพาพระราชกิจใหม่มาโดยตรง ในทางตรงกันข้าม เมื่อมนุษย์ทำงาน มันเป็นไปโดยผ่านทางการตรึงตรองและการศึกษา

หรือมันเป็นการขยายความรู้และความเป็นระบบของการปฏิบัติที่ก่อตั้งขึ้นบนงานของผู้อื่น กล่าวคือ เนื้อหาของงานที่มนุษย์ทำคือการปฏิบัติตามระเบียบที่ดั่งไว้และการ “เดินบนเส้นทางเก่าในรองเท้าคูใหม่” นี่หมายความว่า แม้กระทั่งเส้นทางที่ผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานได้เดินไป ก็ถูกสร้างขึ้นบนเส้นทางที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเริ่มไว้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว มนุษย์ก็ยังเป็นมนุษย์ และพระเจ้ายังคงทรงเป็นพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจुติเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

316. ระหว่างยุคพระคุณ พระเยซูได้ทรงเอ่ยพระวณะบางคำและทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง มีบริบทให้แก่พระวณะทั้งหมด และพระวณะทั้งหมดเหมาะสมสำหรับสภาพการณ์ต่างๆ ของผู้คนของเวลานั้น พระเยซูได้ตรัสและทรงพระราชกิจตามที่เหมาะสมกับบริบทในเวลานั้น พระองค์ยังได้ตรัสถึงคำเผยพระวณะบางอย่างเช่นกัน

พระองค์ได้ทรงเผยพระวณะว่าพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาในระหว่างยุคสุดท้ายและจะปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง กล่าวคือ

พระองค์ไม่ทรงเข้าใจอะไรนอกเหนือไปจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องปฏิบัติด้วยพระองค์เองในระหว่างยุค นั้น อีกนัยหนึ่ง พระราชกิจซึ่งนำมาโดยพระเจ้าผู้ทรงจुติเป็นมนุษย์ทรงมีขีดจำกัด ด้วยเหตุนี้ พระองค์ทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจของยุคซึ่งพระองค์ทรงดำรงอยู่เท่านั้นและไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอื่นซึ่งไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับพระองค์ ในเวลานั้น พระเยซูไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจตามความรู้สึกหรือนิมิตต่างๆ แต่ตามที่เหมาะสมกับเวลาและบริบท ไม่มีใครได้นำทางหรือนำพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์คือการดำรงอยู่ของพระองค์เอง—

มันเป็นพระราชกิจซึ่งควรจะดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงจुติเป็นมนุษย์

ซึ่งเป็นงานทั้งหมดที่เริ่มขึ้นโดยการจुติเป็นมนุษย์

พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจตามสิ่งที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรและทรงได้ยืนเท่านั้น อีกนัยหนึ่ง

พระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง

ไม่มีความจำเป็นสำหรับบรรดาผู้สื่อสารที่จะปรากฏต่อพระองค์และมอบความฝันทั้งหลายให้พระองค์ หรือสำหรับแสงที่ยิ่งใหญ่ใดที่จะฉายมาที่พระองค์และยอมให้พระองค์ทอดพระเนตร

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างเป็นอิสระและโดยปราศจากข้อจำกัด

ซึ่งเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการรู้สึก อีกนัยหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ พระองค์ไม่ได้ค้นหาหรือคาดเดา แต่ได้ทรงสัมฤทธิ์ผลในสิ่งต่างๆ ด้วยความง่ายดาย

ทรงปฏิบัติพระราชกิจและตรัสตามแนวคิดทั้งหลายของพระองค์เอง
และสิ่งใดที่พระองค์ได้ทรงเห็นด้วยพระเนตรของพระองค์เอง
โดยทรงจัดเตรียมความค้ำจุนจับพล้นให้แก่สาวกแต่ละคนที่ได้ติดตามพระองค์
นี่คือความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าและงานของผู้คน: เมื่อผู้คนทำงาน
พวกเขาแสวงหาและความหา
เลียนแบบและคิดอย่างรอบคอบอยู่ตลอดเวลาโดยขึ้นอยู่กับรากฐานที่วางโดยบุคคลอื่นๆ
เพื่อสัมฤทธิ์การเข้าสู่ที่ลึกยิ่งกว่า พระราชกิจของพระเจ้าคือการจัดเตรียมในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรจะทำด้วยพระองค์เอง
พระองค์ไม่ทรงจัดเตรียมความค้ำจุนให้คริสตจักร โดยใช้ความรู้จากงานของมนุษย์ไม่ว่าคนใด
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันตามสถานะต่างๆ ของผู้คน

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (5)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

317. งานของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงถึงประสบการณ์ของเขาและสถานะความเป็นมนุษย์ของเขา
สิ่งที่มนุษย์จัดเตรียมและงานที่เขาทำเป็นตัวแทนเขา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์
การใช้เหตุผลของมนุษย์ ธรรมชาติของมนุษย์ และจินตนาการอันอุดมของเขาทั้งหมดต่างรวมอยู่ในงานของเขา
ประสบการณ์ของมนุษย์มีความสามารถที่จะเป็นเครื่องแสดงถึงงานของเขาได้โดยเฉพาะ
และประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งจะกลายเป็นส่วนประกอบของงานของเขา
งานของมนุษย์สามารถแสดงออกถึงประสบการณ์ของเขา เมื่อผู้คนบางคนได้รับประสบการณ์ในแง่ลบ
ภาษาส่วนใหญ่ในการสามัคคีธรรมของพวกเขาก็ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นลบ
หากประสบการณ์ของพวกเขามิใช่ในช่วงเวลาหนึ่งเป็นบวกและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาคบครองเส้นทางในแง่
ลบที่เป็นบวก การสามัคคีธรรมของพวกเขาก็จะหนักใจเป็นอย่างยิ่ง
และผู้คนสามารถได้รับการจัดเตรียมที่เป็นบวกจากสิ่งเหล่านั้น
หากผู้ทำงานคนหนึ่งกลับกลายเป็นทางลบในช่วงระยะเวลาหนึ่ง
การสามัคคีธรรมของเขาก็มีองค์ประกอบที่เป็นลบเสมอ การสามัคคีธรรมประเภทนี้น่าหวั่น และคนอื่นๆ
จะกลายเป็นหวั่นโดยไม่รู้ตัวหลังจากการสามัคคีธรรมของเขา
สถานะของผู้ติดตามเปลี่ยนแปลงไปโดยขึ้นอยู่กับสถานะของผู้นำ ไม่ว่าผู้ทำงานจะมีลักษณะอย่างไรภายใน
นั่นคือสิ่งที่เขาแสดงออก และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มักเปลี่ยนแปลงไปตามสถานะของมนุษย์
พระองค์ทรงพระราชกิจตามประสบการณ์ของผู้คนและไม่ทรงบังคับพวกเขา
แต่ทรงทำข้อเรียกร้องขอจากผู้คนตามช่วงระหว่างการได้รับประสบการณ์ตามปกติของพวกเขา
นี่จึงกล่าวได้ว่าการสามัคคีธรรมของมนุษย์นั้นแตกต่างจากพระวจนะของพระเจ้า

สิ่งที่ผู้คนสามัญธรรมสื่อถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาแต่ละคน โดยแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาบนพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า ความรับผิดชอบของพวกเขาคือการค้นหาหลังจากที่พระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัสว่าสิ่งใดในนั้นที่พวกเขาควรปฏิบัติหรือเข้าสู่ และจากนั้นจึงส่งต่อสิ่งนั้นให้แก่ผู้ติดตาม ดังนั้นงานของมนุษย์จึงเป็นตัวแทนการเข้าสู่และการปฏิบัติของพวกเขา

แน่นอนว่างานเช่นนั้นผสมผสานไปด้วยบทเรียนและประสบการณ์ของมนุษย์หรือความคิดบางประการของมนุษย์ ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร ไม่ว่าต่อมนุษย์หรือในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ แต่ผู้ทำงานจะแสดงออกถึงสิ่งที่พวกเขาเป็นเสมอ ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นผู้ทรงพระราชกิจ แต่พระราชกิจนั้นมีรากฐานมาจากสิ่งที่มนุษย์เป็นโดยธรรมชาติ

เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงดำเนินพระราชกิจโดยปราศจากรากฐาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือพระราชกิจไม่ได้เกิดขึ้นมาเองคือๆ

แต่กระทำให้ขึ้นโดยสอดคล้องกับรูปการณ์แวดล้อมจริงแท้และสภาพเงื่อนไขที่เป็นจริงเสมอ

ในหนทางนี้เท่านั้นอุปนิสัยของมนุษย์จึงสามารถได้รับการแปลงสภาพ และมโนคติที่หลงผิดเก่าๆของเขาและความคิดเก่าๆ ของเขาจึงเปลี่ยนแปลง สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเห็น ได้รับประสบการณ์ และสามารถจินตนาการได้ และเป็นสิ่งที่ความคิดของมนุษย์สามารถบรรลุได้

ถึงแม้ว่าจะจะเป็นหลักทฤษฎีหรือมโนคติที่หลงผิดก็ตาม

งานของมนุษย์ไม่สามารถเกินวงเขตของประสบการณ์ของมนุษย์ สิ่งที่มนุษย์มองเห็น สิ่งที่มนุษย์สามารถจินตนาการหรือคิดฝันได้ ไม่ว่างานนั้นจะมีขนาดเท่าใดก็ตาม

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็น และสิ่งนี้มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้—นั่นคือ สิ่งนี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง

พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระองค์ในการนำมวลมนุษย์ทั้งปวง

และสิ่งนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของประสบการณ์ของมนุษย์

แต่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์เองแทน สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือประสบการณ์ของเขา

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ซึ่งคือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ซึ่งอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์

ประสบการณ์ของมนุษย์คือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้ของเขา

ซึ่งได้มาโดยมีพื้นฐานจากการแสดงออกของพระเจ้าถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้เช่นนั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็น

และพื้นฐานของการแสดงออกของพวกเขาคืออุปนิสัยโดยธรรมชาติและขีดความสามารถของมนุษย์—

นี่เป็นเหตุผลที่สิ่งเหล่านั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็นเช่นเดียวกัน
มนุษย์มีความสามารถที่จะสามัคคีธรรมในสิ่งที่เขาได้รับประสบการณ์และมองเห็น
ไม่มีใครสามารถสามัคคีธรรมในสิ่งที่พวกเขายังไม่ได้รับประสบการณ์ ยังไม่ได้มองเห็น
หรือที่ความคิดของพวกเขาไม่สามารถเอื้อมถึงได้ สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่พวกเขาไม่มีอยู่ภายในตัวพวกเขา
หากสิ่งที่มนุษย์แสดงออกไม่ได้มาจากประสบการณ์ของเขา นั่นก็จะเป็นจินตนาการหรือหลักทฤษฎีของเขา
กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ ไม่มีความเป็นจริงในคำพูดของเขา หากเจ้าไม่เคยได้มาสัมผัสกับสิ่งต่างๆ ของสังคม
เจ้าคงจะไม่มีความสามารถที่จะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของสังคมได้อย่างชัดเจน
หากเจ้าไม่มีการรอบรู้ เจ้าคงจะไม่เข้าใจส่วนใหญ่ที่พวกเขาพูดหากคนอื่นๆ พูดถึงเรื่องรอบรู้ ดังนั้นแล้ว
สิ่งที่มนุษย์สามัคคีธรรมและงานที่เขาทำจึงเป็นตัวแทนถึงสิ่งที่เขาเป็นภายใน

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

318. วาตะของเราแสดงถึงสิ่งที่เราเป็น แต่สิ่งที่เราพูดอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์
สิ่งที่เราพูดไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ และมันไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถมองเห็น
และยังไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ แต่คือสิ่งที่เราเป็น
ผู้คนบางคนรับรู้เพียงว่าสิ่งที่เราสามัคคีธรรมนั้นคือสิ่งที่เราได้รับประสบการณ์
แต่พวกเขาไม่รับรู้ว่ามันคือการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง
แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดคือสิ่งที่เราเคยได้รับประสบการณ์มาแล้ว
เราคือผู้ที่ได้ทำงานการบริหารจัดการมาเป็นเวลาหกพันปี
เราได้รับประสบการณ์ในทุกสิ่งทุกอย่างนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการสร้างมวลมนุษย์มาจนถึงตอนนี้
แล้วเราจะรู้ความสามารถที่จะเสวนาถึงการนั้นได้อย่างไร? เมื่อพูดถึงเรื่องของธรรมชาติของมนุษย์
เราได้มองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เราได้สังเกตเห็นมันมานานแล้ว
เราจะรู้ความสามารถที่จะพูดถึงมันอย่างชัดเจนได้อย่างไร? เป็นเพราะเราได้เห็นแก่นแท้ของมนุษย์อย่างชัดเจน
เราจึงมีคุณสมบัติที่จะสอนมนุษย์และพิพากษาเขา เพราะมนุษย์ทั้งหมดมาจากเรา
แต่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม แน่นอนว่าเราก็มีคุณสมบัติที่จะประเมินงานที่เราได้ทำไปแล้วเช่นกัน
ถึงแม้ว่างานนี้จะไม่ได้ทำโดยเนื้อหาของเรา แต่งานนี้เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ
และนี่คือสิ่งที่เรามีและสิ่งที่เราเป็น ดังนั้น เราจึงมีคุณสมบัติที่จะแสดงถึงงานนี้และทำงานที่เราควรต้องทำ
สิ่งที่ผู้คนพูดคือสิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มา นั่นคือสิ่งที่พวกเขาได้มองเห็น
สิ่งที่จิตใจของเขาสามารถไปถึงได้ และสิ่งที่สำนึกรับรู้ของพวกเขาสามารถสืบหาได้
นั่นคือสิ่งที่พวกเขาสามารถสามัคคีธรรมได้
พระวณะที่คริสต์โดยเนื้อหาของพระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์คือการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง

และพระวณะเหล่านั้นแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระวิญญูณได้ทรงทำ
ซึ่งเนื้อหนังไม่เคยได้รับประสบการณ์หรือมองเห็น กระนั้นพระองค์ยังทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ด้วยเหตุที่เนื้อแท้ของเนื้อหนังนั้นคือพระวิญญูณ และพระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญูณ
นั่นคืองานที่พระวิญญูณได้ทรงกระทำไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะเกินเอื้อมสำหรับเนื้อหนังก็ตาม
หลังจากการจุติเป็นมนุษย์ โดยผ่านทางทรงแสดงออกของเนื้อหนัง
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนสามารถรู้จักสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น
และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำแล้ว
งานของมนุษย์ทำให้ผู้คนมีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่และสิ่งที่พวกเขาควรทำความ
เข้าใจ งานนี้เกี่ยวพันกับการนำทางผู้คนสู่การเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง
งานของมนุษย์คือการคำสอนผู้คน
พระราชกิจของพระเจ้าคือการเปิดเส้นทางใหม่และยุคสมัยใหม่สำหรับมวลมนุษย์
และเพื่อเปิดเผยต่อผู้คนถึงสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาไม่รู้ ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์
พระราชกิจของพระเจ้าคือการนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

319. พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญูณบริสุทธิ์ได้รับการปฏิบัติเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้คน
ทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสริมสร้างผู้คน และไม่มีพระราชกิจใดที่ไม่ให้ผลประโยชน์ต่อผู้คน
ไม่สำคัญว่าความจริงจะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน
และไม่สำคัญว่าขีดความสามารถของผู้ที่ยอมรับความจริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม
สิ่งที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงทำนั้นให้ประโยชน์แก่ผู้คนทั้งสิ้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม
แต่พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยตรงได้
พระราชกิจต้องได้รับการแสดงออกผ่านผู้ที่ให้ความร่วมมือกับพระองค์
ด้วยประการนี้เท่านั้นจึงจะสามารถได้รับผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ได้
แน่นอนว่าเมื่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจโดยตรง พระราชกิจนั้นก็ไม่ได้ถูกเจือปนแต่อย่างใด
แต่เมื่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางมนุษย์ พระราชกิจนั้นก็กลายเป็นด่างพร้อยอย่างยิ่ง
และไม่ใช่พระราชกิจดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ดังเช่นนี้แล้ว
ความจริงจึงเปลี่ยนแปลงไปในหลายระดับที่แตกต่างกัน
ผู้ติดตามไม่ได้รับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธิ์
แต่ได้รับการรวมกันระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์กับประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์
สิ่งที่ผู้ติดตามได้รับซึ่งเป็นส่วนของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์นั้นมีความถูกต้อง

ในขณะที่ประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์ที่พวกเขาได้รับแตกต่างกันออกไปเพราะผู้ทำงานมีความแตกต่างกัน

ผู้ทำงานที่มีความรู้แจ้งและการทรงนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมีประสบการณ์ที่มีพื้นฐานจากความรู้แจ้งและการทรงนำทางนี้ต่อไป ภายในประสบการณ์เหล่านี้คือจิตใจและประสบการณ์ของมนุษย์ร่วมกันตลอดจนสิ่งที่เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ และหลังจากนั้น

พวกเขาจะได้รับความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่พวกเขาควรมี

นี่คือวิธีการปฏิบัติของมนุษย์หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับความจริง

วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ไม่ได้เหมือนกันเสมอไป เพราะผู้คนได้รับประสบการณ์แตกต่างกัน และสิ่งต่างๆ ที่ผู้คนได้รับประสบการณ์ก็แตกต่างกัน ในหนทางนี้

ความรู้แจ้งเดียวกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ส่งผลให้เกิดความรู้และการปฏิบัติที่แตกต่างกัน

เพราะผู้ที่ได้รับความรู้แจ้งนั้นมีความแตกต่างกัน ผู้คนบางคนทำผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ในระหว่างการปฏิบัติ

ในขณะที่อีกคนทำผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง และอีกคนไม่ได้ทำอะไรนอกไปจากทำผิดพลาด

นี่เป็นเพราะว่าผู้คนมีความสามารถในการทำความเข้าใจแตกต่างกัน

และยังเป็นเพราะขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาก็แตกต่างกันด้วย

ผู้คนบางคนมีความเข้าใจแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินสารหนึ่ง

และผู้คนบางคนมีความเข้าใจอีกแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินความจริง ผู้คนบางคนเบี่ยงเบนไปเล็กน้อย

ในขณะที่บางคนไม่เข้าใจความหมายที่เป็นจริงของความจริงเลยแม้แต่น้อย ดังนั้น

การเข้าใจของคนเราบอกบทวิธีการที่คนเราจะนำทางผู้อื่น นี่เป็นความจริงที่แน่ชัด

เพราะงานของคนเราเป็นเพียงแค่การแสดงออกของสิ่งที่คนเราเป็น

ผู้ที่ได้รับการนำทางโดยผู้ที่มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงก็จะมีเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนที่มียุทธศาสตร์ในความเข้าใจของพวกเขา แต่พวกเขาก็มีจำนวนน้อยนัก

และไม่ใช่ว่าทุกคนจะมีข้อผิดพลาด หากคนเรามีข้อผิดพลาดในความเข้าใจความจริงของเขา

พวกที่ติดตามเขาผู้นั้นจะผิดพลาดเช่นเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย และผู้คนเหล่านี้จะผิดพลาดในทุกๆ

ความหมายของคำนี้ โดยมากแล้ว ระดับที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงจะขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน

แน่นอนว่าความจริงจากพระเจ้ามีความถูกต้องและปราศจากข้อผิดพลาด และมันมีความแน่นอนอย่างแน่แท้ อย่างไรก็ตาม ผู้ทำงานไม่ได้ถูกต้องไปทั้งหมด และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเชื่อถือได้ไปทั้งหมด

หากผู้ทำงานมีวิธีการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งในการนำความจริงมาปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะมีวิธีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน

หากผู้ทำงานไม่มีวิธีการปฏิบัติตามความจริงแต่มีเพียงหลักทฤษฎี เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะไม่มีความเป็นจริง

ขีดความสามารถและธรรมชาติของผู้ติดตามได้รับการกำหนดโดยการกำเนิด
และไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ทำงาน

แต่ขอบเขตที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงและรู้จักพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน
(เป็นเช่นนี้แค่สำหรับผู้คนบางคนเท่านั้น) ไม่ว่าผู้ทำงานเป็นอย่างไรก็ตาม ผู้ติดตามที่เขานำก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
สิ่งที่ผู้ทำงานแสดงออกคือสิ่งที่เขาเอง โดยไม่มีการสงวนตัวใดๆ
สิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้ติดตามเขาคือสิ่งที่เขาเองเต็มใจสัมฤทธิ์ผลหรือมีความสามารถที่จะสัมฤทธิ์ผลได้
ผู้ทำงานส่วนใหญ่ใช้สิ่งที่พวกเขาทำเองเป็นพื้นฐานในการเรียกร้องจากผู้ติดตามของพวกเขา
ถึงแม้ว่าจะมีผู้ติดตามของพวกเขาจำนวนมากมายที่ไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้เลย—
และสิ่งที่คนเราไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ก็กลายเป็นอุปสรรคในการเข้าสู่ของคนเรา

มีการเบี่ยงเบนน้อยกว่ามากในงานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การถูกจัดการ การพิพากษา
และการติสอน และการแสดงออกของงานของพวกเขาที่มีความถูกต้องแม่นยำมากกว่ามาก
บรรดาผู้ที่อาศัยความเป็นธรรมชาติของตนในการทำงานทำผิดพลาดค่อนข้างใหญ่หลวง
งานของผู้คนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแสดงออกถึงความเป็นธรรมชาติของพวกเขาเองมากเกินไป
เกินไป ซึ่งทำให้เกิดอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ไม่ว่าขีดความสามารถของบุคคลจะดีเพียงใดก็ตาม พวกเขาต้องก้าวผ่านการตัดแต่ง การได้รับการจัดการ
และการพิพากษาก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถทำตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
หากพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาเช่นนั้น
งานของเขาก็ไม่อาจสอดคล้องกับหลักการของความจริงได้ไม่ว่างานของเขาจะได้รับการดำเนินการมาดีเพียงใด
ก็ตาม และเป็นผลผลิตจากความเป็นธรรมชาติและความดีของมนุษย์เสมอ
งานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การจัดการ
และการพิพากษามีความถูกต้องแม่นยำมากกว่างานของผู้ที่ยังไม่ได้รับการตัดแต่ง การจัดการและการพิพากษา
พวกเขาที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาไม่แสดงออกถึงสิ่งใดเลยนอกจากเนื้อหนังและความคิดของมนุษย์
ซึ่งผสมปนเปด้วยปัญญาของมนุษย์และพรสวรรค์ภายในตัวเป็นอันมาก
นี่ไม่ใช่การแสดงออกที่ถูกต้องแม่นยำของมนุษย์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ติดตามผู้คนเช่นนี้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วยขีดความสามารถภายในตัวของพวกเขา
เพราะพวกเขาแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของมนุษย์มากเกินไป
ซึ่งเกือบจะหลุดจากเจตนารมณ์แต่ดั้งเดิมของพระเจ้าและเบี่ยงเบนจากเจตนารมณ์นั้นไกลจนเกินไป
งานของบุคคลชนิดนี้จึงไม่สามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
แต่กลับนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ามนุษย์แทน ดังนั้น

ผู้ที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาและการตัดสินจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะดำเนินการตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าให้เสร็จสิ้น...หากมนุษย์ไม่ได้ผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาไม่ได้ผ่านการตัดแต่งและจัดการ จะมีช่องว่างอันกว้างใหญ่ระหว่างสิ่งที่เขาแสดงออกและความจริง

สิ่งที่เขาแสดงออกจะผสมผสานด้วยสิ่งที่คลุมเครือ เช่น จินตนาการและประสบการณ์ด้านเดียวของเขา ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าเขาจะทำงานอย่างไรก็ตาม

ผู้คนจะรู้สึกว้าวุ่นใจที่ไม่มีเป้าหมายโดยรวมและไม่มีความจริงที่เหมาะสมสำหรับการเข้าสู่ของผู้คนทั้งปวง

ในสิ่งที่เรียกร้องจากผู้คนนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกินความสามารถของพวกเขา

เสมือนว่าพวกเขาเป็นเปิดที่ถูกบังคับให้นั่งบนคอน นี่คือการจากเจตจำนงของมนุษย์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ ความคิดของเขา และมโนคติที่หลงผิดของเขาแผ่ซ่านไปทุกส่วนในร่างกายเขา

มนุษย์ไม่ได้เกิดมาพร้อมสัญชาตญาณที่จะปฏิบัติตามความจริง

อีกทั้งเขาไม่มีสัญชาตญาณที่จะเข้าใจความจริงโดยตรง นอกจากนั้นยังมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์—

เมื่อบุคคลที่เป็นธรรมชาติประเภทนี้ทำงาน งานนั้นไม่ก่อให้เกิดการขัดจังหวะหรือ?

แต่มนุษย์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นมีประสบการณ์ของความจริงที่ผู้คนควรเข้าใจ

และความรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายของพวกเขา

เพื่อที่สิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงในงานของเขาจะค่อยๆ ลดลงไป การมีสิ่งเจือปนของมนุษย์กลายเป็นน้อยลง

และการทำงานและการรับใช้ของเขาเข้ามาใกล้เคียงกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น

งานของเขาได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง และมันยังได้กลายเป็นเหมือนจริงด้วยเช่นกัน

ความคิดในจิตใจของมนุษย์ศักดิ์สิทธิ์พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ

มนุษย์มีจินตนาการอันอุดมและตระกะอันมีเหตุผล

และเขาได้มีประสบการณ์อันยาวนานในการจัดการกิจการต่างๆ

หากแง่มุมเหล่านี้ของมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการแก้ไข ทั้งหมดก็เป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจ ดังนั้น

งานของมนุษย์จึงไม่สามารถสัมผัสกับความถูกต้องแม่นยำในระดับที่สูงที่สุดได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของผู้คนที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

320. งานของมนุษย์คงอยู่ภายในแนวข่ายหนึ่งและถูกจำกัด บุคคลหนึ่งสามารถทำได้เพียงงานระยะเฉพาะใดๆ เท่านั้น และไม่สามารถทำงานของทั้งยุคสมัยได้—มิฉะนั้น เขาคงจะนำทางผู้คนเข้าไปสู่ท่ามกลางกฏต่างๆ แล้วงานของมนุษย์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับเวลาหรือระยะที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ เท่านั้น

นี่เป็นเพราะว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีวงเขตของมันเอง

คนเราไม่สามารถเปรียบเทียบงานของมนุษย์กับพระราชกิจของพระเจ้าได้

วิธีการปฏิบัติของมนุษย์และความรู้เกี่ยวกับความจริงของเขาทั้งหมดใช้ได้กับวงเขตที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ
เจ้าไม่สามารถกล่าวว่าเส้นทางที่มนุษย์ก้าวย่ำนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระวิญญูณบริสุทธือย่างครบบริบูรณ์
เพราะมนุษย์สามารถได้รับความรู้แจ้งจากพระวิญญูณบริสุทธืเท่านั้น

และไม่สามารถได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญูณบริสุทธือย่างครบบริบูรณ์ได้

สิ่งที่มนุษย์สามารถรับประสบการณ์ได้ทั้งหมดอยู่ภายในวงเขตของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และไม่สามารถเกินจากแนวข่ายความคิดในจิตใจของมนุษย์ที่ปกติได้

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของความจริงที่ได้รับประสบการณ์ภายในแนวข่ายนี้

เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริง

สิ่งนั้นเป็นประสบการณ์ของชีวิตมนุษย์ที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญูณบริสุทธืเสมอ

นั่นไม่ใช่วิธีการรับประสบการณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริงที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญูณบริสุทธื

ซึ่งอยู่บนรากฐานของการใช้ชีวิตมนุษย์ของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น ความจริงนี้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล

และความลึกซึ้งของความจริงนี้สัมพันธ์กับสภาวะของบุคคลนั้นๆ

คนเราสามารถพูดได้เพียงว่าเส้นทางที่พวกเขาเดินคือชีวิตมนุษย์ที่ปกติของใครบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง

และอาจจะเรียกเส้นทางนั้นได้ว่าเส้นทางที่เดินโดยบุคคลที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญูณ

บริสุทธื คนเราไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่เขาเดินคือเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธืทรงพระดำเนิน

ในประสบการณ์ของมนุษย์ที่ปกตินั้น เพราะผู้ที่ไล่ตามเสาะหาหนั้นไม่เหมือนกัน

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธืจึงไม่เหมือนกันด้วยเช่นกัน นอกจากนั้น

เพราะสภาพแวดล้อมที่ผู้คนได้รับประสบการณ์และแนวข่ายของประสบการณ์ของพวกเขาไม่เหมือนกัน

และเพราะส่วนผสมของจิตใจและความคิดของพวกเขา

ประสบการณ์ของพวกเขาจึงผสมผสานในระดับที่แตกต่างกัน

บุคคลแต่ละคนเข้าใจความจริงตามสภาพเงื่อนไขของพวกเขาที่แตกต่างกันและเป็นปัจเจก

ความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับความหมายจริงๆ ของความจริงไม่ได้ครบบริบูรณ์

และเป็นเพียงหนึ่งหรือหลายแง่มุมของความจริงนั้นเท่านั้น

วงเขตของความจริงที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

ซึ่งสอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขของแต่ละบุคคล ในหนทางนี้

ความรู้เกี่ยวกับความจริงเรื่องเดียวกันตามที่แสดงออกโดยผู้คนที่ต่างกันก็ไม่เหมือนกัน

นี่จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีข้อจำกัดเสมอ

และไม่สามารถเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระวิญญูณบริสุทธืได้อย่างครบบริบูรณ์

อีกทั้งงานของมนุษย์ไม่สามารถได้รับการล่วงรู้ว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดมากก็ตาม
และถึงแม้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์จะใกล้เคียงกับพระราชกิจการทำให้มีความเพียบพร้อมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงดำเนินการก็ตาม มนุษย์สามารถเป็นได้เพียงผู้รับใช้ของพระเจ้า
ผู้ที่กระทำการงานที่พระเจ้ามอบความไว้วางพระทัยให้แก่เขา
มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงความรู้ที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และความจริงที่
ได้รับจากประสบการณ์ส่วนตัวของเขาเองเท่านั้น
มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติและไม่เป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่จะเป็นทางออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาไม่มีสิทธิ์จะพูดว่างานของเขาคือพระราชกิจของพระเจ้า มนุษย์มีหลักการทำงานของมนุษย์
และมนุษย์ทุกคนมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันและครอบครองสภาพเงื่อนไขที่หลากหลาย
งานของมนุษย์รวมถึงประสบการณ์ทั้งหมดของเขาภายใต้ความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ประสบการณ์เหล่านี้สามารถเพียงเป็นตัวแทนสิ่งที่มนุษย์เป็น
และไม่ได้เป็นตัวแทนสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นหรือน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น
จึงไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่มนุษย์เดินเป็นเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระดำเนิน
เพราะงานของมนุษย์ไม่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระเจ้า
และงานของมนุษย์และประสบการณ์ของมนุษย์ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยที่ครบบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
งานของมนุษย์มีแนวโน้มที่จะเริ่มกลายเป็นกฎเกณฑ์
และวิธีการทำงานของเขาถูกจำกัดเขตที่วงเขตที่จำกัดได้โดยง่าย
และไร้ความสามารถที่จะนำผู้คนสู่หนทางที่อิสระได้ ผู้ติดตามส่วนใหญ่ใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัด
และวิธีได้รับประสบการณ์ของพวกเขาถูกจำกัดในวงเขตของมันด้วยเช่นกัน
ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่เสมอ และวิธีการทำงานของเขาก็ถูกจำกัดเป็นไม่กี่ชนิดเช่นเดียวกัน
และไม่สามารถเทียบได้กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
นี่เป็นเพราะว่าในท้ายที่สุดแล้ว ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัด
ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์
ไม่ว่าพระราชกิจนั้นได้รับการดำเนินการอย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกจำกัดด้วยวิธีการหนึ่งเดียวใดๆ
ไม่มีกฎเกณฑ์แต่อย่างใดเลยกับพระราชกิจของพระเจ้า—
พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระ
ไม่สำคัญว่ามนุษย์ใช้เวลาในการติดตามพระองค์มากเพียงใดก็ตาม เขาไม่สามารถกลั่นกรองกฎใดๆ
ที่ควบคุมวิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์จะมีหลักการ

แต่พระราชกิจก็ได้รับการดำเนินการในวิธีใหม่ๆ เสมอ และมีการพัฒนาใหม่ๆ เสมอ และอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์ ในช่วงเวลาหนึ่ง

พระเจ้าอาจทรงมีพระราชกิจที่ต่างกันหลายชนิดและการนำทางผู้คนที่ต่างกันหลายวิธี ซึ่งทำให้ผู้คนมีการเข้าสู่และการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ อยู่เสมอ

เจ้าไม่สามารถหยั่งรู้กฎของพระราชกิจของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงพระราชกิจในวิธีใหม่ๆ เสมอ และดังนั้นผู้ติดตามพระเจ้าจึง ไม่กลายเป็นถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ทั้งหลายเพราะเหตุนี้เท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองหลีกเลี่ยงมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและตอบโต้มโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเสมอ

มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามและไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถทำให้อุปนิสัยของพวกเขาได้รับการแปลงสภาพและมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ หรือถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาใดๆ

งานของมนุษย์เรียกร้องจากผู้คน โดยมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ของเขาเองและสิ่งที่เขาเองสามารถสัมผัสได้ มาตรฐานของข้อพึงประสงค์เหล่านี้จำกัดอยู่ภายในวงเขตเฉพาะหนึ่งๆ

และวิธีการปฏิบัติก็ยังถูกจำกัดอย่างมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้ติดตามจึงใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัดนี้โดยไม่รู้ตัว เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็กลายเป็นกฎเกณฑ์และพิธีกรรม

หากงานของช่วงเวลาหนึ่งได้รับการนำทางโดยใครบางคนที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมของพระเจ้าโดยพระองค์เองและยังไม่ได้รับการพิพากษา

ผู้ติดตามของเขาทั้งหมดจะกลายเป็นนักศาสนาและผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินตามพระเจ้า ดังนั้น หากมีใครสักคนเป็นผู้นำที่มีคุณสมบัติ

บุคคลนั้นต้องได้ก้าวผ่านการพิพากษาและได้ยอมรับการทำให้มีความเพียบพร้อมมาแล้ว พวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาจะแสดงออกเพียงสิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาจะนำทางผู้คนเข้าไปในกฎเกณฑ์ที่คลุมเครือและเกินธรรมชาติ

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงดำเนินการ ไม่ได้สอดคล้องกับเนื้อหาของมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้สอดคล้องกับความคิดของมนุษย์ แต่ตอบโต้มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกทำให้ต่างพร้อมด้วยการแค้นสตันของศาสนาที่คลุมเครือ

ผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยใครบางคนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ ผลลัพธ์เหล่านี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

321. งานในจิตใจของมนุษย์นั้นง่ายเกินไปที่มนุษย์จะสัมผัส ตัวอย่างเช่น
ศิษยาภิบาลและผู้นำในศาสนาอาศัยความสามารถพิเศษและตำแหน่งของพวกเขาในการทำงานของพวกเขา
ผู้คนที่ติดตามพวกเขามาเป็นเวลานานจะติดเชื่อความสามารถพิเศษของพวกเขา
และได้รับอิทธิพลจากบางส่วนของสิ่งที่พวกเขาเป็น พวกเขามุ่งมั่นอยู่กับความสามารถพิเศษ ความสามารถ
และความรู้ของผู้คน
และพวกเขาให้ความสนใจกับสิ่งเหนือธรรมชาติและหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกและไม่เป็นจริงมากมาย
(แน่นอนว่าหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกเป็นสิ่งที่ไม่อาจบรรลุได้)
พวกเขาไม่มุ่งมั่นไปที่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้คน แต่มุ่งมั่นไปที่การฝึกผู้คนให้เทศนาและทำงาน
พัฒนาความรู้ของผู้คน และคำสอนทางศาสนาмаกัณของพวกเขา
พวกเขาไม่มุ่งมั่นไปที่ว่าอุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใด หรือว่าผู้คนเข้าใจความจริงมากเพียงใด
พวกเขาไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเนื้อแท้ของผู้คน
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะพยายามที่จะรู้ถึงสภาวะที่ปกติและไม่ปกติของผู้คน
พวกเขาไม่ตอบโต้มันโนคติที่หลงผิดของผู้คน อีกทั้งพวกเขาไม่เผยมันโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะคัดแต่งผู้คนเพื่อข้อบกพร่องหรือความเสื่อมทรามของพวกเขา
ผู้คนส่วนใหญ่ที่ติดตามพวกเขาปรนนิบัติด้วยความสามารถพิเศษของพวกเขา
และทั้งหมดที่พวกเขาปลดปล่อยออกมาคือมันโนคติที่หลงผิดทางศาสนาและทฤษฎีทางเทววิทยา
ซึ่งไม่สัมพันธ์กับความเป็นจริงและไร้ความสามารถที่จะให้ชีวิตกับผู้คนได้โดยสิ้นเชิง อันที่จริงแล้ว
เนื้อแท้ของงานของพวกเขาคือการบ่มพรสวรรค์
เลี้ยงดูผู้คนที่ไม่มีสิ่งใดให้กลายเป็นบัณฑิตทางศาสนาที่มีพรสวรรค์
ซึ่งในภายหลังก็ไปทำงานและเป็นผู้นำต่อไป เข้าสามารถหยั่งรู้กฎเกณฑ์ใดๆ
ในพระราชกิจเป็นเวลาหกพันปีของพระเจ้าได้หรือไม่? ในงานที่มนุษย์ทำมีกฎเกณฑ์และข้อจำกัดมากมาย
และสมองของมนุษย์ก็ดันทุรังจนเกินไป
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกจึงเป็นความรู้และการตระหนักที่อยู่ภายในวงเขตของประสบการณ์ของเขา
มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงสิ่งอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้
ประสบการณ์หรือความรู้ของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความสามารถพิเศษหรือสัญชาตญาณของเขา
สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นเพราะการทรงนำและการทรงเป็นผู้เลี้ยงโดยตรงของพระเจ้า
มนุษย์มีเพียงปฏิภาณที่จะขอรับการเป็นผู้เลี้ยงนี้
และไม่มีปฏิภาณใดที่สามารถแสดงออกได้โดยตรงว่าเทวสภาพคืออะไร
มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะเป็นแหล่งกำเนิด เขาสามารถเป็นได้เพียงภาชนะที่รองรับน้ำจากแหล่งกำเนิดเท่านั้น

นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์ ปฏิภาณที่คนเราควรมีในฐานะมนุษย์
หากบุคคลหนึ่งสูญเสียปฏิภาณที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าและสูญเสียสัญชาตญาณของมนุษย์
บุคคลนั้นก็จะสูญเสียสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดไปเช่นกัน และสูญเสียหน้าที่ของมนุษย์ที่ได้รับการทรงสร้างขึ้น
หากบุคคลหนึ่งไม่มีความรู้หรือได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระองค์
บุคคลนั้นก็จะสูญเสียหน้าที่ของเขา ซึ่งเป็นหน้าที่ที่เขาควรกระทำในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และสูญเสียความมีเกียรติของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
การแสดงออกว่าเทพสภาพคืออะไรเป็นสัญชาตญาณของพระเจ้า
ไม่ว่าจะแสดงออกในเนื้อหนังโดยพระวิญญาณโดยตรงหรือไม่ก็ตาม นี่คือพันธกิจของพระเจ้า
มนุษย์แสดงออกถึงประสบการณ์หรือความรู้ของเขาเอง (นั่นคือ แสดงออกถึงสิ่งที่เขาเป็น)
ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าหรือหลังจากนั้น นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์
และมันคือสิ่งที่มนุษย์ควรสัมผัส
ถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะไปไม่ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกเป็นอย่างมาก
และถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์หลายประการ
แต่มนุษย์ต้องทำให้หน้าที่ที่ตนควรทำให้ลุล่วงได้ และทำสิ่งที่เขาต้องทำ
มนุษย์ควรทำทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถทำได้เพื่อทำให้หน้าที่ของเขาถูกล่วง
และเขาไม่ควรมีการสงวนตัวใดๆ แม้แต่น้อย

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

322. ผู้คนบางคนจะถามว่า

“อะไรเล่าคือความแตกต่างระหว่างพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงทำกับงานของบรรดาผู้เผยพร
วะณะและอัครทูตแห่งอดีตกาล? คำวิบัติถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเช่นกัน
และพระเยซูก็ทรงถูกเรียกเช่นนั้นเช่นกัน แม้ว่างานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง
แต่พวกเขาก็ถูกเรียกด้วยชื่อเดียวกัน จงบอกเรา ทำไมอัตลักษณ์ของพวกเขาจึงไม่เหมือนกัน?
สิ่งที่ยอห์น ได้รู้เห็นคือนิมิตหนึ่ง เป็นนิมิตที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน
และเขาสามารถพูดพระวณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งพระทัยจะตรัส
ทำไมอัตลักษณ์ของยอห์นจึงแตกต่างจากพระอัตลักษณ์ของพระเยซูเล่า?”
พระวณะที่พระเยซูตรัสสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่
และพระวณะเหล่านั้นเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ สิ่งที่ยอห์น ได้เห็นคือนิมิตหนึ่ง
และเขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ ทำไมในเมื่อยอห์น
เปโตรและปาโล ได้พูดคำพูดมากมาย เหมือนที่พระเยซูได้ตรัส

แต่พวกเขากลับไม่ได้มีอัตลักษณ์เดียวกันกับพระเยซูเล่า? หลักๆ แล้วเป็นเพราะงานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า และทรงเป็นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าที่ทรงพระราชกิจโดยตรง พระองค์ทรงพระราชกิจของยุคใหม่ เป็นพระราชกิจที่ไม่เคยมีใครได้ทำมาก่อน พระองค์ทรงเปิดทางใหม่ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง แต่ในส่วนของเปโตร เปาโล และดาวิดนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะถูกเรียกว่าอะไรก็ตาม พวกเขาก็เป็นเพียงตัวแทนของอัตลักษณ์ของสิ่งทรงสร้างสิ่งหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น และถูกพระเยซูหรือพระยาห์เวห์ทรงส่งมา ดังนั้นไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้ทำงานมากเพียงใด ไม่สำคัญว่าการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้ปฏิบัติจะยิ่งใหญ่เพียงใด พวกเขายังคงเป็นแค่สรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าได้ พวกเขาได้ทำงานในพระนามของพระเจ้า หรือได้ทำงานหลังจากที่ได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา นอกจากนี้พวกเขาได้ทำงานในยุคที่พระเยซูหรือพระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มต้น และพวกเขาไม่ได้ทำงานอื่นเลย จะว่าไปแล้ว พวกเขาก็คือเพียงสรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

323. ในยุคพระคุณ พระเยซูได้ตรัสไว้หลายคำและทรงพระราชกิจมากมาย พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์อย่างไร? พระองค์ทรงแตกต่างจากดาเนียลอย่างไร? พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือไม่? ทำไมจึงพูดว่าพระองค์คือพระคริสต์? อะไรคือความแตกต่างระหว่างพวกเขา? พวกเขาล้วนเป็นบุรุษทุกคนที่กล่าวคำพูด และคำพูดของพวกเขาที่ปรากฏต่อมนุษย์เหมือนกัน ไม่มากก็น้อย พวกเขาทั้งหมดกล่าวคำพูดและทำงาน ผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวคำพยากรณ์ และในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ความแตกต่างในที่นี้อยู่บนพื้นฐานของลักษณะของงาน เพื่อแยกแยะในเรื่องนี้ เราต้องไม่พิจารณาธรรมชาติของเนื้อหนัง อีกทั้งเราไม่ควรพิจารณาความลึกหรือความผิวเผินของคำพูดของพวกเขา เราต้องพิจารณางานของพวกเขาและผลที่งานของพวกเขาสัมฤทธิ์ในมนุษย์ก่อนเสมอ คำพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ในเวลานั้น ไม่ได้จัดหาชีวิตของมนุษย์ และการคลไคลที่พวกเขา เช่น อิสยาห์และดาเนียล ได้รับนั้นเป็นเพียงคำพยากรณ์ และไม่ใช่วิถีชีวิต หากไม่ใช่เพื่อการเปิดเผยโดยตรงของพระยาห์เวห์ ก็คงไม่มีใครสามารถทำงานนั้นได้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ พระเยซูก็ได้ตรัสพระวจนะหลายคำเช่นกัน

แต่คำพูดเช่นนี้เป็นวิถีชีวิตซึ่งมนุษย์สามารถหาเส้นทางไปสู่การปฏิบัติจากมันได้ นั่นก็คือการกล่าวว่า
ประการแรก พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ได้เพราะพระเยซูทรงเป็นชีวิต ประการที่สอง
พระองค์ทรงสามารถย้อนกลับการเบี่ยงเบนของมนุษย์ได้ ประการที่สาม
พระราชกิจของพระองค์ทรงสามารถทำต่อจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์เพื่อดำเนินการยุคต่อไปได้ ประการที่สี่
พระองค์ทรงสามารถจับความเข้าใจในสิ่งจำเป็นภายในมนุษย์และเข้าใจในสิ่งที่มนุษย์ขาดพร่อง ประการที่ห้า
พระองค์ทรงสามารถนำมาซึ่งยุคใหม่และสรุปปิดด้วยยุคเก่า
นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าและพระคริสต์ พระองค์ไม่เพียงทรงแตกต่างจากอิสยาห์เท่านั้น
แต่ทรงแตกต่างจากผู้เผยพระวจนะท่านอื่นๆ ทั้งหมดอีกด้วย

ลองดูอิสยาห์เป็นตัวเปรียบเทียบสำหรับงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ประการแรก
เขาไม่สามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ ประการที่สอง เขาไม่สามารถนำมาซึ่งยุคใหม่
เขาทำงานภายใต้การนำของพระยาห์เวห์และไม่ใช่เพื่อการนำมาซึ่งยุคใหม่ ประการที่สาม
คำพูดที่เขาว่านั้นอยู่เหนือเขา เขาได้รับการเปิดเผยโดยตรงจากพระวิญญาณของพระเจ้า และคนอื่นๆ
จะไม่เข้าใจ แม้จะได้ฟังคำพูดเหล่านั้น

เพียงแค่นี้ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าคำพูดของเขาไม่ได้เป็นมากกว่าคำพยากรณ์
ไม่ได้เป็นมากกว่าแง่มุมหนึ่งของงานที่ถูกทำแทนที่ของพระยาห์เวห์ อย่างไรก็ตาม
เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ได้อย่างสมบูรณ์ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
เป็นเครื่องมือในพระราชกิจของพระยาห์เวห์

เขาเพียงแต่กำลังทำงานในยุคธรรมบัญญัติและภายในขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์
เขาไม่ได้ทำงานเกินเลยยุคธรรมบัญญัติ ในทางตรงกันข้าม พระราชกิจของพระเยซูแตกต่างออกไป
พระองค์ทรงอยู่เหนือขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระองค์ทรงพระราชกิจเสมือนพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และก้าวผ่านการตรึงกางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมด
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจใหม่นอกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำ
นี่คือการนำมาซึ่งยุคใหม่ นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงสามารถตรัสถึงสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้
พระราชกิจของพระองค์เป็นพระราชกิจภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าและเกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ทั้งหมด
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในมนุษย์เพียงไม่กี่คน

อีกทั้งพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อนำทางมนุษย์จำนวนจำกัด
ในส่วนองวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์ วิธีที่พระวิญญาณทรงมอบวิวัฒนาการในเวลานั้น
และวิธีที่พระวิญญาณทรงเคลื่อนลงสถิตบนบุรุษหนึ่งเพื่อทรงพระราชกิจ—
เหล่านี้เป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้

มันเป็นไปไม่ได้อย่างที่คิดที่ความจริงเหล่านี้จะทำให้หน้าที่เป็นบทพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ ดังนั้น ความแตกต่างสามารถทำขึ้นได้ท่ามกลางพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

ซึ่งเป็นรูปธรรมสำหรับมนุษย์ นี่เท่านั้นที่เป็นจริง

นี่เป็นเพราะเรื่องของพระวิญญาณนั้นไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับเจ้าและมีพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้จักอย่างชัดเจน และแม้แต่เนื้อหนังในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ทรงรู้ไม่ทั้งหมด

เจ้าสามารถเพียงแค่ตรวจสอบยืนยันได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่จากพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปแล้ว จากพระราชกิจของพระองค์ จะเห็นได้ว่า ประการแรก พระองค์ทรงสามารถเปิดฉากยุคใหม่ ประการที่สอง พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์และแสดงให้เห็นหนทางที่จะติดตามไป

นี่เพียงพอที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง อย่างน้อยที่สุด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำก็สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

และจากพระราชกิจเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่ภายในพระองค์

เมื่อพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงทำโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อนำมาซึ่งยุคใหม่ นำพระราชกิจใหม่ และเปิดฉากอาณาจักรใหม่ เหล่านี้เท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ดังนั้น

นี่จึงทำให้พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์ ดาเนียล และผู้เผยพระวณะที่ยิ่งใหญ่ท่านอื่นๆ

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

324. ในยุคพระคุณ ขอห์นได้ปูทางไว้ให้พระเยซู

ขอห์นไม่สามารถทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้นอกจากแค่ทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลุล่วงเท่านั้น ถึงแม้ว่าขอห์นจะเป็นผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ไร้ความสามารถที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ เขาเป็นแค่เพียงมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน หลังจากพระเยซูได้ทรงรับบัพติศมา

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาอยู่กับพระองค์เหมือนนกพิราบ พระองค์จึงได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระคริสต์

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเข้ารับพระอัครลักษณะของพระเจ้า เพราะพระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้านั่นเอง ไม่สำคัญว่าความเชื่อของพระองค์จะเคยเป็นอย่างไรก่อนหน้านี้—มันอาจจะเคยอ่อนแอมาหลายครั้ง หรือแข็งแกร่งในหลายครั้ง—

ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ปกติที่พระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ก่อนการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงได้รับบัพติศมา (นั่นก็คือ ได้รับการเจิม)

ฤทธานุภาพและพระสิริของพระเจ้าก็อยู่กับพระองค์โดยทันที

และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ทรงแสดงปาฏิหาริย์

และพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ

เพราะพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในนามของพระเจ้าพระองค์เอง โดยตรง

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระวิญญาณแทนพระองค์

และกำลังทรงแสดงให้เห็นถึงพระสุรเสียงของพระวิญญาณ เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง การนี้ไม่สามารถโต้แย้งได้

ขอท่านเป็นใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

อีกทั้งเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้า หากเขาเคยปรารถนาที่จะทำเช่นนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่ทรงอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

เพราะเขาไร้ความสามารถที่จะทำงานที่พระเจ้าพระองค์เองได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้สำเร็จลงได้

บางทีในตัวเขาอาจจะมีสิ่งที่เป็นเจตจำนงของมนุษย์อยู่มาก หรือบางสิ่งบางอย่างที่เบี่ยงเบน

ไม่มีรูปการณ์แวดล้อมใดที่เขาจะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้

ข้อผิดพลาดและการทำผิดของเขาเป็นตัวแทนของตัวเองเท่านั้น

แต่งานของเขาเป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงกระนั้น

เขาก็ไม่สามารถพูดได้ว่าทั้งหมดของเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้า

ความเบี่ยงเบนและการทำผิดของเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ด้วยกระนั้นหรือ?

การที่จะผิดพลาดในการเป็นตัวแทนของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติ

แต่หากใครคนหนึ่งเบี่ยงเบนในการเป็นตัวแทนของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นั่นจะไม่เป็นการทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียพระเกียรติหรือ?

นั่นจะไม่เป็นการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์ยื่นแทนที่ของพระเจ้าเลยแม้แต่เล็กน้อย

ต่อให้เขาจะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น หากเขาไม่ใช่พระเจ้า เขาคงจะไร้ความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในที่สุด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์เป็นตัวแทนของพระเจ้าตามที่มนุษย์พอใจ! ตัวอย่างเช่น

พระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงเป็นพยานแก่ขอท่าน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกเช่นกันนั่นเองที่ทรงเปิดเผยว่าเขาเป็นผู้ที่ปูทางให้แก่พระเยซู

แต่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำกับเขานั้นมีการวัดเป็นอย่างดี

ทั้งหมดที่ถูกขอกจากขอท่านก็คือให้เป็นผู้ปูทางให้แก่พระเยซู ให้เตรียมหนทางให้แก่พระองค์

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแต่ทรงยกฐานะของเขาในการปูทางและได้ทรงอนุญาตให้เขาเพียงแต่ทำงานเช่นนั้นเท่า

นั่น—เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอื่น ยอห์นเป็นตัวแทนของเอลียาห์ และเขาเป็นตัวแทนของผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งผู้ได้ปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกชูเขาในการนี้ ตราบเท่าที่งานของเขาคือการปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงยกชูเขา อย่างไรก็ตาม หากเขาได้ทำการกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และได้พูดว่าเขามาเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้เสร็จสิ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะต้องทรงบ่มวินัยเขา ไม่สำคัญว่างานของยอห์นจะยิ่งใหญ่เพียงใด และถึงแม้ว่ามันจะได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ งานของเขาก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอาณาเขต สมมติว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกชูงานของเขาจริง อำนาจที่ได้มอบให้กับเขา ณ เวลานั้นก็ถูกจำกัดอยู่ที่การปูทางของเขา เขาไม่สามารถทำงานอื่นใดได้เลย เพราะเขาเป็นเพียงยอห์นผู้ที่ได้ปูทางเท่านั้น และไม่ใช่พระเยซู เพราะฉะนั้น คำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นกุญแจสำคัญ

แต่งานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอนุญาตให้มนุษย์ทำนั้นมีความสำคัญยิ่งยวดมากกว่าเสียอีก ยอห์นยังไม่ได้รับประจักษ์พยานที่กังวานก้อง ณ เวลานั้นหรือ?

งานของเขาไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นกันหรือ? แต่งานที่เขาทำไม่สามารถเหนือกว่าพระราชกิจของพระเยซูได้ เพราะเขาไม่ได้เป็นมากไปกว่ามนุษย์คนหนึ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าโดยตรงได้ และดังนั้นเอง งานที่เขาทำจึงถูกจำกัด

หลังจากที่เขาได้ทำงานแห่งการปูทางเสร็จสิ้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ทรงยกชูคำพยานของเขาอีกต่อไป ไม่มีงานใหม่ตามหลังเขามา และเขาได้จากไปขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้เริ่มต้นขึ้น

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

325. ถึงแม้ว่ายอห์นได้กล่าวไว้ด้วยว่า “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” และเขาได้ประกาศว่าประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์เช่นกัน

แต่งานของเขาก็ไม่ได้พัฒนาเพิ่มเติมและเพียงแต่ประกอบขึ้นเป็นการเริ่มต้นเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่ ตลอดจนทรงนำยุคเก่าไปสู่บ่ทอสวน

แต่พระองค์ยังทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิมลุล่วงไปด้วยเช่นกัน

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำนั้นยิ่งใหญ่กว่างานของยอห์น

และสิ่งที่มีมากกว่าคือพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง—

พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะนั้นสำเร็จลุล่วง สำหรับยอห์นนั้น เขาแค่เตรียมทาง

ถึงแม้ว่างานของเขายิ่งใหญ่ คำพูดของเขามีมากมาย และสาวกเหล่านั้นที่ติดตามเขาก็มีจำนวนมาก

แต่งานของเขาก็ไม่ได้มากไปกว่าการนำพามนุษย์มาสู่จุดเริ่มต้นใหม่ มนุษย์ไม่เคยได้รับชีวิต หนทาง

หรือความจริงที่ลึกซึ้งกว่าจากเขา อีกทั้งมนุษย์ไม่ได้รับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางเขา
ยอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ (เอลียาห์) ผู้ซึ่งได้เปิดพื้นฐานใหม่สำหรับพระราชกิจของพระเยซู
และได้เตรียมผู้ได้รับเลือก เขาเป็นผู้เบิกทางของยุคพระคุณ เรื่องต่างๆ
เช่นนั้นไม่สามารถหยั่งรู้ได้เพียงแค่อันเนื่องจากการสังเกตรูปลักษณ์ภายนอกของมนุษย์ปกติของพวกเขา
ทั้งหมดนี้เหมาะสมยิ่งกว่าเนื่องจากยอห์นได้ทำงานที่สำคัญยิ่งด้วยเช่นกัน และยังไปกว่านั้น
เขาได้รับพระสัญญาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และงานของเขาได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

คนเราสามารถแยกแยะระหว่างอัตลักษณ์เฉพาะของพวกเขาโดยผ่านทางงานที่พวกเขาทำเท่านั้น
เพราะไม่มีหนทางใดที่จะบอกถึงเนื้อแท้ของมนุษย์จากรูปลักษณ์ภายนอกของเขา
 อีกทั้งไม่มีหนทางใดสำหรับมนุษย์ที่จะสืบให้แน่ใจว่าคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งใด
งานที่ยอห์นทำกับพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำนั้นไม่เหมือนกันและมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน
จากการนี้เองคนเราจึงอาจจะกำหนดได้ว่ายอห์นเป็นพระเจ้าหรือไม่ พระราชกิจของพระเยซูคือเพื่อริเริ่ม
เพื่อสานต่อ เพื่อสรุปปิดตัว และเพื่อนำมาซึ่งการเกิดผล พระองค์ได้ทรงดำเนินการแต่ละขั้นตอนเหล่านี้
ในขณะที่งานของยอห์นไม่ได้มากไปกว่าการทำจุดเริ่มต้น ในตอนเริ่มต้น
พระเยซูได้ทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐและได้ทรงประกาศหนทางแห่งการกลับใจ
และต่อมาได้ทรงดำเนินการต่อไปถึงการบัพติศมามนุษย์ รักษาคนป่วย ขับไล่พวกมาร ในท้ายที่สุด
พระองค์ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์จากบาป และได้ทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ตลอดทั้งยุคนั้น
พระองค์ยังได้เสด็จไปทั่วทุกที่ด้วยเช่นกัน
โดยทรงประกาศต่อมนุษย์และทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ ในด้านนี้
พระองค์กับยอห์นนั้นเหมือนกัน
ความแตกต่างอยู่ที่พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่และได้ทรงนำพายุคพระคุณมาสู่มนุษย์
พระวจนะที่มนุษย์ควรปฏิบัติและหนทางที่มนุษย์ควรติดตามในยุคพระคุณได้มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
และในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ ยอห์นไม่มีทางสามารถดำเนินการงานนี้ได้
และดังนั้น จึงเป็นพระเยซูนั่นเองที่ได้ทรงทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และเป็นพระองค์นั่นเองที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรง

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์ (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

326. เมื่อผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ได้พูดและได้ทำงาน
นี่คือการปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ มันคือการรับใช้ภารกิจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และมันเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำ อย่างไรก็ตาม

พระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์
แม้ว่ารูปสัณฐานภายนอกของพระองค์เป็นเหมือนสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ของพระองค์แต่เป็นพันธกิจของพระองค์ คำว่า “หน้าที่”
ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ในขณะที่ “พันธกิจ”
ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหาของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างทั้งสอง
ซึ่งทั้งสองไม่สามารถเปลี่ยนที่กันได้ งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขา
ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการและการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ ดังนั้น
แม้ว่าอัครทูตหลายท่านได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้และผู้เผยพระวณะหลายท่านก็เต็มเปี่ยมด้วยพระองค์
งานและคำพูดของพวกเขาเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
คำพยากรณ์ของพวกเขาอาจเกินเลยวิถีชีวิตที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ตรัสถึง
และสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอาจอยู่เหนือกว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
แต่พวกเขาก็ยังคงทำหน้าที่ของพวกเขา และไม่ได้กำลังดำเนินการพันธกิจให้ลุล่วง
หน้าที่ของมนุษย์อ้างถึงภารกิจของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้ อย่างไรก็ตาม
พันธกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงดำเนินการนั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์
และนี่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ ไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์จะตรัส ทรงพระราชกิจ
หรือทรงสำแดงการมหัศจรรย์ พระองค์กำลังทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่ท่ามกลางการบริหารจัดการของพระองค์
และพระราชกิจเช่นนี้มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้
งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างในช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งของพระรา
ชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า หากไม่มีการบริหารจัดการของพระเจ้า กล่าวคือ
หากพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ต้องสูญหายไป หน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างก็จะสูญหายไป
พระราชกิจของพระเจ้าในการดำเนินการพันธกิจของพระองค์คือการบริหารจัดการมนุษย์
ในขณะที่การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือการทำให้ภาระผูกพันของเขาเองลุล่วงเพื่อสนองตอบข้อเรียกร้องของพ
ระผู้สร้าง และไม่มีทางสามารถถือได้ว่าเป็นการดำเนินการพันธกิจของผู้ใด
สำหรับแก่นแท้โดยธรรมชาติของพระเจ้า—สำหรับพระวิญญาณของพระองค์—
พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการของพระองค์
แต่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
พระราชกิจของพระองค์คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ พระราชกิจใดๆ
ก็ตามที่พระองค์ทรงทำก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์

ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำได้คือทำให้ดีที่สุดภายในขอบเขตการบริหารจัดการของพระเจ้าและภายใต้การทรงนำของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

327. ที่จริงแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าแตกต่างไปจากงานของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น

การแสดงออกทั้งหลายของพระองค์จะสามารถเป็นอย่างเดียวกับการแสดงออกของพวกเขาได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะของพระองค์เอง ในขณะที่มนุษย์มีหน้าที่ทั้งหลายที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง พระอุปนิสัยของเจ้านั้นแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์

ในขณะที่หน้าที่ของมนุษย์นั้นจำแลงรูปอยู่ในประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์และแสดงออกในการไล่ตามเสาะหาทั้งหลายของมนุษย์ ดังนั้นจึงกลายเป็นที่ชัดเจนโดยผ่านทางพระราชกิจซึ่งได้รับการปฏิบัติเสร็จสิ้น

ว่าอะไรบางอย่างคือการแสดงออกของพระเจ้าหรือการแสดงออกของมนุษย์

ไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการอธิบายโดยพระเจ้าพระองค์เอง

อีกทั้งไม่จำเป็นต้องพึงประสงค์ให้มนุษย์พยายามมุ่งมั่นที่จะเป็นพยาน ยิ่งไปกว่านั้น

ไม่จำเป็นที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงหยุดยั้งบุคคลใดๆ ทั้งหมดนี้มาในฐานะวิวัฒนาการตามธรรมชาติ

นั้นไม่ได้ถูกบังคับและไม่ใช่ว่าอะไรบางอย่างที่มนุษย์สามารถแทรกแซงได้

หน้าที่ของมนุษย์สามารถรับรู้ได้โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา

และไม่ได้พึงประสงค์ให้ผู้คนต้องทำงานเกี่ยวกับประสบการณ์พิเศษใดๆ

แก่นแท้ทั้งหมดของมนุษย์สามารถถูกเปิดเผยได้ขณะที่พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ของตน

ในขณะที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงพระอุปนิสัยในเนื้อแท้ของพระองค์ในขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ หากนั่นเป็นงานของมนุษย์ นั่นก็ย่อมไม่สามารถถูกปกปิดได้มิด หากนั่นเป็นพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมเป็นไปได้ยิ่งขึ้นไปอีกที่พระอุปนิสัยของพระเจ้าจะถูกปกปิดโดยใครก็ตาม

นับประสาอะไรที่จะถูกควบคุมโดยมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นพระเจ้า

และงานและคำพูดของพวกเขาที่ไม่สามารถคิดได้ว่าศักดิ์สิทธิ์หรือพิจารณาว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

กล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์เพราะพระองค์ได้ทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนัง

แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นงานของมนุษย์หรือหน้าที่ของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

ถ้อยคำรัสขของพระเจ้าและจดหมายทั้งหลายของเปาโลไม่สามารถนำไปเทียบเท่ากันได้

อีกทั้งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าและคำพูดเกี่ยวกับการสั่งสอนของมนุษย์ก็ไม่สามารถนำไปพูดถึงบนเงื่อนไขที่เท่ากันได้ ดังนั้น จึงมีหลักการต่างๆ ที่แยกแยะพระราชกิจของพระเจ้าจากงานของมนุษย์

เหล่านี้ได้รับการแยกแยะตามแก่นแท้ต่างๆ ของตัวเอง

ไม่ใช่ตามวงเขตของงานหรือความมีประสิทธิภาพชั่วคราวของงาน เกี่ยวกับหัวเรื่องนี้
ผู้คนส่วนใหญ่ทำข้อผิดพลาดเกี่ยวกับหลักการ นี่เป็นเพราะมนุษย์ดูที่ภายนอก ซึ่งพวกเขาสามารถสัมผัสผลได้
ในขณะที่พระเจ้าทอดพระเนตรที่แก่นแท้ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเนื้อของมวลมนุษย์
หากเจ้าถือว่าพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั่วไป
และมองว่างานขนาดใหญ่ของมนุษย์เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งทรงสวมใส่ในเนื้อหนัง
แทนที่จะเป็นหน้าที่ซึ่งมนุษย์ทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่เข้าใจผิดในหลักการหรือ?
จดหมายทั้งหลายและอัตชีวประวัติทั้งหลายของมนุษย์สามารถเขียนขึ้นได้อย่างง่ายดาย
แต่เพียงบนรากฐานของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม
ถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างง่ายดายโดยมนุษย์หรือทำให้สัมผัสผล
ได้โดยสติปัญญาและการคิดมนุษย์
อีกทั้งผู้คนไม่สามารถอธิบายถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างถ้วนทั่วภายหลังจากที่ได้สำรวจสิ่ง
เหล่านั้นแล้ว หากเรื่องเกี่ยวกับหลักการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาใดๆ ในพวกเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็เป็นที่ยืนยันว่าความเชื่อของพวกเจ้านั้นไม่แท้จริงอย่างยิ่งหรือไม่ได้รับการถลุง
อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าความเชื่อของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความคลุมเครือ และทั้งสับสนงุนงงและไร้ซึ่งหลักการ
หากปราศจากความเข้าใจกระทั่งประเด็นปัญหาสำคัญทั้งหลายอันเป็นพื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์แล้ว
ความเชื่อประเภทนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่ขาดพร่องความสามารถในการเข้าใจอย่างสิ้นเชิงหรือ?

ตัดตอนมาจาก “เจ้ามีจุดยืนว่าด้วยจดหมาย 13 ฉบับอย่างไร?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

328. พวกเจ้าต้องรู้วิธีที่จะบอกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ากับงานของมนุษย์
เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดในงานของมนุษย์? มีองค์ประกอบของประสบการณ์ของมนุษย์มากมายในงานของเขา
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเป็น พระราชกิจของพระเจ้าเองก็แสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเช่นเดียวกัน
แต่สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นก็แตกต่างจากสิ่งที่มนุษย์เป็น
สิ่งที่มนุษย์เป็นนั่นเป็นตัวแทนประสบการณ์และชีวิตของมนุษย์
(สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์หรือเผชิญในชีวิตของพวกเขา หรือปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตที่เขามี)
และผู้ที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างก็แสดงออกถึงการเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน
ไม่ว่าเจ้ามีประสบการณ์ของสังคมหรือไม่และไม่ว่าเจ้าใช้ชีวิตจริงๆ
ในครอบครัวของเจ้าและได้รับประสบการณ์ภายในนั้นอย่างไร สามารถมองเห็นได้ในสิ่งที่เจ้าแสดงออก
ในขณะที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีประสบการณ์ทางสังคมหรือไม่ในพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง
จุติเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงแก่นแท้ของมนุษย์
และทรงสามารถเปิดเผยการปฏิบัติประเภทต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับผู้คนทุกประเภท

พระองค์ทรงพระปรีชายิ่งกว่านั้นในการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายและพฤติกรรมที่เป็นกบฏของพวกมนุษย์ พระองค์ไม่ตำรังพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนทางโลก

แต่พระองค์ทรงตระหนักรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาและความเสื่อมทรามทั้งหมดของผู้คนทางโลก

นี่คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงจัดการกับโลก พระองค์ทรงรู้กฎการจัดการโลก

เพราะพระองค์เข้าพระทัยธรรมชาติของมนุษย์อย่างครบถ้วน

พระองค์ทรงรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณที่ตาของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและหูของมนุษย์ไม่สามารถได้ยิน ทั้งในวันนี้และในอดีต

นี่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ใช่ปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตและการอัศจรรย์ที่ผู้คนยังลึกลงได้ยาก

นี่คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งเปิดกว้างต่อผู้คนและซ่อนเร้นจากผู้คนด้วยเช่นกัน

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกไม่ใช่สิ่งที่บุคคลเห็นอุปนิสัยเป็น

แต่เป็นพระลักษณะโดยธรรมชาติของพระวิญญาณและสิ่งที่พระวิญญาณทรงเป็น

พระองค์ไม่ได้ทรงพระดำเนินทั่วโลก แต่ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลก พระองค์ทรงสัมผัสกับ

“พวกลิงคล้ายคน” ที่ไม่มีความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

แต่พระองค์ทรงแสดงพระวาระที่สูงกว่าความรู้และสูงกว่าเหล่านมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่

พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพภายในกลุ่มผู้คนที่ทึบและด้านชา

ผู้ที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ไม่เข้าใจธรรมเนียมและชีวิตของมนุษยชาติ

แต่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และในขณะเดียวกันก็ทรงเปิดเผยพื้นฐานและสถานะความเป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อยของมวลมนุษย์

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งสูงส่งกว่าสิ่งที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดคนใดเป็น สำหรับพระองค์แล้ว

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับชีวิตทางสังคมที่ซับซ้อน ยุ่งยาก

และสทปรกเพื่อที่จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำและเปิดเผยถึงแก่นแท้ของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอย่างถาวรทั่ว ชีวิตทางสังคมที่สทปรกไม่เสริมสร้างเนื้อหนังของพระองค์

พระราชกิจและพระวาระของพระองค์เพียงเปิดเผยถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้จัดเตรียมประสบการณ์และบทเรียนเพื่อการจัดการโลกให้กับมนุษย์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องเจาะลึกด้านสังคมหรือครอบครัวของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์

การตีแผ่และการพิพากษามนุษย์ไม่ใช่การแสดงออกถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์

นั่นคือการเปิดเผยของพระองค์ถึงความไม่ชอบธรรมของมนุษย์หลังจากที่ทรงได้รู้ถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์

มาเป็นเวลานานและทรงชิงชังความเสื่อมทรามของมนุษย์

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำทั้งหมดมีความหมายเพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์

และเพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น มิเพียงพระองค์ที่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้ พระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่มีเนื้อและเลือดสามารถสัมผัสได้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

329. พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อนำทางยุคและทำให้งานใหม่เริ่มดำเนินไปเท่านั้น เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเจ้าที่ต้องเข้าใจประเด็นนี้ การนี้แตกต่างอย่างมากจากหน้าที่การงานของมนุษย์ และสองอย่างนี้ไม่สามารถดำเนินไปในเวลาเดียวกันได้

มนุษย์จำเป็นต้องได้รับการบ่มเพาะและการทำให้มีความเพียบพร้อมผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานก่อนที่จะจะสามารถถูกใช้ให้ดำเนินงานได้

และสภาวะความเป็นมนุษย์ประเภทที่เป็นที่ต้องการนั้นคือประเภทที่มีอันดับสูงเป็นพิเศษ

มนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีความสามารถที่จะคำขุสำนึกรับรู้ถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้น แต่เขาต้องเข้าใจหลักการและกฎเกณฑ์เพิ่มเติมอีกมากมายที่ควบคุมดูแลการประพฤติของเขาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น และยิ่งไปกว่านั้น

เขาต้องมุ่งมั่นที่จะศึกษาให้มากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับความรู้ด้านสติปัญญาและตามหลักจริยธรรมของมนุษย์

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะได้รับเตรียมให้พร้อม อย่างไรก็ตาม

การนี้ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นตัวแทนของมนุษย์ อีกทั้งไม่ใช่งานของมนุษย์ ตรงกันข้าม

นั่นเป็นการแสดงออกโดยตรงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และเป็นการดำเนินงานพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงทำโดยตรง (โดยธรรมชาติแล้วนั้น

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใช่อย่างไม่ตั้งใจหรือไร้แบบแผน

และนั่นเริ่มต้นขึ้นเมื่อถึงเวลาที่จะทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง)

พระองค์ไม่ทรงเข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของมนุษย์หรืองานของมนุษย์ กล่าวคือ

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นไม่ได้รับการเตรียมให้พร้อมด้วยสิ่งใดๆ เหล่านี้

(ถึงแม้ว่าการนี้ไม่ได้กระทบต่อพระราชกิจของพระองค์)

พระองค์เพียงแต่ทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะทรงทำดังนั้น

ไม่ว่าพระองค์ทรงมีสถานะใดก็ตาม พระองค์แค่ทรงทะยานไปข้างหน้ากับพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำ

ไม่ว่ามนุษย์จะรู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระองค์ และไม่ว่าความคิดเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์จะเป็นอย่างไร

พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้รับผลกระทบโดยสิ้นเชิง

คัดตอนมาจาก “ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (3)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

330. พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำไม่ได้เป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์
ส่วนงานที่มนุษย์ทำเป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเขา ทุกคนพูดถึงประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา
พระเจ้าทรงสามารถแสดงออกถึงความจริงได้โดยตรง
ในขณะที่มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงประสบการณ์ที่สอดคล้องกับความจริงที่เขาได้รับประสบการณ์มาแล้ว
เท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีกฎเกณฑ์และไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลาหรือภูมิศาสตร์
พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นได้ทุกที่ทุกเวลา
พระองค์ทรงพระราชกิจตามที่พระองค์มีพระประสงค์ งานของมนุษย์มีเงื่อนไขและบริบท
หากปราศจากสิ่งเหล่านี้
เขาจะไร้ความสามารถที่จะทำงานและไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าหรือประ
สพการณ์ที่เขามีเกี่ยวกับความจริง
ในการที่จะบอกว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นพระราชกิจของพระเจ้าเองหรืองานของมนุษย์นั้น
เจ้าเพียงต้องเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทั้งสอง
หากไม่มีพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำและมีเพียงงานของมนุษย์
เจ้าจะรู้เพียงว่าคำสอนของมนุษย์นั้นสูงเกินความสามารถของบุคคลอื่นๆ ทั้งหมด น้ำเสียงการพูดของพวกเขา
หลักการของพวกเขาในการรับมือกับสิ่งต่างๆ
และกิริยาอันมีประสบการณ์และมั่นคงของพวกเขาในการทำงานนั้นอยู่เกินเอื้อมสำหรับผู้อื่น
พวกเขารู้สึกว่าทุกคนต่างเลื่อมใสผู้คนที่มีขีดความสามารถดีและความรู้ที่สูงส่งเหล่านี้
แต่เจ้าไม่สามารถมองเห็นจากพระราชกิจและพระวาทะของพระเจ้าว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์อยู่สูง
เพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงธรรมดา และเมื่อทรงพระราชกิจ พระองค์ทรงปกติและเป็นจริง
กระนั้นยังทรงไม่อาจวัดได้โดยมนุษย์ธรรมดา ซึ่งดังนั้นจึงทำให้ผู้คนรู้สึกมีความเคารพประเภทหนึ่งต่อพระองค์
บางที่ประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งในการทำงานของเขาทำหน้าที่เป็นพิเศษ
หรือจินตนาการและการใช้เหตุผลของเขาทำหน้าที่เป็นพิเศษ และสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาก็คือเป็นพิเศษ
ลักษณะเช่นนั้นจะสามารถรับความเลื่อมใสของผู้คนได้เท่านั้น
แต่ไม่สามารถปลุกเร้าความเกรงขามและเกรงกลัวของพวกเขาได้
ผู้คนทั้งหมดต่างเลื่อมใสผู้ที่สามารถทำงานได้ดี ผู้ที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งเป็นพิเศษ
และผู้ที่สามารถปฏิบัติตามความจริง แต่ผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันสามารถเอาความเกรงขามออกมาได้
มีเพียงความเลื่อมใสและความอิจฉาเท่านั้น
แต่ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เลื่อมใสพระเจ้า
พวกเขากลับรู้สึกว่พระราชกิจของพระองค์อยู่เกินเอื้อมของมนุษย์และยากที่มนุษย์จะหยั่งถึงได้

ว่าพระราชกิจของพระองค์สดชื่นและน่าพิศวง เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
ความรู้แรกที่เขามีเกี่ยวกับพระองค์คือพระองค์ทรงยากหยั่งถึง ทรงชาญฉลาด และทรงน่าพิศวง
และพวกเขาเคารพพระองค์และรู้สึกถึงความลึกลับของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำโดยไม่รู้ตัว
ซึ่งอยู่เกินจากความรู้ความเข้าใจของจิตใจมนุษย์
ผู้คนเพียงต้องการที่จะมีความสามารถทำได้ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์
เพื่อทำให้สมดังพระองค์ทรงพึงปรารถนาเท่านั้น พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเกินพระพักตร์พระองค์
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นไปไกลเกินกว่าความคิดและจินตนาการของมนุษย์
และมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้ แม้กระทั่งมนุษย์เองก็ไม่รู้ถึงความไม่เพียงพอของตนเอง กระนั้น
พระเจ้าทรงสร้างเส้นทางใหม่และได้ทรงมานำมนุษย์เข้าสู่โลกที่ใหม่กว่าและสวยงามกว่า
และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์จึงได้สร้างความก้าวหน้าใหม่ๆ และได้มีการเริ่มต้นใหม่
สิ่งที่ผู้คนรู้สึกเพื่อพระเจ้าไม่ใช่ความเลื่อมใส หรือไม่ใช่แค่ความเลื่อมใส
ประสบการณ์ที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขาคือความเกรงขามและความรัก
ความรู้สึกของพวกเขาคือพระเจ้าทรงน่าพิศวงโดยแท้
พระองค์ทรงพระราชกิจที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำได้ และตรัสสิ่งต่างๆ
ที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะพูดได้
ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามารู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้เสมอ
ผู้คนที่มิประสบการณ์ลึกซึ้งเพียงพอจะสามารถเข้าใจความรักของพระเจ้า
พวกเขาสามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระองค์ ว่าพระราชกิจของพระองค์ช่างชาญฉลาด ช่างน่าพิศวง
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นพลังที่ไม่จำกัดที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา
มันไม่ใช่ความกลัวหรือความรักและความนับถือชั่วคราว
แต่เป็นสำนึกรับรู้อย่างลึกซึ้งถึงความสงสารที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์และการยอมผ่อนปรนให้กับเขา
อย่างไรก็ตาม
ผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระองค์สำนึกรับรู้ถึงพระบารมีของพระองค์แ
ละสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองใดๆ
แม้กระทั่งผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายก็ไร้ความสามารถที่จะหยิ่งลืพระ
องค์ได้
ทุกผู้คนที่เคารพพระองค์อย่างแท้จริงรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
แต่ตรงกันข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเสมอ
พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้คนเลื่อมใสพระองค์ทั้งหมดหรือแสดงท่าทางแห่งการนบถต่อพระองค์

แต่พวกเขาควรสัมผัสความเคารพที่แท้จริงและการบนอบที่แท้จริง ในพระราชกิจอันมากมายของพระองค์
ผู้ใดก็ตามที่มีประสบการณ์ที่แท้จริงจะรู้สึกเคารพพระองค์ ซึ่งสูงกว่าการเลื่อมใส
ผู้คนได้มองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์เนื่องจากพระราชกิจการเตือนและการพิพากษาของพระองค์
และดังนั้นพวกเขาจึงเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าควรทรงได้รับการเคารพและเชื่อฟัง
เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และอยู่เหนือกว่าของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง พระเจ้าทรงปรากฏด้วยพระองค์เองและทรงคงอยู่ชั่ววันนิรันดร์
และไม่ทรงใช้สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ควรค่าแก่การเคารพและการเชื่อฟัง
มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการนี้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

10. พระวณะว่าด้วยวิธีที่จะเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงในพระเจ้าของคนเรา

ก. ว่าด้วยการเปิดเผยว่าความเชื่อในพระเจ้าคือสิ่งใด

331. แม้ว่าผู้คนมากมายเชื่อในพระเจ้า แต่น้อยคนนักที่เข้าใจว่าอะไรคือความหมายของความเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาต้องทำอะไรเพื่อให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่เป็นเพราะแม้ว่าผู้คนจะคุ้นเคยกับคำว่า “พระเจ้า” และวลีทั้งหลาย อาทิ “พระราชกิจของพระเจ้า” แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้า และพวกเขายังรู้จักพระราชกิจของพระองค์น้อยกว่า

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าจะสับสนปนเปในการเชื่อของพวกเขาในพระองค์ ผู้คนไม่ถือการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องจริงจัง และทั้งหมดนี้ก็เพราะการที่เชื่อในพระเจ้าเป็นความไม่คุ้นเคยเกินไป แปลกเกินไปสำหรับพวกเขา

ในหนทางนี้พวกเขาจึงไปไม่ถึงข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากผู้คนไม่รู้จักพระเจ้าและไม่รู้จักพระราชกิจของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้าและพวกเขายังไม่มีความสามารถที่จะทำให้สมดั่ง น้ำพระทัยของพระองค์ได้ “การเชื่อในพระเจ้า” หมายถึงการเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง

นี่เป็นมโนทัศน์ที่เรียบง่ายที่สุดเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น การเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งไม่เหมือนกับการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม มันเป็นการเชื่อที่เรียบง่ายประเภทหนึ่งซึ่งมีนัยแฝงทางศาสนาที่รุนแรง

ความเชื่อแท้จริงในพระเจ้าหมายถึงสิ่งต่อไปนี้:

บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงครองอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

คนเรามีประสบการณ์กับพระวามะของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์

ลบล้างอุปนิสัยเสื่อมทรามของคนเรา ทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้มารู้จักพระเจ้า

มีเพียงการเดินทางแบบนี้เท่านั้นที่อาจถูกเรียกว่า “ความเชื่อในพระเจ้า”

กระนั้นผู้คนมักเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่ายและไร้สาระ

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าในหนทางนี้ได้สูญเสียความหมายของความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว

และแม้ว่าพวกเขาอาจจะยังเชื่อต่อไปจนถึงวาระท้ายสุด แต่พวกเขาจะไม่วันได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

เพราะพวกเขาก้าวออกไปบนเส้นทางที่ผิด ณ วันนี้

ยังมีพวกผู้ที่เชื่อในพระเจ้าตามความหมายของตัวอักษรที่เขียนไว้และหลักคำสอนที่กลวงเป็นโพรง

พวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาขาดแก่นแท้ของการเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาไม่ได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

พวกเขายังคงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอพระพรแห่งความปลอดภัยและพระคุณที่เพียงพอ พวกเราจงมาหยุดนิ่ง สงบใจและถามตัวเองว่า เป็นไปได้ไหมว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดบนโลกอย่างแท้จริง?

เป็นไปได้ไหมที่การเชื่อในพระเจ้าไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าการได้รับพระคุณมากมายจากพระเจ้า?

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าโดยที่ไม่รู้จักพระองค์หรือที่เชื่อในพระเจ้าแต่ยังคงต่อต้านพระองค์จะมีความสามารถที่จะ
ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง หรือ?

ตัดตอนมาจาก คำนำของ พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

332. อะไรหรือคือการเชื่อแท้จริงในพระเจ้าในวันนี้?

มันคือการยอมรับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นความจริงของชีวิตของเจ้าและการรู้จักพระเจ้าจากพระวณะของ
พระองค์เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ในความรักที่แท้จริงสำหรับพระองค์ เพื่อให้ชัดเจน:

การเชื่อในพระเจ้าเป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจเชื่อฟังพระเจ้า รักพระเจ้า

และปฏิบัติหน้าที่ซึ่งควรได้รับการปฏิบัติโดยสิ่งทรงสร้างอย่างหนึ่งของพระเจ้า

นี่คือจุดมุ่งหมายของการที่เชื่อในพระเจ้า เจ้าจะต้องสัมฤทธิ์ในความรู้หนึ่งเกี่ยวกับความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงคู่ควรเพียงใดต่อความเคารพ

เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งความรอดในบรรดาสิ่งทรงสร้างของพระองค์และการทำให้พวกเขามีความ
เพียบพร้อม—เหล่านี้คือสาระจำเป็นอันประจักษ์แจ้งของการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นการสลับเปลี่ยนจากชีวิตหนึ่งของเนื้อหนังไปสู่ชีวิตหนึ่งของการรักพระเจ้า
จากการใช้ชีวิตภายในความเสื่อมทรามไปสู่การใช้ชีวิตภายในชีวิตของพระวณะของพระเจ้า

มันคือการออกมาจากภายใต้แดนครอบครองของซาตานและการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการ
คุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

มันคือการที่สามารถจะสัมฤทธิ์ในความเชื่อฟังต่อพระเจ้าและความไม่เชื่อฟังต่อเนื้อหนัง

มันคือการยอมให้พระเจ้าทรงได้รับหมดทั้งหัวใจของเจ้า ยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

และปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อที่ทฤษฎีภาพและพระสิริของพระเจ้าอาจได้รับการสำแดงในตัวเจ้า
เพื่อที่เจ้าอาจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และทำให้แผนของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง

และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ต่อหน้าซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าไม่ควรวนเวียนอยู่กับความอยากที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

อีกทั้งไม่ควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังส่วนตัวของเจ้า

มันควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้า และการสามารถเชื่อฟังพระเจ้า และ

เช่นเดียวกับเปโตร การเชื่อฟังพระองค์จนกระทั่งคนเราถึงแก่ความตาย

เหล่านี้คือจุดมุ่งหมายหลักของการที่เชื่อในพระเจ้า

เรากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าและทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

การกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าช่วยให้เจ้ามีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า

เพียงภายหลังจากนั้นแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเชื่อฟังพระองค์ได้ ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรักพระองค์ได้ และนี่คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรมีในการเชื่อของเขในพระเจ้า
ในการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า หากเจ้ากำลังพยายามที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วทัศนคติของการเชื่อนี้ในพระเจ้าย่อมผิด
การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วคือการยอมรับพระวาทะของพระเจ้าว่าเป็นความเป็นจริงของชีวิต
จุดมุ่งหมายของพระเจ้านั้นบรรลุได้ด้วยการนำพระวาทะของพระเจ้าจากพระโอษฐ์ของพระองค์ไปฝึกฝนปฏิบัติ
และยึดถือพระวาทะไว้ในตัวเจ้าเท่านั้น ในการที่เชื่อในพระเจ้า
มนุษย์ควรเพียรพยายามให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า เพื่อสามารถบนอบต่อพระเจ้า
และเพื่อความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้า หากเจ้าสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยปราศจากคำพร่ำบ่น
มีความใส่ใจต่อความพึงปรารถนาของพระเจ้า สัมฤทธิ์ในวุฒิภาวะของเปโตร
และมีลักษณะแนวแบบเปโตรตามที่พระเจ้าได้ตรัสถึง
เช่นนั้นแล้วนั้นย่อมจะเป็นเวลาที่เจ้าได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าแล้ว
และมันจะมีนัยสำคัญว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว

ตัดตอนมาจาก “ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวาทะของพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

333. เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจำต้องกินและดื่มพระวาทะของพระองค์
ได้รับประสบการณ์กับพระวาทะของพระองค์ และใช้ชีวิตตามพระวาทะของพระองค์
การนี้เท่านั้นที่จะสามารถเรียกได้ว่าการเชื่อในพระเจ้า! หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้าด้วยปากของเจ้า
และกระนั้นก็ยังไร้ความสามารถที่จะนำพระวาทะใดๆ ของพระองค์ไปปฏิบัติหรือสร้างความเป็นจริงใดๆ
นี่ก็ไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็น
“การแสวงหาขนมปังเพื่อตอบสนองความหิว” การพูดถึงแต่คำพยานที่ไม่สลักสำคัญ สิ่งไร้ประโยชน์ทั้งหลาย
และเรื่องฉาบฉวยต่างๆ โดยที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นจริงแม้เพียงเล็กน้อย สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นการเชื่อในพระเจ้า
และเจ้าก็แค่ยังไม่จับความเข้าใจการเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกวิธีเลย
เหตุใดเจ้าจึงต้องกินและดื่มพระวาทะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ล่ะหรือ?
หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวาทะของพระองค์แต่กลับแสวงหาที่จะขึ้นสู่สวรรค์เช่นนั้น
นั้นใช่การเชื่อในพระเจ้าหรือไม่? อะไรคือขั้นตอนแรกที่คุณเชื่อในพระเจ้าควรดำเนินการ?
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยเส้นทางใด?
เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยปราศจากการกินและการดื่มพระวาทะของพระเจ้าได้หรือไม่?
มี?

เจ้าสามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นบุคคลของราชอาณาจักรโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าที่จะใช้เป็นความ
เป็นจริงของเจ้าได้หรือไม่? การเชื่อในพระเจ้า แท้จริงแล้วหมายถึงอะไรกันแน่? อย่างน้อยที่สุด
ผู้เชื่อในพระเจ้าควรมีความประพฤติภายนอก ที่สำคัญที่สุดก็คือมีการครอบครองพระวณะของพระเจ้า
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีทางหนีหนีจากพระวณะของพระองค์ได้
การรู้จักพระเจ้าและการทำเจตนารมณ์ของพระองค์ให้ลุล่วง
ล้วนแล้วแต่สัมฤทธิ์ได้โดยผ่านพระวณะของพระองค์ ในอนาคตนั้น ทุกๆ ชนชาติ นิกาย ศาสนา
และภาคส่วนจะถูกพิชิตผ่านพระวณะของพระเจ้า พระเจ้าจะตรัสโดยตรง
และผู้คนทั้งหมดจะกุมพระวณะของพระเจ้าไว้ในมือของตน และด้วยวิธีทางนี้
มนุษยชาติจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระวณะของพระเจ้าแผ่ซ่านแทรกซึมไปทั่วทั้งภายในและภายนอก
มนุษยชาติจะกล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา ปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า
และเก็บรักษาพระวณะของพระเจ้าไว้ภายใน ยังคงอาบเช้อยู่ในพระวณะของพระเจ้าทั้งภายในและภายนอก
ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์จึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พวกที่ทำเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้ลุล่วงและสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้
เหล่านี้คือผู้คนที่มิพระวณะของพระเจ้าเป็นความเป็นจริงของตน

คัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

334. วันนี้ เพื่อเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงชีวิตจริง เจ้าต้องย่างเท้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าไม่ควรแสวงหาเพียงพรเท่านั้น แต่ควรพยายามรักพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า
เจ้าสามารถดื่มและกินพระวณะของพระเจ้า พัฒนาความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
และมีความรักที่แท้จริงในพระเจ้า ซึ่งมาจากภายในสุดของหัวใจของเจ้าโดยผ่านทางความรู้แจ้งของพระองค์
โดยผ่านทาง การแสวงหาแต่ละอย่างของเจ้าเอง กล่าวได้อีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อความรักเพื่อพระเจ้าของเจ้าเป็นจริงแท้ที่สุด
และไม่มีผู้ใดสามารถทำลายหรือขัดขวางความรักที่เจ้ามีให้กับพระองค์ได้
ในเวลานี้เองเจ้าจะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า นี่พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นของพระเจ้า
เพราะหัวใจของเจ้าอยู่ในการทรงครองของพระเจ้าอยู่แล้ว และไม่มีสิ่งอื่นใดสามารถครอบครองเจ้าได้
โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า โดยผ่านทางราคาที่เจ้าได้ยอมจ่าย และโดยผ่านทางพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าสามารถพัฒนาความรักที่ไม่ต้องบังคับเพื่อพระเจ้าได้—และเมื่อเจ้าทำเช่นนั้น
เจ้าจะกลายเป็นอิสระจากอิทธิพลของซาตาน และจะมาใช้ชีวิตในความสว่างแห่งพระวณะของพระเจ้า
มีเพียงเมื่อเจ้าได้พ้นเป็นอิสระจากอิทธิพลแห่งความมืดแล้วเท่านั้น

จึงจะสามารถพูดได้ว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า

เจ้าต้องพยายามแสวงหาเป้าหมายนี้ นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าแต่ละคน

ไม่มีพวกเจ้าคนใดที่ควรพึงพอใจกับสถานะของเรื่องราวเหตุการณ์ในปัจจุบัน

เจ้าไม่สามารถสองจิตสองใจต่อพระราชกิจของพระเจ้า

อีกทั้งเจ้าไม่สามารถมองพระราชกิจของพระเจ้าว่าไม่สำคัญ เจ้าควรนึกถึงพระเจ้าในทุกประการและตลอดเวลา

และทำทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของพระองค์ และเมื่อใดก็ตามที่เจ้าพูดหรือกระทำ

เจ้าควรให้ความสนใจกับพระนิเวศของพระเจ้ายกก่อนเป็นอันดับแรก

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้ดังพระหทัยของพระเจ้าได้

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

335. เจ้าอาจคิดว่าการที่เชื่อในพระเจ้านั้นเกี่ยวกับความทุกข์ หรือการทำสิ่งทั้งหลายในทุกลักษณะเพื่อพระองค์

เจ้าอาจคิดว่าจุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือเพื่อที่เนื้อหนังของเจ้าอาจอยู่ในสันติสุข

หรือเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเจ้าดำเนินไปอย่างราบรื่น

หรือเพื่อให้เจ้าารู้สึกพอใจและสบายใจในทุกสรรพสิ่ง อย่างไรก็ตาม

จุดประสงค์เหล่านี้ไม่มีจุดประสงค์ใดเลยที่ผู้คนควรแนบไปกับการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

หากเจ้าเชื่อเพราะจุดประสงค์เหล่านี้ เช่นนั้นแล้วมุมมองของเจ้าก็ไม่ถูกต้อง

และมันเป็นไปได้อย่างแน่นอนที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม การกระทำของพระเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระองค์ พระวจนะของพระองค์

และความน่าอัศจรรย์กับความมีอภายยิ่งลึกลับได้ของพระองค์ ทั้งหมดเป็นสิ่งที่ต่างๆ ที่ผู้คนควรจะเข้าใจ

เมื่อมีความเข้าใจนี้ เจ้าควรใช้มันเพื่อปลดปล่อยหัวใจของเจ้าให้เป็นอิสระจากข้อเรียกร้อง ความหวัง

และมโนคติที่หลงผิดส่วนตัวทั้งหมด โดยการกำจัดสิ่งเหล่านี้ทิ้งไปเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถประจวบพ้องกับสภาพเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงเรียกร้องได้ และโดยการทำสิ่งนี้เท่านั้นนั่นเอง

เจ้าจึงสามารถมีชีวิตและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

จุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือการทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและใช้ชีวิตตามอุปนิสัยที่พระองค์ทรงพิ

งประสงค์ เพื่อที่การกระทำและพระสิริของพระองค์อาจได้รับการสำแดงโดยผ่านทางผู้คนที่ไม่ควรค่ากลุ่มนี้

นี่คือมุมมองที่ถูกต้องสำหรับการที่เชื่อในพระเจ้า และนี่ก็เป็นเป้าหมายที่เจ้าควรแสวงหาอีกด้วย

เจ้าควรมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการที่เชื่อในพระเจ้าและเจ้าควรพยายามให้ได้มาซึ่งพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าจำเป็นต้องกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าและเจ้าต้องมีความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามความจริงได้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมองเห็นกิจการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

กิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

ตลอดจนพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พระองค์ทรงทำในเนื้อหนังได้
ผู้คนสามารถซาบซึ้งได้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์กับพวกเขาอย่างไรกันแน่และสิ่งใดกันแน่คือน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา
จุดประสงค์ของการนี้ทั้งหมดคือการกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทรมเยี่ยงซาตานของผู้คนทิ้งไป
เมื่อได้จับความไม่สะอาดและความไม่ชอบธรรมในตัวเจ้าออกไปแล้ว
และเมื่อได้ปลดปล่อยเจตนาที่ผิดทั้งหลายของเจ้าแล้ว
และเมื่อได้พัฒนาความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าขึ้นมาแล้ว—ด้วยความเชื่อที่แท้จริงเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
เจ้าสามารถเพียงแค่ว่ารักพระเจ้าอย่างจริงแท้ได้บนรากฐานของการเชื่อของเจ้าในพระองค์
เจ้าสามารถสัมผัสฤทธิ์ความรักต่อพระเจ้าโดยปราศจากการที่เชื่อในพระองค์ได้หรือ? ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าย่อมไม่สามารถสับสนปนเปเกี่ยวกับมันได้
ผู้คนบางคนกลายเป็นเต็มไปด้วยเรี่ยวแรงทันทีที่พวกเขามองเห็นว่าความเชื่อในพระเจ้าจะนำพาพระพรมาให้พวกเขา แต่แล้วก็สูญเสียพลังงานทั้งหมดไปทันทีที่พวกเขาเห็นว่าพวกเขาต้องทนทุกข์กับกระบวนการถูลง นั่นคือการที่เชื่อในพระเจ้าหรือ? ในท้ายที่สุด
เจ้าต้องสัมผัสฤทธิ์การเชื่อฟังอย่างที่สุดและครบบริบูรณ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในความเชื่อของเจ้า
เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ก็ยังคงมีข้อเรียกร้องต่อพระองค์
มีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนามากมายที่เจ้าไม่สามารถวางลงได้
มีผลประโยชน์ส่วนตัวที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้
และเจ้ายังคงแสวงหาพระพรแห่งเนื้อหนังและต้องการให้พระเจ้าช่วยกู้เนื้อหนังของเจ้า
เพื่อช่วยดวงจิตของเจ้าให้รอด—เหล่านี้คือพฤติกรรมทั้งหมดของผู้คนที่มีมุมมองที่ผิด
แม้ว่าผู้คนที่มีการเชื่อทางศาสนามีความเชื่อในพระเจ้า
พวกเขาก็ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาและไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เรื่องพระเจ้า
แต่กลับแสวงหาเพียงแค่ผลประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขาเสียมากกว่า
หลายคนท่ามกลางพวกเขามีความเชื่อซึ่งจัดอยู่ในหมวดหมู่ของความเชื่อมั่นทางศาสนา
นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า เพื่อที่จะเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนต้องครองหัวใจซึ่งถูกเตรียมที่จะทนทุกข์เพื่อพระองค์และมีเจตจำนงที่จะมอบตัวพวกเขาเองให้ทั้งหมด
ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นใช้ไม่ได้
และพวกเขาจะไม่มีความสามารถที่จะสัมผัสฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้

เว้นเสียแต่ว่าผู้คนประจวบพ้องกับสองสภาพเงื่อนไขเหล่านี้ เฉพาะผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง
แสวงหาความรู้เรื่องพระเจ้า และไล่ตามเสาะหาชีวิตอย่างแท้จริงเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

336. หลังจากที่ผ่านมาหลายปีเหลือเกิน เราได้เห็นผู้คนมากมายที่เชื่อในพระเจ้า
ความเชื่อของพวกเขาได้แปลงสภาพพระเจ้าไปเป็นอะไรในจิตใจของพวกเขา?
ผู้คนบางคนเชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง
ผู้คนเหล่านี้ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามเกี่ยวกับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
เพราะพวกเขาไม่สามารถรู้สึกหรือสำนึกถึงการทรงอยู่ของพระองค์หรือการไม่ทรงอยู่ของพระองค์
และยังไม่ต้องพูดถึงการได้เห็นสิ่งนั้นอย่างชัดเจนหรือการเข้าใจในสิ่งนั้น ในจิตใจสำนึก
ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระเจ้าไม่ทรงดำรงอยู่ คนอื่นๆ เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์
ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งทั้งหลายทั้งหมดที่พวกเขาไม่สามารถทำได้เช่นกัน
และคิดว่าพระองค์ควรทรงคิดตามที่พวกเขาจะคิดไม่ว่าจะอย่างไร คำจำกัดความพระเจ้าของพวกเขาคือ
“บุคคลที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่สามารถแตะต้องได้”
นอกจากนี้ยังมีผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นหุ่นเชิดตัวหนึ่ง
ผู้คนเหล่านี้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงมีอารมณ์ พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว
และคิดว่าเมื่อเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหา พระเจ้าไม่ทรงมีท่าที ทศนคติ หรือแนวคิด
พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ในอาณาเขตของมวลมนุษย์
ผู้คนเพียงแค่อ้างอิงตามที่พวกเขาต้องการที่จะเชื่อไม่ว่าจะอย่างไร หากพวกเขาทำให้พระองค์ยิ่งใหญ่
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงยิ่งใหญ่ หากพวกเขาทำให้พระองค์เล็ก เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงเล็ก
เมื่อผู้คนทำบาปและต้องการความกรุณา ความยอมผ่อนปรน และความรักของพระเจ้า
พวกเขาก็ทักท้วงว่าพระเจ้าควรทรงยื่นความกรุณาของพระองค์ให้ ผู้คนเหล่านี้ประดิษฐ์ “พระเจ้า”
องค์หนึ่งในจิตใจของพวกเขาเอง แล้วก็ทำให้ “พระเจ้า”
องค์นี้ทำให้ข้อเรียกร้องของพวกเขาถูกล่วงและตอบสนองความอยากได้อะไรทั้งหมดของพวกเขา
ไม่สำคัญว่าเมื่อใดหรือที่ใด และไม่สำคัญว่าผู้คนเช่นนี้ทำอะไร
พวกเขาจะนำสิ่งเพื่อสันติมาใช้ในการปฏิบัติต่อพระเจ้าของพวกเขาและในความเชื่อของพวกเขา
มีแม้กระทั่งพวกที่ได้อำนาจให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคือง
แต่ก็ยังคงเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้
เพราะพวกเขาก็ทักท้วงว่าความรักของพระเจ้านั้นไร้เขตคั่นและพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม

และทักท้วงว่าไม่สำคัญว่าบุคคลผู้หนึ่งทำให้พระเจ้าทรงขุนเคืองมากเท่าใด
พระองค์จะไม่ทรงจดจำเรื่องอันใดเหล่านี้เลย พวกเขาคิดว่าเนื่องจากข้อผิดพลาดของมนุษย์ การบุกรุกของมนุษย์
และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์เป็นการแสดงออกชั่วขณะของอุปนิสัยของบุคคลผู้หนึ่ง
พระเจ้าจึงจะทรงให้โอกาสแก่ผู้คน และทรงยอมผ่อนปรนและอดทนกับพวกเขา
พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะยังคงทรงรักพวกเขาเหมือนเมื่อก่อน ด้วยเหตุนี้
พวกเขาก็ยังคงไว้ซึ่งความหวังสูงในการบรรลุความรอด อันที่จริง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร
ตราบเท่าที่พวกเขาไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาความจริง พระองค์ก็จะทรงมีท่าทีเชิงลบต่อพวกเขา
นี่เป็นเพราะตลอดครรถองแห่งความเชื่อของเจ้าในพระเจ้านั้น
แม้ว่าเจ้าได้รับหนังสือแห่งพระวณะของพระเจ้าไว้และเห็นว่าเป็นขุมทรัพย์
และศึกษาและอ่านหนังสือนั้นทุกวัน แต่เจ้าก็วางพระเจ้าที่แท้จริงไว้ก่อน
เจ้าคำนึงถึงพระองค์ว่าเป็นเพียงอากาศที่ว่างเปล่า หรือเป็นเพียงบุคคลผู้หนึ่ง—
และพวกเขาก็บางคนคำนึงถึงพระองค์ว่าไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากไปกว่าหุ่นเชิดตัวหนึ่ง เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้เล่า?
เราทำเช่นนั้นเพราะในหนทางที่เราเห็นสิ่งนั้น
ไม่ว่าเจ้าจะเผชิญหน้ากับปัญหาหรือเผชิญกับรูปการณ์แวดล้อมบางอย่าง
สิ่งเหล่านั้นที่ดำรงอยู่ในจิตใต้สำนึกของเจ้า สิ่งเหล่านั้นที่เจ้าก่อให้เกิดขึ้นภายใน ไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆ
กับพระวณะของพระเจ้าหรือกับการไล่ตามเสาะหาความจริง เจ้าเพียงรู้ว่าตัวเจ้าเองกำลังคิดอะไร
ทัศนคติของตัวเจ้าเองคืออะไรเท่านั้น แล้วเจ้าก็ขัดเขี่ยคแนวกิดและข้อคิดเห็นของเจ้าเองให้กับพระเจ้า
ในจิตใจของเจ้า สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นทัศนคติของพระเจ้า
และเจ้าสร้างมาตรฐานที่เจ้าคำนวณไว้อย่างไม่สั่นคลอนจากทัศนคติเหล่านี้ เมื่อเวลาผ่านไป
การดำเนินการเช่นนี้จะนำเจ้าออกห่างจากพระเจ้าไกลขึ้นและไกลขึ้น

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

337. เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า? ผู้คนส่วนใหญ่จะงันสับสนกับคำถามนี้
พวกเขามีมุมมองสองด้านที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงตลอดเวลาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงกับพระเจ้าในส
วรรค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้าไม่ใช่เพื่อที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
แต่เพื่อที่จะรับประโยชน์เฉพาะบางอย่าง หรือเพื่อหลบหนีจากความทุกข์ที่ความวิบัตินำพามา
มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาจะเชื่อฟังบ้าง ความเชื่อฟังของพวกเขาไม่เื้อนใจ
ความเชื่อฟังของพวกเขาเป็นไปเพื่อความเป็นไปได้ส่วนบุคคลที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”
แห่งการเชื่อในพระเจ้า และเพราะถูกบังคับ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดกันแน่เจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า?

หากเหตุผลคือเพื่อความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”
แห่งการเชื่อในพระเจ้าและชะตากรรมของเจ้าแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
ก็น่าจะเป็นการดีเสียว่าหากเจ้าไม่ได้เชื่อในพระเจ้าเลยโดยสิ้นเชิง ความเชื่อแบบนี้เป็นการหลอกลวงตัวเอง
เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ตัวเองและเป็นการเลื่อมใสตัวเอง
หากความเชื่อของเจ้าไม่ได้ก่อเกิดบนรากฐานของความเชื่อฟังในพระเจ้าแล้วไซ้
ในที่สุดเจ้าก็จะถูกลงโทษเพราะการต่อต้านพระองค์
ทุกคนที่ไม่แสวงหาความเชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนนั้นก็เท่ากับต่อต้านพระองค์
พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนแสวงหาความจริง ขอให้พวกเขากระหายในพระวาทะของพระองค์
กินและดื่มพระวาทะของพระองค์ และนำเอาพระวาทะไปฝึกฝนปฏิบัติ
เพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นจะเชื่อฟังพระเจ้าได้สำเร็จ หากสิ่งเหล่านี้เป็นเจตนาที่แท้จริงของเจ้าแล้วไซ้
ย่อมแน่นอนว่า พระเจ้าจะทรงอภัยเจ้า และจะทรงเปี่ยมพระคุณต่อเจ้าอย่างแน่นอน
เรื่องนี้ไม่มีข้อกังขาและไม่มีทางเปลี่ยนแปลง หากเจตนาของเจ้าคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และเจ้ามีจุดมุ่งหมายอื่น นั่นก็หมายความว่าทุกอย่างที่เจ้าพูดและทำ—
การอธิษฐานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และแม้แต่ทุกการกระทำของเจ้า—ก็จะเป็นการต่อต้านพระเจ้า
เจ้าอาจพูดจาอ่อนหวานและมีมารยาดี การกระทำและการแสดงออกทุกอย่างของเจ้าอาจจะดูถูกต้องเหมาะสม
และเจ้าอาจจะดูเหมือนคนที่เชื่อฟัง
แต่เมื่อมาถึงเรื่องของเจตนาของเจ้าและทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าแล้ว
ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นไปในการต่อต้านพระเจ้า ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นความชั่ว
ผู้คนที่ปรากฏว่าเชื่อฟังราวกับลูกแกะ แต่กลับมีเจตนาชั่วเก็บงำอยู่ในหัวใจนั้น ก็คือพวกหมาป่าในคราบลูกแกะ
พวกเขาทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองโดยตรง และพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นพวกเขาแม้แต่คนเดียว
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปิดเผยพวกเขาทุกๆ
คนออกมาและจะแสดงให้เห็นว่าบรรดาพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะถูกรังเกียจและปฏิเสธ โดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์อย่างแน่นอน แต่จงอย่ากังวลไปเลย
พระเจ้าจะพิจารณาจัดการและจำหน่ายกำจัดพวกเขาทั้งหมดทุกคนตามลำดับอันสมควร

ตัดตอนมาจาก “ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

338. ในความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเจ้า ความผิออันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาคือพวกเขาเชื่อด้วยวาจาเท่านั้น
และพระเจ้าไม่อยู่ในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาเลย ผู้คนทั้งหมดเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าจริงๆ
แต่พระเจ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา ปากของผู้คนพูดคำอธิษฐานมากมายต่อพระเจ้า
แต่พระเจ้าทรงมีพื้นที่น้อยนิดในหัวใจของพวกเขา และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทดสอบพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เป็นเพราะว่าผู้คนไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทดสอบพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะรู้สึกละอาย และมารู้จักตัวเองท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ หากไม่เป็นเช่นนั้น มนุษยชาติจะกลายเป็นพงศ์พันธุ์ของทูตสวรรค์ และกลับกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ

ในกระบวนการความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้า แต่ละคนปลดทิ้งเจตนาและวัตถุประสงค์ส่วนตัวของพวกเขาภายใต้การชำระให้สะอาดอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะใช้บุคคลใด และคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะทรงพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรที่จะทรงทำในผู้คน

พระเจ้าทรงชำระล้างผู้คนให้สะอาดเป็นอันดับแรก และผู้คนอาจมารู้จักตัวเองโดยผ่านทางกระบวนการนี้ และพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงพวกเขา ณ

เวลานั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ในพวกเขา และด้วยวิธีนี้เท่านั้นหัวใจของพวกเขาจึงจะหันมาหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้ ดังนั้นเราจึงกล่าวว่าการที่เชื่อในพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับที่ผู้คนพูดกัน ตามที่พระเจ้าทอดพระเนตร

หากเขามีเพียงความรู้แต่ไม่มีพระวาระของพระองค์เป็นชีวิต และหากเขาถูกจำกัดเพียงความรู้ของเจ้าของเท่านั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามความจริงหรือใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือข้อพิสูจน์ว่าเขายังคงไม่มีหัวใจที่รักพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า คนเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้โดยการเชื่อในพระองค์ กล่าวคือ นี่คือเป้าหมายสุดท้าย และเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

เจ้าต้องใช้ความพยายามในการใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า เพื่อให้พระวาระของพระองค์ผลิดอกออกผลในการปฏิบัติของเจ้าได้ หากเขามีเพียงความรู้เกี่ยวกับคำสอน

เช่นนั้นแล้วความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะสูญเปล่า เฉพาะเมื่อเจ้าปฏิบัติและใช้ชีวิตตามพระวาระของพระองค์เท่านั้นความเชื่อของเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าครบบริบูรณ์และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

339. เจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า และดังนั้นแล้วในหัวใจของเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

เจ้าต้องทิ้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้า เจ้าต้องพยายามทำให้พระเจ้าทรงคู่ลงในสิ่งพึงปรารถนา และเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า

เจ้าควรถวายทุกสิ่งทุกอย่างแด่พระองค์ และไม่ควรถัดสินใจเลือกหรือทำการเรียกร้องเป็นการส่วนตัว และเจ้าควรสัมฤทธิ์การทำให้พระเจ้าทรงคู่ลงในสิ่งพึงปรารถนา เนื่องจากเจ้าได้ถูกสร้างขึ้น

เจ้าควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงสร้างเจ้า เพราะโดยธรรมชาติแล้วเจ้าไม่มีอำนาจครอบครองเหนือตัวเอง

และไม่สามารถควบคุมชะตาชีวิตของตัวเอง เนื่องจากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเชื่อในพระเจ้า
เจ้าควรแสวงหาความบริสุทธิ์และการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
เจ้าควรยึดติดต่อหน้าที่ของเจ้า และรู้สถานะของเจ้า และเจ้าต้องไม่ล้ำเส้นหน้าที่ของเจ้า
นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดควบคุมเจ้า หรือเป็นการข่มปรามเจ้าโดยผ่านทางคำสอน
แต่กลับเป็นเส้นทางที่เจ้าสามารถใช้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และมันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้—
และควรที่จะสัมฤทธิ์ผล—โดยพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำความชอบธรรม

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

340. ข้อพึงประสงค์พื้นฐานที่สุดของความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ก็คือว่า เรามีหัวใจที่ซื่อสัตย์
และว่าเราอุทิศตัวเราเองอย่างสุดใจ และเชื่อฟังอย่างแท้จริง
สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์คือการจัดเตรียมชีวิตของเขาทั้งชีวิตเพื่อแลกกับความเชื่อที่แท้จริง
ซึ่งเขาสามารถได้รับความจริงทั้งหมดทั้งมวลโดยผ่านทางการนั้น
และลุล่วงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยพวกที่ล้มเหลว
และมันยังไม่สามารถบรรลุได้มากขึ้นไปอีกโดยพวกที่ไม่สามารถค้นพบพระคริสต์ได้
เพราะมนุษย์ไม่เก่งในการอุทิศตัวเราเองทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระเจ้า
เพราะมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้าผู้สร้าง เพราะมนุษย์ได้เห็นความจริงแล้ว
แต่กลับหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นและเดินไปบนเส้นทางของเขาเอง
เพราะมนุษย์แสวงหาอยู่เสมอโดยการเดินตามเส้นทางของพวกที่ได้ล้มเหลว
เพราะมนุษย์เยาะเย้ยทำทนายฟ้าอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงล้มเหลวอยู่เสมอ
หลงกลเล่ห์เหลี่ยมของซาตานอยู่เสมอ และติดบ่วงในร่างแหของเขาเอง เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระคริสต์
เพราะมนุษย์ไม่ชำนาญในการทำความเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง
เพราะมนุษย์แสดงความเคารพบูชาปาโลมากเกินไปและละโมภในเรื่องสวรรค์มากเกินไป
เพราะมนุษย์เรียกร้องให้พระคริสต์เชื่อฟังเขาและคอยออกคำสั่งพระเจ้าอยู่เสมอ
ด้วยเหตุนี้บรรดาบุคคลสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นและบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับความพลิกผันของโลกจึงยัง
คงต้องตาย และยังคงตายลงท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า ทั้งหมดที่เราสามารถกล่าวถึงผู้คนเช่นนั้น ได้ก็คือว่า
พวกเขาตายอย่างอนาถ และว่า ผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับพวกเขา—ความตายของพวกเขา—
หาใช่ปราศจากเหตุผลอันควรไม่
ความล้มเหลวของพวกเขาไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยิ่งสุดจะทนได้มากขึ้นไปอีกต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าหรือหรือ?
ความจริงนั้นมาจากโลกของมนุษย์ กระนั้นความจริงท่ามกลางมนุษย์ก็ถูกส่งต่อโดยพระคริสต์
นั่นมีจุดกำเนิดจากพระคริสต์ กล่าวคือ จากพระเจ้าพระองค์เอง และนี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้

กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงจัดเตรียมความจริงเท่านั้น

พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อตัดสินพระทัยว่ามนุษย์จะประสบความสำเร็จในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขาหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ที่ตามมาก็คือว่า

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงทั้งหมดล้วนเป็นผลจากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงของมนุษย์ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องอันใดกับพระคริสต์

แต่กลับกำหนดพิจารณาโดยการไล่ตามเสาะหาของเขา

บันปลายของมนุษย์และความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาไม่สามารถงสมบนพระเศียรของพระเจ้าได้

เพื่อที่พระเจ้าพระองค์เองจะได้ทรงถูกทำให้แบกรับสิ่งนั้นไว้ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องสำหรับพระเจ้าพระองค์เอง

แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่ซึ่งสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติ

ผู้คนส่วนใหญ่มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาและบันปลายของเปาโลและเปโตร

กระนั้นผู้คนที่ไม่รู้อะไรมากไปกว่าบทอวสานของเปโตรและเปาโล

และไม่รู้เท่าทันถึงความล้มเหลวหลังความสำเร็จของเปโตร

หรือความขาดตกบกพร่องที่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของเปาโล และดังนั้น

หากพวกเขาไม่สามารถมองทะลุอุปสรรคถึงสาระสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์

เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาส่วนใหญ่ก็จะยังคงล้มเหลว

และต่อให้พวกเขามีจำนวนเล็กน้อยจะประสบความสำเร็จ พวกเขาก็จะยังคงเทียบไม่ได้กับเปโตร

หากเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความหวังที่จะประสบความสำเร็จ

หากเส้นทางที่เจ้าทำเท่าในการไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเส้นทางที่ผิด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จเลยตลอดกาล และจะพบกับปลายทางเดียวกับเปาโล

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

341. หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเชื่อฟังพระเจ้า นำความจริงไปปฏิบัติ

และทำหน้าที่ของเจ้าทั้งหมดให้ลุล่วง นอกจากนี้ เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรผ่านประสบการณ์ด้วย

หากเจ้าเพียงแต่ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการ การถูกบ่มวินัย และการถูกพิพากษา

หากเจ้าเพียงแต่มีความสามารถที่จะชื่นชมพระเจ้าแต่ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้สึกได้เมื่อพระเจ้ากำลังทรงบ่มวินัยเจ้าหรือกำลังทรงจัดการกับเจ้า—การนี้ไม่สามารถยอมรับได้ บางทีในกรณีนี้ของกระบวนการถูกลง

เจ้าอาจมีความสามารถที่จะยืนหยัดไม่ถอยได้ แต่นี่ยังคงไม่เพียงพอ เจ้ายังคงต้องคบทำเดินหน้าต่อไป

บทเรียนเรื่องการรักพระเจ้าไม่มีวันหยุดและไม่มีจุดจบ

ผู้คนเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่เรียบง่ายอย่างสุดขีด

ผู้คนเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่เรียบง่ายอย่างสุดขีด

แต่ทันทีที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง เมื่อนั้นพวกเขาก็ตระหนักว่า
การเชื่อในพระเจ้าไม่เรียบง่ายเช่นที่ผู้คนจินตนาการ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อถลุงมนุษย์
มนุษย์ย่อมทนทุกข์ กระบวนการถลุงของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใด
ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะมากขึ้นเท่านั้น
และมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขามากขึ้นเท่านั้น ในทางกลับกัน
ยิ่งบุคคลหนึ่งได้รับกระบวนการถลุงน้อยลงเท่าใด ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะยิ่งน้อยลงเท่านั้น
และมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขาน้อยลงเท่านั้น
ยิ่งกระบวนการถลุงและความเจ็บปวดของบุคคลเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด
และพวกเขาผ่านประสบการณ์กับการทรมานมากขึ้นเท่าใด
ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น
ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาก็จะกลายเป็นจริงแท้มากขึ้นเท่านั้น
และความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาก็จะลุ่มลึกมากขึ้นเท่านั้น ในประสบการณ์ของเจ้า
เจ้าจะมองเห็นผู้คนที่ทนทุกข์อย่างมากในขณะที่พวกเขาถูกถลุง ผู้ซึ่งถูกจัดการและถูกบ่มวินัยอย่างมาก
และเจ้าจะมองเห็นว่าเป็นผู้คนเหล่านั้นนั่นเองที่มีความรักอันลึกซึ้งต่อพระเจ้าและความรู้เรื่องพระเจ้าที่ลุ่มลึกแล
ะเทียบแหลมกว่า พวกผู้ที่ไม่ได้ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการย่อมมีเพียงแต่ความรู้ผิวเผิน
และพวกเขาเพียงแค่ว่า “พระเจ้าทรงดั่งามเหลือเกิน
พระองค์ประทานพระคุณแก่ผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะสามารถชื่นชมพระองค์ได้”
หากผู้คนได้ผ่านประสบการณ์กับการถูกจัดการและถูกบ่มวินัย
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้าที่แท้จริงได้
ดังนั้นยังพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์น้อยลงมากขึ้นเท่าใด มันก็ยังมีคุณค่าและนัยสำคัญมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งมันไม่สามารถเจาะแทรกเข้าไปได้สำหรับเจ้ามากขึ้นเท่าใดและยิ่งมันไม่สามารถเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิ
ดของเจ้ามากขึ้นเท่าใด พระราชกิจของพระเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะพิชิตเจ้า
ได้รับเจ้าและทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้มากขึ้นเท่านั้น นัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่!
หากพระเจ้าไม่ถลุงมนุษย์ในหนทางนี้ หากพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับวิธีการนี้
เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์ก็จะไม่ได้ผลและปราศจากนัยสำคัญ
ในอดีตเคยมีการกล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะทรงคัดสรรและรับกลุ่มนี้ และทำให้พวกเขาครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย
ในการนี้มีนัยสำคัญที่พิเศษเหนือธรรมดา
ยิ่งพระราชกิจที่พระองค์ทรงดำเนินการภายในพวกเจ้าจนเสร็จสิ้นนั้นยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด
ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็ยิ่งลึกซึ้งและบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด

มนุษย์ก็ยังสามารถจับความเข้าใจบางสิ่งในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้นและความรู้เรื่องพระองค์ของมนุษย์ก็จะยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลง” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

342. การเชื่อในพระเจ้าฟังดังจะมีการเชื่อฟังพระองค์และมีประสบการณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าทรงพระราชกิจมากมาย—อาจกล่าวได้ว่า สำหรับผู้คนแล้ว ทั้งหมดนั้นคือความเพียบพร้อม
คือกระบวนการถูกลง และยิ่งไปกว่านั้นคือการติสอน

ไม่มีแม้สักขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

สิ่งที่ผู้คนได้ชื่นชมคือพระวาทะที่เข้มงวดของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าเสด็จมา

ผู้คนควรชื่นชมพระบารมีของพระองค์และพระพิโรธของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระวาทะของพระองค์จะเข้มงวดเพียงใด

พระองค์ก็เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอดและทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อม ในฐานะที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ผู้คนควรทำหน้าที่ที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง และยืนหยัดเป็นพยานให้พระเจ้าท่ามกลางกระบวนการถูกลง

ในทุกการทดสอบ พวกเขาควรคำชูพยานที่พวกเขาควรเป็น และทำเช่นนั้นอย่างเบ็ดเสร็จเพื่อพระเจ้า

บุคคลที่ทำการนี้คือผู้มีชัย ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงถูกลงเจ้าอย่างไร

เจ้าก็ยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจและไม่เคยสูญเสียความมั่นใจในพระองค์ เจ้าทำสิ่งที่มนุษย์ควรทำ

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงฟังประสงค์จากมนุษย์ และหัวใจของมนุษย์ควรจะสามารถกลับคืนสู่พระองค์ได้อย่างเต็มที่
และหันเข้าหาพระองค์ในทุกชั่วขณะที่ผ่านไป นี่คือผู้มีชัย บรรดาผู้ที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็น “ผู้มีชัย”

คือบรรดาผู้ที่ยังคงสามารถยืนหยัดเป็นพยาน

และคงไว้ซึ่งความมั่นใจและการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเจ้าเมื่ออยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานและในขณะที่ถูกล้อมโดยซาตาน นั่นคือ เมื่อพวกเขาพบว่าตนเองอยู่ท่ามกลางกำลังบังคับแห่งความมืด

หากเจ้ายังคงสามารถรักษาหัวใจบริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และคงไว้ซึ่งความรักที่จริงแท้ของเจ้าต่อพระเจ้าไม่ว่าจะเกิดสิ่งใด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังยืนหยัดเป็นพยานเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็นดัง “ผู้มีชัย”

หากการไล่ตามเสาะหาของเจ้านั้นเป็นไปอย่างขอดเยียมเมื่อพระเจ้าประทานพระพรแก่เจ้า

แต่เจ้าล่าถอยเมื่อปราศจากพระพรของพระองค์ นี่คือความบริสุทธิ์อย่างนั้นหรือ?

ในเมื่อเจ้าแน่ใจว่าหนทางนี้แท้จริง เจ้าต้องติดตามไปจนกว่าจะถึงปลายทาง

เจ้าต้องคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า

ในเมื่อเจ้าได้เห็นว่าพระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อให้เจ้าเพียบพร้อม

เจ้าก็ควรมอบหัวใจของเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระองค์

หากเจ้ายังคงสามารถติดตามพระองค์ได้ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด

แม้ว่าพระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมที่ไม่น่าพอใจสำหรับเจ้าในท้ายที่สุด

นี่ก็เป็นการคงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของเจ้าเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

การถวายร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และพรหมจารีบริสุทธิแด่พระเจ้าหมายถึงการรักษาหัวใจที่จริงใจเบื้องพระพักตร์พระเจ้า สำหรับมวลมนุษย์ ความจริงใจคือความบริสุทธิ์

และความสามารถที่จะจริงใจต่อพระเจ้าคือการรักษาความบริสุทธิ์ นี่คือนสิ่งที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติ

เมื่อเจ้าควรที่จะอธิษฐาน เจ้าจงอธิษฐาน เมื่อเจ้าควรที่จะชุมนุมกันในการสามัคคีธรรม เจ้าจงทำเช่นนั้น

เมื่อเจ้าควรที่จะร้องเพลงสรรเสริญ เจ้าจงร้องเพลงสรรเสริญ และเมื่อเจ้าควรที่จะละทิ้งเนื้อหนัง

เจ้าจงละทิ้งเนื้อหนัง เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าก็อย่าสักแต่จัดการมันไป เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ

เจ้าก็จงตั้งมั่น นี่คือการอุทิศตนต่อพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

343. เมื่อโมเสสทาบก้อนหิน และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ไหลออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อดาวิดได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—

มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อโยบสูญเสียปศุสัตว์ของเขาซึ่งเดิมภูเขาทิ้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย

และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์

มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา

การที่เขาสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา

เช่นกัน เมื่อโยห์นได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก

สาเหตุที่ทำให้ไมชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิโรจน์ของเรา

และได้มารู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์

ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน

ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเกรี้ยวกราดของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น

และได้รับการช่วยให้ออก—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือ?

ผู้คนได้รับมากมายเพราะความเชื่อของพวกเขา และนั่นไม่ใช่พระพรเสมอไป

พวกเขาอาจไม่ได้รับความสุขและความชื่นบานยินดีแบบที่ดาวิดรู้สึก

หรือมีน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานให้เหมือนกับที่โมเสสได้รับ ตัวอย่างเช่น
โยบได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์เพราะความเชื่อของเขา แต่เขายังทนทุกข์กับความวิบัติด้วยเช่นกัน
ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความวิบัติ ทั้งสองต่างก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านการอวยพระพรทั้งนั้น
หากปราศจากความเชื่อ เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้
แล้วนับประสาอะไรกับการจะได้มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ที่แสดงอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าในวันนี้
เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะมองเห็น แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับ
สิ่งทำลายเหล่านี้ หายนะเหล่านี้ และการพิพากษาทั้งหมด—หากสิ่งเหล่านี้ไม่บังเกิดแก่เจ้า
เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ในวันนี้ได้หรือ? ในวันนี้
สิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถถูกพิชิตได้คือความเชื่อ
และสิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถเชื่อในทุกกิจการของพระยาห์เวห์ได้คือการถูกพิชิต
เจ้าได้รับการติสอนและการพิพากษาเช่นนั้นได้เพราะความเชื่อเท่านั้น
เจ้าถูกพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางการติสอนและการพิพากษานี้
หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาแบบที่เจ้ากำลังได้รับในวันนี้ ความเชื่อของเจ้าจะสูญเปล่า
เพราะเจ้าจะไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เชื่อในพระองค์มากเพียงใดก็ตาม
ความเชื่อของเจ้าจะยังคงเป็นเพียงแค่การแสดงออกอย่างว่างเปล่าที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในความเป็นจริง
ความเชื่อของเจ้าจะกลายเป็นจริงและเชื่อถือได้
และหัวใจของเจ้าจะหันหาพระเจ้าหลังจากที่เจ้าได้รับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ทำให้เจ้าเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
ถึงแม้เจ้าจะทนทุกข์กับการพิพากษาและการสาปแช่งเป็นอันมากเพราะคำว่า “ความเชื่อ” นี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
เจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเจ้าได้รับสิ่งที่แท้จริงที่สุด เป็นจริงที่สุด และล้ำค่าที่สุด
นี่เป็นเพราะว่าเจ้ามองเห็นบันปลายสุดท้ายของสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าในระหว่างที่การพิพากษาดำเนิน
ไปเท่านั้น เจ้ามองเห็นว่าพระเจ้าผู้สร้างควรต้องได้รับความรักในการพิพากษานี้
เจ้ามองเห็นพระพาทของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้น
เจ้ามาเข้าใจชีวิตมนุษย์อย่างครบถ้วนในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์และมาเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ “มนุษย์” ในการพิชิตชัยนี้
เจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และโณมพระพักตร์อันงดงามและเปี่ยมด้วยสง่า
ราศีในการพิชิตชัยนี้เท่านั้น เจ้าเรียนรู้จุดกำเนิดของมนุษย์และเข้าใจ “ประวัติศาสตร์ที่เป็นอมตะ”
ของมวลมนุษย์ทั้งปวงในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
เจ้ามาจับใจความบรรพบุรุษของมวลมนุษย์และต้นกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ในการพิชิตชัยนี้

เจ้าได้รับความชื่นบานยินดีและความสบาย ตลอดจนการดีสอนอันไม่รู้จบ การคุ้มวินัย
และคำพูดคำหนิจากพระผู้สร้างต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างในการพิชิตชัยนี้ เจ้าได้รับพระพร
ตลอดจนหาหนะที่มนุษย์สมควรได้รับในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้...ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเพราะความเชื่ออัน
เล็กน้อยของเจ้าหรือ? แล้วความเชื่อของเจ้าไม่เพิ่มขึ้นหลังจากที่เจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้หรือ?
เจ้าไม่ได้ได้รับมาแล้วมากมายหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ข. ว่าด้วยวิธีที่จะปฏิบัติตามความจริง เข้าใจความจริง และการเข้าสู่ความเป็นจริง

344. บัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร

การที่เจ้าจะได้เข้าสู่ยุคใหม่นี้แล้วหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้วหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าพระวณะของพระองค์นั้น ได้กลายเป็นความจริงของชีวิตของเจ้าแล้วหรือไม่

พระวณะของพระเจ้านั้น ได้รับการทำให้รู้กันทั่วทุกคนก็เพื่อที่ ในท้ายที่สุด

ผู้คนทั้งหมดจะใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า

และพระวณะของพระองค์จะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างกับแต่ละบุคคลจากภายใน

หากในช่วงระหว่างเวลานี้ เจ้าไม่ใส่ใจในการอ่านพระวณะของพระเจ้า

และไม่มีความสนใจในพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงให้เห็นว่าสถานะของเจ้านั้นผิดปกติ

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่ยุคพระวณะ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจในตัวเจ้า หากเจ้าได้เข้าสู่ยุคนี้แล้ว

พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

อะไรหรือที่เจ้าสามารถทำได้เมื่อเริ่มต้นยุคพระวณะเพื่อที่จะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

ในยุคนี้และท่ามกลางพวกเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้ข้อเท็จจริงต่อไปนี้สำเร็จลุล่วง:

ที่ว่าทุกคนจะใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าจะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้

และจะรักพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจ

ที่ว่าผู้คนทั้งหมดจะใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานและเป็นความจริงของตนและจะมีหัวใจที่เคารพพระเจ้า และที่ว่าโดยอาศัยการปฏิบัติพระวณะของพระเจ้า มนุษย์จะใช้อำนาจตัดสินพร้อมไปกับพระเจ้า

นี่คืองานที่จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยพระเจ้า เจ้าสามารถอยู่โดยที่ไม่อ่านพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่? วันนี้มีผู้คนมากมายที่รู้สึกว่าคุณเขาไม่สามารถอยู่ได้แม้แต่วันเดียวหรือสองวัน โดยที่ไม่ได้อ่านพระวณะของพระองค์ พวกเขาต้องอ่านพระวณะของพระองค์ทุกวัน และหากไม่มีเวลา การฟังพระวณะเหล่านี้ก็จะเพียงพอ

นี่คือความรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้แก่ผู้คน

และมันเป็นหนทางที่พระองค์ทรงเริ่มที่จะขับเคลื่อนพวกเขา นั่นคือ พระองค์ทรงปกครองผู้คนผ่านพระวณะ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้

หากหลังจากผ่านไปเพียงแค่หนึ่งวัน โดยที่ไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้ารู้สึกถึงความมืดมิดและความกระหาย และไม่สามารถทนต่อสถานะเช่นนั้นได้

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้หันหนีไปจากเจ้า เจ้าก็จะเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งอยู่ในกระแสนี้ อย่างไรก็ตาม

หากหลังจากผ่านไปหนึ่งวันหรือสองวันโดยไม่ได้อ่านและดื่มพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่รู้สึกอะไรสักอย่าง

หากเจ้าไม่มีความกระหาย และไม่ได้ถูกขับเคลื่อนเลยทั้งสิ้น
นี่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หันหนีไปจากเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วนี่ย่อมหมายความว่า
มีบางอย่างผิดปกติกับสภาวะภายในตัวเจ้า เจ้ายังไม่ได้เข้าสู่ยุคพระวณะ
และเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาพวกที่ล่าหลัง พระเจ้าทรงใช้พระวณะปกครองผู้คน
เจ้ารู้สึกหิวหากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และหากเจ้าไม่ได้กินและดื่ม เจ้าย่อมไร้เส้นทางให้ติดตาม
พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นอาหารของผู้คน และเป็นผลกำลังซึ่งขับเคลื่อนพวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่า
“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” วันนี้
พระเจ้าจะทรงนำพาพระราชกิจนี้ไปสู่ความครบถ้วนบริบูรณ์
และพระองค์จะทรงทำให้ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงในตัวพวกเจ้า เป็นไปได้อย่างไรกันที่ในอดีตนั้น
ผู้คนสามารถอยู่ได้หลายวันโดยไม่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้า
และกระนั้นก็ยังสามารถกินอาหารและทำงานได้ตามปกติ แต่ทำไมไฉครณีในวันนี้ใช่ไหม? ในยุคนี้
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นหลักในการปกครองทุกคน โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
มนุษย์จึงได้รับการพิพากษาและทำให้มีความเพียบพร้อม จากนั้นในที่สุดจึงถูกนำตัวไปยังราชอาณาจักร
มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจัดหาให้แก่ชีวิตของมนุษย์ได้
และมีเพียงแค่พระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ความสว่างและเส้นทางสำหรับการปฏิบัติแก่มนุษย์ได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งราชอาณาจักร
ตราบเท่าที่เจ้าไม่ได้ไกลห่างจากความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
การกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ในแต่ละวัน พระเจ้าก็จะทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

345. ความจริงที่มนุษย์จำเป็นต้องครองนั้นพบอยู่ในพระวณะของพระเจ้า
และมันก็เป็นความจริงที่ให้ประโยชน์และช่วยเหลือมวลมนุษยมากที่สุด
มันเป็นยาชูกำลังและความเสปียงอาหารที่ร่างกายของพวกเจ้าจำเป็นต้องการ
เป็นบางสิ่งที่จะช่วยมนุษย์ฟื้นฟูสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเขา
มันคือความจริงหนึ่งซึ่งมนุษย์ควรมีพร้อมเอาไว้ ยิ่งพวกเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร
ชีวิตของพวกเจ้าก็จะยิ่งเบ่งบานรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น และความจริงจะยิ่งกลับกลายเป็นชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น
ในขณะที่พวกเจ้าเติบโตขึ้นทางวุฒิภาวะ พวกเจ้าจะมองเห็นสิ่ง
ทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ ได้อย่างชัดเจนขึ้น
และพวกเจ้าจะมีความแข็งแกร่งที่จะมีชัยเหนือซาตานมากขึ้นเท่านั้น

ความจริงจำนวนมากที่พวกเขาไม่เข้าใจจะถูกทำให้ชัดเจนเมื่อพวกเขาปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า
คนส่วนใหญ่พึงพอใจเพียงแค่เข้าใจตัวบทของพระวจนะของพระเจ้าและมุ่งเน้นการเตรียมตัวเองให้พร้อมไปด้วย
คำสอนแทนที่จะเป็นการทำให้ประสบการณ์ในการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเขาขึ้นลึกซึ้งขึ้น
แต่นั้นไม่ใช่หนทางของพวกเขาหรือไม่? ดังนั้นแล้วสิ่งที่ว่า “พระวจนะของพระเจ้าคือชีวิต”
สามารถเป็นจริงสำหรับพวกเขาได้อย่างไร?

ชีวิตของบุคคลหนึ่งนั้นไม่สามารถเติบโตได้อย่างง่ายดายโดยการอ่านพระวจนะของพระเจ้า
แต่จะเติบโตได้อย่างง่ายดายก็ต่อเมื่อนำพระวจนะของพระเจ้าไปปฏิบัติแล้วเท่านั้น
หากมันเป็นการเชื่อของเจ้าที่เข้าใจว่า พระวจนะของพระเจ้าคือทั้งหมดที่จำเป็นต่อการมีชีวิตและวุฒิภาวะ
เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าก็บิดเบี้ยว

การเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงเกิดขึ้นเมื่อเจ้าปฏิบัติตามความจริง และเจ้าต้องเข้าใจว่า
“มีแค่การนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้น จึงจะสามารถมีวันเข้าใจมันได้” ในวันนี้
หลังจากอ่านพระวจนะของพระเจ้า เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่าเจ้ารู้จักพระวจนะของพระเจ้า
แต่เจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าเจ้าเข้าใจพระวจนะเหล่านั้น

บางคนกล่าวว่าหนทางเดียวที่จะนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ก็คือการเข้าใจมันเสียก่อน
แต่นี้ถูกต้องแค่เพียงบางส่วนและแน่นอนว่าไม่ได้ถูกต้องทั้งหมด ก่อนที่เจ้าจะมีความรู้เกี่ยวกับความจริง
เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับความจริงนั้น

การรู้สึกที่เจ้าเข้าใจบางสิ่งที่เจ้าได้ยินในคำเทศานั้นไม่ใช่การเข้าใจอย่างแท้จริง—
นี่เป็นแค่การครองคำพูดตามตัวอักษรของความจริง
และมันก็ไม่เหมือนกับการเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่อยู่ therein

การมีแค่ความรู้เพียงผิวเผินเกี่ยวกับความจริงไม่ใช่หมายความว่าเจ้าจะเข้าใจมันตามจริงหรือมีความรู้เกี่ยวกับมัน
ความหมายที่แท้จริงของความจริงมาจากการได้รับประสบการณ์กับมันแล้ว ดังนั้น
เฉพาะเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับความจริงแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจมันได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถจับความเข้าใจส่วนที่ซ่อนอยู่ของมันได้

การทำให้ประสบการณ์ของเจ้าลึกซึ้งเป็นหนทางเดียวที่จะจับความเข้าใจความหมายแฝงและเข้าใจแก่นแท้แห่ง
ความจริง ดังนั้น เจ้าสามารถไปได้ทุกหนทุกแห่งกับความจริง แต่หากไม่มีความจริงในตัวเจ้า
เช่นนั้นแล้วจงอย่าคิดพยายามโน้มน้าวแม้แต่สมาชิกในครอบครัวของเจ้า นับประสาอะไรกับผู้คนที่เคร่งศาสนา
หากปราศจากความจริงเจ้าก็เหมือนเกล็ดหิมะที่ปลิวว้าง แต่ด้วยความจริง เจ้าสามารถมีความสุขและเป็นอิสระ
และไม่มีใครสามารถโจมตีเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าทฤษฎีหนึ่งจะแข็งแกร่งแค่ไหน
มันก็ไม่สามารถเอาชนะความจริงได้ ด้วยความจริง ตัวพิภพเองก็สามารถถูกแกว่งไกว

และภูเขาและทะเลก็ถูกเคลื่อนไหวนำได้

ในขณะที่การขาดความจริงสามารถนำทางไปสู่การที่กำแพงเมืองอันแข็งแกร่งถูกพวกหนอนแมลงย่นย่อลงจนกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อย นี่คือ ข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัด

ตัดตอนมาจาก “ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรนำมันไปสู่การปฏิบัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

346. พระเจ้าไม่ได้ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเพียงแต่มีความสามารถในการพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

นั่นคงจะง่ายเกินไปไม่ใช่หรือ? เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสถึงการเข้าสู่ชีวิต?

เหตุใดพระองค์จึงทรงพูดคุยเกี่ยวกับการแปลงสภาพ?

หากผู้คนมีความสามารถเพียงแค่การพูดคุยอันว่างเปล่าเกี่ยวกับความเป็นจริง

เมื่อนั้นพวกเขาจะสามารถสัมผัสการแปลงสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาได้อย่างไร?

ทหารที่ดีแห่งราชอาณาจักรไม่ได้รับการฝึกอบรมให้เป็นกลุ่มผู้คนที่เพียงแต่สามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

หรืออดตัวได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาได้รับการฝึกอบรมให้ใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าตลอดเวลา

เพื่อที่จะยังคงมีใจเด็ดเดี่ยวต่อไป ไม่ว่าจะมีเผชิญกับความพลั้งพลาดอันใด

และดำเนินชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และไม่กลับคืนสู่ทางโลก

นี่คือความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัส นี่คือข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ ฉะนั้น

อย่ามองว่าความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัสนั้นเรียบง่ายเกินไป

แค่ความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นไม่เทียบเท่ากับการครองความเป็นจริง

เช่นนั้นไม่ใช่วุฒิภาวะของมนุษย์—นั่นเป็นพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมนุษย์ไม่มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใดเลย

แต่ละบุคคลต้องสู้ทนความทุกข์ของเปโตร และยิ่งกว่านั้นคือ

ครองสง่าราศีของเปโตรที่พวกเขาใช้ดำเนินชีวิตหลังจากที่พวกเขาได้รับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

การนี้เท่านั้นจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นจริง

จงอย่าคิดว่าเจ้าครองความเป็นจริงเพียงเพราะว่าเจ้าสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริงได้

เพราะนั่นคือเหตุผลวิบัติ ความคิดเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่มีนัยสำคัญแท้จริงอันใดเลย จงอย่ากล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นในอนาคต—

จงดับคำกล่าวทั้งหลายเช่นนั้นเสียให้สิ้น!

ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าคือพวกผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาไม่มีความรู้ที่เป็นจริงอันใด นับประสาอะไรที่จะมีวุฒิภาวะที่เป็นจริงอันใด

พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่รู้เท่าทันซึ่งขาดความเป็นจริง อีกนัยหนึ่ง

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายนอกแก่นแท้แห่งพระวณะของพระเจ้าคือผู้ไม่เชื่อ

พวกที่ผู้คนถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือสัตว์ร้ายในสายพระเนตรพระเจ้า

และพวกที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือผู้คนที่ไม่มีพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา ดังนั้นเอง จึงกล่าวได้ว่าพวกที่ไม่ได้ครองความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

และผู้ที่ยึดมั่นต่อการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้านั้นคือผู้ไม่เชื่อ

เจตนารมณ์ของพระเจ้าคือการทำให้ทุกคนใช้ชีวิตตามความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์— ไม่ใช่แค่ให้ทุกคนพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือทำให้ทุกคนสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงจากพระวณะของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะการนำความเป็นจริงมาปฏิบัติเท่านั้นที่เป็นการครองความเป็นจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

347.

การมาสู่ความเข้าใจอันต้องแท้เกี่ยวกับความหมายตามจริงของพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายเลย

จงอย่าคิดแบบนี้เด็ดขาดว่า “ฉันสามารถตีความความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระเจ้าได้

และทุกคนกล่าวว่า การตีความของฉันนั้นดี และยกหัวแม่มือให้ ดังนั้นนี่จึงหมายความว่า

ฉันเข้าใจพระวณะของพระเจ้า” นั่นไม่ใช่แบบเดียวกับการเข้าใจพระวณะของพระเจ้าเลย

หากเจ้าได้รับความสว่างอยู่บ้างจากภายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

และเจ้าได้สำนึกถึงรูปร่างหนึ่งของความหมายที่แท้จริงของพระวณะของพระองค์

และหากเจ้าสามารถแสดงเจตนาเบื้องหลังพระวณะของพระองค์และผลที่พระวณะเหล่านั้นจะสัมฤทธิ์ในท้ายที่สุด เช่นนั้นแล้วทันทีที่เจ้ามีความเข้าใจอันชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งปวง

ก็ย่อมสามารถพิจารณาได้ว่าเจ้ามีความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าในระดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้

การเข้าใจพระวณะของพระเจ้านั้นไม่ได้เรียบง่ายอะไรนัก

แค่เป็นเพราะเจ้าสามารถให้คำอธิบายภาษาดอกไม้มองความหมายตามตัวอักษรไม่ใช่หมายความว่าเจ้าเข้าใจพระ

วณะเหล่านั้น ไม่สำคัญว่าเจ้าสามารถอธิบายความหมายตามตัวอักษรของพระวณะเหล่านั้นได้มากเท่าใด

การอธิบายของเจ้าก็ยังคงขึ้นอยู่กับจินตนาการและหนทางของการคิดแบบมนุษย์อยู่ดี มันช่างไร้ประโยชน์นัก!

เจ้าสามารถเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไรกันเล่า?

หัวใจสำคัญก็คือการแสวงหาความจริงจากภายในพระวณะเหล่านั้น

เฉพาะในหนทางนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสได้ เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ตรัสในแบบที่เพียงกว้างๆ ทัวไปเท่านั้น

แต่ละประโยคที่พระองค์คำรัสบรรจุไปด้วยรายละเอียดทั้งหลายที่แน่นอนว่าจะได้รับการเปิดเผยต่อไปในพระวณะของพระเจ้า และรายละเอียดเหล่านั้นอาจได้รับการแสดงออกอย่างแตกต่างกัน

มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแสดงความจริง

ถ้อยคำรัสของพระเจ้านั้นลุ่มลึกมากและไม่สามารถหยั่งลึกได้ด้วยหนทางการคิดแบบมนุษย์

ผู้คนสามารถค้นพบความหมายอันครบถ้วนบริบูรณ์ของทุกแง่มุมของความจริงได้ตราที่พวกเขาใช้ความพยายาม หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งเหล่านั้น

รายละเอียดทั้งหลายที่ยังคงตกค้างอยู่จะได้รับการเติมเต็มอย่างครบบริบูรณ์ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการให้ความเข้าใจแก่เจ้าเกี่ยวกับสถานะที่เป็นรูปธรรมเหล่านี้ ส่วนหนึ่งคือการเข้าใจพระวณะของพระเจ้าและการแสวงหาเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงโดยผ่านทาง การอ่านพระวณะเหล่านั้น อีกส่วนหนึ่งก็คือ

การเข้าใจความหมายของพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์พระวณะเหล่านั้น และการได้มาซึ่งความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยเบื้องต้นแล้ว

ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าสัมฤทธิ์ได้ก็ด้วยสองวิถีทางนี้

หากเจ้าตีความพระวณะของพระองค์ตามตัวอักษร

หรือโดยผ่านทางเลนส์ของความคิดหรือจินตนาการของตัวเอง

เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าย่อมไม่เป็นจริงโดยไม่สำคัญว่าเจ้าสามารถตีความพระวณะเหล่านั้นได้อย่างมีวาทศิลป์อย่างไร

เจ้าอาจจะถึงขั้นนำความหมายของพระวณะเหล่านั้นออกมาจากบริบทและตีความพระวณะเหล่านั้น และการทำดังนี้ยังยุ่งยากเข้าไปใหญ่ ด้วยเหตุนี้ โดยเบื้องต้นแล้ว

ความจริงจึงได้มาด้วยการได้รับความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยผ่านทาง การได้รับความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า

การเข้าใจความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระองค์หรือการที่มีความสามารถที่จะอธิบายพระวณะเหล่านั้น ไม่นับว่าเป็นการได้รับความจริงแล้ว

หากเจ้าเพียงจำเป็นต้องตีความความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

ความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมีประโยชน์อันใดเล่า? ในกรณีนั้น

เจ้าก็จะต้องเพียงจำเป็นต้องมีการศึกษาที่ระดับเฉพาะหนึ่ง

และคนที่ได้รับการศึกษาก็จะอยู่ในสถานะที่ค่อนข้างลำบากใจกันไปทั้งหมด

พระราชกิจของพระเจามีใช่บางสิ่งซึ่งสามารถจับความเข้าใจได้โดยสมองมนุษย์

ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยหลักแล้วอาศัยการมีความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นก็คือกระบวนการแห่งการได้รับความจริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

หากพวกเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้ามามากมายแต่เข้าใจเพียงความหมายของตัวบทและขาดความรู้โดยตรงก็

ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
 เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้จักรพระวณะของพระเจ้า เท่าที่เจ้าคิดคำนึงนั้น พระวณะของพระเจ้าไม่ใช่ชีวิต
 แต่เป็นเพียงความหมายตามตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต
 และหากเจ้าเพียงดำรงชีวิตอยู่ในการถือปฏิบัติตามความหมายตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต
 เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถจับความเข้าใจแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า
 และเจ้าจะไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
 จนเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์ในประสบการณ์จริงของเจ้าแล้วเท่านั้น
 ความหมายทางจิตวิญญาณของพระวณะของพระเจ้าจึงจะเปิดกว้างต่อเจ้า
 และมันเป็นไปได้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่เจ้าสามารถจับความเข้าใจความหมายทางจิตวิญญาณของความจริงมา
 กมายและสามารถไขกุญแจความลึกลับทั้งหลายของพระวณะของพระเจ้าได้เท่านั้น
 หากเจ้าไม่นำมันไปปฏิบัติแล้วไซ้ ไม่ว่าพระวณะของพระองค์จะชัดเจนเพียงใด
 ทั้งหมดที่เจ้าได้จับความเข้าใจไปก็คือความหมายตามตัวอักษรและบรรดาคำสอนอันว่างเปล่าซึ่งได้กลายเป็นกฎ
 ข้อบังคับทางศาสนาสำหรับเจ้า นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกฟาริสีได้ทำลงไปหรอกหรือ?
 หากพวกเจ้าปฏิบัติตามและได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
 มันจะกลายเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพวกเจ้า หากเจ้าไม่ได้พยายามที่จะปฏิบัติตามมัน
 เช่นนั้นแล้วพระวณะของพระเจ้าในสายตาเจ้าก็เป็นมากกว่าตำนานของสวรรค์ชั้นที่สามเพียงเล็กน้อย
 ในข้อเท็จจริงนั้น
 กระบวนการแห่งการที่เชื่อในพระเจ้าคือกระบวนการของการที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของ
 พระองค์ตลอดจนการได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์ หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ
 การที่เชื่อในพระเจ้าคือการที่มีความรู้และความเข้าใจในพระวณะของพระองค์
 และการที่ได้รับความสัมพันธ์และการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นเองคือความเป็นจริง
 เบื้องหลังการเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้า
 หากพวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าและหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์โดยไม่พยายามปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าในฐานะ
 บางสิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็คือช่างโง่เขลา
 นี่คงจะเป็นเช่นการไปงานเลี้ยงและเพียงมองไปที่อาหารและเรียนรู้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีรสอร่อยด้วยหัวใจโดยปราศ
 จากการลิ้มรสชาติอันใดของมันตามจริงเท่านั้น บุคคลเช่นนี้จะไม่ได้เป็นคนโง่คนหนึ่งหรอกหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรมำมันไปสู่การปฏิบัติ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

349. ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อผู้คน ไม่ได้สูงอย่างที่คิดโดยทั้งหมด หากพวกเขาพยายามอีกสักเพียงเล็กน้อย
 พวกเขาก็จะได้รับ “เกรดสอบผ่าน” ที่จริงแล้ว การทำความเข้าใจ การรู้

และการเข้าใจความจริงนั้นซับซ้อนกว่าการนำความจริงไปปฏิบัติ

การรู้และการจับใจความความจริงเกิดขึ้นหลังจากการปฏิบัติตามความจริง

เหล่านี้คือขั้นตอนและวิธีการที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ เจ้าจะไม่เชื่อฟังได้อย่างไร?

เจ้าสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์โดยการทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการของเจ้าได้หรือ?

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจตามความพอใจของเจ้า

หรือบนพื้นฐานของข้อบกพร่องของเจ้าตามพระวณะของพระเจ้านั่น?

หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นการนี้ได้อย่างชัดเจนก็เปล่าประโยชน์

เหตุใดผู้คนส่วนใหญ่จึงได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการอ่านพระวณะของพระเจ้า

แต่ก็แค่มีความรู้และไม่สามารถทำอะไรได้เลยเกี่ยวกับเส้นทางที่แท้จริงในภายหลัง?

เจ้าคิดว่าการมีความรู้มีค่าเท่ากับการมีความจริงกระนั้นหรือ? นั่นไม่ใช่พระวณะที่สับสนหรือ?

เจ้าสามารถพูดถึงความรู้ได้มากเท่ากับทรายที่มีอยู่บนชายหาด กระนั้นสิ่งที่เจ้าพูดก็ไม่ได้มีเส้นทางจริงใดๆ

อยู่เลย เจ้าไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลอกผู้คนโดยการทำสิ่งนี้อยู่หรือ? เจ้าไม่ได้กำลังเล่นละครอันว่างเปล่า

ไม่มีแก่นสารรองรับอยู่หรือ? พฤติกรรมอย่างนี้ล้วนเป็นอันตรายต่อผู้คนทั้งสิ้น!

ทฤษฎีที่สูงและไร้ซึ่งความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

มันก็ยิ่งไร้ความสามารถในการนำผู้คนให้เข้าไปอยู่ในความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น ทฤษฎีที่สูงมากขึ้นเท่าใด

มันก็ยิ่งทำให้เจ้าทำลายและต่อต้านพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

จงอย่าปฏิบัติต่อทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลายเสมือนเป็นขุมทรัพย์อันล้ำค่า

ทฤษฎีเหล่านั้นเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและไม่มีประโยชน์อันใด!

ผู้คนบางคนอาจสามารถพูดถึงทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลาย—

แต่ทฤษฎีเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เกี่ยวกับความเป็นจริง

เพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยได้รับประสบการณ์กับทฤษฎีเหล่านั้นด้วยตัวเอง และดังนั้นจึงไม่มีเส้นทางสู่การปฏิบัติ

ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะนำผู้อื่นเข้ามาสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้และมีแต่นำทางพวกเขาให้หลงเงิน

เท่านั้น นี่ไม่เป็นอันตรายต่อผู้คนหรือ? อย่างน้อยที่สุด

เจ้าต้องสามารถแก้ปัญหาในปัจจุบันของผู้คนและเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถสัมฤทธิ์ผลในการเข้าสู่ได้

มีเพียงการนี้เท่านั้นที่นับว่าเป็นการอุทิศตน

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะทำงานเพื่อพระเจ้า

จงอย่ากล่าวคำพูดที่เพ้อฝันแสดงความยิ่งใหญ่ตลอดเวลา

และจงอย่าใช้การปฏิบัติอันไม่เหมาะสมอย่างมากมายเพื่อผูกมัดผู้อื่นให้เชื่อฟังเจ้า

การทำเช่นนั้นจะไม่เกิดผลและทำได้แค่เพียงเพิ่มความสับสนของพวกเขาก็เท่านั้น

การทำเช่นนี้ต่อไปจะทำให้เกิดคำสอนมากมาย ซึ่งจะทำให้ผู้คนเกลียดเจ้า เช่นนั้นเองคือข้อบกพร่องของมนุษย์ และมันก็ช่างน่าละอายเสียจริง ดังนั้นจึงพูดถึงปัญหาที่มีอยู่จริงให้มากขึ้น
จงอย่าปฏิบัติต่อประสบการณ์ของผู้อื่นเสมือนเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของคุณเองและสรุปประสบการณ์เหล่านั้นขึ้น เพื่อให้ผู้อื่นชื่นชม เจ้าจะต้องค้นหาทางออกเฉพาะตัวของเจ้าเอง นี่คือนิสัยที่แต่ละคนควรนำไปปฏิบัติ

ตัดตอนมาจาก “จงมุ่งเน้นกับความเป็นจริงให้มากขึ้น” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

350. ความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของพวกเจ้าผสานรวมอยู่กับสถานะต่างๆ ของเจ้าเองหรือไม่? ในชีวิตจริง
อันดับแรกเจ้าต้องคิดว่าความจริงใดที่เกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ
เจ้าจะสามารถพบน้ำพระทัยของพระเจ้าท่ามกลางความจริงเหล่านี้
และสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เจ้าได้พบเข้ากับน้ำพระทัยของพระองค์ได้
หากเจ้าไม่รู้ว่าแง่มุมใดของความจริงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ
แต่ไปแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตรงแทน
การทำเช่นนี้คือวิธีเข้าหาที่หุนหวนตามอดซึ่งไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ใดๆ
หากเจ้าต้องการแสวงหาความจริงและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า อันดับแรกเจ้าต้องดูว่าสิ่งต่างๆ
ที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นประเภทใด สิ่งเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับความจริงในแง่มุมใด
และมองหาความจริงที่เฉพาะเจาะจงในพระวณะของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ จากนั้น
เจ้าจึงมองหาเส้นทางการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับเจ้าในความจริงนั้น ด้วยวิธีนี้
เจ้าจะสามารถได้รับความเข้าใจโดยอ้อมเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
การค้นหาและการปฏิบัติตามความจริงไม่ใช่การประยุกต์ใช้คำสอนและการทำตามสูตรราวกับเป็นเครื่องจักร
ความจริงไม่มีสูตรตายตัว อีกทั้งไม่ได้เป็นกฎ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย—ความจริงคือชีวิตด้วยตัวของมันเอง
ความจริงคือสิ่งที่มีชีวิต และความจริงคือกฎที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างต้องปฏิบัติตามในชีวิต
และกฎที่มนุษย์ต้องมีในชีวิต
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องเข้าใจโดยผ่านทางประสบการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้
เจ้าไม่อาจแยกจากพระวณะของพระเจ้าหรือความจริงได้ไม่ว่าเจ้าได้มาถึงช่วงระยะใดในประสบการณ์ของเจ้าก็ตาม
และสิ่งที่เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดต่าง
ได้รับการแสดงออกในพระวณะของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับความจริงอย่างแยกจากกันไม่ได้
พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือความจริงโดยตัวมันเอง
ความจริงคือการสำแดงที่เป็นของแท้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความจริงทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นรูปธรรม

และความจริงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความจริงบอกเจ้าอย่างตรงไปตรงมามากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงโปรดสิ่งใด พระองค์ไม่ทรงโปรดสิ่งใด
พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้เจ้าทำสิ่งใด และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้เจ้าทำสิ่งใด
พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนใด และพระองค์ทรงปิตินดีในผู้คนใด
เบื้องหลังความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกนั้น ผู้คนสามารถมองเห็นความหรรษายินดี ความกริ้ว ความโหม่น
และความสุขของพระองค์ เช่นเดียวกับเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์
นอกจากการรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นและการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์จากพระวาทะของพระองค์
แล้ว
สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดคือความจำเป็นที่จะต้องบรรลุความเข้าใจนี้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
หากบุคคลหนึ่งนำตัวเองออกจากชีวิตจริงเพื่อให้รู้จักพระเจ้า พวกเขาจะไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ในสิ่งนั้นได้
ถึงแม้ว่ามีผู้คนที่สามารถได้รับความเข้าใจบางอย่างจากพระวาทะของพระเจ้า
แต่ความเข้าใจของพวกเขาจะจำกัดอยู่กับทฤษฎีและพระวาทะ
และมีความต่างเกิดขึ้นกับเรื่องที่ว่าพระเจ้าพระองค์เองจริงๆ แล้วทรงเหมือนสิ่งใด

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

351. ตั้งแต่ที่ผู้คนเริ่มเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็ได้เก็บงำเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องเอาไว้มากมาย
เมื่อเจ้าไม่นำความจริงไปปฏิบัติ เจ้ารู้สึกว่เจตนาทั้งหมดของเจ้านั้นถูกต้อง แต่เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า
เจ้าจะเห็นว่ามิเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องมากมายภายในตัวเจ้า ด้วยเหตุนี้
เมื่อพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงทำให้พวกเขาตระหนักว่ามีมโนคติอันหลงผิดมากมายภายในตัวพวกเขาที่กำลังปิดกั้นความรู้เรื่องพระ
เจ้าของพวกเขา เมื่อเจ้าตระหนักว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นผิด
หากเจ้าสามารถหยุดการปฏิบัติตามมโนคติอันหลงผิดและเจตนาทั้งหลายของเจ้า
และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และตั้งมั่นในตำแหน่งของเจ้าในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า
นี่พิสูจน์ว่าเจ้าได้ภักดีต่อเนื้อหนังแล้ว เมื่อเจ้าภักดีต่อเนื้อหนัง จะมีการสู้รบภายในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ซาตานจะพยายามทำให้ผู้คนติดตามมัน
จะพยายามทำให้พวกเขาติดตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเนื้อหนังและคำจูนผลประโยชน์ทั้งหลายของเนื้อ
หนัง—แต่พระวาทะของพระเจ้าจะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่ผู้คนภายใน และ ณ
เวลานี้ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าเจ้าจะติดตามพระเจ้าหรือติดตามซาตาน
พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติเพื่อจัดการกับสิ่งทั้งหลายภายในตัวพวกเขาเป็นหลัก

เพื่อจัดการกับความคิดทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเราที่ไม่ได้ตั้งพระทัยของพระเจ้า
พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสผู้คนในหัวใจของพวกเราและทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่พวกเรา
ดังนั้นเบื้องหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็คือการสู้รบ กล่าวคือ ทุกครั้งที่ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ
หรือนำความรักพระเจ้าไปปฏิบัติ จะมีการสู้รบที่ยิ่งใหญ่
และแม้ว่าทุกคนจะดูเหมือนสบายดีด้วยเนื้อหนังของพวกเรา แต่ในความเป็นจริงแล้ว
ในส่วนลึกของหัวใจของพวกเราการสู้รบระหว่างชีวิตและความตายจะดำเนินต่อไป—
และหลังจากการสู้รบอันหนักหน่วงนี้ หลังจากการตรึงตรองในปริมาณที่มากมายมหาศาลแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถตัดสินใจการมีชัยชนะหรือการพ่ายแพ้ได้ คนเราไม่รู้ว่าหวั่นหรือร้องไห้ดี
เพราะเจตนามากมายในผู้คนนั้นผิด
หรือไม่ก็เพราะส่วนมากของพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่ลงรอยกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเรา
เมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ การสู้รบที่ยิ่งใหญ่จึงเกิดเบื้องหลังฉาก เมื่อนำความจริงนี้ไปปฏิบัติแล้ว
เบื้องหลังฉาก
ผู้คนจะได้หลั่งน้ำตาแห่งความเศร้าอันไม่ถ่วงก่อนที่ท้ายที่สุดพวกเขาจะได้ตัดสินใจที่จะทำให้พระเจ้าทรงพึงพ
อพระทัย เป็นเพราะการสู้รบครั้งนี้เองที่ผู้คนทนกับความทุกข์และกระบวนการถูกลง นี่คือการทุกข์ที่แท้จริง
เมื่อการสู้รบนั้นมาถึงเจ้า หากเจ้าสามารถยืนในฝ่ายของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
เจ้าจะสามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพพระทัยได้ ในขณะที่ปฏิบัติความจริง
หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่คนเราจะทนทุกข์ภายใน หากเมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ
ทุกสิ่งทุกอย่างภายในพวกเขานั้นถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่จำเป็นต้องให้พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม และคงจะไม่มี การสู้รบ
และพวกเขาคงจะไม่ทนทุกข์ เป็นเพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างภายในตัวผู้คนที่ไม่เหมาะสมจะให้พระเจ้าทรงใช้งาน
และเพราะมีอุปนิสัยอันเป็นกบฏส่วนมากของเนื้อหนังนั่นเอง
ผู้คนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนของการเป็นกบฏต่อเนื้อหนังอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกว่าความทุกข์ซึ่งพระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ก้าวผ่านไปกับพระองค์
เมื่อเจ้าเผชิญกับความยากลำบากทั้งหลาย จงเร่งรีบแล้วอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ พระเจ้า!
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์ทรงพึงพพระทัย
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะสู้ทนความยากลำบากขั้นสุดท้ายเพื่อทำให้พระทัยของพระองค์พึงพพระทัย
และไม่ว่าข้าพระองค์จะเผชิญกับความล้มเหลวทั้งหลายที่ใหญ่หลวงเพียงใดก็ตาม
ข้าพระองค์จะยังคงต้องทำให้พระองค์ทรงพึงพพระทัย แม้ว่าข้าพระองค์จะต้องละวางทั้งชีวิตของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ก็จะยังคงต้องทำให้พระองค์ทรงพึงพพระทัย!” ด้วยการตัดสินใจที่แน่วแน่นี้ เมื่อเจ้าอธิษฐานดังนั้น

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าได้ แต่ครั้งที่พวกเขานำความจริงไปปฏิบัติ
แต่ครั้งที่พวกเขาก้าวผ่านกระบวนการถลุง แต่ครั้งที่พวกเขาถูกทดสอบ
และแต่ละครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้ามาถึงพวกเขา ผู้คนต้องสู้ทนความเจ็บปวดสุดขีด
ทั้งหมดนี้เป็นการทดสอบสำหรับผู้คน และดังนั้นภายในตัวพวกเขาทั้งหมดจึงมีการสู้รบ
นี่คือราคาจริงที่พวกเขาจ่าย

การอ่านพระวจนะของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นและการวิ่งวนดำเนินงานมากขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของราคาดังนั้น
มันคือสิ่งที่คุณควรที่จะทำ มันคือหน้าที่ของพวกเขา และความรับผิดชอบที่พวกเขาควรทำให้สำเร็จลุล่วง
แต่ผู้คนที่ต้องละวางสิ่งที่อยู่ในตัวพวกเขาซึ่งจำเป็นต้องถูกละวาง หากเจ้าไม่ทำ
เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าความทุกข์ภายนอกของเจ้าจะใหญ่หลวงเพียงใด
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะยุ่งกับการทำงานหลายอย่างมากเพียงใด ทั้งหมดจะสูญเปล่า! กล่าวคือ
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายภายในตัวเจ้าเท่านั้นที่สามารถกำหนดพิจารณาว่าความยากลำบากภายนอกของเจ้านั้นมี
ค่าหรือไม่ เมื่ออุปนิสัยภายในของเจ้าได้เปลี่ยนไปและเจ้าได้นำความจริงไปปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วความทุกข์ภายนอกทั้งหมดของเจ้าจะได้รับการรับรองจากพระเจ้า
หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยภายในของเจ้า
เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าเจ้าจะสู้ทนความทุกข์มากมายเพียงใดหรือเจ้าจะวิ่งวนทำงานกับเรื่องภายนอกมากมายเพียงใด
จะไม่มีการรับรองจากพระเจ้า—และความยากลำบากที่ไม่ได้รับการยืนยันจากพระเจ้ายิ่งจะสูญเปล่า ด้วยเหตุนี้
การที่ราคาที่เจ้าได้จ่ายไปแล้วจะได้รับการรับรองจากพระเจ้าหรือไม่
จะกำหนดพิจารณาจากการที่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าหรือไม่
และจากการที่เจ้านำความจริงไปปฏิบัติและกบฏต่อเจตนาทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเอง
เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจจากน้ำพระทัยพระเจ้า ความรู้เรื่องพระเจ้า
และความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือไม่ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะวิ่งวนดำเนินงานมากมายเพียงใด
หากเจ้าไม่เคยรู้จักที่จะกบฏต่อเจตนาทั้งหลายของเจ้าเอง
แต่เพียงแค่แสวงหาการกระทำทั้งหลายและความศรัทธาแรงกล้าภายนอกเท่านั้น และไม่เคยให้ความสนใจใดๆ
ต่อชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้วความยากลำบากของเจ้าก็จะสูญเปล่า

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

352. กล่าวโดยสรุป

การรับเอาเส้นทางของเปโตรในความเชื่อของคนเราหมายถึงการเดินบนเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาความจริง
ซึ่งยังเป็นเส้นทางของการได้รู้จักตนเองและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนเองอย่างแท้จริงเช่นกัน
มีเพียงโดยการเดินบนเส้นทางของเปโตรเท่านั้นคนเราจึงจะอยู่บนเส้นทางของการได้รับการทำให้เพียบพร้อม

ดยพระเจ้า คนเราต้องชัดเจนเกี่ยวกับวิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร โดยแน่นชัด ตลอดจนวิธีนำการนั้นไปปฏิบัติ
ก่อนอื่น คนเราต้องละวางเจตนาของคนเราเอง การไล่ตามเสาะหาที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม

และแม้กระทั่งกรอบคร่าวและทุกสรรพสิ่งของเนื้อหนังของคนเราเอง คนเราต้องอุทิศโดยสุดหัวใจ กล่าวคือ
คนเราต้องอุทิศตัวเองแก่พระวณะของพระเจ้าโดยสุดหัวใจ

มุ่งความสนใจไปที่การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จดจ่ออยู่กับการค้นหาความจริงและการค้นหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์

และพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่เป็นวิธีการปฏิบัติที่เป็นพื้นฐานและสำคัญยิ่งยวด นี่คือนสิ่งที่เปโตรทำหลังจากที่ได้เห็นพระเยซู

และเป็นเพียงโดยการปฏิบัติในหนทางนี้เท่านั้นคนเราจึงจะสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่ดีที่สุดได้

การอุทิศโดยสุดหัวใจต่อพระวณะของพระเจ้าโดยหลักแล้วเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความจริง

การแสวงหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าภายในพระวณะของพระองค์

มุ่งความสนใจไปที่การจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และการเข้าใจและการได้มาซึ่งความจริงมากขึ้นจากพระวณะของพระเจ้า เมื่ออ่านพระวณะของพระองค์

เปโตรไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่การเข้าใจคำสอน

นับประสาอะไรที่เขาจะมุ่งความสนใจไปที่การได้มาซึ่งความรู้ทางเทววิทยา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขาจดจ่ออยู่กับการจับใจความความจริงและการจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

ตลอดจนการสัมผัสกับความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และความดีงามของพระองค์

เปโตรยังได้พยายามที่จะเข้าใจสถานะอันเสื่อมทรามหลากหลายของมนุษย์จากพระวณะของพระเจ้าเช่นกัน

ตลอดจนธรรมชาติอันเสื่อมทรามและข้อบกพร่องจริงแท้ของมนุษย์

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการทำตามแถมมั่งทั้งหมดของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์เพื่อที่จะทำให้พระองค์พึงพอ

พระทัย เปโตรมีการปฏิบัติที่ถูกต้องมากมายเหลือเกินที่ยึดปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า

การนี้อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากที่สุด

และนั่นเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่บุคคลหนึ่งจะสามารถร่วมมือได้ในขณะที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของ

พระเจ้า เมื่อได้รับประสบการณ์กับการทดสอบหลายร้อยครั้งจากพระเจ้า

เปโตรได้ตรวจสอบตัวเขาเองอย่างเข้มงวดโดยอิงทุกพระวณะแห่งการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า

ทุกพระวณะแห่งวิจารณ์เกี่ยวกับมนุษย์ของพระเจ้า และทุกพระวณะแห่งข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษย์

และเพียรพยายามที่จะหยั่งลึกความหมายของพระวณะเหล่านั้น

เขาพยายามอย่างจริงจังจริงใจที่จะได้รู้ตรงและจดจำทุกพระวณะที่พระเยซูตรัสกับเขา

และได้สัมผัสผลลัพธ์ที่ดีมาก โดยผ่านทางการปฏิบัติลักษณะนี้

เขาสามารถสัมผัสกับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเองจากพระวณะของพระเจ้า
และเขาไม่เพียงมาเข้าใจสภาวะอันเสื่อมทรามหลากหลายของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมาเข้าใจแก่นแท้ ธรรมชาติ
และข้อบกพร่องทั้งหลายของมนุษย์เช่นกัน นี่คือการมาเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริง
จากพระวณะของพระเจ้า เปโตรไม่เพียงสัมผัสกับความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับตัวเองเท่านั้น
แต่จากสิ่งทั้งหลายที่แสดงออกในพระวณะของพระเจ้า—พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระราชกิจของพระองค์
ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์—จากพระวณะเหล่านี้เขาได้มารู้จักพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
เขาได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระองค์
เขาได้มารู้จักและเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
ตลอดจนความดีงามของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์
แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสในตอนนั้นมากเท่ากับที่พระองค์ตรัสในวันนี้
กระนั้นก็ตามผลลัพธ์ในแง่บวกเหล่านี้ก็สัมฤทธิ์ในเปโตร นี่คือการที่หายากและล้ำค่าสิ่งหนึ่ง
เปโตรได้ก้าวผ่านการทดสอบหลายร้อยครั้ง แต่ไม่ได้ทนทุกข์โดยสูญเปล่า
เขาไม่เพียงได้มาเข้าใจตัวเองจากพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เขายังได้มารู้จักพระเจ้าเช่นกัน นอกจากนี้
เขาได้มุ่งความสนใจเป็นพิเศษไปที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ภายในพระวณะของพระองค์
ไม่ว่าจะในแง่บวกใดก็ตามที่มนุษย์ควรทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเพื่ออยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
เปโตรสามารถทุ่มเทความพยายามอันยิ่งใหญ่ออกไปในแง่บวกเหล่านั้นและสัมผัสกับความกระจ่างสดเต็มที่
นี่เป็นประโยชน์อย่างที่สุดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ของเขาเอง ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ตรัสถึงสิ่งใด
ตราบเท่าที่พระวณะเหล่านั้นสามารถกลายเป็นชีวิตของเขาได้และพระวณะเหล่านั้นเป็นของความจริง
เปโตรสามารถสลักพระวณะเหล่านั้นไว้ในหัวใจของเขาเพื่อไตร่ตรองและซึ่งคุณค่าพระวณะเหล่านั้นได้เป็นนิ
จสีล หลังจากที่ได้ยินพระวณะของพระเยซู เขาก็สามารถเก็บพระวณะเหล่านั้น ไปคิด
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขามุ่งความสนใจเป็นพิเศษไปที่พระวณะของพระเจ้า
และเขาสัมผัสผลลัพธ์ในที่สุดอย่างแท้จริง กล่าวคือ
เขาสามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้อย่างเป็นอิสระ
ปฏิบัติตามความจริงและอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
กระทำการโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้โดยทั้งหมดทั้งมวล
และละวางความคิดเห็นและจินตนาการส่วนตัวของเขาเอง ในหนทางนี้
เปโตร ได้เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

353. หากเจ้าสามารถอุทิศหัวใจ ร่างกายของเจ้า และความรักแท้ทั้งหมดของเจ้าแก่พระเจ้า
วางสิ่งเหล่านั้นเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เชื่อฟังพระองค์โดยครบบริบูรณ์
และคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสมบูรณ์—ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนัง ไม่ใช่เพื่อครอบครัว
และไม่ใช่เพื่อความอยากได้อะไรส่วนตัวของเจ้าเอง แต่เพื่อผลประโยชน์แห่งครัวเรือนของพระเจ้า
โดยใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นหลักธรรมและรากฐานในทุกสิ่งทุกอย่าง—เช่นนั้นแล้ว ด้วยการทำดังนี้
เจตนาของเจ้าและมุมมองของเจ้าจะอยู่ถูกที่ถูกทางทั้งหมด
และแล้วเจ้าก็จะเป็นคนหนึ่งที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการสรรเสริญของพระองค์
ผู้คนที่พระเจ้าทรงโปรดก็คือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์อย่างสมบูรณ์
พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่สามารถอุทิศตนแด่พระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
พวกที่พระเจ้าทรงเกลียดคือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์เพียงครึ่งใจและผู้ที่ยกย่องพระองค์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่เชื่อในพระองค์และต้องการที่จะชื่นชมพระองค์อยู่เสมอในขณะที่ยังไร้ความสามารถที่
จะสละตนเองเพื่อประโยชน์ของพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่พูดว่าพวกเขารักพระองค์แต่เป็นผู้ที่ยกย่องพระองค์ในหัวใจของพวกเขา
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่ใช้คำพูดที่มีวาทีเป็นภาษาดอกไม้เพื่อการหลอกลวง
พวกที่มีได้มอบอุทิศต่อพระเจ้าอย่างจริงแท้หรือผู้ที่ไม่ได้บนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริงนั้นคิดค
ดทรยศและโอหังอย่างเหลือเกินโดยธรรมชาติ
พวกที่ไม่สามารถบนอบอย่างจริงแท้เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงที่ปกดินั้นยิ่งโอหังกว่าเสีย
ด้วยซ้ำ และพวกเขาคือผู้สืบสันดานที่ตรงต่อหน้าที่เป็นพิเศษของหัวหน้าทูตสวรรค์
ผู้คนที่สละตนเองต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงแสวงการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พวกเขานบนอบต่อถ้อยคำรัสทังปวงของพระองค์อย่างแท้จริง
และมีความสามารถที่จะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติได้
พวกเขาทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา
และพวกเขามีความสามารถที่จะค้นคว้าอย่างจริงจังจริงใจภายในพระวณะของพระเจ้าเพื่อค้นหาส่วนที่จะนำไป
ปฏิบัติให้พบ เช่นนั้นคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
หากสิ่งที่เจ้าทำเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้า
และเจ้าสามารถทำตามความจำเป็นและความไม่เพียงพอภายในของเจ้าได้จนอุปนิสัยชีวิตของเจ้าได้แปลงสภาพ
ไปโดยผ่านการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า เมื่อนั้น การนี้จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้ากระทำการ โดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

และหากเจ้าไม่สนองเนื้อหนังแต่ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์แทน เช่นนั้นแล้ว
ในการนี้เจ้าย่อมจะได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์
เมื่อพูดถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าอย่างสมกับความเป็นจริงมากขึ้น
มันหมายความว่าเจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าและทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้
มีเพียงการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกเหล่านี้เท่านั้นที่สามารถเรียกได้ว่าการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระ
วณะของพระองค์ หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงได้แล้วไซ้ เจ้าย่อมจะครองความจริง
นี่คือจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าต้องเข้ารับการฝึกฝนนี้ก่อน
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกได้

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

354. พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง กล่าวคือ
พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
พระวณะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และความจริงทั้งหมดที่พระองค์ทรงแสดงออกล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ใช่พระวณะของพระองค์คือสิ่งที่ว่างเปล่า ไม่มีอยู่จริง และไม่น่าเชื่อถือ
ทุกวันนี้พระวิญญูณบริสุทธิทรงประสงค์ที่จะนำทางผู้คนไปสู่พระวณะของพระเจ้า
หากผู้คนแสหาการเข้าสู่ความเป็นจริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องแสวงหาความเป็นจริง และรู้จักความเป็นจริง
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็ต้องมีประสบการณ์กับความเป็นจริง และดำเนินชีวิตตามความเป็นจริง
ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งสามารถยังรู้มากขึ้นเท่านั้นว่าถ้อยคำของผู้อื่นเป็นจริงหรือไม่
ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งมีมโนคติอันหลงผิดน้อยลงเท่านั้น
ยิ่งผู้คนมีประสบการณ์กับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งรู้ถึงกิจการของพระเจ้าที่เกี่ยวกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็จะยิ่งหลุดพ้นจากความเสื่อมทรามและอุปนิสัยต่ำช้าเยี่ยงซาตานของพวกเขาได้ง่ายขึ้นเท่านั้น
ยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้จักพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็จะยิ่งรักเนื้อหนังและรักความจริงมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งเข้ามาใกล้มาตรฐานตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนที่พระเจ้าทรงรับไว้คือผู้ซึ่งครองความเป็นจริง คือผู้ที่รู้จักความเป็นจริง
และผู้ที่ได้มารู้จักกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับความเป็นจริง

ยังเจ้าให้ความร่วมมือกับพระเจ้าในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง และบ่มวินัยร่างกายของเจ้ามากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น
เจ้าก็จะยิ่งได้รับความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น และเจ้าก็จะยิ่งได้รับความรู้แจ้งจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และด้วยเหตุนี้ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าก็จะกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตในความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เช่นนั้นแล้วเส้นทางปัจจุบันที่ไปสู่การปฏิบัติก็จะมีมากขึ้นต่อเจ้ามากขึ้น
และเจ้าจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะแยกตนเองออกมากมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
และการปฏิบัติเก่าแก่ในอดีต ความเป็นจริงปัจจุบันนี้คือจุดสำคัญ กล่าวคือ ยิ่งผู้คนมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับความจริงก็จะยิ่งชัดเจนขึ้นเท่านั้น
และความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับน้ำพระทัยพระเจ้าก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นเท่านั้น
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะตัวอักษรที่เขียนไว้และคำสอนทั้งหมดได้
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะทฤษฎีและความเชื่อชาวยุทธทั้งหมดได้
และยิ่งผู้คนจดจ่อกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
และหิวกระหายพระวณะของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น หากเจ้าจดจ่อกับความเป็นจริงอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต มโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
และบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า ก็ย่อมจะถูกกลบฝังไปเองภายหลังพระราชกิจของพระเจ้า
พวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริง และไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงเลยนั้น
มีแนวโน้มที่จะได้ตามเสาะหาสิ่งที่เหนือธรรมชาติ และพวกเขาจะถูกทดลองอย่างง่ายดาย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปราศจากวิถีทางที่จะดำเนินพระราชกิจในผู้คนเช่นนั้น
และดังนั้นพวกเขาจึงรู้สึกว่างเปล่า และรู้สึกว่าชีวิตของพวกเขาไม่มีความหมายเลย

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักความเป็นจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

355. ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งมีความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งครองความรักของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งทรงอวยพรเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ ความรักของพระเจ้าที่มีให้เจ้าจะค่อยๆ ทำให้เจ้าได้เห็น
เหมือนดังที่เปโตรได้มารู้จักพระเจ้าไม่มีผิด กล่าวคือ
เปโตรได้พูดว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงมีพระปรีชาญาณในการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งเท่านั้น
นั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ได้พูดว่าพระองค์ยังทรงมีพระปรีชาญาณในการทรงพระราชกิจจริงในผู้คนเช่นกัน
เปโตรได้พูดว่าพระองค์ไม่เพียงทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนเพราะการทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

และทุกสรรพสิ่งของพระองค์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะพระปรีชาสามารถของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ ในการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ในการทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และในการทรงยกความรักของพระองค์ให้เป็นมรดกแก่มนุษย์เช่นกัน

เปโตรได้พูดว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของมนุษย์ด้วยเช่นกัน เปโตรได้พูดกับพระเยซูด้วยว่า

“การทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง

เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงสมควรได้รับความรักของมนุษย์หรือ?

ในพระองค์นั้นมีมากกว่านี้ที่ควรค่าที่จะรัก พระองค์ทรงปฏิบัติและทรงเคลื่อนไหวในชีวิตจริง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสัมผัสข้าพระองค์ภายใน พระองค์ทรงบ่มวินัยข้าพระองค์

พระองค์ทรงดำเนินข้าพระองค์—สิ่งเหล่านี้ยิ่งคู่ควรกับความรักของผู้คนมากขึ้นไปอีกเสียด้วยซ้ำ”

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องท่องสำรวจและแสวงหาในชีวิตจริงและจะต้องเต็มใจที่จะละวางเนื้อหนังของเจ้าเอง

ลงไว้ก่อน เจ้าจะต้องตั้งปณิธานนี้

เจ้าจะต้องเป็นใครบางคนที่มีความแน่วแน่ผู้ซึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ในทุกสรรพสิ่ง

โดยปราศจากการเกียจคร้านหรือการละโมภในความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

ไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนังแต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า อาจมีบางเวลาที่เจ้าไม่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า คราวหน้า แม่ว่านั่นจะต้องใช้ความพยายามมากขึ้น

เจ้าก็จะต้องทำให้พระองค์พึงพอใจและจะต้องไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ เจ้าจะได้รู้จักพระเจ้า เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถสร้างฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง ว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่ผู้คนสามารถมองเห็นพระองค์จริงๆ

และเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์จริงๆ เจ้าจะเห็นว่าพระองค์ทรงสามารถดำเนินไปในหมู่มนุษย์

และว่าพระวิญญาณของพระองค์ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในชีวิตจริง

ทรงยอมให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์และได้รับประสบการณ์กับความมีวินัยของพระองค์

การติสอนของพระองค์ และพระพรของพระองค์ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ

ในชีวิตจริงเจ้าจะไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้ และหากวันหนึ่งสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติต่อไป

เจ้าก็จะสามารถทนทุกข์จากการดำเนินและรู้สึกผิดได้ เมื่อเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวันปรารถนาที่จะทิ้งพระเจ้า และหากวันหนึ่งพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทิ้งเจ้า เจ้าจะกลัว

และจะพูดว่าเจ้าน่าจะตายเสียดีกว่าที่จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไป ทันทีที่เจ้ามีอารมณ์เหล่านี้

เจ้าจะรู้สึกรู้ว่าเจ้าไม่สามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้ และในหนทางนี้ เจ้าจะมีรากฐานอย่างหนึ่ง

และจะชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

356. ในความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเจ้า ความผิดอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาคือพวกเขาเชื่อด້วว่าจากเท่านั้น และพระเจ้าไม่อยู่ในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาเลย ผู้คนทั้งหมดเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าจริงๆ แต่พระเจ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา ปากของผู้คนพูดคำอธิษฐานมากมายต่อพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพื้นที่น้อยนิดในหัวใจของพวกเขา และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทดสอบพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นเพราะว่าผู้คนไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทดสอบพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะรู้สึกละอาย และมารู้จักตัวเองท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ หากไม่เป็นเช่นนั้น มนุษยชาติจะกลายเป็นพงศ์พันธุ์ของทูตสวรรค์ และกลับกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ

ในกระบวนการความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้า แต่ละคนปลดทิ้งเจตนาและวัตถุประสงค์ส่วนตัวของพวกเขาภายใต้การชำระให้สะอาดอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะใช้บุคคลใด และคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะทรงพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรที่จะทรงทำในผู้คน พระเจ้าทรงชำระล้างผู้คนให้สะอาดเป็นอันดับแรก และผู้คนอาจมารู้จักตัวเองโดยผ่านทางกระบวนการนี้ และพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงพวกเขา ณ

เวลานั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ในพวกเขา และด้วยวิธีนี้เท่านั้นหัวใจของพวกเขาจึงจะหันมาหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้ ดังนั้นเราจึงกล่าวว่าการที่เชื่อในพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับที่ผู้คนพูดกัน ตามที่พระเจ้าทอดพระเนตร หากเจ้ามีเพียงความรู้แต่ไม่มีพระวจนะของพระองค์เป็นชีวิต และหากเจ้าถูกจำกัดเพียงความรู้ของเจ้าเองเท่านั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามความจริงหรือใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือข้อพิสูจน์ว่าเจ้ายังคงไม่มีหัวใจที่รักพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า คนเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้โดยการเชื่อในพระองค์ กล่าวคือ นี่คือเป้าหมายสุดท้าย และเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

เจ้าต้องใช้ความพยายามในการใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า เพื่อให้พระวจนะของพระองค์ผลิดอกออกผลในการปฏิบัติของเจ้าได้ หากเจ้ามีเพียงความรู้เกี่ยวกับคำสอน

เช่นนั้นแล้วความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะสูญเปล่า เฉพาะเมื่อเจ้าปฏิบัติและใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระองค์เท่านั้นความเชื่อของเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าครบบริบูรณ์และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บนถนนสายนี้ ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงความรู้มากมาย แต่เมื่อถึงเวลาตายของพวกเขา ดวงตาของพวกเขาปรึ่มไปด้วยน้ำตา

และพวกเขาเกลียดตัวเองที่เสียเวลาไปทั้งชีวิตและใช้ชีวิตจนแก่เฒ่าเพื่อความสูญเปล่า พวกเขาเพียงเข้าใจคำสอน แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติหรือเป็นพยานต่อพระเจ้าได้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาเพียงวิ่งไปทางโน้นทีทางนี้ที ยุ่งราวกับผึ้ง และเมื่อหมิ่นเหม่ใกล้ความตายเท่านั้นพวกเขาก็มองเห็นในที่สุดว่าพวกเขาขาดพร่องคำพยานที่แท้จริงว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าเลย และนี่ไม่สายเกินไปหรือ?

เหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้เวลานี้ให้คุ้มค่าและไล่ตามเสาะหาความจริงที่เจ้ารัก? เหตุใดจึงรอนจนถึงวันพรุ่งนี้เล่า?

หากในชีวิตเจ้าไม่ทนทุกข์เพื่อความจริงหรือพยายามได้รับความจริง อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าปรารถนาที่จะรู้สึกเสียใจในโมฆะแห่งการตายของเจ้า? หากเป็นเช่นนั้น เหตุใดหรือจึงเชื่อในพระเจ้า?

ในความเป็นจริง หากพวกเขาใช้ความหุ่บเห่พยายามเพียงแผ่วบางที่สุด ก็มีเรื่องมากมายที่ผู้คนสามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้ และด้วยการนั้นยอมทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพอพระทัย นี่เป็นเพียงเพราะหัวใจของผู้คนถูกรอรับด้วยปีศาจ จนพวกเขาไม่สามารถปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าได้ และสาละวนเร่งร้อนอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขา และไม่สัมฤทธิ์สิ่งใดเลยในท้ายที่สุด ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงทุกข์ร้อนจากปัญหาและความลำบากยากเย็นอยู่เสมอ

เหล่านี้ไม่ใช่การทรนทานของชาตนาหรือ? นี่ไม่ใช่ความเสื่อมทรามของเนื้อหนังหรือ?

เจ้าไม่ควรพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าโดยลมปาก ตรงกันข้าม เจ้ากลับต้องปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม อย่าหลอกลวงตัวเจ้าเอง—นั่นจะทำไปเพื่ออะไร? เจ้าสามารถได้รับสิ่งใดหรือจากการใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าและการคืนรนเพื่อผลกำไรและชื่อเสียง?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

357.

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าอย่างจริงแท้คือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติและเต็มใจที่จะปฏิบัติความจริง

ผู้คนที่สามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงในคำพยานของตนต่อพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติและสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้อย่างจริงแท้อีกด้วย

ผู้คนที่อาศัยเล่ห์เหลี่ยมและความไม่เป็นธรรมล้วนขาดพร่องความจริง

และพวกเขาล้วนนำความอภัยขออสุมาสู่พระเจ้า

พวกที่ก่อให้เกิดการโต้เถียงกันในคริสตจักรคือสมุนของชาตนา พวกเขาคือร่างจำแลงของชาตนา

ผู้คนที่เช่นนี้มั่งร่ำรวยอย่างมาก

พวกที่ไม่มีการหยั่งรู้และไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้ล้วนเก็บซ่อนเจตนาชั่วร้ายเอาไว้และทำให้ความจริงมัวหมอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังเป็นตัวแทนขานนแท้ของชาตนา พวกเขาอยู่นอกเหนือการไถ่

และจะต้องถูกกำจัดไปตามธรรมชาติ พระวงศ์ของพระเจ้าไม่ยอมให้พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงหลงเหลืออยู่
อีกทั้งไม่ยอมให้หลงเหลือผู้ที่ตั้งใจทำลายคริสตจักรอยู่เลย อย่างไรก็ตาม

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ทำงานแห่งการขับไล่ ผู้คนเช่นนั้นจะเพียงแต่ถูกเปิดโปงและถูกกำจัดไปในที่สุด
งานที่ไร้ประโยชน์จะไม่ถูกนำมาใช้กับผู้คนเหล่านี้อีกแล้ว

พวกที่เป็นของซาตานไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้

แต่ทว่าบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงสามารถทำได้

พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงไม่คู่ควรกับการได้ยินเรื่องหนทางแห่งความจริง

และไม่คู่ควรกับการเป็นพยานต่อความจริง ความจริงนั้นไม่ใช่สำหรับหูของพวกเขาอย่างแน่นอน แต่ทว่า
มันมุ่งตรงไปที่บรรดาผู้ปฏิบัติความจริง ก่อนที่วาระสุดท้ายของทุกคนจะถูกเปิดเผยนั้น

พวกที่รับทวงคริสตจักรและขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทิ้งไว้ก่อนในตอนนั้น

เพื่อจะถูกจัดการในภายหลัง เมื่อพระราชกิจนั้นครบบริบูรณ์ ผู้คนเหล่านี้แต่ละคนจะถูกเปิดโปง แล้วจากนั้น

พวกเขาจะถูกกำจัดไป สำหรับเวลานี้ ในขณะที่ความจริงกำลังถูกจัดเตรียมไว้ให้ นั้น พวกเขาจะถูกเมินเฉย

เมื่อความจริงทั้งปวงถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ ผู้คนเหล่านั้นควรถูกกำจัดไป

นั่นจะเป็นเวลาที่ผู้คนทั้งหมดจะถูกแบ่งขึ้นไปตามประเภทของพวกเขา เล่ห์กลเล็กๆ น้อยๆ

ของบรรดาผู้ที่ไม่มีภาระยังรู้จะนำพวกเขาไปสู่ความย่อยยับในมือของคนชั่ว

พวกเขาจะถูกปล่อยออกไปโดยคนชั่วเหล่านั้น ไม่มีวันจะคืนกลับมา

และการบำบัดเช่นนี้คือสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ เพราะพวกเขาไม่รักความจริง

เพราะพวกเขาไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้

เพราะพวกเขาติดตามผู้ที่ชั่วร้ายและยืนอยู่ในฝ่ายเดียวกับผู้ที่ชั่วร้าย

และเพราะพวกเขาสมรู้ร่วมคิดกับผู้คนที่ชั่วร้ายและเยาะเย้ยทำทลายพระเจ้า

พวกเขารู้ดียิ่งว่าสิ่งที่ผู้คนชั่วร้ายเหล่านั้นแผ่ออกมาคือความชั่ว ถึงกระนั้น

พวกเขาก็ยังทำหัวใจให้แข็งกระด้างและหันหลังให้กับความจริงเพื่อติดตามพวกเขา

ผู้คนเหล่านี้ผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริงแต่ปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่ทำลายล้างและน่ารังเกียจไม่ได้กำลังกระทำความชั่วกับ

ทุกคนหรือ? ถึงแม้ว่าท่ามกลางพวกเขาจะมีบรรดาผู้ที่แต่งลักษณะของตนเองเสมือนเป็นกษัตริย์

และคนอื่นๆ ที่ติดตามพวกเขา

ธรรมชาติที่เยาะเย้ยทำทลายพระเจ้าของพวกเขาไม่ได้เป็นแบบเดียวกันทั้งหมดหรือ?

พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไรได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด?

พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไรได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงชอบธรรม?

มิใช่ความชั่วของพวกเขาสองหรือที่กำลังทำลายพวกเขา?

มิใช่ความเป็นกบฏของพวกเขาเองหรือที่กำลังลากพวกเขาลงไปในนรก? ผู้คนที่ปฏิบัติความจริงนั้น
ในที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอดและถูกทำให้มีความเพียบพร้อมเนื่องจากความจริง
บรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริงนั้น ในที่สุดจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวพวกเขาเองเนื่องจากความจริง
เหล่านี้คือบทอาชญากรรมที่รอคอยบรรดาผู้ปฏิบัติความจริงและพวกที่ไม่ได้ปฏิบัติความจริงอยู่

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ค. ว่าด้วยวิธีที่จะรู้จักตนเองและสัมฤทธิ์การกลับใจใหม่ที่แท้จริง

358. ภายหลังจากหลายพันปีแห่งความเสื่อมทราม มนุษย์ด้านชาและปัญญาทึบ

เขาได้กลายเป็นปิศาจคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

จนถึงขนาดที่ความเป็นกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้านั้น ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือทั้งหลาย ว่าด้วยประวัติศาสตร์ และกระทั่งมนุษย์เองก็ไม่สามารถที่จะพรรณนาพฤติกรรมอันเป็นกบฏของเขาได้อย่างครบถ้วน—

ด้วยเหตุที่มนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึก

และได้ถูกชาตนาพาให้ออกนอกกลุ่มออกทางไปถึงขนาดที่ว่าเขาไม่รู้อะไรจะหันไปทางใด แม้กระทั่งวันนี้ มนุษย์ยังคงทรยศพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เห็นพระเจ้า เขาทรยศพระองค์ และเมื่อเขาไม่สามารถเห็นพระเจ้า เขาก็ทรยศพระองค์ด้วยเช่นกัน

มีแม้กระทั่งพวกที่เมื่อได้เป็นประจักษ์พยานในคำสาปแช่งของพระเจ้าและพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว

ก็ยังทรยศพระองค์ และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้ว

และว่ามนิธรรมของมนุษย์ก็ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้วด้วยเช่นกัน

มนุษย์ที่เราเฝ้ามองคือสัตว์เดียรฉานตัวหนึ่งในเครื่องแต่งกายของมนุษย์ เขาเป็นอสรพิษตัวหนึ่ง

และไม่สำคัญว่าเขาพยายามทำตัวให้ดูเหมือนว่าเขาคือหน้าต่อตาของเราเพียงใด เราจะไม่มีวันเมตตาต่อเขา

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่มีการจับความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างเขากับดำ

ในความแตกต่างระหว่างความจริงกับสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง สำนึกรับรู้ของมนุษย์ด้านชายิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะได้รับพระพร สภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาต่ำศักดิ์ยิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะมีอิทธิพลของกษัตริย์ เขาจะสามารถเป็นกษัตริย์ของใครได้

ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนั้น? เขามีสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นจะสามารถนั่งบนบัลลังก์ได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่มีความละเอียดใจจริงๆ! เขาคือผู้เคราะห์ร้ายที่ทนงตนคนหนึ่ง!

สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่ปรารถนาจะได้รับพระพร

เราขอแนะนำให้คุณหากระจกเงาหนึ่งบานแล้วมองดูภาพสะท้อนอันน่าเกลียดของเจ้าเองเสียก่อน—

เจ้ามีสิ่งที่เป็นในการเป็นกษัตริย์หรือไม่? เจ้ามีหน้าตาเหมือนผู้หนึ่งซึ่งสามารถได้รับพระพรหรือไม่?

ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเลยแม้แต่น้อยและเจ้ายังไม่ได้้นำความจริงใดๆ มาปฏิบัติเลย

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะมีวันพรุ่งนี้ที่น่าอัศจรรย์อยู่อีก เขากำลังหลอกตัวเอง!

มนุษย์ซึ่งเกิดมาในดินแดนอันโสมมเช่นนั้น ได้ถูกสังคมทำให้มัวหมองอย่างรุนแรง

เขาได้รับอิทธิพลจากจริยธรรมแบบศักดินา และเขาได้รับการสอน ณ “สถาบันอุดมศึกษา” การคิดล้าหลัง

ศีลธรรมอันเสื่อมทราม มุมมองชีวิตแบบคับแคบ ปรัชญาเพื่อการดำรงชีวิตที่น่ารังเกียจ

การดำรงอยู่อันไร้ค่าอย่างที่สุด และรูปแบบการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมทั้งหลายอันต่ำทราม—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รูล้ำเข้าไปในหัวใจของมนุษย์อย่างรุนแรง
และได้บ่อนทำลายและโจมตีโนธรรมของเขาอย่างรุนแรง ผลก็คือ
มนุษย์ยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และยังต่อต้านพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ
อุปนิสัยของมนุษย์กลายมาเป็นชั่วช้ามากขึ้นในแต่ละวัน และไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจยอมสละสิ่งใดๆ
เพื่อพระเจ้า ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน มนุษย์ไม่ทำอะไรเลยเว้นแต่ไล่ตามเสาะหาความยินดี
โดยยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความเสื่อมทรามของเนื้อหนังในดินแดนแห่งโคลน
แม้กระทั่งพวกเขาได้ยินความจริง พวกที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องการนำความจริงไปปฏิบัติ
และพวกเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะแสวงหาพระเจ้า ต่อให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏของพระองค์แล้วก็ตาม
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถมีโอกาสแห่งความรอดได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างได้อย่างไร?

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์เริ่มต้นด้วยความรู้เกี่ยวกับเนื้อแท้ของเขาและโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงที่
หลายในการคิด ธรรมชาติ และทัศนคติทางจิตใจของเขา—โดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานทั้งหลาย
ในหนทางนี้เท่านั้น การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงทั้งหลายจะได้สำเร็จลงภายในอุปนิสัยของมนุษย์
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ก่อเกิดขึ้นมาจากการที่เขาถูกซาตานวางยาพิษและทำให้ด่างพร้อย
จากอันตรายมหันต์ที่ซาตานได้ทำให้ก่อเกิดขึ้นกับการคิด ศิลธรรม ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
และสำนึกรับรู้ของเขา
นั่นเป็นเพราะสิ่งพื้นฐานทั้งหลายของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วอย่างแน่นอน
และไม่เหมือนอย่างที่สุดกับวิธีการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาแต่ดั้งเดิมนั่นเอง
มนุษย์จึงต่อต้านพระเจ้าและไม่เข้าใจความจริง ด้วยเหตุนี้
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์จึงควรเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในการคิด
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้ของเขา
ซึ่งจะเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้ของเขาเกี่ยวกับความจริง
พวกที่เกิดมาในดินแดนที่เสื่อมทรามอย่างล้าลึกที่สุดในบรรดาคนแดนทั้งหมดนั้น ไม่รู้เท่าทันในสิ่งที่พระเจ้าทรง
เป็น หรือความหมายของการเชื่อในพระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งผู้คนเสื่อมทรามมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งรู้จักการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าน้อยลงเท่านั้น
และสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเขาก็ยิ่งแย่งลงเท่านั้น
แหล่งที่มาของการต่อต้านและการเป็นกบฏต่อพระเจ้าของมนุษย์ก็คือความเสื่อมทรามของเขาโดยซาตาน

เพราะความเสื่อมทรามของชาตान มโนธรรมของมนุษย์จึงได้ดำนชามากขึ้น เขาไม่มีศีลธรรม
ความคิดของเขาเสื่อม และเขามีทศนะทางจิตใจที่ล้าหลัง ก่อนที่เขาจะถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม
มนุษย์ได้ติดตามพระเจ้าโดยธรรมชาติและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์หลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านั้น
เขามีสำนึกรับรู้และมโนธรรมที่ถูกต้องโดยธรรมชาติ และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
ภายหลังจากที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม สำนึกรับรู้ มโนธรรม
และสภาวะความเป็นมนุษย์ดั้งเดิมของมนุษย์ก็ทึบเขลาและถูกชาตานทำให้เสื่อมลง ด้วยเหตุนี้
เขาจึงได้สูญเสียความเชื่อฟังและความรักของเขามีต่อพระเจ้า สำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้กลายเป็นผิดปกติวิสัย
อุปนิสัยของเขาได้กลายเป็นเช่นเดียวกับอุปนิสัยของสัตว์ตัวหนึ่ง
และความเป็นกบฏของเขาต่อพระเจาก็เกิดขึ้นบ่อยขึ้นและรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก
กระนั้นก็ตามมนุษย์ยังคงไม่รู้และไม่ระลึกถึงการนี้ได้ และเพียงต่อต้านและเป็นกบฏอย่างหุนหาวตามอด
อุปนิสัยของมนุษย์ถูกเผยในการแสดงออกทั้งหลายของสำนึกรับรู้ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
และมโนธรรมของเขา เพราะสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขานั้นไม่น่าไว้วางใจ
และมโนธรรมของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก ด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า
หากสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขาย่อมเป็นไปได้
เช่นเดียวกับการสอดคล้องกันกับน้ำพระทัยพระเจ้า หากสำนึกรับรู้ของมนุษย์ไม่น่าไว้วางใจ
เขาก็ย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า “สำนึกรับรู้ที่ปกติ”
หมายถึงการเชื่อฟังและการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หมายถึงการโหยหาในพระเจ้า
หมายถึงการมีความสมบูรณ์ต่อพระเจ้า และหมายถึงการมีมโนธรรมต่อพระเจ้า
นั่นหมายถึงการเป็นหัวใจและจิตใจหนึ่งเดียวต่อพระเจ้า และการไม่ต่อต้านพระเจ้าโดยจงใจ
การมีสำนึกรับรู้ที่ผิดปกติวิสัยไม่ได้เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมนุษย์ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม
เขาจึงได้คิดมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าขึ้นมา
และเขาไม่เคยมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือการโหยหาในพระองค์เลย
โดยยังไม่ได้พูดถึงมโนธรรมที่มีต่อพระเจ้าเลย มนุษย์ต่อต้านพระเจ้าและตัดสินพระองค์โดยจงใจ
และยิ่งไปกว่านั้น ยังกล่าวคำพหูสวาทไส้พระองค์ลับหลังพระองค์ มนุษย์ตัดสินพระเจ้าลับหลังพระองค์
ด้วยความรู้อันชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า มนุษย์ไม่มีเจตนาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
และเพียงสร้างข้อเรียกร้องและคำร้องขอแบบไม่ลืมหูลืมตาจากพระองค์ ผู้คนเช่นนั้น—
ผู้คนผู้ซึ่งมีสำนึกรับรู้อันผิดปกติวิสัย—
ไม่สามารถที่จะรู้จักพฤติกรรมของพวกเขาเองหรือที่จะเสียใจในความเป็นกบฏของพวกเขา

หากผู้คนสามารถรู้จักตัวเองได้ พวกเขาก็ย่อมได้รับเอาสำนึกรับรู้ของพวกเขากลับมาแล้วเล็กน้อย
ยิ่งผู้คนที่ซึ่งไม่สามารถรู้จักตัวเองมีความเป็นกบฏต่อพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งมีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องน้อยลงเท่านั้น

คัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

359.

ธรรมชาติของชาตานิเองที่กำลังดูเลและครอบงำผู้คนจากภายในจนกว่าพวกเขานั้นได้มีประสบการณ์กับพระ
ราชกิจของพระเจ้าและได้รับความจริงแล้ว สิ่งใดหรือที่ธรรมชาตินั้นพ่วงท้ายมาด้วยเป็นพิเศษ? ตัวอย่างเช่น
เหตุใดพวกเจ้าจึงเห็นแก่ตัว? เหตุใดพวกเจ้าจึงปกป้องตำแหน่งของตัวเอง?
เหตุใดพวกเจ้าจึงมีภาวะอารมณ์รุนแรงเช่นนั้น? เหตุใดพวกเจ้าจึงชื่นชมสิ่งที่ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น?
เหตุใดพวกเจ้าจึงชอบคนชั่วพวกนั้น? อะไรคือพื้นฐานของความชื่นชอบของพวกเจ้าที่มีต่อสิ่งทั้งหลายดังกล่าว?
สิ่งเหล่านี้มาจากไหน? เหตุใดพวกเจ้าจึงมีความสุขยิ่งนักที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ ถึงตอนนี้
พวกเจ้าล้วนได้มาเข้าใจว่า เหตุผลหลักเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็คือว่า พิชของชาตานิอยู่ภายในตัวพวกเจ้า
สำหรับสิ่งที่พิชของชาตานิเป็นนั้น มันสามารถแสดงออกมาอย่างครบถ้วนด้วยคำพูด ตัวอย่างเช่น
หากพวกเจ้าถามพวกคนทำชั่วว่าเหตุใดพวกเขาจึงปฏิบัติตนในหนทางที่พวกเขาทำ พวกเขาจะตอบว่า
“เพราะมนุษย์ทุกคนทำเพื่อตัวเอง ส่วนคนชั่วร้ายปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”
วลีเดียวนี้แสดงถึงรากเหง้าที่แท้จริงของปัญหา ตรรกะของชาตานิได้กลายมาเป็นชีวิตของผู้คนไปแล้ว
พวกเขาอาจทำสิ่งทั้งหลายเพื่อจุดประสงค์นี้นั้น แต่พวกเขาก็แค่กำลังทำมันเพื่อตัวพวกเขาเอง
ทุกคนคิดว่าในเมื่อ มันเป็นเรื่องมนุษย์ทุกคนทำเพื่อตนเองและมารก็เอาตัวคนชั่วร้ายไป
ผู้คนที่ควรดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ของตัวเองพวกเขาเอง
และทำทุกสิ่งทุกอย่างในอำนาจของพวกเขาเพื่อที่จะรักษาความปลอดภัยให้กับสถานภาพที่ดีเพื่อเห็นแก่ประโยชน์
ของอาหารและเครื่องนุ่งห่มอันวิจิตร “มนุษย์ทุกคนทำเพื่อตัวเอง
ส่วนคนชั่วร้ายปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”—นี่คือชีวิตและปรัชญาของมนุษย์
และมันยังเป็นตัวแทนธรรมชาติของมนุษย์อีกด้วย คำพูดเหล่านี้ของชาตานิเป็นพิชของชาตานิอย่างแน่แท้
และเมื่อผู้คนรับมันไว้ภายใน มันจึงกลายเป็นธรรมชาติของพวกเขา
ธรรมชาติของชาตานินั้นถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ คำพูดเหล่านี้เป็นตัวแทนชาตานิอย่างครบบริบูรณ์
พิชนี้กลายเป็นชีวิตของผู้คนเช่นเดียวกับเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา
และมนุษยชาติซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามก็ได้ถูกรอบงำโดยพิชนี้เป็นเวลาหลายพันปี
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานิทำก็เพื่อตัวมันเอง มันปรารถนาที่จะข้ามผ่านพระเจ้า หลุดพ้นจากพระองค์
และกวัดแกว่งอำนาจด้วยตัวมันเอง และเพื่อที่จะครองสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า

เพราะฉะนั้นธรรมชาติของมนุษย์ก็คือธรรมชาติของชาตานั้นเอง ในข้อเท็จจริงนั้น
คติประจำใจของผู้คนจำนวนมากสามารถเป็นตัวแทนและสะท้อนธรรมชาติของพวกเขาได้
ไม่สำคัญว่าผู้คนพยายามที่จะอำพรางตัวพวกเขาอย่างไร
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำและในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาพูด
พวกเขาไม่สามารถซ่อนเร้นผู้ซึ่งพวกเขาเป็นได้ มีบางคนที่ไม่เคยพูดความจริงและเก่งในการเสแสร้ง
แต่ทันทีที่ผู้อื่นได้มีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาสักกระยะหนึ่ง
ธรรมชาติอันหลอกลวงและความไม่ซื่อสัตย์อันครบบริบูรณ์ของพวกเขาจะถูกค้นพบ ในที่สุด
ผู้อื่นก็ถึงความเห็นดังต่อไปนี้ ความว่า บุคคลนั้นไม่เคยพูดความจริงสักคำ และเป็นผู้คนที่หลอกลวง
ถ้อยแถลงนี้เป็นตัวแทนความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของบุคคลเช่นนั้น
นั่นคือภาพประกอบและข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดในที่สุดของธรรมชาติแก่นแท้ของพวกเขา
ปรัชญาของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตคือการไม่บอกความจริงแก่ใครเลย ตลอดจนการไม่ไว้วางใจใครเลย
ธรรมชาติเยี่ยงชาตานั้นของมนุษย์บรรจุปรัชญานี้มากมาย
บางครั้งเจ้าเองก็ไม่แม้แต่จะตระหนักรู้การนั้นและไม่เข้าใจสิ่งนั้น ถึงกระนั้น
ทุกชั่วขณะของชีวิตของเจ้าก็มีพื้นฐานอยู่บนสิ่งนั้น ที่มากกว่านั้น
เจ้าคิดว่าปรัชญานี้ค่อนข้างถูกต้องและมีเหตุผล และไม่มีการเข้าใจผิดเลยแม้แต่น้อย
นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่า ปรัชญาของชาตานั้นได้กลายเป็นธรรมชาติของผู้คน
และว่าพวกเขากำลังใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับการนั้นอย่างสมบูรณ์ โดยไม่ได้เป็นกบฏต่อการนั้นเลยแม้แต่น้อย
ดังนั้น พวกเขากำลังเปิดโปงธรรมชาติเยี่ยงชาตานั้นของพวกเขาอยู่เนืองนิตย์ และในทุกแง่มุม
พวกเขาใช้ชีวิตไปตามปรัชญาของชาตานั้น ธรรมชาติของชาตานั้นคือชีวิตของมนุษยชาติ

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

360. เมื่อมาถึงเรื่องการจัดธรรมชาติของมนุษย์
สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการที่จะมองเห็นการนั้นจากมุมมองของทรรศนะทางโลกของมนุษย์ ทรรศนะชีวิต
และค่านิยมทั้งหลาย พวกที่เป็นมารร้ายล้วนดำรงชีวิตเพื่อตัวพวกเขาเอง
โดยหลักแล้วทรรศนะชีวิตและคำคมทั้งหลายของพวกเขามาจากคติพจน์ของชาตานั้น อาทิ
“ทุกคนจงทำเพื่อตนเอง ส่วนคนชั่วร้ายปล่อยให้มารร้ายพาไปตามยถากรรม”
คำพูดสารพัดที่กล่าวโดยพวกกษัตริย์มาร พวกตัวที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย
และบรรดานักปรัชญาของแผ่นดินโลกนั้นได้กลายมาเป็นชีวิตจริงของมนุษย์ไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คำพูดส่วนใหญ่ของงูจื้อผู้ซึ่งประชาชนชาวจีนกล่าวขวัญถึงในฐานะ “ปราชญ์” นั้น
ได้กลายมาเป็นชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว ทั้งยังมีสุภาษิตที่มีชื่อเสียงของศาสนาพุทธและลัทธิเต๋า

และคติพจน์อมตะของพวกบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงหลากหลายที่ถูกยกมาอ้างบ่อยครั้งอีกเช่นกัน
เหล่านี้ล้วนเป็นเค้าโครงของปรัชญาทั้งหลายของชาตानและธรรมชาติของชาตान
สิ่งเหล่านี้ยังเป็นการแสดงตัวอย่างและคำอธิบายที่ดีที่สุดของธรรมชาติของชาตान
พินเหล่านี้ที่ถูกซึมซาบเข้าสู่หัวใจของมนุษย์ล้วนมาจากชาตान ไม่มีแม้สักกนิคของพินเหล่านั้นที่มาจากพระเจ้า
คำพูดฝ่ายฝิปีศาจเช่นนั้นอยู่ในการต่อต้านพระวณะของพระเจ้าโดยตรงเช่นกัน มันชัดเจนอย่างสมบูรณ์ว่า
ความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นวกทั้งหลายนั้นล้วนมาจากพระเจ้า
และพวกสิ่งที่เป็นลบทั้งหลายซึ่งเป็นพินต่อมนุษย์นั้นมาจากชาตาน เพราะฉะนั้น
เจ้าสามารถยังรู้ธรรมชาติของบุคคลหนึ่ง และยังรู้ว่าเขาเป็นของใครได้
ก็จากทรรษนะชีวิตและค่านิยมทั้งหลายของเขา
ชาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามโดยผ่านทางการศึกษาและอิทธิพลของพวกรัฐบาลแห่งชาติกับของผู้มีชื่อเสียงและ
ยิ่งใหญ่ คำพูดฝ่ายฝิปีศาจของพวกเขาก็กลายเป็นธรรมชาติชีวิตของมนุษย์ไปแล้ว “ทุกคนทำเพื่อตนเอง
ส่วนคนรังเกียจปล่อยให้มารพาไปตามยถากรรม”
เป็นหนึ่งคติพจน์เยี่ยงชาตานอันเป็นที่รู้จักกันดีที่ได้ถูกปลูกฝังเข้าไปในทุกคนและที่ได้กลายเป็นชีวิตของมนุษย์
ไปแล้ว ยังมีคำพูดอื่นๆ ของปรัชญาทั้งหลายสำหรับการดำรงชีวิตที่เป็นเหมือนคติพจน์นี้อยู่อีก
ชาตานใช้วัฒนธรรมตามประเพณีอันประณีตของแต่ละชนชาติในการให้การศึกษาผู้คน
เป็นเหตุให้มวลมนุษย์ตกลงไปและถูกกลืนกินโดยนรกขุมลึกแห่งการทำลายล้างซึ่งไร้พรหมแดน
และในตอนสุดท้ายแล้ว ผู้คนก็ถูกพระเจ้าทรงทำลายเพราะพวกเขารับใช้ชาตานและต้านทานพระเจ้า
ลองจินตนาการถึงการถามคำถามต่อไปนี้กับใครบางคนที่ได้มีบทบาทแข็งขันในสังคมมาหลายทศวรรษว่า
“ด้วยความที่ท่านได้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกเป็นเวลานานเหลือเกินและสัมผัสผลลัพธ์ไปมากมายยิ่งนัก
อะไรหรือคือคติพจน์หลักซึ่งมีชื่อเสียงที่ท่านใช้ดำรงชีวิต?” เขาอาจกล่าวว่า “คติพจน์ที่สำคัญที่สุดก็คือ
‘ข้าราชการไม่โง่กลับพวกที่ให้ของกำนัล และพวกที่ไม่ประจบย้อมไม่สำเร็จลุล่วงอันใดเลย’”
คำพูดเหล่านี้มิใช่เป็นตัวแทนของธรรมชาติของบุคคลนั้นหรือ?
การใช้วิถีทางใดก็ตามอย่างขาดหลักศีลธรรมเพื่อได้มาซึ่งตำแหน่งได้กลายเป็นธรรมชาติของเขา
และการเป็นข้าราชการคือสิ่งที่ให้ชีวิตแก่เขา ยังคงมีพินชาตานอีกมากมายในชีวิตของผู้คน
ในการประพฤติปฏิบัติและพฤติกรรมของพวกเข พวกเขาแทบจะไม่ครองความจริงแต่อย่างใดเลย ตัวอย่างเช่น
ปรัชญาทั้งหลายของพวกเขาสำหรั้บการดำรงชีวิต หนทางของพวกเขในการทำสิ่งทั้งหลาย
และคำคมสารพันล้วนเต็มไปด้วยสารพัดพินของพญานาคใหญ่สีแดง และพวกมันทั้งหมดล้วนมาจากชาตาน
ด้วยเหตุนี้ ทุกสรรพสิ่งซึ่งไหลเวียนผ่านกระดูกและเลือดของผู้คนเป็นสรรพสิ่งของชาตาน
พวกข้าราชการทั้งหมด พวกที่กุมอำนาจ และพวกที่สำเร็จลุล่วงนั้น

มีเส้นทางและความลับในการที่จะประสบความสำเร็จของตัวเอง
ความลับทั้งหลายดังกล่าวไม่ใช่เป็นตัวแทนอันสมบูรณ์แบบของธรรมชาติของพวกเขาหรือ?
พวกเขาได้ทำสิ่งใหญ่โตทั้งหลายเช่นนั้นในโลก
และไม่มีใครเลยที่สามารถมองทะลุกลอุบายและเล่ห์กลทั้งหลายที่วางอยู่เบื้องหลังพวกเขาได้
นี่ก็แค่แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของพวกเขา นั้นคิดร้ายและเคลือบแฝงเพียงใด
มวลมนุษยชาติได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามอย่างลุ่มลึก น้ำพิษของชาตนาไหลเวียนผ่านเลือดของทุกคน
และสามารถเห็นได้ว่า ธรรมชาติของมนุษย์นั้นเสื่อมทราม ชั่ว และเป็นปฏิกิริยานิยม
เต็มอิมและชุ่มแช่อยู่ในปรัชญาทั้งหลายของชาตนา—ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันนั้น
มันคือธรรมชาติหนึ่งซึ่งทรยศพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่ผู้คนด้านทานพระเจ้าและยืนหยัดอยู่ในการต่อต้านพระเจ้า
ธรรมชาติของมนุษย์สามารถเป็นที่รู้ทั่วกันได้หากได้ถูกชำระและในหนทางนี้

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

361. เจ้าเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์อย่างไรหรือ? ตามจริงแล้ว

การเข้าใจธรรมชาติของเจ้านั้นหมายถึงการชำแหละส่วนลึกในดวงจิตของเจ้า นั่นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ในชีวิตเจ้า
นั่นคือตระการของชาตนาและทัศนคติของชาตนาที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตมาโดยตลอด นั่นก็คือ

ชีวิตของชาตนา นั่นเองที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตมาโดยตลอด

เฉพาะด้วยการพลิกแผ่นดินให้เจอสวนทั้งหลายที่อยู่ลึกลงไป ในดวงจิตของเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถเข้าใจธรรมชาติของเจ้าได้ จะพลิกแผ่นดินหาสิ่งเหล่านี้เจอได้อย่างไรหรือ?

สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถถูกชำระและพลิกแผ่นดินหาจนเจอได้โดยผ่านทางแค่หนึ่งหรือสองเหตุการณ์ นั่นก็คือ
หลายคราว หลังจากที่เจ้าทำบางสิ่งบางอย่างแล้วเสร็จ เจ้าก็ยังไม่ได้มาถึงความเข้าใจหนึ่งเลย

อาจสามารถใช้เวลาสามถึงห้าปีกว่าที่เจ้าจะมีความสามารถได้รับแม้แค่เลี้ยวเล็กจิ๋วของการตระหนักและการเข้าใจ
จ ในสถานการณ์มากมาย เจ้าต้องทบทวนตัวเองและมารู้จักตัวเอง

และเฉพาะเมื่อเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในการขุดลึกลงไปเท่านั้น เจ้าจึงจะมองเห็นผลลัพธ์

ขณะที่ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับความจริงทั้งหลายเติบโตลุ่มลึกมากขึ้นทุกที เจ้าก็จะค่อยๆ

มารู้จักธรรมชาติแก่นแท้ของตัวเองโดยผ่านทาง การทบทวนตัวเองและความรู้จักตัวเอง

เพื่อที่จะรู้จักธรรมชาติของเจ้า เจ้าต้องทำบางสิ่งสองสามอย่างให้บรรลุผลสำเร็จจุลวง สิ่งแรกก็คือ

เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าชอบ นี่มิใช่อ้างอิงถึงสิ่งที่เจ้าชอบกินหรือชอบสวมใส่

แต่ในทางกลับกัน นั่นหมายถึงสิ่งประเภททั้งหลายที่เจ้าชื่นชม สิ่งทั้งหลายที่เจ้าริษยา สิ่งทั้งหลายที่เจ้าเคารพบูชา

สิ่งทั้งหลายที่เจ้าแสวงหา และสิ่งทั้งหลายที่เจ้าให้ความสนใจในหัวใจของเจ้า

ชนิดของผู้คนที่เจ้าชื่นชมในการเข้ามาติดต่อสัมพันธ์ด้วย ชนิดของสิ่งที่เจ้าชอบทำ

และชนิดของผู้คนที่เข้าชื่นชมในหัวใจ ตัวอย่างเช่น ผู้คนส่วนใหญ่ชอบผู้คนที่มีความยิ่งใหญ่
ผู้คนที่มีความงามสง่าอยู่ในกิริยาท่าทางและวาตะของพวกเขาก็ชอบพวกที่พูดคำยกยอแบบมีวาทีศิลป์
หรือพวกที่แสวงสมบัตินานา ที่พาดพิงถึงไปก่อนหน้านั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้คนใดที่พวกเขาชอบมีปฏิสัมพันธ์ด้วย
สำหรับสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนชื่นชมนั้น สิ่งเหล่านี้รวมไปถึงการเต็มใจทำอะไรบางอย่างที่ทำให้ง่ายดาย
การชื่นชมในสิ่งทั้งหลายที่ผู้อื่นคิดว่าดี และที่คงจะเป็นเหตุให้ผู้คนที่ขบถหรือคำสรรเสริญและให้คำชม
ในธรรมชาติทั้งหลายของผู้คนนั้นมีคุณลักษณะเฉพาะธรรมดาทั่วไปของสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาชอบอยู่ นั่นก็คือ
พวกเขาชอบผู้คนที่ เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายที่ผู้อื่นรู้สึกอิจฉาโดยเนื่องมาจากอุปนิสัยภายนอก
พวกเขาชอบผู้คนที่ เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายที่มองดูสวยงามและหรูหรา และพวกเขาชอบผู้คนที่
เหตุการณ์และสิ่งทั้งหลายที่ทำให้ผู้อื่นเคารพบูชาพวกเขาโดยเนื่องมาจากอุปนิสัย
สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่ผู้คนชื่นชมนั้นยิ่งใหญ่มาก ละลานตา งามหรู และโอฬาร ผู้คนล้วนเคารพบูชาสิ่งเหล่านี้
สามารถเห็นได้ว่า ผู้คนไม่ครองความจริงอันใดเลย ทั้งพวกเขายังไม่มีสภาพเหมือนมนุษย์แท้อีกด้วย
ไม่มีนิยัตินัยสำคัญแม้ระดับน้อยนิดที่สุดอยู่ในการเคารพบูชาสิ่งเหล่านี้ ทว่าผู้คนที่ยังชอบสิ่งเหล่านั้น... สิ่งที่เขาชอบ
สิ่งที่เขามุ่งมั่น สิ่งที่เขาเคารพบูชา สิ่งที่เขาอิจฉา
และสิ่งที่เขาคิดในหัวใจของเขาทุกวันล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนธรรมชาติของเขา
นั่นเพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าธรรมชาติของเขาชื่นชมความไม่ชอบธรรม และในสถานการณ์ที่รุนแรง
ธรรมชาติของเขานั้นชั่วและไม่สามารถเยียวยารักษาได้ เจ้าควรวิเคราะห์ธรรมชาติของเขาในหนทางนี้ กล่าวคือ
จงตรวจสอบว่าเขาชื่นชมสิ่งใดและเขาละทิ้งสิ่งใดในชีวิตของเขา เขาอาจจะดีต่อใครบางคนเป็นครั้งคราว
แต่นี่ไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาชื่นชมพวกเขาแน่นอนว่าสิ่งที่เขาชื่นชมอย่างแท้จริงก็คือสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติของเขา
ต่อให้กระดุกของเจ้าหัก เขาก็คงจะยังคงชื่นชมมันและไม่วันจะสามารถละทิ้งมันได้
นี่ไม่ยากเลยที่จะเปลี่ยนแปลง

ตัดตอนมาจาก “สิ่งใดที่ควรรู้เกี่ยวกับการแปลงสภาพอุปนิสัยของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

362. คุณเจตนาที่จะทำการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยคือการรู้จักธรรมชาติของคนเราเอง
และการนี้ต้องเกิดขึ้นโดยสอดคล้องกับวิธานจากพระเจ้า
มีเพียงในพระวาทะของพระเจ้าเท่านั้นที่ใครคนหนึ่งสามารถรู้จักธรรมชาติอันน่าขยะแขยงของตนเองได้
ระลึกได้ถึงพิษอันหลากหลายของชาตนาในธรรมชาติของตนเอง ตระหนักว่าตนนั้นโง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน
และระลึกได้ถึงองค์ประกอบที่อ่อนแอและเป็นด้านลบในธรรมชาติของตน
หลังจากที่สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้จักอย่างครบถ้วนแล้ว
และเจ้าสามารถเกลียดชังตัวเจ้าเองและละทิ้งเนื้อหนังได้อย่างแท้จริง
ดำเนินการตามพระวาทะของพระเจ้าได้อย่างสม่ำเสมอ

และมีเจตจำนงที่จะมอบต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และพระวณะของพระเจ้าอย่างแน่อนที่สุด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้เริ่มเข้าสู่เส้นทางของเปโตรแล้ว เมื่อปราศจากพระคุณของพระเจ้า
และปราศจากความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ก็คงจะเป็นการยากที่จะเดินบนเส้นทางนี้
เนื่องเพราะผู้คนไม่ครองความจริงและไร้ความสามารถที่จะทรยศตนเองได้
โดยหลักแล้วการเดินทางแห่งความเพียบพร้อมของเปโตรอยู่บนพื้นฐานของการมีความตั้งใจแน่วแน่
การมีความเชื่อ และการพึ่งพาพระเจ้า ที่มากยิ่งขึ้นคือ
คนเราต้องมอบต่อพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ในทุกสรรพสิ่ง
คนเราไม่สามารถทำโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าได้ เหล่านี้คือแง่มุมสำคัญ
ซึ่งไม่มีแง่มุมใดที่สามารถถูกล่วงละเมิดได้
การได้ทำความเข้าใจตนเองโดยผ่านทางประสบการณ์เป็นเรื่องลำบากเย็นมาก
เมื่อปราศจากพระราชกิจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ก็ยิ่งยากมากที่จะเข้าสู่การนี้ได้ การเดินบนเส้นทางของเปโตร
คนเราต้องจดจ่ออยู่กับการรู้จักตนเองและจดจ่ออยู่กับการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของคนเรา

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

363. ในด้านหนึ่ง ในระหว่างการทดสอบของพระเจ้า
มนุษย์ได้มีความขาดตกบกพร่องของเขาและได้เห็นว่าเขานั้นไม่สำคัญ น่าเหยียดหยาม และต่ำต้อย
ว่าเขาไม่มีสิ่งใดและไม่ใช่อะไรเลย ในอีกด้านหนึ่ง ในระหว่างการทดสอบของพระองค์
พระเจ้าทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถที่จะรับประสบการณ์กับ
ความดีงามของพระเจ้าได้มากขึ้น แม้ว่าความเจ็บปวดนั้นจะใหญ่หลวง
และบางครั้งไม่สามารถผ่านพ้นไปได้—กระทั่งถึงระดับของความโศกเศร้าแสนสาหัส—
ด้วยการรับประสบการณ์กับมัน มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเขาดีงามเพียงใด
และบนรากฐานนี้เท่านั้นที่จะมีความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในมนุษย์ วันนี้ มนุษย์เห็นว่า ด้วยพระคุณ
ความรัก และความปรานีของพระเจ้าอย่างเดียวนั้น เขาไม่สามารถพอที่จะรู้จักตัวเขาเองได้อย่างแท้จริง
และนับประสาอะไรที่เขาจะมีความสามารถที่จะรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ได้
โดยผ่านทั้งทางกระบวนการถูลงและการพิพากษาของพระเจ้า
และในระหว่างกระบวนการถูลงในตัวมันเองนี้เท่านั้น มนุษย์จึงจะสามารถรู้ความขาดตกบกพร่องของเขา
และรู้ว่าเขาไม่มีสิ่งใดเลย

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

364. นี่ก็อภุญเจสำคัญผู้การคิดทบทวนกับตัวเองและการรู้จักตัวเอง กล่าวคือ ยิ่งเจ้ารู้สึกมากขึ้นเท่าไรว่า
เจ้าทำได้ดี หรือได้ทำในสิ่งที่ถูกในหลายด้านเฉพาะ และยังเจ้าคิดมากขึ้นเท่าไรว่า
เจ้าสามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือมีความสามารถที่จะอวดตัวในหลายด้านเฉพาะ เช่นนั้นแล้ว
ก็ย่อมคุ้มค่ามากขึ้นเท่านั้นสำหรับเจ้าที่จะรู้จักตัวเจ้าเองในด้านเหล่านั้น
และย่อมคุ้มค่ามากขึ้นเท่านั้นสำหรับเจ้าที่จะซดลึกลงไปในด้านเหล่านั้นเพื่อดูความมีราศีที่ดำรงอยู่ในตัวเจ้า
รวมถึงดูว่าอะไรคือสิ่งทั้งหลายในตัวเจ้าที่ไม่สามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
พวกเราจงมาดูเปาโลเป็นตัวอย่างกันเถิด เปาโลนั้นมีความรู้ดีเป็นพิเศษ
และเขาได้ทนทุกข์ไปมากมายในงานประกาศของเขา เขาได้รับการชื่นชมบูชาเป็นพิเศษจากผู้คนมากมาย
ผลลัพธ์ก็คือ ภายหลังจากที่ได้ทำงานมากมายไปจนครบบริบูรณ์แล้ว
เขาก็ได้ทีกักไปว่าคงจะมีมงกุฎพักวางเอาไว้ให้เขา นี่เป็นเหตุให้เขาล่องไปตามเส้นทางที่ผิดไกลขึ้นทุกที
จนกระทั่งในที่สุดเขาก็ได้ถูกพระเจ้าทรงลงโทษ ณ เวลานั้น หากเขาได้คิดทบทวนตัวเองและชำระตัวเอง
เช่นนั้นแล้ว เขาก็คงจะไม่ได้คิดการนั้น กล่าวได้อีกนัยหนึ่งก็คือ
เปาโลไม่ได้มุ่งเน้นที่การแสวงหาความจริงในพระวาทะขององค์พระเยซูเจ้า
เขาเพียงเชื่อในมโนคติอันหลงผิดและการจินตนาการทั้งหลายของตัวเขาเองเท่านั้น เขาได้คิดไปว่า
ตราที่เขาได้ทำในสิ่งดีไม่ก็อย่างลงไป และจัดแสดงพฤติกรรมที่ดีงาม
พระเจ้าก็คงจะทรงสรรเสริญและประทานบำเหน็จให้แก่เขา ในตอนท้ายนั้น
มโนคติอันหลงผิดและจินตนาการทั้งหลายของตัวเขาเองได้ทำให้จิตวิญญาณของเขามีคบอดและบดบังใบหน้า
แท้จริงของเขา อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่ได้รู้การนี้ และด้วยความที่พระเจ้ามิได้ทรงนำการนี้มาเผย
พวกเขาก็ยังคงตั้งเปาโลไว้เป็นมาตรฐานให้เอื้อมไปถึง เป็นตัวอย่างที่จะดำเนินชีวิตตามกันต่อไป
และได้คำนึงถึงเขาในฐานะคนที่พวกเขาวัดหาที่จะเป็นเหมือนกัน และในฐานะวัตถุที่พวกเขาไล่ตามเสาะหา
และในฐานะใครบางคนที่ได้รับการเอาอย่าง
เรื่องราวเกี่ยวกับเปาโลนี้ทำหน้าที่เป็นคำเตือนหนึ่งสำหรับทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งก็คือว่า
เมื่อใดก็ตามที่พวกเราารู้สึกว่าพวกเราได้ทำดีเป็นพิเศษ หรือเชื่อว่าพวกเรานั้นมีพรสวรรค์เป็นพิเศษในบางด้าน
หรือคิดว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหรือจำเป็นต้องได้รับการจัดการในบางด้าน
พวกเราไม่ควรเพียรพยายามที่จะคิดทบทวนและรู้จักตัวพวกเราเองให้ดีขึ้นในด้านนั้น การนี้สำคัญยิ่งยวด
นี่เป็นเพราะ แน่นอนว่า เจ้ายังไม่ได้พลิกแผ่นดินหาให้ความสนใจ
หรือชำระแค้นแห่งมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของตัวเจ้าเองซึ่งเจ้าเชื่อว่าดี เพื่อที่จะมองเห็นว่า อันที่จริงแล้ว
แถมเหล่านั้นบรรจูลึกลับใดที่ด้านทานพระเจ้าเอาไว้บ้างหรือไม่

คัดตอนมาจาก “เจ้าจะสามารถรู้จักตัวเองได้ด้วยการตระหนักรู้ธรรมชาติที่หลงผิดของเจ้าเท่านั้น” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

365. หากความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองนั้นสิ้นเงินกันไป

พวกเขาก็จะพบว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแก้ปัญหาทั้งหลาย

และอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาที่ย่อมจะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา

จึงจำเป็นที่ต้องรู้จักตัวเราเองในระดับที่ลุ่มลึก ซึ่งหมายถึงการรู้จักธรรมชาติของตัวเราเองว่า

องค์ประกอบใดที่รวมอยู่ในธรรมชาตินั้น สิ่งเหล่านี้ก่อกำเนิดขึ้นอย่างไร และสิ่งเหล่านี้มาจากที่ใด

ที่มากกว่านั้นก็คือ เจ้ามีความสามารถที่จะเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ได้จริงหรือไม่?

เจ้าได้เห็นดวงจิตอันอัปลัก্ষณ์ของเจ้าเองกับธรรมชาติชั่วของเจ้าแล้วหรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะมองเห็นความจริงเกี่ยวกับตัวเจ้าเองแล้วไซ้

เจ้าย่อมเริ่มที่จะเกลียดตัวเอง เมื่อเจ้าเกลียดตัวเจ้าเอง แล้วจากนั้นก็นำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติ

เจ้าก็จะสามารถตัดขาดจากเนื้อหนังและมีความแข็งแกร่งที่จะดำเนินความจริงจนเสร็จสิ้น โดยปราศจากความลำ

บากยากเย็น เหตุใดเล่าผู้คนมากมายจึงทำตามความเลือกชอบทางเนื้อหนังของพวกเขา?

ก็เพราะพวกเขาพิจารณาว่าตัวพวกเขาเองช่างดีงามนัก

พลางรู้สึกว่าการกระทำของพวกเขา นั้นถูกต้องและเป็นธรรม รู้สึกว่าพวกเขาไม่มีความผิดเลย และรู้สึกกระหังว่า

พวกเขาถูกต้องอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

พวกเขาก็มีความสามารถที่จะปฏิบัติตนไปด้วยข้อสันนิษฐานที่ว่าความยุติธรรมนั้นอยู่ข้างพวกเขา

เมื่อคนเราระลึกได้ถึงสิ่งที่ธรรมชาติของคนเราเป็น—อัปลัก্ষณ์อย่างไร น่าดูหมิ่นอย่างไร

และน่าเวทนาอย่างไร—เมื่อนั้นคนเราก็จะไม่ภาคภูมิใจในตัวเองอย่างเกินขนาด ไม่โอหังอย่างลำพองเหลือเกิน

และไม่ยินดีกับตัวเองเหลือเกินดังก่อนหน้านี้ บุคคลเช่นนั้นรู้สึก ว่า ‘ฉันต้องจริงจังตั้งใจและคิดค้น

และนำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติบ้าง หาไม่แล้ว

ฉันย่อมจะไม่ดีพอที่จะไปถึงมาตรฐานของการเป็นมนุษย์ และจะอดสูที่จะดำรงชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า’

เช่นนั้นแล้ว คนเราจึงมองเห็นตัวเองอย่างแท้จริงว่าไม่มีความสำคัญ ไร้นัยสำคัญอย่างแท้จริง ณ เวลานั้น

ย่อมกลับกลายเป็นง่ายที่คนเราจะดำเนินความจริงให้เสร็จสิ้น

และคนเราจะปรากฏเป็นเหมือนที่มนุษย์ควรเป็นอยู่บ้าง มีเพียงเมื่อผู้คนเกลียดตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริงเท่านั้น

พวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนัง หากพวกเขาไม่เกลียดตัวพวกเขาเอง

พวกเขาก็จะไม่สามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนังได้

การที่คนเราเกลียดชังตัวเองอย่างแท้จริงนั้นประกอบด้วยสองสามสิ่ง กล่าวคือ สิ่งแรก

การรู้จักธรรมชาติของตัวคนเราเอง และสิ่งที่สอง การมองเห็นตัวคนเราเองอัดกััดขัดสนและน่าเวทนา

การมองเห็นตัวคนเราเองเล็กและไร้นัยสำคัญอย่างสุดขีด

และการมองเห็นดวงจิตอันสกปรกและน่าเวทนาของคนเราเอง

เมื่อคนเราเห็นสิ่งที่คนเราเป็นอย่างแท้จริงโดยครบถ้วน และได้สัมผัสกับทอวาสนานี้แล้ว ถึงตอนนั้น

คนเราจึงจะสามารถได้รับความรู้เกี่ยวกับตัวคนเราเองอย่างแท้จริง และสามารถพูดได้ว่า

คนเราได้มารู้จักตัวคนเราเองอย่างครบถ้วนแล้ว เมื่อนั้นเท่านั้น

คนเราจึงจะสามารถเกลียดชังตัวคนเราเองได้อย่างแท้จริง โดยไปไกลถึงขั้นสาปแช่งตัวเอง

และรู้สึกอย่างแท้จริงว่า

คนเราได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลายจนถึงขนาดที่คนเราไม่สามารถแม้กระทั่งมีความคล้ายคลึงกับม

นุษย์คนหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว สักวันหนึ่ง เมื่อการคุกคามแห่งความตายปรากฏขึ้น บุคคลเช่นนั้นย่อมจะคิดว่า

‘นี่คือการลงโทษอันชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรมโดยแท้ ฉันควรตายจริง!’ ณ จุดนี้

เขาจะไม่ยื่นเรื่องร้องทุกข์ นับประสาอะไรที่จะดิ้นรนพระเจ้า ด้วยรู้สึกเพียงว่า เขาช่างขัดสนและน่าเวทนายิ่งนัก

โสมมและเสื่อมทรามยิ่งนักจนเขาสมควรแล้วที่จะถูกกวาดล้างโดยพระเจ้า

และดวงจิตเช่นของเขานั้น ไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก ณ จุดนี้ บุคคลผู้นี้จะไม่ต้านทานพระเจ้า

นับประสาอะไรที่จะทรมานพระเจ้า หากใครคนหนึ่งไม่รู้จักตัวเอง และยังคงพิจารณาตัวเองว่าดีมา

เช่นนั้นแล้วเมื่อความตายมาเคาะประตู บุคคลนี้จะคิดว่า “ฉันได้ทำดีเหลือเกินในความเชื่อของฉัน

ฉันได้แสวงหาหนักเพียงใด! ฉันได้ให้มากมายเหลือเกิน ฉันได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน กระนั้นในที่สุดแล้ว

ตอนนี้พระเจ้ากำลังทรงขอให้ฉันตาย ฉันไม่รู้ว่าความชอบธรรมของพระเจ้าอยู่ที่ใด

เหตุใดพระองค์จึงกำลังทรงขอให้ฉันตาย? หากแม้กระทั่งบุคคลหนึ่งเช่นฉันต้องตาย

เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะได้รับการช่วยเหลือ? เผ่าพันธุ์มนุษย์จะไม่มาถึงบทอวาสนาหรือหรือ?” อย่างแรก

บุคคลนี้มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ประการที่สอง บุคคลนี้กำลังพรับ

และไม่ได้กำลังแสดงให้เห็นการบนอบใดๆ แต่อย่างใดเลย นี่เหมือนกันไม่มีผิดกับเปาโล กล่าวคือ

เมื่อเขากำลังจะตาย เขาไม่รู้จักตัวเขาเอง และเมื่อถึงเวลาที่มีการลงโทษของพระเจ้าใกล้มาถึง

นั้นก็สาบสูญไปแล้วที่จะกลับใจ

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

จ. ว่าด้วยวิธีที่จะก้าวผ่านการพิพากษากับการติสอน และบททดสอบกับกระบวนการถลุง

366. ในพระราชกิจสุดท้ายแห่งการสรุปปิดตัวคุณนั้น

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อเปิดเผยทั้งหมดที่ไม่ชอบธรรม เพื่อพิพากษาผู้คนทั้งหมดอย่างเปิดเผย

และเพื่อให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงใจได้รับความเพียบพร้อม

มีเพียงพระอุปนิสัยเท่านั้นที่สามารถนำพาคุณนั้นไปถึงบทธาวสานได้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างจะถูกแยกไปตามประเภทของพวกมัน และถูกแบ่งออกเป็นจำพวกต่างๆ

ตามธรรมชาติของพวกมัน นี่คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยบทธาวสานของมนุษยชาติและบั้นปลายของพวกเขา

หากผู้คนมิได้ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษาแล้วไซ้

ก็จะไม่มีหนทางที่จะดีแผ่ความไม่เชื่อฟังและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

มีเพียง โดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยบทธาวสานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้ มนุษย์จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาเฉพาะเมื่อเขาได้รับการติสอนและการพิพากษาเท่านั้น

คนชั่วจะถูกนำไปอยู่กับคนชั่ว คนดีอยู่กับคนดี และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกแยกออกไปตามประเภทของพวกเขา

บทธาวสานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่คนชั่วอาจจะได้รับการลงโทษและคนดีได้รับบำเหน็จรางวัล

และผู้คนทั้งปวงกลับกลายมาอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งหมดนี้จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาที่ชอบธรรม

เนื่องจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมัน

และความไม่เชื่อฟังของพวกเขากลับกลายเป็นร้ายแรงอย่างเหลือเกิน

จึงมีเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พระอุปนิสัยซึ่งประกอบด้วย การติสอนและการพิพากษาเป็นหลัก และถูกเปิดเผยในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้น

ที่สามารถแปลงสภาพและทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้

มีเพียงพระอุปนิสัยนี้เท่านั้นที่สามารถเปิดโปงคนชั่ว

และด้วยเหตุนี้จึงลงโทษพวกไม่ชอบธรรมทั้งหมดอย่างรุนแรง ดังนั้น

พระอุปนิสัยเช่นนี้ซึมซับไปด้วยนัยสำคัญของยุคนี้

และการเปิดเผยและการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกทำให้สำแดงชัดแจ้งเพื่อประโยชน์ของพระรา

ชกิจของยุคใหม่แต่ละยุค

มิใช่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตามความชอบพระทัยเองและโดยไม่มีนัยสำคัญ

หากแม้ว่าในการเปิดเผยบทธาวสานของมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้ายังคงจะประทานความสงสารและความรักอันไม่สิ้นสุดให้แก่มนุษย์และยังคงมีความรักต่อเขาอยู่ต่อไป โดยไม่ทรงนำมนุษย์ไปสู่การพิพากษาที่ชอบธรรม แต่ตรงกันข้ามกลับทรงแสดงให้เห็นการยอมผ่อนปรน ความอดทน และการให้อภัย และยกโทษให้มนุษย์ไม่ว่าบาปของเขาจะมีหนักหนาเพียงใด

โดยไม่มีการพิพากษาอันชอบธรรมแม้แต่บัดเดียว กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว

เมื่อใดเล่าที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาถึงการปิดตัวเสียที?

เมื่อใดที่พระอุปนิสัยเช่นนี้จะสามารถนำทางผู้คนไปสู่บ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์?

คุณตัวอย่างของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีความรักอยู่เสมอ ผู้พิพากษาที่มีใบหน้าดูใจดีและมีหัวใจอ่อนโยน

เขารักผู้คนโดยไม่คำนึงถึงอาชญากรรมที่พวกเขาอาจได้กระทำความ

และเขามีความรักและความอดทนกับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะเป็นใคร ในกรณีนั้น

เมื่อใดเขาจึงจะสามารถไปถึงการตัดสินที่ยุติธรรมได้เสียที? ในระหว่างยุคสุดท้าย

มีเพียงการพิพากษาอันชอบธรรมเท่านั้นที่สามารถแยกมนุษย์ไปตามประเภทของพวกเขาและนำพามนุษย์ไปสู่อาณาจักรใหม่ได้ ในหนทางนี้

ทั่วทั้งยุคนี้ถูกนำพาไปถึงบทวารสถานโดยผ่านทางพระอุปนิสัยอันชอบธรรมในการพิพากษาและการติสสอนของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

367. ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของซาตานซึ่งได้ถูกปลุกฝังไว้ภายในตัวเขาแล้ว

และภายหลังหลายพันปีของการถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

เขามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นมาภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่

ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อได้ด้วยราคาแพง

แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่

มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า

ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสสอนของพระเจ้า

มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสสมและเสื่อมทรามภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน

และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้

เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้

พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยน

แปลง นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้

โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสสอนจากพระวจนะ ตลอดจนโดยผ่านทางกระบวนการถูกลง

โทษที่จะถือว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด

น่าจะกล่าวว่านี้คือพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง
ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตชัยตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด
โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอนจากพระวณะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และโดยผ่านทางการใช้พระวณะถลุง พิพากษา และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ
และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์
สำหรับทุกสิ่งที่มีมวลมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น
พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้อง
กับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม
ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป
เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง
อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่
วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ
บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนี้
แม้ว่าเครื่องบูชาลงบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดเวลา
แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า
พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพูดปรึบ่นออกมา ชุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต
และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า
มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือหรือ?
นี่มิใช่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของพวกเขาซักระลอกเดียวหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสอน
มือของเจ้าชูสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า
“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ซาตาน!
จงขบถต่อซาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!
ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”
เสียงร้องของพวกเขาดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มีมาถึงเวลาแห่งการติสอน
และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขาก็หยุดลง
และปณิธานของพวกเขาก็ลึ้มเหลว นี่คือการเสื่อมทรามของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป
มันเป็นบางสิ่งที่ปลูกฝังโดยซาตานและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์
ไม่่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง

เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันหยั่งรากลึกของตัวเอง
และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวณะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป

คัดตอนมาจาก “ความลึกลับแห่งการทรงจุดเป็นมนุษย์ (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

368. วันนี้ พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเจ้า ตีสอนพวกเจ้า และกล่าวโทษพวกเจ้า
แต่เจ้าต้องรู้ว่าประเด็นของการกล่าวโทษพวกเจ้าคือ เพื่อให้เจ้ารู้จักตัวเอง พระองค์ทรงกล่าวโทษ สาปแช่ง
พิพากษา และตีสอน ก็เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้จักตัวเจ้าเอง เพื่อที่อุปนิสัยของเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลง
และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อ เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้คุณค่าของเจ้าเอง
และมองเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้านั้นชอบธรรมและเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์
และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์
มองเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์
และมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งทรงรัก ทรงช่วยให้รอด ทรงพิพากษา
และทรงตีสอนมนุษย์ หากเจ้ารู้เพียงว่าเจ้ามีสถานะอันต่ำต้อย รู้เพียงว่าเจ้าเสื่อมทรามและไม่เชื่อฟัง
แต่ไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเผยชัดถึงความรอดของพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการตีสอนที่พ
ระองค์ทรงกระทำในตัวเจ้าในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีหนทางใดเลยที่จะได้รับประสบการณ์
นับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินหน้าต่อไปได้
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อประหารชีวิตหรือทำลายล้าง แต่เพื่อพิพากษา สาปแช่ง ตีสอน และช่วยให้รอด
จนกว่าแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์จะมาถึงจุดปิดตัว—
ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยทอวาสนของมนุษย์แต่ละหมวดหมู่—
พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด
จุดประสงค์โดยล้นของพระราชกิจก็คือการทำให้ผู้ที่รักพระองค์มีความครบบริบูรณ์—อย่างล้นทั่วเช่นนั้น—
และเพื่อนำพาพวกเขาเข้ามาอยู่ในความนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอดอย่างไรก็ตาม
ทั้งหมดนั้นทรงกระทำโดยการทำให้พวกเขาหลุดรอดจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานแบบเดิมของพวกเขา นั่นคือ
พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดโดยการทำให้พวกเขาแสวงหาชีวิต หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น
พวกเขาจะไม่มีหนทางที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้าเลย ความรอดคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และการแสวงหาชีวิตคือสิ่งที่มนุษย์ต้องลงมือกระทำเพื่อที่จะยอมรับความรอด ในสายตาของมนุษย์
ความรอดคือความรักของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าไม่อาจเป็นการตีสอน การพิพากษา
และการสาปแช่งไปได้ ความรอดต้องบรรจุไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และที่มากกว่านั้นก็คือ

คำปลอบใจทั้งหลาย รวมทั้งพระพรอันไร้ขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้
ผู้คนเชื่อว่าตอนที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น โดยการจับเคลื่อนพวกเขาด้วยพระพรทั้งหลายและพระคุณของพระองค์
เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าได้ ดังจะกล่าวได้ว่า
การที่พระองค์ทรงสัมผัสมนุษย์คือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
ความรอดชนิดนี้กระทำโดยการตั้งข้อตกลงประการหนึ่งขึ้นมา
มนุษย์จะยอมมอบเฉพาะพระนามของพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำให้อะไรดีเพื่อพระองค์และนำพระสิริมาสู่พ
ระองค์
ก็ต่อเมื่อพระเจ้าประทานให้พวกเขาเป็นร้อยเท่าเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ต่อมวลมนุษย์
พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกก็เพื่อช่วยมวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทรามให้รอด
ไม่มีการไปปดมดเท็จอยู่ในการนี้เลย หากมี
พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองอย่างแน่นอน ในอดีตนั้น
วิถีทางแห่งความรอดของพระองค์เกี่ยวข้องกับการแสดงความรักและความเมตตาสงสารอย่างถึงที่สุด
จนถึงขั้นที่พระองค์ประทานทั้งหมดของพระองค์ให้แก่ชาดานเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับมวลมนุษย์ทั้งหมดทั้ง
มวล ปัจจุบันนี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นเหมือนอดีต กล่าวคือ ความรอดที่ประทานให้แก่พวกเขาในวันนี้เกิดขึ้น ณ
ช่วงเวลาแห่งยุคสุดท้าย ในช่วงระหว่างที่มีการจำแนกชั้นแต่ละบุคคลไปตามประเภท ทั้งนี้
วิถีทางแห่งความรอดของพวกเขาไม่ใช่ความรักหรือความเมตตาสงสาร แต่เป็นการติสอนและการพิพากษา
เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการติสอน
การพิพากษา และการเขียนตืออย่างไร้ปราณี แต่จงรู้สิ่งนี้ไว้ว่า
ในการเขียนตืออันไร้หัวใจนี้ไม่มีการลงโทษเลยแม้แต่น้อย
โดยไม่ต้องคำนึงว่าคำพูดของเราอาจจะกร้าวกระดังเพียงใด
สิ่งที่ตกมาถึงพวกเขาเป็นเพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่อาจจะดูเหมือนไร้หัวใจอย่างถึงที่สุดสำหรับพวกเขา
และไม่สำคัญว่าเราอาจจะมีคามโมโหมากเพียงใด สิ่งที่พรั่งพลมาบนพวกเขาก็ยังคงเป็นวาระแห่งการสอน
และเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาล้มถึงแก่ความตาย
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จงรู้ไว้ว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม
หรือกระบวนการถลุงและการติสอนอันไร้หัวใจ ทุกอย่างเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด
โดยไม่ต้องคำนึงว่า วันนี้ แต่ละคนได้รับการจำแนกชั้นไปตามประเภทหรือไม่
หรือหมวดหมู่ของมนุษย์ได้รับการตีแผ่หรือไม่
จุดประสงค์ของพระวาระทั้งปวงและพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงให้รอด

ค การพิพากษาอันชอบธรรมถูกนำมาใช้ชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์
และกระบวนการถูกลงโทษให้หัวใจกระทำขึ้นเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด
ทั้งพระวณะหรือการสั่งสอนอันกว้างขวางต่างกระทำเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่ง
ความรอด

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

369. เมื่อเผชิญกับสภาวะของมนุษย์และท่าทีของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจใหม่
เปิดโอกาสให้มนุษย์ได้มีทั้งความรู้เกี่ยวกับพระองค์และการเชื่อฟังต่อพระองค์ และมีทั้งความรักและคำพยาน
ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงต้องได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษของพระเจ้าที่มีต่อเขา ตลอดจนการพิพากษา
การจัดการ การตัดแต่งของพระองค์ที่ทรงมีต่อเขา ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้
มนุษย์จะไม่มีวันรู้จักพระเจ้าและจะไม่มีวันสามารถรักและเป็นพยานให้กับพระองค์ได้อย่างแท้จริงเลย
กระบวนการถูกลงโทษของพระเจ้าไม่ใช่แค่เพื่อเห็นแก่ผลกระทบเพียงด้านเดียว
แต่เพื่อประโยชน์ของผลกระทบหลายแง่มุม
เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งกระบวนการถูกลงโทษในบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความ
จริง เพื่อที่ว่าความแน่วแน่นและความรักของพวกเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
สำหรับบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความจริงและผู้ซึ่งโยยหาพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเลยที่มีความหมายมากกว่า
หรือเป็นความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่กว่ากระบวนการถูกลงโทษในแบบนี้
พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ถ่วงน้ำหนักที่มนุษย์จะรู้หรือเข้าใจ เพราะท้ายที่สุดแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้า
ในท้ายที่สุดแล้ว ก็เป็นไปได้เลยสำหรับพระเจ้าที่จะมีอุปนิสัยแบบเดียวกับมนุษย์ และเมื่อเป็นดังนั้น
จึงไม่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ มนุษย์ไม่ได้ครอบครองความจริงมาแต่กำเนิด
และไม่ยากที่บรรดาผู้ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจะเข้าใจ มนุษย์ไร้ซึ่งความจริง
และไร้ซึ่งความแน่วแน่นที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ และหากเขาไม่ทุกข์ทน
และไม่ได้รับการถูกลงโทษหรือพิพากษาแล้วไซ้
ความแน่วแน่นของพวกเขาจะไม่มีวันได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม สำหรับทุกคน
กระบวนการถูกลงโทษเป็นความเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส และลำบากยากเย็นมากที่จะยอมรับ—
ทว่าในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษนี้เองที่พระเจ้าทรงทำให้พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เข้าใจได้ง่ายขึ้น
สำหรับมนุษย์ และทรงทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์เป็นที่รู้ทั่วกันสำหรับมนุษย์
และทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งที่มากขึ้น การจัดการและการตัดแต่งจริงที่มากขึ้น

ผ่านการเปรียบเทียบระหว่างข้อเท็จจริงกับความจริง

พระองค์ทรงมอบความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับพระองค์และความจริงให้แก่มนุษย์

และทรงมอบความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าให้แก่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้

จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์มีความรักที่จริงแท้ยิ่งขึ้นและบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นต่อพระเจ้า

นั่นคือจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการดำเนินการกระบวนการถลุง

และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์มีจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของมันเอง

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากความหมาย

และพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากผลประโยชน์ต่อมนุษย์

กระบวนการถลุงไม่ได้หมายถึงการเอาผู้คนออกไปจากเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และไม่ได้หมายถึงการทำลายพวกเขาในนรก แต่ทว่า

มันหมายถึงการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ในระหว่างกระบวนการถลุง การเปลี่ยนแปลงเจตนาต่างๆ

ของเขา ทรศนะเก่าๆ ของเขา การเปลี่ยนแปลงความรักของเขามีต่อพระเจ้า

และการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิตของเขา กระบวนการถลุงคือบททดสอบจริงของมนุษย์

และเป็นรูปแบบหนึ่งของการฝึกฝนจริง

และมีเพียงในระหว่างกระบวนการถลุงเท่านั้นที่ความรักของเขาจึงจะสามารถทำหน้าที่ตามธรรมชาติของมันได้

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

370. ผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเองได้ พวกเขาต้องก้าวผ่านการพิพากษากับการติสอน

และการทนทุกข์กับกระบวนการถลุงของพระวจนะของพระเจ้า หรือถูกจัดการ

บ่มวินัยและตัดแต่งโดยพระวจนะของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถสัมผัสความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้

และไม่ทำเป็นขอไปทีกับพระองค์

ภายใต้กระบวนการถลุงของพระวจนะของพระเจ้านั้นเองที่อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลง

โดยผ่านทาง การเปิดโปง การพิพากษา การบ่มวินัย

และการจัดการของพระวจนะของพระองค์เท่านั้นพวกเขาจึงจะไม่กล้าที่จะปฏิบัติตนอย่างมูทะลุอีกต่อไป

แต่จะกลายเป็นหนักแน่นและสำรวมแทน ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือว่า

พวกเรามีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวจนะปัจจุบันของพระเจ้าและต่อพระราชกิจของพระองค์ได้

ต่อให้มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พวกเขาก็มีความสามารถที่จะละวางมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้และบนอบได้อย่างเต็มใจ

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

371. ยิ่งกระบวนการถลุงของพระเจ้ารุนแรงขึ้นเท่าใด
หัวใจของผู้คนที่ยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
ความทรमानภายในหัวใจของพวกเขาเป็นประโยชน์แก่ชีวิตพวกเขา
พวกเขามีความสามารถที่จะอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้น
สัมพันธภาพของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าใกล้ชิดขึ้น
และพวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นความรักอันสูงสุดของพระเจ้าและความรอดสูงสุดของพระองค์ได้ดีขึ้น
เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้ง
และโยบก็ได้ก้าวผ่านการทดสอบหลายครั้งหลายครา
หากพวกเขำปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เจ้าเองก็ต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้งเช่นกัน
เฉพาะเมื่อเจ้าก้าวผ่านกระบวนการนี้และวางใจในขั้นตอนนี้เท่านั้น
ที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ได้ กระบวนการถลุงเป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
มีเพียงกระบวนการถลุงและการทดสอบอันเข้มข้นเท่านั้นที่สามารถนำความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าออกมาจาก
หัวใจของผู้คนได้ เมื่อปราศจากความยากลำบาก ผู้คนก็ย่อมขาดความรักที่แท้จริงสำหรับพระเจ้า
หากพวกเขาไม่ถูกทดสอบภายใน หากพวกเขาไม่อยู่ภายใต้กระบวนการถลุงแล้วไซ้
หัวใจของพวกเขาจะต้องลอยไร้จุดหมายอยู่ภายนอก เมื่อได้รับการถลุงจนถึงจุดหนึ่งแล้ว
เจ้าจะมองเห็นความอ่อนแอและความลำบากยากเย็นของตัวเอง เจ้าจะเห็นว่าเจ้ากำลังขาดพร่องอยู่มากเพียงใด
และว่าเจ้าไร้ความสามารถที่จะเอาชนะปัญหาต่างๆ มากมายที่เจ้าเผชิญได้ และเจ้าจะได้เห็นว่
ความไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด มีเพียงในระหว่างการทดสอบต่างๆ
เท่านั้นที่ผู้คนมีความสามารถที่จะรู้จักสภาวะจริงของพวกเขาอย่างแท้จริงได้ การทดสอบต่างๆ
ทำให้ผู้คนมีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ดีขึ้น

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

372. เมื่อเจ้าทนทุกข์จากความฝืนใจหรือความยากลำบากเล็กน้อย มันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า
หากพวกเจ้าได้รับช่วงเวลาที่ง่ายในเรื่องดังกล่าวพวกเจ้าคงจะมีอันล่มจม
และเช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะสามารถได้รับการปกป้องได้อย่างไรเล่า? ในวันนี้ มันเป็นเพราะพวกเจ้าถูกทดสอบ

พิพากษา และสาปแช่ง เจ้าจึงได้รับการปกป้อง มันเป็นเพราะเจ้าได้ทนทุกข์มากมายเจ้าจึงได้รับการปกป้อง หากไม่แล้ว เจ้าคงจะตกอยู่ในสภาพของความต่ำทรามนานมาแล้ว

นี่ไม่ใช่การทำให้สิ่งทั้งหลายนั้นลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าโดยเจตนา—

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นยากที่จะเปลี่ยนแปลง

และมันจะต้องเป็นดังนั้นเพื่อที่อุปนิสัยของพวกเจ้าจะมีการเปลี่ยนแปลง ในวันนี้

พวกเจ้าไม่ครองแม้กระทั่งมโนธรรมหรือสำนึกรับรู้ซึ่งเปาโลเคยครอง

และเจ้าไม่มีแม้กระทั่งการตระหนักรู้ในตนเองของเขา พวกเจ้าต้องถูกกดขี่ตลอดเวลา

และเจ้าต้องถูกติสอนและพิพากษาตลอดเวลาเพื่อที่จะปลูกจิตวิญญาณของพวกเจ้าให้ตื่น

การติสอนและการพิพากษาคือสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของพวกเจ้า และเมื่อจำเป็น

ยังจะต้องมีการติสอนของข้อเท็จจริงทั้งหลายที่มาถึงเจ้าเช่นกัน

เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะนับนอนอย่างเต็มที่

ธรรมชาติทั้งหลายของพวกเจ้านั้นเป็นธรรมชาติที่ปราศจากการติสอนและการสาปแช่ง

เจ้าคงจะไม่เต็มใจที่จะกัมสิทธิ์ชะของเจ้าเอง ไม่เต็มใจที่จะนับนอน

หากปราศจากข้อเท็จจริงทั้งหลายต่อหน้าต่อตาเจ้า ก็คงจะไม่ได้ผล

พวกเจ้านั้นมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำต้อยและไร้ค่าเกินไป! หากปราศจากการติสอนและการพิพากษา

ก็คงจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าที่จะถูกพิชิต

และยากที่ความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าจะถูกเอาชนะ

ธรรมชาติเดิมของพวกเจ้านั้นยังรากลึกยิ่งนัก หากพวกเจ้าถูกวางไว้บนบัลลังก์

พวกเจ้าคงจะไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับความสูงของฟ้าสวรรค์และความลึกของแผ่นดินโลก

นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดเกี่ยวกับที่ที่เจ้าได้มุ่งหน้าไป พวกเจ้าไม่รู้กระทั่งว่าเจ้ามาจากไหน

ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างได้อย่างไรเล่า?

หากปราศจากการติสอนและการสาปแช่งของวันนี้ที่ทันต่อการณ์ วันสุดท้ายของพวกเจ้าคงได้มาถึงนานมาแล้ว

นั่นไม่ได้เป็นการพูดถึงชะตากรรมของพวกเจ้าเลย—

นั่นจะไม่ยังคงตกอยู่ในภาวะอันตรายซึ่งจวนตัวเข้าไปใหญ่หรือ?

หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาที่ทันต่อการณ์นี้ ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะโอหังขึ้นมาเพียงใด

หรือเจ้าจะกลายเป็นต่ำทรามเพียงใด การติสอนและการพิพากษานี้ได้นำพาพวกเจ้ามาถึงวันนี้

และสิ่งเหล่านี้ได้สงวนการดำรงอยู่ของพวกเจ้าเอาไว้ หากพวกเจ้ายังคง “ได้รับการศึกษา”

โดยใช้วิธีการทั้งหลายเช่นเดียวกับวิธีการทั้งหลายของ “บิดา” ของพวกเจ้า

ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรใด!

พวกเจ้าไม่มีความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการควบคุมและทบทวนเกี่ยวกับตัวเอง สำหรับผู้คนอย่างพวกเจ้า หากเจ้าเพียงแต่ติดตามและเชื่อฟังโดยไม่ได้ทำให้เกิดการแทรกแซงหรือการหยุดชะงักอันใด จุดมุ่งหมายของเราก็คงจะล้มเหลว

พวกเจ้าไม่ควรทำให้ดียิ่งขึ้นในการยอมรับการติสอนและการพิพากษาของวันนี้หรือ? เจ้ามีทางเลือกอื่นใดหรือ?

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (6)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

373. สำหรับทุกชั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า มีทางหนึ่งที่ผู้คนควรร่วมมือด้วย พระเจ้าทรงถลุงผู้คนเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจเมื่อพวกเขาได้รับกระบวนการถลุง พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนเพียบพร้อมเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจที่จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า และเต็มใจที่จะยอมรับการถลุงของพระองค์และได้รับการจัดการและตัดแต่งโดยพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงพระราชกิจภายในผู้คนเพื่อนำความรู้แจ้งและความกระตือรือร้นมาสู่พวกเขา และเพื่อให้พวกเขาร่วมมือกับพระองค์และปฏิบัติตาม พระเจ้าไม่ตรัสในช่วงระหว่างกระบวนการถลุง พระองค์ไม่ดำรงพระสุรเสียงของพระองค์ แต่กระนั้นก็ยังมิงานที่ผู้คนควรทำ เจ้าควรคำนึงถึงที่เจ้ามีอยู่แล้ว เจ้าควรยังคงสามารถอธิบายต่อพระเจ้า ใกล้ชิดกับพระเจ้า และยืนหยัดเป็นพยานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ในหนทางนี้เจ้าจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ลุล่วง

พวกเจ้าทุกคนควรเห็นอย่างชัดเจนจากพระราชกิจของพระเจ้าว่า การทดสอบของพระองค์ซึ่งความเชื่อมั่นและความรักของผู้คน พึงประสงค์ให้พวกเขาอธิบายต่อพระเจ้ายิ่งขึ้น และให้พวกเขาลี้มรสีในพระวณะของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์บ่อยครั้งขึ้น

หากพระเจ้าประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าและทรงทำให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ แต่กระนั้นเจ้ากลับไม่ได้นำสิ่งนี้ไปปฏิบัติสักอย่าง เจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดไว้

เมื่อเจ้านำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ เจ้าควรยังคงสามารถอธิบายต่อพระองค์ได้ และเมื่อเจ้าลี้มรสีในพระวณะของพระองค์ เจ้าควรมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์และแสวงหา และมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมในพระองค์ โดยไม่มีร่องรอยของความรู้สึกท้อแท้หรือเยินยา

พวกที่ไม่นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัตินั้นมีกำลังวังชาเต็มที่ในช่วงระหว่างการชุมนุม แต่ร่วงหล่นไปสู่ความมืดเมื่อพวกเขากลับบ้าน มีบางคนที่ไม่ต้องการแม้แต่จะชุมนุมกัน ดังนั้น เจ้าต้องเห็นอย่างชัดเจนว่าหน้าที่ใดที่ผู้คนควรทำให้ลุล่วง

เจ้าอาจไม่รู้ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าแท้จริงแล้วคืออะไร แต่เจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า

เจ้าสามารถอธิบายเมื่อเจ้าควรอธิบาย เจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติเมื่อเจ้าควรทำ

และเจ้าสามารถทำสิ่งที่ผู้คนควรที่จะทำ เจ้าสามารถค้าขุนิมนต์ดั้งเดิมของเจ้าได้ ในหนทางนี้

เจ้าจะสามารถยอมรับขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระเจ้าได้มากขึ้น

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในวิถีที่แอบซ่อน สิ่งนี้เป็นปัญหาหากเจ้าไม่แสวงหา

เมื่อพระองค์ตรัสและทรงเทศนาในช่วงระหว่างการประชุม เจ้าฟังด้วยความกตัญญู แต่เมื่อพระองค์ไม่ได้ตรัส เจ้าก็ขาดพร่องกำลังวังชาและถอยกลับ บุคคลประเภทใดที่ปฏิบัติตนในหนทางนี้?

นี่คือใครคนหนึ่งที่ยิ่งแค่ติดตามไปที่ใดก็ตามที่ฝูงชนไป พวกเขาไม่มีจุดยืน ไม่มีคำพยาน และไม่มีนิมิต!

ผู้คนส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ หากเจ้าเดินตามทางนั้นต่อไป วันหนึ่งเมื่อเจ้ามาถึงการทดสอบครั้งใหญ่

เจ้าจะร่วงลงสู่การลงโทษ การมีจุดยืนนั้นสำคัญมากในกระบวนการของพระเจ้าในการทำให้ผู้คนเพียบพร้อม

หากเจ้าไม่กังขาแม้แต่ขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้า หากเจ้าทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลุล่วง

หากเจ้าคำซื่ออย่างจริงใจในสิ่งที่พระเจ้าให้เจ้านำไปปฏิบัติ นั่นคือ เจ้าจดจำคำเตือนสติของพระเจ้า

และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดในทุกวันนี้ เจ้าก็ได้ลืมคำเตือนสติของพระองค์

หากเจ้าไม่กังขาพระราชกิจของพระองค์ คงไว้ซึ่งจุดยืนของเจ้า คำซื่อคำพยานของเจ้า

และได้รับชัยชนะในทุกย่างก้าวของหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว

ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับการทำให้กลายเป็นผู้มีชัย

หากเจ้าสามารถตั้งมั่น โดยผ่านทางทุกขั้นตอนของการทดสอบของพระเจ้า

และหากเจ้ายังคงสามารถตั้งมั่นได้จนถึงที่สุด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้มีชัย

เจ้าก็เป็นใครคนหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เพียบพร้อม

หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นในการทดสอบปัจจุบันของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

ในอนาคตสิ่งนี้จะถึงกับกลายเป็นลำบากยากเย็นยิ่งขึ้น

หากเจ้าเพียงก้าวผ่านความทุกข์ในปริมาณที่ปราศจากนัยสำคัญและเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง

เช่นนั้นแล้ว ในที่สุดเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เจ้าจะเหลือแต่มือเปล่า

มีผู้คนบางคนที่ยอมแพ้ในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาเมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้กำลังตรัสอยู่

และหัวใจของพวกเขาแตกเป็นเสี่ยงๆ บุคคลเช่นนี้มีใจผู้โง่เขลาหรือ? ผู้คนประเภทนี้ไม่มีความเป็นจริง

เมื่อพระเจ้ายกกำลังตรัส พวกเขาก็วิ่งไปมาเสมอ แลดูยุ่งและกตัญญูจากภายนอก

แต่ตอนนี้ที่พระองค์ไม่ได้กำลังตรัส พวกเขาก็หยุดแสวงหา บุคคลประเภทนี้ไม่มีอนาคต

ในช่วงระหว่างกระบวนการถลุง เจ้าต้องเข้าสู่จากมุมมองเชิงบวกและเรียนรู้บทเรียนทั้งหลายที่เจ้าควรเรียนรู้

เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าและอ่านพระวจนะของพระองค์

เจ้าควรวัดสภาวะของตัวเองโดยใช้พระวจนะนั้นๆ ค้นหาข้อบกพร่องของเจ้า

และพบว่าเจ้ายังคงมีบทเรียนอีกมากมายที่ต้องเรียนรู้

ยังเจ้าแสวงหาด้วยความจริงใจเมื่อเจ้าก้าวผ่านกระบวนการถูกลงโทษมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะพบว่าตัวเจ้ายังบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเจ้ากำลังได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลง
ก็มีหลายประเด็นปัญหาที่เจ้าเผชิญ เจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน เจ้ารำพัน
เจ้าเผยเนื้อหาของตนเอง—

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถค้นพบว่าเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามมากมายเกินไปภายในตัวเจ้า

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรลงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

374. ในขณะที่กำลังก้าวผ่านการทดสอบ เป็นปกติที่ผู้คนยอมอ่อนแอ หรือมีความเป็นลบภายในตัวพวกเขา
หรือขาดพร่องความกระตือรือร้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเส้นทางของพวกเขาสำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ
แต่ไม่ว่าในกรณีใด เจ้าต้องมีความเชื่อในพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ปฏิเสธพระเจ้า เช่นเดียวกับโยบไม่มีผิด
แม้ว่าโยบอ่อนแอและสาปแช่งวันเกิดของเขาเอง

เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบทุกสรรพสิ่งในชีวิตมนุษย์
และพระยาห์เวห์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่จะนำพวกเขาทั้งหมดไปอีกด้วย ไม่สำคัญว่าเขาได้ถูกทดสอบอย่างไร
เขาก็ได้ธำรงรักษาการเชื่อนี้ไว้ ในประสบการณ์ของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าก้าวผ่านกระบวนการถูกลงอะไรโดยผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมวลมนุษย์ โดยสังเขปแล้ว

คือความเชื่อของพวกเขาและความรักของพวกเขาต่อพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมโดยการทรงพระราชกิจในหนทางนี้คือความเชื่อ

ความรักและความทะเยอทะยานของผู้คน พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมกับผู้คน
และพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมันได้ ไม่สามารถรู้สึกถึงมันได้ ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนี้

เจ้าพึงต้องมีความเชื่อ ผู้คนพึงต้องมีความเชื่อเมื่อบางสิ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

และเจ้าพึงต้องมีความเชื่อเมื่อเจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเองได้

เมื่อเจ้าไม่มีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่เจ้าพึงต้องมีคือการมีความเชื่อและการมีที่พำนักที่หนักแน่นและยืนหยัดเป็นพยาน เมื่อโยบได้มาถึงจุดนี้

พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อเขาและตรัสกับเขา

นั่นคือเฉพาะจากภายในความเชื่อของเจ้าเท่านั้นเองที่เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นพระเจ้าได้

และเมื่อเจ้ามีความเชื่อ พระเจ้าก็จะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม หากปราศจากความเชื่อ

พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำการนี้ได้ พระเจ้าจะทรงมอบสิ่งใดก็ตามที่เจ้าหวังจะได้รับให้แก่เจ้า

หากเจ้าไม่มีความเชื่อ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการกร

ะทำของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์
เมื่อเจ้ามีความเชื่อว่าเจ้าจะมองเห็นการกระทำของพระองค์ในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงปรากฏต่อเจ้า และพระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำเจ้าจากภายใน
หากปราศจากความเชื่อนั้น พระเจ้าจะทรงไร้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้
หากเจ้าได้สูญเสียความหวังในพระเจ้าไปแล้ว
เจ้าจะมีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างไรเล่า? เพราะฉะนั้น
เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อและเจ้าไม่ได้เก็บงำความคลงแคลงใจต่อพระเจ้า
เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงในพระองค์โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
พระองค์ก็จะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่เจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถมองเห็นการกระทำของพระองค์ได้
สิ่งเหล่านี้ล้วนสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยผ่านทางกระบวนการถลุงเท่านั้น
และในกรณีที่ไม่มีกระบวนการถลุง ความเชื่อก็ไม่สามารถพัฒนาขึ้นได้ คำว่า “ความเชื่อ” นี้อ้างอิงถึงอะไรเล่า?
ความเชื่อคือการเชื่อที่จริงแท้และหัวใจที่จริงใจซึ่งมนุษย์ควรครองเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสบาง
สิ่งได้ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เมื่อมันอยู่ไกลเกินเอื้อมของมนุษย์ นี่คือการเชื่อที่เราพูดถึง
ผู้คนมีความจำเป็นต้องมีความเชื่อในระหว่างช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและกระบวนการถลุง
และความเชื่อคือบางสิ่งที่ตามมาด้วยกระบวนการถลุง
กระบวนการถลุงและความเชื่อไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร
และไม่สำคัญว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าเป็นอย่างไร
เจ้ามีความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและแสวงหาความจริง
และแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าได้ และมีความเข้าใจในการกระทำของพระองค์
และเจ้ามีความสามารถที่จะกระทำตัวสอดคล้องกับความจริงได้
การทำเช่นนั้นคือสิ่งที่เป็นไปได้เพื่อที่จะมีความเชื่อที่แท้จริง
และการทำเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว
เจ้าสามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้หากเจ้ามีความสามารถที่จะยืนกรานในการไล่ตามเสาะหาความจริง
โดยผ่านทางกระบวนการถลุง
หากเจ้ามีความสามารถที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้และไม่พัฒนาความคลงแคลงใจเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมา
หากเจ้ายังคงปฏิบัติความจริงเพื่อทำให้พระองค์พึงพอพระทัยโดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด
และหากเจ้ามีความสามารถที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ในส่วนลึกสุดทั้งหลายและพิจารณาน้ำพระทัย

องพระองค์ท่านนั้น ในอดีต เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าเจ้าจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ เจ้าได้รักพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้เจ้าเห็นอย่างเปิดเผย เจ้าก็ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์ แต่บัดนี้พระเจ้าทรงซ่อนเร้น เจ้าไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้ และความยากลำบากได้มาถึงเจ้าโดยไม่คาดฝัน—เช่นนั้นแล้ว บัดนี้เจ้าสูญเสียความหวังในพระเจ้าหรือไม่? ดังนั้นเจ้าต้องไล่ตามเสาะหาชีวิตและพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา สิ่งนี้เรียกว่าความเชื่อที่จริงแท้ และนี่คือความรักประเภทที่แท้จริงที่สุดและงดงามที่สุด

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

375. ในเบื้องต้นแล้ว

จุดประสงค์ของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงเป็นเพื่อทำให้ความเชื่อของผู้คนมีความเพียบพร้อม สุดท้ายแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เจ้าต้องการจากไปแต่ในเวลาเดียวกันเจ้าไม่สามารถจากไปได้ ผู้คนบางคนยังคงมีความสามารถที่จะมีความเชื่อแม้ในยามที่พวกเขาสูญเสียความหวังเพียงกระพริบเดียวที่สุด และผู้คนไม่มีความหวังแต่อย่างใดเลยในเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาเองอีกด้วย

โอไป ณ เวลานี้ท่านนั้นกระบวนการถลุงของพระเจ้าจะแล้วเสร็จ

มนุษย์ยังคงไม่ได้ไปถึงช่วงระยะแห่งการโอบเอื้ออยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย และพวกเขายังไม่ได้ลิ้มรสความตาย ดังนั้นกระบวนการแห่งการถลุงจึงยังไม่แล้วเสร็จ แม้แต่บรรดาผู้ที่ได้อยู่ในขั้นตอนของพวกเขาคนปรนนิบัติก็ไม่ได้รับการถลุงจนถึงที่สุด โยบได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุงที่สุดแล้ว และเขาไม่ได้มีสิ่งใดเลยให้พึ่งพา

ผู้คนต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงจนถึงจุดที่พวกเขาไม่มีความหวังเลยและไม่มีสิ่งใดเลยให้พึ่งพา— การนี้ท่านนั้นจึงเป็นกระบวนการถลุงที่แท้จริง ในระหว่างเวลาของพวกเขาคนปรนนิบัติ หากหัวใจของเจ้าได้นิ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ และหากเจ้าได้เชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระองค์เสมอ

โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงทำอะไรและไม่สำคัญว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับเจ้า เช่นนั้นแล้วที่ปลายสุดของถนนเจ้าจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำ เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของโยบ และในเวลาเดียวกัน เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของเปโตร เมื่อโยบได้ถูกทดสอบ เขาได้ยืนหยัดเป็นพยาน และในท้ายที่สุด พระยาห์เวห์ก็ได้รับการเปิดเผยต่อเขา

หลังจากเขาได้ยืนหยัดเป็นพยานท่านนั้นเขาจึงได้ควรค่าต่อการมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า เหตุใดจึงมีการพูดว่า

“เราซ่อนเร้นจากแผ่นดินแห่งความโสมมแต่แสดงตัวของเราเองให้ราชอาณาจักรอันบริสุทธิ์เห็น”?

นั่นหมายความว่าเฉพาะเมื่อเจ้าบริสุทธฺ์และยืนหยัดเป็นพยานเท่านั้นเจ้าจึงสามารถมีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าได้ หากเจ้าไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้

เจ้าก็ไม่มีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์

หากเจ้าล่าถอยหรือทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้าในขณะที่เผชิญหน้ากับกระบวนการถูกลงโทษด้วยเหตุนี้จึงล้มเหลวในการยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์และกลายเป็นตัวตลกของชาตान

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับการทรงปรากฏของพระเจ้า หากเจ้าเป็นเหมือนโยบ

ผู้ซึ่งสาปแช่งเนื้อหนังของตนเองและไม่ได้อธิษฐานคร่ำครวญต่อพระเจ้าท่ามกลางการทดสอบ

และสามารถรังเกียจเนื้อหนังของตนเองโดยปราศจากการร้องทุกข์คร่ำครวญหรือการท้อปโดยผ่านทางคำพุดชองเขา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะกำลังยืนหยัดเป็นพยาน

เมื่อเจ้าได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลงโทษถึงระดับเฉพาะระดับหนึ่งและยังคงสามารถเป็นเหมือนโยบ

ที่เชื่อฟังอย่างถึงที่สุดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและปราศจากข้อพึงประสงค์อื่นใดต่อพระองค์หรือมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่จะทรงปรากฏต่อเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลงโทษ” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

376. ประสบการณ์มากมายของเจ้าเกี่ยวกับความล้มเหลว เกี่ยวกับความอ่อนแอ เวลาในด้านลบของเจ้า

ทั้งหมดสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบของพระเจ้า นี่เป็นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระเจ้า

และทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ไม่ว่าเจ้าจะล้มเหลวหรือว่าเจ้าจะอ่อนแอและเจ้าจะสะดุดหรือไม่

ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพระเจ้าและอยู่ภายในการทรงคว่ำจับของพระองค์ จากมุมมองของพระเจ้า

นี่เป็นการทดสอบของเจ้า และหากเจ้าไม่สามารถระลึกถึงการนั้น มันก็จะกลายเป็นการทดลอง

มีสภาวะสองประเภทที่ผู้คนควรระลึกถึง หนึ่งในนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และแหล่งที่มาซึ่งเป็นไปได้ว่าจะเป็นของอีกสภาวะหนึ่งก็คือชาตान

หนึ่งนั้นเป็นสภาวะซึ่งในนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความกระแงแก่เจ้าและเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง

รังเกียจและรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองและมีความสามารถที่จะมีความรักอันจริงแท้ต่อพระเจ้าได้

เพื่อตกลงปลงใจให้หัวใจของเจ้าทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

อีกสภาวะหนึ่งเป็นสภาวะซึ่งในนั้นเจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง แต่เจ้าอยู่ในด้านลบและอ่อนแอ

อาจกล่าวได้ว่าสภาวะนี้เป็นกระบวนการถูกลงโทษของพระเจ้า

และก็อาจกล่าวได้อีกด้วยว่าเป็นการทดลองของชาตान

หากเจ้าระลึกถึงนี่คือความรอดของพระเจ้าสำหรับเจ้าและหากเจ้ารู้สึกว่ตอนนี้เจ้าเป็นหนี้พระองค์อย่างลึกซึ้ง

และหากว่าจากบัดนี้เป็นต้นไป เจ้าพยายามชดใช้คืนให้พระองค์และไม่ตกลงสู่ความต่ำทรามเช่นนั้นอีกต่อไป หากเจ้าใส่ความพยายามของเจ้าลงไปในการกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ และหากเจ้าพิจารณาตัวเจ้าเองว่าขาดพร่องอยู่เสมอ และมีหัวใจแห่งการถวิลหา เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นการทดสอบของพระเจ้า

หลังจากความทุกข์ได้สิ้นสุดลงและเจ้ากำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอีกครั้ง พระเจ้าจะยังคงทรงนำทาง ให้ความกระจ่าง ให้ความรู้แจ้ง และบำรุงเลี้ยงเจ้า แต่หากเจ้าไม่ระลึกถึงมันและเจ้าอยู่ในด้านลบ โดยยอมทอดทิ้งตัวเจ้าเองให้กับความท้อแท้สิ้นหวัง หากเจ้าคิดในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้วการทดลองของซาตานก็จะเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝัน ตอนที่โยบได้ก้าวผ่านการทดสอบนั้น พระเจ้ากับซาตานได้กำลังพนันกัน และพระเจ้าได้ทรงเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้โยบได้รับความทุกข์ร้อน แม้ว่ามันคือการที่พระเจ้าทรงทดสอบโยบ

แต่อันที่จริงแล้วเป็นซาตานนั่นเองที่มาเผชิญหน้ากับเขาโดยไม่คาดฝัน สำหรับซาตาน มันคือการทดลองโยบ แต่โยบอยู่ฝ่ายของพระเจ้า หากนั่นไม่ได้เป็นกรณีนั้น เช่นนั้นแล้วโยบก็จะจะได้ตกลงสู่การทดลอง ทันทีที่ผู้คนตกลงสู่การทดลอง พวกเขาจะตกลงสู่ภาวะอันตราย

การก้าวผ่านกระบวนการถูกลดสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบจากพระเจ้า แต่หากเจ้าไม่อยู่ในสภาวะที่ดี ก็อาจพูดได้ว่าเป็นการทดลองจากซาตาน หากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิต ซาตานก็จะกล่าวหาเจ้าและบดบังเจ้าในแง่ของนิมิต ก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว เจ้าก็จะตกลงสู่การทดลอง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลด” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

377. ในขณะที่รับการทดสอบ

แม้เมื่อคราที่เจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำและพระราชกิจใดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้สำเร็จลุล่วง แต่เจ้าควรรู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นดีเสมอ

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงแท้ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่มีวันทรงทิ้งเจ้า และในท้ายที่สุดพระองค์จะทรงทำให้เจ้าเพียบพร้อม และนำผู้คนไปยังบั้นปลายที่เหมาะสมอย่างแน่นอน

ไม่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คนอย่างไรในปัจจุบัน

ย่อมจะมีวันหนึ่งที่พระองค์จะทรงจัดเตรียมบทวารสถานที่เหมาะสมแก่ผู้คน

และประทานการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมแก่พวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป

พระเจ้าจะไม่ทรงนำทางผู้คนไปสู่จุดหนึ่ง และจากนั้นก็ทรงทิ้งพวกเขาไว้ข้างทางและทรงละเลยพวกเขา นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ไว้วางใจได้ ในช่วงระยะนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจแห่งกระบวนการถูกลด พระองค์กำลังทรงถูกลดบุคคลทุกคน

ในขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจที่ประกอบด้วยการทดสอบแห่งความตายและการทดสอบแห่งการทดสอบ
กระบวนการถูกลงก็ได้รับการดำเนินไปโดยผ่านทางพระวณะ

การที่ผู้คนจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาต้องเข้าใจพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์และวิธีที่มวลมนุษย์ควรร่วมมือเสียก่อน แท้จริงแล้ว

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนควรเข้าใจ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำอะไร

ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถูกลงหรือแม้พระองค์จะไม่ได้กำลังตรัสก็ตาม

แต่ก็ไม่มีสักขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมวลมนุษย์

แต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์สลายและพังลงเมื่อผ่านมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

นี่คือพระราชกิจของพระองค์ แต่เจ้าต้องเชื่อว่า เนื่องด้วยพระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงช่วงระยะหนึ่ง

พระองค์จะไม่ทรงทำให้มวลมนุษย์ทั้งหมดถึงแก่ความตายไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

พระองค์ประทานทั้งสัญญาและพระพรแก่มนุษย์

และบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะสามารถได้รับพระพรของพระองค์

แต่พวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไว้ข้างทาง นี่ขึ้นอยู่กับ การไล่ตามเสาะหาของเจ้า

ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าต้องเชื่อว่าเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้ว

บุคคลทุกคนจะมีบ้านปลายทางที่เหมาะสม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความทะเยอทะยานที่สวยงามให้แก่มวลมนุษย์

แต่หากไร้ซึ่งการไล่ตามเสาะหา ความทะเยอทะยานเหล่านั้นก็ไม่อาจบรรลุได้

เจ้าควรสามารถเห็นการนี้ได้ในตอนนี—

กระบวนการถูกลงของพระเจ้าและการทดสอบผู้คนของพระองค์คือพระราชกิจของพระองค์

แต่สำหรับส่วนของผู้คน พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยตลอดเวลา

คัดตอนมาจาก “เจ้าควรลงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

378. มนุษย์จะได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ในยุคแห่งราชอาณาจักร

หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย มนุษย์จะอยู่ภายใต้การถูกลงและความทุกข์ลำบาก

บรรดาผู้ที่สามารถเอาชนะและยืนหยัดคำพยานในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้คือผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วจะได้รับการ

ดำเนินการให้ครบบริบูรณ์ พวกเขาเป็นผู้ชนะ ในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้

มนุษย์พึงต้องยอมรับกระบวนการถูกลงนี้ และกระบวนการถูกลงนี้คือเหตุการณ์สุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

เหตุการณ์นี้คือครั้งสุดท้ายที่มนุษย์จะได้รับการถูกลงก่อนการสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้ง

หมดของพระเจ้า และบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องยอมรับการทดสอบครั้งสุดท้ายนี้

และพวกเขาต้องยอมรับกระบวนการถูกลงครั้งสุดท้ายนี้

พวกที่ถูกความทุกข์ลำบากรุมล้อมย่อมปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระเจ้า

แต่ในท้ายที่สุดแล้ว

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตอย่างแท้จริงแล้วและบรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะตั้งมั่น

พวกเขาคือผู้ที่มีสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ยึดพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม

ผู้ที่มีชัยเหล่านี้จะไม่สูญเสียสันนิบาต และจะนำความจริงไปปฏิบัติโดยไม่ล้มเหลวในคำพยานของพวกเขา

พวกเขาคือผู้ที่จะอุบัติขึ้นจากความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ในที่สุด

ถึงแม้ว่าพวกที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวายจะยังสามารถเอารัดเอาเปรียบได้ในวันนี้

แต่ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ลำบากครั้งสุดท้ายไปได้

และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงจากการทดสอบครั้งสุดท้ายได้ สำหรับบรรดาผู้ที่ชนะ

ความทุกข์ลำบากเช่นนั้นคือกระบวนการถูกล้างครั้งใหญ่

แต่สำหรับผู้ที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวาย

นั่นคือพระราชกิจแห่งการกำจัดอันครบบริบูรณ์ ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างไร

ความสวามิภักดิ์ของบรรดาผู้ที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

แต่สำหรับพวกที่ไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีความได้เปรียบต่อเนื่องหนึ่งของพวกเขาแล้ว

พวกเขาย่อมเปลี่ยนทัศนคติที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และอาจถึงขั้นแยกห่างจากพระเจ้า

เช่นนั้นคือพวกที่จะไม่ตั้งมั่นในเบื้องปลาย

พวกที่แสวงหาเพียงพระพรของพระเจ้าและไม่มีความพึงปรารถนาที่จะสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าและมอบอุ

ทิศตัวพวกเขาเองแด่พระองค์ ผู้คนต่ำช้าเช่นนั้นทั้งหมดจะถูกขับไล่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทอวาน

และพวกเขาไม่ควรค่าแก่ความเห็นอกเห็นใจใดๆ

พวกที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์ย่อมไม่สามารถรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้

เมื่อสภาพแวดล้อมมีความปลอดภัยและมั่นคงหรือเมื่อมีผลกำไรให้ทำ พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่

แต่เมื่อสิ่งที่พวกเขาอยากได้อาจามีถูกประนีประนอมลงมาหรือถูกหักล้างในที่สุด พวกเขาก็ลุกฮือทันที

แม้แต่ในระยะชั่วข้ามคืนเท่านั้น พวกเขาอาจเปลี่ยนจากบุคคลที่ยิ้มแย้มและ “ใจดี”

เป็นฆาตกรที่น่าเกลียดและดุร้าย

ที่พลันปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณในวันวานของพวกเขาประดุจศัตรูคู่อาฆาตของพวกเขาโดยไม่มีเหตุผลใดๆ

หากผีเหล่านี้ไม่ถูกไล่ออกไป ผีเหล่านี้ซึ่งจะลงมือฆ่าโดยไม่มีการกะพริบตา

พวกมันจะไม่กลายเป็นอันตรายที่ซ่อนเร้นอยู่หรือ?

พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดไม่ได้สัมฤทธิ์ผลหลังจากการครบบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

ถึงแม้ว่าพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้ไปถึงบทอวาน

แต่พระราชกิจแห่งการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์ยังไม่ถึงบทอวสาน
พระราชกิจดังกล่าวจะเสร็จสิ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างถาวร
ต่อเมื่อบรรดาผู้ที่บนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
และต่อเมื่อพวกปลอมตัวที่ปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาได้ถูกกวาดล้างแล้วเท่านั้น
พวกที่ไม่ทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัยในช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์จะถูกกำจัดอย่างสมบูรณ์ และพวกที่ถูกกำจัดคือพวกของมาร เป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัยได้
พวกเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า และถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะติดตามพระเจ้าในวันนี้
การนี้ก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาคือบรรดาผู้ที่จะหลงเหลืออยู่ในท้ายที่สุด ในคำว่า
“บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าไปจนถึงปลายทางจะได้รับความรอด” นั้น ความหมายของคำว่า “ติดตาม”
คือการตั้งมั่นท่ามกลางความทุกข์ลำบาก วันนี้ ผู้คนมากมายเชื่อว่าการติดตามพระเจ้าเป็นเรื่องง่าย
แต่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้ากำลังจะสิ้นสุด เจ้าจะรู้ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ติดตาม”
เพียงเพราะเจ้ายังคงมีความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าในวันนี้หลังจากที่ได้รับการพิชิต
ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ในท้ายที่สุด
พวกที่ไร้ความสามารถที่จะสู้ทนการทดสอบ พวกที่ไม่สามารถมีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบาก
จะไม่สามารถยืนหยัด และดังนั้นจะไร้ความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าไปจนถึงบทอวสาน
บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริงย่อมมีความสามารถที่จะทนสู้การทดสอบของงานของพวกเขา
ในทางตรงกันข้าม พวกที่ไม่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง ย่อมไม่สามารถทนสู้การทดสอบใดๆ ของพระเจ้า
ไม่ช้าไม่นาน พวกเขาจะถูกขับไล่ ในขณะที่ผู้ชนะจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักร
การที่มนุษย์แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่นั้นกำหนดจากการทดสอบแห่งงานของเขา นั่นคือ
จากบททดสอบของพระเจ้า และไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องใดๆ กับการตัดสินใจของมนุษย์เอง
พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธบุคคลใดตามพระคำริชั่วนั้น
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำได้โน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างถึงที่สุดได้
พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์มองไม่เห็น หรือพระราชกิจใดก็ตามที่ไม่สามารถโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่อ
การเชื่อของมนุษย์เป็นจริงหรือไม่นั้นย่อมพิสูจน์ด้วยข้อเท็จจริง และมนุษย์ไม่สามารถตัดสินความเชื่อของตนได้
คำว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าละมานได้ และข้าละมานก็ไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าพเจ้าได้”
เป็นสิ่งที่ไม่ต้องสงสัยเลย ผู้คนทั้งหมดที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงจะยังคงเหลืออยู่ในราชอาณาจักรในท้ายที่สุด
และพระเจ้าจะไม่ทรงปฏิบัติไม่ดีต่อผู้ใดก็ตามที่รักพระองค์อย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

379. ตอนที่เปโตรกำลังได้รับการติสอนจากพระเจ้า เขาได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

เนื้อหนังของข้าพระองค์ไม่เชื่อฟัง และพระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์ และพิพากษาข้าพระองค์

ข้าพระองค์ขึ้นบานในการติสอนและการพิพากษาของพระองค์ และในการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์มองเห็นพระอุปนิสัยอันพิสุทธิ์และชอบธรรมของพระองค์

ต่อให้พระองค์มีทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ก็ตาม

ยามที่พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์เพื่อที่ผู้อื่นอาจมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในการพิพากษาของพระองค์ ข้าพระองค์รู้สึกพอใจ

หากมันสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์และเปิดโอกาสให้สิ่งทรงสร้างทั้งมวลมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และหากมันสามารถทำให้ความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระองค์นั้นบริสุทธิ์มากขึ้นจนข้าพระองค์สามารถบรรลุสภาพเสมือนของผู้ที่ชอบธรรมได้ เช่นนั้นแล้ว การพิพากษาของพระองค์นั้นช่างดีงาม

เพราะนั่นคือน้ำพระทัยอันเปี่ยมพระคุณของพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า ยังมีอีกมากในตัวข้าพระองค์ที่เป็นกบฏ และรู้ว่าข้าพระองค์ยังคงไม่เหมาะสมที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์มากกว่านี้ด้วยซ้ำไป

ไม่ว่าจะโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรหรือความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไร สำหรับข้าพระองค์แล้วมันล้ำค่านัก ความรักของพระองค์นั้นลุ่มลึกยิ่งนัก

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะวางตัวข้าพระองค์ไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระองค์โดยไม่มีการร้องทุกข์แม้สักนิด” นี่คือความรู้ของเปโตรภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และคือคำพยานต่อความรักที่เขามีให้กับพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

380. มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ซึ่งก็หมายความว่า เรามีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

และหากปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า มนุษย์ย่อมมีความโสมมพอกันกับซาตาน

มนุษย์จะสามารถบริสุทธิ์ได้อย่างไรกัน?

เปโตรได้เชื่อว่าการติสอนและการพิพากษาโดยพระเจ้าเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ มนุษย์จะสามารถตื่นขึ้นและเกลียดชังเนื้อหนัง เกลียดชังซาตานได้

โดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าเท่านั้น

ความมีวินัยอันเคร่งครัดของพระเจ้าปลดปล่อยมนุษย์จากอิทธิพลของซาตาน

ปลดปล่อยเขาจากโลกใบเล็กของเขาเอง และเปิดโอกาสให้เขามีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งพระพักตร์พระเจ้า

ไม่มีความรอดใดที่ดีกว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอีกแล้ว! เปโตรได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!
ตราบที่พระองค์ทรงติสสอนและตัดสินข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะตราบว่าพระองค์หาได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไม่
ต่อให้พระองค์ไม่ทรงมอบความขึ้นบานหรือสันติสุขให้แก่ข้าพระองค์
และทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ และทรงทำโทษข้าพระองค์ด้วยการสั่งสอนเกินคณานับ
ตราบที่พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ย่อมรู้สึกสบายใจ ในวันนี้
การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้กลายมาเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและการได้รับพรที่ยิ่งใหญ่
ที่สุด พระคุณที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพระองค์นั้นคุ้มครองปกป้องข้าพระองค์
พระคุณที่พระองค์ประทานต่อข้าพระองค์ในวันนี้ก็คือ การสำแดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
และคือการติสสอนและการพิพากษา ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นการทดสอบ และที่มากกว่านั้น
มันคือชีวิตแห่งความทุกข์”
เปโตรสามารถละทิ้งความยินดีในเนื้อหนังและแสวงหาความรักที่ลึกซึ้งกว่าและการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่กว่า
เพราะเขาได้รับพระคุณมากมายจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ในชีวิตของเขา
หากมนุษย์ปรารถนาจะได้รับการชำระให้สะอาดและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา
หากเขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตแห่งความหมายและทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งทรงสร้างให้ลุล่วงแล้วไซ้
เขาต้องยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
และต้องไม่ยอมให้การบ่มวินัยของพระเจ้าและการเจียนตีของพระเจ้าพรากไปจากเขา
ทั้งนี้ก็เพื่อที่เขาอาจปลดปล่อยตนเองจากการหลอกลวงและอิทธิพลของซาตาน
และมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าได้ จงรู้ไว้ว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือความสว่าง
และแสงสว่างแห่งความรอดของมนุษย์ และรู้ว่าไม่มีการได้รับพรใด พระคุณใด
หรือการคุ้มครองปกป้องใดที่ดีกว่านี้อีกแล้วสำหรับมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

381. มนุษย์มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน และดำรงอยู่ในเนื้อหนัง หากเขาไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
และไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าแล้วไซ้ มนุษย์ย่อมจะกลายเป็นเสื่อมลงทุกที
หากเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแล้วไซ้ เขาต้องได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการช่วยเหลือให้รอด
เปโตรได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างมีเมตตา
ข้าพระองค์ก็ปีติยินดีและรู้สึกสบายใจ เมื่อพระองค์ทรงติสสอนข้าพระองค์
ข้าพระองค์ยังรู้สึกสบายใจและขึ้นบานยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่าข้าพระองค์จะอ่อนแอ และทนฝ่าความทุกข์เกินพรรณนา

แม้มีน้ำตาและความโศกเศร้า พระองค์ทรงทราบว่าความโศกเศร้านี้เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์ และเพราะความอ่อนแอของข้าพระองค์

ข้าพระองค์รู้ว่าให้เพราะข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาได้

ข้าพระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเสียใจเพราะข้าพระองค์พร่องเกินไปต่อข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์ แต่ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะบรรลุมารถึงอาณาจักรนี้

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้เพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัย

การติสอนของพระองค์ได้นำการคุ้มครองปกป้องมาสู่ข้าพระองค์ และได้ให้ความรอดที่ดีที่สุดแก่ข้าพระองค์

การพิพากษาของพระองค์ทำให้ความขมขื่นปรนและความอดทนของพระองค์ต้องมัวหมอง

หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะไม่ชื่นชมความปรานีและความรักมั่นคงของพระองค์

ในวันนี้ข้าพระองค์มองเห็นยิ่งขึ้นกว่าเดิมว่าความรักของพระองค์นั้นก้าวข้ามฟ้าสวรรค์และเลิศล้ำเหนือสิ่งอื่นที่
งมวด ความรักของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ความปรานีและความรักมั่นคง ที่ยิ่งมากไปกว่านั้น

มันคือการติสอนและการพิพากษานั้นเอง การติสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้ให้ข้าพระองค์มากมาย

เมื่อปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถผ่านประสบการณ์ความรักของพระผู้สร้าง

แม้ข้าพระองค์ได้ทนฝ่าหลายร้อยปีแห่งการทดสอบและความทุกข์ลำบาก และถึงขั้นเกือบถึงแก่ความตาย

สิ่งเหล่านั้นได้เปิดโอกาสให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์อย่างแท้จริงและได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุด

หากการติสอนและการพิพากษาและการบ่มวินัยของพระองค์กำลังจะพรากจากข้าพระองค์ไปแล้วใช่

ข้าพระองค์ย่อมจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

เนื้อหนังของมนุษย์นั้นมีประโยชน์อันใดเล่า?

หากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไป

นั่นคงจะประหนึ่งว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ทอดทิ้งข้าพระองค์ไปแล้ว

ประหนึ่งว่าพระองค์มิได้ทรงอยู่กับข้าพระองค์อีกต่อไปแล้ว หากนั่นเป็นเช่นนั้น

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เช่นไร?

หากพระองค์ทรงมอบความเจ็บป่วยให้ข้าพระองค์และทรงนำอิสรภาพของข้าพระองค์ไป

ข้าพระองค์สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

แต่หากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไปตลอดกาล

ข้าพระองค์คงจะสิ้นหนทางที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

หากข้าพระองค์ได้อยู่มาโดยปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะได้สูญเสียความรักของพระองค์ไปแล้ว
ความรักซึ่งลึกซึ้งสำหรับข้าพระองค์เกินกว่าที่จะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ เมื่อปราศจากความรักของพระองค์
ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
และคงจะไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้
ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์มีอาทอนฝ่าความมืดมิด ทนฝ่าชีวิตเช่นนั้นได้
การมีพระองค์อยู่กับข้าพระองค์นั้นประดุจการได้มองเห็นพระองค์
แล้วข้าพระองค์จะสามารถไปจากพระองค์ได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์วอนขอพระองค์
ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่าอย่าทรงนำสิ่งชั่วใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของข้าพระองค์ไปจากข้าพระองค์เลย
ต่อให้มันเป็นแค่พระวณะแห่งการให้ความมั่นใจเพียงไม่กี่คำก็ตาม
ข้าพระองค์ได้ชื่นชมความรักของพระองค์ตลอดมา และในวันนี้
ข้าพระองค์ไม่สามารถที่จะไกลห่างจากพระองค์ได้ ข้าพระองค์จะไม่รักพระองค์ได้อย่างไรกัน?
ข้าพระองค์ได้หลั่งน้ำตาแห่งความโศกเศร้าก็เพราะความรักของพระองค์ ทว่าข้าพระองค์รู้สึกตลอดมาว่า
ชีวิตเช่นนี้เปี่ยมความหมายกว่า สามารถให้ความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ได้มากกว่า
สามารถเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้มากกว่า
และสามารถเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์บรรลุความจริงซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายควรครองได้มากกว่า”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

382. หากเจ้าเป็นใครบางคนซึ่งไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้
เจ้าก็ย่อมจะได้เป็นคำพยาน และเจ้าจะพูดว่า “ในพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้
ข้าพระองค์ได้ยอมรับพระราชกิจแห่งการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
และแม้ว่าข้าพระองค์ได้รู้ทุกความทุกข์อันใหญ่หลวง
ข้าพระองค์ก็ได้รู้วิธีที่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ข้าพระองค์ได้รับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์ได้มีความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า
และการติสสอนของพระองค์ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝันและนำพาพระพรและพระคุณมาให้ข้า
พระองค์ การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์นี่เองที่ได้คุ้มครองปกป้องและชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์
หากข้าพระองค์ไม่ได้ถูกติสสอนและพิพากษาโดยพระเจ้า
และหากพระวณะอันกร้าวกระดังของพระเจ้าไม่ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝัน
ข้าพระองค์ก็คงไม่สามารถได้รู้จักพระเจ้า และข้าพระองค์ก็คงยังไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดด้วยเช่นกัน

ในวันนี้ ในฐานะสิ่งทรงสร้าง ข้าพระองค์ไม่เพียงมองเห็นว่า
คนเราชื่นชมทุกสิ่งทีพระผู้สร้างทรงสร้างขึ้นเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ
สิ่งทรงสร้างทั้งมวลควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์
เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นมีค่าควรแก่การชื่นชมยินดีของมนุษย์
ในฐานะสิ่งทรงสร้างซึ่งได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทราม คนเราควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
ในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น มีการติสอนและการพิพากษา และยิ่งไปกว่านั้น
มีความรักยิ่งใหญ่อยู่ แม้ว่าข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักของพระเจ้าไว้จนครบบริบูรณ์ในวันนี้
แต่ข้าพระองค์ก็มีโชคความที่ได้องเห็นมัน และในการนี้ ข้าพระองค์ได้รับการอวยพรแล้ว”
นี่คือเส้นทางซึ่งบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมใช้ดิน
และนี่คือความรู้ที่พวกเขาพูดถึง ผู้คนดังกล่าวเป็นเหมือนเปโตร พวกเขามีประสบการณ์เดียวกันกับเปโตร
ผู้คนดังกล่าวคือบรรดาผู้ที่ได้รับชีวิต คือผู้ที่ครองความจริงด้วยเช่นกัน
เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์ไปจนถึงตอนสุดท้ายจริงๆ ในช่วงระหว่างการพิพากษาของพระเจ้า
พวกเขาจะกำจัดอิทธิพลของชาตนาออกจากตัวพวกเขาได้จนหมดสิ้น
และได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

383. หลังจากหลายปีผ่านไป มนุษย์ได้กลายเป็นมีสภาพทรากตรำหยาบกร้าน
จากการผ่านประสบการณ์ความยากลำบากของการถูกลงและติสอน แม้มนุษย์จะสูญเสีย “เกียรติ” และ
“จินตนาการฝันหวาน” ไปแล้วในช่วงเวลาที่ผ่านไป โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว
เขาได้มาเข้าใจหลักธรรมแห่งการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์
ได้มาซึ่งคุณค่าในหลายปีแห่งการอุทิศของพระเจ้าเพื่อที่จะช่วยมนุษยชาติให้รอด
มนุษย์เริ่มเกลียดความกักขฬะของตัวเองอย่างช้าๆ เขาเริ่มเกลียดความชั่วร้ายของเขา
ความเข้าใจผิดทั้งหมดที่มีต่อพระเจ้า และการที่เขาเรียกร้องจากพระเจ้าอย่างไรเหตุผล นาฬิกาไม่อาจเดินย้อนได้
เหตุการณ์ในอดีตกลายเป็นความทรงจำที่น่าเสียใจของมนุษย์
พระวณะและความรักจากพระเจ้ากลายเป็นพลังขับเคลื่อนในชีวิตใหม่ของมนุษย์
บาดแผลของมนุษย์สมานขึ้นวันต่อวัน พลละกำลังของเขาคืนกลับมา และเขาลุกขึ้นยืน
และมองขึ้นไปยังพระพักตร์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์...เพียงเพื่อที่จะค้นพบว่า
พระองค์ทรงอยู่ข้างกายข้าพเจ้าเสมอ และพบว่า
รอยยิ้มสรวลของพระองค์และโอบพระพักตร์อันงดงามของพระองค์นั้นยังคงชวนหวั่นไหวยิ่งนัก

พระหทัยของพระองค์ยังคงยึดมั่นในความห่วงใยที่มีต่อมนุษยชาติที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงอบอุ่นและทรงฤทธาานุภาพเฉกเช่นที่เป็นมาในคราเริ่มต้น ราวกับว่า มนุษย์ได้คืนสู่สวนเอเดน กระนั้นครานี้ มนุษย์หาได้ฟังเสียงขลุ่ยของพญานาคอีกต่อไปไม่ และไม่หันหนีไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์อีกต่อไป มนุษย์คุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า มองขึ้นไปยังพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มของพระเจ้า และถวายเป็นพรเสวยทิพย์อันมีค่าสูงสุดแด่พระองค์—โอ้อ! องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

จ. ว่าด้วยวิธีที่จะเป็นบุคคลผู้ซื่อสัตย์

384. พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงโปรดบรรดาผู้ที่มีความซื่อสัตย์ โดยเนื้อแท้แล้ว
พระเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยความสัตย์ซื่อ และดังนั้น พระวณะของพระเจ้าสามารถเชื่อถือไว้วางใจได้เสมอ
ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การกระทำของพระองค์นั้นไร้ข้อผิดและมีอาจตั้งคำถามได้ ซึ่งเป็นเหตุผลว่า
เหตุใดพระเจ้าจึงชอบคนจำพวกที่มีความซื่อสัตย์ต่อพระองค์โดยสมบูรณ์
ความซื่อสัตย์หมายถึงการมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้า จริงแท้ต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
เปิดกว้างต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ไม่เคยซ่อนเร้นข้อเท็จจริง
ไม่พยายามหลอกลวงบรรดาผู้ที่อยู่สูงกว่าและต่ำกว่าเจ้า
และไม่ทำสิ่งต่างๆ เพื่อหวังประจบประแจงให้พระเจ้าทรงโปรดปราน กล่าวสั้นๆ ก็คือ
การมีความซื่อสัตย์คือการปราศจากราคะในการกระทำและคำพูดทั้งหลาย
และการไม่หลอกลวงทั้งพระเจ้าและมนุษย์ สิ่งที่เราพูดเป็นสิ่งที่เรียบง่ายมาก แต่สำหรับพวกเจ้า
มันลำบากยากเย็นเป็นเท่าทวีคูณ
ผู้คนมากมายเลือกที่จะถูกประณามสาปแช่งให้ไปลงนรกดีกว่าให้พูดและกระทำด้วยความซื่อสัตย์
จึงไม่ต้องประหลาดใจที่เราวิธีปฏิบัติอีกแบบซึ่งเตรียมไว้สำหรับรับมือกับคนพวกที่ไม่มี ความซื่อสัตย์
แน่นอนว่า เรารู้ดีอย่างเต็มเปี่ยมว่ามันลำบากยากเย็นแค่ไหนสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความซื่อสัตย์
เพราะพวกเจ้าทุกคนล้วนแยบยลนัก เก่งมากในเรื่องการวัดผู้คนด้วยไม้บรรทัดอันเล็กจิ๋วของเจ้าเอง
นี่ทำให้งานของเรายิ่งมีความเรียบง่ายขึ้น และด้วยความที่พวกเจ้าแต่ละคนล้วนก่อกอดความลับแนบไว้กับอก
เช่นนั้นก็ดีแล้ว เราจะส่งพวกเจ้าไปสู่ความวิบัติเรียงทีละคน ให้ “เข้าโรงเรียน” ด้วยเพลิงอัคคี เพื่อที่หลังจากนั้น
พวกเจ้าอาจมั่นใจได้อย่างสิ้นเชิงต่อการเชื่อของเจ้าในวณะของเรา ถึงที่สุดแล้ว เราจะกระชากเอาคำว่า
“พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อ” ออกมาจากปากของพวกเจ้า ทันทีหลังจากนั้น
พวกเจ้าจะตืออกชกหัวและพิลาปราพันว่า “ที่เกลียดคนนั้น คือหัวใจของมนุษย์!”
จิตใจของพวกเจ้าจะอยู่ในสถานะใดหรือ ณ เวลานี้? เราจินตนาการว่า
เจ้าจะไม่รู้สึกมีชัยดังที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความ “ลุ่มลึกและยากที่จะเข้าใจ”
ดังที่กำลังเป็นอยู่ ณ ตอนนี้ ในการทรงสถิตของพระเจ้านั้น ผู้คนบางคนช่างสงบบสงี่ยมสำรวมไปเสียทั้งหมด
พวกเขาอดสาหะต่อการเป็นผู้ “ประพฤติดี” กระนั้น
พวกเขาก็ยังแยกเขี้ยวและเงื้อง่ากรงเล็บใส่กันในการทรงสถิตของพระวิญญูณ
พวกเจ้าจะจัดอันดับผู้คนแบบนี้ให้อยู่ท่ามกลางลำดับชั้นของคนซื่อสัตย์อย่างนั้นหรือ?
หากเจ้าเป็นคนประเภทหน้าซื่อใจคดคนหนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีทักษะใน “สัมพันธภาพระหว่างบุคคล”
เมื่อนั้นเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่จะพยายามล้อเล่นกับพระเจ้าโดยแนแท้

หากคำพูดของเจ้าพ룬ไปด้วยข้อแก้ตัวกับเหตุผลข้ออ้างที่ไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
เจ้าคือใครบางคนที่ยังเลไม่เต็มใจจะนำความจริงมาปฏิบัติ
หากเจ้ามีความลับส่วนตัวมากมายซึ่งเจ้าอดออกที่จะแบ่งปัน
หากเจ้าไม่ชอบอย่างมากในการนำความลับของเจ้า—ความลำบากยากเย็นของเจ้า—
มาเปิดเผยต่อหน้าผู้อื่นเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
เจ้าคือใครบางคนที่จะบรรลุความรอดโดยง่าย และเป็นผู้ที่จะไม่โศกพินิจจากความมืดมิดโดยง่าย
หากการแสวงหาหนทางแห่งความจริงสร้างความยินดีให้กับเจ้าเป็นอย่างดี
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครบางคนที่ยาศัยอยู่ในความสว่างตลอดเวลา
หากเจ้าเปรมปรีดิ์มากเหลือเกินที่ได้เป็นคนปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
ทำงานอย่างขยันขันแข็งและมีมโนธรรมอยู่เพียงเบื้องหลังไม่เสนอหน้า เป็นผู้ที่ให้เสมอและไม่เคยเป็นผู้รับเลย
เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือวิสุทธิชนผู้จงรักภักดี เพราะเจ้าไม่แสวงหาบำเหน็จ
และเป็นเพียงบุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่งเท่านั้น หากเจ้าเต็มใจที่จะเป็นคนซื่อตรงเปิดเผย
หากเจ้าเต็มใจที่จะสละทั้งหมดที่เป็นของเจ้า หากเจ้าสามารถพลีอุทิศชีวิตของเจ้าเพื่อพระเจ้า
และยึดมั่นในคำพยานของเจ้า และหากเจ้ามีความซื่อสัตย์จนถึงจุดที่เจ้ารู้เพียงการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ
และไม่มัวพิจารณาตัวเจ้าเอง หรือรับไว้เพื่อตัวเจ้าเองเช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
ผู้คนเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ได้รับการบำรุงเลี้ยงในความสว่าง
และเป็นผู้ที่จะดำรงชีวิตอยู่ตลอดกาลในราชอาณาจักรแห่งนี้

ตัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

385. เรามีความพอใจในบรรดาผู้ที่ไม่ระแวงผู้อื่น และเราชอบบรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงอย่างไม่ลังเล
เราแสดงความใส่ใจอย่างมากต่อผู้คนสองประเภทนี้ ด้วยเหตุที่ในสายตาของเราพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์
หากเจ้าเป็นคนหลอกลวง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะระมัดระวังและมีความระแวงต่อผู้คนและเรื่องต่างๆ
ทั้งหมดทั้งมวล และด้วยเหตุนี้ความเชื่อของเจ้าในเราจะถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งความระแวง
เราไม่มีวันสามารถรับรู้ความเชื่อเช่นนั้นได้ เมื่อขาดความเชื่อที่แท้จริง เจ้าก็ยังไร้ซึ่งความรักที่แท้จริงขึ้นไปอีก
และหากเจ้ามีแนวโน้มที่จะสงสัยในพระเจ้าและคาดเดาพระองค์ตามอำเภอใจ เช่นนั้นก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เจ้าย่อมเป็นผู้ที่หลอกลวงที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งมวล เจ้าคาดเดาว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นเช่นมนุษย์ได้หรือไม่:
มีบาปซึ่งไม่สามารถยกยให้ได้ มีลักษณะนิสัยที่ใจแคบ ไร้ซึ่งความเที่ยงธรรมและเหตุผล
ขาดสำนึกรับรู้แห่งความยุติธรรม หมกมุ่นในยุทธวิธีที่ชั่วร้าย ทฤษฎีและเจ้าเล่ห์ พยายามในความชั่วและความมืด
เป็นต้น
เหตุผลที่ผู้คนมีความคิดเช่นนั้นไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขาไร้ซึ่งความรู้ในพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อยหรือ?

ความเชื่อเช่นนั้นไม่ต่างอะไรไปจากบาป!

มีกระทั่งบางคนที่เชื่อว่าบรรดาผู้ที่ทำให้เราพอใจก็คือบรรดาผู้ที่ยกยอปอขึ้นและเลี้ยแข้งเลียขานั่นเอง

และเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ขาดทักษะต่างๆ เช่นนั้นจะไม่ได้รับการต้อนรับในพระนิเวศของพระเจ้า

และจะสูญเสียที่ของพวกเขาที่นั่น นี่ก็ความรู้เพียงอย่างเดียวที่พวกเจ้าได้รับเอาไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหรือ?

นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าได้รับไว้หรือ? และความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับเราไม่ได้หยุดที่ความเข้าใจผิดต่างๆ เหล่านี้

ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือการที่พวกเจ้าหมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าและกล่าวร้ายสวรรค์

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่า

ความเชื่อเช่นนั้นเดียวกับของพวกเจ้านั้นมีแต่จะทำให้พวกเจ้าไกลห่างจากเรามากขึ้นและอยู่ในสภาวะของการต่อต้านเรามากขึ้นเท่านั้น

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

386. ในวันนี้ผู้คนส่วนมากกลัวมากเกินไปที่จะนำการกระทำของพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ขณะที่เจ้าอาจหลอกลวงเนื้อหนังของพระองค์ ทว่าเจ้าไม่สามารถหลอกลวงพระวิญญาณของพระองค์ได้ สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถทนทานการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ขัดแย้งกับความจริง และควรถูกโยนทิ้งไป มิเช่นนั้นแล้วจะถือเป็นการกระทำบาปต่อพระเจ้า ดังนั้น

เจ้าต้องวางหัวใจของเจ้าไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้าอธิษฐาน

เมื่อเจ้ากล่าวและสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และเมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และเริ่มทำธุรกิจของเจ้า

เมื่อเจ้าทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วง พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับเจ้า

และตราบไคที่ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องและเป็นไปเพื่อพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้า

พระองค์จะทรงยอมรับทุกสิ่งที่เจ้าทำ เจ้าควรอุทิศตัวตัวเองเพื่อทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วงด้วยความจริงใจ

เมื่อเจ้าอธิษฐาน หากเจ้ามีความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้าและแสวงหาการเอาใจใส่

การคุ้มครองปกป้องและการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้า หากสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือความตั้งใจของเจ้า

คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผล ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเจ้าอธิษฐานในที่ประชุม

หากเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าและอธิษฐานต่อพระเจ้าและบอกพระองค์ถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้าโดยปราศจากการ

กล่าวเรื่องเท็จ เช่นนั้นแล้ว คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผลอย่างแน่นอน...

การเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าหมายความว่า ทุกสิ่งที่เจ้าทำต้องถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

และถูกทำให้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์

หากสิ่งที่เจ้าทำสามารถถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณของพระเจ้าได้

แต่ไม่ใช่เฉพาะพระพักตร์เนื้อหนังของพระเจ้า

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้ายังไม่ได้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์โดยพระวิญญาณของพระองค์

ผู้ใดเล่าคือพระวิญญาณของพระเจ้า? ผู้ใดเล่าคือบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้?

ทั้งสองพระองค์นั้นไม่ได้ทรงเป็นองค์หนึ่งและองค์เดียวกันหรือ?

คนส่วนมากมองเห็นว่าสองพระองค์ทรงเป็นสองสิ่งที่แยกกัน

โดยเชื่อว่าพระวิญญาณของพระเจ้าคือพระวิญญาณของพระเจ้า

และบุคคลที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้นั้นเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง แต่เจ้าไม่ใช่เข้าใจผิดหรือ?

บุคคลผู้นี้ดำเนินงานในนามของผู้ใดกันเล่า?

พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่มีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ

พระวิญญาณของพระเจ้าและเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์คือหนึ่งเดียวกัน

เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นตัวเป็นตนขึ้นเป็นมนุษย์ หากบุคคลผู้นี้ไม่มีเมตตาต่อเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงมีเมตตาหรือไม่? เจ้าไม่สับสนมิใช่หรือ?

ในวันนี้ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ไม่สามารถได้รับการเห็นชอบของพระองค์

ได้ และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

จงมองดูทุกสิ่งที่เจ้าทำ และดูสิว่าสามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือไม่

หากเจ้าไม่สามารถนำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือคนทำชั่ว

คนทำชั่วสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่? ทุกสิ่งที่เจ้าทำ ทุกการกระทำ ทุกเจตนา

และทุกปฏิกิริยาควรได้รับการนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แม้กระทั่งชีวิตฝ่ายวิญญาณประจำวันของเจ้า—

คำอธิษฐาน ความใกล้ชิดต่อพระเจ้าของเจ้า วิธีการกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าของเจ้า

การสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และชีวิตของเจ้าภายในคริสตจักร

และการปรนนิบัติของเจ้าในการร่วมงานกัน—

สามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์ได้

การปฏิบัติเช่นนี้เองที่จะช่วยเจ้าให้สัมฤทธิ์ผลการเจริญเติบโตในชีวิต

กระบวนการของการยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของเจ้าเป็นกระบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์

ยิ่งเจ้าสามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้มากเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่ถูกชักนำไปสู่การกระทำชั่ว และหัวใจของเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์

ยิ่งเจ้ายอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์มากเท่าใด

การถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของซาตานก็ใหญ่หลวงยิ่งขึ้นเท่านั้น

และความสามารถของเจ้าในการละทิ้งเนื้อหนังก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น

การยอมรับการพินิจพิจารณาของพระเจ้าคือเส้นทางของการปฏิบัติที่ผู้คนควรติดตาม
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำอะไรก็ตาม แม้กระทั่งเมื่อพูดคุยกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า
เจ้าสามารถนำการกระทำของเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและแสวงหาการพินิจพิจารณาของพระองค์และ
มุ่งหมายที่จะเชื่อฟังพระเจ้าพระองค์เองได้ นี่จะทำให้สิ่งที่เจ้าปฏิบัติถูกต้องมากขึ้นอย่างมาก
หากเพียงเจ้านำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพินิจพิจารณาของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าก็จะสามารถเป็นใครบางคนผู้ใช้ชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

387. ในฐานะบุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง อันดับแรก

เจ้าต้องตีแผ่หัวใจของเจ้าเพื่อให้ทุกคนสามารถมองเข้าไปในหัวใจของเจ้า เห็นทั้งหมดที่เจ้ากำลังคิด
และเหลือบมองใบหน้าที่แท้จริงของเจ้า เจ้าต้องไม่พยายามที่จะอำพรางตนเองหรือหุ้มห่อตัวเจ้าให้ดูดี
ถึงตอนนั้นเท่านั้น ผู้คนจึงจะไว้วางใจเจ้า และพิจารณาว่าเจ้าซื่อสัตย์
นี่เป็นการฝึกฝนปฏิบัติที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุด และเป็นสิ่งพื้นฐานที่ต้องมีก่อนการเป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง
เจ้ากำลังเสแสร้งอยู่ตลอดเวลา แสร้งแสดงความสามารถ ความมีคุณธรรม ความยิ่งใหญ่อยู่เสมอ
และแสร้งแสดงคุณสมบัติทางศีลธรรมอันสูงส่ง
เจ้าไม่ปล่อยให้ผู้คนมองเห็นความเสื่อมทรามของเจ้าและการล้มเหลวทั้งหลายของเจ้า
เจ้านำเสนอภาพลักษณ์ที่เป็นเท็จต่อผู้คนเพื่อให้พวกเขาเชื่อว่าเจ้านั้นน่าเชื่อถือ น่าเกรงขาม ยิ่งใหญ่ เสียสละ
ไม่แบ่งฝ่ายและไม่เห็นแก่ตัว นี่คือการเต็มไปดด้วยเล่ห์หลวง จงอย่าสวมหน้ากากปลอมแปลงตน
และจงอย่าหุ้มห่อตัวเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้นจงตีแผ่ตัวเจ้าและหัวใจของเจ้าเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็น
หากเจ้าสามารถตีแผ่หัวใจของเจ้าเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็น และตีแผ่ความคิดและแผนการทั้งหมดของเจ้า—
ทั้งด้านบวกและด้านลบ—เช่นนั้นแล้ว เจ้าไม่ใช่กำลังมีความซื่อสัตย์อยู่หรือ?
หากเจ้าสามารถตีแผ่ตัวเจ้าเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็น เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าย่อมจะทรงมองเห็นเจ้าด้วยเช่นกัน
และตรัสว่า “เจ้าได้ตีแผ่ตัวเองเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็น และดังนั้น แน่แน่นอนว่า เจ้าย่อมซื่อสัตย์ต่อหน้าเราด้วยเช่นกัน”
หากเจ้าเพียงตีแผ่ตัวเองต่อพระเจ้าในตอนที่อยู่นอกสายตาของผู้คนอื่น
และเสแสร้งทำเป็นยิ่งใหญ่และมีคุณธรรม หรือเป็นธรรม และไม่เห็นแก่ตัวเมื่ออยู่ในกลุ่มพวกพ้องของพวกเขา
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงดำริและตรัสสิ่งใดเล่า? พระองค์จะตรัสว่า “เจ้าช่างเปี่ยมด้วยเล่ห์หลวงอย่างจริงแท้
เจ้าเป็นพวกหน้าไหว้หลังหลอกและกระจอกอย่างถั่วทั่ว และเจ้าไม่ใช่บุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง”
พระเจ้าจะทรงกล่าวโทษเจ้าด้วยเหตุนี้ หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีความซื่อสัตย์ เช่นนั้นแล้ว

โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเป็นที่เจ้าทำเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือต่อหน้าผู้อื่น
เจ้าก็ควรมีความสามารถที่จะเปิดตัวเจ้าและตีแผ่ตัวเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การฝึกฝนปฏิบัติที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดของการเป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

388. บั้นปลายและชะตากรรมของพวกเจ้ามีความสำคัญยิ่งต่อพวกเจ้า—เป็นสิ่งที่สร้างความกังวลมหันต์
พวกเจ้าเชื่อว่า หากเจ้าไม่ทำสิ่งทั้งหลายด้วยความระมัดระวังยิ่งแล้ว
ย่อมจะหมายความว่าพวกเจ้าจบแล้วที่จะได้มีบั้นปลาย และเจ้าได้ทำลายชะตากรรมของตัวเองไปแล้ว
แต่พวกเจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า
ผู้คนที่สละความพยายามเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเขาแต่เพียงอย่างเดียว
เป็นการตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์? ความพยายามเหล่านั้นไม่จริงแท้—
หากแต่เป็นความจอมปลอมและเล่ห์หลวง หากเป็นกรณีนี้แล้ว
พวกที่ทำงานเพียงเพื่อเห็นแก่บั้นปลายของพวกเขานั้น
ย่อมอยู่บนธรณีประตูที่จะก้าวไปสู่ความปราชัยนัยสุดท้ายของพวกเข
ด้วยว่าความล้มเหลวในความเชื่อในพระเจ้าของคนเรานั้นมีเหตุมาจากเล่ห์หลวง
เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเราไม่ชอบที่จะได้รับการยกยอหรือบอช
หรือการปฏิบัติต่อเราด้วยความตื้นตันดีใจ
เราชอบคนซื่อสัตย์ที่เชิดหน้าผิวกับความจริงของเราและความคาดหวังของเรา ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
เราชอบเวลาที่ผู้คนสามารถแสดงให้เห็นความอาทรและความคำนึงถึงหัวใจของเราเป็นที่สุด
และชอบเวลาที่พวกเขาสามารถถึงขั้นเลิกล้มทุกสิ่งทุกอย่างได้เพื่อประโยชน์ของเรา
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นหัวใจของเราจึงสามารถได้รับความชื่น

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บั้นปลาย” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

389. เฉพาะเมื่อผู้คนพยายามซื่อสัตย์เท่านั้น พวกเขาจึงสามารถรู้ว่าพวกเขาเสื่อมทรามลึกเพียงใด
และพวกเขามีความเหมือนมนุษย์ใดๆ หรือไม่ มีเพียงเมื่อพวกเขากำลังปฏิบัติความซื่อสัตย์เท่านั้น
พวกเขาจึงสามารถกลายเป็นตระหนักรู้ว่าพวกเขาพุดโกหกกี่ครั้งและความหลอกลวงและความไม่ซื่อสัตย์ของพ
วกเขาซ่อนเร้นอยู่ลึกเพียงใด ในขณะที่กำลังมีประสบการณ์ของการปฏิบัติการเป็นคนซื่อสัตย์เท่านั้น
ผู้คนจึงสามารถค่อยๆ รับรู้จักความจริงของความเสื่อมทรามของพวกเขเอง
และระลึกรู้แก่นแท้ธรรมชาติของพวกเขเอง
และเมื่อนั้นเท่านั้นอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเขจะสามารถชำระให้บริสุทธิ์อยู่เนื่องนิรันดร์ได้
เฉพาะในระหว่างที่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเขากำลังถูกชำระให้บริสุทธิ์อยู่เนื่องนิรันดร์เท่านั้นที่ผู้คนจะมีคว

ามสามารถที่จะได้รับความจริง จงใช้เวลาของพวกเจ้าตามสบายในการมีประสบการณ์กับพระวณะเหล่านี้
พระเจ้าไม่ทรงทำให้พวกที่หลอกลวงมีความเพียบพร้อม หากหัวใจของเจ้าไม่ซื่อสัตย์—
หากเจ้าไม่ใช่บุคคลที่ซื่อสัตย์—เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่มีวันทรงรับเจ้าไว้ในทำนองเดียวกัน
เจ้าจะไม่มีความจริง และจะไม่สามารถได้รับพระเจ้าอีกด้วย หากเจ้าไม่สามารถได้รับพระเจ้า
และเจ้าไม่เข้าใจความจริง เช่นนั้นแล้วนี่หมายความว่าอย่างไร? หมายความว่าเจ้าไม่เป็นมิตรต่อพระเจ้า
เจ้าเข้ากันไม่ได้กับพระองค์ และพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า และหากพระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถบรรลุความรอดได้ หากเจ้าไม่สามารถบรรลุความรอดได้
เจ้าก็จะเป็นศัตรูที่ขมขื่นของพระเจ้าตลอดไป และบทอาชญาของเจ้าก็จะถูกกำหนด ด้วยเหตุนี้
หากผู้คนปรารถนาที่จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องเริ่มต้นด้วยการเป็นคนซื่อสัตย์
มีหมายเหตุหนึ่งซึ่งบ่งบอกถึงบรรดาผู้ที่พระเจ้าจะทรงรับไว้ในท้ายที่สุด พวกเขารู้หรือไม่ว่าคือสิ่งใด?
สิ่งนี้ถูกเขียนไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ในพระคัมภีร์ว่า “และในปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ
เขาเป็นคนที่ปราศจากคำหยาบ” “พวกเขา” คือผู้ใด?
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมและทรงรับไว้ และได้รับการช่วยให้รอด
พระเจ้าทรงพรณนาผู้คนเหล่านี้ว่าอย่างไร?
สิ่งใดคือคุณลักษณะเฉพาะและการแสดงออกของการกระทำของพวกเขา? (พวกเขาไม่มีคำหยาบ
พวกเขาไม่พูดโกหก) พวกเขารู้ทั้งหมดควรเข้าใจและจับความเข้าใจว่าการไม่พูดโกหกหมายถึงสิ่งใด กล่าวคือ
หมายถึงการเป็นคนซื่อสัตย์ สิ่งใดคือความหมายของการไม่มีคำหยาบ?
พระเจ้าทรงนิยามใครบางคนที่ไม่มีความผิดอย่างไร?
บรรดาผู้ที่ไม่มีคำหยาบมีความสามารถที่จะยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่สามารถยึดปฏิบัติตามหนทางของพระเจ้าได้
ผู้คนเช่นนี้มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาไม่มีคำหยาบ

ตัดตอนมาจาก “หกข้อบ่งบอกความก้าวหน้าในชีวิต” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

390. เจ้าควรรู้ว่า มีความเชื่อที่แท้จริงและความจงรักภักดีที่แท้จริงอยู่ในตัวเจ้าหรือไม่
รู้ว่าเจ้ามีบันทึกของการทนทุกข์เพื่อพระเจ้าหรือไม่ และรู้ว่า
เจ้าได้มอบต่อพระเจ้าด้วยประการทั้งปวงหรือไม่ หากเจ้าขาดพระองค์เหล่านี้ไป เช่นนั้นแล้ว ความไม่เชื่อฟัง
เล่ห์หลวง ความโลภ และการร้องทุกข์ก็จะยังคงอยู่ในตัวเจ้า
เนื่องจากหัวใจของเจ้าอยู่ห่างไกลจากความซื่อสัตย์ เจ้าจึงไม่เคยได้รับการระลึกถึงในด้านบวกจากพระเจ้า
และไม่เคยดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง
ชะตากรรมของคนเราจะออกมาเป็นอย่างไรในบทอาชญาที่พวกเขามีหัวใจที่ซื่อสัตย์และเป็น

สีแดงเข้มของเลือดหรือไม่ และพวกเขามีดวงจิตที่ปราศจากราศีหรือไม่

หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์อย่างมาก ใครบางคนซึ่งมีหัวใจคิดร้าย

ใครบางคนซึ่งมีดวงจิตที่ไม่สะอาด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงมั่นใจได้เลยว่าจะได้พบจุดจบในสถานที่ที่มนุษย์ถูกลงโทษ

ตามที่ถูกขีดเขียนไว้ในบันทึกชะตากรรมของเจ้านั่นเอง หากเจ้ากล่าวอ้างว่าตัวเองมีความซื่อสัตย์อย่างมาก

แต่กระนั้นก็ยังไม่เคยบริหารจัดการที่จะปฏิบัติไปโดยสอดคล้องความจริงหรือกล่าวคำพูดที่เป็นความจริงได้สำเร็จเสียที เช่นนั้นแล้วเจ้ายังคงกำลังรอคอยให้พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จเจ้าอยู่อีกหรือไม่?

เจ้ายังคงหวังให้พระเจ้าคำนึงถึงเจ้าจนแก่ตัวดวงใจของพระองค์อยู่หรือไม่? การคิดเช่นนั้นไม่วิปริตหรือ?

เจ้าหลอกลวงพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง แล้วพระนิเวศของพระเจ้าจะให้ที่พักแก่คนมือไม่สะอาดอย่างเจ้าได้เช่นไร?

ตัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ฉ. ว่าด้วยวิธีที่จะปฏิบัติการเชื่อฟังพระเจ้า

391. พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และได้จัดวางพวกเขาบนแผ่นดินโลก

และพระองค์ได้ทรงนำทางพวกเขามานับตั้งแต่นั้น

จากนั้นพระองค์จึงได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดและทรงรับหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้มนุษย์ชาติ

ในท้ายที่สุด พระองค์ยังคงทรงต้องพิชิตมนุษย์ชาติ ช่วยมนุษย์ชาติให้รอดโดยถ้วนทั่ว

และฟื้นคืนพวกเขากลับสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา

นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงเข้าดำเนินการมานับตั้งแต่ตอนเริ่มต้น—

เป็นการฟื้นคืนมนุษย์ชาติกลับสู่รูปลักษณ์และสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา

พระเจ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์และฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมวลมนุษย์

ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลกและท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ทั้งปวง มนุษยชาติได้สูญเสียหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า

รวมทั้งหน้าที่ที่เป็นภาระแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

มนุษย์ชาติจึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานและปฏิบัติตามคำสั่งของซาตาน ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่ทรงมีหนทางใดที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้

และกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความเคียดแค้นมากมายของพวกเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

พวกมนุษย์ถูกสร้างโดยพระเจ้า และควรจะมีสักการพระเจ้า

แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหันหลังให้พระองค์และนมัสการซาตานแทน

ซาตานได้กลายเป็นรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น

พระเจ้าจึงสูญเสียที่ประทับของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระองค์ทรงสูญเสียความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษย์ชาติของพระองค์ เพราะฉะนั้น

เพื่อฟื้นคืนความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษย์ชาติของพระองค์

พระองค์จึงต้องทรงฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาและทำให้มนุษย์ชาติสละทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามของ

พวกเขาไป เพื่อเรียกคืนพวกมนุษย์จากซาตาน พระองค์จึงต้องทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป

เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมและหน้าที่ของพวกเขาทีละน้อย

และฟื้นคืนราชอาณาจักรของพระองค์ได้ในที่สุด

การทำลายล้างขั้นสุดขีดของบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังจะต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันเพื่อเปิดโอกาสให้พว

กมนุษย์ได้นมัสการพระเจ้าดียิ่งขึ้นและดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ดียิ่งขึ้น

เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ พระองค์จึงจะทรงทำให้พวกเขานมัสการพระองค์

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของมนุษยชาติ
พระองค์จึงจะทรงฟื้นคืนมันโดยครบบริบูรณ์และโดยไม่มีการเจือปนใดๆ
การฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์หมายถึงการทำให้พวกมนุษย์นมัสการพระองค์และนบนอบต่อพระองค์
ซึ่งหมายความว่า
พระเจ้าจะทรงทำให้พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่เนื่องจากพระองค์และจะทรงทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์พินาศย่อยยับไปอันเป็นผลแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์คงทนอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์โดยไม่มีการรื้อถอนจากผู้ใดเลย ราชอาณาจักรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสถาปนาขึ้นคือราชอาณาจักรของพระองค์เอง
มนุษยชาติที่พระองค์ทรงปรารถนาคือมนุษยชาติที่จะนมัสการพระองค์
มนุษยชาติที่จะนบนอบต่อพระองค์โดยครบบริบูรณ์และสำแดงพระสิริของพระองค์
หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด
เช่นนั้นแล้วความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ก็จะสูญหายไป
พระองค์จะไม่ทรงมีสิทธิอำนาจท่ามกลางพวกมนุษย์อีกเลย
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะไม่สามารถดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป
หากพระเจ้าไม่ทรงทำลายศัตรูเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระองค์
พระองค์ก็จะทรงไร้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งพระสิริที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้
เหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์และเครื่องหมายของความสำเร็จ
ล่งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ นั่นก็คือ การทำลายล้างพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ในหมู่มนุษยชาติโดยสิ้นเชิง
และการนำบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เข้าสู่การหยุดพัก
เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ฟื้นคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาแล้ว
และเมื่อพวกเขาสามารถทำหน้าที่แต่ละอย่างของพวกเขาให้ลุล่วง
คงอยู่กับที่ดังที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาเอง และนบนอบต่อการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าได้
พระเจ้าก็จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งนมัสการพระองค์
และพระองค์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งขึ้นบนแผ่นดินโลกที่นมัสการพระองค์อีกด้วย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

392. ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าก็ต้องเชื่อฟังพระองค์ หากเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้
ก็ย่อมไม่สำคัญแล้วว่าเจ้าจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี
แต่ไม่เคยเชื่อฟังพระองค์ และไม่ยอมรับพระวจนะของพระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

แต่กลับขอให้พระเจ้าทรงบนอบต่อเจ้าและทรงกระทำตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
เจ้าก็คือกบฏตัวร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด เจ้าก็คือผู้ปราศจากความเชื่อคนหนึ่งนั่นเอง
ผู้คนเช่นนั้นจะเชื่อฟังพระราชกิจและพระวามะของพระเจ้าซึ่งไม่ประจวบพ้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ไ
ด้อย่างไรกัน? ที่เป็นกบฏที่สุดในบรรดาทั้งหมดก็คือพวกที่เยาะเย้ยทำทนายและด้นทานพระเจ้าโดยเจตนา
พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าพวกต่อต้านพระคริสต์
ท่าทีของพวกเขาไม่เป็นมิตรต่อพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเสมอ
พวกเขาไม่มีความเอนเอียงแม้แต่น้อยนิดที่จะบนอบ ทั้งยังไม่เคยบนอบหรือถ่อมใจตนเองอย่างเปรมปรีดี
พวกเขายกย่องตนเองต่อหน้าผู้อื่นและไม่เคยยอมบนอบต่อผู้ใด เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พวกเขาพิจารณาว่าตนเองนั้นเก่งที่สุดในเรื่องการประกาศพระวามะ
และมีทักษะสูงสุดในการทำงานให้เกิดผลในตัวผู้อื่น พวกเขาไม่เคยทิ้งขว้าง “ชุมทรัพย์” ที่ตนครอง
แต่ปฏิบัติต่อชุมทรัพย์เหล่านั้นเฉกเช่นมรดกตกทอดของครอบครัวสำหรับนัมัสการ เพื่อประกาศต่อผู้อื่นไปทั่ว
และใช้ชุมทรัพย์เหล่านั้นเพื่ออบรมสั่งสอนพวกคน โง่เขลาที่ชื่นชมพวกเขา
ในคริสตจักรมีผู้คนแบบนี้อยู่ไม่น้อยทีเดียวจริงๆ อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเป็น “วีรบุรุษผู้มีอาจมีผู้ใดพิชิตได้”
รุ่นแล้วรุ่นเล่าที่ผ่านมาพักแรมในบ้านของพระเจ้า พวกเขาถือการประกาศพระวามะ (คำสอน)
เป็นหน้าที่อันสูงส่งที่สุดของพวกเขา ปีแล้วปีเล่า รุ่นแล้วรุ่นเล่า พวกเขายู่อยู่กับการบังคับใช้หน้าที่
“อันศักดิ์สิทธิ์และมีอาจฝ่าฝืนได้” ของตนอย่างกร้าวแกร่ง ไม่มีใครกล้าแตะพวกเขา
ไม่ว่าแม้แต่คนเดียวที่กล้าตำหนิพวกเขาอย่างเปิดเผย พวกเขากลายเป็น “กษัตริย์” ในพระนิเวศของพระเจ้า
อาละวาดเฟ้นผ่านขณะที่พวกเขาปฏิบัติอย่างเผด็จการกับผู้อื่นมายุคแล้วยุคเล่า
ปีศาจฝูงนี้พยายามหาทางร่วมมือกันหรือทำลายงานของเรา
เราสามารถยอมให้เรามีชีวิตพวกนี้ดำรงอยู่ต่อหน้าต่อตาเราได้อ่างไรกันเล่า?
แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อฟังเพียงครั้งใจก็ยังไม้อาจรอดไปถึงปลายทางได้
นับประสาอะไรกับพวกเผด็จการเหล่านี้ที่ไม่มีความเชื่อฟังแม้เพียงน้อยนิดในหัวใจ!
พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับอย่างง่ายดาย แม้จะใช้สรรพกำลังทั้งหมดที่พวกเขามี
มนุษย์ก็สามารถได้รับเพียงบางส่วนเท่านั้น
ซึ่งก็เปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด เช่นนั้นแล้ว
บรรดาลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ที่พยายามหาทางทำลายพระราชกิจของพระเจ้าละว่อย่างไร?
พวกเขายังมีความหวังน้อยสักเท่าใดที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
จุดประสงค์ของเราในการทำงานแห่งการพิชิตชัยชนะไม่ใช่เพื่อที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์แห่งการพิชิตชัยแต่เพียงอ
ย่างเดียวเท่านั้น แต่พิชิตเพื่อที่จะเปิดเผยความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม

ที่จะได้มาซึ่งข้อพิสูจน์สำหรับการลงโทษมนุษย์ ที่จะกล่าวโทษคนเลว และยิ่งกว่านั้น
ที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์ของการทำให้ผู้ที่เต็มใจเชื่อฟังนั้นมีความเพียบพร้อม ในตอนจบนั้น
ทั้งหมดจะถูกแยกไปตามประเภท

และผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็คือผู้ที่ความคิดและแนวคิดของพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อฟัง
นี่คืองานที่จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงในท้ายที่สุด ขณะเดียวกัน

พวกที่มีทุกการกระทำเป็นการกบฏก็จะถูกลงโทษและถูกส่งไปเผาผลาญในกองเพลิง
เป็นวัตถุทั้งหลายที่ถูกสาปแช่งชั่ววันรันดร์ เมื่อเวลานั้นมาถึง บรรดา “วีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมีผู้ใดพิชิตได้”
แห่งยุคอดีตกาลจะกลายเป็น “ผู้ขี้ขลาดที่ไร้สมรรถภาพและอ่อนแอ” ที่ต่ำช้าและถูกหลบเลี่ยงมากที่สุด
สิ่งนี้เท่านั้นที่จะแสดงตัวอย่างทุกแง่มุมของความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ที่มนุษย์มี
อาจทำให้ขุนเคืองได้เลย และสิ่งนี้เท่านั้นที่สามารถประโลมความเกลียดชังในหัวใจของเราได้
พวกเจ้าไม่เห็นด้วยหรือหรือว่าเรื่องนี้ช่างสมเหตุผลไปทั้งหมดทั้งสิ้น

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

393. พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงเวลา
หากเจ้าเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าอย่างมากมายในระยะหนึ่ง
แต่ในระยะถัดมาความเชื่อฟังของเจ้าต่อพระราชกิจของพระองค์อยู่ในระดับที่ต่ำ
หรือเจ้าไม่มีความสามารถในการเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงผลทิ้งเจ้าไป
หากเจ้าก้าวทันพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในขั้นตอนนี้
เจ้าก็ต้องก้าวให้ทันต่อไปเมื่อพระองค์ขยับสูงขึ้นไปด้วย
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคน que เชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าก็ต้องเชื่อมั่นสม่ำเสมอในความเชื่อฟัง
เจ้าไม่สามารถเชื่อฟังเพียงในยามที่เจ้ายินดีและไม่เชื่อฟังในยามที่เจ้าไม่ยินดี
การเชื่อฟังประเภทนี้ไม่เป็นที่สรรเสริญโดยพระเจ้า
หากพวกเจ้าไม่สามารถก้าวทันพระราชกิจใหม่ที่เรามาฝึกศีลธรรม และยังยึดมั่นอยู่กับคติพจน์เดิมทั้งหลายต่อไป
แล้วจะมีความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าได้อย่างไร?
พระราชกิจของพระเจ้านั้นก็เพื่อจัดหาให้แก่เจ้าโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์
เมื่อเจ้าเชื่อฟังและยอมรับพระวจนะของพระองค์
แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้า
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจตามที่เรารู้ได้อย่างแม่นยำ โดยทำอย่างที่เราได้กล่าวไว้

แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าโดยพลัน

เราปล่อยความสว่างใหม่ประการหนึ่งเพื่อให้พวกเจ้ามองดู เพื่อนำพาพวกเจ้าเข้ามาสู่ความสว่างแห่งปัจจุบัน

และเมื่อเจ้าเดินเข้าสู่ความสว่างนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าทันที

มีบางคนที่อาจพูดด้วยความดิ่งดันหัวแข็งว่า “ข้าจะไม่ทำสิ่งที่ท่านบอกจนเสร็จสิ้นแน่ๆ” ถ้าเป็นกรณีนั้น

เราขอบอกกับเจ้าว่าบัดนี้เจ้าได้มาสู่ปลายทางแล้ว เจ้าตายซากไปแล้ว และไม่มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว ฉะนั้น

ในการผ่านประสบการณ์กับการแปลงสภาพอุปนิสัยนั้น

ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งไปกว่าการก้าวให้พ้นความสว่างปัจจุบัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงทรงกระทำพระราชกิจเฉพาะในตัวผู้คนบางคนที่พระเจ้าทรงใช้

แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ทรงกระทำในผู้คนในคริสตจักรด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจในใครก็ได้ทั้งสิ้น

พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้าในระหว่างช่วงเวลาปัจจุบัน

และเจ้าก็จะได้ประสบการณ์กับพระราชกิจนี้ ในช่วงเวลาถัดไป พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวคนอื่น

ซึ่งเจ้าต้องรีบกระทำความดีตามทันที ยิ่งเจ้าติดตามความสว่างปัจจุบันได้อย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่าไร

ชีวิตเจ้าก็ยิ่งเติบโตได้มากขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าบางคนนั้นจะเป็นบุคคลที่มีกิริยามารยาทอย่างไรก็ตาม

หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา เจ้าก็ต้องติดตามพวกเขา

จงเปิดรับประสบการณ์ของพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเอง แล้วเจ้าจะยิ่งได้รับสิ่งที่สูงกว่านั้น

เมื่อทำดังนั้น เจ้าก็จะยิ่งก้าวหน้าเร็วขึ้น

นี่คือเส้นทางแห่งการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและเป็นวิถีทางที่ทำให้ชีวิตเติบโต

เส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

จะไปถึงได้ก็ด้วยการเชื่อฟังของเจ้าที่มีต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าจะทรงปรับปรุงเจ้าให้สมบูรณ์แบบโดยผ่านทางคนประเภทไหน

หรือพระองค์จะทรงอนุญาตให้เจ้าได้รับหรือเห็นสิ่งทั้งหลายผ่านทางบุคคลประเภทไหน เหตุการณ์แบบไหน

หรือสิ่งใด หากเจ้าสามารถเหยียบย่ำลงบนร่องครรลองที่ถูกต้องนี้ได้

ก็แสดงว่ามีหวังอย่างมากที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า แต่หากเจ้าทำไม่ได้

นั่นแสดงว่าอนาคตของเจ้านั้นช่างสิ้นหวัง ไร้ซึ่งความสว่าง ทันทีที่เจ้าเริ่มเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

เจ้าจะได้รับวิวรรณ์ในทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้วิวรรณ์แก่คนอื่นอย่างไร

หากเจ้าเดินหน้าไปบนพื้นฐานความรู้ของพวกเขาเพื่อผ่านประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายด้วยตนเอง

แล้วประสบการณ์นี้ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้า

และเจ้าก็จะสามารถอาศัยประสบการณ์นี้ไปจัดหาให้กับผู้อื่นได้

บรรดาผู้ที่จัดหาให้ผู้อื่นได้แค่คำพูดที่ท่องจำมาแบบนกแก้วนกขุนทองคือผู้ที่ไม่มีประสบการณ์อันใด
เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะค้นหาหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติผ่านความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างของผู้อื่น
ก่อนที่เจ้าจะสามารถเริ่มพูดถึงประสบการณ์หรือความรู้ที่แท้จริงของเจ้าได้
นี่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้ามากกว่า ดังนั้น
เจ้าจึงควรผ่านประสบการณ์โดยการเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้า
เจ้าควรแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและเรียนรู้บทเรียนในทุกสรรพสิ่ง
เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจได้เติบโต การปฏิบัติเช่นนี้ให้ความก้าวหน้าที่รวดเร็วที่สุด

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวาจาทรงปรากฏเป็นมนุษย์

394. การนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าต้องเป็นจริงและมีการปฏิบัติจริง และจะต้องถูกนำไปใช้ในชีวิต
การนบนอบเพียงผิวเผินอย่างเดียวไม่อาจได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้าได้
และการเชื่อฟังแค่แง่มุมผิวเผินของพระวาจาของพระเจ้าโดยไม่ได้มุ่งเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของตนนั้น
ก็ไม่ได้เป็นไปตามพระทัยพระเจ้า
การเชื่อฟังพระเจ้าและการนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้านั้นคือสิ่งเดียวกันและเหมือนกัน
บรรดาผู้ที่นบนอบเฉพาะต่อพระเจ้าแต่ไม่ใช่ต่อพระราชกิจของพระองค์นั้นไม่อาจนับเป็นผู้ที่เชื่อฟังได้
นับประสาอะไรกับพวกที่ไม่ได้นบนอบอย่างแท้จริงแต่เพียงประจบสอพลอภายนอกเท่านั้น
บรรดาผู้ที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถจะได้รับผลดีจากพระราชกิจของพระเจ้าและสัมผัสความเข้าใจ
เรื่องพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ เฉพาะผู้คนแบบนี้เท่านั้นที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้คนเช่นนี้สามารถก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่และได้รับความรู้ใหม่จากพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้า
เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และมีแต่พวกเขาเหล่านี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของตนได้มีการเปลี่ยนแปลง
บรรดาผู้ที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้าคือผู้ที่นบนอบต่อพระเจ้า
และต่อพระวาจาและพระราชกิจของพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เฉพาะผู้คนดังกล่าวเท่านั้นที่อยู่ในทางชอบธรรม
มีแต่ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่ต้องการพระเจ้าอย่างจริงใจ และแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงใจ

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวาจาทรงปรากฏเป็นมนุษย์

395. ในช่วงระหว่างเวลาที่พระเจ้าทรงเป็นมนุษย์

การบนอบที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ต่อผู้คน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการงดเว้นจากการทำการตัดสินใจหรือการดำเนิน
งานดังที่พวกเขาจินตนาการ ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนใช้พระวณะของพระองค์เป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเขาและเป็นราก
ฐานของการอยู่รอดของพวกเขา ให้พวกเขานำแก่นแท้ของพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติอย่างสมบูรณ์
และให้พวกเขาทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์โดยครบบริบูรณ์

แง่มุมหนึ่งของการพึงประสงค์ให้ผู้คนบนอบต่อพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์อ้างอิงถึงการนำพระวณะของพระ
องค์มาปฏิบัติ

ในขณะที่อีกแง่มุมหนึ่งอ้างอิงถึงการมีความสามารถที่จะบนอบต่อความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของ
พระองค์ แง่มุมทั้งสองเหล่านี้ต้องสมบูรณ์

บรรดาผู้ที่สามารถสัมผัสทั้งสองแง่มุมเหล่านี้ทุกคนคือบรรดาผู้ที่เก็บงำความรักแท้ต่อพระเจ้าไว้ในหัวใจของ
พวกเขา พวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้แล้ว

และพวกเขาล้วนรักพระเจ้าเสมือนที่พวกเขารักชีวิตของพวกเขาเอง...

กลุ่มของผู้คนที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับไว้ในวันนี้คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระ
ทัยของพระองค์ พวกเขาเพียงแต่จำเป็นต้องบนอบต่อพระราชกิจของพระองค์

และหยุดให้ตัวเองกังวลอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพระเจ้าในสวรรค์ โดยใช้ชีวิตอยู่ในความคลุมเครือ

และทำให้สิ่งทั้งหลายยากยากเย็นสำหรับพระเจ้าในเนื้อหนัง

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระองค์คือบรรดาผู้ที่ฟังพระวณะของพระองค์และบนอบต่อการจัดการ
เตรียมการของพระองค์โดยสมบูรณ์ ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจแต่อย่างใดเลยว่าพระเจ้าในสวรรค์จริงๆ

แล้วทรงเป็นเช่นไร

หรือพระราชกิจประเภทใดที่พระเจ้าในสวรรค์อาจจะกำลังทรงทำอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ในปัจจุบัน

พวกเขามอบหัวใจของพวกเขาอย่างสุดใจแด่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พวกเขาวางการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเขาไม่เคยพิจารณาถึงความปลอดภัยของพวกเขาเองแต่อย่างใด

อีกทั้งพวกเขาไม่เคยทำความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าที่ทรงเป็นมนุษย์ให้เป็นเรื่องใหญ่

บรรดาผู้ที่บนอบต่อพระเจ้าในเนื้อหนังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าในสวรรค์จะไม่ได้รับสิ่งใด

การนี้เป็นเพราะผู้ที่ทรงประทานพระสัญญาและพระพรแก่ผู้คนไม่ใช่พระเจ้าในสวรรค์

แต่เป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ผู้คนไม่ควรขยายความยิ่งใหญ่ให้กับพระเจ้าในสวรรค์อยู่เสมอโดยมองว่าพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเป็นแค่บุคคลธรรมดาทั่วไป การนี้ไม่ยุติธรรม

พระเจ้าในสวรรค์ทรงยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ด้วยพระปรีชาญาณอันน่ามหัศจรรย์ใจ แต่ทว่า การนี้ไม่ได้มีอยู่จริงเลย พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงธรรมดาทั่วไปและไม่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง และยังปกปิดอย่างยิ่งอีกด้วย

พระองค์ไม่ทรงมีพระหฤทัยที่เหนือธรรมดาหรือทรงแสดงการกระทำที่ถล่มทลายโลก พระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจและตรัสในลักษณะที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งเท่านั้น ในขณะที่พระองค์มิได้ตรัสโดยผ่านทางฟ้าแลบหรือเรียกลมและฝน พระองค์ก็ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในสวรรค์อย่างแท้จริง และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกมนุษย์จริงๆ

ผู้คนต้องไม่ขยายความยิ่งใหญ่ให้คนผู้หนึ่งที่พวกเขามีความสามารถที่จะเข้าใจและผู้ที่สอดคล้องกับจินตนาการของพวกเขาเองในฐานะพระเจ้า

ในขณะที่มองผู้ที่พวกเขาไม่สามารถยอมรับและไม่สามารถจินตนาการถึงได้อย่างสมบูรณ์ว่าเป็นผู้ต่ำต้อย ทั้งหมดนี้มาจากการเป็นกบฏของผู้คน ทั้งหมดนั้นเป็นแหล่งกำเนิดของการต้านทานพระเจ้าของมวลมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาควิจิตจริงของพระองค์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

396. หัวใจสำคัญในการเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งก็คือการซาบซึ้งกับความสว่างใหม่ และการสามารถยอมรับและนำไปปฏิบัติได้ สิ่งนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟังอย่างแท้จริง พวกซึ่งขาดความเต็มใจที่จะโหยหาพระเจ้านั้นจะไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าโดยเจตนาได้ และสามารถทำได้เพียงโต้แย้งพระเจ้าอันเป็นผลจากความพึงพอใจของพวกเขาต่อสถานะที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ที่มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้นั้นก็เพราะเขาถูกครอบงำโดยสิ่งซึ่งมาก่อน สิ่งทั้งหลายซึ่งมาก่อนได้ให้มนต์ที่หลงผิดและจินตนาการเกี่ยวกับพระเจ้าในทุกลักษณะกับผู้คน และสิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นพระฉายาของพระเจ้าในจิตใจของพวกเขา ดังนั้น สิ่งที่พวกเขาเชื่อนั้นเป็นมนต์ที่หลงผิดของพวกเขาเอง และเป็นมาตรฐานของจินตนาการของพวกเขาเอง หากเจ้าประมุขวัดพระเจ้าผู้ทรงปฏิบัติพระราชกิจจริงในวันนี้โดยเทียบกับพระเจ้าในจินตนาการของตัวเอง เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อของเจ้าก็มาจากซาตาน และแปดเปื้อนด้วยการเลือกชอบของตัวเอง— พระเจ้าไม่ต้องการความเชื่อประเภทนี้ ไม่ว่าวิถีสถาณะของพวกเขาจะสูงส่งเพียงใด และไม่ว่าการทุ่มเทอุทิศของพวกเขาจะมากเพียงใด— ต่อให้พวกเขาได้อุทิศความพยายามทั้งชีวิตให้กับพระราชกิจของพระองค์ และได้พลีชีพของพวกเขาเอง—

พระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับใครก็ตามที่มีความเชื่อเช่นนี้

พระองค์ก็แค่ทรงมอบพระคุณเพียงเล็กน้อยให้แก่พวกเขาและให้โอกาสพวกเขาชื่นชมกับมันเพียงชั่วยาม

ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา

และพระเจ้าจะกำจัดพวกเขาที่ละคนตามลำดับอันสมควร จะหนุ่มสาวและแก่เฒ่าก็ไม่ต่างกัน

พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนและมีเจตนาที่ผิวนั้น ก็คือผู้ที่ต่อต้านและขัดขวาง

และผู้คนเช่นนี้จะต้องถูกพระเจ้ากำจัดอย่างไม่มีคำถามเลย พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้ที่แค่เพียงรับรู้พระนามของพระองค์เท่านั้น

และพอจะมีสัมผัสในใจดีมีเมตตาและความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าอยู่บ้าง

แต่ก็ยัง ไม่ก้าวตามให้ทันอย่างพระบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไม่เชื่อฟังพระราชกิจและพระวาระปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

ผู้คนเหล่านี้มีชีวิตท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า

และจะไม่ได้รับการทรงรับไว้หรือได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางความเชื่อฟังของมนุษย์ ผ่านทางการกิน การดื่ม

และความชื่นชมยินดีในพระวาระของพระเจ้า และผ่านทางความทุกข์และกระบวนการถลุงในชีวิตของพวกเขา

ด้วยความเชื่อเช่นนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของผู้คนจะเปลี่ยนแปลงได้

และหลังจากนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะครอบครองความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

การไม่ฟังพอใจกับการใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า การโหยหาและการค้นหาความจริงอย่างจริงจัง

และการแสวงหาการรับไว้โดยพระเจ้า—

นี่คือความหมายของการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างมีสติและนี่เองคือศรัทธาประเภทที่พระเจ้าทรงต้องการโดยแท้

ผู้คนที่ไม่ทำอะไรเลยนอกจากชื่นชมอยู่กับพระคุณของพระเจ้านั้นจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หรือเปลี่ยนแปลงได้ และความเชื่อฟัง ความศรัทธาอันแก่กล้า ความรัก

และความอดทนนั้นเป็นสิ่งผิวเผินทั้งสิ้น

บรรดาผู้ที่เอาแต่ชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นจะไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

และแม้ในกรณีที่พวกเขารู้จักพระเจ้า ความรู้ของพวกเขาก็เป็นเพียงผิวเผิน และพวกเขากล่าวถึงสารพัดเช่น

“พระเจ้าทรงรักมนุษย์” หรือ “พระเจ้าทรงมีความสงสารเห็นใจต่อมนุษย์” สิ่งนี้ไม่ได้เป็นตัวแทนของชีวิตมนุษย์

และไม่ได้แสดงว่าผู้คนรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง หากในเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้าถลุงพวกเขา

หรือในเวลาที่มีการทดสอบของพระองค์มาถึงพวกเขา ผู้คนจะไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้—

หากแทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับเคลงใจและไม่ผ่านการทดสอบ—

นั่นก็หมายความว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย ภายในพวกเขานั้น

มีกฎเกณฑ์และข้อห้ามหลายอย่างเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า
ประสบการณ์เก่าอันเป็นผลลัพธ์ของหลายปีแห่งความเชื่อ
หรือคำสอนนานาสาธพันที่มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ ผู้คนเช่นนี้จะเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือ?
ผู้คนเหล่านี้เต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายในแบบมนุษย์—พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างไร? “ความเชื่อฟัง”
ของพวกเขาเป็นไปตามความเลือกชอบส่วนบุคคล—พระเจ้าทรงต้องการความเชื่อฟังเช่นนี้หรือ?
นี่ไม่ใช่ความเชื่อฟังพระเจ้า แต่เป็นการยึดติดอยู่กับคำสอนต่างหาก
มันเป็นความพึงพอใจในตัวเองและการปลอบใจตัวเองเท่านั้น หากเจ้าพูดว่านี่คือความเชื่อฟังในพระเจ้า
มิใช่ว่าเจ้าหมิ่นประมาทพระเจ้าหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

397. ทุกคนที่ไม่แสวงหาความเชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนนั้นก็เท่ากับต่อต้านพระองค์
พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนแสวงหาความจริง ขอให้พวกเขากระหายในพระวาทะของพระองค์
กินและดื่มพระวาทะของพระองค์ และนำเอาพระวาทะไปฝึกฝนปฏิบัติ
เพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นจะเชื่อฟังพระเจ้าได้สำเร็จ หากสิ่งเหล่านี้เป็นเจตนาที่แท้จริงของเจ้าแล้วไซร้
ย่อมแน่นอนว่า พระเจ้าจะทรงอุมัษฐเจ้า และจะทรงเปี่ยมพระคุณต่อเจ้าอย่างแน่นอน
เรื่องนี้ไม่มีข้อกังขาและไม่มีทางเปลี่ยนแปลง หากเจตนาของเจ้าคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และเจ้ามีจุดมุ่งหมายอื่น นั่นก็หมายความว่าทุกอย่างที่เจ้าพูดและทำ—
การอธิษฐานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และแม้แต่ทุกการกระทำของเจ้า—ก็จะเป็นการต่อต้านพระเจ้า
เจ้าอาจพูดจาอ่อนหวานและมีมารยาดี การกระทำและการแสดงออกทุกอย่างของเจ้าอาจจะดูถูกต้องเหมาะสม
และเจ้าอาจจะดูเหมือนคนที่เชื่อฟัง
แต่เมื่อมาถึงเรื่องของเจตนาของเจ้าและทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าแล้ว
ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็น ไปในการต่อต้านพระเจ้า ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นความชั่ว
ผู้คนที่ปรากฏว่าเชื่อฟังราวกับลูกแกะ แต่กลับมีเจตนาชั่วเก็บงำอยู่ในหัวใจนั้น ก็คือพวกหมาป่าในคราบลูกแกะ
พวกเขาทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองโดยตรง และพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นพวกเขาแม้แต่คนเดียว
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปิดเผยพวกเขาทุกๆ
คนออกมาและจะแสดงให้เห็นว่าบรรดาพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะถูกรังเกียจและปฏิเสธ โดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์อย่างแน่นอน แต่จงอย่ากังวลไปเลย
พระเจ้าจะพิจารณาจัดการและจำหน่ายกำจัดพวกเขาทั้งหมดทุกคนตามลำดับอันสมควร

ตัดตอนมาจาก “ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

398. ในการวัดว่าผู้คนสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือไม่ สิ่งสำคัญที่จะต้องมองดูก็คือว่า พวกเขาอยากได้อะไรที่มีสิ่งอันใดที่ฟังเพื่อจากพระเจ้าบ้างหรือไม่ และมองดูว่าพวกเขามีสิ่งใจแอมแฝงหรือไม่ หากผู้คนที่กำลังสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าอยู่เสมอ นั่นก็พิสูจน์ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม หากเจ้าไม่สามารถรับมันไว้ได้จากพระเจ้า ไม่สามารถแสวงหาความจริง กำลังพูดจากการให้เหตุผลแบบอัตนัยของตัวเองอยู่เสมอ และรู้สึกอยู่เสมอว่าตัวเจ้าเท่านั้นที่ถูก และถึงขั้นยังคงมีความสามารถในการก้มขาพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะตกอยู่ในปัญหารุมเร้า ผู้คนดังกล่าวโอหังที่สุดและเป็นกบฏต่อพระเจ้า ผู้คนที่สร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าเสมอนั้นไม่มีวันสามารถเชื่อฟังพระองค์ได้อย่างแท้จริง หากเจ้าสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้า นี่ย่อมพิสูจน์ว่า เจ้ากำลังสร้างข้อตกลงกับพระเจ้า ว่าเจ้ากำลังเลือกความคิดของตัวเอง และกำลังปฏิบัติตามไปตามความคิดของตัวเอง ในการนี้ เจ้าทรยศพระเจ้า และปราศจากความเชื่อฟัง การสร้างข้อเรียกร้องต่อเจ้านั้นช่างไร้สำนึก หากเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะไม่กล้าที่จะสร้างข้อเรียกร้องต่อพระองค์ ทั้งเจ้าย่อมจะไม่มีความสมบัติเพียงพอที่จะสร้างข้อเรียกร้องทั้งหลายต่อพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นข้อเรียกร้องเหล่านั้นจะมีเหตุผลหรือไม่ หากเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมไม่มีตัวเลือกใดนอกจากการนมัสการและเชื่อฟังพระองค์ ผู้คนวันนี้ไม่เพียงมีตัวเลือกเท่านั้น แต่ถึงขั้นเรียกร้องให้พระเจ้าทรงกระทำการโดยสอดคล้องกับความคิดทั้งหลายของพวกเขาเอง พวกเขาเลือกความคิดของพวกเขาเอง และขอให้พระเจ้าทรงกระทำการตามความคิดเหล่านั้น และพวกเขาไม่ฟังประสงค์ให้ตัวเองปฏิบัติตามพระคำทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ภายในตัวพวกเขาจึงไม่มีความเชื่อที่แท้จริงอยู่ ทั้งยังไม่มีแก่นสารอันใดอยู่ในความเชื่อของพวกเขาเลย เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าให้น้อยลง ความเชื่อที่แท้จริงและความเชื่อฟังของเจ้าจะเติบโตขึ้น และเมื่อเทียบกันแล้ว สำนึกรับรู้ของเจ้าในเรื่องของเหตุผลก็จะกลายมาเป็นปกติขึ้นเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “ผู้คนสร้างข้อเรียกร้องต่อเจ้ามากเกินไป” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

399. ในเวลาที่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาในชีวิตจริง เจ้าควรรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าและอธิปไตยของพระองค์อย่างไร? เมื่อเจ้าถูกประจักษ์หน้าด้วยปัญหาเหล่านี้ และไม่รู้ว่าจะทำความเข้าใจ รับมือ และรับประสบการณ์กับมันอย่างไร ทำทีอะไรที่เจ้าควรนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นจริงถึงเจตนาของเจ้าที่จะนบนอบ ความอยากที่จะนบนอบ และความเป็นจริงของการนบนอบของเจ้าต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า? ก่อนอื่น เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะรอคอย จากนั้นเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะแสวงหา แล้วเจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะนบนอบ “การรอคอย”

หมายถึงการรอคอยเวลาของพระเจ้า การรอผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการเพื่อเจ้า การรอคอยน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะค่อยๆ เปิดเผยตัวเองต่อเจ้า “การแสวงหา” หมายถึง การสังเกตและการทำความเข้าใจพระเจตนาค้นเปี่ยมด้วยพระคำของพระเจ้าที่มีต่อเจ้าโดยผ่านทางผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงวางโครงร่างเอาไว้

การทำความเข้าใจความจริงโดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้น

การเข้าใจสิ่งที่พวกมนุษย์ต้องทำให้สำเร็จลุล่วงและหนทางต่างๆ ที่พวกเขาต้องยึดถือไว้

การทำความเข้าใจในผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงตั้งใจที่จะสัมฤทธิ์ในมนุษย์และความสำเร็จลุล่วงอะไรที่พระองค์ทรง ตั้งใจบรรจุในพวกเขา “การบนอบ” แน่แน่นอนว่าย่อมอ้างอิงถึงการยอมรับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงจัดวางเรียบเรียงเอาไว้ การยอมรับในอธิปไตยของพระองค์ และโดยผ่านการยอมรับนี้ มารู้ว่าพระผู้สร้างทรงลิขิตเขียนชะตากรรมมนุษย์อย่างไร

พระองค์ทรงจัดหาให้กับมนุษย์ด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจกับความจริงในมนุษย์อย่างไร

ทุกสรรพสิ่งภายใต้การจัดการเตรียมการและอธิปไตยของพระเจ้าเป็นไปโดยสอดคล้องกับกฎธรรมชาติต่างๆ และหากเจ้าตั้งปณิธานว่าจะยอมให้พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการและลิขิตเขียนทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเจ้า เจ้าควรเรียนรู้ที่จะรอคอย เจ้าควรเรียนรู้ที่จะแสวงหา และเจ้าควรเรียนรู้ที่จะบนอบ

นี่คือทำที่ที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าต้องนำมาใช้

คุณสมบัติพื้นฐานที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะยอมรับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าต้องมี เพื่อที่จะมีทำที่เช่นนั้น เพื่อที่จะมีคุณสมบัติเช่นนั้น เจ้าต้องทำงานหนักขึ้น

นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงที่แท้จริงได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

400. เมื่อโนอาห์ได้ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงชี้แนะ เขาไม่รู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าคืออะไร

เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จลุล่วง พระเจ้าเพียงได้ทรงให้พระบัญชาแก่เขา และชี้แนะให้เขาทำบางอย่าง และโดยไม่ต้องอธิบายมากความ โนอาห์ก็เดินหน้าและทำตามนั้น

เขาไม่ได้พยายามเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างลึกๆ

และเขาไม่ได้ค้นหาพระเจ้าหรือแสดงความไม่จริงใจ

เขาเดินหน้าและทำตามนั้นเลยด้วยใจที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้เขาทำอะไร เขาก็ทำ และการเชื่อฟังและฟังพระวณะของพระเจ้าคำนวณความเชื่อของเขาในสิ่งที่เขาได้ทำ

นั่นเป็นวิธีที่เขาจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้อย่างตรงไปตรงมาและเรียบง่าย

ธาตุแท้ของเขา—ธาตุแท้ของการกระทำของเขาคือการเชื่อฟัง ไม่ใช่การเดาสุ่ม ไม่ใช่การค้นหา และยังกว่านั้น

ไม่ใช่การนึกถึงผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง หรือผลกำไรและขาดทุนของเขา ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม โนอาห์ก็ไม่ได้ทูลถามว่าเมื่อใด หรือทูลถามว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสิ่งต่างๆ และแน่นอนเขาไม่ได้ทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกอย่างไร เขาเพียงทำตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะ ไม่ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้มันถูกทำอย่างไร และถูกทำด้วยอะไร เขาก็ได้ทำตามตามที่พระเจ้าได้ทรงขออย่างถูกต้อง และได้เริ่มดำเนินการโดยทันที เขาปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำชี้แนะของพระเจ้าด้วยท่าทีแห่งความต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย เขากำลังทำเพื่อช่วยเหลือตัวเองให้หลีกเลี่ยงความวิบัติหรือไม่? ไม่ เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ว่าจะใช้เวลาอีกนานเท่าใดก่อนที่จะโลกจะถูกทำลาย? เขาไม่ได้ถาม เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ หรือว่าเขาจะใช้เวลาอันยาวนานเท่าใดในการสร้างเรือ? เขาไม่ได้รู้เรื่องนั้นเช่นกัน เขาเพียงเชื่อฟัง ฟัง และปฏิบัติตาม

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

401. ในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เปโตรได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง และได้พยายามเชื่อฟังทั้งหมดที่ได้มาจากพระเจ้า โดยที่ไม่มีการปรบหนัแม่แต่น้อย เขาสามารถยอมรับการติสสอนและการพิพากษา ตลอดจนกระบวนการถูกลง ความทุกข์ลำบาก และการดำเนินต่อไปโดยความไม่มีสิ่งใดเลยในชีวิตของเขา ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยในบรรดาเหล่านี้ที่จะสามารถปรับเปลี่ยนความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าได้ นี่ไม่ใช่ความรักขั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้าหรือ? นี่ไม่ใช่การลู่วงหน้าหนึ่งของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าหรือ? ไม่ว่าในการติสสอน การพิพากษา หรือความทุกข์ลำบาก เขาสามารถสัมผัสฤทธิ์ความเชื่อฟังจนตายได้เสมอ และนี่คือสิ่งที่ควรสัมผัสโดยสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือความบริสุทธิ์ของความรักที่มีแด่พระเจ้า หากมนุษย์สามารถสัมผัสผลได้มากขนาดนี้ เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม และไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำให้สมดังที่พระเจ้าผู้สร้างทรงพึงปรารถนาได้ดีกว่า จงจินตนาการว่าเขาสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าได้ ทว่าเขากลับไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในหนทางนี้ ไม่เพียงเจ้าจะไม่ได้ลู่วงหน้าหนึ่งของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของเจ้าเท่านั้น แต่เจ้ายังจะถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษด้วยเช่นกัน เพราะเจ้าคือใครบางคนที่ไม่ครองความจริง

ที่ไม่สามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้ และที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เจ้าเพียงใส่ใจกับการทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น และไม่ใส่ใจกับการนำความจริงไปปฏิบัติหรือการรู้จักตัวตัวเอง เจ้าไม่เข้าใจหรือรู้จักพระผู้สร้าง และไม่เชื่อฟังหรือรักพระผู้สร้าง เจ้าคือใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาแต่กำเนิด และดังนั้นแล้วผู้คนเช่นนั้นจึงไม่เป็นที่รักโดยพระผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

402.

การเป็นพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้านั้นโดยพื้นฐานแล้วสัมพันธ์กับการที่เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงหรือไม่ และกับการที่เจ้ามีความสามารถที่จะบนอบต่อหน้าบุคคลนี้ได้หรือไม่

ผู้ซึ่งไม่ใช่แค่ธรรมดาสามัญเท่านั้น แต่ปกติด้วย และบนอบจนกระทั่งถึงแก่ความตาย

หากเจ้าเป็นพยานอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าด้วยหนทางแห่งการบนอบนี้

นั่นหมายความว่าเจ้าได้ถูกพระเจ้ารับไว้แล้ว

หากเจ้าสามารถบนอบจนกระทั่งถึงแก่ความตายและปราศจากการร้องทุกข์ ไม่ทำการตัดสินใจ ไม่ใส่ร้าย

ไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด และไม่มีสิ่งจูงใจแอบแฝงอันใดเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าก็จะทรงได้มาซึ่งพระสิริในหนทางนี้

การบนอบต่อหน้าบุคคลปกติธรรมดาคนหนึ่งผู้ซึ่งถูกมนุษย์ดูแคลน

และการมีความสามารถที่จะบนอบไปจนกระทั่งหมดลมหายใจโดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ—

นี่แหละคือคำพยานจริงแท้

ความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเข้าสู่ นั่นก็คือการที่เจ้าสามารถเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์

นำพระวจนะเหล่านั้นไปปฏิบัติ

กราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและรู้จักความเสื่อมทรามของเจ้าเอง

เปิดใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และในท้ายที่สุด

ก็ได้ออกมารับไว้โดยผ่านทางพระวจนะเหล่านี้ของพระองค์

พระเจ้าทรงได้รับพระสิริเมื่อถ้อยคำรัสเหล่านี้พิชิตเจ้าและทำให้เจ้าเชื่อฟังพระองค์อย่างเต็มที่

โดยผ่านการนี้พระองค์ทรงทำให้ซาตานอับอายและทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์

เมื่อเจ้าไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใดเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—กล่าวคือ

เมื่อเจ้าได้ตั้งมั่นในการทดสอบนี้—เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ได้เป็นพยานในการนี้เป็นอย่างดีแล้ว

เมื่อมาถึงวันซึ่งเจ้ามีความเข้าใจเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและสามารถบนอบจนกระทั่งถึงแก่

ความตายเหมือนที่เปโตรเคยทำ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะได้รับการรับไว้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าก็คือการทดสอบสำหรับเจ้า หากพระราชกิจของพระเจ้าอยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เจ้าคงจะไม่จำเป็นต้องทนทุกข์หรือได้รับการถลุง เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริงยิ่งนักและไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้านั่นเอง เจ้าจึงจำเป็นต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้น

นี่คือเหตุผลว่าทำไมมันจึงเป็นการทดสอบสำหรับเจ้า เป็นเพราะการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้านั่นเอง ผู้คนทั้งปวงจึงอยู่ในท่ามกลางการทดสอบ พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริง ไม่ใช่เหนือธรรมชาติ เจ้าจะได้รับการรับไว้โดยพระองค์ด้วยการเข้าใจพระวาระที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์และถ้อยคำรัสที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์อย่างเต็มที่โดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด

และการมีความสามารถที่จะรักพระองค์อย่างแท้จริงในขณะที่พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้นทุกที กลุ่มผู้คนที่จะพระเจ้าจะทรงรับไว้ นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า

นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่สามารถตอบสนองต่อพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าได้

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถตอบสนองโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

403. ก่อนที่มนุษย์ชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

การที่บุคคลแต่ละประเภทจะถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลหรือไม่นั้น

จะถูกกำหนดไปตามที่ว่าพวกเขาได้แสวงหาความจริงหรือไม่ พวกเขารู้จักพระเจ้าหรือไม่

และพวกเขาสามารถตอบสนองต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้หรือไม่

บรรดาผู้ที่ได้ทำการปรนนิบัติต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้ แต่ทว่าไม่รู้จักพระองค์ อีกทั้งไม่ตอบสนองต่อพระองค์นั้น

ย่อมขาดพร่องความจริง ผู้คนเช่นนี้คือคนทำชั่ว และคนทำชั่วจะเป็นวัตถุของการลงโทษอย่างไม่มีข้อสงสัย

และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะต้องถูกลงโทษไปตามความประพฤติชั่วของพวกเขา

พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้พวกมนุษย์เชื่อ และพระองค์ทรงคู่ควรกับการเชื่อฟังของพวกเขาด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้เท่านั้นคือผู้คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าและไร้ความสามารถที่จะตอบสนองต่อพระเจ้าได้

หากผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถจัดการเพื่อให้เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์ถูกทำให้เสร็จสิ้น และยังคงไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเนื้อหนัง เมื่อนั้น

“คนไม่ชัดเจน” เหล่านี้ก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง โดยไม่มีข้อสงสัย

ซึ่งจะเหมือนใครบางคนในหมู่พวกเขา—ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์โดยวาจา

แต่ทว่าไม่สามารถปฏิบัติความจริงแห่งการบนอบต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น

ในท้ายที่สุดก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการจัดและการทำลายล้าง นอกจากนั้น

ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าที่มองเห็นได้โดยวาทะ

กินและดื่มความจริงที่แสดงออกโดยพระองค์ในขณะที่กำลังแสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็น
ได้อยู่ด้วยนั้น ก็ยังมีแนวโน้มที่จะถูกทำลายในอนาคตมากขึ้นไปอีก

ไม่มีคนใดในบรรดาผู้คนเหล่านี้ที่จะสามารถคงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักซึ่งจะมาหลังจากพระ
ราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

อีกทั้งไม่มีบุคคลที่คล้ายกับผู้คนเหล่านี้สักคนเดียวที่สามารถคงเหลืออยู่ในเวลาแห่งการหยุดพักนั้น

ผู้คนที่เหมือนปีศาจคือบรรดาผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริง

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานและการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และพวกเขาไม่มีเจตนาแห่งการบนอบต่อพระองค์เลยแม้แต่น้อย ผู้คนเช่นนี้จะถูกทำลายทั้งหมด

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ข. ว่าด้วยวิธีที่จะลุล่วงในหน้าที่ของคนเราอย่างเพียงพอ

404. ในฐานะสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และคริสตชนผู้เปี่ยมศรัทธา

พวกเราทุกคนล้วนมีความรับผิดชอบและภาระผูกพัน

ที่จะต้องถวายร่างกายและจิตใจเพื่อเติมเต็มพระบัญชาของพระเจ้าให้สำเร็จบริบูรณ์

ด้วยเหตุที่การเป็นอยู่ของเราทั้งหมดทั้งสิ้นนั้นล้วนมาจากพระเจ้า

และดำรงอยู่ได้ก็ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

หากร่างกายและจิตใจของเรามีได้มีไว้เพื่อพระบัญชาของพระเจ้าและไม่ได้เป็นไปเพื่อเหตุอันชอบธรรมของมวล

มนุษย์แล้วไซ้ ดวงวิญญาณของพวกเราจะไม่มีความพอต่อผู้คนที่ได้ยอมพลีชีพเพื่อพระบัญชาของพระเจ้าเลย

และยังไม่มีค่าพอต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้ให้กับพวกเรา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

405. วิธีที่เจ้าคำนึงถึงพระบัญชาทั้งหลายของพระเจ้านั้น เป็นเรื่องจริงจังอย่างมาก!

หากเจ้าไม่สามารถทำสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าให้ครบบริบูรณ์ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์และควรถูกลงโทษ

มันคือกฎของฟ้าและหลักธรรมของแผ่นดินโลกสำหรับพวกมนุษย์ที่จะต้องทำพระบัญชาใดก็ตามที่พระเจ้าทรง

มอบความไว้วางพระทัยแก่พวกเขาให้ครบบริบูรณ์ นี่เป็นความรับผิดชอบสูงสุดของพวกเขา

สำคัญพอๆกับชีวิตจริงๆ ของพวกเขา หากเจ้าไม่จริงจังกับพระบัญชาของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทรยศพระองค์ในหนทางที่แสนสาหัสที่สุด ในกรณีนี้ เจ้าน่าวิปโยคกว่ายูดา

และควรถูกสาปแช่ง

ผู้คนต้องได้รับความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับวิธีที่จะให้พระประสงค์ต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบความไว้วางพระทัยให้

แก่พวกเขา และอย่างน้อยที่สุด ต้องจับใจความว่า

พระบัญชาทั้งหลายที่พระองค์ทรงมอบความไว้วางพระทัยให้แก่มนุษย์ชาตินั้นเป็นการยกย่องและเป็นความโปรด

ปรานพิเศษจากพระเจ้า พระบัญชาเหล่านั้นคือสิ่งที่มีสง่าราศรีที่สุด สิ่งอื่นทุกสิ่งสามารถทอดทิ้งได้

ต่อให้คนเราต้องพลีอุทิศชีวิตของตนเอง เขาก็ยังคงต้องทำให้พระบัญชาของพระเจ้าลุล่วงไปอยู่ดี

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

406. ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ ระหว่างหน้าที่ของมนุษย์กับการที่เขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งหรือไม่

หน้าที่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำให้ลุล่วง มันเป็นวิชาชีพที่สวรรค์ส่งมาของเขา และไม่ควรถูกขึ้นอยู่กับการตอบแทน

สภาพเงื่อนไขต่างๆ หรือเหตุผล เมื่อนั้นเท่านั้นที่กำลังทำหน้าที่ของเขา

การได้รับพระพรคือเมื่อใครบางคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้ชื่นชมกับพระพรของพระเจ้าหลังไ้

ได้รับประสบการณ์กับการพิพากษา

การถูกสาปแช่งคือเมื่ออุปนิสัยของใครบางคนไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและการพิพากษาแล้ว

คือตอนที่พวกเขาไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแต่ถูกลงโทษ

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งก็ตาม สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง

ทำสิ่งที่ควรจะทำ และทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ นี่เป็นสิ่งที่น้อยที่สุดที่บุคคลคนหนึ่ง

บุคคลซึ่งไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ควรทำ เจ้าไม่ควรทำหน้าที่ของเจ้าเพียงเพื่อให้ได้รับพระพรเท่านั้น

และเจ้าไม่ควรปฏิเสธที่จะกระทำเพราะกลัวถูกสาปแช่ง เราขอบอกสิ่งเดียวกันกับพวกเจ้า:

การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือสิ่งที่เขาควรทำ และหากเขาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือความเป็นกบฏของเขา โดยผ่านทางกระบวนการของการทำหน้าที่ของเขา มนุษย์ค่อยๆ

เปลี่ยนไป และโดยผ่านทางกระบวนการนี้ เขาแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีของเขา ด้วยเหตุนี้

ยิ่งเจ้าสามารถทำหน้าที่ของเจ้าได้มากเท่าใด เจ้าก็จะได้รับความจริงมากขึ้นเท่านั้น

และการแสดงออกของเจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น

พวกที่เพียงแต่แสวงหาไปอย่างพอเป็นพิธีในการทำหน้าที่ของพวกเขาและไม่แสวงหาความจริงจะถูกกำจัดใน

ท้ายที่สุด เพราะผู้คนเช่นนี้ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขาในการปฏิบัติความจริง

และไม่ปฏิบัติความจริงในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง

พวกเขาคือพวกที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงและจะถูกสาปแช่ง

ไม่เพียงแต่การแสดงออกของพวกเขาไม่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ทุกสิ่งที่พวกเขาแสดงออกนั้นชั่วร้าย

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

407. สิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

เจ้าดำรงชีวิตภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า เจ้ายอมรับทั้งหมดซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียม

ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมาจากพระเจ้า และดังนั้นแล้ว เจ้าจึงควรลุล่วงหน้าที่ที่รับผิดชอบและภาระผูกพันของเจ้า—

นี่คือหน้าที่ของเจ้า จากการนี้สามารถเห็นได้ว่า สำหรับมวลมนุษยแล้ว

การปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้านั้นชอบธรรม สวยงาม

และสูงศักดิ์กว่าอะไรอื่นใดซึ่งทำจนแล้วเสร็จในขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ในโลกของมนุษย์

ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางมวลมนุษยมีความหมายหรือควรค่ามากกว่า

และไม่มีสิ่งใดนำพาความหมายและความควรค่ามาสู่ชีวิตของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

การที่สิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าจะมีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
มีความสามารถที่จะสนองน้ำพระทัยของพระผู้สร้างนั้น เป็นสิ่งที่แสนวิเศษที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์
และเป็นบางสิ่งซึ่งควรได้รับการสรรเสริญท่ามกลางมวลมนุษย์
อะไรก็ตามที่พระผู้สร้างทรงไว้วางใจมอบหมายต่อสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า
ควรได้รับการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขโดยพวกเขา สำหรับมวลมนุษย์แล้ว
นี่เป็นบางสิ่งซึ่งได้รับการอวยพรและรุ่งโรจน์
และสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
ไม่มีสิ่งใดแสนวิเศษหรือควรค่าแก่การฉลองรำลึกมากไปกว่า—นั่นเป็นบางสิ่งด้านบวก
และสำหรับเรื่องวิธีที่พระผู้สร้างทรงปฏิบัติต่อบรรดาผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
และสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาเกี่ยวกับพวกเขา นี่เป็นเรื่องสำหรับพระผู้สร้าง
และไม่ใช้กิจการของมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง หากจะพูดตามตรง นี่ขึ้นอยู่กับพระเจ้า
เจ้าจะได้สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมอบให้เจ้า และหากพระองค์ไม่ทรงมอบสิ่งใดให้เจ้าเลย เช่นนั้นแล้ว
ก็ย่อมไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าสามารถพูดเกี่ยวกับการนั้นได้
เมื่อสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้ายอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
และร่วมมือกับพระผู้สร้างในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาและทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้
นี่ย่อมไม่ใช่การแลกเปลี่ยนหรือการค้า
สิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าต้องไม่ลองพยายามที่จะใช้ทำที่หรือสิ่งอันใดเพื่อเจรจาต่อรองเพื่อให้ได้พระพร
หรือพระสัญญาจากพระเจ้า เมื่อพระผู้สร้างทรงไว้วางใจมอบหมายพระราชกิจนี้ต่อพวกเขา
ก็ย่อมเป็นการถูกและถูกต้องเหมาะสมที่เจ้าจะยอมรับหน้าที่และพระบัญชา
ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า ไม่มีการแลกเปลี่ยนมาเกี่ยวข้องเลย ในด้านของพระผู้สร้าง
พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะไว้วางใจมอบหมายพระบัญชานี้ต่อพวกเขาแต่ละคน
และในด้านของมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง ผู้คนควรยินดียอมรับหน้าที่นี้
โดยปฏิบัติต่อหน้าที่นี้เป็นภาระผูกพันของชีวิตของพวกเขา
เป็นความควรค่าซึ่งพวกเขาควรดำรงชีวิตไปตามในชีวิตนี้ ไม่มีการแลกเปลี่ยนเลยในที่นี้
นี่ไม่ใช่การแลกเปลี่ยนที่เทียบเท่ากัน
นับประสาอะไรที่การนั้นจะเกี่ยวข้องกับบำเหน็จอันใดหรือการตีความประเภทใดก็ตาม นี่ไม่ใช่การค้า
นั่นไม่ใช่การแลกเปลี่ยนด้วยราคาที่ผู้คนจ่าย
หรือแรงงานที่พวกเขามีส่วนร่วมแบ่งปันเมื่อปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา พระเจ้าไม่เคยได้ตรัสการนั้น
และมนุษย์ไม่ควรเข้าใจการนั้นไปตามนั้น

ตัดตอนมาจาก

“พวกเขาทำหน้าที่ของพวกเขาเพียงเพื่อจะทำให้ตัวพวกเขาเองมีชื่อเสียงและป้อนให้กับผลประโยชน์และความทะเยอทะยานของพวกเขาก่อน พวกเขาไม่เคยพิจารณาผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า และถึงขั้นขายผลประโยชน์เหล่านั้นออกจนหมดเพื่อแลกกับสง่าราศีส่วนบุคคล (6)” ในการเปิดโปงธรรมชาติและแก่นแท้ของศัตรูของพระคริสต์

408. เมื่อบุคคลผู้หนึ่งยอมรับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้กับพวกเขา พระเจ้าก็ทรงมีมาตรฐานสำหรับตัดสินว่าการกระทำของพวกเขาดีหรือแย่ และบุคคลผู้นั้นได้เชื่อฟังหรือไม่ และบุคคลผู้นั้นได้ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ และสิ่งที่พวกเขาทำได้ตามมาตรฐานนั้นหรือไม่ สิ่งที่พระเจ้าใส่พระทัยคือหัวใจของบุคคล ไม่ใช่การกระทำของพวกเขาที่ผิวภายนอก มันไม่ใช่กรณีที่พระเจ้าทรงควรอวยพระพรใครสักคนตราบเท่าที่พวกเขาทำบางสิ่ง โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่พวกเขาทำสิ่งนั้น นี่เป็นความเข้าใจผิดที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าไม่เพียงทอดพระเนตรที่ผลลัพธ์ท้ายสุดของสิ่งทั้งหลาย แต่ทรงให้การเน้นย้ำมากขึ้นกับการที่หัวใจของบุคคลเป็นอย่างไรและท่าทีของบุคคลเป็นอย่างไรในระหว่างการพัฒนาของสิ่งทั้งหลาย และพระองค์ทอดพระเนตรว่ามีการเชื่อฟัง การพิจารณา และความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในหัวใจของพวกเขาหรือไม่

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

409. ไม่สำคัญว่าเจ้าลွ่ลงหน้าที่ใด เจ้าต้องพยายามที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและเข้าใจว่าข้อพึงประสงค์ของพระองค์คือสิ่งใดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของเจ้า เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะรับมือกับเรื่องราวสารพันในหนทางซึ่งมีผลกระทบ ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า แน่แน่นอนที่สุดว่า เจ้าไม่สามารถทำไปตามการเลือกชอบส่วนตัวของเจ้า โดยการแค่ทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้าประสงค์จะทำ สิ่งใดก็ตามที่เจ้าคงจะมีความสุขและพอใจที่จะทำ หรือสิ่งใดก็ตามที่คงจะทำให้เจ้าดูดี หากเจ้านำการเลือกชอบส่วนบุคคลของเจ้ามาบังคับใช้กับพระเจ้า หรือฝึกฝนปฏิบัติการเลือกชอบเหล่านั้นราวกับเป็นความจริง ถือปฏิบัติการเลือกชอบเหล่านั้นราวกับพวกมันเป็นความจริงหลักกรรม เช่นนั้นแล้ว นั่นย่อมไม่ใช่การลွ่ลงหน้าที่ของเจ้า และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าในหนทางนี้จะไม่ได้รับการจดจำโดยพระเจ้า ผู้คนบางคนไม่เข้าใจความจริง และพวกเขาไม่รู้ว่าทำให้หน้าที่ของพวกเขาลွ่ลงไปด้วยดีนั้นหมายถึงสิ่งใด พวกเขาารู้สึกว่าในเมื่อพวกเขาได้ใส่หัวใจและทุ่มความพยายามเข้าไปในการทำหน้าที่นั้น

ละทิ้งเนื้อหนังของพวกเขาและทนทุกข์ เช่นนั้นแล้ว การลู่วงหน้าที่ของพวกเขาควรจะขึ้นไปถึงมาตรฐาน—
แต่แล้วเหตุใดเล่าพระเจ้าจึงไม่ฟังพอพระทัยอยู่เสมอ? ผู้คนเหล่านี้ได้ทำผิดไปตรงไหนหรือ?

ความผิดของพวกเขาก็คือการไม่แสวงหาให้พบข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับปฏิบัติตนไปตามแนวคิดของตัวเอง

พวกเขาปฏิบัติต่อความอยากได้ออกมี การเลือกชอบ

และสิ่งจูงใจแบบเห็นแก่ตัวทั้งหลายของพวกเขาเองประหนึ่งเป็นความจริง

และพวกเขาปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นราวกับว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงรัก

ราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นมาตรฐานและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ พวกเขามองสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าจะถูกต้อง ดีงาม

และสวยงามว่าเป็นความจริง การนี้ผิด ในข้อเท็จจริงแล้ว แม้บางครั้งผู้คนอาจจะคิดว่าบางสิ่งบางอย่างนั้นถูก

และว่ามันสอดคล้องกับความจริง นั่นก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่า มันสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ยังผู้คนคิดว่าบางสิ่งถูกต้องมากเท่าไร พวกเขาก็ควรใช้ความระมัดระวังมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาควรแสวงหาความจริงมากขึ้นเท่านั้น

เพื่อที่จะมองเห็นว่าสิ่งที่พวกเขากำลังคิดนั้นบรรจบกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าหรือไม่

หากมันเกิดวิงสวนทางกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์และสวนทางกับพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังผิดที่คิดว่ามันถูก มันก็เป็นแค่เพียงความคิดแบบมนุษย์

และมันจะไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความจริงโดยไม่สำคัญว่าเจ้าคิดว่ามันถูกต้องเพียงใดก็ตาม

การกำหนดพิจารณาของเจ้าในเรื่องถูกและผิดนั้นต้องอยู่บนพื้นฐานของพระวณะของพระเจ้าแต่เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น และที่สำคัญว่าเจ้าคิดว่าบางสิ่งบางอย่างถูกต้องเพียงใดก็ตาม เจ้าต้องทิ้งขว้างมันไป

เว้นเสียแต่จะมีมูลฐานสำหรับมันอยู่ในพระวณะของพระเจ้า หน้าที่คืออะไรหรือ?

มันก็คือพระบัญชาหนึ่งซึ่งพระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้แก่ผู้คน ดังนั้นแล้ว

เจ้าควรทำหน้าที่ของเจ้าให้ลู่วงอย่างไรหรือ?

ก็โดยการปฏิบัติตนอย่างสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์และมาตรฐานทั้งหลายของพระเจ้า

และโดยการมีพื้นฐานของพฤติกรรมของเจ้าอยู่บนความจริงหลักธรรมมากกว่าที่จะอยู่บนความอยากได้ออกมี

และความชอบส่วนตัวของมนุษย์ ในหนทางนี้ การลู่วงของเจ้าในหน้าที่ทั้งหลายของเจ้าย่อมขึ้นไปถึงมาตรฐาน

คัดตอนมาจาก “โดยการแสวงหาหลักธรรมแห่งความจริงเท่านั้น คนเราจึงจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้ดี” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

410. สำหรับผู้คนบางคน ไม่สำคัญว่า

ประเด็นปัญหาใดที่พวกเขาอาจจะเผชิญเมื่อกำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาอยู่ พวกเขาไม่แสวงหาความจริง

และพวกเขาปฏิบัติตนไปตามความคิด มโนคติที่หลงผิด จินตนาการ

และความอยากได้อะไรมีทั้งหลายของพวกเขาเสมอ

พวกเขากำลังสนองความอยากได้อะไรอันเห็นแก่ตัวของตัวพวกเขาเองอยู่เป็นนิตย์

และอุปนิสัยอันเลื่อมใสของพวกเขานั้นก็มีอำนาจควบคุมอยู่เหนือการกระทำของพวกเขาเสมอ

แม้ว่าพวกเขาจะทำหน้าที่ของพวกเขาครบบริบูรณ์ตามที่พวกเขาได้ถูกมอบหมาย

แต่พวกเขาก็ไม่ได้รับความจริงอันใดเลย

ดังนั้นอะไรเล่าคือสิ่งที่ผู้คนดังกล่าวพึงพาตอนที่พวกเขากำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา?

พวกเขาไม่ได้กำลังพึ่งพาทั้งความจริงและพระเจ้า ความจริงน้อยนิดที่พวกเขาเข้าใจจริงๆ

ไม่ได้เริ่มต้นอำนาจอธิปไตยในหัวใจของพวกเขา

พวกเขากำลังพึ่งพาพรสวรรค์และความสามารถทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง

พึ่งพาความรู้อันใดก็ตามที่พวกเขาหาได้ และพึ่งพาความสามารถพิเศษของพวกเขา ตลอดจนพลังใจ

หรือเจตนาดีทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง เพื่อที่จะทำหน้าที่เหล่านี้ให้ครบบริบูรณ์

นี่คือธรรมชาติชนิดหนึ่งที่แตกต่างไปมิใช่หรือ? แม้ว่าบางครั้งเราอาจพึ่งพาความเป็นธรรมชาติ จินตนาการ

มโนคติที่หลงผิด ความรู้และการเรียนรู้ของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

แต่ก็ไม่มีประเด็นปัญหาในเรื่องของหลักธรรมมูลชิ้นในบางสิ่งที่เจ้าทำเลย โดยผิวเผินแล้ว

ดูราวกับว่าเจ้ายังไม่ได้ใช้เส้นทางที่ผิด แต่ก็มีสิ่งหนึ่งซึ่งไม่สามารถถูกมองข้าม นั่นคือ

ในช่วงระหว่างกระบวนการของการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า หากมโนคติที่หลงผิด จินตนาการ

ความอยากส่วนบุคคลทั้งหลายของเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยและไม่เคยได้รับการแทนที่ด้วยความจริง

และหากการกระทำและความประพฤติของเจ้านั้นไม่เคยทำไปโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริงทั้งหลาย

เช่นนั้นแล้วบทอาชญาสุดท้ายจะเป็นอย่างไร? เจ้าก็จะกลายเป็นคนปรนนิบัติคนหนึ่ง

นี่คือสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในพระคัมภีร์อย่างตรงชัดว่า “เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนจำนวนมากร้องแก่เราว่า

‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์

และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์

และได้ทำการแห่งฤทธาณาพามากมายในพระนามของพระองค์ไม่ใช่หรือ?’ เมื่อนั้นเราจะกล่าวแก่พวกเขาว่า

‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’” (มัทธิว 7:22-23)

เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงทรงเรียกผู้คนเหล่านี้ผู้ทุ่มเทความพยายามและผู้ทำการปรนนิบัติว่า “เจ้าผู้ทำความชั่ว”?

มีประเด็นหนึ่งที่พวกเราสามารถแน่ใจได้ และนั่นก็คือว่า ไม่สำคัญว่าผู้คนเหล่านี้ทำหน้าที่หรืองานอะไร

แรงจูงใจ แรงกระตุ้น เจตนา

และความคิดทั้งหลายของพวกเขาย่อมเกิดขึ้นโดยทั้งหมดทั้งสิ้นจากความอยากได้อะไรอันเห็นแก่ตัวของพวกเขา

เท่านั้น โดยรวมแล้วมีพื้นฐานอยู่บนแนวคิดกับผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลายของตัวพวกเขาเอง

และความคำนึงถึงและแผนการของพวกเขานั้นเกี่ยวเนื่องอยู่กับความมีหน้ามีตา สถานะ ความสำเร็จค่า และความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขา ลึกลงไปนั้น พวกเขาไม่ครองความจริงอยู่เลย และพวกเขาก็ไม่ปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริงทั้งหลาย เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว สิ่งใดหรือที่สำคัญยิ่งยวดสำหรับพวกเจ้าที่จะต้องแสวงหาในตอนนี้อยู่? (พวกเราควรแสวงหาความจริง และปฏิบัติหน้าที่ของพวกเราโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า) สิ่งใดหรือที่พวกเจ้าควรทำอย่างเฉพาะเจาะจงในตอนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ทั้งหลายของพวกเจ้าอยู่โดยสอดคล้องไปกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า?

เมื่อคำนึงถึงเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้าในตอนที่กำลังทำบางสิ่งบางอย่าง เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะหยั่งรู้ว่าเจตนาและแนวคิดเหล่านั้นสอดคล้องกับความจริงหรือไม่ ตลอดจนหยั่งรู้ว่าเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้านั้นถูกออกแบบมาเพื่อการลู่ลวงความอยากได้อะไรที่มีอันเห็นแก่ตัวของตัวเจ้าเองหรือผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า หากเจตนาและแนวคิดทั้งหลายของเจ้านั้นสอดคล้องไปกับความจริง เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมสามารถทำหน้าที่ของเจ้าไปในแนวเดียวกับการคิดของเจ้า อย่างไรก็ตาม หากเจตนาและแนวคิดเหล่านั้นไม่สอดคล้องกับความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องหันหลังกลับและทิ้งเส้นทางนั้นอย่างรวดเร็ว เส้นทางนั้นไม่ถูก และเจ้าไม่สามารถฝึกฝนปฏิบัติแบบนั้นได้ หากเจ้ายังคงเดินบนเส้นทางนั้นต่อไปแล้วไซ้ เจ้าย่อมจบลงตรงการกระทำความชั่ว

คัดตอนมาจาก “วิธีได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าในหน้าที่ของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

411. ตอนที่กำลังทำหน้าที่ของเจ้าให้ลู่ลวง

เจ้าควรตรวจสอบตัวเองอยู่เสมอเพื่อที่จะมองเห็นว่าเจ้ากำลังทำสิ่งทั้งหลายไปตามหลักธรรมหรือเปล่าว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้านั้นได้มาตรฐานหรือเปล่า ว่าเจ้าแค่กำลังทำมันไปในลักษณะพอเป็นพิธีหรือไม่ว่าเจ้าได้พยายามที่จะบ้ายเบี่ยงความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่ และว่ามีปัญหาอันใดกับท่าทีของเจ้าและหนทางการคิดของเจ้าหรือไม่ ครั้นเจ้าได้มีการคิดทบทวนตัวเองแล้ว และสิ่งเหล่านี้กลายมาเป็นชัดเจนต่อเจ้า เวลาที่เจ้ากำลังทำหน้าที่ให้ลู่ลวงก็ย่อมจะง่ายดายขึ้น ไม่สำคัญว่าเจ้าเผชิญสิ่งใดในขณะที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า—ความคิดลบ และความอ่อนแอ หรือการอยู่ในอารมณ์ที่ไม่ดีภายหลังจากการได้รับการจัดการ—เจ้าควรปฏิบัติต่อมันอย่างถูกต้องเหมาะสม และเจ้าต้องแสวงหาความจริงและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน โดยการทำสิ่งเหล่านี้ เจ้าก็จะมีเส้นทางไปสู่การฝึกฝนปฏิบัติ หากเจ้าปรารถนาที่จะทำได้ดีในการทำหน้าที่ของเจ้าให้ลู่ลวง เช่นนั้นแล้วอารมณ์ของเจ้าต้องไม่มีผลต่อเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังรู้สึกคิดลบและอ่อนแอเพียงใด

เจ้าควรฝึกฝนปฏิบัติความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ ด้วยความเคร่งครัดอย่างสมบูรณ์
และติดอยู่กับหลักธรรมทั้งหลาย หากเจ้าทำการนี้แล้วไซ้ ผู้คนอื่นๆ ไม่เพียงแต่จะเห็นชอบต่อตัวเจ้าเท่านั้น
แต่พระเจ้าก็จะโปรดเจ้าด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะเป็นบุคคลหนึ่งที่รับผิดชอบและที่แบกรับภาระ
เจ้าจะเป็นบุคคลที่ด้อย่างถ่องแท้ผู้ซึ่งลุล่วงหน้าที่ของเจ้าอย่างได้มาตรฐานจริงๆ
และผู้ซึ่งใช้ชีวิตที่เป็นสภาพเสมือนของบุคคลจริงแท้คนหนึ่งอย่างครบถ้วน
ผู้คนเช่นนั้นได้รับการทำให้บริสุทธิ์และสัมฤทธิ์การแปลงสภาพจริงในตอนที่กำลังทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
 และสามารถกล่าวได้ว่า พวกเขานั้นเชื่อสัตย์ในสายพระเนตรของพระเจ้า
เฉพาะผู้คนที่เชื่อสัตย์เท่านั้นที่สามารถพากเพียรบากบั่นกับการฝึกฝนปฏิบัติความจริงและประสบความสำเร็จใน
การปฏิบัติตนตามหลักธรรม และสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วงอย่างได้มาตรฐาน
ผู้คนที่ปฏิบัติตนด้วยหลักธรรมนั้นทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วงไปอย่างพิถีพิถันเมื่อพวกเขาอยู่ในอารมณ์ที่ดี
พวกเขาไม่ได้ทำงานในลักษณะขอไปที พวกเขาไม่ใช่ไม่รู้เท่าทัน
และพวกเขาไม่อวดโอ้ตัวเองเพื่อทำให้ผู้อื่นนึกถึงตัวพวกเขาอย่างสูงส่ง อย่างไรก็ตาม
เมื่อพวกเขาอยู่ในอารมณ์ที่ไม่ดี
พวกเขาก็ทำกิจประจำวันของพวกเขาเสร็จสิ้นไปอย่างจริงจังตั้งใจและมีความรับผิดชอบไม่ต่างกัน
และต่อให้พวกเขาเผชิญบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเหตุให้เกิดอันตรายเสียหายต่อการทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
หรือที่ทำให้เกิดแรงกดดันต่อพวกเขาเล็กน้อย
หรือเป็นเหตุให้เกิดการหยุดชะงักในขณะที่พวกเขาทำหน้าที่ของพวกเขา
พวกเขาก็ยังมีความสามารถที่จะทำหัวใจให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐาน โดยกล่าวว่า
“ไม่สำคัญว่าปัญหาที่ข้าพระองค์เผชิญนั้นใหญ่แค่ไหน—ต่อให้ฟ้าสวรรค์ถล่มลงมา—
ตราบที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ต่อไป
ข้าพระองค์มุ่งมั่นที่จะทำดีที่สุดเท่าที่ข้าพระองค์ทำได้ในการลุล่วงหน้าที่ของข้าพระองค์
ทุกวันที่ข้าพระองค์ได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่นั้น
เป็นวันหนึ่งซึ่งข้าพระองค์จะทำงานหนักในการปฏิบัติหน้าที่ของข้าพระองค์
เพื่อให้ข้าพระองค์มีค่าคู่ควรต่อหน้าที่นี้ที่พระเจ้าประทานให้กับข้าพระองค์
รวมถึงลมหายใจนี้ที่พระองค์ทรงใส่เข้ามาในร่างกายของข้าพระองค์
โดยไม่คำนึงว่าข้าพระองค์อาจจะอยู่ในความลำบากยากเย็นมากเพียงใด ข้าพระองค์จะพักวางทั้งหมดลงไว้ก่อน
เพราะการทำหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ลุล่วงนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญสูงสุด!”
บรรดาผู้ที่ไม่รู้สึกระทอนกระเทือนโดยบุคคลใด เหตุการณ์ใด สิ่งใด หรือสภาพแวดล้อมใด
ผู้ซึ่งไม่ถูกควบคุมโดยอารมณ์หรือสถานการณ์ภายนอกอันใด

และผู้ท้าวางหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและพระบัญชาทั้งหลายที่พระเจ้าได้ไว้วางพระทัยมอบหมายให้แก่พวกเขาเป็นอันดับแรกสุดก่อนสิ่งอื่นใด—

พวกเขาคือผู้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าและผู้ที่ยินยอมต่อพระองค์อย่างถ่องแท้

ผู้คนเช่นนี้ได้บรรลุการเข้าสู่ชีวิตและได้เข้าสู่ความจริงความเป็นจริงแล้ว

นี่คือหนึ่งในการแสดงออกที่จริงแท้และสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่สุดของการใช้ชีวิตตามความจริง

ตัดตอนมาจาก “การเข้าสู่ชีวิตต้องเริ่มต้นด้วยประสบการณ์แห่งการปฏิบัติหน้าที่ของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

412. ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงขอสิ่งใดจากเจ้า เจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องทำมันให้ได้ด้วยพลกำลังทั้งหมดของเจ้า และเราหวังว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมอบการอุทิศสูงสุดแด่พระองค์ในบทอวสาน

ตราบเท่าที่เจ้าสามารถมองเห็นรอยเข็มพระโอษฐ์แห่งความสมดังใจหมายของพระเจ้าขณะที่พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์ของพระองค์ ต่อให้ชั่วขณะนี้เป็นเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการตายของเจ้า

เจ้าก็ควรมีความสามารถที่จะหัวเราะและยิ้มได้เมื่อเจ้าหลับตาของเจ้า ในระหว่างเวลาของเจ้าบนแผ่นดินโลก

เจ้าต้องทำหน้าที่สุดท้ายของเจ้าเพื่อพระเจ้า ในอดีต

เปโตรได้ถูกตรึงกางเขนโดยห้อยหัวลงเพื่อประโยชน์แห่งพระเจ้า

แต่เจ้าควรทำให้พระเจ้าพึงพอใจในบทอวสาน

และใช้พลังงานทั้งหมดของเจ้าให้หมดไปเพื่อประโยชน์ของพระองค์

สิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างสามารถทำสิ่งใดในพระนามของพระเจ้าได้? เพราะฉะนั้น

เจ้าควรยอมถวายตัวตัวเองต่อพระเจ้าโดยเร็วแทนที่จะเป็นภายหลัง

เพื่อให้พระองค์ทรงจัดการกับเจ้าตามที่พระองค์ทรงปรารถนา

ตราบเท่าที่มันทำให้พระเจ้าทรงมีความสุขและพอพระทัย

ตราบนั่นก็ปล่อยให้พระองค์ทรงทำตามตามที่พระองค์ทรงประสงค์กับเจ้า

พวกมนุษย์มีสิทธิอันใดที่จะกล่าวคำร้องทุกข์เล่า?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 41” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

413. วันนี้ สิ่งที่พวกเจ้าพึงต้องสัมฤทธิ์ผลไม่ใช่ข้อเรียกร้องเพิ่มเติม แต่เป็นหน้าที่ของมนุษย์

และเป็นสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดควรกระทำ

หากพวกเจ้าไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งหน้าที่ของพวกเจ้าหรือไม่สามารถทำมันได้ดี เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้าไม่ได้กำลังนำความยากลำบากมาสู่ตัวพวกเจ้าเองหรือ?

พวกเจ้าไม่ได้กำลังเสี่ยงกับความตายอยู่หรือ?

พวกเจ้าจะยังคงสามารถคาดหวังที่จะมีอนาคตและความสำเร็จที่มองว่าน่าจะเป็นไปได้ได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์

และความร่วมมือของมนุษย์ก็ได้รับการถวายเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้า

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ควรทรงกระทำแล้ว

มนุษย์พึงต้องทุ่มเทในการปฏิบัติของเขาและร่วมมือกับพระเจ้า ในพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ควรทุ่มเทจนสุดความสามารถ ควรมอบถวายความจงรักภักดีของเขา

และไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจไปกับมโนคติที่หลงผิดมากมาย หรือนั่งนิ่งเฉยและรอความตาย

พระเจ้าทรงสามารถเสียดสละพระองค์เองเพื่อมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความจงรักภักดีของเขาแก่พระเจ้าเล่า?

พระเจ้าทรงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความร่วมมือสักเล็กน้อยบ้างเล่า? พระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อมวลมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถทำหน้าที่บางอย่างของตนเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเล่า?

พระราชกิจของพระเจ้าได้มาไกลถึงขนาดนี้ แม้กระนั้น พวกเจ้าก็ยังเพียงมองเห็นแต่ไม่ลงมือทำ

พวกเจ้าได้อินแต่ไม่ขยับตัว ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่เป้าหมายของความพินาสหรือ?

พระเจ้าได้ทรงอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์แก่นมนุษย์

แล้วเหตุใดวันนี้มนุษย์จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างจริงจังจริงใจบ้าง? สำหรับพระเจ้า

พระราชกิจของพระองค์คือลำดับความสำคัญแรกของพระองค์

และพระราชกิจในการบริหารจัดการของพระองค์ย่อมมีความสำคัญที่สุด สำหรับมนุษย์

การนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติและทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วงคือลำดับความสำคัญแรกของ
เขา พวกเจ้าทั้งหมดควรเข้าใจสิ่งนี้

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

414. อันที่จริง ผลการปฏิบัติงานของมนุษย์เป็นความสำเร็จลุล่วงทั้งหมดที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวมนุษย์

กล่าวคือ ทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ เป็นเวลานี้เองที่หน้าที่ของเขาได้กระทำให้ลุล่วงแล้ว

ข้อบกพร่องต่างๆ ของมนุษย์ในระหว่างการปรนนิบัติของเขาจะค่อยๆ

ลดลงผ่านประสบการณ์ที่ก้าวหน้าและกระบวนการการก้าวผ่านการพิพากษาของเขา-ข้อบกพร่องต่างๆ

เหล่านี้ไม่ขัดขวางหรือส่งผลกระทบต่อหน้าที่ของมนุษย์

พวกผู้ที่หุ่ยดริบใช้หรือยอมแพ้และถอยกลับเพราะกลัวว่าอาจมีข้อบกพร่องในการรับใช้ของพวกเขา นั้นชี้ขาดที่
สุดของคนทั้งหมด

หากผู้คนไม่สามารถแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาควรที่จะแสดงออกในระหว่างการปรนนิบัติหรือการสัมฤทธิ์สิ่งที่เป
นไปได้โดยธรรมชาติสำหรับพวกเขา แต่กลับเล่นไปเรื่อยเปื่อยและเสแสร้งแสดงท่าทาง
พวกเขาก็ได้สูญเสียภารกิจที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรมี ผู้คนเช่นนี้เป็นสิ่งที่รู้จักกันว่าเป็น
“คนที่มีคุณภาพปานกลาง” พวกเขาเป็นขยะที่ไร้ประโยชน์
ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?
พวกเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เสื่อมทรามซึ่งสุกใสที่ด้านนอกแต่เน่าเสียที่ด้านในหรือ?
หากมนุษย์คนหนึ่งเรียกตัวเองว่าพระเจ้า แต่ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงการมีเทพสภาพ
ทำงานของพระเจ้าพระองค์เอง หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้า ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ใช่พระเจ้า
เพราะเขาไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้า และสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยธรรมชาติไม่ดำรงอยู่ในตัวเขา
หากมนุษย์สูญเสียสิ่งที่เขาสามารถบรรลุได้โดยธรรมชาติ เขาก็จะไม่สามารถถูกพิจารณาว่าเป็นมนุษย์อีกต่อไป
และเขาก็จะไม่มีค่าพอที่จะขึ้นหัตถ์เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและรับใช้พระองค์
ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่มีค่าพอที่จะรับพระคุณของพระเจ้าหรือรับการปกป้อง ค้ำครอง
และทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
หลายคนที่ได้สูญเสียความไว้วางใจของพระเจ้ายังกงสุญเสียพระคุณของพระเจ้าต่อไป
พวกเขาไม่เพียงไม่คู่หมั้นการประพาศผิดของพวกเขานั่น
แต่พวกเขายังเผยแพร่แนวคิดที่ว่าหนทางของพระเจ้านั้นไม่ถูกต้องอย่างโจ่งแจ้ง
และบรรดาผู้ที่เป็นกบฏถึงกับปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้ที่มีความเป็นกบฏมากเช่นนี้จะสามารถมีสิทธิ์ได้ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขานั้นเป็นกบฏอย่างยิ่งต่อพระเจ้าและเป็นหนี้พระองค์มากมาย
แต่พวกเขาหันหลังกลับและวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงว่าพระเจ้าผิด
มนุษย์ชนิดนี้จะสามารถมีค่าพอที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างไร?
นี่ไม่ใช่เหตุเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การถูกกำจัดและลงโทษหรือ?
ผู้คนที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขานอกจากพระพักตร์ของพระเจ้านั้นมีความผิดอยู่แล้วต่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่
สุด ซึ่งแม้แต่ความตายก็เป็นการลงโทษที่ไม่เพียงพอ
แต่พวกเขาก็ยังมีหน้ามาได้ถึงกับพระเจ้าและเทียบตัวพวกเขากับพระองค์
อะไรคือมูลค่าของการทำให้ผู้คนเช่นนี้เพียบพร้อม? เมื่อผู้คนล้มเหลวในการทำให้หน้าที่ของพวกเขาลุล่วง
พวกเขาควรรู้สึกผิดและเป็นหนี้ พวกเขาควรจะคู่หมั้นความอ่อนแอและความไร้ประโยชน์ของพวกเขา
การเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของพวกเขานั่น ยิ่งไปกว่านั้น ควรจะมอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาก็จะเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

และมีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีค่าพอที่จะได้ชื่นชมกับพระพรและพระสัญญาของพระเจ้า
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ แล้วส่วนใหญ่ของพวกเจ้านั้นล่ะ?

พวกเจ้าจะปฏิบัติต่อพระเจ้าที่ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าอย่างไร?

พวกเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์อย่างไร?

พวกเจ้าได้ทำทุกสิ่งที่เป็นไปได้ถูกเรียกให้ทำโดยถึงกับต้องสละแม้แต่ชีวิตของตัวเองแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าได้พลีอุทิศอะไรไปบ้าง? พวกเจ้าไม่ได้รับมากมายจากเราแล้วหรือ?

พวกเจ้าสามารถแยกแยะได้หรือไม่? พวกเจ้าจงรักภักดีต่อเราเพียงใด? พวกเจ้าได้รับใช้เราอย่างไร?

แล้วทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเจ้าและได้ทำเพื่อพวกเจ้านั้นเล่า?

พวกเจ้าได้ทำการประเมินทุกอย่างไว้แล้วหรือยัง?

พวกเจ้าทั้งหมดได้ตัดสินใจและเปรียบเทียบการนี้กับมโนธรรมน้อยนิดที่พวกเจ้ามีอยู่ในตัวพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

ใครคือผู้ที่คำพูดและการกระทำของพวกเจ้าสามารถมีค่าพอกับเขา?

เป็นไปได้ไหมว่าการพลีอุทิศเพียงน้อยนิดของพวกเจ้านั้นมีค่าพอสำหรับทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเจ้า?

เราไม่มีทางเลือกอื่นใดและได้อุทิศตนอย่างสุดหัวใจให้พวกเจ้ามานานแล้ว

แต่พวกเจ้ายังคงเก็บงำเจตนาชั่วร้ายไว้และมีความไม่เต็มใจต่อเรา นั่นคือขอบข่ายหน้าที่ของพวกเจ้า

ภารกิจเพียงอย่างเดียวของพวกเจ้า มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง?

พวกเจ้าจะสามารถถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?

มันไม่ชัดเจนสำหรับพวกเจ้าหรือว่าพวกเจ้ากำลังแสดงออกและดำรงชีวิตตามอะไร?

พวกเจ้าได้ล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าให้ลุล่วง

แต่พวกเจ้าพยายามที่จะได้รับความอดกลั้นและพระคุณอันไพบูลย์ของพระเจ้า

พระคุณเช่นนี้ไม่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับคนที่ไร้ค่าและต่ำช้าเช่นพวกเจ้า

แต่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกที่ไม่ขออะไรและพลีอุทิศด้วยความยินดี ผู้คนเช่นพวกเจ้า

คนที่มีความภาพพจน์กลางเช่นนี้ ไม่มีค่าพออย่างที่สุดที่จะได้ชื่นชมกับพระคุณแห่งสวรรค์

มีแต่ความยากลำบากและการลงโทษที่ไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นที่จะไปกับพวกเจ้าทุกวัน!

หากพวกเจ้าไม่สามารถสัจซื่อต่อเรา ชะตากรรมของพวกเจ้าก็จะเป็นชะตากรรมแห่งความทุกข์

หากเจ้าไม่สามารถรับผิดชอบต่อถ้อยคำของเราและงานของเรา

บททอสานของพวกเจ้าก็จะเป็นบททอสานแห่งการลงโทษ พระคุณ พระพร

และชีวิตอันวิเศษของอาณาจักรทั้งหมดนั้นจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้า

นี่คือจุดจบที่พวกเจ้าสมควรได้พบและเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำของพวกเจ้าเอง!

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ข. ว่าด้วยวิธีที่จะสัมฤทธิ์การยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

415. สิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้ต้องรู้ว่าพระผู้สร้างคือใคร การทรงสร้างมนุษย์เป็นไปเพื่อประโยชน์อันใด
วิธีดำเนินความรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

และวิธีนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงต้องเข้าใจ จับความเข้าใจ รู้จัก
และใส่ใจในเจตนารมณ์ ความปรารถนา และข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระผู้สร้าง
และต้องปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระผู้สร้าง—ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

อะไรคือการยำเกรงพระเจ้า? และคนเราสามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างไร?

“การยำเกรงพระเจ้า” ไม่ได้หมายถึงความตระหนกตกใจและความหวาดกลัวจนไร้คำบรรยาย

และไม่ใช่การเลิยหนี ไม่ใช่การอยู่ให้ห่างเข้าไป

และนั่นไม่ใช่ความปลาปริ่มหลงไหลหรือความเชื่อเหนือธรรมชาติ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

นั่นกลับเป็นความเลื่อมใส ความนับถือ ความไว้วางใจ ความเข้าใจ การใส่ใจ การเชื่อฟัง การพิจารณาตน

ความรัก รวมทั้งการนมัสการ การตอบแทน และความนบนอบโดยปราศจากเงื่อนไขและไม่พรั่น

โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า มนุษยชาติจะไม่มี ความนับถืออันจริงแท้ ความไว้วางใจอันจริงแท้

ความเข้าใจอันถ่องแท้ การใส่ใจหรือการเชื่อฟังอันจริงแท้

แต่จะมีเพียงความหวาดหวั่นครั่นคร้ามและความไม่สบายใจ มีเพียงความสงสัย ความเข้าใจผิด การเลิยหนี

และการหลีกเลียง โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มี การพิจารณาตนและการตอบแทนอันจริงแท้ หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มี การนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้

มีเพียงความปลาปริ่มหลงไหลและความเชื่อเหนือธรรมชาติแบบไม่ลืมหูลืมตา

หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติไม่อาจสามารถปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระเจ้า หรือยำเกรงพระเจ้า หรือหลบเลี่ยงมารได้
ในทางกลับกัน

ทุกกิจกรรมและพฤติกรรมซึ่งมนุษย์กระทำนั้นจะเต็มไปด้วยการก่อการกบฏและการเขาะเขี่ยทำทลาย

เต็มไปด้วยการใส่ร้ายกล่าวหาและการตัดสินให้ร้ายเกี่ยวกับพระองค์

และเต็มไปด้วยการประพฤดิชั่วซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับความจริงและความหมายที่แท้จริงของพระว
นะของพระเจ้า

ทันทีที่มนุษยชาติมีความไว้วางใจอันจริงแท้ในพระเจ้า

พวกเขาจะมีความจริงแท้ในการติดตามพระองค์และฟังพาพระองค์

ด้วยความไว้วางใจที่แท้จริงและการพึ่งพาที่มีต่อพระเจ้าเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถมีความเข้าใจและการจับใจความอันถ่องแท้ได้
การจับใจความที่แท้จริงในพระเจ้ามาพร้อมกันกับการใส่ใจที่แท้จริงในพระองค์
ด้วยการใส่ใจอันจริงแท้ในพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีเชื่อฟังอันจริงแท้ได้
ด้วยการเชื่อฟังอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีการปวารณาตนอันจริงแท้ได้
ด้วยการปวารณาตนอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถมีการตอบสนองแบบไม่มีเงื่อนไขและปราศจากคำพร่ำบ่นได้
ด้วยความไว้วางใจและการพึ่งพาอันจริงแท้ ความเข้าใจและการใส่ใจอันจริงแท้ ความเชื่อฟังอันจริงแท้
การปวารณาตนและการตอบสนองอันจริงแท้เท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถรู้จักพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
และมารู้จักพระอัครลักษณ์ของพระผู้สร้าง จนเมื่อพวกเขาได้มารู้จักพระผู้สร้างอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถปลุกการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ในตัวพวกเขาขึ้นมาได้
จนเมื่อพวกเขามีการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ต่อพระผู้สร้างแล้วเท่านั้น
มนุษยชาติจึงสามารถละวางวิถีชั่วทั้งหลายของพวกเขาลงได้อย่างแท้จริง นั่นคือ การหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่เองที่ประกอบขึ้นเป็นกระบวนการอันครบถ้วนของ “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”
และยังเป็นเนื้อหาโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมารเช่นกัน
นี่คือเส้นทางซึ่งจะต้องถูกเดินข้ามไปเพื่อที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

416. แรกที่สุดพวกเราทราบว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระบารมีและพระพิโรธ
พระองค์ไม่ทรงเป็นแกะที่ถูกผู้ใดฆ่า
นับประสาอะไรที่จะเป็นหุ่นเชิดที่ถูกควบคุมโดยผู้คนให้ทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากให้ทำ
พระองค์ไม่ทรงเป็นอากาศว่างเปล่าที่ถูกบงการอีกด้วย หากเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ควรมีหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า
และเจ้าควรรู้ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ไม่ใช่เนื้อแท้ที่จะถูกทำให้โกรธ ความโกรธนี้อาจก่อเกิดโดยคำพูด
หรือบางทีความคิด หรือบางทีพฤติกรรมเลวทรามบางอย่าง หรือบางทีแม้แต่พฤติกรรมเบาๆ—
พฤติกรรมที่ไผ่ผ่านได้ในสายตาและจริยธรรมของพวกมนุษย์
หรือบางทีมันอาจจะถูกกระตุ้นโดยคำสอนหรือทฤษฎี อย่างไรก็ตาม ทันทีที่เจ้าได้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
โอกาสของเจ้าก็จะหายไป และวันสุดท้ายของเจ้าก็จะมาถึง นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัว!

หากเจ้าไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจะต้องไม่ทรงถูกทำให้ขุ่นเคือง เช่นนั้นแล้วบางทีเจ้าอาจไม่กลัวพระองค์ และบางทีเจ้าอาจกำลังทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองเป็นกิจวัตร หากเจ้าไม่รู้วิธียำเกรงพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะยำเกรงพระเจ้า และเจ้าจะไม่รู้วิธีที่จะนำตัวเจ้าเองมาอยู่บนเส้นทางแห่งการเดินในหนทางของพระเจ้า— การยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ทันทีที่เจ้ากลายเป็นโหดร้ายรู้ และรู้สึกตัวว่าพระเจ้าต้องไม่ถูกทำให้ทรงขุ่นเคือง เจ้าก็จะรู้ว่าอะไรคือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

417. แม้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าจะมีองค์ประกอบของความรักอยู่ด้วย และพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อทุกๆ คน แต่ผู้คนก็ได้มองข้ามและลืมข้อเท็จจริงที่ว่าเนื้อแท้ของพระองค์นั้นเป็นเนื้อแท้แห่งความทรงเกียรติเช่นกัน การที่พระองค์ทรงมีความรักไม่ได้หมายความว่าผู้คนสามารถทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองได้อย่างอิสระโดยไม่ทำให้พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกทั้งหลายหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาที่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงมีหลักการในการปฏิบัติต่อผู้คน พระเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นหุ่นเชิดที่จินตนาการขึ้นหรือวัตถุอื่นใด ในเมื่อพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง พวกเราควรตั้งใจฟังเสียงของพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา ให้ความสนใจใกล้ชิดต่อท่าทีของพระองค์ และมาเข้าใจความรู้สึกทั้งหลายของพระองค์ พวกเราไม่ควรใช้จินตนาการของมนุษย์ในการนิยามพระเจ้า อีกทั้งพวกเราไม่ควรบังคับใช้ความคิดหรือความปรารถนาของมนุษย์กับพระองค์ โดยทำให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนในลักษณะของมนุษย์บนพื้นฐานของจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์ หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทำให้พระเจ้ากริ้ว กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์ และทำลายความทรงเกียรติของพระองค์! ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจความรุนแรงของเรื่องนี้แล้ว เราขอรับรู้ว่าให้พวกเจ้าทุกๆ คนระมัดระวังและรอบคอบในการกระทำของพวกเจ้า จงระมัดระวังและรอบคอบในวาทะของพวกเจ้าเช่นกัน—ในส่วนของวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อพระเจ้า ยิ่งเจ้าระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น! เมื่อเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้า จงงดเว้นการพูดอย่างประมาท จงอย่าประมาทในการกระทำของเจ้า และจงอย่าใช้ปัญญาฉลาดด้วยความฉาบฉวย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จงอย่ามาทำข้อสรุปตามอำเภอใจ เจ้าควรรอและแสวงหาแทน การกระทำเหล่านี้ก็เป็นการแสดงออกถึงการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้ และเหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้ามีท่าทีเช่นนี้ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงโทษเจ้าเพราะความโง่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

และการขาดความเข้าใจในเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหลายของเจ้า ตรงกันข้าม
เนื่องจากท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับความกลัวต่อการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของพระองค์
และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงจดจำเจ้า ทรงนำทางและทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า
หรือทรงยอมผ่อนปรนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้า ในทางกลับกัน
หากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์นั้น ไม่มีความเคารพ—ตัดสินใจพระองค์ตามที่เจ้าปรารถนา
หรือเอาและนิยามแนวคิดของพระองค์ตามอำเภอใจ—พระเจ้าก็จะทรงกล่าวโทษเจ้า บ่มวินัยเจ้า
และแม้กระทั่งลงโทษเจ้า หรือพระองค์อาจประทานความเห็นเกี่ยวกับเจ้า บางที
ความเห็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบทอาชญากรรมของเจ้า เพราะฉะนั้นเราปรารถนาที่จะเน้นอีกครั้ง กล่าวคือ
พวกเจ้าแต่ละคนควรระมัดระวังและรอบคอบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้า จงอย่าพูดอย่างประมาท
และจงอย่าประมาทในการกระทำของพวกเจ้า ก่อนที่เจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าควรหยุดและคิดว่า
การกระทำครั้งนี้ของข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้ากริ้วหรือไม่? ในการทำเช่นนั้น
ข้าพระองค์กำลังเคารพพระเจ้าอยู่หรือไม่? แม้ในเรื่องที่เรียบง่าย เจ้าควรพยายามขบคำถามเหล่านี้ให้แตก
และใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาคำถามเหล่านี้
หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงในทุกๆ ด้าน ในทุกๆ สิ่ง
ตลอดเวลา และนำท่าทีเช่นนี้ไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าและทรงให้เส้นทางให้เจ้าติดตาม

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

418. เราจะเตือนสติให้พวกเจ้ามีความเข้าใจในเนื้อหาของประกาศกฤษฎีกาบริหารมากขึ้น
และให้พยายามทำความเข้าใจกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า หากไม่เช่นนั้น
พวกเจ้าคงห้ามปากตัวเองให้ปิดสนิทได้อย่างลำบากยากเย็น
สิ้นของพวกเจ้าคงดัดอย่างอิสระเกินไปกับการพูดคุยให้ฟังดูสูงส่ง
แล้วเจ้าก็จะทำให้เป็นที่ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ และร่วงลงสู่ความมืดมิด
สูญเสียการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความสว่าง
เพราะพวกเจ้าไม่มีหลักธรรมในการกระทำทั้งหลาย เพราะเจ้าทำและพูดในสิ่งที่ไม่ควร
เจ้าจะต้องได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม เจ้าควรรู้ว่าแม้เจ้าจะไม่มีหลักธรรมในคำพูดและความประพฤติ
แต่พระเจ้าทรงมีหลักธรรมสูงส่งในทั้งสองสิ่ง
เหตุผลที่เจ้าได้รับการลงทัณฑ์อันสาสมก็เพราะเจ้าได้กระทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ไม่ใช่ต่อบุคคลคนหนึ่ง
หากในชีวิตของเจ้า เจ้าได้กระทำให้เป็นที่ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหลายครั้งหลายครา เช่นนั้นแล้ว

เข้าย่อมต้องกลายเป็นลูกหลานแห่งนรกอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ สำหรับมนุษย์แล้ว อาจปรากฏเหมือนว่า
เจ้าแค่ได้กระทำความประพฤติกที่ไม่ลงรอยกับความจริงไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น
เจ้าได้ตระหนักรู้หรือไม่ว่า ไม่ว่าอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า

เจ้าได้กลายเป็นใครบางคนที่ไม่มีความเชื่อของบวชลบล้างบาปจะมอบให้อีกแล้ว

เพราะเจ้าได้ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเกินกว่าหนึ่งครั้ง และยิ่งไปกว่านั้น

ยังไม่ได้แสดงสัญญาณของการกลับใจใหม่เลย ไม่มีตัวช่วยอื่นอีกแล้วสำหรับเจ้า

มีก็แต่การดึงพรวดลงสู่รกรที่ซึ่งพระเจ้าจะทำการลงโทษมนุษย์เท่านั้นเอง

ผู้คนจำนวนน้อยนิดได้กระทำความประพฤติดังบางอย่างที่ฝ่าฝืนหลักการทั้งหลายในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า

แต่หลังจากได้รับการจัดการและให้การทรงนำ พวกเขา ก็ค่อยๆ ค้นพบความเสื่อมทรามของตนเอง

หลังจากนั้นก็เข้าสู่ไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของความเป็นจริง

และพวกเขายังคงอยู่อย่างรู้แจ้งเห็นจริงมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่จะคงอยู่ในตอนสุดท้าย กระนั้น

ความเชื่อสัตย์ต่างหากที่เราแสวงหา หากเจ้าเป็นบุคคลที่เชื่อสัตย์

และเป็นใครคนหนึ่งซึ่งปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรม

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถเป็นคนไว้วางใจคนหนึ่งของพระเจ้าได้ หากในการกระทำของเจ้า

เจ้าไม่ได้กระทำให้เป็นที่ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า และแสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้า

และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้า เมื่อนั้นความเชื่อของเจ้าย่อมขึ้นถึงมาตรฐาน

ผู้ใดก็ตามที่ไม่เคารพพระเจ้าและไม่มีหัวใจที่สั่นรัวด้วยความยำเกรง

มีที่ทำสูงมากที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

หลายคนรับใช้พระเจ้าด้วยจุดแข็งของความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขา

แต่ไม่มีความเข้าใจในประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเลย ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ

ความเฉลียวใจอันใดต่อการแสดงนัยแห่งพระวาระของพระองค์ และดังนั้น ด้วยเจตนาดีของพวกเขา

บ่อยครั้งที่พวกเขาลงเอยตรงการทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นการขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้า

ในกรณีที่รุนแรง พวกเขาถูกขว้างทิ้งออกไปเลย

ถูกตัดขาดจากโอกาสอันใดในภายภาคหน้าที่จะได้ติดตามพระองค์ และถูกขับลงสู่รกร

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าเป็นอันจบสิ้นลง

ผู้คนเหล่านี้ทำงานในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยจุดแข็งของเจตนาดีแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์

และจบลงด้วยการสร้างพระโมหะให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ผู้คนนำพาหนทางของการรับใช้พวกข้าราชการและบรรดาเจ้านายทั้งหลายมาใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า

และพยายามที่จะทำให้หนทางเหล่านั้นเข้ามามีบทบาท โดยการคิดอย่างไร้ประโยชน์ว่า

หนทางเหล่านั้นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่นี่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม พวกเขาไม่เคยจินตนาการว่าพระเจ้ามิใช่ทรงมีพระอุปนิสัยของลูกแกะ แต่เป็นอุปนิสัยของราชสีห์ เพราะฉะนั้น บรรดาผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นครั้งแรกจึงไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ได้เลย ด้วยพระหฤทัยของพระเจ้านั้นไม่เหมือนหัวใจมนุษย์ เฉพาะหลังจากที่เจ้าเข้าใจความจริงหลากหลายประการแล้วเท่านั้น เจ้าจึงสามารถรู้จักพระเจ้ายิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้ที่ไม่ใช่ประกอบไปด้วยพระวจนะหรือคำสอนทั้งหลาย แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นเสมือนชุมทรัพย์ที่จะเป็นวิถีทางให้เจ้าได้เข้าไปสู่ความไว้วางใจใกล้ชิดกับพระเจ้า และใช้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงปิตินดีในตัวเจ้า หากเจ้าขาดพร่องความเป็นจริงของความรู้ และไม่มีความจริงติดตัว เช่นนั้นแล้ว การปรนนิบัติอันเปี่ยมปรารถนาอย่างแรงกล้าของเจ้าย่อมทำได้เพียงนำความเกลียดและความชิงชังจากพระเจ้าย่ำสู่ตัวเจ้า

คัดตอนมาจาก “การดักเคียนสามประการ” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

419. หากเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะทำงานที่เจ้าควรทำเพื่อพระองค์ หากเจ้าไม่รู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะมีความเคารพและความยำเกรงต่อพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จะมีเพียงความฉาบฉวยและความกลัดกลออย่างเลินเล่อเท่านั้น และยังไปกว่านั้นคือการหมิ่นประมาทซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้ แม้ว่าการทำความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างแท้จริง และการรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าย่อมไม่สามารถมองข้ามไปได้ แต่ไม่เคยมีใครตรวจดูหรือเจาะลึกเข้าไปในปัญหาเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน เห็นได้ชัดแจ้งว่าพวกเจ้าได้มีมติต่อประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้บัญญัติขึ้นทั้งหมด หากพวกเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะมีแนวโน้มอย่างมากที่จะทำให้ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ การทำให้ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ก็เท่ากับการช่วยพระพิโรธของพระเจ้าพระองค์เอง ซึ่งเป็นกรณีที่ผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำต่างๆ ของเจ้าจะเป็นการละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร บัดนี้ เจ้าควรตระหนักว่า เมื่อเจ้ารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เจ้าก็จะสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เช่นกัน— และเมื่อเจ้าเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ เจ้าก็จะได้เข้าใจประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้วเช่นกัน ไม่จำเป็นต้องพูดว่า มีสิ่งใดมากมายอยู่ภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

แต่พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ได้ถูกแสดงออกมาทั้งหมดภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้น ดังนั้น
เจ้าจะต้องขยับไปอีกหนึ่งก้าวเพื่อพัฒนาความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นมีความสำคัญมาก” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

420. พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

และแจกเช่นเดียวกับที่ผู้คนประพฤติกรรมแตกต่างกันในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ท่าทีของพระองค์ต่อพฤติกรรมเหล่านี้ก็แตกต่างกันเพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นทั้งหุ่นเชิดและอากาศว่างเปล่า

การทำความรู้จักกับท่าทีของพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาที่คุ้มค่าสำหรับมวลมนุษย์

โดยการรู้จักท่าทีของพระเจ้า

ผู้คนควรจะเรียนรู้วิธีที่พวกเขาสามารถบรรลุความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และมาเข้าใจพระทัยของพระองค์ทีละเล็กทีละน้อย เมื่อเจ้าค่อยๆ มาเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

เจ้าก็จะไม่รู้สึว่าการยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วเป็นสิ่งยากยิ่งที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง ยิ่งกว่านั้น

เมื่อเจ้าเข้าใจพระเจ้าจริงๆ เจ้าก็จะไม่มีแนวโน้มที่จะสร้างบทสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระองค์

ทันทีที่เจ้าหยุดสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้าก็จะมีแนวโน้มน้อยลงที่จะทำให้พระองค์ทรงขุนเคือง

และโดยที่เจ้าไม่ตระหนักรู้ พระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์

การนี้จะเติมเต็มหัวใจของเจ้าด้วยความเคารพต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะหยุดนิยามพระเจ้าโดยผ่านทางคำสอน ความหมายตามตัวอักษร

และทฤษฎีทั้งหลายที่เจ้าได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญ

แต่โดยการแสวงหาจนพบเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งอย่างสม่ำเสมอ

เจ้าก็จะกลายเป็นบุคคลที่สมดังพระทัยของพระเจ้าโดยไม่รู้สึกลึกตัว

พระราชกิจของพระเจ้านั้นพวกมนุษย์มองไม่เห็นและไม่สามารถแตะต้องได้ แต่ในความคิดเห็นของพระองค์

การกระทำของบุคคลทุกๆ คน—พร้อมกับท่าทีของพวกเขาต่อพระองค์—ไม่เพียงสามารถล่วงรู้ได้โดยพระเจ้า

แต่ยังสามารถมองเห็นได้สำหรับพระองค์อีกด้วย นี่คือนางสิ่งๆ ที่ทุกคนควรระลึกและชัดเจนอย่างมาก

เจ้าอาจกำลังถามตัวเองอยู่เสมอว่า “พระเจ้าทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ที่นี่?

พระองค์ทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังคิดอะไรอยู่ตอนนี้? บางทีพระองค์อาจทรงรู้

และบางทีพระองค์อาจไม่ทรงรู้” หากเจ้ายอมรับทัศนคติแบบนี้ ติดตามและเชื่อในพระเจ้า

แต่ยังแคลงใจในพระราชกิจของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์

เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ววันหนึ่งจะมาถึง เมื่อเจ้าจะปลุกเร้าพระพิโรธของพระองค์

เพราะเจ้ากำลังเดิน โขเซออยู่บนขอบหน้าผาอันตราย เราได้เห็นผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้ามานานหลายปีแล้ว

แต่ยังคงไม่ได้รับความเป็นจริงจากความจริง นับประสาอะไรที่จะได้เข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ไม่สร้างความก้าวหน้าในชีวิตและวุฒิภาวะของพวกเขา โดยยึดติดกับคำสอนที่ตื้นเขินที่สุดเท่านั้น
นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนี้ไม่เคยถือว่าพระวาระของพระเจ้าคือชีวิตในตัวเอง

และพวกเขาไม่เคยเผชิญหน้าและยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ เจ้าคิดหรือไม่ว่าเมื่อทรงเห็นผู้คนเช่นนี้
พระเจ้าจะทรงเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี? พวกเขาปลอบพระทัยพระองค์หรือไม่?

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นวิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้านั่นเองที่ตัดสินโชคชะตาของพวกเขา ในส่วนของวิธีที่ผู้คนแสวงหา
และวิธีที่ผู้คนเข้าหาพระเจ้า ท่าทีของผู้คนมีความสำคัญอันดับแรก

จงไม่เพิกเฉยต่อพระเจ้าเหมือนพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่รอบๆ

ที่ด้านหลังของหัวเจ้า จงคิดถึงพระเจ้าที่เจ้าเชื่อในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าที่เป็นจริงเสมอ
พระองค์ไม่ได้กำลังประทับอยู่บนนั้นในสวรรค์ชั้นที่สามโดยไม่มีสิ่งใดให้ทรงทำ

ตรงกันข้ามพระองค์กำลังทรงเฝ้ามองหัวใจของทุกคน ทรงสังเกตการณ์สิ่งที่เจ้าคิดจะทำ

ทรงเฝ้ามองทุกคำพูดเล็กน้อยและทุกความประพฤติน้อยๆของพวกเขา ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าประพฤติตนอย่างไร
และทรงเห็นว่าอะไรคือท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ อย่างสม่ำเสมอ

ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจมอบตัวเองให้กับพระเจ้าหรือไม่

พฤติกรรมของเจ้าทั้งหมดและความคิดและแนวคิดข้างในสุดของเจ้าถูกแผ้วถางเฉพาะพระพักตร์พระองค์และกำลัง
ถูกพระองค์ทรงพิณิจพิเคราะห์ เนื่องจากพฤติกรรมของเจ้า เนื่องจากความประพฤติของเจ้า

และเนื่องจากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ ข้อคิดเห็นของพระเจ้าเกี่ยวกับเจ้า

และท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เราอยากจะทำให้คำแนะนำบางอย่างแก่ผู้คนบางคนว่า

จงไม่วางตัวของเจ้าเองเหมือนเด็กทารกในพระหัตถ์ของพระเจ้า ราวกับว่าพระองค์ควรทรงหลงใหลเจ้า

ราวกับว่าพระองค์ไม่มีวันทรงสามารถจากเจ้าไป

และราวกับว่าท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าได้ถูกกำหนดตายตัวแล้วและไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และเราขอแนะนำให้เจ้าเลิกฝัน! พระเจ้าทรงชอบธรรมในการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆบุคคล

และพระองค์ทรงจริงจังในวิธีการเข้าหาของพระองค์ในพระราชกิจแห่งการพิชิตและช่วยผู้คนให้รอด

นี่คือการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆคนอย่างจริงจัง

และไม่ใช่ว่าเหมือนสัตว์เลี้ยงที่จะเล่นด้วย ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นไม่ใช่แบบที่เอาใจหรือตามใจ

อีกทั้งความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ก็ไม่ตามใจและไม่เพิกเฉย

ในทางตรงกันข้าม ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการทะนุถนอม การสงสาร

และการเคารพชีวิต ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์คือถึงความคาดหวังของพระองค์ต่อพวกเขา

และเป็นสิ่งที่มนุษยชาติต้องการเพื่อที่จะอยู่รอด พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง

ท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นมีหลักการ ไม่ใช่ถูกดิกามากมายแต่อย่างใด และสามารถเปลี่ยนแปลงได้
เจตนาธรรมของพระองค์ต่อมนุษยชาติกำลังค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและแปลงสภาพไปตามกาลเวลา
ขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมขณะที่เกิดขึ้น และพร้อมกับท่าทีของทุกๆ บุคคล เพราะฉะนั้น
เจ้าควรรู้ในหัวใจของเจ้าด้วยความชัดเจนอย่างแท้จริงว่าเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
และพระอุปนิสัยของพระองค์จะปรากฏออกมาในเวลาที่แตกต่างกันและในบริบทที่แตกต่างกัน
เจ้าอาจไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องจริงจัง
และเจ้าอาจใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อจินตนาการว่าพระเจ้าควรทรงทำสิ่งทั้งหลายอย่างไร
อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่ทำศนคติชั่วคราวของเจ้าเป็นจริง
และด้วยการใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อพยายามวัดพระเจ้า
เจ้าก็ได้ทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธแล้ว
นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงดำเนินการตามวิธีที่เจ้าคิดว่าพระองค์ทรงทำ
อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติต่อเรื่องนี้เหมือนที่เจ้าบอกว่าพระองค์จะทรงทำ ด้วยเหตุนี้
เราเตือนความจำเจ้าให้ระมัดระวังและรอบคอบในการเข้าหาทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้า
และเรียนรู้วิธีปฏิบัติตามหลักการแห่งการเดินในทางของพระเจ้าในสรรพสิ่ง
ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
เจ้าต้องพัฒนาความเข้าใจที่มั่นคงโดยคำนึงถึงเรื่องทั้งหลายเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและท่าทีของพระเจ้า
เจ้าต้องหาผู้คนที่รู้แจ้งเพื่อสื่อสารเรื่องเหล่านี้กับเจ้า และเจ้าต้องแสวงหาอย่างจริงจัง
จงไม่มองดูพระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าในฐานะหุ่นเชิด—ตัดสินพระองค์ตามอำเภอใจ
มาถึงข้อสรุปเกี่ยวกับพระองค์โดยพลการ และไม่ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความเคารพที่พระองค์ทรงสมควรได้รับ
ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงนำพาความรอดมาให้เจ้าและกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของเจ้า
พระองค์อาจประทานความกรุณา หรือความยอมผ่อนปรน หรือการพิพากษาและการเตือนแก่เจ้า
แต่ไม่ว่าในกรณีใด ท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะไม่ตายตัว มันขึ้นอยู่กับท่าทีของเจ้าเองต่อพระองค์
ตลอดจนความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

421. ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าโดยจริงแท้มักจะมีพระองค์อยู่ในหัวใจของพวกเขาตลอดเวลา
และพวกเขาจะพกพาหัวใจที่เคารพพระเจ้า หัวใจที่รักพระเจ้า ไว้ภายในพวกเขาเสมอ
บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรทำสิ่งต่างๆ อย่างสุขุมและรอบคอบ
และทุกอย่างที่พวกเขาทำควรสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าและสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระอ

ก็ได้ พวกเขาไม่ควรดื้อรั้น กระทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาพอใจ ที่ไม่เหมาะสมกับมารยาทอย่างวิสุทธิชน
ผู้คนต้องไม่ก่อความวุ่นวาย โบกธงของพระเจ้าไปทั่วทุกแห่งในขณะที่กริดกรายและน้อ โกงไปทุกที่
นี่คือความประพฤตินิดที่เป็นกบฏมากที่สุด ครอบครัวทั้งหลายมีกฎของตนเอง
และชนชาติทั้งหลายก็มีกฎหมายของตน—และจะไม่มีมากกว่านั้นหรือในพระนิเวศของพระเจ้า? มาตรฐานต่างๆ
จะไม่เข้มงวดยิ่งกว่าหรือ? จะไม่มีประกาศกฤษฎีกาบริหารมากยิ่งกว่าหรือ?
ผู้คนมีอิสระที่จะทำสิ่งที่พวกเขาต้องการ
แต่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามใจชอบได้
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทนต่อการทำให้ขุ่นเคืองจากมนุษย์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้ผู้คนถึงแก่ความตาย ผู้คนไม่ได้รู้สิ่งนี้อยู่แล้วจริงๆ หรือ?

ตัดตอนมาจาก “คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

422. ในทุกยุค ขณะที่ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกมนุษย์
พระเจ้าประทานพระวณะบางคำให้กับพวกเขาและทรงบอกความจริงบางประการแก่พวกเขา
ความจริงเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นหนทางที่ผู้คนควรยึดติด เป็นหนทางที่พวกเขาควรจะไปข้างใน
เป็นหนทางที่ทำให้พวกเขาสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
และเป็นหนทางที่ผู้คนควรนำไปฝึกฝนปฏิบัติและยึดติดในชีวิตของพวกเขาและตลอดครรถองแห่งการเดินทางแ
ห่งชีวิตของพวกเขา เป็นเพราะเหตุผลเหล่านี้เองพระเจ้าจึงทรงแสดงถ้อยคำรัสเหล่านี้ต่อมนุษยชาติ
พระวณะเหล่านี้ซึ่งมาจากพระเจ้าควรได้รับการยึดติดโดยผู้คน
และการยึดติดในพระวณะเหล่านี้คือการรับชีวิตเอาไว้ หากบุคคลผู้หนึ่งไม่ยึดติดในพระวณะเหล่านี้
ไม่นำพระวณะเหล่านี้ไปฝึกฝนปฏิบัติ และไม่ดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา
เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้ก็จะไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ ยิ่งไปกว่านั้น
หากผู้คนไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ได้กำลังยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
อีกทั้งไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้
ผู้คนที่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ไม่สามารถรับคำสรรเสริญของพระองค์ได้
และผู้คนเช่นนี้ก็จะไม่มีบทอาชวาท

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

การเดินทางของพระเจ้านั้นไม่ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎอันผิวเผินทั้งหลายตรงกันข้ามกลับหมายความว่าเมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับปัญหา เจ้ามีทรรศนะว่าเหนือสิ่งอื่นใด

มันเป็นสถานการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้ว เป็นความรับผิดชอบที่พระองค์ประทานให้แก่เจ้า หรือภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหานี้

เจ้าควรถึงกับเห็นว่ามันเป็นการทดสอบที่พระเจ้าทรงใส่ให้กับเจ้า เมื่อเจ้าประสบกับปัญหานี้

เจ้าต้องมีมาตรฐานในหัวใจของเจ้า และเจ้าต้องคิดว่าเรื่องนี้ได้มาจากพระเจ้า

เจ้าต้องคิดเกี่ยวกับวิธีการจัดการกับมันในหนทางที่เจ้าสามารถทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าลุล่วง

ในขณะที่ยังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ตลอดจนวิธีที่จะทำเช่นนั้น โดยไม่ทำให้พระองค์กริ้วหรือทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงขุนเคือง...นี่เป็นพระราษเพื่อที่จะยังอยู่ในทางของพระเจ้า

พวกเราไม่สามารถปล่อยสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับพวกเราหรือรอบตัวพวกเราไป แม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อย

ไม่ว่าพวกเราจะคิดว่าพวกเราควรให้ความสนใจกับมันหรือไม่ คราบใดที่พวกเรากำลังเผชิญหน้าเรื่องใดก็ตาม พวกเราจะต้องไม่ปล่อยมันไป

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นควรถูกมองว่าเป็นการทดสอบที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่พวกเรา

เจ้าคิดอะไรเกี่ยวกับวิธีมองสิ่งทั้งหลายวิธีนี้? หากเจ้ามีท่าทีแบบนี้ เช่นนั้นแล้ว

มันจะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง กล่าวคือ ลึกลงไปนั้น เจ้ายำเกรงพระเจ้าและเต็มใจหลบเลี่ยงความชั่ว

หากเจ้ามีความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้านำไปฝึกฝนปฏิบัติจะไม่อยู่ไกลมากนักจากการตอบสนองต่อมาตรฐานแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

บ่อยครั้งที่มิพวกที่เชื่อว่า เรื่องทั้งหลายที่ผู้คนไม่ค่อยให้ความสนใจมากนักและมักจะไม่น่าจดจำถึงนั้น

เป็นแต่เพียงเรื่องหุ้มน้อยที่มิมีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหาเช่นนี้ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้คิดมากเกี่ยวกับมัน

แล้วพวกเขาก็ปล่อยให้มันผ่านไป อย่างไรก็ตาม โดยข้อเท็จจริงแล้วเรื่องนี้เป็นบทเรียนที่เจ้าควรศึกษา—

บทเรียนเกี่ยวกับวิธีที่จะยำเกรงพระเจ้าและวิธีที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว ยิ่งไปกว่านั้น

สิ่งที่เจ้าควรกังวลสนใจยิ่งขึ้นไปอีกคือการรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไรเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นมาเผชิญหน้ากับเจ้า

พระเจ้าทรงอยู่ข้างเจ้านั่นเอง กำลังทรงสังเกตการณ์ทุกคำพูดและการกระทำของเจ้า

และกำลังทรงเฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำและการเปลี่ยนแปลงอะไรที่เกิดขึ้นในความคิดของเจ้า—

นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนบางคนถามว่า “หากนั่นเป็นจริง เช่นนั้นแล้วเหตุใดข้าพระองค์จึงไม่รู้สึกรู้?”

เจ้าไม่รู้สิก็เพราะเจ้ายังไม่ได้ยึดติดหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเป็นหนทางปฐมของเจ้า
ดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถสำนึกกับรู้ได้ถึงพระราชกิจอันแนบเนียนที่พระเจ้าทรงทำในผู้คน
ซึ่งสำแดงตัวโดยสอดคล้องกับความคิดและการกระทำอันหลากหลายของผู้คน เจ้าเป็นคนสติแตก!
อะไรเล่าที่เป็นเรื่องใหญ่? อะไรเล่าที่เป็นเรื่องเล็ก?
เรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการเดินในทางของพระเจ้าไม่ได้ถูกแยกแยะระหว่างเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก
แต่พวกเจ้าสามารถยอมรับมันได้ไหม? (พวกเราสามารถยอมรับได้) ในด้านของเรื่องประจำวันทั้งหลาย
มีบางเรื่องที่คุณคนมองว่าเป็นเรื่องใหญ่และมีนัยสำคัญมาก และเรื่องอื่นๆ ที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องเล็กไร้สาระ
บ่อยครั้งที่ผู้คนเห็นว่าเรื่องใหญ่เหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญมาก
และพวกเขาพิจารณาว่าเรื่องเหล่านี้ได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา
อย่างไรก็ตามเมื่อเรื่องใหญ่เหล่านี้แสดงบทบาทออกมา
บ่อยครั้งที่ผู้คนไปไม่ถึงการทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง ไม่สามารถได้รับวิมรรณา
และไม่สามารถได้รับความรู้จริงแท้ใดที่มีคุณค่า
ก็เพราะวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ของผู้คนและเพราะขีดความสามารถที่ต่ำของพวกเขา
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล็กแล้ว
เรื่องเหล่านี้เพียงแค่ออกมาถูกผู้คนมองข้ามและถูกทิ้งให้เลือนหายไปทีละนิดทีละน้อย
เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนจึงได้สูญเสียโอกาสมากมายที่จะได้รับการตรวจดูเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและได้รับการทดสอบ
โดยพระองค์ มันหมายความว่าอะไรเล่า หากเจ้าไม่มองข้ามผู้คน
เหตุการณ์และวัตถุและสถานการณ์ทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าเสมอ?
มันหมายความว่าทุกวัน และแม้กระทั่งทุกชั่วขณะ
เจ้ากำลังตัดขาดจากการที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม ตลอดจนภาวะผู้นำของพระองค์อยู่เป็นนิตย์
เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสถานการณ์ให้กับเจ้า พระองค์กำลังทรงเฝ้าดูอย่างลับๆ
ทรงมองดูหัวใจของเจ้า ทรงสังเกตการณ์ความคิดและความสุขุมรอบคอบของเจ้า ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าคิดอย่างไร
และทรงรอคอยว่าเจ้าจะปฏิบัติตัวอย่างไร หากเจ้าเป็นคนประมาท—คนที่ไม่เคยจริงจังกับทางของพระเจ้า
พระวามะของพระองค์ หรือความจริง—
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ใส่ใจหรือให้ความสนใจกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์
หรือข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงคาดหวังให้เจ้าสนองในคราวที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม
เฉพาะบางอย่างสำหรับเจ้า และเจ้าก็จะไม่รู้ว่าคุณคน เหตุการณ์
และวัตถุทั้งหลายที่เจ้าประสบเกี่ยวเนื่องกับความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร
หลังจากที่เจ้าเผชิญหน้ากับรูปการณ์แวดล้อมซ้ำๆ และการทดสอบซ้ำๆ เช่นนี้

โดยที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นผลลัพธ์ใดๆ ในตัวเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงดำเนินหน้าต่อไปอย่างไรเล่า?
หลังจากได้เผชิญหน้ากับการทดสอบซ้ำๆ เจ้าก็ยังไม่ได้ขยายพระเจ้ายิ่งใหญ่ในหัวใจของเจ้า
ทั้งยังไม่ได้เห็นรูปการณ์แวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าในสิ่งที่พวกมันเป็น นั่นคือ
การทดสอบและการตรวจสอบจากพระเจ้า แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า
เจ้ากลับได้ปฏิเสธโอกาสที่พระเจ้าได้ประทานให้เจ้าแทน โดยปล่อยให้โอกาสผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า
นี่ไม่ใช่การไม่เชื่อฟังอย่างสุดขีดที่ผู้คนแสดงให้เห็นหรือ? (ไซลัส)
พระเจ้าจะทรงรู้สึกเจ็บปวดเพราะเหตุนี้หรือไม่? (พระองค์จะทรงรู้สึก) พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวด!
การไถยเรพุดการนี้ทำให้พวกเจ้าตกใจอีกครั้ง พวกเจ้าอาจกำลังคิดว่า
“ไม่ได้มีการพูดไว้ก่อนหน้านี้แล้วหรือว่าพระเจ้าทรงรู้สึกเจ็บปวดเสมอ?”
ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดหรือ? เช่นนั้นแล้วเมื่อใดเล่าที่พระองค์ทรงรู้สึกเจ็บปวด?”
โดยสังเขปแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดในสถานการณ์นี้ ดังนั้นเช่นนั้นแล้ว
ท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อพฤติกรรมประเภทที่ระบุไว้คร่าวๆ ข้างต้นนั้นคืออะไรเล่า?
เมื่อผู้คนปฏิเสธการทดสอบและการตรวจสอบที่พระเจ้าทรงส่งให้พวกเขา
และเมื่อพวกเขาหลบเลี่ยงทั้งสองอย่างนั้น มีเพียงท่าทีเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเช่นนี้
นี่คือท่าทีอะไรกันเล่า? พระเจ้าทรงผลักไสบุคคลแบบนี้จากกันบึงพระทัยของพระองค์
มีความหมายสองชั้นสำหรับคำว่า “ผลักไส” เราควรอธิบายอย่างไรดีจากทัศนคติของเรา ลึกๆ แล้วคำว่า
“ผลักไส” มีนัยยะของความเกลียดและความเกลียดชัง แล้วความหมายอีกชั้นหนึ่งเล่า?
นั่นก็คือส่วนที่แสดงนัยของการยอมแพ้ในบางสิ่ง พวกเจ้าทั้งหมดรู้ว่า “ยอมแพ้” หมายถึงอะไรใช่หรือไม่?
โดยสรุปแล้ว “ผลักไส”
คือคำที่เป็นตัวแทนของปฏิกิริยาและท่าทีท้ายสุดของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนเหล่านั้นที่กำลังประพฤติตัวเช่นนั้น
เป็นความเกลียดชังสุดขีดต่อพวกเขา และความเคียดแค้นที่
และด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้มีการตัดสินใจที่จะละทิ้งพวกเขา
นี่คือการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของพระเจ้าต่อบุคคลที่ไม่เคยเดินในทางของพระเจ้า
และไม่เคยยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

424. ความยำเกรงและการเชื่อฟังของโยบที่มีต่อพระเจ้าเป็นตัวอย่างแก่มวลมนุษย์
และความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาคือจุดสูงสุดแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ควรจะครอบ
ครอง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาก็ตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีอยู่อย่างแท้จริง

และเพราะการตระหนักรู้นี้เขาจึงยำเกรงพระเจ้า และเนื่องจากความยำเกรงพระเจ้าของเขา
เขาจึงสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้ เขาขอมให้พระเจ้าทรงเอาสิ่งใดก็ตามที่เขาไปโดยอิสระ
กระนั้นเขาก็ไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ และได้ทรุดลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและทูลบอกกับพระองค์ว่า ณ
ชั่วขณะนี้ ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเอาเนื้อหนังของเขาไป เขาก็จะยินดียอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น
โดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ
การประพฤติทั้งหมดทั้งมวลของเขานั้นเป็นไปเนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ดีและเที่ยงธรรมของเขา
กล่าวคือ ด้วยผลแห่งความไว้มลทิน ความซื่อสัตย์ และความใจดีของเขา
โยบจึงไม่หวั่นไหวในความตระหนักและประสบการณ์กับการมีอยู่ของพระเจ้าของเขา
และบนรากฐานนี้เองเขาจึงได้ทำข้อเรียกร้องกับตัวเขาเองและตั้งมาตรฐานการคิด พฤติกรรม การประพฤติ
และหลักการในการกระทำของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าให้สอดคล้องกับการทรงนำของพระเจ้าที่มีต่อเขาและ
กิจการทั้งหลายของพระเจ้าที่เขาได้มองเห็นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ตลอดเวลานั้น
ประสบการณ์ของเขาได้ทำให้ในตัวเขานั้นเกิดความยำเกรงที่จริงและแท้ต่อพระเจ้าและทำให้เขาหลบเลี่ยงความ
ชั่ว นี่คือแหล่งกำเนิดของความซื่อสัตย์ที่โยบยึดมั่น โยบครองครองสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ ไว้มลทิน
และใจดี และเขาได้มีประสบการณ์จริงแห่งการยำเกรงพระเจ้า การเชื่อฟังพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว
ตลอดจนความรู้ว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย”
เพราะสิ่งเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเขาได้ท่ามกลางการ โจมตีที่โหดร้ายของซาตาน
และเพราะการ โจมตีเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถไม่ทำให้พระเจ้าทรงผิดหวังได้และสามารถจัดเตรียมคำตอบที่น่า
ฟังพอพระทัยแก่พระเจ้าได้เมื่อการทดสอบของพระเจ้าเกิดขึ้นกับเขา

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

425. โยบไม่ได้มองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าหรือได้ยินพระวจนะที่พระเจ้าตรัส
และนับประสาอะไรที่เขาจะเคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว กระนั้น
ความยำเกรงพระเจ้าและคำพยานของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบของเขานั้นเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน
และสิ่งเหล่านั้นเป็นที่รัก ที่ยินดี และที่ชื่นชมของพระเจ้า และผู้คนอิจา และยกย่องสิ่งเหล่านั้น
และที่มากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกก็คือ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญสิ่งเหล่านั้น
ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่และเหนือธรรมดาเกี่ยวกับชีวิตของเขา กล่าวคือ
เขาใช้ชีวิตที่ไม่มีความโดดเด่นเหมือนกับบุคคลธรรมดาทุกคน
ออกไปทำงานเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นและกลับบ้านเพื่อหยุดพักเมื่อดวงอาทิตย์ตก ความแตกต่างก็คือว่า
ในช่วงระหว่างหลายทศวรรษในชีวิตของเขาที่ไม่มีความโดดเด่นนั้น

เขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในทางแห่งพระเจ้า

และได้ตระหนักและเข้าใจอุทยานภาพและอธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างที่บุคคลอื่นไม่เคยได้รับ

เขาไม่ใช่ฉลาดกว่าบุคคลธรรมดาคนใด ชีวิตของเขาไม่น่าหวงแหนเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น

เขาไม่ได้มีทักษะพิเศษที่ไม่ปรากฏแก่ตา อย่งไรก็ดี สิ่งที่เขาครอบครองคือบุคลิกภาพที่ซื่อสัตย์ ใจดี

และเที่ยงธรรม บุคลิกภาพที่รักความยุติธรรม ความชอบธรรม และสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก—

ผู้คนธรรมดาส่วนใหญ่ไม่ได้ครอบครองสิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย

เขาแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง มีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรม

มีใจเด็ดเดี่ยวและมุ่งมั่นพากเพียร และได้ให้ความสนใจพิถีพิถันต่อรายละเอียดในการคิดของเขา ด้วยเหตุนี้

ในระหว่างเวลาที่ไม่มีความโดดเด่นของเขabenแผ่นดินโลกเขาได้มองเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เหนือธรรมดาทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ และเขาได้มองเห็นความยิ่งใหญ่ ความบริสุทธิ์

และความชอบธรรมของพระเจ้า เขาได้มองเห็นความห่วงใย ความมีพระคุณ

และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และเขาได้มองเห็นความทรงพระเกียรติ

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด เหตุผลแรกที่ว่าทำไมโยบจึงสามารถได้รับสิ่งต่างๆ

เหล่านี้ที่เกินบุคคลธรรมดาก็คือ เพราะเขามีหัวใจที่บริสุทธิ์ และหัวใจของเขาเป็นของพระเจ้า

และได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าผู้สร้าง เหตุผลที่สองคือการไล่ตามเสาะหาของเขา กล่าวคือ

การที่เขาไล่ตามเสาะหาการเป็นคนไม่มีมลทินและดีพร้อม

และการเป็นใครบางคนที่ทำตามน้ำพระทัยแห่งสวรรค์ ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า และผู้ที่หลบเลี่ยงความชั่ว

โยบครอบครองและไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านี้ในขณะที่ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระวอนะของพระเจ้า

จำได้ ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า เขาก็ได้รู้จักวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

และเขาเข้าใจพระปรีชาญาณที่พระเจ้าทรงมีในการทำเช่นนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้ยินพระวอนะที่พระเจ้าตรัส

แต่โยบก็รู้ว่ากิจการแห่งการให้รางวัลมนุษย์และเอาไปจากมนุษย์นั้นล้วนมาจากพระเจ้า

ถึงแม้ว่าหลายปีแห่งชีวิตของเขาจะไม่แตกต่างไปจากหลายปีของบุคคลธรรมดาคนใด

เขาก็ไม่ยอมให้ความไม่โดดเด่นแห่งชีวิตของเขาส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพ

สิ่งของพระเจ้า หรือส่งผลกระทบต่อติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลีกเลี่ยงความชั่ว

ในสายตาของเขานั้น ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งเต็มไปด้วยกิจการต่างๆ ของพระเจ้า

และอธิปไตยของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในทุกส่วนของชีวิตของบุคคลหนึ่ง เขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า

แต่เขาสามารถตระหนักว่ากิจการของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่ง

และในช่วงระหว่างเวลาที่ไม่มีความโดดเด่นของเขabenแผ่นดินโลก

ในทุกมุมแห่งชีวิตของเขานั้นเขาสามารถมองเห็นและตระหนักถึงกิจการต่างๆ

ที่เหนือธรรมดาและน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

และเขาสามารถมองเห็นการจัดการเตรียมการที่น่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

ความอ่อนร้อนและความนิงเจียบของพระเจ้าไม่ได้ขัดขวางความตระหนักของโยบที่มีต่อกิจการทั้งหลายของพระเจ้า อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอิปไตโดยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

ชีวิตของเขา คือความตระหนักถึงอิปไต และการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

ผู้ซึ่งอ่อนร้อนอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในช่วงระหว่างชีวิตประจำวันของเขา

ในชีวิตประจำวันของเขานั้น เขายังได้ยินและเข้าใจพระสุรเสียงแห่งพระทัยของพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้า

า

ผู้ซึ่งนิงเจียบท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแต่กระนั้นก็ทรงแสดงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์และพระวณะของพระองค์ด้วยการควบคุมธรรมชาติแห่งทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว

เขามองเห็นว่าหากผู้คนมีสภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาแบบเดียวกันกับโยบ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็สามารถได้รับความตระหนักและความรู้แบบเดียวกันกับโยบ

และสามารถได้มาซึ่งความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับอิปไตโดยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าแบบเดียวกันกับโยบ

พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏต่อโยบหรือตรัสกับเขา แต่โยบก็สามารถเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

และสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

กิจการทั้งหลายของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งและอิปไตโดยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์ก็เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะกลายมาตระหนักถึงการดำรงอยู่ ฤทธานุภาพ และสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าก็พอแล้วที่จะทำให้มนุษย์ติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วโดยไม่ต้องมีการที่พระเจ้าได้ทรงปรากฏหรือตรัสกับมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

426. “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”

และการรู้จักพระเจ้านั้นเชื่อมโยงกันโดยมีอาจแบ่งแยกได้ด้วยเส้นด้ายนั้บหมื่นแสน

และความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเหล่านี้ก็ชัดเจนในตัวเอง หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการหลบเลี่ยงความชั่ว
คนเราก็ต้องมีการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้า คนเราต้องมีความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุความรู้ในพระเจ้า คนเราก็ต้องได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า ได้รับประสบการณ์กับการสั่งสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้า

การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์เสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
คนเราก็ต้องเผชิญหน้ากับพระวณะของพระเจ้า เผชิญหน้ากับพระเจ้า
และขอให้พระเจ้าทรงจัดเตรียมโอกาสที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าในรูปแบบของสภาวะแ
วลด้อมทุกชนิดซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหลายเสียก่อน
หากคนเราปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้า
คนเราก็ต้องมีหัวใจที่เรียบง่ายและซื่อสัตย์ ความพร้อมที่จะยอมรับความจริง ความตั้งใจที่จะสู้ทนความทุกข์
ปณิธานและความกล้าที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว
และความทะเยอทะยานที่จะกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้...ในหนทางนี้
ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าว เจ้าจะเข้าใจพระเจ้าขึ้น ไปทุกที หัวใจของเจ้าจะยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นทุกที
และชีวิตและคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ของเจ้าพร้อมด้วยความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะกลายเป็นมีความหมายขึ้นทุก
ที และเปล่งประกายสดใสขึ้นทุกที จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นปริศนาอีกต่อไป
ว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงถูกซ่อนเร้นจากเจ้าว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงปกปิดพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า
ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงอยู่ไกลจากเจ้าเลย
ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นหนึ่งเดียวซึ่งเจ้าถวิลหาอยู่เนื่องนิตย์ในความคิดของเจ้าอีกต่อไป
เพียงแต่เจ้าไม่สามารถเข้าถึงด้วยความรู้สึกของเจ้าได้
ว่าคุณองค์ทรงแผ่ระงับทั้งทางซ้ายและทางขวาของเจ้าจริงๆ และอย่างแท้จริง ทรงจัดหาให้กับชีวิตของเจ้า
และทรงควบคุมลิขิตชีวิตของเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่บนเส้นขอบฟ้าอันไกลโพ้น
และพระองค์ไม่ได้ทรงอำพรางพระองค์เองสูงขึ้นไปในก้อนเมฆ พระองค์ทรงอยู่ข้างเจ้า
ทรงเป็นประธานเหนือเจ้าทุกคน พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ามี และพระองค์ทรงเป็นสิ่งเดียวที่เจ้ามี
พระเจ้าเช่นนั้นทรงยอมให้เจ้ารักพระองค์จากหัวใจ เกาะติดพระองค์ โอบกอดพระองค์แนบกระชับ
เลื่อมใสพระองค์ กลัวที่จะสูญเสียพระองค์ และไม่เต็มใจที่จะประกาศตัดขาดกับพระองค์อีกต่อไป
ไม่เต็มใจที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์อีกต่อไป หรือเลิกลิงหนี่พระองค์หรืออยู่ห่างพระองค์อีกต่อไป
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการใส่ใจพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ ตอบแทนทุกอย่างที่พระองค์ทรงมอบให้เจ้า
และบนบอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ เจ้าไม่ปฏิเสธที่จะได้รับการทรงนำ การจัดเตรียม การเฝ้าดู
และการรับเอาไว้โดยพระองค์อีกต่อไป
ไม่ปฏิเสธสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบอกบทและทรงสถาปนาสำหรับเจ้าอีกต่อไป
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการติดตามพระองค์ เดินเคียงข้างพระองค์
ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือยอมรับพระองค์เป็นชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า
การยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า เป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

427. เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

ความรู้แรกที่เขามีเกี่ยวกับพระองค์คือพระองค์ทรงยากหยั่งถึง ทรงชาญฉลาด และทรงนำพิศวง และพวกเขาเคารพพระองค์และรู้สึกถึงความลึกลับของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำโดยไม่รู้ตัว ซึ่งอยู่เกินจากความรู้ความเข้าใจของจิตใจมนุษย์

ผู้คนเพียงต้องการที่จะมีความสามารถทำได้ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์

เพื่อให้สมดังพระองค์ทรงพึงปรารถนาเท่านั้น พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเกินพระพักตร์พระองค์

เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นไปไกลเกินกว่าความคิดและจินตนาการของมนุษย์

และมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้ แม้กระทั่งมนุษย์เองก็ไม่ได้รู้ถึงความไม่เพียงพอของตนเอง กระนั้น

พระเจ้าทรงสร้างเส้นทางใหม่และได้ทรงมานำมนุษย์เข้าสู่โลกที่ใหม่กว่าและสวยงามกว่า

และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์จึงได้สร้างความก้าวหน้าใหม่ๆ และได้มีการเริ่มต้นใหม่

สิ่งที่ผู้คนรู้สึกเพื่อพระเจ้าไม่ใช่ความเลื่อมใส หรือไม่ใช่แค่ความเลื่อมใส

ประสบการณ์ที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขาคือความเกรงขามและความรัก

ความรู้สึกของพวกเขาคือพระเจ้าทรงนำพิศวงโดยแท้

พระองค์ทรงพระราชกิจที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำได้ และตรัสสิ่งต่างๆ

ที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะพูดได้

ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีความรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้เสมอ

ผู้คนที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งเพียงพอจะสามารถเข้าใจความรักของพระเจ้า

พวกเขาสามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระองค์ ว่าพระราชกิจของพระองค์ช่างชาญฉลาด ช่างนำพิศวง

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นพลังที่ไม่จำกัดที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา

มันไม่ใช่ความกลัวหรือความรักและความนับถือชั่วคราว

แต่เป็นสำนึกรับรู้อย่างลึกซึ้งถึงความสงสารที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์และการยอมผ่อนปรนให้กับเขา
อย่างไรก็ตาม

ผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระองค์สำนึกรับรู้ถึงพระบารมีของพระองค์และสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ

แม้กระทั่งผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายก็ไร้ความสามารถที่จะหยั่งลึกพระองค์ได้

ทุกผู้คนที่ไม่เคารพพระองค์อย่างแท้จริงรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน แต่ตรงกันข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเสมอ

พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้คนเลื่อมใสพระองค์ทั้งหมดหรือแสดงท่าทางแห่งการบนอบต่อพระองค์ แต่พวกเขาควรสัมผัสถึงความเคารพที่แท้จริงและการบนอบที่แท้จริง ในพระราชกิจอันมากมายของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่มีประสบการณ์ที่แท้จริงจะรู้สึกเคารพพระองค์ ซึ่งสูงกว่าการเลื่อมใส

ผู้คนได้มองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์เนื่องจากพระราชกิจการเตือนและการพิพากษาของพระองค์ และดังนั้นพวกเขาจึงเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าควรทรงได้รับการเคารพและเชื่อฟัง เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และอยู่เหนือกว่าของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง พระเจ้าทรงปรากฏด้วยพระองค์เองและทรงคงอยู่ชั่วนิรันดร์ และไม่ทรงใช้สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ควรค่าแก่การเคารพและการเชื่อฟัง มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการนี้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริงจึงรู้สึกถึงความเคารพต่อพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกที่ไม่ปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระองค์— พวกที่ไม่คำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าเลย—ไม่มีความเคารพต่อพระองค์ และถึงแม้ว่าพวกเขาจะติดตามพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถูกพิชิต พวกเขาคือผู้คนที่ไม่เชื่อฟังโดยธรรมชาติ ดังนั้น

สิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะสัมฤทธิ์ผลโดยการทรงพระราชกิจเพื่อให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดได้มีหัวใจแห่งการเคารพให้กับพระผู้สร้าง นมัสการพระองค์ และบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข นี่คือผลลัพธ์สุดท้ายที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์มีจุดมุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ หากผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจดังกล่าวไม่เคารพพระเจ้าแม้แต่แต่น้อย และหากการไม่เชื่อฟังในอดีตของเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถูกกำจัดอย่างแน่นอน หากทำที่ที่บุคคลหนึ่งมีต่อพระเจ้าเป็นเพียงการเลื่อมใสพระองค์หรือการแสดงความนับถือต่อพระองค์จากที่ไกล ๆ และไม่ใช้การรักพระองค์เลยแม้แต่แต่น้อย

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือผลลัพธ์ที่บุคคลที่ปราศจากหัวใจที่รักพระเจ้าได้มาถึง และบุคคลนั้นขาดเงื่อนไขที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หากพระราชกิจมากมายไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักที่แท้จริงของบุคคล

เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นก็ไม่ได้รับพระเจ้า และไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างจริงแท้

บุคคลที่ไม่ได้รักพระเจ้าไม่ได้รักความจริงและดังนั้นจึงไม่สามารถได้รับพระเจ้า

แล้วจะนับประสาอะไรกับการได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะเคารพพระเจ้าได้

ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรก็ตาม

และไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาอย่างไรก็ตาม
เหล่านี้คือผู้คนที่มีความเชื่อที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และผู้ที่มีอุปนิสัยชั่วร้ายอย่างถึงที่สุด
ทุกคนที่ไม่เคารพพระเจ้าจะต้องถูกกำจัด ต้องเป็นเป้าหมายการลงโทษ
และต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกับผู้ที่ทำความชั่ว และต้องทนทุกข์มากกว่าผู้ที่ได้กระทำการที่ไม่ชอบธรรม

คัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ค. ว่าด้วยวิธีที่จะเลือกเส้นทางในความเชื่อของคนเรา

428. ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายในอนาคตของพวกเขา หรือเพื่อความชื่นชมยินดีชั่วคราว สำหรับพวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการจัดการใดๆ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะเข้าสู่สวรรค์ เพื่อที่จะได้บำเหน็จ พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า ซึ่งกล่าวก็คือ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะลบล้างความรับผิดชอบทั้งหลายของพวกเขา หรือเพื่อให้หน้าที่ของพวกเขาเสร็จสิ้น ผู้คนไม่ค่อยเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะใช้ชีวิตที่เปี่ยมความหมาย อีกทั้งไม่ค่อยมีบรรดาผู้ที่เชื่อว่า เนื่องจากมนุษย์มีชีวิตอยู่ เขาควรรักพระเจ้าเพราะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแห่งสวรรค์และหลักธรรมของแผ่นดินโลกที่จะทำเช่นนั้น และเป็นงานทรงเรียกตามธรรมชาติของมนุษย์ ในหนทางนี้ แม้ว่าผู้คนแต่ละคนที่แตกต่างกันต่างก็ได้ตามเสาะหาเป้าหมายของพวกเขาเอง จุดมุ่งหมายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาและแรงจูงใจเบื้องหลังมันทั้งหมดล้วนแต่เหมือนกัน ที่มากไปกว่านั้นคือ สำหรับพวกเขาส่วนใหญ่แล้ว วัตถุประสงค์สำหรับการนมัสการของพวกเขานั้นเหมือนกันมาก ในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา ผู้เชื่อจำนวนมากได้ตายลง และหลายคนได้ตายลงและเกิดใหม่อีกครั้ง ไม่ใช่แค่ผู้คนหนึ่งหรือสองคนที่แสวงหาพระเจ้า ไม่ใช่แม้กระทั่งหนึ่งหรือสองพัน กระนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็ไล่ตามเสาะหาเพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาเองหรือความหวังอันรุ่งโรจน์สำหรับอนาคต บรรดาผู้ที่อุทิศแด่พระคริสต์นั้นมีน้อยมากและอยู่กระจัดกระจาย ผู้เชื่อเปี่ยมศรัทธาจำนวนมากยังคงตายโดยติดบ่วงในร่างแหของพวกเขาเอง และยิ่งไปกว่านั้น จำนวนผู้ที่ได้รับชัยชนะก็น้อยนิดยิ่งนัก จนถึงวันนี้ พวกเขายังคงไม่รู้ถึงเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้ผู้คนจึงล้มเหลว หรือความลับทั้งหลายของชัยชนะของพวกเขา พวกที่ยึดติดอยู่กับการแสวงหาพระคริสต์ยังคงไม่ได้มีชัยชนะแห่งความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแบบฉับพลันของพวกเขา พวกเขายังไม่ได้ไปถึงก้นบึ้งของความลึกลับเหล่านี้ เพราะพวกเขาแค่ไม่รู้ แม้ว่าพวกเขาจะใช้ความพยายามอันอุตสาหะในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา เส้นทางที่พวกเขาเดินนั้นก็เป็นเส้นทางของความล้มเหลวที่ครั้งหนึ่งบรรพชนของพวกเขาได้เดินแล้ว และไม่ใช่เส้นทางของความสำเร็จ โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะแสวงหาอย่างไร ในหนทางนี้ ไม่ใช่ว่าพวกเขาเดินบนเส้นทางที่นำไปสู่ความมืดมิดหรือหายนะ? สิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นไม่ใช่ดอกผลอันเข้มข้นหรือหายนะ? มันยากพออยู่แล้วที่จะคาดการณ์ว่า

ผู้คนที่เลียนแบบบรรดาผู้ที่ได้ประสบความสำเร็จในกาลเวลาที่ผ่านมานั้น

ท้ายที่สุดจะมาถึงความมีโชคหรือหายนะ เช่นนั้นแล้ว

โอกาสสำหรับผู้คนที่แสวงหาโดยการทำตามอย่างพวกที่ได้ล้มเหลวนั้นแย่งมากเพียงใด?

พวกเขาไม่อยู่ในภาวะที่มีโอกาสถึงขั้นล้มเหลวมากขึ้นหรือ?

มีคุณค่าอะไรหรือสำหรับเส้นทางที่พวกเขาเดิน? ไม่ใช่ว่าพวกเขากำลังเสียเวลาของพวกเขาอยู่หรือ?

โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาหรือไม่ สรุปสั้นๆ

คือ มีเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเขาจึงทำเช่นนั้น

และนั่นไม่ใช่กรณีที่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพวกเขาถูกกำหนดพิจารณาโดยการแสวงหาในวิถีใดก็ตามที่พวกเขาเดิน

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

429. ข้อพึงประสงค์พื้นฐานที่สุดของความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ก็คือว่า เรามีหัวใจที่ซื่อสัตย์

และว่าเราอุทิศตัวเราเองอย่างสุดใจ และเชื่อฟังอย่างแท้จริง

สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์คือการจัดเตรียมชีวิตของเขาทั้งชีวิตเพื่อแลกกับความเชื่อที่แท้จริง

ซึ่งเขาสามารถได้รับความจริงทั้งหมดทั้งหมดโดยผ่านทางนั่น

และลู่ทางหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือนั่นที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยพวกที่ล้มเหลว

และมันยังไม่สามารถบรรลุได้มากขึ้นไปอีกโดยพวกที่ไม่สามารถค้นพบพระคริสต์ได้

เพราะมนุษย์ไม่เก่งในการอุทิศตัวเราเองทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระเจ้า

เพราะมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้าผู้สร้าง เพราะมนุษย์ได้เห็นความจริงแล้ว

แต่กลับหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นและเดินไปบนเส้นทางของเขาเอง

เพราะมนุษย์แสวงหาอยู่เสมอ โดยการเดินตามเส้นทางของพวกที่ได้ล้มเหลว

เพราะมนุษย์เยาะเย้ยทำทนายอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงล้มเหลวอยู่เสมอ

หลงกลเล่ห์เหลี่ยมของซาตานอยู่เสมอ และติดบ่วงในร่างแหของเขาเอง เพราะมนุษย์ไม่รู้จักพระคริสต์

เพราะมนุษย์ไม่ชำนาญในการทำความเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง

เพราะมนุษย์แสดงความเคารพบูชาปาโลมากเกินไปและละโมภในเรื่องสวรรค์มากเกินไป

เพราะมนุษย์เรียกร้องให้พระคริสต์เชื่อฟังเขาและคอยออกคำสั่งพระเจ้าอยู่เสมอ

ด้วยเหตุนี้บรรดาบุคคลสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นและบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับความพลิกผันของโลกจึงยัง

คงต้องตาย และยังคงตายลงท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า ทั้งหมดที่เราสามารถกล่าวถึงผู้คนเช่นนั้นได้ก็คือว่า

พวกเขาตายอย่างอนาถ และว่า ผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับพวกเขา—ความตายของพวกเขา—

หาใช่ปราศจากเหตุผลอันควรไม่

ความล้มเหลวของพวกเขาไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยิ่งสุดจะทนได้มากขึ้นไปอีกต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าหรือหรือ? ความจริงนั้นมาจากโลกของมนุษย์ กระนั้นความจริงท่ามกลางมนุษย์ก็ถูกส่งต่อโดยพระคริสต์ นั่นมีจุดกำเนิดจากพระคริสต์ กล่าวคือ จากพระเจ้าพระองค์เอง และนี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้ กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงจัดเตรียมความจริงเท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อตัดสินพระทัยว่ามนุษย์จะประสบความสำเร็จในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขาหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ที่ตามมาก็คือว่า

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงทั้งหมดล้วนเป็นผลจากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงของมนุษย์ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องอันใดกับพระคริสต์ แต่กลับกำหนดพิจารณาโดยการไล่ตามเสาะหาของเขา

บั้นปลายของมนุษย์และความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาไม่สามารถงมบนพระศิธรของพระเจ้าได้ เพื่อที่พระเจ้าพระองค์เองจะได้ทรงถูกทำให้แบกรับสิ่งนั้นไว้ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องสำหรับพระเจ้าพระองค์เอง แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่ซึ่งสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติ

ผู้คนส่วนใหญ่มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาและบั้นปลายของเปาโลและเปโตร กระนั้นผู้คนก็ไม่รู้อะไรมากไปกว่าบททอสาของเปโตรและเปาโล และไม่รู้เท่าทันถึงความล้มเหลวหลังความสำเร็จของเปโตร หรือความขาดตกบกพร่องที่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของเปาโล และดังนั้น

หากพวกเขาไม่สามารถมองทะลุอุปสรรคสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์ เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาส่วนใหญ่ก็จะยังคงล้มเหลว และต่อให้พวกเขามีจำนวนเล็กน้อยจะประสบความสำเร็จ พวกเขาก็จะยังคงเทียบไม่ได้กับเปโตร

หากเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความหวังที่จะประสบความสำเร็จ

หากเส้นทางที่เจ้าขำเฝ้าในการไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเส้นทางที่ผิด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จเลยตลอดกาล และจะพบกับปลายทางเดียวกับเปาโล

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

430. เปโตรเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เพียงภายหลังจากได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษา และด้วยเหตุนี้จึงได้รับความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้าแล้วเท่านั้น

เขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบถ้วน

เส้นทางที่เขาได้เดินนั้นเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ซึ่งกล่าวก็คือ ตั้งแต่แรกเริ่ม

เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
และแรงจูงใจของเขาสำหรับการที่เชื่อในพระเจ้าก็เป็นแรงจูงใจที่ถูกต้อง
และดังนั้นเขาจึงได้กลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และเขาได้ย่ำเท้าบนเส้นทางใหม่ที่มนุษย์ไม่เคยเดินมาก่อน อย่างไรก็ตาม
เส้นทางที่เปโตรได้เดินตั้งแต่แรกเริ่มนั้นเป็นเส้นทางตรงกันข้ามกับพระคริสต์
และเป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปรารภว่าที่จะใช้เขาและใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ของเขาแ
ละคุณความดีของเขาทั้งหมดเพื่อพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น
เขาจึงได้ทำงานแค่พระคริสต์มาเป็นเวลาหลายทศวรรษ
เขาเป็นเพียงใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งาน
และเขาไม่ได้ถูกใช้งานเพราะพระเยซูได้ทรงมองสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาอย่างโปรดปราน
แต่เพราะพรสวรรค์ของเขา เขาสามารถทำงานเพื่อพระเยซูได้เพราะเขาถูกปราบพยศ
ไม่ใช่เพราะเขามีความสุขที่จะทำเช่นนั้น
เขาสามารถทำงานเช่นนั้นได้เพราะความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และงานที่เขาได้ทำนั้นไม่ได้เป็นตัวแทนการไล่ตามเสาะหาของเขาหรือสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาแต่อย่างไ
ดเลย งานของเปโตรได้เป็นตัวแทนงานของผู้รับใช้ ซึ่งกล่าวก็คือเขาได้ทำงานของอัครทูต กระนั้นก็ตาม
เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ เขาก็ได้ทำงานบางอย่างเช่นกัน นั่นไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นงานของเปโตร
แต่เขาได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ของเขาเอง และงานของเขานั้นแตกต่างไปจากงานของเปโตร
งานของเปโตรเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เขาไม่ได้ทำงานในบทบาทของอัครทูต
แต่ได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาความรักที่มีแค่พระเจ้า
ครรลองของงานของเปโตรยังมีการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเขาอีกด้วย นั่นคือ
การไล่ตามเสาะหาของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเพื่อประโยชน์ของความหวังสำหรับอนาคตของเขา
และความพึงปรารถนาของเขาสำหรับบ้านปลายที่ดี เขาไม่ได้ยอมรับกระบวนการถลุงในช่วงระหว่างงานของเขา
อีกทั้งไม่ได้ยอมรับการคัดแต่งและการจัดการ
เขาได้เชื่อว่าตราบแท่งงานที่เขาทำนั้นทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา
และทั้งหมดที่เขาทำนั้นเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า เช่นนั้นแล้วบำเหน็จย่อมรอเขาอยู่ในท้ายที่สุด
ไม่มีประสบการณ์ส่วนตัวเลยในงานของเขา—ทั้งหมดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของสิ่งนั้นนั่นเอง
และไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นท่ามกลางการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลง
ทุกสิ่งทุกอย่างในงานของเขาเป็นธุรกรรมอย่างหนึ่ง
นั่น ไม่ได้มีหน้าที่หรือการบนอบของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าบรรจุอยู่เลย

ในช่วงระหว่างครรถงแห่งงานของเขานั้น ไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดในอุปนิสัยแต่เดิมของเปาโล
งานของเขาเป็นเพียงการปรนนิบัติต่อผู้อื่น
และไม่สามารถที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา
เปาโลได้ดำเนินงานของเขาจนเสร็จสิ้นโดยตรง
โดยปราศจากการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือการจัดการ และเขาได้รับแรงจูงใจจากบำเหน็จ
เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ
เขาเป็นใครบางคนที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการจัดการและได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลง
จุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของเปโตร โดยพื้นฐานแล้วแตกต่างไปจากจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของ
งเปาโล แม้ว่าเปโตรจะไม่ได้ทำงานปริมาณมาก อุปนิสัยของเขาก็ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมากมาย
และสิ่งที่เขาได้แสวงหานั้นก็คือความจริง และการเปลี่ยนแปลงที่เป็นจริง
งานของเขาไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นเพียงเพื่อประโยชน์ของตัวเองเอง แม้ว่าเปาโลได้ทำงานไปมากมาย
แต่สิ่งนั้นทั้งหมดล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแม้ว่าเปาโลได้ร่วมมือในงานนี้
เขาก็ไม่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้น การที่เปโตรได้ทำงานน้อยกว่ามาก
ก็เป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากขนาดนั้นโดยผ่านทางเขา
ปริมาณงานของพวกเขาไม่ได้กำหนดพิจารณาว่าพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่
การไล่ตามเสาะหาของคนๆ หนึ่งเป็นไปเพื่อที่จะได้รับบำเหน็จ
และการไล่ตามเสาะหาของคนหนึ่งนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักชั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้า
และลู่ลวงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
จนถึงขอบข่ายที่เขาสามารถดำเนินชีวิตในภาพลักษณ์อันดีงามเพื่อให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา
ภายนอกนั้นพวกเขาแตกต่างกัน และดังนั้นธาตุแท้ของพวกเขาจึงแตกต่างกันด้วย
เจ้าไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าใครในบรรดาพวกเขาที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยขึ้นอยู่กับว่าพ
พวกเขาได้ทำงานมากเพียงใด เปโตรได้พยายามที่จะดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของคนหนึ่งซึ่งรักพระเจ้า
ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ยอมรับการจัดการและการตัดแต่ง
และที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ลู่ลวงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
เขาสามารถอุทิศตัวเองแด่พระเจ้า วางทั้งหมดทั้งมวลของตัวเองไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
และเชื่อฟังพระองค์จนตาย นั่นคือสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำ และที่มากกว่านั้น นั่นคือสิ่งที่เขาได้สัมผัส
นี่คือเหตุผลพื้นฐานที่ทำให้ไม่ว่าในที่สุดแล้วปลายทางของเขาจึงแตกต่างไปจากปลายทางของเปาโล
พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวเปโตรคือการทำให้เขามีความเพียบพร้อม
และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวเปาโลคือการทรงใช้งานเขา

นั่นเป็นเพราะธรรมชาติของพวกเขาและธรรมชาติของพวกเขาที่มีต่อการไล่ตามเสาะหานั้นไม่ใช่อย่างเดียวกัน ทั้งคู่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรได้ประยุกต์ใช้พระราชกิจนี้กับตัวเอง

และยังได้จัดเตรียมพระราชกิจนี้ให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย ในขณะเดียวกัน

เปาโลได้จัดเตรียมทั้งหมดทั้งมวลของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ผู้อื่น

และไม่ได้อะไรจากพระราชกิจนี้ด้วยตัวเองเลย ในหนทางนี้

ภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายปีเหลือเกินแล้ว การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในเปาโลก็ใกล้เคียงกับการไม่มีอยู่ เขายังคงแทบจะอยู่ในสภาวะธรรมชาติของเขา และเขายังคงเป็นเปาโลคนก่อนหน้านั้น

เป็นเพียงแค่ภายหลังจากการสู้ทนความยากลำบากจากงานเป็นเวลาหลายปี เขาได้เรียนรู้วิธีที่จะ “ทำงาน” และได้เรียนรู้การสู้ทน แต่ธรรมชาติแต่เดิมของเขา—ธรรมชาติในเชิงแข่งขันและเห็นแก่เงินอย่างสูง—ยังคงมีอยู่

ภายหลังจากที่ทำงานเป็นเวลาหลายปียิ่งนัก เขาไม่ได้รู้จักอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเขา

อีกทั้งไม่ได้กำจัดอุปนิสัยแต่เดิมของเขาทิ้งไป และนั่นยังคงเห็นได้ชัดเจนในงานของเขา

ในตัวเขานั้นมีเพียงประสบการณ์ทำงานที่มากขึ้น

แต่ประสบการณ์อันน้อยนิดเช่นนั้นเพียงลำพังไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงเขาได้และไม่สามารถปรับเปลี่ยนธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับการมีอยู่หรือนัยสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของเขา

แม้ว่าเขาจะได้ทำงานเป็นเวลาหลายปีเพื่อพระคริสต์ และไม่เคยได้ข่มเหงองค์พระเยซูเจ้าอีกเลย

แต่ในหัวใจของเขาก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดในความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้า

การนี้หมายความว่าเขาไม่ได้ทำงานเพื่ออุทิศตัวเองแด่พระเจ้า

แต่ในทางตรงกันข้ามเขาถูกบีบให้ยอมทำงานเพื่อประโยชน์ของบันปลายในอนาคตของเขา

ด้วยเหตุที่เขาได้ข่มเหงพระคริสต์ในตอนแรกเริ่ม และไม่ได้สนับสนุนต่อพระคริสต์

โดยปกติวิสัยเขาจึงเป็นกบฏที่โศกโศกต่อด้านพระคริสต์

และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตอนที่งานของเขาใกล้จะสรุปปิดตัวลง เขาก็ยังคงไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และเพียงแค่กระทำการไปตามความสมัครใจของเขาเองตามลักษณะนิสัยของเขาเอง

โดยไม่ให้ความสนใจต่อน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้แต่น้อย

และดังนั้นธรรมชาติของเขาจึงเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์และไม่ได้เชื่อฟังความจริง ใครบางคนเขียนนี้

ผู้ที่ได้ถูกละทิ้งโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ไม่ได้รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และผู้ที่ได้ต่อต้านพระคริสต์ด้วยเช่นกัน—บุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไรกัน?

การที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำงานมากเพียงใด

หรือเขาอุทิศมากเพียงใด แต่กลับกำหนดพิจารณาจากการที่เขารู้จักพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธหรือไม่
การที่เขาสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้หรือไม่
และการที่ทรศนะของเขามีต่อการไล่ตามเสาะหาอันสอดคล้องกับความจริงหรือไม่

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

431.

เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับการจัดการและกระบวนการถูกลง
เขาได้กล่าวว่า “ฉันจะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาตลอดเวลา

ในทั้งหมดที่ฉันทำฉันเพียงพยายามที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาเท่านั้น
และไม่ว่าฉันจะถูกติสสอนหรือถูกพิพากษาหรือไม่ก็ตาม ฉันยังคงมีความสุขที่จะทำเช่นนั้น”

เปโตร ได้มอบทั้งหมดของเขาแด่พระเจ้า และงาน คำพูด

และชีวิตทั้งชีวิตของเขาทั้งหมดล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักพระเจ้า

เขาเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความบริสุทธิ์ และยังเขาได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่าใด

ความรักของเขามีแด่พระเจ้าลึกลงไปภายในหัวใจของเขาก็ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ในขณะเดียวกัน

เปาโลทำงานภายนอกเท่านั้น และแม้ว่าเขาได้ทำงานหนักเช่นกัน

การตรากตรำของเขาก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทำงานของเขาอย่างถูกต้องเหมาะสมและด้วยเหตุนี้จึงได้รับ
บำเหน็จ หากเขาได้รู้ว่าเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จใด เขาก็จะละทิ้งงานของเขาไปแล้ว

สิ่งที่เปโตรใส่ใจคือความรักจริงแท้ภายในหัวใจของเขา และสิ่งซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและสามารถสัมผัสได้
เขาไม่ได้ใส่ใจเกี่ยวกับการที่เขาจะได้รับบำเหน็จหรือไม่

แต่เกี่ยวกับการที่อุปนิสัยของเขาจะสามารถได้รับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

เปโตรใส่ใจกับการทำงานหนักขึ้นทุกที เขาใส่ใจกับงานภายนอกและการเฝ้าเดี่ยว

และกับคำสอนที่ผู้คนปกติไม่ได้รับประสบการณ์ เขาไม่ใส่ใจเลยสำหรับการเปลี่ยนแปลงลึกลงไปภายในตัวเขา
อีกทั้งความรักจริงแท้ที่มีแด่พระเจ้า

ประสบการณ์ของเปโตรนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักที่แท้จริงและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ประสบการณ์ของเขาเป็นไปเพื่อที่จะได้รับสัมผัสภาพที่ใกล้ชิดขึ้นกับพระเจ้า

และเพื่อที่จะมีการดำเนินชีวิตที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

งานของเปาโลกระทำไปเพราะการนั้นที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบหมายให้เขา

และเพื่อที่จะได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาได้ถวิลหารอคอย

กระนั้นเหล่านี้อีกไม่เกี่ยวข้องกับความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองและพระเจ้า

งานของเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการหลีกหนีการติสสอนและการพิพากษาแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหาคือความรักบริสุทธิ์ และสิ่งที่เปาโลได้แสวงหาคือมงกุฎแห่งความชอบธรรม
เปโตรได้รับประสบการณ์กับหลายปีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และได้มีความรู้อันสัมพันธ์กับชีวิตจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ ตลอดจนความรู้อันลุ่มลึกเกี่ยวกับตัวเอง
และดังนั้น ความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าจึงบริสุทธิ์
หลายปีแห่งกระบวนการถลุงได้ยกระดับความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเยซูและชีวิต
และความรักของเขาคือความรักอันปราศจากเงื่อนไข เป็นความรักที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
และเขาไม่ได้ขออะไรเป็นการตอบแทน อีกทั้งไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดเลย เปาโลได้ทำงานเป็นเวลาหลายปี
กระนั้นเขาก็ไม่ได้ครอบครองความรู้อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคริสต์
และความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเองก็น้อยนิดอย่างน่าสมเพชเช่นกัน เขาแค่ไม่มีความรักแด่พระคริสต์
และงานของเขาและครรลองที่เขาได้โอดแค้นไปนั้นก็เพื่อที่จะได้รับพวงมาลัยเกียรติยศสุดท้าย
สิ่งที่เขาได้แสวงหาอันนั้นคือมงกุฎอันประณีตงดงามที่สุด ไม่ใช่ความรักบริสุทธิ์ เขาไม่ได้แสวงหาอย่างแท้จริง
แต่อย่างหนึ่งเลย เขาไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเขา
แต่ถูกบีบให้ทำการไล่ตามเสาะหาของเขาหลังจากที่ได้ถูกเกาะกุมด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และดังนั้น
การไล่ตามเสาะหาของเขาจึงไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
เปโตรต่างหากที่เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสมซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขา
มนุษย์คิดว่าบรรดาทั้งหมดที่มีส่วนร่วมสนับสนุนแด่พระเจ้าควรได้รับบำเหน็จ
และว่ายิ่งมีส่วนร่วมสนับสนุนมากขึ้นเท่าใด
ก็ยิ่งถือเป็นของตายได้มากขึ้นเท่านั้นว่าพวกเขาควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า
แก่นแท้ของทัศนคติของมนุษย์นั้นเป็นไปในเชิงธุรกรรม
และเขาไม่พยายามอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
สำหรับพระเจ้านั้น
ยิ่งผู้คนแสวงหาความรักที่แท้จริงที่มีให้พระเจ้าและความเชื่อฟังโดยครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด
ซึ่งหมายถึงการพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
พวกเขาก็จะยิ่งสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ทัศนคติของพระเจ้าก็คือเพื่อทรงเรียกร้องให้มนุษย์ฟื้นคืนหน้าที่และสถานะดั้งเดิมของเขา
มนุษย์คือสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และดังนั้นแล้วมนุษย์จึงไม่ควรล้ำเส้นด้วยตัวเองโดยการเรียกร้องอันใดจากพระเจ้า
และไม่ควรทำสิ่งใดมากไปกว่าปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

บันปลายของเปาโลและเปโตรนั้นประเมินตามการที่พวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ใช่ตามขนาดของการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา

บันปลายของพวกเขานั้นกำหนดพิจารณาตามสิ่งซึ่งพวกเขาได้แสวงหาตั้งแต่แรกเริ่ม

ไม่ใช่ตามการที่ว่าพวกเขาได้ทำงานไปมากเพียงใด หรือการประเมินพวกเขาโดยผู้อื่น และดังนั้นแล้ว การพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคนเราอย่างแข็งขันในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าจึงเป็นเส้นทางสู่ความสำเร็จ การแสวงหาเส้นทางแห่งความรักที่แท้จริงแด่พระเจ้าคือเส้นทางที่ถูกต้องที่สุด

การแสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยดั้งเดิมของคนเรา

และการแสวงหาความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้า คือเส้นทางสู่ความสำเร็จ

เส้นทางสู่ความสำเร็จเช่นนั้นคือเส้นทางของการฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมตลอดจนการปรากฏดั้งเดิมของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นั่นเป็นเส้นทางแห่งการฟื้นคืน

และนั่นยังเป็นจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนจบด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

432. วันแล้ววันเล่า เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้า นั่นคือ ตราบเท่าที่มีงานที่จะต้องทำ เขาก็ได้ทำงานนั้นไป

เขาได้รู้สึกว่ในหนทางนี้เขาคงจะสามารถได้รับมงกุฎ และน่าจะทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้

กระนั้นเขาก็ไม่ได้แสวงหาหนทางทั้งหลายที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเขาเอง โดยผ่านทางงานของเขา

สิ่งใดก็ตามในชีวิตของเปโตรที่ไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาได้ทำให้เขาารู้สึกไม่สบายใจ

หากนั่นไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา เช่นนั้นแล้วเขาคงจะรู้สึกสำนึกผิด

และคงจะมองหาหนทางซึ่งเหมาะสมที่จะเป็นหนทางที่เขาสามารถเพียรพยายามที่จะทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้ ในแม้กระทั่งแง่มุมที่เล็กที่สุดและไม่สำคัญที่สุดของชีวิตของเขา

เขาเองยังคงได้พึงต้องทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา

เขาไม่ได้เข้มงวดน้อยลงเลยเมื่อเป็นเรื่องอุปนิสัยดั้งเดิมของเขา

โดยเด็ดขาดในข้อพึงประสงค์ของเขามีต่อตัวเขาเองในอันที่จะก้าวหน้าลึกซึ่งยิ่งขึ้นสู่ความจริง

เปาโลได้แสวงหาเพียงความมีหน้ามีตาและสถานะอันผิวเผิน เขาได้พยายามที่จะโอ้อวดตัวเขาเองต่อหน้ามนุษย์

และไม่ได้พยายามที่จะสร้างความก้าวหน้าที่ลึกซึ่งยิ่งขึ้นในการเข้าสู่ชีวิต สิ่งที่เขาได้ใส่ใจก็คือคำสอน

ไม่ใช่ความเป็นจริง ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้าไปมากเหลือเกิน

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ได้ทรงจดจำเขา? เปโตรได้ดำเนินงานเพื่อพระเจ้าเสร็จสิ้นเพียงเล็กน้อย

และไม่ได้มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรทั้งหลาย

ดังนั้นแล้วเหตุใดเขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?” เปโตรได้รักพระเจ้าจนถึงจุดหนึ่ง

ซึ่งเป็นที่พึงประสงค์โดยพระเจ้า ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคำพยาน แล้วเปาโลละเป็นอย่างไร?

เปาโลได้รักพระเจ้าจนถึงระดับใด? เข้ารู้หรือไม่? งานของเปาโลนั้นได้ทำไปเพื่ออะไร?

และงานของเปโตรได้ทำไปเพื่ออะไร? เปโตรไม่ได้ทำงานมาก

แต่เข้ารู้หรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่อยู่ลึกภายในหัวใจของเขา?

งานของเปาโลนั้นได้เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมให้กับคริสตจักรทั้งหลาย และสิ่งรองรับของคริสตจักรทั้งหลาย
สิ่งที่เปโตรได้รับประสบการณ์คือการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยในชีวิตของเขา

เขาได้รับประสบการณ์กับความรักที่มีแค่พระเจ้า มาถึงตอนนี้ที่เข้ารู้ความแตกต่างในธาตุแท้ของพวกเขา

ท้ายที่สุดแล้วเข้าสามารถเห็นได้ว่าใครได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง และใครไม่ได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

หนึ่งในพวกเขาได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง

คนหนึ่งได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา และอีกคนหนึ่งไม่ได้ก้าวผ่าน

คนหนึ่งได้รับใช้อย่างถ่อมใจ และไม่ได้เป็นที่สังเกตอย่างง่ายดายโดยผู้คน

และอีกคนหนึ่งได้รับการเคารพบูชาโดยผู้คน และได้มีภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่ คนหนึ่งได้แสวงหาความบริสุทธิ์

และอีกคนหนึ่งไม่ได้แสวงหา และแม้ว่าเขาจะไม่ได้ไม่บริสุทธิ์ แต่เขาก็ไม่ได้ครองความรักอันบริสุทธิ์

คนหนึ่งครองสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

คนหนึ่งครองสำนักของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

เช่นนั้นคือความแตกต่างในธาตุแท้ของเปาโลและเปโตร เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความสำเร็จ

ซึ่งก็เป็นเส้นทางแห่งการสัมฤทธิ์การฟื้นคืนของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและการฟื้นคืนของหน้าที่ของสิ่งที่

ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เปโตรเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ประสบความสำเร็จ

เส้นทางที่เปาโลได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว

และเขาเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เพียงบนอบและสละตัวพวกเขาเองอย่างผิดเพี้ยนเท่านั้น

และไม่รักพระเจ้าอย่างถ่องแท้ เปาโลเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ครองความจริง

ในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เปโตรได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง

และได้พยายามเชื่อฟังทั้งหมดที่ได้มาจากพระเจ้า โดยที่ไม่มีการปรบหนัแม้แต่น้อย

เขาสามารถยอมรับการติสอนและการพิพากษา ตลอดจนกระบวนการถูกลง ความทุกข์ลำบาก

และการดำเนินต่อไปด้วยความไม่มีสิ่งใดเลยในชีวิตของเขา

ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยในบรรดาเหล่านี้ที่จะสามารถปรับเปลี่ยนความรักของเขาที่มีแค่พระเจ้าได้

นี่ไม่ใช่ความรักขั้นสูงสุดที่มีแค่พระเจ้าหรือ?

นี่ไม่ใช่การลบล้างหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าหรือ? ไม่ว่าในการติสอน การพิพากษา

หรือความทุกข์ลำบาก เข้าสามารถสัมฤทธิ์ความเชื่อฟังจนตายได้เสมอ

และนี่คือสิ่งที่ควรสัมฤทธิ์โดยสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือความบริสุทธิ์ของความรักที่มีแค่พระเจ้า

หากมนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ผลได้มากขนาดนี้
เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม
และไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำให้สมดังที่พระเจ้าผู้สร้างทรงพึงปรารถนาได้ดีกว่า
จงจินตนาการว่าเจ้าสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าได้ ทว่าเจ้ากลับไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในหนทางนี้
ไม่เพียงเจ้าจะไม่ได้ลู่ลวงหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เจ้ายังจะถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษด้วยเช่นกัน เพราะเจ้าคือใครบางคนที่ไม่ครองความจริง
ที่ไม่สามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้ และที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เจ้าเพียงใส่ใจกับการทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น
และไม่ใส่ใจกับการนำความจริงไปปฏิบัติหรือการรู้จักตัวตัวเอง เจ้าไม่เข้าใจหรือรู้จักพระเจ้าผู้สร้าง
และไม่เชื่อฟังหรือรักพระเจ้าผู้สร้าง เจ้าคือใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาแต่กำเนิด
และดังนั้นแล้วผู้คนเช่นนั้นจึงไม่เป็นที่รักโดยพระเจ้าผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

433. เมื่อมนุษย์ประเมินผู้อื่น เขาทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา
เมื่อพระเจ้าทรงประเมินมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์
ท่ามกลางบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิต เปาโลเป็นใครบางคนที่ไม่ได้รู้จักแก่นแท้ของเขาเอง
เขาไม่ได้ถ่อมใจหรือเชื่อฟังโดยวิถีทางใดเลย อีกทั้งเขาไม่ได้รู้จักธาตุแท้ของเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับพระเจ้า
และดังนั้นแล้ว เขาจึงเป็นใครบางคนที่ไม่ได้ก้าวผ่านประสบการณ์โดยละเอียด
และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติ เปโตรนั้นแตกต่างออกไป เขาได้รู้จักความไม่เพียบพร้อม
จุดอ่อน และอุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และดังนั้นแล้วเขาจึงได้มีเส้นทางแห่งการปฏิบัติซึ่งใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของเขา
เขาไม่ใช่หนึ่งในพวกที่มีเพียงคำสอนแต่ไม่ได้ครองความเป็นจริง บรรดาผู้ที่เปลี่ยนแปลงคือผู้คนใหม่ๆ
ที่ได้รับการช่วยให้รอดแล้ว พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการไล่ตามเสาะหาความจริง
ผู้คนที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือพวกที่ล้าสมัยโดยธรรมชาติ พวกเขาคือพวกที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด นั่นคือ
พวกที่พระเจ้าทรงรังเกียจและทรงปฏิเสธ
พวกเขาจะไม่เป็นที่จดจำโดยพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่างานของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เมื่อเจ้าเปรียบเทียบการนี้กับการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเอง
ไม่ว่าท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทเดียวกับเปโตรหรือเปาโลก็ควรจะมีหลักฐานชัดเจนอยู่ในตัวเอง
หากยังคงไม่มีความจริงในสิ่งที่เจ้าแสวงหา และหากแม้กระทั่งในวันนี้
เจ้าก็ยังคงโอหังและสามหาวเหมือนเปาโล และยังคงกะล่อนและชอบอวดตัวเหมือนเขา

เช่นนั้นแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าก็เป็นคนเลื่อมคนหนึ่งที่ล้มเหลว หากเจ้าแสวงหาอย่างเดียวกับเปโตร หากเจ้าแสวงหาการปฏิบัติและการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง และไม่โอหังหรือดีอรร
แต่พยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่สามารถสัมผัสฤทธิ์ชัยชนะได้
เปาโลไม่ได้รู้จักธาตุแท้หรือความเลื่อมทรมของเขาเอง

นับประสาอะไรที่เขาจะรู้จักความไม่เชื่อฟังของเขาเอง

เขาไม่เคยได้เอยถึงการเยาะเย้ยทำทนายเชิงดูหมิ่นของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ อีกทั้งเขาไม่ได้เสียใจจนเกินควร
เขาเพียงได้เสนอคำอธิบายสั้นๆ ไว้เท่านั้น และลึกลงไปในหัวใจของเขานั้น

เขาไม่ได้นับนอนต่อพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ แม้ว่าเขาจะได้ล้มลงบนถนนสู่ดามัสกัส

เขาก็ไม่ได้มองลึกภายในตัวเขาเอง เขาพอใจเพียงแค่ว่าทำงานต่อไป

และเขาไม่ได้พิจารณาการรู้จักตัวเขาเองและการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแต่เดิมของเขาว่าเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญ
ยิ่งยวดที่สุด เขาพึงพอใจกับแค่การพูดความจริง

กับการจัดเตรียมให้แก่ผู้อื่นเป็นสิ่งที่บรรเทาความรู้สึกผิดสำหรับมโนธรรมของเขาเอง

และกับการไม่ข่มเหงบรรดาสาวกของพระเยซูอีกต่อไป

เพื่อที่จะปลอบใจตัวเขาเองและยกโทษให้ตัวเขาเองสำหรับบาปทั้งหลายในอดีตของเขา

เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ามุ่งกฎในอนาคตและงานที่ไม่ยั่งยืน

เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นคือพระคุณอันอุดม เขาไม่ได้แสวงหาความจริงที่เพียงพอ

อีกทั้งเขาไม่ได้พยายามที่จะก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นสู่ความจริงที่เขาไม่ได้เข้าใจก่อนหน้านี้

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองนั้นเป็นเท็จ

และเขาไม่ได้ยอมรับการติสอนหรือการพิพากษา

การที่เขาสามารถทำงานได้นั้นไม่ได้หมายความว่าเขาได้ครองความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติหรือธาตุแท้ของเขาเอง

จุดมุ่งเน้นของการปฏิบัติภายนอกเท่านั้น ที่มากกว่านั้น

สิ่งที่เขาได้เพียรพยายามเพื่อให้ได้มาไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง แต่เป็นความรู้

งานของเขาเป็นผลลัพธ์ของการทรงปรากฏของพระเยซูบนถนนสู่ดามัสกัสโดยสมบูรณ์

นั่นไม่ใช่บางสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำโดยดั้งเดิม

อีกทั้งนั่นไม่ใช่งานที่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่เขาได้ยอมรับการคัดแต่งอุปนิสัยเดิมของเขา

ไม่สำคัญว่าเขาจะได้ไปทำงานอย่างไร อุปนิสัยเดิมของเขาก็หาได้เปลี่ยนแปลงไม่

และดังนั้นงานของเขาจึงไม่ได้ลบมลทินบาปทั้งหลายในอดีตของเขา

แต่แค่ได้มีบทบาทบางอย่างท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายของกาลสมัยนั้น สำหรับใครบางคนเช่นนี้

ผู้ซึ่งอุปนิสัยเดิมไม่ได้เปลี่ยนแปลง—กล่าวคือ ผู้ที่ไม่ได้รับความรอด
และถึงขั้นปราศจากความจริงมากขึ้นไปอีก—

เขาไม่สามารถที่จะกลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการยอมรับจากองค์พระเยซูเจ้าอย่างแน่นอน

เขาไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการเติมเต็มด้วยความรักและความเคารพสำหรับพระเยซูคริสต์

อีกทั้งเขาไม่ใช่ใครบางคนที่น่าสนใจในการแสวงหาความจริง

นับประสาอะไรที่เขาจะเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความลึกลับของการจุติเป็นมนุษย์

เขาเป็นเพียงใครบางคนที่มีทักษะในการให้เหตุผลอย่างชาญฉลาด

และผู้ที่จะไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครก็ตามที่สูงส่งกว่าเขาหรือผู้ที่ครองความจริง

เขาอาจหาญหรือความจริงทั้งหลายที่ตรงกันข้ามกับเขา หรือที่เป็นปฏิปักษ์กับเขา

โดยเลือกชอบพวกผู้คนที่มีความสมบูรณ์แบบที่ได้นำเสนอภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่และครองความรู้อันลุ่มลึก

เขาไม่ได้ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับคนจนผู้ซึ่งได้แสวงหาหนทางที่แท้จริงและไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งใดนอกจากความจริง

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นเขากลับได้นำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับบรรดาบุคคลสำคัญอาวุโสจากองค์กรศาสนา

ผู้ที่พูดถึงแต่คำสอนทั้งหลายเท่านั้น และผู้ที่ครองความรู้อันอุดม

เขาไม่ได้มีความรักในพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ได้ใส่ใจกับความเคลื่อนไหวของพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับได้โปรดปรานกฎเกณฑ์และคำสอนเหล่านั้นที่สูงส่งกว่าความจริงทั่วไป

ในแก่นแท้โดยกำเนิดของเขาและทั้งหมดทั้งมวลของสิ่งที่เขาได้แสวงหา

เขาไม่คู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานว่าคริสตชนผู้ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง

นับประสาอะไรที่จะได้รับการเรียกขานว่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในพระนิเวศของพระเจ้า

เพราะความหน้าซื่อใจคดของเขานั้นมากเกินไป และความไม่เชื่อฟังของเขานั้นใหญ่หลวงเกินไป

แม้ว่าเขาจะเป็นที่รู้จักในนามของผู้รับใช้ขององค์พระเยซูเจ้า

แต่เขาก็ไม่ได้เหมาะสมเลยที่จะเข้าสู่ประตูแห่งอาณาจักรสวรรค์

เพราะการกระทำของเขาตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงสิ้นสุดไม่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรม

เขาสามารถเพียงถูกมองว่าเป็นบุคคลผู้ซึ่งหน้าซื่อใจคดและได้ทำความไม่ชอบธรรมเท่านั้น

แต่ก็ยังเป็นผู้ที่ได้ทำงานเพื่อพระคริสต์ด้วยเช่นกัน แม้ว่าเขาจะไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าชั่วร้าย

แต่เขาสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมได้ว่ามนุษย์ผู้ที่ได้ทำความไม่ชอบธรรม เขาได้ทำงานไปมากมาย

กระนั้นเขาก็ต้องไม่ถูกตัดสินตามปริมาณงานที่เขาได้ทำ แต่เพียงตามคุณภาพและเนื้อหาสาระของมันเท่านั้น

ในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะไปถึงกันถึงของเรื่องนี้ เขาเชื่อเสมอว่า “ฉันสามารถทำงานได้”

ฉันดีกว่าผู้คนส่วนใหญ่ ฉันคำนึงถึงพระภาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมือนใครคนอื่นเลย
และไม่มีใครกลับใจอย่างลึกซึ้งเท่ากับฉัน เพราะความสว่างอันยิ่งใหญ่ได้ฉายมาที่ฉัน
และฉันได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว และดังนั้นการกลับใจของฉันจึงลึกซึ้งกว่าใครอื่น” ณ เวลานั้น
นี่คือสิ่งที่เขาได้คิดภายในหัวใจของเขา เมื่อสิ้นสุดงานของเขา เปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้แล้ว
ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน และมงกุฏแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า” การต่อสู้ งาน
และครรถของเขากลายเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมงกุฏแห่งความชอบธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น
และเขาไม่ได้ทะยานไปข้างหน้าอย่างแข็งขัน แม้ว่าเขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรอย่างพอเป็นพิธีในงานของเขา
แต่ก็อาจกล่าวได้ว่างานของเขานั้นทำไปเพียงเพื่อชดเชยความผิดทั้งหลายของเขา
เพื่อชดเชยคำกล่าวหาทั้งหลายเกี่ยวกับมโนธรรมของเขา เขาเพียงได้หวังที่จะทำงานของเขาให้เสร็จสิ้น
ทำครรถของเขาส่งแล้วเสร็จ และสู่ในการต่อสู้ของเขาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
เพื่อที่เขาอาจจะได้รับมงกุฏแห่งความชอบธรรมซึ่งเป็นที่ยกย่องของเขาโดยเร็วที่สุด
สิ่งที่เขาได้วิดิหาไม่ใช่การพบกับองค์พระเยซูเจ้าด้วยประสบการณ์ทั้งหลายและความรู้ที่แท้จริงของเขา
แต่เพื่อทำงานของเขาให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่ว่าเมื่อเขาได้พบกับองค์พระเยซูเจ้า
เขาจะได้รับบำเหน็จที่งานของเขาได้หามาให้เขา เขาได้ใช้งานของเขาเพื่อชดเชยตัวเอง
และเพื่อทำข้อตกลงในการแลกเปลี่ยนกับมงกุฏในอนาคต สิ่งที่เขาได้แสวงหาไม่ใช่ความจริงหรือพระเจ้า
แต่เป็นเพียงมงกุฏเท่านั้น การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะสามารถเป็นไปได้ตามมาตรฐานได้อย่างไร?
แรงจูงใจของเขา งานของเขา ราคาที่เขาได้จ่ายไป และความพยายามของเขาทั้งหมด—
ความเพ้อฝันอันน่ามหัศจรรย์ของเขาได้แผ่ซ่านไปทั่วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
และเขาได้ทำงานตามความพึงปรารถนาของเขาเองทั้งหมดทั้งสิ้น ในทั้งหมดทั้งหมดของงานของเขา
ไม่มีความเต็มใจแม้แต่น้อยในราคาที่เขาได้จ่ายไป เขาแค่ได้เข้าร่วมในการทำข้อตกลง
ความพยายามทั้งหลายของเขานั้นไม่ได้ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขา
แต่ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะสัมผัสวัตถุประสงค์ของข้อตกลงนั้น
มีคุณค่าใดต่อความพยายามทั้งหลายเช่นนั้นหรือ?
ใครกันเล่าจะกล่าวชมเชยความพยายามทั้งหลายอันไม่บริสุทธิ์ของเขา? ใครหรือมีความสนใจใดๆ
ในความพยายามทั้งหลายเช่นนั้น? งานของเขาเต็มไปด้วยความฝันสำหรับอนาคต
เต็มไปด้วยแผนทั้งหลายอันน่ามหัศจรรย์ และไม่มีเส้นทางที่ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์บรรจอยู่เลย
ความเมตตากรุณาของเขามากมายเหลือเกินนั้นเป็นการเสแสร้ง งานของเขาไม่ได้จัดเตรียมชีวิต
แต่เป็นการตอบว่ามีความเป็นผู้ดี นั้นเป็นการทำข้อตกลงอย่างหนึ่ง
งานเช่นนี้สามารถนำมนุษย์ไปสู่เส้นทางแห่งการฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของเขาได้อย่างไรกัน?

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

434. ทั้งหมดที่เปโตร ได้แสวงหานั้นได้เป็นไปสมดังพระทัยของพระเจ้า

เขาได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา และโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์และความทุกข์ยาก

เขายังคงเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา

ไม่มีการไล่ตามเสาะหาโดยผู้เชื่อในพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้ว

สิ่งที่เปาโล ได้แสวงหานั้นต่างปร้อยโดยเนื้อหนังของเขาเอง โดยมโนคติที่หลงผิดของเขาเอง

และโดยแผนและกลอุบายของเขาเอง

เขาไม่ใช่สิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้าในวิถีทางใดเลย

ไม่ใช่ใครบางคนที่ได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา

เปโตรได้พยายามที่จะนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า และแม้ว่างานที่เขาได้ทำนั้นไม่ยิ่งใหญ่

แต่แรงจูงใจเบื้องหลังการไล่ตามเสาะหาของเขาและเส้นทางที่เขาได้เดินนั้นถูกต้อง

แม้ว่าเขาไม่สามารถได้รับผู้คนมากมาย แต่เขาก็สามารถที่จะไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความจริง

เพราะการนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้า วันนี้

ต่อให้เจ้าไม่ใช่คนงาน

เจ้าก็ควรจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าและพยายามที่จะนบนอบต่อการจัดวางเรียบ

เรียงทั้งมวลของพระเจ้าได้ เจ้าควรจะสามารถเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส

และได้รับประสบการณ์กับทุกลักษณะของความทุกข์ลำบากและกระบวนการถลุง และแม้ว่าเจ้านั้นอ่อนแอ

ในหัวใจของเจ้านั้นเจ้ายังคงควรจะสามารถรักพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขาเองนั้นเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระ

เจ้า และทัศนคติของผู้คนเช่นนั้นเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาเป็นทัศนคติที่ถูกต้อง

เหล่านี้คือผู้คนที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมี หากเจ้าได้ทำงานไปมากมาย และผู้อื่นได้รับการสอนจากเจ้า

แต่เจ้าเองไม่ได้เปลี่ยนแปลง และไม่ได้เป็นคำพยานใดๆ หรือไม่มีประสบการณ์แท้จริงอันใด

จนถึงขั้นที่ว่าเมื่อสิ้นสุดชีวิตของเจ้า ยังคงเป็นว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าได้ทำไปที่เป็นคำพยาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าเป็นใครบางคนที่ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือไม่?

เจ้าเป็นใครบางคนที่ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือไม่? ในกาลสมัยนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งานเจ้า

แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงใช้งานเจ้า พระองค์ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่สามารถใช้เพื่อทำงานได้

และพระองค์ไม่ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่ไม่สามารถใช้งานได้ หากเจ้าได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรจะค่อยๆ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในช่วงระหว่างกระบวนการของการถูกใช้งาน

กระนั้นก็ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงยอมรับความรับผิดชอบใดสำหรับการที่เจ้าจะ ได้ถูกรับไว้ในท้ายที่สุด

หรือไม่ และการนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการไล่ตามเสาะหาของเจ้า
หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยส่วนตัวของเจ้า เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพราะว่า
ทัศนคติของเจ้าที่มีต่อการไล่ตามเสาะหาอันผิด หากเจ้าไม่ได้รับบำเหน็จใด
เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นปัญหาของเจ้าเอง
และเพราะเจ้าเองยังไม่ได้้นำความจริงไปปฏิบัติและไม่สามารถที่จะทำให้พระเจ้าทรงลู่ลงในสิ่งที่พึงปรารถนา
ได้ และดังนั้นแล้ว จึงไม่มีสิ่งใดที่มีความสำคัญยิ่งใหญ่ไปกว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า
และไม่มีสิ่งใดที่วิฤติไปว่าการเข้าสู่ส่วนตัวของเจ้าแล้ว! ผู้คนบางคนจะลงเอยด้วยการกล่าวว่า
“ข้าพระองค์ได้ทำงานมากมายเหลือเกินเพื่อพระองค์
และแม้ว่าข้าพระองค์อาจไม่ได้ผลสัมฤทธิ์อันขึ้นชื่อลือนามใดๆ
แต่ข้าพระองค์ก็ยังขยันหมั่นเพียรในความพยายามของข้าพระองค์เสมอมา
พระองค์แค่ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์เพื่อกินผลไม้แห่งชีวิตไม่ได้หรือ?”
เจ้าต้องรู้ว่าเราพึงปรารถนาผู้คนประเภทใด พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ราชอาณาจักร
พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำผืนดินศักดิ์สิทธิ์เปื้อน แม้ว่าเจ้าอาจได้ทำงานมากมายแล้ว
และได้ทำงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ในที่สุดหากเจ้ายังคงโสมมอย่างน่าสังเวช
เช่นนั้นแล้วก็จะเป็นเรื่องที่มีอาจยอมผ่อนปรนได้ต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าที่เจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร
ของเรา! ตั้งแต่การแรกสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้
เราไม่เคยได้เสนอช่องทางอันง่ายดายสู่ราชอาณาจักรของเราให้แก่พวกที่ประจบเรา นี่คือกฎเกณฑ์แห่งสวรรค์
และไม่มีใครสามารถทำลายสิ่งนั้นได้! เจ้าต้องแสวงหาชีวิต วันนี้
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือประเภทเดียวกันกับเปโตร นั่นคือ
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาเอง
และผู้ที่ได้ตั้งใจที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หากเจ้าเพียงมุ่งหวังบำเหน็จ
และไม่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของชีวิตของเจ้าเอง
เช่นนั้นแล้วความพยายามของเจ้าทั้งหมดก็จะสูญเปล่า—นี่คือความจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้อย่างหนึ่ง!

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

435. จากความแตกต่างในธาตุแท้ของเปโตรและปาโล

เจ้าควรเข้าใจว่าพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่แสวงหาชีวิตจะออกแรงโดยสูญเปล่า!

เจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า และดังนั้นแล้วในหัวใจของเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

เจ้าต้องทิ้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้า เจ้าต้องพยายามทำให้พระเจ้าทรงลู่ลงในสิ่งพึงปรารถนา

และเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า เจ้าควรถวายทุกสิ่งทุกอย่างแด่พระองค์ และไม่ควรถัดสินใจเลือกหรือทำการเรียกร้องเป็นการส่วนตัว และเจ้าควรสัมฤทธิ์การทำให้พระเจ้าทรงลุ่มงในสิ่งพึงปรารถนา เนื่องจากเจ้าได้ถูกสร้างขึ้น เจ้าควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงสร้างเจ้า เพราะโดยธรรมชาติแล้วเจ้าไม่มีอำนาจครอบครองเหนือตัวเอง และไม่สามารถควบคุมชะตาชีวิตของเจ้าเอง เนื่องจากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเชื่อในพระเจ้า เจ้าควรแสวงหาความบริสุทธิ์และการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เจ้าควรยึดติดต่อหน้าที่ของเจ้า และรู้สถานะของเจ้า และเจ้าต้องไม่ล้ำเส้นหน้าที่ของเจ้า นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดควบคุมเจ้า หรือเป็นการข่มปรามเจ้าโดยผ่านทางคำสอน แต่กลับเป็นเส้นทางที่เจ้าสามารถใช้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และมันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้—และควรที่จะสัมฤทธิ์ผล—โดยพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำความชอบธรรม หากเจ้าเปรียบเทียบธาตุแท้ของเปโตรและเปาโล เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรู้ว่าเจ้าควรแสวงหาอย่างไร จากบรรดาเส้นทางที่เปโตรและเปาโลได้เดินนั้น เส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการกำจัดทั้ง เปโตรและเปาโลเป็นตัวแทนสองเส้นทางที่ต่างกัน แม้ว่าแต่ละคนจะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแต่ละคนได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแต่ละคนได้ยอมรับสิ่งซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้พวกเขา ดอกผลที่มีในแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน นั่นคือ คนหนึ่งให้ดอกผลอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งนั้น ไม่ได้ให้ จากธาตุแท้ของพวกเขา งานที่พวกเขาได้ทำ สิ่งซึ่งพวกเขาได้แสดงออกมาภายนอก และปลายทางสุดท้ายของพวกเขา เจ้าควรเข้าใจว่าเจ้าควรใช้เส้นทางใด เจ้าควรเลือกเส้นทางใดที่จะเดิน พวกเขาได้เดินบนเส้นทางที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เปาโลและเปโตร พวกเขาคือตัวอย่างที่ดีของแต่ละเส้นทาง และดังนั้นตั้งแต่แรกเริ่มพวกเขาได้รับการยกให้เป็นแบบอย่างให้กับเส้นทางสองเส้นนี้ ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปาโลคืออะไรหรือ และเหตุใดเขาจึงทำไม่สำเร็จ? ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปโตรคืออะไร และเขาได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร? หากเจ้าเปรียบเทียบสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนใส่ใจ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะรู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการบุคคลประเภทใดกันแน่ น้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไร พระอุปนิสัยของพระเจ้าคืออะไร บุคคลประเภทใดจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด และบุคคลประเภทใดจะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน

เจ้าจะรู้ว่าอุปนิสัยของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด
และอุปนิสัยของพวกที่จะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด—
ประเด็นปัญหาเรื่องราดุดแต่เหล่านี้เห็นได้ในประสบการณ์ของเปโตรและเปาโล พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
และดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และบน
นอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ พระองค์จะทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง
เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งจะได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าทั้งหมด รวมถึงสัตว์ พืชพรรณ
มวลมนุษย์ ภูเขาและแม่น้ำ และทะเลสาบ—ทั้งหมดล้วนต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ทุกสรรพสิ่งในท้องฟ้าและบนผืนดินต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถมีตัวเลือกใดและทั้งหมดต้องนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์
การนี้ประกาศกฤษฎีกาโดยพระเจ้า และเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงบัญชาทุกสิ่งทุกอย่าง
และทรงจัดระเบียบและทรงจัดลำดับทุกสรรพสิ่ง โดยที่แต่ละสิ่งนั้นได้รับการแยกชั้นตามชนิด
และได้รับการแบ่งสรรตำแหน่งของพวกมันเองโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่ามันจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถล้ำเลิศกว่าพระเจ้าได้
ทุกสรรพสิ่งรับใช้มวลมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น
และไม่มีสิ่งใดเลยที่กล้าที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือทำการเรียกร้องใดๆ จากพระเจ้า ดังนั้นแล้วมนุษย์
ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ด้วยกัน
ไม่ว่าเขาจะเป็นเจ้านายหรือผู้ดูแลของทุกสรรพสิ่งหรือไม่ก็ตาม
ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะสูงส่งเพียงใด เขายังคงเป็นเพียงแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ
คนหนึ่งภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า และไม่ได้เป็นมากไปกว่ามนุษย์ที่ไม่สำคัญคนหนึ่ง
สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และเขาจะไม่มัวอยู่เหนือพระเจ้า ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
มนุษย์ควรพยายามปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และพยายามรักพระเจ้าโดยไม่สร้างตัวเลือกอื่น เพราะพระเจ้าทรงคู่ควรกับความรักของมนุษย์
บรรดาผู้ที่พยายามรักพระเจ้าไม่ควรแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวใดๆ
หรือแสวงหาสิ่งซึ่งพวกเขาถวิลหาเป็นการส่วนตัว นี่คือวิถีทางที่ถูกต้องที่สุดของการไล่ตามแสวงหา
หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือความจริง หากสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริง
และหากสิ่งที่เจ้าบรรลุคือการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่เจ้าเข้าทำก็เป็นเส้นทางที่ถูกต้อง หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือพระพรของเนื้อหนัง
และสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริงแห่งมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง
และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า และเจ้าไม่เชื่อฟังพระเจ้าในเนื้อหนังเลย

และเจ้ายังคงใช้ชีวิตในความคลุมเครือ เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าแสวงหา ก็จะนำเจ้าไปสู่สร้อยอย่างแน่นอน
เพราะเส้นทางที่เจ้าเดินนั้นคือเส้นทางแห่งความล้มเหลว
การที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือถูกกำจัดทั้งนั้นขึ้นอยู่กับเจ้าได้ทำตามเสาะหาของตัวเอง
ซึ่งก็เป็นการกล่าวอีกด้วยว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

๓. ว่าด้วยวิธีไล่ตามเสาะหาความรักพระเจ้า

436. เนื้อแท้ของพระเจ้ามิใช่มีไว้เพียงเพื่อให้มนุษย์เชื่อ ยิ่งไปกว่านั้น นั่นมีไว้เพื่อให้มนุษย์รัก แต่หลายคนในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าไม่สามารถที่จะค้นพบ “ความลับ” นี้ ผู้คนไม่กล้าที่จะรักพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่ลองพยายามที่จะรักพระองค์

พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่ามีความหมายลึกเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งควรค่าที่จะรัก

พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงรักมนุษย์

และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงสถิตอยู่เพื่อให้มนุษย์รัก

ความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์

เฉพาะเมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์แล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงสามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระองค์ ด้วยประสบการณ์จากการลงมือทำจริงของพวกเขาเท่านั้น

พวกเขาจึงสามารถซาบซึ้งในความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

และไม่มีใครเลยที่สามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้หากปราศจากการสังเกตการณ์นั้นในชีวิตจริง

มีความหมายลึกเกี่ยวกับพระเจ้าที่ให้รัก แต่หากปราศจากการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง

ผู้คนย่อมไม่สามารถที่จะค้นพบมันได้ กล่าวคือ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ผู้คนคงจะไม่สามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริงได้

และหากพวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง

พวกเขายังคงจะไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้เช่นกัน—

และดังนั้นความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้าคงจะต่างพร้อยไปด้วยความเท็จและจินตนาการอันมากมาย

ความรักสำหรับพระเจ้านบนสวรรค์ไม่เป็นจริงเหมือนความรักสำหรับพระเจ้านบนแผ่นดินโลก

ด้วยเหตุที่ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้านบนสวรรค์ถูกสร้างขึ้นบนการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขา

แทนที่จะเป็นบนสิ่งซึ่งพวกเขาได้เห็นกับตาของตัวเองและสิ่งซึ่งพวกเขาได้รับประสบการณ์ด้วยตนเองโดยเฉพาะ

ะ เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

ผู้คนสามารถมองดูกิจการที่พระองค์ทรงทำจริงและความน่ารักชื่นชมของพระองค์

และพวกเขาสามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นพระอุปนิสัยปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลเป็นจริงกว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านบนสวรรค์นับหลายพันเท่า

ไม่ว่าผู้คนจะรักพระเจ้านบนสวรรค์มากเพียงใดก็ตาม ไม่มีอะไรเป็นจริงเกี่ยวกับความรักนี้

และนั่นเต็มไปด้วยแนวคิดทั้งหลายแบบมนุษย์

ไม่สำคัญว่าความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้านบนแผ่นดินโลกจะน้อยนิดเพียงใด ความรักนี้ก็ยังคงเป็นจริง

ต่อให้มีความรักนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น มันยังคงมีความจริงแท้

พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนรู้จักพระองค์โดยผ่านทางพระราชกิจที่เป็นจริง และพระองค์ทรงได้รับความรักของพวกเขาโดยผ่านทางความรู้นี้เอง นั่นก็เหมือนกับเปโตรตรงที่ว่า หากเขาไม่ได้ใช้ชีวิตกับพระเยซู คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะชื่นชมบูชาพระเยซู ดังนั้น ความจงรักภักดีของเขาที่มีต่อพระเยซูก็ถูกสร้างขึ้นบนการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์ของเขากับพระเยซูด้วยเช่นกัน เพื่อที่จะทำให้มนุษย์รักพระองค์ พระเจ้าจึงได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และทรงดำเนินพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์ และทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เห็นและได้รับประสบการณ์ก็คือความเป็นจริงของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

437. “ความรัก” ก็เป็นคั้งชื่อของมันซึ่งอ้างอิงถึงอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งซึ่งบริสุทธิ์และปราศจากมลทิน ที่เจ้าใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรัก เพื่อรู้สึก และเพื่อใคร่ครอง ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง และไม่มีระยะห่าง ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีความเจ้าเล่ห์ ในความรักไม่มีการค้าขาย และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ หากเจ้ารัก เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่หลอกลวง พร่ำบ่น ทฤษฎี ก่อกบฏ เรียกร้องหรือแสวงหาที่จะได้รับบางสิ่งหรือได้รับในบางปริมาณที่เจาะจง หากเจ้ารัก เจ้าก็จะมอบอุทิศตัวของเจ้าอย่างยินดี จะทนทุกข์ความยากลำบากอย่างยินดี เจ้าจะไปกันได้กับเรา เจ้าจะละทิ้งทุกอย่างที่เจ้ามีเพื่อเรา เจ้าจะยอมละทิ้งครอบครัวของเจ้า อนาคตของเจ้า วัยเยาว์ของเจ้า และการสมรสของเจ้า หาไม่แล้ว ความรักของเจ้าจะไม่ใช่ความรักเลย แต่เป็นการหลอกลวงและการทฤษฎี! ความรักของเจ้าเป็นแบบใด? มันคือรักแท้? หรือเทียมเท็จ? เจ้าได้ละทิ้งมากเพียงใด? เจ้าได้มอบถวายให้มากเพียงใด? เราได้รับความรักจากเจ้ามากเพียงใด? เจ้ารู้หรือไม่? หัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชั่วร้าย การทฤษฎี และความหลอกลวง—ดังนั้นแล้ว ความรักของพวกเจ้ามากเท่าใดที่ไม่บริสุทธิ์? พวกเจ้าคิดว่าเจ้าได้ยอมละทิ้งเพื่อเรามากพอแล้ว พวกเจ้าคิดว่าความรักที่พวกเจ้ามีต่อเรานั้นมากพอแล้ว แต่ถ้าเช่นนั้น เหตุใดคำพูดและการกระทำของพวกเจ้าจึงเป็นกบฏและหลอกลวงอยู่เสมอ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่รับรู้ถึงวาระของเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่กระนั้น พอถึงเวลา เจ้าก็กำจัดเราให้พ้นทาง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่เชื่อใจเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่สามารถยอมรับการดำรงอยู่ของเราได้ สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติต่อเราอย่างเหมาะสมกับผู้ที่เราเป็น และเจ้าทำให้สิ่งต่างๆ ยากสำหรับเราในทุกครั้งที่เราพยายามทำบางสิ่ง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าพยายามหลอกและไปปดเราในทุกเรื่อง สิ่งนี้ถือว่าเป็นความรักหรือไม่? พวกเจ้ารับใช้เรา แต่เจ้าไม่ได้เกรงกลัวเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ?

พวกเจ้าต่อต้านเราในทุกด้านและทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งหมดนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าได้มอบอุทิศมาาก
นั่นคือความจริง แต่พวกเจ้าก็ยังไม่เคยปฏิบัติในสิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า
สิ่งนี้สามารถถือเป็นความรักได้หรือ?

จากการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแสดงให้เห็นว่าภายในพวกเจ้าไม่มีเค้าของความรักต่อเราเลยแม้แต่น้อย
หลังจากช่วงเวลาการทำงานหลายปีของเราและวณะมากมายที่เราได้จัดหาให้ พวกเจ้าได้รับไปจริงๆ
มากเท่าใด? สิ่งนี้ไม่ควรค่าแก่การมองย้อนกลับไปพิจารณาอย่างถี่ถ้วนหรือ?

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงคนเดียว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

438. ไม่มีบทเรียนใดลึกซึ้งไปกว่าบทเรียนของการรักพระเจ้า
และอาจกล่าวได้ว่าบทเรียนที่ผู้คนเรียนรู้จากเวลาทั้งชีวิตเกี่ยวกับความเชื่อก็คือจะรักพระเจ้าได้อย่างไรนั่นเอง
กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า
หากเจ้าเพียงแค่อ้างในพระเจ้าแต่ไม่รักพระองค์และยังไม่ได้ได้มาซึ่งความรู้เรื่องพระเจ้า
และยังไม่เคยรักพระเจ้าด้วยความรักที่แท้จริงซึ่งมาจากภายในหัวใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็ไร้ประโยชน์ หากในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้น เจ้าไม่รักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีชีวิตอยู่โดยสูญเปล่า และชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าก็ค่าด้อยที่สุดในบรรดาชีวิตทั้งหมด
หากตลอดชั่วชีวิตของเจ้านั้น เจ้าไม่เคยรักหรือทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย
เช่นนั้นแล้วการที่เจ้ามีชีวิตอยู่จะมีประโยชน์อันใด? และการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะมีประโยชน์อันใด?
นั่นไม่ใช่ความพยายามที่สูญเปล่าหรือ? กล่าวคือ หากผู้คนต้องการที่จะเชื่อและรักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะต้องแลกมาด้วยบางอย่าง
แทนที่จะพยายามปฏิบัติตนด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งอย่างผิวเผิน
พวกเขาควรแสวงหาความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขา
หากเจ้ามีความกระตือรือร้นในเรื่องการร้องเพลงและการเต้นรำ แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้
จะพูดว่าเจ้ารักพระเจ้าได้อย่างไร? การรักพระเจ้าพึงต้องมีการแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และจำเป็นที่เจ้าจะต้องสืบเสาะลงไปภายในเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า
พยายามที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า
และพยายามที่จะมองให้เห็นว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไรในเรื่องนั้น พระองค์ทรงขอให้เจ้าสัมผัสถึงผลสิ่งใด
และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร ตัวอย่างเช่น
บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นซึ่งพึงประสงค์ให้เจ้าต้องสู้อุตทนต่อความยากลำบาก
ซึ่งในเวลานั้นเจ้าควรเข้าใจว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไร และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร
เจ้าจะต้องไม่ทำให้ตนเองพึงพอใจ กล่าวคือ จงวางตัวเจ้าเองลงเสียก่อน ไม่มีสิ่งใดน่าสังเวชมากไปกว่าเนื้อหนัง

เจ้าต้องพยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย และเจ้าต้องทำหน้าที่ของเจ้าให้สำเร็จลุล่วง ด้วยความคิดทั้งหลายเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงนำความรู้แจ้งอันพิเศษมาให้เจ้าในเรื่องนี้ และหัวใจของเจ้าจะพบการชูใจด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

439. วันนี้

พวกเจ้าทุกคนรู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์นั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อความรอดของจิตใจและความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนังแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น

อีกทั้งไม่ได้เป็นไปเพื่อการทำให้ชีวิตของเขาบริบูรณ์ขึ้นโดยผ่านทางความรักพระเจ้า เป็นต้น ดังที่เป็นอยู่ขณะนี้ หากเจ้ารักพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนัง หรือความเพลิดเพลินเพียงชั่วครู่ หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แม้ว่าในท้ายที่สุด

ความรักของเจ้าต่อพระเจ้าจะไปถึงจุดสูงสุดและเจ้าไม่ได้ร้องขออะไรมากไปกว่านั้น

ความรักนี้ที่เจ้าแสวงหา ยังคงเป็นความรักที่เจือปนและไม่ใช่ที่พึงพอพระทัยต่อพระเจ้า

พวกที่ใช้ความรักต่อพระเจ้าเพื่อทำให้การดำรงอยู่อันโศกเศร้าของตนบริบูรณ์ขึ้นและเติมช่องว่างในหัวใจของตนนั้น คือผู้คนประเภทที่โลกโมโหส้นเพื่อชีวิตที่มีความสบาย

ไม่ใช่บรรดาผู้ที่พยายามที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริง ความรักประเภทนี้ถูกบีบบังคับ

มันเป็นการไล่ตามเสาะหาความพึงพอใจทางจิตใจ และพระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องมีมัน เช่นนั้นแล้ว

ความรักของเจ้าคือความรักประเภทใดกัน? เจ้ารักพระเจ้าเพื่ออะไร?

มีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้ามากเพียงใดภายในตัวเจ้าในขณะนี้?

ความรักของพวกเจ้าส่วนใหญ่คือความรักประเภทที่ได้กล่าวมาแล้ว

ความรักเช่นนั้นสามารถงวไปได้เพียงสถานะปัจจุบันที่เป็นอยู่เท่านั้น

มันไม่สามารถบรรลุถึงสถานะแห่งการเปลี่ยนแปลงไปได้ อีกทั้งมันก็ไม่สามารถหยั่งรากลึกในมนุษย์ได้

ความรักประเภทนี้เป็นดังดอกไม้ที่เบ่งบานและเหี่ยวเฉาไปโดยไม่ได้ออกดอกออกผลเท่านั้น

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หลังจากที่เจ้าได้รักพระเจ้าแล้วในแบบอย่างเช่นนั้น

หากไม่มีใครสักคนที่จะนำพาเจ้าในเส้นทางข้างหน้า เมื่อนั้น เจ้าก็จะย่อยับ

หากเจ้าสามารถรักพระเจ้าได้ในช่วงเวลาของการรักพระเจ้าเพียงเท่านั้น

แต่ภายหลังอุปนิสัยของชีวิตของเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงไม่สามารถหนีพ้นจากภายใต้การปกคลุมแห่งอิทธิพลของความมืด

เจ้าจะยังคงไร้ความสามารถที่จะหลุดพ้นจากพันธนาการของซาตานและเล่ห์เพทุบายของมัน

ไม่มีใครเยี่ยงบุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในท้ายที่สุดแล้ว

จิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเขาจะยังคงเป็นของชาตาน ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลย
ผู้คนทุกคนที่ไม่สามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์จะกลับไปยังสถานที่ดั้งเดิมของพ
วเขา นั่นคือ กลับไปสู่ชาตาน

และพวกเขาจะลงไปที่บึงไฟและกำมะถันเพื่อรับการลงโทษขั้นตอนถัดไปจากพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ละทิ้งชาตานและหนีพ้นจากแดนครอบครองของมัน
พวกเขาถูกนับรวมอย่างเป็นทางการจะลักษณะท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร
นี่คือแบบอย่างที่ผู้คนแห่งราชอาณาจักรกลายมาเป็น เจ้าเต็มใจที่จะกลายเป็นบุคคลประเภทนี้หรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะหนีพ้นจากแดนครอบครองของชาตานและกลับสู่พระเจ้าหรือไม่?
ขณะนี้เจ้าเป็นของชาตานหรือเจ้าถูกนับรวมท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร?

ตัดตอนมาจาก “ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

440. มนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกคลุมของอิทธิพลแห่งความมืดมิดเสมอมา
ถูกพันธนาการด้วยอิทธิพลของชาตาน ไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้
และอุปนิสัยของเขาหลังจากที่ได้ถูกชาตานแปรสภาพแล้วก็ยังกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ
อาจพูดได้ว่ามนุษย์ได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานเสมอมา
และไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเป็นดังนี้แล้ว หากมนุษย์ปรารถนาที่จะรักพระเจ้า
เขาจะต้องปลดปล่อยความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ความรู้สึกว่าคุณค่าเหนือผู้อื่น ความโอหัง
ความทะนงตน และอื่นๆ ในทำนองนั้น—ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปนิสัยของชาตาน หาไม่แล้ว
ความรักของมนุษย์ก็จะกลายเป็นความรักที่ไม่บริสุทธิ์ เป็นความรักเยี่ยงชาตาน
และเป็นความรักซึ่งไม่สามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
หากไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่ได้รับการจัดการ ไม่ได้ถูกทำลาย ไม่ได้รับการตัดแต่ง
ไม่ได้ถูกคุมวินัย ไม่ได้ถูกติสอน และไม่ได้รับการถูกลงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง
ก็จะไม่มีใครสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงเลย

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์ที่เสื่อมทรามไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

441. เมื่อผู้คนติดต่อพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา
เมื่อหัวใจของพวกเขามีความสามารถที่จะหันไปหาพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์
นี่คือขั้นตอนแรกในความรักพระเจ้าของมนุษย์ หากเจ้าต้องการรักพระเจ้า
อันดับแรกเจ้าต้องมีความสามารถที่จะหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์ให้ได้ก่อน

การหันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าคืออะไร?

คือเมื่อทุกสิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาในหัวใจของเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการได้รับพระเจ้า
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

และนอกเหนือจากพระเจ้าและพระวาระของพระองค์แล้ว แทบไม่มีสิ่งอื่นใดในหัวใจของเจ้า (ครอบครัว
ความร่ำรวย สามี ภรรยา บุตร เป็นต้น) ถึงแม้ว่ามี สิ่งต่างๆ ดังกล่าวไม่สามารถครองหัวใจของเจ้าได้
และเจ้าไม่คิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้า

ยกเว้นการไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าเท่านั้น

ในเวลาดังกล่าวเจ้าจะได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

สมมติว่าเจ้ายังคงกำลังวางแผนเพื่อตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้า

และไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตน โดยคิดอยู่เสมอว่า: “ข้าพระองค์จะร้องขอเล็กๆ น้อยๆ

จากพระเจ้าได้เมื่อใด? ครอบครัวของข้าพระองค์จะกลายเป็นร่ำรวยเมื่อใด? ข้าพระองค์จะได้เสื้อผ้าดีๆ

บ้างเมื่อใด? ...” หากเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะนั้น

ก็แสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้ายังไม่ได้หันไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วน

หากเจ้ามีเพียงพระวาระของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

และเจ้ามีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกลายมาใกล้ชิดพระองค์อยู่เสมอ—

เสมือนว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับเจ้ามาก เสมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่ภายในตัวเจ้าและเจ้าอยู่ภายในพระองค์—

หากเจ้าอยู่ในสภาวะแบบนั้น นั่นหมายความว่าหัวใจของเจ้าอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า

หากเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า และกินและดื่มพระวาระของพระองค์ทุกวัน นี่ก็ถึงงานของคริสตจักรอยู่เสมอ

และหากเจ้าแสดงการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรักพระองค์อย่างจริงแท้

และทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัย เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากหัวใจของเจ้าถูกสิ่งอื่นๆ

มากมายครองอยู่ เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็ยังคงถูกซาตานครอง และยังไม่ได้หันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อหัวใจของใครสักคนหันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

พวกเขาจะมีความรักที่จริงแท้ซึ่งเกิดขึ้นเองเพื่อพระองค์ และจะสามารถพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจยังมีช่วงเวลาแห่งความเขลาและความไร้เหตุผล

แต่พวกเขาแสดงความกังวลต่อผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์

และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาเอง และหัวใจของพวกเขาไม่มีเจตนาที่ผิด

ผู้คนบางคนกล่าวอ้างอยู่เสมอว่า ทุกสิ่งที่พวกเขาทำนั้นเป็นไปเพื่อคริสตจักร

ทั้งที่อันที่จริงแล้วพวกเขากำลังทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวพวกเขาเอง ผู้คนเยี่ยงนี้มีเจตนาแบบผิดๆ

พวกเขาคิดโกงและหลอกลวง และสิ่งที่พวกเขาทำนั้นส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขาเอง

คนจำพวกนี้ไม่ได้ได้ตามเสาะหาความรักพระเจ้า หัวใจของพวกเขายังคงเป็นของซาตาน
และไม่สามารถหันไปหาพระเจ้าได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงไม่มีวิถีทางใดที่จะได้รับคนจำพวกนี้

ตัดตอนมาจาก “รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

442. ในทุกๆ ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำภายในผู้คนนั้น

ภายนอกแล้วดูเหมือนว่าจะเป็นการปฏิสัมพันธ์ทั้งหลายระหว่างผู้คน

ราวกับว่ากำเนิดมาจากการจัดการเตรียมการของมนุษย์หรือจากการแทรกแซงของมนุษย์ แต่หลังจากนั้น ทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น คือเดิมพันที่ซาตานได้วางไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และพึงต้องให้ผู้คนตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาคือพระเจ้า เพื่อเป็นตัวอย่าง จงดูเมื่อโยบถูกทดสอบ กล่าวคือ

หลังจากนั้น ซาตานกำลังวางเดิมพันกับพระเจ้า

และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับโยบนั้นคือความประพฤติของพวกมนุษย์และการแทรกแซงของพวกมนุษย์ เบื้องหลังทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตัวพวกเจ้าคือเดิมพันของซาตานกับพระเจ้า—

เบื้องหลังมันทั้งหมดคือการสู้รบ ตัวอย่างเช่น หากเจ้ามีอคติต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า

เจ้าจะมีคำพูดที่เจ้าต้องการพูด—คำพูดซึ่งเจ้ารู้สึกว่าเป็นที่ไม่พอพระทัยต่อพระเจ้า—

แต่หากเจ้าไม่พูดคำพูดเหล่านั้น เจ้าจะรู้สึกถึงความกระอักกระอ่วนภายใน และ ณ ช่วงขณะนี้

การสู้รบจะเริ่มขึ้นภายในตัวเจ้า กล่าวคือ “ฉันจะพูดหรือไม่พูดดี” นี่คือการสู้รบ ด้วยเหตุนี้

ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญมีการสู้รบอย่างหนึ่ง และเมื่อมีการสู้รบภายในตัวเจ้า

เนื่องเพราะความร่วมมือจริงและความทุกข์จริงของเจ้า พระเจ้าจึงทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า ทำยี่ที่สุด

เจ้าจะสามารถละวางเรื่องนั้นลงได้ภายในตัวของเจ้าและโทษก็ดับไปตามธรรมชาติ

เช่นนั้นคือผลจากความร่วมมือของเจ้ากับพระเจ้า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนทำพึงกำหนดให้พวกเขาต้องจ่ายราคาหนึ่งในความพยายามทั้งหลายของพวกเข

หากปราศจากความยากลำบากจริง พวกเขาจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

พวกเขาไม่แม้กระทั่งมาใกล้เคียงกับการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเลย

และพวกเขาก็แค่ฟันคำขวัญที่ว่างเปล่าทั้งหลายเท่านั้น!

คำขวัญที่ว่างเปล่าเหล่านี้จะสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้หรือ?

เมื่อพระเจ้าและซาตานทำการสู้รบในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าควรทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างไร

และเจ้าควรตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์อย่างไร?

เจ้าควรรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่และเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้เจ้าเป็

นคำพยาน แม้สิ่งเหล่านั้นอาจดูเหมือนว่าไม่สำคัญจากภายนอก

แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นพวกมันแสดงให้เห็นว่าเจ้ารักพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้ารัก

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์ได้ และหากเจ้าไม่ได้้นำการรักพระองค์ไปปฏิบัติ
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่น่าความจริงไปปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าเจ้าปราศจากความจริง
และปราศจากชีวิต แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือเกลบ!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คนเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้พวกเขาตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระ
องค์ แม้ไม่มีอะไรที่สำคัญกำลังเกิดขึ้นกับเจ้า ณ ชั่วขณะนี้และเจ้าไม่ได้เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่

แต่ทุกรายละเอียดในชีวิตประจำวันของเจ้าก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับคำพยานต่อพระเจ้า

หากเจ้าสามารถได้รับความเลื่อมใสจากบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า บรรดาสมาชิกครอบครัวของเจ้า และทุกๆ
คนรอบตัวเจ้า หากวันหนึ่ง บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อมาหา และเลื่อมใสทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

และเห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่ามหัศจรรย์ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้เป็นคำพยานแล้ว

แม้ว่าเจ้าไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและขีดความสามารถของเจ้านั้นต่ำ

แต่เจ้าจะสามารถทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและใส่ใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้โดยผ่านทางทำให้มีความ
พียบพร้อมโดยพระเจ้า

โดยแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจยิ่งใหญ่ใดที่พระองค์ได้ทรงทำไปในผู้คนที่มีความสามารถต่ำที่สุด

เมื่อผู้คนได้มารู้จักพระเจ้าและได้กลายเป็นผู้ชนะทั้งหลายต่อหน้าชาตาน จงรักภักดีต่อพระเจ้าเป็นอย่างมาก

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความกลัวมากไปกว่าผู้คนกลุ่มนี้ และนี่เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถในการทำงานที่ยิ่งใหญ่ แต่เจ้าก็สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถละวางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาได้ แต่เจ้าสามารถทำได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างประสบการณ์จริงของพวกเขาได้

แต่เจ้าสามารถใช้วุฒิภาวะแท้จริงและการกระทำทั้งหลายของเจ้าเพื่อตอบสนองความรักของพระเจ้าและเป็นคำพ
ยานที่ก้วานก้องต่อพระองค์ได้ นี่เท่านั้นที่ถือเป็นการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

443. ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งมีความจริงมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งครองความรักของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะทรงอวยพรเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ ความรักของพระเจ้าที่มีให้เจ้าจะค่อยๆ ทำให้เจ้าได้เห็น

เหมือนดังที่เปโตรได้มารู้จักพระเจ้าไม่มีผิด กล่าวคือ

เปโตรได้พูดว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงมีพระปรีชาญาณในการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งเท่า

นั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ได้พูดว่าพระองค์ยังทรงมีพระปรีชาญาณในการทรงพระราชกิจจริงในผู้คนเช่นกัน

เปโตรได้พูดว่าพระองค์ไม่เพียงทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนเพราะการทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

และทุกสรรพสิ่งของพระองค์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะพระปรีชาสามารถของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ ในการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ในการทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และในการทรงยกความรักของพระองค์ให้เป็นมรดกแก่มนุษย์เช่นกัน

เปโตรได้พูดว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของมนุษย์ด้วยเช่นกัน เปโตรได้พูดกับพระเยซูด้วยว่า

“การทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง

เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงสมควรได้รับความรักของมนุษย์หรือ?

ในพระองค์นั้นมีมากกว่านี้ที่ควรค่าที่จะรัก พระองค์ทรงปฏิบัติและทรงเคลื่อนไหวในชีวิตจริง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสัมผัสข้าพระองค์ภายใน พระองค์ทรงบ่มวินัยข้าพระองค์

พระองค์ทรงดำเนินข้าพระองค์—สิ่งเหล่านี้ยิ่งคู่ควรกับความรักของผู้คนมากขึ้นไปอีกเสียด้วยซ้ำ”

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องท่องสำรวจและแสวงหาในชีวิตจริงและจะต้องเต็มใจที่จะละวางเนื้อหนังของเจ้าเอง

ลงไว้ก่อน เจ้าจะต้องตั้งปณิธานนี้

เจ้าจะต้องเป็นใครบางคนที่มีความแน่วแน่ซึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ในทุกสรรพสิ่ง

โดยปราศจากการเกียจคร้านหรือการละโมภในความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

ไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนังแต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า อาจมีบางเวลาที่เจ้าไม่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า คราวหน้า แม่ว่านั้นจะต้องใช้ความพยายามมากขึ้น

เจ้าก็จะต้องทำให้พระองค์พึงพอใจและจะต้องไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ เจ้าจะได้รู้จักพระเจ้า เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถสร้างฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง ว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่ผู้คนสามารถมองเห็นพระองค์จริงๆ

และเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์จริงๆ เจ้าจะเห็นว่าพระองค์ทรงสามารถดำเนินไปในหมู่มนุษย์

และว่าพระวิญญาณของพระองค์ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในชีวิตจริง

ทรงยอมให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์และได้รับประสบการณ์กับความมีวินัยของพระองค์

การติสอนของพระองค์ และพระพรของพระองค์ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ

ในชีวิตจริงเจ้าจะไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้ และหากวันหนึ่งสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติต่อไป

เจ้าก็จะสามารถทนทุกข์จากการดำเนินและรู้สึกผิดได้ เมื่อเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวันปรารถนาที่จะทิ้งพระเจ้า และหากวันหนึ่งพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทิ้งเจ้า เจ้าจะกลัว

และจะพูดว่าเจ้าน่าจะตายเสียดีกว่าที่จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไป ทันทีที่เจ้ามีอารมณ์เหล่านี้

เจ้าจะรู้สึกว่าเจ้าไม่สามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้ และในหนทางนี้ เจ้าจะมีรากฐานอย่างหนึ่ง

และจะชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน
พระวาจาที่ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

444. วันนี้เจ้ารักพระเจ้ามากเพียงใด? และเจ้ารู้ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้ในตัวเจ้ามากเพียงใด?
เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรจะเรียนรู้ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาถึงบนแผ่นดินโลก
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำในมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นนั้น
ก็เพื่อที่มนุษย์จะได้รักพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง ที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้า
และมีความสามารถที่จะมาได้ไกลถึงเพียงนี้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความรักของพระเจ้า
และอีกส่วนหนึ่งก็เพราะความรอดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
เป็นเพราะการพิพากษาและพระราชกิจแห่งการติสอนที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการในมนุษย์
หากเจ้าปราศจากการพิพากษา การติสอน และการทดสอบของพระเจ้า
และหากพระเจ้ายมิได้ทรงทำให้พวกเจ้าทนทุกข์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว พุดตรงๆ ก็คือ
พวกเจ้าก็มิได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเลย ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ยิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด
และยิ่งความทุกข์ของมนุษย์ใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด
ก็จะยิ่งเห็นได้ชัดขึ้นเท่านั้นว่าพระราชกิจของพระเจ้ามีความหมายมากเพียงใด
และหัวใจของมนุษย์ผู้นั้นก็จะยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงมากขึ้นเท่านั้น
เจ้าเรียนรู้วิธีรักพระเจ้าอย่างไร? เมื่อปราศจากความทรนทานและกระบวนการถลุง
ปราศจากการทดสอบอันแสนเจ็บปวด—และยิ่งกว่านั้น หากทั้งหมดที่พระเจ้าทรงให้แก่มนุษย์คือพระคุณ
ความรัก และความปรานี—เจ้าจะสามารถไปถึงจุดแห่งการรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่? ในด้านหนึ่ง
ในระหว่างการทดสอบของพระเจ้า มนุษย์ได้มีความขาดตกบกพร่องของเขาและได้มาเห็นว่าเขานั้นไม่สำคัญ
น่าเหยียดหยาม และต่ำต้อย ว่าเขาไม่มีสิ่งใดและไม่ใช่อะไรเลย ในอีกด้านหนึ่ง
ในระหว่างการทดสอบของพระองค์
พระเจ้าทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถที่จะรับประสบการณ์กับ
ความดีงามของพระเจ้าได้มากขึ้น แม้ว่าความเจ็บปวดนั้นจะใหญ่หลวง
และบางครั้งไม่สามารถผ่านพ้นไปได้—กระทั่งถึงระดับของความโศกเศร้าแสนสาหัส—
ด้วยการรับประสบการณ์กับมัน มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเขาดีงามเพียงใด
และบนรากฐานนี้เท่านั้นที่จะมีความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในมนุษย์ วันนี้ มนุษย์เห็นว่า ด้วยพระคุณ
ความรัก และความปรานีของพระเจ้าอย่างเดียวนั้น เขาไม่สามารถพอที่จะรู้จักตัวเองได้อย่างแท้จริง
และนับประสาอะไรที่เขาจะมีความสามารถที่จะรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ได้
โดยผ่านทั้งทางกระบวนการถลุงและการพิพากษาของพระเจ้า

และในระหว่างกระบวนการถูกลงในตัวเองนี้เท่านั้น มนุษย์จึงจะสามารถรู้ความขาดตกบกพร่องของเขา และรู้ว่าเขาไม่มีสิ่งใดเลย ด้วยเหตุนี้

ความรักต่อพระเจ้าของมนุษย์จึงถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของกระบวนการถูกลงและการพิพากษาของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน พระวาจาที่ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

445. วันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้นั้น พวกเขาเชื่อว่าความทุกข์นั้นปราศจากคุณค่า พวกเขาถูกโลกประกาศตัดขาด ชีวิตในบ้านของพวกเขามีปัญหา พวกเขาไม่เป็นที่รักของพระเจ้า และความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาไม่มีคัมภีร์ ความทุกข์ของผู้คนบางคนไปถึงจุดขีดสุด และความคิดของพวกเขาหันเข้าหาความตาย นี่มิใช่ความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นเป็นคนขลาด พวกเขาไม่มีความเพียรพยายาม พวกเขาอ่อนแอและไร้กำลัง! พระเจ้าทรงใคร่กระหายที่จะให้มนุษย์รักพระองค์ แต่ยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด ความทุกข์ของมนุษย์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด การทดสอบของมนุษย์ก็จะหนักหนาขึ้นเพียงนั้น หากเจ้ารักพระองค์ เช่นนั้นแล้วความทุกข์ทุกประเภทจะบังเกิดขึ้นกับเจ้า—และหากเจ้าไม่รักพระองค์ เช่นนั้นแล้วก็อาจเป็นไปได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปอย่างราบรื่นสำหรับเจ้า และทั้งหมดรอบตัวเจ้าจะสงบสุข เมื่อเจ้ารักพระเจ้า เจ้าจะรู้สึกว่ายากอย่างรอบตัวเจ้าไม่สามารถผ่านพ้นไปได้ และเพราะวุฒิภาวะของเจ้าต่ำมากเกินไปเจ้าจึงจะไม่ได้รับการถูกลง ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ และเจ้าจะรู้สึกอยู่เสมอว่าน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นสูงส่งเกินไปว่ามันห่างไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะเอื้อมถึง เนื่องจากทั้งหมดนี้เองเจ้าจึงจะได้รับการถูกลง— เพราะมีความอ่อนแอมากมายภายในตัวเจ้า และมากมายที่ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยพระเจ้าได้ เจ้าจึงจะได้รับการถูกลงจากภายใน กระนั้น พวกเจ้ายังต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าการชำระให้บริสุทธิ์จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็โดยผ่านทางกระบวนการถูกลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในระหว่างวันสุดท้ายเหล่านี้พวกเจ้าต้องเป็นคำพยานต่อพระเจ้า ไม่สำคัญว่าความทุกข์ของเจ้าจะมากมายเพียงใด เจ้าควรต้องเดินทางไปจนถึงวาระสิ้นสุด และแม้กระทั่งถึงลมหายใจสุดท้ายของพวกเจ้า พวกเจ้ายังคงต้องสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและสนับสนุนต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า การนี้เท่านั้นคือการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง และการนี้เท่านั้นคือคำพยานที่หนักแน่นและดังกึกก้อง เมื่อเจ้าถูกซาตานทดลอง เจ้าควรจะกล่าวว่า “หัวใจของฉันเป็นของพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงรับฉันไว้แล้ว ฉันไม่สามารถทำให้เจ้าพึงพอใจได้—ฉันต้องอุทิศทั้งหมดของฉันเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย” ยิ่งเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งอวยพระพรให้เจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และพลังความรักของเจ้าต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นแล้ว
เจ้าก็จะมีเชื่อและความแน่วแน่วด้วยเช่นกัน
และจะรู้สึกว่ามีสิ่งใดที่คู่ควรและมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นไปกว่าชีวิตที่ใช้ไปกับการรักพระเจ้า
สามารถกล่าวได้ว่า ทราบใดที่มนุษย์รักพระเจ้า เขาจะไม่มีความสำเร็จเลย
ถึงแม้จะมีหลายครั้งที่เนื้อหนังของเจ้าอ่อนแอ และเจ้าถูกรุมเร้าด้วยความยากลำบากแท้จริงมากมาย
ในระหว่างเวลาเหล่านี้เจ้าจะไว้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง
และภายในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะได้รับการปลอบโยน และเจ้าจะรู้สึกถึงความมั่นใจ
และรู้สึกว่ามีบางสิ่งให้พึ่งพา ในหนทางนี้ เจ้าจะมีความสามารถเอาชนะสภาพแวดล้อมมากมายได้
และดังนั้นเจ้าจะไม่พรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าเนื่องจากความระทมที่เจ้าทนทุกข์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เจ้าจะต้องการที่จะร้องเพลง เต้นรำ และอธิษฐาน ต้องการที่จะชุมนุมและพูดคุย ต้องการที่จะพิจารณาพระเจ้า
และเจ้าจะรู้สึกว่าคุณคน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดรอบตัวเจ้าที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้นั้นล้วนเหมาะสม
หากเจ้าไม่รักพระเจ้า ทั้งหมดที่เจ้ามองดูจะน่าเบื่อสำหรับเจ้า และไม่มีสิ่งใดที่น่าพอใจในสายตาเจ้าเลย
ในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะไม่เป็นอิสระแต่ถูกบีบคั้น หัวใจของเจ้าจะพรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าตลอดเวลา
และเจ้าจะรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเจ้าทนทุกข์กับความทรมานมากมายเหลือเกิน และมันช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย
หากเจ้ามิได้ไล่ตามเสาะหาเพื่อเห็นแก่ความสุข แต่เพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอใจ
และเพื่อมิให้ถูกซาตานกล่าวหา
เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะมอบผลกำไรอันยิ่งใหญ่ให้เจ้าเพื่อรักพระเจ้า
มนุษย์มีความสามารถที่จะกระทำการทั้งหมดที่พระเจ้าตรัส
และทั้งหมดที่เขาทำมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้—
นี่คือความหมายของการครอบครองความเป็นจริง
การไล่ตามเสาะหาความพึงพอใจของพระเจ้าคือการใช้ความรักของเจ้าต่อพระองค์เพื่อนำพระวาทะของพระ
องค์มาปฏิบัติ ไม่ว่าเวลาใด—แม้ในยามที่คนอื่นๆ ไม่มีผลกำไร—ด้านในของเจ้ายังคงมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้าอยู่
ซึ่งโหยหาและคิดถึงพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง นี่คือนิวภาวะที่แท้จริง

ตัดตอนมาจาก “เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

446. ในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษขึ้นนี่เอง

ที่มนุษย์สามารถตกไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานได้อย่างง่ายดายที่สุด

ดังนั้นเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือในระหว่างการถูกลงโทษเช่นนี้? เจ้าควรรวบรวมเจตจำนงของเจ้า

และวางหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และอุทิศช่วงเวลาสุดท้ายของเจ้าให้กับพระองค์ ไม่สำคัญว่า

พระเจ้าทรงถามเจ้าอย่างไร

เจ้าควรมีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเจ้าควรแสวงหาพระเจ้าและแสวงหาการร่วมสนิทด้วยตัวเจ้าเอง โดยไม่ต้องมีใครร้องขอ ในเวลาต่าง ๆ ที่เป็นเช่นนั้น ยิ่งเจ้านิ่งเฉยเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นลบมากขึ้นเท่านั้น และจะยิ่งง่ายขึ้นต่อการที่เจ้าจะถดถอยเมื่อเจ้าจำเป็นต้องทำงานตามหน้าที่ของเจ้า แม้เจ้าจะทำมันได้ไม่ดี แต่เจ้าทำทั้งหมดที่สามารถทำได้

และทำเช่นนั้นโดยไม่ได้อะไรที่มากไปกว่าความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าเลย ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร—ไม่ว่าพวกเขาจะพูดว่าเจ้าทำได้ดีแล้ว หรือว่าเจ้าทำได้ไม่ดี—เจตนาของเจ้านั้นถูกต้อง

และเจ้าไม่ใช่คนที่มองว่าตัวเองชอบธรรมอยู่เสมอ เพราะเจ้ากำลังกระทำในนามของพระเจ้า

เมื่อผู้อื่นตีความเจ้าผิด เจ้าก็มีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและพูดว่า “โอ้ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ไม่ขอให้ผู้อื่นยอมผ่อนปรนให้ข้าพระองค์หรือปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างดี

อีกทั้งไม่ขอให้พวกเขาเข้าใจหรือเห็นชอบในตัวข้าพระองค์

ข้าพระองค์เพียงขอให้ข้าพระองค์มีความสามารถที่จะรักพระองค์ในหัวใจของข้าพระองค์ได้

ขอให้ข้าพระองค์รู้สึกสบายใจ และขอให้มันโน้มน้าวจิตใจของข้าพระองค์ชัดเจน ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้คนอื่นชมเชยหรือนับถือข้าพระองค์ให้สูงส่ง

ข้าพระองค์เพียงพยายามจากหัวใจของข้าพระองค์ที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

ข้าพระองค์รับบทบาทยของข้าพระองค์ด้วยการทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้ และถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะโง่เขลา

เชื่องช้า มีขีดความสามารถต่ำ และมีคบอด ข้าพระองค์ก็รู้ว่าพระองค์ทรงดีงาม

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีเพื่อพระองค์” ทันทีที่เจ้าอธิษฐานในหนทางนี้

ความรักต่อพระเจ้าของเจ้าก็จะอุบัติขึ้นมา และเจ้าจะรู้สึกผ่อนปรนบรรเทาอย่างมากในหัวใจเจ้า

นี่คือความหมายของการปฏิบัติความรักที่มีต่อพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

447. มนุษย์ควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือในระหว่างกระบวนการถลุง?

โดยการใช้ความแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าเพื่อยอมรับกระบวนการถลุงของพระองค์ กล่าวคือ

ในระหว่างกระบวนการถลุง เจ้ารู้สึกทรมานภายใน ราวกับมีดเล่มหนึ่งบิดควงอยู่ในหัวใจของเจ้า

ทว่าเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยโดยใช้หัวใจของเจ้าซึ่งรักพระองค์

และเจ้าไม่นำพาที่จะใส่ใจเนื้อหาหนึ่ง นี่คือความหมายของการนำความรักพระเจ้ามารับปฏิบัติ

เจ้ารู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน และความทุกข์ของเจ้าได้ไปถึงจุดหนึ่ง

ทว่าเจ้าก็ยังคงเต็มใจที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐาน ด้วยการกล่าวว่า “โอ้ พระเจ้า! ข้าพระองค์

ไม่สามารถไปจากพระองค์ได้ แม้ว่าภายในตัวข้าพระองค์นั้นมีความมืดมิด
ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย พระองค์ทรงรู้จักหัวใจของข้าพระองค์
และข้าพระองค์อยากให้อำนาจของพระองค์ทรงประทานความรักของพระองค์ภายในตัวข้าพระองค์”
นี่คือการปฏิบัติในระหว่างกระบวนการถลุง หากเจ้าใช้ความรักที่มีต่อพระเจ้าเป็นรากฐาน
กระบวนการถลุงก็จะสามารถนำพาเจ้าเข้าสู่ใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น และทำให้เจ้าสนิทสนมกับพระเจ้ายิ่งขึ้น
เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องส่งมอบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หากเจ้ามอบถวายและวางหัวใจของเจ้าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจนหมดสิ้นแล้วไซ้
ย่อมเป็นไปได้เลยที่เจ้าจะปฏิเสธพระเจ้าหรือไปจากพระเจ้าในระหว่างกระบวนการถลุง ด้วยหนทางนี้
สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งจะกลายเป็นใกล้ชิดมากยิ่งขึ้นทุกทีและมีความเป็นปกติมากยิ่งขึ้นทุกที
และการร่วมสนิทของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งจะกลายเป็นถี่ขึ้นเรื่อยๆ หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้เสมอแล้วไซ้
เจ้าก็จะใช้เวลาในความสว่างของพระเจ้ายิ่งขึ้น
และใช้เวลาภายใต้การทรงนำของพระวาระของพระองค์มากยิ่งขึ้น
จะมีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้ามากยิ่งขึ้นเช่นกัน และความรู้ของเจ้าก็จะเพิ่มมากขึ้นวันต่อวัน
เมื่อถึงวันที่การทดสอบของพระเจ้าตกมาถึงเจ้าอย่างฉับพลัน
เจ้าจะไม่เพียงมีความสามารถที่จะยืนเคียงข้างพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ด้วยเช่นกัน ณ เวลานั้น เจ้าก็จะเหมือนกับโยบ
และเหมือนกับเปโตร ครั้นได้เป็นคำพยานให้กับพระเจ้าแล้ว เจ้าก็จะรักพระองค์อย่างแท้จริง
และจะวางชีวิตของเจ้าให้กับพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เจ้าจะเป็นพยานของพระเจ้า และเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก
ความรักที่ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงแล้วนั้นแข็งแกร่ง ไม่อ่อนแอ
ไม่ว่าพระองค์ทรงเกณฑ์เจ้าให้เข้าสู่การทดสอบของพระองค์เมื่อใดหรืออย่างไรก็ตาม
เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะวางความกังวลของเจ้าเกี่ยวกับการที่เจ้ามีชีวิตอยู่หรือตายลงได้
สามารถละทิ้งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าอย่างเปรมปรีดิ์ และสามารถสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าอย่างมีความสุข—
เมื่อเป็นดังนั้น ความรักของเจ้าจะบริสุทธิ์และความเชื่อของเจ้าจะแท้จริง
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเป็นใครบางคนที่ได้รับความรักจากพระเจ้าอย่างแท้จริง
และที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

448. พระเจ้าทรงติสอนและพิพากษามนุษย์เพราะเป็นข้อพึงประสงค์ตามพระราชกิจของพระองค์
และยิ่งไปกว่านั้น เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ มนุษย์จำเป็นต้องถูกติสอนและพิพากษา

และเมื่อถึงตอนนั้นแล้วเท่านั้น เขาจึงสามารถสัมผัสความรักที่มีต่อพระเจ้า ในวันนี้
พวกเขาก็ได้รับการทำให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด แต่พอเผชิญกับการตรวจสอบระหว่างการดำเนินการเพียงเล็กน้อย
เขาก็มีปัญหาเสียแล้ว วุฒิภาวะของเจ้าช่างด้อยนัก
และเจ้ายังคงจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและการพิพากษาเช่นนั้นมากขึ้น
เพื่อสัมผัสฤทธิ์ในความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในวันนี้ พวกเจ้าพอมีความเคารพต่อพระเจ้าอยู่บ้าง
และพวกเจ้ายำเกรงพระเจ้า และพวกเจ้ารู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้
แต่พวกเจ้าไม่มีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า พวกเจ้าได้สัมผัสฤทธิ์ในความรักอันบริสุทธิ์แล้ว
ความรู้ของพวกเจ้านั้นผิวเผินเกินไป และวุฒิภาวะของพวกเจ้านั้นก็ยังคงไม่พอเพียง
เมื่อพวกเจ้าเผชิญกับสภาพแวดล้อมหนึ่งจริงๆ พวกเจ้าก็ยังคงไม่ได้เป็นพยาน
การเข้าสู่ของพวกเจ้าที่เป็นไปในเชิงรุกนั้นน้อยเกินไป และพวกเจ้าไม่มีแนวคิดเลยว่าจะปฏิบัติอย่างไร
ผู้คนส่วนใหญ่นิ่งเฉยและเฉื่อยชา พวกเขาเพียงแอบรักพระเจ้าอย่างลับๆ ในหัวใจของพวกเขานั้น
แต่ไม่มีหนทางของการปฏิบัติ ทั้งยังไม่ชัดเจนว่าจะไรคือเป้าหมายของพวกเขា
บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่เพียงแต่ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ
แต่ยังครองความจริงซึ่งเกินล้ำเกณฑ์ประเมินทางมนิธรรม ความจริงซึ่งสูงส่งกว่ามาตรฐานของมนิธรรม
พวกเขาไม่เพียงซึมมนิธรรมในการจำคืนให้กับความรักของพระเจ้า แต่ที่มากกว่านั้นคือ
พวกเขาได้รู้จักพระเจ้า และได้มองเห็นว่าพระเจ้าทรงน่ารักชื่นชมและมีค่าควรแก่ความรักของมนุษย์
 และได้มองเห็นว่ามีมากมายเหลือเกินให้รักในพระเจ้า มนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะรักพระองค์!
ความรักที่มีต่อพระเจ้าของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้น
เป็นไปเพื่อทำให้ความทะเยอทะยานส่วนตัวของพวกเขาลดลง
ความรักของพวกเขาคือความรักที่เกิดขึ้นเอง ความรักซึ่งไม่ร้องขอสิ่งใดกลับคืนเลย และไม่ใช้การแลกเปลี่ยน
พวกเขารักพระเจ้าหาใช่เพราะอื่นใดเลยนอกจากความรู้ที่พวกเขามีต่อพระองค์
ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณให้แก่พวกเขาหรือไม่
และไม่พอใจกับสิ่งใดเลยมากกว่าการที่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย พวกเขาไม่ประวิงต่อรองกับพระเจ้า
ทั้งยังไม่ใช้มนิธรรมมาประเมินความรักของพวกเขามีต่อพระเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงมอบให้ข้าพระองค์
ดังนั้นข้าพระองค์จึงรักพระองค์เป็นการกลับคืน หากพระองค์ไม่ทรงมอบให้ข้าพระองค์แล้วไซ้
ข้าพระองค์ก็ย่อมไม่มีอันใดเป็นการกลับคืนแด่พระองค์”
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเชื่อเสมอว่า “พระเจ้าคือพระเจ้าผู้สร้าง
และพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในพวกเรา เพราะฉะนั้นมีโอกาสนี้ มีสภาพเงื่อนไข
และมีคุณสมบัติในการที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

การไล่ตามเสาะหาของฉันจึงควรเป็นสิ่งที่ดำเนินชีวิตที่มีความหมาย
และฉันควรทำให้พระองค์พึงพอพระทัย”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการศิสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

449. ในระหว่างเวลาชีวิตของเขา

เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกล้างหลายร้อยครั้งและได้ก้าวผ่านความทุกข์ยากสาหัสอันเจ็บปวดมา
หลายครั้ง กระบวนการถูกล้างนี้ได้กลายเป็นรากฐานของความรักสูงสุดที่เขาให้ต่อพระเจ้า

และเป็นประสบการณ์ซึ่งมีนัยสำคัญที่สุดของทั้งชีวิตของเขา

การที่เขาสามารถที่จะมีความรักสูงสุดต่อพระเจ้าได้นั้น

ในเหตุผลหนึ่งก็เพราะความแน่วแน่งของเขาที่จะรักพระเจ้า อย่างไรก็ตามที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันเป็นเพราะกระบวนการถูกล้างและความทุกข์ที่เขาได้ก้าวผ่านนี้เอง

ความทุกข์นี้ได้กลายเป็นเครื่องนำทางไปบนเส้นทางแห่งการรักพระเจ้า

และเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การทรงจำที่สุดสำหรับเขา

หากผู้คนไม่ได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดแห่งกระบวนการถูกล้างในขณะที่กำลังรักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วความรักของพวกเขาจะเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์และความเลือกชอบของตัวเอง

ความรักเช่นนี้เต็มไปด้วยความคิดของซาตาน

และโดยรากฐานแล้วไม่สามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้เลย

การมีความแน่วแน่งที่จะรักพระเจ้าไม่ใช่สิ่งเดียวกับการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

แม้ว่าทั้งหมดที่พวกเขาคิดอยู่ในหัวใจของพวกเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการทำให้พระเจ้าพึงพอ
พระทัย และแม้ว่าความคิดของพวกเขาดูเหมือนจะถูกอุทิศให้กับพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

และปลอดจากแนวความคิดใดๆ ของมนุษย์

กระนั้นเมื่อความคิดของพวกเขาถูกนำพามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์หาได้ทรงชมเชยหรือทรงอวยพระพรให้แก่ความคิดเหล่านั้นเลย

แม้แต่เมื่อตอนที่ผู้คนมีความเข้าใจความจริงทั้งหมดอย่างครบถ้วนแล้ว—

เมื่อพวกเขาได้มารู้จักพวกมันทั้งหมดแล้ว—นี่ก็ไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นสัญญาณหนึ่งของการรักพระเจ้า

ไม่สามารถพูดได้ว่า ผู้คนเหล่านี้รักพระเจ้าจริงๆ

ทั้งที่ได้เข้าใจความจริงไปแล้วมากมายโดยปราศจากการก้าวผ่านกระบวนการถูกล้าง

ผู้คนที่ยังไม่สามารถนำความจริงเหล่านี้มาปฏิบัติได้อยู่ดี

มีเพียงในระหว่างกระบวนการถูกล้างเท่านั้นที่ผู้คนสามารถเข้าใจความหมายแท้จริงของความจริงเหล่านี้ได้

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนสามารถซึ่งคุณค่าความหมายภายในของของความจริงเหล่านั้นอย่างแท้จริง ณ เวลานั้นเอง เมื่อพวกเขาหลงใหลอีกครั้ง พวกเขาก็มีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม และโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ณ เวลานั้นเอง ที่แนวความคิดแบบมนุษย์ของพวกเขาลดน้อยลง ความเสื่อมทรามแบบมนุษย์ของพวกเขาถูกลดลง และภาวะอารมณ์ต่างๆ แบบมนุษย์ของพวกเขาอ่อนบรรเทาลง มีเพียง ณ เวลานั้นเองที่การปฏิบัติของพวกเขาคือการสำแดงอันแท้จริงของความรักที่มีต่อพระเจ้า ผลจากความจริงแห่งความรักที่มีต่อพระเจ้านั้น ไม่ได้สัมฤทธิ์ผ่านความรู้ที่พูดออกมาหรือความเต็มใจทางจิตใจ และไม่อาจสัมฤทธิ์อย่างง่ายดายผ่านการทำความเข้าใจความจริงนั้น มันจำเป็นที่ผู้คนต้องจำราคา พวกเขาต้องก้าวผ่านความขมขื่นมากมายในระหว่างกระบวนการถลุง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่ความรักของพวกเขาจะกลายมาบริสุทธิ์และสมดังพระทัยของพระเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

450. จนใกล้ถึงบทอาสนกรรมของชีวิตเขา

หลังจากที่เขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั่นเองที่เปโตรกล่าวไว้ว่า “โอ้ พระเจ้า!

หากข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสักสองสามปี

ข้าพระองค์คงจะปรารถนาให้สัมฤทธิ์ในความรักพระองค์ที่บริสุทธิ์กว่าและลึกซึ้งกว่านี้”

เมื่อตอนที่เขากำลังจะถูกตอกตรึงกับกางเขน ในหัวใจของเขาได้อธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า! ณ บัดนี้

เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เวลาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้ข้าพระองค์ได้มาถึงแล้ว

ข้าพระองค์จักต้องถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์ ข้าพระองค์จักต้องเป็นคำพยานนี้ต่อพระองค์

และข้าพระองค์หวังว่า ความรักของข้าพระองค์สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์สมปรารถนา

และหวังว่าความรักของข้าพระองค์จะกลายเป็นบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเดิมได้

วันนี้เป็นวันที่ข้าพระองค์รู้สึกชูกใจและมั่นใจที่จะสามารถได้ตายเพื่อพระองค์และถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อพระ

องค์ เพราะไม่มีอันใดเลยที่สนใจหมายสำหรับข้าพระองค์มากไปกว่าการที่สามารถถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์

และทำให้พระองค์ทรงสมพระทัยในความปรารถนาทั้งหลายของพระองค์

และสามารถมอบตัวข้าพระองค์แด่พระองค์ ถวายชีวิตข้าพระองค์แด่พระองค์ โอ้ พระเจ้า!

พระองค์ทรงดั่งมิ่งนัก! หากพระองค์จะทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

ข้าพระองค์คงจะยิ่งเต็มใจที่จะรักพระองค์มากขึ้น คราวที่ข้าพระองค์ยังมีชีวิต ข้าพระองค์จะรักพระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะรักพระองค์อย่างลึกซึ้งมากขึ้น พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์

และติสอนข้าพระองค์ และทดสอบข้าพระองค์ ก็เพราะข้าพระองค์ไม่ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปไป

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์กลายเป็นที่ประจักษ์ชัดขึ้นต่อข้าพระองค์

นี่คือพระพรหนึ่งสำหรับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์สามารถรักพระองค์ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น
และข้าพระองค์เต็มใจที่จะรักพระองค์ในหนทางนี้ ต่อให้พระองค์ไม่ทรงรักข้าพระองค์ก็ตาม
ข้าพระองค์เต็มใจมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
เพราะนี่ทำให้ข้าพระองค์สามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้มากขึ้น
ข้าพระองค์รู้สึกว่าคุณชีวิตข้าพระองค์ในตอนนี้อยู่ในความหมายมากขึ้น
เพราะข้าพระองค์ถูกตรึงกางเขนเพื่อประโยชน์ของพระองค์
และการตายเพื่อพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เปี่ยมความหมาย กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังคงไม่รู้สึกลึกซึ้งพอใจ
เพราะข้าพระองค์รู้จักพระองค์น้อยเกินไป ข้าพระองค์รู้ว่า
ข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของพระองค์นั้นลุล่วงโดยครบบริบูรณ์
และได้ขอใช้คืนพระองค์ไปอย่างน้อยนิดเกินไป ในชีวิตของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ได้รู้ความสามารถที่จะคืนทุกสิ่งทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้กับพระองค์
ข้าพระองค์ยังห่านักในเรื่องนี้ ณ ช่วงเวลาที่ข้าพระองค์มองย้อนหลังไป
ข้าพระองค์รู้สึกเป็นหนี้พระองค์มากเหลือเกิน
และข้าพระองค์มีเพียงช่วงเวลานี้เท่านั้นที่จะชดเชยความผิดพลาดทั้งหมดของข้าพระองค์และความรักทั้งหมดที่ข้า
พระองค์ยังไม่ได้ขอใช้คืนให้กับพระองค์เลย”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

451. มนุษย์ต้องไล่ตามเสาะหาที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมีความหมาย และไม่ควรรังพึงพอใจกับรูปการณณ์แวดล้อม ณ
ปัจจุบันของเขา ในการดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของเปโตร เขาต้องครองความรู้และประสบการณ์ของเปโตร
มนุษย์ต้องเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่สูงส่งกว่าและลุ่มลึกกว่า
เขาต้องเสาะหาความรักซึ่งบริสุทธิ์ขึ้นและลึกซึ้งขึ้นต่อพระเจ้า และเสาะหาชีวิตที่มีคุณค่าและความหมาย
นี้เท่านั้นที่เป็นชีวิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะเป็นดังเปโตร
เขาจะต้องมุ่งเน้นการเป็นฝ่ายรุกในการเข้าสู่ของเจ้าทางด้านบวก
และต้องไม่ยอมให้ตัวเองถอยอย่างยอมจำนนเพื่อเห็นแก่ความสบายชั่วคราวช่วยยามพลางเพิกเฉยต่อความจริงทั้ง
หลายซึ่งลุ่มลึกกว่า เฉพาะเจาะจงกว่า และสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ความรักของเจ้าต้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และเจ้าต้องหาหนทางต่างๆ
ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากชีวิตอันต่ำทรามและไม่อันทรงคุณค่าต่อสิ่งใดที่ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่ง
เจ้าต้องใช้ชีวิตที่มีความหมาย ชีวิตที่มีคุณค่า
และเจ้าต้องไม่หลอกตัวเองหรือปฏิบัติต่อตนเองเสมือนเป็นของเล่นชิ้นหนึ่งที่เอาไว้อ่านด้วย

สำหรับทุกคนผู้ทะเยอทะยานที่จะรักพระเจ้านั้น ไม่มีความจริงใดเลยที่ไม่อาจไปถึงได้
และไม่มีความยุติธรรมใดเลยที่พวกเขาไม่อาจตั้งมั่นอยู่เพื่อมันได้ เจ้าควรใช้ชีวิตของเจ้าอย่างไรหรือ?
เจ้าควรรักพระเจ้าและใช้ความรักนี้ทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร?
ไม่มีเรื่องใดในชีวิตเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด
เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความมานะบากบั่น และไม่ควรเป็นดั่งบรรดาพวกที่โง่เสาะ
บรรดาพวกที่ปากเปียกอุณเ
เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตซึ่งเปี่ยมความหมายและได้รับประสบการณ์กับความจริงอันเปี่ยม
ความหมาย และไม่ควรปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองอย่างขอไปทีแบบนั้น เมื่อเจ้าไม่ตระหนักถึงมัน
ชีวิตเจ้าก็จะผ่านเจ้าไปโดยเจ้าไม่ทันไหวตัว หลังจากนั้น เจ้าจะมีโอกาสที่จะได้รักพระเจ้าอีกครั้งหรือ?
มนุษย์สามารถรักพระเจ้าได้หรือ หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว?
เจ้าก็ต้องมีความทะเยอทะยานและมโนธรรมดุจดังเปโตร ชีวิตเจ้าจะต้องเปี่ยมความหมาย
และเจ้าต้องไม่เล่นเกมกับตัวเจ้าเอง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และในฐานะบุคคลซึ่งเสาะหาพระเจ้า
เจ้าต้องสามารถพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อชีวิตของเจ้าอย่างไร
เจ้าควรถวายตัวเจ้าเองต่อพระเจ้าอย่างไร เจ้าควรมีความเชื่อที่เปี่ยมความหมายขึ้นในพระเจ้าอย่างไร
และด้วยความที่เจ้ารักพระเจ้า เจ้าควรรักพระองค์ในหนทางที่บริสุทธิ์มากขึ้น สวยงามมากขึ้น
และดีงามมากขึ้นอย่างไร

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการดีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

452. หากผู้คนปรารถนาที่จะรักพระเจ้า

พวกเขาจะต้องลิ้มรสความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงสามารถมีหัวใจดวงหนึ่งซึ่งรักพระเจ้าถูกปลุกเร้าขึ้นในตัวพวกเขา
หัวใจดวงหนึ่งซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนมอบตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าอย่างจงรักภักดี
พระเจ้าไม่ทรงทำให้ผู้คนรักพระองค์โดยผ่านทางคำพูดและการแสดงออกหรือโดยผ่านการจินตนาการของพวกเขา
และพระองค์ไม่ทรงบีบบังคับผู้คนให้รักพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์กลับทรงปล่อยให้พวกเขารักพระองค์จากการตัดสินใจเลือกของพวกเขาเอง
และพระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์ในพระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์
ซึ่งหลังจากนี้แล้วจึงมีความรักสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในตัวพวกเขา
ในหนทางนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
ผู้คนไม่ได้รักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้ถูกผู้อื่นรบเร้าให้ทำเช่นนั้น อีกทั้งนั้นไม่ใช่แรงกระตุ้นทางอารมณ์ชั่วขณะ

พวกเขารักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้เห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์
พวกเขาได้เห็นว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของผู้คน เพราะพวกเขาได้เห็นความรอด
พระปรีชาญาณ และกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์—และผลก็คือ
พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงและโหยหาในพระองค์อย่างแท้จริง
และมีความปรารถนาอันแรงกล้าซึ่งถูกปลุกเร้าในตัวพวกเขาถึงขนาดที่ว่าพวกเขาจะไม่สามารถมีชีวิตรอดได้หา
กปราศจากการได้รับพระเจ้า
เหตุผลที่ทำไมบรรดาผู้ที่ให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถให้คำพยานที่ก้องกังวานต่อพระองค์ได้
เป็นเพราะคำพยานของพวกเขาตั้งอยู่บนรากฐานของความรู้ที่แท้จริงและการ โหยหาที่แท้จริงในพระเจ้า
คำพยานดังกล่าวไม่ได้ถูกถวายให้ตามแรงกระตุ้นทางอารมณ์
แต่โดยสอดคล้องกับความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์
เพราะพวกเขาได้รู้จักพระเจ้า
พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาจะต้องให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแน่วแน่และทำให้ทุกคนซึ่งโหยหาในพระเจ้ารู้จักพ
พระเจ้า และตระหนักถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและสภาวะความเป็นจริงของพระองค์
เช่นเดียวกับความรักของผู้คนสำหรับพระเจ้า คำพยานของพวกเขาเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
นั่นเป็นจริงและมีนัยสำคัญและคุณค่าจริง นั่นไม่ได้มีสถานะนิ่งเฉยหรือกลัวเปล่าและไร้ความหมาย
เหตุผลที่มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเท่านั้นที่มีคุณค่าและความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา
เหตุผลที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง
ก็คือว่าผู้คนเหล่านี้สามารถดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งพระเจ้าและสามารถมีชีวิตเพื่อพระราชกิจและการบริหาร
ราชการของพระเจ้า นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดมิด แต่ดำเนินชีวิตในความสว่าง
พวกเขาไม่ได้มีชีวิตที่ไร้ความหมาย แต่เป็นชีวิตซึ่งได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าได้
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เป็นพยานของพระเจ้า มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่สามารถรับพระสัญญาของพระเจ้าไว้ บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเป็นคนสนิทของพระเจ้า
พวกเขาคือผู้ที่เป็นที่รักโดยพระเจ้า และพวกเขาสามารถชื่นชมพระพรไปพร้อมกับพระเจ้า
มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ไปชั่วกาลปาวสาน
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ตลอดกาลภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการปกป้องของพระเจ้า
พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้ผู้คนรัก และพระองค์ทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนทั้งหมด
แต่ไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถรักพระเจ้าได้
และไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและถือครองอุทยานภาพร่วมกับพระเจ้าได้

เพราะพวกเขาสามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและอุทิศความพยายามของพวกเขาทั้งหมดให้แก่พระราชกิจของพระเจ้า

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถเดินได้ทุกหนแห่งเบื้องใต้ฟ้าสวรรค์โดยไม่มีใครกล้าต่อต้านพวกเขา

และพวกเขาสามารถวัดแกว่งภูษานาภาพบนแผ่นดินโลกและปกครองประชากรทั้งหมดของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ได้มาพร้อมหน้ากันจากทั่วทุกมุมโลก พวกเขาพูดภาษาที่แตกต่างกันและมีสีผิวที่แตกต่างกัน

แต่การดำรงอยู่ของพวกเขามีความหมายเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้า

พวกเขาทุกคนมีคำพยานเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีความแน่วแน่เดียวกัน และความปรารถนาเดียวกัน

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าสามารถเดินได้อย่างอิสระทั่วทั้งโลก

และบรรดาผู้ที่ให้คำพยานเรื่องพระเจ้าสามารถเดินทางได้ข้ามจักรวาล ผู้คนเหล่านี้เป็นที่รักโดยพระเจ้า

พวกเขาได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ถ. ว่าด้วยวิธีที่จะสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

453.

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด มนุษย์ต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งความรอด

หากปราศจากข้อเท็จจริงนี้ความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้าจะไม่ได้ประกอบด้วยอะไรเลยนอกจากคำพูดคลวงๆ

ไม่มีอะไรมากไปกว่าการทำหน้าที่พระสังฆราชจากเก้าอี้ทำแขน

ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถโน้มน้าวหรือพิชิตมนุษย์ได้ มันขัดแย้งกับความเป็นจริง และไม่ใช่ว่าความจริง

ความรู้เช่นนี้อาจมีอยู่อย่างอุดมและไพเราะเสนานะหู แต่หากมันขัดแย้งกับพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะไม่ละเว้นเจ้า ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่ทรงชมเชยความรู้ของเจ้า

แต่พระองค์จะทรงทำการลงทัณฑ์เจ้าที่เป็นคนบาปที่ได้หมิ่นประมาทพระองค์ด้วยเช่นกัน

คำพูดแห่งการรู้จักพระเจ้าไม่ได้ถูกพูดพล่อยๆ แม้ว่าเจ้าอาจจะกะล่อนและพูดโน้มน้าวเก่ง

และแม้ว่าคำพูดของเจ้าจะฉลาดเสียจนเจ้าสามารถโต้เถียงให้คำกลายเป็นขาวและให้ขาวกลายเป็นดำได้

เจ้าก็ยังคงไม่รู้อะไรเลยแม้แต่น้อยถ้าพูดถึงความรู้เรื่องพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงเป็นใครบางคนที่เจ้าสามารถตัดสินอย่างบุ่มบ่ามหรือสรรเสริญอย่างลวกๆ

หรือใส่ร้ายด้วยความเฉยเมยได้ เจ้าสรรเสริญใครต่อใครและทุกคน

กระนั้นเจ้าก็ตื่นนอนเพื่อค้นหาคำพูดที่ถูกต้องเพื่อบรรยายความทรงธรรมและพระกรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระ

เจ้า—นี่คือสิ่งที่ผู้แพ้ทุกคนมาตระหนักถึง แม้จะมีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามากมายที่สามารถพรรณนาพระเจ้าได้

แต่ความถูกต้องแม่นยำของสิ่งที่พวกเขาพรรณนานั้นเป็นเพียงหนึ่งส่วนร้อยของความจริงที่ถูกพูดโดยผู้คนที่

ของพระเจ้า ผู้คนที่มิประสบการณอันอุดมซึ่งนำมาใช้ได้ทันที แม้ว่าจะมีเพียงคำศัพท์ที่จำกัด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้เรื่องพระเจ้านั้นตั้งอยู่ในความถูกต้องแม่นยำและความเป็นจริง

และไม่ได้ตั้งอยู่ในการใช้คำอย่างเจลิยฉลาดหรือคำศัพท์มากมาย

และจะเห็นได้ว่าความรู้ของมนุษย์และความรู้เรื่องพระเจ้านั้นไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสิ้นเชิง

บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้านั้นสูงส่งกว่าวิทยาศาสตร์ธรรมชาติใดๆ ของมวลมนุษย์

เป็นบทเรียนที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยคนจำนวนน้อยมากอย่างที่สุดที่พยายามรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยบุคคลใดก็ตามที่มีความสามารถพิเศษ

ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่มองการรู้จักพระเจ้าและการไล่ตามเสาะหาความจริงราวกับว่าเป็นสิ่งที่เด็กน้อยคนหนึ่งก็ส

สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ บางทีเจ้าอาจได้ประสบความสำเร็จอย่างครบบริบูรณ์ในชีวิตครอบครัวของเจ้า

หรือในอาชีพของเจ้า หรือในการสมรสของเจ้า แต่ถ้าพูดถึงความจริงและบทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า

เจ้าก็ไม่มีอะไรจะรอดสำหรับตัวเจ้าเอง และเจ้าไม่ได้สัมฤทธิ์ผลอะไรเลย

อาจกล่าวได้ว่าการนำความจริงไปปฏิบัตินั้นลำบากยากเย็นอย่างมากสำหรับพวกเจ้า และการรู้จักพระเจ้ายังเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าเสียอีก นี่คือการลำบากยากเย็นของพวกเจ้า และนี่ก็เป็นความลำบากยากเย็นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงเผชิญหน้าเช่นกัน

ท่ามกลางพวกที่ได้มีการสัมผัสผลอยู่บ้างในครรลองแห่งการรู้จักพระเจ้า แทบจะไม่มีใครสักคนที่ได้มาตรฐาน มนุษย์ไม่รู้ว่าการรู้จักพระเจ้าหมายความว่าอะไร หรือเหตุใดจึงจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า หรือคนเราจะต้องบรรลุถึงระดับใดเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า นี่คือการที่ทำให้มวลมนุษย์สับสนเหลือเกิน และเป็นปริศนาที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ได้เผชิญหน้าอย่างแน่นนอนมาก—ไม่มีใครสามารถตอบคำถามนี้ได้ อีกทั้งไม่มีใครเต็มใจที่จะตอบคำถามนี้

เพราะจนถึงบัดนี้ไม่มีใครแม้แต่สักคนท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ได้มีความสำเร็จใดๆ ในการศึกษาพระราชกิจนี้ บางทีเมื่อปริศนาแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะได้รับการทำให้เป็นที่รู้จักแก่มวลมนุษย์แล้ว ก็จะมีผู้คนที่มีความสามารถพิเศษกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้จักพระเจ้าปรากฏขึ้นตามมาติดๆ

แน่นอนว่าเราหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง และนอกจากนั้นเราก็ออยู่ในระหว่างการดำเนินการพระราชกิจนี้ และหวังจะได้เห็นการปรากฏของผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้มากขึ้นในอนาคตอันใกล้

พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่เป็นคำพยานต่อข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้ และแน่นอนว่าพวกเขาจะเป็นพวกแรกที่เป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้อีกด้วย

แต่ไม่มีอะไรจะน่าเศร้าหมองและน่าเสียใจกว่าการที่ผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้ไม่ปรากฏขึ้นในวันที่พระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอวาน

หรือการที่มีเพียงหนึ่งหรือสองคนที่ได้ยอมรับด้วยตัวเองให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตามนี้เป็นเพียงจากสมมุติฐานที่เลวร้ายที่สุด ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม เรายังคงหวังว่าพวกที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับพระพรนี้

ตั้งแต่ปฐมกาลมาแล้วไม่เคยได้มีพระราชกิจเจกเช่นนี้มาก่อนเลย

การดำเนินการเช่นนี้ไม่เคยได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งการพัฒนาของมนุษย์

หากเจ้าสามารถกลายเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้

นี่จะไม่ใช่ว่าเกียรติสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลหรือ?

จะมีสิ่งทรงสร้างใดหรือไม่ท่ามกลางมวลมนุษย์ได้รับการชมเชยมากขึ้นจากพระเจ้า?

พระราชกิจเช่นนี้ไม่ง่ายที่จะสัมผัสผล แต่ในท้ายที่สุดแล้วก็จะยังคงเก็บเกี่ยวผลตอบแทน

โดยไม่คำนึงถึงเพศหรือสัญชาติของพวกเขา

พวกที่สามารถสัมผัสความรู้เรื่องพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า และจะเป็นคนกลุ่มเดียวที่ครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าในบทอวาน นี่คือการพระราชกิจของวันนี้

และก็เป็นพระราชกิจแห่งอนาคตด้วย เป็นพระราชกิจสุดท้ายและสูงส่งที่สุดที่จะทรงทำให้สำเร็จใน 6,000 ปีแห่งพระราชกิจ และเป็นวิธีการทรงพระราชกิจที่เปิดเผยแต่ละประเภทของมนุษย์ โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการทำให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า ลำดับชั้นที่แตกต่างของมนุษย์ถูกเปิดเผย กล่าวคือ บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้านี้คุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์ ในขณะที่พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าขาดคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์ บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าคือผู้ใกล้ชิดพระเจ้า และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นผู้ใกล้ชิดพระเจ้า ผู้ใกล้ชิดพระเจ้าสามารถรับพระพรใดๆ ของพระเจ้าได้ แต่พวกที่ไม่ใช่ผู้ใกล้ชิดพระองค์ไม่คู่ควรกับพระราชกิจใดของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถูกลง หรือการพิพากษา สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีอยู่เพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าในที่สุด และเพื่อที่มนุษย์จะได้บนอบต่อพระเจ้า นี่เป็นผลกระทบเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลในที่สุด

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

454. สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า— ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกทำให้เป็นที่รู้จักกันในพระวาทะของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ เมื่อเขาได้รับประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้า ในขณะที่กำลังทำการนำพระวาทะไปฝึกฝนปฏิบัติ มนุษย์จะมารู้จักจุดประสงค์เบื้องหลังพระวาทะซึ่งพระเจ้าตรัส และเข้าใจแหล่งที่มาและปฐมหลังของพระวาทะของพระเจ้า และเข้าใจและซึ่งคุณค่าในผลที่เกิดขึ้นตามเจตนารมณ์ของพระวาทะของพระเจ้า สำหรับมนุษยชาติ เหล่านี้คือสิ่งซึ่งมนุษย์ต้องได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุเพื่อที่จะบรรลุความจริงและชีวิต เพื่อที่จะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้า เพื่อที่จะกลับกลายเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา และกลายเป็นสามารถเชื่อฟังอำนาจอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้ ในเวลาเดียวกันกับที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เขาจะค่อยๆ ได้รับความเข้าใจในพระเจ้า และ ณ เวลานี้เขายังจะได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในระดับที่แตกต่างกันไว้แล้วเช่นกัน ความเข้าใจและความรู้นี้ไม่ได้มาจากบางสิ่งบางอย่างซึ่งมนุษย์ได้จินตนาการหรือประพันธ์ขึ้น แต่ทว่ากลับมาจากสิ่งที่เขาซึ่งคุณค่า ได้รับประสบการณ์ รู้สึก และยืนยันภายในตัวเขาเอง เพียงภายหลังจากการได้รู้คุณค่า การได้รับประสบการณ์ การรู้สึก และการยืนยันสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แล้วเท่านั้น ความรู้ของมนุษย์ในพระเจ้าจึงจะได้รับมาซึ่งเนื้อหา ความรู้ซึ่งมนุษย์ได้รับมา ณ เวลานี้เท่านั้นที่เป็นจริง แท้จริง

และถูกต้องแม่นยำ และกระบวนขั้นตอนนี้—

แห่งการบรรลุความเข้าใจและความรู้อันถ่องแท้เกี่ยวกับพระเจ้าอัน โดยผ่านทาง การซึ่งคุณค่า

การได้รับประสบการณ์ การรู้สึก และการยืนยันพระวจนะของพระองค์—

ไม่ใช่อะไรอื่นนอกเสียจากการมหาสนิทแท้จริงระหว่างมนุษย์และพระเจ้า ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้ มนุษย์มาเข้าใจและจับใจความในเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

มาเข้าใจและรู้จักอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงครองและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

มาเข้าใจและรู้จักแก่นแท้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง มาเข้าใจและรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าทีละน้อยๆ

มาถึงซึ่งความเข้าใจที่แท้จริงและนิยามที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

และได้รับความรู้และจุดเชื่อมต่อหนึ่งซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และพระฐานะของพระเจ้า

ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้ มนุษย์เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นทั้งหลายของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าทีละขั้น

ไม่จินตนาการถึงพระองค์โดยไม่มีที่ไปที่ไป

หรือปล่อยให้ความมัวหมองสงสัยของเขาเองเกี่ยวกับพระองค์ได้ถูกแสดงออกอย่างอิสระ หรือเข้าใจพระองค์ผิด

หรือกล่าวโทษพระองค์ หรือตัดสินพระองค์ หรือเคลื่อนเคลงสงสัยในพระองค์อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้

มนุษย์จะมีข้อพิพาททั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง เขาจะมีข้อขัดแย้งทั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง

และจะมีโอกาสทั้งหลายน้อยลงที่มนุษย์ใช้ในการก่อกบฏต่อพระเจ้า ในทางกลับกัน

ความเอาใจใส่และการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์จะมีมากขึ้น

และความเคารพของเขาที่มีต่อพระเจ้าจะกลายเป็นแท้จริงมากขึ้นและลุ่มลึกมากขึ้น

ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้ มนุษย์จะไม่เพียงได้บรรลุการจัดเตรียมความจริงและบัพติศมาของชีวิตเท่านั้น

แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าอีกเช่นกัน ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้

มนุษย์จะไม่เพียงได้รับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาและได้รับความรอดเท่านั้น

แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะรวบรวมความเคารพและการนมัสการที่แท้จริงที่สิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างมีต่อพระเจ้าเช่นกัน เมื่อได้มีการมหาสนิทแบบนี้แล้ว

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าจะไม่เป็นกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งว่างเปล่า หรือคำสัญญาที่ถูกเสนอไปเพียงลมปาก

หรือในรูปแบบของการไล่ตามเสาะหาและความปลาบปลื้มหลงใหลแบบไม่มีลืมหูลืมตาอีกต่อไป

ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นชีวิตของมนุษย์จึงจะเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่วันต่อวัน

และเพียงบัดนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ กลับกลายเปลี่ยนแปลง

และความเชื่อของเขาในพระเจ้าจะเปลี่ยนจากความเชื่ออันคลุมเครือและไม่แน่นอนไปเป็นความเชื่อฟังและการ

เอาใจใส่อันจริงแท้ ไปเป็นการเคารพแท้จริงทีละขั้น และในขณะที่กำลังทำการติดตามพระเจ้า มนุษย์ยังจะค่อยๆ

คืบหน้าจากจุดยืนแบบนิ่งเฉยไม่ทำอะไร ไปสู่จุดยืนแบบกระตือรือร้น
จากการคิดในแง่ลบไปมาสู่การคิดในแง่บวกด้วยเช่นกัน
ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมาถึงความเข้าใจและการจับใจความอันแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
มาถึงความรู้อันแท้จริงในพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

455. ความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า ฤทธานุภาพของพระเจ้า พระอัครลักษณะของพระเจ้าเอง
และเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยการพึ่งพาจินตนาการ

ในเมื่อเจ้าไม่สามารถพึ่งพาจินตนาการในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ในหนทางใด?

หนทางในการทำนุนี้ก็คือโดยผ่านทางกรณและการดื่มพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางการสามัคคีธรรม
และโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าจะมีประสบการณ์และการตรวจสอบยืนยันสิทธิอำนาจของพระเจ้าทีละน้อย

และเจ้าจะได้รับความเข้าใจทีละน้อยและความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องนั้น

นี่คือหนทางเดียวที่จะสัมผัสความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีทางลัดใดๆ

การขอให้พวกเจ้าไม่จินตนาการ ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการทำให้พวกเจ้านั่งรอการทำลายล้างอยู่เฉยๆ

หรือการหยุดพวกเจ้าจากการทำสิ่งใดๆ

การไม่ใช่สมองของพวกเจ้าเพื่อคิดและจินตนาการหมายถึงการไม่ใช่ตรรกะเพื่ออนุมาน

การไม่ใช่ความรู้เพื่อวิเคราะห์ และการไม่ใช่วิทยาศาสตร์มาเป็นพื้นฐาน แต่กลับเป็นการซาบซึ้ง

การตรวจสอบยืนยัน และการยืนยันว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นมีสิทธิอำนาจ

การยืนยันว่าพระองค์ทรงถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมของเจ้า

และว่าฤทธานุภาพของพระองค์พิสูจน์ตลอดเวลาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองที่แท้จริง

โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางความจริง โดยผ่านทางทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญในชีวิตต่างหาก

นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่ใครสักคนจะสามารถสัมผัสการทำความเข้าใจพระเจ้าได้

บางคนกล่าวว่าพวกเขาปรารถนาที่จะหาหนทางที่เรียบง่ายในการสัมผัสจุดมุ่งหมายนี้

แต่พวกเจ้าสามารถคิดถึงหนทางเช่นนั้นได้หรือไม่? เราขอบอกเจ้าว่า ไม่มีคำตอบที่จะต้องคิด กล่าวคือ
ไม่มีหนทางอื่นใดเลย!

หนทางเดียวเท่านั้นก็คือการรู้และตรวจสอบยืนยันอย่างมีสติและอย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าทรงมีและทรงเป็นสิ่ง

ใดโดยผ่านทางทุกพระวณะที่พระองค์ทรงแสดงออกและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำ

นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้จักพระเจ้า เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น และทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้านั้นไม่ใช่ไว้แก่นสารและไม่ว่างเปล่า แต่เป็นจริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

456. พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน

เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

หากปราศจากการพิพากษาของพระองค์ต่ออุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์แล้ว

มนุษย์คงไม่อาจสามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ ซึ่งไม่ยินยอมให้มีการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ

อีกทั้งมนุษย์คงจะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้เก่าๆ ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้กลายเป็นความรู้ใหม่ได้

เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไป

ดังนั้นจึงทำให้มนุษย์สามารถมาถึงจุดที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้รับการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของเขา

และเป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าโดยผ่านทางทรงปรากฏต่อสาธารณะของพระองค์ได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว

มนุษย์จะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากพันธนาการของซาตานและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า

พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์

คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์

เพื่อให้เชื่อฟังพระวาทะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่ป็นคำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง

และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ซาตานอับอายได้

พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้มารู้จักพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสอน การจัดการ

และการจัดแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน
พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว
และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของชาดาน
ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยให้อุดโดยพระองค์
เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความตั้งพระทัยให้มนุษย์นำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

457. การได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องที่ไม่สำคัญ เจ้าจะต้องเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ ด้วยวิธีนี้
เจ้าจะได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละน้อยๆ และโดยที่ไม่รู้ตัว เมื่อเจ้าได้เข้าสู่ความรู้นี้แล้ว
เจ้าจะพบว่าตัวเจ้าเองกำลังก้าวเข้าสู่สถานะที่สูงกว่าและสวยงามกว่า ในท้ายที่สุด
เจ้าจะได้มารู้สึกละเอียดอ่อนต่อดวงจิตอันน่าขยะแขยงของเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ
จะรู้สึกว่ามีที่ใดที่จะหลบซ่อนให้พ้นจากความละเอียดอ่อนของเจ้าได้ ในเวลานั้น
ความประพฤติดของเจ้าที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเคืองจะมีน้อยลงและน้อยลง
หัวใจของเจ้าจะใกล้ชิดพระทัยของพระเจ้าเข้าไปเรื่อยๆ และความรักที่มีให้กับพระองค์จะค่อยๆ
เติบโตขึ้นในหัวใจของเจ้า นี่เป็นสัญญาณของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่สถานะอันสวยงาม แต่จนกระทั่งบัดนี้
พวกเขาก็ยังไม่ได้บรรลุสิ่งนี้ ในขณะที่พวกเขาก็ทุกคนทำอะไรๆ อย่างเร่งรีบเพื่อเห็นแก่ชะตาชีวิตของพวกเขาเอง
ใครล่ะที่มีความสนใจใดๆ ในการพยายามที่จะรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า? หากสิ่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป
พวกเขาก็จะล่องละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร โดยที่ไม่รู้ตัว
ด้วยเหตุที่พวกเขาก็เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าน้อยเกินไป
ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาก็ทำตอนนี้ไม่ใช่การวางรากฐานให้กับสิ่งที่พวกเขาก็จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเคือง
รอกหรือ? การที่เราขอให้พวกเขาก็เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้น ไม่ได้ไม่ลงรอยกันกับงานของเรา
ด้วยเหตุที่หากพวกเขาก็ล่องละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารบ่อยๆ
ใครล่ะในท่ามกลางพวกเขาก็ที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษไปได้?
เช่นนั้นแล้วงานของเราจะไม่เปล่าประโยชน์ไปทั้งหมดทั้งสิ้นรอกหรือ? ดังนั้น
นอกเหนือไปจากการพิจารณาวิเคราะห์ความประพฤติดของพวกเขาเองแล้ว
เราจึงยังคงขอให้พวกเขาก็ระมัดระวังในก้าวอย่างที่พวกเขาก็เดิน นี่เป็นข้อเรียกร้องที่สูงขึ้นซึ่งเราขอจากพวกเขาก็

และเราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะพิจารณามันอย่างระมัดระวังและจะใส่ใจมันอย่างจริงจังจริงๆ
หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อการกระทำต่างๆ ของพวกเขายั่วเราจนเดือดดาลอย่างรุนแรง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะต้องพิจารณาผลสืบเนื่องแต่เพียงคำพัง
และจะไม่มีใครอื่นอีกที่รับการลงโทษแทนที่เจ้า

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

458. การรู้จักพระเจ้าหมายถึงอะไร? นั่นหมายถึงการสามารถจับความเข้าใจความชื่นบานยินดี ความโมโห
ความโศกเศร้า และความสุขของพระองค์ นี่คือการรู้จักพระเจ้า เจ้ากล่าวอ้างว่าเจ้าได้เห็นพระองค์แล้ว
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้เข้าใจความชื่นบานยินดี ความโมโห ความโศกเศร้า และความสุขของพระองค์
และเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์

เจ้ายังไม่เข้าใจทั้งความชอบธรรมของพระองค์และความเปี่ยมกรุณาของพระองค์
อีกทั้งเจ้าก็ไม่ว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงโปรดและสิ่งใดที่พระองค์ทรงเกลียด นี่ไม่ใช่ความรู้ในเรื่องของพระเจ้า
เพราะฉะนั้น ผู้คนบางคนสามารถติดตามพระเจ้าได้

แต่ไม่จำเป็นว่าจะมีความสามารถในการที่จะเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง มีความแตกต่างกันอยู่ในที่นี้
หากเจ้ารู้จักพระเจ้า เข้าใจพระองค์ และมีความสามารถที่จะจับใจความน้ำพระทัยบางประการของพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็สามารถเชื่อในพระองค์ได้อย่างแท้จริง นบนอบต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง
รักพระองค์ได้อย่างแท้จริง และนมัสการพระองค์ได้อย่างแท้จริง หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นแค่ผู้ติดตามคนหนึ่งซึ่งไหลเรื่อยไปตามกระแส

นั่น ไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการนบนอบอย่างแท้จริง หรือการนมัสการที่แท้จริง
การนมัสการที่แท้จริงเกิดขึ้นอย่างไร?

ทุกคนที่รู้จักพระเจ้าอย่างถ่องแท้ล้วนนมัสการและเคารพพระองค์เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้เห็นพระองค์โดยไม่
มีข้อบกพร่อง พวกเขาล้วนถูกสะกดให้ยอมกราบไหว้และนมัสการพระองค์ ณ ปัจจุบัน

ในขณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กำลังทรงงาน

ยิ่งผู้คนมีความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งหวงแหนสิ่งเหล่านี้ราวสมบัติล้ำค่ามากขึ้นเท่านั้นและพวกเขาก็ยิ่งเคารพพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
โดยทั่วไปแล้ว ยิ่งผู้คนมีความเข้าใจน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งเล่นเลอะมากขึ้นเท่านั้น

และดังนั้นพวกเขาจึงปฏิบัติต่อพระเจ้าดังเป็นมนุษย์ หากผู้คนได้รู้จักและมองเห็นพระเจ้าจริงๆ
พวกเขาจะตัวลั่นด้วยความยำเกรง “แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือฉลองพระบาท”—เหตุใดยอห์นจึงกล่าวเช่นนั้น? แม้ว่าลี้ลับไปแล้ว
เขามีได้มีความเข้าใจอันลุ่มลึกมากนัก แต่เขารู้ว่าพระเจ้าทรงน่าเกรงขาม

ผู้คนมากมายทำได้ในทุกวันนี้ที่มีความสามารถในการเคารพพระเจ้า?

หากพวกเขาไม่รู้พระอุปนิสัยของพระองค์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะสามารถเคารพพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ผู้คนทั้งไม่รู้แก่นแท้ของพระคริสต์ และไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีความสามารถที่จะนมัสการพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

หากพวกเขามองเห็นเพียงการทรงปรากฏภายนอกที่เป็นปกติและธรรมดาสามัญของพระคริสต์

ทว่าไม่รู้จักแก่นแท้ของพระองค์

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมง่ายสำหรับพวกเขาที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ดังเช่นเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาสามัญคนหนึ่ง

พวกเขาอาจนำพาที่ที่มีความเคารพมาใช้กับพระองค์และสามารถโกงพระองค์ ด้านทานพระองค์ ไม่เชื่อฟัง

และทำการตัดสินใจพระองค์ได้ พวกเขาสามารถมองตัวเองว่าชอบธรรมอยู่เสมอ

และไม่จริงจังกับพระวามะของพระองค์ พวกเขาสามารถถึงขึ้นเหนียวนาให้เกิคมโนคติที่หลงผิด การกล่าวโทษ

และการหมิ่นประมาทพระเจ้าได้ เพื่อแก้ปัญหานั้นประเด็นปัญหาเหล่านี้

คนเราต้องรู้จักแก่นแท้และเทวสภาพของพระคริสต์ นี่คือน้แ่งมหลักของการรู้จักพระเจ้า

นั่นคือสิ่งที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริงต้องเข้าสู่และสัมผัส

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

459. การเชื่อในพระเจ้าและรู้จักพระเจ้าเป็นกฎสวรรค์และหลักการของแผ่นดินโลก และวันนี้—

ช่วงระหว่างยุคที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคล—

ก็เป็นเวลาที่พิเศษที่จะรู้จักพระเจ้า

การทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเป็นบางสิ่งทีสัมผัสผลได้ด้วยคำตอบบนรากฐานความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และเพื่อทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ความรู้นี้เกี่ยวกับพระเจ้าคือนิมิตที่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าต้องมี ความรู้ก็คือพื้นฐานการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์

หากปราศจากความรู้นี้ การเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์จะมีอยู่ในสภาวะที่คลุมเครือ ท่ามกลางทฤษฎีที่ว่างเปล่า

ต่อให้การติดตามพระเจ้าจะเป็นปณิธานของผู้คนเช่นนี้ พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิ่งใดๆ

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ได้รับสิ่งใดในกระแสนี้คือผู้ที่จะถูกกำจัด—

พวกเขาทั้งหมดเป็นคนเอารัดเอาเปรียบ...หากมนุษย์ไม่สามารถรับนิมิตได้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไม่สามารถรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้

และหากมนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไร้ความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และดังนั้นความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าก็จะไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างที่จับต้องได้

ก่อนที่มนุษย์จะดำเนินการพระวามะของพระเจ้า เขาต้องรู้พระวามะของพระเจ้า นั่นคือ

เขาต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าจะสามารถได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นอย่างถูกต้องและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ในหนทางนี้เท่านั้น นี่คือบางสิ่งที่ทุกคนที่แสวงหาความจริงต้องครอบครอง

และนี่ยังเป็นกระบวนการที่ทุกคนที่พยายามที่จะรู้จักพระเจ้าต้องก้าวผ่าน

กระบวนการแห่งการมารู้จักพระวณะของพระเจ้าคือกระบวนการแห่งการมารู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า ดังนั้น

การรู้จักนิมิตไม่เพียงแต่อ้างอิงถึงการรู้จักสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เท่านั้น

แต่ยังรวมถึงการรู้จักพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ผู้คนมาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าจากพระวณะของพระเจ้า

และพวกเขามารู้จักอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นจากพระราชกิจของพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าเป็นขั้นตอนแรกในการรู้จักพระเจ้า

กระบวนการพัฒนาต่อจากการเชื่อเริ่มต้นในพระเจ้านี้ไปจนถึงการเชื่อในพระองค์อย่างสุดซึ้งที่สุดคือกระบวนการ

แห่งการมารู้จักพระเจ้า กระบวนการแห่งการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

หากเจ้าเพียงแต่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของการเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น

แต่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วความเชื่อของเจ้าก็ไม่มีความเป็นจริง

และความเชื่อของเจ้าก็ไม่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้—ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในเรื่องนี้

ในช่วงระหว่างกระบวนการที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า หากเขาค่อยๆ มารู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และการเชื่อของเขาจะกลายเป็นแท้จริงขึ้นเรื่อยๆ ในหนทางนี้

เมื่อมนุษย์สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เขาจะได้รับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าทรงยอมทำถึงกับบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สองเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในส

ภาวะบุคคลนั้นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถมารู้จักพระองค์และมองเห็นพระองค์ได้ การรู้จักพระเจ้า^[n]

คือผลสุดท้ายที่จะสัมฤทธิ์เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถึงบทสรุป

นี่คือข้อพึงประสงค์สุดท้ายที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมวลมนุษย์

เหตุผลว่าทำไมพระองค์ทรงปฏิบัติเช่นนั้นนั้นคือเพื่อประโยชน์ของคำพยานสุดท้ายของพระองค์

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้เพื่อที่มนุษย์อาจหันหาพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด

มนุษย์สามารถมารักพระเจ้าได้โดยการรู้จักพระองค์เท่านั้น และในการรักพระเจ้านั้น เขาต้องรู้จักพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเขาจะแสวงหาอย่างไรหรือแสวงหาที่จะได้รับสิ่งใด เขาต้องสามารถสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า

มนุษย์สามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้ด้วยการรู้จักพระเจ้านั้น

และเขาสามารถเคารพและเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างแท้จริงได้ด้วยการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น
พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะไม่มีวันมาถึงจุดที่มีการเชื่อฟังและความเคารพพระเจ้าอย่างแท้จริง
การรู้จักพระเจ้ารวมถึงการรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ การเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
และการรู้สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น แต่ไม่ว่าคนเราจะรู้แ่งมุมใดก็ตาม แต่ละแ่งมุมพึงต้องให้มนุษย์ยอมจำราคา
และพึงต้องมีเจตจำนงที่จะเชื่อฟัง
ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้จะไม่มีใครสามารถติดตามต่อไปจนถึงบทวารสวรรค์ได้

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

460. ผลจากบทเรียนของการมารู้จักพระเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้ในหนึ่งหรือสองวัน นั่นคือ
มนุษย์ต้องสั่งสมประสบการณ์ ก้าวผ่านความทุกข์ และบรรลุดุการบนอบที่แท้จริง ประการแรก
จงเริ่มต้นจากพระราชกิจและพระวจนะของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด
เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหมดที่อยู่ในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า วิธีการสัมฤทธิ์ความรู้
และวิธีการมองเห็นพระเจ้าในประสบการณ์ของเจ้า นี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องทำเมื่อพวกเขายังไม่รู้จักพระเจ้า
ไม่มีใครสามารถจับความเข้าใจพระราชกิจและพระวจนะของพระเจ้าในคราวเดียว
และไม่มีใครสามารถสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าภายในระยะเวลาสั้นๆ
มีกระบวนการได้รับประสบการณ์ที่จำเป็น ซึ่งหากปราศจากกระบวนการนี้แล้ว
จะไม่มีใครสามารถรู้จักพระเจ้าหรือติดตามพระองค์อย่างจริงจังได้ ยิ่งพระเจ้าทรงพระราชกิจมากเท่าใด
มนุษย์ก็ยิ่งรู้จักพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากเท่าใด
ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งได้รับการเริ่มต้นใหม่และทำให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเท่านั้น
หากพระราชกิจของพระเจ้าต้องยังอยู่กับที่และไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดกาล
เช่นนั้นแล้วความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ก็คงจะมีไม่มากนัก
ระหว่างเวลาแห่งการทรงสร้างและในปัจจุบันนี้ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคพระคุณ
และสิ่งที่พระองค์ทรงทำในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร—
พวกเขาก็ต้องเข้าใจเกี่ยวกับนิมิตเหล่านี้อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง พวกเขาต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

461. ในช่วงระหว่างช่วงเวลาที่เขาติดตามพระเยซู
เปโตรได้ก่อความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมากมายและมักตัดสินพระองค์จากมุมมองของตนเองเสมอ

แม้ว่าเปโตรจะเข้าใจพระวิญญาณในระดับหนึ่ง ความเข้าใจของเขาก็เป็นอะไรที่ไม่กระจ่างแจ้ง ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาจึงพูดว่า “ข้าพระองค์จำเป็นต้องติดตามผู้ที่ถูกส่งมาโดยพระบิดาแห่งสวรรค์ ข้าพระองค์จำเป็นต้องยอมรับผู้ที่ถูกเลือกสรร โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เขาไม่เข้าใจสิ่งทั้งหลายที่พระเยซูทรงทำและขาดพร่องความกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น หลังจากที่ได้ติดตามพระองค์สักระยะหนึ่งแล้ว เปโตรก็มีความสนใจยิ่งขึ้นในสิ่งที่พระองค์ทรงทำและตรัส และสนใจในตัวพระเยซูพระองค์เอง

เขาได้มาารู้สึกว่าพระเยซูทรงสร้างแรงบันดาลใจทั้งในเรื่องของการรักใคร่เอ็นดูและความนับถือ

เขาชอบที่จะคบหากับพระองค์และอยู่เคียงข้างพระองค์

และการได้ฟังพระวาจาของพระเยซูก็ทำให้เขาได้รับการจัดหาให้และความช่วยเหลือ

ในช่วงระหว่างเวลาที่เขาติดตามพระเยซู

เปโตร ได้สังเกตและจดจำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ไว้ในใจ นั่นคือ การกระทำ พระวาจา ความเคลื่อนไหว และการแสดงออกของพระองค์ เขาได้รับความเข้าใจลึกๆ

ว่าพระเยซูไม่ทรงเหมือนพวกมนุษยธรรมดา แม้ว่าการทรงปรากฏเยี่ยมมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติยิ่งนัก พระองค์ก็ทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และความยอมผ่อนปรนสำหรับมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำหรือตรัสเป็นความช่วยเหลืออย่างใหญ่หลวงต่อผู้อื่น

และเปโตรได้เห็นและได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้เห็นหรือได้ครองมาก่อนจากพระเยซู

เขาได้เห็นวามว่าพระเยซูจะไม่ได้ทรงมีวุฒิภาวะอันยิ่งใหญ่และสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผิดแปลกใดๆ ก็ตาม แต่พระองค์ทรงมีพระลักษณะอันน่าประทับใจที่ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริงและไม่ได้พบเห็นอยู่ทั่วไป

แม้ว่าเปโตรจะไม่อาจอธิบายเรื่องดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน

แต่เขาก็เห็นได้ว่าพระเยซูทรงปฏิบัติอย่างแตกต่างออกไปจากคนอื่นทุกคน

เพราะสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงทำนั้นแตกต่างไปจากสิ่งเดียวกันของพวกมนุษยปกติเป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่เวลาที่เขาได้มาสัมผัสกับพระเยซู

เปโตรยังได้เห็นอีกด้วยว่าพระบุคลิกลักษณะของพระองค์นั้นแตกต่างไปจากบุคลิกลักษณะของสามัญชน

พระองค์มักจะทรงปฏิบัติอย่างมั่นคงและไม่เคยเร่งรีบ

ไม่เคยทรงกล่าวเกินจริงหรือทำเรื่องอะไรให้มีความสำคัญน้อยลง

และพระองค์ก็ทรงดำเนินพระชนม์ชีพของพระองค์ในหนทางที่เปิดเผยให้เห็นถึงพระบุคลิกลักษณะซึ่งทั้งปกติธรรมดาและน่าเลื่อมใส ในการสนทนา พระเยซูตรัสอย่างเรียบง่ายและด้วยมารยาทอันงดงาม

ทรงสื่อสารในลักษณะที่แจ่มใสทว่าสงบนิ่งอยู่เสมอ—

และกระนั้นพระองค์ก็ไม่เคยทรงสูญเสียความทรงเกียรติของพระองค์ขณะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ไว้

ปจนเสร็จสิ้นเลย เปโตร ได้เห็นว่าพระเยซูบางครั้งทรงเสียบขีริม ในขณะที่ในคราวอื่นๆ พระองค์ได้ตรัสอย่างไม่หยุดหย่อน
บางครั้งพระองค์ทรงพระตำราญมากกระทั่งพระองค์ทรงดูเหมือนนกกพิราบที่กำลังเรีงร่าและกระโดดโลดเต้น และในคราวอื่นๆ พระองค์ก็ทรงโหม่นสกระทั้งพระองค์ไม่ตรัสอะไรเลย
ทรงปรากฏว่าหนักอึ้งไปด้วยความตรอมใจราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมารดาผู้เหน็ดเหนื่อยและอดโรย
ในบางครั้งพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยพระโมหะคั่งทหกรล้าที่พุ่งไปข้างหน้าเพื่อสังหารศัตรู หรือในบางโอกาส พระองค์กลับทรงดูคล้ายสิงโตคำราม บางครั้งพระองค์ทรงพระสรวล ในคราวอื่นๆ
พระองค์ทรงอธิษฐานและทรงก่นแสง ไม่สำคัญว่าพระเยซูจะทรงปฏิบัติอย่างไร
เปโตรได้เริ่มมีความรักและความนับถืออันไร้ขอบเขตให้กับพระองค์
เสียงพระสรวลของพระเยซูเติมความสุขให้กับเขา ความโศกเศร้าของพระองค์ผลึกเขาเข้าสู่ความตรอมใจ
พระโมหะของพระองค์ทำให้เขาหวาดกลัว ในขณะที่ความปรานี การยกโทษของพระองค์
และข้อเรียกร้องอันเคร่งครัดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากผู้คน
ทำให้เขาได้มารักพระเยซูอย่างแท้จริงและพัฒนาความเคารพที่แท้จริงและการถวิลหาพระองค์ แน่แน่นอนว่า
เปโตรได้ใช้ชีวิตเคียงข้างพระเยซูเป็นเวลาหลายปีก่อนที่เขาจะได้ค่อยๆ มาตระหนักถึงเรื่องทั้งหมดนี้

ตัดตอนมาจาก “เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

462. หากเจ้าต้องการรู้จักพระเจ้า รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง เข้าใจพระองค์อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว
จงอย่าจำกัดตัวเองอยู่กับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า
หรืออยู่กับเรื่องราวทั้งหลายเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในอดีตเท่านั้น
หากเจ้าพยายามรู้จักพระองค์ในหนทางนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังวางข้อจำกัดต่อพระเจ้า
กำลังจำกัดขอบเขตพระองค์ เจ้ากำลังเห็นพระเจ้าทรงเป็นบางสิ่งที่เล็กมาก
การทำเช่นนั้นจะส่งผลต่อผู้คนอย่างไร?
เจ้าคงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้จักความน่าอัศจรรย์และมหิศจรรยของพระเจ้า
อีกทั้งฤทธานุภาพและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์และวงเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
ความเข้าใจเช่นนั้นคงจะมีผลกระทบตอความสามารถของเจ้าที่จะยอมรับความจริงที่ว่า
พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ปกครองของทุกสรรพสิ่ง
ตลอดจนความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระอัครลัษณ์และพระสถานภาพที่แท้จริงของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
หากความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้ามิงเขตที่จำกัด เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าสามารถรับได้ก็จำกัดเช่นกัน
นี่คือเหตุผลที่เจ้าต้องทำให้วงเขตของเจ้ากว้างขึ้นและขยายเส้นขอบฟ้าของเจ้า
เจ้าควรพยายามเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด—วงเขตของพระราชกิจของพระเจ้า การบริหารจัดการของพระองค์

การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงบริหารจัดการและที่พระองค์ทรงปกครอง
โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ นั่นเองที่เจ้าควรมาเข้าใจการกระทำของพระเจ้า ด้วยความเข้าใจเช่นนี้
เจ้าจะมารู้สึกโดยไม่ทันตระหนักว่าพระเจ้าทรงปกครอง ทรงบริหารจัดการ
และทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่งที่ท่ามกลางพวกเขา
และเจ้าก็จะรู้สึกอย่างแท้จริงว่าเจ้าเป็นส่วนหนึ่งและสมาชิกคนหนึ่ง of ทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน
ในขณะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่ง
เจ้าก็กำลังยอมรับการปกครองและการจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

463. ไม่ว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ายากเพียงใดก็ตามในหัวใจของผู้คน
นั่นก็เป็นขอบข่ายของพระฐานะที่พระองค์ทรงมีในหัวใจของพวกเขาเช่นกัน
ไม่ว่าระดับของความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดในหัวใจของพวกเขา
นั่นก็คือการที่พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงใดในหัวใจของพวกเขา หากพระเจ้าที่เจ้ารู้จักนั้นว่างเปล่าและคลุมเครือ
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าที่เจ้าเชื่อถือว่าว่างเปล่าและคลุมเครือด้วยเช่นกัน
พระเจ้าที่เจ้ารู้จักถูกจำกัดไว้ที่วงเขตของชีวิตส่วนตัวของเจ้าเอง
และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองเลย ด้วยเหตุนี้
การรู้จักการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า
การรู้จักความเป็นจริงของพระเจ้าและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์
การรู้จักพระอัครลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง การรู้จักสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
การรู้จักการกระทำที่พระองค์ได้ทรงสำแดงท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์—
สิ่งเหล่านี้สำคัญมากต่อบุคคลทุกๆ คนที่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
พวกมันมีผลกระทบโดยตรงต่อการที่ผู้คนจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงได้หรือไม่
หากเจ้าจำกัดความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าไว้ที่แค่พระวจนะ
หากเจ้าจำกัดมันไว้ที่ประสบการณ์เล็กน้อยของเจ้าเอง ไว้ที่สิ่งที่เจ้าคิดว่าเป็นพระคุณของพระเจ้า
หรือคำพยานเล็กน้อยของเจ้าต่อพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเรากล่าวว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองอย่างแน่นอน ไม่เพียงแค่นั้น
ทว่ายังสามารถกล่าวได้อีกด้วยว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นเป็นพระเจ้าในจินตนาการ ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้
นี่เป็นเพราะพระเจ้าเที่ยงแท้ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่ปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ทรงดำเนินไปท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทรงบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง
พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่กุมชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวงและของทุกสิ่งทุกอย่างในพระหัตถ์ของพร

องค์ พระราชกิจและการกระทำของพระเจ้าที่เรากำลังพูดถึงนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนในสัดส่วนเล็กๆ
กล่าวคือ พวกมันไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนที่ติดตามพระองค์ในปัจจุบัน กิจการของพระองค์นั้น
สำแดงออกท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ในการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง และในกฎต่างๆ
แห่งการเปลี่ยนแปลงของทุกสรรพสิ่ง

หากเจ้าไม่สามารถเห็นหรือระลึกได้ถึงกิจการใดๆ

ของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งของการทรงสร้างของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อกิจการใดๆ ของพระองค์ได้

หากเจ้าไม่สามารถเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงผู้ที่เรียกกันว่า “พระเจ้า” องค์เล็กๆ
ที่เจ้ารู้จัก

พระเจ้าองค์นั้นผู้ถูกจำกัดไว้ที่แนวคิดของเจ้าเองและดำรงอยู่เฉพาะภายในขอบเขตอันคับแคบของจิตใจของเจ้า
เท่านั้น หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงพระเจ้าประเภทนั้น

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่วันทรงสรรเสริญความเชื่อของเจ้า ตอนที่เจ้าเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า

หากเจ้าทำเช่นนั้นเฉพาะในแง่ของวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

วิธีการที่เจ้ายอมรับการบ่มวินัยของพระเจ้าและการติสอนของพระองค์

และวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระพรของพระองค์ในการเป็นพยานของเจ้าสำหรับพระองค์แล้วไซ้

นั่นก็ห่างไกลจากคำว่าพอและไม่แม้แต่จะใกล้เคียงกับการทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

หากเจ้าต้องการเป็นพยานให้กับพระเจ้าในหนทางที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นพยานให้กับพระเจ้าเพียงแท้พระองค์เอง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นจากการกระทำของพระองค์

เจ้าต้องเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าจากการควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์

และเห็นความจริงเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

หากเจ้ารับรู้เพียงว่าเสบียงอาหารในแต่ละวันของเจ้าและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตของเจ้านั้นมาจากพระเจ้า

แต่เจ้ากลับล้มเหลวที่จะเห็นความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงมองทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์เป็นการ
จัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง และที่ว่า

พระองค์กำลังทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงโดยการปกครองทุกสรรพสิ่ง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่วันมีความสามารถที่จะเป็นพยานให้กับพระเจ้าได้

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการกล่าวทั้งหมดนี้? มันก็เกินไปก็เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่คิดว่าการนี้ไม่สำคัญ

เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่เชื่ออย่างผิดๆ

ว่าหัวข้อเหล่านี้ที่เราได้พูดถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ชีวิตส่วนบุคคลของพวกเจ้าเอง

และเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่คิดว่าห้วงข้อเหล่านี้เป็นแค่ความรู้หรือคำสอนชนิดหนึ่ง
หากพวกเจ้าฟังสิ่งที่เรากำลังกล่าวด้วยท่าทีประเทพนั้น เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ย่อมจะไม่ได้รับแม้สักสิ่งเดียว
พวกเจ้าจะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะได้รู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

464. แม้ว่ามนุษย์อาจลงลึกในการศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์ของเขาและกฎทั้งหลายที่ปกครองทุกสรรพสิ่ง
แต่การศึกษาวิจยนั้นมิมีเขตที่จำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง
สำหรับมนุษย์แล้วการควบคุมของพระเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด
มนุษย์ผู้หนึ่งอาจสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตทำการศึกษาวิจยกิจการที่เล็กที่สุดของพระเจ้าโดยไม่สัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่แท้จริงอันใด
นี่คือเหตุผลที่เจ้าจะไม่วันมีความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเข้าใจพระองค์ได้หากเจ้าใช้แค่ความรู้และสิ่งที่เจ้า
ได้เรียนรู้เพื่อศึกษาพระเจ้า แต่หากเจ้าเลือกวิธีแห่งการแสวงหาความจริงและแสวงหาพระเจ้า
และมองดูพระเจ้าจากมุมมองแห่งการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วสักวันหนึ่งเจ้าจะระลึกได้ว่า
การกระทำของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งและพระปรีชาญาณของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน
และเจ้าจะรู้เหตุผลที่พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งและแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับ
ทุกสรรพสิ่ง ยิ่งเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ทุกสรรพสิ่งและทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งเจ้า
กำลังได้รับการจัดเตรียมของพระเจ้าที่หลังไหลแบบไม่สิ้นสุดอย่างต่อเนื่อง
เจ้าจะมีความสามารถที่จะสำนึกรับรู้ได้อย่างชัดเจนอีกด้วยว่า ในโลกนี้และท่ามกลางมวลมนุษย์นี้
ไม่มีผู้ใดเลยนอกเหนือจากพระเจ้าที่จะสามารถมีความสามารถและแก่นแท้ที่พระองค์ทรงใช้ปกครอง
บริหารจัดการ และธำรงรักษาการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าไปถึงความเข้าใจนี้
เจ้าก็จะระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า เมื่อเจ้าไปถึงจุดนี้
เจ้าก็จะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงและได้ให้โอกาสพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าและองค์เจ้านายของเจ้าแล้ว
เมื่อเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนั้นแล้วและชีวิตของเจ้าได้ไปถึงจุดดังกล่าวแล้ว
พระเจ้าก็จะไม่ทรงทดสอบเจ้าและพิพากษาเจ้าอีกต่อไป อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงทำการเรียกร้องใดๆ จากเจ้า
เพราะเจ้าจะเข้าใจพระเจ้า จะรู้จักพระทัยของพระองค์ และจะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของเจ้าแล้ว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

465. ผู้คนมักพูดว่าการรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไรก็ตาม เราขอพูดว่าการรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะพระเจ้าทรงแสดงกิจการทั้งหลายของพระองค์ให้มนุษย์ได้เห็นบ่อยครั้ง

พระเจ้าไม่เคยทรงยุติการสนทนาของพระองค์กับมวลมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่เคยทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง พระคำริของพระองค์ แนวคิดของพระองค์ พระวาทะของพระองค์ และกิจการของพระองค์

ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยต่อมวลมนุษย์ ดังนั้น คราบเท่าที่มนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า

เขาสามารถมาเข้าใจและรู้จักพระองค์ได้โดยผ่านทางวิถีทางและวิธีการทุกชนิด

เหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงคิดอย่างนั้นหากตอบว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะหลีกเลี่ยงเขา

ว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะซ่อนเร้นพระองค์เองจากมนุษยชาติ

ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะยอมให้มนุษย์เข้าใจและรู้จักพระองค์นั้น

เป็นเพราะเขาไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด อีกทั้งเขาไม่ปรารถนาที่จะเข้าใจพระเจ้า ที่ยิ่งไปกว่านั้น

มนุษย์ไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพระคำริ พระวาทะ หรือกิจการของพระเจ้าผู้สร้าง...กล่าวตามความจริงคือ

หากบุคคลหนึ่งเพียงใช้เวลาว่างของเขาเพื่อฟังความสนใจและทำความเข้าใจกับพระวาทะหรือกิจการของพระเจ้าผู้สร้าง

และหากพวกเขาเพียงให้ความสนใจพระคำริของพระเจ้าผู้สร้างและพระสุรเสียงของพระทัยของพระองค์แม้เพียงเล็กน้อย ก็จะไม่เป็นการยากที่บุคคลนั้นจะตระหนักว่าพระคำริ พระวาทะ

และกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้สร้างสามารถปรากฏแก่ตาและเห็นได้ชัดแจ้ง ในทำนองเดียวกัน

การตระหนักว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

ว่าพระองค์ทรงอยู่ในการสนทนากับมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งปวงเสมอ

และว่าพระองค์ทรงปฏิบัติกิจการใหม่ๆ ทุกวันก็จะใช้มานะพยายามเพียงน้อยนิด

เนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้รับการแสดงออกในการสนทนาของพระองค์กับมนุษย์

พระคำริและแนวคิดของพระองค์ได้รับการเผยอย่างครบบริบูรณ์ในกิจการของพระองค์

พระองค์ทรงติดตามเคียงข้างและสังเกตมวลมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ตรัสกับมวลมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงอย่างเจียบๆ ด้วยพระวาทะที่นิ่งเจียบของพระองค์ว่า

“เราอยู่ในฟ้าสวรรค์ และเราอยู่ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเรา เรากำลังจับตามอง เรากำลังรอ

เราอยู่เคียงข้างเจ้า...” พระหัตถ์ของพระองค์อบอุ่นและแข็งแรง อย่างพระบาทของพระองค์แผ่เบา

พระสุรเสียงของพระองค์นุ่มนวลและสง่างาม รูปสัณฐานของพระองค์ผ่านและหมุนไป

โดยโอบกอดมวลมนุษย์ทั้งปวง โคมพระพักตร์ของพระองค์งดงามและละมุนละไม พระองค์ไม่เคยทรงจากไป

ไม่เคยทรงหายไป ในเวลากลางวันและกลางคืน พระองค์ทรงเป็นเพื่อนร่วมทางของมวลมนุษยอยู่เนื่องนิรันดร์
ไม่เคยจากพวกเขาไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

466. เมื่อผู้คนไม่เข้าใจพระเจ้าและไม่รู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์

หัวใจของพวกเขาที่ไม่มีความสามารถเปิดรับพระองค์อย่างแท้จริงได้ ทันทีที่พวกเขาเข้าใจพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจะเริ่มค้นหาคำและคัมภีร์เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ด้วยความสนใจและความเชื่อ
เมื่อเข้าใจคำและคัมภีร์เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว หัวใจของเจ้าจะค่อยๆ

เปิดรับพระองค์ทีละเล็กละน้อย เมื่อหัวใจของพวกเขาเปิดรับพระองค์แล้ว

เจ้าจะรู้สึกว่าการโต้ตอบแลกเปลี่ยนกับพระเจ้าของเจ้า สิ่งที่ได้รับจากพระเจ้า

และความอยากอันพึงพอใจของพวกเขาเองช่างน่าอัศจรรย์และน่ามหัศจรรย์เพียงใด

เมื่อหัวใจของเจ้าเปิดรับพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าจะมองเห็นว่าพระทัยของพระองค์ช่างเป็นโลกที่ไม่สิ้นสุด

และเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรที่เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน ในอาณาจักรนี้ไม่มีการคดโกง

ไม่มีการหลอกลวง ไม่มีความมืด และไม่มีความชั่ว มีเพียงความจริงใจและความสัตย์ซื่อ

มีเพียงความสว่างและความเที่ยงธรรม มีเพียงความชอบธรรมและความใจดี

อาณาจักรนี้เต็มไปด้วยความรักและความใส่ใจ เต็มไปด้วยความสงสารและการทนยอมรับ

และเจ้าจะรู้สึกถึงความสุขและความชื่นบานของการมีชีวิตโดยผ่านทางอาณาจักรนี้

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงเผยต่อเจ้าเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของพวกเขาเพื่อรับพระองค์

โลกที่ไม่สิ้นสุดนี้เต็มไปด้วยพระปรีชาญาณและอำนาจที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

และเต็มไปด้วยความรักของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ที่นี่เจ้าสามารถมองเห็นทุกแง่มุมของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น สิ่งที่น่าความชื่นบานมาให้พระองค์

เหตุผลที่พระองค์ทรงกังวล และเหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเสียพระทัย

เหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเร็ว...นี่คือสิ่งที่สามารถมองเห็นได้โดยทุกๆ

บุคคลที่เปิดหัวใจของพวกเขาและยอมให้พระเจ้าเสด็จเข้ามา

พระเจ้าสามารถเสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าเพื่อรับพระองค์เท่านั้น

หากพระองค์เสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

และเจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีให้แก่เจ้า ณ ขณะนั้น

เจ้าจะค้นพบว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้านั้นช่างล้ำค่า

ว่าสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นช่างควรค่าแก่การทะนุถนอมความล้ำค่า เมื่อเทียบกันแล้ว

ผู้คนที่ย่ำแย่ วัตถุและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเจ้า และกระทั้งคนที่เจ้ารัก คู่ครองของเจ้า และสิ่งที่เจ้ารัก

ก็แทบจะไม่ควรค่าที่จะกล่าวถึง สิ่งเหล่านั้นช่างเล็กน้อยและช่างต่ำต้อย เจ้าจะรู้สึกว่ามีวันที่วัตถุทางกายใดๆ จะสามารถดึงดูดเจ้าเข้าไปได้อีก หรือว่าวัตถุทางกายใดๆ จะสามารถช่วยเจ้าให้จ่ายราคาใดๆ เพื่อมันได้อีก ในความถ่อมพระทัยของพระเจ้า เจ้าจะมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และอำนาจสูงสุดของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะมองเห็นพระปรีชาญาณอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและการทนยอมรับของพระองค์ในบางกิจการของพระเจ้า ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เจ้าเชื่อว่ามีค่อนข้างเล็กน้อย และเจ้าจะมองเห็นความอดทนของพระองค์

ความอดกลั้นของพระองค์ และความเข้าใจในตัวเจ้าของพระองค์

สิ่งนี้จะก่อให้เกิดการรักใคร่บูชาพระองค์ขึ้นในตัวเจ้า ในวันนี้

เจ้าจะรู้สึกว่ามีมวลมนุษย์กำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่โสมมเช่นนั้น และรู้สึกว่ามีผู้คนต่างๆ เจ้าและสิ่งต่างๆ

ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเจ้า หรือแม้กระทั่งผู้คนที่เป็นที่รักของเจ้า ความรักที่พวกเขามีให้เจ้า

และสิ่งที่เรียกว่าการคุ้มครองปกป้องของพวกเขา หรือความกังวลเกี่ยวกับเจ้าของพวกเขา

ก็ไม่แม้แต่จะควรค่าแก่การกล่าวถึง—มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นที่รักของเจ้า

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เจ้าทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุด เมื่อวันนั้นมาถึง เราเชื่อว่าจะมีบางคนพูดว่า:

ความรักของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่ และเนื้อแท้ของพระองค์ช่างบริสุทธิ์ยิ่ง—ในพระเจ้าไม่มีการหลอกลวง

ไม่มีความชั่ว ไม่มีความอิจฉา และไม่มีความขัดแย้ง แต่มีเพียงความชอบธรรมและความเป็นของแท้เท่านั้น

และทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นควรเป็นที่ถวิลหาของมนุษย์ มนุษย์ควรเพียรพยายามและอยากมีสิ่งนั้น

ความสามารถของมวลมนุษย์ในการสัมฤทธิ์ผลในสิ่งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด?

สิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจึงเป็นบทเรียนชั่วชีวิตของทุกคน

นี่คือเป้าหมายชั่วชีวิตที่ถูกไล่ตามเสาะหาโดยทุกคนที่เพียรพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนและเพียรพยายามที่จะรู้จักพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

467. พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์จะไม่มีวันทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

และแม้ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นสมาชิกหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ภายในของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น

การรู้จักพระเจ้าจึงไม่ใช่แบบเดียวกับการรู้จักวัตถุ การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่การชำแหละบางสิ่งบางอย่าง
อีกทั้งยังไม่ใช่แบบเดียวกับการทำความเข้าใจบุคคลหนึ่ง

หากมนุษย์ใช้สมโนทัศน์หรือวิธีการของตนในการรู้จักกับวัตถุหรือการเข้าใจบุคคลเพื่อรู้จักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันสามารถบรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

การรู้จักพระเจ้าไม่ได้การอาศัยประสบการณ์หรือจินตนาการ

และดังนั้นเจ้าต้องไม่ยึดยึดประสบการณ์หรือจินตนาการของเจ้าต่อพระเจ้าโดยเด็ดขาด

ไม่สำคัญว่าประสบการณ์และจินตนาการของเจ้าอาจมากมายเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นยังคงมีข้อจำกัด

ยิ่งไปกว่านั้น จินตนาการของเจ้าไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง แล้วนับประสาอะไรที่จะสอดคล้องกับความจริง
และจินตนาการของเจ้าไม่เข้ากันกับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวันประสบความสำเร็จหากเจ้าอาศัยจินตนาการของเจ้าในการทำความเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า

เส้นทางเดียวคือการนี้: ยอมรับทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้า จากนั้นค่อยๆ ได้รับความประสบการณ์และทำความเข้าใจมัน

จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าเพื่อที่จะเข้าใจและรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง

เนื่องเพราะการให้ความร่วมมือของเจ้า และเนื่องเพราะความหิวและความกระหายความจริงของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

468. “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”

และการรู้จักพระเจ้านั้นเชื่อมโยงกันโดยมีอาจแบ่งแยกได้ด้วยเส้นด้ายนับหมื่นแสน

และความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเหล่านี้ก็ชัดเจนในตัวเอง หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการหลบเลี่ยงความชั่ว
คนเราก็ต้องมีการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้า คนเราต้องมีความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุความรู้ในพระเจ้า คนเราก็ต้องได้รับความประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้า

เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวาทะของพระเจ้า ได้รับความประสบการณ์กับการสั่งสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้า

การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์เสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะได้รับความประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้า

คนเราก็ต้องเผชิญหน้ากับพระวาทะของพระเจ้า เผชิญหน้ากับพระเจ้า

และขอให้พระเจ้าทรงจัดเตรียมโอกาสที่จะได้รับความประสบการณ์กับพระวาทะของพระเจ้าในรูปแบบของสภาวะแ
วดล้อมทุกชนิดซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหลายเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระเจ้าและพระวาทะของพระเจ้า

คนเราก็ต้องมีหัวใจที่เรียบง่ายและซื่อสัตย์ ความพร้อมที่จะยอมรับความจริง ความตั้งใจที่จะสู้ทนความทุกข์
ปณิธานและความกล้าที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว

และความทะเยอทะยานที่จะกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้...ในหนทางนี้

ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าว เจ้าจะเข้าไปใกล้พระเจ้าขึ้นไปทุกที หัวใจของเจ้าจะยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นทุกที และชีวิตและคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ของเจ้าพร้อมด้วยความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะกลายเป็นมีความหมายขึ้นทุกที และเปล่งประกายสดใสขึ้นทุกที จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นปริศนาอีกต่อไปว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงถูกซ่อนเร้นจากเจ้าว่าคุณสร้างไม่ได้เคยทรงปกปิดพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้าว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงอยู่ไกลจากเจ้าเลย

ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นหนึ่งในเดียวซึ่งเจ้าถวิลหาอยู่เนื่องนิรันดร์ในความคิดของเจ้าอีกต่อไป

เพียงแต่เจ้าไม่สามารถเข้าถึงด้วยความรู้สึกของเจ้าได้

ว่าคุณองค์ทรงเผื่อไว้ทั้งทางซ้ายและทางขวาของเจ้าจริงๆ และอย่างแท้จริง ทรงจัดหาให้กับชีวิตของเจ้า และทรงควบคุมลิขิตชีวิตของเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่บนเส้นขอบฟ้าอันไกลโพ้น

และพระองค์ไม่ได้ทรงอำพรางพระองค์เองสูงขึ้นไปในก้อนเมฆ พระองค์ทรงอยู่ข้างเจ้า

ทรงเป็นประธานเหนือเจ้าทุกคน พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ามี และพระองค์ทรงเป็นสิ่งเดียวที่เจ้ามี

พระเจ้าเช่นนั้นทรงยอมให้เจ้ารักพระองค์จากหัวใจ เกาติดยพระองค์ โอบกอดพระองค์แนบกระชับ

เลื่อมใสพระองค์ กลัวที่จะสูญเสียพระองค์ และไม่เต็มใจที่จะประกาศตัดขาดกับพระองค์อีกต่อไป

ไม่เต็มใจที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์อีกต่อไป หรือเลิกลิงหนิพระองค์หรืออยู่ห่างพระองค์อีกต่อไป

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการใส่ใจพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ ตอบแทนทุกอย่างที่พระองค์ทรงมอบให้เจ้า

และบนบอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ เจ้าไม่ปฏิเสธที่จะได้รับการทรงนำ การจัดเตรียม การเผ่าดู และการรับเอาไว้โดยพระองค์อีกต่อไป

ไม่ปฏิเสธสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบอกบทและทรงสถาปนาสำหรับเจ้าอีกต่อไป

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการติดตามพระองค์ เดินเคียงข้างพระองค์

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือยอมรับพระองค์เป็นชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า

การยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า เป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “พระราชกิจในการรู้จักพระเจ้า”

ท. ว่าด้วยวิธีที่จะรับใช้พระเจ้าและเป็นพยานต่อพระองค์

469. นับตั้งแต่การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

พระเจ้าได้ทรงลิขิตผู้คนจำนวนมากไว้ล่วงหน้าเพื่อรับใช้พระองค์ ซึ่งรวมถึงพวกที่มาจากทุกชนชั้น

จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์และนำพาพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกไปสู่ความครบบริบูรณ์อันราบรื่น นี่คือการมุ่งหมายของพระเจ้าในการเลือกผู้คนที่รับใช้พระองค์ ทุกๆ คนที่รับใช้พระเจ้าจะต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

พระราชกิจนี้ของพระองค์ทำให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

และหลักธรรมทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ปรากฏชัดแจ้งยิ่งขึ้นต่อผู้คน

พระเจ้าได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยแท้จริง เพื่อมีส่วนร่วมกับผู้คน

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รู้จักกิจการทั้งหลายของพระองค์อย่างชัดเจนขึ้น วันนี้พวกเจ้า ผู้คนกลุ่มนี้

มีวาสนาที่ได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง นี่เป็นพระพรอันเหลือคณานับสำหรับพวกเจ้า—แท้จริงแล้ว

พระเจ้าทรงยกพวกเจ้าขึ้นมา ในการเลือกบุคคลคนหนึ่งเพื่อรับใช้พระองค์นั้น

พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์เองเสมอ

การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่เป็นดังที่ผู้คนจินตนาการว่ามันเป็นแค่เรื่องของความกระตือรือร้นแต่ประการใดเลย วันนี้

พวกเจ้าเห็นว่าทุกคนที่รับใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทำเช่นนั้นเพราะพวกเขามีการทรงนำของพระเจ้าและพระร

าชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพราะพวกเขาเป็นผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

เหล่านี้คือสภาพเงื่อนไขขั้นต่ำสำหรับทุกคนที่รับใช้พระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

470. บรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าควรเป็นคนสนิทของพระเจ้า พวกเขาควรเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า

และสามารถรักดีต่อพระเจ้าอย่างที่สุด ไม่ว่าเจ้าจะปฏิบัติเป็นการส่วนตัวหรือในที่สาธารณะ

เจ้าสามารถได้รับความชื่นบานยินดีของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าสามารถตั้งมั่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และไม่ว่าผู้อื่นๆ จะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไรก็ตาม

เจ้าเดินบนเส้นทางที่เจ้าควรเดินอยู่เสมอ และมอบทุกความใส่ใจแก่พระภาระของพระเจ้า

ผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่เป็นคนสนิทของพระเจ้า

ที่บรรดาคนสนิทของพระเจ้าสามารถรับใช้พระองค์ได้โดยตรงก็เพราะพวกเขาได้รับมอบพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและพระภาระของพระเจ้า

พวกเขาสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าเสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเอง

และรับเอาพระภาระของเจ้ามาเป็นภาระของตนเอง

และพวกเขาก็ไม่คำนึงถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของพวกเขา:
แม้เมื่อพวกเขาไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ และพวกเขาไม่มีแนวโน้มที่จะได้ประโยชน์อะไรเลย
พวกเขาจะเชื่อในพระเจ้าด้วยหัวใจรักเสมอ และดังนั้น บุคคลประเภทนี้จึงเป็นคนสนิทของพระเจ้า
บรรดาคนสนิทของพระเจ้านั้น ยังเป็นคนไว้วางใจของพระองค์ด้วยเช่นกัน
เฉพาะบรรดาคนสนิทเท่านั้นที่สามารถร่วมแบ่งเบาความกระวนกระวายใจของพระองค์
และพระคำริชของพระองค์ได้ และแม้ว่าเนื้อหนังของพวกเขาจะเจ็บปวดและอ่อนแอ
พวกเขาก็สามารถสู้ทนความเจ็บปวดและละทิ้งสิ่งที่พวกเขารักเพื่อให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย
พระเจ้าทรงมอบภาระที่มากขึ้นให้แก่ผู้คนเช่นนั้น
และสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำนั้น ได้รับการยืนยันสนับสนุนจากคำพยานของผู้คนเหล่านี้ เช่นนั้น
ผู้คนเหล่านี้จึงเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า พวกเขาคือผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีใจตรงกันกับพระทัยของพระองค์เอง
และเฉพาะผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่สามารถปกครองร่วมกันกับพระเจ้าได้
เวลาที่เจ้าได้มาเป็นคนสนิทของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วนั้นก็คือเวลาที่เจ้าจะปกครองร่วมกันกับพระเจ้านั่นเอง

ตัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

471. ใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงคือใครบางคนที่สมดังพระทัยของพระเจ้า
ผู้ที่เหมาะสมสำหรับการใช้โดยพระเจ้า และผู้ที่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้
หากเจ้าปรารถนาที่จะให้การกินและการดื่มพระวาทะของพระเจ้าของเจ้ามีประสิทธิผลแล้วไซ้
เจ้าก็ต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้า หากเจ้าปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าแล้วไซ้
ก็ยิ่งจำเป็นมากขึ้นที่จะต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาและเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้าในทุกสิ่ง
ทุกอย่างเสียก่อนเป็นอันดับแรก นี่เป็นสิ่งที่ใครบางคนซึ่งรับใช้พระเจ้าควรมี หากเจ้าขาดพร่องความรู้นี้แล้วไซ้
ทันทีที่เจ้ารับใช้ เจ้าก็จะเป็นต้นเหตุของการหยุดชะงักและความปั่นป่วนทั้งหลาย
และหากเจ้าเกาะติดอยู่กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าแล้วไซ้
เจ้าก็จะถูกพระเจ้าทรงกระแทกจนล้มคว่ำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่มีวันลุกขึ้นมาอีกเลย
จงเอาปัจจุบันเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ
พระคำริชและพระราชกิจในวันนี้จำนวนมากเข้ากันไม่ได้กับพระคัมภีร์และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไ
วก่อนหน้านี้ และหากเจ้าไม่อยากจะเชื่อฟังแล้วไซ้ เจ้าก็อาจล่มสลายได้ทุกเมื่อ
หากเจ้าประสงค์ที่จะรับใช้ให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วไซ้
เจ้าต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาและแก้ไขทรศนะของเจ้าเองให้ถูกต้องเสียก่อน
หลายสิ่งที่จะถูกกล่าวจะเข้ากันไม่ได้กับสิ่งที่เคยถูกกล่าวในอดีต
และหากเจ้าขาดพร่องเจตจำนงที่จะเชื่อฟังในตอนี้ เจ้าก็จะไม่สามารถเดินในเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าได้

หากหนึ่งในวิธีการแห่งการทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้หยั่งรากอยู่ในตัวเจ้าแล้วและเจ้าไม่เคยปล่อยมือจากมันเลย เช่นนั้นแล้ววิธีการนี้ก็จะกลายเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้า

หากสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้หยั่งรากภายในตัวเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมได้รับความจริงเอาไว้แล้ว

และหากพระวณะและความจริงของพระเจ้าสามารถกลายเป็นชีวิตของเจ้าได้

เจ้าก็จะไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไป

บรรดาผู้ที่ครองความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดเลย และย่อมจะไม่ยึดปฏิบัติตามคำสอน

ตัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้านั้นเท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

472. การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่การกิจง่าย ๆ

พวกที่อุปนิสัยอันเลื่อมทรมของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลงนั้นไม่มีวันสามารถรับใช้พระเจ้าได้

หากอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้รับการพิพากษาและติสอนโดยพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าก็ยังคงเป็นตัวแทนชาตान

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าเจ้ารับใช้พระเจ้าโดยเจตนาที่คิของเจ้าเอง

เป็นการพิสูจน์ว่าการปรนนิบัติของเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติเยี่ยงชาตानของเจ้า

เจ้ารับใช้พระเจ้าด้วยบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า และตามความพึงใจส่วนบุคคลของเจ้า

ที่มากไปกว่านั้นคือ เจ้าคิดอยู่เสมอว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าเต็มใจทำนั้นคือสิ่งที่น่าปิติยินดีต่อพระเจ้า

และคิดว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่อยากทำนั้นคือสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า

เจ้าทำงานตามความพึงใจของเจ้าเองโดยสิ้นเชิง การนี้สามารถเรียกว่าเป็นการรับใช้พระเจ้าได้หรือ?

ท้ายที่สุดแล้ว จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อยในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

การปรนนิบัติของเจ้าจะทำให้เจ้าคือดังยิ่งขึ้นไปอีก

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเจ้าฝังแน่นอย่างลึลึก และเมื่อเป็นเช่นนั้น

จะมีกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการปรนนิบัติพระเจ้าที่ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะของเจ้าเองเป็นสำคัญ

และประสบการณ์ทั้งหลายที่ได้จากการปรนนิบัติของเจ้าตามอุปนิสัยของเจ้าเองก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นภายในตัว

เจ้า เหล่านี้คือประสบการณ์และบทเรียนของมนุษย์ มันคือปรัชญาแห่งการดำรงชีวิตบนโลกของมนุษย์

ผู้คนเยี่ยงนี้สามารถจัดระดับให้เป็นพวกฟาริสีและพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาได้

หากพวกเขาไม่ตื่นขึ้นและไม่กลับใจเลย

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นเหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและพวกศัตรูของพระคริสต์ผู้หลอกลวงผู้คนในยุคสุด

ท้ายอย่างแน่นอน

เหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและศัตรูของพระคริสต์ทั้งหลายที่พูดถึงนี้จะเกิดขึ้นจากท่ามกลางผู้คนเช่นนั้น

หากบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าปฏิบัติตามบุคลิกลักษณะของพวกเขาเองและกระทำตามเจตจำนงของพวกเขาเอง พวกเขาก็มีความเสี่ยงที่จะถูกขับออกไปได้ตลอดเวลา

พวกที่น่าประสพการณ์ที่สั่งสมมาเป็นเวลาหลายปีของตนมาใช้ในการรับใช้พระเจ้าเพื่อที่จะชนะใจผู้อื่น เพื่ออบรมสั่งสอนพวกเขาและควบคุมพวกเขา และเพื่ออยู่ในตำแหน่งสูง—และพวกที่ไม่เคยกลับใจ ไม่เคยสารภาพบาปพวกเขา ไม่เคยประกาศผลประโยชน์จากตำแหน่ง—

ผู้คนเหล่านี้จะต้องล้มลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาเป็นคนประเภทเดียวกับเปาโล

โดยถือสิทธิความอาวุโสของตนและโอ้อวดเรื่องคุณวุฒิของตน

พระเจ้าจะไม่ทรงนำพาผู้คนเยี่ยงนี้ไปสู่การมีความเพียบพร้อม

การปรนนิบัติเช่นนั้นแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนยึดติดกับสิ่งเก่าๆ ตลอดเวลา

พวกเขายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายในอดีต กับทุกสิ่งทุกอย่างจากวันเวลาที่ผ่านไปแล้ว

นี่เป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ต่อการปรนนิบัติของพวกเขา หากเจ้าไม่สามารถสลัดสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปได้

สิ่งเหล่านี้จะบีบคั้นชีวิตของเจ้าทั้งชีวิต พระเจ้าจะไม่ทรงชมเชยเจ้า ไม่แม้แต่เนิ่นอัย

ไม่แม้กระทั่งว่าหาของเจ้าจะหักในขณะดำเนินงานหรือหลังของเจ้าจะหักขณะที่ใช้แรง

ไม่แม้กระทั่งว่าเจ้าจะพลีชีพในการปรนนิบัติของเจ้าต่อพระเจ้า ตรงกันข้ามอย่างยิ่ง คือ พระองค์จะตรัสว่า

เจ้าเป็นคนทำความชั่วคนหนึ่ง

เริ่มจากวันนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ไม่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา ผู้ที่เต็มใจจะพักวางตัวตนเก่าๆ

ของพวกเขา และผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าในแบบที่ว่าง่ายให้มีความเพียบพร้อมอย่างเป็นทางการ

พระองค์จะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ถวิลหารอคอยพระวาระทั้งหลายของพระเจ้ามีความเพียบพร้อม

ผู้คนเหล่านี้ควรจะถูกขึ้นและรับใช้พระเจ้า

ในพระเจ้านั้นมีความอุดมอันไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณอันไร้ขอบเขต

พระราชกิจอันน่ามหัศจรรย์และพระวาระอันล้ำค่าของพระองค์รอคอยความชื่นชมยินดีจากผู้คนจำนวนมากมาย

ยิ่งขึ้นไปอีก ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ พวกที่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา พวกที่ถือสิทธิความอาวุโส

และพวกที่ไม่สามารถปล่อยวางตัวเองได้นั้น พบว่ามันยากที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงมีโอกาที่จะทำให้ผู้คนเหล่านี้มีความเพียบพร้อมได้

หากบุคคลหนึ่งยังไม่ได้ปลงใจที่จะเชื่อฟัง และไม่กระหายต่อพระวาระของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีแนวทางที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ พวกเขาก็แค่จะกลายเป็นกบฏมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

เจ้าเล่ห์มากขึ้นเรื่อยๆ และด้วยเหตุนี้ก็จะจบลงบนร่องครรลองที่ผิด

ในการทรงพระราชกิจของพระองค์ในขณะนี้

พระเจ้าจะทรงยกชูผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริงและสามารถยอมรับความสว่างใหม่ได้เพิ่มมากขึ้น

และพระองค์จะทรงตัดทอนพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาที่ถือสิทธิความอาวุโสของพวกเขาดูโดยสิ้นเชิง
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์พวกที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงอย่างดื้อดึงแม้แต่คนเดียว
เจ้าต้องการเป็นหนึ่งในบรรดาผู้คนเหล่านี้หรือไม่? เจ้าทำการปรนนิบัติของเจ้าตามการเลือกชอบของเจ้าเอง
หรือเจ้าทำสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์กันแน่? นี่ก็บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องรู้ด้วยตัวของเจ้าเอง
เจ้าเป็นเจ้าหน้าที่ทางศาสนา หรือเจ้าเป็นทารกแรกเกิดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมกันแน่?
การปรนนิบัติของเจ้ามากนักน้อยเพียงใดที่ได้รับการชมเชยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์?
การปรนนิบัติของเจ้ามากนักน้อยเพียงใดที่พระเจ้าจะไม่แม้แต่ทรงจดจำ?
มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเจ้ามากเพียงใดอันเป็นผลมาจากการปรนนิบัติตลอดหลายปีของเจ้า?
เจ้าเข้าใจชัดเจนในเรื่องทั้งหมดนี้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริง เจ้าจะทิ้งมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ
ทางศาสนาของเจ้าจากเมื่อก่อนไป และจะรับใช้พระเจ้าได้ดียิ่งขึ้นในหนทางใหม่
มันยังไม่สายเกินไปที่จะลุกขึ้นมาบัดนี้ มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ
ทางศาสนานั้นสามารถบีบชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลหนึ่งได้
ประสบการณ์ที่บุคคลหนึ่งรับเอาไว้สามารถทำให้พวกเขาไกลห่างจากพระเจ้าและทำสิ่งทั้งหลายในหนทางของ
พวกเขาเอง หากเจ้าไม่ละวางสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นจะกลายเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของชีวิตของเจ้า
พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ที่รับใช้พระองค์มีความเพียบพร้อมอยู่เสมอ และไม่ทรงขับพวกเขาออกไปง่ายๆ
หากเจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนจากพระวาระของพระเจ้าอย่างแท้จริง
หากเจ้าสามารถละวางการปฏิบัติและกฎเกณฑ์ทั้งหลายทางศาสนาแบบเก่าของเจ้าไว้ก่อนได้
และหยุดใช้มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ ทางศาสนามาเป็นตัววัดพระวาระของพระเจ้าในวันนี้
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะมือนาคสำหรับเจ้า แต่หากเจ้ายึดติดกับสิ่งเก่าๆ
หากเจ้ายังคงหวงแหนความล้ำค่าของพวกมัน
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีหนทางที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ พระเจ้าไม่ทรงเกลียดแลผู้คนเช่นนั้น
หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจริงๆ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องปลงใจที่จะปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างจากเมื่อก่อน โดยสิ้นเชิง
แม้ว่าสิ่งที่ได้ทำไปแล้วเมื่อก่อนนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าก็ต้องยังคงสามารถละวางมันและหยุดยึดติดกับมันได้
แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชัดเจน กระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง
วันนี้เจ้าต้องละวางมัน เจ้าต้องไม่ยึดมั่นกับมัน นี่ก็สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องได้รับการเริ่มใหม่ ในพระราชกิจของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้านั้น
พระองค์ไม่ทรงอ้างอิงถึงสิ่งเก่าๆ ทั้งหลายที่เคยเป็นเมื่อก่อน พระองค์ไม่ทรงบุกเข้าไปในปมเก่าๆ

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า
และไม่ทรงยึดติดกับแม้กระทั่งพระวณะของพระองค์เองจากอดีต—
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ใดๆ ดังนั้นหากเจ้า ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง
ยึดติดกับสิ่งทั้งหลายในอดีตอยู่เสมอ หากเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป
และนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ในรูปแบบตายตัวอย่างเคร่งครัด
ในขณะที่พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยใช้วิธีการที่พระองค์ทรงเคยใช้มาก่อนอีกต่อไป
เช่นนั้นแล้วคำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าจะไม่ยุ่งเหยิงหรือห่อหรือ?
เจ้าไม่ได้กลายมาเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้วหรือหรือ?
เจ้าเต็มใจที่จะปล่อยให้ชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าต้องพินาศและล่มจมไปกับสิ่งเก่าๆ เหล่านี้หรือ? สิ่งเก่าๆ
เหล่านี้จะทำให้เจ้าเป็นใครบางคนที่ยึดขวางพระราชกิจของพระเจ้า—เจ้าต้องการเป็นคนประเภทนั้นหรือ?
หากเจ้าไม่ต้องการอย่างนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้ว ก็หยุดสิ่งที่เจ้ากำลังทำอยู่โดยเร็วแล้วหันกลับ
เริ่มต้นทุกอย่างใหม่อีกครั้ง พระเจ้าจะไม่ทรงจดจำการปรนนิบัติในอดีตของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

473. ทุกๆ คนที่ได้ตกลงใจแน่วแน่แล้วสามารถรับใช้พระเจ้าได้—แต่มันจำเป็นต้องเป็นว่า
เฉพาะบรรดาผู้ที่มอบทุกความใส่ใจต่อน้ำพระทัยพระเจ้าและเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้านั้น
จึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์รับใช้พระเจ้า เราได้ค้นพบเรื่องนี้ในหมู่พวกเจ้าว่า ผู้คนมากมาย
เชื่อว่าตราบเท้าที่พวกเขาเผยแผ่ข่าวประเสริฐเพื่อพระเจ้าอย่างมีศรัทธาแรงกล้า เดินไปตามถนนเพื่อพระเจ้า
สละตัวเองและยอมสละวางสิ่งต่างๆ เพื่อพระเจ้า เป็นต้น เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการรับใช้พระเจ้า
ยังมีผู้คนเคร่งศาสนามากกว่านี้อีกที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการวิ่งหัวหมุนไปทั่วโดยมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ
ของพวกเขา ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรแห่งสวรรค์
และการช่วยผู้คนให้รอดโดยการทำให้พวกเขากลับใจและสารภาพบาป
ยังมีเจ้าหน้าที่ทางศาสนาจำนวนมากที่คิดว่าการรับใช้พระเจ้าประกอบไปด้วยการประกาศในโบสถ์หลังจากที่ได้
เสาะหาการศึกษาเล่าเรียนขั้นสูงและการฝึกฝนในโรงเรียนสอนศาสนา
และการสอนผู้คนผ่านการอ่านคัมภีร์ทั้งหลายของพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น
มีผู้คนในภูมิภาคยากแค้นที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจในหมู่พี่น้องชา
ยหญิงของตน หรือการอธิษฐานให้กับพวกเขา หรือการรับใช้พวกเขา ท่ามกลางพวกเขา
มีคนจำนวนมากที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า
การอธิษฐานต่อพระเจ้าทุกๆ วัน รวมทั้งการไปเยี่ยมและการทำงานในคริสตจักรทุกหนทุกแห่ง
มีบรรดาพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ ที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการไม่แต่งงานหรือสร้างครอบครัวเลย

และการอุทิศทุ่มเทการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของตนแด่พระเจ้า ทว่ามีผู้คนไม่มากนักที่รู้ว่า อันที่จริงแล้วการรับใช้พระเจ้านั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าจะมีผู้ที่รับใช้พระเจ้ามามากมายพอๆ กับที่มีดวงดาวอยู่บนท้องฟ้าก็ตาม จำนวนของบรรดาผู้ที่สามารถรับใช้ได้โดยตรง และผู้ที่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้านั้น ช่างเล็กน้อย—น้อยยิ่งนัก เหตุใดเราจึงกล่าวเรื่องนี้นะหรือ? เรากล่าวเรื่องนี้เพราะพวกเจ้าหาได้เข้าใจเนื้อแท้ของวลีที่ว่า “การรับใช้พระเจ้า” ไม่ และเจ้าเข้าใจวิธีที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าน้อยยิ่งนัก มีความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับผู้คนที่จะเข้าใจอย่างแท้จริงว่าการปรนนิบัติพระเจ้าแบบใดที่สามารถกลมกลืนกับ น้ำพระทัยของพระองค์

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า เจ้าจำต้องเข้าใจเสียก่อนว่าผู้คนประเภทไหนที่น่ายินดีต่อพระเจ้า ผู้คนประเภทไหนที่พระเจ้าทรงเกลียด ผู้คนประเภทไหนที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า และผู้คนประเภทไหนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า อย่างน้อยที่สุด พวกเจ้าควรมีความรู้ที่ติดตัว ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าควรรู้จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้า และพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงปฏิบัติในที่นี้ ณ ตอนนี้ ภายหลังจากที่เข้าใจเรื่องนี้และโดยผ่านการทรงนำของพระวจนะของพระเจ้า พวกเจ้าควรมีการเข้าสู่เสียก่อน และควรได้รับพระบัญชาของพระเจ้าเสียก่อน ครั้นพวกเจ้าได้มีประสบการณ์จริงในพระวจนะของพระเจ้าแล้ว และเมื่อเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า และตอนที่พวกเจ้ารับใช้พระองค์นั่นเอง ที่พระเจ้าทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้าและอนุญาตให้พวกเจ้าได้เข้าใจในพระราชกิจของพระองค์มากยิ่งขึ้น และได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ชัดเจนขึ้น เมื่อเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงนี้ ประสบการณ์ของเจ้าจะลุ่มลึกและเป็นจริงยิ่งขึ้น และทุกคนในบรรดาพวกเจ้าที่เคยได้รับประสบการณ์เช่นนั้นจะสามารถเดินไปในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและเสนอการจัดเตรียมให้แก่บรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าแต่ละคนจะสามารถพึ่งพาจุดแข็งของกันและกันได้เพื่อทดแทนความขาดตกบกพร่องของพวกเจ้าเอง และได้รับความรู้มั่งคั่งขึ้นในจิตวิญญาณของพวกเจ้า เพียงภายหลังจากที่ได้สัมผัสในผลนี้แล้วเท่านั้น พวกเจ้าจึงจะสามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าในระหว่างครรลองของการปรนนิบัติของพวกเจ้า

คัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมกลืนไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

474. ผู้ที่สามารถนำคริสตจักร จัดหาชีวิตให้ผู้คน และเป็นอัครทูตให้กับผู้คนต้องมีประสบการณ์จริง พวกเขาต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณ และมีความซึ่งคุณค่าและประสบการณ์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริง มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะเป็นทำงานหรืออัครทูตที่นำคริสตจักรได้ มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะสามารถติดตามในฐานะคนที่เล็กน้อยที่สุดได้เท่านั้น และไม่สามารถเป็นผู้นำได้ แล้วนับประสาอะไรกับการเป็นอัครทูตที่มีความสามารถที่จะจัดหาชีวิตให้กับผู้คนได้ นี่เป็นเพราะว่าหน้าที่การทำงานของอัครทูตนั้นไม่ใช่การรีบเร่งหรือการต่อสู้ แต่เป็นการทำงานการปรนนิบัติชีวิต และการนำผู้อื่นในการแปลงสภาพอุปนิสัยของพวกเขา ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่การทำงานนี้ได้รับการบัญชาให้แบกรับความรับผิดชอบอันหนักหน่วง เป็นความรับผิดชอบที่ไม่ใช่แค่ผู้ใดก็ได้จะสามารถแบกรับ งานประเภทนี้สามารถทำได้โดยผู้ที่มิสิ่งที่เป็ชีวิตเท่านั้น นั่นคือ ผู้ที่มีประสบการณ์ของความจริง งานนี้ไม่สามารถดำเนินการได้โดยแค่ใครก็ตามที่สามารถประกาศตัดขาด ที่สามารถรีบเร่ง หรือที่เต็มใจจะสละตัวพวกเขาเอง ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์ของความจริงเลย ผู้ที่ไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาไว้ความสามารถที่จะทำงานชนิดนี้ได้ ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์ ผู้ที่เป็นผู้คนที่ปราศจากความเป็นจริง ไร้ความสามารถที่จะมองเห็นความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน เพราะพวกเขาเองปราศจากการเป็นอยู่ประเภทนี้ ดังนั้น บุคคลชนิดนี้จึงไม่เพียงแต่ไร้ความสามารถที่จะทำงานการเป็นผู้นำได้เท่านั้น แต่หากพวกเขายังคงปราศจากความจริงเป็นเวลานานแล้ว พวกเขาจะกลายเป็นวัตถุประสงค์ของการทำลายด้วยเช่นกัน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

475. สำหรับเรื่องงานนั้น มนุษย์เชื่อว่างานนั้นคือการวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า เทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง และทุ่มเทเพื่อประโยชน์ของพระองค์ทั้งหมด แม้ความเชื่อนี้จะถูกต้อง แต่ก็เป็เพียงด้านเดียวมากเกินไป สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์นั้นไม่ใช่แค่การวิ่งสาละวนเพื่อพระองค์เท่านั้น นอกจากนี้แล้ว งานนี้เกี่ยวข้องกับพันธกิจและการจัดเตรียมภายในจิตวิญญาณ พี่น้องชายหญิงหลายคน แม้ภายหลังจากที่มีประสบการณ์กันมาหลายปีแล้วก็ตาม กลับไม่เคยคิดถึงเรื่องการทำงานเพื่อพระเจ้าเลย เนื่องจากงานตามที่มนุษย์คิดได้นั้นหาได้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องไม่ เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสนใจใดๆ เลยในเรื่องของงาน และนี่คือเหตุผลที่ชัดเจนว่าเหตุใดการเข้าสู่ของมนุษย์จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างมีลักษณะด้านเดียวเหมือนกัน พวกเจ้าทั้งหมดควรจะเริ่มต้นการเข้าสู่ของพวกเจ้าด้วยการทำงานเพื่อพระเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะก้าวผ่านทุกแง่มุมของประสบการณ์ได้ดีขึ้น นี่คือนสิ่งที่พวกเจ้าควรจะเข้าสู่
งานไม่ได้หมายถึงการวิ่งสาละวันเพื่อพระเจ้า
แต่หมายถึงว่าชีวิตของมนุษย์และการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้นสามารถมอบความชื่นชมยินดีแก่พระเจ้าได้หรือไม่
งานหมายถึงการที่ผู้คนใช้การอุทิศตัวของตนแด่พระเจ้าและใช้ความรู้ของตนเกี่ยวกับพระเจ้าเพื่อเป็นพยานเกี่ยว
กับพระเจ้า รวมทั้งเพื่อปรนนิบัติมนุษย์ด้วย นี่คือการรับผิดชอบของมนุษย์
และนี่คือนสิ่งที่มนุษย์ทุกคนควรเข้าใจ เราอาจกล่าวได้ว่าการเข้าสู่ของพวกเจ้าคืองานของพวกเจ้า
และว่าพวกเจ้ากำลังพยายามเข้าสู่ในช่วงระหว่างการทำงานเพื่อพระเจ้า
การได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีความหมายแค่ที่เจ้ารู้วิธีกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า
เท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เจ้าต้องรู้วิธีเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้า และสามารถรับใช้พระเจ้า
และสามารถปรนนิบัติและจัดเตรียมให้มนุษย์ได้ นี่คือนงาน และเป็นการเข้าสู่ของพวกเจ้าเช่นกัน
นี่คือนสิ่งที่ทุกคนควรจะสำเร็จลุล่วง มีหลายคนที่มีมุงเน้นเพียงแต่การวิ่งสาละวันเพื่อพระเจ้า
และเทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง แต่มองข้ามประสบการณ์ส่วนบุคคลของตนเองไป
และเพิกเฉยต่อการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง
สิ่งนี้เองที่ได้้นำพาบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าให้กลายเป็นพวกที่ด้านทานพระเจ้า...

เราทำงานเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
เพื่อนำบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้ตั้งพระทัยของพระเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์
เพื่อนำมนุษย์ไปสู่พระเจ้า
และเพื่อแนะนำให้มนุษย์รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระเจ้า
ด้วยการนั้นจึงเป็นการทำให้ดอกผลแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีความเพียบพร้อม เพราะฉะนั้น
จึงจำเป็นที่พวกเจ้าจะต้องชัดเจนอย่างทะลุปรุโปร่งเกี่ยวกับเนื้อแท้ของงาน ในฐานะคนที่พระเจ้าทรงใช้งาน
มนุษย์ทุกคนคู่ควรกับการทำงานเพื่อพระเจ้า กล่าวคือ ทุกคนมีโอกาสที่จะถูกใช้งานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
อย่างไรก็ตาม มีจุดหนึ่งที่พวกเจ้าต้องตระหนัก นั่นคือ เมื่อมนุษย์ทำงานที่พระเจ้าทรงพระบัญชา
มนุษย์ได้รับโอกาสที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า ทว่าสิ่งที่มนุษย์พูดและรู้นั้นหาใช่วุฒิภาวะของมนุษย์ไม่โดยสิ้นเชิง
ทั้งหมดที่พวกเจ้าสามารถทำได้คือ การรู้ถึงข้อบกพร่องของพวกเจ้าเองระหว่างการทำงานของเจ้าให้ดียิ่งขึ้น
และมามีความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มากขึ้น ในหนทางนี้
พวกเจ้าก็จะสามารถได้รับการเข้าสู่ที่ดีขึ้นในครรลองของการทำงานของพวกเจ้า

คัดตอนมาจาก “งานและการเข้าสู่ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

476. การปรนนิบัติที่เลิกร้างจากถ้อยคำรับปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธ

คือการปรนนิบัติที่เกิดจากเนื้อหนังและมโนคติที่หลงผิด

และเป็นไปไม่ได้ที่การนั้นจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรที่เหมาะสมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และแม้ว่าพวกเขาจะรับใช้พระเจ้า

พวกเขาก็รับใช้ในท่ามกลางจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

และไม่สามารถรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธย่อมไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และบรรดาผู้ที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจาก็ไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พระเจ้าทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติซึ่งเป็นที่ถูกพระทัยของพระองค์เอง

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติที่เป็นมโนคติที่หลงผิดและเนื้อหนัง

หากผู้คนไม่สามารถติดตามขั้นตอนของพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิด การปรนนิบัติของผู้คนเช่นนั้นขัดจังหวะและรบกวน

และการปรนนิบัติเช่นนั้นดำเนินขัดแย้งกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าจึงไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้ามักจะต่อต้านพระเจ้าเป็นส่วนใหญ่

และไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า “การติดตามพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธ” หมายถึง

การทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

การมี khả năngที่จะกระทำการอันสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ปัจจุบันของพระเจ้า

การมีความสามารถที่จะเชื่อฟังและติดตามพระเจ้าของวันนี้

และการเข้าสู่ที่สอดคล้องกับถ้อยคำรับใหม่ล่าสุดของพระเจ้า

นี่คือใครคนหนึ่งติดตามพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธและอยู่ในกระแสของพระวิญญูณบริสุทธเท่านั้น

ผู้คนเช่นนั้นไม่เพียงสามารถรับการสรรเสริญจากพระเจ้าและมองเห็นพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังสามารถรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าได้

และสามารถรับรู้มโนคติที่หลงผิดและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์และบรรพชนและเนื้อแท้ของมนุษย์จากพระราช

กิจล่าสุดของพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังมีความสามารถที่จะค่อยๆ

สัมผัสการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาในระหว่างการปรนนิบัติของพวกเขา

เฉพาะผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะได้รับพระเจ้า

และเป็นผู้ที่ได้พบหนทางที่แท้จริงโดยแท้

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

477. หากว่าในขณะที่กำลังรับใช้พระเจ้าแห่งวันนี้

เจ้าเกาะติดกับสิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยโดยความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีตแล้วไซ้

การปรนนิบัติของเจ้าก็ย่อมจะก่อให้เกิดการหยุดชะงัก และการปฏิบัติของเจ้าก็จะล้ำสมัย

โดยไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าพิธีการทางศาสนา

หากเจ้าเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าต้องดูภายนอกเป็นคนถ่อมใจและอดทน ท่ามกลางคุณสมบัติอื่นๆ

และหากเจ้านำความรู้ประเภทนี้ไปปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้ ความรู้เช่นนั้นย่อมเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

การปฏิบัติเช่นนั้นก็กลายเป็นการแสดงอันหน้าซื่อใจคดไปเสียแล้ว วลีที่ว่า “มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา”

หมายถึงสิ่งทั้งหลายที่หมดสมัยและเลิกใช้ไปแล้ว

(ซึ่งรวมถึงการเข้าใจพระวจนะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนหน้านี้และความสว่างที่ถูกเปิดเผยโดยตรงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) และหากสิ่งเหล่านั้นถูกนำมาปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้

สิ่งเหล่านั้นย่อมทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและไม่นำประโยชน์อันใดมาสู่มนุษย์เลย

หากผู้คนไม่สามารถที่จะชำระล้างสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาออกจากตัวพวกเขาเองแล้ว

ไซ้ สิ่งเหล่านั้นย่อมจะกลายเป็นสิ่งขัดขวางอันใหญ่หลวงต่อการปรนนิบัติของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

ผู้คนที่มิมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาไม่มีทางตามทันย่างก้าวแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

พวกเขาถลำลงไปหนึ่งก้าว แล้วจากนั้นก็สองก้าว

นี่เป็นเพราะว่ามโนคติที่หลงผิดทางศาสนาเหล่านี้ทำให้มนุษย์กลายเป็นคนที่ถือตัวว่าชอบธรรมเสมอและโอหัง

อย่างเกินปกติธรรมดา พระเจ้าไม่ทรงรู้สึกอาลัยอาวรณ์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้และได้ทรงทำไปในอดีต

หากบางสิ่งบางอย่างคร่ำครึ พระองค์ย่อมทรงกำจัดมันทิ้งไปเสีย

เจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้อย่างแท้จริงกระนั้นหรือ?

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับพระวจนะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในอดีต

นี่พิสูจน์ว่าเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

หากวันนี้เจ้าไม่สามารถที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และกลับเกาะติดอยู่กับความสว่างของอดีตแทน

นี่สามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าเจ้าติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า?

เจ้ายังคงสามารถที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้อยู่หรือ? หากเป็นกรณีเช่นนั้นแล้วไซ้

เจ้าก็ย่อมจะกลายเป็นใครคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้” ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

478. หลายคนรับใช้พระเจ้าด้วยจุดแข็งของความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขา แต่ไม่มีความเข้าใจในประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเลย ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ ความเลียวโลอันใดต่อการแสดงนัยแห่งพระวาทะของพระองค์ และดังนั้น ด้วยเจตนาดีของพวกเขา บ่อยครั้งที่พวกเขาหลงเอยตรงการทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นการขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้า ในกรณีที่รุนแรง พวกเขาถูกขว้างทิ้งออกไปเลย

ถูกตัดขาดจากโอกาสอันใดในภายภาคหน้าที่จะได้ติดตามพระองค์ และถูกขับลงสู่นรก

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้านั้นเป็นอันจบสิ้นลง

ผู้คนเหล่านี้ทำงานในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยจุดแข็งของเจตนาดีแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และจบลงด้วยการสร้างพระโมหะให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ผู้คนนำพาหนทางของการรับใช้พวกข้าราชการและบรรดาเจ้านายทั้งหลายมาใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า และพยายามที่จะทำให้หนทางเหล่านั้นเข้ามามีบทบาท โดยการคิดอย่างไรประโยชน์ว่า

หนทางเหล่านั้นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่นี่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม

พวกเขาไม่เคยจินตนาการว่าพระเจ้านั้นมีพระอุปนิสัยของลูกแกะ แต่เป็นอุปนิสัยของราชสีห์ เพราะฉะนั้น บรรดาผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นเป็นครั้งแรกจึงไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ได้เลย

ด้วยพระหฤทัยของพระเจ้านั้นไม่เหมือนหัวใจมนุษย์

เฉพาะหลังจากที่เจ้าเข้าใจความจริงหลากหลายประการแล้วเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถมารู้จักพระเจ้านั้นมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้ที่ไม่ใช่ประกอบไปด้วยพระวาทะหรือคำสอนทั้งหลาย แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นเสมือนชุมทรัพย์ที่จะเป็นวิถีทางให้เจ้าได้เข้าไปสู่ความไว้วางใจใกล้ชิดกับพระเจ้า

และใช้เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่า พระองค์ทรงปีติยินดีในตัวเจ้า หากเจ้าขาดพร่องความเป็นจริงของความรู้

และไม่มีความจริงติดตัว เช่นนั้นแล้ว

การปรนนิบัติอันเปี่ยมปรารถนาอย่างแรงกล้าของเจ้าย่อมทำได้เพียงนำความเกลียดและความชิงชังจากพระเจ้านำสู่ตัวเจ้า

คัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

479. ในศาสนา ผู้คนมากมายทนทุกข์อย่างมากมายตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา:

พวกเขาอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาเอง และแบกทุกข์ของตน

พวกเขายังแม้แต่ทนทุกข์และสู้ทนต่อไปเมื่ออยู่บนปากเหวแห่งความตาย!

บางคนยังคงกำลังอดอาหารในตอนเช้าของวันที่พวกเขาตาย ทั้งชีวิตของพวกเขา

พวกเขาปฏิเสธไม่ให้ตัวเองได้รับอาหารและเสื้อผ้าดีๆ และมุ่งเน้นที่ความทุกข์เท่านั้น
พวกเขาสามารถอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาได้และละทิ้งเนื้อหนังของพวกเขา
จิตใจที่พวกเขามีให้กับการสู้ทนความทุกข์ช่างน่าทึ่งยิ่ง แต่ความคิดของพวกเขา มโนคติอันหลงผิดของพวกเขา
ทัศนคติทางใจของพวกเขา และโดยแท้จริงแล้ว ธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเขา ยังไม่ได้ถูกจัดการเลยแม้แต่น้อย
พวกเขาคาดพร่องความรู้ที่แท้จริงใดๆ เกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง
ภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นภาพแบบดั้งเดิมที่มีพระเจ้าที่คลุมเครือเป็นนามธรรม
ความแน่วแน่ที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าของพวกเขามาจากความกระตือรือร้นและธรรมชาติที่เป็นบวกของพวกเขา
แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้า แต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจพระองค์หรือรู้น้ำพระทัยของพระองค์
พวกเขาเพียงทำงานและทนทุกข์อย่างหุนหันพลันแล่นเพื่อพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาไม่ให้คุณค่าใดๆ
กับการปฏิบัติด้วยการหยั่งรู้เลย
ใส่ใจวิธีการทำให้แน่ใจว่าการรับใช้ของพวกเขาทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงจริงๆ เพียงเล็กน้อย
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะตระหนักวิธีที่การสัมผัสความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
พระเจ้าที่พวกเขารับใช้ไม่ใช่พระเจ้าในพระฉายาดั้งเดิมของพระองค์ แต่เป็นพระเจ้าที่ห่อหุ้มอยู่ในตำนาน
ผลิตผลจากจินตนาการของพวกเขาเอง พระเจ้าที่พวกเขาเพียงแค่อยินหรือพบในงานเขียนเท่านั้น
แล้วพวกเขาก็ใช้จินตนาการอันกว้างไกลและความเคร่งศาสนาของพวกเขาในการทนทุกข์เพื่อพระเจ้า
และปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะปฏิบัติ การรับใช้ของพวกเขาคลาดเคลื่อนเกินไป
จนกระทั่งไม่มีพวกเขาคนใดที่มีความสามารถที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
ในทางปฏิบัติเลย ไม่ว่าพวกเขาจะยินดีทนทุกข์อย่างไรก็ตาม
มุมมองแต่เดิมของพวกเขาเกี่ยวกับการรับใช้และภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง
เพราะพวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษา การติสสอน กระบวนการถลุง
และการทำให้มีความเพียบพร้อมจากพระเจ้า อีกทั้งไม่มีใครคนใดเคยนำพวกเขาโดยใช้ความจริง
ต่อให้พวกเขาเชื่อในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ก็ไม่มีพวกเขาคนใดที่เคยพบเห็นพระผู้ช่วยให้รอด
พวกเขาเพียงรู้จักพระองค์โดยผ่านทางตำนานและคำบอกเล่าเท่านั้น ดังนั้น
การรับใช้ของพวกเขาเหมือนกันแล้วไม่มากกว่าการปิดตารับใช้ไปอย่างไร้แบบแผน
ราวกับคนตาบอดที่รับใช้พ่อของเขาเอง ถึงที่สุดแล้ว การรับใช้เช่นนั้นสามารถสัมผัสผลสิ่งใดได้บ้าง?
และผู้ใดจะเห็นชอบกับการรับใช้เช่นนั้น? การรับใช้ของพวกเขายังคงเหมือนเดิมตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุด
พวกเขาได้รับเพียงบทเรียนที่มนุษย์สร้างขึ้น
และอิงการรับใช้ของพวกเขาบนความเป็นธรรมชาติของพวกเขาและความชอบของพวกเขาเองเท่านั้น
สิ่งนี้จะสามารถให้รางวัลใด? แม้กระทั่งเปโตร ผู้ซึ่งได้มองเห็นพระเยซู

ก็ยังไม่รู้วิธีการรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาเพียงมารู้ถึงการนี้ในท้ายที่สุดในวัยชราของเขา
นี่บอกอะไรเกี่ยวกับผู้คนตาบอดที่ยังไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการจัดการหรือการได้รับการตัดแต่งแม้แต่น้อย และผู้ที่ไม่เคยมีผู้ใดนำพวกเขา?

การรับใช้ของผู้คนมากมายในหมู่พวกเขาในวันนี้ไม่เหมือนกับของผู้คนที่ตาบอดเหล่านี้หรือ?
ผู้คนทั้งหมดที่ยังไม่ได้รับการพิพากษา ยังไม่ได้รับการตัดแต่งและการจัดการ และผู้ที่ยังไม่เปลี่ยนแปลง—
พวกเขาทั้งหมดไม่ได้ถูกพิชิตอย่างไม่ครบบริบูรณ์หรือ? ผู้คนเช่นนั้นมิมีประโยชน์อันใดกัน?
หากความคิดของเจ้า ความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับชีวิต

และความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าไม่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ และเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่มีวันสัมผัสสิ่งใดที่ขุดเยี่ยมในการรับใช้ของเจ้า!

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

480. พระเยซูทรงสามารถเสร็จสิ้นพระบัญชาของพระเจ้าได้—พระราชกิจของการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง—
เพราะพระองค์ทรงมอบทุกความเอาใจใส่ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า
โดยปราศจากแผนการหรือการจัดการเตรียมการใดๆ สำหรับพระองค์เอง ดังนั้น
พระองค์จึงทรงเป็นคนสนิทของพระเจ้าด้วยเช่นกัน—พระเจ้าพระองค์เอง—
ซึ่งเป็นอะไรสักอย่างที่ว่าพวกเขาทุกคนเข้าใจกันดีเป็นอย่างมาก (แต่ที่จริงแล้ว
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คำพยากรณ์
เราพาดพิงการนี้ตรงนี้เพื่อใช้ข้อเท็จจริงของพระเยซูแสดงตัวอย่างประเด็นปัญหา)
พระองค์ได้ทรงสามารถวางแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าได้ตรงจุดศูนย์กลางพอดี
และได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ตลอด
เวลา พระองค์ได้ทรงอธิษฐานและตรัสไว้ว่า: “พระเจ้าพระบิดา! ขอทรงสำเร็จลุล่วงในน้ำพระทัยของพระองค์
และไม่ทรงทำตามความพึงปรารถนาของเรา แต่ตามแผนการของพระองค์ มนุษย์อาจอ่อนแอ
แต่เหตุใดพระองค์จึงควรเอาใจใส่ต่อเขาเล่า? มนุษย์จะสามารถมีค่าคู่ควรกับความหวังโยของพระองค์ได้อย่างไร
มนุษย์ที่เป็นดั่งมดตัวหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์? ในหัวใจของเรา
เราปรารถนาเพียงแต่ทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จลุล่วงเท่านั้น
และเราปรารถนาว่าพระองค์จะทรงสามารถทำในสิ่งที่พระองค์จะทรงทำในตัวเราไปตามความพึงปรารถนาของ
พระองค์เอง” บนถนนสู่เยรูซาเลม พระเยซูทรงอยู่ในความเจ็บปวดร้าวราน
ประหนึ่งมีด้ามหนึ่งกำลังถูกบิดควั่นอยู่ในพระทัยของพระองค์
กระนั้นพระองค์ก็ได้มีเจตนาธรรมที่จะทรงคืนวาจาของพระองค์เลยแม้แต่น้อย
ตลอดเวลาที่มีกำลังอันทรงพลังอำนาจบีบให้พระองค์จำยอมไปข้างหน้าอยู่ตลอดเวลาไปยังที่ที่พระองค์จะทรง

ถูกตรึงกางเขน ในท้ายที่สุด พระองค์ก็ถูกตอกตรึงกับกางเขนและกลายเป็นสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาป
เป็นการเสร็จสิ้นพระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษย

พระองค์ได้ทรงหลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งความตายและแดนคนตาย เมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ความตาย
นรก และแดนคนตายสูญเสียพลังอำนาจของตน และได้ถูกกำราบโดยพระองค์

พระองค์ทรงมีพระชนม์อยู่เป็นเวลาสามสิบสามปี

ตลอดช่วงเวลานี้พระองค์ได้ทรงทำอย่างสุดความสามารถของพระองค์เสมอเพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า
โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้าในเวลานั้น

ไม่เคยทรงคำนึงถึงผลที่จะได้หรือความสูญเสียส่วนพระองค์เองเลย

และทรงคิดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว
พระเจ้าได้ตรัสว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

เพราะการปรนนิบัติของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าที่กลมกลืนไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

พระเจ้าจึงได้ทรงวางภาระอันหนักหน่วงในการทรงไถ่มวลมนุษยทั้งปวง ไว้บนพระอังกาสทั้งสองของพระองค์
และได้ทรงทำให้พระองค์สำเร็จลุล่วงในภาระนี้

และพระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติกิจสำคัญนี้จนเสร็จสิ้น

ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสู้ทนความทุกข์อันมิอาจประมาณได้เพื่อพระเจ้า

และพระองค์ได้ทรงถูกซาตานทดลองนับครั้งไม่ถ้วน แต่พระองค์ไม่เคยทรงท้อพระทัย

พระเจ้าได้ทรงมอบกิจอันใหญ่หลวงเช่นนั้นให้แก่พระองค์เพราะพระเจ้าทรงไว้วางพระทัยในพระองค์

และทรงรักพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ตรัสเป็นการส่วนพระองค์ว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา
เราชอบใจท่านมาก” ในเวลานั้น

มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ได้ทรงสามารถสำเร็จลุล่วงในพระบัญชานี้และนี้ได้เป็นหนึ่งในแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
ในการที่พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษยทั้งปวงของพระองค์ในยุคพระคุณครบบริบูรณ์

หากเป็นดั่งเช่นพระเยซูคือ พวกเจ้าสามารถมอบทุกความเอาใจใส่ต่อพระภาระของพระเจ้า

และหันหลังให้กับเนื้อหนังของพวกเจ้า

พระเจ้าจึงจะทรงไว้วางพระทัยที่จะมอบกิจสำคัญของพระองค์แก่พวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะเป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่พึงต้องมีในการรับใช้พระเจ้า

เฉพาะภายใต้รูปการณ์ดังกล่าวเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดว่า

พวกเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและกำลังทำให้พระบัญชาของพระเจ้าเสร็จสิ้น

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดได้ว่าพวกเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเทียบกับตัวอย่างของพระเยซู เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงอย่างนั้นหรือ? วันนี้ เจ้าไม่เข้าใจว่าจะรับใช้พระเจ้าอย่างไร

เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? หากเจ้าพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า

เจ้าไม่ได้หมั่นประมาทพระองค์หรือ? จงคิดดูเถิดว่า เจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า หรือว่ารับใช้ตัวเจ้าเอง?

เจ้ารับใช้ซาตาน กระนั้นเจ้าก็ยังคือด้านพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า—ในเรื่องนี้

เจ้าไม่ได้หมั่นประมาทพระเจ้าหรือ? ถัดหลังเรานั้น ผู้คนมากมายละโมภในพระพรที่เกี่ยวกับสถานภาพ

พวกเขาตะกละตะกลามกินอาหาร พวกเขารักที่จะนอนและมอบทุกความเอาใจใส่ให้กับเนื้อหนัง

กลัวอยู่เสมอว่าจะไม่มีทางออกสำหรับเนื้อหนัง

พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันถูกต้องเหมาะสมของตนในคริสตจักร แต่กลับเอาเปรียบคริสตจักรหรือไม่

พวกเขาก็จะดักเตือนบรรดาพี่น้องชายหญิงด้วยวามะของเรา

ตั้งตัวเองเป็นนายเหนือผู้อื่นจากตำแหน่งตามสิทธิอำนาจ

ผู้คนเหล่านี้เอาแต่พูดว่าพวกเขากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและพูดเสมอว่าพวกเขาเป็นคนสนิทของพระเจ้า

—เรื่องนี้ไม่ใช่สาระหรือ? หากเจ้ามีเจตนาที่เหมาะสม

แต่ไม่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็โง่เขลา

แต่หากเจตนาของเจ้านั้นไม่ถูก และเจ้ายังคงพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครบางคนที่ต้องดำนพระเจ้า และเจ้าสมควรที่จะถูกพระเจ้าลงโทษ!

เราไม่มีความเห็นใจให้กับผู้คนเช่นนั้น! ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกเขาเอาเปรียบ

ละโมภในสิ่งขูใจของเนื้อหนังอยู่ตลอดเวลา และไม่คำนึงต่อความสนใจของพระเจ้า

พวกเขาแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตนเองเสมอ และพวกเขาไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยพระเจ้าเลย

พวกเขาไม่ยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระวิญญาณของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ

พวกเขากำลังหลอกลวงและหลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเสมอ และกำลังตีสองหน้า

ดังนั้นจึงจอกในไร่ร้อนที่ขโมยขุ่นและเหยียบย่ำไปทั่วไร่ร้อนเสมอ

ผู้คนเช่นนั้นจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้หรือ? เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่ได้รับภาระสำหรับชีวิตของเจ้าและคริสตจักร

เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระบัญชาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? ใครหรือจะกล้าไว้วางใจคนบางคนที่เป็นอย่างเจ้า?

เมื่อเจ้ารับใช้เช่นนี้ พระเจ้าจะทรงกล้าไว้วางใจเจ้ากับกิจอันยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ?

นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าต่อพระราชกิจหรือ?

ตัดตอนมาจาก “วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า” ใน พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

สิ่งที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์และได้เห็นนั้นเหนือกว่าที่เหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจากทุกยุค

แต่พวกเจ้าสามารถให้คำพยานได้ดีกว่าถ้อยคำของเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะในอดีตกาลเหล่านี้หรือไม่? สิ่งที่เรามอบให้แก่พวกเจ้านั้นเหนือกว่าโมเสสและบับบิงดาวิด ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้

เราขอให้คำพยานของพวกเจ้าเหนือกว่าโมเสส และให้ถ้อยคำของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าดาวิด

เราให้พวกเจ้าเป็นร้อยเท่า—ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้ เราขอให้พวกเจ้าตอบแทนเราในแบบเดียวกัน

พวกเจ้าต้องรู้ไว้ว่าเราคือผู้ที่มอบชีวิตให้แก่มวลมนุษย์ และพวกเจ้าคือผู้ที่ได้รับชีวิตจากเรา

และต้องเป็นพยานให้เรา นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าที่เราได้ส่งลงมายังพวกเจ้า และที่พวกเจ้าควรจะต้องทำให้แก่เรา

เราได้มอบสง่าราศีของเราทั้งหมดให้แก่พวกเจ้า เราได้มอบชีวิตให้แก่พวกเจ้า ซึ่งประชากรที่ถูกเลือก นั่นคือ

พวกอิสราเอล ก็ไม่เคยได้รับมาก่อน ด้วยสิทธิ์ทั้งหลายนี้ พวกเจ้าควรจะต้องเป็นพยานต่อเรา

และอุทิศวัยเยาว์ของพวกเจ้าให้เราและสละชีวิตลง ไม่ว่าใครก็ตามที่เราได้มอบสง่าราศีของเราให้

จะต้องเป็นพยานให้เรา และมอบชีวิตของพวกเขามาให้เรา เราได้กำหนดเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

เป็นโซ่อาสนาของพวกเจ้าที่เรามอบสง่าราศีของเราให้แก่พวกเจ้า

และน้ำที่ของพวกเจ้าคือเป็นพยานให้สง่าราศีของเรา หากพวกเจ้าเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้รับพระพร

เช่นนั้นแล้วงานของเราก็จะมีความสำคัญน้อยนิด และพวกเจ้าก็คงจะไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเจ้าให้ลุล่วง

พวกอิสราเอลได้เห็นเพียงความกรุณา ความรัก และความยิ่งใหญ่ของเราเท่านั้น

และพวกยิวได้เป็นพยานเฉพาะความอดทนและการไถ่ของเราเท่านั้น

พวกเขาได้เห็นงานแห่งวิญญาณของเราน้อยนิดยิ่งนัก

จนถึงจุดที่ว่าพวกเขามีความเข้าใจเพียงหนึ่งในหมื่นของสิ่งที่พวกเจ้าได้รู้และได้เห็น

สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นนั้นมากเกินกว่าแม้กระทั่งหัวหน้าปูโรหิตในหมู่พวกเขา

ความจริงที่พวกเจ้าเข้าใจวันนี้เหนือกว่าของพวกเขานั่น

สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นวันนี้มากเกินกว่าสิ่งที่ได้พบเห็นกันในยุคธรรมบัญญัติ รวมทั้งในยุคพระคุณ

และสิ่งที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์นั้นเหนือกว่าแม้กระทั่งโมเสสและเอเลียห์

เนื่องจากสิ่งที่พวกอิสราเอลเข้าใจคือเฉพาะธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์เท่านั้น

และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะภาพของพระปฤษฎางค์ของพระยาห์เวห์เท่านั้น

สิ่งที่พวกยิวเข้าใจคือเฉพาะการไถ่ของพระเยซูเท่านั้น

สิ่งที่พวกเขาได้รับไว้คือเฉพาะพระคุณที่พระเยซูประทานให้เท่านั้น

และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะพระฉายาของพระเยซูภายในวงศ์ของพวกเขานั่น

สิ่งที่พวกเขาเห็นในปัจจุบันคือพระสิริของพระยาห์เวห์ การไถ่ของพระเยซู และกิจการทั้งหมดของเราในวันนี้
ดังนั้น พวกเขาได้ยื่นวาระแห่งวิญญาณของเราด้วยหรือไม่ ได้ซึ่งคุณค่ากับปัญญาของเราหรือไม่
ได้มารู้จักการอัศจรรย์ของเราหรือไม่ และได้เรียนรู้อุปนิสัยของเราหรือไม่
เรายังได้บอกพวกเขาถึงแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราด้วยเช่นกัน
สิ่งที่พวกเขาได้เห็นไม่ใช่แค่พระเจ้าที่รักและเมตตาเท่านั้น แต่คือพระเจ้าผู้เปี่ยมพร้อมด้วยความชอบธรรม
เจ้าได้เห็นงานอันอัศจรรย์ของเรา และได้รู้ว่าเราเปี่ยมด้วยบารมีและความพิโรธ ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขารู้ว่าครั้งหนึ่งเราได้โกรธเกรี้ยวอย่างรุนแรงต่อวงศ์ของอิสราเอล และรู้ว่าวันนี้
ความพิโรธนั้นได้มาถึงพวกเขาแล้ว พวกเขาเข้าใจความลึกลับของเราในฟ้าสวรรค์มากกว่าอิสยาห์และยอห์น
พวกเขารู้จักความน่ารักชื่นชมและความควรค่าแก่การเคารพเทิดทูนของเรามากกว่าเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดในหล
ายยุคที่ผ่านมา สิ่งที่พวกเขาได้รับไว้ไม่ใช่เพียงแค่ความจริงของเรา วิถีของเรา และชีวิตของเราเท่านั้น
หากแต่เป็นนิมิตและการวิโรจน์ที่ยิ่งใหญ่กว่านิมิตและการวิโรจน์ของยอห์น
พวกเขาเข้าใจการอัศจรรย์มากกว่ามาก และยังได้มองดูโฉมหน้าแท้จริงของเราอีกด้วย
พวกเขาได้ยอมรับคำพิพากษาของเรามากกว่า และรู้อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามากกว่า และดังนั้น
แม้ว่าพวกเขาจะถือกำเนิดในยุคสุดท้าย ความเข้าใจของพวกเขาก็เป็นความเข้าใจของแต่ก่อนและของอดีต
และพวกเขายังได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในปัจจุบันนี้ด้วย
และนั่นเป็นการกระทำโดยเราเองด้วยตัวเราเองโดยเฉพาะทั้งหมด สิ่งที่เราขอจากพวกเขาไม่ได้มากเกินไป
เพราะเราได้ให้พวกเขามากเหลือเกิน และพวกเขาได้เห็นมากมายหลายอย่างในเรา ด้วยเหตุนี้
เราขอให้เจ้าเป็นพยานให้เราต่อเหล่าวิสุทธิชนในหลายยุคที่ผ่านมา
และนี่คือความปรารถนาเพียงอย่างเดียวในหัวใจของเรา

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

482. สิ่งที่เราปรารถนาคือความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า ณ บัดนี้ ความรักและคำพยานของเจ้า ณ บัดนี้
แม้ว่าตอนนี้เจ้าจะไม่รู้ว่าคำพยานคืออะไรหรือความรักคืออะไร เจ้าก็ควรจะนำพาทุกอย่างของเจ้ามาให้เรา
และส่งมอบทรัพย์สินสมบัติเดียวที่เจ้ามีให้แก่เรา นั่นก็คือ ความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า
เจ้าควรรู้ว่าคำพยานถึงการทำให้ซาตานพ่ายแพ้ของเราขึ้นอยู่กับความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของมนุษย์
เช่นเดียวกับคำพยานถึงการพิชิตมนุษย์โดยบริบูรณ์ของเรา
หน้าที่แห่งความเชื่อในเราของเจ้าก็คือการเป็นพยานแก่เรา
การจงรักภักดีต่อเราและไม่จงรักภักดีต่อสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และการเชื่อฟังไปจนถึงที่สุด
ก่อนที่เราจะเริ่มขั้นตอนต่อไปของงานของเรา เจ้าจะเป็นพยานต่อเราอย่างไร?
เจ้าจะจงรักภักดีและจะเชื่อฟังเราอย่างไร?

เจ้าอุทิศความจงรักภักดีทั้งหมดของเจ้าให้แก่หน้าที่การงานของเจ้าหรือไม่ หรือเจ้าจะลี้ภัย?
เจ้าจะบนบอต่อการจัดการเตรียมการทุกอย่างของเรา (แม้ว่าจะเป็นความตายหรือความข้อยับ)
หรือหนีหายไปกลางทางเพื่อหลบเลี่ยงการติสอนของเรา? เราติสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้เป็นพยานต่อเรา
และจงรักภักดีและเชื่อฟังต่อเรา ยิ่งไปกว่านั้น
การติสอนในปัจจุบันเป็นการคลี่คลายงานชิ้นตอนต่อไปของงานของเรา
และเพื่อช่วยให้งานนั้นก้าวหน้าต่อไปโดยไม่มีอะไรขวางกั้น ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงเตือนสติเจ้าให้เฉลียวฉลาด
และจงอย่าปฏิบัติกับชีวิตของเจ้าหรือนัยสำคัญในการดำรงอยู่ของเจ้าเหมือนกับเมฆทรายที่ไร้ค่า
เจ้าสามารถรู้ได้แน่หรือไม่ว่างานที่จะมาถึงของเรานั้นคืออะไร?
เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราจะทำงานอย่างไรในวันข้างหน้า และงานของเราจะคลี่คลายไปอย่างไร?
เจ้าควรจะรู้ถึงนัยสำคัญของประสบการณ์ของเจ้ากับงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น
นัยสำคัญของความเชื่อในเราของเจ้า เราได้ทำไปมากมายแล้ว
เราจะลี้ภัยแก่ครั้งทางดังที่เจ้าจินตนาการได้อย่างไร? เราได้ทำงานที่กว้างขวางเช่นนี้แล้ว
เราจะทำลายมันได้อย่างไร? แท้ที่จริงแล้ว เราได้มาเพื่อทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลง นี่คือการจริง แต่ที่มากกว่านั้น
เจ้าต้องรู้ว่าเรากำลังจะเริ่มยุคใหม่ จะเริ่มต้นงานใหม่ และที่สำคัญที่สุดคือ
จะเผยแพร่ว่าประเสริฐแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น เจ้าควรรู้ว่างานปัจจุบันเป็นเพียงเพื่อการเริ่มต้นยุคหนึ่งเท่านั้น
และเพื่อวางรากฐานในการเผยแพร่ว่าประเสริฐในสมัยที่จะมาถึงและการทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลงในสภาพหน้า
งานของเราไม่ใช่ง่ายดังที่เจ้าคิด อีกทั้งไม่ได้ไร้ค่าหรือไร้ความหมายดังที่เจ้าอาจเชื่อ เพราะฉะนั้น
เรายังคงต้องพูดกับเจ้าว่า เจ้าควรจะมอบชีวิตของเจ้าให้แก่งานของเรา และที่มากกว่านั้น
เจ้าควรจะอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อสง่าราศีของเรา นานแล้วที่เราได้โหยหาให้เจ้าเป็นพยานแก่เรา
และนานยิ่งกว่านั้นที่เราได้โหยหาให้เจ้าเผยแพร่ว่าประเสริฐของเรา เจ้าควรจะเข้าใจว่าอะไรอยู่ในหัวใจของเรา

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

483. เจ้าสามารถสื่อถึง “พระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในแต่ละยุค”
อย่างเป็นรูปธรรมด้วยภาษาที่เหมาะสมแก่การสื่อถึงนัยสำคัญของยุคนั้นได้หรือไม่?
เจ้าผู้ซึ่งรับประสบการณ์พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายสามารถบรรยายพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างละเอียดได้ไหม?
เจ้าจะสามารถเป็นพยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำได้หรือไม่?
เจ้าจะถ่ายทอดสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้รับประสบการณ์ไปสู่บรรดาผู้เชื่อที่เคร่งศาสนาซึ่งน่าสงสาร
อ่อนค้อยและเปี่ยมศรัทธาผู้ซึ่งหิวกระหายความชอบธรรมและกำลังรอคอยให้เจ้ามาเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขาอย่างไร?
ผู้คนประเภทไหนกันที่กำลังรอให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขา? เจ้าพอจะจินตนาการออกไหม?

เจ้าได้ตระหนักรู้ถึงภาระบนบ่าของเจ้า พระบัญชาสำหรับเจ้า และความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่?

สำนึกรับรู้แห่งภารกิจประวัติศาสตร์ของเจ้าอยู่ที่ไหน?

เจ้าจะทำหน้าที่ในฐานะของเจ้านายคนหนึ่งในยุคถัดไปอย่างพอเหมาะพอควรได้อย่างไร?

เจ้ามีสำนึกรับรู้อันแรงกล้าต่อสถานะแห่งความเป็นนายหรือไม่? เจ้าจะอธิบายถึงเจ้านายแห่งสรรพสิ่งอย่างไร?

สิ่งนั้นคือเจ้านายเหนือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งมวลและเหนือสรรพสิ่งทางกายภาพในโลกนี้จริงๆ หรือ?

แผนการของเจ้าสำหรับความก้าวหน้าของงานระยะต่อไปคืออะไร?

มีผู้คนมากเพียงใดที่กำลังรอคอยให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา? งานของเจ้าเป็นงานหนักใช่ไหม?

พวกเขาอ่อนด้อย น่าสงสาร ตาบอดและหลงทางพลางกำลังร้องคร่ำครวญอยู่ในความมืดมิด—

หนทางนั้นอยู่แห่งใด? พวกเขาช่างโหยหาความสว่างนั้นเหลือเกิน ความสว่างซึ่งเหมือนดาวตก

ที่พลันตกลงมาและจับได้อำนาจแห่งความมืดที่บีบคั้นมนุษย์มานานหลายปีเหลือเกิน

ใครเลยจะสามารถรู้ว่าพวกเขาตั้งความหวังอย่างกระวนกระวายใจ

และร่ำร้องหาสิ่งนี้ทั้งกลางวันและกลางคืนมากมายสักเพียงไหน?

แม้กระทั่งในวันที่ความสว่างนั้นส่องแสงวาบผ่านไปแล้ว

ผู้คนที่ถูกข่มทอนอย่างล้าลึกเหล่านี้ก็ยังคงถูกจองจำอยู่ในคุกใต้ดินอันมืดมิดโดยไม่มีหวังว่าจะได้รับการปลดปล่อย

เลย เมื่อไรที่พวกเขาจะไม่ต้องร่ำไห้อีกต่อไป?

ที่เลวร้ายก็คือความโศกเศร้าของจิตวิญญาณอันเปราะบางเหล่านี้ไม่เคยได้รับอนุญาตให้พักผ่อนเลย

และพวกเขาได้ถูกพันธนาการอยู่ในสถานะนี้โดยพันธะซึ่งไร้ปราณีและประวัติศาสตร์อันเยือกเย็นเป็นเวลานาน

านเหลือเกิน และใครกันเล่าที่ได้สดับฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา?

ใครกันเล่าที่ได้มองดูสภาพอันน่าเวทนาของพวกเขา?

เจ้าเคยถูกคิดบ้างไหมว่าพระหทัยของพระเจ้าโทมัสและกระวนกระวายเพียงใด?

พระองค์ทรงทนเห็นมวลมนุษย์ซึ่งไร้เดียงสา

ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองต้องทนทุกข์ทรมานเยี่ยงนี้ได้อย่างไร? อย่างไรก็ตาม

เหล่ามนุษย์ก็คือเหยื่อซึ่งถูกวางยาพิษ และถึงแม้ว่ามนุษย์จะรอดชีวิตมาได้จนถึงเวลานี้

ใครเล่าที่จะรู้ว่ามวลมนุษย์ได้ถูกมารวางยาพิษมานานแล้ว?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าก็เป็นหนึ่งในเหยื่อเหล่านั้นด้วย? ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า

เจ้าไม่เต็มใจที่จะเพียรพยายามช่วยให้ความรอดแก่ผู้ที่รอดชีวิตมาได้เหล่านี้หรือ?

เจ้าไม่เต็มใจที่จะอุทิศพลังงานทั้งหมดที่มีเพื่อการตอบแทนพระเจ้าผู้ทรงรักมวลมนุษย์เฉกเช่นเลือดและเนื้อหนัง

ของพระองค์เองหรือ? เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว

เจ้าจะตีความของการถูกพระเจ้าใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อดำรงชีวิตของเจ้าอย่างพิเศษว่าอย่างไร?

เจ้ามีความแน่วแน่และความมั่นใจที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความหมายของบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่เคร่งศาสนาใช่หรือไม่?

จาก “เจ้าควรจะเข้าร่วมภารกิจในอนาคตของเจ้าอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

484.

การให้คำพยานต่อพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นเรื่องของการพูดถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า พูดถึงวิธีที่พระเจ้าทรงพิชิตผู้คน พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอด พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงเปลี่ยนผู้คน นั่นเป็นเรื่องของการพูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงนำผู้คนให้เข้าไปสู่ความเป็นจริงของความจริง

เป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาถูกพิชิต ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์ การให้คำพยานหมายถึงการพูดถึงพระราชกิจของพระองค์และทั้งหมดที่เจ้าได้รับประสบการณ์มา

มีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

และมีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเปิดเผยพระองค์ต่อสาธารณะได้ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์เป็นตัวแทนพระวิญญาณโดยตรง กล่าวคือ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำดำเนินการเสร็จสิ้นโดยพระวิญญาณ

และพระวณะที่พระองค์ตรัสก็ตรัสโดยพระวิญญาณ

สิ่งเหล่านี้เพียงแต่แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ทว่า ในความเป็นจริงแล้ว

สิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณ

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำและพระวณะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสเป็นตัวแทนแก่นแท้ของพระองค์ หากหลังจากที่ทรงนุ่งห่มพระองค์เองในเนื้อหนังและเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์

พระเจ้าไม่ได้ตรัสหรือทรงพระราชกิจ แล้วจากนั้นได้ทรงขอให้พวกเจ้ารู้จักสถานะความเป็นจริงของพระองค์ ความเป็นปกติของพระองค์ และฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ เจ้าจะสามารถทำได้หรือไม่?

เจ้าจะสามารถรู้ว่าเนื้อแท้ของพระวิญญาณคือสิ่งใดหรือไม่?

เจ้าจะสามารถรู้ว่าพระลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์คือสิ่งใดหรือไม่?

เป็นเพียงเพราะพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์จึงทรงขอให้พวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระองค์ หากพวกเจ้าไม่ได้มีประสบการณ์ดังกล่าว

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็คงจะไม่ทรงยินยอมให้พวกเจ้าเป็นคำพยาน ด้วยเหตุนี้

เมื่อพวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

เจ้าไม่เพียงกำลังเป็นพยานต่อสภาพภายนอกของสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์เท่านั้น

แต่ยังเป็นคำพยานต่อพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำและเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางด้วยเช่นกัน

เจ้าจะให้คำพยานต่อวิธีที่เจ้าถูกพิชิตโดยพระองค์และในแง่มุมใดที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
นี่คือคำพยานประเภทที่เจ้าควรเป็น...เจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสอน การพิพากษา กระบวนการถูกลง
การทดสอบ ความพลั้งพลาด และความทุกข์ลำบากไปที่ละขั้นตอน และเจ้าก็ได้ถูกพิชิตไปแล้ว
เจ้าได้ละวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนัง แรงจูงใจส่วนตัวของเจ้า
และความสนใจอันแนบสนิทเกี่ยวกับเนื้อหนัง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระวณะของพระเจ้าได้พิชิตหัวใจของเจ้าแล้วอย่างครบบริบูรณ์
ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เติบโตในชีวิตของเจ้ามากเท่าที่พระองค์ทรงเรียกร้อง
แต่เจ้าก็รู้จักสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและเจ้าก็เชื่อมั่นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอย่างที่สุด ด้วยเหตุนี้
การนี้อาจจะได้เรียกได้ว่าคำพยาน คำพยานที่เป็นจริงและแท้จริง พระราชกิจที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงกระทำ
พระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนนั้น หมายถึงจะพิชิตมนุษย์
แต่พระองค์ก็กำลังทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ ยุติยุค
และดำเนินพระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัวให้เสร็จสิ้นด้วยเช่นกัน พระองค์กำลังทรงยุติทั้งยุค
ช่วยมนุษยชาติทั้งปวงให้รอด ช่วยให้มนุษยชาติพ้นจากบาปเป็นครั้งสุดท้าย
พระองค์กำลังทรงได้รับมนุษยชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างอย่างครบถ้วน เจ้าควรเป็นคำพยานต่อทั้งหมดนี้
เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามามากมายเหลือเกิน
เจ้าได้เห็นพระราชกิจด้วยตาของเจ้าเองและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจด้วยตนเองโดยเฉพาะ
เมื่อเจ้าได้ไปถึงวาระสุดท้ายแล้ว
เจ้าต้องไม่ไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานซึ่งเป็นภาระรับผิดชอบของเจ้า
นั่นคงจะเป็นเรื่องน่าเวทนาเสียจริง! ในอนาคต เมื่อข่าวประเสริฐได้ถูกเผยแผ่ออกไป
เจ้าควรที่จะสามารถพูดถึงความรู้ของเจ้าเอง ให้คำพยานต่อทั้งหมดที่เจ้าได้รับในหัวใจของเจ้า
และไม่เก็บตำรงความพยายามเอาไว้เลย นี่คือการที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรบรรลุ
สิ่งใดคือนัยสำคัญตามจริงของช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า? ผลของการนั้นคือสิ่งใด?
และการนั้นได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นในมนุษย์ไปมากเพียงใด? ผู้คนควรทำสิ่งใด?
เมื่อพวกเขาสามารถพูดถึงพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงกระทำนับตั้งแต่เสด็จมายังแผ่นดิน
โลกได้อย่างชัดเจน เช่นนั้นแล้วคำพยานของเจ้าก็จะครบบริบูรณ์
เมื่อเจ้าสามารถพูดถึงห้าสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน นั่นคือ นัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์
เนื้อหาของพระราชกิจ เนื้อแท้ของพระราชกิจ อุปนิสัยที่พระราชกิจเป็นตัวแทน และหลักการของพระราชกิจ
เช่นนั้นแล้วนี่ก็จะพิสูจน์ว่าเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า ว่าเจ้าทรงความรู้อย่างแท้จริง
ข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเจ้านั้นไม่สูงมากนัก

และสามารถบรรลุได้โดยบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
หากเจ้าปลงใจที่จะเป็นหนึ่งในพยานของพระเจ้า เจ้าต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดและสิ่งที่พระองค์ทรงรัก
เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ไปมากมาย โดยผ่านทางพระราชกิจนี้
เจ้าต้องมารู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์
เจ้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์
และใช้ความรู้นี้ให้คำพยานเกี่ยวกับพระองค์และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

485. ตอนที่กำลังเป็นคำพยานต่อพระเจ้า โดยหลักนั้น
เจ้าควรพูดคุยให้มากขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงพิพากษาและตัดสินผู้คน
การทดสอบอะไรที่พระองค์ทรงใช้ลงผู้คนและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา
เจ้าควรพูดคุยเกี่ยวกับการที่ความเสื่อมทรามได้ถูกเปิดเผยในประสบการณ์ของพวกเขาเจ้าไปมากเท่าไร
เจ้าได้รู้หนไปมากเท่าใด และพระเจ้าได้ทรงพิชิตเจ้าอย่างไรในท้ายที่สุดนั้น นั่นคือ
เจ้ามีความรู้ที่เป็นจริงเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งกว่า
และเจ้าควรเป็นพยานสำหรับพระเจ้าและชดใช้คืนพระองค์สำหรับความรักของพระองค์อย่างไร
พวกเจ้าควรใส่สาระสำคัญเข้าไปในภาษาประเภทนี้ ในขณะที่เดียวกันก็ทำไปในลักษณะอันเรียบง่าย
จงอย่าพูดคุยเกี่ยวกับทฤษฎีอันว่างเปล่าทั้งหลาย จงพูดจาแบบติดดินไม่ถือตัวให้มากกว่านี้ พูดจาจากหัวใจ
นี่คือวิธีที่เจ้าควรได้รับประสบการณ์
จงอย่าทำให้มีทฤษฎีว่างเปล่าทั้งหลายที่คลุ้มคลั่งอยู่ในตัวพวกเจ้าเองด้วยความพยายามที่จะโอ้อวด
การทำเช่นนั้นทำให้เจ้าปรากฏเป็นค่อนข้างโอหังและไร้เหตุผล
เจ้าควรพูดให้มากขึ้นถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นจริงจากประสบการณ์จริงของเจ้าซึ่งเป็นจริงแท้และมาจากหัวใจ
การนี้มีประโยชน์ต่อผู้อื่นที่สุด และเป็นการเหมาะสมที่สุดที่พวกเขาจะมองเห็น
พวกเจ้าเคยเป็นผู้คนที่ต่อต้านพระเจ้าที่สุด และมีความเอนเอียงที่จะนบนอบต่อพระองค์น้อยที่สุด
แต่บัดนี้เจ้าได้ถูกพิชิตแล้ว—จงอย่าลืมการนั้น เจ้าควรไตร่ตรองและคิดคำนึงเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ให้มากขึ้น
ครั้งผู้คนได้เข้าใจเรื่องเหล่านั้นอย่างชัดเจนแล้ว พวกเขาก็จะรู้ว่าจะเป็นคำพยานได้อย่างไร หากไม่แล้ว
พวกเขาก็จะหมั่นหมะที่จะกระทำการปฏิบัติตนแบบน่าละอายและไร้สำนึก

คัดตอนมาจาก “โดยการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นคนเราจึงจะสามารถสัมผัสการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้” ใน
บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

486. เพื่อเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องพึงพาประสบการณ์ ความรู้ของเจ้า และราคาที่เจ้าได้จ่ายไป ด้วยเหตุนี้เท่านั้น เจ้าจึงสามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์ได้ เจ้าเป็นใครบางคนที่เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่? เจ้ามีความทะเยอทะยานนี้หรือไม่? หากเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระองค์ได้ และที่มากกว่านั้น เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระองค์ได้ และหากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตตามรูปลักษณ์ที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากประชากรของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็พยานสำหรับพระเจ้า อันที่จริงแล้วเจ้าเป็นพยานสำหรับพระเจ้าอย่างไรหรือ? เจ้าทำการนี้โดยการแสวงหาและถวิลหาที่จะดำเนินชีวิตตามพระวามะของพระเจ้า และเปิดโอกาสให้ผู้คนรู้จักพระราชกิจของพระองค์และมองเห็นการกระทำของพระองค์โดยการเป็นพยานด้วย คำพูดของเจ้า หากเจ้าแสวงหาการนี้ทั้งหมดอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม หากทั้งหมดที่เจ้าแสวงหาคือการ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับพระพรในท้ายที่สุด เช่นนั้นแล้วมุมมองของความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็จะไม่บริสุทธิ์ เจ้าควรกำลังไล่ตามเสาะหาวิธึมองเห็นกิจการของพระเจ้าในชีวิตจริง วิธีทำให้พระองค์พึงพอพระทัยเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ต่อเจ้า และแสวงหาวิธีที่เจ้าควรจะเป็นพยานต่อความน่าอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระองค์ และวิธีเป็นพยานสำหรับวิธีที่พระองค์ทรงบ่มวินัยและทรงจัดการกับเจ้า ทั้งหมดนี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรกำลังใคร่ครวญอยู่ในตอนนี้ หากความรักพระเจ้าของเจ้าเป็นไปเพื่อให้เจ้าสามารถมีส่วนแบ่งปันในพระสิริของพระเจ้าหลังจากพระองค์ทรง ทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมันก็ยังคงไม่เพียงพอและไม่สามารถประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้ เจ้าจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าได้ ทำให้สมดังข้อเรียกร้องของพระองค์ได้ และผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับผู้คนในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้ ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวด น้ำตา หรือความเศร้าใจ เจ้าต้องผ่านประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในการปฏิบัติของเจ้า สิ่งเหล่านี้หมายถึงจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมในฐานะผู้หนึ่งซึ่งเป็นพยานสำหรับพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลง” ใน พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

487. แม้ว่าความเชื่อของพวกเจ้าจะจริงใจอย่างมาก

แต่ก็ไม่มีใครเลยในพวกเจ้าที่สามารถบอกถึงตัวตนของเราได้ทั้งหมด

ไม่มีใครเลยที่สามารถให้คำพยานที่ครบถ้วนต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่พวกเจ้าเห็น จงตรองดูเถิด ทุกวันนี้

พวกเจ้าส่วนใหญ่ต่างละเลยหน้าที่ของตนเอง แต่กลับไล่ตามเสาะหาเนื้อหนัง ปรงปรอเนื้อหนัง

และชื่นชมกับเนื้อหนังอย่างตะกรุมตะกรม พวกเจ้าถือครองความจริงเพียงเล็กน้อย แล้วเช่นนั้น

พวกเจ้าจะสามารถเป็นคำพยานต่อทั้งหมดที่พวกเจ้าได้เห็นมาได้อย่างไรกัน? พวกเจ้ามั่นใจจริงๆ

หรือว่าสามารถเป็นพยานของเราได้?

หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้าไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานต่อทุกสิ่งที่เจ้าเห็นในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสูญเสียการทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และการดำรงอยู่ของเจ้าก็จะปราศจากความหมายใดๆ เลย เจ้าก็จะไม่ควรค่าแก่การเป็นมนุษย์

กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าเจ้าจะไม่ได้เป็นมนุษย์เลยด้วยซ้ำ! เราได้ทำงานกับพวกเจ้ามาอย่างมากมายเหลือคณา

แต่เพราะว่าขณะนี้เจ้าไม่ได้กำลังเรียนรู้อะไรเลย ไม่ตระหนักรู้อะไรเลย และลงแรงของเจ้าไปอย่างไร้ผล

เมื่อถึงเวลาที่เราจะขยายงานของเรา เจ้าก็จะได้แต่จ้องมองอย่างว่างเปล่า

พูดไม่ออกและไร้ประโยชน์อย่างยิ่งที่สุด นั่นจะไม่ทำให้เจ้าเป็นคนบาปคนหนึ่งตลอดเวลาหรือ?

เมื่อเวลานั้นมาถึง เจ้าจะไม่รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งหรือ? เจ้าจะไม่จมดิ่งลงสู่ความหดหู่หรือ?

งานทั้งหมดของเราในวันนี้ไม่ได้ทำไปด้วยความเรื้อยเลื่อยและความเบื่อหน่าย

แต่เพื่อวางรากฐานสำหรับงานในอนาคตของเรา หากเราไปถึงทางตัน เลยจำเป็นต้องคิดหาสิ่งใหม่

เจ้าควรเข้าใจงานที่เราทำ ไม่ใช่อะไรที่ทำโดยเด็กคนหนึ่งที่กำลังเล่นอยู่บนถนน

แต่เป็นงานที่กระทำในฐานะตัวแทนของพระบิดาของเรา

พวกเจ้าควรรู้ว่าเราไม่ได้กำลังทำงานทั้งหมดนี้เพียงลำพัง ทว่าเราเป็นตัวแทนของพระบิดาของเราต่างหาก

ขณะเดียวกัน บทบาทของพวกเจ้าก็คือ เครื่องกระตุ้นการติดตาม การเชื่อฟัง การเปลี่ยนแปลงและการเป็นพยาน

สิ่งที่พวกเจ้าพึงเข้าใจคือเรื่องที่ว่าเหตุใดพวกเจ้าจึงควรเชื่อในเรา

นี่เป็นคำถามสำคัญที่สุดที่พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องเข้าใจ เพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์

พระบิดาของเราจึงได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าที่จะมอบพวกเจ้าทั้งหมดให้กับเรานับแต่ชั่วขณะที่พระองค์ได้ทรงสร้าง

โลกแล้ว เพื่อประโยชน์ต่องานของเรา และเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์จึงได้ลิขิตพวกเจ้าไว้แล้วล่วงหน้า

เป็นเพราะพระบิดาของเรานั้นเอง พวกเจ้าจึงเชื่อในเรา

เป็นเพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระบิดาของเราพวกเจ้าจึงติดตามเรา

เรื่องนี้ไม่ได้เกิดจากการเลือกของตัวพวกเจ้าเองเลยแม้แต่น้อย ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ

พวกเจ้าจะต้องเข้าใจด้วยว่าพวกเจ้าเป็นพวกที่พระบิดาของเราประทานให้เราเพื่อพระประสงค์แห่งการเป็นพยาน

นต่อเรา เนื่องจากพระองค์ทรงมอบพวกเจ้าแก่เรา พวกเจ้าจึงควรจะปฏิบัติตามหนทางต่างๆ
ที่เรามอบแก่พวกเจ้าด้วย รวมถึงวิธีต่างๆ และวณะที่เราสอนพวกเจ้าเช่นกัน
เพราะเป็นหน้าที่ของพวกเจ้าที่จะทำตามหนทางของเรา นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของความเชื่อของพวกเจ้าในเรา
เพราะฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่พวกเจ้าดังนี้
พวกเจ้าเป็นเพียงผู้คนที่พระบิดาของเราประทานแก่เราเพื่อให้ปฏิบัติตามหนทางของเรา อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น พวกเจ้าไม่ได้เป็นของเรา เพราะพวกเจ้าหาใช่ครอบครัวคนอิสราเอลไม่
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับเป็นพวกของงูคืบค้ำบรรพ์ ทั้งหมดที่เรากำลังขอให้พวกเจ้าทำคือ เป็นพยานต่อเรา
แต่ในวันนี้พวกเจ้าต้องเดินในหนทางทั้งหลายของเรา ทั้งหมดนี้ก็เพื่อประโยชน์ต่อคำพยานในอนาคตทั้งสิ้น
หากพวกเจ้าปฏิบัติเฉพาะหน้าที่ในฐานะคนที่รับฟังหนทางของเราเท่านั้น พวกเจ้าก็จะปราศจากคุณค่า
และนัยสำคัญของการที่พระบิดาของเราประทานพวกเจ้าแก่เราก็จะสูญไป สิ่งที่เราจะยื่นกรานบอกกับเจ้าก็คือ
พวกเจ้าควรเดินในหนทางทั้งหลายของเรา

คัดตอนมาจาก “อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

น. ว่าด้วยวิธีที่จะสลัดทั้งอิทธิพลของชาตानและสัมฤทธิ์ความรอด

488. มนุษยชาติได้สูญเสียหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า

รวมทั้งหน้าที่ที่เป็นภาระแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าหลังจากที่ถูกชาตानทำให้เสื่อมทราม

ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

มนุษยชาติจึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตानและปฏิบัติตามคำสั่งของชาตान ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่ทรงมีหนทางใดที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้

และกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความเคารพยำเกรงมากมายของพวกเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

พวกมนุษย์ถูกสร้างโดยพระเจ้า และควรจะมีมัสการพระเจ้า

แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหันหลังให้พระองค์และนมัสการชาตานแทน

ชาตานได้กลายเป็นรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น

พระเจ้าจึงสูญเสียที่ประทับของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระองค์ทรงสูญเสียความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ เพราะฉะนั้น

เพื่อฟื้นคืนความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์

พระองค์จึงต้องทรงฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาและทำให้มนุษยชาติสลัดทั้งอุปนิสัยเสื่อมทรามของ

พวกเขาไป เพื่อเรียกคืนพวกมนุษย์จากชาตาน พระองค์จึงต้องทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป

เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมและหน้าที่ของพวกเขาทีละน้อย

และฟื้นคืนราชอาณาจักรของพระองค์ได้ในที่สุด

การทำลายล้างขั้นสุดขีดของบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังจะต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันเพื่อเปิดโอกาสให้พวก

มนุษย์ได้นมัสการพระเจ้าดีขึ้นและดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ดีขึ้น

เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ พระองค์จึงจะทรงทำให้พวกเขานมัสการพระองค์

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของมนุษยชาติ

พระองค์จึงจะทรงฟื้นคืนมันโดยครบบริบูรณ์และโดยไม่มีการเจือปนใดๆ

การฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์หมายถึงการทำให้พวกมนุษย์นมัสการพระองค์และนบถนอบต่อพระองค์

ซึ่งหมายความว่า

พระเจ้าจะทรงทำให้พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่เนื่องจากพระองค์และจะทรงทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์พินาศย่อย

ยับไปอันเป็นผลแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์

นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์คงทนอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์โดยไม่มีการ

รื้อรันทานจากผู้ใดเลย ราชอาณาจักรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสถาปนาขึ้นคือราชอาณาจักรของพระองค์เอง

มนุษยชาติที่พระองค์ทรงปรารถนาคือมนุษยชาติที่จะนมัสการพระองค์

มนุษยชาติที่จะนับนอบต่อพระองค์โดยครบบริบูรณ์และสำแดงพระสิริของพระองค์
หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด
เช่นนั้นแล้วความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ก็จะสูญหายไป
พระองค์จะไม่ทรงมีสิทธิอำนาจท่ามกลางพวกมนุษยอีกเลย
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะไม่สามารถดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป
หากพระเจ้าไม่ทรงทำลายศัตรูเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังต่อพระองค์
พระองค์ก็จะทรงไร้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งพระสิริที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้
เหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์และเครื่องหมายของความสำเร็จ
ล่งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ นั่นก็คือ การทำลายล้างพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ในหมู่มนุษยชาติโดยสิ้นเชิง
และการนำบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เข้าสู่การหยุดพัก

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

489. มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของซาตาน
มนุษย์จึงถูกซาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้
ซาตานจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราศัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า
เพราะซาตานถือครองมนุษย์
และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น
หากมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของซาตาน ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกซาตานจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้
ซาตานจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์
การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นคืนสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ ผู้ได้ถูกจับไปเป็นเชลย
จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของซาตานได้
หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของซาตาน เช่นนั้นแล้ว ซาตานก็จะอับอาย
มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และซาตานก็จะปราศัย
และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของซาตาน
มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบทั้งหมดนี้
และซาตานจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง
หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคิของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

490. บรรดาผู้ที่มิมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของความมืดทั้งหมดคือผู้ที่มีชีวิตท่ามกลางความตาย
ผู้ที่ถูกรอรับโดยซาตาน เมื่อไม่ได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าและถูกพิพากษาและติสสอนโดยพระเจ้า
ผู้คนที่ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลของความตายได้ พวกเขาไม่สามารถกลายเป็นคนเป็นได้
“คนตาย” เหล่านี้ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และอีกทั้งพระเจ้ายกก็ไม่ทรงสามารถใช้งานพวกเขา
นับประสาอะไรกับการเข้าสู่ราชอาณาจักร พระเจ้าทรงต้องประสงค์คำพยานของคนเป็น ไม่ใช่ของคนตาย
และพระองค์ทรงขอให้คนเป็น ไม่ใช่คนตาย ทำงานให้พระองค์ “คนตาย” คือพวกที่ต่อต้านและกบฏต่อพระเจ้า
พวกเขาเป็นพวกที่ด้านชาในจิตวิญญาณและไม่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้า
พวกเขาคือผู้ที่ไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติและไม่มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าแม้แต่น้อย
และพวกเขาคือผู้ที่มีชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานและถูกซาตานหาประโยชน์จากพวกเขา
คนตายสำแดงตัวด้วยการยืนหยัดต่อต้านความจริง ด้วยการกบฏต่อพระเจ้า และด้วยการทำตัวต่ำช้า
น่าเหยียดหยาม มุ่งร้าย โหดร้าย เล่ห์หลวง และเจ้าเล่ห์ แม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า
แต่พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะดำรงชีพตามพระวจนะของพระเจ้าได้ แม้ว่าพวกเขาจะมีชีวิต
แต่พวกเขาก็เป็นเพียงซากศพที่เดินได้ หายใจได้
คนตายนั้นไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยได้ และยังไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง
พวกเขาเพียงแต่สามารถหลอกลวงพระองค์ หมิ่นประมาทพระองค์และทรยศพระองค์เท่านั้น
และทั้งหมดที่พวกเขานำออกมาโดยวิธีที่พวกเขาใช้ชีวิตเปิดเผยธรรมชาติของซาตาน
หากผู้คนปรารถนาที่จะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตและเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และได้รับการรับรองจากพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องยอมรับความรอดของพระเจ้า
พวกเขาต้องนบนอบด้วยความปรารถนาคือการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์และต้องยอมรับด้วยความ
ปรารถนาคือการตัดแต่งของพระเจ้าและการจัดการโดยพระองค์
เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถนำความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์มาปฏิบัติได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับความรอดของพระเจ้าและกลายเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างแท้จริง
คนเป็นได้รับการทรงช่วยให้รอดโดยพระเจ้า พวกเขาถูกพิพากษาและติสสอนโดยพระเจ้า
พวกเขาเต็มใจอุทิศตนและยินดีวางชีวิตของพวกเขาลงเพื่อพระเจ้า
และพวกเขาย่อมจะยินดีอุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้า
จนเมื่อคนเป็นเป็นคำพยานต่อพระเจ้าแล้วเท่านั้น ซาตานจึงสามารถถูกทำให้ยับยั้งได้
มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สามารถเผยแพร่วะราชกิจข่าวประเสริฐของพระเจ้า

มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สมดังพระทัยของพระเจ้า และมีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่เป็นผู้คนจริงๆ
เดิมทีนั้นมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นมีชีวิต แต่เนื่องจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
มนุษย์จึงมีชีวิตท่ามกลางความตายและมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของซาตาน และดังนั้น
ด้วยวิธีนี้เองผู้คนจึงได้กลายเป็นคนตายไร้จิตวิญญาณ พวกเขาได้กลายเป็นศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า
พวกเขาได้กลายเป็นเครื่องมือของซาตาน และพวกเขาได้กลายเป็นเชลยของซาตาน
พวกคนเป็นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างได้กลายเป็นคนตาย
และดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสูญเสียคำพยานของพระองค์
และพระองค์ได้ทรงสูญเสียมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างและซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีลมหายใจของพระ
องค์
หากพระเจ้าทรงหมายจะเอาคำพยานของพระองค์กลับคืนและเอาพวกที่พระองค์ทรงทำขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระ
องค์เอง แต่ถูกซาตานจับเป็นเชลยกลับคืน
เช่นนั้นแล้วพระองค์ทรงต้องคืนชีพพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลายเป็นสิ่งมีชีวิต
และพระองค์ทรงต้องเรียกพวกเขากลับคืนเพื่อให้พวกเขามีชีวิตในความสว่างของพระองค์
คนตายคือพวกที่ไม่มีจิตวิญญาณ พวกที่ด้านซ้ายอย่างที่สุดและพวกที่ต่อต้านพระเจ้า
แรกที่สุดพวกเขาเป็นพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ไม่มีเจตนาแม้แต่แต่น้อยที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
พวกเขาเพียงแต่กบฏต่อพระองค์และต่อต้านพระองค์เท่านั้น และไม่มี ความจงรักภักดีแม้แต่แต่น้อย
คนเป็นคือพวกที่จิตวิญญาณได้เกิดใหม่แล้ว พวกที่รู้จักเชื่อฟังพระเจ้า และพวกที่ภักดีต่อพระเจ้า
พวกเขาถูกรอบครองด้วยความจริง และด้วยคำพยาน
และผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าในพระนิเวศของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “เจ้าคือใครบางคนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกหรือไม่?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

491. อะไรคืออิทธิพลแห่งความมืด? สิ่งที่เราเรียกว่า “อิทธิพลแห่งความมืด” นี่คือนิทธิพลของความหลอกลวง
ความเสื่อมทราม การผูกมัด และการควบคุมผู้คนของซาตาน
อิทธิพลของซาตานคืออิทธิพลที่มีกลิ่นอายของความตาย
ทุกคนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานล้วนถึงคราวต้องพินาศ

เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดหลังจากได้รับความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร?
เมื่อเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงใจ เมื่อเจ้าหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ ณ
จุดที่หัวใจของเจ้าถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า
เจ้าเต็มใจมากขึ้นที่จะมอบตัวเองให้แก่พระองค์อย่างครบบริบูรณ์ และ ณ เวลานั้น

เจ้าจึงจะได้หลีกเลี่ยงหนีจากอิทธิพลแห่งความมืด

หากทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์กระทำเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าและเป็นไปในแนวเดียวกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์แล้วไซ้ร้ เมื่อนั้น เขาก็คือผู้หนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระวอนะของพระเจ้า

และอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระองค์

หากผู้คนไม่สามารถปฏิบัติตามพระวอนะของพระเจ้าได้ หากพวกเขาพยายามหลอกพระองค์อยู่เสมอ

โดยปฏิบัติต่อพระองค์ในแบบพอเป็นพิธี และไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—

เช่นนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

มนุษย์ซึ่งไม่ได้รับความรอดของพระเจ้านั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน กล่าวคือ

พวกเขาทั้งหมดใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้างำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจื่อก็อาจไม่จำเป็นว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

เพราะพวกที่เชื่อในพระองค์อาจไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระวอนะของพระองค์และไม่มีความสามารถที่จะนบนา

ต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง มนุษย์ถูกจำกัดต่อการเชื่อในพระเจ้า และเนื่องจากเขาไม่มีความรู้เกี่ยวพระเจ้า

เขาจึงยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมท่ามกลางบรรดาวันะที่ตายแล้ว

กับชีวิตหนึ่งซึ่งมืดมนและไม่แน่นอน

อีกทั้งไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนและไม่ได้รับการรับไว้อย่างครบบริบูรณ์โดยพระองค์ ดังนั้น

ในขณะที่มันชัดเจนโดยไม่ต้องอาศัยคำพูดอยู่แล้วว่าพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้างำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจื่อก็อาจจะยังอยู่ภายใต้อิทธิพลของมัน

เนื่องเพราะพวกเขานั้นขาดพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกที่ไม่ได้รับพระคุณหรือความปรานีของพระเจ้า

และพวกที่ไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นั้น

ล้วนกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด และโดยส่วนใหญ่

ผู้คนที่เพียงชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าโดยไม่รู้จักพระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกัน

หากมนุษย์คนหนึ่งเชื่อในพระเจ้าแต่ยังใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดแล้วไซ้ร้

การดำรงอยู่ของมนุษย์คนนี้ก็ได้อุญล้นความหมายไปแล้ว—

และจำเป็นอะไรที่ต้องกล่าวถึงผู้คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจื่ทรงมีอยู่จริง

ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าได้

หรือผู้ที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแต่ไร้ความสามารถที่จะทำตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระองค์ได้

ล้วนเป็นผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

เฉพาะพวกที่ไล่ตามเสาะหาความจริงและสามารถทำตามข้อเรียกร้องของพระเจ้าได้เท่านั้นที่จะได้รับพระพรจากพระองค์ และเฉพาะพวกเขาเท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ผู้ที่ถูกควบคุมโดยสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่เสมอ

และผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ คือผู้คนที่อยู่ภายใต้พันธนาการของซาตาน

ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในกลิ่นอายของความตาย พวกที่ไม่สละยื้อต่อหน้าที่ของตนเอง

ผู้ที่ไม่สละยื้อต่อพระบัญชาของพระเจ้า

และผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนในคริสตจักรคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่จงใจรบกวนชีวิตแห่งคริสตจักร ผู้ซึ่งเจตนาหาว่าความบาดหมางระหว่างพี่น้องชายหญิง

หรือผู้ที่ตั้งพรรคพวกนั้น คือผู้คนที่ยังใช้ชีวิตที่ยังจมลึกลงไปภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

ในพันธนาการของซาตาน พวกที่มีสัมพันธภาพที่ผิดปกติกับพระเจ้า ผู้ที่มีความอยากได้อะไรที่มีเพียงเพื่ออยู่เสมอ

ผู้ที่ต้องการมีความได้เปรียบอยู่เสมอ และผู้ที่ไม่เคยแสวงหาการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตน

คือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่ย่อหย่อนอยู่เสมอและไม่เคยจริงจังในการปฏิบัติตามความจริง

และผู้ที่ไม่ได้พยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า แต่กลับพยายามเพียงตอบสนองเนื้อหนังของตนเองเท่านั้น

คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดที่ปกคลุมด้วยความตายเช่นกัน

พวกที่มีส่วนร่วมในความคดโกงและการหลอกลวงเมื่อทำงานให้กับพระเจ้า

ผู้ที่ปฏิบัติกับพระเจ้าในลักษณะพอเป็นพิธี ผู้ที่ล้อ โกงพระเจ้า และผู้ที่วางแผนเพื่อตัวเองอยู่เสมอ

คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด คนพวกนั้นทุกคนที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างจริงใจ

ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงและผู้ที่ไม่ได้มุ่งมั่นการแปลงสภาพอุปนิสัยของตน

คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

492. มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ซึ่งก็หมายความว่า เขามีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

และหากปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า มนุษย์ย่อมมีความโสมมพอกันกับซาตาน

มนุษย์จะสามารถบริสุทธิ์ได้อย่างไรกัน?

เปโตรได้เชื่อว่าการติสสอนและการพิพากษาโดยพระเจ้าเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและพระคุณอันยิ่งใหญ่

ที่สุดของมนุษย์ มนุษย์จะสามารถดีขึ้นและเกลียดชังเนื้อหนัง เกลียดชังซาตานได้

โดยผ่านทาง การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าเท่านั้น

ความมีวินัยอันเคร่งครัดของพระเจ้าปลดปล่อยมนุษย์จากอิทธิพลของซาตาน

ปลดปล่อยเขาจากโลกใบเล็กของเขาเอง และเปิดโอกาสให้เขามีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งพระพักตร์พระเจ้า
ไม่มีความรอดใดที่ดีกว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอีกแล้ว! เปโตรได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!
ตราที่พระองค์ทรงติสสอนและตัดสินข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะทราบบว่าพระองค์หาได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไม่
ต่อให้พระองค์ไม่ทรงมอบความขึ้นบานหรือสันติสุขให้แก่ข้าพระองค์
และทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ และทรงทำโทษข้าพระองค์ด้วยการสั่งสอนเกินคณานับ
ตราที่พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ย่อมรู้สึกสบายใจ ในวันนี้
การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้กลายมาเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและการได้รับพรที่ยิ่งใหญ่
ที่สุด พระคุณที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพระองค์นั้นคุ้มครองปกป้องข้าพระองค์
พระคุณที่พระองค์ประทานต่อข้าพระองค์ในวันนี้ก็คือ การสำแดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
และคือการติสสอนและการพิพากษา ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นการทดสอบ และที่มากกว่านั้น
มันคือชีวิตแห่งความทุกข์”
เปโตรสามารถละทิ้งความยินดีในเนื้อหนังและแสวงหาความรักที่ลึกซึ้งกว่าและการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่กว่า
เพราะเขาได้รับพระคุณมากมายจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ในชีวิตของเขา
หากมนุษย์ปรารถนาจะได้รับการชำระให้สะอาดและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา
หากเขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตแห่งความหมายและทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งทรงสร้างให้ลุล่วงแล้วไซ้
เขาต้องยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
และต้องไม่ยอมให้การบ่มวินัยของพระเจ้าและการเมียนดีของพระเจ้าพรากไปจากเขา
ทั้งนี้ก็เพื่อที่เขาอาจปลดปล่อยตนเองจากการหลอกลวงและอิทธิพลของซาตาน
และมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าได้ จงรู้ไว้ว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือความสว่าง
และแสงสว่างแห่งความรอดของมนุษย์ และรู้ว่าไม่มีการได้รับพรใด พระคุณใด
หรือการคุ้มครองปกป้องใดที่ดีกว่านี้อีกแล้วสำหรับมนุษย์ มนุษย์มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน
และดำรงอยู่ในเนื้อหนัง หากเขาไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
และไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าแล้วไซ้ มนุษย์ย่อมจะกลายเป็นเสื่อมลงทุกที
หากเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแล้วไซ้ เขาต้องได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการช่วยไ้ให้รอด
เปโตรได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างมีเมตตา
ข้าพระองค์ปิติยินดีและรู้สึกขุใจ เมื่อพระองค์ทรงติสสอนข้าพระองค์
ข้าพระองค์ยังรู้สึกขุใจและขึ้นบานยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่าข้าพระองค์จะอ่อนแอ และทนฝ่าความทุกข์เกินพรรณนา
แม้มีน้ำตาและความโศกเศร้า พระองค์ทรงทราบบว่าความโศกเศร้านี้เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์

และเพราะความอ่อนแอของข้าพระองค์

ข้าพระองค์รำไให้เพราะข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาได้

ข้าพระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเสียใจเพราะข้าพระองค์พร่องเกินไปต่อข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์

แต่ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะบรรลุมารถึงอาณาจักรนี้

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้เพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัย

การติสอนของพระองค์ได้นำการคุ้มครองปกป้องมาสู่ข้าพระองค์ และได้ให้ความรอดที่ดีที่สุดแก่ข้าพระองค์

การพิพากษาของพระองค์ทำให้ความขมขื่นปรนและความอดทนของพระองค์ต้องมัวหมอง

หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะไม่ชื่นชมความปรานีและความรักมั่นคงของพระองค์

ในวันนี้ข้าพระองค์มองเห็นยิ่งขึ้นกว่าเดิมว่าความรักของพระองค์นั้นกว้างข้ามฟ้าสวรรค์และเลิศล้ำเหนือสิ่งอื่นที่

มมวล ความรักของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ความปรานีและความรักมั่นคง ที่ยิ่งมากไปกว่านั้น

มันคือการติสอนและการพิพากษานั้นเอง การติสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้ให้ข้าพระองค์มามากมาย

เมื่อปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถผ่านประสบการณ์ความรักของพระผู้สร้าง

แม้ข้าพระองค์ได้ทนฝ่าหลายร้อยปีแห่งการทดสอบและความทุกข์ลำบาก และถึงขั้นเกือบถึงแก่ความตาย

สิ่งเหล่านั้นได้เปิดโอกาสให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์อย่างแท้จริงและได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุด

หากการติสอนและการพิพากษาและการบ่มวินัยของพระองค์กำลังจะพรากจากข้าพระองค์ไปแล้ว ไซ้

ข้าพระองค์ย่อมจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

เนื้อหนังของมนุษย์นั้นมีประโยชน์อันใดเล่า?

หากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไป

นั่นคงจะประหนึ่งว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ทอดทิ้งข้าพระองค์ไปแล้ว

ประหนึ่งว่าพระองค์มิได้ทรงอยู่กับข้าพระองค์อีกต่อไปแล้ว หากนั่นเป็นเช่นนั้น

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เช่นไร?

หากพระองค์ทรงมอบความเจ็บป่วยให้ข้าพระองค์และทรงนำอิสรภาพของข้าพระองค์ไป

ข้าพระองค์สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

แต่หากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไปตลอดกาล

ข้าพระองค์คงจะสิ้นหนทางที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

หากข้าพระองค์ได้อูมาโดยปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะได้สูญเสียความรักของพระองค์ไปแล้ว

ความรักซึ่งลึกซึ้งสำหรับข้าพระองค์เกินกว่าที่จะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ เมื่อปราศจากความรักของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

และคงจะไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์มีอาทอนฝ่าความมืดมิด ทนฝ่าชีวิตเช่นนั้นได้ การมีพระองค์อยู่กับข้าพระองค์นั้นประดุจการได้มองเห็นพระองค์

แล้วข้าพระองค์จะสามารถไปจากพระองค์ได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์วอนขอพระองค์

ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่าอย่าทรงนำสิ่งชั่วใหญ่ที่สุดของข้าพระองค์ไปจากข้าพระองค์เลย

ต่อให้มันเป็นแค่พระวณะแห่งการให้ความมั่นใจเพียงไม่กี่คำก็ตาม

ข้าพระองค์ได้ชื่นชมความรักของพระองค์ตลอดมา และในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่สามารถที่จะไกลห่างจากพระองค์ได้ ข้าพระองค์จะไม่รักพระองค์ได้อย่างไรกัน?

ข้าพระองค์ได้หลั่งน้ำตาแห่งความโศกเศร้าก็เพราะความรักของพระองค์ ทว่าข้าพระองค์รู้สึกตลอดมาว่า ชีวิตเช่นนี้เปี่ยมความหมายกว่า สามารถให้ความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ได้มากกว่า

สามารถเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้มากกว่า

และสามารถเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์บรรลุความจริงซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายควรครองได้มากกว่า”

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

493. เนื้อหนังของมนุษย์เป็นของซาตาน มันเต็มไปด้วยอุปนิสัยอันเป็นกบฏ มันโสโครกอย่างน่าตำหนิ

และมันเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด ผู้คนละโมภต่อความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังมากเกินไป

และมีการสำแดงของเนื้อหนังมากเกินไป

นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าทรงรังเกียจซึ่งเนื้อหนังของมนุษย์ในระดับหนึ่ง

เมื่อผู้คนละทิ้งสิ่งที่โสโครกและเลื่อมทรมทั้งหลายของซาตาน พวกเขาก็ได้รับความรอดของพระเจ้า

แต่หากพวกเขายังคงไม่ปลดปล่อยตัวพวกเขาเองจากความโสโครกและความเลื่อมทรม

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน การสมคบคิด การหลอกลวง

และความคดโกงของผู้คนล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของซาตานทั้งสิ้น

การช่วยเจ้าให้รอดของพระเจ้าเป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าหนีรอดจากสิ่งเหล่านี้ของซาตาน

พระราชกิจของพระเจ้าไม่อาจผิดพลาดได้ พระราชกิจทุกอย่างกระทำขึ้นเพื่อช่วยมนุษย์จากความมืดมิด

เมื่อเจ้าได้เชื่อถึงจุดหนึ่งและสามารถปลดปล่อยตัวเองจากความเลื่อมทรมของเนื้อหนัง

และไม่ได้ถูกล่ามโซ่ตรวนไว้ด้วยความเลื่อมทรมนี้อีกต่อไป เจ้าจะไม่ได้รับการช่วยให้รอดแล้วหรือ?

เมื่อเจ้าใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตาน เจ้าไม่สามารถสำแดงพระเจ้าได้ เจ้าเป็นบางสิ่งที่โสโครก

และไม่สามารถได้รับการสืบทอดของพระเจ้า

เมื่อเจ้าได้รับการชำระล้างให้สะอาดและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว เจ้าจะบริสุทธิ์

เจ้าจะเป็นบุคคลปกติ และเจ้าจะได้รับพระพรจากพระเจ้าและเป็นที่น่าปีติยินดีต่อพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

494. การดำเนินชีวิตทั้งชีวิตของมนุษย์อยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตान

และไม่มีแม้แต่บุคคลเดียวที่สามารถปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของชาตानได้ด้วยตัวพวกเขาเอง

ทั้งหมดล้วนมีชีวิตอยู่ในโลกอันโสมม ในความเสื่อมทรามและความว่างเปล่า

ปราศจากความหมายหรือคุณค่าแม้เพียงน้อยนิด พวกเขาใช้ชีวิตที่ช่างอิสระไร้กังวลเยี่ยงนั้นเพื่อเนื้อหา

เพื่อค้นหา และเพื่อชาตान การดำรงอยู่ของพวกเขาไม่มีคุณค่าแม้แต่เพียงน้อยนิดเลย

มนุษย์ไร้ความสามารถในการค้นหาความจริงซึ่งจะปลดปล่อยเขาจากอิทธิพลของชาตान

แม้ว่ามนุษย์เชื่อในพระเจ้า และอ่านพระคัมภีร์ เขาก็หาได้เข้าใจไม่

ว่าจะปลดปล่อยตัวเองจากการควบคุมของอิทธิพลชาตานได้อย่างไร ตลอดหลายยุคสมัย

มีผู้น้อยมากที่ได้ค้นพบความลับนี้ มีน้อยมากที่ได้จับความเข้าใจเกี่ยวกับมัน ครั้นเป็นเช่นนั้น

แม้มนุษย์รังเกียจชาตาน และรังเกียจเนื้อหา

เขาก็ไม่รู้ว่าจะกำจัดอิทธิพลของชาตานที่กำลังวางกับดักอยู่ออกจากตัวเขาได้อย่างไร ในวันนี้

ไม่ใช่ว่าเจ้ายังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานหรือ?

เจ้าไม่เสียใจในการกระทำอันไม่เชื่อฟังของเจ้า และนับประสาอะไรที่จะรู้สึกว่าคุณเจ้านั้นโสมมและไม่เชื่อฟัง

ภายหลังการต่อต้านพระเจ้า เจ้าถึงกับรู้สึกมีสันติสุขในจิตใจและรู้สึกสงบอย่างใหญ่หลวง

ความสงบของเจ้านั้นมิใช่เพราะเจ้าเสื่อมทรามหรือ?

สันติสุขของจิตใจนี้มีได้มาจากการไม่เชื่อฟังของเจ้าหรือ? มนุษย์มีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

เขามีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลมืดของชาตาน ทั่วแผ่นดิน ผีทั้งหลายอาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์

รูกีบไปบนเนื้อหาของมนุษย์ บนแผ่นดินโลก เจ้าไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมอันงดงาม

สถานที่ที่เจ้าอยู่ก็คืออาณาจักรของมาร นรกมนุษย์แห่งหนึ่ง นรกขุมลึกแห่งหนึ่งนั่นเอง

หากมนุษย์ไม่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วไซ้ร้ เขาย่อมเป็นสิ่งโสมม

หากเขาไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องและดูแลโดยพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เขาย่อมยังคงเป็นเชลยของชาตาน

หากเขาไม่ได้รับการพิพากษาและตัดสินแล้วไซ้ร้

เขาย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงการกดขี่ของอิทธิพลมืดของชาตาน

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่เจ้าแสดงออกมาและพฤติกรรมอันไม่เชื่อฟังที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า

เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน

หากความคิดและจิตใจของเจ้ายังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
และอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้ถูกพิพากษาและติสอนแล้วไซ้
ความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าก็ย่อมยังคงถูกควบคุมโดยแดนครอบครองของซาตาน
จิตใจของเจ้าถูกควบคุมโดยซาตาน ความคิดของเจ้าถูกหลอกใช้โดยซาตาน
และความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าถูกควบคุมด้วยเงื้อมมือของซาตาน เจ้ารู้แนไหมว่า
ตอนนี้เจ้าห่างไกลแค่ไหนจากมาตรฐานของเปโตรเพียงใด? เจ้ามีจิตความสามารถนั้นหรือไม่?
เจ้ารู้มากเพียงใดในเรื่องของการติสอนและการพิพากษาของวันนี้? เจ้ามีสิ่งที่เปโตรได้รู้มากแค่ไหน?
หากในวันนี้เจ้าไม่สามารถรู้ได้ เจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้สึกนี้ได้หรือไม่ในอนาคต?
คนบางคนที่ขี้เกียจและขี้ลาดอย่างเจ้านั้น ย่อมไม่สามารถรู้เรื่องการติสอนและการพิพากษาเป็นธรรมดา
หากเจ้าไล่ตามเสาะหาสันติสุขของเนื้อหนัง และความยินดีของเนื้อหนังแล้วไซ้
เจ้าย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะได้รับการชำระให้สะอาด และในท้ายที่สุด เจ้าย่อมจะหวนคืนสู่ซาตาน
เพราะสิ่งที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตก็คือซาตาน และมันก็คือเนื้อหนังนั่นเอง เท่าที่สิ่งทั้งหลายเป็นอยู่ในทุกวันนี้
ผู้คนมากมายไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับการได้รับการชำระให้สะอาด
หรือเกี่ยวกับการเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตที่ลึกซึ้งกว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้เช่นไร?
พวกที่ไม่เสาะหาชีวิตไม่มีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และพวกที่ไม่เสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้า ผู้ที่ไม่เสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขานั้น
ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลมืดของซาตาน

คัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

495. ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่ทว่าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง ย่อมไม่มีทางหลีกเลี่ยงอิทธิพลของซาตาน
ทุกคนที่ไม่ได้ใช้ชีวิตของพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์
ผู้ที่ประพฤติดนต่อน้ำผู้อื่นอย่างหนึ่งแต่กลับหลังอย่างหนึ่งกับพวกเขา ผู้ที่สร้างภาพแสดงความถ่อมตน
ความอดทน และความรัก ทั้งที่แก่นแท้ของพวกเขาเป็นคนร้ายกาจ เจ้าเล่ห์
และปราศจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า—
ผู้คนเช่นนี้คือตัวแทนในแบบฉบับของพวกที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกเขาเป็นจำพวกเดียวกันกับงู พวกที่เชื่อพระเจ้าเฉพาะเพื่อผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้นตลอดเวลา
ผู้ที่หยิ่งผยองและมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ผู้ที่ชอบโอ้อวด และผู้ที่ปกป้องสถานภาพของตนเอง
คือผู้คนที่รักซาตานและต่อต้านความจริง ผู้คนเหล่านี้ด้านทานพระเจ้าและเป็นของซาตาน โดยสิ้นเชิง

พวกที่ไม่สนใจต่อภาระของพระเจ้า ไม่รับใช้พระเจ้าอย่างสุดหัวใจ
ผู้ที่คอยห่วงกังวลกับส่วนได้ส่วนเสียเฉพาะตนและส่วนได้ส่วนเสียของครอบครัวตนเองอยู่เสมอ
ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะละทิ้งทุกสิ่งเพื่อสละตนให้กับพระเจ้าได้
และผู้ที่ไม่เคยใช้ชีวิตโดยพระวาระของพระเจ้าเลย คือผู้คนที่อยู่นอกพระวาระของพระองค์
ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์
มันเป็นไปเพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมกับความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์และรักพระองค์อย่างจริงแท้ โดยวิธีนี้
มนุษย์ก็จะได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์ ปัจจุบันนี้
สำหรับพวกเขาทั้งหมดที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้นั้น ไม่ได้สนใจต่อภาระของพระองค์
ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของเขาให้พระองค์อย่างครบถ้วน
ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจในพระทัยของพระองค์เสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเองได้
และไม่สามารถแบกภาระของพระองค์เสมือนเป็นภาระของพวกเขาเองได้—
ความสว่างของพระเจ้าไม่สาดส่องไปยังมนุษย์คนใดที่เป็นเช่นนั้น และเพราะเช่นนั้น
พวกเขาทั้งหมดจึงกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกเขาอยู่บนเส้นทางที่ต่อต้านโดยสิ้นเชิงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
และไม่มีเศษเสี้ยวของความจริงในสิ่งใดที่พวกเขาทำเลย พวกเขากำลังเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับซาตาน
พวกเขาคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด หากเจ้าสามารถกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า
และสนใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ และนำพระวาระของพระองค์มาปฏิบัติอยู่เนืองๆ
เมื่อนั้นเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า และเจ้าคือบุคคลหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระองค์
เจ้าเต็มใจหรือไม่ที่จะหลีกหนีจากแดนครอบครองของซาตานและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า?
หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระเจ้า เมื่อนั้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะมีโอกาสได้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน
เจ้าก็จะไม่ได้มอบโอกาสเช่นนั้นแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์
ความสว่างที่พระองค์ทรงสาดส่องบนพวกเขา
และความมั่นใจที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเขาคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น
หากว่าผู้คนไม่เอาใจใส่และไม่ให้ความสนใจ เมื่อนั้น
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเลยผ่านพวกเขาไป หากมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะอยู่กับพวกเขาและปฏิบัติพระราชกิจต่อพวกเขา
หากมนุษย์ไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระเจ้า เมื่อนั้น พวกเขาก็จะใช้ชีวิตอยู่ในพันธนาการของซาตาน

หากมนุษย์อยู่กับอุปนิสัยอันเสื่อมทราม

การทรงสถิตหรือพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะไม่อยู่กับพวกเขา

หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งพระวณะของพระเจ้า

และหากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ เมื่อนั้น เจ้าก็จะเป็นผู้ที่เป็นของพระองค์

และพระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า หากเจ้าไม่ได้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งข้อพึงประสงค์ต่างๆ
ของพระเจ้า แต่กลับใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานแทน เมื่อนั้น

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายในความเสื่อมทรามของชาตานอย่างแน่นอน เจ้าจะสามารถทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ
ของพระองค์ได้ก็ด้วยการใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้าและมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระองค์เท่านั้น

เจ้าต้องทำตามที่พระเจ้าตรัส

ทำให้ถ้อยคำรับสั่งของพระองค์เป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของเจ้าและคือความเป็นจริงแห่งชีวิตของเจ้า

เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากเจ้าปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า พระองค์จะปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า

แล้วเจ้าจึงจะใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์ ในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระองค์

เจ้าจะจับความเข้าใจพระราชกิจที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติและรู้สึกชื่นบานยินดีในการทรงสถิตของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

496. เพื่อหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด

เจ้าต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้าและมีใจกระหายที่จะไล่ตามแสหาความจริงเสียก่อน

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถมีสภาวะที่ถูกต้องได้

การใช้ชีวิตในสภาวะที่ถูกต้องคือความพร้อมพื้นฐานสำหรับการหลีกหนีจากอิทธิพลแห่งความมืด

การไม่มีสภาวะที่ถูกต้องก็คือการที่ไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และการที่ไม่มีความกระหายที่จะแสหาความจริง

และคงไม่ต้องถามถึงการที่จะหลีกหนีจากอิทธิพลแห่งความมืดไปได้

วณะของเราคือพื้นฐานของมนุษย์ในการหลีกหนีจากอิทธิพลมืดทั้งหลาย

และผู้คนที่ไม่สามารถปฏิบัติตามวณะของเราจะไม่สามารถหลีกหนีจากพันธนาการของอิทธิพลแห่งความมืดได้

การใช้ชีวิตในสภาวะที่ถูกต้องก็คือการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำแห่งพระวณะของพระเจ้า

อยู่ในสภาวะแห่งความจงรักภักดีต่อพระเจ้า อยู่ในสภาวะของการแสหาความจริง

อยู่ในความเป็นจริงแห่งการสละตนเองเพื่อพระเจ้าอย่างจริงใจ และอยู่ในสภาวะที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะเหล่านี้และอยู่ภายในความเป็นจริงนี้จะค่อยๆแปลงสภาพเมื่อพวกเขาเข้าสู่กันบัง

แห่งความจริง และพวกเขาจะแปลงสภาพเมื่องานนั้นลงลึกยิ่งขึ้น และในท้ายที่สุด

พวกเขาจะได้กลายเป็นผู้คนซึ่งได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน และเป็นผู้ที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้

พวกที่ได้หลีกหนีจากอิทธิพลแห่งความมิดมาแล้วจะสามารถหยั่งรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ละน้อยและค่อยๆ มาเข้าใจ จนในที่สุดพวกเขาจะกลายเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในพระเจ้า

พวกเขาไม่เพียงไม่เก็บงำโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่กบฏต่อพระองค์เท่านั้น แต่จะยังยิ่งรังเกียจความคิดเหล่านั้นและความเป็นกบฏที่เคยครอบครองพวกเขามาก่อนหน้านี้น่ามากขึ้นไปอีก และความรักแท้ต่อพระเจ้าจึงเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขา

ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะหลีกหนีจากอิทธิพลแห่งความมิดได้นั้น

ล้วนถูกครอบครองด้วยเนื้อหนังและเต็มไปด้วยความกบฏอย่างสมบูรณ์

หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์และปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิตสารพัด

รวมถึงเจตนาและความจงใจของพวกเขาเอง สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ก็คือความรักเดียวใจเดียวจากมนุษย์ สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือให้มนุษย์ถูกจับจองไว้ด้วยพระวาระของพระองค์และด้วยหัวใจซึ่งเต็มเปี่ยมด้วย ความรักที่มีต่อพระเจ้า การได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระเจ้า

ได้ค้นหาสิ่งที่พวกเขาควรแสวงหาภายในพระวาระของพระองค์ ได้รักพระเจ้าเพื่อพระวาระของพระองค์

ได้ดำเนินการเพื่อพระวาระของพระองค์ ได้ใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระวาระของพระองค์—

เหล่านี้คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรเพียรพยายามจนสัมฤทธิ์ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องสร้างขึ้นตามพระวาระของพระเจ้า เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าได้

หากมนุษย์ไม่เตรียมให้พร้อมด้วยพระวาระของพระเจ้า

เขาก็จะไม่ชื่อนใดนอกจากหนอนแมลงที่ถูกครอบครองโดยซาตาน! จงชังน้ำหนักรื่องนี้ดูเถิด

พระวาระของพระเจ้าได้หยั่งรากภายในตัวเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว?

เจ้าใช้ชีวิตสอดคล้องกับพระวาระของพระองค์ในสิ่งใดบ้าง?

เจ้าใช้ชีวิตไม่สอดคล้องกับพระวาระเหล่านั้นในสิ่งใดบ้าง? หากว่าเจ้าไม่ได้ยึดถือพระวาระของพระเจ้า

ไว้อย่างสมบูรณ์ แล้วสิ่งใดกันแน่ที่จับจองหัวใจของเจ้า? ในชีวิตประจำวันของเจ้า

เจ้าถูกควบคุมโดยซาตานหรือเจ้าถูกจับจองโดยพระวาระของพระเจ้า?

พระวาระของพระองค์เป็นรากฐานที่เจ้าใช้อธิษฐานตามหรือไม่?

เจ้าได้ออกมาจากสถานะอันเป็นลบของเจ้าผ่านความรู้แจ้งในพระวาระของพระเจ้าหรือไม่?

การนำพระวาระของเจ้ามาเป็นรากฐานในการดำรงอยู่ของเจ้า—นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรเข้าสู่

หากพระวาระของพระเจ้าไม่ปรากฏอยู่ในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมิด เจ้ากำลังกบฏต่อพระเจ้า เจ้ากำลังด้านทานพระองค์

และเจ้ากำลังไม่ให้เกียรติพระนามของพระองค์

ความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเช่นนั้นเป็นความประพฤติกเล็ดร้ายและเป็นสิ่งก่อกวนความสงบโดยแท้

ชีวิตเข้ามาทำไต่ที่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

และชีวิตเข้ามาทำไต่ที่ไม่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

สิ่งซึ่งพระวณะของพระเจ้าเข้ามาทำไต่ที่ได้ทรงพึงประสงค์จากเจ้า ได้รับการทำให้ลู่ลงในตัวเจ้า?

มากเท่าใดแล้วที่ได้สูญหายไปในตัวเจ้า? เจ้าได้พิจารณาสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นอย่างใกล้ชิดแล้วหรือไม่?

การหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืดนั้นจำเป็นต้องใช้ทั้งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความร่วมมืออย่างมออบุติของมนุษย์ เหตุใดหรือเราจึงกล่าวว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ในร่องครรลองอันถูกต้อง?

ผู้คนซึ่งอยู่ในร่องครรลองอันถูกต้องจะสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ก่อน

นี่คือการกิจหนึ่งซึ่งใช้เวลานานมากในการเข้าสู่

เพราะมนุษย์ชาติได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดตลอดเวลา

และตกอยู่ภายใต้พันธนาการของซาตานมาแล้วเป็นเวลาหลายพันปี เพราะฉะนั้น

การเข้าสู่การกิจนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้แก่ภายในวันหรือสองวัน

เราได้หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถจับความเข้าใจสักอย่างเกี่ยวกับสภาวะของตัวพวกเขาเองได้ ครั้นมนุษย์สามารถหยั่งรู้ว่าอิทธิพลแห่งความมืดคืออะไร

และความหมายของการใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างคืออะไร เมื่อนั้น การเข้าสู่การกิจนี้จะกลายเป็นง่ายขึ้นมาก

นี่เป็นเพราะเจ้าต้องรู้เสียก่อนว่าอิทธิพลของซาตานนั้นคืออะไร เจ้าจึงจะสามารถหลีกเลี่ยงจากมันได้

หลังจากนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีวิธีละทิ้งมันไป สำหรับสิ่งที่ต้องทำหลังจากนี้นั้นก็คือกิจธุระของมนุษย์เอง

จงเริ่มเข้าสู่ทุกสิ่งทุกอย่างจากแง่มุมในด้านบวก และอย่ามัวเอาแต่รออย่างนิ่งเฉยโดยเด็ดขาด

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่เจ้าจึงจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

497. ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำมีความจำเป็นและมีนัยสำคัญเหนือธรรมดา

เพราะทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำในมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์และความรอดของมวล

มนุษย์ โดยธรรมชาติแล้ว พระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในโยบก็ไม่แตกต่างกัน

ถึงแม้ว่าโยบจะเป็นคนดีพร้อมและชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดหรือพระองค์ทรงทำมันโดยวิธีการใดก็ตาม ไม่ว่าราคาใด

ไม่ว่าวัตถุประสงค์ของพระองค์คืออะไร จุดประสงค์แห่งการกระทำของพระองค์ก็ไม่เปลี่ยนแปลง

จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อที่จะทำให้พระวณะของพระเจ้าเข้าไปในตัวมนุษย์

ตลอดจนข้อพึงประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเชื่อว่าจะสอดคล้องในเชิงบวกกับขั้นตอนต่างๆ

ของพระองค์เข้าไปในคัมภีร์

ทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าและจับใจความเนื้อแท้ของพระเจ้าได้

และเปิดโอกาสให้มนุษย์เชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์บรรลุถึงความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว—

ทั้งหมดนี้คือแง่มุมหนึ่งของจุดประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ อีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่า

เพราะชาตาคือวัตถุที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและใช้ปรนนิบัติในพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์มักจะถูกมอบให้แก่ชาตาค

นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเข้าไปในการทดลองของชาตาค และโจมตีความชั่วร้าย

ความน่าเกลียดและความน่าเหยียดหยามของชาตาค

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสาเหตุให้ผู้คนเกลียดชังชาตาคและสามารถรู้จักและระลึกได้ถึงสิ่งที่เป็

กระบวนการนี้เปิดโอกาสให้พวกเขาค่อยๆ ปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากการควบคุมและการกล่าวหา

การแทรกแซง และการโจมตีของชาตาค—จนกระทั่ง

พวกเขามีชัยชนะเหนือการโจมตีและการกล่าวหาของชาตาค

ด้วยพระวณะของพระเจ้าความรู้และการเชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขา

และความเชื่อในพระเจ้าและความยำเกรงพระองค์ของพวกเขา

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะถูกส่งออกไปจากแดนครอบครองของชาตาคโดยครบบริบูรณ์

การส่งออกไปของผู้คนหมายความว่าชาตาคได้พ่ายแพ้แล้ว

มันหมายความว่าพวกเขาไม่ใช่อาหารในปากของชาตาคอีกต่อไป—แทนที่จะกลืนพวกเขา

ชาตาคก็ได้ปล่อยพวกเขาไป นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนั้นเป็นคนที่เที่ยงธรรม เพราะพวกเขามีความเชื่อ การเชื่อฟัง

และการยำเกรงต่อพระเจ้า และเพราะพวกเขาตัดขาดกับชาตาคโดยสิ้นเชิง พวกเขานำความอับอายมาให้ชาตาค

พวกเขาทำให้ชาตาคเป็นผู้ขี้ลาด และพวกเขาทำให้ชาตาคพ่ายแพ้โดยเด็ดขาด

ความเชื่อมั่นในการติดตามพระเจ้า และการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาทำให้ชาตาคพ่ายแพ้

และทำให้ชาตาคยอมแพ้ต่อพวกเขาโดยสิ้นเชิง มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริง

และการนี้เองที่เป็นวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอด

หากพวกเขาปรารถนาที่จะได้รับการช่วยให้รอด และปรารถนาที่จะให้พระเจ้าทรงรับไว้โดยครบบริบูรณ์

เช่นนั้นแล้ว

พวกเขานั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องเผชิญหน้ากับการทดลองและการโจมตีทั้งใหญ่หลวงและเล็กน้อยจาก

ชาตาค

บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นมาจากการทดลองและการโจมตีเหล่านี้และสามารถทำให้ชาตาคพ่ายแพ้ได้อย่างเต็มทีคือบรรดา

ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอด กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการทดสอบของพระเจ้า

และผู้ที่ได้ถูกซาตานทดลองและโจมตีมานับครั้งไม่ถ้วน

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นเข้าใจน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

และสามารถโอนอ่อนให้กับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และพวกเขาไม่ละทิ้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วท่ามกลางการทดลองของซาตาน

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นครอบครองความซื่อสัตย์ พวกเขาใจดี

พวกเขาจำแนกความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียด

พวกเขามีสำนึกถึงรู้ถึงความยุติธรรมและมีเหตุผล

และพวกเขาสามารถที่จะเอาใจใส่พระเจ้าและทะนุถนอมความล้ำค่าทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้นไม่ถูกซาตานผูกมัด สอดแนม กล่าวหา หรือล่อลวงละเมิด พวกเขาเป็นอิสระโดยบริบูรณ์

พวกเขามีเสรีภาพและได้รับการปลดปล่อยโดยสมบูรณ์ โยบก็เป็นมนุษย์เช่นนั้นที่มีอิสรภาพ

และแน่นอนว่านี่คือนัยสำคัญของเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงส่งมอบเขาให้แก่ซาตาน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

498. ความเชื่อและการเชื่อฟังของโยบ

และคำพยานของเขาคือว่าเขาชนะซาตานได้เป็นแหล่งกำเนิดของความช่วยเหลือและการให้กำลังใจอันใหญ่หลวง

แก่ผู้คน พวกเขามองเห็นความหวังเพื่อความรอดของพวกเขาเองในตัวโยบ

และมองเห็นว่าโดยผ่านทางความเชื่อ การเชื่อฟัง และการยำเกรงพระเจ้าแล้วนั้น

เป็นไปได้ทั้งสิ้นที่จะทำให้ซาตานพ่ายแพ้ ที่จะเหนือชั้นกว่าซาตาน

พวกเขามองเห็นว่าตราบเท่าที่พวกเขาโอนอ่อนต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และตราบเท่าที่พวกเขาครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเชื่อที่จะไม่ละทิ้งพระเจ้าหลังจากได้สูญเสียทุกสิ่ง

ทุกอย่างไป เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็สามารถนำความอับอายและความพ่ายแพ้มาให้แก่ซาตานได้

และพวกเขามองเห็นว่าพวกเขาจำเป็นต้องครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเพียรพยายามที่จะตั้ง

มั่นในคำพยานของพวกเขาเท่านั้น—แม้ว่ามันจะหมายถึงการสูญเสียชีวิตของพวกเขาไป—

เพื่อทำให้ซาตานขลาดกลัวและตีให้ถอยร่นอย่างรวดเร็ว คำพยานของโยบเป็นคำเตือนแก่ชนรุ่นหลัง

และคำเตือนนี้บอกพวกเขาว่าหากพวกเขาไม่ทำให้ซาตานพ่ายแพ้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถทำให้ตัวเองพ้นการกล่าวหาและการแทรกแซงของซาตานได้

อีกทั้งพวกเขาจะไม่สามารถหนีรอดจากการล่อลวงละเมิดและการโจมตีของซาตานตลอดไป

คำพยานของโยบได้ให้ความรู้แจ้งแก่ชนรุ่นหลัง

ความรู้แจ้งนี้สอนผู้คนว่ามีเพียงเมื่อพวกเขาดีพร้อมและเที่ยงธรรมเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้

มันสอนพวกเขาว่ามีเพียงเมื่อพวกเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าได้

มีเพียงเมื่อพวกเขาเป็นคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถไม่มีวันถูกซาตานควบคุมและใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าได้—

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริง

ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาความรอดควรจะทำอย่างบุคลิกภาพของโยบและการไล่ตามเสาะหาแห่งชีวิตของเขา สิ่งที่โยบใช้ในการดำรงชีวิตในช่วงระหว่างทั้งชีวิตของเขาและการประพาศของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบของเขาเป็นสมบัติอันล้ำค่าสำหรับบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

499. เมื่อผู้คนยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด ชีวิตของพวกเขาจะถูกแทรกแซง และแม้กระทั่งถูกควบคุมโดยซาตาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดนั้นเป็นนักโทษของซาตาน พวกเขาไม่มีอิสรภาพ พวกเขายังไม่ถูกซาตานปล่อยตัว พวกเขาไม่มีคุณสมบัติหรือสิทธิ์ที่จะนมัสการพระเจ้า

และพวกเขาถูกไล่ตามอย่างใกล้ชิดและถูกโจมตีอย่างซ้ำซ้ำโดยซาตาน ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความสุขให้พุดถึง พวกเขาไม่มีสิทธิ์ในการดำรงอยู่ตามปกติให้พุดถึง และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาไม่มีศักดิ์ศรีให้พุดถึง มีเพียงเมื่อเจ้าขึ้นขึ้นและทำการสู้รบกับซาตาน โดยใช้ความเชื่อในพระเจ้า

การเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของเจ้าเป็นอาวุธเพื่อต่อสู้ในการสู้รบที่อาจเป็นหรือตายกับซาตาน จนกระทั่งเจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้อย่างเต็มที่และทำให้มันหนีห่างจากกันและกลายเป็นขี้เถ้าเมื่อใดก็ตามที่มันมองเห็นเจ้า เพื่อที่มันจะได้ละทิ้งการโจมตีและการกล่าวหาของมันที่มีต่อเจ้าโดยสิ้นเชิง—

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะได้รับการช่วยให้รอดและกลายเป็นมีอิสระ

หากเจ้ามุ่งมั่นที่จะตัดขาดกับซาตานอย่างเต็มที่ แต่ไม่มีพร้อมด้วยอาวุธที่จะช่วยให้เจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงอยู่ในอันตราย ขณะที่เวลาผ่านไป

เมื่อเจ้าถูกซาตานทรมานอย่างยิ่งจนไม่มีเรี่ยวแรงเหลือในตัวเจ้าแม้แต่หน่อย

กระนั้นเจ้าก็ยังคงไม่สามารถเป็นคำพยานได้

ยังคงไม่ได้ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระ โดยบริบูรณ์จากการกล่าวหาและการโจมตีของซาตานที่มีต่อเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีหวังน้อยนิดในความรอด ในวาระสุดท้าย
เมื่อการสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการประกาศขึ้น เจ้าจะยังคงอยู่ในกำมือของซาตาน
ไร้ความสามารถที่จะปล่อยตัวตัวเองให้เป็นอิสระ และด้วยเหตุนี้เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาสหรือความหวัง
เช่นนั้นแล้ว ความหมายก็คือว่า ผู้คนเช่นนั้นจะอยู่ในการเป็นเชลยของซาตานโดยบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

500. ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการปฏิบัติตามการจัดเตรียมและการสนับสนุนของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์
พระองค์ตรัสบอกมนุษย์เกี่ยวกับน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์
และทรงแสดงกิจการต่างๆ และพระอุปนิสัยของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นให้มนุษย์เห็น
วัตถุประสงค์คือเพื่อให้มนุษย์มีพร้อมด้วยวุฒิภาวะ และเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับความจริงต่างๆ
จากพระเจ้าในขณะที่ติดตามพระองค์—

ความจริงที่เป็นอาภรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์เพื่อใช้ต่อสู้กับซาตาน เมื่อมีพร้อมดังนั้นแล้ว
มนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับการทดสอบของพระเจ้า

พระเจ้าทรงมีวิธีการและช่องทางมากมายสำหรับการทดสอบมนุษย์ แต่พวกเขาทุกคนพึงต้องมี “ความร่วมมือ”
จากศัตรูของพระเจ้า นั่นก็คือ ซาตาน อีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับมอบอาภรณ์ที่จะใช้เพื่อทำการสู้รบกับซาตานแล้ว

พระเจ้าก็ทรงส่งมอบมนุษย์ให้แก่ซาตานและทรงอนุญาตให้ซาตาน “ทดสอบ” วุฒิภาวะของมนุษย์

หากมนุษย์สามารถฝ่าออกมาจากรูปแบบการสู้รบของซาตานได้

หากเขาสามารถหนีรอดจากวงล้อมของซาตานและยังคงมีชีวิตอยู่ได้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะได้ผ่านการทดสอบไป แต่หากมนุษย์ล้มเหลวในการออกจากรูปแบบการสู้รบของซาตาน
และนบนอบต่อซาตาน เช่นนั้นแล้ว เขาก็จะไม่ได้ผ่านการทดสอบ ไม่ว่าแง่มุมใดของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงตรวจดู
เกณฑ์สำหรับการตรวจสอบของพระองค์ก็คือการที่มนุษย์ตั้งมั่นอยู่ในคำพยานของเขาหรือไม่เมื่อถูกซาตานโจมตี
ดี และการที่เขาได้ละทิ้งพระเจ้าและยอมแพ้และนบนอบต่อซาตานหรือไม่ในขณะที่ถูกซาตานวางกับดัก
อาจกล่าวได้ว่าการที่มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเขาสามารถเอาชนะและทำให้
ซาตานพ่ายแพ้ได้หรือไม่

และการที่เขาสามารถได้รับอิสรภาพได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเขาสามารถยกอาภรณ์ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้เขา
เพื่อเอาชนะพันธนาการของซาตานด้วยตัวเอง

ทำให้ซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยเขาไปโดยสิ้นเชิงได้หรือไม่

หากซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยใครบางคนไป

นี่หมายความว่าชาตานั้นไม่มีวันพยายามที่จะเอาบุคคลนี้ไปจากพระเจ้าอีก
จะไม่มีวันกล่าวหาและแทรกแซงกับบุคคลนี้อีก จะไม่มีวันทรมานหรือโจมตีพวกเขาอย่างหยาบโตนอีก
มีเพียงใครบางคนเช่นนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงได้รับไว้อย่างแท้จริง
นี่คือกระบวนการทั้งหมดทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อได้รับผู้คน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

501. วันนี้

เจ้าสามารถพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในสถานะความเป็นมนุษย์ภายนอกของเจ้าและการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้า

แต่สิ่งที่มีความสำคัญเป็นหลักคือการที่เจ้าสามารถเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในวันนี้มีความหมายและมีประโยชน์ กล่าวคือ

สิ่งนี้ทำให้เจ้าที่เกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนสามารถหลีกเลี่ยงจากความสกปรกโสมนและสลัดมันทิ้งไปได้ สิ่งนี้ทำให้เจ้าสามารถเอาชนะอิทธิพลของชาตนั้น และทิ้งอิทธิพลมืดของชาตนั้นไว้เบื้องหลัง

โดยการจดจ่อกับสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะได้รับการคุ้มครองปกป้องในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนนี้
ในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะได้รับการขอให้กล่าวคำพยานใด?

เจ้าเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนแต่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้

ไม่มีวันมีมลทินจากความสกปรกโสมนอีก

เพื่อใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของชาตนั้นแต่ปราศตัวเจ้าเองไปจากอิทธิพลของชาตนั้น

เพื่อไม่ถูกชาตนั้นครอบครองและรังควาน และเพื่อใช้ชีวิตในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

นี่คือคำพยานและข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะในการต่อสู้กับชาตนั้น เจ้าสามารถละทิ้งชาตนั้นได้

เจ้าไม่เผยอุปนิสัยเยี่ยงชาตนั้นในสิ่งที่เจ้าใช้ชีวิตตามอีกต่อไป

แต่ใช้ชีวิตตามสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์บรรลุเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์แทน กล่าวคือ

สถานะความเป็นมนุษย์ปกติ สำนึกรับรู้ปกติ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกปกติ

การตัดสินใจแน่วแน่ปกติที่จะรักพระเจ้า และความจงรักภักดีต่อพระเจ้า

เช่นนั้นคือคำพยานที่กล่าวโดยสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เจ้าพูดว่า

“พวกเราเกิดในดินแดนแห่งความสกปรกโสมน แต่เพราะการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

เพราะการเป็นผู้นำของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงได้พิชิตพวกเรา

พวกเราจึงได้กำจัดอิทธิพลของชาตนั้นออกไปจากตัวพวกเราเอง

สิ่งที่พวกเราสามารถเชื่อฟังในวันนี้ก็เป็นผลของการได้รับการพิชิตจากพระเจ้าเช่นเดียวกัน

และนั่นไม่ใช่เพราะว่าพวกเราดีงาม หรือเพราะว่าพวกเรารักพระเจ้าโดยธรรมชาติ
เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลือกพวกเราและทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้านั่นเอง พวกเราจึงได้รับการพิชิตในวันนี้
สามารถกล่าวคำพยานต่อพระองค์ได้ และสามารถรับใช้พระองค์ได้ ดังนั้น
เป็นเพราะพระองค์ทรงเลือกพวกเราและทรงคุ้มครองปกป้องพวกเราเช่นเดียวกันนั่นเอง
พวกเราจึงได้รับการช่วยให้รอดและปล่อยจากแดนครอบครองของซาตาน
และสามารถทิ้งความสกปรกโสम्मไว้เบื้องหลังและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในชาติของพญานาคใหญ่สี่เศร
น”

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

502. วันนี้ เจ้าไม่เชื่อวณะที่เรากล่าว และเจ้าไม่ใส่ใจกับมันเลย เมื่อถึงวันที่พระราชกิจนี้เผยแพร่ออกไป
และเจ้ามองเห็นทั้งหมดทั้งสิ้นของมัน เจ้าจะเสียใจ และ ณ เวลานั้น เจ้าจะอึ้งตะลึงงัน พระพรทั้งหลายนั้นมียู่
ทว่าเจ้าไม่รู้ว่าจะชื่นชมพวกมันอย่างไร และความจริงนั้นมียู่ ทว่าเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหามัน
นี่เจ้าไม่ได้้นำการเหยียดหยามมาสู่ตัวเองหรือ? วันนี้
ถึงแม้ว่าขั้นตอนถัดไปแห่งพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่ได้เริ่มขึ้น
ก็ไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับข้อเรียกร้องที่ขอจากเจ้าและเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าถูกขอให้ใช้ดำเนินชีวิต
มีพระราชกิจมากมายเหลือเกิน และความจริงมากมายเหลือเกิน พวกมันไม่มีค่าคู่ควรที่เจ้าจะรู้หรือ?
การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะปลุกจิตวิญญาณของเจ้าให้ตื่นขึ้นมาหรือ?
การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเกลียดชังตัวเจ้าเองหรือ?
เจ้าพอใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานพร้อมกับสันติสุขและความชื่นบาน
และสิ่งชั่วใจเล็กน้อยทางเนื้อหนังอย่างนั้นหรือ? เจ้าไม่ได้ด้าด้อยที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมดหรือ?
ไม่มีใครเลยที่โง่เขลาไปกว่าพวกที่ได้มองดูความรอดแต่ไม่ไล่ตามเสาะหาที่จะได้รับมัน กล่าวคือ
เหล่านี้เป็นผู้คนที่มูมาม่าไปกับเนื้อหนังจนเกินขนาดและชื่นชมซาตาน
เจ้าหวังว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะไม่พ่วงเอาความทำทายเป็นหรือความทุกข์ลำบากอันใด
หรือความยากลำบากแม้เพียงน้อยนิดมาด้วย เจ้าไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งไร้ค่าเสมอ
และเจ้าไม่ให้คุณค่ากับชีวิต แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับให้ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเจ้าเองมาก่อนความจริง
เจ้าช่างไร้ค่ายิ่งนัก! เจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนสุกรตัวหนึ่ง—มีความแตกต่างอะไรเล่าระหว่างตัวเจ้า
และพวกสุกรกับพวกสุนัข? บรรดาพวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรักเนื้อหนัง ไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดหรือ?
บรรดาพวกที่ตายไปแล้วโดยปราศจากจิตวิญญาณ ไม่ใช่ซากศพที่เดินได้หรือ?
วณะมากมายเพียงใดแล้วที่ได้กล่าวไปท่ามกลางพวกเจ้า?

งานที่ได้ถูกกระทำไปท่ามกลางพวกเจ้ามีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นอย่างนั้นหรือ?

เราได้จัดเตรียมไปมากเพียงใดแล้วท่ามกลางพวกเจ้า? แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่ได้รับมัน?

เจ้ามีอะไรให้ต้องร้องทุกข์หรือ?

นี่ไม่ใช่กรณีที่เจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยเพราะเจ้าหลงรักเนื้อหนังมากเกินไปหรือ?

และนี่ไม่ใช่เพราะความคิดของเจ้านั้นฟุ้งซ่านเกินไปหรือ? นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าโง่งมเกินไปหรือ?

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะได้รับพระพรเหล่านี้

เจ้าสามารถติเตียนพระเจ้าเพราะการที่ไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดได้อย่างนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขายเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

503. พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและช่วยผู้คนกลุ่มนี้ให้รอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เพื่อที่เจ้าจะได้หลีกเลี่ยงจากอิทธิพลของซาตาน ใช้ชีวิตในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ใช้ชีวิตในความสว่างของพระเจ้า

และมีผู้นำและการทรงนำแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วก็จะมีความหมายต่อชีวิตของเจ้า

สิ่งที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แตกต่างไปจากผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย

พวกเจ้าชื่นชมพระวจนะของพระเจ้าและใช้ชีวิตที่มีความหมาย—แล้วพวกเขาชื่นชมอะไรเล่า? พวกเขาชื่นชมกับ

“มรดกของบรรพบุรุษ” และ “จิตวิญญาณแห่งชาติ” ของพวกเขาเท่านั้น

พวกเขาไม่มีร่องรอยของความเป็นมนุษย์แม้แต่น้อย! เสื้อผ้า คำพูด

และการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้าล้วนแล้วแต่ต่างไปจากของพวกเขาทิ้งสิ้น ในท้ายที่สุด

พวกเจ้าจะหลีกเลี่ยงจากความโสมมได้อย่างสิ้นเชิง ไม่ติดบ่วงในการทดลองของซาตานอีกต่อไป

และได้รับการจัดหาประจำวันของพระเจ้า พวกเจ้าควรระมัดระวังอยู่เสมอ

แม้เจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่อันโสมม

แต่เจ้าก็ไม่ค้างพริ้วไปด้วยความโสมมและสามารถใช้ชีวิตเคียงข้างพระเจ้า

ได้รับการปกป้องอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเจ้าจากท่ามกลางผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินสี่เหลี่ยมแห่งนี้

เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุดหรือ? เจ้าคือสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—

แน่นอนว่าเจ้าควรนมัสการพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย

หากเจ้าไม่นมัสการพระเจ้าแต่ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนังอันโสมมของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ได้เป็นเพียงแค่สัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์หรือ? เนื่องจากเจ้าเป็นมนุษย์

เจ้าควรสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าและสู้ทนความทุกข์ทุกอย่าง!

เจ้าควรยินดีและแนใจยอมรับความทุกข์เล็กน้อยที่เจ้าต้องมีในวันนี้ และใช้ชีวิตที่มีความหมาย ดังเช่นโยบ

และเปโตร ในโลกนี้ มนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าของปีศาจ กินอาหารจากปีศาจ
และทำงานและรับใช้ภายใต้นิ้วหัวแม่มือของปีศาจ กลายมาเป็นลูกเหยียบย่ำในความโสมมของมันอย่างสิ้นเชิง
หากเจ้าไม่จับความเข้าใจความหมายของชีวิตหรือได้มาซึ่งวิถีทางที่แท้จริง
เช่นนั้นแล้วจะมีนัยสำคัญอะไรในชีวิตของเจ้าเล่า? พวกเจ้าคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาหนทางที่ถูกต้อง
คือบรรดาผู้ที่แสวงหาการปรับปรุง พวกเจ้าคือผู้คนที่ลุกขึ้นในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกขานว่ามีความชอบธรรม นั้น ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายมากที่สุดหรอกหรือ?

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

บ. ว่าด้วยวิธีที่จะไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทางอุปนิสัยและการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

504.

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว มนุษย์จะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากพันธนาการของซาตานและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์ คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์ เพื่อให้เชื่อฟังพระวจนะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่ เป็นคำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ซาตานอับอายได้

พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้มารู้จักพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการดีสอน การจัดการ และการจัดแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของซาตาน ผู้ซึ่งยัง ไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์

เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความตั้งพระทัยให้มนุษย์นำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

คัดตอนมาจาก “มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

505. ผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเองได้ พวกเขาต้องก้าวผ่านการพิพากษากับการติสสอน และการทนทุกข์กับกระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้า หรือถูกจัดการ บ่มวินัยและตัดแต่งโดยพระวณะของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถสัมผัสกับความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้ และไม่ทำเป็นขอไปทีกับพระองค์

ภายใต้กระบวนการถลุงของพระวณะของพระเจ้านั้นเองที่อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลง โดยผ่านทาง การเปิดโปง การพิพากษา การบ่มวินัย และการจัดการของพระวณะของพระองค์เท่านั้นพวกเขาจึงจะไม่กล้าที่จะปฏิบัติตนอย่างมูทะลุอีกต่อไป แต่จะกลายเป็นหนักแน่นและสำรวมแทน ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือว่า พวกเรามีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าและต่อพระราชกิจของพระองค์ได้ ต่อให้มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

พวกเขาก็มีความสามารถที่จะละวางมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้และบนอบได้อย่างเต็มใจ ในอดีตนั้น โดยหลักแล้ว การพุดคุยถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยอ้างอิงถึงความสามารถที่จะละทิ้งตัวเอง อ้างอิงถึงการยอมให้เนื้อหนังได้ทนทุกข์ การบ่มวินัยร่างกายของคนเรา และการขจัดความเลิกละทางเนื้อหนังไปจากตัวคนเรา—ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงประเภทหนึ่งในอุปนิสัย

วันนี้ ทุกคนรู้ว่า การแสดงออกตามความเป็นจริงของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยก็คือ การเชื่อฟังพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า และการรู้จักพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างแท้จริง ในหนทางนี้ ความเข้าใจที่มาก่อนเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งถูกละเลยเสียโดยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา นั้นสามารถถูกลบทิ้งไปได้ และพวกเขาสามารถบรรลุความเชื่อฟังและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้—นี่เท่านั้นที่เป็นการแสดงออกที่จริงแท้ของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

คัดตอนมาจาก “ผู้คนที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

506.

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์เริ่มต้นด้วยความรู้เกี่ยวกับเนื้อแท้ของเขาและโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในการคิด ธรรมชาติ และทัศนคติทางจิตใจของเขา—โดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานทั้งหลาย

ในหนทางนี้เท่านั้นการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงทั้งหลายจะได้สำเร็จลุล่วงในอุปนิสัยของมนุษย์

อุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของมนุษย์ก่อเกิดขึ้นมาจากการที่เขาถูกซาตานวางยาพิษและทำให้ด่างพร้อย จากอันตรายมหันต์ที่ซาตานได้ทำให้ก่อเกิดขึ้นกับการคิด ศีลธรรม ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้ของเขา

นั่นเป็นเพราะสิ่งพื้นฐานทั้งหลายของมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามแล้วอย่างแน่นอน
และไม่เหมือนอย่างที่สุดกับวิธีการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาแต่ดั้งเดิมนั่นเอง
มนุษย์จึงต่อต้านพระเจ้าและไม่เข้าใจความจริง ด้วยเหตุนี้
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์จึงควรเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในการคิด
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้ของเขา
ซึ่งจะเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้ของเขาเกี่ยวกับความจริง

คัดตอนมาจาก “การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

507. ในชีวิตของเขา

หากมนุษย์ปรารถนาจะได้รับการชำระให้สะอาดและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา
หากเขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตแห่งความหมายและทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งทรงสร้างให้ถูกล่วงแล้วไซ้
เขาต้องยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
และต้องไม่ยอมให้การบ่มวินัยของพระเจ้าและการเมียนดีของพระเจ้าพรากไปจากเขา
ทั้งนี้ก็เพื่อที่เขาอาจปลดปล่อยตนเองจากการหลอกลวงและอิทธิพลของชาตนา
และมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าได้ จงรู้ไว้ว่าการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือความสว่าง
และแสงสว่างแห่งความรอดของมนุษย์ และรู้ว่าไม่มีการได้รับพรใด พระคุณใด
หรือการคุ้มครองปกป้องใดที่ดีกว่านี้อีกแล้วสำหรับมนุษย์ มนุษย์มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตนา
และดำรงอยู่ในเนื้อหนัง หากเขาไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
และไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าแล้วไซ้ มนุษย์ย่อมจะกลายเป็นเสื่อมลงทุกที
หากเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแล้วไซ้ เขาต้องได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการช่วยให้รอด
เปโตร ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างมีเมตตา
ข้าพระองค์ก็ปีติยินดีและรู้สึกขุใจ เมื่อพระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์
ข้าพระองค์ก็ยังรู้สึกขุใจและชื่นบานยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่าข้าพระองค์จะอ่อนแอ และทนฝ่าความทุกข์เกินพรรณนา
แม้มีน้ำตาและความโศกเศร้า พระองค์ทรงทราบว่าการโศกเศร้านี้เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์
และเพราะความอ่อนแอของข้าพระองค์
ข้าพระองค์รำไให้เพราะข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาได้
ข้าพระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเสียใจเพราะข้าพระองค์พร่องเกินไปต่อข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์
แต่ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะบรรลุมารถึงอาณาจักรนี้
ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้เพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัย
การติสอนของพระองค์ได้นำการคุ้มครองปกป้องมาสู่ข้าพระองค์ และได้ให้ความรอดที่ดีที่สุดแก่ข้าพระองค์

การพิพากษาของพระองค์ทำให้ความยอมผ่อนปรนและความอดทนของพระองค์ต้องมัวหมอง

หากปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะไม่ชื่นชมความปรานีและความรักมั่นคงของพระองค์

ในวันนี้ข้าพระองค์มองเห็นยิ่งขึ้นกว่าเดิมว่าความรักของพระองค์นั้นก้าวข้ามฟ้าสวรรค์และเลิศล้ำเหนือสิ่งอื่นทั้งหมด ความรักของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ความปรานีและความรักมั่นคง ที่ยิ่งมากไปกว่านั้น

มันคือการติสสอนและการพิพากษานั้นเอง การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้ให้ข้าพระองค์มามากมายเมื่อปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์

ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถผ่านประสบการณ์ความรักของพระผู้สร้าง”

คัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

508. หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องเป็นที่โปรดปรานโดยพระเจ้าก่อน

ด้วยว่าพระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปรานและผู้ซึ่งเป็นที่ทำให้พระองค์สมดังพระทัยมีความเพียบพร้อม หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นผู้ซึ่งทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องมีหัวใจที่เชื่อฟังพระราชกิจของพระองค์

เจ้าจะต้องเพียรพยายามที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง

และเจ้าจะต้องยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

สิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดได้ผ่านภายใต้การพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าหรือไม่? ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องหรือไม่?

หากความตั้งใจของเจ้าถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมทรงกล่าวชมเชยเจ้า หากความตั้งใจของเจ้าไม่ถูกต้อง นี่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่หัวใจของเจ้ารักไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นเนื้อหนังและซาตาน ด้วยเหตุนี้เอง

เจ้าต้องใช้คำอธิษฐานเป็นหนทางที่จะยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าอธิษฐาน

แม้ว่าเราไม่ได้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าด้วยตัวเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า

และทั้งตัวเราเองกับพระวิญญาณของพระเจ้านั้นเองคือผู้ที่เจ้าที่กำลังอธิษฐานถึง

เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเนื้อหนังนี้เล่า? เจ้าเชื่อเพราะพระองค์มีพระวิญญาณของพระเจ้า

เจ้ายังคงจะเชื่อในบุคคลผู้นี้หรือไม่หากพระองค์ปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า? เมื่อเจ้าเชื่อในบุคคลผู้นี้

เจ้าก็เชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อเจ้ายำเกรงบุคคลผู้นี้ เจ้าก็ยำเกรงพระวิญญาณของพระเจ้า

ความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าคือความเชื่อในบุคคลผู้นี้

และความเชื่อในบุคคลผู้นี้ก็คือความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เมื่อเจ้าอธิษฐาน

เจ้ารู้ดีกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้า และพระเจ้าทรงสถิตอยู่เบื้องหน้าเจ้า

ด้วยเหตุนี้เองเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระวิญญูณของพระองค์

ในวันนี้ผู้คนส่วนมากกลัวมากเกินไปที่จะนำการกระทำของพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ขณะที่เจ้าอาจหลอกลวงเนื้อหนังของพระองค์ ทว่าเจ้าไม่สามารถหลอกลวงพระวิญญูณของพระองค์ได้ สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถทนทานการพินิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ขัดแย้งกับความจริง และควรถูกโยนทิ้งไป มิเช่นนั้นแล้วจะถือเป็นการกระทำบาปต่อพระเจ้า ดังนั้น

เจ้าต้องวางหัวใจของเจ้าไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้าอธิษฐาน เมื่อเจ้ากล่าวและสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และเมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และเริ่มทำธุรกิจของเจ้า เมื่อเจ้าทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วง พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับเจ้า

และตราบไคที่ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องและเป็นไปเพื่อพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้า

พระองค์จะทรงยอมรับทุกสิ่งที่คุณทำ เจ้าควรอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อให้หน้าที่ของคุณลุล่วงด้วยความจริงใจ

เมื่อเจ้าอธิษฐาน หากเจ้ามีความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้าและแสวงหาการเอาใจใส่

การคุ้มครองปกป้องและการพินิจพิเคราะห์ของพระเจ้า หากสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือความตั้งใจของเจ้า

คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผล ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเจ้าอธิษฐานในที่ประชุม

หากเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าและอธิษฐานต่อพระเจ้าและบอกพระองค์ถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้าโดยปราศจากการกล่าวเรื่องเท็จ เช่นนั้นแล้ว คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผลอย่างแน่นอน

หากเจ้ารักพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจในหัวใจของเจ้า เช่นนั้นแล้วก็จงกล่าวคำสาบานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า

ผู้ทรงสถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ข้าพระองค์ขอปฏิญาณต่อพระองค์ว่า

ขอให้พระวิญญูณของพระองค์ทรงตรวจดูทุกสิ่งที่คุณข้าพระองค์ทำและทรงคุ้มครองปกป้องและทรงเอาใจใส่ข้าพระองค์ตลอดเวลาด้วย

และทรงทำให้เป็นไปได้สำหรับทุกสิ่งที่คุณข้าพระองค์ทำเพื่อยืนอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์

หาก मैंหัวใจของคุณข้าพระองค์เคยหยุดรักพระองค์ หรือหากว่า मैंเคยทรยศต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

ก็ขอทรงตีสอนและทรงสาปแช่งข้าพระองค์อย่างรุนแรงเถิด

ขอทรงอย่าให้อภัยข้าพระองค์ไม่ว่าจะในโลกนี้หรือในโลกหน้าก็ตาม!”

เจ้ากล้าที่จะกล่าวคำสาบานเช่นนี้หรือไม่? หากเจ้าไม่กล้า นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าขาดกลัว

และเจ้ายังคงรักตัวเจ้าเองอยู่ เจ้ามีความแน่วแน่หรือไม่? หากนี่คือความแน่วแน่ของเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ควรทำการสาบานนี้ หากเจ้ามีความแน่วแน่ที่จะทำการสาบานเช่นนี้ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าก็จะทรงทำให้ความแน่วแน่ของคุณลุล่วง เมื่อเจ้าปฏิญาณคำสาบานต่อพระเจ้า พระองค์ทรงฟัง

พระเจ้าทรงกำหนดว่าเจ้าเต็มไปด้วยบาปหรือว่าชอบธรรมด้วยการวัดจากคำอธิษฐานของเจ้าและการปฏิบัติของ

เจ้า บัดนี้คือกระบวนการของการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม

และหากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริงในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็นำสิ่งต่างๆ
ทั้งหมดที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์

หากเจ้าทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นกบฏโดยฝ่าฝืน หรือหากเจ้าทรยศต่อพระเจ้า

เมื่อนั้นพระองค์ก็จะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล และด้วยเหตุนี้

ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นความพินาศหรือการติสสอน นี่คือการกระทำของตัวเจ้าเอง

เจ้าได้กล่าวคำสาบานไว้ ดังนั้นเจ้าจึงควรที่จะปฏิบัติตามนั้น หากเจ้ากล่าวคำสาบาน แต่ไม่ปฏิบัติตามนั้น

เจ้าก็จะทนทุกข์กับความพินาศ เนื่องจากว่าคำสาบานนั้นเป็นของเจ้า

พระเจ้าจะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล บางคนกลัวหลังจากที่พวกเขาอธิษฐาน และคร่ำครวญว่า

“ทุกสิ่งจบสิ้นแล้ว! โอกาสในการกระทำชั่วของฉันหมดลงแล้ว โอกาสที่ฉันจะได้ทำสิ่งชั่วร้ายหมดลงแล้ว

โอกาสที่ฉันจะได้หลงระเหิดอยู่กับความอยากทางโลกย์หมดลงแล้ว!”

ผู้คนเหล่านี้ยังคงรักเรื่องทางโลกย์และบาป และพวกเขาจะต้องทนทุกข์กับความพินาศอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

509. มีกฎข้อหนึ่งเกี่ยวกับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ซึ่งก็คือ

พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งโดยใช้ส่วนที่พึงปรารถนาส่วนหนึ่งของเจ้า

เพื่อให้เจ้ามีเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติและสามารถแยกตัวเจ้าเองออกจากสภาวะด้านลบทั้งหมด

ช่วยให้จิตวิญญาณของเจ้าบรรลุการปลดปล่อย และทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรักพระองค์

ในหนทางนี้ เจ้าย่อมสามารถโยนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของชาตนาทิ้งไปได้ เจ้าได้มารยาและเปิดกว้าง

เต็มใจที่จะรู้จักตัวเจ้าเองและนำความจริงไปปฏิบัติ พระเจ้าย่อมจะทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน

ดังนั้นเมื่อเจ้าอ่อนแอและอยู่ในด้านลบ พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งเป็นสองเท่า

ทรงช่วยให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเองมากขึ้น เต็มใจมากขึ้นที่จะกลับใจเพื่อตัวเจ้าเอง

และมีความสามารถมากขึ้นที่จะฝึกฝนปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรฝึกฝนปฏิบัติ ในหนทางนี้เท่านั้น

หัวใจของเจ้าจึงสามารถมีสันติสุขและรู้สึกสบายใจได้

บุคคลผู้หนึ่งซึ่งโดยปกติแล้วให้ความสนใจกับการรู้จักพระเจ้า ซึ่งให้ความสนใจกับการรู้จักตัวเขาเอง

ซึ่งให้ความสนใจกับการฝึกฝนปฏิบัติของเขาเอง จะสามารถรับพระราชกิจของพระเจ้า

ตลอดจนการทรงนำและความรู้แจ้งของพระองค์อยู่เนื่องๆ ได้ แม้ว่าบุคคลเช่นนี้อาจอยู่ในสภาวะด้านลบ

แต่เขาก็สามารถทำให้สิ่งทั้งหลายกลับดีขึ้นได้ในทันที

ไม่ว่าจะเป็นเพราะการกระทำของมโนธรรมหรือความรู้แจ้งจากพระวจนะของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของบุคคลได้รับการสัมฤทธิ์ผลเสมอเมื่อเขาเข้าสู่สภาวะตามจริงของเขาเองและพระอุปนิสัย

ยและพระราชกิจของพระเจ้า

บุคคลที่เต็มใจรู้จักตัวเองและเปิดกว้างตัวเองจะสามารถดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้นได้

บุคคลประเภทนี้เป็นบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้านี้มีความเข้าใจในพระเจ้า

ไม่ว่าความเข้าใจนี้จะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน ขาดแคลนหรือล้นเหลือ นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

และเป็นบางสิ่งที่ผู้คนบรรลุ มันคือการได้รับของพวกเขาเอง

บุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าคือบุคคลที่มีพื้นฐาน ที่มีนิมิต

บุคคลประเภทนี้แน่ใจเกี่ยวกับเนื้อหาของพระเจ้า

และแน่ใจเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัสอย่างไร หรือผู้อื่นๆ ก่อให้เกิดการรบกวนอย่างไร

เขาก็สามารถยืนหยัดไม่ถอย และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งเป็นเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

เขาก็ยังสามารถดำเนินการความจริงที่เขาเข้าใจจนเสร็จสิ้นได้มากขึ้นเท่านั้น

เพราะเขากำลังฝึกฝนปฏิบัติพระวาระของพระเจ้าอยู่เสมอ เขาจึงได้มาซึ่งความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

และครองความแน่วแน่ที่จะยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าตลอดกาล

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน

พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

510. ในการเชื่อในพระเจ้านั้น หากผู้คนปรารถนาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของพวกเขาแล้วไซ้

พวกเขาต้องไม่แยกตัวเองออกจากชีวิตจริง ในชีวิตจริง เจ้าต้องรู้จักตัวเอง ละทิ้งตัวเอง ปฏิบัติความจริง

รวมทั้งเรียนรู้หลักการทั้งหลาย สามัญสำนึก

และกฎการประพฤติตนในทุกสิ่งก่อนที่เจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพอย่างค่อยเป็นค่อยไปได้

หากเจ้ามุ่งเน้นอยู่กับความรู้ทางทฤษฎีเท่านั้น

และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพิธีทางศาสนาเท่านั้นโดยไม่ลงลึกเข้าไปในความเป็นจริง โดยไม่เข้าสู่ชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าจะไม่มีวันรู้จักตัวเจ้าเอง ความจริง หรือพระเจ้า

และเจ้าจะหุนหวาดตาบอดและไม่รู้เท่าทันตลอดไป

พระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นไม่ใช่เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติหลังจาก

ากช่วงเวลาสั้นๆ อีกทั้งไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนสภาพมโนคติอันหลงผิดและคำสอนของพวกเขา

แต่จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของผู้คน เพื่อเปลี่ยนแปลงหนทางชีวิตเก่าๆ

ของพวกเขาทั้งหมดทั้งมวล และเพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีคิดและทัศนคติทางใจที่ล้าสมัยทั้งหมดของพวกเขาต่างหาก

การมุ่งเน้นเฉพาะกับชีวิตในคริสตจักรจะไม่เปลี่ยนแปลงนิสัยในชีวิตเก่าๆ ของผู้คน

หรือเปลี่ยนแปลงหนทางเก่าๆ ที่พวกเขาได้ใช้ชีวิตมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าอะไรก็ตาม

ผู้คนต้องไม่กลายเป็นปลีกตัวออกห่างจากชีวิตจริง

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น ให้พวกเขาใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

และให้พวกเขาปฏิบัติหน้าที่การงานของตนในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

การเข้าสู่ความจริงนั้น คนเราต้องหันทุกสิ่งไปหาชีวิตจริง หากในการเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนไม่สามารถรู้จักตัวเองโดยผ่านทางการเข้าสู่ชีวิตจริง

และหากพวกเขาไม่สามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติในชีวิตจริงได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นความล้มเหลว

บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือทุกคนที่ไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตจริงได้

พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พูดถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่ใช้ชีวิตตามธรรมชาติของปีศาจ

พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พูดถึงความจริง แต่ใช้ชีวิตตามคำสอนแทน

บรรดาผู้ที่ไม่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริงได้คือผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

แต่ถูกเกลียดชังและปฏิเสธจากพระองค์ เจ้าต้องปฏิบัติการเข้าสู่ของเจ้าในชีวิตจริง ต้องรู้ข้อบกพร่อง

การไม่เชื่อฟัง และความไม่รู้เท่าทันของเจ้าเอง และรู้จักสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผิดปกติและจุดอ่อนของเจ้า

ด้วยวิธีนั้น ความรู้ของเจ้าจะถูกรวมเข้าไปในสภาพเงื่อนไขและความยากลำบากจริงๆ ของเจ้า

ความรู้เช่นนี้เท่านั้นที่เป็นจริงและสามารถเปิดโอกาสให้เจ้าจับความเข้าใจสภาพเงื่อนไขของเจ้าเองและสัมฤทธิ์

การเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยได้อย่างแท้จริง

คัดตอนมาจาก “การสนทนาเรื่องชีวิตในคริสตจักรและชีวิตจริง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

511. การกินและดื่มพระวาทะของพระเจ้า การฝึกฝนปฏิบัติการอธิษฐาน การยอมรับพระภาระของพระเจ้า

และการยอมรับภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า—

ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อที่จะได้มีเส้นทางอยู่เบื้องหน้าเจ้า

ยิ่งพระภาระแห่งการวางพระทัยมอบหมายของพระเจ้าทำให้เจ้าเป็นกังวลมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งง่ายมากขึ้นเท่านั้นที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

บางคนไม่เต็มใจร่วมมือกับผู้อื่นในการปรนนิบัติพระเจ้า แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับการทรงเรียก

เหล่านี้เป็นผู้คนที่เกี่ยวข้องกับผู้ปรารถนาเพียงแค่ว่าจะได้รู้ในสิ่งสูงใจเท่านั้น

ยิ่งเจ้าถูกขอให้ปรนนิบัติในการประสานงานกับผู้อื่นมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะได้รับโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น เพราะเจ้ามีภาระและประสบการณ์มากขึ้น

ดังนั้น หากเจ้าสามารถปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความจริงใจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าก็จะมีโอกาสเหมาะสมมากขึ้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เป็นเพียงผู้คนเช่นนี้กลุ่มเดียวที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในปัจจุบัน

ยิ่งพระวิญญูณบริสุทธิสัมพัสเจ้ามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยังมีเวลาอุทิศให้แก่การใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะยังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าจะยังได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์มากขึ้นเท่านั้น—จนกระทั่ง

ในที่สุดเจ้าจะกลายเป็นบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ ในปัจจุบัน มีบางคนที่ไม่แบกภาระให้กับคริสตจักร

ผู้คนเหล่านี้ย่อหย่อนและเหลวไหล และสนใจแต่เนื้อหนังของพวกเขาเองเท่านั้น คนเช่นนี้เห็นแก่ตัวอย่างสุดขีด

และพวกเขายังคาดคิดอีกด้วย หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะไม่แบกภาระใดๆ เลย

ยิ่งเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด

พระภาระที่พระเจ้าจะวางพระทัยมอบหมายให้เจ้าก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

ผู้ที่เห็นแก่ตัวไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์กับสิ่งต่างๆ ดังกล่าว พวกเขาไม่เต็มใจจะใช้ และเนื่องจากผลนั้น

พวกเขาจะพลาดโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พวกเขามิได้กำลังทำอันตรายตัวพวกเขาเองอยู่หรือ?

หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่ใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทำให้ภาระแท้จริงเพื่อคริสตจักรเป็นรูปร่างขึ้น อันที่จริง

แทนที่จะเรียกการนี้ว่าภาระที่เจ้าแบกให้กับคริสตจักร

คงจะดีกว่าหากจะเรียกมันว่าภาระที่เจ้าแบกเพื่อประโยชน์ต่อชีวิตของตัวเอง

ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ของภาระนี้ที่เจ้าทำให้เป็นรูปร่างขึ้นเพื่อคริสตจักรคือการให้เจ้าใช้ประสบการณ์เช่นนี้เพื่อ

ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ดังนั้น ใครก็ตามที่แบกภาระยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อคริสตจักร

ใครก็ตามที่แบกภาระเพื่อการเข้าสู่ชีวิต—พวกเขาก็จะเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าได้มองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่? หากคริสตจักรที่เจ้าอยู่ด้วยจะจัดกระจายเหมือนทราย

แต่เจ้ากลับไม่เป็นห่วงหรือวิตกกังวล

และเจ้าถึงกับแสวงหาเป็นไม่เห็นเมื่อพี่น้องชายหญิงของเจ้าไม่กินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าอย่างเป็นปกติ

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่ได้กำลังแบกภาระใดๆ อยู่ ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่คนประเภทที่พระเจ้าทรงปิตินดี

คนประเภทที่พระเจ้าทรงปิตินดีหิวกระหายความชอบธรรมและใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าควรกลายเป็นผู้ใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า ณ ที่นี้และในตอนนี

เจ้าไม่ควรรอให้พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อมนุษยชาติทั้งปวงก่อนที่จะใส่ใจต่อ

พระภาระของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงเวลานั้น มันจะไม่สายเกินไปหรือ?

บัดนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า หากเจ้าปล่อยให้ออกาสนี้หลุดลอยไป

เจ้าก็จะเสียใจไปจนตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้า

เช่นเดียวกับที่โมเสสไม่สามารถเข้าสู่แผ่นดินอันดีแห่งดินแดนคานาอันได้

และเสียใจไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา ตายไปด้วยความสำนึกผิด

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อผู้คนทั้งปวงแล้ว

เจ้าก็จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความเสียใจ ต่อให้พระเจ้ามิได้ทรงติสอนเจ้า เจ้าก็จะติสอนตัวเจ้าเอง

เพราะความสำนึกผิดของเจ้าเอง บางคนไม่เชื่อด้วยเรื่องนี้ แต่หากเจ้าไม่เชื่อ ก็เพียงแค่อะไรและคอยดู

มีผู้คนบางคนผู้ซึ่งจุดประสงค์เดียวของพวกเขาคือการทำให้วจนะเหล่านี้ลุล่วง

เจ้าเต็มใจพลีอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อประโยชน์ของวจนะเหล่านี้หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “จงใส่ใจค่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

512. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีเส้นทางที่จะทรงดำเนินในแต่ละบุคคล

และทรงให้โอกาสแต่ละบุคคลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เจ้าถูกทำให้รู้ความเสื่อมทรามของเจ้าเองโดยผ่านทางความเป็นด้านลบของเจ้า

และแล้วโดยการโยนความเป็นด้านลบทิ้งไป เจ้าก็จะพบเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ

เหล่านี้คือหนทางทั้งหมดซึ่งในนั้นเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นอกจากนี้

โดยผ่านทางทรงนำและความกระจำที่ต่อเนื่องของบางสิ่งด้านที่เป็นบวกในตัวเจ้า

เจ้าจะลุล่วงในหน้าที่การงานของเจ้า

เติบโตขึ้นในความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและได้รับวิจารณ์โดยเป็นไปในเชิงรุก เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าดี

เจ้าก็เต็มใจเป็นพิเศษที่จะอ่านพระวจนะของพระเจ้า และเต็มใจเป็นพิเศษที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้า

และสามารถเกี่ยวข้องกับคำเทศนาที่เจ้าได้ยินเข้ากับสภาวะของเจ้าเอง ณ เวลาเช่นนั้น

พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งและทรงให้ความกระจำแก่เจ้าอยู่ภายใน

ทำให้เจ้าตระหนักถึงบางสิ่งในแง่บวกด้านบวก นี่คือนิติที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในด้านบวก

ในสภาวะด้านลบ เจ้าอ่อนแอและนิ่งเฉย เจ้ารู้สึกว่าคุณไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเจ้า ถึงกระนั้น

พระเจ้าก็ยังทรงให้ความกระจำแก่เจ้า ช่วยเจ้าค้นหาเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ

ที่ออกมาจากการนี้คือการบรรลุความเพียบพร้อมในแง่บวกด้านลบ

พระเจ้าทรงสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้ทั้งในแง่บวกด้านบวกและด้านลบ

มันขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์ได้หรือไม่

และขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้ตามเสาะหาการที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่

หากเจ้าแสวงหาอย่างแท้จริงต่อการถูกพระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วด้านลบก็ไม่สามารถทำให้เจ้าทุกข์ทนจากการสูญเสียได้

แต่สามารถนำพาสิ่งทั้งหลายที่เป็นจริงมากกว่ามาให้เจ้า
และสามารถทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรู้จักสิ่งซึ่งกำลังขาดพร่องภายในตัวเจ้า
มีความสามารถมากขึ้นที่จะจับความเข้าใจสถานะที่เป็นจริงของเจ้า และมองเห็นว่ามนุษย์ไม่มีสิ่งใดเลย
และไม่เป็นสิ่งใดเลย หากเจ้าไม่ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบ เจ้าก็ย่อมไม่รู้
และจะรู้สึกอยู่เสมอว่าเจ้าอยู่เหนือผู้อื่นและดีกว่าผู้อื่นทุกคน โดยผ่านทางทั้งหมดนี้
เจ้าจะมองเห็นว่าทั้งหมดที่ได้มาก่อนหน้านี้ได้ถูกทำโดยพระเจ้าและได้รับการปกป้องโดยพระเจ้า
การเข้าสู่การทดสอบทั้งให้เจ้าปราศจากความรักหรือความเชื่อ
เจ้าขาดพร่องการอธิษฐานและไร้ความสามารถที่จะขับร้องบทเพลงสรรเสริญ
และเจ้าก็มารู้จักตัวเองในท่ามกลางการนี้โดยที่ไม่ตระหนักถึงมันเลย
พระเจ้าทรงมีหลายวิถีทางในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงนำสภาพแวดล้อมทุกลักษณะมาใช้ในการจัดการกับอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของมนุษย์
และทรงใช้สิ่งต่างๆ นานาในการตีแผ่มนุษย์ ในแง่หนึ่ง พระองค์ทรงจัดการกับมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง
พระองค์ทรงตีแผ่มนุษย์ และในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ทรงเปิดเผยมนุษย์ โดยทรงขุดคุ้ยและเปิดเผย “ความล้าลึก”
ในส่วนลึกของหัวใจของมนุษย์
และทรงแสดงให้มนุษย์เห็นธรรมชาติของเขาโดยการเปิดเผยสภาวะมากมายของเขามากมาย
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางวิธีการมากมาย—โดยผ่านทาง การเปิดเผย
โดยผ่านทาง การจัดการกับมนุษย์ โดยผ่านทางกระบวนการการถลุงของมนุษย์ และการทดสอบ—
เพื่อที่มนุษย์จะรู้ว่าพระเจ้านั้นทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง

คัดตอนมาจาก “เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

513. ในเวลานี้ สิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหาเป็นสำคัญก็คือ
การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผ่านผู้คน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เจ้าได้เผชิญ
เพื่อที่สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงเป็นจะถูกก่อกำเนิดขึ้นเป็นพวกเจ้ามากกว่าเดิม
ก่อนอื่นเจ้าต้องได้รับมรดกของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะได้กลายเป็นมีสิทธิที่จะสืบทอดพระพรต่าง ๆ ที่มากขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้า
เหล่านี้คือสรรพสิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหา และเป็นสิ่งที่เจ้าควรเข้าใจก่อนอื่นใดทั้งหมด
ยิ่งเจ้าแสวงหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่าไร
เจ้าก็จะยังสามารถมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น

อันจะส่งผลให้เจ้าพยายามอย่างแข็งขันที่จะเข้าสู่การเป็นอยู่ของพระวณะของพระเจ้า และเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระองค์ผ่านมุมมองที่แตกต่างและในเรื่องราวต่างๆ เจ้าไม่สามารถพอใจกับสถานะนิ่งเฉยเช่นนั้นได้ เช่น การที่เพียงไม่ทำบาป หรือไม่มีมโนคติที่หลงผิด ไม่มีปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต และไม่มีเจตจำนงเยี่ยงมนุษย์

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมในหลากหลายวิธี

ทุกสาระเรื่องราวล้วนมีความเป็นไปได้ของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแฝงอยู่ และพระองค์ทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมไม่เพียงในสถานะเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นบวก แต่ในสถานะเงื่อนไขที่เป็นลบด้วยเช่นกัน เพื่อให้สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นมีปริมาณล้นเหลือมากขึ้น ในแต่ละวัน มีโอกาสเหมาะต่างๆ ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และโอกาสต่างๆ ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า หลังผ่านประสบการณ์ดังกล่าวมาสักช่วงเวลาหนึ่ง เจ้าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

และจะเข้าใจไปเองโดยธรรมชาติในหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเจ้าเคยไม่รู้เท่าทันมาก่อน จะไม่มีความจำเป็นสำหรับคำแนะนำจากคนอื่น ๆ พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าโดยที่เจ้าไม่รู้ตัวเลย เพื่อที่เจ้าก็จะได้รับความรู้แจ้งในทุกสรรพสิ่ง และเข้าสู่ประสบการณ์ทั้งหมดของเจ้าอย่างละเอียด

แน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงนำเจ้าเพื่อที่เจ้าจะไม่เบนทิศไปทางซ้ายหรือทางขวา และดังนั้น เจ้าก็จะก้าวเดินไปบนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

...หากพวกเจ้าปรารถนาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าต้องเรียนรู้ว่าจะได้รับประสบการณ์ได้อย่างไรในทุกเรื่อง จนสามารถได้รับความรู้แจ้งในทุกๆ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า ไม่ว่าจะดีหรือร้าย มันควรจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ตัวเจ้า และไม่ควรทำให้เจ้าเป็นลบ จะอย่างไรก็ช่าง เจ้าควรสามารถพิจารณาสิ่งต่างๆ ณ ขณะที่ยืนอยู่เคียงข้างพระเจ้า และไม่วิเคราะห์หรือศึกษาสิ่งเหล่านั้นจากมุมมองของมนุษย์

(นี่จะเป็นการเบี่ยงเบนอย่างหนึ่งในประสบการณ์ของเจ้า) หากเจ้าได้รับประสบการณ์ดังกล่าว เมื่อนั้นหัวใจของเจ้าจะเต็มอ้อมไปด้วยภาระต่างๆ ของชีวิตเจ้า

เจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งโฉมพระพักตร์ของเจ้าตลอดเวลา

ไม่เบี่ยงเบนไปอย่างง่ายดายในการปฏิบัติตนของเจ้า ผู้คนเช่นนั้นมือนาคตอันสดใสรออยู่เบื้องหน้าพวกเขา มีโอกาสเหมาะมากมายเหลือเกินที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่า พวกเจ้าเป็นใครบางคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ และ

พวกเจ้ามีความแน่วแน่ที่จะรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า และได้รับพระพรและมรดกจากพระองค์หรือไม่ แค่ความแน่วแน่ออย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ

พวกเขาต้องมีความรู้อย่างมาก ไม่เช่นนั้นพวกเขาก็จะมีการเบี่ยงเบนอยู่เสมอในการปฏิบัติตนของพวกเขา
พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะทำให้พวกเขาทิ้งหมดทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ตามที่เป็นอยู่ตอนนี้
แม้ผู้คนส่วนใหญ่ได้ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้ามาเป็นเวลานานมากแล้ว
พวกเขาก็ยังจำกัดตัวเองอยู่เพียงแค่ผลิตเพลินสำราญอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
และเต็มใจเพียงให้พระเจ้าทรงมอบความสะอาดสบายของเนื้อหนังเพียงเล็กน้อยแก่พวกเขา
แต่ยังคงไม่เต็มใจที่จะได้รับวิโรจน์ที่มากกว่านั้น และสูงส่งกว่านั้น
นี่แสดงว่าหัวใจของมนุษย์ยังคงอยู่ภายนอกเสมอ แม้ว่าจะงานของมนุษย์ การรับใช้ของเขา
และหัวใจรักของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าจะมีผลดีต่างๆ น้อยลงทุกที
เท่าที่พิจารณาจากแก่นแท้ภายในตัวเขาและการคิดล้าหลังของเขา
มนุษย์ยังคงแสวงหาสันติสุขและความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังตลอดเวลา
และไม่ใส่ใจทั้งสิ้นว่าสภาพเงื่อนไขต่างๆ มีไว้เพื่อสิ่งใด
และพระเจ้าอาจมีพระประสงค์อะไรในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และดังนั้น
ชีวิตของผู้คนส่วนใหญ่จึงยังคงหยาบขาดความละเอียดอ่อนและเสื่อมโทรม
ชีวิตของพวกเขายังไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย พวกเขาแค่ไม่ได้ถือว่าความเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องสำคัญ
ราวกับว่าพวกเขามีความเชื่อเพียงพอประโยชน์ของผู้อื่น ออกทำออกทางไปเรื่อยเปื่อยและใช้ชีวิตผ่านไปวันๆ
ในแบบเดิมๆ ล่องลอยแคว้งคว้างไปในการดำรงอยู่ที่ไร้จุดประสงค์
มีเพียงน้อยนิดที่เป็นผู้ซึ่งสามารถแสวงหาที่จะเข้าสู่พระวณะของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ได้รับสิ่งต่างๆ
ที่มากกว่าและมั่งคั่งกว่า กลายเป็นผู้คนที่มีฐานะมั่งคั่งกว่าในพระนิเวศของพระเจ้าในวันนี้
และได้รับพระพรจากพระเจ้ามากกว่า
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และสามารถได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้บนแผ่นดินโลก
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และไม่ปล่อยยให้หลายปีเลื่อนผ่านไปเฉยๆ
นี่คือเส้นทางในอุดมคติที่จะเข้าสู่อย่างกระฉับกระเฉง
เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงกลายเป็นมีค่าพอและมีสิทธิ์ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

514. พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงทรงกระทำพระราชกิจเฉพาะในตัวผู้คนบางคนที่พระเจ้าทรงใช้
แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ทรงกระทำในผู้คนในคริสตจักรด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจในใครก็ได้ทั้งสิ้น
พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้าในระหว่างช่วงเวลาปัจจุบัน

และเจ้าก็จะได้ประสบการณ์กับพระราชกิจนี้ ในช่วงเวลาถัดไป พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวคนอื่น ซึ่งเจ้าต้องรับภาระวิเคราะหาคิดตามทันที ยิ่งเจ้าติดตามความสว่างปัจจุบันได้ยิ่งใกล้ชิดมากขึ้นเท่าไร ชีวิตเจ้าก็ยิ่งเติบโตได้มากขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าบางคนนั้นจะเป็นบุคคลที่มีกิริยามารยาทอย่างไรก็ตาม หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา เจ้าก็ต้องติดตามพวกเขา

จงเปิดรับประสบการณ์ของพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเอง แล้วเจ้าจะยังได้รับสิ่งที่สูงกว่านั้น เมื่อทำดังนั้น เจ้าก็จะยิ่งก้าวหน้าเร็วขึ้น

นี่คือเส้นทางแห่งการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและเป็นวิถีทางที่ทำให้ชีวิตเติบโต

เส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

จะไปถึงได้ก็ด้วยการเชื่อฟังของเจ้าที่มีต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าจะทรงปรับปรุงเจ้าให้สมบูรณ์แบบโดยผ่านทางคนประเภทไหน

หรือพระองค์จะทรงอนุญาตให้เจ้าได้รับหรือเห็นสิ่งทั้งหลายผ่านทางบุคคลประเภทไหน เหตุการณ์แบบไหน หรือสิ่งใด หากเจ้าสามารถเหยียบย่างลงบนร่องครรลองที่ถูกต้องนี้ได้

ก็แสดงว่ามีหวังอย่างมากที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า แต่หากเจ้าทำไม่ได้

นั่นแสดงว่าอนาคตของเจ้านั้นช่างสิ้นหวัง ไร้ซึ่งความสว่าง ทันทีที่เจ้าเริ่มเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

เจ้าจะได้รับวิโรจน์ในทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้วิโรจน์แก่คนอื่นอย่างไร

หากเจ้าเดินหน้าไปบนพื้นฐานความรู้ของพวกเขาเพื่อผ่านประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายด้วยตนเอง

แล้วประสบการณ์นี้ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้า

และเจ้าก็จะสามารถอาศัยประสบการณ์นี้ไปจัดหาให้กับผู้อื่นได้

บรรดาผู้ที่จัดหาให้ผู้อื่นได้แค่คำพูดที่ท่องจำมาแบบนกแก้วนกขุนทองคือผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์อันใด

เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะค้นหาหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติผ่านความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างของผู้อื่น

ก่อนที่เจ้าจะสามารถเริ่มพูดถึงประสบการณ์หรือความรู้ที่แท้จริงของเจ้าได้

นี่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้ามากกว่า ดังนั้น

เจ้าจึงควรผ่านประสบการณ์โดยการเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้า

เจ้าควรแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและเรียนรู้บทเรียนในทุกสรรพสิ่ง

เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจได้เติบโต การปฏิบัติเช่นนี้ให้ความก้าวหน้าที่รวดเร็วที่สุด

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

515. เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริงหรือไม่
หากเจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ย่อมจะมีความกล้าที่จะปิดทั้งเนื้อหนังของเจ้า เจ้าย่อมจะสามารถทำตามพระวณะของพระเจ้าได้ และเจ้าจะไม่เลื้อยขาหรืออ่อนแอ เจ้าจะสามารถเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าได้ และการกระทำทั้งหมดของเจ้า ไม่ว่าจะทำในที่สาธารณะหรือในที่ส่วนตัว ย่อมจะสามารถนำเสนอต่อพระเจ้าได้ หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งซื่อสัตย์ และนำความจริงมาปฏิบัติในทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ผู้คนซึ่งเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงเหล่านั้นที่ต่อหน้าคนอื่นทำอย่างหนึ่งแต่ลับหลังทำอีกอย่างหนึ่ง ไม่ได้เต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรแห่งความพินาศและการทำลายล้าง พวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า แต่เป็นของซาตาน พวกเขาไม่ใช่ผู้คนประเภทที่พระเจ้าทรงเลือกสรร!

หากการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าไม่สามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ หรือได้รับการพิจารณาโดยพระวิญญูญาณของพระเจ้าได้ นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่ามีบางอย่างผิดปกติกับเจ้า

เพียงแค่ว่าเจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า และใส่ใจต่อการแปลงสภาพอุปนิสัยของเจ้า เจ้าก็จะสามารถเหยียบย่างลงบนเส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าเต็มใจรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและเต็มใจทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว เจ้าก็ควรเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยไม่ร้องทุกข์แม้แต่สักคำ

และโดยปราศจากการทีกักเอาเองที่จะประเมินหรือตัดสินพระราชกิจของพระเจ้า

เหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสุดสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ข้อพึงประสงค์ที่จำเป็นสำหรับบรรดาผู้แสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าก็คือ ปฏิบัติด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง อะไรหรือที่หมายถึงการที่จะปฏิบัติด้วยหัวใจที่รักพระเจ้า? มันมีความหมายว่าทุกการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าสามารถถูกนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และเนื่องจากเจ้ามีเจตนาที่ถูกต้อง ไม่ว่าการกระทำของเจ้าจะถูกหรือผิดก็ตาม

เจ้าก็ไม่หวั่นกลัวที่จะแสดงให้พระเจ้าทอดพระเนตรหรือให้พี่น้องชายหญิงของเจ้าได้เห็นเจตนาเหล่านั้น และเจ้ากล้าที่จะสาบานคำปฏิญาณเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วย เจ้าต้องนำเสนอทุกเจตนา ความคิด และแนวคิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการวินิจฉัยพระหทัยของพระองค์

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติและเข้าสู่ในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว ความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าก็จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

ตัดตอนมาจาก “เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

516. หากเจ้าต้องการให้พระเจ้าทรงใช้และทรงทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าต้องครองทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นคือ เจตจำนงที่จะทนทุกข์ ความเชื่อ การสู้ทน การเชื่อฟัง และความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า จับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

คำนึงถึงความโศกเศร้าของพระองค์ และอื่นๆ การทำให้บุคคลหนึ่งมีความเพียบพร้อมนั้นไม่ง่ายเลย และทุกๆ กระบวนการถลุงที่เจ้าผ่านประสบการณ์พึงต้องใช้ความเชื่อและความรักของเจ้า

หากเจ้าต้องการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เพียงแค่การเล่นไปข้างหน้าบนเส้นทางข้อมไม้พอเพียง อีกทั้งเพียงแค่การสละตัวตัวเองเพื่อพระเจ้ายกก็ไม่พอเพียง เจ้าต้องครองหลายสิ่งเพื่อที่จะมีความสามารถกลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับความทุกข์

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะวางความกังวลสนใจต่อเนื้อหนังไว้ก่อนและไม่ทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงซ่อนเร้นพระองค์เองจากเจ้า เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมีความเชื่อที่จะติดตามพระองค์ ที่จะธำรงรักษาความรักก่อนหน้านี้ของเจ้าโดยไม่เปิดโอกาสให้มันกระเทือนกระแทนหรือสูญสลาย

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

เจ้าต้องนับนอนต่อการออกแบบของพระองค์และเตรียมที่จะสาปแช่งเนื้อหนังของตัวเองแทนที่จะทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระองค์ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้าต้องทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย แม้ว่าเจ้าอาจรำไรร้องอย่างขมขื่นหรือรู้สึกอึดอัดที่จะไปจากวัตถุอันเป็นที่รักบางอย่าง

สิ่งนี้เท่านั้นคือความรักและความเชื่อที่แท้จริง ไม่สำคัญว่าวุฒิภาวะจริงของเจ้าจะเป็นอะไร

ก่อนอื่นเจ้าต้องครองทั้งเจตจำนงที่จะทนทุกข์ความยากลำบากและความเชื่อที่แท้จริง

และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะละทิ้งเนื้อหนังอีกด้วย

เจ้าควรเต็มใจสู้ทนความยากลำบากส่วนตัวและทนทุกข์กับความสูญเสียต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าเพื่อที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าต้องสามารถรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้าอีกด้วย กล่าวคือ ในอดีตนั้น เจ้าไม่ได้มีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัยได้ และบัดนี้

เจ้าสามารถเสียใจได้ด้วยตัวเจ้าเอง เจ้าต้องไม่กำลังขาดพร่องสิ่งใดในเรื่องเหล่านี้—

โดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้นนั่นเองที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

หากเจ้าไม่สามารถประจวบพ้องกับเกณฑ์กำหนดเหล่านี้ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าข้อมไม้สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ตัดตอนมาจาก “บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

517. โดยหลักแล้ว การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยอ้างอิงถึงการเปลี่ยนสภาพของธรรมชาติของบุคคลหนึ่ง

สิ่งทั้งหลายของธรรมชาติของบุคคลหนึ่งนั้นไม่สามารถมองเห็นได้จากพฤติกรรมภายนอก

สิ่งเหล่านั้นสัมพันธ์โดยตรงกับความเป็นคุณค่าและนัยสำคัญของการดำรงอยู่ของเขา นั่นก็คือ

สิ่งเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับทัศนคติของบุคคลหนึ่งที่มีต่อชีวิตและค่านิยมทั้งหลายของเขา

สิ่งทั้งหลายที่อยู่ในห้วงลึกของจิตใจของเขา และแก่นแท้ของเขา หากบุคคลหนึ่งไม่สามารถยอมรับความจริงได้ เขาย่อมจะไม่ก้าวผ่านการเปลี่ยนสภาพในแง่มุมเหล่านี้เลย

เฉพาะโดยการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า การเข้าสู่ความจริงอย่างเต็มที่ การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของคนเราและทัศนคติของคนเราที่มีต่อการดำรงอยู่และชีวิต การปรับพรสมณะของคนเราให้อยู่ในแนวเดียวกับของพระเจ้า และการกลับกลายมามีความสามารถที่จะบนอบและอุทิศแด่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์เท่านั้น จึงจะพูดได้ว่าอุปนิสัยของคนเราได้เปลี่ยนสภาพไปแล้ว

เจ้าอาจปรากฏว่ามีการนำความพยายามบางอย่างออกมาใช้

เจ้าอาจมีความยึดหยุ่นเมื่อประจันหน้ากับความยากลำบาก

เจ้าอาจมีความสามารถที่จะดำเนินการจัดการเตรียมการเกี่ยวกับพระราชกิจจากเบื้องบนจนเสร็จสิ้นได้

หรือเจ้าอาจมีความสามารถที่จะไปแห่งหนใดก็ตามที่ถูกบอกให้ไป

แต่เหล่านี้เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยของพฤติกรรมและไม่เพียงพอที่จะนับว่าเป็นการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของเจ้า เจ้าอาจมีความสามารถที่จะลองไปตามเส้นทางสารพัน ทนทุกข์กับความยากลำบากสารพัด และสู้ทนการเหยียดหยามอันใหญ่หลวง เจ้าอาจรู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

และพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจทรงพระราชกิจบางอย่างกับเจ้า ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

เมื่อพระเจ้าทรงขอให้เจ้าทำบางสิ่งที่ไม่ค่อยตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เจ้าก็ยังคงอาจจะไม่บนอบ แต่ในทางกลับกัน เจ้าอาจจะมองหาข้อแก้ตัวทั้งหลาย อันเป็นการต้านทานและกบฏต่อพระเจ้า

กระทั่งถึงจุดที่เจ้าวิพากษ์วิจารณ์และประท้วงต่อพระองค์ นี่จะเป็นปัญหาที่รุนแรง!

นั่นจะแสดงให้เห็นว่าเจ้ายังคงมีธรรมชาติที่ต้านทานพระเจ้าอยู่

และว่าเจ้ายังไม่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนสภาพไม่ว่าอันใดเลยก็ตาม

ตัดตอนมาจาก “สิ่งใดที่ควรรู้เกี่ยวกับการแปลงสภาพอุปนิสัยของคนเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

518. การสัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของคนเราไม่ใช่เรื่องที่เรียบง่าย

นั่นไม่ได้หมายถึงแค่มีการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมไม่กี่อย่าง การได้รับความรู้เกี่ยวกับความจริงบ้าง การมีความสามารถที่จะพูดคุยน้อยเกี่ยวกับประสบการณ์ของคนเรากับทุกแง่มุมของความจริง หรือการเปลี่ยนแปลงบ้าง หรือกลายมาเป็นเชื่อฟังเล็กน้อยหลังจากได้รับการบ่มวินัย

สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่ได้ประกอบกันขึ้นเป็นการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยชีวิตของคนเรา

เหตุใดเราจึงกล่าวการนี้? แม้ว่าเจ้าอาจมีความสามารถที่จะละวางสิ่งต่างๆ ไม่ก็สิ่งไว้ก่อนได้

แต่สิ่งที่เจ้ากำลังปฏิบัติก็ยังไม่ได้ไปถึงระดับของการนำความจริงไปปฏิบัติอย่างแท้จริงเลย

หรือบางทีเนื่องเพราะเจ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมอยู่พักหนึ่ง และสถานการณ์ที่เอื้ออำนวย

หรือรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของเจ้าได้บังคับเจ้า เจ้าจึงได้ประพฤตินในหนทางนี้ นอกจากนี้
เมื่อสภาวะจิตใจของเจ้านั้นคงและพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ เจ้าก็มีความสามารถที่จะปฏิบัติได้
หากเจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบและทนทุกข์โดยผ่านทางทดสอบเหล่านั้นเช่นเดียวกับที่โยบได้ก้าวผ่าน
หรือดังเช่นเปโตรผู้ที่พระเจ้าทรงขอให้เขาตาย เจ้าจะมีความสามารถที่จะกล่าวว่า
“ต่อให้ข้าพระองค์ต้องตายหลังจากที่ได้ทำความรู้จักพระองค์แล้ว นั่นก็จะเป็นอะไรเลย” ได้หรือไม่?
การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน และทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริงแล้ว
เจ้าก็ไม่สามารถนำความจริงนั้นไปปฏิบัติภายในทุกสภาพแวดล้อมได้ นี่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของมนุษย์
บางครั้งมันอาจดูราวกับว่าเจ้ากำลังนำความจริงไปปฏิบัติ แต่ในความเป็นจริงแล้ว
ธรรมชาติของการกระทำของเจ้าไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเจ้ากำลังทำเช่นนั้นอยู่
ผู้คนมากมายมีหนทางใดหนทางหนึ่งในประพฤติกกรรมภายนอกทั้งหลาย อาทิเช่น
การมีความสามารถที่จะคัดกรองครัวและอาชีพการงานของพวกเขาทิ้งและทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง
และดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อว่าพวกเขากำลังปฏิบัติความจริงอยู่ อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าไม่ทรงระลึกได้ว่าพวกเขากำลังปฏิบัติความจริง
หากทุกสิ่งที่เจ้าทำมีสิ่งสูงใจส่วนตัวอยู่เบื้องหลังการกระทำนั้นและถูกปลอมปน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้กำลังปฏิบัติความจริง เจ้าเพียงกำลังจัดแสดงการประพฤติดอย่างฉาบฉวย พูดอย่างตรงๆ
ได้ว่าการประพฤติดของเจ้าคงจะถูกกล่าวโทษโดยพระเจ้า มันจะไม่ได้รับการสรรเสริญหรือจดจำโดยพระองค์
เมื่อทำการซ้ำแหวะเรื่องนี้เพิ่มเติม เจ้าก็กำลังทำชั่วและการประพฤติดของเจ้าอยู่ฝ่ายตรงข้ามพระเจ้า จากภายนอก
เจ้าไม่ได้กำลังขัดจังหวะหรือรบกวนสิ่งใดและเจ้าก็ยังไม่ได้ทำความเสียหายแท้จริงหรือล่วงละเมิดความจริงใดๆ
มันดูเหมือนจะมีเหตุผลและสมเหตุสมผล
ถึงกระนั้นแก่นแท้ของการกระทำของเจ้าก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำชั่วและการต้านทานพระเจ้า ดังนั้น
เมื่อพิจารณาจากพระวามะของพระเจ้า
เจ้าควรที่จะกำหนดว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าแล้วหรือยังและเจ้ากำลังนำความจริงไปปฏิบัติหรื
อไม่โดยการมองดูที่สิ่งสูงใจเบื้องหลังการกระทำของเจ้า
มันไม่ได้ขึ้นกับธรรมชาติของมนุษย์ว่าการกระทำของเจ้าคล้อยตามจินตนาการแบบมนุษย์และเจตนาของมนุษย์หรื
หรือไม่ หรือว่าการกระทำเหล่านั้นเหมาะสมกับรสนิยมของเจ้าหรือไม่ สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นไม่สำคัญเลย
ตรงกันข้าม มันขึ้นอยู่กับการตรัสของพระเจ้าว่าเจ้ากำลังคล้อยตามน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่
ว่าการกระทำของเจ้ารองความจริงความเป็นจริงหรือไม่
และว่าการกระทำเหล่านั้นเป็นไปตามข้อพึงประสงค์และมาตรฐานของพระองค์หรือไม่
การประเมินวัดตัวเจ้าเองกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะถูกต้องแม่นยำ

การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยและการนำความจริงมาปฏิบัติไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายและง่ายดายอย่างที่ผู้คนจินตนาการ
เจ้าเข้าใจถึงการนี้ในตอนนี้หรือไม่? เจ้ามีประสบการณ์ใดๆ กับการนี้หรือไม่? เมื่อพูดถึงแก่นแท้ของปัญหา
พวกเขาก็อาจไม่เข้าใจมัน การเข้าสู่ของพวกเขาก็ได้เป็นไปได้โดยผิวเผินอย่างเกินควร พวกเขาวิ่งวนดำเนินงานทั้งวัน
จากรุ่งอรุณจนถึงพลบค่ำ ตั้งแต่เช้าตรู่และเข้านอนดึก
ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่สัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า
และเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าการเปลี่ยนสภาพเช่นนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งใด
นี่หมายถึงการเข้าสู่ของเจ้านั้นสิ้นเงินกันไป ใช่หรือไม่? ไม่ว่าเจ้าจะได้เชื่อพระเจ้ามานานเพียงใด
พวกเขาก็อาจไม่สำนึกถึงถึงแก่นแท้และสิ่งทั้งหลายที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวข้องกับการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัย
ย

ตัดตอนมาจาก “สิ่งใดที่ควรรู้เกี่ยวกับการแปลงสภาพอุปนิสัยของเรา” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

519. ผู้คนสามารถประพาศดีได้ แต่นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่า พวกเขาครองความจริง
การมีศรัทธาแก่กล้าเพียงสามารถทำให้พวกเขายึดปฏิบัติตามคำสอนและติดตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายเท่านั้น
พวกที่ปราศจากความจริงไม่มีหนทางในการแก้ปัญหาที่เป็นแก่นสาร
และคำสอนก็ไม่สามารถเข้ามาประจำที่แทนความจริงได้
ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัยของพวกเขาที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ
พวกเขาได้เข้าใจความจริงแล้ว พวกเขา กำลังยังรู้ประเด็นปัญหาทั้งหมด
พวกเขารู้วิธีที่จะกระทำการโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
วิธีที่จะกระทำการโดยสอดคล้องกับหลักธรรมความจริง และวิธีที่จะกระทำการเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
และพวกเขาเข้าใจธรรมชาติของความเสื่อมทรามที่พวกเขาจัดแสดง
เมื่อแนวคิดและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองได้รับการเปิดเผย พวกเขาสามารถหยั่งรู้และละทิ้งเนื้อหนังได้
นี่คือวิธีที่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยได้รับการแสดงออก
สิ่งหลักเกี่ยวกับผู้ที่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยแล้วก็คือว่า
พวกเขาได้มาเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนแล้ว และเมื่อดำเนินการสิ่งทั้งหลาย
พวกเขานำความจริงไปปฏิบัติด้วยความถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นและพวกเขาไม่จัดแสดงความเสื่อมทรามบ่อยครั้ง
อย่างที่เป็มา โดยทั่วไป
บรรดาผู้ที่อุปนิสัยของพวกเขาได้แปลงสภาพไปแล้วนั้นดูเหมือนจะมีเหตุผลและหยั่งรู้เป็นพิเศษ
และเนื่องจากการเข้าใจความจริงของพวกเขา
พวกเขาไม่แสดงความชอบคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอหรือความโอหังมากอย่างแต่ก่อน
พวกเขาสามารถมองทะลุและหยั่งรู้ความเสื่อมทรามมากมายที่ถูกเปิดเผยไปแล้ว

ดังนั้นในตัวพวกเขาจึงไม่เกิดความโอหัง

พวกเขาสามารถมีการจับความเข้าใจที่ผ่านการประมินรอบคอบแล้วเกี่ยวกับสิ่งซึ่งเป็นทีทางของมนุษย์เกี่ยวกับวิธีประพฤติตนอย่างสมเหตุสมผล เกี่ยวกับวิธีรับผิดชอบต่อหน้าที่ เกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดและสิ่งที่จะไม่พูด และเกี่ยวกับสิ่งที่จะพูดและสิ่งที่จะทำกับผู้อื่นแบบใด นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าผู้คนเช่นนี้ค่อนข้างมีเหตุผล บรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาในใช้ชีวิตตามสภาพเหมือนของมนุษย์อย่างแท้จริง และพวกเขาครองความจริง พวกเขาสามารถพูดและมองเห็นสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับความจริงอยู่เสมอ และพวกเขามีหลักธรรมในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ พวกเขาไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของบุคคล เรื่อง หรือสิ่งของ และพวกเขาทั้งหมดมีทัศนคติของพวกเขาเองและสามารถคำนวณความจริงหลักธรรมได้ อุปนิสัยของพวกเขาค่อนข้างมั่นคง พวกเขาไม่เปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมา และไม่สำคัญว่ารูปการณ์แวดล้อมของพวกเขาเป็นอย่างไร

พวกเขาก็เข้าใจวิธีทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างถูกต้องเหมาะสมและวิธีที่จะประพฤติตนให้พระเจ้าพึงพอพระทัย อันที่จริงแล้ว

บรรดาผู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยไม่มุ่งความสนใจไปที่สิ่งซึ่งจะทำให้ตัวพวกเขาเองคูติในระดับผิวเผิน—พวกเขาได้รับความชัดเจนภายในเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย เพราะฉะนั้นจากภายนอกแล้ว พวกเขาอาจไม่ดูเหมือนว่ามีใจกระตือรือร้นมากนักหรือได้ทำสิ่งใดที่ยิ่งใหญ่มาก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำนั้นมีความหมาย มีคุณค่า และให้ผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

บรรดาผู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยนั้นครองความจริงมากมายอย่างแน่นอน—

และการนี้สามารถยืนยันได้โดยมุมมองเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายของพวกเขาและการกระทำอันมีหลักธรรมของพวกเขา พวกที่ไม่ครองความจริงนั้นยังไม่ได้สัมผัสฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอันใดในอุปนิสัยอย่างแน่นอน การเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่ง ในอุปนิสัยมิใช่หมายถึงการมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่เป็นผู้ใหญ่และมีประสบการณ์ซ้ำของ โดยหลักแล้ว

มันอ้างอิงถึงในกรณีตัวอย่างที่พิชิตานบางอย่างภายในธรรมชาติของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปโดยเป็นผลมาจากการบรรลุความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและความเข้าใจความจริง นั่นกล่าวได้ว่า

พิชิตานเหล่านั้นได้ถูกชำระให้สะอาดแล้ว

และความจริงซึ่งพระเจ้าทรงแสดงออกมานั้นยังปรากฏในผู้คนเช่นนั้น กลายเป็นชีวิตของพวกเขา และกลายเป็นรากฐานแท้จริงแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา เมื่อนั้นเท่านั้น พวกเขาจึงจะกลายเป็นผู้คนใหม่ และเช่นนั้นเอง จึงได้รับประสบการณ์กับการแปลงสภาพของอุปนิสัย

การแปลงสภาพอย่างหนึ่ง ในอุปนิสัยมิใช่หมายความว่า

อุปนิสัยภายนอกทั้งหลายของผู้คนนั้นดูภาพอ่อนโยนขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ มิใช่หมายความว่าพวกเขาเคยโอหัง

แต่มาบัดนี้สามารถสัมผัสพันธันิทได้อย่างมีเหตุมีผล หรือว่าพวกเขาเคยไม่ฟังใครเลย

แต่มาบัดนี้สามารถรับฟังผู้อื่นได้

การเปลี่ยนแปลงภายนอกเช่นนั้นไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นการแปลงสภาพในอุปนิสัย ก็เนื่อว่า

การแปลงสภาพทั้งหลายในอุปนิสัยนั้นย่อมรวมไปถึงสภาวะและการแสดงออกทั้งหลายดังกล่าว

แต่ส่วนผสมผสานที่สำคัญยิ่งยวดก็คือ การที่ชีวิตของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วภายใน

ความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกมานั้นกลายมาเป็นชีวิตแท้จริงของพวกเขา

พืชชาตานทั้งหลายภายในได้ถูกกำจัดทิ้งไป

และมูมมอทั้งหลายของพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างครบบริบูรณ์

และไม่มีมูมมอใดเลยที่อยู่ในแนวเดียวกับมูมมอของทางโลก

ผู้คนเหล่านี้สามารถมองเห็นกลอุบายและสารพัดพิษของพญานาคใหญ่สีแดงอย่างชัดเจนว่าสิ่งเหล่านั้นคืออะไร

พวกเขาได้จับความเข้าใจแก่นสารแท้จริงของชีวิตแล้ว ด้วยเหตุนั้น

ค่านิยมแห่งชีวิตของพวกเขาจึงได้เปลี่ยนแปลงไป—

และนี่คือการแปลงสภาพชนิดที่เป็นรากฐานที่สุดและเป็นแก่นแท้แห่งการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัย

ตัดตอนมาจาก “ความแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงภายนอกกับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย” ใน

บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

520. หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากความเสื่อมทราม

และก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตเจ้าแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ต้องมีความรักหนึ่งให้กับความจริงและมีความสามารถที่จะยอมรับความจริง

การยอมรับความจริงหมายถึงสิ่งใดหรือ? การยอมรับความจริงบ่งชี้ว่า

ไม่สำคัญว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่เจ้ามีนั้นเป็นจำพวกใด

หรือพิษใดบ้างของพญานาคใหญ่สีแดงที่อยู่ในธรรมชาติของเจ้า

แต่เมื่อการนั้นถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า เจ้าก็ยอมรับรู้การนั้นและนบนอบต่อพระวณะเหล่านี้

เจ้ายอมรับพระวณะเหล่านี้อย่างปราศจากเงื่อนไข ปราศจากการสร้างข้อแก้ตัวอันใด

หรือการลองพยายามที่จะเลือกเฟ้น และเจ้ามารู้จักตัวเองบนพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ตรัส

นี่คือความหมายของการยอมรับพระวณะของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสสิ่งใด

ไม่สำคัญว่าถ้อยคำรัสของพระองค์อาจจะเสียดแทงหัวใจของเจ้ามากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงใช้พระวณะใด

เจ้าก็สามารถยอมรับพระวณะเหล่านั้นได้ตราบที่สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริง

และเจ้าสามารถยอมรับรู้พระวณะเหล่านั้นได้ตราบที่พระวณะเหล่านั้นคล้อยตามความจริง

เจ้าสามารถบนอบต่อพระวณะของพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าเข้าใจพระวณะเหล่านั้นลึกซึ้งเพียงใด และเจ้ายอมรับและบนอบต่อความสว่างที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงเปิดเผยและที่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า ได้สามัคคีธรรมกัน เมื่อบุคคลดังกล่าวได้ไปตามเสาะหาความจริงไปจนถึงจุดเฉพาะหนึ่ง เขาย่อมสามารถได้มาซึ่งความจริงและสัมฤทธิ์การแปลงสภาพของอุปนิสัยของเขา ต่อให้พวกที่ไม่รักความจริงอาจมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่เหมาะสม เมื่อเป็นเรื่องของความจริง พวกเขาก็สับสนมึนงงและไม่สนใจความจริงอย่างจริงจัง ถึงแม้พวกเขาอาจสามารถมีความประพฤติที่ดีสักหน่อย และสามารถสละตนเองเพื่อพระเจ้าได้ และสามารถทำการประกาศศัสดาได้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยได้

คัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

521. คุณแจ่มผู้การสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยคือการรู้จักธรรมชาติของคนเราเอง และการนี้ต้องเกิดขึ้นโดยสอดคล้องกับวิธน์จากพระเจ้า มีเพียงในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่ใครคนหนึ่งสามารถรู้จักธรรมชาติอันน่าขยะแขยงของตนเองได้ ระลึกได้ถึงพิษอันหลากหลายของชาตนาในธรรมชาติของตนเอง ตระหนักว่าตนนั้นโง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน และระลึกได้ถึงองค์ประกอบที่อ่อนแอและเป็นด้านลบในธรรมชาติของตน หลังจากที่ตั้งเหล่านี้เป็นที่รู้จักอย่างครบถ้วนแล้ว และเจ้าสามารถเกลียดชังตัวเจ้าเองและละทิ้งเนื้อหนังได้อย่างแท้จริง ดำเนินการตามพระวณะของพระเจ้าได้อย่างสม่ำเสมอ และมีเจตจำนงที่จะบนอบต่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์และพระวณะของพระเจ้าอย่างแนบแน่นที่สุด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้เริ่มเข้าสู่เส้นทางของเปโตรแล้ว เมื่อปราศจากพระคุณของพระเจ้า และปราศจากความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ก็คงจะเป็นการยากที่จะเดินบนเส้นทางนี้ เนื่องจากผู้คนไม่ครองความจริงและไร้ความสามารถที่จะทรยศตนเองได้ โดยหลักแล้วการเดินบนเส้นทางแห่งความเพียบพร้อมของเปโตรอยู่บนพื้นฐานของการมีความตั้งใจแน่วแน่ การมีความเชื่อ และการพึ่งพาพระเจ้า ที่มากยิ่งขึ้นคือ คนเราต้องบนอบต่อพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ในทุกสรรพสิ่ง คนเราไม่สามารถทำโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าได้ เหล่านี้คือแง่มุมสำคัญ ซึ่งไม่มีแง่มุมใดที่สามารถถูกล่วงละเมิดได้ การได้ทำความรู้จักตนเองโดยผ่านทางประสบการณ์เป็นเรื่องลำบากเย็นมาก เมื่อปราศจากพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ก็ยิ่งยากมากที่จะเข้าสู่การนี้ได้ การเดินบนเส้นทางของเปโตร คนเราต้องจดจ่ออยู่กับการรู้จักตนเองและจดจ่ออยู่กับการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของคนเรา

เส้นทางของเปาโลไม่ใช่เส้นทางของการแสวงหาชีวิตหรือการมุ่งเน้นที่การรู้จักตนเอง
เขามุ่งเน้นที่การทำงานและอิทธิพลกับแรงผลักดันของงาน โดยเฉพาะ
แรงจูงใจของเขาคือการได้รับพระพรของพระเจ้าในการแลกเปลี่ยนกับงานและความทุกข์ของเขา
และการได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า แรงจูงใจนี้ผิด เปาโลไม่ได้มุ่งเน้นที่ชีวิต
อีกทั้งเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย เขามุ่งเน้นที่บำเหน็จรางวัลเท่านั้น
เนื่องเพราะเขามีเป้าหมายที่ผิด แน่นอนว่าเส้นทางที่เขาเดินไปก็ผิดด้วยเช่นกัน
ธรรมชาติอันโอหังและทะนงตนของเขาก่อให้เกิดการนี้ เห็นได้ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้ครองความจริงใดๆ เลย
อีกทั้งเขาไม่ได้มีมโนธรรมหรือเหตุผลใดๆ ในการช่วยผู้คนให้รอดและเปลี่ยนแปลงผู้คน
พระเจ้าทรงปรับเปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขเป็นหลัก
จุดประสงค์ของพระวณะของพระองค์เพื่อสัมฤทธิ์บทอาสนวิหารแห่งการครองอุปนิสัยที่ได้รับการเปลี่ยนสภาพแล
ะความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้า ที่จะบ่นอบต่อพระองค์และนมัสการพระองค์ในตัวผู้คนด้วยหนทางปกติ
นี่คือจุดประสงค์ของพระวณะของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์
หนทางแห่งการแสวงหาของเปาโลเป็นการฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตรงและเป็นการขัดแย้งกับน้ำพระทัย
ของพระเจ้า และต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม
หนทางการแสวงหาของเปโตรสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยสมบูรณ์
ซึ่งแน่นอนว่าคือบทอาสนวิหารที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในมนุษย์ทั้งหลาย ดังนั้น
เส้นทางของเปโตรจึงได้รับการอวยพรและได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้า
เนื่องเพราะเส้นทางของเปาโลคือการฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้า
ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเกลียดและสาปแช่งเส้นทางของเปาโล

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

522. หากความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองนั้นสิ้นเงินเกินไป
พวกเขาจะพบว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะแก้ปัญหาทั้งหลาย
และอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาที่ย่อมจะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา
จึงจำเป็นต้องรู้จักตัวเราเองในระดับที่ลุ่มลึก ซึ่งหมายถึงการรู้จักธรรมชาติของตัวเราเองว่า
องค์ประกอบใดที่รวมอยู่ในธรรมชาตินั้น สิ่งเหล่านี้ก่อกำเนิดขึ้นอย่างไร และสิ่งเหล่านี้มาจากที่ใด
ที่มากกว่านั้นก็คือ เรามีความสามารถที่จะเกลียดชังสิ่งเหล่านี้ได้จริงหรือไม่?
เราได้เห็นดวงจิตอันอัปลักษณ์ของเจ้าเองกับธรรมชาติชั่วของเจ้าแล้วหรือไม่?
หากเรามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะมองเห็นความจริงเกี่ยวกับตัวเจ้าเองแล้วไซ้ไร
เจ้าย่อมเริ่มที่จะเกลียดตัวเอง เมื่อเจ้าเกลียดตัวเจ้าเอง แล้วจากนั้นก็นำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติ

เจ้าก็จะสามารถตัดขาดจากเนื้อหนังและมีความแข็งแกร่งที่จะดำเนินความจริงจนเสร็จสิ้น โดยปราศจากความลำบากยากเย็น เหตุใดเล่าผู้คนมากมายจึงทำตามความเลือกชอบทางเนื้อหนังของพวกเขา?

ก็เพราะพวกเขาพิจารณาว่าตัวพวกเขาเองช่างดีงามนัก

พลางรู้สึกว่าการกระทำของพวกเขา^{นั้น}ถูกต้องและเป็นธรรม รู้สึกว่าพวกเขาไม่มีความผิดเลย และรู้สึกกระทั่งว่าพวกเขาถูกต้องอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

พวกเขาจึงมีความสามารถที่จะปฏิบัติตนไปด้วยข้อสันนิษฐานที่ว่าความยุติธรรม^{นั้น}อยู่ข้างพวกเขา

เมื่อคนเราระลึกได้ถึงสิ่งที่ธรรมชาติของคนเราเป็น—อุปนิสัยอย่างไร น่าดูหมิ่นอย่างไร

และน่าเวทนาอย่างไร—เมื่อนั้นคนเราก็จะไม่ภาคภูมิใจในตัวเองอย่างเกินขนาด ไม่โอหังอย่างลำพองเหลือเกิน

และไม่ยินดีกับตัวเองเหลือเกินดังก่อนหน้า^{นี้} บุคคลเช่น^{นั้น}รู้สึก^{ว่า} ‘ฉันต้องจริงจังตั้งใจและตัดสินใจ

และนำพระวณะของพระเจ้ามาฝึกฝนปฏิบัติบ้าง หาไม่แล้ว

ฉันย่อมจะไม่ดีพอที่จะไปถึงมาตรฐานของการเป็นมนุษย์ และจะอดสูที่จะดำรงชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า’

เช่นนั้นแล้ว คนเราจึงมองเห็นตัวเองอย่างแท้จริงว่าไม่มีความสำคัญ ไร้นัยสำคัญอย่างแท้จริง ณ เวลานี้

ย่อมกลับกลายเป็นง่ายที่คนเราจะดำเนินความจริงให้เสร็จสิ้น

และคนเราจะปรากฏเป็นเหมือนที่มนุษย์ควรเป็นอยู่บ้าง มีเพียงเมื่อผู้คนเกลียดตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริงเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนัง หากพวกเขาไม่เกลียดตัวพวกเขาเอง

พวกเขาก็จะไม่สามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนังได้

การที่คนเราเกลียดชังตัวเองอย่างแท้จริง^{นั้น}ประกอบด้วยสองสามสิ่ง กล่าวคือ สิ่งแรก

การรู้จักธรรมชาติของตัวเองคนเราเอง และสิ่งที่สอง การมองเห็นตัวคนเราเองอึดอัดขัดสนและน่าเวทนา

การมองเห็นตัวคนเราเองเล็กและไร้นัยสำคัญอย่างสุดขีด

และการมองเห็นดวงจิตอันสกปรกและน่าเวทนาของคนเราเอง

เมื่อคนเราเห็นสิ่งที่คนเราเป็นอย่างแท้จริงโดยครบถ้วน และได้สัมผัสกับทอวาน^{นี้}แล้ว ถึงตอนนั้น

คนเราจึงจะสามารถได้รับความรู้เกี่ยวกับตัวคนเราเองอย่างแท้จริง และสามารถพูดได้ว่า

คนเราได้มารู้จักตัวคนเราเองอย่างครบถ้วนแล้ว เมื่อนั้นเท่านั้น

คนเราจึงจะสามารถเกลียดชังตัวคนเราเองได้อย่างแท้จริง โดยไปไกลถึงขั้นสาปแช่งตัวเอง

และรู้สึกอย่างแท้จริงว่า

คนเราได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลายจนถึงขนาดที่คนเราไม่สามารถแม้กระทั่งมีความคล้ายคลึงกับม

นุษย์คนหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว สักวันหนึ่ง เมื่อการคุกคามแห่งความตายปรากฏขึ้น บุคคลเช่น^{นั้น}ย่อมจะคิดว่า

‘นี่คือการลงโทษอันชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรมโดยแท้ ฉันควรตายจริง!’ ณ จุดนี้

เขาจะไม่ยื่นเรื่องร้องทุกข์ นับประสาอะไรที่จะดิ้นรนพระเจ้า ด้วยรู้สึกเพียงว่า เขาช่างขัดสนและน่าเวทนายิ่งนัก

โสมมและเลื่อมทรามนิ่งนักจนเขาสมควรแล้วที่จะถูกกวาดล้างโดยพระเจ้า และดวงจิตเช่นของเขานั้นไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก ณ จุดนี้ บุคคลผู้นี้จะไม่ต้านทานพระเจ้านับประสาอะไรที่จะทรมานพระเจ้า หากใครคนหนึ่งไม่รู้จักตัวเอง และยังคงพิจารณาตัวเองว่าดีมาก เช่นนั้นแล้วเมื่อความตายมาเคาะประตู บุคคลนี้จะคิดว่า “ฉันได้ทำดีเหลือเกินในความเชื่อของฉัน ฉันได้แสวงหาหนทางเพียงใด! ฉันได้ให้มากมายเหลือเกิน ฉันได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน กระนั้นในที่สุดแล้วตอนนี้พระเจ้ายกกำลังทรงขอให้ฉันตาย ฉันไม่รู้ว่าความชอบธรรมของพระเจ้าอยู่ที่ใด เหตุใดพระองค์จึงยกกำลังทรงขอให้ฉันตาย? หากแม้กระทั่งบุคคลหนึ่งเช่นฉันต้องตาย เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะได้รับการช่วยให้รอด? เผ่าพันธุ์มนุษย์จะไม่มาถึงบทวารสวรรค์หรือ?” อย่างแรก บุคคลนี้มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ประการที่สอง บุคคลนี้กำลังพรับพ่น และไม่ได้กำลังแสดงให้เห็นการนบนอบใดๆ แต่อย่างใดเลย นี่เหมือนกันไม่มีผิดกับเปาโล กล่าวคือ เมื่อเขากำลังจะตาย เขาไม่รู้จักตัวเขาเอง และเมื่อถึงเวลาที่มีการลงโทษของพระเจ้าใกล้มาถึง นั่นก็สายเกินไปแล้วที่จะกลับใจ

ตัดตอนมาจาก “การรู้จักตัวเองโดยหลักแล้วคือการรู้จักธรรมชาติมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

523. เมื่อผู้คนย่างเท้าบนเส้นทางสู่การทำให้มีความเพียบพร้อม การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของพวกเขาจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ นอกจากนั้น ชีวิตของพวกเขาจะเติบโตต่อไป และพวกเขาจะค่อยๆ เข้าสู่ความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น พวกเขามีความสามารถที่จะเกลียดโลกและผู้คนทั้งมวลที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง พวกเขาเกลียดตัวพวกเขาเองเป็นพิเศษ แต่มากยิ่งไปกว่านั้นคือ พวกเขารู้จักตัวพวกเขาเองอย่างชัดเจน พวกเขาเต็มใจที่จะใช้ชีวิตตามความจริง และพวกเขาทำให้การไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายในความคิดที่สร้างขึ้นด้วยสมองของพวกเขาเอง และพวกเขารู้สึกเกลียดคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ เกลียดความหยิ่งผยอง และความทะนงตัวของมนุษย์ พวกเขาให้ความสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่สมควรเป็นอย่างดียิ่ง จัดการสิ่งต่างๆ ด้วยการหยั่งรู้และสติปัญญา และจงรักภักดีและเชื่อฟังพระเจ้า หากพวกเขาได้รับประสบการณ์การติสอนและการพิพากษา ไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่กลายเป็นนิงเฉยหรืออ่อนแอเท่านั้น แต่พวกเขายังดำเนินขอบเขตสำหรับการติสอนและการพิพากษานี้จากพระเจ้าอีกด้วย พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถอยู่ได้โดยไร้การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ว่าสิ่งนี้คุ้มครองปกป้องพวกเขา พวกเขาไม่ไล่ตามเสาะหาความเชื่อเกี่ยวกับสันติสุขและความชื่นบานยินดีและเกี่ยวกับการแสวงหาขนมปังเพื่อส

นองความหิว อีกทั้งพวกเขายังไม่ได้ตามเสาะหาความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังชั่วขณะเดียว
นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

524. หากใครคนหนึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วง
มีหลักการในคำพูดและการกระทำของตน และสามารถเข้าสู่แง่มุมทั้งหมดของความจริงความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วใครคนนั้นก็คือบุคคลหนึ่งที่ถูกเปลี่ยน ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
สามารถกล่าวได้ว่าพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าได้มีประสิทธิผลอย่างครบบริบูรณ์สำหรับผู้คนเช่นนั้น
ว่าพระวณะของพระเจ้าได้กลายเป็นชีวิตของพวกเขา พวกเขาได้มาซึ่งความจริง
และพวกเขาสามารถใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า หลังจากนั้น
ธรรมชาติของเนื้อหนังของพวกเขา—กล่าวคือ รากฐานที่แท้จริงของการดำรงอยู่ดั้งเดิมของพวกเขา—
จะสั่นสะเทือนจนแยกจากกันและพังทลาย
หลังจากที่ผู้คนครอบครองพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา พวกเขาจะกลายเป็นผู้คนใหม่
หากพระวณะของพระเจ้ากลายเป็นชีวิตของพวกเขา หากนิมิตของพระราชกิจของพระเจ้า
ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษยชาติ วิญญาณของพระองค์ต่อพวกมนุษย์
และมาตรฐานสำหรับชีวิตที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาไปถึง กลายเป็นชีวิตของพวกเขา
หากพวกเขาใช้ชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวณะและความจริงเหล่านี้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวณะของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นเกิดใหม่
และได้กลายเป็นผู้คนใหม่โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า นี่คือเส้นทางซึ่งเปโตรใช้ไล่ตามเสาะหาความจริง
นั่นคือเส้นทางแห่งการได้รับการทำให้เพียบพร้อม ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวณะของพระเจ้า
และการได้รับชีวิตจากพระวณะของพระเจ้า ความจริงที่แสดงออกโดยพระเจ้าได้กลายเป็นชีวิตของเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงได้กลายเป็นบุคคลที่ได้มาซึ่งความจริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีเดินบนเส้นทางของเปโตร” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

525.

หากผู้คนมีความเข้าใจอันถ่องแท้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสามารถให้การสรรเสริญอันจับใจต่อความ
บริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์แล้วไซ้ร้ นั่นย่อมหมายความว่า
พวกเขารู้จักพระองค์และครองความจริงอย่างแท้จริง เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น
พวกเขาจึงจะดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง
เพียงทันทีที่ทรศนะของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับโลกและเกี่ยวกับชีวิตเปลี่ยนแปลงเท่านั้น

คนเราจึงจะก้าวผ่านการแปลงสภาพแบบพื้นฐานเบื้องต้น

เมื่อคนเรามีเป้าหมายชีวิตและวางตัวคนเราให้สอดคล้องกับความจริง

เมื่อนั้นคนเราย่อมมอบอย่างสมบูรณ์ต่อพระเจ้าและดำรงชีวิตอยู่โดยพระวอนะของพระองค์

เมื่อคนเรารู้สึกสงบสุขและได้รับความกระจ่างลึกภายในดวงจิตของคนเรา

เมื่อหัวใจของคนเราเป็นอิสระจากความมืดมิด

และเมื่อคนเราสามารถดำรงชีวิตอย่างไม่ถูกจำกัดเหนี่ยวรั้งและมีอิสระโดยครบบริบูรณ์อยู่ในการทรงสถิตของพระ

พระเจ้า เมื่อนั้นเท่านั้นคนเราจึงจะดำเนินชีวิตอยู่อย่างมนุษย์ที่แท้จริงแท้

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่คนเราได้กลายเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งครองความจริง นอกจากนี้แล้ว

ความจริงทั้งหมดที่เจ้าครองล้วนมาจากพระวอนะทั้งหลายของพระเจ้าและมาจากพระเจ้าพระองค์เอง

องค์ผู้ปกครองแห่งทั้งจักรวาลและสรรพสิ่ง—พระเจ้าผู้ทรงสูงสุด—ทรงเห็นชอบในตัวเจ้า

ในฐานะบุคคลที่เป็นจริงซึ่งดำรงชีวิตอยู่แบบมนุษย์ที่แท้จริง

สิ่งใดเล่าจะสามารถเปี่ยมความหมายมากไปกว่าความเห็นชอบของพระเจ้า?

นี่ก็คือสิ่งที่หมายถึงการครองความจริง

ตัดตอนมาจาก “วิธีที่จะรู้จักธรรมชาติของมนุษย์” ใน บันทึกปาฐกถาของพระคริสต์

526. หากในความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ เขาไม่จริงจังก่เกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหลายของชีวิต

ไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริง ไม่ได้ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

ยิ่งไม่ได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าแล้วไซ้

เขาย่อมไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าจะต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า

โดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญของการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์

และเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ดำเนินเสร็จสิ้นในมนุษย์ เจ้าสามารถยอมรับได้หรือไม่?

ในช่วงระหว่างการติสสอนประเภทนี้ เจ้าสามารถสัมผัสที่ประสบการณ์และความรู้แบบเดียวกับเปโตรหรือไม่?

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้าและในเรื่องของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และหากเจ้าไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าแล้วไซ้

เจ้าย่อมมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

ขั้นตอนนี้ของงานแห่งการถูกพิชิตเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้

มนุษย์สามารถได้รับประสบการณ์กับงานแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ก็ต่อเมื่อนุชย์ได้ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

ไม่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ใดเลยในการที่เพียงแสดงบทบาทแห่งการถูกพิชิตเท่านั้น

นั่นไม่ได้จะทำให้เจ้าเหมาะสมสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวิถีทางที่จะแสดงบทบาทในส่วนของเจ้าในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

เพราะเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิต และไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงและการสร้างขึ้นใหม่ในตัวเอง

และดังนั้น เจ้าจึงไม่มีประสบการณ์จริงของชีวิต ในช่วงระหว่างพระราชกิจซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้

ครั้งหนึ่งเจ้าเคยได้แสดงบทเป็นคนปรนนิบัติและเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

แต่หากในท้ายที่สุดแล้วเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาที่จะเป็นเปโตร

และการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่เป็นไปตามเส้นทางที่เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้

เจ้าย่อมจะไม่ได้ประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเป็นธรรมดา

หากเจ้าเป็นใครบางคนซึ่งไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้

เจ้าก็ย่อมจะได้เป็นคำพยาน และเจ้าจะพูดว่า “ในพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้

ข้าพระองค์ได้ยอมรับพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

และแม้ว่าข้าพระองค์ได้สูญเสียความทุกข์อันใหญ่หลวง

ข้าพระองค์ก็ได้มารู้วิธีที่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ข้าพระองค์ได้รับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์ได้มีความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า

และการติสอนของพระองค์ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝันและนำพาพระพรและพระคุณมาให้ข้า

พระองค์ การพิพากษาและการติสอนของพระองค์นั่นเองที่ได้คุ้มครองปกป้องและชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์

หากข้าพระองค์ไม่ได้ถูกติสอนและพิพากษาโดยพระเจ้า

และหากพระวจนะอันกว้างขวางของพระเจ้าไม่ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝัน

ข้าพระองค์ก็คงไม่สามารถได้รู้จักพระเจ้า และข้าพระองค์ก็คงยังไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดด้วยเช่นกัน

ในวันนี้ ในฐานะสิ่งทรงสร้าง ข้าพระองค์ไม่เพียงมองเห็นว่า

คนเราชื่นชมทุกสิ่งทีพระผู้สร้างทรงสร้างขึ้นเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ

สิ่งทรงสร้างทั้งมวลควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและการพิพากษาอันชอบธรรมของพระอง

ค์ เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นมีค่าควรแก่การชื่นชมยินดีของมนุษย์

ในฐานะสิ่งทรงสร้างซึ่งได้ถูกชดเชยทำให้เสื่อมทราม คนเราควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น มีการติสอนและการพิพากษา และยิ่งไปกว่านั้น

มีความรักยิ่งใหญ่อยู่ แม้ว่าข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักของพระเจ้าไว้จนครบบริบูรณ์ในวันนี้

แต่ข้าพระองค์ก็มีโชควาสนาที่ได้มองเห็นมัน และในการนี้ ข้าพระองค์ได้รับการอวยพรแล้ว”
นี่คือเส้นทางซึ่งบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมใช้เดิน
และนี่คือความรู้ที่พวกเขาพุดถึง ผู้คนดังกล่าวเป็นเหมือนเปโตร พวกเขามีประสบการณ์เดียวกันกับเปโตร
ผู้คนดังกล่าวคือบรรดาผู้ที่ได้รับชีวิต คือผู้ที่ครองความจริงด้วยเช่นกัน
เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์ไปจนถึงตอนสุดท้ายจริงๆ ในช่วงระหว่างการพิพากษาของพระเจ้า
พวกเขาจะกำจัดอิทธิพลของซาตานออกจากตัวพวกเขาได้จนหมดสิ้น
และได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

527. สิ่งที่เราต้องการคือผู้คนที่เหมือนเปโตร ผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ความจริงในวันนี้ได้ถูกมอบให้กับบรรดาผู้ซึ่งโหยหาและแสวงหามัน
ความรอดนี้ยอมมอบให้แก่บรรดาผู้ซึ่งโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า
และมันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะได้รับมันไว้เท่านั้น จุดประสงค์ของการนั้นก็คือ
พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขาไว้ พวกเขาได้รับพระเจ้า ก็เพื่อที่พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขา วันนี้
เราได้กล่าววอนะเหล่านี้กับพวกเขา และพวกเขาก็ยินยอมวอนะเหล่านี้แล้ว
และพวกเขาก็ควรปฏิบัติตามวอนะเหล่านี้ ในท้ายที่สุดแล้ว
เวลาที่พวกเขานำวอนะเหล่านี้ไปปฏิบัติจะเป็นช่วงเวลาที่เรารับพวกเขาไว้โดยผ่านทางวอนะเหล่านี้
ในเวลาเดียวกัน พวกเขาจะได้รับวอนะเหล่านี้ไว้ด้วยเช่นกัน ซึ่งกล่าวก็คือ จะได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุดนี้ไว้
ทันทีที่พวกเขาได้รับการชำระให้สะอาด พวกเขาจะได้กลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตด้วยความจริงหรือดำเนินชีวิตด้วยสภาพเหมือนผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความ
เพียบพร้อมแล้วไซ้ร ก็ย่อมสามารถพุดได้ว่า เจ้านั้นมิใช่มนุษย์ แต่เป็นซากศพเดินได้ เป็นสัตว์ร้าย
เพราะเจ้าปราศจากความจริง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่มีลมปราณของพระยาห์เวห์
ดังนั้นเจ้าคือบุคคลที่ตายแล้วซึ่งไม่มีจิตวิญญาณ! แม้ว่ามันเป็นไปได้ที่จะเป็นคำพยานหลังจากที่ได้รับการพิชิต
แต่สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นเป็นเพียงความรอดเล็กน้อยเท่านั้น และเจ้ายังไม่ได้กลายมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ครองจิตวิญญาณ
แม้ว่าเจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสสอนและการพิพากษาไปแล้ว
ก็ไม่ได้ให้ผลลัพธ์เป็นการที่อุปนิสัยของเจ้าได้รับการสร้างขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนแปลง เจ้ายังคงเป็นตัวเจ้าคนเดิม
เจ้ายังคงเป็นของซาตาน และเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว
มีเพียงบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นที่มีคุณค่า และผู้คนที่เช่นนี้เท่านั้นที่ได้รับชีวิตจริง

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

528. ในเส้นทางของการปรนินิบัติในอนาคตของเจ้า

เจ้าจะสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้อย่างไรหรือ? ประเด็นหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งยวดก็คือ
การไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิต ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย
และไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงที่ลึกซึ้ง—

นี่คือเส้นทางสู่การสัมฤทธิ์การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
พวกเจ้าล้วนเป็นผู้รับพระบัญชาของพระเจ้า ว่าแต่ว่า พระบัญชาประเภทใดเล่า?
การนี้สัมพันธ์กับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ

ขั้นตอนถัดไปจะเป็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่กว่าซึ่งได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นโดยทั่วถึงทั้งจักรวาล
ดังนั้นในวันนี้ พวกเจ้าควรไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า เพื่อที่ในภายภาคหน้า
เจ้าอาจกลายเป็นข้อพิสูจน์อย่างแท้จริงของการที่พระเจ้าทรงได้รับพระสิริโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์
อันเป็นการทำให้พวกเจ้าไปเป็นแบบอย่างสำหรับพระราชกิจในอนาคตของพระองค์
การไล่ตามเสาะหาของวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการวางรากฐานสำหรับพระราชกิจในอนาคตอย่างครบถ้วน
บริบูรณ์ เพื่อที่เจ้าอาจถูกใช้โดยพระเจ้า และสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้

หากเจ้าทำให้การนี้เป็นเป้าหมายแห่งการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

เจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้ายังตั้งเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าสูงขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากขึ้นเท่านั้น เจ้าไล่ตามเสาะหาความจริงมากขึ้นเท่าใด
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น

เจ้ายิ่งทุ่มกำลังวังชาเข้าไปในการไล่ตามเสาะหามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งได้รับมากขึ้นเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมไปตามสภาวะภายในของพวกเขา ผู้คนบางคนกล่าวว่า
พวกเขาไม่เต็มใจที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า หรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

ว่าพวกเขาแค่ต้องการให้เนื้อหาของพวกเขาคงอยู่อย่างปลอดภัยและไม่ทุกข์ทนกับความโชคร้ายอันใด

ผู้คนบางคนไม่เต็มใจที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร ทว่ากลับเต็มใจที่จะลงไปสู่บาดาลลิก ในกรณีนั้น

พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้ตามที่เจ้าปรารถนา สิ่งใดก็ตามที่เจ้าไล่ตามเสาะหา พระเจ้าจะทรงทำให้มันเกิดขึ้น
ดังนั้นแล้ว สิ่งใดเล่าที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหา ณ ปัจจุบัน? ไซ้การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่?

การกระทำและพฤติกรรมปัจจุบันของเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระ
เจ้า และการได้รับการรับไว้โดยพระองค์หรือไม่?

เจ้าต้องประเมินวัดตัวเจ้าเองดังนั้นอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวันของเจ้า
หากเจ้าทุ่มหมดทั้งหัวใจเข้าไปในการไล่ตามเสาะหาเพียงเป้าหมายเดียว
พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแนใจได้เลย เช่นนั้นเองที่เป็นเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เส้นทางที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนอยู่นั้นบรรลุได้โดยวิถีทางแห่งการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
ยิ่งเจ้ากระหายที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้ายิ่งเท่าใด
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเจ้าล้มเหลวที่จะแสวงหามากขึ้นเท่าใด
และยิ่งเจ้าคิดลบและถอยหลังมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็ยิ่งตัดโอกาสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เวลาดำเนินต่อไป
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทอดทิ้งเจ้า
เจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าปรารถนาที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่? เจ้าปรารถนาที่จะถูกใช้โดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าควรไล่ตามเสาะหาการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์แห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และการได้รับการรับไว้ และการถูกใช้โดยพระเจ้า เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลสามารถมองเห็นได้ว่า
การกระทำทั้งหลายของพระเจ้าได้รับการสำแดงอยู่ในตัวเจ้า พวกเจ้าเป็นนายท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และในท่ามกลางของทุกสิ่งที่มีอยู่
เจ้าจะปล่อยให้พระเจ้าทรงชื่นชมคำพยานและการถวายพระเกียรติโดยผ่านทางพวกเจ้า—นี่คือข้อพิสูจน์ว่า
พวกเจ้านั้นเป็นที่ได้รับการอวยพรมากที่สุด ในบรรดาชนทุกรุ่น!

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระเจ้าแล้ว” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

11. พระวณะว่าด้วยการรู้จักพระเจ้า

ก. ว่าด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

529. ในความกว้างใหญ่ของจักรวาลและพื้นฟ้า สรรพสิ่งทรงสร้างเกินคน้านับดำรงชีวิตอยู่และสืบพันธุ์ ปฏิบัติตามกฎหมายจักรแห่งชีวิต และยึดมั่นอยู่กับกฎเกณฑ์เดียวซึ่งคงที่

พวกที่ตายไปนำเอาเรื่องราวของการดำเนินชีวิตติดตัวไปด้วย

และผู้ที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ก็สร้างประวัติอันน่าเวทนาซ้ำแบบเดียวกับพวกที่ดับสูญไปแล้ว และดังนั้น มวลมนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่า พวกเรามีชีวิตไปทำไม? และทำไมพวกเราจึงต้องตาย?

ใครบัญชาโลกนี้? และใครสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา? มวลมนุษย์ถูกสร้างโดยแม่ธรณีจริงหรือ?

มวลมนุษย์เป็นผู้ควบคุมชะตากรรมของตัวเองจริงหรือ?...เหล่านี้คือคำถามต่างๆ

ที่มนุษย์ได้ตั้งคำถามตลอดมาไม่เคยหยุดเป็นเวลาหลายพันปี โชคร้ายก็คือ

ยิ่งมนุษย์กลายเป็นย่ำคิดอยู่กับคำถามเหล่านี้มากเท่าไร

เขาก็ยิ่งเกิดความกระหายในวิทยาศาสตร์ขึ้นมามากตามกันเท่านั้น

วิทยาศาสตร์ให้ความพึงพอใจเพียงรวบรัดและความชื่นชมยินดีเพียงชั่วคราวของเนื้อหนัง

แต่ไม่พอเพียงเลยแม้แต่น้อยที่จะปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความอ้างว้างเดียวดาย ความเหงา

และแก่พอจะปกปิดความสะพรึงกลัวและความท้อแท้สิ้นหวังลึกๆ ภายในวิญญาณของเขาเท่านั้น

มนุษยชาติแก้ไขความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ที่เขาสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าและเข้าใจได้ด้วยสมองเพื่อทำให้หัวใจของเขาหมดความรู้สึก

กระนั้นความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ดังกล่าวก็ไม่เพียงพอที่จะหยุดมนุษยชาติจากการสำรวจความลึกลับทั้งหลาย

มนุษยชาติแก้ไขรู้ว่าใครคือผู้ครองอธิปไตยเหนือจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง

นับประสาอะไรกับเรื่องการเริ่มต้นและอนาคตของมนุษยชาติน้อยเข้าไปอีก

มนุษยชาติก็แค่มีชีวิตท่ามกลางกฎนี้อย่างจำยอม ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงนี้ได้

และไม่มีใครเปลี่ยนแปลงกฎนี้ได้ เนื่องจากท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งมวลและในฟ้าสวรรค์นั้น

มีเพียงองค์หนึ่งเดียวตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลผู้ซึ่งทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสิ่ง

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยได้มองเห็น องค์หนึ่งเดียวที่มนุษย์ไม่เคยได้รู้จัก

เป็นผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—กระนั้น

พระองค์ก็ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งเป่าลมหายใจเข้าไปในบรรพบุรุษของมนุษยชาติ และให้ชีวิตแก่มนุษยชาติ

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้จัดเตรียมและบำรุงเลี้ยงมนุษยชาติ ให้โอกาสเขาได้ดำรงอยู่

และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติมาจนถึงปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ผู้นี้เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นองค์หนึ่งเดียวซึ่งมนุษยชาติพึงพาเพื่อความอยู่รอด

พระองค์ทรงครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล และปกครองสิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาล

พระองค์ทรงบัญชาฤดูกาลทั้งสี่ และเป็นพระองค์ที่ทรงก่อให้เกิดสายลม น้ำค้างแข็ง หิมะ และสายฝน
พระองค์ทรงนำพาแสงแดดมาสู่มนุษยชาติ และนำมาซึ่งราตรีกาล
เป็นพระองค์ที่ทรงวางแผนผังฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จัดเตรียมเทือกเขา ทะเลสาบ และแม่น้ำ
และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในนั้นให้กับมนุษย์ กิจการของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
ฤทธานุภาพของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน พระปรีชาญาณของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน
ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์แต่ละประการเหล่านี้คือรูปจำแลงของกิจการของพระองค์
และแต่ละประการเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจของพระองค์
ใครกันเล่าที่ตัวพวกเขาสามารถจะได้รับการยกเว้นจากอธิปไตยของพระองค์?
และใครกันเล่าที่สามารถปลดตัวพวกเขาเองออกจากการออกแบบของพระองค์?
ทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่ภายใต้การเข้มนมองของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ทุกสรรพสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระองค์
กิจการของพระองค์และฤทธานุภาพของพระองค์ไม่ได้ทิ้งทางเลือกไว้ให้กับมนุษย์
นอกเหนือจากให้รับรู้ข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่จริงและครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีสิ่งใดที่นอกเหนือจากพระองค์สามารถบัญชาจักรวาลได้
นับประสาอะไรกับการจัดเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้อย่างไม่สิ้นสุด
ไม่ว่าเจ้าสามารถระลึกถึงกิจการของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ว่าเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือไม่
ไม่มีข้อกังขาใดๆว่า ชะตากรรมของเจ้านั้นถูกกำหนดโดยพระเจ้า และไม่มีข้อกังขาเลยว่า
พระเจ้าจะทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งเสมอ
การดำรงอยู่และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มนุษย์ระลึกได้และจับใจความได้หรือไม่
มีเพียงพระองค์ที่รู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของมนุษย์
และมีเพียงพระองค์ที่สามารถกำหนดชะตากรรมของมนุษยชาติ
ไม่ว่าเจ้าจะสามารถยอมรับข้อเท็จจริงนี้ได้หรือไม่ อีกไม่นานนัก
มนุษยชาติก็จะเป็นพยานรู้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้ด้วยตาของพวกเขาเอง
และนี่คือข้อเท็จจริงที่พระเจ้าจะทรงนำมาปฏิบัติในอีกไม่ช้านาน
มนุษยชาติมีชีวิตอยู่และตายไปภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้า
มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อการบริหารจัดการของพระเจ้า และเมื่อเขาปิดตาลงเป็นครั้งสุดท้าย
พวกเขาาก็ปิดตาเพื่อการบริหารจัดการนี้ด้วยเช่นกัน มนุษย์มาและไป กลับไปกลับมา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนของอธิปไตยของพระเจ้าและการออกแบบของพระองค์โดยไม่มีข้อยกเว้น

การบริหารจัดการของพระเจ้านั้นไม่เคยหยุดยั้ง มีความก้าวหน้าอยู่เป็นนิตย์
พระองค์จะทรงทำให้มนุษย์ชาติตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์ ไว้วางใจในอธิปไตยของพระองค์
มองดูกิจการต่างๆ ของพระองค์ และกลับคืนสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ นี่คือแผนการของพระองค์
และพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงบริหารจัดการมาตลอดเวลาหลายพันปี

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

530. จากเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นการสร้างทุกสรรพสิ่ง
ฤทธานุภาพของพระเจ้ายิ่งได้เริ่มแสดงออกและเผยออกไป เพราะพระเจ้าทรงใช้พระวจนะเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง
ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันในลักษณะใด ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันเพราะเหตุใด
ทุกสรรพสิ่งก็ได้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงและดำรงอยู่เนื่องจากพระวจนะของพระเจ้า
นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง ในเวลาก่อนที่มวลมนุษย์จะได้ปรากฏขึ้นในโลกนี้
พระผู้สร้างได้ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อสร้างทุกสรรพสิ่งให้แก่มวลมนุษย์
และได้ทรงใช้วิธีการที่มีเอกลักษณ์ของพระองค์เพื่อเตรียมสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่เหมาะสมให้แก่
มวลมนุษย์ ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำอยู่ในการเตรียมให้แก่มวลมนุษย์
ผู้ซึ่งจะได้รับลมปราณของพระองค์ในไม่ช้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในเวลาก่อนที่มวลมนุษย์จะถูกสร้างขึ้น
สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกไปในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงที่แตกต่างไปจากมวลมนุษย์
ในสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่อย่างฟ้าสวรรค์ ดวงสว่าง ทะเล และแผ่นดิน และในพวกที่มีขนาดเล็กอย่างสัตว์และนก
ตลอดจนแมลงและจุลินทรีย์ทุกประเภท รวมถึงแบคทีเรียต่างๆ ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
แต่ละสิ่งได้ถูกมอบชีวิตให้โดยพระวจนะของพระผู้สร้าง
แต่ละสิ่งได้แพร่หลายเนื่องจากพระวจนะของพระผู้สร้าง
และแต่ละสิ่งได้ดำรงชีวิตภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้างเนื่องจากพระวจนะของพระองค์
ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับลมปราณของพระผู้สร้าง
แต่พวกมันยังคงได้แสดงออกไปให้เห็นถึงพลังแห่งชีวิตที่พระผู้สร้างได้ประทานให้พวกมัน โดยผ่านทางรู
ปร่างและโครงสร้างที่แตกต่างกันของพวกมัน
ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับความสามารถในการพูดที่พระผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่มวลมนุษย์
แต่พวกมันแต่ละสิ่งก็ได้รับหนทางหนึ่งในการแสดงชีวิตของพวกมันที่พระผู้สร้างได้ประทานให้พวกมัน
และซึ่งแตกต่างไปจากภาษาของมนุษย์
สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างไม่เพียงแต่มอบพลังแห่งชีวิตแก่สิ่งที่เป็นวัตถุที่ดูเหมือนอยู่กับที่
เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันหายไปเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงมอบสัญญาอนุญาตในการสืบพันธุ์และทวีจำนวนให้แก่สิ่งมีชีวิตทุกสิ่งด้วย

เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันอันตรธานไป

และเพื่อที่พวกมันจะได้ส่งต่อธรรมเนียมปฏิบัติและหลักธรรมแห่งการอยู่รอดที่พระองค์สร้างได้ทรงประสิทธิ์ประสาทให้พวกมันรุ่นแล้วรุ่นเล่า

ลักษณะที่พระองค์ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ได้ยึดติดอย่างเหนียวแน่นต่อทัศนคติแบบมหัศจรรย์หรือ จุลภาค และไม่จำกัดอยู่กับรูปร่างใด

พระองค์ทรงสามารถบัญชาการปฏิบัติงานของจักรวาลและครองอธิปไตยเหนือการมีชีวิตและความตายของทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงสามารถยกย้ายทุกสรรพสิ่งเพื่อให้พวกมันรับใช้พระองค์

พระองค์ทรงสามารถบริหารจัดการการทำงานทั้งหมดของภูเขา แม่น้ำ และทะเลสาบ

และปกครองทุกสรรพสิ่งภายในสิ่งเหล่านั้น และเหนือยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงสามารถจัดเตรียมสิ่งที่มีความจำเป็นต่อทุกสรรพสิ่ง

นี่คือการสำแดงถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระองค์สร้างท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่นอกเหนือจากมวลมนุษย์ การสำแดงเช่นนั้นไม่ใช่เป็นไปในเวลาเพียงชั่วชีวิตหนึ่งเท่านั้น มันจะไม่มีวันยุติ ไม่หยุดพัก

อีกทั้งมันไม่สามารถถูกปรับเปลี่ยนหรือทำลายได้บุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้

อีกทั้งไม่สามารถถูกเพิ่มหรือลดโดยบุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้—

เพราะไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่พระอัตลักษณ์ของพระองค์สร้างได้ และดังนั้น

สิทธิอำนาจของพระองค์สร้างจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ ได้

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ

จงดูบรรดาผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นตัวอย่าง พวกเขาไม่มีฤทธานุภาพของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่จะมีสิทธิอำนาจของพระองค์สร้าง

และเหตุผลที่ว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่มีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้านี้ก็คือเพราะพวกเขาไม่มีเนื้อแท้ของพระองค์สร้าง สิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้าง เช่น ผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างในนามของพระเจ้าได้ แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีกำลังบางอย่างที่ไม่มนุษย์ไม่มี แต่พวกเขาก็ไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการที่จะสร้างทุกสรรพสิ่ง ในการบัญชาทุกสรรพสิ่ง

และในการถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น

ความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้

และในทำนองเดียวกันนั้น

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้านี้ก็ไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้ ในพระคัมภีร์

เจ้าเคยอ่านเรื่องผู้สื่อสารคนใดของพระเจ้าที่ได้สร้างทุกสรรพสิ่งหรือไม่?
เหตุใดพระเจ้าจึงไม่เคยส่งผู้สื่อสารหรือทูตสวรรค์ของพระองค์คนใดไปสร้างทุกสรรพสิ่ง?
นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง และอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
เช่นเดียวกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง และดังนั้น ในหนทางเดียวกันนี้
พระผู้สร้างก็ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและองค์อธิปัตย์ของพวกเขาด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกเขาแต่ละท่าน—
ไม่ว่าพวกเขาจะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย มีอำนาจยิ่งใหญ่หรือน้อยนิด—
ก็ไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถก้าวล้ำสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ และดังนั้น
ท่ามกลางพวกเขาจึงไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถแทนที่พระอัครลักษณะของพระผู้สร้างได้
พวกเขาจะไม่วันได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า และจะไม่วันสามารถกลายเป็นพระผู้สร้างได้
เหล่านี้คือความจริงและข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

531.

พระเจ้าทรงเฝ้ามองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงเนื่องจากพระวาทะของพระองค์ และเริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ณ เวลานี้ พระเจ้าพึงพอพระทัยกับสิ่งต่างๆ
ที่พระองค์ได้ทรงทำขึ้นด้วยพระวาทะของพระองค์ และกิจการต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงสัมฤทธิ์ผลหรือไม่?
คำตอบก็คือว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พวกเขาเฝ้ามองเห็นสิ่งใดในที่นี้? ที่ว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”
นั้นหมายถึงสิ่งใด? มันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด?
มันหมายความว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณที่จะทำให้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนและได้ทรง
แนะนำไว้สำเร็จลุล่วง ที่จะทำให้เป้าหมายที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำเร็จลุล่วง
เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำให้ภารกิจแต่ละอย่างครบบริบูรณ์แล้วนั้น พระองค์รู้สึกเสียพระทัยหรือไม่?
คำตอบก็ยังคงเป็นว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่รู้สึกเสียพระทัย
แต่ยังพึงพอพระทัยแทน ที่ว่าพระองค์ไม่รู้สึกเสียพระทัยนั้นหมายความว่าอย่างไร?
มันหมายความว่าแผนของพระเจ้านั้นเพียบพร้อม ว่าฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณของพระองค์นั้นเพียบพร้อม
และว่าเฉพาะโดยสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้นที่ความเพียบพร้อมเช่นนั้นจะสามารถสำเร็จลุล่วงได้
เมื่อมนุษย์ปฏิบัติภารกิจหนึ่ง เขาจะสามารถเห็นว่าดีเหมือนพระเจ้าได้หรือไม่?
ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถสำเร็จลุล่วงถึงความเพียบพร้อมได้หรือไม่?
มนุษย์สามารถทำบางสิ่งบางอย่างให้ครบบริบูรณ์อย่างถาวรชั่วกาลปาวสานได้หรือไม่? ดังเช่นที่มนุษย์กล่าวว่า

“ไม่มีสิ่งใดเพียบพร้อม มีเพียงดีกว่าเท่านั้น” ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์สามารถบรรลุถึงความเพียบพร้อมได้ เมื่อพระเจ้าได้ทรงเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำและสัมฤทธิ์ผลไปนั้นดี ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำนั้นถูกกำหนดโดยพระวณะของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อ “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำก็ได้มีรูปร่างถาวร ถูกจำแนกไปตามชนิด และได้รับตำแหน่ง จุดประสงค์ และการทำหน้าที่อันคงที่อย่างถาวรตลอดชั่วกาลปาวสาน ยิ่งไปกว่านั้น บทบาทของพวกมันท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และการเดินทางที่พวกมันต้องทำในระหว่างการบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้านี้ก็ได้ถูกพระเจ้าลิขิตไว้แล้ว และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือธรรมเนียมปฏิบัติจากสวรรค์ที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

“พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พระวณะที่เรียบง่ายไม่ได้รับความชื่นชมเหล่านี้ ซึ่งมักจะถูกละเลยไปนั้น เป็นพระวณะที่มีธรรมเนียมปฏิบัติจากสวรรค์และประกาศิตจากสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้แก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง พระวณะเหล่านั้นเป็นรูปจำแลงอีกอย่างหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า รูปจำแลงที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้น และลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น

พระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่ทรงสามารถได้รับทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะได้รับ และสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะสัมฤทธิ์ โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์เท่านั้น แต่ยังทรงสามารถควบคุมทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงสามารถปกครองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ได้อีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้น ทั้งหมดล้วนเป็นระบบและเป็นปกติ ทุกสรรพสิ่งยังได้แพร่หลาย ดำรงอยู่ และพัฒนาไปโดยพระวณะของพระองค์ด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น พวกมันได้ดำรงอยู่ท่ามกลางธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ และไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น! ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ได้เริ่มต้นขึ้นในทันทีทันใดที่ “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” และมันจะดำรงอยู่ ดำเนินต่อไป

และทำหน้าที่เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันที่มันจะถูกถอดถอนโดยพระเจ้าผู้สร้าง!

สิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่ถูกสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการสร้างทุกสรรพสิ่งและบัญชาทุกสรรพสิ่งให้เป็นขึ้นมาเท่านั้น แต่ยังสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการปกครองและถือครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่ง และประทานชีวิตและพลกำลังแก่ทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

ในความสามารถของพระองค์ในการทำให้ทุกสรรพสิ่งที่พระองค์จะทรงสร้างในแผนของพระองค์ปรากฏและดำรงอยู่ในโลกที่พระองค์ทรงทำขึ้นในรูปทรงที่เพียบพร้อม และโครงสร้างชีวิตที่เพียบพร้อม

และบทบาทที่เทียบพร้อมอย่างถาวรไปตลอดชั่วกัลปาวสาน และเช่นเดียวกันนั้น

มันยังได้สำแดงอยู่ในวิธีที่พระดำริของพระเจ้าผู้สร้างไม่ตกอยู่ใต้ข้อจำกัดใด ไม่ถูกจำกัดโดยกาลเวลา พื้นที่ หรือภูมิประเทศ

พระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างก็จะคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล

สิทธิอำนาจของพระองค์จะเป็นตัวแทนและสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระองค์อยู่เสมอ และสิทธิอำนาจของพระองค์จะดำรงอยู่เคียงข้างกับพระอัครลักษณะของพระองค์ตลอดไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

532. พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และบนมอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ พระองค์จะทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง

เพื่อให้ทุกสรรพสิ่งจะได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าทั้งหมด รวมถึงสัตว์ พืชพรรณ มวลมนุษย์ ภูเขาและแม่น้ำ และทะเลสาบ—ทั้งหมดล้วนต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ ทุกสรรพสิ่งในท้องฟ้าและบนผืนดินต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถมีตัวเลือกใดและทั้งหมดต้องบนมอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์

การนี้ประกาศกฤษฎีกาโดยพระเจ้า และเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงบัญชาทุกสิ่งทุกอย่าง

และทรงจัดระเบียบและทรงจัดลำดับทุกสรรพสิ่ง โดยที่แต่ละสิ่งนั้นได้รับการแยกชั้นตามชนิด

และได้รับการแบ่งสรรตำแหน่งของพวกมันเองโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ไม่สำคัญว่ามันจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถล้ำเลิศกว่าพระเจ้าได้

ทุกสรรพสิ่งรับใช้มวลมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

และไม่มีสิ่งใดเลยที่กล้าที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือทำการเรียกร้องใดๆ จากพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

533. ก่อนที่มนุษยชาตินี้จะเกิดขึ้น ห้วงจักรวาล—ดาวเคราะห์ทั้งมวลและหมู่ดาวทั้งหมดในสวรรค์—

ได้ดำรงอยู่ก่อนแล้ว ในระดับมหัพภาค

เทพฟ้าทั้งหลายนี้มีการโคจรตลอดมาอย่างเป็นปกติภายใต้การควบคุมของพระเจ้าสำหรับการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของพวกมัน ไม่ว่าจะผ่านไปหลายปีใดก็ตาม อย่างไร ดาวเคราะห์ใดไปถึงจุดใด ณ เวลาเฉพาะใด

ดาวเคราะห์ใดทำหน้าที่ใดและเมื่อใด ดาวเคราะห์ใดหมุนรอบตัวเองไปกับวงโคจรใด และมันจะหายลับไป

หรือถูกแทนที่เมื่อใด—สิ่งทั้งมวลเหล่านี้ดำเนินหน้าไปโดยปราศจากความผิดพลาดแม้เพียงเล็กน้อย

ตำแหน่งของดาวเคราะห์และระยะห่างระหว่างพวกมันทั้งหมดเป็นไปตามแบบแผนต่างๆ อันรัดกุม ซึ่งทั้งหมดนั้นสามารถพรรณนาได้โดยข้อมูลอันเที่ยงตรง ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางที่พวกมันเดินทางร่วมไป ความเร็วและแบบแผนของวงโคจรของพวกมัน เวลาที่พวกมันไปอยู่ในตำแหน่งต่างๆ อันหลากหลาย— ทั้งหมดเหล่านี้สามารถบอกปริมาณได้อย่างเที่ยงตรงและพรรณนาได้โดยกฎพิเศษต่างๆ หลายชั่วกับชั่วกัลป์ที่ดาวเคราะห์ทั้งหลายได้ดำเนินไปตามกฎเหล่านี้โดยปราศจากการเบี่ยงเบนแม้เพียงเล็กน้อย ไม่มีอำนาจใดสามารถเปลี่ยนหรือขัดขวางวงโคจรของพวกมันหรือแบบแผนที่พวกมันดำเนินตามได้ เนื่องจากกฎพิเศษต่างๆ ที่ปกครองการเคลื่อนไหวของพวกมัน และข้อมูลอันเที่ยงตรงที่พรรณนาเกี่ยวกับพวกมันนั้นถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง พวกมันดำเนินไปตามกฎเหล่านี้ด้วยตัวเองภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้าผู้สร้าง ในระดับระดับมหัพภาค ไม่ยากที่มนุษย์จะค้นพบแบบแผนบางอย่าง ข้อมูลบางอย่าง และกฎหรือปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดและไม่สามารถอธิบายได้ แม้มนุษยชาติไม่ยอมรับแต่โดยดีว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง และไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาและทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และยิ่งไปกว่านั้นไม่ได้ระลึกถึงการดำรงอยู่แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เหล่ามนุษยนักวิทยาศาสตร์ นักดาราศาสตร์ และนักฟิสิกส์ทั้งหลายก็กำลังค้นพบกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า การดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล และหลักการกับแบบแผนที่บ่งบอกการเคลื่อนที่ของพวกมันทั้งหมดนั้นถูกปกครองและควบคุมโดยพลังงานมีดอันมหาศาลที่มองไม่เห็นอย่างหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ทำให้มนุษย์จำต้องยอมเผชิญหน้าและยอมรับว่ามีหนึ่งเดียวผู้ทรงฤทธิ์ในท่ามกลางแบบแผนการเคลื่อนที่เหล่านี้ที่กำลังทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสิ่งทุกอย่าง ฤทธานุภาพของพระองค์นั้นเหนือปกติ และแม้ว่าไม่มีใครสามารถมองเห็นโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์ได้ พระองค์ก็ยังทรงปกครองและควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในทุกชั่วขณะอยู่ดี ไม่มีมนุษย์คนใดหรือพลังกำลังใดเลยที่สามารถล่วงล้ำอธิปไตยของพระองค์ได้ ครั้นได้เผชิญกับข้อเท็จจริงนี้แล้ว มนุษย์จำต้องระลึกว่า กฎต่างๆ ที่กำลังปกครองการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งนั้นไม่สามารถถูกควบคุมได้โดยมนุษย์ ไม่สามารถเปลี่ยนได้โดยใครก็ตาม เขาต้องยอมรับแต่โดยดีอีกด้วยว่า มนุษย์นั้นไม่สามารถเข้าใจกฎเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วน และกฎเหล่านี้ไม่ได้กำลังเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่ถูกบงการโดยอธิปไตยหนึ่ง เหล่านี้คือการแสดงออกทั้งหมดของสิทธิอำนาจแห่งพระเจ้าที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้ในระดับมหัพภาค

ในระดับจุลภาคนั้น ภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ ทะเล และแผ่นดินใหญ่ทั้งหมดที่มนุษย์อาจมองเห็นบนแผ่นดินโลก ทุกฤดูกาลที่เขาได้ผ่านประสบการณ์มา ทุกสรรพสิ่งที่อาศัยอยู่ในโลก รวมถึงพืชพรรณ สัตว์ จุลชีพ และมนุษย์ ล้วนอยู่ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้าทั้งสิ้น ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้านั้น

ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้นหรือหายไปโดยสอดคล้องกับพระดำริของพระองค์ กฎต่างๆ

ที่เกิดขึ้นมาควบคุมการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ และสิ่งเหล่านี้เจริญเติบโตและเพิ่มทวีคูณไปด้วยกันกับกฎเหล่านี้ ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดเลยที่อยู่เหนือกฎเหล่านี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? คำตอบเดียวก็คือ

เป็นเพราะสิทธิอำนาจของพระเจ้า หรือพูดอีกอย่างว่า เป็นเพราะพระดำริของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้า เพราะการกระทำของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวพระองค์เอง นี่หมายความว่า

สิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระกมลของพระเจ้านี้เองที่ทำให้กำเนิดกฎเหล่านี้ที่ขยับเปลี่ยนและเปลี่ยนไปตามพระดำริแห่งพระองค์

และการขยับเปลี่ยนและการเปลี่ยนไปเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นหรือเลื่อนหายไปก็เพื่อประโยชน์ของแผนการของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

534. ทันทีที่พระวาระของพระเจ้าถูกดำรัสออกไป สิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งเข้ากำกับพระราชกิจนี้

และข้อเท็จจริงที่ให้สัญญาโดยพระโอษฐ์ของพระเจ้ายิ่งค่อยๆ เริ่มกลายเป็นความจริง ผลลัพธ์ก็คือ การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเริ่มปรากฏขึ้นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

เหมือนกันอย่างยิ่งกับลักษณะที่ต้นหญ้ากลับเป็นสีเขียวเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ดอกไม้ผลิบาน

ตาอ่อนแตกจากต้นไม้ นกเริ่มร้องเพลง ห่านหวนกลับมา

และท้องทุ่งก็คืบคั่งไปด้วยผู้คน...ทุกสรรพสิ่งกลับฟื้นคืนสภาพเดิมด้วยการมาถึงของฤดูใบไม้ผลิ

และนี่คือกิจการที่มหัศจรรย์ของพระผู้สร้าง เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง

ทุกสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะเริ่มต้นใหม่และเปลี่ยนแปลงไปตามพระดำริของพระเจ้า—

ไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น เมื่อข้อผูกพันหรือสัญญาหนึ่งถูกดำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งจะทำหน้าที่เพื่อการทำให้ลุล่วงของมัน และถูกชักย้ายเพื่อประโยชน์ของการทำให้ลุล่วงของมัน

สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงถูกจัดวางเรียบเรียงและจัดการเตรียมการภายใต้อำนาจปกครองของพระผู้สร้าง

โดยแสดงบทบาทตามลำดับของพวกมัน และปฏิบัติหน้าที่ตามลำดับของพวกมัน

นี่คือการสำแดงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง เจ้าเห็นสิ่งใดในการนี้? เจ้ารู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างไร?

สิทธิอำนาจของพระเจ้ามียขอบเขตหรือไม่? มีเวลาจำกัดหรือไม่? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีความสูงที่แน่นอน

หรือมีความยาวที่แน่นอน? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีขนาดหรือความแข็งแกร่งที่แน่นอน?

สามารถวัดตามมิติทั้งหลายของมนุษย์ได้หรือไม่? สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ได้กระพริบเปิดและปิด

ไม่ได้มาและไป และไม่มีผู้ใดสามารถวัดว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใดได้
ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปมากเพียงใด เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรบุคคลหนึ่ง พระพรนี้จะดำเนินต่อเนื่องไป
และความต่อเนื่องของมันจะเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจอันไม่อาจประเมินได้ของพระเจ้า
และจะเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ได้เห็นการปรากฏอีกครั้งของพลังชีวิตที่ไม่สามารถดับได้ของพระเจ้าผู้สร้างครั้งแล้ว
ครั้งเล่า

การแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์แต่ละครั้งคือการสาธิตแสดงที่เพียบพร้อมให้เห็นถึงพระวณะจากพระโอรส
ของพระเจ้า ซึ่งสาธิตแสดงแก่ทุกสรรพสิ่ง และแก่มวลมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่สำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นวิจิตรบรรจงเกินเปรียบเทียบ

และไร้ข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง สามารถกล่าวได้ว่าพระดำริของพระองค์ พระวณะของพระองค์

สิทธิอำนาจของพระองค์

และพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงนั้นล้วนเป็นภาพสวยงามอย่างไม่สามารถเปรียบเทียบได้

และสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น ภาษาของมวลมนุษย์ไม่สามารถสื่อถึงนัยสำคัญและคุณค่าของมันได้

เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญากับบุคคลหนึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาจะเป็นที่คุ้นเคยของพระเจ้าเสมือนหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่ที่ใด หรือพวกเขาทำสิ่งใด

ภูมิหลังของพวกเขา ก่อนหรือหลังจากที่พวกเขาได้รับพระสัญญา

หรือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม

ไม่สำคัญว่าเวลาจะล่วงเลยไปมากเพียงใดหลังจากที่พระวณะของพระเจ้าได้ถูกดรัสไป

สำหรับพระองค์แล้วมันเป็นราวกับว่าพระวณะเหล่านั้นเพิ่งได้ถูกดรัสไป

นี่เป็นการกล่าวว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และทรงมีสิทธิอำนาจชนิดที่พระองค์ทรงสามารถติดตามร่องรอย

ควบคุม และทำให้พระสัญญาทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำกับมนุษย์ให้ลุล่วงได้

และไม่ว่าพระสัญญานั้นจะเป็นสิ่งใด ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงใดในการทำให้ลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์

และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าขอบเขตที่ความสำเร็จลุล่วงของมันสัมพันธ์เกี่ยวข้องจะกว้างเพียงใดก็ตาม—

ยกตัวอย่างเช่น เวลา ภูมิประเทศ เชื้อชาติ และอื่นๆ—พระสัญญานี้ก็จะสำเร็จลุล่วงและลุล่วง และยิ่งไปกว่านั้น

ความสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมันจะไม่พึงประสงค์ให้พระองค์ต้องพยายามเลยแม้แต่นิดเดียว

การนี้พิสูจน์ถึงสิ่งใด?

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะควบคุมจักรวาลทั้ง

หมด และมวลมนุษย์ทั้งหมด

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

535. ในพัฒนาการของมวลมนุษยชาตินี้ สามารถกล่าวได้ว่าวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์นั้นกำลังเจริญรุ่งเรือง และสามารถพรรณนาได้ว่าความสัมฤทธิ์ผลในการสำรวจเชิงวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ช่างน่าประทับใจ ต้องกล่าวว่าความสามารถของมนุษย์นั้นกำลังเติบโตยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

แต่มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่มวลมนุษย์ยังไม่สามารถทำได้ กล่าวคือ มวลมนุษย์มีเครื่องบิน มีเรือบรรทุกเครื่องบิน และมีระเบิดปรมาณูแล้ว มวลมนุษย์ได้ไปในห้วงอวกาศ ได้เดินบนดวงจันทร์ ได้คิดค้นอินเทอร์เน็ต และได้มาใช้ชีวิตในรูปแบบที่ทันสมัยแล้ว

แต่กระนั้นมวลมนุษย์ก็ยังไม่สามารถสร้างสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจได้

สัญชาตญาณของสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทุกอย่าง และธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกมันใช้ดำรงชีวิต

และวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด—

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเหนือกว่าอำนาจทางวิทยาศาสตร์ของมวลมนุษย์

และมวลมนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ด้วย ณ จุดนี้

ต้องกล่าวว่าไม่สำคัญว่าวิทยาศาสตร์ของมนุษย์จะบรรลุถึงความสูงที่ยิ่งใหญ่ใด

มันก็ไม่สามารถเทียบกันได้กับสิ่งใดๆ ก็ตามจากพระดำริของพระผู้สร้าง

และมันไม่สามารถหยั่งรู้ถึงความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระผู้สร้างและมหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ มีมหาสมุทรมากมายยิ่งนักบนแผ่นดินโลก แต่กระนั้น

มหาสมุทรเหล่านั้นก็ไม่เคยล่วงละเมิดขีดจำกัดของพวกมันและขึ้นมabenแผ่นดินตามใจชอบเลย

และเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงกำหนดเขตแดนสำหรับพวกมันแต่ละแห่ง

พวกมันจึงอยู่ในที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกมัน

และหากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าพวกมันจะไม่สามารถเคลื่อนที่ไปมาได้อย่างอิสระ

หากไม่ได้รับอนุมัติจากพระเจ้า พวกมันก็ไม่อาจล่วงล้ำกันได้

และสามารถเคลื่อนที่ได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าตรัสเช่นนั้นเท่านั้น

และที่ซึ่งมัน ไปและหยุดอยู่ก็ถูกกำหนดพิจารณาโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

กล่าวตรงๆ ก็คือ “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” หมายความว่ามันขึ้นอยู่กับพระเจ้า

พระเจ้าทรงมีสิทธิในการตัดสินใจว่าจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร

และมันจะเสร็จสิ้นไปในลักษณะใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา

ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับพระเจ้า และมีได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์ อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถปรับเปลี่ยนมัน

มันไม่สามารถเคลื่อนที่ได้โดยความปรารถนาของมนุษย์ แต่กลับถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระดำริของพระเจ้า

พระปรีชาญาณของพระเจ้า และคำสั่งของพระเจ้าแทน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้

ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง จักรวาล ท้องฟ้าที่มีดวงดาว และฤดูกาลทั้งสิ้นของปี

สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและไม่ประจักษ์แก่ตาของมนุษย์—พวกมันล้วนดำรงอยู่ ทำหน้าที่ และเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มีความผิดพลาดเลยแม้แต่นิดเดียว ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ตามคำสั่งของพระเจ้า ตามพระบัญชาของพระเจ้า และตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งปฐมกาลแห่งการทรงสร้าง ไม่มีบุคคลแม้สักคนเดียวหรือวัตถุแม้สักสิ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติของพวกมันได้ หรือเปลี่ยนแปลงครลองตามธรรมชาติที่พวกมันใช้ทำหน้าที่ พวกมันได้มาอยู่เนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพินาศไปเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า นี่คือนิติอำนาจของพระเจ้าโดยแท้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

536. สิทธิอำนาจเองนั้นสามารถอธิบายได้ว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า ประการแรก อาจกล่าวได้อย่างแน่นอนว่าทั้งสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพนั้นเป็นเชิงบวก ทั้งสองสิ่งนั้นไม่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งใดที่เป็นเชิงลบเลย และไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดๆ ฤทธานุภาพของพระเจ้าสามารถสร้างสิ่งทั้งหลายในรูปร่างใดๆ ก็ตามที่มันมีชีวิตและพละกำลัง และการนี้ได้รับการกำหนดพิจารณาโดยชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นชีวิต ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ยิ่งไปกว่านั้น สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าทุกคำ กล่าวคือ มามีชีวิตตามพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และดำรงชีวิตและสืบพันธุ์โดยพระบัญชาของพระเจ้า ซึ่งหลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงปกครองและทรงบัญชาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง และจะไม่มีวันมีการเบี่ยงเบนตลอดไปตลอดกาลนาน ไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดที่มีสิ่งเหล่านี้ มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครอบครองและถือครองฤทธานุภาพเช่นนั้น และดังนั้น มันจึงถูกเรียกว่าสิทธิอำนาจ นี่คือการทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามันจะเป็นคำว่า “สิทธิอำนาจ” เอง หรือเนื้อหาของสิทธิอำนาจนี้ แต่อย่างไรก็ตามเกี่ยวข้องกับพระผู้สร้างได้เท่านั้น เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจและเนื้อแท้แห่งเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง และมันเป็นตัวแทนสิทธิอำนาจและสถานะของพระผู้สร้าง นอกเหนือจากพระผู้สร้างแล้วก็ไม่มีความหรือวัตถุใดที่สามารถเกี่ยวข้องกับคำว่า “สิทธิอำนาจ” ได้ นี่คือการตีความคำว่าสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

537. “เราตั้งรู้ของเราไว้ที่เมฆ และรู้มันจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”
เหล่านี้คือพระวณะดั้งเดิมที่พระเจ้าสร้าง ได้ตรัสกับมวลมนุษย์ ขณะที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
รู้ก็ได้ปรากฏขึ้นต่อสายตาของมนุษย์ และมันคงอยู่ ณ ที่นั้นมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ทุกคนเคยเห็นรู้ดังกล่าว
และเมื่อเข้ามาเห็นมัน เข้ารู้หรือไม่ว่ามันปรากฏอย่างไร? วิทยาศาสตร์ก็ไม่สามารถพิสูจน์มัน
หรือหาตำแหน่งแหล่งกำเนิดของมัน หรือระบุที่ตั้งของมันได้
นั่นก็เป็นเพราะรู้คือหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมนุษย์
มันไม่จำเป็นต้องใช้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ มันไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยมนุษย์
อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนมันได้
มันเป็นความต่อเนื่องของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะของพระองค์แล้ว
พระเจ้าผู้สร้างทรงใช้วิธีการเฉพาะของพระองค์เองเพื่อปฏิบัติตามพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์และพระสัญญา
ของพระองค์ และดังนั้น การที่พระองค์ทรงใช้รู้เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญานี้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น
เป็นประกาศิตจากสวรรค์และกฎที่จะคงอยู่ตลอดไปไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่ว่าจะเป็นในด้านของพระเจ้าผู้สร้างหรือมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง
ธรรมเนียมปฏิบัติที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้นี้ต้องกล่าวว่าเป็นการสำแดงที่แท้จริงอีกอย่างหนึ่งถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า
ผู้สร้างภายหลังการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าผู้สร้าง
และต้องกล่าวว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้างนั้น ไร้ขีดจำกัด
การที่พระองค์ทรงใช้รู้เป็นหมายสำคัญคือความต่อเนื่องและการขยายสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง
นี่คือกิจการอีกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติโดยการใช้พระวณะของพระองค์
และเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับมนุษย์โดยใช้พระวณะ
พระองค์ได้ทรงบอกกับมนุษย์ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมุ่งมันที่จะนำมา
และในลักษณะที่มันจะสำเร็จลุล่วงและสัมฤทธิ์ผล
ในหนทางนี้เรื่องนั้นสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองฤทธานุภาพเช่นนั้น และวันนี้
หลายพันปีหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
มนุษย์ยังคงสามารถมองดูรู้ที่ถูกตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
เนื่องจากพระวณะเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงดำรัสไว้
สิ่งนี้จึงได้คงอยู่โดยไม่ปรับเปลี่ยนและไม่เปลี่ยนแปลงมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถลบรู้นี้ได้
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงกฎของมันได้ และมันมีอยู่เพียงเพราะพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอน “พระเจ้าทรงดั่งมดเช่นพระวณะของพระองค์”

และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง และสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงจะคงอยู่ตลอดกาล”

พระวณะดังกล่าวสำแดงไว้ ณ ที่นี้อย่างชัดเจน

และมันเป็นหมายสำคัญและคุณลักษณะที่ชัดเจนของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

หมายสำคัญหรือคุณลักษณะเช่นนั้นไม่มีอยู่หรือมองไม่เห็นในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

อีกทั้งมองไม่เห็นอยู่ในสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ มันเป็นของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์เท่านั้น

และจำแนกพระอัครลักษณะและเนื้อแท้ที่พระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นจะทรงมีออกจากอัครลักษณะและเนื้อแท้ของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง ในขณะเดียวกัน

มันยังเป็นหมายสำคัญและพระลักษณะเฉพาะที่ไม่มีวันจะถูกก้าวล้ำโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดๆ นอกเหนือจากพระเจ้าพระองค์เอง

การที่พระเจ้าทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์เป็นการกระทำที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะใช้เพื่อสื่อสารข้อเท็จจริงหนึ่งกับมนุษย์และบอกให้มนุษย์รู้ว่าพระทัยของพระองค์ ในด้านนี้พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการที่เป็นเอกลักษณ์

โดยใช้หมายสำคัญพิเศษเพื่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์

หมายสำคัญซึ่งเป็นพระสัญญาแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์ ดังนั้น

การตั้งพันธสัญญานี้เป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ใช่หรือไม่? แล้วมันยิ่งใหญ่อย่างไร?

นี่คือสิ่งที่พิเศษเกี่ยวกับพันธสัญญาอย่างแท้จริง กล่าวคือ

มันไม่ใช่พันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างมนุษย์คนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งกับอีกกลุ่มหนึ่ง

หรือประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง แต่เป็นพันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมวลมนุษย์ทั้งปวง

และมันจะยังคงมีผลไปจนกระทั่งถึงวันพระเจ้าผู้สร้างทรงเลิกล้มทุกสรรพสิ่ง ผู้บริหารพันธสัญญานี้คือพระเจ้าผู้สร้าง

และผู้บำรุงรักษามันก็ยังเป็นพระเจ้าผู้สร้างอีกเช่นกัน กล่าวสั้นๆ คือ

ความครบบริบูรณ์ของพันธสัญญาแห่งรุ่งที่ดั่งขึ้นกับมวลมนุษย์นี้ได้ลุล่วงและสัมฤทธิ์ผลตามการสนทนาระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมวลมนุษย์ และยังคงเป็นเช่นนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างสามารถทำสิ่งอื่นใดได้อีกหรือนอกเหนือจากบนอบ เชื่อฟัง เชื่อ ซาบซึ้ง

เป็นประจักษ์พยาน และสรรเสริญสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง?

เพราะไม่มีสิ่งใดนอกจากพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์ที่ทรงมีฤทธานุภาพในการตั้งพันธสัญญาเช่นนั้น

การปรากฏของรุ่ง ครั้งแล้วครั้งเล่า

เป็นการประกาศต่อมวลมนุษย์และเรียกร้องให้เขาสนใจต่อพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมวลมนุษย์

ในการปรากฏอย่างต่อเนื่องของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมวลมนุษย์นี้

สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลมนุษย์ไม่ใช่รุ่งหรือตัวพันธสัญญาเอง

แต่เป็นสิทธิอำนาจอันอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระผู้สร้าง การปรากฏของรุ่งที่เกิดขึ้นซ้ำๆ นั้นสาริตแสดงกิจการที่น่าเกรงขามและน่ามหัศจรรย์ของพระผู้สร้างในสถานที่ซ่อนเร้น และในขณะเดียวกันก็เป็นภาพสะท้อนที่สำคัญยิ่งถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่จะไม่มีวันเลื่อนรางไป และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

นี่มิใช่การแสดงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างอีกแง่มุมหนึ่งหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

538. หลังจากได้อ่านในปฐมบท 18:18 ที่มีความว่า “แน่ที่เดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” แล้วนั้น

พวกเขาสามารถรู้สึกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่?

พวกเขาสามารถสำนึกถึงรู้ถึงความเหนือธรรมชาติของพระผู้สร้างได้หรือไม่? พระวณะของพระเจ้านั้นแน่นอน

พระเจ้าตรัสพระวณะเช่นนั้นไม่ใช่เนื่องจากความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์

หรือไม่ใช่ในการเป็นตัวแทนของความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระวณะเหล่านั้นกลับเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจแห่งถ้อยคำรัสของพระเจ้า

และเป็นพระบัญญัติที่ทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง

มีการแสดงออกสองเรื่องที่พวกเขาควรให้ความสนใจในที่นี้ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“แน่ที่เดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” นั้น

มีองค์ประกอบใดของความกำกวมในพระวณะเหล่านั้นหรือไม่? มีองค์ประกอบใดของความกังวลหรือไม่?

มีองค์ประกอบใดของความกลัวหรือไม่? เนื่องจากคำว่า “แน่ที่เดียว” และคำว่า “จะได้” ในถ้อยคำรัสของพระเจ้า

องค์ประกอบเหล่านี้ซึ่งเป็นองค์ประกอบเฉพาะของมนุษย์และมักจะแสดงออกอยู่ในตัวเขานั้นจึงไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระผู้สร้างเลย คงจะไม่มีผู้ใดกล้าใช้ถ้อยคำเช่นนั้นเมื่ออวยพรให้ผู้อื่นได้ดี

คงจะไม่มีผู้ใดกล้าอวยพรผู้อื่นด้วยความแน่นอนเช่นนั้นเมื่อจะให้พวกเขามีชนชาติที่ยิ่งใหญ่และทรงพลัง

หรือสัญญาว่าประชาชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา

ยิ่งพระวณะของพระเจ้าแน่นอนมากขึ้นเท่าใด พระวณะเหล่านั้นก็ยังพิสูจน์บางอย่างมากขึ้นเท่านั้น—

แล้วบางอย่างนั้นคือสิ่งใด? พระวณะเหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระเจ้านั้นมีสิทธิอำนาจเช่นนั้น

ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์สามารถทำให้สิ่งเหล่านี้สำเร็จลุล่วงได้

และว่าความสำเร็จลุล่วงของพวกมันเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

พระเจ้าทรงมีความแน่นอนในพระทัยของพระองค์โดยไม่มีความลังเลแม้แต่นิดเดียวในทั้งหมดที่พระองค์ทรงอวยพรอับราฮัม ยิ่งไปกว่านั้น ความครบถ้วนบริบูรณ์ของการนี้จะสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะของพระองค์

และไม่มีพลังอำนาจใดที่จะสามารถปรับเปลี่ยน ขวากัน ลดคุณค่า หรือรบกวนการบรรลุเป้าหมายของมันได้
ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะเกิดขึ้น

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเพิกถอนหรือมีอิทธิพลเหนือการบรรลุเป้าหมายและความสำเร็จคู่ต่างของพระวณะของพระเจ้าได้ นี่คือนิหิตฤทธหรืออย่างยิ่งของพระวณะที่ดำรงจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างที่ไม่ยอมทนการปฏิเสธของมนุษย์! เมื่อได้อ่านพระวณะเหล่านี้แล้ว

เจ้ายังรู้สึกสงสัยอยู่หรือไม่? พระวณะเหล่านี้ได้ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และมีฤทธานุภาพ พระบารมี

และสิทธิอำนาจในพระวณะของพระเจ้า มีนิหิตฤทธิและสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของความสำเร็จคู่ต่างของข้อเท็จจริงนั้น

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

และไม่สามารถเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสนทนากับมวลมนุษย์ด้วยพระกระแสนเสียงและท่วงทำนองเช่นนั้น

และข้อเท็จจริงได้พิสูจน์แล้วว่าพระสัญญาของพระองค์มิใช่ถ้อยคำที่ว่างเปล่า หรือคำอวดตัวที่ไร้ผล

แต่เป็นการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ที่ไม่สามารถเอาชนะได้โดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

539. เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น”

นี่คือพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับอับราฮัม

และมันจะสำเร็จคู่ต่างไปจนชั่วกาลปาวสานดังเช่นพันธสัญญาแห่งรัฐ

และมันยังเป็นพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำแก่อับราฮัมด้วยเช่นกัน

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีความสามารถที่จะทำพระสัญญานี้ให้กลายเป็นจริงได้

ไม่ว่ามนุษย์จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่ามนุษย์จะยอมรับหรือไม่ก็ตาม

และไม่ว่ามนุษย์จะมีทรรศนะหรือพิจารณาเห็นว่ามันเป็นอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้จะคู่ต่างตามตัวอักษร

ตามพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไป

พระวณะของพระเจ้าจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในเจตจำนงหรือมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และมันจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ ทุกสรรพสิ่งอาจหายไป

แต่พระวณะของพระเจ้าจะคงอยู่ตลอดกาล ในความเป็นจริงแล้ว

วันที่ทุกสรรพสิ่งหายไปนั้นคือวันที่พระวณะของพระเจ้าจะคู่ต่างโดยครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน

เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง ฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้าง

และพระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งและกำลังชีวิตทั้งหมด

พระองค์ทรงสามารถทำให้บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นมาจากความว่างเปล่า

หรือทำให้บางสิ่งบางอย่างกลายเป็นความว่างเปล่าได้

และพระองค์ทรงควบคุมการแปลงรูปของทุกสรรพสิ่งจากมีชีวิตอยู่ให้ตายได้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

ไม่มีสิ่งใดที่จะง่ายดายยิ่งไปกว่าการทิวี่เชื้อสายของใครบางคนให้มากมาย

การนี้ฟังดูเป็นเรื่องเพ้อฝันสำหรับมนุษย์ เหมือนกับเทพนิยายเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

สิ่งที่พระองค์ทรงตัดสินใจและทรงสัญญาที่จะทำไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน อีกทั้งไม่ใช่เทพนิยาย ตรงกันข้าม

มันเป็นข้อเท็จจริงที่พระเจ้าได้ทรงมองเห็นแล้ว และที่จะต้องสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน

พวกเขารู้ว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมมีจำนวนมากมายหรือไม่?

พวกเขามีจำนวนมากมายเพียงใด? พวกเขาจะมีจำนวนมากมายดัง “ดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล”

ที่พระเจ้าได้ตรัสไว้หรือไม่? พวกเขาแพร่กระจายไปทั่วทุกชาติและภูมิภาค ไปถึงทุกที่ในโลกหรือไม่?

ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางสิ่งใด?

มันสำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้าใช่หรือไม่? พระวาระของพระเจ้าได้ลุล่วงต่อไป

และกลายเป็นข้อเท็จจริงอยู่เนื่องนิรันดร์มาเป็นเวลาหลายร้อยหรือหลายพันปีหลังจากที่พระวาระของพระเจ้าได้ถูก

กตรัสไป นี่คือพระอิทธิฤทธิ์แห่งพระวาระของพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งในปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง”

และความสว่างก็เกิดขึ้น การนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ลุล่วงไปในเวลาอันสั้นมาก

และไม่มีเวลาช้าในการสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมัน

ผลแห่งพระวาระของพระเจ้านั้นเกิดขึ้นฉับพลัน ทั้งสองนั้นเป็นการแสดงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

แต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงอวยพรให้อับราฮัมนั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นเนื้อแท้ อีกด้านหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ตลอดจนข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างนั้นเกินกว่าการคิดคำนวณ และยังไปกว่านั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ให้มองเห็นสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างในด้านที่เป็นจริงยิ่งขึ้นและวิจิตรบรรจงยิ่งขึ้น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

540. หลังจากพระเจ้าได้อวยพรอับราฮัมและโยบแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงพำนักในที่ซึ่งพระองค์ทรงสถิต

อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงตั้งผู้สื่อสารของพระองค์ให้ทำงานในขณะที่รอคอยว่าทอวานจะเป็นเช่นใด

ในทางตรงกันข้าม ทันทีที่พระเจ้าได้ดำรัสพระวาระของพระองค์

ทุกสรรพสิ่งก็ได้เริ่มปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทำ

ภายใต้การทรงนำของสิทธิอำนาจของพระเจ้า และมีการเตรียมผู้คน สิ่งทั้งหลาย

และเป้าหมายทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงพึงประสงค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทันทีที่พระวอชนะได้ถูกคำรัสออกไปจากพระโอรสของพระเจ้า
ก็ได้รับมีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าไปทั่วทั้งแผ่นดิน
และพระองค์ได้ทรงกำหนดช่วงระยะเวลาที่จะทำให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัมและโยบนั้น
สำเร็จลุล่วงและลุล่วง
ในขณะที่ทรงทำการวางแผนและการเตรียมทั้งหมดที่เหมาะสมให้แก่ทุกอย่างที่พึงประสงค์สำหรับทุกชั้น
อนและแต่ละช่วงระยะสำคัญที่พระองค์ได้ทรงวางแผนที่จะดำเนินการ ในระหว่างเวลานี้
พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ทรงยกยาสื่อสารของพระองค์เท่านั้น
แต่ยังได้ทรงยกยาสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้นด้วย กล่าวคือ
ภายในวงเขตที่มีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นไม่เพียงประกอบด้วยบรรดาผู้สื่อสารเท่านั้น
แต่ยังมีทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างซึ่งได้ถูกยกยาสื่อสารเพื่อปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้
สำเร็จลุล่วง เหล่านี้คือลักษณะเฉพาะในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ในการจินตนาการของพวกเจ้านั้น
บางคนอาจจะมีการเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าดังต่อไปนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ
และพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และดังนั้น พระเจ้าเพียงแต่ต้องทรงคงอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม
หรือในสถานที่ที่คงที่แห่งหนึ่ง และไม่ต้องทรงพระราชกิจเฉพาะใดๆ เลย
และความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าย่อมครบบริบูรณ์อยู่ในพระคำของพระองค์
บางคนอาจยังเชื่ออีกด้วยว่า ถึงแม้พระเจ้าจะได้ทรงอวยพรให้อับราฮัม แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ต้องทรงทำอะไร
และเพียงพอแล้วที่พระองค์ได้ตรัสพระวอชนะของพระองค์เท่านั้น นี่ก็สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ หรือ? เห็นได้ชัดว่าไม่!
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็เพียงแท้และจริง
มิใช่ว่างเปล่า ความแน่แท้และความเป็นจริงของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าย่อม
เผยและเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์
ในการควบคุมเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์
และในกระบวนการที่พระองค์ทรงนำและทรงบริหารจัดการมวลมนุษย์ ทุกวิธีการ ทุกมุมมอง
และทุกรายละเอียดเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือมวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้สำเร็จลุล่วง ตลอดจนการเข้าใจทุกสรรพสิ่งของพระองค์—
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนพิสูจน์อย่างแท้จริงว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าไม่ใช่พระวอชนะที่ว่างเปล่า
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ถูกแสดงออกไปและถูกเผยเป็นเบื้องต้น และอยู่ในทุกสรรพสิ่ง
การสำแดงและการเปิดเผยเหล่านี้กล่าวถึงการมีอยู่จริงของสิทธิอำนาจของพระเจ้า
เพราะพระองค์กำลังทรงใช้สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไป
และเพื่อบัญชาทุกสรรพสิ่ง และเพื่อปกครองทุกสรรพสิ่งในทุกชั่วขณะ

ฤทธาณภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่สามารถถูกแทนที่ได้ทั้งโดยบรรดาทูตสวรรค์หรือโดยผู้สื่อสารทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยว่าพระองค์จะประทานพระพรใดให้แก่อับราฮัมและโยบ—

มันเป็นการตัดสินพระทัยของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าจะได้ไปเยือนอับราฮัมและโยบโดยตนเอง

แต่การกระทำของพวกเขาก็มีพื้นฐานอยู่บนพระบัญชาของพระเจ้า

และการกระทำของพวกเขาก็เป็นไปภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า และในทำนองเดียวกัน

บรรดาผู้สื่อสารก็อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเห็นว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าไปเยือนอับราฮัม

และไม่ได้เป็นประจักษ์พยานว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกระทำสิ่งใดโดยพระองค์เองในบันทึกของพระคัมภีร์ แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

มีเพียงองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธาณภาพและสิทธิอำนาจเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และการนี้ไม่ยอมทนการสงสัยใดๆ จากมนุษย์คนใด!

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้เห็นว่าบรรดาทูตสวรรค์และผู้สื่อสารทั้งหลายมีกำลังอันยิ่งใหญ่และได้แสดงการอัศจรรย์ทั้งหลาย หรือเห็นว่าพวกเขาได้ทำสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงบัญชา

แต่การกระทำของพวกเขาก็เป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระบัญชาของพระเจ้าครบบริบูรณ์เท่านั้น และไม่ใช่ว่าการแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าแต่อย่างใด—

เพราะไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะมีหรือครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างในการสร้างทุกสรรพสิ่งและปกครองทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น ไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะสามารถใช้หรือแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างได้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

541. พระเจ้าทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์ของพระองค์เองได้หรือไม่?

สำหรับพระเจ้าแล้ว นี่คือนิสัยของเด็กเล่น—มันง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

พระองค์ทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์ได้ทุกที่ ทุกเวลา

แต่พระเจ้าทรงมีวิธีการทำสิ่งต่างๆ—โดยมีแผนและอย่างเป็นขั้นเป็นตอน พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งต่างๆ

โดยไม่เลือกหน้า แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น

พระองค์ทรงมองหาเวลาที่เหมาะสมและโอกาสที่เหมาะสมในการทำบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์จะทรงอนุญาตให้มนุษย์เห็นได้ บางสิ่งบางอย่างที่ข่มไปด้วยความหมายอย่างแท้จริง

พระองค์ทรงพิสูจน์สิทธิอำนาจและพระอัตลักษณ์ของพระองค์ในหนทางนี้ ดังนั้นแล้ว

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นการพิสูจน์พระอัตลักษณ์ขององค์พระเยซูเจ้าหรือไม่?

พวกเขามาดูบทตอนต่อไปของพระคัมภีร์กันเถิด: “เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า ‘ลาซารัส

ออกมาเถิด’ คนตายนั้นก็ออกมา...” เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำเช่นนี้ พระองค์ตรัสเพียงอย่างเดียว: “ลาซารัส ออกมาเถิด” จากนั้นลาซารัสก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ—

สิ่งนี้สำเร็จลุล่วงเพียงเพราะพระวอนะไม่กี่คำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำรัสออกมา ในช่วงระหว่างเวลานี้

องค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงตั้งแท่นบูชา และพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอื่นใด

พระองค์แค่ตรัสสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวนี้ นี่ควรเรียกว่าการอัศจรรย์หรือพระบัญชา?

หรือมันเป็นศาสตร์เวทมนตร์คาถาบางอย่าง? จากภายนอกแล้ว

ดูเหมือนว่าสามารถเรียกสิ่งนี้ได้ว่าเป็นการอัศจรรย์ และหากเรามองสิ่งนี้จากมุมมองสมัยใหม่

แน่นอนว่าเราก็จะยังคงเรียกสิ่งนี้ว่าการอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม

สิ่งนี้ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเวทมนตร์ประเภทที่ควรจะเรียกวิญญาณกลับจากความตาย

และสิ่งนี้ไม่ใช่ศาสตร์เวทมนตร์คาถาประเภทใดๆ อย่างแน่นอน หากพูดว่าการอัศจรรย์นี้เป็นการแสดงเล็กๆ

ให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างอย่างเป็นปกติที่สุดก็ถูกต้องแล้ว

นี่คือสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะให้บุคคลคนหนึ่งตาย

ที่จะให้วิญญาณของเขาออกจากร่างกายของเขาและกลับสู่แดนคนตายหรือที่ใดก็ตามที่มันควรไป

กรอบเวลาการตายของบุคคลและสถานที่ที่พวกเขาจะไปหลังจากที่ตาย—สิ่งเหล่านี้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำหนด

พระองค์ตัดสินพระทัยเรื่องเหล่านี้ทุกที่และทุกเวลา โดยไม่ถูกจำกัดจากพวกมนุษย์ เหตุการณ์ วัตถุ พื้นที่

หรือภูมิศาสตร์ หากพระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำมัน พระองค์ทรงสามารถทำมันได้

เพราะทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งแพร่หลาย ดำรงอยู่

และพินาศตามพระวอนะของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำให้ชายที่ตายแล้วเป็นขึ้นจากตาย

และสิ่งนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ทรงสามารถทำได้ทุกที่ ทุกเวลา

นี่คือสิทธิอำนาจที่มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ครอบครอง

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ เช่นการนำลาซารัสกลับจากความตาย

เป้าหมายของพระองค์คือการให้หลักฐานเพื่อให้พวกมนุษย์และชาดามองเห็น

และเพื่อให้พวกมนุษย์และชาดานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์

ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้รับการกำหนดโดยพระเจ้า และว่าถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ก็ยังทรงเป็นผู้บัญชาโลกฝ่ายกายที่สามารถมองเห็นได้

และโลกฝ่ายวิญญาณที่พวกมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้

นี่เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์และชาดานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์ไม่ได้อยู่ภายใต้คำสั่งของชาดาน

นี่คือการเผยและการแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และยังเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งสารถึงทุกสรรพสิ่ง

ว่าชีวิตและความตายของมวลมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

การที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นหนึ่งในวิธีที่พระเจ้าผู้สร้างทรงสอนและแนะนำมวลมนุษย์

นี่คือการกระทำที่เป็นรูปธรรมที่พระองค์ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจเพื่อแนะนำและจัดเตรียมมวลมนุษย์

นี่คือวิธีหนึ่งที่พระเจ้าผู้สร้างทรงทำให้มวลมนุษย์สามารถมองเห็นความจริงโดยไม่ใช้พระวจนะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ทุกสรรพสิ่ง

นี่คือวิธีหนึ่งที่พระองค์ทรงบอกมวลมนุษย์โดยผ่านทาง การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงว่าไม่มีความรอดอื่นใด นอกเหนือจากความรอดโดยผ่านทางพระองค์

วิถีทางที่ไว้พระสุรเสียงที่พระองค์ทรงใช้เพื่อแนะนำมวลมนุษย์นี้อยู่ชั่วนิรันดร์ ลบไม่ออก

และนำความตกใจและความรู้แจ้งที่ไม่มีวันเลือนลางไปมาสู่หัวใจของมนุษย์

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า—นี่มีผลกระทบที่ลึกซึ้งต่อผู้ติดตามทุกๆ

คนของพระเจ้า การนี้ทำให้ความเข้าใจ

นิมิตว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถบัญชาชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้เกิดติดตรึงอยู่ในทุกผู้คนที่เข้าใจเหตุการณ์นี้อย่างลึกซึ้ง

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

542. นับแต่ชั่วขณะที่เจ้าเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับเสียงร้องจ้า เจ้าก็เริ่มทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง

เจ้าได้เริ่มการเดินทางของชีวิตของเจ้า

โดยแสดงไปตามบทบาทของเจ้าในแผนการของพระเจ้าและในการทรงลิขิตของพระองค์

ไม่ว่าเจ้าจะมีภูมิหลังอย่างไร และการเดินทางข้างหน้าของเจ้าจะเป็นอย่างไร

ก็ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการจ้วางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของฟ้าได้

และไม่มีใครควบคุมชะตาชีวิตของตนเองได้

เพราะมีเพียงพระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งเท่านั้นที่ทรงสามารถทำงานเช่นนั้นได้

นับตั้งแต่วันที่มนุษย์ได้มาสู่การดำรงอยู่ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้มาตลอด บริหารจัดการจักรวาล

กำกับกฎเกณฑ์แห่งการเปลี่ยนแปลงสำหรับทุกสรรพสิ่งและวิถีโคจรของทุกสรรพสิ่งเหล่านั้น

เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—มนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างเจียบเจี๊ยบและไม่รู้ตัว

ด้วยความอ่อนหวานและหยาดฝน ตลอดจนหยดน้ำค้างจากพระเจ้า เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—

มนุษย์อยู่ภายใต้การจ้วางเรียบเรียงของพระหัตถ์พระเจ้า โดยไม่รู้ตัว

หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
ทุกอย่างในชีวิตของเขาอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ว่าเขาจะเชื่อเรื่องนี้หรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าสิ่งใดและทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าที่มีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม จะเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง
สร้างขึ้นมาใหม่และปลาสนาการไปตาม พระดำริของพระเจ้า
นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

543. หากการเกิดของคนเราถูกลิขิตชะตาโดยชีวิตก่อนหน้านี้ของคนเรา
เช่นนั้นแล้วความตายก็ทำเครื่องหมายบอวสานของชะตาลิขิต
หากการเกิดของคนเราก็คือตอนเริ่มต้นภารกิจของคนเราในชีวิตนี้ เช่นนั้นแล้ว
ความตายของคนเราก็คือเครื่องหมายบอวสานของภารกิจของคนเรา
เนื่องจากพระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดชุดของรูปการณ์แวดล้อมที่ตายตัวสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่งเอาไว้แล้ว
มันจึงไม่จำเป็นต้องพูดว่า
พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมชุดรูปการณ์แวดล้อมที่ตายตัวสำหรับความตายของคนเราไว้แล้วเช่นกัน
พูดอีกอย่างว่า ไม่มีใครเลยที่เกิดมาโดยบังเอิญ ไม่มีใครเลยที่มาถึงแบบไม่มีปีมีขลุ่ย
และทั้งการเกิดและความตายนั้นจำเป็นต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กับชีวิตในปัจจุบันและชีวิตก่อนหน้านี้ของคนเรา
ทั้งรูปการณ์แวดล้อมของการเกิดและความตายของคนเราได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง
นี่คือชะตาลิขิตของบุคคล ชะตากรรมของบุคคล เนื่องจากมีคำอธิบายมากมายสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่ง
มันเป็นความจริงเช่นกันที่ความตายของบุคคลจะเกิดขึ้นเป็นธรรมชาติภายใต้รูปการณ์แวดล้อมอันหลากหลายชุด
พิเศษของมันเอง
นี่คือเหตุผลสำหรับอายุขัยที่แปรปรวนของผู้คนและลักษณะกับเวลาแห่งความตายของพวกเขาที่แตกต่างกันไป
ผู้คนบางคนแข็งแรงและมีสุขภาพดี ทว่าตายลงตั้งแต่อายุยังน้อย คนอื่นๆ อ่อนแอและเจ็บปวดๆ แอดๆ
ทว่ามีชีวิตอยู่จนถึงวัยชรา และจากไปอย่างสงบ บ้างก็พินาศลงด้วยสาเหตุที่ไม่เป็นธรรมชาติ ส่วนคนอื่นๆ
ตายอย่างเป็นธรรมชาติ บ้างก็จบชีวิตของพวกเขาไกลบ้าน คนอื่นๆ
ปิดเปลือกตาลงเป็นครั้งสุดท้ายโดยมีผู้เป็นที่รักอยู่เคียงข้างพวกเขา ผู้คนบางคนตายกลางอากาศ คนอื่นๆ
ตายใต้พื้นโลก บ้างก็จมลงใต้น้ำ คนอื่นๆ สูญหายไปในความวิบัติ บ้างก็ตายในเวลาเช้า คนอื่นๆ
ตายตอนกลางคืน... ทุกคนต้องการกำเนิดที่เด่นดัง ชีวิตที่เจิดจรัส และความตายที่มีเกียรติ
แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถไปไกลเกินกว่าชะตาลิขิตของพวกเขาเองได้
ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีไปโดยของพระเจ้าผู้สร้างได้ นี่เป็นชะตากรรมของมนุษย์
มนุษย์สามารถวางแผนได้ทุกประเภทสำหรับอนาคตของพวกเขา

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถวางแผนลักษณะและเวลาเกิดของพวกเขาและของการลาจากโลกนี้ของพวกเขา
แม้ว่าผู้คนที่คิดดีที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงและต้านทานการมาของความตาย
ความตายก็ยังคงคืบคลานเข้ามาใกล้อย่างเงียบกริบโดยที่พวกเขาไม่รู้เลยอยู่ดี
ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าเมื่อไรหรืออย่างไรที่พวกเขาจะพินาศลง ยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าเมื่อไรมันจะเกิดขึ้น เห็นได้ชัดว่า
ไม่ใช่มนุษยชาติที่กุมพลังอำนาจของชีวิตและความตายเอาไว้ ไม่ใช่ความเป็นอยู่บางอย่างในพิภพธรรมชาติ
แต่เป็นพระผู้สร้างผู้ซึ่งทรงมีสิทธิอำนาจอันเป็นเอกสิทธิ์
ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ไม่ใช่ผลงานของกฎบางอย่างแห่งพิภพธรรมชาติ
แต่เป็นผลสืบเนื่องของอธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

544. ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกคนคล้อยตามอธิปไตยของพระองค์และการจัดการเตรียมการของพระองค์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับ
และไม่สำคัญว่าคนเราก็คำนวณอย่างไรในครองของชีวิตคนเรา ไม่สำคัญว่าเส้นทางคล้อยก็สายที่คนเราเดินไป
ในท้ายที่สุดแล้ว คนเราจะกลับคืนสู่วงโคจรแห่งชะตากรรมที่พระผู้สร้างได้ทรงขีดเส้นไว้ให้พวกเขา
นี่คือความไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้ของสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างและลักษณะซึ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ค
ควบคุมและปกครองจักรวาล ความไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้นี้
การควบคุมและปกครองในรูปแบบนี้เองที่รับผิดชอบต่อกฎต่างๆ ที่ลิขิตชีวิตเขียนชีวิตของทุกสรรพสิ่ง
ที่อำนาจให้มนุษย์มาจุติใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยปราศจากการแทรกแซง
ที่ทำให้โลกหมุนตามปกติและเคลื่อนไปข้างหน้าวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า
พวกเจ้าได้เป็นพยานข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านี้และเจ้าเข้าใจพวกมัน ไม่ว่าจะเพียงอย่างผิวเผินหรือลึกซึ้ง
และความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับความจริง
และขึ้นอยู่กับความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้ารู้จักความเป็นจริงเกี่ยวกับความจริงดีเท่าใด
เจ้าได้รับประสบการณ์จากพระวาทะของพระเจ้าไปมากแล้วเท่าใด
เจ้ารู้จักเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าดีเท่าใด—
เหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวแทนความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพร
เจ้า
การดำรงอยู่ของอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าขึ้นอยู่กับที่มนุษย์นั้นบนอบต่อพวกมันหรือไม่
อย่างนั้นหรือ? ข้อเท็จจริงที่ว่า
พระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจนี้ถูกกำหนดโดยการที่มนุษยชาติบนอบต่อมันหรือไม่ อย่างนั้นหรือ?
สิทธิอำนาจของพระเจ้าดำรงอยู่ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไร ในทุกสถานการณ์

พระเจ้าทรงลิขิตชีวิตเขียนและทรงจัดการเตรียมชะตากรรมของมนุษย์ทุกคนและทุกสรรพสิ่งไปตามพระดำริของพระองค์และความปรารถนาของพระองค์ การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์จะไม่ส่งผลลัพธ์ให้สิ่งนี้เปลี่ยนไป มันเป็นอิสระจากเจตจำนงของมนุษย์ ไม่สามารถถูกแก้ไขดัดแปลงโดยการเปลี่ยนแปลงใดๆ ของห้วงเวลา อวกาศ และภูมิประเทศ เนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระองค์ ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถรู้จักและยอมรับอธิปไตยของพระเจ้าได้หรือไม่—
และไม่ว่ามนุษย์จะสามารถบนอบต่อมันได้หรือไม่—
ไม่มีข้อพิจารณาใดเหล่านี้ที่ดัดแปลงแก้ไขข้อเท็จจริงที่ว่าอธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์ได้แม้แต่น้อย กล่าวได้ว่า ไม่สำคัญว่ามนุษย์มีท่าทีอะไรต่ออธิปไตยของพระเจ้า
มันก็แค่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงกุมอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์และเหนือทุกสรรพสิ่งได้อยู่ดี ต่อให้เจ้าไม่บนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า พระองค์ก็ยังทรงบัญชาชะตากรรมของเจ้าอยู่ดี
ต่อให้เจ้าไม่สามารถรู้จักอธิปไตยของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ยังคงมีจริงอยู่ดี
สิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่อธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์นั้นเป็นอิสระจากเจตจำนงของมนุษย์ และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเลือกชอบหรือทางเลือกของมนุษย์
สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นอยู่ในทุกแห่งหน ทุกโมงยาม ทุกขณะเวลา ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะจากไป แต่สิทธิอำนาจของพระองค์จะไม่มีวันจากไป เพราะพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจอันเป็นเอกสิทธิ์ และสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ถูกจำกัดหรือขีดค้น โดยผู้คน เหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ โดยห้วงอวกาศ หรือภูมิประเทศ ตลอดเวลาทั้งหมด
พระเจ้าทรงกวัดไกวสิทธิอำนาจของพระองค์ แสดงพระอิทธิฤทธิ์ของพระองค์
สืบสานพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ดังพระองค์ได้ทรงทำเสมอ ตลอดเวลาทั้งหมด
พระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดเตรียมเพื่อทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสรรพสิ่ง—
ดังเช่นที่พระองค์ทรงได้ทรงทำเสมอ ไม่มีใครเลยที่เปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้ มันคือข้อเท็จจริง
มันคือความจริงที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยนับแต่ครั้งโบราณกาล!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

545. ความจริงต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือความจริงที่ทุกคนต้องคำนึงถึงอย่างจริงจัง ต้องได้รับประสบการณ์ และเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขา เพราะความเป็นจริงเหล่านี้มีผลต่อชีวิตของทุกคน ต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคตของทุกคน ต่อหัวใจ หัวต่อสำคัญยิ่งยวดที่ทุกคนต้องผ่านในชีวิต ต่อความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าและท่าทีที่คนเราควรใช้เผชิญกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า และต่อบั้นปลายสุดท้ายของทุกคนเป็นธรรมดา ดังนั้น มันจึงเป็นการคุ้มค่าต่อการใช้เวลาทั้งชีวิตในการเรียนรู้และทำความเข้าใจพวกมัน

เมื่อเจ้ามองคูสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างตรงๆ เต็มตา เมื่อเจ้ายอมรับอธิปไตยของพระองค์ เจ้าจะค่อยๆ มาตรฐานและเข้าใจความจริงของการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่หากเจ้าไม่เคยระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และไม่เคยยอมรับอธิปไตยของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้ามีชีวิตอยู่ที่ปี เจ้าจะไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าแม้แต่เล็กน้อย หากเจ้าไม่รู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้าไปถึงสุคปลายถนน ต่อให้เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายทศวรรษ เจ้าก็จะมีอะไรแสดงออกมาเพื่อชีวิตเจ้า

และเจ้าก็จะมีความรู้แม้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์เป็นธรรมดา นี่ไม่ใช่สิ่งที่น่าเศร้ามากหรือ? ดังนั้น ไม่สำคัญว่า เจ้าได้เดินมาไกลแค่ไหนแล้วในชีวิต ไม่สำคัญว่าตอนนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว ไม่สำคัญว่าการเดินทางที่เหลือของเจ้าอาจยาวไกลสักเท่าใด ก่อนอื่น เจ้าต้องระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าและจริงจังกับมัน และยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าคือองค์เจ้านายผู้ทรงพระเอกสิทธิ์ของเจ้า การบรรลุความรู้ที่ชัดเจนแม่นยำและการเข้าใจความจริงเหล่านี้ที่เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์คือบทเรียนบังคับสำหรับทุกคน มันคือกุญแจของการรู้จักชีวิตมนุษย์และบรรลุถึงความจริง เช่นนั้นคือชีวิตแห่งการทำความรู้จักพระเจ้า

เป็นหลักสูตรพื้นฐานของการศึกษาของชีวิตที่ทุกคนต้องเผชิญในแต่ละวัน ซึ่งไม่มีใครเลยที่สามารถเลี่ยงหนีได้ หากใครบางคนปรารถนาที่จะใช้ทางลัดเพื่อที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ เช่นนั้นแล้ว เรามอบเจ้าตอนนี้เลยว่า มันเป็นไปได้! หากเจ้าต้องการหลีกเลี่ยงอธิปไตยของพระเจ้า มันยังเป็นไปได้เล็กน้อยเข้าไปใหญ่!

พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ผู้เดียวของมนุษย์ พระเจ้าคือองค์เจ้านายแต่ผู้เดียวของชะตากรรมมนุษย์ และดังนั้น จึงเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะลิขิตชีวิตของเขาเอง

เป็นไปได้สำหรับเขาที่จะก้าวออกจากมัน ไม่สำคัญว่าคนเราจะมีความสามารถมากมายขนาดไหน คนเราไม่สามารถมีอิทธิพลต่อ—นับประสาอะไรที่จะสามารถจัดวางเรียบเรียง จัดการเตรียมการ ควบคุม หรือเปลี่ยนแปลง—ชะตากรรมของผู้อื่น มีเพียงพระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ เท่านั้น ที่ทรงลิขิตชีวิตเขียนทุกสรรพสิ่งสำหรับมนุษย์

เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์ที่ถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์ และดังนั้น มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงเป็นองค์เจ้านายหนึ่งเดียวของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้าถือครองอธิปไตยไม่เพียงเหนือมนุษยชาติที่ทรงสร้างมาเท่านั้น

แต่ยังเหนือสิ่งที่ไม่ได้ทรงสร้างที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็นได้ เหนือหมู่ดาว เหนือห้วงจักรวาล

นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจโต้แย้งได้ ข้อเท็จจริงที่ดำรงอยู่จริง ที่ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดเลยสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากหนึ่งในพวกเจ้ายังคงไม่พึงพอใจกับสิ่งต่างๆ ตามที่พวกมันเป็นอยู่
โดยเชื่อว่าเจ้ามีทักษะหรือความสามารถพิเศษบางอย่าง และยังคงไปโอ้อวดด้วยจังหวะแห่งโชคดียังอย่าง
เจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ในปัจจุบันของเจ้าได้ หรือไม่เช่นนั้นก็หลีกเลี่ยงพวกมันได้
หากเจ้าพยายามที่จะเปลี่ยนชะตากรรมของตัวเองโดยวิธีทางแห่งความพยายามของมนุษย์
และผลที่ได้คือแยกตัวตัวเองออกมาให้โดดเด่นกว่ามิตรสหายและได้รับชื่อเสียงและโชควาสนา เช่นนั้นแล้ว
เราบอกเจ้าเลยว่า เจ้ากำลังทำสิ่งต่างๆ ให้ยากสำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าแค่กำลังหาเรื่องใส่ตัวเท่านั้น
เจ้ากำลังขุดหลุมศพของตัวเอง! สักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว เจ้าจะค้นพบว่า ตัวเจ้าได้เลือกทางผิดไป
และความพยายามต่างๆ ของเจ้านั้นสูญเปล่า ความทะเยอทะยานของเจ้า
ความอยากที่จะคืบคลานต่อต้านชะตากรรม
และการประพฤติปฏิบัติอันผิดมหันต์ของตัวเองจะนำเจ้าล่องไปตามถนนที่ไม่มีทางย้อนคืน
และเจ้าจะต้องรับผิดชอบอย่างสาสมกับการกระทำนี้
แม้ว่าในตอนนี้อาจมองไม่เห็นความรุนแรงของผลสืบเนื่องที่ตามมา เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ต่อไปนี้
และซาบซึ้งรู้คุณค่าของความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า พระเจ้าคือองค์เจ้านายของชะตากรรมมนุษย์
เจ้าจึงจะมาตระหนักรู้อย่างช้าๆ ในสิ่งที่เราพูดถึงในวันนี้และความนัยที่แท้จริงของมัน
การที่เจ้าจะมีหัวใจและจิตวิญญาณอย่างแท้จริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งรักความจริงหรือไม่
ขึ้นอยู่กับท่าทีที่เจ้ามีต่ออธิปไตยของพระเจ้าและต่อความจริง โดยธรรมชาติแล้ว
นี่จึงเป็นสิ่งที่กำหนดว่าเจ้าสามารถที่จะรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงหรือไม่
หากในชีวิตของเจ้า เจ้าไม่เคยเลยที่จะสำนึกถึงอธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์
นับประสาอะไรที่จะระลึกได้ถึงและยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าย่อมจะไร้คุณค่าอย่างถึงที่สุด และไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เจ้าจะเป็นเป้าของความเกลียดและการปฏิเสธของพระเจ้า
โดยเนื่องมาจากเส้นทางที่เจ้าได้ใช้เดินและทางเลือกที่เจ้าได้ทำไป แต่ในพระราชกิจของพระเจ้า
บรรดาผู้ซึ่งสามารถยอมรับการทดสอบของพระองค์ ยอมรับอธิปไตยของพระองค์
นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ และค่อยๆ ได้รับประสบการณ์จริงของพระวามะของพระองค์
จะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระองค์
พวกเขาจะกลายเป็นได้ไปอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริง
ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นจะได้รับการช่วยให้รอดแล้วอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลัทธิ 3” ใน พระวามะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

546. พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมา พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา และยังไปกว่านั้น
พระองค์ทรงเป็นสถาปนิกแห่งวัฒนธรรมกรีกโบราณและอารยธรรมมนุษย์
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงปลอมประโลมมวลมนุษย์นี้
และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดูแลเอาใจใส่มวลมนุษย์นี้ทั้งคืนและวัน
พัฒนาการและความก้าวหน้าของมนุษย์นั้น ไม่สามารถแยกออกจากอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้
และประวัติศาสตร์และอนาคตของมวลมนุษย์เองก็หาได้พ้นไปจากการออกแบบของพระเจ้า
หากเจ้าเป็นคริสตชนแท้คนหนึ่ง เจ้าย่อมจะเชื่ออย่างแน่อนว่า
ความรู้เรื่องและความตกต่ำของประเทศใดหรือชนชาติใดก็ตามอุบัติขึ้นตามการออกแบบของพระเจ้า
พระเจ้าแต่เพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงรู้ชะตากรรมของประเทศหรือชาตินั้น
และพระเจ้าเพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงควบคุมครองของมวลมนุษย์นี้
หากมวลมนุษย์ปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี หากประเทศหนึ่งปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี
มนุษย์ก็จะต้องกราบไหว้พระเจ้าเพื่อนมิตร กลับใจ และสารภาพต่อพระพักตร์ของพระเจ้า
หรือหากไม่เช่นนั้น
ชะตากรรมและปลายทางของมนุษย์ก็จะต้องเป็นมหันตภัยอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

547. ชะตากรรมของมนุษยชาติและของจักรวาลพันเกี่ยวกันอย่างใกล้ชิดกับอธิปไตยของพระผู้สร้าง
ผูกติดกับการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้างโดยมีอาจแยกกัน ในท้ายที่สุดแล้ว
ชะตากรรมเหล่านั้นก็ไม่อาจแยกจากสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ ในกฎแห่งทุกสรรพสิ่ง
มนุษย์จึงได้เข้าใจการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้าง และอธิปไตยของพระองค์
ในกฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้รับรู้การปกครองของพระผู้สร้าง
ในชะตากรรมของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้อนุมานเกี่ยวกับวิธีต่างๆ
ที่พระผู้สร้างทรงนำอธิปไตยของพระองค์มาบังคับใช้และควบคุมพวกเขา
และในวงจรชีวิตของมนุษย์และทุกสรรพสิ่ง
มนุษย์จึงได้มารับประสบการณ์อย่างแท้จริงในการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างเพื่อ
ทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิต เพื่อเป็นพยานว่าการจัดวางเรียบเรียงและการจัดเตรียมเหล่านั้นเข้ามาแทนที่กฎ
กฎเกณฑ์ และขนบประเพณีทางโลกทั้งหมด พลังและอำนาจอื่นๆ ทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนี้
มนุษยชาติจึงจำต้องยอมรับว่าอธิปไตยของพระผู้สร้างนั้นมีอาจฝ่าฝืนได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างใดๆ ยอมรับว่า
ไม่มีพลังใดสามารถช่วงชิงอำนาจหรือดัดแปลงเหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

ภายใต้กฎและกฎเกณฑ์แห่งพระเจ้านี้เองที่มนุษย์และทุกสรรพสิ่งล้วนมีชีวิตอยู่และขยายเผ่าพันธุ์แล้วรุ่นเล่า
นี่ไม่ใช่รูปจำลองที่แท้จริงของสิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างหรือ?

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

548. ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานภาพ

พระองค์ก็ทรงเข้มงวดและมีหลักธรรมอย่างยิ่งในการกระทำของพระองค์

และทรงเป็นจริงตามพระวาทะของพระองค์

ความเข้มงวดของพระองค์และหลักธรรมในการกระทำของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความไม่อาจทำให้ขุนเคื่องไ
ด้ของพระผู้สร้างและความไม่สามารถเหนือกว่าได้ของสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงครองสิทธิอำนาจสูงสุด และทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีฤทธานภาพในการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

แต่พระเจ้าก็ไม่เคยทรงทำลายหรือหยุดชะงักแผนของพระองค์เอง

และแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์

มันก็จะสอดคล้องอย่างเข้มงวดกับหลักธรรมของพระองค์เอง

และปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกตรัสออกไปจากพระโอษฐ์ของพระองค์อย่างแม่นยำ

และปฏิบัติตามขั้นตอนและวัตถุประสงค์ของแผนของพระองค์ ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า

ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงปกครองนั้นก็เชื่อฟังหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

และไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ ได้รับการยกเว้นจากการจัดการเตรียมการของสิทธิอำนาจของพระองค์

อีกทั้งพวกเขานั้นก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ด้วย

ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น บรรดาผู้ที่ได้รับพระจะได้รับโชควาสนาที่สิทธิอำนาจของพระองค์ทำให้เกิดขึ้น

และพวกที่ถูกสาปแช่งก็ได้รับการลงโทษของพวกเขาเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ

ที่จะได้รับการยกเว้นจากการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ได้

สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างไม่ถูกปรับเปลี่ยนโดยการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันใดๆ และในทำนองเดียวกันนี้

หลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ไม่ปรับเปลี่ยนด้วยเหตุผลใดๆ

ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจก้าวผ่านกลียุคที่ยิ่งใหญ่ แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่เปลี่ยนแปลง

ทุกสรรพสิ่งอาจมลายหายไป แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่มีวันสูญหาย

นี่คือเนื้อแท้ของสิทธิอำนาจที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้และไม่อาจทำให้ขุนเคื่องไ

และนี่คือความทรงเอกลักษณ์ยิ่งของพระผู้สร้าง!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

549. ชาตานไม่เคยกล้าที่จะล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น

มันยังรับฟังและเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาเฉพาะของพระเจ้าอย่างระมัดระวังอยู่เสมอ

ไม่เคยกล้าที่จะเยาะเย้ยทำทนายพระบัญชาและคำสั่งเหล่านั้น และแน่นอนว่ามันไม่กล้าที่จะปรับเปลี่ยนคำสั่งใดๆ

ของพระเจ้าอย่างอิสระ เช่นนั้นเองคือขีดจำกัดทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับชาตาน และดังนั้น

ชาตานจึงไม่เคยกล้าที่จะข้ามขีดจำกัดเหล่านั้น การนี้มีใช้พระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือหรือ?

การนี้มีใช้คำพยานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือหรือ?

ชาตานมีการจับความเข้าใจที่ชัดเจนกว่ามวลมนุษย์มากในเรื่องวิธีประพฤติตนต่อพระเจ้า

และวิธีมีทรศนะต่อพระเจ้า และดังนั้น ในโลกฝ่ายวิญญาณ

ชาตานจึงมองเห็นสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้าอย่างชัดเจนยิ่ง

และมีความซึ่งคุณค่าที่ลึกซึ้งในพระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าและหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ มันไม่กล้าที่จะมองข้ามสิ่งเหล่านั้นไปเลย

อีกทั้งไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้นในหนทางใดเลย

หรือที่จะทำสิ่งใดที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และมันไม่กล้าที่จะทำทนายพระพิโรธของพระเจ้าในหนทางใดเลย

ถึงแม้ว่าชาตานจะชั่วร้ายและโอหังโดยธรรมชาติ

แต่มันไม่เคยกล้าที่จะข้ามเขตคั่นและขีดจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้มัน

เป็นเวลาหลายล้านปีมาแล้วที่มันปฏิบัติตามเขตคั่นเหล่านั้นอย่างเข้มงวด

มันได้ยึดปฏิบัติตามพระบัญชาและคำสั่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมอบให้กับมัน

และไม่เคยกล้าที่จะก้าวข้ามเครื่องหมายนั้นเลย ถึงแม้ว่าชาตานจะมุ่งร้าย

แต่มันก็ฉลาดกว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอยู่มาก มันรู้จักพระอัครลักษณะของพระผู้สร้าง

และรู้จักเขตคั่นของมันเอง จากการกระทำ “ที่บนอบ”

ของชาตานจะเห็นได้ว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้านั้นเป็นประกาศิตจากสวรรค์ซึ่งชาตานไม่สามารถ

รกล่วงละเมิดได้ และเห็นได้ว่าเป็นเพราะความทรงเอกลักษณ์และสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอนนั่นเอง

ทุกสรรพสิ่งจึงเปลี่ยนแปลงและแพร่กระจายไปอย่างเป็นระเบียบ

มวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตและทวีจำนวนขึ้นภายในครรลองที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น

โดยไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถทำความเสียหายให้กับคำสั่งนี้ได้

และไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัตินี้ได้—

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง และจากคำสั่งและสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

550. อัครลักษณะพิเศษของชาตานได้ทำให้ผู้คนมากมายแสดงความสนใจอย่างแรงกล้าในการสำแดงแง่มุมต่างๆ ของมัน มีแม้กระทั่งผู้คนโง่เขลามากมายที่เชื่อว่าชาตานก็มีสิทธิอำนาจเช่นเดียวกันกับพระเจ้า เพราะชาตานสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ และสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมวลมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ มวลมนุษย์จึงสวมนที่ในหัวใจของเขาไว้ให้แก่ชาตาน นอกเหนือจากการนมัสการพระเจ้า และแม้กระทั่งนมัสการชาตานในฐานะพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งนำเวทนาและนำชิงชัง พวกเขานำเวทนาเนื่องจากความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา และนำชิงชังเนื่องจากความนอกรีตและแก่นแท้ชั่วร้ายในตัวของพวกเขา ณ จุดนี้ เรารู้สึกว่ามันจำเป็นที่จะต้องแจ้งข้อมูลแก่พวกเจ้าว่าสิทธิอำนาจคือสิ่งใด และมันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด และมันเป็นตัวแทนของสิ่งใด กล่าวโดยกว้างๆ พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ สิทธิอำนาจของพระองค์เป็นสัญลักษณ์ของมหาศรัทธาและเนื้อแท้ของพระเจ้า และสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองเป็นตัวแทนของสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ชาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันโดยตัวมันเองเป็นพระเจ้า? ชาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันได้สร้างทุกสรรพสิ่งและถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง? แน่แน่นอนว่ามันไม่กล้า! เพราะมันไม่มีความสามารถในการสร้างทุกสรรพสิ่ง จนถึงทุกวันนี้มันยังไม่เคยทำสิ่งใดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เลย และไม่เคยสร้างสิ่งใดที่มีชีวิตเลย เพราะมันไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีวันเป็นไปได้ที่มันจะสามารถครองสถานะและสิทธิอำนาจของพระเจ้า และสิ่งนี้กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของมัน มันมีฤทธานุภาพแบบเดียวกันกับพระเจ้าหรือไม่? แน่แน่นอนว่ามันไม่มี! เราเรียกการกระทำของชาตาน และการอัศจรรย์ที่ชาตานแสดงว่าอย่างไร? มันคือฤทธานุภาพหรือ? สามารถเรียกมันว่าสิทธิอำนาจได้หรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่! ชาตานขึ้นนำกระแสดความชั่ว และทำให้เกิดความเสียหาย ลดคุณค่า และแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าทุกแง่มุม สำหรับหลายพันปีหลังมานี้ นอกจากการทำร้ายและการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม การล่อลวงและการหลอกลวงมนุษย์ไปในความชั่วช้าและการไม่ยอมรับพระเจ้าจนมนุษย์เดินไปสู่หุบเขาแห่งเงา ความตายแล้ว ชาตานได้เคยทำสิ่งใดที่สมควรจะได้รับการระลึกถึง การยกย่อง หรือการเชิดชูจากมนุษย์แม้แต่เล็กน้อยหรือไม่? หากชาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำให้เสื่อมทรามแล้วหรือไม่? หากชาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำอันตรายแล้วหรือไม่? หากชาตานครอบครองฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ มวลมนุษย์จะได้ละทิ้งพระเจ้าแล้วหันไปหาความตายแล้วหรือไม่?

ในเมื่อชาตานไม่มีสิทธิอำนาจหรือฤทธาภาพ พวกเราควรจะสรุปอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อแท้ของทุกอย่างที่มันทำ?
มีบรรดาผู้ที่นิยามทุกอย่างที่ชาตานทำว่าเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยม

แต่กระนั้นเราเชื่อว่าค่านิยามเช่นนั้นยังไม่เหมาะสมนัก

ความประพฤติชั่วในการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามของมันเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยมเท่านั้นหรือ?

พลังชั่วร้ายที่ชาตานนำมาใช้ทำร้ายโยบ

และความอยากอันแรงกล้าของมันที่จะทำร้ายและกลืนกินเขานั้น ไม่อาจที่จะสัมฤทธิ์ผลได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยม
เมื่อมองย้อนกลับไป ผุ่งแคะผุ่งว้าวของโยบ

ที่กระจายออกไปกว้างไกลทั่วเนินเขาและภูเขาได้จากไปในชั่วพริบตา

โซคลาถอันยิ่งใหญ่ของโยบมลายหายไปในช่วงพริบตา

การนั้นสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยมกระนั้นหรือ?

ธรรมชาติของทุกอย่างที่ชาตานสอดคล้องและเหมาะกับคำในแง่ลบอย่างเช่น การลดคุณค่า การแทรกแซง

การทำลาย การทำอันตราย ความชั่ว ความมั่งร้าย และความมืด

และดังนั้นการเกิดขึ้นของทุกอย่างที่ไม่ชอบธรรมและชั่วร้ายนั้นย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องเชื่อมโยงกับการกระทำ

องชาตาน และไม่อาจแยกได้จากเนื้อแท้อันชั่วร้ายของชาตาน ไม่ว่าชาตานจะ “ทรงพลัง” เพียงใด

ไม่ว่ามันจะอีกเหิมหรือทะเยอทะยานเพียงใด

ไม่ว่าความสามารถของมันในการก่อความเสียหายจะยิ่งใหญ่เพียงใด

ไม่ว่ากลเม็ดที่มันใช้ล่อลวงและทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจะมีขอบเขตกว้างเพียงใด

ไม่ว่าเล่ห์กลและกลอุบายที่มันใช้ข่มขู่มนุษย์จะฉลาดเพียงใด

ไม่ว่ารูปร่างในการที่มันดำรงอยู่จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงใด

แต่มันไม่เคยสามารถสร้างสิ่งมีชีวิตได้สักสิ่งเดียว ไม่เคยสามารถกำหนดธรรมเนียมปฏิบัติหรือกฎต่างๆ

สำหรับการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง และไม่เคยสามารถปกครองและควบคุมสิ่งใดได้เลย

ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลและพื้นพิภพนั้น ไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่เกิดมาจากมัน

หรือดำรงอยู่เนื่องจากมัน ไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่มันปกครอง หรือที่มันควบคุม

ในทางตรงกันข้าม มันไม่เพียงแต่ต้องดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้นมันยังต้องเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้า หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า

ก็เป็นการยากที่ชาตานจะสัมผัสได้แม้กระทั่งน้ำสักระหัดหรือทรายสักเม็ดบนแผ่นดิน

หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า ชาตานก็ไม่แม้กระทั่งเป็นอิสระที่จะเคลื่อนย้ายมดไปมาบนแผ่นดินด้วยซ้ำ

นับประสาอะไรที่จะเคลื่อนย้ายมวลมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมา ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น

ชาตาค็อยค่ากว่าดอกกลีบบนภูเขา กว่านกที่บินอยู่ในอากาศ กว่าปลาในทะเล และกว่าหนอนแมลงบนแผ่นดินโลก

บทบาทของมันเป็นกลางทุกสรรพสิ่งก็คือเพื่อรับใช้ทุกสรรพสิ่งและทำงานให้แก่มวลมนุษย์ และรับใช้พระราชกิจของพระเจ้าและแผนการบริหารจัดการของพระองค์

ไม่ว่าธรรมชาติของมันจะมั่งร้ายเพียงใด และไม่ว่าเนื้อแท้ของมันจะชั่วร้ายเพียงใด

สิ่งเดียวที่มันสามารถทำได้คือปฏิบัติตามหน้าที่ของมันตามหน้าที่ กล่าวคือ การปรนนิบัติพระเจ้า

และการจัดเตรียมการสวดประสานกับพระเจ้า เช่นนั้นเองที่เป็นแก่นแท้และตำแหน่งของชาตาน

เนื้อแท้ของมันไม่ได้เชื่อมต่อกับชีวิต ไม่ได้เชื่อมโยงกับอุทยานภาพ ไม่ได้เชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจ

มันเป็นเพียงแค่ของเล่นในพระหัตถ์ของพระเจ้า แค่เครื่องจักรในการปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

551. แม้ว่าชาตานจะได้มองโยบด้วยสายตาที่ตะกละตะกลาม

แต่หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าแล้วมันก็ไม่กล้าที่จะจะต้องสักเส้นขนเดียวบนร่างกายของโยบ

ถึงแม้ว่าชาตานจะชั่วและโหดร้ายโดยธรรมชาติ แต่หลังจากพระเจ้าได้ทรงออกคำสั่งของพระองค์แก่มัน

มันก็ไม่มีความเลือกใดนอกจากต้องปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ถึงแม้ว่าชาตานจะบ้าคลั่งดังเช่นหมาป่าท่ามกลางฝูงแกะเมื่อกล่าวถึงโยบ

แต่มันก็ไม่กล้าที่จะลืมนัดจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้กับมัน ไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า

และในทุกอย่างที่ชาตานทำนั้นมันไม่กล้าที่จะเบี่ยงเบนไปจากหลักธรรมและนัดจำกัดในพระวจนะของพระเจ้า

—นี่มิใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จากการนี้สามารถมองเห็นว่าชาตานไม่กล้าขัดพระวจนะใดๆ

ของพระยาห์เวห์พระเจ้า สำหรับชาตานแล้วนั้น

พระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าคือคำสั่งและธรรมบัญญัติจากสวรรค์

คือการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า—

เพราะเบื้องหลังของพระวจนะทุกคำของพระเจ้าบ่งบอกถึงการลงโทษของพระเจ้าต่อพวกที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า

จำ และต่อพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์

ชาตานรู้อย่างชัดเจนว่าหากมันฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

มันต้องยอมรับผลพวงที่ตามมาจากการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าและการต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์

แล้วผลพวงที่ตามมาเหล่านี้คือสิ่งใด?

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าผลพวงเหล่านี้คือการที่มันถูกพระเจ้าลงโทษนั่นเอง

การกระทำของชาตานต่อโยบนั้นเป็นแค่พิภพเล็กๆ แห่งการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของมัน

และเมื่อชาตานกำลังดำเนินการกระทำเหล่านี้

จิตจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดและคำสั่งที่พระองค์ได้ทรงออกให้แก่ชาตานั้นก็เป็นแค่พิภพเล็กๆ
แห่งหลักธรรมเบื้องหลังทุกอย่างที่มันทำนั่นเอง
นอกจากนี้บทบาทและตำแหน่งของชาตานั้นในเรื่องนี้ก็เป็นเพียงแค่พิภพเล็กๆ
แห่งบทบาทและตำแหน่งในพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า
และการไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยสิ้นเชิงของชาตนั้นในการทดลอง โยบนั้นเป็นเพียงพิภพเล็กๆ
แห่งการที่ชาตนั้นไม่กล้าทำการต่อต้านพระเจ้าแม้แต่คนเดียวในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
พิภพเล็กๆ เหล่านี้ให้คำเตือนใจแก่พวกเจ้าบ้าง? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งรวมถึงชาตนั้น
ไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่สามารถล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ที่พระเจ้าผู้สร้างทรงกำหนดขึ้น
ได้ และไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่กล้าฝ่าฝืนธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านี้
เพราะไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดเลยที่สามารถปรับเปลี่ยนหรือหนีรอดจากการลงโทษที่พระเจ้าผู้สร้างลงโทษต่อพวก
ที่ไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านั้น
มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงสามารถตั้งธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ได้
มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพที่จะทำให้พวกมันมีผลบังคับ
และมีเพียงฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่บุคคลหรือสิ่งใดๆ ไม่สามารถล่วงละเมิดได้
นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และนี่คือสิทธิอำนาจอันสูงสุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่า “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ที่สุด และชาตนั้นคือหมายเลขสอง”
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลยเว้นแต่พระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงครองกรรมสิทธิ์แห่งสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์!

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

552. ชาตนั้นทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามเรื่อยมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันได้ใช้ความชั่วจำนวนนับไม่ถ้วน
ได้หลอกลวงผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และได้กระทำอาชญากรรมที่ร้ายกาจในโลก มันได้ทำร้ายมนุษย์
หลอกลวงมนุษย์ ชักจูงมนุษย์ให้ต่อต้านพระเจ้า
และได้กระทำการชั่วที่ได้ทำลายและลดคุณค่าแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงกระนั้น
ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว
ทุกสรรพสิ่งและสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทั้งหลายยึดปฏิบัติตามกฎและธรรมบัญญัติที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างต่อ
เนื่อง เมื่อเปรียบเทียบกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว
ธรรมชาติและการอาละวาดอันชั่วร้ายของชาตนั้นน่าเกลียดยิ่งนัก น่ารังเกียจและน่าชิงชังยิ่งนัก
และเล็กน้อยและอ่อนแอยิ่งนัก ถึงแม้ว่าชาตนั้นจะเดินอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง
แต่มันก็ไม่สามารถที่จะประกาศการเปลี่ยนแปลงแม้แต่คนเดียวในผู้คน สิ่งของ หรือวัตถุใดๆ
ที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา หลายพันปีได้ผ่านพ้นไปแล้ว

และมวลมนุษย์ก็ยังคงชื่นชมกับความสว่างและอากาศที่พระเจ้าประทานให้
ยังคงหายใจด้วยลมปราณที่พระเจ้าพระองค์เองทรงถ่ายทอดออกมา ยังคงชื่นชมกับดอกไม้ นก ปลา
และแมลงทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และชื่นชมกับทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้
วันและคืนยังคงแทนที่กันอย่างต่อเนื่อง ฤดูกาลทั้งสี่ยังคงปรับเปลี่ยนตามปกติ
ห่านที่บินอยู่ในท้องฟ้าจากไปในฤดูหนาว และยังคงย้อนกลับมาในฤดูใบไม้ผลิถัดไป
ปลาในน้ำไม่เคยทิ้งแม่น้ำและทะเลสาบ—ซึ่งเป็นบ้านของพวกมัน
จักจั่นบนแผ่นดินโลกร้องเพลงจากใจของพวกมันออกมาในระหว่างวันแห่งฤดูร้อน
และจึงหรีดในพงหญ้าฮัมเพลงแผ่วเบาทันเวลาที่ลมพัดในระหว่างฤดูใบไม้ร่วง ห่านรวมตัวกันเป็นฝูง
ในขณะที่นกอินทรียังคงสันโดษ ความภาคภูมิใจของสิงโตยังคงคำซุนตนเองโดยการล่า
กวางเอลก์ไม่ไกลห่างไปจากหญ้าและดอกไม้... สิ่งทรงสร้างมีชีวิตทุกประเภทท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจากไปและ
ย้อนกลับมา และแล้วก็จากไปอีกครั้ง การเปลี่ยนแปลงนับล้านที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียว—
แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือสัญญาและธรรมเนียมแห่งการอยู่รอด
พวกมันดำรงชีวิตอยู่ภายใต้การจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระเจ้า
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงสัญญาของพวกมันได้
อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถลดคุณค่าในการอยู่รอดของพวกมันได้
ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและหลอกลวง
แต่มนุษย์ก็ยังคงไม่สามารถยอมสละน้ำที่พระเจ้าทรงทำไว้ และอากาศที่พระเจ้าทรงทำไว้
และทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงทำไว้ และมนุษย์ยังคงดำรงชีวิตและแพร่หลายในพื้นที่นี้ที่พระเจ้าทรงทำไว้
สัญญาของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป มนุษย์ยังคงพึ่งพาสายตาของเขาในการมอง
พึ่งพาหูของเขาในการได้ยิน พึ่งพาสมองของเขาในการคิด พึ่งพาหัวใจของเขาในการเข้าใจ
พึ่งพาขาและเท้าของเขาในการเดิน พึ่งพามือของเขาในการทำงาน และอื่นๆ
สัญญาทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานให้มนุษย์เพื่อที่เขาจะสามารถยอมรับการจัดเตรียมของพระเจ้าได้นั้นยัง
คงไม่ปรับเปลี่ยน ปฏิภาณที่มนุษย์ใช้เพื่อร่วมมือกับพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ปฏิภาณของมวลมนุษย์สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความอยากพบต้นกำเนิดของตนของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าผู้สร้างของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เช่นนั้นคืออุปการณืแวดล้อมปัจจุบันของมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า
และผู้ซึ่งได้รู้หนการทำลายล้างที่กระหายเลือดที่เกิดขึ้นโดยซาตาน

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์จะตกอยู่ภายใต้การกดขี่ของชาตาน
และไม่ใช่อำดัมกับเอวาจากปฐมกาลแห่งการทรงสร้างอีกต่อไปแล้ว
แต่กลับเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกันกับพระเจ้า เช่น ความรู้ จินตนาการ มโนคติที่หลงผิด
และอื่นๆ และเต็มไปด้วยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามยิ่งยวด แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
มวลมนุษย์ยังคงเป็นมวลมนุษย์แบบเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น
มวลมนุษย์ยังได้รับการปกครองและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า
และยังคงดำรงชีวิตอยู่ในครรลองที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดขึ้น และดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า
มวลมนุษย์ผู้ซึ่งถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วนั้นเพียงแค่ออกปฏิกูลด้วยสิ่งสกปรก ที่มีเสียงท้อร้อง
ที่มีปฏิกิริยาเชิงชั่วเล็กน้อย มีความจำที่ไม่ดีเท่าที่มันเคยเป็น และแก่ขึ้นเล็กน้อย—
แต่การทำหน้าที่และสัตยาตญาณทั้งหมดของมนุษย์ได้เสียหายไปแล้วโดยสิ้นเชิง
นี่คือมวลมนุษย์ที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้รอด มวลมนุษย์นี้เพียงแต่ต้องรับฟังเสียงเรียกของพระผู้สร้าง
และรับฟังพระสุรเสียงของพระผู้สร้าง และเขาจะยืนขึ้นและรีบค้นหาดำแหน่งแหล่งกำเนิดของเสียงนั้น
มวลมนุษย์นี้เพียงแต่ต้องมองเห็นรูปร่างของพระผู้สร้าง และเขาจะกลายเป็นไร้ความใส่ใจในสิ่งอื่นใดทั้งหมด
และละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะอุทิศตนต่อพระเจ้า และแม้กระทั่งจะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระองค์
เมื่อหัวใจของมวลมนุษย์เข้าใจพระวาระเปี่ยมน้ำใสใจจริงของพระผู้สร้าง
มวลมนุษย์จะไม่ยอมรับชาตานและมาอยู่เคียงข้างพระผู้สร้าง
เมื่อมวลมนุษย์ได้ชำระล้างสิ่งสกปรกออกจากร่างกายของเขาโดยหมดจดแล้ว
และได้รับการจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระผู้สร้างอีกครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อนั้น
ความจำของมวลมนุษย์จะกลับคืนมา และ ณ
เวลานี้มวลมนุษย์จะย้อนกลับมาสู่อำนาจครอบครองของพระผู้สร้างแล้วอย่างแท้จริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

553. สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่สามารถมีมนุษย์คนใดเอาอย่างได้
และพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้ายิ่งไม่สามารถมีมนุษย์คนใดปลอมแปลงได้
ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถเอาอย่างพระกระแสเสียงที่พระเจ้าคร่ำ แต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาอย่างเนื้อแท้ของพระเจ้าได้
ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถยืนในที่ของพระเจ้าและปลอมแปลงพระเจ้าได้
แต่เจ้าจะไม่มีวันสามารถทำสิ่งที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำได้
และจะไม่มีวันสามารถปกครองและบัญชาทุกสรรพสิ่งได้ ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
เจ้าจะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างเล็กๆ สิ่งหนึ่งตลอดไป และไม่ว่าทักษะและความสามารถของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด
ไม่ว่าเจ้าจะมีพรสวรรค์มากเพียงใด แต่ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของเจ้าแล้วนั้น

เจ้าอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถกล่าวคำพูดที่อวดกล้าบางคำ
แต่นี้ก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าเจ้ามีเนื้อแท้ของพระผู้สร้าง
อีกทั้งไม่สามารถเป็นสิ่งที่แทนว่าเจ้ามีสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าคือเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง
สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรียนรู้หรือเพิ่มเติมจากภายนอก แต่เป็นเนื้อแท้ภายในพระองค์ของพระเจ้าพระองค์เอง
และดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างพระผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างจึงไม่มีวันสามารถปรับเปลี่ยนได้เลย
ในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง มนุษย์ต้องรักษาดำแหน่งของตนเอง และประพฤติตนอย่างมีจิตสำนึก
จงพิทักษ์รักษาสิ่งที่พระผู้สร้างทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าอย่างสำนึกในหน้าที่ จงอย่ากระทำการล้ำเส้น
หรือทำสิ่งทั้งหลายที่นอกเหนือขอบเขตความสามารถของเจ้า หรือที่เป็นที่เกลียดชังของพระเจ้า
จงอย่าพยายามที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือกลายเป็นยอดมนุษย์ หรือเหนือสิ่งอื่นใด
จงอย่าพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้า นี่คือวิธีที่ผู้คนไม่ควรอยากที่จะเป็น
การพยายามที่จะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือยอดมนุษย์นั้นช่างไร้สาระ
การพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้ายิ่งเป็นที่น่าอดสูมากกว่าเสียอีก มั่นนารังเกียจและน่าเหยียดหยาม
สิ่งที่น่ายกย่องและสิ่งที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างควรจะยึดมั่นไว้มากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือการกลายเป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่แท้จริง
นี่คือเป้าหมายเดียวเท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดควรไล่ตามเสาะหา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ข. ว่าด้วยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

554. ในพระราชกิจสุดท้ายแห่งการสรุปปิดตัวคุณนั้น

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อเปิดเผยทั้งหมดที่ไม่ชอบธรรม เพื่อพิพากษาผู้คนทั้งหมดอย่างเปิดเผย

และเพื่อให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงใจได้รับความเยียบพร้อม

มีเพียงพระอุปนิสัยเท่านั้นที่สามารถนำพายุคนนั้นไปถึงบทวสถานได้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างจะถูกแยกไปตามประเภทของพวกมัน และถูกแบ่งออกเป็นจำพวกต่างๆ

ตามธรรมชาติของพวกมัน นี่คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยบทวสถานของมนุษยชาติและบ้านปลายของพวกเขา

หากผู้คนมิได้ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษาแล้วไซ้

ก็จะไม่มีหนทางที่จะดีแก่ความไม่เชื่อฟังและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

มีเพียงโดยผ่านทางการติสอนและการพิพากษาเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยบทวสถานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้ มนุษย์จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาเฉพาะเมื่อเขาได้รับการติสอนและการพิพากษาเท่านั้น

คนชั่วจะถูกนำไปอยู่กับคนชั่ว คนดีอยู่กับคนดี และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกแยกออกไปตามประเภทของพวกเขา

บทวสถานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทางการติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่คนชั่วอาจจะได้รับการลงโทษและคนดีได้รับบำเหน็จรางวัล

และผู้คนทั้งปวงกลับกลายมาอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งหมดนี้จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางการติสอนและการพิพากษาที่ชอบธรรม

เนื่องจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมัน

และความไม่เชื่อฟังของพวกเขากลับกลายเป็นร้ายแรงอย่างเหลือเกิน

จึงมีเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พระอุปนิสัยซึ่งประกอบด้วยการติสอนและการพิพากษาเป็นหลัก และถูกเปิดเผยในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้น

ที่สามารถแปลงสภาพและทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้

มีเพียงพระอุปนิสัยเท่านั้นที่สามารถเปิดโปงคนชั่ว

และด้วยเหตุนี้จึงลงโทษพวกไม่ชอบธรรมทั้งหมดอย่างรุนแรง ดังนั้น

พระอุปนิสัยเช่นนี้ซึมซับไปด้วยนัยสำคัญของยุคนี้

และการเปิดเผยและการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกทำให้สำแดงชัดแจ้งเพื่อประโยชน์ของพระรา

ชกิจของยุคใหม่แต่ละยุค

มิใช่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตามความชอบพระทัยเองและโดยไม่มีนัยสำคัญ

หากแม้ว่าในการเปิดเผยบทวสถานของมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้ายังคงจะประทานความสงสารและความรักอันไม่สิ้นสุดให้แก่มนุษย์และยังคงมีความรักต่อเขาอยู่ต่อไป โดยไม่ทรงนำมนุษย์ไปสู่การพิพากษาที่ชอบธรรม แต่ตรงกันข้ามกลับทรงแสดงให้เห็นการยอมผ่อนปรน ความอดทน และการให้อภัย และยกโทษให้มนุษย์ไม่ว่าบาปของเขาจะมหันต์เพียงใด โดยไม่มีการพิพากษาอันชอบธรรมแม้แต่คนเดียว กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดเล่าที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาถึงการปิดตัวเสียที? เมื่อใดที่พระอุปนิสัยเช่นนี้จะสามารถนำทางผู้คนไปสู่บ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์? ตัวอย่างของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีความรักอยู่เสมอ ผู้พิพากษาที่มีใบหน้าดูใจดีและมีหัวใจอ่อนโยน เขารักผู้คนโดยไม่คำนึงถึงอาชญากรรมที่พวกเขาอาจได้กระทำความ และเขามีความรักและความอดทนกับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะเป็นใคร ในกรณีนั้น เมื่อใดเขาจึงจะสามารถไปถึงการตัดสินที่ยุติธรรมได้เสียที? ในระหว่างยุคสุดท้าย มีเพียงการพิพากษาอันชอบธรรมเท่านั้นที่สามารถแยกมนุษย์ไปตามประเภทของพวกเขาและนำพามนุษย์ไปสู่อาณาจักรใหม่ได้ ในหนทางนี้

ทั่วทั้งยุคนี้ถูกนำพาไปถึงบทวารสถานโดยผ่านทางพระอุปนิสัยอันชอบธรรมในการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

555. นามของเราจะเผยแผ่ไปจากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่ง ในชนชาติทั้งปวงและในทุกทิศทาง และจะถูกโห่ร้องออกจากปากของบรรดาผู้ใหญ่และเด็กๆ เหมือนกันหมดทั่วทั้งสากลพิภพ นี่คือการจริงสมบูรณ์ เราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เอง และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ เราเป็นสภาวะบุคคลองค์หนึ่งและองค์เดียวของพระเจ้า ที่มากไปกว่านั้นด้วยซ้ำก็คือ เราที่มีเนื้อหนังอันครบถ้วนบริบูรณ์นี้ เป็นการสำแดงที่ครบบริบูรณ์ถึงพระเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่เคารพเรา ผู้ใดก็ตามที่กล้าแสดงออกถึงการต้านทานในสายตาของพวกเขา และผู้ใดก็ตามที่กล้ากล่าวคำเยาะเย้ยทำทนายต่อเราจะต้องตายจากคำสาปแช่งและความโกรธกริ้วของเราอย่างแน่นอน (จะมีการสาปแช่งเพราะความโกรธกริ้วของเรา) ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีหรือกตัญญูต่อเรา และผู้ใดก็ตามที่กล้าพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเรา ก็จะตายอย่างแน่นอนจากความเกลียดชังของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาของเราจะสู่ชนไปตลอดกาล ในคราวแรก เรารักใคร่และเปี่ยมปรานี แต่ไม่ใช่อุปนิสัยแห่งเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาแค่ประกอบกันเป็นอุปนิสัยของเรา พระเจ้าพระองค์เองที่ครบบริบูรณ์ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ เรารักใคร่และเปี่ยมปรานี เนื่องจากงานที่เราต้องทำให้แล้วเสร็จ

เราจึงครองความเมตตาและความปรานี อย่างไรก็ตาม ภายหลังนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งต่างๆ เช่นนั้นอีกต่อไป (และนับจากนั้นมาก็ยังไม่มีมีความจำเป็นอีกเลย) ทั้งหมดเป็นความชอบธรรม บารมีและการพิพากษา

และนี่คืออุปนิสัยที่ครบบริบูรณ์แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราควบคู่กันกับเทวสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา

คัดตอนมาจาก “บทที่ 79” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

556. เพื่อเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพวกเจ้า คนเราต้องเข้าใจความรู้สึกของพระเจ้าก่อน กล่าวคือ พระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด พระองค์ทรงรักสิ่งใด

พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนและทรงปรานีต่อผู้ใด และพระองค์ประทานความปรานีนั้นแก่ผู้คนชนิดใด

นี่คือประเด็นหลักหนึ่ง คนเรายังต้องเข้าใจด้วยว่า ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงคิดงามเพียงใด

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงมีความปรานีและความรักต่อผู้คนมากเพียงใด

พระเจ้าไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้พระสถานภาพและตำแหน่งของพระองค์ขุ่นเคือง

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้ความทรงเกียรติของพระองค์ขุ่นเคือง

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงรักผู้คน พระองค์ก็ไม่ทรงพะเน้าพะนอพวกเขา พระองค์ทรงมอบความรักของพระองค์ ความปรานีของพระองค์ และความยอมผ่อนปรนของพระองค์ให้แก่ผู้คน

แต่พระองค์ไม่เคยทรงประคบประหงมพวกเขา พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์และขีดจำกัดของพระองค์

ไม่ว่าเจ้าจะได้รู้ถึงความรักของพระเจ้ามามากเพียงใด ไม่ว่าความรักนั้นอาจจะลึกซึ้งเพียงใด

เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้าดังเช่นที่เจ้าจะปฏิบัติต่ออีกบุคคลหนึ่ง

ในขณะที่จริงอยู่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนิทมอมอย่างที่สุด

หากบุคคลหนึ่งมองพระเจ้าว่าทรงเป็นแค่บุคคลอีกคนหนึ่ง

ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอีกอย่างหนึ่ง เหมือนเป็นมิตรสหายหรือวัตถุสำหรับนมัสการ

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงซ่อนเร้นพระพักตร์ของพระองค์จากพวกเขาและทรงละทิ้งพวกเขา

นี่คือพระอุปนิสัยของพระองค์ และผู้คนต้องไม่ทำอย่างสันคึกกับประเด็นปัญหานี้ ดังนั้น

บ่อยครั้งที่พวกเรามองเห็นพระวาทะเช่นนี้ที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์ว่า

ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เดินทางไปบนถนนกี่สายแล้ว พวกเจ้าได้ทำงานไปมากเพียงใดแล้ว

หรือพวกเจ้าได้สู้ทนกับความทุกข์ไปมากเพียงใดแล้ว ทันทีที่เจ้าทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง

พระองค์จะทรงชดใช้คืนให้เจ้าแต่ละคนบนพื้นฐานของสิ่งที่เจ้าได้ทำไป

ความหมายของการนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนิทมอมอย่างที่สุด

ถึงกระนั้นผู้คนก็ต้องไม่ปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายคนหนึ่งหรือญาติคนหนึ่ง จงอย่าเรียกพระเจ้าว่า

“เพื่อน” ไม่สำคัญว่าเจ้าได้รับความรักจากพระองค์มากเพียงใด

ไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงมอบความยอมผ่อนปรนให้เจ้ามากเพียงใด

เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายของเจ้า นี่คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

557. ความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคื่องของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

พระพิโรธของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

พระบารมีของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์

หลักธรรมเบื้องหลังพระโมหะของพระเจ้าคือการแสดงให้เห็นถึงพระอัตลักษณ์และสถานะของพระองค์ที่มีพระองค์ทรงเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว

เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าหลักธรรมนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองอีกด้วย

พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระองค์เอง

ซึ่งไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากการเปลี่ยนผันของเวลาเลย

อีกทั้งไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนจากการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

พระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์คือเนื้อแท้ภายในของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้ใด เนื้อแท้ของพระองค์จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เมื่อมีผู้ทำให้พระเจ้ากริ้ว

สิ่งที่พระเจ้าทรงส่งออกไปคือพระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์

ในขณะนี้หลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังพระโมหะของพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

อีกทั้งพระอัตลักษณ์และสถานะที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วย

พระองค์ไม่ทรงเกิดพระโมหะเพราะการเปลี่ยนแปลงในเนื้อแท้ของพระองค์

หรือเพราะมีองค์ประกอบที่แตกต่างเกิดขึ้นจากพระอุปนิสัยของพระองค์

แต่เพราะการต่อต้านพระองค์จากมนุษย์ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ขุนเคื่อง

การขู่พระเจ้าย่างเห็นได้ชัดโดยมนุษย์คือการท้าทายพระอัตลักษณ์และสถานะของพระเจ้าเองอันร้ายแรง

ในทรงสนะของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ท้าทายพระองค์

มนุษย์ก็กำลังแข่งขันกับพระองค์และทดสอบพระโมหะของพระองค์ เมื่อมนุษย์ต่อต้านพระเจ้า

เมื่อมนุษย์แข่งขันกับพระเจ้า เมื่อมนุษย์ทดสอบพระโมหะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง—

และช่วงเวลาเช่นนั้นคือเวลาที่บาปไร้การควบคุม—

พระพิโรธของพระเจ้าจะเผยและแสดงตัวออกมาโดยธรรมชาติ ดังนั้น

การแสดงออกของพระเจ้าถึงพระพิโรธของพระองค์จึงเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะไม่มี

อยู่อีกต่อไป และเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับที่เป็นปรักภัยทั้งหมดจะถูกทำลาย
นี่คือความเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และของพระพิโรธของพระเจ้า
เมื่อความทรงเกียรติและความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกทำลาย
เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกขัดขวางและมนุษย์มองไม่เห็น
เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า
กำลังบังคับทั้งหมดเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกที่แข่งขันกับพระเจ้า ต่อต้านพระองค์ และต่อสู้กับพระองค์จึงชั่ว
เสื่อมทราม และไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้มาจากซาตานและเป็นของซาตาน
เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมและทรงมีความสว่างและความบริสุทธิ์อันไร้ที่ติ ดังนั้นทุกสิ่งที่ชั่ว เสื่อมทราม
และเป็นของซาตานจะหายไปเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกปล่อยออกมา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

558. เมื่อพระเจ้าทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป
กำลังบังคับแห่งความชั่วจะถูกตรวจสอบและสิ่งที่ชั่วร้ายจะถูกทำลาย
ในขณะที่สิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกจะมาขึ้นชมการใส่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า
และได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไปได้ พระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไปเพราะสิ่งที่ยุติธรรม เป็นลบ
และชั่วร้ายขัดขวาง รบกวน หรือทำลายกิจกรรมและการพัฒนาที่ปกติของสิ่งทั้งหลายที่ยุติธรรมและเป็นบวก
เป้าหมายของพระโมหะของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อพิทักษ์สภาวะและพระอัตลักษณ์ของพระองค์เอง
แต่เพื่อพิทักษ์การดำรงอยู่ของสิ่งที่ยุติธรรม เป็นบวก สวยงาม และดี
เพื่อพิทักษ์ธรรมบัญญัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการอยู่รอดโดยปกติของมนุษยชาติ
นี่คือสาเหตุรากของพระพิโรธของพระเจ้า
ความเดือดดาลของพระเจ้าคือการเผยพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นธรรมชาติ
และแท้จริงอย่างยิ่ง ในความเดือดดาลของพระองค์ไม่มีแรงจูงใจแอบแฝง
อีกทั้งไม่มีความหลอกลวงหรือการคิดแผนการ นับประสาอะไรที่จะมีความอยากได้อะไร ความมีเล่ห์เหลี่ยม
ความมั่งร้าย ความรุนแรง ความชั่ว หรือคุณสมบัติอื่นใดที่มนุษยชาติที่เสื่อมทรามมีส่วนร่วมเลย
ก่อนที่พระเจ้าจะทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป
พระองค์ได้ทรงล่วงรู้เนื้อแท้ของทุกเรื่องอย่างชัดเจนและสมบูรณ์อยู่แล้ว
และพระองค์ได้ทรงกำหนดคำจำกัดความและข้อสรุปที่ถูกต้องแม่นยำและชัดเจนแล้ว ดังนั้น
วัตถุประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง เช่นเดียวกับท่าทีของพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงสับสนปนเป หุนหันพลันแล่น หรือไม่ระมัดระวัง
และพระองค์ไม่ได้ทรงขาดหลักการอย่างแน่นอน นี่คือแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของพระเจ้า

และมวลมนุษย์ได้บรรลุการดำรงอยู่ที่ปกติก็เพราะแถมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของพระเจ้านั่นเอง หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า มนุษยชาติจะลงสู่สภาวะการใช้ชีวิตที่ผิดปกติ

และทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรม สวยงาม และดีงามจะถูกทำลายและไม่มีอยู่อีกต่อไป

หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจะถูกทำลาย หรือแม้กระทั่งถูกล้มล้างอย่างสมบูรณ์ นับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์

พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษยชาติ เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก่อปรด้วยพระพิโรธและพระบารมี ผู้คน สิ่งของ และวัตถุที่ชั่วร้ายทั้งหมด

และทุกสรรพสิ่งที่รบกวนและทำความเสียหายต่อการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษย์จึงถูกลงโทษ ควบคุม

และทำลายเนื่องจากพระพิโรธของพระองค์ ในช่วงระยะเวลาหลายพันปีที่ผ่านมา

พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

เพื่อปราบพยศและทำลายบรรดาวิญญาณชั่วและมีมลทินทุกประเภทที่ต่อต้านพระเจ้าและกระทำการเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดและชั่วช้าของซาตานในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษยชาติของพระเจ้า ดังนั้น

พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ของพระเจ้าจึงได้รุดหน้าไปตามแผนของพระองค์อยู่เสมอ นี่จึงกล่าวได้ว่า เนื่องจากการมีอยู่ของพระพิโรธของพระเจ้า สาเหตุที่ชอบธรรมที่สุดของมนุษย์จึงไม่เคยถูกทำลายมาก่อน

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

559. การปฏิบัติของพระเจ้าต่อมนุษยชาติทั้งหมดที่บาปญญาและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษยชาติเป็นนั่น

โดยหลักแล้วมีพื้นฐานอยู่บนความปรานีและการทนยอมรับ ในทางตรงกันข้าม

พระพิโรธของพระองค์ได้รับการเก็บปกปิดไว้เป็นส่วนใหญ่และในสถานการณ์ส่วนใหญ่

และไม่เป็นที่รับรู้สำหรับมนุษย์ ดังนั้น

จึงเป็นการยากที่มนุษย์จะมองเห็นพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์

อีกทั้งยังเป็นการยากด้วยเช่นกันที่จะเข้าใจพระพิโรธของพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น

มนุษย์จึงเห็นพระพิโรธของพระเจ้าเป็นของเล่น

เมื่อมนุษย์เผชิญหน้ากับพระราชกิจและขั้นตอนสุดท้ายในการทนยอมรับและการอภัยโทษให้มนุษย์ของพระเจ้า

—นั่นคือ เมื่อตัวอย่างสุดท้ายของความปรานีของพระเจ้าและคำเตือนสุดท้ายของพระองค์มาถึงมวลมนุษย์—

หากผู้คนยังคงใช้วิธีการเดียวกันในการต่อต้านพระเจ้าและไม่ได้ใช้ความพยายามใดๆ ที่จะกลับใจ

ทำให้วิธีของพวกเขาถูกต้อง และยอมรับความปรานีของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ประทานการทนยอมรับและความอดทนของพระองค์ให้แก่พวกเขาอีกต่อไป

ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าจะทรงถอนกลับความปรานีของพระองค์ในครั้งนี้ หลังจากนั้น

พระเจ้าทรงส่งออกไปเพียงพระพิโรธของพระองค์เท่านั้น

พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์ในหนทางต่างๆ หลายหนทาง

เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถใช้วิธีการต่างๆ เพื่อลงโทษและทำลายผู้คน

การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟเพื่อทำลายเมืองโสโดมคือวิธีการที่รวดเร็วที่สุดของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษยชาติ หรือสิ่งอื่นใดให้สิ้นซาก การเผาผู้คนเมืองโสโดมได้ทำลายมากกว่าร่างกายทางกายภาพของพวกเขา

มันได้ทำลายทั้งหมดทั้งปวงของจิตวิญญาณของพวกเขา ดวงจิตของพวกเขา และร่างกายของพวกเขา

ซึ่งทำให้แน่ใจว่าผู้คนภายในเมืองจะไม่มีอยู่อีกต่อไปทั้งในโลกวัตถุและโลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับมนุษย์

นี่คือหนทางหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเผยและแสดงถึงพระพิโรธของพระองค์

ลักษณะการเผยและการแสดงออกนี้คือแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่ยังเป็นการเผยเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าตามธรรมชาติด้วย

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป พระองค์ทรงหยุดเผยความปรานีหรือความเมตตาใดๆ

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงแสดงการทนยอมรับหรือความอดทนใดๆ ของพระองค์อีก ไม่มีบุคคล สิ่งของ

หรือเหตุผลใดที่สามารถโน้มน้าวพระองค์ให้ทรงอดทนต่อไป ให้ประทานความปรานีของพระองค์อีกครั้ง

ให้ประทานการทนยอมรับของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าทรงส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มาแทนที่สิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความลังเลสักชั่วขณะหนึ่ง และทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา

พระองค์จะทรงทำสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่รวดเร็วและหมดจดตามความปรารถนาของพระองค์เอง

นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มา ซึ่งมนุษย์ต้องไม่ทำให้ขุ่นเคือง

และยังเป็นการแสดงออกถึงแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ด้วยเช่นกัน

เมื่อผู้คนเป็นประจักษ์พยานในการที่พระเจ้าทรงแสดงความกังวลและความรักต่อมนุษย์

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะพบพระพิโรธของพระองค์ มองเห็นพระบารมีของพระองค์

หรือรู้สึกถึงความไม่ยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุ่นเคือง

สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ผู้คนเชื่อว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเป็นอุปนิสัยแห่งความปรานี การทนยอมรับ

และความรักอย่างเดียวเท่านั้นมาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม

เมื่อมีคนเห็นพระเจ้าทรงทำลายเมืองหรือทรงรังเกียจมนุษยชาติ

ความเดือดดาลของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษย์และพระบารมีของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ชั่วขณะหนึ่ง

นี่คือความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุ่นเคืองของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ

นั่นเกินกว่าจินตนาการของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ และท่ามกลางสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างนั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถแทรกแซงสิ่งนี้หรือส่งผลกระทบต่อสิ่งนี้ได้

นับประสาอะไรที่สิ่งนี้จะสามารถถูกปลอมแปลงหรือเอาอย่างได้ ด้วยเหตุนี้ พระอุปนิสัยของพระเจ้าแง่มุมนี้คือแง่มุมที่มนุษยชาติควรรู้เป็นที่สุด

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่มีพระอุปนิสัยประเภทนี้

และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ครอบครองพระอุปนิสัยประเภทนี้

พระเจ้าทรงครอบครองพระอุปนิสัยอันชอบธรรมประเภทนี้เพราะพระองค์ทรงรังเกียจความชั่วร้าย ความผิด ความเป็นกบฏ และการกระทำชั่วของชาตान—การทำให้มวลมนุษยเสื่อมทรามและการล้างผลาญมวลมนุษย—

เพราะพระองค์ทรงรังเกียจการกระทำบาปทั้งหมดที่เป็นการต่อต้านพระองค์

และเพราะเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์และไร้มลทินของพระองค์

เป็นเพราะการนี้เองพระองค์จึงจะไม่ทรงทนทุกข์กับการที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ใดๆ ต่อต้านหรือแข่งขันกับพระองค์อย่างเปิดเผย

แม้แต่ผู้ที่พระองค์ทรงเคยแสดงความปรานีให้หนึ่งครั้งหรือผู้ที่พระองค์ทรงได้เลือก

หากแค่พวกเขายั่วพระอุปนิสัยของพระองค์และฝ่าฝืนหลักธรรมแห่งความอดทนและการทนยอมรับของพระองค์

และพระองค์ก็จะทรงปลดปล่อยและเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคือง โดยไม่มีความปรานีหรือการลั้งเลโดยแม้แต่น้อย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

560.

ถึงแม้ว่าการแสดงพระพิโรธของพระเจ้าโดยทันทีจะเป็นแง่มุมหนึ่งของการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ แต่ในแง่ของเป้าหมายแล้ว พระโมหะของพระเจ้าไม่ได้มีการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ได้ปราศจากหลักธรรม ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าไม่กริ้วอย่างรวดเร็วเลย

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเผยพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์อย่างไม่ไต่พระทัย ยิ่งไปกว่านั้น

พระพิโรธของพระเจ้าอยู่ภายใต้การควบคุมและได้รับการไตร่ตรองอย่างรอบคอบอย่างยิ่ง

พระพิโรธของพระองค์เทียบไม่ได้กับการที่มนุษย์ปะทุความเคียดแค้นหรือระบายความโกรธของตัวเองอย่างเป็นนิสัยเลย การสนทนากวากมายระหว่างมนุษย์และพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

คำพูดของผู้คนบางคนที่เกี่ยวข้องในการสนทนาเหล่านั้นตื้นเขิน ไม่รู้เท่าทัน และเหมือนเด็กทารก

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงปราบพยศพวกเขา อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวโทษพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในระหว่างการทดสอบของโยบ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเพื่อนสามคนของโยบและคนอื่นๆ

อย่างไรหลังจากที่พระองค์ทรงได้ยินคำพูดที่พวกเขาพูดกับโยบ? พระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาหรือไม่? พระองค์ทรงเดือดดาลกับพวกเขาหรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงทำอะไรเช่นนั้น!

แต่พระองค์กลับทรงบอกโยบให้อ่อนลงในนามของพวกเขาและอธิษฐานเพื่อพวกเขาแทน

และพระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงเก็บเอาความผิดพลาดของพวกเขาไปใส่พระทัย

ตัวอย่างเหล่านี้ทั้งหมดแสดงถึงท่าทีที่สำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติต่อมนุษยชาติที่เสื่อมทรามและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษย์เป็น ดังนั้น

การปลดปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์แต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ใช่วิธีที่พระองค์ทรงใช้ระบายความรู้สึกรับของพระองค์

พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่การปะทุความเดือดดาลอย่างเต็มกำลัง ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจผิดของมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์เนื่องเพราะพระองค์ไม่ทรงสามารถควบคุมอารมณ์ของพระองค์เองได้ หรือเพราะพระโมหะของพระองค์ได้มาถึงจุดเดือดและต้องมีการระบายออก ในทางตรงกันข้าม

พระพิโรธของพระองค์คือการแสดงและการแสดงออกอย่างจริงแท้ถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ และเป็นการเผยในเชิงสัญลักษณ์ถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความพิโรธ

และพระองค์ไม่ทรงทนยอมรับการทำให้ขุ่นเคือง—

นี่ไม่ใช่การกล่าวว่าพระโมหะของพระเจ้าไม่แยกแยะสาเหตุหรือไม่มีหลักการ

มนุษยชาติที่เสื่อมทรามนั่นเองที่มีข้อเรียกร้องเป็นพิเศษเกี่ยวกับการระเบิดความเดือดดาลอย่างไร้หลักการตามอำเภอใจ ซึ่งเป็นความเดือดดาลประเภทที่ไม่แยกแยะสาเหตุ ทันทีที่มนุษย์มีสถานะ

เขามักจะพบว่าควบคุมอารมณ์ของเขาเป็นเรื่องยาก

และดังนั้นเขาจะชื่นชมการคว่ำโอกาสที่จะแสดงความไม่พอใจและระบายอารมณ์ของเขา

เขามักจะปะทุความเดือดดาลโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนเพื่อเผยความสามารถของเขา

และให้คนอื่นรู้ว่าสถานะและอัตลักษณ์ของเขาแตกต่างจากสถานะและอัตลักษณ์ของผู้คนธรรมดา

แน่นอนว่าผู้คนที่เสื่อมทรามที่ปราศจากสถานะใดๆ ก็มักจะสูญเสียการควบคุมด้วยเช่นกัน

บ่อยครั้งที่ความโกรธของพวกเขาเกิดจากความเสียหายต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขา

มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจะระบายอารมณ์ของพวกเขาและเผยธรรมชาติที่โหดร้ายของพวกเขาบ่อยครั้งเพื่อปกป้องสถานะและความมีเกียรติของพวกเขาเอง

มนุษย์จะปะทุความโกรธและระบายอารมณ์ของตนเพื่อป้องกันและสนับสนุนการมีอยู่ของบาป

และการกระทำเหล่านี้คือวิธีที่มนุษย์ใช้แสดงความไม่พอใจของเขา พวกเขาเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์

เต็มไปด้วยกลอุบายและเล่ห์กล เต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและความชั่วของมนุษย์ และเหนือสิ่งอื่นใด

พวกเขาเต็มไปด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงและความอยากที่บ้าคลั่งของมนุษย์

เมื่อความยุติธรรมปะทะกับความชั่วร้าย

ความโกรธของมนุษย์จะไม่ปะทุขึ้นเพื่อป้องกันการมีอยู่ของความยุติธรรมหรือสนับสนุนความยุติธรรม

ในทางตรงกันข้าม เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกคุกคาม ถูกข่มเหง และถูกโจมตี

ท่าทีที่มนุษย์มีคือท่าทีที่เมินเฉย หลบเลี่ยง หรือถอยหนี อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับกำลังบังคับแห่งความชั่ว

ท่าทีที่มนุษย์มีคือท่าทีของการโอนอ่อนผ่อนตาม วาง่ายและยอมรับใช้ ดังนั้น

การระบายอารมณ์ของมนุษย์จึงเป็นการหนีสำหรับกำลังบังคับแห่งความชั่ว

ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการประพฤติก้าวที่ไร้การควบคุมและหยุดไม่ได้ของมนุษย์ที่มีเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป กำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะถูกหยุด

บาปทั้งหมดที่ทำร้ายมนุษย์จะถูกระงับ

กำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทำให้เห็นชัดเจน ถูกแยกออก

และถูกสาป ในขณะที่ผู้สมรู้ร่วมคิดของซาตานทั้งหมดที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกลงโทษและถอนรากถอนโคน

แทนที่สิ่งเหล่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าจะดำเนินไปโดยปราศจากอุปสรรคใดๆ

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจะพัฒนาต่อไปทีละขั้นตอนตามกำหนดการ

และประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรจะปราศจากการรบกวนและการหลอกลวงของซาตาน

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าจะชื่นชมการเป็นผู้นำและการจัดเตรียมของเจ้าท่ามกลางสภาพแวดล้อม

ที่สงบเงียบและสงบสุข

พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิทักษ์ที่ป้องกันกำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดไม่ให้ทวีคูณและไร้การควบคุม

และยังเป็นการพิทักษ์ที่ปกป้องการมีอยู่และการแพร่พันธุ์ของทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวก

และคุ้มกันสิ่งเหล่านั้นจากการปราบปรามและการบ่อนทำลายชั่ววันรันคร

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

561. เมื่อจัดการกับการกระทำแต่ละอย่างของพระเจ้า

เจ้าต้องแน่ใจเสียก่อนว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นปราศจากองค์ประกอบอื่นใด

ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์บริสุทธิ์และไม่มีที่ติ การกระทำเหล่านี้รวมถึงการที่พระเจ้าทรงปราบพยุข ลงโทษ

และทำลายล้างมนุษยชาติ ทุกๆ

การกระทำของพระเจ้าได้รับการดำเนินการโดยสอดคล้องกับอุปนิสัยโดยเนื้อแท้ของพระองค์และแผนของพระ

องค์อย่างเข้มงวด และไม่รวมถึงส่วนเลี้ยวใดๆ ของความรู้ ธรรมเนียมประเพณี และปรัชญาของมนุษยชาติ ทุกๆ

การกระทำของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์

ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม มวลมนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดว่ามีเพียงความรัก

ความปรานี และการทนยอมรับของเจ้าต่อมนุษยชาติเท่านั้นที่ไม่มีที่ติ ไม่มีสิ่งเจือปน และศักดิ์สิทธิ์

และไม่มีผู้ใดรู้ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ก็ไม่มีสิ่งเจือปนเจกเช่นเดียวกัน
ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีผู้ใดเคยได้ใคร่ครวญคำถามทั้งหลาย เช่น

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงไม่ทนยอมรับต่อการทำให้ขุนเคือง หรือเหตุใดความเดือดดาลของพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่
ในทางตรงกันข้าม บางคนสำคัญผิดว่าพระพิโรธของพระเจ้ามาจากอารมณ์ที่ไม่ดี เช่น
อารมณ์ของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

และเข้าใจผิดว่าพระโมหะของพระเจ้าเป็นความเดือดดาลแบบเดียวกันกับความโกรธของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม
พวกเขาถึงขั้นตั้งสมมติฐานอย่างผิดๆ

ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าเป็นเหมือนกับการเพชอุบนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษยชาติตามธรรมชาติ
และการออกพระพิโรธของพระเจ้าแค่เป็นเหมือนกับความโกรธของผู้คนที่เสื่อมทรามเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับ
สถานการณ์ที่ไม่มีความสุขบางอย่าง

และเชื่อว่าการปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์ หลังจากการสามัคคีธรรมนี้
เราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะไม่มีแนวคิดที่ผิด การจินตนาการ หรือการคาดคะเนใดๆ

เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป หลังจากที่ได้นิยัตย์คำของเรา

เราหวังว่าเจ้าจะสามารถมีการระลึกได้ที่แท้จริงในหัวใจของพวกเจ้าถึงพระพิโรธของพระอุปนิสัยอันชอบธรรม
ของพระเจ้า เราหวังว่าเจ้าจะสามารถละวางความเข้าใจผิดใดๆ

เกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีก่อนหน้านี้ลงได้

และหวังว่าเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงการเชื่อและทรรศนะผิดๆ

ของเจ้าเองเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น

เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีคำนิยามที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าในหัวใจของพวกเจ้า
หวังว่าพวกเขาจะไม่มี ความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป

และหวังว่าเจ้าจะไม่ขัดเยียดการให้เหตุผลหรือการจินตนาการแบบมนุษย์ใดๆ

แก่พระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้าเอง
พระอุปนิสัยนี้ไม่ใช่บางสิ่งที่มนุษย์เขียนขึ้นหรือก่อให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และไม่มี ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์จะไม่มีวันทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

และแม้ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นสมาชิกหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ภายในของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น

การรู้จักพระเจ้าจึงไม่ใช่แบบเดียวกับการรู้จักวัตถุ การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่การชำแหละบางสิ่งบางอย่าง
อีกทั้งยังไม่ใช่แบบเดียวกับการทำความเข้าใจบุคคลหนึ่ง

หากมนุษย์ใช้สมโนทัศน์หรือวิธีการของตนในการรู้จักกับวัตถุหรือการเข้าใจบุคคลเพื่อรู้จักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันสามารถบรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

การรู้จักพระเจ้าไม่ได้การอาศัยประสบการณ์หรือจินตนาการ

และดังนั้นเจ้าต้องไม่ยึดยึดประสบการณ์หรือจินตนาการของเจ้าต่อพระเจ้าโดยเด็ดขาด

ไม่สำคัญว่าประสบการณ์และจินตนาการของเจ้าอาจมากมายเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นยังคงมีข้อจำกัด

ยิ่งไปกว่านั้น จินตนาการของเจ้าไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง แล้วนับประสาอะไรที่จะสอดคล้องกับความจริง
และจินตนาการของเจ้าไม่เข้ากันกับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวันประสบความสำเร็จหากเจ้าอาศัยจินตนาการของเจ้าในการทำความเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า

เส้นทางเดียวคือการนี้: ยอมรับทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้า จากนั้นค่อยๆ ได้รับความประสบการณ์และทำความเข้าใจมัน

จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าเพื่อที่จะเข้าใจและรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง

เนื่องเพราะการให้ความร่วมมือของเจ้า และเนื่องเพราะความหิวและความกระหายความจริงของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

562. พระเจ้าไม่มีวันไม่แนพระทัยหรือลังเลในการกระทำของพระองค์

หลักธรรมและจุดประสงค์ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนและโปร่งใส
บริสุทธิ์และไร้ข้อบกพร่อง โดยไม่มีกลโกงหรือกลอุบายใดๆ ผสมปนเปอยู่ภายใน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
เนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ประกอบด้วยความมืดหรือความชั่ว

พระเจ้าทรงเกิดพระโมหะกับขาวนินะเวห์เพราะการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้มาอยู่เฉพาะสายพระเนตรอันจ
บจ้องของพระองค์ ณ ขณะนั้นพระโมหะของพระองค์มาจากเนื้อแท้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
เมื่อพระโมหะของพระเจ้าค่อยๆ

น้อยลงและเมื่อพระองค์ได้ประทานการทนยอมรับของพระองค์ให้กับผู้คนเมืองนินะเวห์อีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเผยไปก็ยังคงเป็นเนื้อแท้ของพระองค์เอง

ทั้งหมดทั้งปวงของการเปลี่ยนแปลงนี้มีเหตุผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า

ในช่วงระหว่างช่วงเวลาทั้งหมดนี้ อุปนิสัยที่มีมาถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง
เนื้อแท้ที่ทนยอมรับของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง

และเนื้อแท้ที่เปี่ยมความรักใคร่และเปี่ยมปรานีของพระเจ้ายิ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลง

เมื่อผู้คนกระทำการกระทำที่ชั่วร้ายและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

พระองค์จะทรงนำพระโมหะของพระองค์มาสู่พวกเขา เมื่อผู้คนกลับใจอย่างแท้จริง

พระทัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลง และพระโมหะของพระองค์จะยุติลง
เมื่อผู้คนต่อต้านพระเจ้าอย่างดื้อรั้นต่อไป ความเดือดดาลของพระองค์จะไม่ยุติลง
และความเดือดดาลของพระองค์จะกดดันพวกเขาที่ละน้อยจนกระทั่งพวกเขาถูกทำลาย
นี่คือเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า การประพฤติดของมนุษย์ พฤติกรรม
และท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าลึกลงในหัวใจของพวกเขา นั่นเองที่เป็นตัวบอกสิ่งที่แสดงออกโดยผ่านทาง การเผย
พระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงแสดงพระพิโรธ หรือความปรานีและความรักเมตตา ก็ตาม
หากพระเจ้าทรงทำให้บุคคลหนึ่งอยู่ภายใต้พระโมหะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง
ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหัวใจของบุคคลนี้ต่อต้านพระเจ้า เพราะบุคคลนี้ไม่เคยกลับใจ
กัมมวิริยะของพวกเขาส่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หรือมีการเชื่อจริงแท้ในพระเจ้าอย่างแท้จริง
พวกเขาจึงไม่เคยได้รับความปรานีและการทรมานของพระเจ้า
หากคนบางคนได้รับการใส่พระทัยของพระเจ้า ความปรานีของพระองค์
และการทรมานของพระองค์บ่อยครั้ง
เช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลผู้นี้มีการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของพวกเขา
และหัวใจของพวกเขาไม่ได้ต่อต้านพระเจ้า บ่อยครั้งที่บุคคลนี้กลับใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
ดังนั้น ถึงแม้ว่าบ่อยครั้งที่ความบ่มวินัยของพระเจ้าลงมาถึงบุคคลนี้
แต่พระพิโรธของพระองค์จะไม่ลงมาถึงเขาด้วย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

563. ไม่ว่าพระเจ้ากริ้วขมวดเพียงใดก็ตาม
ทันทีที่พวกเขาประกาศแถลงการอดอาหารและนั่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนกองขี้เถ้า
พระทัยของพระองค์ก็เริ่มอ่อนลง และพระองค์เริ่มเปลี่ยนพระทัย
ในเวลาที่พระองค์ทรงกล่าวประกาศต่อพวกเขาว่าพระองค์จะทำลายเมืองนี้—
ช่วงก่อนการกลับใจและการสารภาพสำหรับบาปของพวกเขา—พระเจ้าทรงยังคงกริ้วพวกเขา
ทันทีที่พวกเขาได้ดำเนินการลำดับการกระทำอย่างกลับใจต่างๆ แล้ว
พระโมหะที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนี้ระแวกนี้ก็ค่อยๆ
แปลงรูปเป็นความปรานีและการทรมานสำหรับพวกเขา
ไม่มีอะไรที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการเผยพระอุปนิสัยสองแง่มุมนี้ของพระเจ้าพร้อมกัน ในเหตุการณ์เดียวกัน
ดังนั้นแล้ว คนเราควรเข้าใจและรู้ถึงการขาดความขัดแย้งนี้อย่างไร?
พระเจ้าได้ทรงแสดงและเผยเนื้อแท้แต่ละอย่างที่ตรงข้ามกันสองขั้วนี้เป็นการตอบแทนเมื่อผู้คนเมืองนี้ระแวกกลับ
ใจแล้ว ซึ่งทำให้ผู้คนมองเห็นความเป็นจริงและความมีอาชญากรรมทำให้ขุนเคืองได้ของเนื้อแท้ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้ท่าทีของพระองค์เพื่อบอกผู้คนดังนี้ว่า
ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงทนยอมรับผู้คนหรือว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์จะแสดงความปรานีต่อพวกเขา
แต่เป็นเพราะพวกเขาแทบจะไม่กลับใจต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง
และเป็นสิ่งที่พบได้ยากที่ผู้คนจะหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำอย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้ากริ้วมนุษย์ พระองค์ทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถกลับใจได้อย่างแท้จริง
และพระองค์ทรงหวังโดยแท้ว่าจะมองเห็นการกลับใจที่แท้จริงของมนุษย์ ซึ่งในกรณีนั้น
พระองค์ก็จะประทานความปรานีและการทนยอมรับให้กับมนุษย์อย่างโอ้อ้อมต่อไป
นี่จึงกล่าวได้ว่าการประพฤติชั่วของมนุษย์ก่อให้เกิดพระพิโรธของพระเจ้า
ในขณะที่ความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้าถูกประทานให้กับผู้ที่ฟังพระเจ้าและกลับใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง
ให้กับผู้ที่สามารถหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ
ท่าทีของพระเจ้าได้รับการเผยอย่างชัดเจนมากในการปฏิบัติต่อชาวนินะเวห์ของพระองค์ กล่าวคือ
ความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้าไม่ใช่ยากที่จะได้รับมาเลย
และสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือการกลับใจที่แท้จริงของบุคคล
ตราบเท่าที่ผู้คนหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ
พระเจ้าจะเปลี่ยนพระทัยของพระองค์และท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

564. เมื่อพระเจ้าได้เปลี่ยนพระทัยต่อผู้คนเมืองนินะเวห์แล้ว
ความปรานีและการทนยอมรับของพระองค์เป็นจากหน้าเทิ้มเท็จหรือไม่? แน่นอนว่าไม่! เช่นนั้นแล้ว
การเปลี่ยนระหว่างสองแง่มุมนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในระหว่างที่พระเจ้าทรงจัดการกับสถานการณ์หนึ่ง
นี้ได้แสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือสิ่งที่ครบถ้วนสมบูรณ์—
พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีการแบ่งส่วนเลย
ไม่ว่าพระองค์จะกำลังทรงแสดงพระโมหะหรือความปรานีและการทนยอมรับต่อผู้คนหรือไม่ก็ตาม
ทั้งหมดนี้คือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
พระอุปนิสัยของเจ้ามีชีวิตชีวาและชัดเจนแจ่มแจ้ง
และพระองค์ทรงเปลี่ยนพระดำริและท่าทีของพระองค์ตามวิธีที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป
การแปลงรูปของท่าทีของพระองค์ต่อชาวนินะเวห์บอกมนุษยชาติว่าพระองค์ทรงมีพระดำริและแนวคิดของพระองค์เอง
พระองค์ไม่ทรงเป็นหุ่นยนต์หรือรูปปั้นดิน แต่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ดำรงพระชนม์
พระองค์ทรงสามารถกริ้วผู้คนเมืองนินะเวห์

เช่นเดียวกับที่พระองค์สามารถประทานอภัยให้กับอดีตของพวกเขาเพราะทำที่ของพวกเขา
พระองค์ทรงสามารถตัดสินพระทัยที่จะนำโซคร้ายมาสู่ชาวนินะเวห์
และพระองค์ยังทรงสามารถเปลี่ยนการตัดสินพระทัยของพระองค์เพราะการกลับใจของพวกเขาได้เช่นกัน
ผู้คนชอบประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์อย่างเคร่งครัด
และใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวเพื่อกำหนดขอบเขตและกำหนดคินยามพระเจ้า
เช่นเดียวกับที่พวกเขาชอบใช้สูตรเพื่อพยายามเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ดังนั้น
ในขอบเขตความคิดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงมีพระคำริ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีแนวคิดที่เป็นสาระสำคัญใดๆ
แต่ในความเป็นจริง พระคำริของพระเจ้าอยู่ในสถานะที่มีการแปลงรูปอยู่เสมอ
ตามการเปลี่ยนแปลงในสิ่งทั้งหลายและในสิ่งแวดล้อมทั้งหลาย ขณะที่พระคำริเหล่านี้กำลังแปลงรูป
แง่มุมที่แตกต่างกันในเนื้อแท้ของพระเจ้ก็ได้รับการเปิดเผย ในช่วงระหว่างกระบวนการแปลงรูปนี้
ในช่วงขณะที่แน่นอนที่พระเจ้าเปลี่ยนพระทัย
สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงต่อมวลมนุษย์คือการมีอยู่ที่เป็นจริงของพระชนม์ชีพของพระองค์
และการที่พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์นั้นเต็มไปด้วยความมีชีวิตที่ไม่หยุดนิ่ง ในขณะเดียวกัน
พระเจ้าทรงใช้การเผยที่แท้จริงของพระองค์เองเพื่อพิสูจน์ต่อมวลมนุษย์ถึงความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่ของพระพิ
รชของพระองค์ ความปรานีของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และการทนยอมรับของพระองค์
เนื้อแท้ของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยในทุกที่และทุกเวลาตามวิธีการที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป
พระองค์ทรงครอบครองความโกรธเกรี้ยวของราศีห์และความปรานีและการทนยอมรับของมารดา
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ไม่ยอมให้มีการตั้งคำถาม การฝ่าฝืน การเปลี่ยนแปลง
หรือการบิดเบือนโดยผู้ใดก็ตาม พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—นั่นคือ
พระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระเจ้า—
สามารถได้รับการเปิดเผยทุกที่และทุกเวลาท่ามกลางทุกเรื่องและทุกสิ่ง
พระองค์ทรงให้การแสดงออกที่มีชีวิตชีวากับแง่มุมเหล่านี้ในทุกมุมของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
และพระองค์ทรงนำสิ่งเหล่านี้มาดำเนินการด้วยความมีชีวิตชีวาในทุกช่วงขณะที่ผ่านไป
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดด้วยเวลาหรือพื้นที่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้รับการแสดงออกหรือได้รับการเปิดเผยขึ้นเองตามข้อจำกัดของเวลา
หรือพื้นที่ แต่ด้วยความสบายอย่างเพียบพร้อมในทุกที่และทุกเวลา
เมื่อเรามองเห็นว่าพระเจ้าทรงมีการเปลี่ยนพระทัยและยุติการแสดงพระพิโรธของพระองค์
และงดเว้นจากการทำลายเมืองนินะเวห์
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเปี่ยมปรานีและเปี่ยมความรักใคร่เท่านั้น?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าประกอบด้วยพระวณะที่ว่างเปล่า?
เมื่อพระเจ้าทรงเดือดดาลด้วยพระพิโรธที่เดือดและถอนคืนความปรานีของพระองค์
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงไม่รู้ลึกถึงความรักที่แท้จริงต่อมนุษยชาติ?
พระพิโรธที่เดือดนี้ได้รับการแสดงออกโดยพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อการกระทำชั่วของผู้คน
พระพิโรธของพระองค์ไม่ได้มีข้อตำหนิ
พระทัยของพระเจ้าได้รับการกระตุ้นให้ตอบสนองต่อการกลับใจของผู้คน
และการกลับใจนี้เองที่ทำให้พระองค์เปลี่ยนพระทัย เมื่อพระองค์ทรงรู้สึกตื่นตัว เมื่อพระองค์เปลี่ยนพระทัย
และเมื่อพระองค์ทรงแสดงความปรานีและการทนายรับของพระองค์ต่อมนุษย์
ทั้งหมดนี้ปราศจากข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง ทั้งหมดนี้สะอาด บริสุทธิ์ ไม่มีมลทิน และไม่มีสิ่งเจือปน
การทนายรับของพระเจ้าที่แท้แล้วก็คือ การทนายรับ
เช่นเดียวกับที่ความปรานีของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความปรานี
พระอุปนิสัยของพระองค์เผยถึงพระพิโรธหรือความปรานีและการทนายรับตามการกลับใจของมนุษย์
และความผันแปรต่าง ๆ ในการประพฤติดของมนุษย์ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงเผยและแสดงออกสิ่งใดก็ตาม
ทั้งหมดนั้นบริสุทธิ์และตรงไปตรงมา เนื้อแท้ของพระองค์แตกต่างจากเนื้อแท้ของสิ่งใดๆ ในการทรงสร้าง
เมื่อพระเจ้าทรงแสดงหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์
หลักธรรมเหล่านั้นปราศจากข้อตำหนิหรือมลทินใดๆ และดังนั้นพระคำริชของพระองค์ แนวคิดของพระองค์
และทุกๆ การตัดสินใจที่พระองค์ทรงทำ และทุกๆ การกระทำที่พระองค์ทรงมีก็เช่นเดียวกัน
เนื่องจากพระเจ้าได้ตัดสินพระทัยเช่นนี้ และเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้
พระเจ้าก็ทรงทำให้ภาระหน้าที่ของพระองค์ครบบริบูรณ์เช่นเดียวกัน
ผลลัพธ์ของภาระหน้าที่ของพระองค์มีความถูกต้องและไม่มีข้อบกพร่องก็เพราะแหล่งกำเนิดของผลลัพธ์นั้นไม่มี
ข้อบกพร่องและไม่มีมลทินนั่นเอง พระพิโรธของพระเจ้าไม่มีข้อตำหนิ ในทำนองเดียวกัน
ความปรานีและการทนายรับของพระเจ้า—ซึ่งไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่ครอบครอง—
ก็ศักดิ์สิทธิ์และไร้ข้อตำหนิ และสามารถทนต่อการตรึงตรองอย่างครุ่นคิดและประสบการณ์ได้
จากความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับเมืองนิเนเวห์
ตอนนี้พวกเจ้ามองเห็นเนื้อแท้ที่อีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่?
พวกเจ้ามองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าหรือไม่?
มีผู้ใดในมนุษยชาติที่ครอบครองอุปนิสัยประเภทนี้หรือไม่? มีผู้ใดครอบครองความพิโรธประเภทนี้
ซึ่งเป็นพระพิโรธของพระเจ้าหรือไม่?
มีผู้ใดครอบครองความปรานีและการทนายรับเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงครอบครองหรือไม่?

ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ใครสามารถเรียกความพิโรธที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและตัดสินใจที่จะทำลายหรือนำความวิบัติมาสู่มวลมนุษย์ได้?

และใครที่มีคุณสมบัติที่จะประทานความปรานีกับมนุษย์ ทนยอมรับและให้อภัย

และด้วยเหตุนี้จึงเปลี่ยนการตัดสินใจก่อนหน้านี้ของเขาที่จะทำลายมนุษย์?

พระผู้สร้างทรงแสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการและหลักธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์เอง และพระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมหรือข้อจำกัดใดที่กำหนดโดยผู้คน เหตุการณ์ หรือสิ่งใดก็ตาม ด้วยพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์นี้

จึงไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนพระดำริและแนวคิดของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถโน้มน้าวพระองค์และเปลี่ยนการตัดสินใจใดๆ ของพระองค์ได้

ทั้งหมดทั้งปวงของพฤติกรรมและความคิดที่มีอยู่ในการทรงสร้างทั้งหมดนั้นมิอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมได้ว่าพระองค์จะทรงใช้พระพิโรธหรือความปรานี มีเพียงเนื้อแท้ของพระผู้สร้างเท่านั้น—กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระผู้สร้าง—ที่สามารถตัดสินใจในสิ่งนี้ได้

เช่นนั้นเองที่เป็นธรรมชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระผู้สร้าง!

จากการวิเคราะห์และการทำความเข้าใจการแปลงรูปของท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ พวกเขาสามารถใช้คำว่า “เป็นเอกลักษณ์”

เพื่ออธิบายความปรานีที่พบภายในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้หรือไม่?

ก่อนหน้านี้เราได้พูดไปแล้วว่าพระพิโรธของพระเจ้าเป็นแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ ตอนนี้เราจะกำหนดนิยามสองแง่มุม—

พระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระเจ้า—ให้เป็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้ามีความศักดิ์สิทธิ์

พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ทนยอมรับการถูกทำให้ขุ่นเคืองหรือการถูกตั้งคำถาม

พระอุปนิสัยของพระองค์คือสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้ครอบครอง พระอุปนิสัยนี้เป็นทั้งเอกลักษณ์และเป็นของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว นี่จึงกล่าวได้ว่า

พระพิโรธของเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์และมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ในหนทางเดียวกัน

แง่มุมอื่นในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—ความปรานีของพระเจ้า—

ก็ศักดิ์สิทธิ์และไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้

ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่สามารถแทนที่หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการกระทำของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถได้แทนที่หรือได้เป็นตัวแทนของพระองค์ในการทำลายเมืองโสโดมหรือความรอดของเมืองนินะเวห์ นี่คือการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

565. ถึงแม้ว่าเมืองนินะเวห์จะเต็มไปด้วยผู้คนที่เสื่อมทราม ชั่ว และรุนแรงเช่นเดียวกับคนเมืองโสโดม

แต่การกลับใจของพวกเขาส่งผลให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยและตัดสินพระทัยที่จะไม่ทำลายพวกเขา

เพราะวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระวาทะและคำแนะนำของพระเจ้า

แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากท่าทีของพลเมืองของโสโดม

และเพราะการนบนอบต่อพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ของพวกเขาและการกลับใจสำหรับบาปของพวกเขาอย่างซื่อสัตย์ ตลอดจนพฤติกรรมที่แท้จริงและจริงใจของพวกเขาในทุกเรื่อง

พระเจ้าจึงได้ทรงแสดงความสงสารที่จริงใจของพระองค์เองอีกครั้งและได้ประทานสิ่งนี้ให้แก่พวกเขา

สิ่งที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษยชาติและความสงสารที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยที่จะมีผู้ใดสามารถทำซ้ำได้ และเป็นไปไม่ได้เลยที่บุคคลใดก็ตามจะครอบครองความปรานีของพระเจ้า

การทนอมรับของพระองค์ หรือความรู้สึกที่จริงใจที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

มีผู้ใดบ้างไหมที่เจ้าเห็นว่าเป็นชายหรือหญิงที่ยิ่งใหญ่ หรือแม้กระทั่งยอดมนุษย์

ผู้ที่มีค่าแถมประเภทนี้ต่อมวลมนุษย์หรือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง โดยพูดในฐานะชายหรือหญิงที่ยิ่งใหญ่จากที่สูง

หรือบนจุดที่สูงที่สุด? ผู้ใดในหมู่มวลมนุษย์ที่สามารถรู้สภาวะของชีวิตมนุษย์ได้ราวกับที่รู้จักฝ่ามือของพวกเขา?

ผู้ใดสามารถรับภาระและความรับผิดชอบสำหรับการมีอยู่ของมนุษยชาติได้?

ผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะกล่าวประกาศการทำลายเมืองเมืองหนึ่งได้?

และผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะอภัยโทษเมืองเมืองหนึ่ง?

ผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพวกเขาทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพวกเขาเอง? มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น!

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีความอ่อนโยนต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงแสดงความเห็นใจและการรักใคร่เอ็นดูต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีการรักใคร่เอ็นดูที่แท้จริงและไม่อาจถูกทำลายได้ให้กับมวลมนุษย์นี้

ในทำนองเดียวกัน

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถประทานความปรานีให้กับมวลมนุษย์นี้และทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่

ทั้งหมดของพระองค์ พระทัยของพระองค์โลดเต้นและเจ็บปวดกับทุกๆ การกระทำของมนุษย์: พระองค์กริ้ว

เสียพระทัย และทรงเศร้าโศกกับความชั่วและความเสื่อมทรามของมนุษย์ พระองค์พอพระทัย ทรงเปี่ยมสุข

ประทานอภัย และทรงปีติยินดีกับการกลับใจและการเชื่อของมนุษย์ ทุกๆ

พระคำริและแนวคิดของพระองค์มีอยู่เพื่อมวลมนุษย์และวนเวียนอยู่กับมวลมนุษย์

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและทรงมิได้รับการแสดงออกทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์
ทั้งหมดทั้งปวงของอารมณของพระองค์มีความเกี่ยวพันกับการมีอยู่ของมวลมนุษย์
เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แล้ว พระองค์ทรงเดินทางและทรงสาละวนเร่งร้อน
พระองค์ทรงสละทุกเศษเสี้ยวแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างเงียบๆ
พระองค์ทรงอุทิศทุกนาทิต่างๆและทุกวินาทีแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์...พระองค์ไม่เคยทรงรู้ว่าจะส่งสารพระชน
ม์ชีพของพระองค์เองอย่างไร กระนั้น
พระองค์ทรงทะนุถนอมมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เองเสมอ...พระองค์ประทานทุกสิ่ง
ที่พระองค์ทรงมิให้กับมนุษยชาติ...พระองค์ประทานความปรานีและการทอมนอบรับของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข
และโดยปราศจากความคาดหวังการตอบแทน
พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเอาชีวิตรอดเฉพาะสายพระเนตรของพระองค์ได้ต่อไป
และได้รับการจัดเตรียมชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้ในวันใดวันหนึ่ง
มวลมนุษย์อาจจะนบถนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
และระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงบำรุงเลี้ยงการมีอยู่ของมนุษย์และทรงจัดหาชีวิตของสรรพ
สิ่งทรงสร้างทั้งปวง

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

566. ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระเจ้านิรันดร์
แต่ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ออกมาที่เส
ดงให้มนุษย์เห็นด้านที่พระเจ้าไม่ทรงยอมทนต่อการทำให้ขุ่นเคืองด้วยเช่นกัน
เมื่อมนุษย์มีความสามารถเต็มที่ในการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าและกระทำการสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์
ต่างๆ ของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษย์
เมื่อมนุษย์เต็มไปด้วยความเลื่อมทรม ความเกลียดชังและความเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์
พระเจ้าก็ทรงกริ้วอย่างลึกลับ พระองค์ทรงกริ้วอย่างลึกลับถึงระดับใด?
พระพิโรธของพระองค์จะมีอยู่จนกระทั่งพระเจ้าไม่ทอดพระเนตรเห็นการต้านทานและความประพฤติต่างๆ
ที่ชั่วร้ายของมนุษย์อีกต่อไป จนกระทั่งพวกเขาไม่อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์อีกต่อไป
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ความกริ้วของพระเจ้าจะหายไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่สำคัญว่าบุคคลนั้นจะเป็นใคร
หากหัวใจของพวกเขากลายเป็นห่างไกลจากพระเจ้าและหันไปจากพระเจ้า โดยไม่มีวันย้อนกลับมา เช่นนั้นแล้ว
ไม่ว่าพวกเขาจะปรารถนาที่จะนมัสการและติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าในกายของพวกเขาหรือในการคิดของพวกเขา
เขาในทุกการปรากฏหรือในแง่ของความปรารถนาที่อยู่ในใจของพวกเขาอย่างไรก็ตาม
พระพิโรธของพระเจ้าก็จะถูกปลดปล่อยออกมาโดยไม่มีหยุด

มันจะเป็นจนถึงขั้นที่เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยความกริ้วของพระองค์ออกมาอย่างลึกซึ้ง
เมื่อได้ให้โอกาสอย่างสิ้นเปลือ กับมนุษย์แล้ว

ทันทีที่มันถูกปลดปล่อยออกมา ก็จะไม่มีความหนทางใดที่จะเอามันกลับไปได้

และพระองค์จะไม่มีความทรงกรุณาและยอมผ่อนปรนให้กับมวลมนุษย์เช่นนั้นอีก

นี่คือด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองใดๆ... พระองค์ทรงยอมผ่อน
ปรนและทรงกรุณาต่อสิ่งต่างๆ ที่ใจดีและสวยงามและดี สำหรับสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย เต็มไปด้วยบาป
และเลวทรามนั้น พระเจ้าทรงพิโรธอย่างลึกลับ จนถึงขั้นที่พระองค์จะไม่ทรงหยุดพระพิโรธของพระองค์
เหล่านี้คือสองแง่มุมที่เป็นหลักการและเด่นชัดมากที่สุดจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เริ่มต้น ไปจนจบ นั่นคือ ความกรุณาอันสิ้นเปลือ และพระพิโรธที่ลึกลับ

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

567. ผู้คนพากันพูดว่า พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม และพูดว่า

ตราบนาทีมนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดปลายทาง แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเป็นธรรมต่อมนุษย์

เพราะพระองค์ทรงชอบธรรมที่สุด หากมนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดทาง

พระองค์จะสามารถทอดทิ้งมนุษย์ได้เช่นไรเล่า? เราเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน

และพิพากษามนุษย์ทุกคนด้วยอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา

ทว่ามีความเงื่อนไขที่เหมาะสมต่อข้อพึงประสงค์ที่เราทำต่อมนุษย์

และสิ่งที่เราพึงประสงค์จะต้องถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร

เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างไร หรือเจ้ามีคุณสมบัติเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว

เราใส่ใจเพียงว่าเจ้าเดินไปในหนทางของเรา และไม่ว่าเจ้ารักและกระหายต่อความจริงหรือไม่

หากเจ้าขาดความจริง และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับนำความอับอายมาสู่นามของเรา

และไม่ปฏิบัติตามอย่างสอดคล้องกับหนทางของเรา แค่ว่าทำตามโดยปราศจากความใส่ใจหรือความห่วงใย

เช่นนั้นแล้ว ณ เวลานั้น เราจะบดขยี้เจ้าและลงโทษเจ้าสำหรับความชั่วของเจ้า

และเจ้าจะต้องพูดอะไรอีกเล่าเมื่อถึงตอนนั้น? เจ้าจะสามารถพูดว่า พระเจ้าไม่ทรงชอบธรรมอย่างนั้นหรือ?

ในวันนี้หากเจ้าปฏิบัติตามวาระที่เราได้พูดไป เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือบุคคลประเภทที่เราเห็นชอบ เจ้าพูดว่า

เจ้าเป็นทุกข์เสมอขณะกำลังติดตามพระเจ้า พูดว่าเจ้าได้ติดตามพระองค์ผ่านร้อนผ่านหนาว

และได้ใช้เวลาที่ดีและที่เลวร้ายร่วมกับพระองค์ แต่เจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระวาระที่พระเจ้าตรัสไว้

เจ้าปรารถนาเพียงสละขวานขวายเพื่อพระเจ้าและสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าในแต่ละวัน

และไม่เคยคิดที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย เจ้ายังพูดด้วยว่า “ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม

ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อพระองค์ สาละวันวุ่นวายเพื่อพระองค์ และอุทิศตัวข้าพระองค์เพื่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำงานหนักทั้งที่ไม่ได้รับการให้ความสำคัญอันใด พระองค์จะทรงจำข้าพระองค์ได้อย่างแน่นอน” เป็นความจริงที่พระเจ้านั้นทรงชอบธรรม

ทว่าความชอบธรรมนี้ไม่ได้ค้างพริ้วด้วยราศีอันใด กล่าวคือ มันไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นเลย และมันไม่ได้ถูกทำให้ค้างพริ้วโดยเนื้อหนัง หรือโดยการแลกเปลี่ยนของมนุษย์

ผู้ที่เป็นกบฏและต่อต้านทั้งหมด ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหนทางของพระองค์จะถูกลงโทษ ไม่มีใครเลยที่ได้รับการอภัย และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้น! ผู้คนบางคนพูดว่า “ในวันนี้ ข้าพระองค์สาละวันวุ่นวายเพื่อพระองค์ เมื่อบททดสอบมาถึง พระองค์จะทรงสามารถมอบพระพรให้ข้าพระองค์สักเล็กน้อยได้หรือไม่?”

ดังนั้นเราจึงถามเจ้าว่า “เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราแล้วหรือยัง?”

ความชอบธรรมที่เจ้าพูดถึงนั้นมีพื้นฐานอยู่บนการทำการแลกเปลี่ยน

เจ้าเพียงแค่คิดว่าเราชอบธรรมและเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน

และคิดว่าบรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดและได้รับพรของเราอย่างแน่นอน วณะของเราที่ว่า

“บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างแน่นอน”

มีความหมายแฝงเร้นอยู่ กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ติดตามเราไปจนสุดทางนั้นคือผู้ที่จะได้รับมารับไว้โดยเราอย่างครบถ้วน

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ถูกเราพิชิตแล้ว สภาพเงื่อนไขใดหรือที่เจ้าได้สัมผัส? เจ้าเพียงสัมผัสการติดตามเราไปจนสุดทาง ว่าแต่อย่างอื่นเล่า?

เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราหรือไม่? เจ้าได้สำเร็จลุล่วงหนึ่งในข้อพึงประสงค์ทั้งห้าของเรา

กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้อีกสี่ข้อที่เหลือนั้นสำเร็จลุล่วง เจ้าก็แค่ได้พบเส้นทางซึ่งธรรมดาที่สุด ง่ายดายที่สุด และได้ไล่ตามเสาะหามันไปด้วยท่าทีของการที่แค่หวังว่าจะโชคดี กับบุคคลเช่นเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราก็คือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

มันคือหนึ่งในการลงทัณฑ์อันสาสมซึ่งชอบธรรม

และมันคือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับพวกคนทำชั่วทุกคน นั่นก็คือ

บรรดาพวกที่ไม่เดินในหนทางของเราทั้งหมดจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

ต่อให้พวกเขาติดตามมาจนสุดทางก็ตาม นี่คือความชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่ออุปนิสัยอันชอบธรรมนี้ถูกแสดงออกมาในการลงโทษมนุษย์ มนุษย์จะอึ้งตะลึงงัน และรู้สึกเสียใจว่า

ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า เขาไม่ได้เดินในทางของพระองค์ “ณ เวลานั้น

ข้าพระองค์เพียงทนทุกข์ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เดินในทางแห่งพระเจ้า มีข้อแก้ตัวอะไรหรือ?

“ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากการถูกตีสอนเท่านั้น!” กระนั้นในจิตใจเขากำลังคิดว่า “ไม่ว่าอย่างไร ข้าพระองค์ก็ได้ติดตามพระองค์มาจนสุดทาง ดังนั้นต่อให้พระองค์ทรงตีสอนข้าพระองค์ การตีสอนก็ไม่น่าจะรุนแรงจนเกินไป และหลังจากการบีบบังคับให้รับการตีสอนนี้แล้ว พระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบธรรม และจะไม่ปฏิบัติต่อข้าพระองค์ในหนทางนั้นตลอดกาล จะว่าไปแล้ว ข้าพระองค์ก็ไม่เหมือนกับบรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้ง กล่าวคือ บรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้งจะได้รับการตีสอนอย่างหนัก ในขณะที่การตีสอนของข้าพระองค์จะเบากว่า” พระอุปนิสัยอันชอบธรรมไม่ได้เป็นเหมือนที่เจ้ากล่าว มันไม่ใช่กรณีที่บรรดาพวกที่เก่งในการสารภาพบาปของพวกเขาจะถูกจัดการฐานกรรณา ความชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ และเป็นพระอุปนิสัยที่ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคื่องโดยมนุษย์ และทุกสิ่งที่โสมมและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นล้วนเป็นเป้าแห่งความขะเขวของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ แต่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหาร มันคือประกาศกฤษฎีกาบริหารภายในราชอาณาจักร และประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้คือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับผู้ที่ใดก็ตามที่ไม่ครองความจริงและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง และไม่มีช่องว่างสำหรับความรอดเลย เนื่องจากเมื่อมนุษย์แต่ละคนได้ถูกจำแนกชั้นไปตามประเภท มนุษย์ที่ดีจะได้รับบำเหน็จและมนุษย์ชั่วจะถูกลงโทษ มันคือตอนที่บันปลายของมนุษย์จะถูกกระชากออกมา มันคือเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะมาถึงบทวสาน หลังจากนั้น พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่ถูกกระทำอีกต่อไป และการลงทัณฑ์อันสาสมจะถูกนำมาสู่ทุกคนในพวกที่ทำชั่ว

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

568. ความปรานีของเรานั้นแสดงออกต่อบรรดาผู้ที่รักเราและปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ในขณะเดียวกัน การลงโทษที่ได้ไปเยือนคนแล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเราอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้นคือ พิสูจน์คำพยานแห่งความพิโรธของเรา เมื่อความวิบัติมาเยือน ทุกคนที่ต่อต้านเราจะวิปโยคร่ำไห้ในขณะที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของการกัณดารอาหารและภัยพิบัติ บรรดาผู้ที่ได้กระทำความเลวในทุกลักษณะ เว้นแต่ผู้ที่ได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี จะไม่มีทางหลบพ้นการชำระชดใช้ให้กับบาปของตน พวกเขาอีกเช่นกัน ที่จะดึงดูดลงสู่ความวิบัติ ในแบบที่นานๆ ครั้งจะได้เห็นกันในตลอดระยะเวลาหลายล้านปี

และพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งความอกสั่นขวัญผวาและหวาดกลัวตลอดเวลา
และบรรดาผู้ติดตามของเราทั้งหลายที่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อเราจะขึ้นบานและปรบมือให้กับอิทธิฤทธิ์ของเร
รา พวกเขาจะผ่านประสบการณ์กับความพอใจอันเกินพรรณนา
และดำรงชีวิตท่ามกลางความชื่นบานยินดีอย่างที่เราไม่เคยมอบให้มวลมนุษย์
เพราะเราถนอมความล้ำค่าของความประพุดที่ดึงดูดใจของมนุษย์และชิงชิงความประพุดชั่วของพวกเขา
ตั้งแต่เมื่อเราเริ่มต้นนำทางมวลมนุษย์
เรามุ่งหวังอย่างใจจดใจจ่อมาตลอดว่าจะได้รับผู้คนสักกลุ่มที่มีจิตใจเดียวกับเรา ในขณะเดียวกัน
บรรดาผู้ที่ไม่ได้มีจิตใจเดียวกับเรานั้น เราก็ไม่เคยลืม เราเกลียดพวกเขาในหัวใจของเราเสมอ
รอคอยโอกาสที่จะนำพาการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่พวกเขา อันเป็นสิ่งที่เราจะผลิตผลิตินที่ได้เห็น
บัดนี้วันของเราได้มาถึงแล้วในที่สุด และเราไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไปแล้ว!

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความประพุดที่ดึงดูดใจให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ค. ว่าด้วยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

569. พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในสถานที่ที่ต่ำลงและโสโครกมากที่สุดจากสถานที่ทั้งหมด และในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่บริสุทธิ์และชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ได้อย่างชัดเจน แล้วพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์แสดงให้เห็นโดยผ่านทางสิ่งใด? สิ่งนี้แสดงให้เห็นเมื่อพระองค์ทรงพิพากษาบาปของมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาชาติาน เมื่อพระองค์ทรงชิงชัยบาป และเมื่อพระองค์ทรงรังเกียจศัตรูที่ต่อต้านและกบฏต่อพระองค์ วณะที่เรากล่าวในวันนี้ก็เพื่อพิพากษาบาปของมนุษย์ เพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ เพื่อสาปแช่งการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ การโกงและการหลอกลวงของมนุษย์ คำพูดและความประพฤติของมนุษย์—

ทั้งหมดที่ไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การพิพากษา และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์จะต้องถูกตราหน้าว่าเป็นบาป

พระวณะของพระองค์เป็นไปตามหลักการแห่งการพิพากษา

พระองค์ทรงใช้การพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ การสาปแช่งการเป็นกบฏของมนุษย์ และการตีแผ่ใบหน้าอันน่าเกลียดของมนุษย์เพื่อให้สำแดงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เอง

ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งแสดงแทนอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ และอันที่จริงแล้ว

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแท้จริงแล้วคือพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเจ้าเป็นบริบทของถ้อยคำวันนี้—เราใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อพูดและพิพากษา และเพื่อดำเนินงานแห่งการพิชิตชัย การนี้เพียงอย่างเดียวที่เป็นพระราชกิจอันแท้จริง

และการนี้เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสาธิต

หากไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาเจ้า

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

เนื่องจากเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม พระเจ้าจะไม่ทรงลงโทษเจ้า

และโดยผ่านทางการนี้เองความบริสุทธิ์ของพระองค์จะแสดงให้เห็น

หากพระเจ้าจะทรงเห็นว่าความโสโครกและการเป็นกบฏของมนุษย์นั้นมากจนเกินไป

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวหรือพิพากษาเจ้า อีกทั้งไม่ได้ทรงติสอนเจ้าเนื่องจากความไม่ชอบธรรมของเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระองค์คงจะไม่ทรงมีความเกลียดชังบาป

พระองค์คงจะทรงโสโครกเทียบเท่ามนุษย์ วันนี้ เป็นเพราะความโสโครกของเจ้า เราจึงพิพากษาเจ้า

และเป็นเพราะความเสื่อมทรามและการเป็นกบฏของเจ้า เราจึงติสอนเจ้า

เราไม่ได้กำลังโอ้อวดคุณานุภาพของเรากับพวกเจ้าหรือจงใจกดขี่พวกเจ้า

เราทำสิ่งเหล่านี้เพราะพวกเจ้าผู้ที่เกิดในแผ่นดินแห่งความโสโครกนี้เปราะเปื้อนอย่างรุนแรงยิ่งนักจากสิ่งโสโครก พวกเจ้าเพียงสูญเสียความสัตย์สุจริตและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าไป

และพวกเจ้าได้กลายเป็นดั่งสุกรที่เกิดในมุมที่สกปรกที่สุดของโลก

และดังนั้นเป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเจ้าจึงถูกพิพากษา และเราจึงปล่อยความโกรธของเราต่อพวกเจ้า

แน่นอนว่าเป็นเพราะการพิพากษานี้เองพวกเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม

และว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

แน่นอนว่าเป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์นี่เอง

พระองค์จึงทรงพิพากษาพวกเจ้าและทรงปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกเจ้า

เพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นการเป็นกบฏของมนุษย์

และเพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นความโสโครกของมนุษย์

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงบริสุทธิ์และไร้อิทธิ

ทว้ายดำรงพระชนม์ชีพในแผ่นดินแห่งความโสโครก หากบุคคลหนึ่งเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับผู้อื่น

และไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เกี่ยวกับเขา และเขาไม่มีอุปนิสัยที่ชอบธรรม เช่นนั้นแล้ว

เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะพิพากษาความชั่วช้าของมนุษย์ อีกทั้งเขาไม่เหมาะที่จะดำเนินการพิพากษามนุษย์

หากบุคคลหนึ่งจะพิพากษาอีกคนหนึ่ง นั่นจะไม่เหมือนกับว่าพวกเขากำลังตบหน้าตัวเองหรือ?

ผู้คนที่โสโครกติดเทียมกับอีกคนหนึ่งจะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพิพากษาบรรดาผู้ที่เหมือนกับพวก

เขาได้อย่างไร? พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถพิพากษามวลมนุษย์ที่โสโครกทั้งหมดได้

มนุษย์จะสามารถพิพากษาบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน? มนุษย์จะสามารถเห็นบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน

และมนุษย์จะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะกล่าวโทษบาปเหล่านี้ได้อย่างไรกัน?

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะพิพากษาบาปของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรมได้อย่างไรกัน?

เมื่อมีการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของผู้คน พระเจ้าตรัสเพื่อพิพากษาผู้คน

และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะเห็นว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์

ขณะพระองค์ทรงพิพากษาและตีสอนมนุษย์เพราะบาปของเขา ในขณะที่เดียวกันก็ตีแผ่บาปของมนุษย์

ไม่มีใครหรือสิ่งใดสามารถหลีกเลี่ยงการพิพากษานี้ได้ ทั้งหมดที่โสโครกนั้นถูกพิพากษาโดยพระองค์

และด้วยเหตุนี้เท่านั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม หากมิใช่เช่นนั้นแล้ว

จะสามารถกล่าวได้อย่างไรว่าพวกเจ้าเป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่นทั้งในนามและข้อเท็จจริง?

...โดยผ่านทางผู้คนที่มาจากแผ่นดินแห่งความโสโครกนั่นเอง ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจึงแสดงให้เห็น วันนี้
พระองค์ทรงใช้ความโสโครกที่แสดงในผู้คนเหล่านี้ของแผ่นดินแห่งความโสโครก และพระองค์ทรงพิพากษา
และสิ่งที่พระองค์ทรงได้รับการเปิดเผยท่ามกลางการพิพากษาก็เป็นด้วยเหตุนี้ เหตุใดพระองค์จึงทรงพิพากษา?
พระองค์ทรงสามารถตรัสพระวณะแห่งการพิพากษาเพราะพระองค์ทรงดูหมิ่นบาป
พระองค์จะกริ้วถึงเพียงนั้นได้อย่างไรหากพระองค์ไม่ได้ทรงชิงชังการเป็นกบฏของมวลมนุษย์?
หากไม่มีความเคียดแค้นที่ภายในพระองค์ ไม่มีความน่าสะอิดสะเอียน
หากพระองค์ไม่ได้พระทัยต่อการเป็นกบฏของผู้คน
เช่นนั้นแล้วนั่นก็จะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงโสโครกเท่ากับมนุษย์
การที่พระองค์ทรงสามารถพิพากษาและตีสอนมนุษย์ได้ก็เพราะพระองค์ทรงเกลียดชังความโสโครก
และสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชังนั้น ไม่มีอยู่ในพระองค์
หากมีการต่อต้านและความเป็นกบฏอยู่ในพระองค์เช่นกัน
พระองค์คงจะไม่ทรงดูหมิ่นพวกที่เป็นปรปักษ์และเป็นกบฏ
หากพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจะกำลังดำเนินไปในอิสราเอล ก็คงจะไม่มีความหมายใดๆ ในพระราชกิจนั้น
เหตุใดพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจึงกำลังได้รับการทรงงานในประเทศจีน
สถานที่ที่มีมิดิตที่สุดและล้าหลังมากที่สุดจากทั้งหมด?
นั่นก็เพื่อแสดงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์ กล่าวโดยย่อคือ ยิ่งสถานที่ที่มีมิดิตมากขึ้นเพียงใด
ก็ยิ่งแสดงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น อันที่จริงแล้ว
ทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

570. เราได้เห็นความประหลาดหลายอย่างของพวกวิญญาณชั่วอย่างชัดเจนมานานแล้ว
และผู้คนที่ถูกพวกวิญญาณชั่วใช้นั้น (พวกที่มีเจตนาอันผิด
พวกที่ทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังหรือความมั่งคั่ง พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเอง
พวกที่ทำให้คริสตจักรหยุดชะงัก ฯลฯ) เราก็ได้มองแต่ละคนทะลุแล้วเช่นกัน
จงอย่าคิดไปเองว่าวันที่พวกวิญญาณชั่วได้ถูกขับออกไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็แล้วเสร็จ เราขอบอกเจ้าไว้!
ตั้งแต่นี้ไป เราจะเอาผู้คนเหล่านี้ออกไปทีละคน ไม่มีวันใช้พวกเขาอีก! กล่าวคือ
บุคคลใดก็ตามที่ถูกพวกวิญญาณชั่วทำให้เสื่อมทรามนั้นเราจะไม่ใช่ และพวกเขาจะถูกไล่ส่ง!
จงอย่าคิดนะที่เราไม่มีความรู้สึก! จงรู้ไว้! เราเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และเราจะไม่อยู่ในวิหารอันโสมม!
เราใช้แต่ผู้คนที่ซื่อสัตย์และชาญฉลาดที่รักภักดีต่อเราอย่างสมบูรณ์และสามารถคำนึงถึงภาระของเราได้เท่านั้น

นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนั้นได้ถูกเราลิดจิตใจล่วงหน้าแล้ว และไม่มีวิญญาณชั่วใดๆ
กำลังชักนำพวกเขาเลยอย่างแน่นอน เราขอกล่าวอย่างชัดเจนว่า นับแต่นี้ต่อไป
พวกที่ไร้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนมีงานของพวกวิญญาณชั่วทั้งสิ้น จงให้เรากล่าวซ้ำเถิดว่า
เราไม่ต้องการบุคคลสักผู้เดียวที่พวกวิญญาณชั่วทำงานด้วย
พวกเขาทั้งหมดจะถูกโยนลงไปในแดนคนตายพร้อมกับเนื้อหนังของพวกเขา!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 76” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

571. เนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าสวมใส่นั้นคือเนื้อหนังของพระเจ้าเอง
พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน
เนื้อหนังของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ที่สุด ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรมเช่นกัน
เนื้อหนังเช่นนั้นสามารถทำได้เพียงสิ่งที่ชอบธรรมและให้คุณแก่มวลมนุษย์ สิ่งที่บริสุทธิ์ รุ่งโรจน์ และทรงฤทธิ์
พระองค์ไม่ทรงสามารถทำอะไรที่ฝ่าฝืนความจริง ที่ฝ่าฝืนศีลธรรมและความยุติธรรม
และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถทำอะไรที่จะทรยศต่อพระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้ เนื้อหนังของพระองค์จึงมีอาณูกษัตริย์ทำให้เสื่อมทรามได้
เนื้อหนังของพระองค์คือเนื้อแท้ที่แตกต่างจากเนื้อหนังของมนุษย์ เพราะผู้ที่ถูกษัตริย์ทำให้เสื่อมทรามคือมนุษย์
มิใช่พระเจ้า ษัตริย์จึงไม่สามารถทำให้เนื้อหนังของพระเจ้าเสื่อมทรามได้เลย ด้วยเหตุนี้
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์กับพระคริสต์พำนักอยู่ภายในพื้นที่เดียวกัน ก็มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถูกครอบครอง
ถูกใช้ และติดกับอยู่กับษัตริย์ ในทางกลับกัน
พระคริสต์ไม่ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมทรามของษัตริย์ชั่ววันรันดร์
เพราะษัตริย์จะไม่มีวันที่จะสามารถขึ้นไปถึงสถานที่สูงที่สุดได้ และจะไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ วันนี้
พวกเราทั้งหมดควรเข้าใจว่า ผู้ที่ทรยศเรา มีเพียงมวลมนุษย์ที่ถูกษัตริย์ทำให้เสื่อมทรามอย่างที่เป็นอย่างที่นั่น
การทรยศจะไม่มีวันที่จะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์แม้แต่น้อย

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

572. พระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงมีองค์ประกอบของความไม่เชื่อฟัง เนื้อแท้ของพระองค์ดีงาม
พระองค์ทรงเป็นการแสดงออกถึงความงดงามและความดีงามทั้งหมด รวมทั้งความรักทั้งหมดด้วย
แม้ในเนื้อหนัง พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าพระบิดา
แม้จะต้องเสียสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ก็จะยังเต็มพระทัยที่จะทำเช่นนั้นอย่างสุดพระทัย
และพระองค์จะไม่ตัดสินพระทัยเลือกสิ่งอื่น
พระเจ้าไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอหรือความคิดว่าพระองค์เองสำคัญ

หรือองค์ประกอบของความโอหังและความอวดดี พระองค์ไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคดโกง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาจากซาตาน

ซาตานคือแหล่งกำเนิดของความน่าเกลียดและความชั่วช้าทั้งหมด

เหตุผลที่มนุษย์มีคุณสมบัติที่คล้ายกับคุณสมบัติทั้งหลายของซาตานนั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม
และถูกแปรรูปโดยซาตานมาแล้ว พระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ดังนั้น

พระองค์จึงทรงมีเฉพาะพระลักษณะของพระเจ้านั้น และไม่มีคุณลักษณะใดๆ ของซาตานเลย

ตัดตอนมาจาก “เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

573. “ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า” หมายถึงว่าแก่นแท้ของพระเจ้านั้น ไม่มีข้อบกพร่อง

ว่าความรักของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว

และเจ้าจะรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้น ไม่ต่างพร้อยและไม่สามารถคำหนดิเคียนได้

แง่มุมเหล่านี้ของแก่นแท้ของพระเจ้าไม่ใช่แค่พระวาทะที่พระองค์ทรงใช้เพื่อโอ้อวดพระฐานะของพระองค์

แต่ในทางตรงกันข้ามพระองค์ทรงใช้แก่นแท้ของพระองค์เพื่อปฏิบัติกับแต่ละคนและทุกคนด้วยความจริงใจอัน

สงบเงียบ อีกนัยหนึ่ง แก่นแท้ของพระเจ้าไม่ว่างเปล่า และไม่ใช่เรื่องของทฤษฎีหรือเรื่องของคำสอน

และแน่นอนว่าไม่ใช่ความรู้อย่างหนึ่ง ไม่ใช่การศึกษาอย่างหนึ่งสำหรับมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แก่นแท้ของพระเจ้ากลับเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงของการกระทำของพระเจ้าเองและแก่นแท้

ของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นที่ถูกเปิดเผย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

574. ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เราพูดถึงหมายถึงอะไร? จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้สักครู่

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือการเปี่ยมด้วยความจริงของพระองค์ใช่หรือไม่?

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความสัตย์ซื่อของพระองค์ใช่หรือไม่?

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ใช่หรือไม่?

มันคือความถ่อมพระทัยของพระองค์ใช่หรือไม่? ความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์หรือ?

พระเจ้าทรงประทานความจริงและชีวิตแก่มนุษย์อย่างอิสระ—นี่คือความบริสุทธิ์ของพระองค์ใช่หรือไม่? (ใช่)

ทั้งหมดนี้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยเป็นหนึ่งเดียวและไม่ดำรงอยู่ภายในมนุษยชาติอันเสื่อมทราม

อีกทั้งไม่สามารถเห็นมันได้ในมนุษยชาติ

ไม่สามารถเห็นร่องรอยของมันได้แม้แต่ในวัยเยาว์ในช่วงระหว่างกระบวนการของการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซา

ตาน ไม่ว่าจะในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานหรือในแก่นแท้หรือธรรมชาติของซาตาน

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นหนึ่งเดียว

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีและทรงครองแก่นแท้ประเภทนี้...แก่นแท้ของความบริสุทธิ์คือความรักที่แท้จริง แต่ที่มากไปกว่านี้คือ มันคือแก่นแท้ของความจริง ความชอบธรรม และความสว่าง คำว่า “บริสุทธิ์” นั้นเหมาะสมเฉพาะเมื่อใช้กับพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีอะไรในสิ่งทรงสร้างที่คู่ควรจะถูกเรียกว่า “บริสุทธิ์” มนุษย์จะต้องเข้าใจเรื่องนี้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

575. เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นของโลก

และพระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อขึ้นชมโลก

สถานที่ที่การทรงพระราชกิจจะเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความหมายมากที่สุดคือสถานที่ที่พระองค์ประสูติ ไม่ว่าแผ่นดินนั้นจะบริสุทธิ์หรือสกปรกโสम्म และไม่ว่าสำคัญว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใดก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

แม้ว่าทั้งหมดนั้นได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ตาม กระนั้น ทุกสรรพสิ่งยังคงเป็นของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาแผ่นดินที่สกปรกโสम्मและทรงพระราชกิจที่นั่นเพื่อเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์

พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงสู่ทนการเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่เพื่อทรงพระราชกิจดังกล่าวเพื่อที่จะช่วยผู้คนแห่งแผ่นดินที่สกปรกโสम्मนี้ให้รอด การนี้ได้กระทำไปเพื่อเป็นพยาน เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

สิ่งที่พระราชกิจดังกล่าวแสดงให้เห็นให้ผู้คนเห็นคือความชอบธรรมของพระเจ้า

และสามารถแสดงถึงมหาศรัทธาของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ความยิ่งใหญ่และความเชื่อตรงของพระองค์ได้รับการสำแดงในความรอดของกลุ่มคนต่ำต้อยที่ผู้อื่นดูถูก

การเกิดในแผ่นดินที่สกปรกโสम्मไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดเลยว่าพระองค์ทรงต่ำต้อย

นั่นเพียงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์เท่านั้น ยิ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งเผยความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ความรักที่ไร้จุดบกพร่องที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ออกมามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ถึงแม้ว่าพระองค์ประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสम्म

และถึงแม้ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาผู้คนที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสम्मเช่นเดียวกับพระเยซูที่ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปในยุคพระคุณ แต่ทุกๆ

เศษเสี้ยวของพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดหรือ? ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่หรือ?

สองพันปีก่อน พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปเป็นเวลาหลายปี นั่นเป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของการไถ่
วันนี้ พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับกลุ่มคนที่สกปรกโสโครกและต่ำต้อย

นี่เป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของความรอด

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้เป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของพวกมนุษย์อย่างพวกเจ้าหรือ?

หากไม่ใช่เพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงได้ดำรงพระชนม์ชีพและทนทุกข์กับคนบาปเป็นเวลาหลายปีหลังจากที่ประสูติในรางหญ้าเล่า

? และหากไม่ใช่เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว เหตุใดพระองค์จึงเสด็จกลับมาหามนุษย์เป็นครั้งที่สอง

ประสูติในแผ่นดินนี้ที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน

และดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง?

พระเจ้ามิได้ทรงสัจย์หรือ? ส่วนใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่ได้เป็นไปได้เพื่อมวลมนุษย์?

ส่วนใดไม่ได้เป็นไปได้เพื่อลิขิตชีวิตของพวกเจ้า? พระเจ้าทรงบริสุทธิ์—สิ่งนี้มีอาจเปลี่ยนแปลงได้!

พระองค์ไม่ทรงประอะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสโครก

แม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสโครกก็ตาม

ทั้งหมดนี้สามารถมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้น ไม่เห็นแก่พระองค์เองอย่างที่สุด และความทุกข์และการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนช่วงชิงใหญ่อย่างที่สุด!

คัดตอนมาจาก “นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

576. แนวคิดของเจ้า ความคิดของเจ้า พฤติกรรมของเจ้า คำพูดและความประพฤติของเจ้า—

การแสดงออกเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้รวมเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของ
พระเจ้าหรือ?

การแสดงออกของพวกเจ้าไม่ใช่การสำแดงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามซึ่งเปิดเผยโดยพระวจนะของพระเจ้าหรือ?

ความคิดและแนวคิดของเจ้า แรงจูงใจของเจ้า

และความเสื่อมทรามที่เปิดเผยในตัวเจ้าแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

รวมถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงประสูติในดินแดนแห่งความโสโครกเช่นกัน

แต่พระองค์ทรงยังคงมิได้แปดเปื้อนจากความโสโครก พระองค์ทรงใช้ชีวิตอยู่ในโลกอันโสโครกเดียวกันกับเจ้า

แต่พระองค์ทรงครอบครองเหตุผลและการล่วงรู้ และพระองค์ทรงดูหมิ่นความโสโครก

เจ้าอาจไม่แม้แต่จะสามารถสืบหาสิ่งใดที่โสโครกในคำพูดและความประพฤติของเจ้า

แต่พระองค์ทรงสามารถทำได้ และพระองค์ทรงชี้ให้เจ้าเห็นสิ่งเหล่านั้น สิ่งเก่าๆ เหล่านี้ของเจ้า—

การที่เจ้าขาดพร่องการปลุกฝัง ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้

รวมทั้งวิธีการดำเนินชีวิตที่ล้าหลังของเจ้า—ตอนนี้ได้รับการนำเข้ามาในความสว่างโดยการเปิดเผยของวันนี้

มีเพียง โดยการที่พระเจ้าเสด็จมาบนแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินพระราชกิจเท่านั้น
ผู้คนจึงจะมองเห็นความบริสุทธิ์และพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์
พระองค์ทรงพิพากษาและทรงตีสอนเจ้า ทำให้เจ้าได้รับความเข้าใจ
บางครั้งธรรมชาติเยี่ยงปีศาจของเจ้าสำแดงออกมา และพระองค์ก็ทรงชี้ให้เจ้าเห็นสิ่งนั้น
พระองค์ทรงรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ประดุจหลังพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเจ้า พระองค์เสวยอาหารแบบเดียวกับเจ้า
และพระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพในสภาพแวดล้อมแบบเดียวกัน—แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงรอบรู้มากกว่า
พระองค์ทรงสามารถตีแผ่เจ้าและมองทะลุแก่นแท้ที่เสื่อมทรามของมนุษย์
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงดูหมิ่นมากกว่าปรัชญาในการดำเนินชีวิตและการโกงและการหลอกลวงของมนุษย์อีกแล้ว
พระองค์ทรงชิงชังการปฏิสัมพันธ์ทางเนื้อหนังของผู้คนเป็นพิเศษ
พระองค์อาจไม่ทรงคุ้นเคยกับปรัชญาของมนุษย์ในการดำเนินชีวิต
แต่พระองค์ทรงสามารถมองเห็นและตีแผ่อุปนิสัยที่เสื่อมทรามที่ผู้คนเปิดเผยออกมาได้อย่างชัดเจน
พระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อกล่าวและสอนมนุษย์โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้
พระองค์ทรงใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อพิพากษาผู้คน
และเพื่อทำให้อุปนิสัยที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ของพระองค์เองสำแดงออกมา
ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงกลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์เท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์และใบหน้าอันน่าเกลียด
องศาตายเป็นที่กระจ่าง แม้ว่าพระองค์จะไม่ทรงลงโทษเจ้า
และเพียงทรงใช้เจ้าในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นเพื่อความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์
แต่เจ้าก็รู้สึกละอายใจและไม่พบสถานที่ที่จะซ่อนตัวของเจ้าเอง เป็นเพราะเจ้าโสโครกเกินไป
พระองค์ตรัสโดยใช้สิ่งเหล่านั้นซึ่งได้รับการตีแผ่ในตัวมนุษย์
และมีเพียงเมื่อสิ่งเหล่านี้ได้รับการนำไปสู่ความสว่างแล้วเท่านั้น
ผู้คนจึงหันมาตระหนักว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์เพียงใด
พระองค์ไม่ได้ทรงมองข้ามแม้แต่ลทินอันน้อยนิดที่สุดในตัวมนุษย์
ไม่แม้แต่ความคิดที่โสโครกในหัวใจพวกเขา
หากคำพูดและความประพฤติดของผู้คนไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระองค์
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงยกโทษให้พวกเขา ในพระวาระของพระองค์
ไม่มีที่ว่างสำหรับความโสโครกของมนุษย์หรือสิ่งอื่นใด—ทั้งหมดจะต้องได้รับการนำมาสู่ความสว่าง

ตัดตอนมาจาก “ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

577. เจ้าจะไม่มีวันเห็นว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะคล้ายกันกับมนุษย์ในเรื่องของสิ่งทั้งหลาย และที่มากกว่านั้นคือ เจ้าจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงใช้ทัศนคติ ความรู้ วิทยาศาสตร์ ปรัชญา หรือการจินตนาการของมวลมนุษย์เพื่อรับมือกับเรื่องทั้งหลาย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้นเชื่อมโยงกับความจริง กล่าวคือ พระวณะทุกคำที่พระองค์ได้ตรัสไปและการกระทำทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปนั้นผูกติดอยู่กับความจริง ความจริงนี้ไม่ใช่ผลผลิตของความเพ้อฝันบางอย่างซึ่งไร้พื้นฐาน พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงนี้และพระวณะเหล่านี้โดยคุณความดีแห่งเนื้อแท้ของพระองค์และพระชนม์ชีพของพระองค์ เนื่องจากพระวณะเหล่านี้และเนื้อแท้ของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำไปนั้นคือความจริง พวกเราจึงสามารถพูดได้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำนำพาความมีชีวิตชีวาและความสว่างมาให้ผู้คน ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกและความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกเหล่านั้น และชี้หนทางให้แก่มนุษยชาติเพื่อที่พวกเขาจะได้เดินบนเส้นทางที่ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้ล้วนได้รับการกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระเจ้าและโดยเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

578. เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถตระหนักถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงเอกลักษณ์” ได้อย่างแท้จริง เจ้าจะไม่เพ้อฝันอีกต่อไป โดยคิดว่ามีเส้นทางอื่นๆ นอกเหนือจากเส้นทางนี้ที่เจ้าสามารถเลือกเดิน และเจ้าจะไม่เต็มใจทรยศทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าอีกต่อไป เพราะแก่นแท้ของพระเจ้าบริสุทธิ์ นั้นหมายความว่าโดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถเดินข้ามผ่านชีวิตบนเส้นทางแห่งความสว่างที่ชอบธรรมได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถรู้ความหมายของชีวิตได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถดำเนินชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและทั้งมีและรู้จักความจริงได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถได้รับชีวิตจากความจริงได้ เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยเจ้าให้หลบเลี่ยงความชั่วและปลดปล่อยเจ้าจากอันตรายและการควบคุมของซาตานได้ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ไม่มีใครและไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ได้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ทนทุกข์อีกต่อไป
การนี้กำหนดตัดสินโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงช่วยเจ้าให้รอดอย่างไม่เห็นแก่ตัวเลย

เฉพาะพระเจ้าเท่านั้นที่ทำยี่สิบแล้วทรงรับผิดชอบต่ออนาคตของพวกเจ้า

ต่อชะตาชีวิตของพวกเจ้าและต่อชีวิตของพวกเจ้า และพระองค์ทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งเพื่อเจ้า

นี่คือบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะสามารถสัมผัสได้

เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะมีแก่นแท้เฉกเช่นแก่นแท้ของพระเจ้า

ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดมีความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอดหรือนำทางเจ้าได้

นี่คือความสำคัญของแก่นแท้ของพระเจ้าต่อมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

579. ของพวกเจ้า เราได้ยึดมนุษย์ไว้กับมาตรฐานที่เคร่งครัดมาโดยตลอด

หากความจงรักภักดีของเจ้ามาพร้อมกับเจตนาและสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน

เช่นนั้นแล้วเราน่าจะอยู่โดยปราศจากสิ่งที่เราเรียกว่าความจงรักภักดีของเจ้าจะดีเสียกว่า

เพราะเราชิงชังพวกที่หลอกลวงเราผ่านเจตนาทั้งหลายของพวกเขามาและบีบคั้นเราด้วยสภาพเงื่อนไขนานาสารพัน

เราหวังเพียงให้มนุษย์นั้นจงรักภักดีต่อเราอย่างบริบูรณ์ และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์—และเพื่อพิสูจน์—

คำๆเดียว นั่นก็คือความเชื่อ เราเชื่อมั่นการใช้คำประจบสอพลอทั้งหลายของพวกเจ้าเพื่อพยายามทำให้เราชื่นบาน

เพราะเรานั้นปฏิบัติต่อพวกเจ้าด้วยความจริงใจเสมอมา

และดังนั้นจึงหวังให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราด้วยความเชื่อที่แท้จริงเช่นเดียวกัน

ตัดตอนมาจาก “เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

580. เจ้าต้องรู้ว่าเราพึงปรารถนาผู้คนประเภทใด พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ราชอาณาจักร

พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำผืนดินศักดิ์สิทธิ์เปื้อน แม้ว่าเจ้าอาจได้ทำงานมากมายแล้ว

และได้ทำงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ในที่สุดหากเจ้ายังคงโสมมอย่างน่าสังเวช

เช่นนั้นแล้วก็จะเป็นเรื่องที่มีอายยอมผ่อนปรนได้ต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าที่เจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร

ของเรา! ตั้งแต่การแรกสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้

เราไม่เคยได้เสนอช่องทางอันง่ายดายสู่ราชอาณาจักรของเราให้แก่พวกที่ประจบเรา นี่คือกฎเกณฑ์แห่งสวรรค์

และไม่มีใครสามารถทำลายสิ่งนั้นได้! เจ้าต้องแสวงหาชีวิต วันนี้

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือประเภทเดียวกันกับเปโตร นั่นคือ

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาเอง

และผู้ที่เต็มใจที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า มีเพียงผู้คนที่เท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หากเจ้าเพียงมุ่งหวังบำเหน็จ และไม่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของชีวิตของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วความพยายามของเจ้าทั้งหมดก็จะสูญเปล่า—นี่คือความจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้อย่างหนึ่ง!

ตัดตอนมาจาก “ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

581. พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระองค์ทรงมีสิ่งที่พระองค์ทรงมี ทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงแสดงออกและเปิดเผยเป็นการแสดงให้เห็นถึงเนื้อแท้ของพระองค์และของพระอัครลักษณ์ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ทรงมี เช่นเดียวกับเนื้อแท้และพระอัครลักษณ์ของพระองค์ เป็นสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่สามารถถูกแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด พระอุปนิสัยของพระองค์ครอบคลุมถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ การปลอบใจมวลมนุษย์ ความเกลียดชังมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ ความเข้าใจถ่องแท้ในมวลมนุษย์ อย่างไรก็ดี บุคลิกลักษณะของมนุษย์อาจมีลักษณะมองโลกในแง่ดี มีชีวิตชีวา หรือปราศจากความรู้สึก พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของผู้ปกครองแห่งสรรพสิ่งต่างๆ และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด เป็นพระอุปนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการสร้างทั้งปวง พระอุปนิสัยของพระองค์แสดงให้เห็นถึงพระเกียรติ ฤทธานุภาพ ความสูงศักดิ์ ความยิ่งใหญ่ และเหนือสิ่งอื่นใด ความยิ่งใหญ่สูงสุด พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจ สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งชอบธรรม สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งสวยงามและดีงาม ยิ่งไปกว่านั้นคือเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูก^[a]พิชิตหรือถูกรุกรานได้โดยความมืดและกองกำลังศัตรูใดๆ รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ (อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)^[a] โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งฤทธานุภาพสูงสุด ไม่มีบุคคลหรือเหล่าบุคคลใดสามารถหรืออาจรบกวนพระราชกิจของพระองค์หรือพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ แต่บุคลิภาพของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่มากกว่าแค่สัญลักษณ์หนึ่งของความเหนือกว่าสัตว์เดียรัจฉานเล็กน้อยของมนุษย์เท่านั้นเอง ในตัวมนุษย์และจากตัวเขาเองนั้นไม่มีสิทธิอำนาจ ไม่มีอิสรภาพในการปกครองตนเอง และไม่มีความสามารถที่จะอยู่เหนือตนเอง แต่ในธาตุแท้ของเขานั้นเป็นผู้หนึ่งที่หดหู่อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ ทุกลักษณะ ความชื่นบานยินดีของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการดำรงอยู่และการปรากฏของความชอบธรรมและความสว่าง เนื่องจากการทำลายล้างความมืดและความชั่ว พระองค์ทรงยินดีในการนำความสว่างและชีวิตที่ดีมาสู่มวลมนุษย์

ความขึ้นบานยินดีของพระองค์เป็นความขึ้นบานยินดีอันชอบธรรม

เป็นสัญลักษณ์ของการดำรงอยู่ของทุกสิ่งที่เป็นด้านบวก และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นมงคล

พระพิโรธของพระเจ้านั้นเป็นเพราะอันตรายซึ่งการมีอยู่และการแทรกแซงความอยู่ดีธรรมนำมาสู่มวลมนุษย์ขอ

พระองค์ เป็นเพราะการมีอยู่ของความชั่วและความมืด เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งขัดเคลื่อนความจริง

และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งต่อต้านสิ่งที่ดีและสวยงาม

พระพิโรธของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งว่าทุกสรรพสิ่งที่เป็นด้านลบไม่มีอยู่อีกต่อไป

และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ความเศร้าของพระองค์นั้นเป็นเพราะมวลมนุษย์

เนื่องจากผู้ที่พระองค์ทรงมีความหวังแต่เขาเป็นผู้ที่ตกสู่ความมืด

เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์นั้นไม่เป็นผลตามที่พระองค์ทรงคาดหวัง

และเป็นเพราะมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงรักไม่สามารถใช้ชีวิตในความสว่างได้ทั้งหมด

พระองค์ทรงรู้สึกเศร้ากับมวลมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ กับมนุษย์ผู้ซื่อสัตย์แต่ไม่รู้เท่าทัน

และกับมนุษย์ผู้ที่ดีแต่ขาดมุมมองต่างๆ ของเขาเอง

ความเศร้าของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความดีงามของพระองค์และของความปรานีของพระองค์

เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความสวยงามและความใจดีมีเมตตา แน่แน่นอนว่า

ความสุขของพระองค์มาจากการพิชิตบรรดาศัตรูของพระองค์และการได้รับความจริงใจของมนุษย์

มากกว่านี้ก็คือ มันเกิดขึ้นจากการการขับไล่และการทำลายล้างกองกำลังศัตรูทั้งหมด

และเพราะมวลมนุษย์ได้รับชีวิตที่ดีและสันติสุข ความสุขของพระเจ้าไม่เหมือนกับความขึ้นบานยินดีของมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นความรู้สึกของการเก็บรวบรวมผลไม้มันที่ดี

เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่กว่าความขึ้นบานยินดีเสียอีก

ความสุขของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่หลุดพ้นจากความทุกข์นับจากเวลานี้ไป

และเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่โลกของความสว่าง ในทางกลับกัน อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ไม่ใช่เพื่อความชอบธรรม ความสว่าง

หรือสิ่งที่สวยงาม และที่น้อยที่สุดก็คือเพื่อพระคุณที่สวรรค์ได้ประทานลงมา อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติมีลักษณะที่เห็นแก่ตัวและเป็นของโลกแห่งความมืด

อารมณ์เหล่านั้นไม่ได้มีอยู่เพื่อเห็นแก่หน้าพระทัย นับประสาอะไรที่จะเห็นแก่แผนการของพระเจ้า

และดังนั้นมนุษย์และพระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะสามารถถูกพุดถึงในขณะเดียวกันได้

พระเจ้าทรงสูงสุดตลอดกาลและทรงเกียรติเสมอ ในขณะที่มนุษย์นั้นต่ำช้าตลอดกาล ไร้ค่าตลอดกาล

นี่เป็นเพราะพระเจ้ากำลังทรงพลีอุทิศและทรงอุทิศพระองค์เองต่อมวลมนุษย์ตลอดกาล อย่างไรก็ตามก็ดี

มนุษย์นั้นรับเอาและเพียรพยายามเพื่อตัวเองเท่านั้นตลอดกาล
พระเจ้ากำลังทรงรับความเจ็บปวดเพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย์ตลอดกาล
กระนั้นมนุษย์กลับไม่เคยมีส่วนร่วมในอะไรเลยเพื่อประโยชน์ของความสว่างหรือเพื่อความชอบธรรม
ต่อให้มนุษย์พยายามชั่วขณะหนึ่ง แต่ก็อ่อนแอมากกระทั่งมนุษย์ไม่สามารถทนการโจมตีแม้สักครั้งได้
ด้วยเหตุที่ความพยายามของมนุษย์มักจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของตัวเองเสมอและไม่ใช่เพื่อผู้อื่น
มนุษย์เห็นแก่ตัวเสมอ ในขณะที่พระเจ้าทรงไม่เห็นแก่พระองค์เองตลอดกาล
พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกอย่างซึ่งยุติธรรม ดีงาม และสวยงาม
ในขณะที่มนุษย์คือผู้ที่สืบทอดและสำแดงความน่าเกลียดและความชั่วทุกอย่าง
พระเจ้าจะไม่วันทรงเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของความชอบธรรมและความงามของพระองค์
ทว่ามนุษย์กลับมีความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบในการที่จะทรยศต่อความชอบธรรมและไกลห่างไปจากพระเจ้า
ในเวลาใดก็ตามและในสถานการณ์ใดก็ตาม

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

582. ความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคื่องของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
พระพิโรธของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
พระบารมีของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
หลักธรรมเบื้องหลังพระโมหะของพระเจ้าคือการแสดงให้เห็นถึงพระอัตลักษณ์และสถานะของพระองค์ที่มีพระ
องค์ทรงเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว
เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าหลักธรรมนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองอีกด้วย
พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระองค์เอง
ซึ่งไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากการเปลี่ยนผันของเวลาเลย
อีกทั้งไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนจากการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์
พระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์คือเนื้อแท้ภายในของพระองค์
ไม่ว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้ใด เนื้อแท้ของพระองค์จะไม่มีเปลี่ยนแปลง
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เมื่อมีผู้ทำให้พระเจ้ากริ้ว
สิ่งที่พระเจ้าทรงส่งออกไปคือพระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์
ในขณะที่หลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังพระโมหะของพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
อีกทั้งพระอัตลักษณ์และสถานะที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วย
พระองค์ไม่ทรงเกิดพระโมหะเพราะการเปลี่ยนแปลงในเนื้อแท้ของพระองค์
หรือเพราะมีองค์ประกอบที่แตกต่างเกิดขึ้นจากพระอุปนิสัยของพระองค์

แต่เพราะการต่อต้านพระองค์จากมนุษย์ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ขุนเคื่อง
การช่วยพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัดโดยมนุษย์คือการท้าทายพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าเองอันร้ายแรง
ในทรศนะของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ท้าทายพระองค์
มนุษย์ก็กำลังแข่งขันกับพระองค์และทดสอบพระโมหะของพระองค์ เมื่อมนุษย์ต่อต้านพระเจ้า
เมื่อมนุษย์แข่งขันกับพระเจ้า เมื่อมนุษย์ทดสอบพระโมหะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง—
และช่วงเวลาเช่นนั้นคือเวลาที่บาปไร้การควบคุม—
พระพิโรธของพระเจ้าจะเผยและแสดงตัวออกมาโดยธรรมชาติ ดังนั้น
การแสดงออกของพระเจ้าถึงพระพิโรธของพระองค์จึงเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะไม่มี
อยู่อีกต่อไป และเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดจะถูกทำลาย
นี่คือความเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และของพระพิโรธของพระเจ้า
เมื่อความทรงเกียรติและความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกท้าทาย
เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกขัดขวางและมนุษย์มองไม่เห็น
เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า
กำลังบังคับทั้งหมดเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกที่แข่งขันกับพระเจ้า ต่อต้านพระองค์ และต่อสู้กับพระองค์จึงชั่ว
เสื่อมทราม และไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้มาจากซาตานและเป็นของซาตาน
เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมและทรงมีความสว่างและความบริสุทธิ์อันไร้ที่ติ ดังนั้นทุกสิ่งที่ชั่ว เสื่อมทราม
และเป็นของซาตานจะหายไปเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกปล่อยออกมา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

- ก. ข้อความเดิมคือ “มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไม่สามารถถูก”
- ข. ข้อความเดิมคือ “รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการ ไร้ความสามารถที่จะถูกทำให้ขุนเคื่องได้
(และการไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุนเคื่อง)”

ง. ว่าด้วยพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

583. หนทางแห่งชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถมิได้ อีกทั้งก็ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถบรรลุอย่างง่าย ๆ ได้ นี่เป็นเพราะว่าชีวิตสามารถมาจากพระเจ้าได้เพียงเท่านั้น กล่าวคือ

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครอบครองเนื้อแท้แห่งชีวิต

และพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีหนทางแห่งชีวิต และดังนั้นพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิต และน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตที่ไหลอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเกี่ยวกับพลังแห่งชีวิต

ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายซึ่งนำชีวิตมาสู่มนุษย์ และได้ทรงจ่ายราคาแพงเพื่อที่มนุษย์อาจได้รับชีวิต

นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิตนิรันดร์

และพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นหนทางซึ่งมนุษย์ได้รับการฟื้นคืนชีพ

พระเจ้าไม่ทรงเคยห่างหายไปจากหัวใจของมนุษย์ และพระองค์สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ทรงเป็นแรงขับเคลื่อนสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ รากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

และแหล่งสะสมอันอุดมสำหรับการดำรงอยู่ของมนุษย์หลังกำเนิด พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เกิดใหม่

และทรงทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตไปตามทุกบทบาทของเขาได้อย่างมุ่งมั่นไม่ทอดทิ้ง

เนื่องเพราะพระฤทธานุภาพของพระองค์และพลังชีวิตอันมีอาจดับมอดของพระองค์

มนุษย์ได้ใช้ชีวิตมารุ่นแล้วรุ่นเล่า

ซึ่งตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีพลังแห่งชีวิตของพระเจ้าได้เป็นหลักคำจูนสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

และเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาซึ่งมนุษย์ธรรมดาไม่เคยจ่ายมาก่อน

พลังชีวิตของพระเจ้าสามารถพิชิตพลังอำนาจใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น มันยังมากล้นเกินกว่าพลังอำนาจใดๆ

ชีวิตของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระฤทธานุภาพของพระองค์นั้นพิเศษกว่าความธรรมดาสามัญ

และพลังชีวิตของพระองค์ก็ไม่สามารถถูกเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดหรือกองกำลังศัตรูใด

พลังชีวิตของพระเจ้านั้นดำรงอยู่และแผ่รัศมีเจิดจรัสไม่ว่าจะเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใด

สวรรค์และแผ่นดินโลกอาจผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันมากมายใหญ่หลวง

แต่ชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นเช่นเดิมตลอดกาล ทุกสรรพสิ่งอาจล้มหายตายจาก

แต่ชีวิตของพระเจ้าจะยังคงอยู่ตามเดิม

เพราะพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งและรากฐานของการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านั้น

ชีวิตของมนุษย์มีกำเนิดที่มาจากพระเจ้า การมีอยู่ของสวรรค์ก็เพราะพระเจ้า

และการมีอยู่ของแผ่นดินโลกก็มีต้นกำเนิดมาจากพลังอำนาจของชีวิตของพระเจ้า

ไม่มีวัตถุใดที่ครอบครองพลังชีวิตสามารถอยู่เหนืออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่มีเร็วแรงสามารถหลบหนีจากอำนาจครอบครองของพระเจ้า เช่นนี้แล้ว

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ทุกคนจำต้องหมอบราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า

ทุกคนจำต้องใช้ชีวิตภายใต้การบัญชาของพระเจ้า และไม่มีใครสามารถหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวาจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

584. นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้น

พวกมันทำหน้าที่และยังคงดำเนินก้าวหน้าต่อไปในวิถีทางที่เป็นระเบียบและโดยสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติขึ้น ภายใต้สายพระเนตรอันจับจ้องของพระองค์ ภายใต้กฎเกณฑ์ของพระองค์

มวลมนุษย์ได้ยืดอกเสมอมา และทุกสรรพสิ่งได้กำลังพัฒนาไปในทางที่เป็นระเบียบตลอดมา

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ได้

การที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถทวีจำนวนขึ้นได้นั้นเป็นเพราะกฎเกณฑ์ของพระเจ้า

และการที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถอยู่รอดได้นั้นเป็นเพราะกฎเกณฑ์และการบริหารจัดการของพระองค์ กล่าวคือ

ภายใต้กฎเกณฑ์ของพระเจ้านั้นสิ่งมีชีวิตทั้งปวงมาดำรงอยู่ เจริญเติบโต หายไป และเกิดใหม่อย่างเป็นระเบียบ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ฝนพราๆ นำมาซึ่งความรู้สึกของฤดูกาลอันสดชื่นและทำให้แผ่นดินโลกชุ่มชื้น

พื้นดินเริ่มอ่อนนุ่มลง และหญ้าก็ดันตัวพื้นดินขึ้นมาและเริ่มแตกหน่อ ในขณะที่ต้นไม้ทั้งหลายค่อยๆ

เปลี่ยนเป็นสีเขียว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ทั้งหมดนำความมีชีวิตชีวาอันสดชื่นมาสู่แผ่นดินโลก

นี่คือสิ่งที่เห็นกันได้เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งปวงกำลังมาดำรงอยู่และเจริญเติบโต

สัตว์ทุกชนิดออกมาจากโพรงของพวกมันเพื่อรู้สึกถึงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิและเริ่มต้นปีใหม่

สิ่งมีชีวิตทั้งปวงอาบแดดในความร้อนในช่วงระหว่างฤดูร้อนและชื่นชมกับความอบอุ่นซึ่งนำมาโดยฤดูกาล

พวกมันเติบโตอย่างรวดเร็ว บรรดาต้นไม้ หญ้า และพืชทุกชนิดกำลังเติบโตด้วยความเร็วมาก

จนกระทั่งพวกมันผลิดอกและออกผลในที่สุด สิ่งมีชีวิตทั้งปวง รวมถึงพวกมนุษย์

ต่างก็ขุ่นง่านในช่วงระหว่างฤดูร้อน ในฤดูใบไม้ร่วง ฝนนำมาซึ่งความเย็นฉ่ำของฤดูใบไม้ร่วง

และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดเริ่มรู้สึกถึงการมาถึงของฤดูกาลเก็บเกี่ยว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงผลิดอกออกผล

และพวกมนุษย์ก็เริ่มเก็บเกี่ยวผลไม้หลากหลายชนิดเหล่านี้เพื่อที่จะมีอาหารในการเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาว

ในฤดูหนาว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงค่อย ๆ เริ่มที่จะสงบลงในความเงียบและหยุดพักเมื่ออากาศหนาวกล้ากรายเข้ามา

และผู้คนที่หยุดพักนอนในระหว่างฤดูกาลนี้เช่นกัน จากฤดูกาลสู่ฤดูกาล

การเปลี่ยนผ่านจากฤดูใบไม้ผลิไปสู่ฤดูร้อนไปสู่ฤดูใบไม้ร่วงไปสู่ฤดูหนาว—

การเปลี่ยนผ่านเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นตามกฎที่พระเจ้าทรงบัญญัติ

พระองค์ทรงนำทางทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์โดยใช้กฎเหล่านี้และได้ทรงคิดค้นหนทางแห่งชีวิตอันมีสีสันแล

ะมั่งคั่งเพื่อมวลมนุษย์

โดยทรงเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดซึ่งมีอุณหภูมิและฤดูกาลอันแตกต่างหลากหลาย ดังนั้น
ภายในสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการอยู่รอดประเภทนี้

พวกมนุษย์จึงสามารถอยู่รอดและทวีจำนวนขึ้นในทางอันเป็นระเบียบแบบแผนได้

พวกมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนกฎเหล่านี้ได้และไม่มีบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตใดสามารถทำลายพวกมันได้

แม้ว่าจะได้เกิดการเปลี่ยนแปลงนับไม่ถ้วนขึ้น—ทะเลได้กลายเป็นทุ่งหญ้า

ในขณะที่ทุ่งหญ้าได้กลายเป็นทะเล—กฎเหล่านี้ยังคงดำรงอยู่ต่อไป พวกมันดำรงอยู่เพราะพระเจ้าทรงดำรงอยู่

และเพราะกฎเกณฑ์ของพระองค์และการบริหารจัดการของพระองค์

ด้วยสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนขนาดใหญ่ประเภทนี้

ชีวิตของผู้คนจึงดำเนินไปภายในกฎและกฎเกณฑ์เหล่านี้ ผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้ถูกฟุ่มเฟือยขึ้นมาจากใต้กฎเหล่านี้

และผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อยู่รอดตลอดมาภายใต้พวกมัน

ผู้คนได้ชื่นชมกับสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการอยู่รอดนี้ตลอดจนได้ชื่นชมกับหลายสิ่งหล
ยอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นสำหรับชนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

แม้ว่าผู้คนจะรู้สึกว่าการอยู่รอดที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและมองอย่างเหยียดหยามว่าพวกมันเป็นของตาย

และแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถรู้สึกได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงจัดวางเรียบเรียงกฎเหล่านี้

ว่าพระเจ้ากำลังทรงปกครองกฎเหล่านี้ ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

พระเจ้าทรงเกี่ยวพันกับพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้เสมอ

พระประสงค์ของพระองค์ในพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้คือการอยู่รอดของมวลมนุษย์

และเพื่อที่มวลมนุษย์จะได้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไป

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

585. พระเจ้าทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการปฏิบัติการของทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่ง

และทรงกำหนดให้สิ่งเหล่านั้นทั้งเสริมแรงและพึ่งพาอาศัยกันและกัน

เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นจะไม่พินาศและปลาสนาการไป ด้วยเหตุนี้เท่านั้นมวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้

ด้วยเหตุนี้เท่านั้น พวกเขาจึงสามารถดำรงชีวิตภายใต้การทรงนำของพระเจ้าในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้

พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายของกฎเกณฑ์ทั้งหลายแห่งการปฏิบัติการ

และไม่มีผู้ใดสามารถแทรกแซงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้กฎเกณฑ์เหล่านี้และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงบริหารจัดการ

กฎเกณฑ์เหล่านี้ เมื่อต้นไม้จะแตกหน่อ เมื่อฝนจะตก
แผ่นดินโลกจะให้น้ำมากเพียงใดและสารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นไม้ทั้งหลาย ใบไม้จะร่วงหล่นในฤดูกาลใด
ต้นไม้จะออกผลในฤดูกาลใด แสงอาทิตย์จะให้สารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นไม้
ต้นไม้จะคายสิ่งใดออกมาหลังจากได้รับอาหารด้วยแสงอาทิตย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนั้นพระเจ้าได้ทรงทำการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง
ให้เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายได้ สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ที่ซึ่งพระองค์ทรงควบคุมพวกมันและปกครองเหนือพวกมัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิต
หรือในสายตาของมนุษย์แล้วจะเป็นสิ่งไม่มีชีวิตก็ตาม
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งนั้น
พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าว่า หากปราศจากแผ่นดินโลก ต้นไม้ก็ไม่สามารถฝังรากลงไป
แตกหน่อ และเติบโตได้ ว่าหากแผ่นดินโลกไม่มีต้นไม้ เช่นนั้นแล้วมันก็จะแห้งแล้ง
ว่าต้นไม้ควรจะกลายเป็นบ้านของนกและสถานที่ซึ่งพวกมันอาจใช้เป็นที่พักอาศัยจากลม
ต้นไม้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หรือไม่หากปราศจากแสงอาทิตย์? (ไม่ได้)
อีกทั้งมันไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีเพียงแผ่นดินโลกเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ทั้งปวงเป็นไปเพื่อมวลมนุษย์
เพื่อการอยู่รอดของมนุษย์ มนุษย์ได้รับอากาศสดชื่นจากต้นไม้ และมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
ซึ่งได้รับการปกป้องจากต้นไม้ มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากแสงอาทิตย์หรือสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
ถึงแม้ว่าสัมพันธภาพเหล่านี้จะซับซ้อน
แต่เราก็ต้องจำได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลทุกสรรพสิ่งขึ้นมา
ก็เพื่อที่พวกมันอาจเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึ่งพาอาศัยกันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างมีคุณค่าและนัยสำคัญ หากพระเจ้าได้ทรงสร้างบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีนัยสำคัญ
พระเจ้าคงจะให้มันปลาสนาการไป นี่เป็นหนึ่งในวิธีการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ 7” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

586. เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการและหนทางทุกการจำแนกชนิดเพื่อสร้างสมดุลของพวกมัน
เพื่อสร้างสมดุลของสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของภูเขาและทะเลสาบ ของพืชพรรณและสัตว์ นก
และแมลงทุกชนิด
เป้าหมายของพระองค์คือการเปิดโอกาสให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดได้ดำรงชีวิตและทวีจำนวนภายใต้กฎที่พระองค์ได้
ทรงกำหนดขึ้น ไม่มีสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างใดสามารถออกไปนอกกฎเหล่านี้
และกฎเหล่านี้ไม่สามารถถูกทำลายได้ เฉพาะภายในสภาพแวดล้อมพื้นฐานประเภทนี้เท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถอยู่รอดและทวีจำนวนได้อย่างปลอดภัย รุ่งแล้วรุ่งเล่า หากสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้างใดๆ ไปเลยจากปริมาณหรือวงเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด หรือหากมันเกินอัตราการเติบโต ความถี่ของการสืบพันธุ์ หรือจำนวนที่สั่งการโดยพระองค์

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะประสบทุกข์กับการทำลายล้างในระดับที่หลากหลาย และในเวลาเดียวกัน การอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะถูกคุกคาม

หากสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้างชนิดหนึ่งมีจำนวนมากเกินไป มันจะปล้นอาหารจากผู้คน ทำลายแหล่งน้ำของผู้คน และทำให้ถิ่นฐานของพวกเขาย่อยยับ ด้วยวิธีนั้น

การสืบพันธุ์หรือสภาวะของการอยู่รอดของมวลมนุษย์คงจะได้รับผลกระทบในทันที... หากสิ่งมีชีวิตประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทมีจำนวนเกินความเหมาะสมของพวกมัน เช่นนั้นแล้วอากาศ อุณหภูมิ ความชื้น และแม้กระทั่งองค์ประกอบของอากาศภายในพื้นที่สำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์ก็จะเป็นพิษและถูกทำลายในระดับที่หลากหลาย ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้

การอยู่รอดและชะตากรรมของพวกมนุษย์จะอยู่ภายใต้การคุกคามที่มีต้นเหตุจากปัจจัยทางนิเวศวิทยาเหล่านี้เช่นกัน ดังนั้นแล้ว หากความสมดุลเหล่านี้สูญเสียไป อากาศที่ผู้คนหายใจจะถูกทำลาย

น้ำที่พวกเขาดื่มจะถูกปนเปื้อน

และอุณหภูมิที่พวกเขาพึ่งต้องมียังจะเปลี่ยนแปลงและได้รับผลกระทบในระดับที่หลากหลายเช่นกัน หากนั่นเกิดขึ้น

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่เป็นของมวลมนุษย์โดยธรรมชาติจะอยู่ภายใต้ผลกระทบและความท้าทายอันใหญ่หลวง

ในจากเหตุการณ์ประเภทนี้ที่สภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของพวกมนุษย์ได้ถูกทำลายลง ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมวลมนุษย์จะเป็นอย่างไร?

นี่เป็นปัญหาที่รุนแรงมากปัญหาหนึ่ง! เพราะพระเจ้าทรงรู้ว่าสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างแต่ละสิ่งดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ด้วยเหตุผลใด

บทบาทของสิ่งทุกชนิดที่พระองค์ได้ทรงสร้างคืออะไร แต่ละสิ่งมีผลกระทบแบบใดกับมวลมนุษย์ และมันเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ถึงระดับใด

เพราะในพระทัยของพระเจ้านั้นมีแผนการสำหรับทั้งหมดนี้และพระองค์ทรงบริหารจัดการทุกๆ

แง่มุมของทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมานั้นจึงเป็นสาเหตุที่ทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงทำจึงสำคัญและจำเป็นมากสำหรับมวลมนุษย์ ดังนั้นแล้วตั้งแต่นั้นไป

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าสังเกตปรากฏการณ์ทางนิเวศวิทยาบางอย่างท่ามกลางสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า หรือกฎธรรมชาติบางอย่างในขณะนี้ท่ามกลางสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า

เจ้าจะไม่สงสัยเกี่ยวกับความจำเป็นของทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างอีกต่อไป

เจ้าจะไม่ใช้ถ้อยคำที่ไม่รู้เท่าทันมาตัดสิน โดยผลการเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการของทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

ละหนทางอันหลากหลายของพระองค์ในการจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์อีกต่อไป

อีกทั้งเจ้าจะไม่มาสู่ข้อสรุปเกี่ยวกับกฎของพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์โดยผลการ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

587. หากสิ่งทรงสร้างทั้งหมดสูญเสียกฎของพวกมันไป พวกมันคงจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป

หากกฎแห่งทุกสรรพสิ่งได้สูญหายไป

เช่นนั้นแล้วสิ่งมีชีวิตท่ามกลางทุกสรรพสิ่งก็จะต้องมีความไม่สามารถที่จะดำเนินต่อไปได้

มนุษยชาติคงจะสูญเสียสภาพแวดล้อมของพวกเขาซึ่งพวกเขาพึ่งพาเพื่อการอยู่รอดด้วยเช่นกัน

หากมนุษยชาติสูญเสียทั้งหมดนั้น พวกเขาคงจะไม่สามารถที่จะดำเนินต่อไปได้ดังที่พวกเขาได้ทำเรื่อยมา เพื่อเจริญเติบโตและทวีจำนวนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

เหตุผลที่มนุษย์ได้อยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงจัดหาสิ่งทรงสร้างทั้งหมดให้แก่พวกเขาเพื่อ เลี้ยงดูพวกเขา เพื่อเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกัน

เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกันเท่านั้น

มวลมนุษย์จึงได้อยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้ในปัจจุบันนี้

ด้วยสภาพแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับการอยู่รอดอันเป็นคุณและมีกฎธรรมชาติเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ในนั้น

ผู้คนต่างประเภททั้งหมดของแผ่นดินโลก เผ่าพันธุ์ที่ต่างกันทั้งหมด

จึงสามารถอยู่รอดได้ภายในพื้นที่ที่ได้บัญญัติขึ้นของพวกเขาเอง

ไม่มีใครสามารถไปเลยจากพื้นที่เหล่านี้หรืออาณาเขตระหว่างพวกมันได้

เป็นเพราะพระเจ้านั่นเองที่ได้ทรงวาดเค้าโครงพวกมันไว้

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

588. โลกฝ่ายวิญญาณคือสถานที่สำคัญแห่งหนึ่ง สถานที่ซึ่งแตกต่างจากโลกทางวัตถุ

เหตุใดเราจึงกล่าวว่ามันสำคัญ? พวกเรากำลังจะหารือเรื่องนี้กันอย่างละเอียด

การมีอยู่ของโลกฝ่ายวิญญาณเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่นกับโลกทางวัตถุของมวลมนุษย์

มันมีบทบาทสำคัญในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมนุษย์ในอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า

นี่คือกฎของมัน และนี่คือหนึ่งในเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้การมีอยู่ของมันมีความสำคัญ

เนื่องจากมันเป็นสถานที่ซึ่งสัมผัสทั้งห้าไม่สามารถหยั่งรู้ได้

ไม่มีใครสามารถตัดสินได้อย่างแน่ชัดว่าโลกฝ่ายวิญญาณมีอยู่หรือไม่

การเคลื่อนที่ทั้งหลายของมันเชื่อมต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์อย่างใกล้ชิด ซึ่งมีผลทำให้ระเบียบชีวิตของมวลมนุษย์ได้รับอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงจากโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน การนี้เกี่ยวข้องกับอริปไตยของพระเจ้าหรือไม่? มันเกี่ยวข้อง เมื่อเรากล่าวเช่นนั้น พวกเจ้าเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงกำลังหาหรือถึงหัวข้อนี้ กล่าวคือ มันเป็นเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับอริปไตยของพระเจ้า รวมถึงการบริหารของพระองค์นั่นเอง ในโลกอย่างเช่นโลกนี้—โลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาผู้คน—ทุกๆ ประกาศิตจากสวรรค์ ประกาศกฤษฎีกา และระบบบริหารของมันนั้นเหนือกว่ากฎหมายและระบบทั้งหลายของชาติใดในโลกทางวัตถุเป็นอย่างมาก และไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้จะกล้าขัดหรือฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น การนี้เกี่ยวข้องกับอริปไตยและการบริหารของพระเจ้าหรือไม่? ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น มีประกาศกฤษฎีกาการบริหารที่ชัดเจน ประกาศิตจากสวรรค์ที่ชัดเจน และบทบัญญัติที่ชัดเจน บรรดาผู้ดูแลในระดับแตกต่างกันและในพื้นที่ต่างๆ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนและรักษากฎและข้อบังคับทั้งหลายอย่างเคร่งครัด เพราะพวกเขารู้ว่าผลพวงของการฝ่าฝืนประกาศิตจากสวรรค์คืออะไร พวกเขาตระหนักอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงลงโทษคนชั่วและทรงตอบแทนรางวัลแก่คนดีอย่างไร และว่าพระองค์ทรงบริหารและปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงดำเนินการประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติของพระองค์อย่างไร สิ่งเหล่านี้แตกต่างจากโลกทางวัตถุที่มวลมนุษย์อาศัยอยู่หรือไม่? สิ่งเหล่านี้แตกต่างกันอย่างมหาศาลจริงๆ โลกฝ่ายวิญญาณเป็นโลกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับโลกทางวัตถุ ในเมื่อมีประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติเหล่านี้ เรื่องนี้จึงเกี่ยวข้องกับอริปไตย การบริหารของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น พระอุปนิสัยของพระองค์ รวมถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

589. พระเจ้าได้ทรงกำหนดประกาศิตจากสวรรค์ ประกาศกฤษฎีกา และระบบต่างๆ นานาขึ้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้ประกาศออกไป พวกมันจะถูกดำเนินการอย่างเข้มงวดมาก ดังที่ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยพระเจ้า โดยสิ่งมีชีวิตในตำแหน่งทางต่างๆ ในโลกฝ่ายวิญญาณ และไม่มีผู้ใดกล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น เพราะฉะนั้น ในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ในโลกมนุษย์นั้น ไม่ว่าใครบางคนจะมาจุติใหม่เป็นสัตว์หรือมนุษย์ ย่อมมีกรรมบัญญัติสำหรับทั้งสองนั้น เนื่องจากกรรมบัญญัติเหล่านี้มาจากพระเจ้า จึงไม่มีผู้ใดกล้าที่จะทำผิดกรรมบัญญัติ อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถทำผิดกรรมบัญญัติได้ เนื่องจากอริปไตยของพระเจ้า

และเพราะธรรมบัญญัติเช่นนี้มีอยู่เท่านั้น โลกทางวัตถุที่ผู้คนมองเห็นนี้จึงเป็นไปอย่างปกติและมีระเบียบ
เนื่องจากอริปไตยนี้ของพระเจ้าเท่านั้น พวกมนุษย์จึงสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขกับอีกโลกหนึ่งที่ไม่ปร
รากฎเกณฑ์สำหรับพวกโดยสิ้นเชิงได้ และสามารถใช้ชีวิตอย่างกลมกลืนกับมันได้—
ซึ่งทั้งหมดนั้นไม่สามารถหนีพ้นจากอริปไตยของพระเจ้าได้ หลังจากชีวิตที่เป็นเนื้อหาของบุคคลหนึ่งตายลง
ดวงจิตยังคงมีชีวิตอยู่ และดังนั้น จะเกิดอะไรขึ้นหากมันไม่ได้อยู่ภายใต้การบริหารของพระเจ้า?
ดวงจิตนั้นคงจะเร่ร่อนไปทั่วทุกที่ รุกล้ำไปทุกหนแห่ง
และคงจะถึงขั้นทำอันตรายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในโลกมนุษย์
อันตรายเช่นนั้นจะไม่เพียงแต่เกิดขึ้นกับมวลมนุษย์เท่านั้น
และยังสามารถเกิดขึ้นกับต้นไม้และสัตว์ทั้งหลายได้ด้วยเช่นกัน—อย่างไรก็ตาม
สิ่งแรกที่จะได้รับอันตรายก็คงจะเป็นผู้คน หากการนี้จะเกิดขึ้น—หากดวงจิตเช่นนั้นอยู่โดยไม่มีการบริหาร
ทำอันตรายต่อผู้คนโดยแท้ และทำสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้ายอย่างแท้จริง—เช่นนั้นแล้ว
ดวงจิตนี้ก็คงจะได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมในโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
หากสิ่งทั้งหลายมีความร้ายแรง ดวงจิตนั้นก็คงจะสูญสิ้นไปในไม่ช้า และคงจะถูกทำลาย หากเป็นไปได้
มันคงจะถูกนำไปอยู่ที่ใดสักแห่งและหลังจากนั้นก็ได้มาจุติใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การบริหารดวงจิตต่างๆ
ของโลกฝ่ายวิญญาณนั้นมีระเบียบ และดำเนินการโดยสอดคล้องกับขั้นตอนและกฎทั้งหลาย
นั่นเป็นเพราะการบริหารเช่นนั้นเท่านั้น โลกทางวัตถุของมนุษย์จึงยังไม่ล่มลงไปสู่ความวุ่นวาย
พวกมนุษย์แห่งโลกทางวัตถุจึงยังมีความรู้สึกนึกคิดที่เป็นปกติ มีความมีเหตุผลที่เป็นปกติ
และมีชีวิตทางเนื้อหาของระเบียบ มีเพียงหลังจากที่มวลมนุษย์มีชีวิตปกติเช่นนั้นเท่านั้น
บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหาของระเบียบจะสามารถเจริญรุ่งเรืองและสืบพันธุ์ไปตลอดหลายชั่วคนต่อไปได้

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

590. ความตายของสิ่งมีชีวิตหนึ่ง—การสิ้นสุดชีวิตทางกายภาพ—
บ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตนั้นได้ผ่านจากโลกทางวัตถุมาสู่โลกฝ่ายวิญญาณ
ในขณะที่การถือกำเนิดของชีวิตใหม่ทางกายภาพบ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตหนึ่งได้จากโลกฝ่ายวิญญาณมาสู่โลกทางวัตถุ
และได้เริ่มต้นรับหน้าที่และแสดงบทบาทของมันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการจากไปหรือการมาถึงของสิ่งมีชีวิต
ทั้งคู่นั้นไม่สามารถแยกออกจากการงานของโลกฝ่ายวิญญาณได้ เมื่อถึงเวลาที่ใครบางคนมาสู่โลกทางวัตถุ
พระเจ้าได้ทรงก่อรูปร่างการจัดการเตรียมการและการกำหนดนิยามที่เหมาะสมไว้แล้วในโลกฝ่ายวิญญาณในเรื่อง
ที่ว่า บุคคลนั้นจะไปยังกรอบคร่าวใด พวกเขาจะไปถึงในยุคสมัยใด พวกเขาจะมาถึงในช่วงใด
และบทบาทที่พวกเขาจะแสดง เมื่อเป็นเช่นนั้น ชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลผู้นั้น—สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำ
และเส้นทางทั้งหลายที่พวกเขาเดิน—จะดำเนินการไปตามการจัดการเตรียมการที่ได้ทำขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณ

โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่หยิ่ง ยิ่งไปกว่านั้น เวลาที่ชีวิตทางกายภาพจะสิ้นสุดลง และลักษณะกับสถานที่ที่มันจะจบนั้นเป็นที่ชัดเจนและหยั่งรู้ได้ในโลกฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าทรงปกครองโลกทางวัตถุ และพระองค์ทรงปกครองโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน และพระองค์จะไม่ทรงทำให้วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายตามปกติของดวงจิตหนึ่งล่าช้าไป และพระองค์ไม่เคยทรงสามารถกระทำความผิดพลาดใดๆ ในการจัดการเตรียมการวัฏจักรนั้นเลย ผู้ดูแลแต่ละท่านในตำแหน่งทางการในโลกฝ่ายวิญญาณนั้นดำเนินการภารกิจแต่ละอย่างของพวกเขา และทำสิ่งที่พวกเขาควรที่จะทำ โดยสอดคล้องกับคำแนะนำและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ในโลกของมวลมนุษยชนนั้น ปรากฏการณ์ทางวัตถุทุกอย่างที่มนุษย์เห็นนั้นอยู่อย่างเป็นระเบียบ และไม่มีควมวุ่นวาย ทั้งหมดนี้ก็เนื่องจากกฎเกณฑ์ที่มีระเบียบเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า รวมทั้งข้อเท็จจริงที่สิทธิอำนาจของพระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง อำนาจครอบครองของพระองค์ประกอบด้วยโลกทางวัตถุที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ และยิ่งไปกว่านั้นคือ โลกฝ่ายวิญญาณที่ไม่ปรากฏแก่ตาเบื้องหลังมวลมนุษย เพราะฉะนั้น หากพวกมนุษย์ปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ดี และหวังที่จะดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดีนอกเหนือจากการได้รับการจัดเตรียมด้วยโลกทางวัตถุที่มองเห็นได้ ทั้งหมดทั้งมวลนั้น พวกเขาก็ต้องได้รับการจัดเตรียมด้วยโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้ ซึ่งควบคุมสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในนามของมวลมนุษย และซึ่งเป็นไปอย่างมีระเบียบ

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

591. นับแต่ชั่วขณะที่เจ้าเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับเสียงร้องจ้า เจ้าก็เริ่มทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง เจ้าได้เริ่มการเดินทางของชีวิตของเจ้า โดยแสดงไปตามบทบาทของเจ้าในแผนการของพระเจ้าและในการทรงลิขิตของพระองค์ ไม่ว่าเจ้าจะมีภูมิหลังอย่างไร และการเดินทางข้างหน้าของเจ้าจะเป็นอย่างไร ก็ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของฟ้าได้ และไม่มีใครควบคุมชะตาลิขิตของตนเองได้ เพราะมีเพียงพระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งเท่านั้นที่ทรงสามารถทำงานเช่นนั้นได้ นับตั้งแต่วันที่มนุษย์ได้มาสู่การดำรงอยู่ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้มาตลอด บริหารจัดการจักรวาล กำกับกฎเกณฑ์แห่งการเปลี่ยนแปลงสำหรับทุกสรรพสิ่งและวิถีโคจรของทุกสรรพสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—มนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างเจียบเจี๊ยบและไม่รู้ตัว ด้วยความอ่อนหวานและหยาดฝน ตลอดจนหยดน้ำค้างจากพระเจ้า เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—มนุษย์อยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระหัตถ์พระเจ้าโดยไม่รู้ตัว หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ทุกอย่างในชีวิตของเขาอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ว่าเขาจะเชื่อเรื่องนี้หรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าสิ่งใดและทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าที่มีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม จะเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง
สร้างขึ้นมาใหม่และปลาสนการไปตาม พระดำริของพระเจ้า
นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือทุกสรรพสิ่ง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

592. พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้และทรงนำพามนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ประทานชีวิตให้เข้ามาในโลก
ต่อมา มนุษย์ก็มีพ่อแม่และญาติพี่น้อง และไม่คิดเคียดอีกต่อไป
ตั้งแต่ครั้งแรกที่มนุษย์เปิดตามองโลกแห่งวัตถุ
เขาก็ได้ถูกลิดขชะตาไว้แล้วให้ดำรงอยู่ภายในการทรงลิขิตของพระเจ้า
ลมปราณจากพระเจ้าสนับสนุนสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมดทุกชีวิต ตลอดช่วงวัยเจริญเติบโตไปจนถึงวัยผู้ใหญ่
ในช่วงระหว่างกระบวนการนี้ ไม่มีใครรู้สึความทุกข์กำลังเติบโตขึ้นภายใต้การดูแลของพระเจ้า
พวกเขากลับเชื่อว่ามนุษย์กำลังเติบโตภายใต้การดูแลอันเปี่ยมรักของบิดามารดาของเขา
และสัญชาตญาณชีวิตของเขานั้นเองที่กำลังเติบโตของเขา
นี่เป็นเพราะว่ามนุษย์ไม่รู้ว่าผู้ใดประทานชีวิตให้เขา หรือรู้ว่าตัวเขามาจากไหน
นับประสาอะไรที่จะรู้หนทางที่สัญชาตญาณชีวิตสร้างปาฏิหาริย์
เขารู้เพียงว่าอาหารคือพื้นฐานที่ช่วยให้ชีวิตดำเนินต่อไป
ความพากเพียรบากบั่นคือแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่ของเขา
และความเชื่อต่างๆในจิตใจของเขาคือทุนที่เขาต้องอาศัยพึ่งพาเพื่อความอยู่รอด
เกี่ยวกับพระคุณและการจัดเตรียมของพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ยังไม่รับรู้อันใดเลยอย่างถึงที่สุด
และดังนั้นพวกเขาจึงใช้ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้ไปอย่างสูญเปล่า... ไม่มีแม้แต่คนเดียวในมนุษยชาตินี้ที่พระเจ้า
ทรงดูแลทั้งวันคืน จะคิดขึ้นมาได้เองว่าจะนมัสการพระองค์
พระเจ้ายังทรงพระราชกิจต่อไปกับมนุษย์ผู้ซึ่งพระองค์ไม่เคยตั้งความคาดหวัง
ก็เพียงเท่าที่พระองค์ทรงวางแผนการไว้เท่านั้น พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่ง
มนุษย์จะตื่นขึ้นจากฝันของเขาและพลันตระหนักถึงคุณค่าและความหมายของชีวิต
รวมถึงราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายเพื่อทั้งสิ้นทั้งมวลที่พระองค์ได้ประทานให้เขา
และความกังวลร้อนใจขณะที่พระเจ้าทรงรอคอยให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์...

ทุกคนที่เข้ามาในพิภพนี้ต้องผ่านชีวิตและความตาย
และพวกเขาส่วนใหญ่ได้ผ่านวัฏจักรแห่งความตายและการเกิดใหม่แล้ว ผู้คนที่มีความเชื่ออยู่ตอนนี้จะตายในไม่ช้า

และคนที่ตายแล้วจะกลับมาในอีกไม่นาน

ทั้งหมดนี้คือครรลองแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสำหรับสิ่งมีชีวิตแต่ละราย

กระนั้นครรลองและวัฏจักรนี้คือความจริงที่ตรงชัดว่า พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์มองเห็นว่า

ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์นั้นไร้ขีดจำกัด ไม่ผูกติดกับลักษณะทางกายภาพ เวลาหรือพื้นที่

นั่นแลที่เป็นความลี้ลับของชีวิตซึ่งถูกประทานมาให้มนุษย์โดยพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ว่าชีวิตมาจากพระองค์

แม้หลายคนอาจไม่เชื่อว่าชีวิตมาจากพระเจ้า มนุษย์ก็ชื่นชมทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระองค์หรือปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระองค์ก็ตาม

หากว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าเกิดเปลี่ยนพระทัยขึ้นมาอย่างกะทันหัน

และปรารถนาจะทวงคืนทุกอย่างที่ดำรงอยู่ในโลก และเอาชีวิตที่พระองค์ทรงมอบให้กลับคืนไป เมื่อนั้น

ทั้งหมดก็จะไม่มีเหลืออยู่อีกต่อไป พระเจ้าทรงใช้ชีวิตของพระองค์จัดหาให้กับทุกสรรพสิ่ง

ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต

นำพาทุกสิ่งมาสู่ระบบระเบียบที่ดีโดยอาศัยอำนาจตามพระอิทธิฤทธิ์และสิทธิอำนาจของพระองค์

นี่คือความจริงที่ไม่มีใครเลยสามารถคิดได้เองและจับใจความได้

และความจริงที่ไม่อาจจับใจความได้เหล่านี้ก็คือ

การสำแดงที่แท้จริงและภาคพันธสัญญาแห่งพลังชีวิตของพระเจ้า บัดนี้ เราขอบอกความลับบางอย่างแก่เจ้าว่า

ความยิ่งใหญ่แห่งชีวิตของพระเจ้าและพลังอำนาจแห่งชีวิตของพระองค์นั้นเกินหยั่งถึงได้โดยสิ่งทรงสร้างใด

มันเป็นเช่นนั้นในตอนนี้อย่างเดียว กับที่มันเคยเป็นในอดีต และมันก็จะเป็นอย่างนั้นในกาลข้างหน้าที่จะมาถึง

ความลับข้อที่สองที่เราจะบอกคือ แหล่งกำเนิดแห่งชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า

สำหรับบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งสิ้น

ไม่ว่าพวกมันอาจอยู่ในรูปแบบและโครงสร้างที่แตกต่างกันอย่างไรก็ตาม

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทใดก็ตามที่ เจ้าก็ไม่อาจทวนย้อนวิถีโคจรของชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ได้

ไม่ว่าในกรณีใด ทั้งหมดที่เราปรารถนาก็เพื่อให้มนุษย์เข้าใจว่า หากปราศจากการดูแล

การปกป้องรักษาและการจัดเตรียมของพระเจ้าแล้วไซ้

มนุษย์จะไม่สามารถได้รับทุกสิ่งที่พวกเขาคาดหวังจะได้รับเลย

ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างขยันขันแข็งสักแค่ไหนหรือต่อสู้ดิ้นรนอย่างทุลักทุเลเท่าไร

หากไร้สิ่งจัดหาเพื่อชีวิตจากพระเจ้า

มนุษย์จะสูญเสียสำนึกแห่งคุณค่าของการมีชีวิตและสำนึกแห่งความหมายของชีวิต

พระเจ้าจะทรงยอมให้มนุษย์ซึ่งทิ้งขว้างคุณค่าแห่งชีวิตของพระองค์อย่างไม่ใส่ใจ นำพามีความสุขเสรีไร้กังวลไป

นั่นได้เช่นไร? ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า จงอย่าลืมว่าพระเจ้าคือแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

593. พระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งและทรงบริหารทุกสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทรงสร้างทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงบริหารทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงปกครองเหนือทั้งหมดที่มี และพระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับทั้งหมดที่มี นี่คือพระสถานะของพระเจ้า และนั่นคือพระอัตลักษณ์ของพระองค์ สำหรับทุกสรรพสิ่งและทั้งหมดที่มีนั้น พระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าคือพระผู้สร้างและพระผู้ปกครองของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เช่นนั้นคือพระอัตลักษณ์ที่พระเจ้าทรงถือครอง และพระองค์ทรงมีเอกลักษณ์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า—ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์หรือในโลกฝ่ายวิญญาณ—ที่จะสามารถใช้วิธีการหรือข้ออ้างใดๆ เพื่อปลอมแปลงหรือแทนที่พระอัตลักษณ์และพระสถานะของพระเจ้าได้ เพราะท่ามกลางทุกสรรพสิ่งมีเพียงองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทรงถือครองพระอัตลักษณ์ ฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจ และความสามารถในการปกครองเหนือสิ่งทรงสร้าง นั่นก็คือ พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ของพวกเรา พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพและทรงเคลื่อนไปท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสามารถขึ้นสู่ที่สูงที่สุดเหนือทุกสรรพสิ่งได้ พระองค์ทรงสามารถถ่อมพระองค์เองโดยการกลายเป็นมนุษย์ การกลายเป็นผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่มิเลียดเนื้อ การมาประจันหน้ากับผู้คน และการร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ในขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ทรงบัญชาทั้งหมดที่มี โดยทรงตัดสินชะตากรรมของทั้งหมดที่มีและทิศทางใดที่มันทั้งหมดจะเคลื่อนไป ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงนำชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง และทรงคุมทิศทางของมวลมนุษย์ พระเจ้าดังเช่นนี้ควรจะได้รับ การนมัสการ การเชื่อฟัง และการรู้จักโดยสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ด้วยเหตุนี้เอง ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ในกลุ่มหรือชนิดใดท่ามกลางมวลมนุษย์ การที่เชื่อในพระเจ้า การติดตามพระเจ้า การเคารพพระเจ้า การยอมรับการปกครองของพระองค์ และการยอมรับการจัดการเตรียมการของพระองค์ต่อชะตากรรมของเจ้าเป็นเพียงทางเลือกเดียว— ทางเลือกที่จำเป็น—สำหรับบุคคลใดก็ตามและสำหรับสิ่งมีชีวิตใดก็ตาม ในความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้านั้น ผู้คนมองเห็นว่า สิทธิอำนาจของพระองค์ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ เนื้อแท้ของพระเจ้า และวิธีการทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้จัดเตรียมแก่ทุกสรรพสิ่งนั้นล้วนเป็นเอกลักษณ์โดยครบบริบูรณ์ ความทรงเอกลักษณ์นี้กำหนดพิจารณาพระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง และมันยังกำหนดพิจารณาสถานะของพระองค์ด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง หากสิ่งมีชีวิตใดในโลกฝ่ายวิญญาณหรือท่ามกลางมวลมนุษย์ปรารถนาที่จะยืนแทนที่พระเจ้า ความสำเร็จย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ดังเช่นที่จะเป็นไปไม่ได้กับความพยายามใดๆ ที่จะปลอมแปลงพระเจ้า นี่คือข้อเท็จจริง

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

594. งานชิ้นสุดท้ายของเราไม่ใช่แค่เพื่อประโยชน์แห่งการลงโทษมนุษย์เท่านั้น แต่เพื่อการจัดการเตรียมการในเรื่องบั้นปลายของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นไปได้ที่ผู้คนทั้งหมดอาจรับรู้กิจการและการกระทำของเรา เราต้องการให้แต่ละบุคคลได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นถูกต้อง และได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นเป็นการแสดงออกของอุปนิสัยของเรา ที่ให้กำเนิดมวลมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะเป็นการกระทำของธรรมชาติ แต่เป็นเรา ผู้บำรุงเลี้ยงทุกสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในการสร้าง หากปราศจากการดำรงอยู่ของเรา มวลมนุษย์ย่อมมีแต่จะพินาศและทุกข์ทนจากการหวนเวียนแห่งหายนะเท่านั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันสวยงาม หรือโลกอันเขียวขจีอีกเลย มวลมนุษย์จะเผชิญเพียงคำคืนอันเยือกเย็นและหุบเขาแห่งเงามรณะซึ่งไม่ลดละปรานี เราคือความรอดเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ เราคือความหวังเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ เราก็คือพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่พักแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่มีเรา— มวลมนุษย์จะหยุดนิ่งลงในทันที หากไม่มีเรา— มวลมนุษย์จะทุกข์ทนจากมหันตภัยและถูกบรรดาผีสงายทุกลักษณะเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า กระนั้นก็ยังไม่มีใครใส่ใจเรา เราได้ทำงานที่ไม่มีใครอื่นทำได้ และหวังเพียงแต่มวลมนุษย์จะสามารถเข้าใจเราด้วยความประพุดที่ดั่งามบ้าง แม้จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถเข้าใจเราได้ เราก็จะยังคงยุติการเดินทางไกลของเราในโลกมนุษย์ลง และเริ่มต้นขั้นตอนถัดไปของงานของเราที่กำลังคลี่คลายออกมา เนื่องจากการเร่งรัดไปมาของเราทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์ในช่วงหลายปีมานี้ให้ดอกผลดี และเราก็ยินดีมาก สิ่งที่เราสนใจไม่ใช่จำนวนผู้คน แต่เป็นความประพุดที่ดั่งามของพวกเขาเสียมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม เราหวังว่าพวกเขาจะตระเตรียมความประพุดที่ดั่งามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของตัวเอง เมื่อนั้นเราจึงจะพึงพอใจ มิฉะนั้นแล้ว ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่จะสามารถหนีรอดความวิบัติที่จะตกมาถึงเจ้าได้ ความวิบัตินั้นมีจุดกำเนิดอยู่กับเราและแน่นอนว่าถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเรา หากพวกเขาไม่สามารถปรากฏว่าดั่งามได้ในสายตาของเรา เช่นนั้นพวกเขาก็จะไม่อาจหนีรอดความทุกข์จากความวิบัติไปได้

ตัดตอนมาจาก “ตระเตรียมความประพุดที่ดั่งามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของเจ้า” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

12. พระวณะว่าด้วยธรรมนุญ ประกาศณฎีกาบริหาร และพระบัญญัติของยุคแห่งราชอาณาจักร

595. งานที่ได้วางแผนไว้ของเรายังคงรุกไปข้างหน้าต่อไปปราศจากการหยุดแม้สักชั่วขณะ

เมื่อได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรแล้ว

และเมื่อได้นำพาพวกเจ้าเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราในฐานะประชากรของเราแล้ว เราจะมีชื่อเรียกรื่องอื่นๆ

ที่จะเรียกจากพวกเจ้า กล่าวคือ เราจะเริ่มต้นเผยแพร่ธรรมนุญซึ่งเราจะใช้ในการปกครองยุคนี้ต่อพวกเจ้า นั่นคือ

เนื่องจากเจ้านั้นได้ชื่อว่าเป็นประชากรของเรา เจ้าควรมีความสามารถที่จะถวายพระเกียรตินามของเรา กล่าวคือ

ยื่นหยัดเป็นคำพยานในท่ามกลางการทดสอบ หากใครก็ตามพยายามที่จะป้อยเราและปกปิดความจริงจากเรา

หรือดำเนินการตกลงต่างๆ อันเสียชื่อเสียงกลับหลังเรา

ผู้คนเยี่ยงนี้จะถูกไล่ออกไปและถูกย้ายออกจากบ้านของเราเพื่อรอให้เราจัดการกับพวกเขา โดยไม่มีข้อยกเว้น

ผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อและอกตัญญูต่อเราในอดีต และผู้ที่ลุกขึ้นมาอีกครั้งวันนี้เพื่อตัดสินเราอย่างเปิดเผย—

พวกเขาจะถูกขับไล่ออกจากบ้านของเราเช่นกัน พวกที่เป็นประชากรของเราจะต้องพิจารณาภาระต่างๆ

ของเราอยู่ตลอดเวลา ตลอดจนพยายามที่จะรู้จักวณะของเรา มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่เราจะทำให้รู้แจ้ง

และพวกเขาจะใช้ชีวิตภายใต้การนำและความรู้แจ้งของเราอย่างแนบแน่น จะไม่มีวันเผชิญกับการทดสอบ

พวกที่จดจ่อกับการวางแผนสำหรับอนาคตของพวกเขาเอง ก็ล้มเหลวในการพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา—

กล่าวคือ พวกที่ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายด้วยการกระทำต่างๆ ของพวกเขาเพื่อทำให้เราพึงพอใจ

แต่ตรงกันข้ามกลับเป็นผู้ที่มองหาของให้ทาน—

เราปฏิเสธที่จะใช้สรรพสิ่งทรงสร้างเหมือนขอทานเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง เพราะตั้งแต่เวลาที่พวกเขาถือกำเนิด

พวกเขาไม่ได้รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความหมายของการพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา

พวกเขาคือผู้คนซึ่งขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ ผู้คนดังกล่าวกำลังทนทุกข์จาก “ภาวะทพโภชนาการ” ของสมอง

และจำเป็นต้องกลับบ้านไปเพื่อรับ “การบำรุงเลี้ยง” บางอย่าง ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ต่อเรา

ท่ามกลางประชากรของเรา สิ่งที่จะพึงประสงค์จากทุกคนก็คือ

การคำนึงถึงการรู้จักเราในฐานะหน้าที่ซึ่งเป็นภาระผูกพันอย่างหนึ่งที่จะต้องเข้าใจทะลุปรุโปร่งจนถึงปลายทาง

เช่น การกิน การแต่งตัว และการนอน บางสิ่งที่คนผู้หนึ่งไม่มีวันลืมแม้สักชั่วขณะ เพื่อที่ในท้ายที่สุด

การรู้จักเรานั้นจะกลายเป็นคุ้นเคยเหมือนกับการกิน—บางอย่างที่เจ้าทำโดยที่ไม่ต้องพยายาม

ด้วยมือที่ผ่านการฝึกฝนปฏิบัติ ในส่วนของวณะที่เราพูด ทุกๆ

วณะจะต้องรับไว้ด้วยความเชื่อจนถึงที่สุดและซึมซับอย่างเต็มที่ ไม่สามารถมีการทำอะไรสิ่งๆ กลางๆ

อย่างพอเป็นพิธีได้ ผู้ใดที่ไม่ให้ความสนใจต่อวณะของเราจะถือว่าด้านทานเราโดยตรง

ผู้ใดที่ไม่กินวณะของเรา หรือไม่พยายามที่จะรู้จักวณะเหล่านั้น จะถือว่าไม่ให้ความสนใจต่อเรา

และจะถูกกวาดออกนอกประตูบ้านของเราโดยตรง นี่เป็นเพราะ อย่างที่เราได้พูดแล้วในอดีต

สิ่งที่เราต้องการนั้นไม่ใช่จำนวนที่มากมายของผู้คน แต่เป็นความดีเลิศ จากผู้คนหนึ่งหรือคน
หากเพียงคนเดียวมีความสามารถที่จะรู้จักเราได้โดยผ่านทางวณะของเรา เช่นนั้นแล้วเราก็อ้อมจะขว้างคนอื่นๆ
ทั้งหมดทิ้งอย่างเต็มใจเพื่อมุ่งเน้นไปที่การให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจำแก่คนคนเดียวผู้นี้
จากการนี้เจ้าสามารถเห็นได้ว่า ไม่จำเป็นต้องเป็นจริงว่า
จำนวนคนที่มากกว่าเพียงอย่างเดียวนั้นสามารถสำแดงเราให้ประจักษ์และใช้ชีวิตตามแบบอย่างเราได้
สิ่งที่เราต้องการคือข้าวสาลี (แม้ว่าเมล็ดอาจไม่เต็มก็ตาม) และไม่ใช่ข้าวละมาน
(แม้ในคราที่เมล็ดนั้นเต็มพอที่จะมองดูด้วยความชื่นชอบได้) ในส่วนของพวกที่ไม่ให้การคำนึงถึงที่จะแสวงหา
แต่กลับเป็นผู้ที่ประพฤติด่วนในลักษณะเกียจคร้าน พวกเขาควรจากไปโดยสมัครใจ
เราไม่ปรารถนาที่จะเห็นพวกเขาอีกต่อไป ด้วยเกรงว่าพวกเขายังคงนำความเสื่อมเสียมาสู่ชื่อของเราต่อไป

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 5” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

596. เราไม่ได้เร่งจะลงโทษใคร และเราก็มิได้ปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างไม่เที่ยงธรรม—เรานั้นชอบธรรมต่อทุกคน
เรารักบุตรทั้งหลายของเราอย่างแนบแน่น และเราเกลียดชังคนชั่วเหล่านั้นที่ทำทนายเราอย่างแนบแน่น
ข้อนี้คือหลักการเบื้องหลังการกระทำทั้งหลายของเรา
พวกเจ้าทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในเรื่องประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไว้บ้าง หากพวกเจ้าไม่มี
พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่มีคามยำเกรงสักนิด และจะกระทำการโดยประมาทต่อหน้าเรา
อีกทั้งพวกเจ้าจะไม่รู้ว่าอะไรที่เราต้องการสัมฤทธิ์ผล อะไรที่เราต้องการทำให้สำเร็จลุลง
อะไรที่เราต้องการได้รับไว้ หรือบุคคลประเภทใดที่ราชอาณาจักรของเราต้องประสงค์

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา คือ

- 1) ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเป็นใคร หากในหัวใจของเจ้าโต้แย้งเรา เจ้าย่อมจะได้รับการพิพากษา
- 2) บรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรทั้งหลาย จะได้รับการบ่มวินัยสำหรับการคิดที่ไม่ถูกต้องใดๆ โดยทันที
- 3) เราจะจัดรวมพวกที่ไม่เชื่อในเราไว้ข้างหนึ่ง

เราจะอนุญาตให้พวกเขาพูดและกระทำการโดยประมาทจนถึงที่สิ้นสุด
คือเมื่อเราจะลงโทษพวกเขาโดยครบถ้วนและจำแนกประเภทพวกเขา

- 4) เราจะดูแลและคุ้มครองบรรดาผู้ที่เชื่อในเราตลอดเวลา

ตลอดเวลาที่เราจะจัดหาชีวิตให้พวกเขาด้วยหนทางแห่งความรอด ผู้คนเหล่านี้จะมีความรักของเรา
และพวกเขาจะไม่ล้มหรือหลงทางอย่างแนบแน่น จุดอ่อนใดๆ ที่พวกเขามีจะอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น
และเราจะไม่จดจำจุดอ่อนเหล่านั้นของพวกเขาอย่างแนบแน่น

5) พวกที่ดูเหมือนจะเชื่อ แต่ไม่ได้เชื่อจริงๆ—ผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระคริสต์
กระนั้นก็ได้ดำเนินตามด้วย—คนเหล่านี้คือผู้คนชนิดที่น่าสงสารมากที่สุด
และเราจะทำให้พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนโดยผ่านทางกิจการทั้งหลายของเรา
เราจะช่วยผู้คนเช่นนั้นให้รอดและนำพวกเขากลับคืนมาโดยหนทางแห่งการกระทำทั้งหลายของเรา

6) บรรดาบุตรหัวปี คนแรกที่ยอมรับชื่อของเรา จะได้รับพร! เราจะประสาทพรต่างๆ ที่ดีที่สุดแก่พวกเจ้า
เปิดโอกาสให้พวกเจ้าชื่นชมยินดีกับพรเหล่านั้นอย่างเต็มหัวใจอย่างแน่นอน ไม่มีผู้ใดจะกล้าขัดขวางการนี้
ทั้งหมดทั้งปวงนี้จะได้รับการเตรียมเอาไว้เพื่อพวกเจ้า เพราะนี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

คัดตอนมาจาก “บทที่ 56” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

597. บัดนี้เราขอประกาศกฤษฎีกาบริหารแห่งราชอาณาจักรของเรา กล่าวคือ
สรรพสิ่งอยู่ภายในการพิพากษาของเรา สรรพสิ่งอยู่ภายในความชอบธรรมของเรา
สรรพสิ่งอยู่ภายในบารมีของเรา และเราปฏิบัติความชอบธรรมของเราต่อสิ่งทั้งปวง
บรรดาผู้ที่พูดว่าพวกเขาเชื่อในเรา แต่ลึกลงไปกลับข้อนแย้งเรา หรือพวกที่หัวใจของพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา
จะถูกขับไล่ออกไป—แต่ทั้งหมดจะเป็นไปในเวลาอันเหมาะสมของเราเอง ผู้คนที่พูดถึงเราอย่างเหินแสม
แต่ก็ทำด้วยวิธีที่คนอื่น ๆ ไม่สังเกตเห็น จะตายโดยทันที (พวกเขาจะพินาศในวิญญาณ ร่างกายและจิตใจ)
พวกที่บีบคั้นหรือเฝ้าต่อผู้เป็นที่รักของเราจะถูกพิพากษาทันทีโดยความโกรธกริ้วของเรา
นี่หมายความว่าผู้คนที่อิจฉาริษยาบรรดาผู้ที่เรารัก และผู้คนที่คิดว่าเราไม่ชอบธรรม
จะถูกส่งมอบให้รับการพิพากษาโดยผู้เป็นที่รักของเรา ทุกคนที่ประพฤติดี เรียบง่าย และซื่อสัตย์
(รวมไปถึงบรรดาผู้ที่ขาดปัญญา) และผู้ที่ปฏิบัติต่อเราด้วยความจริงใจที่มุ่งมั่น
ทั้งหมดจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา บรรดาผู้ที่ยังไม่ก้าวผ่านการฝึกฝน—
หมายถึงผู้คนที่ซื่อสัตย์เหล่านั้นผู้ซึ่งขาดปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึก—
จะมีพลังอำนาจในราชอาณาจักรของเรา อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะถูกจัดการและถูกทำลาย
การที่พวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการฝึกฝนก็ไม่ใช่ทั้งหมด ตรงกันข้าม
เราจะแสดงให้เห็นมโนทัศน์และปรัชญาของเรา โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ เหล่านี้เอง
เราจะขับไล่พวกที่ยังคงสงสัยเราออกไปทั้งหมด เราไม่ต้องประสอ์พวกเขาสักคนเลย
(เราเร่งเกียผู้คนที่ยังคงสงสัยเราในเวลาเช่นนี้)
เราจะแสดงให้เห็นผู้คนที่ซื่อสัตย์เห็นถึงความน่าอัศจรรย์ของการกระทำของเราด้วยหนทางแห่งกิจการทั้งหลายที่เรา
ทำทั่วทั้งจักรวาล ครั้นแล้วจึงทำให้ปัญญา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและวิจารณ์ญาณของพวกเขาเติบโต
เราจะทำให้ผู้คนที่หลอกลวงถูกทำลายในทันทีทันใดอันเป็นผลมาจากกิจการอันน่าอัศจรรย์ทั้งหลายของเรา

บรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดที่ยอมรับนามของเราก่อน (หมายถึงบรรดาผู้คนที่เชื่อสัตย์ บริสุทธิ์และไม่มีมลทิน) จะเป็นกลุ่มแรกที่บรรลุถึงการเข้าสู่ราชอาณาจักรและได้ปกครองเหนือชนชาติทั้งปวงและกลุ่มคนทั้งมวลเคียงข้างเรา ได้ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ในราชอาณาจักรและพิพากษาชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมด (การนี้อ้างอิงถึงบรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดในราชอาณาจักรและไม่มีผู้อื่น)
บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมดที่ถูกพิพากษา และผู้ที่ได้กลับใจ จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเราและกลายเป็นประชากรของเรา
ขณะที่พวกที่ดื้อรั้นและไม่กลับใจจะถูกโยนลงไปในบาตาลลิก (ให้พินาศตลอดกาล)
การพิพากษาในราชอาณาจักรจะเป็นการสุดท้าย และนั่นจะเป็นการที่เราจะชำระโลกให้สะอาดโดยถ้วนทั่ว
จากนั้นก็จะเป็นการยุติธรรม ความโศกเศร้า น้ำตาหรือการคร่ำครวญอีกต่อไป และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ จะไม่มีโลกอีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นการสำแดงถึงพระคริสต์
และทั้งหมดจะเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์ ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก! ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก!

คัดตอนมาจาก “บทที่ 79” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

598. บัดนี้เราขอประกาศใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรากับพวกเจ้า (มีผลตั้งแต่วันที่ที่มีการประกาศใช้ โดยการกำหนดให้มีการตีสอนแตกต่างกันไปแก่ผู้คนที่แตกต่างกัน)

เรารักษาสัญญาของเรา และทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา กล่าวคือ ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่กังขาจะต้องถูกฆ่าอย่างแน่นอน ไม่มีที่ว่างสำหรับการพิจารณาใดๆ พวกเขาจะถูกกำจัดในทันที ทั้งนี้ก็เพื่อขจัดความเกลียดชังในใจของเรา (นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เป็นที่ยืนยันแล้วว่า ผู้ใดก็ตามที่ถูกฆ่าต้องไม่ใช่สมาชิกของอาณาจักรของเรา และต้องเป็นพงศ์พันธุ์ของซาตาน)

ในฐานะบุตรหัวปี เจ้าควรรักษาดำแหน่งของเจ้าเอง และทำหน้าที่ของตัวเจ้าเองให้ลุล่วงเป็นอย่างดี และต้องไม่สอครู้สอดเห็น เจ้าควรมอบถวายตัวเจ้าเองเพื่อแผนการบริหารจัดการของเรา และทุกแห่งหนที่เจ้าไป เจ้าควรเป็นพยานที่ดีต่อเรา และถวายเกียรตินามของเรา จงอย่ากระทำการผิดกรรมที่น่าอับอายทั้งหลาย จงเป็นตัวอย่างให้แก่บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราทั้งหมด จงอย่าเสื่อมศีลธรรมแม้เพียงชั่วขณะ กล่าวคือ เจ้าต้องปรากฏต่อหน้าทุกคนโดยมีอัตลักษณ์ของบุตรหัวปีเสมอ และจงอย่าประจบประแจง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้าควรก้าวไปข้างหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ่งใหญ่ เรากำลังขอให้พวกเจ้าถวายเกียรตินามของเรา ไม่ใช่ทำให้เสื่อมเสียนามของเรา บรรดาผู้ที่เป็บุตรหัวปีแต่ละคนมีหน้าที่แต่ละอย่างของตนเอง และไม่สามารถทำทุกสิ่งได้ นี่คือการรับผิดชอบที่เรามอบให้แก่พวกเจ้า และมันต้องไม่มีการหลบเลี่ยง เจ้าต้องทุ่มเทอุทิศตนเองอย่างเต็มหัวใจ และด้วยจิตใจทั้งหมดของเจ้าและความแข็งแกร่งทั้งหมดของเจ้า เพื่อปฏิบัติสิ่งที่เราได้มอบหมายให้แก่พวกเจ้าให้ลุล่วงไป

นับจากวันนี้ไป ทัวทั้งสากลพิภพ หน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรทั้งหมดของเรา และประชากรทั้งหมดของเรา จะถูกมอบหมายให้แก่บรรดาบุตรหัวปีของเราเพื่อให้ดูแล และเราจะเตือนผู้ใดก็ตามที่ไม่สามารถทุ่มเทอุทิศหัวใจและจิตใจทั้งดวงของพวกเขาเพื่อทำให้มันลุล่วงได้ นี่คือการยอมรับของเร เราจะไม่ละเว้นหรือผ่อนปรนแม้แต่กับบุตรหัวปีของเรา

หากมีผู้ใดท่่ามกลางบุตรของเรา หรือท่่ามกลางประชากรของเรา ที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นหนึ่งในบรรดาบุตรหัวปีของเรา เราจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง ด้วยบุตรหัวปีของเราเป็นตัวแทนของตัวเอง สิ่งที่คุณผู้หนึ่งปฏิบัติต่อพวกเขา พวกเขาก็ปฏิบัติต่อเราเช่นกัน นี่คือการที่ร้ายแรงที่สุดในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เราจะอนุญาตให้บุตรหัวปีของเราบริหารความชอบธรรมของเราตามความปรารถนาของพวกเขาต่อบรรดาบุตรของเร และประชากรของเราผู้ซึ่งละเมิดประกาศกฤษฎีกานี้

เราจะค่อยๆ ทอดทิ้งผู้ใดก็ตามที่นับถือเราอย่างฉาบฉวย และจัดจ้จเพียงกับอาหาร เสื้อผ้า และการนอนหลับของเรา ใส่ใจเพียงเรื่องภายนอกต่างๆ ของเร และไม่พิจารณาถึงภาระของเรา และไม่ให้ความสนใจที่จะทำหน้าที่ของพวกเขาเองให้ลุล่วงอย่างถูกต้องเหมาะสม การนี้มุ่งตรงไปยังทุกคนที่มีหู

ผู้ใดก็ตามที่เสร็จสิ้นการทำงานปรนนิบัติให้เราต้องถอนตัวออกไปอย่างเชื่อฟังโดยปราศจากความวุ่นวาย จงระวัง มิเช่นนั้นเราจะคัดเจ้าออก (นี่คือประกาศกฤษฎีกาเพิ่มเติม)

นับจากนี้บุตรหัวปีของเราจะยกคทาหลักขึ้น และเริ่มใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อปกครองชนชาติและปวงชนทั้งมวล เดินไปท่่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งมวล และดำเนินการการพิพากษา ความชอบธรรม และบารมีของเรา ท่่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งมวล บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราจะต้องยำเกรงเรา สรรเสริญเรา ทำให้เราชื่นใจ และถวายเกียรติเราโดยไม่ย่นย่อ เพราะว่าแผนการบริหารจัดการของเราได้รับการทำให้ลุล่วง และบรรดาบุตรหัวปีของเราสามารถปกครองร่วมกับเราได้

นี่คือส่วนหนึ่งของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา หลังจากนั้น เราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้นเมื่องานคืบหน้า จากประกาศกฤษฎีกาบริหารข้างต้น พวกเจ้าจะเห็นอย่างก้าวที่เรใช้ในการทำงานของเรา รวมไปถึงขั้นตอนที่งานของเราได้ไปถึงแล้ว นี่จะเป็นการยืนยัน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 88” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ประกาศกฤษฎีกาบริหารสิบประการซึ่งประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในยุคแห่งราชอาณาจักรต้องเชื่อฟัง

(บทที่คัดสรรจาก พระวาจาของพระเจ้า)

- 1) มนุษย์ไม่ควรขายตัวเองให้ยิ่งใหญ่และไม่ควรยกย่องตัวเอง เขาควรนมัสการและยกย่องพระเจ้า
- 2) ทำทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่ทำอะไรเลยที่อาจส่งผลเสียต่อผลประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า ป้องกันพระนามของพระเจ้า
คำพยานของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า
- 3) เงิน วัตถุสิ่งของที่จับต้องได้
และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในครัวเรือนของพระเจ้าเป็นของถวายซึ่งมนุษย์ควรเป็นผู้ถวาย
ไม่มีใครเลยนอกจากปุโรหิตและพระเจ้าที่อาจชื่นชมของถวายเหล่านี้
ด้วยเหตุที่ของถวายของมนุษย์นั้นมีไว้เพื่อความชื่นชมยินดีของพระเจ้า
พระเจ้าเพียงแต่ทรงแบ่งปันของถวายเหล่านี้กับปุโรหิต
ไม่มีใครอื่นอีกที่มีคุณสมบัติเหมาะสมหรือมีสิทธิที่จะชื่นชมส่วนใดของของถวายเหล่านี้ ของถวายของมนุษย์
(รวมถึงเงินและสิ่งของทั้งหลายที่จับต้องได้ซึ่งสามารถชื่นชมได้) ทั้งหมดถูกถวายแด่พระเจ้า ไม่ใช่ให้แก่มนุษย์
และดังนั้นสิ่งของเหล่านี้จึงไม่ควรได้รับการชื่นชมโดยมนุษย์ หากมนุษย์หมายจะชื่นชมสิ่งของเหล่านี้
เช่นนั้นเขาก็ย่อมจะกำลังลักขโมยของถวาย ใครก็ตามที่ทำการนี้ย่อมเป็นยูดาสคนหนึ่งนั่นเอง ด้วยเหตุที่
นอกเหนือไปจากการเป็นผู้หักหลังแล้ว ยูดาสยังได้ถือวิสาสะหยิบฉวยสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในถุงเงินไปอีกด้วย
- 4) มนุษย์มีอุปนิสัยอันเสื่อมทราม และยิ่งไปกว่านั้น ยังถูกรอบงำด้วยอารมณ์
เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้สมาชิกสองคนซึ่งเป็นเพศตรงกันข้ามทำงานร่วมกัน โดยไม่มีผู้อื่นอยู่ค
วยเมื่อรับใช้พระเจ้า ใครก็ตามที่ถูกพบว่าทำเช่นนั้นจะถูกขับไล่ โดยไม่มีข้อยกเว้น
- 5) จงอย่าทำการตัดสินพระเจ้า และจงอย่าหาหรือเรื่องราวทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอย่างเรื่อยเปื่อย
จงทำอย่างที่มนุษย์ควรจะทำ และจงพูดอย่างที่มนุษย์ควรจะพูด และจงอย่าล้ำเส้นขีดจำกัดทั้งหลาย
หรือล่วงละเมิดอาณาเขตทั้งหลาย จงระวังลิ้นของเจ้าเองและใส่ใจที่ซึ่งเจ้าย่างก้าวลงไป
เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง
- 6) จงทำสิ่งซึ่งมนุษย์ควรจะทำ และจงดำเนินภาระผูกพันของเจ้าให้เสร็จสิ้น
และจงทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าถูกล่วงไป และจงยึดมั่นในหน้าที่ของเจ้า ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าก็ควรสร้างส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้า หากเจ้าไม่ทำ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่เหมาะที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่ในครัวเรือนของพระเจ้า

7) ในงานและเรื่องราวทั้งหลายของคริสตจักร นอกเหนือไปจากการเชื่อฟังพระเจ้าแล้ว
จงปฏิบัติตามคำแนะนำทั้งหลายของมนุษย์ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานในทุกสิ่ง
แม้แต่การละเมิดเพียงเล็กน้อยก็ไม่อาจยอมรับได้ จงเฝ้าระวังในการปฏิบัติตามของเจ้า
และจงอย่าวิเคราะห์ว่าถูกหรือผิด สิ่งที่ถูกหรือผิดไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเจ้า
เจ้าต้องให้ตัวเจ้าเองกังวลอยู่กับการเชื่อฟังโดยรวมทั้งหมดเท่านั้น

8) ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้าและนมัสการพระองค์ จงอย่ายกย่องหรือนิยมนูชนาบุคคลใด
จงอย่าวางพระเจ้านั้นเป็นลำดับแรก ผู้คนที่เจ้าเคารพนับถือเป็นลำดับที่สอง และตัวเจ้าเองเป็นลำดับที่สาม
ไม่มีบุคคลใดที่ควรมีความสำคัญในใจเจ้า และเจ้าไม่ควรพิจารณาผู้คน—
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่เจ้าเคารพ—ว่าเสมอกับพระเจ้าหรือเทียบเท่าพระองค์
นี่เป็นเรื่องที่มีอาจทนยอมรับได้สำหรับพระเจ้า

9) จงเก็บความคิดทั้งหลายของเจ้าไว้ที่งานของคริสตจักร
จงวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนังของเจ้าเองไว้ก่อน จงเขียนขาดเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว
จงอุทิศตัวเจ้าเองต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยสุดหัวใจ
และจงวางพระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นลำดับแรกและชีวิตของเจ้าเองเป็นลำดับที่สอง
นี่คือความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของวิสุทธิชนคนหนึ่ง

10) ญาติผู้ที่ไม่มีความเชื่อ (ลูกหลานของเจ้า สามิหรือภรรยาของเจ้า
บรรดาพี่น้องหญิงของเจ้าหรือบิดามารดาของเจ้า เป็นต้น) ไม่ควรถูกบังคับให้เข้าสู่คริสตจักร
ครัวเรือนของพระเจ้าไม่ขาดแคลนสมาชิก
และไม่มีความจำเป็นเลยที่จะต้องชดเชยจำนวนสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้าด้วยผู้คนที่ไม่มีประโยชน์
ทุกคนที่ไม่เชื่ออย่างเปรมปรีดิ์ต้องไม่ถูกนำทางเข้าสู่คริสตจักร ประกาศกฤษฎีการนี้มุ่งตรงไปที่ผู้คนทั้งหมด
พวกเขาควรตรวจตรา สอดส่อง และเตือนความจำกันและกันถึงเรื่องนี้ ไม่มีใครที่อาจฝ่าฝืนมันได้
แม้แต่ในยามที่ญาติผู้ซึ่งไม่มีความเชื่อเข้าสู่คริสตจักรอย่างอดออด
พวกเขาจะต้องไม่ได้รับแจกพวกหนังสือและไม่ได้รับการตั้งชื่อให้ใหม่
ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้อยู่ในครัวเรือนของพระเจ้า
และการเข้าสู่คริสตจักรของพวกเขาต้องถูกหยุดยั้งด้วยวิถีทางใดก็ตามที่จำเป็น
หากการบงกชของปีศาจทั้งหลายนำพาปัญหาารุมเร้าเข้าสู่คริสตจักร

เช่นนั้นแล้วตัวเจ้าเองก็ย่อมจะถูกขับไล่ออกไปหรือข้อห้ามทั้งหลายก็จะถูกนำมาวางใช้กับเจ้า สรุปล้วนๆ ก็คือทุกคนมีความรับผิดชอบในเรื่องนี้ กระนั้นเจ้าก็ไม่ควรบ่มบ่าม และไม่ควรรู้มันเพื่อชำระความแค้นส่วนตัว

จาก พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

600. ผู้คนต้องยึดมั่นกับหน้าที่ต่างๆ มากมายที่พวกเขาควรจะทำปฏิบัติ นี่คือนิสัยที่ผู้คนควรจะทำยึดมั่น และนี่คือสิ่งที่พวกเขาต้องดำเนินการ

จงปล่อยให้พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงทำสิ่งที่ต้องทำโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์

มนุษย์ไม่สามารถเล่นบทคนใดในนั้นได้ มนุษย์ควรจะทำสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องใดกับพระวิญญูณบริสุทธฺ์ มันมิใช่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

และควรจะทำยึดมั่นในฐานะพระบัญญัติ ให้เหมือนการยึดมั่นกับธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

ถึงแม้ว่าบัดนี้มียุคธรรมบัญญัติ แต่ยังคงมีพระวณะต่างๆ มากมายที่ควรจะทำยึดมั่น

ซึ่งเป็นประเภทเดียวกันกับพระวณะทั้งหลายที่ได้ตรัสไว้ในยุคธรรมบัญญัติ

พระวณะเหล่านี้มิได้ถูกนำมาดำเนินการเพียงโดยการฟังพากับสัมผัสจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์เท่านั้น

แต่ตรงกันข้าม พระวณะเหล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ควรจะทำยึดมั่น ตัวอย่างเช่น

เจ้าจะต้องไม่ตัดสินพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เจ้าจะต้องไม่ต่อต้านมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น

เจ้าจะต้องรักษาคำแห่งของเจ้าและจะต้องไม่เหลวไหล เจ้าควรจะทำพอประมาณในวาทะ

และคำพูดทั้งหลายกับการกระทำทั้งหลายของเจ้านั้นต้องติดตามการจัดการเตรียมการของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ เจ้าควรจะทำเคารพคำพยานของพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เพิกเฉยกับพระราชกิจของพระเจ้าและพระวณะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่เอาอย่างพระกระแสนเสียงและจุดมุ่งหมายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า โดยภายนอกนั้น

เจ้าจะต้องไม่กระทำการใดๆ ที่ต่อต้านอย่างชัดเจนต่อมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ และอื่นๆ

เหล่านี้คือสิ่งที่แต่ละคนควรจะทำยึดมั่น

ตัดตอนมาจาก “พระบัญญัติแห่งยุคใหม่” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

601. วันนี้ ไม่มีสิ่งใดสำคัญยิ่งยวดสำหรับมนุษย์ที่จะยึดมั่นมากไปกว่าการติดตาม กล่าวคือ

เจ้าต้องไม่พยายามที่จะโอ้อวดพระเจ้าที่ทรงยืนอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า หรือปกปิดสิ่งใดๆ จากพระองค์

เจ้าจะต้องไม่เปล่งถ้อยคำความโลโครกหรือการพูดคุยโดยโอ้อวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า

เจ้าจะต้องไม่หลอกลวงพระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าโดยคำพูดที่หวานปานน้ำผึ้งและวาทะสวยงามเพื่อที่จะได้รับความไว้วางพระทัยของพระองค์ เจ้าจะต้องไม่กระทำการอย่างขาดความเคารพเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าจะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่ตรัสออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และจะต้องไม่ต้านทาน ต่อต้าน หรือโต้แย้งพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่ตีความตามที่เจ้าเห็นว่าเหมาะกับพระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

เจ้าควรระวังลิ้นของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้มันเป็นเหตุให้เจ้าตกเป็นเหยื่อของแผนล่อกลวงของคนชั่ว

เจ้าควรระวังย่างก้าวของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดอาณาเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเจ้า

หากเจ้าล่วงละเมิด นี่จะเป็นเหตุให้เจ้ายืนในตำแหน่งของพระเจ้าและพูดคำพูดที่ยิ่งผยองและอวดดี

และด้วยเหตุนี้เจ้าจะกลายเป็นที่เกลียดชังโดยพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เผยแพร่พระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าอย่างประมาท มิฉะนั้นคนอื่นๆ จะเยาะเย้ยเจ้า และพวกมารจะทำให้เจ้าดูโง่ เจ้าจะต้องเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าแห่งวันนี้

แม้ว่าเจ้าไม่เข้าใจมัน เจ้าก็จะต้องไม่ตัดสินมัน ทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้คือแสวงหาและสามัคคีธรรม

บุคคลใดจะล่วงละเมิดสถานที่ตั้งเดิมของพระเจ้าไม่ได้

เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้มากไปกว่ารับใช้พระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์

เจ้าไม่สามารถสอนพระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์ได้—การทำเช่นนั้นคือการหลงผิด

ไม่อาจมีผู้ใดสามารถยืนในที่ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ได้ ในคำพูด การกระทำ และความคิดด้านในสุดของเจ้านั้น เจ้ายืนอยู่ในตำแหน่งของมนุษย์ นี่คือสิ่งที่ต้องถือปฏิบัติตาม

มันคือความรับผิดชอบของมนุษย์ และไม่อาจมีผู้ใดปรับเปลี่ยนมันได้

การพยายามทำแบบนั้นจะเป็นการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหาร ทุกคนควรจะจดจำการนี้ไว้

คัดตอนมาจาก “พระบัญญัติแห่งยุคใหม่” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

602. ทุกประโยชน์ที่เราเปล่งออกไปมีสิทธิอำนาจและการพิพากษา

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวาทะของเราได้ ทันทีที่วาทะของเราถูกส่งออกไป

สิ่งทั้งหลายถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวาทะของเราอย่างแน่นอน นี่คืออุปนิสัยของเรา

วาทะของเราคือสิทธิอำนาจและใครก็ตามที่แก้ไขวาทะเหล่านี้ก็ทำให้การติสอนของเราชุ่นเคื่อง

และเราต้องบดขยี้พวกเขาจนกว่าลงไป

ในกรณีที่รุนแรงพวกเขาพาความล่มสลายมาสู่ชีวิตของพวกเขาเองและพวกเขาก็ไปสู่แดนคนตาย

หรือไปสู่บาบิโลน นี่คือวิธีเดียวเท่านั้นที่เราใช้จัดการกับมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนมันได้—

นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จงจำการนี้ไว้!

ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำให้ประกาศกฤษฎีกาของเราชุ่นเคื่อง

สิ่งทั้งหลายต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา! ในอดีต

เราเมตตาพวกเจ้ามากเกินไปและเจ้าเผชิญกับวาทะของเราเท่านั้น

วณะที่เรากล่าวเกี่ยวกับการบดขยี้ผู้คนจนกว่าลงไปยังไม่ได้เกิดขึ้น แต่นับจากวันนี้ไป ความวิบัติทั้งหมด (ความวิบัติเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)

จะมาถึงทีละอย่างทีละอย่างเพื่อลงโทษพวกคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ต้องมีการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลาย—

หาไม่แล้วผู้คนที่คงจะไม่สามารถมองเห็นความโกรธกริ้วของเราแต่ก็จะพาตัวเองให้กระทำชั่วครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา และเป็นวิธีที่เราใช้กระทำขั้นตอนถัดไปของงานของเรา

เรากล่าวการนี้ต่อพวกเจ้าล่วงหน้าเพื่อที่ว่าพวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการทำให้ขุนเคืองและการทนทุกข์กับความพินาศไปตลอดกาล นั่นกล่าวได้ว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป

เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา และเราจะเตือนพวกเขาทีละคน เราจะไม่ปล่อยให้แม้กระทั่งพวกเขาคนหนึ่งคนใดรอดไปได้

เพียงแค่พวกเจ้ากล้ากระทำชั่วอีกครั้ง! เพียงแค่พวกเจ้ากล้าเป็นกบฏอีกครั้ง!

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราชอบธรรมต่อคนทั้งปวง ว่าเราไม่มีแม่แต่เศษเสี้ยวของอารมณ์ความรู้สึก

และการนี้ทำหน้าที่เพื่อแสดงให้เห็นว่าอุปนิสัยของเราต้องไม่ถูกทำให้ขุนเคือง นี่คือสภาวะบุคคลของเรา

ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

ผู้คนทั้งปวงได้อินวณะของเราและผู้คนทั้งปวงเห็น โคมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อฟังเราอย่างสมบูรณ์และอย่างแนบแน่น—นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ผู้คนทั้งปวงทั่วทั้งจักรวาลและที่สูญปลายแผ่นดิน โลกควรสรรเสริญและถวายเกียรติแด่เรา

ด้วยว่าเราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลัทธิ เพราะเราเป็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า

ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะและคำรัสของเรา วาตะและท่าทางของเราได้

ด้วยว่าเหล่านี้เป็นเรื่องสำหรับเราเพียงผู้เดียว

และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เราได้ครองจากช่วงเวลาโบราณกาลที่สุด และจะดำรงอยู่ไปตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 100” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

603. การพิพากษาของเรามาสู่ทุกคน ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรามีผลถึงทุกคน

และวณะของเรากับสภาวะบุคคลของเราได้รับการเผยต่อทุกคน นี่เป็นเวลาแห่งงานอันยิ่งใหญ่ของวิญญูณเรา

(ณ เวลานี้ บรรดาผู้ที่จะได้รับพรและพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้ายถูกแยกความต่างออกจากกัน)

ทันทีที่วณะของเราเปล่งออกไป เราก็ได้แยกความต่างของบรรดาผู้ที่ได้รับพร

รวมทั้งพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้าย ทั้งหมดนี้ย่อมชัดเจนยิ่ง และเราสามารถเห็นทั้งหมดในปราดเดียว

(เรากำลังกล่าวคั้งนี้เกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา

ดังนั้นวณะเหล่านี้ย่อมไม่ขัดแย้งกับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและการคัดสรรของเรา)

เราต้องไปรอบภูเขาและแม่น้ำสายต่างๆ และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ทั่วพื้นที่ทั้งหลายของจักรวาล โดยสังเกตการณ์และชำระทุกที่ให้สะอาดเพื่อที่ว่าที่ตั้งอันมีมลทินเหล่านั้นกับแผ่นดินลามกเสเพลเหล่านั้นทั้งหมดจะไม่ได้อยู่อีกต่อไปและถูกเผาผลาญไปสู่การไม่มีสิ่งใดอันเป็นผลจากวาระของเรา สำหรับเราแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างง่ายดาย หากบัดนี้เป็นเวลาที่เราได้ลึบใจไว้ล่วงหน้าสำหรับการทำลายล้างโลก เราจะสามารถกลืนโลกให้หายไปด้วยการเปล่งถ้อยคำคำเดียว อย่างไรก็ตาม บัดนี้ไม่ใช่เวลานั้น ทั้งหมดทั้งปวงจะต้องพร้อมก่อนที่เราจะทำงานนี้เพื่อให้แผนของเราไม่ถูกรบกวนและการบริหารจัดการของเราไม่ถูกขัดจังหวะ เรารู้วิธีทำการนี้อย่างสมเหตุสมผล กล่าวคือเรามีปัญญาของเรา และเรามีการจัดการเตรียมการของเราเอง ผู้คนต้องไม่ขยับสักริ้วมือหนึ่ง จงรอบคอบระมัดระวังที่จะไม่ถูกสังหารด้วยมือของเรา การนี้ได้เกี่ยวพันกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเรียบร้อยแล้ว จากการนี้ คนผู้หนึ่งจะสามารถมองเห็นความเกี่ยวกราดแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราได้ รวมทั้งหลักการเบื้องหลังประกาศเหล่านั้น ซึ่งมีสองด้านในตัว กล่าวคือในด้านหนึ่ง เราประหารคนทั้งปวงที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเราและที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา อีกด้านหนึ่ง ในความโกรธเคืองของเรา เราสาปแช่งคนทั้งปวงที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา สองแง่มุมนี้จำเป็นอย่างยิ่งขาด และเป็นหลักการบริหารเบื้องหลังประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ทุกคนได้รับการจัดการอย่างสอดคล้องกับสองหลักการนี้โดยปราศจากอารมณ์ ไม่ว่าบุคคลหนึ่งอาจจงรักภักดีเพียงใดก็ตาม การนี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นความชอบธรรมของเรารวมทั้งของเร และความโกรธเคืองของเรา ซึ่งจะเผาผลาญทุกสรรพสิ่งทางแผ่นดินโลก ทุกสรรพสิ่งฝ่ายโลก และทุกสรรพสิ่งที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเรา ภายในวาระของเราคือความล้าลึกทั้งหลายที่ยังคงซ่อนเร้น และภายในวาระของเราก็คือความล้าลึกทั้งหลายที่ได้ถูกเผยไปแล้วเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ในความสอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดแบบมนุษย์และในความรู้สึกลึกลับแบบมนุษย์ วาระของเราจึงไม่อาจจับใจความได้ตลอดกาล และหัวใจของเราก็ไม่อาจหยั่งลึกได้ตลอดกาล นั่นคือเราต้องขับพวกมนุษย์ออกจากมโนคติอันหลงผิดและการคิดของพวกเขา นี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในแผนการบริหารจัดการของเรา เราต้องทำการนี้ด้วยวิธีนี้เพื่อให้ได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเราไว้ และเพื่อสำเร็จลุล่วงสิ่งต่างๆ ที่เราต้องการจะทำ

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 103” ของ ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

604. ทรายที่พิภพเก่ายังคงมีอยู่ต่อไป เราจะทุ่มความเดือดดาลของเราไปที่ชนชาติต่างๆ ของมัน
แถลงการณ์ประกาศกฎภูิกษาบริหารของเราอย่างเปิดเผยให้ทั่วทั้งจักรวาล
และนำการติสอนมาให้ทุกซ์แก่ผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนมัน

เมื่อเราหันหน้าพูดกับจักรวาล มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ยินเสียงเรา และในทันใดนั้นเอง
ก็มองเห็นงานทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปทั่วทั้งจักรวาล พวกที่ตั้งตนต่อต้านเจตจำนงแห่งเรา กล่าวคือ
ผู้ที่ต่อต้านเราด้วยความประพฤติของมนุษย์ จะต้องตกอยู่ภายใต้การติสอนของเรา
เราจะนำเอามวลหมู่ดรามหาศาลในสวรรค์ชั้นฟ้ามาและทำให้พวกมันใหม่
และดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ก็จะถูกทำให้ใหม่เพราะเรา—
ผืนฟ้าทั้งหลายจะไม่เป็นเหมือนดังที่พวกมันเคยเป็นอีกต่อไป และสิ่งต่างๆ
นับหมื่นแสนบนแผ่นดินโลกจะถูกทำให้ใหม่ ทั้งหมดจะกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยผ่านทางวณะของเรา
ประชาชาติทั้งหลายภายในจักรวาลจะถูกแบ่งกันสัดส่วนใหม่และแทนที่ด้วยราชอาณาจักรของเรา
เพื่อที่ประชาชาติบนแผ่นดินโลกจะหายลับไปตลอดกาล
และทั้งหมดจะกลายเป็นราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งนมัสการเรา
ประชาชาติทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทำลายและยุคการดำรงอยู่ พวกมนุษย์ภายในจักรวาล
บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก
และพวกที่บูชาชานทั้งหลายจะคว่ำคะมำลงโดยไฟของเราที่กำลังเผาผลาญ—นั่นก็คือ
ยกเว้นบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสดอนนี้ ทั้งหมดจะกลายเป็นเถาถ่าน เมื่อเราติสอนกลุ่มชนทั้งหลาย
บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกศาสนาจะคืนสู่อาณาจักรของเรา ถูกงานของเราพิชิตในขอบข่ายที่ต่างกัน ไป
เนื่องเพราะพวกเขาจะได้เห็นการลงมาจุติขององค์หนึ่งเดียวผู้บริสุทธิ์โดยการจีเมฆขาวแล้ว
ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา
และจะได้รับการติสอนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดที่ได้ขึ้นด้านเราจะมีอันพินาศ
นั่นคือ สำหรับบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา
พวกเขาจะดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปภายใต้การปกครองของบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา
ทั้งนี้ก็เพราะวิธีการที่พวกเขาได้พันผิตด้วยตัวพวกเขาเอง
เราจะเปิดเผยตัวเราต่อกลุ่มชนนับหมื่นแสนและชนชาตินับหมื่นแสน และด้วยเสียงของเราเอง
เราจะส่งเสียงก้องไปบนแผ่นดินโลก
ป่าวประกาศถึงการเสร็จสิ้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 26” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

13. พระวณะว่าด้วยข้อพึงประสงค์ การเตือนสติ การปลอบโยน และคำเตือนของพระเจ้า

ก. ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

605. ตอนนี้ พวกเจ้าจงไล่ตามเสาะหาในการกลายเป็นประชากรของพระเจ้า และจะเริ่มการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องทั้งหมดทั้งมวล

การเป็นประชากรของพระเจ้าหมายถึงการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร วันนี้ เจ้าเริ่มต้นอย่างเป็นทางการที่จะเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร และชีวิตในอนาคตของพวกเจ้าจะหยุดที่จะหย่อนยานและย่อหย่อนดังที่เคยเป็นก่อนหน้านี้

การมีชีวิตในแนวทางนั้น ช่างเป็นไปได้ที่จะบรรลุมาตรฐานที่พึงประสงค์ของพระเจ้า หากเจ้าไม่รู้สึกลึกถึงความเร่งด่วนใดๆ เช่นนั้นนี่ก็แสดงว่าเจ้าไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตัวตัวเอง

แสดงว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้ายุ่งเหยิงและสับสน และเจ้าไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้

การเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรหมายถึงการเริ่มต้นชีวิตของประชากรของพระเจ้า—

เจ้าเต็มใจยอมรับการฝึกฝนเช่นนั้นหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะรู้สึกลึกถึงสำนึกรับรู้ของความเร่งด่วนหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การบ่มวินัยของพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การติสอนของพระเจ้าหรือไม่? เมื่อพระวณะของพระเจ้ามายังถึงเจ้าและทดสอบเจ้า

เจ้าจะกระทำการอย่างไร? และเจ้าจะทำสิ่งใดเมื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงทุกอย่าง? ในอดีต

การมุ่งเน้นของเจ้าไม่ได้อยู่ที่ชีวิต วันนี้ เจ้าต้องเข้าสู่ความเป็นจริงที่เป็นชีวิต

และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า

นี่คือสิ่งที่ต้องสัมฤทธิ์ผลโดยประชากรของราชอาณาจักร

บรรดาผู้ที่เป็ประชากรของพระเจ้าต้องครอบครองชีวิต พวกเขาต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร

และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าพึงประสงค์จากประชากรของราชอาณาจักร

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของราชอาณาจักรมีดังต่อไปนี้

- 1) พวกเขาต้องยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า กล่าวคือ พวกเขาต้องยอมรับพระวณะทุกคำที่ตรัสไว้ในพระราชกิจยุคสุดท้ายของพระเจ้า
 - 2) พวกเขาต้องเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
 - 3) พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการทำให้หัวใจของพวกเขาได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า
- เมื่อหัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว และเจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
- เจ้าก็จะอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ

ซึ่งหมายถึงเจ้าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของความรักของพระเจ้า
เฉพาะเมื่อเจ้ามีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้านั้นจะทำให้เจ้าเป็นของพระเจ้า

4) พวกเขาต้องได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

5) พวกเขาต้องกลายเป็นการสำแดงพระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ห้าประเด็นนี้คือบัญชาของเราสำหรับพวกเจ้า วณะของเรากล่าวแก่ประชากรของพระเจ้า
และหากเจ้าไม่เต็มใจยอมรับบัญชาเหล่านี้ เราจะไม่บังคับเจ้า—แต่หากเจ้ายอมรับบัญชานี้แน่นอนอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า วันนี้ พวกเจ้าเริ่มยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
และไล่ตามเสาะหาที่จะกลายเป็นประชากรของราชอาณาจักรและบรรลุมหาฐานที่พึงประสงค์ต่อการเป็นประช
าการของราชอาณาจักร นี่คือการก้าวแรกของการเข้าสู่ หากเจ้าปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มที่
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องยอมรับพระบัญชาทั้งห้าประการนี้
และหากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสพระบัญชาเหล่านั้นได้ เจ้าก็จะเป็นที่ถูกระบายของพระเจ้า
และแน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงใช้เจ้าให้เป็นประโยชน์ได้เป็นอย่างมาก

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

606.

สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมรดกตกทอดมาในวันนี้เหนือกว่าที่อัครทูตและผู้เผยพระวณะทั้งหลายตลอดหลายยุคหลายส
มัยเคยได้รับ และยิ่งยิ่งใหญ่กว่าของโมเสสหรือเปโตรด้วยซ้ำ

พระพรของพระเจ้าไม่สามารถได้มาภายในวันเดียวหรือสองวัน แต่ต้องได้มาด้วยการพลีอุทิศอย่างใหญ่หลวง
กล่าวคือ พวกเจ้าจะต้องครองความรักซึ่งก้าวผ่านกระบวนการถลุงแล้ว พวกเจ้าต้องครองความเชื่ออันยิ่งใหญ่
และพวกเจ้าต้องมีความจริงมากมายที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเจ้าไปถึง ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าต้องหันเข้าหาความยุติธรรมโดยไม่มีความขลาดกลัวหรือคอยแต่เลียงหนี

และต้องมีความรักในพระเจ้าอย่างคงที่และไม่ลดน้อยลง พวกเจ้าต้องมีความแน่วแน่

ความเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นในอุปนิสัยแห่งชีวิตของพวกเจ้า

ความเสื่อมทรามของพวกเจ้าจะต้องได้รับการบำบัด

พวกเจ้าจะต้องยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าโดยปราศจากการพรั่น

และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังแม้ต้องเผชิญกับความตาย นี่คือการที่พวกเจ้าควรจะต้องบรรลุ

นี่คือจุดหมายสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้า และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากผู้คนกลุ่มนี้

ในเมื่อพระองค์ทรงให้แก่พวกเจ้า ดังนั้นพระองค์ก็จะทรงขอคืนจากพวกเจ้าอย่างแน่นอน

และแน่นอนว่าจะเป็นข้อเรียกร้องจากพวกเจ้าที่สมน้ำสมเนื้อกัน เพราะฉะนั้น
พระราชกิจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำจึงมีเหตุผลซึ่งแสดงให้เห็นว่า
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำพระราชกิจที่เคร่งครัดและพิถีพิถันครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะการนี้เอง
พวกเจ้าจึงควรเต็มตัวไปด้วยความเชื่อในพระเจ้า กล่าวโดยย่อได้ว่า
พระราชกิจทุกอย่างของพระเจ้าล้วนทรงกระทำไปเพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าอาจกลายเป็นบุคคลที่ควรค่าแก่การรับมรดกของพระองค์
นี่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งพระสิริของพระเจ้าเองแม้แต่น้อย แต่เพื่อความรอดของพวกเจ้า
และเพื่อสร้างความเพียบพร้อมแก่คนกลุ่มนี้ ผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ร้อนอย่างล้นเหลือในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้
พวกเจ้าควรเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้น
เราขอเตือนสติผู้คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์มากมายซึ่งปราศจากความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือสำนึกรับรู้ กล่าวคือ
จงอย่าทดสอบพระเจ้า และไม่ต้านทานอีกต่อไป
พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่านความทุกข์ที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดรู้มาก่อน
และนานมาแล้วก็ได้ทรงรู้เหตุการณ์ที่ยิ่งหนักหนากว่าแทนมนุษย์มาแล้ว
อะไรอื่นหรือที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้? อะไรหรือที่อาจสำคัญยิ่งกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า?
อะไรหรือที่อาจสูงส่งกว่าความรักของพระเจ้า?
การที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้ก็ยากพออยู่แล้ว หากซ้ำร้าย
มนุษย์ยังลวงละเมิดโดยรู้อยู่แก่ใจและโดยจงใจ งานของพระเจ้าย่อมต้องยืดเยื้อออกไป กล่าวสั้นๆ ก็คือ
นี่ไม่ใช่ผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของใครเลย มันไม่เป็นคุณแก่ใครสักคน

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

607. วาจาที่เรากล่าวนั้นเป็นความจริงซึ่งมุ่งตรงไปที่มวลมนุษย์ทั้งปวง
มันไม่ได้ถูกกล่าวระบุถึงบุคคลหนึ่งหรือบุคคลชนิดหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้น
พวกเจ้าจึงควรจดจ่ออยู่ที่การทำความเข้าใจวาระของเราจากจุดยืนแห่งความจริง
และจะต้องมีท่าทีที่ไม่แบ่งปันความสนใจและความจริงใจไปทางอื่น
จะต้องไม่เพิกเฉยต่อวาจาหรือความจริงที่เรากล่าวแม้แต่คำเดียว
และจะต้องไม่ปฏิบัติต่อวาจาทั้งหมดที่เรากล่าวอย่างไม่ใส่ใจจริงจัง ในชีวิตของพวกเจ้า เราได้เห็นว่
พวกเจ้าได้ทำอะไรไปมากมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจริง และดังนั้น เราขอสั่งอย่างเฉพาะเจาะจง
ให้พวกเจ้ากลายมาเป็นผู้รับใช้ความจริง ให้เจ้าไม่ตกไปเป็นทาสของความเลวและความอับลัษณ์
และให้เจ้าไม่เหยียบย่ำความจริงหรือทำให้มุมใดของพระนิเวศของพระเจ้ามัวหมอง
นี่คือการตักเตือนของเราต่อพวกเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การดักเคียนสามประการ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

608. เราหวังเพียงว่า พวกเจ้าจะสามารถที่จะไม่ปล่อยให้ความเจ็บปวดที่เราได้รับมาต้องเสียเปล่า และที่มากไปกว่านั้น หวังว่าพวกเจ้าสามารถเข้าใจถึงการใส่ใจอันรอบคอบที่เราได้รับมา และปฏิบัติต่อคำพูดของเราด้วยรากฐานของวิธีการที่พวกเจ้าประพฤตินในฐานมนุษย์ ไม่ว่าคำพูดเหล่านั้นจะเป็นคำพูดประเภทที่พวกเจ้าเต็มใจที่จะฟังหรือไม่ ไม่ว่าพวกเจ้าจะสุขสำราญกับการยอมรับคำพูดเหล่านั้นหรือสามารถเพียงยอมรับคำพูดเหล่านั้นด้วยความอดอัด เจ้าก็ต้องปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านั้นอย่างเคร่งครัด มิเช่นนั้น อุปนิสัยกับพฤติกรรมที่เรื้อยเปื่อยและไม่เอาใจใส่ของพวกเจ้าจะทำให้เราอารมณ์เสียอย่างจริงจัง และแน่นอนว่า ทำให้เรารังเกียจด้วย เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถอ่านคำพูดของเราซ้ำแล้วซ้ำอีก—เป็นพันๆ ครั้ง—และหวังว่าพวกเจ้าอาจจะถึงขั้นได้มาจำคำพูดเหล่านั้นได้ขึ้นใจ มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่เจ้าจะสามารถไม่ล้มเหลวต่อความคาดหวังหลายๆ อย่างของเราที่มีต่อพวกเจ้า อย่างไรก็ดี ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่กำลังใช้ชีวิตเช่นนี้ในขณะนี้ ในทางกลับกัน พวกเจ้าทั้งหมดล้วนหมกมุ่นอยู่ในชีวิตเสเพล ชีวิตแห่งการกินดื่มตามที่ใจของเจ้าต้องการ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่ใช้คำพูดของเราเพื่อทำให้หัวใจและวิญญาณของเจ้ามีคุณค่ามากขึ้น ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษยชาติ กล่าวคือ มนุษย์สามารถทรยศเราได้ตลอดเวลา และไม่มีใครเลยที่จะสามารถศรัทธาต่อคำพูดของเราอย่างสมบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

609. สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ก็คือความรักเดียวใจเดียวจากมนุษย์ สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือให้มนุษย์ถูกจับจองไว้ด้วยพระวณะของพระองค์และด้วยหัวใจซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า การได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า ได้ค้นหาสิ่งที่พวกเขาควรแสวงหาภายในพระวณะของพระองค์ ได้รักพระเจ้าเพื่อพระวณะของพระองค์ ได้ดำเนินการเพื่อพระวณะของพระองค์ ได้ใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระวณะของพระองค์—เหล่านี้คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรเพียรพยายามจนสัมฤทธิ์ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องสร้างขึ้นตามพระวณะของพระเจ้า เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าได้ หากมนุษย์ไม่เตรียมให้พร้อมด้วยพระวณะของพระเจ้า เขาก็จะไม่ใช่อื่นใดนอกจากหนอนแมลงที่ถูกครอบครองโดยชาตาน! จงชังน้ำหน้าเรื่องนี้ดูเถิด พระวณะของพระเจ้าได้หยั่งรากภายในตัวเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว? เจ้าใช้ชีวิตสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์ในสิ่งใดบ้าง?

เจ้าใช้ชีวิตไม่สอดคล้องกับพระวณะเหล่านั้นในสิ่งใดบ้าง? หากว่าเจ้าไม่ได้ยึดถือพระวณะของพระเจ้าไว้อย่างสมบูรณ์ แล้วสิ่งใดกันแน่ที่จับจองหัวใจของเจ้า? ในชีวิตประจำวันของเจ้า

เจ้าถูกควบคุมโดยชาตนาหรือเจ้าถูกจับจองโดยพระวณะของพระเจ้า?

พระวณะของพระองค์เป็นรากฐานที่เจ้าใช้อธิษฐานตามหรือไม่?

เจ้าได้ออกมาจากสภาวะอันเป็นลบของเจ้าผ่านความรู้แจ้งในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?

การนำพระวณะของพระเจ้ามาเป็นรากฐานในการดำรงอยู่ของเจ้า—นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรเข้าสู่

หากพระวณะของพระเจ้าไม่ปรากฏอยู่ในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด เจ้ากำลังกบฏต่อพระเจ้า เจ้ากำลังด้านทานพระองค์

และเจ้ากำลังไม่ให้เกียรติพระนามของพระองค์

ความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเช่นนั้นเป็นความประพฤติกกรรมเลวร้ายและเป็นสิ่งก่อความสงบโดยแท้ ชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

และชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ไม่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

สิ่งซึ่งพระวณะของพระเจ้ามากเท่าใดที่ได้ทรงพึงประสงค์จากเจ้า ได้รับการทำให้ลู่ลงในตัวเจ้า?

มากเท่าใดแล้วที่ได้สูญหายไปในตัวเจ้า? เจ้าได้พิจารณาสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นอย่างใกล้ชิดแล้วหรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

610. พวกเจ้าเต็มใจที่จะชื่นชมพรของเรากับบนแผ่นดินโลก พรที่เหมือนกับพรทั้งหลายบนสวรรค์ไหม?

พวกเจ้าเต็มใจที่จะหวงแหนความล้ำค่าของความเข้าใจเกี่ยวกับเรา ความชื่นชมยินดีในวณะของเรา

และความรู้เกี่ยวกับเราในฐานะสิ่งที่มีค่าและมีความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเจ้าไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะบนอบต่อเราอย่างสุดใจ

โดยไม่มีความคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะยอมให้ตัวพวกเจ้าถูกเราทำให้ถึงแก่ความตาย

และถูกเรานำทางเหมือนแกะตัวหนึ่งไหม? มีใครบ้างไหมในท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถสัมผัสสิ่งต่างๆ

เช่นนั้นได้? เป็นไปได้ไหมว่าทุกคนที่เรายอมรับและได้รับสัญญาทั้งหลายของเราคือบรรดาผู้ที่ได้รับพรของเรา?

พวกเจ้าได้เข้าใจสิ่งใดจากวณะเหล่านี้บ้างไหม? หากเราทดสอบพวกเจ้า

พวกเจ้าสามารถวางชะตากรรมของพวกเจ้าไว้ในมือของเราอย่างแท้จริง

และสามารถค้นหาเจตนารมณ์ของเราและล่วงรู้หัวใจของเราในท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ไหม?

เราไม่ปรารถนาให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะพูดคำพูดที่จับใจมากมาย

หรือบอกเล่าเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นมากมาย ตรงกันข้าม

เราขอให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะกล่าวคำพยานที่ดีต่อเรา

และขอให้เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้อย่างเต็มเปี่ยมและอย่างลึกซึ้ง หากเราไม่ได้พูดโดยตรง
เจ้าจะสามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้าและยอมให้ตัวเจ้าถูกเราใช้ไหม?

นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่เราพึงประสงค์หรือ?

ใครเล่ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจในความหมายในวณะของเรา?

ถึงกระนั้นเราก็คขอให้พวกเจ้าไม่ถูกความขุ่นข้องใจถ่วงเอาไว้อีกต่อไป

ให้พวกเจ้ากระตือรือร้นในการเข้าสู่ของพวกเจ้าและจับความเข้าใจในเนื้อแท้ของวณะของเรา

นี่ย่อมจะป้องกันเจ้าจากการเข้าใจวณะของเราผิด และจากการเข้าใจไม่ชัดเจนในเรื่องของความหมายของเรา

และจากการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราด้วยเหตุเหล่านั้น

เราหวังว่าพวกเจ้าจะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราที่มีต่อพวกเจ้าในวณะของเรา

จงอย่าคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองอีกเลย

และจงกระทำการอย่างที่ว่าพวกเจ้าได้ปลงใจไว้ต่อหน้าเราว่า

จะนบนาบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง บรรดาผู้คนทั้งหมดที่ยืนอยู่ภายในบ้านของเรา

ควรทำให้มากเท่าที่พวกเขาจะสามารถทำได้

เจ้าควรถวายสิ่งที่ดีที่สุดของตัวเจ้าเองให้กับส่วนสุดท้ายของงานของเราบนแผ่นดินโลก

เจ้าเต็มใจที่จะนำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นไปปฏิบัติอย่างแท้จริงไหม?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 4” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

611. ในทุกเวลา ประชากรของเราควรเตรียมพร้อมต่อต้านกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของซาตาน

พิทักษ์ประตูบ้านของเราเพื่อเรา

พวกเขาควรมีความสามารถที่จะสนับสนุนซึ่งกันและกันและจัดเตรียมให้แก่กันและกันได้

เพื่อหลีกเลี่ยงการตกอยู่ในกับดักของซาตาน ซึ่งในเวลานั้นก็คงจะสายเกินกว่าจะเสียใจ

เหตุใดเราจึงกำลังฝึกฝนพวกเจ้าด้วยความเร่งด่วนเช่นนี้?

เหตุใดเราจึงบอกพวกเจ้าถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ?

เหตุใดเราจึงเตือนจำและเตือนสติพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า? พวกเจ้าเคยคิดถึงเรื่องนี้บ้างหรือไม่?

การใคร่ครวญของพวกเจ้าเคยได้ให้ความกระฉ่งแจ้งหรือไม่?

ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่เพียงมีความสามารถที่จะสร้างประสบการณ์แก่ตัวเจ้าเองโดยก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งอดีต แต่ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ ต้องขับไล่มลทินภายในตัวเจ้าภายใต้การนำแห่งวณะของวันนี้

โดยยอมให้แต่ละวณะของเราหยั่งรากและเบ่งบานภายในจิตวิญญาณทั้งหลายของเจ้า

และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือเพื่อออกผลได้มากยิ่งขึ้น นี่เป็นเพราะว่าสิ่งที่เราขอนี้มิใช่ดอกไม้ที่สะพรั่งสดใส

แต่คือผลอันดกด้น—ผลที่ไม่สูญเสียความสุกงอมของมัน เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราไหม?

แม้ว่าดอกไม้ในเรือนกระจกมีเหลือคณานับราวกับหมู่ดาว
และดึงดูดฝูงชนทั้งหมดที่ชื่นชมดอกไม้เหล่านั้นเข้ามา ทันทีที่ดอกไม้ร่วงโรยลง
ดอกไม้เหล่านั้นก็กลายเป็นเพียงเศษซากเหมือนกลอุบายอันเล่ห์ลับของซาตาน
และไม่มีผู้ใดแสดงความสนใจใดๆ ในดอกไม้เหล่านั้น กระนั้นก็ดี
ดอกไม้ทั้งหมดที่ถูกลมพัดกระหน่ำและถูกพระอาทิตย์แผดเผา ที่กล่าวคำพยานต่อเรา
แม้ว่าจะไม่เบ่งบานสวยงาม แต่จะออกผลทันทีที่ดอกไม้เหล่านั้นร่วงโรยลง
ด้วยว่าเราพึงประสงค์ให้พวกมันเป็นเช่นนั้น เมื่อเรากล่าวว่าจะเหล่านี้ พวกเจ้าเข้าใจมากนักน้อยเพียงใด?
ทันทีที่เหล่าดอกไม้ร่วงโรยและออกผล และทันทีที่สามารถจัดเตรียมผลทั้งหมดนี้เพื่อความชื่นชมยินดีของเราได้
เราจะสรุปปิดตำนานของเราทั้งหมดบนแผ่นดินโลก และจะเริ่มชื่นชมการตกผลึกของปัญญาของเรา!

คัดตอนมาจาก “บทที่ 3” ของ พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

612. เป็นเวลานานแล้วที่ผู้คนซึ่งเชื่อในพระเจ้าต่างก็หวังอย่างจริงจังตั้งใจที่จะมีบ้านปลายอันงดงาม
และผู้เชื่อทั้งหมดของพระเจ้าหวังว่าโชควาสนาจะมาสู่พวกเขาในทันทีทันใด
พวกเขาล้วนหวังว่าพวกเขาจะพบว่าตัวเองได้นั่งลงอย่างสงบ ณ ที่ใดที่หนึ่งในสวรรค์
ก่อนที่พวกเขาจะทันได้รู้ตัว แต่เรากล่าวเลยว่า ด้วยความคิดอันน่ารักชื่นชมของพวกเขา
ผู้คนเหล่านี้ไม่เคยรู้เลยว่าพวกเขามีคุณสมบัติเหมาะที่จะได้รับโชควาสดังกล่าวที่ร่วงหล่นจากสวรรค์
หรือแม้แต่ที่จะได้นั่งบนที่นั่งในที่นั้นหรือไม่ พวกเจ้าในปัจจุบันมีความรู้ดีเกี่ยวกับตัวเจ้าเอง ถึงกระนั้น
พวกเจ้าก็ยังคงหวังว่าจะรอดพ้นจากความวิบัติแห่งยุคสุดท้ายและพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์
ทรงลงโทษเหล่ามารร้าย
ดูเหมือนว่าการฝันหวานและความต้องการสิ่งทั้งหลายแก่ตามที่พวกเขาชอบนั้นเป็นคุณสมบัติพิเศษทั่วไปของผู้
คนทั้งหมดที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
และไม่ใช้ความเป็นอัจฉริยะอันโดดเด่นบางอย่างของปัจเจกบุคคลใดเพียงลำพัง ถึงกระนั้น
เรายังคงปรารถนาจะให้ความอยากได้อะไรมีอันพึงเพื่อเหล่านี้ของพวกเจ้าตลอดจนความกระหายร้อนรนของพวก
เจ้าที่จะได้รับพระพรนั้นจบสิ้นลง ด้วยความที่การล่วงละเมิดของพวกเจ้ามีมากมายนัก
และด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นก็เติบโตขึ้นตลอดเวลา
สิ่งเหล่านี้สามารถเหมาะ กับแบบพิมพ์เขียวอันน่ารักชื่นชมสำหรับอนาคตของพวกเจ้าได้อย่างไรกัน?
หากเจ้าต้องการดำเนินชีวิตต่อไปตามแต่เจ้าจะยินดี ยังคงอยู่ในสิ่งผิดโดยไม่มีสิ่งใดมาหยุดครั้งเจ้าไว้
ทว่าในเวลาเดียวกันเจ้ายังต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเราก็คงจะขอรับเราให้เจ้าคงอยู่ในความสะลึมสะลือของเจ้าต่อไป และไม่มีวันตื่นขึ้นมาเลย—
เพราะความฝันของเจ้านั้นเป็นความฝันอันว่างเปล่า และในการทรงสถิตของพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม

พระองค์จะไม่ทรงทำการยกเว้นให้กับเจ้า หากเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง เช่นนั้นแล้วก็จะอย่าได้มีวันวาดฝันเลย ในทางตรงกันข้าม จงเผชิญกับความจริงและข้อเท็จจริงตลอดกาล นี่คือนหนทางเดียวที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ ในทางรูปธรรมแล้ว อะไรหรือคือขั้นตอนทั้งหลายของวิธีการนี้?

ประการแรก จงดูการล่องละเมิดทั้งหมดของเจ้า และตรวจสอบว่าความประพฤติและความคิดใดที่เจ้ามีอยู่โดยไม่คล้อยตามความจริง

นี่คือสิ่งหนึ่งที่เจ้าทำได้อย่างง่ายดาย และเราเชื่อว่าผู้มีเขว่นปัญญาทุกคนสามารถทำสิ่งนี้ได้ อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่ไม่เคยรู้ความหมายของการล่องละเมิดและความจริงนั้นคือข้อยกเว้น ทั้งนี้เพราะโดยระดับพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่มิมีเขว่นปัญญา เรากำลังพูดคุยอยู่กับผู้คนที่พระเจ้าทรงเห็นชอบแล้ว มีความซื่อสัตย์ ไม่ได้ละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารใดอย่างร้ายแรง

และสามารถยังรู้ถึงการล่องละเมิดของตัวเองได้อย่างง่ายดาย แม้ว่านี่คือสิ่งหนึ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า และนั่นง่ายสำหรับเจ้าที่จะสำเร็จลุล่วงได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งเดียวที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เราหวังว่าพวกเจ้าจะไม่แอบหัวเราะเยาะกับข้อพึงประสงค์นี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หวังว่าเจ้าจะไม่ดูแคลนมันหรือถือว่าไม่เป็นเรื่องไม่สลักสำคัญ เจ้าควรปฏิบัติต่อมันอย่างจริงจัง และไม่ปล่อยมันลอยแพ

ประการที่สอง สำหรับการล่องละเมิดและการไม่เชื่อฟังของเจ้าแต่ละข้อ เจ้าควรมองหาความจริงที่สอดคล้องกัน แล้วจากนั้น จงใช้ความจริงเหล่านั้นแก้ไขประเด็นปัญหาเหล่านั้น หลังจากนั้น จงแทนที่การปฏิบัติตนแบบล่องละเมิดและความคิดกับการปฏิบัติตนที่ไม่เชื่อฟังของเจ้าด้วยการฝึกฝนปฏิบัติความจริง

ประการที่สาม เจ้าควรเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่ใช่ใครบางคนที่ฉลาดแบบขลอบอยู่เสมอและเต็มไปด้วยเล่ห์ลวงตลอดเวลา (ณ ที่นี้เรากำลังขอพวกเจ้าอีกครั้งให้เป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์)

หากเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงสามสิ่งนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นผู้มีวาสนาคนหนึ่ง— เป็นบุคคลที่ความฝันของเขากลายเป็นจริงและเป็นผู้ที่ได้รับโชควาสนา บางทีพวกเจ้าก็จะปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ที่ไม่ย่อใจสามประการนี้อย่างจริงจัง

หรือบางทีเจ้าก็จะปฏิบัติต่อมันอย่างไม่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

จุดประสงค์ของเราคือการทำให้ความฝันของพวกเจ้าถูกล้าง และนำอุดมคติของพวกเจ้าไปสู่การฝึกฝนปฏิบัติ ไม่ใช่ทำให้พวกเจ้าเป็นตัวตลกหรือทำให้พวกเจ้าดูโง่เขลา

ตัดตอนมาจาก “การล้างละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่nurk” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

613. เรามีความหวังมากมาย เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถปฏิบัติตนในลักษณะที่ถูกต้องเหมาะสมและประพฤติดี ล้างหน้าที่ของเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ครองความจริงและมนุษยธรรม

เป็นผู้คนที่สามารถยอมล้มเลิกทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเรามีและแม้แต่ชีวิตของพวกเราเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ อีกมาก

ความหวังเหล่านี้ทั้งปวงมีต้นตอมาจากความไม่พอเพียงของพวกเจ้าและจากความรักและความไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า

หากคำสนทนาใดที่เราได้มีไปกับพวกเจ้านั้นไม่มีอันใดเลยที่เพียงพอจะดึงดูดความสนใจจากพวกเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วก็มีแนวโน้มว่าทั้งหมดที่เราทำได้ในตอนนี้ก็คือการไม่กล่าวอะไรอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าก็เข้าใจว่าผลลัพธ์ของการนั้นจะเป็นสิ่งใด เราไม่เคยหยุดพัก ดังนั้นหากเราไม่พูด

เราก็จะทำบางสิ่งให้ผู้คนมองดู เราสามารถทำให้ลิ้นของใครบางคนเน่าได้

หรือเป็นเหตุให้ใครบางคนตายแบบแขนขาขาด

หรือให้ผู้คนที่มีความผิดปกติของเส้นประสาทและเป็นเหตุให้พวกเขาแลดูน่าเกลียดน่ากลัวได้ในหลายหนทาง

แต่ถึงอย่างไร เราก็สามารถทำให้ผู้คนต้องสูทนความทรมานที่เราขงขึ้นโดยเฉพาะเจาะจงสำหรับพวกเขาได้

ด้วยวิธีนี้ เราคงจะรู้สึกเปรมปรีดี มีความสุขมาก และยินดีอย่างใหญ่หลวง มีการกล่าวกันอยู่เสมอว่า “ทำดีได้ดี และทำชั่วได้ชั่ว” ดังนั้นเหตุใดจึงไม่เป็นเช่นนั้นเล่าในตอนนี้อย่างไร? หากเจ้าปรารถนาที่จะต่อต้านเรา

และทำการตัดสินใจเกี่ยวกับเรา เราก็จะทำให้ปากของเจ้าเน่า และนั่นก็จะทำให้เราปีติยินดีไปชั่วกัลป์

ในท้ายที่สุดแล้ว นี่ก็เป็นเพราะสิ่งที่เจ้าได้ทำไปนั้นไม่ใช่ความจริง

ที่แย่งชิงก็เหมือนไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับชีวิตเลย ขณะที่ทุกสิ่งที่เราทำคือความจริง

การกระทำของเราทั้งหมดสัมพันธ์กับหลักธรรมทั้งหลายของงานของเราและประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงรีบเร่งให้เจ้าแต่ละคนสั่งสมคุณธรรมเอาไว้บ้าง หยุดการทำความชั่วมากมายยิ่งนัก

และใส่ใจต่อข้อเรียกร้องของเราในยามว่างของเจ้า เช่นนั้นแล้วเราจึงจะรู้สึกชื่นบาน

หากพวกเจ้าจะมีส่วนร่วมสนับสนุน (หรือบริจาค)

ให้กับความจริงแม้แต่หนึ่งในหนึ่งพันของความพยายามที่เจ้าใช้กับเนื้อหนัง

เช่นนั้นแล้วเราขอมกล่าวเลยว่าเจ้าคงจะไม่ได้กระทำการล้างละเมิดและมีปากเน่าเหม็นบ่อยนัก

นี่ไม่เห็นได้ชัดหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การล่องละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่สุรก” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

614. ในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง มนุษย์ต้องรักษาตำแหน่งของตัวเอง และประพฤติดนอย่างมีจิตสำนึก จงพิทักษ์รักษาสิ่งที่พระผู้สร้างทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าอย่างสำนึกในหน้าที่ จงอย่ากระทำการล้ำเส้น หรือทำสิ่งทั้งหลายที่นอกเหนือขอบเขตความสามารถของเจ้า หรือที่เป็นที่เกลียดชังของพระเจ้า จงอย่าพยายามที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือกลายเป็นยอดมนุษย์ หรือเหนือสิ่งอื่นใด จงอย่าพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้า นี่คือนิยามที่ผู้คนไม่ควรอยากที่จะเป็น การพยายามที่จะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือยอดมนุษย์นั้นช่างไร้สาระ การพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้ายิ่งเป็นที่น่าอดสูมากกว่าเสียอีก มันน่ารังเกียจและน่าเหยียดหยาม สิ่งที่น่ายกย่องและสิ่งที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างควรจะยึดมั่นไว้มากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือการกลายเป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่แท้จริง นี่คือนิยามเดียวเท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดควรไล่ตามเสาะหา

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

615. พวกเจ้าแต่ละคนควรทำหน้าที่ของตนเองอย่างสุดความสามารถ ด้วยหัวใจอันเปิดกว้างและซื่อสัตย์ และเต็มใจจะจ่ายราคาใดก็ตามที่จำเป็น ดังที่พวกเจ้าได้พูดกันไว้ว่า เมื่อวันนั้นมาถึง พระเจ้าจะไม่ทรงบกพร่องต่อใครก็ตามที่ได้ทนทุกข์หรือได้ยอมจ่ายราคาเพื่อพระองค์ ความเชื่อมั่นเช่นนี้คือสิ่งที่ควรค่าแก่การยึดมั่นไว้ และถูกต้องแล้วที่พวกเจ้าไม่ควรจะลี้ภัยไป ในหนทางนี้เท่านั้น เราจึงจะสามารถสบายใจได้ในเรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้า มิเช่นนั้น พวกเจ้าก็จะเป็นผู้คนที่ทำให้เราไม่อาจสบายใจได้เลยตลอดกาล และเจ้าจะกลายเป็นวัตถุทั้งหลายที่เราไม่พิสมัยไปตลอดกาล หากพวกเจ้าทุกคนสามารถทำตามมโนธรรมของตัวเองและทำเพื่อเราอย่างสุดความสามารถโดยไม่เหลือเผื่อแรงเผื่อใจไปจากงานของเรา และอุทิศร่างกายแรงใจของเจ้าให้กับงานข่าวประเสริฐของเราไปชั่วชีวิต เช่นนี้แล้ว มีหรือที่ใจของเราจะไม่ถึงโลกบ่อยครั้งเพราะความชื่นบานในเรื่องของพวกเจ้า? เช่นนี้แล้ว เราจึงจะสามารถโล่งใจในเรื่องของพวกเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ใช่หรือไม่?

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บ้านปลาย” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

616. เจ้าสามารถสื่อถึง “พระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในแต่ละยุค” อย่างเป็นรูปธรรมด้วยภาษาที่เหมาะสมแก่การสื่อสารสำคัญของยุคนั้นได้หรือไม่? เจ้าผู้ซึ่งรับประสบการณ์พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายสามารถบรรยายพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างละเอียดได้ไหม? เจ้าจะสามารถเป็นพยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำได้หรือไม่?

เจ้าจะถ่ายทอดสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้รับประสบการณ์ไปสู่บรรดาผู้เชื่อที่เคร่งศาสนาซึ่งน่าสงสาร
อ่อนด้อยและเปี่ยมศรัทธาผู้ซึ่งหิวกระหายความชอบธรรมและกำลังรอคอยให้เจ้ามาเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขาอย่างไร?
ร? ผู้คนประเภทไหนกันที่กำลังรอให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขา? เจ้าพอจะจินตนาการออกไหม?
เจ้าได้ตระหนักถึงภาระบนบ่าของเจ้า พระบัญชาสำหรับเจ้า และความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่?
สำนึกรับรู้แห่งภารกิจประวัติศาสตร์ของเจ้าอยู่ที่ไหน?
เจ้าจะทำหน้าที่ในฐานะของเจ้านายคนหนึ่งในยุคถัดไปอย่างพอเหมาะพอควรได้อย่างไร?
เจ้ามีสำนึกรับรู้อันแรงกล้าต่อสถานะแห่งความเป็นนายหรือไม่? เจ้าจะอธิบายถึงเจ้านายแห่งสรรพสิ่งอย่างไร?
สิ่งนั้นคือเจ้านายเหนือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งมวลและเหนือสรรพสิ่งทางกายภาพในโลกนี้จริงๆ หรือ?
แผนการของเจ้าสำหรับความก้าวหน้าของงานระยะต่อไปคืออะไร?
มีผู้คนมากเพียงใดที่กำลังรอคอยให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา? งานของเจ้าเป็นงานหนักใช้ไหม?
พวกเขาอ่อนด้อย น่าสงสาร ตาบอดและหลงทางพลางกำลังร้องคร่ำครวญอยู่ในความมืดมิด—
หนทางนั้นอยู่แห่งใด? พวกเขาช่างโหยหาความสว่างนั้นเหลือเกิน ความสว่างซึ่งเหมือนดาวตก
ที่พลันตกลงมาและขับไล่อำนาจแห่งความมืดที่บีบคั้นมนุษย์มานานหลายปีเหลือเกิน
ใครเลยจะสามารถรู้ว่าพวกเขาตั้งความหวังอย่างกระวนกระวายใจ
และร่ำร้องหาสิ่งนี้ทั้งกลางวันและกลางคืนมากมายสักเพียงไหน?
แม้กระทั่งในวันที่ความสว่างนั้นส่องแสงวาบผ่านไปแล้ว
ผู้คนในทุกข์ทนอย่างล้าลึกเหล่านี้ก็ยังคงถูกจองจำอยู่ในคุกใต้ดินอันมืดมิดโดยไม่มีหวังว่าจะได้รับการปลดปล่อย
เลย เมื่อไรที่พวกเขาจะไม่ต้องร่ำไห้อีกต่อไป?
ที่เลวร้ายก็คือความโศกเศร้าของจิตวิญญาณอันเปราะบางเหล่านี้ไม่เคยได้รับอนุญาตให้พักผ่อนเลย
และพวกเขาได้ถูกพันธนาการอยู่ในสถานะนี้โดยพันธะซึ่งไร้ปราณีและประวัติศาสตร์อันเยือกเย็นเป็นเวลานาน
านเหลือเกิน และใครกันเล่าที่ได้สดับฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา?
ใครกันเล่าที่ได้มองดูสภาพอันน่าเวทนาของพวกเขา?
เจ้าเคยถูกคิดบ้างไหมว่าพระหทัยของพระเจ้าโทมัสและกระวนกระวายเพียงใด?
พระองค์ทรงทนเห็นมวลมนุษย์ซึ่งไร้เดียงสา
ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองต้องทนทุกข์ทรมานเยี่ยงนี้ได้อย่างไร? อยากรู้ก็ตาม
เหล่ามนุษย์ก็คือเหยื่อซึ่งถูกวางยาพิษ และถึงแม้ว่ามนุษย์จะรอดชีวิตมาได้จนถึงเวลานี้
ใครเล่าที่จะรู้ว่ามวลมนุษย์ได้ถูกมารวางยาพิษมานานแล้ว?
เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าก็เป็นหนึ่งในเหยื่อเหล่านั้นด้วย? ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า
เจ้าไม่เต็มใจที่จะเพียรพยายามช่วยให้ความรอดแก่ผู้ที่รอดชีวิตมาได้เหล่านี้หรือ?

เจ้าไม่เต็มใจที่จะอุทิศพลังงานทั้งหมดที่มีเพื่อการตอบแทนพระเจ้าผู้ทรงรักมวลมนุษย์เล็กเช่นเลือดและเนื้อหนังของพระองค์เองหรือ? เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว

เจ้าจะตีความของการถูกพระเจ้าใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อดำรงชีวิตของเจ้าอย่างพิเศษว่าอย่างไร?

เจ้ามีความแน่วแน่และความมั่นใจที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความหมายของบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่เคร่งศาสนาใช่หรือไม่?

จาก “เจ้าควรจะเข้าร่วมภารกิจในอนาคตของเจ้าอย่างไร” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

617. เจ้าคือสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้าง—แน่นอนว่าเจ้าควรนมัสการพระเจ้าและได้ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย

หากเจ้าไม่นมัสการพระเจ้าแต่ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนังอันโสมมของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มิได้เป็นเพียงแค่สัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์หรือ? เนื่องจากเจ้าเป็นมนุษย์

เจ้าควรสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าและสู่ทนความทุกข์ทุกอย่าง!

เจ้าควรยินดีและแนใจยอมรับความทุกข์เล็กน้อยที่เจ้าต้องมีในวันนี้ และใช้ชีวิตที่มีความหมาย ดังเช่น โยบ

และเปโตร ในโลกนี้ มนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าของปีศาจ กินอาหารจากปีศาจ

และทำงานและรับใช้ภายใต้นิ้วหัวแม่มือของปีศาจ กลายมาเป็นลูกเหยียบย่ำในความโสมมของมันอย่างสิ้นเชิง

หากเจ้าไม่จับความเข้าใจความหมายของชีวิตหรือได้มาซึ่งวิถีทางที่แท้จริง

เช่นนั้นแล้วจะมีนัยสำคัญอะไรในชีวิตของเจ้าเล่า? พวกเจ้าคือผู้คนที่ได้ตามเสาะหาหนทางที่ถูกต้อง

คือบรรดาผู้ที่แสวงหาการปรับปรุง พวกเจ้าคือผู้คนที่ลุกขึ้นในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง

บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกขานว่ามีความชอบธรรม นั่นไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายมากที่สุดหรือ?

ตัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

618. เจ้าควรพยายามทำสุดความสามารถของเจ้าเพื่อรักพระเจ้าในสภาพแวดล้อมที่เปี่ยมสันติสุขนี้

ในอนาคตเจ้าจะไม่มีโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าอีกแล้ว

เนื่องจากผู้คนมีเพียงแค่โอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้น เมื่อพวกเขาดำรงชีวิตในโลกหนึ่ง

จะไม่มีผู้ใดพูดถึงการรักพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างหรือ?

และดังนั้นพวกเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างวันเวลาแห่งชีวิตของพวกเจ้า? เจ้าเคยได้นึกถึงการนี้ไหม?

เจ้ากำลังรอคอยจนกระทั่งหลังจากที่เจ้าตายจึงจะรักพระเจ้าหรือ? นี่ไม่ใช่การพูดที่ไร้สาระหรือ? วันนี้

เหตุใดเจ้าจึงไม่ได้ตามเสาะหาการรักพระเจ้า?

การรักพระเจ้าขณะที่ยังคงไม่ว่างสามารถเป็นความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้าได้หรือ?

สาเหตุที่มีการพูดว่าขั้นตอนนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจะมาถึงบทอวานในไม่ช้าเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงมี

คำพยานต่อหน้าชาตแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นที่มนุษย์ต้องทำสิ่งใด

มนุษย์เพียงแค่ถูกขอให้ไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าในหลายปีที่เขามีชีวิต—นี่คือกุญแจ
เพราะข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าไม่สูง และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะมีความวิตกกังวลที่เผ่าผลาญอยู่ในพระทัยของพระองค์
พระองค์จึงได้ทรงเปิดเผยบทสรุปความของขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจก่อนที่ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจะได้
เสร็จสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีเวลามากเพียงใด
หากพระเจ้าไม่ทรงกระวนกระวายในพระทัยของพระองค์ พระองค์จะตรัสพระวาทะเหล่านี้แต่เนิ่นๆ
เช่นนี้หรือ? เป็นเพราะเวลาที่มีน้อยนั่นเองที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้
มีการหวังว่าพวกเขาจะสามารถรักพระเจ้าด้วยสุดหัวใจของพวกเขา ด้วยสุดจิตใจของพวกเขา
และด้วยพลกำลังทั้งหมดของพวกเขา ในแบบเดียวกันกับที่พวกเขาทะนุถนอมชีวิตของพวกเขาเอง
นี่ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายที่สุดหรือ? พวกเขาจะสามารถพบเจอความหมายของชีวิตได้จากที่อื่นได้อีก?
เจ้าไม่ใช่กำลังตามอดเหลือนเกินหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะรักพระเจ้าหรือไม่?
พระเจ้าทรงควรค่าต่อความรักของมนุษย์ไหม? ผู้คนควรค่าต่อความรักบูชาของมนุษย์หรือไม่?
ดังนั้นเจ้าควรทำอะไร? จงรักพระเจ้าอย่างกล้าหาญ โดยไม่อึดออด
และมองให้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรกับเจ้า จงมองเห็นว่าพระองค์จะทรงสังหารเจ้าหรือไม่ โดยสรุปแล้ว
ภารกิจแห่งการรักพระเจ้าสำคัญมากกว่าการคัดลอกและการเขียนบันทึกสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า
เจ้าควรให้ตำแหน่งแรกแก่สิ่งซึ่งสำคัญที่สุด เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจมีคุณค่ามากขึ้นและเต็มไปด้วยความสุข
และจากนั้นเจ้าควรรอคอย “การตัดสินใจ” ของพระเจ้าสำหรับเจ้า
เรากำลังว่าแผนการของเจ้าจะรวมถึงการรักของพระเจ้าหรือไม่
เราปรารถนาให้แผนการของทุกคนกลายเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงทำให้ครบบริบูรณ์
และให้แผนการเหล่านั้นทั้งหมดกลายเป็นจริง

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 42” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวาทะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

619. มนุษย์ต้องไล่ตามเสาะหาที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมีความหมาย และไม่ควรมุ่งพ้อใจกับรูปการณ์แวดล้อม ณ
ปัจจุบันของเขา ในการดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของเปโตร เขาต้องครองความรู้และประสบการณ์ของเปโตร
มนุษย์ต้องเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่สูงส่งกว่าและลุ่มลึกกว่า
เขาต้องเสาะหาความรักซึ่งบริสุทธิ์ขึ้นและลึกซึ้งขึ้นต่อพระเจ้า และเสาะหาชีวิตที่มีคุณค่าและความหมาย
นี่เท่านั้นที่เป็นชีวิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะเป็นดังเปโตร
เจ้าจะต้องมุ่งมั่นการเป็นฝ่ายรุกในการเข้าสู่ของเจ้าทางด้านบวก
และต้องไม่ยอมให้ตัวเองล่าถอยอย่างยอมจำนนเพื่อเห็นแก่ความสบายชั่วคราวช่วยยามพลางเพิกเฉยต่อความจริงทั้ง

หลายซึ่งลุ่มลึกกว่า เฉพาะเจาะจงกว่า และสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ความรักของเจ้าต้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง และเจ้าต้องหาหนทางต่างๆ

ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากชีวิตอันต่ำทรามและไม่อินังขงชอบต่อสิ่งใดที่ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่ง เจ้าต้องใช้ชีวิตที่มีความหมาย ชีวิตที่มีคุณค่า

และเจ้าต้องไม่หลอกตัวเองหรือปฏิบัติต่อตนเองเสมือนเป็นของเล่นชิ้นหนึ่งที่เอาไว้อ่านด้วย

สำหรับทุกคนผู้ทะเยอทะยานที่จะรักพระเจ้านั้น ไม่มีความจริงใดเลยที่ไม่อาจลุไปถึงได้

และไม่มีความยุติธรรมใดเลยที่พวกเขาไม่อาจตั้งมั่นอยู่เพื่อมันได้ เจ้าควรใช้ชีวิตของเจ้าอย่างไรหรือ?

เจ้าควรรักพระเจ้าและใช้ความรักนี้ทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร?

ไม่มีเรื่องใดในชีวิตเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว เหลือสิ่งอื่นใด

เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความมานะบากบั่น และไม่ควรเป็นดั่งบรรดาพวกที่ใจเสาะ

บรรดาพวกที่ปากเปียกอุณแอ

เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตซึ่งเปี่ยมความหมายและได้รับประสบการณ์กับความจริงอันเปี่ยม

ความหมาย และไม่ควรปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองอย่างขอไปทีแบบนั้น เมื่อเจ้าไม่ตระหนักถึงมัน

ชีวิตเจ้าก็จะผ่านเจ้าไปโดยเจ้าไม่ทันไหวตัว หลังจากนั้น เจ้าจะมีโอกาสที่จะได้รักพระเจ้าอีกครั้งหรือ?

มนุษย์สามารถรักพระเจ้าได้หรือ หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว?

เจ้าก็ต้องมีความทะเยอทะยานและมโนธรรมดุจดังเปโตร ชีวิตเจ้าจะต้องเปี่ยมความหมาย

และเจ้าต้องไม่เล่นเกมกับตัวเจ้าเอง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และในฐานะบุคคลซึ่งเสาะหาพระเจ้า

เจ้าต้องสามารถพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อชีวิตของเจ้าอย่างไร

เจ้าควรถวายตัวเจ้าเองต่อพระเจ้าอย่างไร เจ้าควรมีความเชื่อที่เปี่ยมความหมายขึ้นในพระเจ้าอย่างไร

และด้วยความที่เจ้ารักพระเจ้า เจ้าควรรักพระองค์ในหนทางที่บริสุทธิ์มากขึ้น สวยงามมากขึ้น

และดีงามมากขึ้นอย่างไร

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการดีสอนและการพิพากษา” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

620. ข้อพึงประสงค์ที่ถูกต้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ามียังดังต่อไปนี้

พระองค์ทรงพึงประสงค์ห้าสิ่งจากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ได้แก่ การเชื่อที่แท้จริง การติดตามอย่างจงรักภักดี

การนบนอบที่สมบูรณ์ ความรู้อันจริงแท้ และความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง

ในห้าสิ่งเหล่านี้

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์ไม่ตั้งคำถามกับพระองค์หรือติดตามพระองค์โดยใช้จินตนาการหรือมุมมองที่ค

ลุ่มเครือและเป็นนามธรรมทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป

พวกเขาต้องไม่ติดตามพระเจ้าบนพื้นฐานของการจินตนาการหรือมโนคติอันหลงผิดใดๆ

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ทุกคนจากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ทำเช่นนั้นอย่างจริงจังก็

ไม่ใช่อย่างครึ่งใจหรือโดยไม่มี ความมุ่งมั่น เมื่อพระเจ้าทรงทำข้อพึงประสงค์ใดๆ ต่อเจ้า ทรงทดสอบเจ้า

ทรงพิพากษาเจ้า ทรงจัดการกับเจ้าและทรงคัดแต่งเจ้า หรือทรงบ่มวินัยและทบทวนเจ้า

เจ้าควรบนอบต่อพระองค์อย่างสมบูรณ์ เจ้าไม่ควรถามถึงสาเหตุหรือตั้งเงื่อนไขทั้งหลาย

นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรพุดถึงเหตุผลทั้งหลาย การเชื่อฟังของเจ้าต้องสมบูรณ์

ความรู้เรื่องพระเจ้าคือความรู้ในด้านที่ผู้คนขาดพร่องมากที่สุด พวกเขามักจะกำหนดคติพจน์ ถ้อยคำรัส

และพระวาทะที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระองค์ให้กับพระเจ้า

โดยเชื่อว่าพระวาทะเช่นนั้นเป็นการกำหนดนิยามที่เที่ยงตรงมากที่สุดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้า

พวกเขารู้เพียงน้อยนิดว่าคติพจน์เหล่านี้ ที่มาจากการจินตนาการของมนุษย์ การให้เหตุผลของพวกเขาเอง

และความรู้ของพวกเขาเองนั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อแท้ของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว ด้วยเหตุนี้

เราต้องการที่จะบอกพวกเขาว่า เมื่อพุดถึงความรู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้คนมีนั้น

พระองค์ไม่เพียงทรงขอให้เจ้าระลึกถึงพระองค์และพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

แต่ยังทรงขอให้ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์นั้นถูกต้องด้วยเช่นกัน

ถึงแม้ว่าเจ้าสามารถเพียงกล่าวหนึ่งประโยคเท่านั้น หรือตระหนักเพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้น

แต่ส่วนน้อยนิดของความตระหนักนี้ถูกต้องหรือแท้จริง และเข้ากันได้กับเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงรังเกียจการสรรเสริญหรือการชมเชยใดๆ ต่อพระองค์ที่ไม่สมจริงหรือไม่รอบคอบ

ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนอย่างอากาศ

พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนพุดโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงในระหว่างการหาหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระเจ้า

โดยพุดคุยกันตามอำเภอใจและ โดยไม่มีความลังเล กล่าวถึงใดก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเกลียดชังบรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขารู้จักพระเจ้าและโอ้อวดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระองค์ของพวกเขา

โดยหาหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระองค์โดยไม่มีทั้งความยับยั้งชั่งใจหรือข้อสงสัย

สิ่งสุดท้ายสำหรับข้อพึงประสงค์ห้าประการที่กล่าวไปข้างต้นเหล่านี้ก็คือความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง กล่าวคือ

นี่คือข้อพึงประสงค์ข้อสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์

เมื่อใครบางคนมีความรู้ที่ถูกต้องและแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาก็สามารถเคารพพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างแท้จริง

ความเคารพนี้มาจากส่วนลึกของหัวใจพวกเขา ความเคารพนี้ถูกมอบให้โดยเต็มใจ

และไม่ใช่ว่าผลของความกดดันจากพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงขอให้เจ้าทำของขวัญแห่งทำที่ ความประพฤติ

หรือพฤติกรรมภายนอกที่ดึงดูดใจๆ ต่อพระเจ้า ในทางตรงกันข้าม
พระองค์ทรงขอให้เจ้าเคารพพระองค์และยำเกรงพระองค์ในส่วนลึกของหัวใจเจ้า
การบรรลุถึงความเคารพเช่นนั้นเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า
ของการได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการเข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้า
ของการได้มาเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า
และของการที่เจ้ายอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าคือหนึ่งในสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า เพราะฉะนั้น
จุดมุ่งหมายของเราในการใช้คำว่า “ด้วยน้ำใสใจจริง”
เพื่อยืนยันความเคารพในที่นี้ก็เพื่อให้พวกมนุษย์ได้เข้าใจว่าความเคารพของพวกเขาต่อพระเจ้าควรจะมาจากก้นบึ้ง
หัวใจของพวกเขา

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

621. ตอนนี้พวกเจ้าทั้งหมดควรตรวจสอบตัวเองให้เร็วที่สุดเท่าที่เจ้าทำได้
เพื่อดูว่าการทรยศต่อเราหลงเหลือภายในตัวพวกเจ้ามากเพียงใด เรากำลังรอคำตอบของพวกเจ้าอย่างหงุดหงิด
จนอย่าทำแบบพอเป็นพิธีเวลาติดต่อกับเรา เราไม่เคยเล่นเกมกับผู้คน หากเราพูดว่าเราจะทำบางสิ่งบางอย่าง
เช่นนั้นแล้วเราก็จะทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน
เราหวังว่าพวกเจ้าแต่ละคนจะเป็นใครบางคนที่เกี่ยวข้องคำของเราเป็นจริงเป็นจัง
และไม่คิดรวบรัดว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นนิยายวิทยาศาสตร์
สิ่งที่เราต้องการคือการกระทำที่เป็นรูปธรรมจากพวกเจ้า ไม่ใช่การจินตนาการต่างๆ ของพวกเจ้า ถัดจากนั้น
พวกเจ้าต้องตอบคำถามของเรา ซึ่งมีดังต่อไปนี้: 1. หากเจ้าเป็นคนปรนนิบัติที่แท้จริง
เจ้าสามารถทำการปรนนิบัติเราอย่างรักภักดี
โดยไม่มีส่วนประกอบของความหยาบหรือความคิดด้านลบใดเลยได้หรือไม่? 2.
หากเจ้าค้นพบว่าเราไม่เคยซึ่งคุณค่าเจ้าเลย
เจ้าจะยังคงสามารถอยู่และทำการปรนนิบัติเราไปตลอดชีวิตได้หรือไม่? 3.
หากเรายังคงเอ็นชัวต่อเจ้ามากแม้ว่าเจ้าจะกำลังใช้ความพยายามมากมาย
เจ้าจะสามารถทำงานให้เราต่อโดยไม่เป็นที่รู้จักได้หรือไม่? 4. หากหลังจากเจ้าได้ใช้จ่ายเพื่อเราแล้ว
เราไม่พึงพอใจกับข้อเรียกร้องอันน้อยนิดของเจ้า เจ้าจะกลายเป็นท้อแท้ใจและผิดหวังในตัวเรา
หรือกระทั่งกลายเป็นโกรธแค้นและตะโกนคำทอหรือไม่? 5. หากเจ้าจงรักภักดีอย่างมากมาโดยตลอด
มีความรักมากมายให้เรา กระนั้นเจ้าก็ยังทนทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บ ความยากจน
และการทอดทิ้งของเพื่อนๆ และญาติๆ ของเจ้า หรือหากเจ้าทนฝ่าโศกเศร้าอื่นใดในชีวิต
ความจงรักภักดีและความรักของเจ้าที่มีต่อเราจะยังคงดำเนินต่อไปหรือไม่? 6.

หากสิ่งที่เราทำได้ทำไม่ตรงกับสิ่งที่เจ้าได้จินตนาการไว้ในหัวใจของเจ้าเลยสักอย่าง

เจ้าจะเดินตามเส้นทางอนาคตของเจ้าอย่างไร? 7. หากเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากสิ่งต่างๆ ที่เจ้าหวังไว้ว่าจะได้รับ เจ้าจะสามารถเป็นผู้ติดตามของเราต่อไปได้หรือไม่? 8.

หากเจ้าไม่เคยเข้าใจจุดประสงค์และนัยสำคัญของงานเราเลย

เจ้าจะสามารถเป็นบุคคลที่เชื่อฟังผู้ที่ไม่ทำการตัดสินใจและสรุปเองโดยพลการได้หรือไม่? 9.

เจ้าจะสามารถหวงแหนความล้ำค่าของถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดไปและงานทั้งหมดที่เราได้ทำไปในขณะที่เราอยู่ร่วมกันกับมวลมนุษย์ได้หรือไม่? 10. เจ้าสามารถเป็นผู้ติดตามที่จงรักภักดีของเรา

เต็มใจที่จะทนฝ่าความทุกข์ชั่วชีวิตเพื่อเรา แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย ได้หรือไม่? 11. เพื่อประโยชน์ของเรา

เจ้าสามารถยกเลิกการพิจารณา การวางแผน

หรือการเตรียมสำหรับเส้นทางเพื่อการอยู่รอดในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่?

คำถามเหล่านี้เป็นตัวแทนข้อพึงประสงค์สุดท้ายของเราที่มีต่อพวกเจ้า

และเราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถให้คำตอบเราได้

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

622. สิ่งที่เราปรารถนาคือความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า ณ บัดนี้ ความรักและคำพยานของเจ้า ณ บัดนี้ แม้ว่าตอนนี้เจ้าจะไม่รู้ว่าคำพยานคืออะไรหรือความรักคืออะไร เจ้าก็ควรจะนำพาทุกอย่างของเจ้ามาให้เรา

และส่งมอบทรัพย์สินสมบัติเดียวที่เจ้ามีให้แก่เรา นั่นก็คือ ความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า

เจ้าควรรู้ว่าคำพยานถึงการทำให้ชาตานพ่ายแพ้ของเรามีอยู่ภายในความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของมนุษย์

เช่นเดียวกับคำพยานถึงการพิชิตมนุษย์โดยบริบูรณ์ของเรา

หน้าที่แห่งความเชื่อในเราของเจ้าก็คือการเป็นพยานแก่เรา

การจงรักภักดีต่อเราและไม่จงรักภักดีต่อสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และการเชื่อฟังไปจนถึงที่สุด

ก่อนที่เราจะเริ่มขั้นตอนต่อไปของงานของเรา เจ้าจะเป็นพยานต่อเราอย่างไร?

เจ้าจะจงรักภักดีและจะเชื่อฟังเราอย่างไร?

เจ้าอุทิศความจงรักภักดีทั้งหมดของเจ้าให้แก่หน้าที่การงานของเจ้าหรือไม่ หรือเจ้าจะลี้ภัย?

เจ้าจะสนับสนุนต่อการจัดการเตรียมการทุกอย่างของเรา (แม้ว่าจะเป็นความตายหรือความย่อยยับ)

หรือหนีหายไปกลางทางเพื่อหลบเลี่ยงการติสอนของเรา? เราติสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้เป็นพยานต่อเรา

และจงรักภักดีและเชื่อฟังต่อเรา ยิ่งไปกว่านั้น

การติสอนในปัจจุบันเป็นการคลี่คลายงานขั้นตอนต่อไปของงานของเรา

และเพื่อช่วยให้งานนั้นก้าวหน้าต่อไปโดยไม่มีอะไรขวางกั้น ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงเตือนสติเจ้าให้เฉลียวฉลาด

และจงอย่าปฏิบัติกับชีวิตของเจ้าหรือนัยสำคัญในการดำรงอยู่ของเจ้าเหมือนกับเมล็ดทรายที่ไร้ค่า

เจ้าสามารถรู้ได้แน่หรือไม่ว่างานที่จะมาถึงของเรานั้นคืออะไร?

เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราจะทำงานอย่างไรในวันข้างหน้า และงานของเราจะกลืนหายไปอย่างไร?

เจ้าควรจะรู้ถึงนัยสำคัญของประสบการณ์ของเจ้ากับงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น

นัยสำคัญของความเชื่อในเราของเจ้า เราได้ทำไปมากมายแล้ว

เราจะล้มเลิกแค่ครึ่งทางดังที่เจ้าจินตนาการได้อย่างไร? เราได้ทำงานที่กว้างขวางเช่นนี้แล้ว

เราจะทำลายมันได้อย่างไร? แท้ที่จริงแล้ว เราได้มาเพื่อให้ยุคนี้สิ้นสุดลง นี่คือเรื่องจริง แต่ที่มากกว่านั้น

เจ้าต้องรู้ว่าเรากำลังจะเริ่มยุคใหม่ จะเริ่มต้นงานใหม่ และที่สำคัญที่สุดคือ

จะเผยแพร่ว่าประเสริฐแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น เจ้าควรรู้ว่าการปัจจุบันเป็นเพียงเพื่อการเริ่มต้นยุคหนึ่งเท่านั้น

และเพื่อวางรากฐานในการเผยแพร่ว่าประเสริฐในสมัยที่จะมาถึงและการทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลงในภายภาคหน้า

งานของเราไม่ใช่ง่ายดังที่เจ้าคิด อีกทั้งไม่ได้ไร้ค่าหรือไร้ความหมายดังที่เจ้าอาจเชื่อ เพราะฉะนั้น

เรายังคงต้องพูดกับเจ้าว่า เจ้าควรจะมีชีวิตของเจ้าให้แก่งานของเรา และที่มากกว่านั้น

เจ้าควรจะอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อสง่าราศีของเรา นานแล้วที่เราได้โหยหาให้เจ้าเป็นพยานแก่เรา

และนานยิ่งกว่านั้นที่เราได้โหยหาให้เจ้าเผยแพร่ว่าประเสริฐของเรา เจ้าควรจะเข้าใจว่าอะไรอยู่ในหัวใจของเรา

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ข. การเตือนสติและการปณิธานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

623. วันนี้ พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเจ้า ตีสอนพวกเจ้า และกล่าวโทษพวกเจ้า แต่เจ้าต้องรู้ว่าประเด็นของการกล่าวโทษพวกเจ้าคือ เพื่อให้เจ้ารู้จักตัวเอง พระองค์ทรงกล่าวโทษ สาปแช่ง พิพากษา และตีสอน ก็เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้จักตัวเจ้าเอง เพื่อที่อุปนิสัยของเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลง และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อให้เจ้าอาจจะรู้คุณค่าของเจ้าเอง และมองเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้านั้นชอบธรรมและเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์ และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์

มองเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์ และมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งทรงรัก ทรงช่วยให้รอด ทรงพิพากษา และทรงตีสอนมนุษย์ หากเจ้ารู้เพียงว่าเจ้ามีสถานะอันต่ำต้อย รู้เพียงว่าเจ้าเสื่อมทรามและไม่เชื่อฟัง แต่ไม่รู้ว่าการกระทำที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเผยแสดงถึงความรอดของพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการตีสอนที่พระองค์ทรงกระทำในตัวเจ้าในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีหนทางใดเลยที่จะได้รับประสบการณ์ นับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินหน้าต่อไปได้

พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อประหารชีวิตหรือทำลายล้าง แต่เพื่อพิพากษา สาปแช่ง ตีสอน และช่วยให้รอด จนกว่าแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์จะมาถึงจุดปิดตัว—

ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยทอวาสนาของมนุษย์แต่ละหมวดหมู่—

พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด

จุดประสงค์โดยล้นของพระราชกิจก็คือการทำให้ผู้ที่รักพระองค์มีความครบบริบูรณ์—อย่างถ้วนทั่วเช่นนั้น—

และเพื่อนำพาพวกเขาเข้ามาอยู่ในความนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอดอย่างไรก็ตาม

ทั้งหมดนั้นทรงกระทำโดยการทำให้พวกเขาหลุดรอดจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานแบบเดิมของพวกเขา นั่นคือ

พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดโดยการทำให้พวกเขาแสวงหาชีวิต หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น

พวกเขาจะไม่มีหนทางที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้าเลย ความรอดคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง และการแสวงหาชีวิตคือสิ่งที่มนุษย์ต้องลงมือกระทำเพื่อที่จะยอมรับความรอด ในสายตาของมนุษย์

ความรอดคือความรักของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าไม่อาจเป็นการตีสอน การพิพากษา และการสาปแช่งไปได้ ความรอดต้องบรรจุไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และที่มากกว่านั้นก็คือ

คำปลอบใจทั้งหลาย รวมทั้งพระพรอันไร้ขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้

ผู้คนเชื่อว่าตอนที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น

พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการขับเคลื่อนพวกเขาด้วยพระพรทั้งหลายและพระคุณของพระองค์

เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าได้ ดังจะกล่าวได้ว่า

การที่พระองค์ทรงสัมผัสสมมุติคือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด

ความรอดชนิดนี้กระทำโดยการตั้งข้อตกลงประการหนึ่งขึ้นมา

มนุษย์จะยอมมอบเฉพาะพระนามของพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำให้ดีเพื่อพระองค์และนำพระสิริมาสู่พระองค์

ก็ต่อเมื่อพระเจ้าประทานให้พวกเขาเป็นร้อยเท่าเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีเจตนาบรรณาถ่มวลมนุษย์

พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกก็เพื่อช่วยมวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทรามให้รอด

ไม่มีการไปปดมดเท็จอยู่ในการนี้เลย หากมี

พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองอย่างแน่นอน ในอดีตนั้น

วิถีทางแห่งความรอดของพระองค์เกี่ยวข้องกับการแสดงความรักและความเมตตาสงสารอย่างถึงที่สุด

จนถึงขั้นที่พระองค์ประทานทั้งหมดของพระองค์ให้แก่ชาดานเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับมวลมนุษย์ทั้งหมดทั้ง

มวล ปัจจุบันนี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นเหมือนอดีต กล่าวคือ ความรอดที่ประทานให้แก่พวกเขาในวันนี้เกิดขึ้น ณ

ช่วงเวลาแห่งยุคสุดท้าย ในช่วงระหว่างที่มีการจำแนกชั้นแต่ละบุคคลไปตามประเภท ทั้งนี้

วิถีทางแห่งความรอดของพวกเขาไม่ใช่ความรักหรือความเมตตาสงสาร แต่เป็นการติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้อุดอย่างทั่วถึงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการติสอน

การพิพากษา และการเขียนตัวอย่างไว้ปรานี แต่จงรู้สิ่งนี้ไว้ว่า

ในการเขียนตัวอย่างไว้หัวใจนี้ไม่มีการลงโทษเลยแม้แต่น้อย

โดยไม่ต้องคำนึงว่าคำพูดของเราอาจจะกร้าวกระดังเพียงใด

สิ่งที่ตกมาถึงพวกเขาก็เป็นเพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่อาจจะดูเหมือนไร้หัวใจอย่างถึงที่สุดสำหรับพวกเขา

และไม่สำคัญว่าเราอาจจะมีความโมโหมากเพียงใด สิ่งที่พรั่งพลลงมาบนพวกเขาก็ยังคงเป็นวณะแห่งการสอน

และเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาล้มถึงแก่ความตาย

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จงรู้ไว้ว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม

หรือกระบวนการถลุงและการติสอนอันไร้หัวใจ ทุกอย่างเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด

โดยไม่ต้องคำนึงว่า วันนี้ แต่ละคนได้รับการจำแนกชั้นไปตามประเภทหรือไม่

หรือหมวดหมู่ของมนุษย์ได้รับการตีแผ่หรือไม่

จุดประสงค์ของพระวณะทั้งปวงและพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงให้อุด

การพิพากษาอันชอบธรรมถูกนำมาใช้ชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์

และกระบวนการถลุงอันไร้หัวใจกระทำขึ้นเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด

ทั้งพระวณะหรือการสั่งสอนอันกร้าวกระดังต่างกระทำเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่ง

ความรอด ด้วยเหตุนี้วิธีการแห่งความรอดของวันนี้จึงไม่เหมือนกับของอดีต วันนี้
พวกเจ้าได้รับการนำพาความรอดมาให้โดยผ่านทางการศึกษาอันชอบธรรม
และนี่เป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับการจำแนกชั้นพวกเจ้าแต่ละคนไปตามประเภท ที่มากกว่านั้นก็คือ
การติสอนอันโหดเหี้ยมยังทำหน้าที่เสมือนความรอดอันสูงสุดของพวกเจ้า—
และพวกเจ้ามีสิ่งใดจะพูดในขณะที่เผชิญหน้ากับการติสอนและการศึกษาดังกล่าวเล่า?
พวกเจ้าไม่ได้ชื่นชมความรอดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบมาโดยตลอดหรือ?
พวกเจ้าได้มองเห็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
และตระหนักถึงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณของพระองค์ นอกจากนี้
พวกเจ้ายังได้รับประสบการณ์กับการเมตตาและการบ่มวินัยซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาแล้ว อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าไม่ได้รับพระคุณอันสูงสุดด้วยหรือ?
พระพรทั้งหลายของพวกเจ้าไม่มากกว่าของผู้คนอื่นใดกระนั้นหรือ?
พระคุณทั้งหลายของพวกเจ้าโอบอเอยิ่งกว่าสง่าราศีและความมั่งคั่งที่โซโลมอนได้ชื่นชมเสียอีก!
จงตรองดูเถิดว่า หากเจตนาของเราในการมาคือเพื่อที่จะกล่าวโทษและลงโทษพวกเจ้าแทนการช่วยเจ้าให้รอด
วันเวลาของพวกเจ้าจะสามารถยืนยาวมาได้ยาวนานขนาดนั้นหรือ?
สิ่งดำรงอยู่ซึ่งเป็นเนื้อและเลือดที่เต็มไปด้วยบาปอย่างพวกเจ้าจะสามารถมีชีวิตรอดมาได้จนถึงวันนี้หรือ?
หากเป้าหมายของเราเป็นเพียงการลงโทษพวกเจ้า แล้วเหตุใดเล่า
เราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเริ่มลงมือดำเนินการประกอบการอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น?
การลงโทษพวกเจ้าซึ่งเป็นแค่พวกมนุษย์ธรรมดา นั้น มิใช่ว่ากระทำได้โดยง่ายดาย
ด้วยการเปล่งวณะคำเดียวหรือ?
เรายังจำเป็นจะต้องทำลายพวกเจ้าหลังจากที่กล่าวโทษพวกเจ้าอย่างมีจุดประสงค์กระนั้นหรือ?
พวกเจ้ายังคงไม่เชื่อวณะเหล่านี้ของเราหรือ?
เราจะสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้เพียงโดยผ่านทางความรักและความเมตตาสงสารหรือ?
หรือเราจะสามารถใช้ได้เฉพาะการตรึงกางเขนเท่านั้นในการช่วยมนุษย์ให้รอด?
อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามีได้เื้ออำนวยมากกว่าหรือหรือในการที่จะทำให้มนุษย์เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
? อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราไม่มีความสามารถในการช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างทั่วถึงได้มากกว่าหรือหรือ?

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

624. พวกเจ้าทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตื้นหาจัด

และพวกเจ้าทั้งหมดเต็มไปด้วยบาปและตื้นหา

วันนี้พวกเจ้าไม่ใช่แค่มีความสามารถที่จะมองเห็นพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าคือ

พวกเจ้ายังได้รับการติสสอนและการพิพากษา พวกเจ้าได้รับความรอดที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริง กล่าวคือ

พวกเจ้าได้รับความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าแล้ว ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติ

พระองค์ทรงแสดงความรักต่อพวกเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ไม่ทรงมีเจตนารมณ์ร้าย

พระองค์ทรงพิพากษาพวกเจ้าเนื่องจากบาปของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะตรวจดูตัวพวกเจ้าเองและได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้

ทั้งหมดนี้กระทำเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้นุชนครบรรพบุรุษ ตั้งแต่เริ่มต้นถึงสิ้นสุด

พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติอย่างสุดพระปรีชาสามารถเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และทรงไม่มีความพึงปรารถนาที่จะทำลายมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์โดยสิ้นเชิงเลย

วันนี้ พระองค์ได้เสด็จมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อทรงพระราชกิจ

แล้วความรอดเช่นนั้น ไม่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกหรือ? หากพระองค์ทรงเกลียดชังพวกเจ้า

พระองค์จะทรงยังคงปฏิบัติพระราชกิจที่ใหญ่โตเช่นนั้นเพื่อทรงนำพวกเจ้าด้วยพระองค์เองหรือ?

พระองค์ควรทรงทนทุกข์เช่นนั้นด้วยเหตุใด? พระเจ้าไม่ได้ทรงเกลียดชังพวกเจ้า หรือมีเจตนารมณ์ร้ายใดๆ

ต่อพวกเจ้า พวกเจ้าควรรู้ว่าความรักของพระเจ้าคือความรักที่แท้จริงที่สุด

พระองค์ทรงต้องช่วยผู้คนโดยผ่านทาง การพิพากษาเพียงเพราะว่าผู้คนไม่เชื่อฟัง หากไม่ใช่เพราะสิ่งนี้แล้ว

การช่วยมนุษย์ให้รอดก็จะไม่อาจเป็นไปได้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้วิธีใช้ชีวิต และไม่แม้แต่จะตระหนักรู้วิธีใช้ชีวิต

และเพราะพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตื้นหาจัดนี้

และเป็นมารที่ตื้นหาจัดและสกปรกโสมมด้วยตัวเจ้าเอง

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้พวกเจ้ากลับกลายมาเป็นผิคุณธรรมยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะมองเห็นพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้เหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ในตอนนี้

และถูกซาตานเหยียบย่ำตามใจชอบ และพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้เจ้าตกลงไปสู่แดนคนตาย

พระองค์ทรงเพียงต้องประสงค์ที่จะได้รับผู้คนกลุ่มนี้ และช่วยพวกเจ้าให้รอดอย่างถ้วนทั่ว

นี่คือจุดประสงค์สำคัญของการปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในพวกเจ้า—

พระราชกิจนี้เพียงเป็นไปเพื่อความรอด

หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่ได้กระทำกับเจ้านั้นคือความรักและความรอด

หากเจ้าคิดว่ามันเป็นเพียงแค่วิธีการหนึ่ง เป็นวิธีทรมานมนุษย์ และเป็นบางสิ่งที่ไม่ควรค่า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ต่างไปกับการกลับไปที่โลกของเจ้าเพื่อทนทุกข์กับความเจ็บปวดและความยากลำบาก!

หากเจ้าเต็มใจที่จะอยู่ในกระแสนี้และชื่นชมกับการพิพากษานี้และความรอดอันยิ่งใหญ่
ชื่นชมกับพระพรทั้งหมดเหล่านี้ พระพรที่ไม่สามารถหาได้จากที่ไหนในโลกของมนุษย์ และชื่นชมกับความรักนี้
เช่นนั้นแล้วก็จงทำตัวให้ดี นั่นคือ อยู่ในกระแสนี้ต่อไปเพื่อยอมรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
เพื่อที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้
เจ้าอาจทนทุกข์กับความเจ็บปวดและกระบวนการถูกลงเล็กน้อยเนื่องจากการพิพากษาของพระเจ้า
แต่การทนทุกข์กับความเจ็บปวดนี้มีคุณค่าและมีความหมาย
แม้ว่าผู้คนได้รับการถูกลงและได้รับการสัมผัสกับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไรก็ตาม—
ซึ่งมีจุดมุ่งหมายคือการลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา เพื่อลงโทษเนื้อหนังของพวกเขา—
แต่ก็ไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจนี้ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อก้าวโทษเนื้อหนังของพวกเขาจนถึงกับถูกทำลายไป
การเผยที่รุนแรงโดยพระวณะทั้งหมดเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ในการนำทางพวกเจ้าสู่เส้นทางที่ถูกต้อง
พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนี้มากมายด้วยตัวพวกเจ้าเอง
และเป็นที่ชัดเจนว่าพระราชกิจนี้ไม่ได้นำทางพวกเจ้าไปสู่เส้นทางที่ชั่วร้าย!
ทั้งหมดเป็นไปเพื่อทำให้พวกเจ้าใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และทั้งหมดสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเจ้า
ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้ามียุทธศาสตร์มาจากความต้องการของเจ้า ตามความอ่อนแอของเจ้า
และตามวุฒิภาวะจริงๆ ของเจ้า และไม่มีการวางแผนที่ไม่อาจทนรับได้ใดๆ แก่พวกเจ้า
เจ้าไม่เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนในวันนี้ และเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่เป็นธรรมกับเจ้า
และที่จริงแล้วเจ้าเชื่ออยู่เสมอว่าเหตุผลที่เราติสสอน พิพากษา และดำเนินเจ้าทุกวันนั้นเป็นเพราะเราเกลียดชังเจ้า
แต่ถึงแม้ว่าสิ่งที่เจ้าทนทุกข์จะเป็นการติสสอนและการพิพากษา ที่จริงแล้วนี่ก็คือความรักสำหรับเจ้า
และเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
หากเจ้าไม่สามารถจับใจความความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของพระราชกิจนี้ได้
ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าจะได้รับประสบการณ์ต่อไป ความรอดนี้ควรนำความชื่นชมมาให้แก่เจ้า
จงอย่าปฏิเสธที่จะกลับมาสัมผัสได้ เมื่อได้มาถึงเพียงนี้แล้ว
นัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยควรเป็นที่ชัดเจนสำหรับเจ้า และเจ้าไม่ควรมีความคิดเห็นใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจนี้เป็นอย่างอื่นอีกต่อไป!

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

625. ทุกคนได้อู่ภายใต้กระบวนการถูกลงเพราะพระวณะของพระเจ้า หากพระเจ้าไม่ได้ทรงจุดเป็นมนุษย์
มวลมนุษย์คงจะไม่ได้รับพระพรแห่งการทนทุกข์ผ่านกระบวนการถูกลงอย่างแน่นอน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะยอมรับการทดสอบของพระวณะของพระเจ้าได้คือผู้ที่ได้รับพระพร

บนพื้นฐานของขีดความสามารถที่มีอยู่โดยธรรมชาติของผู้คน พฤติกรรมของพวกเขา
และท่าทีที่พวกเขามีต่อพระเจ้า พวกเขาไม่คู่ควรที่จะได้รับกระบวนการถลุงประเภทนี้
พวกเขาได้ชื่นชมกับพระพรนี้เพราะพวกเขาได้รับการยกขึ้นสูงโดยพระเจ้าแล้ว
ผู้คนเคยพูดว่าพวกเขาไม่คู่ควรที่จะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า หรือได้ยินพระวาทะของพระองค์ วันนี้
การที่ผู้คนได้รับกระบวนการถลุงของพระวาทะของพระองค์นั้น
ทั้งหมดเป็นเพราะการยกย่องของพระเจ้าและความปรานีของพระองค์
นี่คือพระพรของบุคคลทุกคนที่ถือกำเนิดในยุคสุดท้าย—
พวกเขาก็เคยได้รับประสบการณ์กับพระพรนี้ด้วยตัวตัวเองหรือไม่?
พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วว่าผู้คนควรได้รับประสบการณ์ความทุกข์และการเสื่อมถอยในแง่มนต์—
สิ่งนี้ไม่ได้มีพื้นฐานบนข้อพึงประสงค์ของผู้คนเอง นี่คือความจริงที่แจ่มแจ้ง
ผู้เชื่อทุกคนควรมีความสามารถที่จะยอมรับการทดสอบของพระวาทะของพระเจ้า
และทนทุกข์ภายในพระวาทะของพระองค์ สิ่งนี้ชัดเจนสำหรับพวกเขาหรือไม่? ดังนั้น
เจ้าจึงได้รับพระพรของวันนี้เพื่อแลกกับความทุกข์ที่เจ้าได้ก้าวผ่านมา หากเจ้าไม่ได้ทนทุกข์เพื่อพระเจ้า
เจ้าก็ไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระองค์ได้

ตัดตอนมาจาก “รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

626. ที่เจ้ามีความสามารถที่จะยอมรับการพิพากษา การติสอน การประหาร
และกระบวนการถลุงของพระวาทะของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
มีความสามารถที่จะยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า ได้รับการลิดใจไว้ล่วงหน้าโดยเจ้ามาก่อนยุคสมัยต่างๆ
แล้ว และด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงต้องไม่เศร้าหมองมากเกินไปเมื่อเจ้าถูกติสอน
ไม่มีใครสามารถพรากระราชกิจซึ่งพระองค์ได้กระทำในตัวพวกเจ้า และพระพรที่ประทานแก่เจ้าไปได้
และไม่มีใครสามารถพรากรสิ่งทั้งหมดที่ได้ทรงประทานแก่พวกเจ้าไปได้
ผู้คนของศาสนาไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับพวกเจ้าได้เลย
พวกเจ้าไม่ได้ครอบครองความเชื่อวาทะอย่างใหญ่หลวงในพระคัมภีร์และไม่ได้มีทฤษฎีทางศาสนา
แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงทำงานในตัวพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าจึงได้รับมากกว่าใครตลอดยุคสมัยต่างๆ—
และนี่คือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเจ้า เพราะการนี้พวกเจ้าจึงต้องมอบอุทิศแด่พระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น
และจงรักภักดีต่อพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากพระเจ้าทรงพุ่มพักเจ้า เจ้าจึงต้องเพิ่มความพยายามของเจ้า
และต้องเตรียมวุฒิภาวะของเจ้าให้พร้อมที่จะรับพระบัญชาของพระเจ้า
เจ้าต้องตั้งมั่นในสถานที่ที่พระเจ้าทรงประทานให้เจ้า
ต้องไล่ตามเสาะหาในการเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า ต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร

ได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และในท้ายที่สุดก็ได้กลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า
เจ้าครอบครองความแน่วแน่เหล่านี้หรือไม่? หากเจ้าครอบครองความแน่วแน่เช่นนั้น
ในท้ายที่สุดแล้วเจ้าก็มั่นใจได้ว่าจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และจะได้เป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า
เจ้าควรเข้าใจว่าพระบัญชาหลักกำลังได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า และกำลังกลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า
นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

627. ถึงพี่น้องชายหญิงทั้งปวงผู้ได้ยินเสียงของเราแล้ว กล่าวคือ
พวกเจ้าได้ยินเสียงแห่งการพิพากษาที่รุนแรงของเราแล้ว และพวกเจ้าได้ทนฝ่าความทุกข์ที่สุดชั่ว อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าควรรู้ว่า เบื้องหลังเสียงที่เข้มงวดของเรามีเจตนารมณ์ของเราซ่อนอยู่!
เราบ่มวินัยพวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าอาจได้รับการช่วยให้รอด พวกเจ้าควรรู้ว่า สำหรับบุตรที่รักทั้งหลายของเรานั้น
เราจะบ่มวินัยพวกเจ้าและคัดแต่งพวกเจ้าอย่างแนบเนียน และทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์ในไม่ช้า
หัวใจของเรากระหายร้อนรอนยิ่งนัก แต่พวกเจ้าไม่เข้าใจหัวใจของเรา
และพวกเจ้าไม่กระทำการให้สอดคล้องกับวาระของเรา วาระของเราในวันนี้มาถึงพวกเจ้า
ทำให้พวกเจ้าระลึกได้โดยแท้จริงว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้รักใคร่
และทรงทำให้พวกเจ้าทั้งปวงมีประสบการณ์กับความรักที่จริงใจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
มีผู้คนจำนวนน้อยที่กำลังเสแสร้งอยู่ด้วย เมื่อพวกเขามองเห็นความโสมมิตของผู้คนอื่นๆ
พวกเขาก็ลอกแบบผู้คนเหล่านั้น ทำดวงตาของพวกเขาเองให้ปรึมน้ำตาไปด้วย มีผู้อื่นที่—ดูภายนอก—
เหมือนเป็นหนี้ต่อพระเจ้า และพวกเขาดูเหมือนสำนึกเสียใจ แต่ภายในพวกเขา
พวกเขาไม่เข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง และพวกเขาไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระองค์ ตรงกันข้าม
พวกเขาเพียงกำลังนำเสนอเปลือกเทียมเท็จ เราเกลียดผู้คนเหล่านี้มากที่สุด! ไม่ช้าก็เร็ว
ผู้คนเหล่านี้จะถูกตัดออกจากนครของเรา นี่คือนเจตนารมณ์ของเรา
กล่าวคือเราต้องการบรรดาผู้ที่ต้องการเราอย่างแรงกล้า
และบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาเราด้วยหัวใจที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถทำให้เรายินดีได้
เหล่านี้คือผู้คนที่เราจะสนับสนุนด้วยมือของเราเองอย่างแนบเนียน
และเราจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่เผชิญกับหายนะทั้งหลาย ผู้คนที่ต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง
จะเต็มใจที่จะคำนึงถึงพระหทัยของพระเจ้า และกระทำเจตจำนงของเรา ดังนั้น
พวกเจ้าควรเข้าสู่ความเป็นจริงโดยเร็ว และยอมรับวาระของเราเสมือนชีวิตของพวกเขา—
นี่คือภาระอันใหญ่หลวงที่สุดของเรา หากคริสตจักรและวิสุทธิชนทั้งหลายล้วนเข้าสู่ความเป็นจริง

และล้วนสามารถสามัคคีธรรมกับเราได้โดยตรง สามารถมาเผชิญหน้ากับเรา

และสามารถปฏิบัติความจริงและความชอบธรรมได้ เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะเป็นบุตรที่รักของเรา

ผู้ที่เรายินดีในตัวพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง เราจะมอบพรยิ่งใหญ่ทั้งปวงแก่ผู้คนเหล่านี้

จาก “บทที่ 23” ของ ถ้อยคำรัศของพระคริสต์ในปฐมกาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

628. วันนี้ เจ้าไม่สามารถเพียงรู้สึกพอใจกับวิธีที่เจ้าถูกพิชิตเท่านั้น

แต่ต้องพิจารณาเส้นทางที่เจ้าจะเดินในอนาคตด้วยเช่นกัน

เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความกล้าที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อม

และไม่ควรคิดอยู่ตลอดเวลาว่าตัวเจ้านั้นไร้ความสามารถ ความจริงมีสิ่งซึ่งเป็นที่โปรดปรานหรือ?

ความจริงสามารถใจได้แย่งผู้คนได้หรือไม่? หากเจ้าเสาะหาความจริง

มันจะสามารถประดังท่วมทับตัวเจ้าได้กระนั้นหรือไม่? หากเจ้าตั้งมั่นในความยุติธรรมแล้วไซ้

มันจะซัดเจ้าร่วงลงไปอย่างนั้นหรือไม่? หากมันเป็นความทะเยอทะยานที่แท้จริงของเจ้าที่จะเสาะหาชีวิตแล้วไซ้

ชีวิตสามารถแคล้วคลาดไปจากเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้าปราศจากความจริง

นั่นหาใช่เพราะความจริงเพิกเฉยต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าอยู่ห่างความจริงต่างหาก

หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นเพื่อความยุติธรรม นั่นหาใช่เพราะมีบางสิ่งผิดปกติกับความยุติธรรมไม่

แต่เพราะเจ้าเชื่อมั่นล้ำเส้นข้อเท็จจริงทั้งหลาย หากเจ้าไม่ได้รับชีวิตหลังจากการเสาะหามันเป็นเวลาหลายปี

นั่นหาใช่เพราะชีวิตปราศจากมโนธรรมต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าปราศจากมโนธรรมต่อชีวิต

และได้ขับไสชีวิตให้จากไป หากเจ้ามีชีวิตในความสว่าง และไม่เคยสามารถได้รับความสว่าง

นั่นหาใช่เพราะความสว่างไม่สามารถให้ความกระจ่างแก่เจ้าไม่

แต่เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจในการดำรงอยู่ของความสว่างต่างหาก และดังนั้น

ความสว่างจึงได้จากเจ้าไปอย่างเงียบเชียบ หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาแล้วไซ้

ย่อมพูดได้เพียงว่าเจ้าคือขยะอันไร้ค่า และไม่มี ความกล้าในชีวิตเจ้าเลย

และไม่มีจิตวิญญาณที่จะต้านทานกำลังบังคับของความมืดมิดเลย เจ้าช่างอ่อนแอเกินไป!

เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงกำลังบังคับของซาตานที่ปิดล้อมเจ้าอยู่

และเจ้าเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมันคงและปลอดภัยในแบบนี้และตายไปในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เท่านั้น

สิ่งที่เจ้าควรสัมฤทธิ์ก็คือการเสาะหาของเจ้าเพื่อการ ได้รับการพิชิต นี่ต่างหากคือภาระหน้าที่ของเจ้า

หากเจ้าพอใจที่จะถูกพิชิตแล้วไซ้ เจ้าย่อมผลักไสการดำรงอยู่ของความสว่าง

เจ้าต้องทนทุกข์กับความยากลำบากเพื่อความจริง เจ้าต้องมอบตัวเจ้าให้กับความจริง

เจ้าต้องสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อความจริง

และเจ้าต้องก้าวผ่านความทุกข์มากขึ้นเพื่อที่จะได้รับความจริงมากขึ้น นี่ก็สิ่งที่เจ้าควรทำ

เจ้าต้องไม่โยนความจริงทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ชีวิตครอบครัวอันสงบสุข
และเจ้าจะต้องไม่สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของชีวิตเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีชั่วครู่ชั่วยาม
เจ้าควรไล่ตามเสาะหาทั้งหมดที่ดึงดูดใจและงดงาม
และเจ้าควรไล่ตามเสาะหาเส้นทางในชีวิตที่เปี่ยมความหมายมากขึ้น
หากเจ้าดำเนินชีวิตที่ช่างหยาบช้าสามัญเช่นนั้น และไม่เสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ
เจ้าไม่ได้ทิ้งชีวิตไปอย่างสูญเปล่าหรอกหรือ? เจ้าสามารถได้รับอะไรบ้างจากชีวิตเช่นนั้น?
เจ้าควรละทิ้งความชื่นชมยินดีทั้งหมดของเนื้อหนังเพื่อเห็นแก่ความจริงหนึ่งประการ
และไม่ควรโยนความจริงทั้งหมดทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีเพียงเล็กน้อย
ผู้คนเช่นนี้ไม่มีความสัตย์สุจริตหรือศักดิ์ศรีเลย การดำรงอยู่ของพวกเขาช่างปราศจากความหมาย!

ตัดตอนมาจาก “ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขากลับมาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

629. อย่าเพิกเฉยว่าการติดตามพระเจ้าของเจ้าเป็นเรื่องง่ายนัก สิ่งสำคัญคือเจ้าต้องรู้จักพระองค์
เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระองค์
และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะสู้ทนต่อความยากลำบากเพื่อประโยชน์ของพระองค์ เสียสละชีวิตของเจ้าเพื่อพระองค์
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ นี่คือนิမิตที่เจ้าควรมี
จะไม่ได้ประโยชน์อันใดหากความคิดของเจ้ามุ่งมั่นแต่จะชื่นชมพระคุณอยู่เสมอ
อย่าสันนิษฐานว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นเพียงเพื่อความชื่นชมยินดีของผู้คน หรือเพื่อประทานพระคุณให้แก่พวกเขา
เจ้าจะคิดผิด! หากคนหนึ่งไม่สามารถเสียสละชีวิตของพวกเขาเพื่อติดตามพระองค์
และหากคนหนึ่งไม่สามารถละทิ้งสิ่งครอบครองในโลกทุกอย่างเพื่อติดตามพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่สามารถติดตามพระองค์ต่อไปจนถึงที่สุดได้อย่างแน่นอน!
เจ้าต้องมึนนิมิตเป็นรากฐานของเจ้า หากวันหนึ่งมีโซคร้ายบังเกิดกับเจ้า เจ้าควรที่จะทำอย่างไร?
เจ้าจะยังคงสามารถติดตามพระองค์ได้หรือไม่? จงอย่าพูดพล่อยๆ
ว่าเจ้าจะสามารถติดตามไปจนถึงที่สุดได้หรือไม่
เจ้าควรเปิดตาของเจ้าให้กว้างเสียก่อนเพื่อดูว่าตอนนี้คือเวลาใดเสียจะดีกว่า
ถึงแม้ว่าในขณะนี้พวกเจ้าอาจเป็นเหมือนกับเสาของพระวิหาร
แต่วันหนึ่งที่เสาเหล่านั้นทั้งหมดถูกถอนออกแล้วจะมาถึง ทำให้พระวิหารพังลงได้
เพราะในขณะนี้มึนนิมิตมากมายที่พวกเจ้าขาดพร่องอยู่ พวกเจ้าเพียงใส่ใจกับโลกเล็กๆ ของพวกเจ้าเอง
และพวกเจ้าไม่รู้่ววิธีการที่เชื่อถือได้และเหมาะสมที่สุดในการแสวงหาคืออะไร
พวกเจ้าไม่ใส่ใจกับนิมิตของพระราชกิจของวันนี้ อีกทั้งพวกเจ้าไม่เก็บสิ่งเหล่านี้ในหัวใจของเจ้า

พวกเจ้าเคยพิจารณาหรือไม่ว่าวันหนึ่งพระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงพาพวกเจ้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยที่สุด? พวกเจ้าจินตนาการได้หรือไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดกับเจ้าในวันหนึ่งที่เรารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างไปจากพวกเจ้า? กำลังวังชาของพวกเจ้าในวันนั้นจะเป็นเหมือนกับที่เป็นในตอนนี้อหรือไม่? ความเชื่อของพวกเจ้าจะปรากฏอีกครั้งหรือไม่? ในการติดตามพระเจ้า เจ้าต้องรู้นิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ นั่นคือ “พระเจ้า”: นี่คือการเริ่มต้นปัญหาที่สำคัญที่สุด

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจ—อย่าติดตามอย่างงุนงงสับสน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

630. คนเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้โดยการเชื่อในพระองค์ กล่าวคือ นี่คือการเข้าหมายสุดท้าย และเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ เจ้าต้องใช้ความพยายามในการใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า เพื่อให้พระวจนะของพระองค์ผลิตออกอภิญญาในการปฏิบัติของเจ้าได้ หากเจ้ามีเพียงความรู้เกี่ยวกับคำสอน เช่นนั้นแล้วความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะสูญเปล่า เฉพาะเมื่อเจ้าปฏิบัติและใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระองค์เท่านั้นความเชื่อของเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าครบบริบูรณ์และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บนถนนสายนี้ ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงความรู้มากมาย แต่เมื่อถึงเวลาตายของพวกเขาคดวงตาของพวกเขาปรี่ไปด้วยน้ำตา และพวกเขาเกลียดตัวเองที่เสียเวลาไปทั้งชีวิตและใช้ชีวิตจนแก่เฒ่าเพื่อความสูญเปล่า พวกเขาเพียงเข้าใจคำสอน แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติหรือเป็นพยานต่อพระเจ้าได้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขามองเพียงไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ยุ่งยากกับสิ่ง และเมื่อหมิ่นเหม่ใกล้ความตายเท่านั้นพวกเขาก็มองเห็นในที่สุดว่าพวกเขาขาดพร่องคำพยานที่แท้จริงว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าเลย และนี่ไม่สายเกินไปหรือ? เหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้วันนี้ให้คุ้มค่าและไล่ตามเสาะหาความจริงที่เจ้ารัก? เหตุใดจึงรอจนถึงวันพรุ่งนี้เล่า? หากในชีวิตเจ้าไม่ทนทุกข์เพื่อความจริงหรือพยายามได้รับความจริง อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าปรารถนาที่จะรู้สึกเสียใจในโมงยามแห่งการตายของเจ้า? หากเป็นเช่นนั้น เหตุใดหรือจึงเชื่อในพระเจ้า? ในความเป็นจริง หากพวกเขาใช้ความทุ่มเทพยายามเพียงแค่ว่าบางที่สุด ก็มีเรื่องมากมายที่ผู้คนสามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้ และด้วยการนั้นยอมทำให้พระเจ้าทรงพึงพอใจพระทัย นี่เป็นเพียงเพราะหัวใจของผู้คนถูกรอบงำด้วยปีศาจ จนพวกเขาไม่สามารถปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าได้ และสาดวณเร่ร้อนอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขา และไม่สัมผัสสิ่งใดเลยในท้ายที่สุด ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงทุกข์ร้อนจากปัญหาและความลำบากยากเย็นอยู่เสมอ เหล่านี้ไม่ใช่การทรมานของซาตานหรือ? นี่ไม่ใช่ความเสื่อมทรามของเนื้อหนังหรือหรือ? เจ้าไม่ควรพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าโดยลมปาก ตรงกันข้าม เจ้ากลับต้องปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

อย่าหลอกตัวตัวเอง—นั่นจะนำไปเพื่ออะไร? เจ้าสามารถได้รับสิ่งใดหรือ
จากการใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าและการดิ้นรนเพื่อผลกำไรและชื่อเสียง?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

631. พวกที่ไม่ได้ทำตามเสาะหาชีวิตไม่สามารถได้รับการแปลงสภาพ
และพวกที่ไม่ได้กระหายความจริงไม่สามารถได้รับความจริง
เจ้าไม่ได้มุ่งเน้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาการแปลงสภาพและการเข้าสู่ส่วนบุคคล
แต่กลับมุ่งเน้นอยู่กับความอยากอันฟุ้งเฟ้อและสิ่งต่างๆ
ที่จำกัดความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าและป้องกันเจ้าจากการเข้าใกล้พระองค์
สิ่งเหล่านั้นสามารถแปลงสภาพเจ้าได้หรือไม่? สิ่งเหล่านั้นสามารถนำพาเจ้าเข้าไปสู่ราชอาณาจักรได้หรือไม่?
หากเป้าหมายในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่ใช่การแสวงหาความจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อาจหาประโยชน์จากโอกาสนี้และหวนกลิ้งสู่โลกเพื่อทำมันจนสำเร็จอีกด้วย
การเสียเวลาของเจ้าแบบนี้ไม่ควรค่าเลยจริงๆ—เหตุใดจึงทรมาณตัวเจ้าเองเล่า?
มันไม่จริงหรือที่เจ้าอาจชื่นชมสิ่งต่างๆ ทุกประเภทข้างนอกในโลกอันสวยงาม? เงินทอง ผู้หญิงสวย
สถานะ ความฟุ้งเฟ้อ ครอบครัว ลูกหลาน และอื่นๆ—
ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ของโลกไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดที่เจ้าอาจชื่นชมได้หรือ?
จะมีประโยชน์อันใดที่จะเดินไปเดินมาตรงนี้โดยมองหาสถานที่ที่เจ้าสามารถมีความสุขได้?
บุตรมนุษย์ไม่ทรงมีที่ใดที่จะวางพระเศียรของพระองค์ ดังนั้นเจ้าจะสามารถมีสถานที่ที่สะดวกสบายได้อย่างไร?
พระองค์จะทรงสามารถสร้างสถานที่ที่สะดวกสบายอันสวยงามเพื่อเจ้าได้อย่างไร? นั่นเป็นไปได้หรือ?
นอกจากการพิพากษาของเรา วันนี้เจ้าสามารถเพียงรับคำสอนเกี่ยวกับความจริงเท่านั้น
เจ้าไม่สามารถได้รับสิ่งชูใจจากเราและเจ้าไม่สามารถได้รับชีวิตที่สุขสบายที่เจ้าถวิลหารอคอยทั้งวันทั้งคืน
เราจะไม่มอบความมั่งคั่งของโลกให้แก่เจ้า หากเจ้าไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเราก็คงเต็มใจที่จะมอบทางแห่งชีวิตในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแก่เจ้า
ที่จะให้เจ้าเป็นดังปลาที่ไต่กลับไปอยู่ในน้ำ หากเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เราจะเอามันทั้งหมดกลับคืน เราไม่เต็มใจที่จะมอบคำพูดจากปากของเราให้แก่พวกที่โลภอยากได้สิ่งชูใจ
ผู้ที่เป็นดังสุกรและสุนัข!

ตัดตอนมาจาก “เหตุใดเจ้าจึงไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่น?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

632. ในวันนี้ สิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถถูกพิชิตได้คือความเชื่อ
และสิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถเชื่อในทุกกิจการของพระยาห์เวห์ได้คือการถูกพิชิต

เจ้าได้รับการติสอนและการพิพากษาเช่นนั้นได้เพราะความเชื่อเท่านั้น
เจ้าถูกพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา
หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาแบบที่เจ้ากำลังได้รับในวันนี้ ความเชื่อของเจ้าจะสูญเปล่า
เพราะเจ้าจะไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เชื่อในพระองค์มากเพียงใดก็ตาม
ความเชื่อของเจ้าจะยังคงเป็นเพียงแค่การแสดงออกอย่างว่างเปล่าที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในความเป็นจริง
ความเชื่อของเจ้าจะกลายเป็นจริงและเชื่อถือได้
และหัวใจของเจ้าจะหันหาพระเจ้าหลังจากที่เจ้าได้รับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ทำให้เจ้าเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
ถึงแม้เจ้าจะทนทุกข์กับการพิพากษาและการสาปแช่งเป็นอันมากเพราะคำว่า “ความเชื่อ” นี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
เจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเจ้าได้รับสิ่งที่แท้จริงที่สุด เป็นจริงที่สุด และล้ำค่าที่สุด
นี่เป็นเพราะว่าเจ้ามองเห็นบันปลายสุดท้ายของสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าในระหว่างที่การพิพากษาดำเนิน
ไปเท่านั้น เจ้ามองเห็นว่าพระเจ้าผู้สร้างควรต้องได้รับความรักในการพิพากษานี้
เจ้ามองเห็นพระพาทของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้น
เจ้ามาเข้าใจชีวิตมนุษย์อย่างครบถ้วนในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์และมาเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ “มนุษย์” ในการพิชิตชัยนี้
เจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และโณมพระพักตร์อันงดงามและเปี่ยมด้วยสง่า
ราศีในการพิชิตชัยนี้เท่านั้น เจ้าเรียนรู้จุดกำเนิดของมนุษย์และเข้าใจ “ประวัติศาสตร์ที่เป็นอมตะ”
ของมวลมนุษย์ทั้งปวงในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
เจ้ามาจับใจความบรรพบุรุษของมวลมนุษย์และต้นกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับความชื่นบานยินดีและความสบาย ตลอดจนการติสอนอันไม่รู้จบ การคุมวินัย
และคำพูดคำหานจากพระเจ้าผู้สร้างต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างในการพิชิตชัยนี้ เจ้าได้รับพระพร
ตลอดจนหาชนะที่มนุษย์สมควรได้รับในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้...ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเพราะความเชื่ออัน
เล็กน้อยของเจ้าหรือ? แล้วความเชื่อของเจ้าไม่เพิ่มขึ้นหลังจากที่เจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้หรือ?
เจ้าไม่ได้ได้รับมาแล้วมากมายหรือ?
เจ้าไม่เพียงแต่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและได้มองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าเท่านั้น
แต่เจ้ายังได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ด้วยตัวเจ้าเองด้วย
บางทีเจ้าคงจะพูดว่าหากเจ้าไม่มีความเชื่อ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะจะไม่ได้นทนทุกข์กับการติสอนแบบนี้หรือการพิพากษาแบบนี้
แต่เจ้าควรรู้ว่าหากปราศจากความเชื่อ

เจ้าไม่เพียงแต่จะไม่สามารถได้รับการติสอนแบบนี้หรือการเอาใจใส่แบบนี้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น แต่เจ้าจะยังสูญเสียโอกาสที่จะได้พบกับพระผู้สร้างไปตลอดกาลด้วย เจ้าจะไม่มีวันรู้จักคัมภีร์กำเนิดของมวลมนุษย์ และไม่มีวันได้จับใจความสำคัญของชีวิตมนุษย์ได้ ถึงแม้ว่าร่างกายของเจ้าตายไปและดวงจิตของเจ้าจากไป เจ้าก็จะยังคงไม่เข้าใจกิจการทั้งหมดของพระผู้สร้าง

นับประสาอะไรที่เจ้าจะรู้ว่าพระผู้สร้างทรงปฏิบัติพระราชกิจอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นบนแผ่นดินโลกหลังจากที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้น ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น

เจ้าเต็มใจที่จะตกลงไปในความมืดอย่างไม่รู้เท่าทันในลักษณะนี้ และทนทุกข์กับการลงโทษชั่ววันรันดร์หรือไม่?

หากเจ้าแยกตัวเจ้าเองออกจากการติสอนและการพิพากษาของวันนี้ สิ่งที่เจ้าจะได้พบคืออะไร?

เจ้าคิดหรือว่าพื้นที่ที่แยกจากการพิพากษาของปัจจุบันนี้แล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากชีวิตที่ลำบากยากเย็นนี้ได้? เป็นเรื่องไม่จริงหรือที่หากเจ้าออกจาก “สถานที่นี้” สิ่งที่เจ้าจะได้เผชิญคือความทรมานที่เจ็บปวดหรือการข่มเหงอย่างโหดร้ายจากมาร?

เจ้าอาจเผชิญกับวันและคืนที่ไม่อาจทนทนได้หรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าแค่เพราะเจ้าหลีกเลี่ยงหนีจากการพิพากษานี้ในวันนี้

เจ้าจะสามารถเลี่ยงหนีจากการทรมานในอนาคตนั้นได้ตลอดไป? อะไรจะเกิดกับเจ้า?

สิ่งที่เจ้าหวังไว้จะสามารถเป็นเชิงกริลาได้จริงๆ หรือ?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากการติสอนชั่ววันรันดร์ในอนาคตได้ด้วยเพียงการวิ่งหนีจากความเป็นจริงเหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ตอนนี้? หลังจากวันนี้

เจ้าจะมีวันที่จะมีความสามารถพบเจอโอกาสเหมาะแบบนี้และพระพรแบบนี้ได้อีกหรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถค้นพบสิ่งเหล่านั้นเมื่อความวิบัติบังเกิดแก่เจ้าได้หรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถพบเจอสิ่งเหล่านั้นเมื่อมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่การหยุดพักได้หรือไม่?

ชีวิตที่มีความสุขของเจ้าในปัจจุบันและครอบครัวเล็กๆ ที่ปรองดองของเจ้า—

สิ่งเหล่านั้นสามารถแทนที่บันปลายชั่ววันรันดร์ในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริง และหากเจ้าได้รับมามากมายเพราะความเชื่อของเจ้า เช่นนั้นแล้วทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่เจ้า—สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—ควรได้รับ และยังเป็นสิ่งที่เจ้าควรมีตั้งแต่เริ่มต้นด้วย

ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์กับความเชื่อและชีวิตของเจ้ามากไปกว่าการพิชิตชัยเช่นนั้น

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

633. เมื่อโมเสสทบทวนก่อนหิน และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ผุดออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา เมื่อดาวิดได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อโยบสูญเสียปศุสัตว์ของเขาซึ่งเดิมภูเขาทั้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย
และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
การที่เขาสามารถถูกต้องครึ่งกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
เช่นกัน เมื่อยอห์นได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก
สาเหตุที่ทำไมชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิวรรณ์ของเรา
และได้รู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์
ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน
ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเกรี้ยวกราดของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น
และได้รับการช่วยให้รอด—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือ?
พวกที่เชื่อในเราแต่ที่ยังไม่ได้ทนทุกข์กับความยากลำบาก
พวกเขาไม่ได้ถูกปฏิเสธจากโลกด้วยเช่นกันหรือ? พวกที่ใช้ชีวิตนอกวงจระของเรา
หลบหนีความทุกข์แห่งการทดสอบ พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่กำลังล่องลอยผ่านโลกหรือ?
พวกเขาเป็นเหมือนกับใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่ปลิวสะบัดตรงนั้นตรงนี้ โดยไม่มีที่ให้หยุดพัก
และยังไม่ต้องพูดถึงถ้อยคำปลอบประโลมของเรา
แม้ว่าการติสสอนและกระบวนการถลุงของเราจะไม่ติดตามพวกเขาไป
พวกเขาไม่ใช่บรรดาขอทานที่เร่ร่อนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง
เตร็ดเตร่บนท้องถนนนอกราชอาณาจักรแห่งสวรรค์หรือ? โลกคือที่หยุดพักของเจ้าจริงๆ หรือ?
โดยการหลีกเลี่ยงการติสสอนของเรา เจ้าสามารถบรรลุอยุ่ยิมบางที่สุด ซึ่งแสดงความปลานปลื้มจากโลกได้จริงๆ
หรือ? เจ้าสามารถใช้ความชื่นชมยินดีชั่วขณะเดียวของเจ้าเพื่อปกปิดความว่างเปล่าในหัวใจของเจ้า
ความว่างเปล่าซึ่งไม่สามารถปกปิดได้ ได้จริงๆ หรือ?
เจ้าอาจมีความสามารถหลอกทุกคนในครอบครัวของเจ้าได้ แต่เจ้าไม่มีวันสามารถหลอกเราได้
เพราะความเชื่อของเจ้านั้นมีน้อยเกินไป จนถึงทุกวันนี้ เจ้าจึงยังคงไร้พลังอำนาจที่จะค้นพบความปิติยินดีใดๆ
ที่ชีวิตมีให้ เราเร่งเร้าเจ้า กล่าวคือ
การใช้ครึ่งชีวิตของเจ้าอย่างจริงใจเพื่อเห็นแก่เราดีกว่าการใช้ทั้งชีวิตของเจ้าในเรื่องธรรมดาสามัญและงานที่ทำไ
หยุ่งและไม่มีประโยชน์สำหรับเนื้อหนัง สู้ทนความทุกข์ทั้งหมดที่มนุษย์คนหนึ่งแทบจะไม่สามารถทนได้
การวางแผนความล้ำค่าของตัวเองมากมายยิ่งนักและหลบหนีจากการติสสอนของเราเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใด

เล่า? การซ่อนตัวตัวเองจากการตีสอนชั่วขณะของเราเพียงเพื่อเก็บเกี่ยวความน่าตะลึงตะลึงใจชั่ววันจันทร์ การตีสอนชั่ววันจันทร์ เป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใดเล่า? โดยข้อเท็จจริงแล้ว เราไม่บังคับผู้ใดต่อเจตจำนงของเรา หากใครบางคนเต็มใจที่จะบนบอต่อแผนการของเราทั้งหมดอย่างแท้จริง เราก็จะไม่ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างอ่อนค้อย แต่เราพึงประสงค์ให้ผู้คนที่หมดใจเชื่อในเรา ดังเช่นที่โยบได้เชื่อในเรา พระยาห์เวห์ หากความเชื่อของพวกเขามีเกินกว่าความเชื่อของโรมัส เช่นนั้นแล้วความเชื่อของพวกเขาก็จะบรรลุค่าชมเชยจากเรา ในความจงรักภักดีของพวกเขาเจ้าจะพบความสุขอันล้นพ้นของเรา และเจ้าจะพบสง่าราศีของเราในวันต่างๆ ของพวกเขาอย่างแน่นอน

คัดตอนมาจาก “การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

634. หากเราจะวางเงินจำนวนหนึ่งตรงหน้าพวกเขาตอนนี้ และให้พวกเขามีอิสระในการเลือก— และหากเราไม่กล่าวโทษพวกเขาเนื่องจากตัวเลือกของพวกเขา—เมื่อนั้น พวกเขาส่วนใหญ่คงจะเลือกเงินและละทิ้งความจริง คนที่ดีกว่าในหมู่พวกเขาคงจะยอมละทิ้งเงินและเลือกความจริงอย่างล้นเหลือ ในขณะที่ผู้ที่อยู่ระหว่างกลางคงจะหยิบฉวยเงินไว้ในมือข้างหนึ่งและความจริงไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว ธาตุแท้ของพวกเขาจะไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดหรือ? เมื่อต้องเลือกระหว่างความจริงและสิ่งใดก็ตามที่พวกเขารักภักดี พวกเขาจะเลือกตัวเลือกนี้กันทุกคน และทัศนคติของพวกเขา ก็จะยังคงเป็นเหมือนเดิม ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? มีผู้คนไม่มากนักในหมู่พวกเขาที่ได้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาระหว่างถูกและผิดมิใช่หรือ? ในการแข่งขันระหว่างด้านบวกกับด้านลบ คำและชาว พวกเขาตระหนักรู้อย่างแน่นอนถึงตัวเลือกที่พวกเขาได้เลือกระหว่างครอบครัวกับพระเจ้า ลูกๆ กับพระเจ้า สันติสุขกับการแตกแยก ความร่ำรวยกับความยากจน สถานภาพกับความธรรมดาสามัญ การได้รับการสนับสนุนกับการถูกทิ้งขว้าง เป็นต้น ระหว่างครอบครัวที่สงบสุขกับครอบครัวที่แตกแยก พวกเขาได้เลือกอย่างแรก และเลือกเช่นนั้นโดยไม่ลังเล ระหว่างความร่ำรวยและหน้าที่ พวกเขาได้เลือกอย่างแรกอีกครั้ง และยิ่งขาดความตั้งใจที่จะกลับเข้าฝั่ง^[n] ระหว่างความหรูหราฟุ่มเฟือยกับความยากจน พวกเขาได้เลือกอย่างแรก เมื่อต้องเลือกระหว่างบุตรชาย บุตรสาว ภรรยาและสามีของพวกเขา กับเรา พวกเขาได้เลือกอย่างแรก และระหว่างมโนคติอันหลงผิดกับความจริง พวกเขาได้เลือกอย่างแรกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้เผชิญกับการกระทำอันชั่วร้ายทั้งหลายในทุกรูปแบบของพวกเขา เราก็เพียงหมดความเชื่อในตัวพวกเขาแล้วเท่านั้น เราเพียงประหลาดใจเท่านั้นที่หัวใจของพวกเขาต้านทานการทำให้อ่อนลงยิ่งนัก

ชัดเจนแล้วว่าหลายปีแห่งการมอบอุทิศและความพยายามนั้นไม่ได้นำพาอะไรมาให้เรามากไปกว่าการทอดทิ้งและความสิ้นหวังของพวกเรา แต่ความหวังของเรามีต่อพวกเราเดิมนั้นไปพร้อมกับแต่ละวันที่ผ่านไป

เนื่องจากวันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อหน้าทุกคนอย่างสมบูรณ์แล้ว กระนั้น

พวกเจ้าก็ยังยืนกรานที่จะแสวงหาสิ่งที่มีค่านิยมและชั่วร้ายทั้งหลาย

และปฏิเสธที่จะคลายมือของเจ้าที่ยึดจับสิ่งเหล่านั้นไว้ เช่นนั้นแล้ว บทอาพทานของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

พวกเจ้าเคยให้การคิดคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างรอบคอบหรือไม่? หากพวกเจ้าถูกขอให้เลือกอีกครั้ง

แล้วจุดยืนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? มันจะยังคงเป็นอย่างแรกอยู่อีกหรือไม่?

พวกเจ้ายังจะนำความผิดหวังและความโศกเศร้าที่น่าเวทนามาสู่เราอยู่หรือไม่?

หัวใจของพวกเจ้ายังจะมีความอบอุ่นอันน้อยนิดเพียงอย่างเดียวอยู่หรือไม่?

พวกเจ้าจะไม่ตระหนักว่าต้องทำอะไรเพื่อช่วยให้เราอยู่หรือไม่? ณ เวลานี้ พวกเจ้าจะเลือกอะไร?

เจ้าจะสนับสนุนต่อวาระของเราหรือจะเหินห่างต่อวาระเหล่านั้น?

วันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อสายตาของพวกเราแล้ว และสิ่งที่พวกเราเผชิญคือชีวิตใหม่และจุดเริ่มต้นใหม่

อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกพวกเจ้าว่าจุดเริ่มต้นนี้ไม่ใช่การเริ่มต้นของงานใหม่ที่ผ่านมา

แต่เป็นการสรุปปิดตัวของงานเก่า นั่นคือ นี่เป็นฉากสุดท้าย

เราคิดว่าพวกเราทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งใดที่ผิดปกติเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นนี้ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งในไม่ช้า

พวกเจ้าจะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของจุดเริ่มต้นนี้ ดังนั้น

เรามาเคลื่อนผ่านมันไปด้วยกันและต้อนรับฉากสุดท้ายที่จะมาถึงกันเถิด! อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่ทำให้เรายังกังวลต่อไปเกี่ยวกับพวกเจ้าก็คือว่า เมื่อเผชิญหน้ากับความอยุติธรรมและความยุติธรรม

พวกเจ้ามักจะเลือกอย่างแรกอยู่เสมอ แต่กระนั้น นั่นเป็นเรื่องในอดีตของพวกเราไปหมดแล้ว

เราก็หวังที่จะลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอดีตของพวกเราเช่นกัน

แม้ว่านี่จะเป็นสิ่งที่ทำได้ลำบากยากเย็นอย่างมากก็ตาม ไม่ว่าอย่างไร เรามีวิธีที่ดียิ่งในการลืม นั่นก็คือ

จงปล่อยให้อนาคตมาแทนที่อดีต

และขอมอบให้เงาแห่งอดีตของพวกเราละลายหายไปเพื่อแลกกับตัวตนที่แท้จริงของพวกเราในวันนี้

ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องรบกวนพวกเราให้ตัดสินใจเลือกอีกครั้ง นั่นคือ จริงๆ แล้วพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใครกันแน่?

ตัดตอนมาจาก “เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

635. คนหนุ่มสาวไม่ควรปราศจากอุดมคติ

ความทะเยอทะยานและความอยากอันกระตือรือร้นที่จะทำให้ตนเองดีขึ้น

พวกเขาไม่ควรท้อแท้เกี่ยวกับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้

และพวกเขาไม่ควรสูญเสียความหวังในชีวิตหรือความมั่นใจในอนาคต

พวกเขาควรมีความเพียรพยายามที่จะดำเนินต่อไปตามหนทางแห่งความจริงที่บัดนี้พวกเขาได้เลือกแล้ว—
เพื่อตระหนักถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะสละทั้งชีวิตของพวกเขาเพื่อเรา

พวกเขาไม่ควรอยู่โดยปราศจากความจริง

อีกทั้งพวกเขาไม่ควรซ่อนความหน้าซื่อใจคดและความไม่ชอบธรรม—พวกเขาควรตั้งมั่นในสิ่งที่ทำที่เหมาะสม
พวกเขาไม่ควรล่องลอยตามไปเฉยๆ

แต่ควรมีวิญญาณที่กล้าที่จะทำการพลีอุทิศและคืนรนต่อสู้เพื่อความยุติธรรมและความจริง

ผู้คนอ่อนเยาว์ควรมีความกล้าหาญที่จะไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อการบีบคั้น โดยกำลังบังคับแห่งความมืดและที่จะแปลง
สภาพนัยสำคัญของการดำรงอยู่ของพวกเขา ผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรยอมรับความทุกข์ยากด้วยความไม่เต็มใจ

แต่ควรเปิดกว้างและเปิดเผย ด้วยวิญญาณแห่งการให้อภัยสำหรับพี่น้องชายหญิงของพวกเขา

แน่นอนเหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ของเราต่อทุกคน และคำแนะนำของเราแก่ทุกคน แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เหล่านี้เป็นวาระปลอบขวัญของเราสำหรับผู้คนอ่อนเยาว์ทั้งหมด

พวกเขาก็ควรปฏิบัติโดยสอดคล้องกับวาระของเรา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรปราศจากความแน่วแน่ที่จะใช้การหยั่งรู้ในปัญหาต่างๆ

และที่จะแสวงหาความยุติธรรมและความจริง พวกเขาควรไล่ตามเสาะหาทุกสรรพสิ่งที่สวยงามและดีงาม

และพวกเขาก็ควรได้รับความเป็นจริงของสิ่งที่เป็นบวกทั้งหมด เขาก็ควรมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเจ้า

และเจ้าต้องไม่ใช่ชีวิตอย่างไม่เอาใจใส่ ผู้คนมาที่แผ่นดินโลกและไม่บ่อยนักที่จะเผชิญกับเรา

และก็ไม่บ่อยเช่นกันที่จะมีโอกาสแสวงหาและได้รับความจริง

เหตุใดพวกเขาจึงจะไม่ให้เราคาดสูงแก่เวลาที่สวยงามนี้ว่าเป็นเส้นทางที่ถูกต้องที่ต้องไล่ตามเสาะหาในชีวิตนี้?

และเหตุใดพวกเขาจึงเมินเฉยเหลือเกินต่อความจริงและความยุติธรรมเสมอ?

เหตุใดพวกเขาจึงกำลังเหยียบย่ำและทำให้ตัวเองล่มสลายเสมอเพื่อความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสมนต์ที่
เล่นกับผู้คน?

และเหตุใดพวกเขาจึงทำตัวเหมือนผู้คนสูงวัยเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกผู้ไม่ชอบธรรมกระทำ?

เหตุใดพวกเขาจึงเลียนแบบวิถีเก่าๆ ของสิ่งเก่าๆ? ชีวิตของพวกเขาควรจะเต็มไปด้วยความยุติธรรม

ความจริงและความบริสุทธิ์ ชีวิตของพวกเขาไม่ควรต่ำทรามยิ่งนักในวัยอ่อนเยาว์เช่นนี้

อันจะนำพวกเขาให้ตกลงสู่แดนคนตาย พวกเขาไม่รู้สึกละอายที่จะเป็นโจรร้ายอย่างมหันต์หรือ?

พวกเขารู้สึกละอายที่จะไม่ยุติธรรมอย่างมหันต์หรือ?

พวกเขาก็ทั้งหมดควรจะทำงานที่เพียบพร้อมที่สุดของพวกเขาและพลีอุทิศงานนั้นบนแท่นบูชาของเรา

ทำให้มันเป็นการพลีอุทิศท้ายสุดที่มีเอกลักษณ์ ซึ่งพวกเขาก็ถวายให้กับเรา

พวกเขาก็ทั้งหมดควรตั้งมั่นในสิ่งที่ทำของพวกเขาเองและไม่ควรปลิวไปมากับทุกสายลมที่พัดผ่านเหมือนเมฆบนท้อง

งฟ้า เจ้าทำงานหนักมาครึ่งชีวิตของเจ้า ดังนั้นเหตุใดเจ้าจะไม่แสวงหาบั้นปลายที่เจ้าควรมิเล่า?

เจ้าทำงานตรากตรำมานานถึงครึ่งหนึ่งของชั่วชีวิต

กระนั้นเจ้าปล่อยให้บิดามารดาที่เหมือนสุรและสุนัขของเจ้าลากความจริงและนัยสำคัญของการดำรงอยู่โดยส่วนตัวของเจ้าลงสู่หลุมฝังศพ เจ้าไม่คิดว่านี้เป็นความไม่เป็นธรรมอันใหญ่ยิ่งต่อเจ้าหรือ?

เจ้าไม่รู้สึกว่าการใช้ชีวิตด้วยหนทางนี้ไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิงหรือ?

การแสวงหาความจริงและเส้นทางที่ถูกต้องด้วยหนทางนี้จะลงเอยด้วยการทำให้เกิดปัญหาเพื่อที่เพื่อนบ้านไม่สบายใจและทั้งครอบครัวไม่มีความสุข และมันจะนำไปสู่ความวิบัติที่ร้ายแรงถึงตาย หากเจ้าใช้ชีวิตด้วยหนทางนี้ มันจะไม่เปรียบเสมือนชีวิตที่ไร้ความหมายที่สุดหรือ? ชีวิตของผู้ใดควรจะโชคดีกว่าชีวิตของเจ้าได้ และชีวิตของผู้ใดควรจะไร้สาระน่าขันมากกว่าชีวิตของเจ้าได้เล่า?

เจ้าไม่แสวงหาเราเพื่อที่จะได้รับความชื่นบานยินดีและวณะแห่งความสุขของเราสำหรับเจ้าหรือ?

แต่หลังจากเจ้าได้วิ่งวุ่นไปมานานถึงครึ่งหนึ่งของชั่วชีวิตแล้ว

เจ้าก็ช่วยเราจนกระทั่งเราเต็มไปด้วยความกริ้วและไม่ให้ความใส่ใจแก่เจ้าหรือสรรเสริญเจ้า—

นี่ไม่ได้หมายความว่าทั้งชีวิตของเจ้าได้อยู่ในความเปล่าประโยชน์หรือ?

เจ้าจะสามารถมีหน้าไปพบบรรดาจิตของกรรมิกชนเหล่านั้นตลอดยุคต่างๆ

ผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากแดนชำระแล้วได้อย่างไร?

เจ้าไม่เผยแสดงต่อเราและในบทอาส้านเจ้าก็ช่วยทำให้เกิดความวิบัติร้ายแรงถึงตาย—

คงจะดีกว่าที่จะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้และมีการเดินทางที่น่าชื่นบานข้ามมหาสมุทรอันกว้างใหญ่แล้วก็เชื่อฟังตาม “การมอบหมาย” ของเรา เราได้บอกพวกเจ้าเมื่อนานมาแล้วว่าเจ้าในวันนี้

ซึ่งไม่เผยแสดงเช่นที่เจ้าเป็นอยู่แต่ก็ไม่เต็มใจที่จะจากไป

จะถูกรวบและกลืนหายไปสิ้นโดยคลื่นที่เราได้สร้างขึ้นในบทอาส้าน

พวกเจ้าสามารถคุ้มครองปกป้องตัวเองได้จริงๆ หรือ? เจ้ามั่นใจจริงๆ

หรือว่าวิธีการไล่ตามเสาะหาของเจ้าในปัจจุบันจะทำให้แน่ใจว่าเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

หัวใจของเจ้าไม่แข็งกระด้างมากหรือ? การติดตามประเภทนี้ การไล่ตามเสาะหาประเภทนี้ ชีวิตประเภทนี้ และลักษณะนิสัยประเภทนี้—มันจะสามารถได้รับการสรรเสริญของเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พระวณะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

636. พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะพิชิตผู้คนผ่านทาง การติสอน

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะนำทางผู้คนโดยการจูงมูก

พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนเชื่อฟังพระวณะของพระองค์และปฏิบัติงานด้วยวินัยแบบบ่มวินัย และทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์โดยผ่านการนี้

แต่ผู้คนไม่มีความละอายและเป็นกบฏต่อพระองค์อยู่เนื่องนิตย์

เราเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเราที่จะพบวิธีที่เรียบง่ายที่สุดในการทำให้พระองค์ทรงสมดังพระทัย นั่นคือ การเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทุกอย่างของพระองค์ หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์ในการนี้ได้อย่างแท้จริง เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นี่ไม่ใช่สิ่งที่ง่ายดายและน่าชื่นบานหรือ?

จงเดินไปบนเส้นทางที่เจ้าควรเดิน อย่าใส่ใจต่อสิ่งที่ผู้อื่นกล่าว และอย่าคิดมากจนเกินไป

อนาคตของเจ้าและชะตากรรมของเจ้าอยู่ในมือของเจ้าเองมิใช่หรือ? เจ้าพยายามที่จะหลีกเลี่ยงหนีเสมอ

โดยปรารถนาที่จะเดินบนเส้นทางทางโลก—แต่เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถหนีออกไปได้แล้ว?

เหตุใดเล่าเจ้าจึงหวั่นไหวอยู่ที่ตรงทางแยกมาเป็นเวลาหลายปี และแล้วก็ลงเอยด้วยการเลือกเส้นทางนี้อีกครั้ง?

หลังจากที่เพนจมาเป็นเวลาหลายปี เหตุใดเจ้าจึงได้กลับคืนสู่บ้านหลังนี้ในตอนนี้ทั้งที่ตัวเจ้าเองไม่ต้องการ?

นี่ขึ้นอยู่กับเจ้าหรือไม่? สำหรับพวกเจ้าเหล่านั้นที่อยู่ในกระแสนี้ หากเจ้าไม่เชื่อเรา เช่นนั้นแล้วก็จะฟังสิ่งนี้

กล่าวคือ หากเจ้าวางแผนที่จะจากไป มาดูกันว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยให้เจ้าไปหรือไม่

ดูกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงขับเคลื่อนเจ้าอย่างไร—จงรับประสบการณ์ด้วยตัวเจ้าเอง กล่าวตามตรงว่า

ต่อให้เจ้าทนทุกข์กับความโชคร้าย เจ้าก็ต้องทนทุกข์ในกระแสนี้ และหากมีความทุกข์ใด เจ้าก็ต้องทนทุกข์ ณ

ที่นี้ ในวันนี้ เจ้าไม่สามารถไปที่อื่นได้ นี่ชัดเจนต่อเจ้าหรือไม่? เจ้าน่าจะไปทีใดกันเล่า?

นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

เจ้าคิดว่าการเลือกสรรของพระเจ้าต่อผู้คนกลุ่มนี้ไม่มีความหมายใดเลยหรือ? ในพระราชกิจของพระองค์วันนี้

พระเจ้าไม่ทรงกริ้วมากขึ้นอย่างง่ายดาย—แต่หากผู้คนพยายามทำให้แผนการของพระองค์หยุดชะงัก

พระพักตร์ของพระองค์จะทรงเปลี่ยนไปในทันใด เปลี่ยนจากสว่างไสวเป็นหม่นครึ้ม ดังนั้น

เราแนะนำให้เจ้าลงหลักปักฐานและบนบอบต่อการออกแบบของพระเจ้า

และปล่อยให้พระองค์ทรงทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ ผู้คนที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นจึงมีความเฉลียวฉลาด

คัดตอนมาจาก “เส้นทาง... (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

637. บั้นปลายและชะตากรรมของพวกเจ้ามีความสำคัญยิ่งต่อพวกเจ้า—เป็นสิ่งที่สร้างความกังวลมหันต์

พวกเจ้าเชื่อว่า หากเจ้าไม่ทำสิ่งทั้งหลายด้วยความระมัดระวังยิ่งแล้ว

ย่อมจะหมายความว่าพวกเจ้าจบแล้วที่จะได้มีบั้นปลาย และเจ้าได้ทำลายชะตากรรมของตัวเจ้าเองไปแล้ว

แต่พวกเจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า

ผู้คนที่สละความพยายามเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเขาดังแต่เพียงอย่างเดียว

เป็นการตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์? ความพยายามเหล่านั้นไม่จริงแท้—

หากแต่เป็นความจอมปลอมและเล่ห์หลวง หากเป็นกรณีนี้แล้ว

พวกที่ทำงานเพียงเพื่อเห็นแก่บั้นปลายของพวกเขานั้น

ยอมอยู่บนธรณีประตูที่จะก้าวไปสู่ความปราชัยนั้ดสุดท้ายของพวกเขา
ด้วยว่าความล้มเหลวในความเชื่อในพระเจ้าของคนเรานั้นมีเหตุมาจากเล่ห์หลวง
เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเราไม่ชอบที่จะได้รับการยกยอหรือบื้อยอ
หรือการปฏิบัติต่อเราด้วยความตื่นเต้นกฤถุจอ
เราชอบคนซื่อสัตย์ที่เข็ดหน้าเผชิญกับความจริงของเราและความคาดหวังของเรา ที่ยิ่งมากไปกว่านั้นก็คือ
เราชอบเวลาที่ผู้คนสามารถแสดงให้เห็นความอาทรและความคำนึงถึงหัวใจของเราเป็นที่สุด
และชอบเวลาที่พวกเขาสามารถถึงขั้นเลิกล้มทุกสิ่งทุกอย่างได้เพื่อประโยชน์ของเรา
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นหัวใจของเราจึงสามารถได้รับความชื่น ญ ตอนนี้
เรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้าที่เราไม่ชอบนั้นมีมากเพียงใดกันเล่า? เรื่องที่เราชอบเกี่ยวกับพวกเจ้าละมีมากเพียงใด?
เป็นไปได้หรือไม่ที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยได้ตระหนักถึงการสำแดงความอัปลักษณ์สารพัดทั้งหมดที่พวกเจ้าทุ่มมอ
ออกมาด้วยหวังประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า?

ในหัวใจของเรา เราไม่ปรารถนาที่จะทำร้ายหัวใจดวงใดที่คิดบวกและใฝ่สูง
และเรายังไม่ปรารถนาจะบั่นทอนแรงกายแรงใจของใครก็ตามที่กำลังทำหน้าที่ของตน โดยสัตย์ซื่อ กระนั้น
เราก็ต้องขำเตือนพวกเจ้าแต่ละคนถึงความไม่พอเพียงทั้งหลายของพวกเจ้าและดวงจิตอันโสมมที่นอนอยู่ในซอก
มุมที่ลึกที่สุดของหัวใจพวกเจ้า
เราทำเช่นนี้ด้วยหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถมอบถวายหัวใจที่แท้จริงได้จนหมดเมื่ออยู่ต่อหน้าวณะแห่งเรา
เพราะสิ่งที่เราเกลียดชังที่สุดนั้นคือเล่ห์หลวงที่ผู้คนมีต่อเรา เราหวังเพียงว่า ในช่วงระยะสุดท้ายแห่งงานของเรา
พวกเจ้าจะให้ผลงานที่ดีที่สุด และพวกเจ้าจะอุทิศตัวของพวกเจ้าโดยหมดทั้งดวงใจ
หาใช่เพียงครึ่งใจอีกต่อไปไม่ แน่แน่นอนว่าเราเองก็หวังให้พวกเจ้าทุกคนสามารถมีบั้นปลายที่ดี
แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น เราก็ยังมีข้อพึงประสงค์ของเรา นั่นคือ
พวกเจ้าต้องตัดสินใจให้ดีที่สุดในการมอบถวายการอุทิศครั้งสุดท้ายและครั้งเดียวเท่านั้นของเจ้าให้แก่เราจนหมด
สิ้น หากบางคนไม่มีการอุทิศตนครั้งเดียวนั้น เขาผู้นั้นย่อมเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ซาตานครองอยู่อย่างแน่นอน
และเราจะไม่เก็บเขาไว้ใช้งานอีกต่อไป แต่จะส่งเขากลับบ้านไปให้พ่อแม่ของเขาดูแล

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บั้นปลาย” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

638. ในภายภาคหน้า การที่เจ้าจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งจะตัดสินบนพื้นฐานการกระทำ
และพฤติกรรมของพวกเจ้าในวันนี้ หากเจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ก็ต้องเป็นตอนนี้เลยในยุคสมัยนี้ จะไม่มีอีกโอกาสแล้วในอนาคต
พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแท้จริงที่จะให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมในตอนนี

และนี่ไม่ใช่การพูดตามธรรมเนียม ในภายภาคหน้า ไม่ว่าการทดสอบอะไรจะตามมาถึงเจ้า

ไม่ว่าเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้น หรือเจ้าต้องประสบกับความวิบัติใด

พระเจ้าทรงปรารภว่าที่จะทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม นี่คือข้อเท็จจริงอันแน่นอนและไม่อาจโต้แย้งได้
สิ่งนี้สามารถมองเห็นได้จากที่ไหนหรือ?

สามารถมองเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าพระวณะของพระเจ้าตลอดหลายยุคหลายชั่วอายุคนไม่เคยบรรลุความสูง
ส่งอันยิ่งใหญ่เช่นในปัจจุบันนี้ พระวณะของพระเจ้าได้เข้าสู่อาณาจักรสูงสุด

และพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิที่มีต่อมวลมนุษยชาติในปัจจุบันนั้น ไม่เคยมีการเกิดขึ้นมาก่อน

แทบไม่มีใครจากคนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านมาได้เคยมีประสบการณ์อะไรแบบนี้ แม้แต่ในยุคของพระเยซู

วิวัฒนาการของยุคปัจจุบันก็ไม่ได้มีอยู่ พระวณะที่ตรัสต่อพวกเจ้า สิ่งที่คุณเจ้าเข้าใจ และประสบการณ์ของคุณเจ้า
ล้วนไปถึงจุดสูงสุดจุดใหม่ ในท่ามกลางการทดสอบและการทดสอบ พวกเจ้าก็ไม่จากไป

และนี่คือผลพิสูจน์พอเพียงว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้บรรลุความรุ่งเรืองแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่คุณมนุษย์มีความสามารถที่จะทำได้ หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์รักษาไว้ แต่ทว่า

นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ จากความเป็นจริงหลายประการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
สามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงปรารภว่าที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และพระองค์ทรงสามารถที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน

หากพวกเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในข้อนี้ และทำการค้นพบใหม่นี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าจะยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ในยุคปัจจุบันนี้เลย ด้วยเหตุนี้เอง

พวกเจ้าแต่ละคนควรทำเต็มกำลังของเจ้า โดยไม่เก็บกักความพยายาม

เพื่อว่าเจ้าอาจได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “ต่อทุกคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

639. พระประสงค์ของพระเจ้าคือเพื่อให้ทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และท้ายที่สุดได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรับไว้ ได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงชำระให้สะอาด

และได้กลายเป็นประชากรที่พระองค์ทรงรัก มันไม่สำคัญ

ไม่ว่าเราจะกล่าวว่าพวกเจ้าล้ำหลังหรือมีขีดความสามารถต่ำหรือไม่ก็ตาม—นี่คือข้อเท็จจริงทั้งหมด

การกล่าวเรื่องนี้ของเรามีได้พิสูจน์ว่าเราตั้งใจที่จะละทิ้งพวกเจ้า เราได้สูญเสียความหวังในตัวพวกเจ้า

นับประสาอะไรที่จะพิสูจน์ว่าเราไม่เต็มใจที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอด วันนี้

เราได้มาเพื่อทำงานแห่งความรอดของพวกเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า งานที่เราทำคือส่วนต่อเนื่องของงานแห่งความรอด

ทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ หากว่าเจ้าเต็มใจ หากว่าเจ้าไล่ตามเสาะหา

ในท้ายที่สุดเจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์นี้ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่จะถูกละทิ้ง
 หากเจ้ามีขีดความสามารถต่ำ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่ต่ำของเจ้า
 หากเจ้ามีขีดความสามารถสูง ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่สูงของเจ้า
 หากเจ้าไม่รู้เท่าทันหรือไม่มีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความรู้ที่ไม่มีการศึกษาของเจ้า
 หากเจ้ามีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้ามีการศึกษา
 หากเจ้าเป็นคนสูงวัย ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับวัยของเจ้า
 หากเจ้ามีความสามารถในการให้การต้อนรับขับสู้ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความสามารถนี้
 หากเจ้าพูดว่าเจ้าไม่สามารถให้การต้อนรับขับสู้ได้ และสามารถเพียงปฏิบัติหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น
 ไม่ว่าจะเป็นการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ หรือการดูแลคริสตจักร หรือการเข้าร่วมกิจการทั่วไปอื่นๆ
 การทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมของเราก็จะสอดคล้องกับหน้าที่ที่เจ้าปฏิบัติ การจงรักภักดี
 การเชื่อฟังจนถึงปลายทาง และการพยายามที่จะมีความรักสูงสุดให้แก่พระเจ้า—นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องสำเร็จลุล่วง
 และไม่มี การปฏิบัติใดที่ดีกว่าสามสิ่งนี้ ท้ายที่สุด มนุษย์ต้องสัมฤทธิ์ในสามสิ่งนี้
 และหากเขาสามารถสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้ว เขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม แต่เหนืออื่นใด
 เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง เจ้าต้องมุ่งสู่สิ่งที่ดีขึ้นและสูงขึ้นอย่างแข็งขัน และต้องไม่นิ่งเฉยในเรื่องนั้น
 เราได้กล่าวไปแล้วว่าทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
 และมีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเรื่องนี้ยังคงเป็นจริง
 แต่เจ้าไม่พยายามที่จะทำให้ดีขึ้นในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า หากเจ้าไม่สัมฤทธิ์ในสามเกณฑ์เหล่านี้
 เช่นนั้นแล้ว ในที่สุด เจ้าต้องถูกขจัดทิ้งไป เราต้องการให้ทุกคนตามให้ทัน
 เราต้องการให้ทุกคนมีงานและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสามารถเชื่อฟังไปจนถึงปลายทาง
 เพราะนี่คือหน้าที่ที่พวกเจ้าแต่ละคนควรต้องปฏิบัติ เมื่อพวกเจ้าทั้งหมดได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าแล้ว
 พวกเจ้าทั้งหมดก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วพวกเจ้าก็จะมีคำพยานอันถึกก้องด้วยเช่นกัน
 ทุกคนที่มีคำพยานคือบรรดาผู้ที่มิหวั่นไหวเหนือซาตานและได้รับพระสัญญาของพระเจ้า
 และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่ยังคงเหลืออยู่เพื่อมีชีวิตในบั้นปลายอันน่าอัศจรรย์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคิของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน
 พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

640. มนุษยชาติซึ่งได้ไกลห่างไปจากการจัดเตรียมชีวิตตามแนวทางขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น
 รู้เท่าไม่ถึงการณ์ต่อจุดประสงค์ของการดำรงอยู่ แต่กระนั้นกลับรู้ที่จะหวาดกลัวต่อความตาย
 พวกเขาขาดการช่วยเหลือหรือสนับสนุน แต่ก็ยังคงสองจิตสองใจที่จะยอมเปิดเปลือกตาลง
 และได้ทำใจที่จะใช้ชีวิตอย่างต่ำทรามในโลกนี้

เหมือนกระสอบบรรจุเนื้อหนังที่ปราศจากสำนึกรับรู้แห่งดวงวิญญาณที่เป็นของตนเอง เจ้าดำเนินชีวิตอยู่แบบนี้
อย่างปราศจากความหวัง ปราศจากจุดมุ่งหมาย มนุษย์คนอื่นๆ ก็เช่นกัน
มีเพียงองค์บริสุทธิ์ในตำนานเท่านั้นที่จะช่วยผู้คนซึ่งกำลังควมครวญอยู่ท่ามกลางความทุกข์ของตน
ผู้รอกมาถึงของพระองค์แทบขาดใจได้ จนถึงตอนนี้ การเชื่อนั้นก็ยังไม่เป็นที่ตระหนักในหมู่คนที่ไร้สติ
กระนั้นผู้คนที่ยังโหยหาสิ่งนั้นอยู่ดี องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงมีพระเมตตาปราณีต่อผู้คนเหล่านี้ที่ทุกข์อย่างล้าลึก
ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงเอื้อมระอาอยู่กับผู้คนที่ไร้สติเหล่านี้
เนื่องจากพระองค์ต้องทรงรอคอยคำตอบจากมนุษย์นานเกินไป พระองค์ทรงเฝ้าปรารถนาที่จะแสวงหา
แสวงหาหัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้า เพื่อนำน้ำและอาหารมามอบให้เจ้า เพื่อปลูกเจ้าให้ต้นขึ้นมา
เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องกระหายและหิวโหยอีกต่อไป
ยามที่เจ้ารู้สึกอ่อนล้าท้อใจและยามที่เจ้าเริ่มรู้สึกถึงความหนาวเหน็บอ้างว้างบางอย่างในโลกใบนี้
จงอย่าหลงทาง จงอย่ารำให้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้เฝ้าดู จะทรงโอบกอดการมาถึงของเจ้าไม่ว่า ณ
เวลาใดก็ตาม พระองค์จะทรงเฝ้าจับตามองอยู่ข้างกายเจ้า รอคอยให้เจ้าหันหลังกลับมา
พระองค์กำลังทรงรอคอยวันที่เจ้าพล้นฟื้นความทรงจำขึ้นมา กล่าวคือ ยามที่เจ้าได้ตระหนักว่า
ตัวเจ้านั้นมาจากพระเจ้า ได้ตระหนักว่า ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้หลงทางไป ณ เวลาหนึ่ง
เจ้าได้สูญเสียสติไปในระหว่างเส้นทาง และ ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้ “บิดา” มาหนึ่งคน ยิ่งไปกว่านั้นคือ
ยามที่เจ้าตระหนักว่า องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงติดตามเฝ้าดูเจ้าตลอดมา
ทรงรอคอยปีกหลักอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานแสนนานเพื่อการกลับมาของเจ้า
พระองค์ทรงเฝ้ารอด้วยความฉะฉานที่สุดพระทัย รอคอยการตอบสนองที่ไม่มีแม้คำตอบสักคำ
การรอคอยอย่างมั่นคงของพระองค์นั้นเลอค่าเหนือกว่าจะประมาณได้
และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของหัวใจมนุษย์และจิตวิญญาณของมนุษย์ บางที
การรอคอยอย่างมั่นคงของพระองค์นั้นอาจไม่มีจุดสิ้นสุด และบางทีอาจมาถึงจุดสิ้นสุดของมันแล้ว
แต่ตัวเจ้านั้นก็ควรรู้ว่า หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้านั้นอยู่ที่ไหนในเวลานี้

ตัดตอนมาจาก “การทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

641.

ความรักและความสงสารเห็นใจของพระเจ้าแผ่ซ่านไปทั่วทุกรายละเอียดทั้งหมดของพระราชกิจแห่งการบริหาร
จัดการของพระองค์ และโดยไม่สนใจว่า ผู้คนจะสามารถเข้าใจเจตนารมณ์อันดีของพระเจ้าหรือไม่
พระองค์ยังคงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงเริ่มไว้ให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อย
โดยไม่คำนึงเจาะจงว่ามีผู้คนมากมายเพียงใดที่เข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า
ความช่วยเหลือและผลประโยชน์ต่างๆ ที่พระราชกิจของพระเจ้านำพามาสู่มนุษย์นั้น

ทว่าทุกคนสามารถซึ่งคุณค่าได้ บางที ในวันนี้ เจ้าอาจไม่รู้สึกลึกถึงความรักใดๆ
หรือชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ แต่ตราบที่เจ้าไม่ทอดทิ้งพระเจ้า
และไม่เลิกล้มความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง
จะต้องมีสักวันที่พระเจ้าทรงเผยรอยแย้มสรวลกับเจ้า
เนื่องด้วยจุดมุ่งหมายแห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อกู้คืนผู้คนซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ไม่ใช่เพื่อทอดทิ้งผู้คนที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและต่อต้านพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

642. ในขณะที่กำลังมีการปฏิบัติพระราชกิจเพื่อความรอดของพระเจ้า
บุคคลทุกคนซึ่งสามารถช่วยให้รอดได้จะได้รับการช่วยให้รอดมากเท่าที่จะมากได้และจะไม่มีใครถูกทิ้งขว้าง
เพราะจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งคือการช่วยมนุษย์ให้รอด
ผู้คนทั้งหมดที่ไม่สามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนเองในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของมนุษย์ของพระเจ้า—รวมทั้งผู้คนทั้งหมดที่ไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์—
จะกลายเป็นวัตถุสำหรับการลงโทษ พระราชกิจในระยะนี้—พระราชกิจแห่งพระวจนะ—
จะไขหนทางและความล้าลึกทั้งปวงที่ผู้คนไม่เข้าใจให้กับพวกเขา
เพื่อให้พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่พระเจ้ามียอต่อพวกเขา
และเพื่อให้พวกเขาสามารถมีความพร้อมพื้นฐานในการที่จะนำพระวจนะของพระเจ้าไปปฏิบัติและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา พระเจ้าทรงใช้เพียงพระวจนะในการทรงพระราชกิจของพระองค์
และมีทรงลงโทษผู้คนที่เปิ่นกบฏเล็กน้อย นี่เป็นเพราะว่าตอนนี้คือเวลาของพระราชกิจแห่งความรอด
หากผู้ใดก็ตามซึ่งปฏิบัติอย่างเป็นกบฏได้ถูกลงโทษ
เช่นนั้นก็จะไม่มีผู้ใดมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการช่วยให้รอดเลย
ทุกคนคงจะถูกลงโทษและตกลงไปสู่แดนคนตาย
จุดประสงค์ของพระวจนะที่ทรงพิพากษามนุษย์คือเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักตัวเองและบนอบต่อพระเจ้า
ไม่ใช่เพื่อลงโทษพวกเขาด้วยการพิพากษาดังกล่าว ในระหว่างช่วงเวลาของพระราชกิจของพระวจนะ
ผู้คนมากมายจะเปิดโปงความเป็นกบฏและการเยาะเย้ยทำทนายของพวกเขาออกมา
รวมทั้งการไม่เชื่อฟังที่พวกเขามีต่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ด้วย อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ก็คือ
พระองค์จะไม่ลงโทษผู้คนเหล่านี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระองค์จะทรงปิดบังเฉพาะผู้ที่เสื่อมทรามจนถึงแก่นกลางและผู้ที่ไม่สามารถช่วยให้รอดได้เท่านั้น
พระองค์จะประทอนเนื้อหนังของพวกเขาให้แก่ซาตาน และในไม่ช้าก็จริง จะทรงสิ้นสุดเนื้อหนังของพวกเขา

บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ยังคงติดตามและได้รับประสบการณ์การถูกจัดการและตัดแต่งต่อไป หากขณะกำลังติดตาม
ผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่งได้ และเสื่อมสภาพลงไปทุกที
เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมจะสูญเสียโอกาสสำหรับความรอดของพวกเขา
แต่ละบุคคลที่ได้ยินบอต่อการพิชิตด้วยพระวจนะจะมีโอกาสเหมาะสมพอที่จะได้รับความรอด
ความรอดของพระเจ้าสำหรับผู้คนเหล่านี้แต่ละคนจะเป็นการให้ความกรุณาอันสูงสุดของพระองค์
กล่าวได้อีกนัยว่า พวกเขาจะมองเห็นการยอมผ่อนปรนอย่างถึงที่สุด
ตราบเท่าที่ผู้คนหันหลังกลับจากเส้นทางที่ผิด และตราบเท่าที่พวกเขาสามารถกลับใจได้
พระเจ้าจะประทานโอกาสให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์ เมื่อพวกมนุษย์กบฏต่อพระเจ้าในครั้งแรก
พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
แต่พระองค์กลับทรงทำทั้งหมดที่พระองค์ทรงสามารถทำได้เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด
หากใครบางคนไม่มีห้องว่างให้กับความรอดเลยจริงๆ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะปิดพวกเขาทิ้งไป
เหตุผลที่พระเจ้าทรงลงโทษผู้คนบางคนซ้ำ
ก็เป็นเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยทุกคนที่สามารถช่วยให้รอดได้ พระองค์ทรงพิพากษา
ทรงให้ความรู้แจ้ง และทรงนำผู้คนด้วยพระวจนะเท่านั้น และไม่ใช่ไม้เรียวเพื่อทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
การนำพระวจนะมาใช้เพื่อนำพาความรอดมาสู่มนุษย์ก็อยู่จุดประสงค์และนัยสำคัญของช่วงระยะสุดท้ายของพระ
ราชกิจ

ตัดตอนมาจาก

“เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

643. ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ การเปลี่ยนแปลงเกินกว่าคำนวณได้เกิดขึ้น
มหาสมุทรเหือดแห้งตกตะกอนกลายเป็นท้องทุ่ง ท้องทุ่งถูกน้ำท่วมจนกลายเป็นมหาสมุทร ครั้งแล้วครั้งเล่า
ไม่มีใครสามารถนำทางและชี้นำเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ได้
เว้นแต่พระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งในจักรวาลพระองค์เดียวเท่านั้น
ไม่มีผู้ทรงฤทธิ์ใดที่จะตราครุฑทำงานหรือทำการเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้ ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ
ไม่มีใครที่สามารถนำทางเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้สู่บันปลายแห่งความสว่างและปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากความอยุติ
ธรรมทางโลกได้ พระเจ้าทรงกำหนดอนาคตของมวลมนุษย์ พระองค์ตรมพระทัยกับการตกต่ำของมวลมนุษย์
และทรงเจ็บปวดที่มวลมนุษย์กำลังเดินดบเท้าที่ละก้าวเข้าหาความเสื่อมสลายและเส้นทางที่ไม่อาจหวนคืน
มวลมนุษย์ที่ได้ทำร้ายพระทัยของพระเจ้าและประกาศตัดสัมพันธ์กับพระองค์เพื่อแสวงหาamarร้าย
มีใครเคยคิดไหมว่าทิศทางใดที่มวลมนุษย์เช่นนี้อาจมุ่งหน้าไป?

ด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ไม่มีใครคำนึงถึงพระพิโรธของพระเจ้า
ทำไมจึงไม่มีใครแสวงหาหนทางที่จะทำให้พระเจ้าทรงยินดี หรือพยายามเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น
และที่มากกว่านั้นคือ ทำไมจึงไม่มีใครพยายามจับใจความในความตรมพระทัยและความเจ็บปวดของพระเจ้า
แม้กระทั่งหลังจากได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า มนุษย์ก็ยังคงเดินไปบนเส้นทางของตนต่อไป
ยื่นกรานในการหันเหไปจากพระเจ้า เลี่ยงหนีพระคุณและการดูแลของพระเจ้า
และหลบเลี่ยงความจริงของพระองค์ เลือกรับที่จะขายตนเองให้กับซาตาน-ศัตรูของพระเจ้า-มากกว่า
และมีใครไหมที่เคยคิดว่า หากมนุษย์ยังยื่นกรานในความผิดคือดังต่อไปนี้
พระเจ้าจะทรงทำอะไรกับมนุษยชาติพวกนี้ที่ผลักใส่พระองค์ออกห่างอย่างไร้เยื่อใย?
ไม่มีใครรู้ว่าเหตุผลที่พระเจ้าทรงเตือนความจำและเคี่ยวเข็ญซ้ำๆ นั่นก็เป็นเพราะ ในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น
พระองค์ได้ทรงเตรียมหาหนทางอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยมีอันใดเสมอเหมือนมาก่อนเอาไว้แล้ว
เป็นหาหนทางที่เนื้อหนังและจิตวิญญาณของมนุษย์นั้นมิอาจจะทนรับได้เลย
หาหนทางนี้ไม่ใช่แค่การลงโทษต่อเนื้อหนัง แต่ต่อดวงจิตด้วยเช่นกัน เจ้าจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้ว่า
เมื่อแผนการของพระเจ้าเป็นอันล้มเหลวไป
และเมื่อคำเตือนความจำและการเคี่ยวเข็ญของพระองค์ไม่ได้รับการตอบสนอง
พระโทสะแบบใดเล่าที่พระองค์จะทรงปลดปล่อยออกมา?
มันจะไม่เหมือนกับสิ่งใดเลยที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดได้เคยผ่านประสบการณ์หรือได้ยินมาก่อน เราจึงจะกล่าวว่า
หาหนทางนี้ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีซ้ำอีก เพราะว่าแผนการของพระเจ้านั้นก็คือ
การสร้างมวลมนุษย์เพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น และช่วยมวลมนุษย์ให้รอดเพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น
นี่เป็นครั้งแรก และก็เป็นครั้งสุดท้ายเช่นกัน เพราะฉะนั้น
จึงไม่มีใครสามารถจับใจความเจตนารมณ์อันอุดมสมบูรณ์และความมุ่งหวังอันแรงกล้าที่พระเจ้าจะทรงช่วยมวลมนุษย์
ให้รอดในครั้งนี้ได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. กลับเข้าฝั่ง: สุภาษิตจีน หมายถึง “กลับมาจากหนทางชั่วร้ายของเรา”

ค. คำเตือนของพระเจ้าสำหรับมนุษย์

644.

พวกที่ปรารถนาได้รับชีวิตโดยที่ไม่พึ่งพาความจริงที่ตรัสโดยพระคริสต์คือเป็นผู้คนที่ไร้สาระน่าขันที่สุดบนแผ่นดินโลก และพวกที่ไม่ยอมรับหนทางแห่งชีวิตซึ่งนำพามาโดยพระคริสต์เป็นคนที่หลงอยู่ในความเพ้อฝัน และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าพวกที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ของยุคสุดท้ายจะถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นไปตลอดกาล พระคริสต์ทรงเป็นประมุขของมนุษย์ไปสู่ราชอาณาจักรระหว่างยุคสุดท้าย และไม่มีใครที่สามารถอ้อมเลี้ยวพระองค์ได้

อาจไม่มีใครเลยที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเว้นแต่จะผ่านทางพระคริสต์ เจ้าเชื่อในพระเจ้า และดังนั้นเจ้าต้องยอมรับพระวาทะของพระองค์และเชื่อฟังหนทางของพระองค์ เจ้าไม่สามารถคิดถึงเพียงแค่การได้รับพระพรเท่านั้นในขณะที่ไม่สามารถได้รับความจริงและไม่สามารถยอมรับการจัดเตรียมชีวิตได้

พระคริสต์เสด็จมาระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงอาจได้รับการจัดเตรียมชีวิตไว้ให้ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อการสรุปปิดตัวยุคเก่าและการเข้าสู่ยุคใหม่ และพระราชกิจของพระองค์คือเส้นทางที่จำต้องรับไว้โดยทุกคนที่จะเข้าสู่ยุคใหม่ หากเจ้าไม่สามารถรับรู้พระองค์ได้ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกล่าวโทษ หมิ่นประมาท หรือกระทั่งถึงกับข่มเหงพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะถูกเผาไหม้ไปชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ เพราะพระคริสต์พระองค์นี้ทรงเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง ทรงเป็นการแสดงออกของพระเจ้า

ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าหากเจ้าไม่สามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงปฏิบัติเช่นนั้นแล้วเจ้าข่มหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทลงโทษซึ่งพวกที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับนั้นประจักษ์ชัดในตัวของมันเองต่อทุกคน เรายังบอกเจ้าอีกว่าหากเจ้าต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย หากเจ้าเหยียดหยันพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย จะไม่มีใครอื่นอีกที่จะแบกรับผลสืบเนื่องแทนเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

นับจากวันนี้ไปเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

ต่อให้เจ้าพยายามไถ่บาปให้แก่ตัวเจ้าเองก็ตาม เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกแล้ว เพราะสิ่งที่เจ้าต่อต้านนั้นไม่ใช่มนุษย์ สิ่งที่เจ้าเหยียดหยันนั้นไม่ใช่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ อ่อนแอบางอย่าง แต่เป็นพระคริสต์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าผลสืบเนื่องของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร? เจ้าจะไม่ได้ทำความผิดพลาดเล็กๆ

แต่จะได้ก่ออาชญากรรมอันชั่วร้าย

และดังนั้นเราจึงแนะนำทุกคนไม่ให้แสดงอาการแยกแยะไขว่คว้าเมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง

หรือทำการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่มีมัดระวัง เพราะความจริงเท่านั้นที่สามารถนำชีวิตมาสู่เข้าได้

และไม่มีอะไรเว้นแต่ความจริงที่สามารถเปิดโอกาสให้เจ้าเกิดใหม่และได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้ง

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่ทรงสามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

645. พวกเราเชื่อใจว่า

ไม่มีประเทศหรือพลังอำนาจใดสามารถมาขวางทางในสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผล

คนเหล่านั้นที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้า ต่อต้านพระวจนะของพระเจ้า

และก่อแค้นและทำให้แผนการของพระเจ้าเสียไป จะต้องถูกพระเจ้าทรงลงโทษในท้ายที่สุด

เขาผู้ซึ่งเยาะเย้ยทำทลายพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกส่งไปลงนรก

ประเทศใดที่เยาะเย้ยทำทลายพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกทำลาย

ชนชาติใดก็ตามที่ถูกขึ้นมาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกกวาดล้างออกไปจากแผ่นดินโลกแล

ะถึงกาลดับสูญ เราขอรับรู้ว่าประชาชนของทุกชนชาติของทุกประเทศ และแม้แต่วงการต่างๆ

ทุกวงการให้สดับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ให้เฝ้ามองพระราชกิจของพระเจ้า

และให้ใส่ใจในชะตากรรมของมวลมนุษย์ เพื่อให้พระเจ้าทรงมีความศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทรงมีเกียรติที่สุด

ทรงเป็นสิ่งสักการะสูงสุดและสิ่งสักการะเดียวเท่านั้นท่ามกลางมวลมนุษย์

และเพื่อช่วยให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า

เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมที่มีชีวิตอยู่ภายใต้พระสัญญาของพระยาห์เวห์

และเช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวา ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาก่อน ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสวนเอเดน

พระราชกิจของพระเจ้าถึงไทม์รุดหน้าไปราวลูกคลื่นอันทรงอิทธิฤทธิ์ ไม่มีใครสามารถยับยั้งพระองค์ได้

และไม่มีใครสามารถชะลอรั้งการเดินทัพของพระองค์ มีเพียงผู้คนที่รับฟังพระวจนะของพระองค์อย่างตั้งใจ

และผู้ที่ไม่แสวงหาและกระหายในพระองค์เท่านั้น

ที่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระองค์และได้รับพระสัญญาจากพระองค์

พวกคนที่ไม่ทำเช่นนั้นจะต้องตกอยู่ภายใต้ความวิบัติอันท่วมท้น และการลงโทษอันสมควรแล้ว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

646. พระเจ้าทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่ถวิลหาให้พระองค์ทรงปรากฏ

พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่สามารถได้ยินพระวจนะของพระองค์ ผู้ที่ยังไม่ลืมพระบัญชาของพระองค์

และมอบถวายหัวใจและร่างกายของพวกเขาแด่พระองค์
พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่เชื่อฟังดูทาร์กทั้งหลายเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และไม่ต่อต้านพระองค์
หากเจ้ายอมอุทิศตัวเจ้าให้กับพระเจ้าโดยไม่ถูกยับยั้งจากพลังอำนาจหรือกำลังบังคับใดๆ
พระเจ้าก็จะทรงมองดูพวกเจ้าด้วยความโปรดปราน และจะประทานพระพรของพระองค์ให้กับเจ้า
หากเจ้าอยู่ในสถานะอันสูงส่ง มีภาพลักษณ์อันทรงเกียรติ ครองความรู้อันอุดม
เป็นเจ้าของสินทรัพย์อันเหลือและได้รับการสนับสนุนจากผู้คนมากมาย กระนั้น
สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ป้องกันเจ้าจากการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อยอมรับการทรงเรียกของพระองค์และยอม
รับพระบัญชาของพระองค์ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงขอให้เจ้าทำ
เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งที่เจ้าทำก็จะเปี่ยมล้นด้วยคุณประโยชน์และความหมายที่สุดบนแผ่นดินโลก
และเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันชอบธรรมที่สุดของมวลมนุษย
หากเจ้าปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของสถานภาพและเป้าหมายของตัวเอง
ทั้งหมดที่เจ้าทำก็จะถูกสาปแช่ง และอาจถึงขั้นถูกดูหมิ่นโดยพระเจ้า บางที เจ้าอาจเป็นประธานาธิบดี
นักวิทยาศาสตร์ ศิษยาภิบาล หรือผู้สูงอายุคนหนึ่ง แต่ไม่สำคัญว่าอำนาจในตำแหน่งของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด
หากเจ้าพึ่งพาความรู้ของเจ้าและความสามารถในหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ของเจ้า เมื่อนั้น
เจ้าก็จะเป็นผู้ที่ล้มเหลวเสมอ และจะสูญเสียพระพรจากพระเจ้าเสมอ
เนื่องเพราะพระเจ้าไม่ทรงยอมรับสิ่งใดทั้งสิ้นที่เจ้าทำ
และพระองค์ไม่ทรงยอมรับว่าหน้าที่รับผิดชอบของเจ้าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม หรือยอมรับว่า
เจ้ากำลังทำงานเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย พระองค์จะตรัสว่า
ทุกสิ่งที่เจ้าทำนั้นทำไปเพื่อใช้ความรู้และความแข็งแกร่งของมวลมนุษยเพื่อพรางมนุษย์ไปจากการปกป้องของ
พระเจ้า และเพื่อที่จะปฏิเสธพระพรของพระเจ้า พระองค์จะตรัสว่า เจ้ากำลังนำทางมวลมนุษยไปสู่ความมืดมิด
ไปสู่ความตาย และไปสู่จุดเริ่มต้นของการดำรงอยู่อย่างปราศจากขีดจำกัด
ในจุดที่มนุษย์ได้สูญเสียพระเจ้าและพระพรของพระองค์ไปแล้ว

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษยทั้งปวง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

647. พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้ต้นตอว่าทำไมพวกฟาริสีจึงต่อต้านพระเยซูหรือไม่?
พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้สาเหตุของพวกฟาริสีหรือไม่? พวกเขาเต็มไปด้วยความเพ้อฝันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์
ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาเชื่อเพียงว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทว่าไม่ได้แสวงหาความจริงของชีวิต
และดังนั้น แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์
เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนทางแห่งชีวิต และไม่รู้ว่หนทางแห่งความจริงคืออะไร พวกเจ้าพูดว่า
ผู้คนที่ไม่เชื่อ คือธรรมาจารย์ และไม่รู้เท่าทันเช่นนั้นได้รับพระพรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร?

พวกเขาต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาไม่รู้ทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพวกเขาไม่รู้หนทางแห่งความจริงที่พระเยซูตรัส และยังไปกว่านั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระเมสสิยาห์ และเนื่องจากพวกเขาไม่เคยพบเห็นพระเมสสิยาห์และไม่เคยได้ร่วมเคียงกับพระเมสสิยาห์

พวกเขาทำผิดพลาดที่ยึดติดอย่างสูญเปล่ากับพระนามของพระเมสสิยาห์

ในขณะที่ต่อต้านเนื้อแท้ของพระเมสสิยาห์ในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยธาตุแท้แล้ว พวกฟาริสีเหล่านี้คือร้อนโอหัง และไม่เชื่อฟังความจริง หลักการของความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้าคือ

ไม่สำคัญว่าการประกาศของพระองค์จะลุ่มลึกเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์จะสูงส่งเพียงใดก็ตาม

พระองค์ทรงไม่ใช่พระคริสต์หากพระองค์ไม่ได้รับการขนานพระนามว่าพระเมสสิยาห์

ทรศนะเหล่านี้ไม่ได้โง่เขลาและไร้สาระน่าขันหรือ? เราจะถามพวกเจ้าต่อไปอีกว่า

ด้วยความที่พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูเลยแม้แต่เน้อย

พวกเจ้าจะไม่ทำผิดพลาดอย่างพวกฟาริสีในช่วงยุคเริ่มแรกได้อย่างง่ายดายสุดขีดหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งรู้หนทางแห่งความจริงได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับประกันได้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านพระคริสต์?

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

หากเจ้าไม่รู้ว่าจะต่อต้านพระคริสต์หรือไม่

เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่าเจ้าก็กำลังใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ใกล้ความตายแล้ว

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ต่างสามารถที่จะต่อต้านพระเยซู ปฏิเสธพระเยซู ใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

ผู้คนที่ไม่เข้าใจพระเยซูล้วนสามารถที่จะปฏิเสธพระองค์และประณามพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถมองเห็นการทรงกลับมาของพระเยซูว่าเป็นการหลอกลวงของชาตาน

และผู้คนเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นจะพากันกล่าวโทษพระเยซูผู้ที่ได้ทรงกลับสู่เนื้อหนัง

ทั้งหมดนี้ไม่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกกลัวหรือ? พวกเจ้าจะเผชิญกับการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความย่อยยับของพระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีต่อคริสตจักรทั้งหลาย

และการบอกปัดทุกสิ่งที่พระเยซูทรงแสดงออก เจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากพระเยซูหรือ

หากพวกเจ้ามีนงสับสนถึงเพียงนี้?

พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังบนเมฆขาวได้อย่างไร

หากพวกเจ้าปฏิเสธอย่างหัวคือไม่ยอมที่จะตระหนักถึงความผิดพลาดของพวกเจ้า? เราขอบอกพวกเจ้าถึงสิ่งนี้ว่า

ผู้คนที่ไม่ได้รับความจริง แต่ยังรอการเสด็จมาถึงของพระเยซูบนเมฆขาวอย่างหุนหันพลันแล่น

จะหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่อน และพวกเขาคือหมวดหมู่ที่จะถูกทำลาย

พวกเจ้าเพียงปรารถนาพระคุณของพระเยซู และเพียงต้องการชื่นชมอาณาจักรอันผาสุกแห่งสวรรค์
ทว่าพวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟังพระวาระที่พระเยซูตรัส

และไม่เคยได้รับความจริงที่พระเยซูทรงแสดงเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาแลกกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็คือความจริงใจที่พวกเจ้าทำบาปซ้ำๆ

แล้วก็พูดคำสารภาพบาปของพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ในนั้นใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะถวายสิ่งใดเพื่อพลีอุทิศให้แก่พระเยซูผู้ทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็คือช่วงเวลางานหลายปีที่พวกเจ้าใช้ยกย่องตัวเองใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาทำให้พระเยซูผู้ทรงกลับมาไว้นับถือเชื่อใจพวกเจ้า?

สิ่งนั้นก็คือธรรมชาติอันโอหังของพวกเจ้าที่ไม่เชื่อฟังความจริงใดเลยใช่หรือไม่?

คัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

648. เรามอกพวกเจ้าเลยว่า พวกที่เชื่อในพระเจ้าเนื่องจากหมายสำคัญทั้งหลาย

เป็นหมวดหมู่ที่จะถูกทำลายอย่างแน่นอน

พวกที่ไม่สามารถรับพระวาระของพระเยซูผู้ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง ได้นั้นคือผู้สืบสันดานของนรก

คือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ คือหมวดหมู่ที่จะต้องอยู่ภายใต้การทำลายล้างชั่วนิรันดร์กาลอย่างแน่นอน

ผู้คนมากมายอาจไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราพูด แต่เรายังอยากบอกทุกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นคนผู้ติดตามพระเยซูว่า

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีบนเมฆขาวด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

นี่จะเป็นการทรงปรากฏต่อสาธารณะของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

บางทีนั่นอาจเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงสำหรับเจ้า

ทว่าเจ้าควรรู้ว่าเวลาที่เจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมียังเป็นเวลาที่เจ้าจะลงสู่รกรกเพื่อรับการลงโทษ

ด้วยเช่นกัน นั่นจะเป็นเวลาที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ามาถึงบทวสาน

และนั่นจะเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว

เพราะการพิพากษาของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงก่อนที่มนุษย์จะมองเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย

ในเวลาที่มีเพียงการแสดงออกของความจริงเท่านั้น บรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงและไม่แสวงหาหมายสำคัญ

และดังนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะได้หวนคืนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

และเข้าสู่อ้อมกอดของพระเจ้าผู้สร้าง มีเพียงบรรดาผู้ที่ยืนยันการเชื่อไว้ว่า

“พระเยซูผู้ไม่ได้ประทับมาบนเมฆขาวทรงเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ”

เท่านั้นที่จะต้องอยู่ภายใต้การลงโทษชั่วนิรันดร์กาล

เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซูผู้ทรงจัดแสดงหมายสำคัญเท่านั้น

แต่ไม่ยอมรับพระเยซูผู้ทรงป่าวประกาศการพิพากษาที่รุนแรงและปลดปล่อยหนทางที่แท้จริงของชีวิต

และดังนั้น จึงเป็นไปได้เพียงว่าพระเยซูทรงจัดการกับพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงกลับมาบนเมฆขาวอย่างเปิดเผย

พวกเขาคือร้อนเกินไป มั่นใจในตัวเองเกินไป โอหังเกินไป

พวกคนเสื่อมเช่นนั้นจะสามารถได้รับการปฐมนิเทศจากพระเยซูได้อย่างไร?

การทรงกลับมาของพระเยซูเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงได้

แต่สำหรับพวกที่ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้แล้ว นี่เองคือหมายสำคัญหนึ่งแห่งการกล่าวโทษ

พวกเขาคือเลือกเส้นทางของพวกตัวเอง และไม่ควรหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์และปฏิเสธความจริง

เจ้าไม่ควรเป็นคนที่ไม่รู้เท่าทันและโอหัง

แต่เป็นคนที่ยึดถือการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และถวิลหาและแสวงหาความจริง

พวกเขาก็จะได้รับประโยชน์ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

เราแนะนำให้พวกเขาก้าวอย่างบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยความรอบคอบระมัดระวัง จงอย่าด่วนสรุป

ยิ่งไปกว่านั้น อย่าทำตามสบายและไร้ความคิดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า พวกเขาคือรู้ว่อย่างน้อยที่สุด

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรถ่อมใจและมีความเคารพ

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วกลับเจ็ดใส่ความจริงนั้นเป็นผู้ที่โง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วยังด่วนสรุปหรือกล่าวโทษความจริงนั้นโดยประมาทเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความโอหัง

ไม่มีผู้ใดเลยที่เชื่อในพระเยซูจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะสาปแช่งหรือกล่าวโทษผู้อื่นได้

พวกเขาคือทั้งหมดควรเป็นคนที่มีความนับถือและผู้ที่ยอมรับความจริง บางที

เมื่อได้ยืนหนทางแห่งความจริงและได้อ่านพระวจนะแห่งชีวิตแล้ว เจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งใน 10,000

ของพระวจนะเหล่านี้ที่สอดคล้องกับความเชื่อมั่นอันแรงกล้าของเจ้าและพระกัมภีร์

เช่นนั้นแล้วเจ้าควรแสวงหาในพระวจนะลำดับที่ 10,000 ของพระวจนะเหล่านี้ต่อไป

เรายังขอแนะนำให้เจ้าถ่อมใจ อย่างมั่นใจเกินไป และอย่ายกย่องตัวเองให้สูงส่งจนเกินไป

ด้วยหัวใจของเจ้าซึ่งขาดแคลนความเคารพที่มีแด่พระเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า

หากเจ้าตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนและไตร่ตรองพระวจนะเหล่านี้ซ้ำๆ

เจ้าจะเข้าใจว่าพระวจนะเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่ และพระวจนะเหล่านี้คือชีวิตหรือไม่

บางทีหลังจากที่ได้อ่านเพียงไม่กี่ประโยค คนบางคนจะกล่าวโทษพระวจนะเหล่านี้อย่างหุนหาวคาดขาด

และพูดว่า “นี่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ

“นี่คือพระคริสต์เทียมเท็จที่เสด็จมาเพื่อหลอกลวงผู้คน”

พวกที่พูดอะไรเช่นนั้นเป็นผู้ที่คาดขาดด้วยความไม่รู้เท่าทัน!

เจ้าเข้าใจพระราชกิจและพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป

และเราแนะนำให้เจ้าเริ่มใหม่อีกครั้งตั้งแต่ต้นเลย!

พวกเจ้าต้องไม่หุนหันพลันแล่นตอบดกกล่าวโทษพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงเพราะการทรงปรากฏของพระคริสต์เทียมเท็จในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพวกเจ้าต้องไม่เป็นคนที่มีนัยประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเจ้ากลัวการหลอกลวง

นั่นจะไม่ใช่ความน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? หลังจากการตรวจดูมากมาย

หากเจ้ายังคงเชื่อว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง และไม่ใช่วางแสดงออกของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับการลงโทษในท้ายที่สุด และเจ้าจะปราศจากพระพร

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความจริงที่ถูกกล่าวอย่างราบเรียบยิ่งนักและชัดเจนยิ่งนักดังกล่าวได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ได้ไม่เหมาะสมสำหรับความรอดของพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่ได้รับพระพรเพียงพอที่จะกลับคืนสู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าหรือ? จงตรองดูเถิด!

อย่าหุนหันพลันแล่นและใจเร็ว และอย่าทำเหมือนว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเกม

จงขบคิดเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายของเจ้า เพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้า

เพื่อประโยชน์ของชีวิตของเจ้า และอย่าเล่นกับตัวเจ้าเอง เจ้าสามารถยอมรับพระวณะเหล่านี้ได้หรือไม่?

คัดตอนมาจาก “ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว” ใน
พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

649. ในยุคสุดท้าย

พระคริสต์จะทรงใช้ความจริงเพื่อสั่งสอนผู้คนทั่วโลกและทำให้ความจริงทั้งหมดเป็นที่รู้จักของพวกเขา

นี่คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้คนมากมายมีความรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

เพราะผู้คนพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกลายเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษา

อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้าไปไกลเกินความคาดหมายทั้งหลายของมนุษย์และเป็นเรื่องยากที่จิตใจของมนุษย์จะยอมรับ เพราะผู้คนเป็นเพียงหนอนแมลงบนแผ่นดิน

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในเดียวสูงสุดผู้เต็มเต็มจักรวาล

จิตใจของมนุษย์เปรียบเสมือนบ่อน้ำเน่าซึ่งแพร่พันธุ์หนอนแมลงเท่านั้น

ในขณะที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจซึ่งชี้นำโดยพระดำริของพระเจ้าคือสิ่งซึ่งกลั่นกรองจากพระปรีชาญาณของพระเจ้า ผู้คนพยายามชิงดีชิงเด่นกับพระเจ้าตลอดเวลา ซึ่งเราบอกเลยว่ามันชัดเจนอยู่ในตัวเองว่า

ใครจะพลาดท่าเสียทีไปในที่สุด เราขอเตือนพวกเจ้าทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองมีค่ายิ่งกว่าทองคำ หากคนอื่นๆ

สามารถยอมรับการพิพากษาของพระเจ้า เหตุใดกันเจ้าจึงไม่สามารถ? เจ้ายืนสูงกว่าคนอื่นๆ มากแค่ไหน?
หากคนอื่นๆ สามารถยอมรับความจริง เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถเช่นกัน?

พระราชกิจของพระเจ้านั้นมีแรงเหวี่ยงที่หยุดไม่ได้

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาซ้ำอีกครั้งเพียงเพราะเจ้าได้ทรงทำ “ส่วนของเจ้า”

และเจ้าจะถูกพิชิตด้วยความสลดใจที่ปล่อยให้ออกาสดีเช่นนี้หลุดลอยไป หากเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา

เช่นนั้นแล้ว จงแก้รอยไหม้หาบัลลังก์สีขาวบนท้องฟ้าแสดงการพิพากษาต่อเจ้าเถิด!

เจ้าต้องรู้ว่าคนอิสราเอลทั้งหมดผลักไธและปฏิเสธพระเยซู แต่กระนั้น

ข้อเท็จจริงเรื่องการไถ่บาปมวลมนุษย์ของพระเยซูยังคงแพร่กระจายสู่ทุกปลายขอบของจักรวาล

นี่ไม่ใช่ความจริงที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เมื่อนานมาแล้วหรือ?

หากเจ้ายังคงกำลังรอให้พระเยซูพาเจ้าเข้าสู่สวรรค์ เช่นนั้นแล้วเราก็บอกได้เลยว่าเจ้าคือคนที่ไม่ตายแล้ว^[ก]

พระเยซูจะไม่ทรงยอมรับผู้เชื่อจอมปลอมเช่นเจ้า ผู้ที่ไม่จงรักภักดีต่อความจริงและแสวงหาเพียงพระพรเท่านั้น
ในทางตรงกันข้าม

พระองค์จะทรงแสดงความไร้เมตตาในการโยนเจ้าลงไปในบึงไฟเพื่อถูกเผาไหม้เป็นเวลานานนับหมื่นๆ ปี

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

650. พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมา พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเป็นสถาปนิกแห่งวัฒนธรรมกรีกโบราณและอารยธรรมมนุษย์

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงปลูกประโลมมวลมนุษย์นี้

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดูแลเอาใจใส่มวลมนุษย์นี้ทั้งคืนและวัน

พัฒนาการและความก้าวหน้าของมนุษย์นั้นไม่สามารถแยกออกจากอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้

และประวัติศาสตร์และอนาคตของมวลมนุษย์เองก็หาได้พ้นไปจากการออกแบบของพระเจ้า

หากเจ้าเป็นคริสตชนแท้คนหนึ่ง เจ้าย่อมจะเชื่ออย่างแน่นนอนว่า

ความรุ่งเรืองและความตกต่ำของประเทศใดหรือชนชาติใดก็ตามอุบัติขึ้นตามการออกแบบของพระเจ้า

พระเจ้าแต่เพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงรู้ชะตากรรมของประเทศหรือชาตินั้น

และพระเจ้าเพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงควบคุมครองของมวลมนุษย์นี้

หากมวลมนุษย์ปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี หากประเทศหนึ่งปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี

มนุษย์ก็ต้องกราบไหว้พระเจ้าเพื่อนมัสการ กลับใจ และสละภาพต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

หรือหากไม่เช่นนั้น

ชะตากรรมและปลายทางของมนุษย์ก็จะต้องเป็นมหันตภัยอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

651. เพื่อประโยชน์ของชะตากรรมของตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าควรแสวงหาความเห็นชอบจากพระเจ้า กล่าวคือ ในเมื่อพวกเจ้ารับรู้แล้วว่าพวกเจ้าคือสมาชิกคนหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้า เมื่อนั้นพวกเจ้าก็ควรที่จะนำพาสันติสุขในจิตใจมาสู่พระเจ้า และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยในทุกสรรพสิ่ง พุคอีกอย่างก็คือ เจ้าจะต้องมีหลักธรรมในการกระทำต่างๆ ของเจ้า และจะต้องปฏิบัติอย่างประจวบพ้องกับความจริงในการกระทำเหล่านั้น หากนี่เป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เจ้าจะทำได้ เช่นนั้นเจ้าก็จะถูกพระเจ้ารังเกียจและปฏิเสธ และถูกบอกล้างจากมนุษย์ทุกคน

ทันทีที่เจ้าตกไปอยู่ในสภาวะลำบากใจดังกล่าว

เจ้าย่อมไม่สามารถถูกนับรวมเข้าไปอยู่ท่ามกลางพระนิเวศของพระเจ้า

นี่เองที่เป็นความหมายตรงตัวของ การไม่ได้รับความเห็นชอบโดยพระเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

652. ขอเรียกร้องทั้งหลายของเราจงเรียบง่าย

แต่สิ่งที่เรากำลังบอกพวกเจ้านั้น ไม่เรียบง่ายเหมือนหนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง หากทั้งหมดที่พวกเจ้าทำคือพูดคุยเกี่ยวกับการนื้ออย่างเรื่อยเปื่อย หรือพูดเพื่อเจ้อถึงถ้อยแถลงที่ฟังดูดีมากแต่ว่างเปล่า

เช่นนั้นแล้วแบบพิมพ์เขียวของพวกเจ้ากับความปรารถนาทั้งหลายของพวกเจ้าก็จะเป็นเพียงหน้ากระดาษที่ว่างเปล่าไปตลอดกาล

เราจะไม่มีความเห็นแก่ความเวทนาให้แก่พวกเจ้าที่ทนทุกข์มาเป็นเวลาหลายปีและทำงานหนักมามาก ทว่ากลับยังไม่ได้ประโยชน์อันใดเลยจากมัน ในทางตรงกันข้าม

เราจะปฏิบัติต่อพวกที่ไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเราด้วยการลงโทษ ไม่ใช่ด้วยบำเหน็จทั้งหลาย

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเห็นอกเห็นใจอันใด พวกเจ้าอาจจะจินตนาการว่า

จากการที่ได้เป็นผู้ติดตามมาหลายปียิ่งนัก เจ้าได้ปฏิบัติงานอย่างหนักไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม และเจ้าก็ควรได้รับข้าวถ้วยหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้าเพียงเพราะการเป็นคนปรนนิบัติคนหนึ่ง

เราคงจะกล่าวได้ว่าพวกเจ้าส่วนมากคิดแบบนี้

เพราะพวกเจ้าได้ไล่ตามเสาะหาหลักการเกี่ยวกับวิธีที่จะใช้ประโยชน์จากสิ่งทั้งหลายและวิธีที่จะไม่ให้ถูกใครใช้

ประโยชน์อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงกำลังบอกพวกเจ้าในบัดนี้อย่างจริงจังมากว่า

เราไม่สนใจว่างานที่หนักของเจ้านั้นมีความดีความชอบเพียงใด คุณวุฒิของเจ้าน่าประทับใจเพียงใด

เจ้าติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพียงใด เจ้าเป็นที่รู้จักมากเพียงใด

หรือว่าเจ้าได้ปรับปรุงท่าทีของเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว ตราบเท่าที่เจ้ายังไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเรา
เจ้าจะไม่มีวันได้รับคำสรรเสริญจากเราเลย
จงคิดมาแน่วคิดและการคำนวณเหล่านั้นของพวกเจ้าออกไปทั้งหมดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
และเริ่มปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ของเราอย่างจริงจัง หาไม่แล้ว
เราจะแปรทุกคนไปเป็นขี้เถ้าเพื่อให้งานของเราสิ้นสุดลงและถ้ามองในแง่ดีที่สุดก็คือ
แปรช่วงเวลาหลายปีของงานและการทนทุกข์ของเราไปเป็นการไม่มีอะไรเลย
เพราะเราไม่สามารถนำพาศัตรูทั้งหลายของเราและผู้คนเหล่านั้นที่หมั่นคลั่งไปด้วยความชั่วและมีรูปลักษณะของ
ซาตานเข้าสู่อาณาจักรของเราหรือพาพวกเขาเข้าไปสู่ยุคถัดไปได้

ตัดตอนมาจาก “การถ่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่นรก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

653. บัดนี้เป็นเวลาที่วิญญาณของเราจะได้ปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่
และเป็นเวลาที่เราจะได้เริ่มต้นงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ที่มากไปกว่านั้น
นี่เป็นเวลาที่เราจะได้จำแนกแยกแยะสรรพสิ่งสร้างทั้งปวง วางแต่ละสิ่งให้อยู่ในหมวดหมู่ที่สอดคล้องกัน
เพื่อที่งานของเราจะได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และดังนั้นแล้ว
สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็ยังคงเป็นว่า ให้เจ้ามอบถวายการดำรงอยู่ทั้งหมดของเจ้าให้แก่งานทั้งปวงของเรา
และยิ่งไปกว่านั้น ให้เจ้าหยั่งรู้และมั่นใจในงานทั้งหมดที่เราได้ทำในตัวเจ้าให้ชัดเจน
และวางกำลังทั้งหมดของเจ้าในงานของเราเพื่อที่งานนั้นจะได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจ
จงหยุดจากการต่อสู้กันท่ามกลางตัวพวกเจ้าเอง การมองหาหนทางกลับหลัง
หรือการแสวงหาความสุขใจฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งจะทำให้งานของเราล่าช้าออกไป
และทำให้อนาคตที่วิเศษสุดของเจ้าล่าช้าออกไป แทนที่จะปกป้องเจ้า การทำเช่นนั้นจะนำการทำลายล้างมาสู่เจ้า
นี่จะไม่ใช่ความโง่เขลาของเจ้าดอกหรือ? สิ่งซึ่งเจ้าชื่นชมอย่างละโมภในวันนี้คือสิ่งที่กำลังทำลายอนาคตของเจ้า
ในขณะที่ความเจ็บปวดที่เจ้าทนทุกข์ในวันนี้คือสิ่งที่กำลังปกป้องเจ้า เจ้าจะต้องตระหนักรู้สิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน
เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของการทดลองทั้งหลายซึ่งเจ้าจะออกแรงอย่างมากเพื่อสลัดตัวเจ้าเองให้หลุดพ้น
และเพื่อเลี่ยงหนีการเดินหลงเข้าไปในหมอกหนาและการที่ไม่สามารถพบแสงอาทิตย์ได้
เมื่อหมอกหนาจางหายไป เจ้าจะพบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางการพิพากษาของวันที่ใหญ่ยิ่ง เมื่อถึงเวลานั้น
วันของเราจะเข้ามาใกล้มวลมนุษย เจ้าจะหลีกเลี่ยงการพิพากษาของเราได้อย่างไร?
เจ้าจะสูทนความร้อนที่แผดเผาของแสงอาทิตย์ได้อย่างไร? เมื่อเราให้ความไพบูลย์แก่มนุษย์
เขาไม่ได้ทะนุถนอมมันไว้ในอกของเขา แต่กลับขว้างมันทิ้งไปในที่ที่ไม่มีใครจะสังเกตเห็น
เมื่อวันของเราลงมายังมนุษย์ เขาจะไม่สามารถค้นพบความไพบูลย์ของเรา
หรือพบวาระแห่งความจริงที่เข้มข้นยิ่งกว่าที่เราได้กล่าวแก่เขานานมาแล้วได้อีกต่อไป

เขาจะร้องไห้และคร่ำครวญ เพราะว่าเขาได้สูญเสียความเจิดจ้าของแสงสว่างไป และได้ตกลงสู่ความมืด
สิ่งที่พวกเขารู้เห็นในวันนี้เป็นเพียงดาบคมกริบจากปากของเราเท่านั้น
เจ้ายังไม่ได้เห็นไม้เท้าในมือของเราหรือเปลวไฟซึ่งเราใช้เผามนุษย์
และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเขายังคงหึงผยองและไม่ยับยั้งชั่งใจต่อหน้าเรา
นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าจึงยังคงต่อสู้กับเราในบ้านของเรา
โต้แย้งด้วยลิ้นมนุษย์ของเจ้าในสิ่งที่เราได้กล่าวด้วยปากของเรา มนุษย์ไม่เกรงกลัวเรา
และอย่างไรก็ตามเขาก็แสดงความเป็นปรีชาญาณกับเราอย่างต่อเนื่องแม้กระทั่งวันนี้
เขายังคงไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พวกเขามีลิ้นและฟันแห่งความอธรรมในปากของพวกเขา
คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาเหมือนกัน คำพูดและความประพฤติของทูตที่ได้ล่องลอยออกไปสู่บาป
พวกเขารู้จักการตอบแทนชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน จากกันและกัน
และพวกเขาคืนร่นต่อสู้ต่อหน้าเราเพื่อแย่งชิงตำแหน่ง ชื่อเสียง และผลกำไรสำหรับพวกเขาเอง
ทว่าพวกเขากลับไม่รู้ว่าการกล่าวคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาอยู่อย่างลับๆ
เราได้ฟังกันบึ้งหัวใจของพวกเขาแล้ว ก่อนที่พวกเขาจะได้มาอยู่ต่อหน้าเราเสียด้วยซ้ำ
มนุษย์ปรารถนาที่จะหลีกหนีให้พ้นมือของเราและหลบหลีกการสังเกตของสายตาของเราเสมอมา
แต่เราไม่เคยเลียงไปจากคำพูดหรือความประพฤติทั้งหลายของเขาเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เรากลับยอมให้คำพูดและความประพฤติเหล่านั้นเข้าสู่สายตาของเราอย่างมีจุดประสงค์
ซึ่งเราอาจเตือนความไม่ชอบธรรมของมนุษย์และดำเนินการพิพากษากับการกบฏของเขา ดังนั้น
คำพูดและความประพฤติที่เป็นความลับทั้งหลายของมนุษย์จึงยังคงอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราเสมอ
และการพิพากษาของเราก็ไม่เคยจากมนุษย์ไป เพราะว่า การกบฏของเขานั้นมากเกินไป
งานของเราคือการเผาและชำระล้างคำพูดและพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์ที่ถูกเอ่ยและกระทำไปต่อหน้าวิญ
ญาณของเรา ดังนี้^[๗] เมื่อเราออกไปจากแผ่นดินโลก ผู้คนจะยังคงรักษาความจงรักภักดีของตนต่อเราไว้
และจะยังคงรับใช้เราเหมือนที่บรรดาผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราทำในงานของเรา
ซึ่งเปิดโอกาสให้งานของเราบนแผ่นดินโลกดำเนินต่อไปจนถึงวันที่งานนั้นครบบริบูรณ์

ตัดตอนมาจาก “งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

654. บนแผ่นดินโลก วิญญาณชั่วทุกรูปแบบเดินพ่นผ่านตลอดกาลเพื่อหาที่พักผ่อน
และกำลังค้นหาจากศพนมนุษย์ที่สามารถบริโภคได้อย่างไม่รู้จบ คนของเรา!
เจ้าต้องยังคงอยู่ในการดูแลและการปกป้องของเรา จงอย่าเหลวไหลเป็นอันขาด!
จงอย่าประพฤติชั่วโดยไร้ความยั้งคิดเป็นอันขาด! เจ้าควรมอบถวายความจงรักภักดีของเจ้าในบ้านของเรา

และด้วยความจงรักภักดีเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถจัดให้มีการตีโต้กลับต่อเล่ห์เหลี่ยมของมารได้
ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นใด เจ้าไม่ควรประพฤติดัวเช่นที่เจ้าได้ทำในอดีต
คือทำสิ่งหนึ่งต่อหน้าเราและทำสิ่งอื่นลับหลังเรา หากเจ้าทำตัวแบบนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อยู่ไกลออกไปจากการไถ่แล้ว เราไม่ได้เอ่ยว่าจะเช่นนี้มากเกินไปแล้วหรือ?
แน่นอนว่าเป็นเพราะธรรมชาติเก่าของมนุษยชาตินั้นไม่สามารถแก้ไขได้ เราจึงต้องให้มีการเตือนจำแก่ผู้คนซ้ำๆ
จงอย่าเบื่อ! ทั้งหมดที่เราพูดก็ประโยชน์ต่อการทำให้แน่ใจกับชะตาชีวิตของพวกเจ้า!
สถานที่ที่เฝ้าหมิ่นและโสโครกเป็นสิ่งที่ชาตนาจำเป็นต้องมีย่างแน่นอน
ยิ่งเจ้าไม่อาจรับการไถ่อย่างสิ้นหวังมากขึ้นเท่าใดและยิ่งเจ้าเหลวไหลมากขึ้นเท่าใด
ทั้งยังปฏิเสธที่จะนบนอบต่อการยับยั้งชั่งใจ เช่นนั้นแล้ว
วิญญาณที่มีมลทินเหล่านั้นก็จะยิ่งกอบโกยโอกาสให้กับตัวพวกมันเองเพื่อแทรกซึมเข้ามาจนเข้าสู่มโน
หากเจ้าได้มาถึงจุดนี้แล้ว ความจงรักภักดีของพวกเจ้าก็จะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากคำพูดพล่อยๆ
ที่ปราศจากความเป็นจริงใดๆ แม้แต่น้อย และวิญญาณที่มีมลทินก็จะเขมือบปณิธานของพวกเจ้าลงไป
และแปลงสภาพให้เป็นความไม่เชื่อฟังและแผนการร้ายเยี่ยงชาตนาเพื่อใช้ในการทำให้งานของเราหยุดชะงัก
จากตรงนั้น เจ้าสามารถถูกเราเจียนตีได้ไม่ว่าเวลาใด ไม่มีใครเข้าใจถึงความรุนแรงของสถานการณ์นี้
ผู้คนทั้งหมดเพียงแค่ทำหูทวนลมกับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน และไม่ระมัดระวังเลยแม้แต่น้อย
เราจำไม่ได้ว่าสิ่งใดถูกทำไปแล้วในอดีต เจ้ายังคงรออย่างจริงจังให้เราผ่อนปรนต่อเจ้าด้วยการ “ลืม”
อีกครั้งกระนั้นหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 10” ของ พระวาทะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

655. ผู้คนมากมายเลือกที่จะถูกประณามสาปแช่งให้ไปลงนรกดีกว่าให้พูดและกระทำด้วยความซื่อสัตย์
จึงไม่ต้องประหลาดใจที่เรามีวิธีปฏิบัติอีกแบบซึ่งเตรียมไว้สำหรับรับมือกับคนพวกที่ไม่มี ความซื่อสัตย์
แน่นอนว่า เรารู้ดีอย่างเต็มเปี่ยมว่ามันลำบากยากเย็นแค่ไหนสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความซื่อสัตย์
เพราะพวกเจ้าทุกคนล้วนแยกแยะยาก เก่งมากในเรื่องการวัดผู้คนด้วยไม้บรรทัดอันเล็กรัดตัวของตัวเอง
นี่ทำให้งานของเรายิ่งมีความเรียบง่ายขึ้น และด้วยความที่พวกเจ้าแต่ละคนล้วนก่อกวนความลับแนบไว้กับอก
เช่นนั้นก็ดีแล้ว เราจะส่งพวกเจ้าไปสู่ความวิบัติเรียงทีละคน ให้ “เข้าโรงเรียน” ด้วยเพลิงอัคคี เพื่อที่หลังจากนั้น
พวกเจ้าอาจมั่นใจได้อย่างสิ้นเชิงต่อการเชื่อของเจ้าในวาทะของเรา ถึงที่สุดแล้ว เราจะกระซิบบอกเขาว่า
“พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อ” ออกมาจากปากของพวกเจ้า ทันทีหลังจากนั้น
พวกเจ้าจะตืออกหัวและพิลาปราพันว่า “ที่เกี่ยวคนนั้น คือหัวใจของมนุษย์!”
จิตใจของพวกเจ้าจะอยู่ในสภาวะใดหรือ ณ เวลานี้? เราจินตนาการว่า
เจ้าจะไม่รู้สึกมีชัยดังที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความ “ลุ่มลึกและยากที่จะเข้าใจ”

ดังที่กำลังเป็นอยู่ ณ ตอนนี้ ในการทรงสถิตของพระเจ้านั้น ผู้คนบางคนช่างสงบเสงี่ยมสำรวมไปเสียทั้งหมด พวกเขาคาดสาหะต่อการเป็นผู้ “ประพฤติสี” กระนั้น พวกก็ยังไม่แยกแยะและเงื่อง่ากรงเล็บใส่กันในการทรงสถิตของพระวิญญูญาณ พวกเจ้าจะจัดอันดับผู้คนแบบนี้ให้อยู่ท่ามกลางลำดับชั้นของคนซื้อสัตย์อย่างนั้นหรือ? หากเจ้าเป็นคนประเภทหน้าซื่อใจคดคนหนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีทักษะใน “สัมพันธภาพระหว่างบุคคล” เมื่อนั้นเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่ย่างพยายามล้อเล่นกับพระเจ้าโดยแน่แท้ หากคำพูดของเจ้าพรุนไปด้วยข้อแก้ตัวกับเหตุผลข้ออ้างที่ไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่ยังเลไม่เต็มใจจะนำความจริงมาปฏิบัติ หากเจ้ามีความลับส่วนตัวมากมายซึ่งเจ้าอดออกที่จะแบ่งปัน หากเจ้าไม่ชอบอย่างมากในการนำความลับของเจ้า—ความลำบากยากเย็นของเจ้า—มาเปิดเผยต่อหน้าผู้อื่นเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่จะบรรลุความรอดโดยง่าย และเป็นผู้ที่จะไม่ไพล่พ้นจากความมืดมิดโดยง่าย...ชะตากรรมของคนเราจะออกมาเป็นอย่างไรในบทอวสานนี้ นแขวนอยู่กับการที่พวกเขามีหัวใจที่ซื่อสัตย์และเป็นสีแดงเข้มของเลือดหรือไม่ และพวกเขามีดวงจิตที่ปราศจากราคีหรือไม่ หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์อย่างมาก ใครบางคนซึ่งมีหัวใจคดร้าย ใครบางคนซึ่งมีดวงจิตที่ไม่สะอาด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงมั่นใจได้เลยว่าจะได้พบจุดจบในสถานที่ที่มนุษย์ถูกลงโทษ ตามที่ถูกขีดเขียนไว้ในบันทึกชะตากรรมของเจ้านั่นเอง หากเจ้ากล่าวอ้างว่าตัวเองมีความซื่อสัตย์อย่างมาก แต่กระนั้นก็ยัง ไม่เคยบริหารจัดการที่จะปฏิบัติไปโดยสอดคล้องความจริงหรือกล่าวคำพูดที่เป็นความจริงได้สำเร็จเสียที เช่นนั้นแล้วเจ้ายังคงกำลังรอคอยให้พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จเจ้าอยู่อีกหรือ? เจ้ายังคงหวังให้พระเจ้านั่งถึงเจ้าดูแก่ตัวดวงใจของพระองค์อยู่หรือ? การคิดเช่นนั้นไม่วิปริตหรือ? เจ้าหลอกลวงพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง แล้วพระนิเวศของพระเจ้าจะให้ที่พักแก่คนมือไม่สะอาดอย่างเจ้าได้เช่นไร?

ตัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

656. ตอนนี้

การที่การไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้าจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับวิธีที่พวกเจ้าครองในปัจจุบัน นี่คือการใช้ในการกำหนดพิจารณาบทอวสานของพวกเจ้า กล่าวคือ บทอวสานของพวกเจ้าได้รับการเปิดเผยในการพลีอุทิศที่พวกเจ้าได้ทำและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าได้ทำ บทอวสานของพวกเจ้าจะรู้ได้ก็โดยการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้า ความเชื่อของพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำ ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมด มีหลายคนที่ยินกว่าจะได้รับความรอดไปแล้ว

ด้วยเหตุที่วันนี้คือวันแห่งการเปิดเผยทอฐานของผู้คน และเราจะไม่สับสนปนเปในงานของเรา
เราจะไม่นำทางพวกที่เกินกว่าจะได้รับความรอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์เข้าสู่ยุคถัดไป
จะมีเวลาทำงานของเราแล้วเสร็จ

เราจะไม่ทำงานกับบรรดาชาวศพส่งกลิ่นเหม็นและไร้จิตวิญญาณเหล่านั้นที่ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดเลย
ตอนนี้คือยุคสุดท้ายแห่งความรอดของมนุษย์ และเราจะไม่ทำงานที่ไร้ประโยชน์

จงอย่าท้วงติงฟ้าและแผ่นดินโลก—บททอฐานของโลกกำลังมา นั่นมีอาจหลีกเลี่ยงได้ สิ่งทั้งหลายได้มาถึงจุดนี้
และไม่มีสิ่งใดที่เจ้าในฐานะมนุษย์สามารถทำเพื่อหยุดสิ่งเหล่านั้นได้

เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งทั้งหลายดังที่เจ้าปรารถนาได้ เมื่อวานนี้

เจ้าไม่ได้จ่ายราคาเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริงและเจ้าไม่ได้จงรักภักดี วันนี้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว

เจ้าเกินกว่าจะได้รับความรอด และพรุ่งนี้เจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง และจะไม่มีการเอื้อระเหยสำหรับความรอดของเจ้า
ถึงแม้ว่าหัวใจของเราจะอ่อนโยนและเรากำลังทำอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอด

หากเจ้าไม่เพียรพยายามในนามของเจ้าเองหรือไม่คิดอะไรด้วยตัวเจ้าเอง การนี้มีอันใดหรือที่เกี่ยวข้องกับเรา?

พวกที่คิดถึงเพียงแค่นี้อ่อนน้อมของพวกเขานั้นและพวกที่ชื่นชมสิ่งสูงใจ

พวกที่ดูเหมือนว่าเชื่อแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง พวกที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว พวกที่สาส์น
กระเซอะกระเซิงและมอมแมม พวกที่ขโมยเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์และสิ่งทรงครองของพระองค์

พวกที่รักการติดสินบน พวกที่ฝืนถึงการขึ้นสู่สวรรค์อย่างหาสาระไม่ได้ พวกที่โอหังและทะนงตน

พวกที่เพียรพยายามเพียงเพื่อชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวเท่านั้น พวกที่กระจายคำพุดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำ

พวกที่หมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เอง

พวกที่ไม่ทำสิ่งใดเลยนอกจากทำการตัดสินใจต่อต้านและใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าพระองค์เอง

พวกที่จัดตั้งหมู่คณะและแสวงหาความเป็นอิสระ พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเองเหนือพระเจ้า

พวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาว วัยกลางคน

และวัยชราหิบบ้างเหล่าเหล่าเหล่านั้นที่ติดบ่วงอยู่ในความมกมากในกาม

พวกผู้ชายและผู้หญิงเหล่านั้นที่ชื่นชมชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวและไล่ตามเสาะหาสถานะส่วนตัวท่ามกลางคน
อื่น พวกผู้คนที่ไม่กลับใจเหล่านั้นที่ติดกับดักอยู่ในบาป—

พวกเขาทั้งหมดไม่เกินกว่าจะได้รับความรอดหรือ? ความมกมากในกาม บาปหนา เวชกรรมชั่ว เวทมนตร์
ความจ้วงจาบหยาบคาย คำพุดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำล้วนแต่วิ่งพล่านอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า

และความจริงและพระวจนะแห่งชีวิตก็ถูกเหยียบย่ำในท่ามกลางพวกเจ้า

และภาษาอันบริสุทธิ์ก็ถูกทำให้มัวหมองท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าคนต่างชาติทั้งหลายที่ล่าพองไปด้วยความโสมมและความไม่เชื่อฟัง!

บททวนสุดท้ายของพวกเขาจะเป็นอย่างไร? พวกที่รักเนื้อหนัง ผู้ที่กระทำเวทมนตร์เกี่ยวกับเนื้อหนัง และผู้ที่ติดบ่วงอยู่ในบาปแบบมักมากในกามสามารถมีความกล้าบ้าบิ่นที่จะดำรงชีวิตต่อไปได้อย่างไร!

เจ้าไม่รู้หรือว่าผู้คนเช่นพวกเจ้านั้นคือบรรดาหนอนแมลงที่เกินกว่าจะได้รับความรอด?

สิ่งใดเล่าทำให้เจ้ามีสิทธิเรียกร้องการนี้และการนั้น? จนถึงวันนี้

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยในพวกที่ไม่รักความจริงและรักเพียงเนื้อหนังเท่านั้น—

ผู้คนเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร? พวกที่ไม่รักหนทางแห่งชีวิต

ผู้ที่ไม่ยกย่องพระเจ้าและเป็นคำพยานต่อพระองค์ ผู้ที่วางอุบายเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของพวกเขาเอง

ผู้ที่สรรเสริญตัวพวกเขาเอง—แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาไม่ใช่ยังคงเป็นเหมือนเดิมหรือ?

สิ่งใดหรือคือคุณค่าในการช่วยพวกเขาให้รอด? การที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าความอาวุโสของเจ้านั้นมีมากน้อยเพียงใดหรือว่าเจ้าได้ทำงานมาแล้วจนถึงขณะนี้เป็นเวลากี่ปีแล้ว

และนับประสาอะไรที่มันจะขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้สร้างสมวิถีสถานะมามากน้อยเพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันขึ้นอยู่กับว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้าได้ให้ผลแล้วหรือไม่

เจ้าควรที่จะรู้ว่าบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดคือ “ต้นไม้” ที่ให้ผล

ไม่ใช่ต้นไม้ที่มีใบไม้เขียวชอุ่มและดอกไม้อันอุดมที่ยังไม่เคยออกผลเลย

ต่อให้เจ้าได้ใช้เวลาหลายปีร่อนเร่ไปตามท้องถนน นั่นสำคัญอะไรเล่า? คำพยานของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพของเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความรักของเจ้าที่มีให้ตัวเจ้าเองและความอยากได้อะไรมีอันเต็มไป

ด้วยตัณหาของเจ้ายิ่งนัก—บุคคลประเภทนี้ไม่ใช่คนเลื่อมหรือ?

พวกเขาจะสามารถเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความรอดได้อย่างไร?

ธรรมชาติของเจ้านั้นไม่สามารถแก้ไขได้ เจ้าเป็นกบฏมากเกินไป เจ้านั้นเกินกว่าที่จะได้รับความรอด!

ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่พวกที่จะถูกกำจัดหรือ?

เวลาที่งานของเราแล้วเสร็จไม่ใช่เวลาแห่งการมาถึงของวันสุดท้ายของพวกเขาหรือ?

เราได้ทำงานมากมายเหลือเกินและได้กล่าวว่าจะไปมากมายเหลือเกินท่ามกลางพวกเขา—

สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดได้เข้าหูของพวกเขาอย่างแท้จริง? สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดที่เจ้าได้เคยเชื่อฟัง?

เมื่องานของเราสิ้นสุด นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าหยุดต่อต้านเรา เวลาที่เจ้าหยุดยืนด้านเรา ขณะที่เราทำงาน

พวกเขาก็ปฏิบัติตนต่อต้านเราอยู่เบื้องนิรันดร์ พวกเขาไม่เคยปฏิบัติตามวามะของเรา เราทำงานของเรา และเจ้าก็ทำ

“งาน” ของเจ้าเอง สร้างราชอาณาจักรน้อยของเจ้าเอง พวกเขาไม่ใช่สิ่งใดนอกจากฝูงสุนัขจิ้งจอกและสุนัข

ทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นการต่อต้านเรา!

เจ้ากำลังพยายามอยู่เบื้องนิรันดร์ที่จะนำพาพวกที่มอบความรักอันไม่แบ่งแยกของพวกเขาให้แก่เจ้าเข้ามาสู่อ้อมกอด

ของเจ้า—ความเคารพของพวกเขาอยู่ที่ใด? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวง!

เจ้าไม่มีความเชื่อฟังหรือความเคารพเลย

และทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงและเป็นการหมิ่นประมาท!

ผู้คนเช่นนั้นสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่?

พวกมนุษย์ที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศและบำกัณหาต้องการที่จะดึงดูดหญิงโสเภณียั่วสาวทเข้ามาหาพวกเขาเสมอ

เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง เราจะช่วยพวกปิศาจที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศเช่นนั้นอย่างแน่นอน

เราเกลียดชังพวกเจ้าปิศาจโสम्म และความบำกัณหาและความยั่วสาวทของพวกเจ้าจะผลักรักพวกเจ้าลงสู่นรก

พวกเจ้ามีสิ่งใดหรือที่จะพูดเพื่อตัวพวกเจ้าเอง? พวกเจ้าปิศาจโสम्मและวิญญาณชั่วนั้นช่างน่าอ้าเจียนนัก!

เจ้าช่างน่าขยะแขยงนัก! ขยะเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

พวกเจ้าที่ติดบ่วงในบาปยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่? ในวันนี้ ความจริงนี้ หนทางนี้

และชีวิตนี้ไม่ได้ดึงดูดใจพวกเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับถูกดึงดูดใจโดยบาปหนา โดยเงินตรา

โดยจุดยืน ชื่อเสียง และผลกำไร โดยความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

โดยความหล่อเหลาของพวกผู้ชายและเสน่ห์ของพวกผู้หญิง

สิ่งใดหรือที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา?

ภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ สถานะของพวกเจ้าสูงกว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ

คงไม่ต้องพูดถึงเกียรติยศของพวกเจ้าท่ามกลางพวกมนุษย์—พวกเจ้าได้กลายเป็นรูปเคารพที่ผู้คนเคารพบูชา

เจ้าไม่ได้กลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์แล้วหรือ? เมื่อบทวสานของผู้คนถูกเปิดเผย

ซึ่งก็เป็นเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะเข้าใกล้ตอนจบด้วยเช่นกัน

คนเหล่านั้นมากมายในท่ามกลางพวกเจ้าจะเป็นซากศพที่เกินกว่าจะได้รับความรอดและจะต้องถูกกำจัดทิ้ง

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งความรอด เราใจดีและดีต่อผู้คนทั้งหมด เมื่อพระราชกิจสรุปปิดตัวลง

บทวสานของผู้คนต่างชนิดกันจะถูกเปิดเผย และในเวลานั้น เราจะไมใจดีและไม่ดีอีกต่อไป

ด้วยเหตุที่บทวสานของผู้คนจะได้ถูกเปิดเผยแล้ว

และแต่ละคนจะได้ถูกแยกชั้นไปตามประเภทของพวกเขาแล้ว

และจะไม่มีประโยชน์เลยในการทำงานแห่งความรอดอันใดอีก เพราะยุคแห่งความรอดจะได้ผ่านไปแล้ว

และเมื่อได้ผ่านไปแล้ว มันก็จะไม่หวนคืน

คัดตอนมาจาก “การปฏิบัติ (7)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

657. เราได้ให้คำเตือนแก่พวกเจ้าไปแล้วมากมาย

และมอบความจริงมากมายแก่พวกเจ้าอันมีเจตนาที่จะพิชิตพวกเจ้า ถึงตอนนี้

พวกเจ้าล้วนรู้สึกได้ว่าพวกเจ้าบริบูรณ์ขึ้นมากกว่าที่พวกเจ้าเคยเป็นในอดีตอย่างมีนัยสำคัญ

พวกเจ้าได้เข้าใจถึงหลักธรรมมากมายว่า บุคคลคนหนึ่งควรจะเป็นเช่นไร

และเจ้าได้มาครองสามัญสำนึกมากมายอย่างที่คุณซึ่งสัจย์ซื้อควรมี
ทั้งหมดนี้คือผลเก็บเกี่ยวที่พวกเจ้าได้เก็บเกี่ยวไปตลอดครองของช่วงเวลาหลายปี
เราหาได้ปฏิเสธผลสัมฤทธิ์ทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ แต่เราต้องกล่าวอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาเช่นกันว่า
เราก็มิได้ปฏิเสธการไม่เชื่อฟังและการเป็นกบฏเกินคณานับที่พวกเจ้าได้กระทำต่อเราในช่วงเวลาหลายปีนี้เช่นกัน
ด้วยว่าไม่มีวิสุทธิชนอยู่ในหมู่พวกเจ้าแม้แต่คนเดียว
พวกเจ้าคือผู้คนที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทรามโดยไม่มีข้อยกเว้น พวกเจ้าก็คือพวกศัตรูของพระคริสต์
จวบจนกระทั่งบัดนี้ การล่วงละเมิดและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้านั้นมีมากมายนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้
จึงแทบจะไม่สามารถถือว่าแปลกได้เลยกับการที่เรากำลังกล่าวร้ายกับพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดเวลา
เราไม่ปรารถนาจะอยู่ร่วมกับพวกเจ้าในลักษณะนี้—แต่เพื่อประโยชน์ของอนาคตของพวกเจ้า
เพื่อประโยชน์แห่งบั้นปลายของพวกเจ้า เราจะกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่เราได้กล่าวไปแล้วอีกครั้ง ณ ที่นี้และตอนนี้
เราหวังว่าพวกเจ้าจะตามใจเรา และยิ่งกว่านั้น
หวังว่าเจ้าจะสามารถเชื่อทุกถ้อยคำของเราและอนุমানความนัยอันลึกซึ้งแห่งวณะของเราได้
จงอย่ากังขาในสิ่งที่เรากล่าว
ไม่ต้องพูดถึงการหยิบขวณะของเราขึ้นมาตามแต่เจ้าจะปรารถนาและโยนวณะเหล่านั้นทิ้งไปตามอำเภอใจ
เราเห็นว่าการนี้สุดจะทนยอมรับได้
จงอย่าตัดสินวณะของเราและและยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือเจ้าไม่ควรคิดว่าวณะเหล่านั้นไม่สำคัญ
หรือกล่าวว่าเรากำลังทดลองพวกเจ้าอยู่เสมอ
หรือแ่ไปก่อนนั้นก็คือกล่าวว่สิ่งที่เราได้บอกแก่เจ้านั้นไม่ถูกต้องแม่นยำ
เราพบว่าสิ่งเหล่านั้นก็สุดจะทนยอมรับได้ด้วยเช่นกัน
ด้วยความที่พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราและสิ่งที่เรากล่าวด้วยความกลางแกลงใจ
ไม่เคยยอมรับฟังวณะของเราและเพิกเฉยต่อเรา เราขอบอกพวกเจ้าแต่ละคนอย่างจริงจังว่า
จงยำนำสิ่งที่เรากล่าวไปเชื่อมโยงกับหลักปรัชญา
จงยำนำวณะของเราไปเชื่อมโยงกับคำโกหกของพวกคนกำมะลอ
นับประสาอะไรที่เจ้าควรตอบสนองวณะของเราด้วยการเหยียดหยาม
บางทีอาจจะไม่มีผู้ใดในอนาคตที่สามารถบอกสิ่งที่เรากำลังบอกกับพวกเจ้าได้
หรือพูดกับพวกเจ้าอย่างใจบุญนัก
หรือที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือคอยอธิบายชี้แนะประเด็นเหล่านี้แก่พวกเจ้าอย่างอดทน
วันในอนาคตเหล่านั้นจะถูกเจ้าใช้ไปกับการมาหวนคิดถึงช่วงเวลาที่ดี
หรือสะอึกสะอื้นเสียงดังหรือร้องครางด้วยความเจ็บปวด

หรือไม่พวกเจ้าก็จะกำลังดำรงชีวิตผ่านคำค้นอันมีคมคมโดยปราศจากการจัดเตรียมเสบียงแห่งความจริงหรือชีวิต หรือเพียงแค่เผือกอย่างสิ้นหวัง

หรือดำรงอยู่ด้วยความเสียใจมากขึ้นจนพวกเจ้าสูญเสียเหตุผลทั้งหมด...แทบจะไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่สามารถรอดพ้นจากความเป็นไปได้เหล่านี้

เนื่องเพราะไม่มีพวกเจ้าคนใดยึดครองที่นั่งซึ่งพวกเจ้านัสนิการพระเจ้าอย่างแท้จริงจากที่นั่งนี้

แต่กลับคืบคลานเข้ามาในใจพวกเจ้าเองอยู่ในโลกแห่งความมกมากในกามและความชั่ว

ซึ่งคลุกเคล้าเข้าไปในการเชื่อทั้งหลายของพวกเจ้า เข้าไปในจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเจ้า

อันเป็นสิ่งที่ทั้งหลายมากมายนักที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยกับชีวิตและความจริง

และเป็นสิ่งที่อันที่จริงแล้วต่อต้านชีวิตและความจริง

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราหวังในตัวพวกเจ้าก็คือให้พวกเจ้าสามารถได้รับการนำพาเข้าสู่เส้นทางแห่งความสว่าง

ความหวังเดียวของเราก็คือการที่พวกเจ้าสามารถกลายมามีความสามารถในการใส่ใจตัวเอง

ในการดูแลตัวพวกเจ้าเอง

และการที่เจ้าไม่มัวแต่นั้นเรื่องนั้นปลายของเจ้ามากนักในขณะเดียวกันก็มีทรศนะที่ไม่เผยแสดงต่อความประพฤติ

และการล่วงละเมิดของเจ้าเลย

ตัดตอนมาจาก “การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่รกรก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

658. ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดมากขึ้นเพียงใด

เจ้าก็ยิ่งจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้มาซึ่งบันปลายที่ดิน้อยลงเท่านั้น ในทางกลับกัน

ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดน้อยลงเพียงใด

โอกาสที่เจ้าจะกลายเป็นได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้ายิ่งดีขึ้นเท่านั้น

หากการล่วงละเมิดของเจ้าเพิ่มมากขึ้นจนถึงจุดที่เป็นไปไม่ได้ที่เราจะยกโทษให้เจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะเสียโอกาสอย่างถึงที่สุดในการที่จะได้รับการยกโทษ ดังนั้นเอง บันปลายของเจ้าจะไม่ได้อยู่เบื้องบน

แต่จะอยู่เบื้องล่าง หากเจ้าไม่เชื่อเรา เช่นนั้นแล้วก็จงฮึกเหิมและกระทำผิดเถิด

และดูว่านั่นจะนำสิ่งใดมาให้กับเจ้า หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งจริงจังตั้งใจ เป็นผู้ฝึกฝนปฏิบัติความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการยกโทษสำหรับการล่วงละเมิดของเจ้าอย่างแน่นอน

และความถี่ที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็ย่อมจะน้อยลงทุกที หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งไม่เต็มใจจะฝึกฝนปฏิบัติความจริง

เช่นนั้นแล้วการล่วงละเมิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้ายิ่งจะเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างแน่นอน

และความถี่ที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็จะมากขึ้นทุกที จนกระทั่งเจ้าไปถึงขีดจำกัด

อันจะเป็นเวลาแห่งการทำลายล้างเจ้าจนสิ้นซาก

นี่จะเป็นเวลาที่ความฝันอันน่ายินดีของเจ้าที่จะได้รับพระพรถูกพังทลาย

จงอย่าคำนึงถึงการล่วงละเมิดของเจ้าว่าเป็นเพียงความผิดพลาดของบุคคลหนึ่งซึ่งยังไม่เป็นผู้ใหญ่หรือโง่เขลา
จงอย่าใช้ข้ออ้างว่าเจ้าไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติความจริงเพราะขีดความสามารถต่ำของเจ้าทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะทำเช่นนั้น ที่มากกว่านั้นก็คือ

จงอย่าเพียงคำนึงถึงการล่วงละเมิดที่เจ้าได้กระทำลงไปว่าเป็นการปฏิบัติตนของใครบางคนที่ไม่ได้รู้อะไรดีไปกว่านี้ หากเจ้าเก่งในการยกโทษให้ตัวเองและปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองด้วยความใจกว้าง

เช่นนั้นแล้วเราขอมกล่าวว่าเจ้าคือคนฉลาดที่จะไม่มีวันได้รับความจริง

และการล่วงละเมิดของเจ้าจะไม่มีวันหยุดตามหลอกหลอนเจ้า

พวกมันจะคอยกันไม่ให้เจ้าทำตามข้อเรียกร้องแห่งความจริงได้

และเป็นเหตุให้เจ้าคงความเป็นพวกพ้องที่จงรักภักดีของชาตानไปตลอดกาล

คำแนะนำของเราต่อเจ้ายังคงเป็นเช่นนี้คือ จงอย่าให้ความสนใจเฉพาะบันปลายของเจ้าเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกันก็ล้มเหลวที่จะสังเกตเห็นการล่วงละเมิดซึ่งซ่อนเร้นอยู่ของเจ้า

จงมองเรื่องการล่วงละเมิดอย่างจริงจัง

และจงอย่ามองข้ามการล่วงละเมิดอันใดไปเพราะการที่มัวแต่พะวงถึงบันปลายของเจ้า

ตัดตอนมาจาก “การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่นรก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

659. แม้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าจะมีองค์ประกอบของความรักอยู่ด้วย และพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อทุกๆ คน แต่ผู้คนที่ได้มองข้ามและลืมข้อเท็จจริงที่ว่าเนื้อแท้ของพระองค์นั้นเป็นเนื้อแท้แห่งความทรงเกียรติเช่นกัน การที่พระองค์ทรงมีความรักไม่ได้หมายความว่าผู้คนสามารถทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองได้อย่างอิสระโดยไม่ทำให้พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกทั้งหลายหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาที่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงมีหลักการในการปฏิบัติต่อผู้คน พระเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นหุ่นเชิดที่จินตนาการขึ้นหรือวัตถุอันใด ในเมื่อพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง

พวกเราควรตั้งใจฟังเสียงของพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา ให้ความสนใจใกล้ชิดต่อท่าทีของพระองค์

และมาเข้าใจความรู้สึกทั้งหลายของพระองค์ พวกเราไม่ควรใช้จินตนาการของมนุษย์ในการนิยามพระเจ้า

อีกทั้งพวกเราไม่ควรบังคับใช้ความคิดหรือความปรารถนาของมนุษย์กับพระองค์

โดยทำให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนในลักษณะของมนุษย์บนพื้นฐานของจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์

หากเจ้าทำการนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทำให้พระเจ้ากริ้ว กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์

และทำลายความทรงเกียรติของพระองค์! ด้วยเหตุนี้ ทันทิที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจความรุนแรงของเรื่องนี้แล้ว

เราขอรับรู้ว่าพวกเจ้าทุกๆ คนระมัดระวังและรอบคอบในการกระทำของพวกเจ้า

จงระมัดระวังและรอบคอบในวาตะของพวกเจ้าเช่นกัน—ในส่วนองวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อพระเจ้า

ยังเจ้าระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น! เมื่อเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้า จงควั่นการพุดอย่างประมาท จงอย่าประมาทในการกระทำของเจ้า และจงอย่าใช้ปัญญาฉลาดด้วยความฉาบฉวย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จงอย่ามาทำข้อสรุปตามอำเภอใจ เจ้าควรรอและแสวงหาแทน

การกระทำเหล่านี้ก็เป็นการแสดงออกถึงการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้ และเหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้ามีท่าทีเช่นนี้

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงโทษเจ้าเพราะความโง่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการขาดความเข้าใจในเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหลายของเจ้า ตรงกันข้าม

เนื่องจากท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับความกลัวต่อการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของพระองค์ และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงจดจำเจ้า ทรงนำทางและทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า หรือทรงยอมผ่อนปรนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้า ในทางกลับกัน

หากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์นั้นไม่มีความเคารพ—ตัดสินพระองค์ตามที่เจ้าปรารถนา หรือเคาและนิยามแนวคิดของพระองค์ตามอำเภอใจ—พระเจ้าก็จะทรงกล่าวโทษเจ้า บ่มวินัยเจ้า และแม้กระทั่งลงโทษเจ้า หรือพระองค์อาจประจานความเหินเกี่ยวกับเจ้า บางที

ความเห็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบทอาชญาของเจ้า เพราะฉะนั้นเราปรารถนาที่จะเน้นอีกครั้ง กล่าวคือ พวกเจ้าแต่ละคนควรระมัดระวังและรอบคอบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้า จงอย่าพุดอย่างประมาท และจงอย่าประมาทในการกระทำของพวกเจ้า ก่อนที่เจ้าจะพุดสิ่งใด เจ้าควรหยุดและคิดว่า

การกระทำครั้งนี้ของข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้ากริ้วหรือไม่? ในการทำสิ่งนั้น

ข้าพระองค์กำลังเคารพพระเจ้าอยู่หรือไม่? แม้ในเรื่องที่เรียบง่าย เจ้าควรพยายามขบคำถามเหล่านี้ให้แตก และใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาคำถามเหล่านี้

หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงในทุกๆ ด้าน ในทุกๆ สิ่ง ตลอดเวลา และนำท่าทีเช่นนี้ไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าและทรงให้เส้นทางให้เจ้าติดตาม

ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเสนอการแสดงแบบใด พระเจ้าก็จะทรงเห็นพวกเขาอย่างชัดเจนและชัดเจน และพระองค์จะประจานการประเมินที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการแสดงเหล่านี้ของเจ้า

หลังจากที่เจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบสุดท้ายแล้ว

พระเจ้าก็จะทรงนำพฤติกรรมทั้งหมดของเจ้ามาสรุปรวมกันอย่างครบบริบูรณ์

เพื่อที่จะกำหนดพิจารณาบทอาชญาของเจ้า ผลลัพธ์นี้จะโน้มน้าวให้ทุกๆ บุคคลเชื่ออย่างสิ้นสงสัย

สิ่งที่เราอยากบอกพวกเจ้าในที่นี้คือว่า ทุกความประพฤติของพวกเจ้า ทุกการกระทำของพวกเจ้า และทุกความคิดของพวกเจ้าตัดสินโชคชะตาของพวกเจ้า

คัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

660. ในส่วนของวิธีที่ผู้คนแสวงหา และวิธีที่ผู้คนเข้าหาพระเจ้า ท่าทีของผู้คนมีความสำคัญอันดับแรก
จึงไม่เพิกเฉยต่อพระเจ้าเหมือนพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่รอบๆ
ที่ด้านหลังของหัวเจ้า จงคิดถึงพระเจ้าที่เจ้าเชื่อในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าที่เป็นจริงเสมอ
พระองค์ไม่ได้กำลังประทับอยู่บนนั้นในสวรรค์ชั้นที่สามโดยไม่มีสิ่งใดให้ทรงทำ
ตรงกันข้ามพระองค์กำลังทรงเฝ้ามองหัวใจของทุกคน ทรงสังเกตการณ์สิ่งที่เจ้าคิดจะทำ
ทรงเฝ้ามองทุกคำพูดเล็กน้อยและทุกความประพฤติน้อยๆของพวกเจ้า ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าประพฤติน้อยๆอย่างไร
และทรงเห็นว่าอะไรคือท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ อย่างสม่ำเสมอ
ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจมอบตัวเองให้กับพระเจ้าหรือไม่
พฤติกรรมของเจ้าทั้งหมดและความคิดและแนวคิดข้างในสุดของเจ้าถูกแผ้วถางเฉพาะพระพักตร์พระองค์และกำลัง
ถูกพระองค์ทรงพิณิจิเคราะห์ เนื่องจากพฤติกรรมของเจ้า เนื่องจากความประพฤติของเจ้า
และเนื่องจากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ ข้อคิดเห็นของพระเจ้าเกี่ยวกับเจ้า
และท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เราอยากจะทำให้คำแนะนำบางอย่างแก่ผู้คนบางคนที่
จะไม่วางตัวของเจ้าเองเหมือนเด็กทารกในพระหัตถ์ของพระเจ้า ราวกับว่าพระองค์ควรทรงหลงใหลเจ้า
ราวกับว่าพระองค์ไม่มีวันทรงสามารถจากเจ้าไป
และราวกับว่าท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าได้ถูกกำหนดตายตัวแล้วและไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้
และเราขอแนะนำให้เจ้าเลิกฝัน! พระเจ้าทรงชอบธรรมในการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ บุคคล
และพระองค์ทรงจริงจังในวิธีการเข้าหาของพระองค์ในพระราชกิจแห่งการพิชิตและช่วยผู้คนให้รอด
นี่คือการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ คนอย่างจริงจัง
และไม่ใช่ว่าเหมือนสัตว์เลี้ยงที่จะเล่นด้วย ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นไม่ใช่แบบที่เอาใจหรือตามใจ
อีกทั้งความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ก็ไม่ตามใจและไม่เพิกเฉย
ในทางตรงกันข้าม ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการทะนุถนอม การสงสาร
และการเคาพิชีวิต ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์สื่อถึงความคาดหวังของพระองค์ต่อพวกเขา
และเป็นสิ่งที่มนุษยชาติต้องการเพื่อที่จะอยู่รอด พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง
ท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นมีหลักการ ไม่ใช่กฎกติกามากมายแต่อย่างใด และสามารถเปลี่ยนแปลงได้
เจตนารมณ์ของพระองค์ต่อมนุษยชาติกำลังค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและแปลงสภาพไปตามกาลเวลา
ขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมขณะที่เกิดขึ้น และพร้อมกับท่าทีของทุกๆ บุคคล เพราะฉะนั้น
เจ้าควรรู้ในหัวใจของเจ้าด้วยความชัดเจนอย่างแท้จริงว่าเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

และพระอุปนิสัยของพระองค์จะปรากฏออกมาในเวลาต่างกันและในบริบทที่แตกต่างกัน

เจ้าอาจไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องจริงจัง

และเจ้าอาจใช้มนต์ที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อจินตนาการว่าพระเจ้าควรทรงทำสิ่งทั้งหลายอย่างไร
อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่ทัศนคติชั่วตรงข้ามของเจ้าเป็นจริง

และด้วยการใช้มนต์ที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อพยายามวัดพระเจ้า

เจ้าก็ได้ทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธแล้ว

นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงดำเนินการตามวิธีที่เจ้าคิดว่าพระองค์ทรงทำ

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติต่อเรื่องนี้เหมือนที่เจ้าบอกว่าพระองค์จะทรงทำ ด้วยเหตุนี้

เราเตือนความจำเจ้าให้ระมัดระวังและรอบคอบในการเข้าหาทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้า

และเรียนรู้วิธีปฏิบัติตามหลักการแห่งการเดินในทางของพระเจ้าในสรรพสิ่ง

ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

เจ้าต้องพัฒนาความเข้าใจที่มั่นคงโดยคำนึงถึงเรื่องทั้งหลายเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและท่าทีของพระเจ้า

เจ้าต้องหาผู้ที่รู้แจ้งเพื่อสื่อสารเรื่องเหล่านี้กับเจ้า และเจ้าต้องแสวงหาอย่างจริงจัง

จงไม่มองดูพระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าในฐานะหุ่นเชิด—ตัดสินพระองค์ตามอำเภอใจ

มาถึงข้อสรุปเกี่ยวกับพระองค์โดยพลการ และไม่ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความเคารพที่พระองค์ทรงสมควรได้รับ

ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงนำพาความรอดมาให้เจ้าและกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของเจ้า

พระองค์อาจประทานความกรุณา หรือความยอมผ่อนปรน หรือการพิพากษาและการเตือนแก่เจ้า

แต่ไม่ว่าในกรณีใด ท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะไม่ตายตัว มันขึ้นอยู่กับท่าทีของเจ้าเองต่อพระองค์

ตลอดจนความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์

จงไม่ปล่อยให้แง่มุมชั่วคราวอย่างหนึ่งในความรู้และความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของเจ้านิยามพระองค์อย่างถาวร

จงไม่เชื่อในพระเจ้าที่สิ้นพระชนม์แล้วองค์หนึ่ง จงเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียวผู้ทรงพระชนม์อยู่

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์” ใน

พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

661. พวกเจ้าถวิลหาพระเจ้าให้ทรงปิตินดีในตัวเจ้า กระนั้นพวกเจ้ายังห่างไกลพระองค์ ปัญหาที่นั่นคืออะไร?

พวกเจ้ายอมรับเพียงพระวจนะของพระองค์ แต่ไม่ยอมรับการจัดการของพระองค์หรือการตัดแต่งของพระองค์

นับประสาอะไรกับการที่เจ้าสามารถยอมรับการจัดการเตรียมการทุกอย่างของพระองค์

เพื่อมีความเชื่อที่ครบถ้วนบริบูรณ์ในพระองค์ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ปัญหาที่นั่นคืออะไร? ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย

ความเชื่อของพวกเจ้าคือเปลือกไขว้างเปล่าชิ้นหนึ่ง เปลือกไขว้างซึ่งไม่มีวันสามารถผลิตลูกไก่หนึ่งตัวได้

ด้วยเหตุที่ความเชื่อของพวกเจ้าไม่ได้นำความจริงมาสู่พวกเจ้าหรือให้ชีวิตแก่เจ้า

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับได้ให้พวกเจ้าได้มีสำนึกรับรู้อันลวงตาในความค้ำจุนและความหวัง
สำนึกรับรู้แห่งความค้ำจุนและความหวังนี้เองที่เป็นจุดมุ่งหมายของพวกเจ้าในการเชื่อพระเจ้า
ไม่ใช่ความจริงและชีวิต ด้วยเหตุนี้เราจึงพูดว่า

แนวทางปฏิบัติของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าไม่ได้เป็นอะไรนอกจากไปจากการพยายามที่จะประจบประแจง
พระเจ้า ผ่านทางการยอมรับใช้และความไร้ขบถ และไม่มีทางสามารถถูกต้องได้ว่าเป็นความเชื่อที่แท้จริง
ถูกไถ่ตัวหนึ่งจะสามารถเกิดมาจากความเชื่อเช่นนี้ได้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่ง
ความเชื่อเช่นนี้สามารถทำอะไรให้สำเร็จลุล่วงได้หรือไม่?

จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าคือการให้พระองค์เพื่อสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายของพวกเจ้าเอง
นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของการทำให้ขุ่นเคืองของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าบนสวรรค์และปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
กระนั้นเราไม่ระลึกถึงทฤษฎีต่างๆ ของพวกเจ้า

เราชมเชยเพียงบรรดาผู้คนที่อยู่กับความเป็นจริงและรับใช้พระเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้น
แต่ไม่เคยชมเชยบรรดาผู้ที่ไม่เคยยอมรับรู้ถึงพระคริสต์ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก
ไม่สำคัญว่าผู้คนเช่นนั้นจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์เพียงใด

ในท้ายที่สุดพวกเขาจะเลิกหนีไม่พ้นมือของเราที่ลงโทษคนชั่ว ผู้คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว

พวกเขาเป็นเหล่ามารร้ายผู้ซึ่งต่อต้านพระเจ้าและไม่เคยยินดีที่จะเชื่อฟังพระคริสต์ แน่นอนว่า

จำนวนของพวกเขานั้นรวมถึงบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักและยิ่งไปกว่านั้น ไม่ยอมรับรู้ถึงพระคริสต์

เจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถปฏิบัติตัวต่อพระคริสต์อย่างที่เราพอใจตราบนานเท่าที่เจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์ได้หรื
อ? ผิด! ความไม่รู้เท่าทันของเจ้าในพระคริสต์คือความไม่รู้เท่าทันในพระเจ้าบนสวรรค์

ไม่สำคัญว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์เพียงใด มันเป็นเพียงการพูดลอยๆ และการเสแสร้งเท่านั้น

ด้วยเหตุที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกไม่เพียงทรงเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ในการได้รับความจริงและความรู้อันลึกซึ้ง
มากขึ้นเท่านั้น แต่มากไปกว่านั้นก็คือ

ทรงเป็นประโยชน์ในการกล่าวโทษมนุษย์และภายหลังต่อมาในการยึดถือข้อเท็จจริงต่างๆ เพื่อลงโทษคนชั่ว

เจ้าได้เข้าใจผลลัพธ์อันเป็นประโยชน์และอันเป็นโทษในที่นี้หรือยัง?

เจ้าได้รับประสบการณ์กับผลลัพธ์เหล่านั้นหรือยัง?

เราปรารถนาให้พวกเจ้าได้เข้าใจความจริงนี้ในวันหนึ่งในไม่ช้า: เพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

เจ้าจะต้องรู้จักไม่เพียงพระเจ้าบนสวรรค์เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

จงอย่าสับสนไปกับเรื่องสำคัญเร่งด่วนต่างๆ ของเจ้าหรือยอมให้เรื่องรองมาแทนที่เรื่องหลัก

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง กลายเป็นใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น

และนำหัวใจของเจ้าเข้าใกล้พระองค์มากขึ้น

หากเจ้าได้อยู่ในความเชื่อมาเป็นเวลาหลายปีและได้สมาคมกับเรมานานแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ห่างจากเรา

เช่นนั้นแล้วเราขอมพูดว่า มันจะต้องเป็นว่าเจ้ากระทำให้ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าบ่อยๆ

และปลายทางของเจ้าจะพิจารณาได้ยากมาก

หากเวลาหลายปีในการสมาคมกับเราไม่ได้เพียงลืมหลับในการเปลี่ยนเจ้าให้เป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งมีสภาวะความเป็นมนุษย์และความจริงเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้ฝังหนทางอันชั่วร้ายของเจ้าแน่นอยู่ในธรรมชาติของเจ้า และเจ้าไม่เพียงมีความโอหังเป็นสองเท่าของก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ความเข้าใจผิดต่างๆ

ของเจ้าเกี่ยวกับเรายังได้ทวีคูณด้วยเช่นกัน ถึงขั้นที่ว่าเจ้ามาคำนึงถึงเราว่าเป็นผู้ช่วยตัวน้อยของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเราก็อมพูดว่าความทุกข์ร้อนของเจ้าไม่ได้อยู่เพียงแค่นี้ อีกต่อไปแล้ว

แต่กลับได้เจาะเข้าไปถึงกระดูกที่แท้จริงของเจ้าแล้ว

ทั้งหมดที่เหลืออยู่ก็เพื่อให้เจ้าได้รู้ที่จะจัดการเตรียมงานศพของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่จำเป็นที่จะต้องอ้อนวอนเราให้เป็นพระเจ้าของเจ้า

ด้วยเหตุที่เจ้าได้กระทำให้บางอย่างหนึ่งซึ่งสมควรแก่ความตาย บาปอันไม่สามารถยกโทษให้ได้

ต่อให้เราอาจปรานีต่อเจ้า พระเจ้าบนสวรรค์จะทรงยื่นกรานที่จะเอาชีวิตเจ้า

ด้วยเหตุที่การกระทำทำให้ขุนเคื่องของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ใช่ปัญหาธรรมดา

แต่เป็นปัญหาซึ่งมีลักษณะร้ายแรงมาก เมื่อเวลานั้นมาถึง จงอย่าตำหนิเราที่ไม่ได้บอกเจ้าก่อนล่วงหน้า

ทุกอย่างจะกลับมาสู่จุดนี้: เมื่อเจ้าสมาคมกับพระคริสต์—พระเจ้าบนแผ่นดินโลก—ในฐานะสามัญชนคนหนึ่ง กล่าวคือ เมื่อเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าองค์นี้ไม่ใช่อะไรนอกจากบุคคลคนหนึ่ง เมื่อนั้นก็เป็นเวลาที่เจ้าจะพินาศ

นี่คือการตกเตือนเพียงครั้งเดียวของเราต่อเจ้าทุกคน

ตัดตอนมาจาก “วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

662. ในครรลองแห่งการดำรงชีวิตของพวกเขาด้วยความเชื่อในพระเจ้านั้น

บุคคลทุกคนล้วนได้ทำในสิ่งทั้งหลายที่ด้านทานและหลอกลวงพระเจ้า

ความประพฤติผิดบางอย่างไม่จำเป็นต้องถูกบันทึกเป็นการทำให้ขุนเคื่อง แต่บางอย่างก็ไม่สามารถยกโทษให้ได้ เพราะมีหลายความประพฤติที่ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

ซึ่งเป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า หลายคนที่เกี่ยวข้องกับชะตากรรมของตนเองอาจตั้งคำถามว่า

ความประพฤติเหล่านี้มีอะไรบ้าง เจ้าควรจะรู้อยู่แล้วว่า พวกเจ้านั้นมีความโอหังและหยิ่งผยองอยู่โดยธรรมชาติ และไม่เต็มใจที่จะนบนอบต่อข้อเท็จจริง ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงจะค่อยๆ

บอกกล่าวกับพวกเจ้าทีละน้อยๆหลังจากพวกเจ้าได้ทบทวนกับตัวเองแล้ว

เราจะเตือนสติให้พวกเจ้ามีความเข้าใจในเนื้อหาของประกาศกฤษฎีกาบริหารมากขึ้น

และให้พยายามทำความรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า หากไม่เช่นนั้น
พวกเจ้าคงห้ามปากตัวเองให้ปิดสนิทได้อย่างลำบากยากเย็น
ถิ่นของพวกเจ้าคงด้อย่างอิสระเกินไปกับการพูดคุยให้ฟังดูสูงส่ง
แล้วเจ้าก็จะทำให้เป็นที่ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ และร่วงลงสู่ความมืดมิด
สูญเสียการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความสว่าง
เพราะพวกเจ้าไม่มีหลักธรรมในการกระทำทั้งหลาย เพราะเจ้าทำและพูดในสิ่งที่ไม่ควร
เจ้าจะต้องได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม เจ้าควรรู้ว่าแม้เจ้าจะไม่มีหลักธรรมในคำพูดและความประพฤติ
แต่พระเจ้าทรงมีหลักธรรมสูงส่งในทั้งสองสิ่ง
เหตุผลที่เจ้าได้รับการลงทัณฑ์อันสาสมก็เพราะเจ้าได้กระทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ไม่ใช่ต่อบุคคลคนหนึ่ง
หากในชีวิตของเจ้า เจ้าได้กระทำให้เป็นที่ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหลายครั้งหลายครา เช่นนั้นแล้ว
เจ้าย่อมต้องกลายเป็นลูกหลานแห่งนรกอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ สำหรับมนุษย์แล้ว อาจปรากฏเหมือนว่า
เจ้าแค่ได้กระทำความประพฤติที่ไม่ลงรอยกับความจริงไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น
เจ้าได้ตระหนักรู้หรือไม่ว่า ไม่ว่าอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า
เจ้าได้กลายเป็นใครบางคนที่ไม่มีความเชื่อและบาปจะมอบให้อีกแล้ว
เพราะเจ้าได้ฝ่าฝืนประกาศกฎกติกการบริหารของพระเจ้าเกินกว่าหนึ่งครั้ง และยิ่งไปกว่านั้น
ยังไม่ได้แสดงสัญญาณของการกลับใจใหม่เลย ไม่มีตัวช่วยอื่นอีกแล้วสำหรับเจ้า
มีก็แต่การดึงพรวดลงสู่รกรที่ซึ่งพระเจ้าจะทำการลงโทษมนุษย์เท่านั้นเอง
ผู้คนจำนวนน้อยนิดได้กระทำความประพฤติบางอย่างที่ฝ่าฝืนหลักการทั้งหลายในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า
แต่หลังจากได้รับการจัดการและให้การทรงนำ พวกเขาก็ค่อยๆ ค้นพบความเสื่อมทรามของตนเอง
หลังจากนั้นก็เข้าสู่ไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของความเป็นจริง
และพวกเขายังคงอยู่อย่างรู้แจ้งเห็นจริงมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่จะคงอยู่ในตอนสุดท้าย กระนั้น
ความเชื่อสัตย์ต่างหากที่เราแสวงหา หากเจ้าเป็นบุคคลที่เชื่อสัตย์
และเป็นใครคนหนึ่งซึ่งปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรม
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถเป็นคนไว้วางใจคนหนึ่งของพระเจ้าได้ หากในการกระทำของเจ้า
เจ้าไม่ได้กระทำให้เป็นที่ขุ่นเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า และแสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้า
และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้า เมื่อนั้นความเชื่อของเจ้าย่อมขึ้นถึงมาตรฐาน
ผู้ใดก็ตามที่ไม่เคารพพระเจ้าและไม่มีหัวใจที่สั่นรัวด้วยความยำเกรง
มีทิ่ทำสูงมากที่จะฝ่าฝืนประกาศกฎกติกการบริหารของพระเจ้า
หลายคนรับใช้พระเจ้าด้วยจุดแข็งของความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขา

แต่ไม่มีความเข้าใจในประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเลย ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ
ความเฉลียวใจอันใดต่อการแสดงนัยแห่งพระวณะของพระองค์ และดังนั้น ด้วยเจตนาดีของพวกเขา
บ่อยครั้งที่พวกเขาลงเอยตรงการทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นการขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้า
ในกรณีที่รุนแรง พวกเขาถูกขว้างทิ้งออกไปเลย
ถูกตัดขาดจากโอกาสอันใดในภายภาคหน้าที่จะได้ติดตามพระองค์ และถูกขับลงสู่นรก
ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้านั้นเป็นอันจบสิ้นลง
ผู้คนเหล่านี้ทำงานในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยจุดแข็งของเจตนาดีแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์
และจบลงด้วยการสร้างพระโมหะให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้คนนำพาหนทางของการรับใช้พวกข้าราชการและบรรดาเจ้านายทั้งหลายมาใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า
และพยายามที่จะทำให้หนทางเหล่านั้นเข้ามามีบทบาท โดยการคิดอย่างไร้ประโยชน์ว่า
หนทางเหล่านั้นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่นี่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม
พวกเขาไม่เคยจินตนาการว่าพระเจ้านั้นมิใช่ทรงมีพระอุปนิสัยของลูกแกะ แต่เป็นอุปนิสัยของราชสีห์ เพราะฉะนั้น
บรรดาผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นเป็นครั้งแรกจึงไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ได้เลย
ด้วยพระหฤทัยของพระเจ้านั้นไม่เหมือนหัวใจมนุษย์
เฉพาะหลังจากที่เจ้าเข้าใจความจริงหลากหลายประการแล้วเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรู้จักพระเจ้านั้นขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้ที่ไม่ใช่ประกอบไปด้วยพระวณะหรือคำสอนทั้งหลาย
แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นเสมือนชุมทรัพย์ที่จะเป็นวิถีทางให้เจ้าได้เข้าไปสู่ความไว้วางใจใกล้ชิดกับพระเจ้า
และใช้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงปิติยินดีในตัวเจ้า หากเจ้าขาดพร่องความเป็นจริงของความรู้
และไม่มีความจริงติดตัว เช่นนั้นแล้ว
การปรนนิบัติอันเปี่ยมปรารถนาอย่างแรงกล้าของเจ้าย่อมทำได้เพียงนำความเกลียดและความชิงชังจากพระเจ้านั้น
สู่ตัวเจ้า

คัดตอนมาจาก “การดักเตือนสามประการ” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

663. ทุกประโยชน์ที่เราได้พบได้ไปมีพระอุปนิสัยของพระเจ้าอยู่ภายในนั้น
พวกเจ้านั้นจะทำให้ดีในการใคร่ครวญวณะของเรอย่างระมัดระวัง
และพวกเจ้าจะได้ประโยชน์อย่างมากจากวณะของเรอย่างแน่นอน
เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นยากที่จะจับความเข้าใจ
แต่เราไว้วางใจว่าพวกเจ้าทุกคนมีแนวคิดอยู่บ้างเป็นอย่างน้อยเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เราหวังว่าพวกเจ้าจะแสดงให้เห็นและทำให้มากขึ้นในสิ่งซึ่งไม่เป็นที่คุ้นเคยต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เมื่อนั้นเราจึงจะมั่นใจ ตัวอย่างเช่น รักษาพระเจ้าไว้ในหัวใจของเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้ากระทำการใด

จงทำเช่นนั้นตามพระวณะของพระองค์ จงแสวงหาเจตนารมณ์ของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง
และจงละเว้นจากการทำสิ่งซึ่งแสดงการไม่เคารพและลบหลู่พระเจ้า
ที่เจ้าควรทำให้น้อยลงกว่านั้นอีกก็คือการคิดไว้ในใจเฉยๆ
ว่าจะนำพระเจ้านาเดมเต็มทีวางในหัวใจของเจ้าในอนาคต หากเจ้าทำเช่นนั้น
เจ้าจะได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าชุ่มเคื่องแล้ว และเช่นกัน
สมมติว่าเจ้าไม่เคยเอ่ยคำพูดหมิ่นประมาทหรือแสดงคำบ่นว่าพระเจ้าตลอดชั่วชีวิตของเจ้า และอีกเช่นกัน
สมมติว่าเจ้าสามารถปฏิบัติทุกอย่างที่พระองค์ทรงได้มอบความไว้วางพระทัยให้เจ้าทำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
และยังสามารถบนอบต่อพระวณะของพระองค์ทั้งหมดตลอดชั่วชีวิตของเจ้า
เจ้าก็ย่อมจะได้หลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้ว ตัวอย่างเช่น หากเจ้าได้เคยพูดว่า
“ทำไมฉันจึงไม่คิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า?”
“ฉันคิดว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่อะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางอย่างเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์”
“ในความเห็นของฉัน สิ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติไม่จำเป็นว่าจะถูกต้องไปเสียทุกอย่าง”
“สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ได้เหนือกว่าของฉัน” “พระวณะของพระเจ้าไม่น่าเชื่อถือจริงๆ”
หรือคำพูดอันเป็นการแสดงการตัดสินใจเช่นนั้นอื่นๆ
เช่นนั้นแล้วเราจะเตือนสติให้เจ้าสำราญและกลับใจในบาปของเจ้าให้บ่อยขึ้น มิฉะนั้นแล้ว
เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาสที่จะได้รับการยกโทษ ด้วยเหตุที่เจ้าไม่ได้ทำให้มนุษย์คนหนึ่งชุ่มเคื่อง
แต่ทำให้พระเจ้าพระองค์เองทรงชุ่มเคื่อง เจ้าอาจเชื่อว่าเจ้ากำลังตัดสินมนุษย์คนหนึ่ง
แต่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงพิจารณามันแบบนั้น
การที่เจ้าไม่เคารพเนื้อหนังของพระองค์ก็เท่ากับการไม่เคารพพระองค์ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว
เจ้าไม่ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าชุ่มเคื่องแล้วหรือหรือ?
เจ้าจะต้องจำไว้ว่าทุกอย่างที่ได้รับการปฏิบัติโดยพระวิญญาณของพระเจ้านั้นทำไปเพื่อที่จะปกป้องรักษาพระราช
กิจของพระองค์ในเนื้อหนังและเพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์นั้นได้รับการปฏิบัติอย่างดี
หากเจ้าละเลยเรื่องนี้
เช่นนั้นแล้วเราพูดว่าเจ้าคือใครบางคนผู้ที่จะไม่มีวันสามารถประสบความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าได้เลย
ด้วยเหตุที่เจ้าได้ยั่วยุพระพิโรธของพระเจ้า
และดังนั้นพระองค์จะทรงใช้การลงทัณฑ์อันเหมาะสมเพื่อสอนบทเรียนแก่เจ้า

ตัดตอนมาจาก “การเข้าใจพระอุปนิสัยของเจ้ามีความสำคัญมาก” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

664. หลังจากที่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้ว พวกเจ้าได้มีข้อสรุปใดๆ
ว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไรหรือไม่? ประการสุดท้าย เพื่อตอบคำถามนี้

เราต้องการให้ข้อเสนอแนะกับเจ้าสามข้อ: อันดับแรก จงอย่าทดสอบพระเจ้า
ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้านามากเพียงใดก็ตาม
ไม่ว่าเจ้าจะรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์มากเพียงใดก็ตาม จงอย่าได้ทดสอบพระเจ้าโดยเด็ดขาด
อันดับที่สอง จงอย่าแก่งแย่งสถานะกับพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงประทานสถานะประเภทใดให้กับเจ้าก็ตาม
หรือพระองค์จะทรงไว้วางพระทัยให้เจ้าทำงานประเภทใดก็ตาม
ไม่ว่าพระองค์จะทรงเลี้ยงดูเจ้าเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ประเภทใดก็ตาม
และไม่ว่าเจ้าจะได้สละตัวตัวเองและพลีอุทิศเพื่อพระเจ้านามากเพียงใดก็ตาม
จงอย่าได้แข่งขันสถานะกับพระเจ้าโดยเด็ดขาด อันดับที่สาม จงอย่าแข่งขันกับพระเจ้า
ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม หรือไม่ว่าเจ้าจะสามารถบนอบต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับเจ้า
สิ่งที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการเพื่อเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงนำมาให้กับเจ้าหรือไม่ก็ตาม
จงอย่าได้แข่งขันกับพระเจ้าโดยเด็ดขาด หากเจ้าสามารถปฏิบัติตามข้อเสนอแนะสามข้อนี้ได้ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจึงจะปลอดภัยทีเดียว และเจ้าจะไม่มีแนวโน้มที่จะทำให้พระเจ้าทรงกริ้ว

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

665. บางทีเจ้าอาจได้ทนทุกข์มากมายในช่วงเวลาของเจ้าแล้ว แต่เจ้ายังคงไม่เข้าใจสิ่งใดเลย
เจ้าไม่รู้เท่าทันในทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิต ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้รับการติสอนและพิพากษาแล้ว
แต่เจ้าก็ยังไม่มีเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย และลึกๆ ลงไปภายในนั้น เจ้ายังไม่ได้รับชีวิต
เมื่อถึงเวลาที่จะทดสอบงานของเจ้า
เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่ดุเดือดคั่งไฟและแม้กระทั่งความทุกข์ลำบากที่มากยิ่งขึ้นกว่า
ไฟนี้จะเปลี่ยนการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าให้กลายเป็นขี้เถ้า ในฐานะใครบางคนที่ไม่ได้ครอบครองชีวิต
ใครบางคนที่ไม่ปราศจากทองคำบริสุทธิ์ภายในแม้สักเลี้ยว ใครบางคนที่ยังคงติดอยู่กับอุปนิสัยเก่าๆ อันเลื่อมทราวม
และใครบางคนที่ไม่สามารถแม้กระทั่งทำงานที่ดีได้กับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
เจ้าจะไม่ถูกกำจัดไปได้อย่างไร? ใครบางคนที่มีค่าน้อยกว่าเงินหนึ่งเพนนี และใครบางคนที่ไม่ได้ครองชีวิต
สามารถมีประโยชน์อันใดสำหรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยหรือไม่? เมื่อเวลานั้นมาถึง
วันของพวกเจ้าจะยากลำบากกว่าวันเหล่านั้นของโนอาห์และโสโดม!
ถึงตอนนั้นการอธิษฐานของเจ้าจะไม่ให้ประโยชน์ใดกับเจ้า
เจ้าจะสามารถกลับมาภายหลังและเริ่มต้นกลับใจใหม่อีกครั้งได้อย่างไรเมื่อพระราชกิจแห่งความรอดได้สิ้นสุดไปแ
ล้ว? ทันทีที่พระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นก็จะมีพระราชกิจนั้นอีก
สิ่งที่จะมีคือการเริ่มต้นพระราชกิจการลงโทษผู้ที่ชั่วร้าย เจ้าด้านทาน เจ้าบุญ และเจ้าทำสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารู้ว่าชั่วร้าย

เจ้าไม่ได้เป็นเป้าหมายของการลงโทษที่รุนแรงหรือ? เรากำลังพูดสิ่งนี้ออกมาให้เจ้าฟังในวันนี้
หากเจ้าเลือกที่จะไม่ฟัง เช่นนั้นแล้วเมื่อความวิบัติบังเกิดกับเจ้าในภายหลัง
จะไม่สายเกินไปหรือหากเจ้าเริ่มรู้สึกเสียใจและเริ่มเชื่อในตอนนั้นเท่านั้น? เรากำลังให้โอกาสเจ้ากลับใจในวันนี้
แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น เจ้าต้องการที่จะรอไปนานเท่าใด? จนกว่าจะถึงวันแห่งการตัดสินหรือ?
เราไม่ได้จดจำการล่วงละเมิดที่ผ่านมาของเจ้าในวันนี้ เราให้อภัยเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เบนสายตาจากด้านที่เป็นลบของเจ้าเพื่อมองแค่ด้านที่เป็นบวกของเจ้า
เพราะคำพูดและงานในปัจจุบันของเราทั้งหมดมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และเราไม่มีเจตนาร้ายใดๆ ต่อเจ้า
แต่เจ้ายังปฏิเสธที่จะเข้าสู่ เจ้าไม่สามารถแยกแยะความดีออกจากความเลว
และไม่รู้ว่าจะซึ่งคุณค่ากับความใจดีมีเมตตาอย่างไร
ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่แค่รอการมาถึงของการลงโทษและการลงทัณฑ์อันสาสมที่ชอบธรรมหรือ?

ตัดตอนมาจาก “ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

666.

การทำงานของเรากำลังกลางพวกเจ้าไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการทรงพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอลเลย
และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันไม่ใช่อย่างเดียวกับพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำในยูเดีย
เราพูดและทำงานด้วยความยอมผ่อนปรนอย่างยิ่ง
และเราพิชิตคนต่ำทรามเหล่านี้ด้วยความโกรธตลอดจนการพิพากษา
มันไม่เหมือนกันเลยกับการที่พระยาห์เวห์ทรงนำทางประชากรของพระองค์ในอิสราเอล
พระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอลคือการประทานอาหารและน้ำแห่งชีวิต
และพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความสงสารและความรักที่มีให้ประชากรของพระองค์ในขณะที่ทรงจัดเตรียมเพื่อ
พวกเขา งานของวันนี้ทำไปท่ามกลางชาติที่ถูกสาปของประชากรผู้ซึ่งไม่ได้รับการเลือกสรร
ไม่มีอาหารอันอุดมสมบูรณ์ อีกทั้งไม่มีการบำรุงเลี้ยงจากน้ำแห่งชีวิตอันดับกระหาย
และนับประสาอะไรที่จะมีสิ่งหล่อเลี้ยงจากสินค้าทางวัตถุอันเหลือเฟือ มีเพียงสิ่งหล่อเลี้ยงจากการพิพากษา
คำสาปแช่ง และการตัดสินอันเหลือเฟือเท่านั้น
หนอนแมลงเหล่านี้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในกองมูลสัตว์ไม่คู่ควรอย่างสิ้นเชิงที่จะได้รับฝูงปศุสัตว์และแกะ
ความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง และลูกหลานที่สวยงามที่สุดในแผ่นดินทั้งหมด
อย่างเช่นที่เราได้เคยประทานให้แก่อิสราเอล
อิสราเอลในปัจจุบันมอบถวายฝูงปศุสัตว์และแกะและสิ่งของที่เป็นทองคำและเงินบนแท่นบูชาซึ่งเราใช้เพื่อบำรุง
เลี้ยงผู้คนของอิสราเอล ซึ่งเหนือกว่าหนึ่งในสิบที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ภายใต้ธรรมบัญญัติ
และดังนั้นเราจึงได้ให้พวกเขามากขึ้นไปอีก—

มากกว่าหนึ่งร้อยเท่าที่อิสราเอลจะต้องได้รับไว้ภายใต้ธรรมบัญญัติ
สิ่งซึ่งเราใช้บำรุงเลี้ยงอิสราเอลเหนือกว่าทั้งหมดที่อับราฮัมเคยได้รับ และทั้งหมดที่อิสอัคเคยได้รับ
เราจะทำให้ครอบครัวของอิสราเอลมีลูกมากและทวีจำนวน
และเราจะทำให้ประชากรแห่งอิสราเอลของเราแพร่กระจายไปตลอดทั่วทั้งแผ่นดินโลก
บรรดาผู้ที่เราอำนวยพรและดูแลเอาใจใส่ยังคงเป็นประชากรที่ได้รับเลือกแห่งอิสราเอล—กล่าวคือ
ผู้คนทั้งหมดที่ทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเราและผู้ที่ได้รับทุกสิ่งทุกอย่างจากเรา
เป็นเพราะพวกเขาระลึกถึงเรานั้นเอง
พวกเขาจึงพลีอุทิศลูกวัวและลูกแกะแรกเกิดของพวกเขาบนแท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ของเราและมอบถวายทุกสิ่งทุกอย่าง
อย่างที่พวกเขามีต่อหน้าเรา
จนถึงจุดที่มอบถวายบรรดาบุตรหัวปีแรกเกิดของพวกเขาในการรอคอยอย่างคาดหวังถึงการกลับมาของเรา
แล้วพวกเขาก็เป็นอย่างไรเล่า? พวกเขากลับมาด้วยความโกรธของเรา เรียกกร้องจากเรา
และขโมยของพลีอุทิศจากบรรดาผู้ที่มอบถวายสิ่งของทั้งหลายให้เรา
และพวกเขาก็ไม่รู้ว่าการกำลังทำให้เราขุ่นเคือง ด้วยเหตุนี้
ทั้งหมดที่พวกเขาก็ได้รับก็คือการร่ำไห้และการลงโทษในความมืด
พวกเขาก็ได้ย่ำความโกรธของเรามาหลายครั้งแล้ว
และเราได้ทำให้ไฟที่กำลังลุกไหม้ของเรากระหน่ำลงมาถึงจุดที่ว่าผู้คนจำนวนมากได้พบกับทิวทัศน์อันน่าอน
าถ และบ้านอันแสนสุขได้กลายเป็นหลุมฝังศพอันอ้างว้าง
ทั้งหมดที่เราทำสำหรับบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้คือความโกรธไม่มีที่สิ้นสุด
และเราไม่มีเจตนาธรรมที่จะอำนวยพรพวกมัน เป็นเพราะเพื่อประโยชน์ของงานของเราเท่านั้น
เราจึงได้มีข้อยกเว้นและได้ยกพวกเจ้าขึ้นสูง
และได้สู้ทนการเหยียดหยามอันใหญ่หลวงและได้ทำงานท่ามกลางพวกเจ้า
หากไม่ใช่เป็นเพราะน้ำพระทัยแห่งพระบิดาของเราแล้ว
เราจะสามารถดำเนินชีวิตในบ้านหลังเดียวกันกับบรรดาหนอนแมลงที่เกลือกกลิ้งอยู่ในกองมูลสัตว์ได้อย่างไร?
เรารู้สึกเกลียดชังนักสำหรับการกระทำและคำพูดทั้งหมดของพวกเจ้า และถึงอย่างไรก็ตาม เพราะเรามี
“ความสนใจ” อยู่บ้างในความโสมมและการเป็นกบฏของพวกเจ้า
การนี้จึงได้กลายเป็นการรวบรวมวณะของเราอันยิ่งใหญ่
มิฉะนั้นแล้วเราคงจะไม่ได้ยังคงอยู่ท่ามกลางพวกเจ้ามาเป็นเวลานานขนาดนี้แน่นอน ดังนั้น
พวกเจ้าควรรู้ว่าท่าทีของเราที่มีต่อพวกเจ้าเป็นเพียงท่าทีของความเห็นใจและเวทนา
เราไม่มีความรักให้กับพวกเจ้าแม้สักหยด สิ่งที่เราให้กับพวกเจ้าเป็นเพียงความขอมผ่อนปรน

เพราะเราเพียงทำกรณนี้เพื่อประโยชน์ของงานของเราเท่านั้น

และพวกเจ้าได้เห็นกิจการของเราเพียงเพราะเราได้เลือกเอาความโสมมและการเป็นกบฏมาเป็น “วัตถุดิบ”

มีฉะนั้นแล้ว เราจะจะไม่เปิดเผยกิจการของเราต่อบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้อย่างแน่นอน

เราทำงานในตัวพวกเจ้าด้วยความไม่เต็มใจเท่านั้น

ไม่เหมือนกับความรักและความเต็มใจที่เราได้ใช้เพื่อทำงานของเราในอิสราเอลเลย

เรากำลังทนความโกรธของเราในขณะที่บังคับตัวเราเองให้กล่าวท่ามกลางพวกเจ้า

หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของงานอันยิ่งใหญ่กว่าของเราแล้ว

เราจะสามารถทนยอมรับภาพอันต่อเนื่องของบรรดาหนอนแมลงเช่นนั้นได้อย่างไร?

หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของนามของเราแล้ว

เราคงจะได้ขึ้นสู่ความสูงอันสูงที่สุดและได้เผาผลาญบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้จนหมดสิ้นพร้อมกันกับกองมูลสัตว์

ตัวของพวกมันไปนานแล้ว! หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของสง่าราศีของเราแล้ว

เราจะสามารถยอมให้พวกมันชั่วเหล่านี้ด้านทานเราอย่างเปิดเผยโดยที่หัวของพวกมันแกว่งไปมาต่อหน้าต่อตา

เราได้อย่างไร? หากไม่ใช่เพื่อที่จะให้งานของเราดำเนินการไปอย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรคแม้แต่เล็กน้อยแล้ว

เราจะสามารถยอมให้ผู้คนที่เหมือนหนอนแมลงเหล่านี้ทำธุรกรรมเราอย่างป่าเถื่อนได้อย่างไร?

หากผู้คนที่ชั่วร้ายคนในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในอิสราเอลลุกฮือขึ้นมาด้านทานเราเช่นกัน

ต่อให้พวกเขาได้ทำการพลีอุทิศให้เรา

เราก็ยังคงจะทำลายล้างและขว้างพวกเขาลงไปในรอยแยกในผืนดินเพื่อที่จะป้องกันผู้คนในเมืองอื่นๆ

ไม่ให้ก่อการกบฏอีกครั้งโดยเด็ดขาด เราคือไฟที่เผาผลาญหมดและเราไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคือง

เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนถูกเราสร้างขึ้น ไม่ว่าเราจะพูดหรือทำสิ่งใด พวกเขาต้องเชื่อฟัง

และพวกเขาไม่อาจก่อการกบฏได้ ผู้คนไม่มีสิทธิที่จะก้าวท้าวในงานของเรา

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะวิเคราะห์ว่าสิ่งใดถูกต้องหรือผิดในงานของเราและใน

นวนะของเรา เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

และสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายควรสัมฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพึงประสงค์ด้วยหัวใจแห่งการเคารพที่มีให้เรา

พวกเขาไม่ควรพยายามที่จะชี้แจงเหตุผลกับเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาไม่ควรด้านทาน

เราปกครองคนของเราด้วยสิทธิอำนาจของเรา

และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเราควรนบถต่อสิทธิอำนาจของเรา

แม้ว่าวันนี้พวกเจ้าจะใจกล้าและอวดดีต่อหน้าเรา

แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่เชื่อฟังวณะซึ่งเราใช้สอนพวกเจ้าและไม่รู้จักยำเกรง

เราเพียงเผชิญกับความเป็นกบฏของพวกเจ้าด้วยความยอมผ่อนปรน

เราจะไม่สูญเสียการควบคุมอารมณ์ของเราและส่งผลกระทบต่องานของเราเพราะบรรดาหนอนแมลงตัวเล็กๆ ที่ไร้ความสำคัญได้กวนฝุ่นผงในกองมูลสัตว์ขึ้นมา

เราทนยอมรับการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องของทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเกลียดชังและสิ่งทั้งหมดที่เราชิงชังเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยพระบิดาของเรา และเราจะทำเช่นนั้นจนกว่าถ้อยคำของเราจะครบบริบูรณ์

จนกว่าจะถึงชั่วขณะสุดท้ายจริงๆ ของเรา จงอย่ากังวล! เราไม่สามารถจมสู่ระดับเดียวกับหนอนแมลงไร้ชื่อได้

และเราจะไม่เปรียบเทียบระดับความเชี่ยวชาญของเรากับเจ้า เราเกลียดเจ้า แต่เราสามารถสู้ทนได้

เจ้าไม่เชื่อฟังเรา แต่เจ้าไม่สามารถหลบหนีวันที่เราจะติสอนเจ้าได้

ซึ่งพระบิดาของเราได้ทรงให้พระสัญญากับเราไว้

หนอนแมลงที่ถูกสร้างขึ้นมาจะสามารถเปรียบเทียบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้หรือไม่?

ในฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะกลับคืนสู่บ้านของ “บิดา” ของเจ้า

และเราจะกลับคืนไปอยู่เคียงข้างพระบิดาของเรา เราจะถึงพร้อมด้วยความรักอันอ่อนโยนของพระองค์

และเจ้าจะถูกติดตามโดยการเหยียบย่ำของบิดาของเจ้า เราจะมีพระสิริของพระบิดาของเรา

และเจ้าจะมีความน่าอายของพ่อของเจ้า เราจะใช้การติสอนที่เราได้สั่งไว้นานแล้วให้ถึงพร้อมเจ้า

และเจ้าจะเผชิญกับการติสอนของเรากับเนื้อหนังอันหมิ่นเหม่ของเจ้าที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลาย

หมื่นปี เราจะได้สรุปปิดตัวงานแห่งถ้อยคำของเราในตัวเจ้าแล้ว โดยถึงพร้อมด้วยความยอมผ่อนปรน

และเจ้าจะเริ่มดำเนินการปฏิบัติบทบาทหน้าที่ในการทนทุกข์กับความวิบัติจากวณะของเราให้สำเร็จดูแล้ว

เราจะขึ้นบานเป็นอย่างยิ่งและทำงานในอิสราเอล เจ้าจะรำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า

ดำรงอยู่และตายลงในโคลน

เราจะได้รับรูปทรงดั้งเดิมของเรากลับคืนมาและจะไม่คงอยู่ในความโสมมกับเจ้าอีกต่อไป

ในขณะที่เจ้าจะได้รับความน่าเกลียดดั้งเดิมของเจ้ากลับคืนมาและยังคงมุดไปรอบๆ ต่อไปในกองมูลสัตว์

เมื่องานและวณะของเราเสร็จสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งความขึ้นบานยินดีสำหรับเรา

เมื่อการดำเนินทานและการเป็นกบฏของเจ้าจบสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งการรำไห้สำหรับเจ้า

เราจะไม่เห็นอกเห็นใจเจ้า และเจ้าจะไม่มีวันได้เห็นเราอีกเลย เราจะไม่เข้าร่วมในการสนทนากับเจ้าอีกต่อไป

และเจ้าจะไม่มีวันได้เผชิญหน้าเราอีกเลย เราจะเกลียดชังการเป็นกบฏของเจ้า

และเจ้าจะคิดถึงความรักชื่นชมของเรา เราจะติเจ้า และเจ้าจะคะนองหาเรา เราจะไปจากเจ้าอย่างยินดี

และเจ้าจะตระหนักถึงวันที่เจ้ามีต่อเรา เราจะไม่มีวันได้เห็นเจ้าอีกเลย

แต่เจ้าจะหวังที่จะได้พบกับเราอยู่ตลอดเวลา เราจะเกลียดชังเจ้าเพราะเจ้าดำเนินทานเราในปัจจุบันนี้

และเจ้าจะคิดถึงเราเพราะเราติสอนเจ้าในปัจจุบันนี้ เราจะไม่เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตเคียงข้างเจ้า

แต่เจ้าจะโหยหาถึงมันอย่างขมขื่นและรำไห้ไปชั่วกัลปาวสาน

เพราะเจ้าจะเสียใจกับทั้งหมดที่เจ้าได้ทำกับเราลงไป เจ้าจะรู้สึกผิดไปกับการเป็นกบฏและการด้านทานของเจ้า เจ้าจะกระทั้งนอนคว่ำหน้าไปกับพื้นด้วยความเสียใจและล้มลงต่อหน้าเราและสาบานว่าจะไม่มีวันไม่เชื่อฟังเราอีกเลย อย่างไรก็ตาม ในหัวใจของเจ้า เจ้าจะรักเราเท่านั้น กระนั้นเจ้าก็จะไม่มีวันสามารถได้ยินเสียงของเรา เราจะทำให้เจ้าละอายใจในตัวเจ้าเอง

ตัดตอนมาจาก “เมื่อโบไม่ว่างหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

667. ตอนนี้เรากำลังมองเนื้อหาหนึ่งที่ปล่อยตัวของเจ้าที่จะป้อยอเรา และเราเพียงแต่มีคำเตือนเล็กๆ น้อยๆ ให้กับเจ้าเท่านั้น กระนั้นก็ตามเราจะไม่ “รับใช้” เจ้าด้วยการติสอน เจ้าควรจะรู้ว่าเจ้ามีบทบาทใดในงานของเรา และเช่นนั้นแล้วเราจึงจะพึงพอใจ ในเรื่องทั้งหลายนอกเหนือจากการนี้ หากเจ้าด้านทานเราหรือใช้เงินของเรา หรือกินของพลูอิศที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ หรือหากนอนแมลงทั้งหลายเช่นพวกเจ้ากัดกันเอง หรือหากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหมือนสุนัขเช่นเจ้าขัดแย้งหรือฝ่าฝืนกันเอง— เราไม่กังวลกับการนั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้เพียงว่าเจ้าเป็นสิ่งที่ของชนิดใดเท่านั้น และเราก็จะพึงพอใจ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้แล้ว

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะใช้อาวุธต่อกันหรือสู้รบกันเองด้วยคำพูด นั่นก็ไม่ใช่ไร

เราไม่มีความประสงค์ที่จะก้าวเข้าไปในสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

และเราก็ไม่เกี่ยวข้องในเรื่องราวของมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

ไม่ใช่ที่เราไม่ใส่ใจเกี่ยวกับความขัดแย้งทั้งหลายระหว่างพวกเจ้า

นั่นเป็นเพราะว่าเราไม่ใช่หนึ่งในบรรดาพวกเจ้า

และดังนั้นจึงไม่มีส่วนร่วมในเรื่องราวทั้งหลายที่อยู่ระหว่างพวกเจ้า

ตัวเราเองไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างและไม่ได้เป็นของโลกนี้

ดังนั้นเราจึงเกลียดชีวิตอันวุ่นวายของผู้คนและสัมพันธภาพอันยุ่งเหยิงที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมระหว่างพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเกลียดฝูงชนที่อึกทึกครึกโครม อย่างไรก็ตาม

เรามีความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายในหัวใจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแต่ละสิ่ง

และก่อนที่เราจะได้สร้างพวกเจ้านั้น เราได้อยู่แล้วถึงความไม่ชอบธรรมที่มีอยู่ลึกลงไปในหัวใจของมนุษย์

และเราได้รู้ถึงการหลอกลวงและความคดโกงทั้งหมดในหัวใจของมนุษย์ ดังนั้น

ต่อให้ไม่มีร่องรอยเลยเมื่อมนุษย์ทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

เรายังคงรู้ว่าความไม่ชอบธรรมที่ถูกเก็บงำภายในหัวใจของพวกเจ้านั้นเหนือกว่าความอุดมของทุกสรรพสิ่งที่เราได้สร้างขึ้น พวกเจ้าทุกๆ คนได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดของมวลชน เจ้าได้ขึ้นไปเป็นบรรพบุรุษของผองชน

พวกเจ้าทำตามอำเภอใจยิ่งนัก และพวกเจ้าคลุ้มคลั่งท่ามกลางบรรดาหนอนแมลงทั้งหมด

โดยแสวงหาสถานที่ที่สะดวกสบายและพยายามที่จะกลืนกินบรรดาหนอนแมลงที่เล็กกว่าเจ้า พวกเจ้าเจตนาร้ายและมุ่งร้ายในหัวใจของพวกเจ้า แชนห์! แม้กระทั่งบรรดาผีที่ได้จุ่มดิ่งสู่ก้นทะเล เจ้าอาศัยอยู่ในก้นมูลสัตว์

รบกวนบรรดาหนอนแมลงตั้งแต่ด้านบนสุดไปจนถึงด้านล่างสุดจนกระทั่งพวกมัน ไม่มีสันติสุข โดยต่อสู้กันเองชั่วขณะหนึ่งครั้นแล้วจึงสงบลง พวกเจ้าไม่รู้จักสถานที่ของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าก็ยังสู้รบกันเองในมูลสัตว์ พวกเจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากการต่อสู้ดิ้นรนเช่นนั้น? หากพวกเจ้ามีความเคารพให้กับเราในหัวใจของพวกเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าจะสามารถสู้กันเองกลับหลังเราได้อย่างไร? ไม่สำคัญว่าสถานะของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด

เจ้าไม่ได้ยังคงเป็นหนอนตัวเล็กๆ ที่ส่งกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งในมูลสัตว์หรือ?

เจ้าจะสามารถงอกปีกและกลายเป็นนกพิราบในท้องฟ้าได้หรือ? หนอนตัวเล็กๆ

ที่ส่งกลิ่นเหม็นเช่นพวกเจ้าทั้งหลายขโมยเครื่องบูชาจากแท่นบูชาของเรา พระยาห์เวห์ ในการทำเช่นนั้น

เจ้าจะสามารถกู้ชื่อเสียงที่พังทลายและล้มเหลวของเจ้าและกลายเป็นประชากรที่ ได้รับเลือกแห่งอิสราเอลได้หรือ

? เจ้าเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ยางอาย! ของพลีอุทิศเหล่านั้นบนแท่นบูชาได้รับการมอบถวายให้เราโดยผู้คน

เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกอันมีเมตตาจากบรรดาผู้ที่เคารพเรา

พวกมันอยู่ในการควบคุมของเราและมีไว้เพื่อการใช้งานของเรา

ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถปล้นบรรดานกเขาตัวน้อยๆ ที่ผู้คนได้ให้เราไปจากเราได้หรือไม่?

เจ้าไม่กลัวว่าจะกลายเป็นยูดาสหรือ? เจ้าไม่เกรงกลัวว่าแผ่นดินของเจ้าอาจกลายเป็นทุ่งเลือดหรือ?

เจ้ามันเป็นสิ่งที่ไร้ยางอาย!

เจ้าคิดว่าบรรดานกเขาที่ผู้คนได้มอบถวายนั่นเป็นไปเพื่อบำรุงเลี้ยงท้องของหนอนแมลงเช่นเจ้าหรือ?

สิ่งที่เราได้ให้เจ้าไปคือสิ่งที่เราพอใจและเต็มใจที่จะให้เจ้า

สิ่งที่เราไม่ได้ให้เจ้าไปนั้นเราจะใช้เมื่อใดและอย่างไรก็ได้ เจ้าไม่อาจขโมยเครื่องบูชาของเราได้ง่ายๆ

องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงงานคือเรา พระยาห์เวห์—องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง—

และผู้คนถวายของพลีอุทิศก็เพราะเรา เจ้าคิดว่านี้เป็นการชดใช้สำหรับการวิ่งวนดำเนินงานที่เจ้าทำหรือ?

เจ้าไร้ยางอายจริงๆ! เจ้าวิ่งวนดำเนินงานเพื่อใคร? ไม่ใช่เพื่อตัวเจ้าเองหรือ?

เหตุใดเจ้าจึงขโมยของพลีอุทิศของเรา? เหตุใดเจ้าจึงขโมยเงินจากถุงเงินของเรา? เจ้าไม่ใช่บุตรของยูดาส

อิสคาริโอท หรือ? ของพลีอุทิศที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ เป็นของที่ให้ปุโรหิตชั้นซม เจ้าเป็นปุโรหิตหรือ?

เจ้ากลัวที่จะกินของพลีอุทิศของเราอย่างกระหิ่มใจ และกระทั่งวางแผ่นของพลีอุทิศเหล่านั้นบนโต๊ะ

เจ้าไม่มีค่าอะไรเลย! เจ้ามันเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า! ไฟของเรา ไฟแห่งพระยาห์เวห์ จะเผาผลาญเจ้า!

คัดตอนมาจาก “เมื่อใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป” ใน
พระวาจาทรงปรากฏเป็นมนุษย์

668. เราได้ทำงานและพูดในหนทางนี้ท่ามกลางพวกเจ้า เราได้สละกำลังและความพยายามไปมากมายยิ่ง
กระนั้นเมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าได้ฟังสิ่งที่เราบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจน? ที่ใดเล่าที่พวกเจ้าได้กราบไหว้เรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเยี่ยงนี้เล่า?

เหตุใดทุกสิ่งที่พวกเจ้าพูดและทำจึงช่วยความโกรธของเรา? เหตุใดหัวใจของพวกเจ้าจึงกระด้างนัก?
เราได้เคยคร่ำครวญต่อพวกเจ้าบ้างหรือไม่?

เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่ทำอะไรเลยนอกจากทำให้เราโศกเศร้าและกระวนกระวายใจ?

พวกเจ้ากำลังรอให้วันแห่งความโกรธของเรา พระยาห์เวห์ เกิดขึ้นกับพวกเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

พวกเจ้ากำลังรอให้เราส่งความโกรธที่ถูกช่วยด้วยการ ไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ ไม่ใช่เพื่อพวกเจ้าหรือ? กระนั้นพวกเจ้าก็ยังได้ปฏิบัติต่อเรา พระยาห์เวห์
ในหนทางนี้อยู่เสมอ นั่นคือ ขโมยเครื่องสักการะของเรา

นำเครื่องบูชาของแท่นบูชาของเรากลับไปยังถ้ำหมาป่าเพื่อเลี้ยงพวกลูกหมาป่าและลูกๆ ของพวกลูกหมาป่า

ผู้คนต่างต่อสู้กันเอง เผลอหน้ากันและกันด้วยการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยว และด้วยดาบและหอก

โยนถ้อยคำของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ลงไปในห้องส้วมให้กลายเป็นสกปรกเหมือนสิ่งปฏิกูล

ความสัตย์สุจริตของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าได้กลายเป็นความเหมือนสัตว์เดรัจฉาน!

หัวใจของพวกเจ้าได้กลายเป็นหินมานานแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเวลาที่วันแห่งความโกรธของเรามาถึงจะเป็นเวลาที่เรานิพาทความชั่วที่พวกเจ้ากระทำ
ต่อเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในวันนี้? พวกเจ้าคิดหรือว่าโดยการหลอกลวงในหนทางนี้

โดยการโยนถ้อยคำของเราลงไปในโคลนตมและไม่ฟังถ้อยคำของเรา—

พวกเจ้าคิดว่าโดยการปฏิบัติตัวเช่นนี้ลับหลังเรา

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยวของเราได้หรือไม่? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าตาของเรา

พระยาห์เวห์ ได้มองเห็นพวกเจ้าแล้วคราที่พวกเจ้าขโมยเครื่องสักการะของเรา

และละโมภในสิ่งครอบครองของเรา? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเมื่อพวกเจ้าได้ขโมยเครื่องสักการะของเราไป

พวกเจ้าได้ทำเช่นนั้นเบื้องหน้าแท่นบูชาที่เครื่องสักการะถูกลว?

พวกเจ้าสามารถเชื่อตัวเองว่าฉลาดพอที่จะหลอกลวงเราในหนทางนี้ได้หรือไม่?

ความโกรธของเราจะสามารถออกห่างจากบาปอันชั่วร้ายของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความเดือดดาลรุนแรงของเราจะสามารถเมินเฉยต่อการทำชั่วของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความชั่วที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้ไม่ได้เปิดทางออกให้กับพวกเจ้า
แต่กักเก็บการติสอนไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ของพวกเจ้า มันช่วยการติสอนของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ต่อพวกเจ้า
การทำชั่วและคำพูดชั่วของพวกเจ้าจะสามารถหนีพ้นจากการติสอนของเราได้อย่างไรเล่า?
คำอธิษฐานของพวกเจ้าจะสามารถมาถึงหูของเราได้อย่างไรเล่า?
เราจะสามารถเปิดทางออกให้กับความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?
เราจะสามารถปล่อยการทำชั่วของพวกเจ้าในการทำลายเราไปเลยๆ ได้อย่างไรเล่า?
เราจะสามารถไม่ตัดลิ้นของพวกเจ้าที่มีพิษเหมือนลิ้นของงูได้อย่างไรเล่า?
พวกเจ้าไม่มาหาเราเพื่อประโยชน์แห่งความชอบธรรมของพวกเจ้า
แต่กลับกักเก็บความโกรธของเราอันเป็นผลจากความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าไว้แทน
เราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า? ในสายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
คำพูดและการกระทำของพวกเจ้าล้วนสกปรก สายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
เห็นความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าเป็นเหมือนการติสอนที่ไม่หยุดหย่อน
การติสอนและการพิพากษาอันชอบธรรมของเราย่อมสามารถออกห่างจากพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?
เพราะพวกเจ้าทำสิ่งนี้กับเรา ทำให้เราโศกเศร้าและโกรธเกรี้ยว
เราจะสามารถปล่อยให้พวกเจ้าหนีพ้นจากมือของเรา และออกห่างจากวันที่เรา พระยาห์เวห์
ติสอนและสาปแช่งพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าคำพูดและถ้อยคำชั่วทั้งหมดของพวกเจ้าได้มาถึงหูของเราแล้ว?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้ทำให้เสื้อคลุมศักดิ์สิทธิ์แห่งความชอบธรรมของเราแ
ปดเปื้อนแล้ว? พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าความไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าได้ช่วยความโกรธเกรี้ยวกราดของเราแล้ว?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าพวกเจ้าได้ปล่อยให้เราเดือดพล่านมานานแล้ว
และได้ทดสอบความอดทนของเรามากแล้ว?
พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าพวกเจ้าได้ทำให้เนื้อหนังของเราเสียหาย กลายเป็นผ้าขี้ริ้วไปแล้ว?
เราได้สู้ทนมาจนถึงบัดนี้ กระทั่งเราปลดปล่อยความโกรธของเรา ไม่ยอมผ่อนปรนต่อพวกเจ้าอีกต่อไป
พวกเจ้าไม่รู้หรือหว่าในการทำชั่วของพวกเจ้าได้มาถึงตาของเราแล้ว
และเสียงร้องของเราก็ได้ไปถึงพระกรรณของพระบิดาของเราแล้ว?
พระองค์จะทรงสามารถยอมให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ได้อย่างไรเล่า?
มีงานใดบ้างที่เราทำในตัวพวกเจ้าที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า?
กระนั้นใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าได้กลายเป็นมีความรักมากขึ้นต่องานของเรา พระยาห์เวห์?
เราจะสามารถไม่สตัยซื้อต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของเราเพราะเราอ่อนแอ

และเพราะความระทมที่เราได้ทนทุกข์ได้หรือ? พวกเจ้าไม่เข้าใจหัวใจของเราหรือหรือ?

เราพูดกับพวกเจ้าเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเจ้า เราไม่ได้ยอมทิ้งมากมายเช่นนี้เพื่อพวกเจ้าหรือหรือ?

แม้ว่าเราเต็มใจที่จะแบกรับความทุกข์ทั้งหมดนี้เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระบิดาของเรา

แต่พวกเจ้าจะเป็นอิสระจากการติสอนที่เรานำมาสู่พวกเจ้า อันเป็นผลจากความทุกข์ของเราได้อย่างไร?

พวกเจ้าไม่ได้ชื่นชมอย่างมากมายยิ่งนักจากเราหรือหรือ?

วันนี้พระบิดาของเราได้ประทานเรามาให้แก่พวกเจ้าแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพวกเจ้าชื่นชมมากกว่าถ้อยคำอันโอบอเอ้อของเรา?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าชีวิตของเราได้ถูกแลกเปลี่ยนกับชีวิตของพวกเจ้าและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าชื่นชม?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพระบิดาของเราทรงใช้ชีวิตของเราเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน

และพระองค์ยังประทานชีวิตของเราให้แก่พวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าได้รับเป็นร้อยเท่า

และปล่อยให้พวกเจ้าหลีกเลี่ยงการทดลองมากมายยิ่งนักอีกด้วย?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะงานของเราเท่านั้นพวกเจ้าจึงได้รับการยกเว้นจากการทดลองมากมาย

และจากการติสอนรุนแรงมากมาย?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะเราเท่านั้นพระบิดาของเราจึงทรงยินยอมให้พวกเจ้าชื่นชมตราบนัดนี้?

ในวันนี้พวกเจ้าจะยังคงกระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อ

จนราวกับว่ามีดั่งเนื้อแข็งเติบโตขึ้นในหัวใจของพวกเจ้าได้อย่างไร?

ความชั่วที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้จะสามารถหลีกหนีวันแห่งความโกรธที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่เราไปจากแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

เราจะสามารถยินยอมให้พวกที่กระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อยิ่งนักเหล่านั้นหลีกหนีความโกรธของพระยาห์เวห์ไปได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกหนีวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

669. จงนึกย้อนกลับไปในอดีต นั่นคือ เมื่อใดกันเล่าที่สายตาจับจ้องของเราโกรธเกรี้ยว

และเสียงของเราเข้มข้มต่อพวกเจ้า? เมื่อใดกันเล่าที่เราคิดเล็กคิดน้อยกับพวกเจ้า?

เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ตำหนิพวกเจ้าอย่างไรเหตุผล? เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ตำหนิพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้า?

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งงานของเราหรือหรือที่เราไปหาพระบิดาของเราเพื่อรักษาพวกเจ้าจากการทดลองทุกครั้ง? เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเช่นนี้? เราได้เคยใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อทำร้ายเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือไม่?

เหตุใดพวกเจ้าจึงตอบแทนเราเช่นนี้? หลังจากการเปลี่ยนท่าทีเดียวดีเดียวร้ายใส่เรา เจ้าก็ไม่ใช่ทั้งดีหรือร้าย

และแล้วเจ้าก็พยายามที่จะป้อยเราและซ่อนเร้นสิ่งทั้งหลายจากเรา

และปากของเจ้าก็เต็มไปด้วยน้ำลายที่พวกคนไม่ชอบธรรมถ่มออกมา

พวกเจ้าคิดหรือว่าลี้নেরพวกเจ้าสามารถโกงวิญญาณของเราได้?

พวกเจ้าคิดหรือว่าลี้নেরพวกเจ้าสามารถหลีกหนีความโกรธของเราได้?

พวกเจ้าคิดหรือว่าลี้নেরพวกเจ้าอาจตัดสินใจการของเรา พระยาห์เวห์ ในแบบใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาได้?

เราเป็นพระเจ้าที่มนุษย์ตัดสินกระนั้นหรือ? เราจะสามารถยอมให้หนอนแมลงเล็กๆ

ตัวหนึ่งหมิ่นประมาทเราเช่นนี้ได้หรือ?

เราจะสามารถวางลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังเช่นนี้ไว้ท่ามกลางพระพรนิรันดร์ของเราได้อย่างไร?

คำพูดและการกระทำของพวกเจ้านั้นได้เปิดโปงและประณามพวกเจ้ามานานแล้ว

เมื่อเราได้ขยายฟ้าสวรรค์ออกไปและสร้างทุกสรรพสิ่ง

เราไม่ได้อนุญาตให้สิ่งที่ทรงสร้างใดเข้าร่วมตามที่พวกเขาพึงพอใจ

และนับประสาอะไรที่เราจะยินยอมให้สิ่งใดขัดขวางงานของเราและการบริหารจัดการของเรา

ในแบบใดก็ตามที่มันปรารถนา เราไม่ยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์หรือวัตถุใด

เราจะสามารถละเว้นพวกที่โหดร้ายและไร้เมตตาปรานีต่อเราได้หรือไม่?

เราจะสามารถให้อภัยพวกที่กบฏต่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?

เราจะสามารถละเว้นพวกที่ไม่เชื่อฟังเราได้หรือไม่? ลิขิตชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในมือของเรา

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ?

เราจะสามารถพิจารณาว่าความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นบริสุทธิ์ได้อย่างไร?

บาปทั้งหลายของเจ้าจะสามารถทำให้ความบริสุทธิ์ของเรามัวหมองได้อย่างไร?

เราไม่ได้ถูกทำให้มัวหมองโดยความไม่บริสุทธิ์ของพวกคนอธรรม

อีกทั้งเราก็ไม่ได้ชื่นชมเครื่องบูชาของพวกคนอธรรม หากเจ้าจงรักภักดีต่อเรา พระยาห์เวห์

เจ้าจะสามารถนำเอาเครื่องสักการะที่แทนบูชาของเราไปเป็นของตนเองได้หรือ?

เจ้าจะสามารถใช้ลี้নেরพิษของเจ้าเพื่อหมิ่นประมาทนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราได้หรือ?

เจ้าจะสามารถกบฏต่อถ้อยคำของเราในหนทางนี้ได้หรือ?

เจ้าจะสามารถปฏิบัติต่อสง่าราศีและนามศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรับใช้ซาตานมารร้ายได้หรือ?

ชีวิตของเราถูกจัดเตรียมมาเพื่อความชื่นชมยินดีของบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์

เราจะสามารถยินยอมให้เจ้าเล่นกับชีวิตของเราในแบบใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา

และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อความขัดแย้งท่ามกลางพวกเจ้าเองได้อย่างไร? พวกเจ้าจะสามารถไร้หัวใจ

และขาดแคลนหนทางแห่งความดี ในวิธีที่เจ้าเป็นต่อเราได้หรือไม่?

เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเราได้เขียนการทำชั่วของพวกเจ้าในถ้อยคำแห่งชีวิตเหล่านี้ไว้แล้ว?

พวกเจ้าจะสามารถหลีกหนีวันแห่งความโกรธเมื่อเราตีสอนประเทศอียิปต์ได้อย่างไร?

เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายเราในหนทางนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าได้อย่างไร?

เราขอบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจนว่า เมื่อวันนั้นมาถึง

การติสอนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างที่ไม่อาจทนได้ยิ่งกว่าของประเทศอียิปต์เสียอีก!

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งความโกรธของเราได้อย่างไรเล่า? เราขอบอกพวกเจ้าอย่างแท้จริงว่า

ความอดกลั้นของเราได้ถูกเตรียมไว้สำหรับการทำชั่วทั้งหลายของพวกเจ้า

และมีไว้เพื่อการติสอนพวกเจ้าในวันนั้น พวกเจ้าไม่ใช่พวกที่จะต้องทนทุกข์ต่อการพิพากษาอันโกรธเกรี้ยว

ทันทีที่เราได้ไปถึงจุดสิ้นสุดของความอดกลั้นของเราแล้วหรือ? ทุกสรรพสิ่งไม่ได้อยู่ในมือของเรา

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ? เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าไม่เชื่อฟังเราเช่นนี้

ภายใต้ฟ้าสวรรค์ได้อย่างไร? ชีวิตของพวกเจ้าจะยากมากเพราะพวกเจ้าได้พบกับพระเมสสิยาห์แล้ว

ซึ่งได้มีการกล่าวไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่ก็ยังไม่เคยเสด็จมา พวกเจ้าไม่ใช่ศัตรูของพระองค์หรือหรือ?

พระเยซูได้ทรงเป็นเพื่อนกับพวกเจ้าแล้ว แต่พวกเจ้าก็เป็นศัตรูของพระเมสสิยาห์ พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า

ถึงแม้พวกเจ้าจะเป็นเพื่อนกับพระเยซู

แต่การทำชั่วของพวกเจ้าก็ได้เติมเต็มภาระของพวกที่น่ารังเกียจเหล่านั้นแล้ว?

แม้ว่าพวกเจ้าใกล้ชิดกับพระยาห์เวห์มาก แต่พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า

คำพูดชั่วของพวกเจ้าได้ไปถึงพระกรรมของพระยาห์เวห์และช่วยพระพิโรธของพระองค์แล้ว?

พระองค์จะทรงสามารถใกล้ชิดเจ้าได้อย่างไร และพระองค์จะไม่ทรงสามารถเผาภาระเหล่านั้นของเจ้า

ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยการทำชั่ว ได้อย่างไร? พระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นศัตรูของเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

670. พวกเจ้าทั้งหมดนั่งในที่นั่งที่สง่างาม อบรมสั่งสอนพวกคนรุ่นหลังที่เป็นคนประเภทเดียวกับพวกเจ้า

และให้พวกเขาทั้งหมดนั่งกับเจ้า เจ้ารู้น้อยนิดว่า “พงศ์พันธุ์”

ของพวกเจ้าหายใจแทบไม่ทันและสูญเสียงานของเรานานมาแล้ว?

สง่าราศีของเราสาดแสงจากแผ่นดินแห่งทิศตะวันออกสู่แผ่นดินแห่งทิศตะวันตก

กระนั้นเมื่อสง่าราศีของเราแพร่กระจายไปยังปลายสุดแห่งแผ่นดินโลก และเริ่มปรากฏขึ้นและสาดแสงออกมา

เราจะเอาสง่าราศีของเราจากทิศตะวันออกและนำไปยังทิศตะวันตกเพื่อที่ผู้คนแห่งความมืดที่ได้ทอดทิ้งเราไปใน

ทิศตะวันออก จะถูกทำให้สูญเสียความกระจำตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป เมื่อการนั้นเกิดขึ้น

พวกเจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาแห่งเงา แม้ว่าผู้คนในสมัยนี้จะดีกว่าเมื่อก่อนเป็นร้อยเท่า

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถตอบสนองข้อพึงประสงค์ของเราได้

และพวกเขายังคงไม่ใช่คำพยานต่อสง่าราศีของเรา

การที่พวกเจ้าสามารถดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนเป็นร้อยเท่าเป็นผลของงานของเราทั้งสิ้น

เป็นดอกผลที่กำเนิดจากงานของเรานบนแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม

เรายังคงรู้สึกขยะแขยงกับคำพูดและความประพฤติกของพวกเจ้า ตลอดจนบุคลิกลักษณะของพวกเจ้า

และเรารู้สึกถึงความขุ่นเคืองอย่างไม่น่าเชื่อต่อวิธีที่พวกเจ้าปฏิบัติตัวต่อหน้าเรา

เพราะพวกเจ้าไม่มีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับเรา เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถมาดำเนินชีวิตตามสงาราศีของเราได้อย่างไร

และเจ้าจะสามารถจรรงรักภักดีอย่างที่สุดต่องานในอนาคตของเราได้อย่างไร? ศรัทธาของพวกเจ้านั้นสวยงามมาก

เจ้าพูดว่าเจ้าเต็มใจที่จะสละเวลาทั้งชีวิตของเจ้าในนามแห่งงานของเรา

และพูดว่าเจ้ายินดีที่จะพลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่องานนั้น แต่อุปนิสัยของพวกเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

เจ้าเพียงพูดจาด้วยความโอหัง แม้ว่าในข้อเท็จจริงแล้ว พฤติกรรมจริงแท้ของเจ้าต่ำช้ามาก

เป็นราวกับว่าลิ้นและริมฝีปากของผู้คนอยู่ในฟ้าสวรรค์ แต่ขาของพวกเขายู่ต่ำเตี้ยบนแผ่นดินโลก และผลก็คือ

คำพูดและความประพฤติกของพวกเขายังคงอยู่ในสภาพกะรุ่งกะริ่งและย่อยยับ

ความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าได้ถูกทำลายไปแล้ว กิริยามารยาทของพวกเจ้าต่ำทราม วิธีพูดของเจ้าต่ำช้า

และชีวิตของพวกเจ้าน่ารังเกียจ แม้แต่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าทั้งปวงก็ได้จมลงสู่ความต่ำช้าถึงก้นบึ้ง

เข้าใจแคบต่อผู้อื่น และเจ้าต่อรองราคาทุกสิ่งเล็กสิ่งน้อย

เจ้าทะเลาะกันในเรื่องความมีหน้ามีตาและสถานะของเจ้าเอง

จนถึงจุดที่เจ้าถึงกับเต็มใจที่จะลงไปสู่นรกและลงไปนบึงไฟ

คำพูดและความประพฤติกปัจจุบันของพวกเจ้าก็เพียงพอให้เราตัดสินใจว่าพวกเจ้ามีบาป

ท่าทีของเจ้าต่องานของเราก็เพียงพอให้เรากำหนดพิจารณาว่าพวกเจ้าเป็นคนไม่ชอบธรรม

และอุปนิสัยทั้งหมดของพวกเจ้าก็เพียงพอที่จะชี้ให้เห็นว่าพวกเจ้าเป็นดวงจิตสกปรกที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะ

เอียน การสำแดงทั้งหลายของพวกเจ้า

และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยก็เพียงพอที่จะพูดว่าพวกเจ้าคือผู้คนที่ได้ดื่มโลหิตจากจิตวิญญาณสกปรกจนเต็มอ้อม

เมื่อการเข้าสู่ราชอาณาจักรได้รับการกล่าวถึง พวกเจ้าไม่เปิดเผยความรู้สึกของพวกเจ้า

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าวิธีที่เจ้าเป็นในตอนนี้เป็นเพียงพอแล้วที่จะให้เจ้าเดินผ่านประตูอาณาจักรสวรรค์ของเรา?

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถได้รับการเข้าสู่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งงานและวณะของเราได้โดยที่คำพูดแ

และความประพฤติกของพวกเจ้าเองไม่ได้ถูกราทดสอบเสียก่อน? ใครเล่าจะสามารถติดตามเราได้?

พฤติกรรมและการสนทนาที่น่ารังเกียจและต่ำช้าของพวกเจ้าจะหนีรอดจากสายตาของเราไปได้ได้อย่างไร?

ชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกเรากำหนดพิจารณาไว้แล้วให้เป็นชีวิตแห่งการดื่มโลหิตและกินเนื้อหนังของจิตวิญญาณส

กปรกเหล่านั้น เพราะพวกเจ้าเลียนแบบพวกเขาต่อหน้าเราทุกวัน ต่อหน้าเราพฤติกรรมของเจ้าล้วนเป็นพิเศษ

ดังนั้นเราจะไม่สามารถเห็นว่าเจ้าน่าขยะแขยงได้อย่างไร?

คำพูดของเจ้าประกอบด้วยสิ่งไม่บริสุทธิ์ของจิตวิญญาณสกปรก กล่าวคือ เจ้าป้อยอ ปกปิด

และประจบเจกเช่นพวกที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์

และเจกเช่นพวกที่คิดไม่ซื่อและคัมภีร์โลหิตของคนไม่ชอบธรรม

การแสดงออกทั้งหมดของมนุษย์ไม่ชอบธรรมอย่างสุดขีด

ดังนั้นผู้คนทั้งหมดจะสามารถได้รับการจัดวางในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งคนชอบธรรมอยู่ได้อย่างไร?

เจ้าคิดหรือว่าพฤติกรรมที่น่ารังเกียจของเจ้าสามารถยกเจ้าให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เมื่อเทียบกับคนไม่ชอบธรรมเหล่านี้? ในที่สุดแล้ว ลิ่นที่เกลียดชังของเจ้าจะทำลายเนื้อหนังนี้ของเจ้า

ที่นำมาซึ่งการทำลายล้างและกระทำความชั่วสะอิดสะเอียน

และมือเหล่านั้นของเจ้าที่ถูกปกคลุมด้วยโลหิตของจิตวิญญาณสกปรกก็จะดึงดูดจิตของเจ้าลงสู่ธรณีสัณฐานในที่สุดเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่กระโจนใส่โอกาสนี้เพื่อชำระล้างมือที่ปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกของเจ้าให้สะอาด?

และเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช่ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อคัดลั่นของเจ้าที่พูดคำพูดที่ไม่ชอบธรรมไปเสีย?

จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้าเต็มใจทนทุกข์ในเปลวเพลิงแห่งนรกเพื่อประโยชน์ของมือ ลิ่น และริมฝีปากของเจ้า?

เราเฝ้าดูแลหัวใจของทุกคนด้วยตาทั้งสองข้าง เพราะเป็นเวลานานก่อนที่เราได้สร้างมวลมนุษย์

เราได้กุมหัวใจพวกเขาไว้ภายในมือของเรา นานมาแล้วเราได้เห็นทะลุหัวใจของผู้คน

ดังนั้นความคิดของพวกเขาจะสามารถรอดพ้นจากสายตาของเราได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถสายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะรอดพ้นจากการถูกเผาโดยวิญญาณของเราได้อย่างไร?

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

671. เราได้อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า คบหาสมาคมกับพวกเจ้ามาหลายฤดูใบไม้ผลิและหลายฤดูใบไม้ร่วง

เราได้ใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเจ้ามานานแล้ว และได้ใช้ชีวิตกับพวกเจ้า

พฤติกรรมที่น่ารังเกียจของพวกเจ้ามีมากน้อยเพียงใดที่ได้หลุดรอดไปต่อหน้าต่อตาเรา?

คำพูดที่จริงใจเหล่านั้นของพวกเจ้ากำลังสะท้อนอยู่ในหูของเราตลอดเวลา

ความทะเยอทะยานนับหลายล้านอย่างของเจ้าถูกวางบนแท่นบูชาของเรา—มากจนเกินกว่าจะนับได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับเรื่องการทูลเทศน์ของพวกเจ้าและสิ่งที่พวกเจ้ายอมสละ พวกเจ้าไม่ให้แม้เพียงกระฝกรีน

พวกเจ้าไม่วางความจริงใจแม้เพียงหยดเล็กจิ๋วบนแท่นบูชาของเรา

ดอกผลแห่งของการเชื่อของพวกเจ้าในเราอยู่ที่ใด? พวกเจ้าได้รับพระคุณที่ไม่มีที่สิ้นสุดจากเรา

และพวกเจ้าได้เห็นความล้าลึกทั้งหลายที่ไม่รู้จบจากสวรรค์

เราถึงกับได้แสดงให้เห็นพวกเจ้าเห็นเปลวเพลิงแห่งสวรรค์ แต่เราไม่ได้มีแค้นใจที่จะเผาพวกเจ้า

อย่างไรก็ตามพวกเจ้าได้ให้เรามากเพียงใดเพื่อเป็นการตอบแทน? พวกเจ้าเต็มใจให้เรามากเพียงใด?

ด้วยอาหารที่เราได้ให้เจ้าในมือ เจ้าก็หันกลับและถวายอาหารนั้นให้เรา

และถึงกับออกมาพูดว่ามันเป็นบางสิ่งที่เจ้าได้รับเพื่อตอบแทนหยาดเหงื่อแห่งการทำงานหนักของเจ้าเอง และเจ้ากำลังถวายเป็นสิ่งที่เจ้าเป็นเจ้าของให้กับเรา เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่า “การมีส่วนร่วมสนับสนุน” ของเจ้าต่อเรานั้นเป็นเพียงสิ่งทั้งหลายที่ได้ถูกขโมยไปจากแท่นบูชาของเรา? ยิ่งไปกว่านั้น บัดนี้เจ้ากำลังถวายเป็นสิ่งเหล่านั้นให้เรา เจ้าไม่ได้กำลังโกงเราอยู่หรือ?

เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราชื่นชมในวันนี้คือของถวายทั้งหมดบนแท่นบูชาของเรา และไม่ใช่สิ่งที่เจ้าได้ห้ามจากการทำงานหนักของเจ้าและจากนั้นก็มอบถวายให้เรา?

พวกเจ้ากลัวที่จะโกงเราด้วยวิธีนี้จริงๆ ดังนั้นเราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไร?

พวกเจ้าสามารถคาดหวังให้เราผู้แทนการนี้ต่อไปอีกได้อย่างไร? เราได้ให้ทุกอย่างทุกอย่างแก่พวกเจ้าแล้ว เราได้เปิดกว้างทุกอย่างทุกอย่างแก่พวกเจ้า จัดเตรียมสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี และเปิดตาของพวกเจ้า กระนั้นพวกเจ้าก็โกงเราเช่นนี้ โดยเพิกเฉยต่อมโนธรรมของเจ้า

เราได้มอบทุกอย่างทุกอย่างให้กับพวกเจ้าอย่างไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อที่แม้ว่าพวกเจ้าจะทนทุกข์ แต่พวกเจ้าก็ยังจะได้รับทุกอย่างทุกอย่างที่เราได้นำมาจากสวรรค์จากเรา แม้กระนั้นก็ตาม พวกเจ้าก็ไม่ได้มีความท้อแท้เสียเลย และขอให้เจ้าได้มีส่วนร่วมสนับสนุนน้อยนิด เจ้าก็พยายาม “ชำระบัญชี” กับเราหลังจากนั้น การมีส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าจะไม่เกิดผลใดๆ หรือหรือ?

สิ่งที่เจ้าได้มอบให้เราเป็นเพียงทรายหนึ่งเม็ด กระนั้นสิ่งที่เจ้าได้ขอจากเราคือทองคำหนึ่งตัน เจ้าไม่ได้แค่กำลังไร้เหตุผลหรือ? เราทำงานท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีร่องรอยอย่างสิ้นเชิงของรอยละสิบที่เราควรได้รับมา นับประสาอะไรกับการพลีอุทิศเพิ่มเติมใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น ร้อยละสิบที่ได้รับมีส่วนร่วมสนับสนุนจากบรรดาผู้ที่มิใช่ศรัทธาอันนี้ได้ถูกพวกคนชั่วยึดไป

พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กระจัดกระจายจากเราหรือ? พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นปฏิปักษ์กับเราหรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กำลังฟังแท่นบูชาของเราหรือ?

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกมองว่าเป็นสมบัติล้ำค่าในสายตาของเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ใช่บุตรและสุนัขที่เราเกลียดหรือ?

เราจะสามารถอ้างถึงการทำชั่วของเจ้าว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร? จริงๆ แล้วงานของเราทำเพื่อใครกัน? จะเป็นไปได้ไหมว่าจุดประสงค์ของงานของเราคือเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทั้งหมดจนกว่าลงไปเพื่อเปิดเผยสิทธิอำนาจของเรา? ชีวิตของพวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้แขวนอยู่กับวาระคำเดียวจากเราหรือ?

เหตุใดเราจึงกำลังใช้เพียงวาระเพื่ออบรมพวกเจ้า

และไม่ได้เปลี่ยนวาระให้เป็นข้อเท็จจริงเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทันทีที่เราสามารถทำได้?

จุดประสงค์ของวาระและงานของเราเป็นเพียงเพื่อบดขยี้มวลมนุษย์จนกว่าลงไปหรือหรือ?

เราเป็นพระเจ้าที่ฆ่าคนบริสุทธิ์อย่างไม่เลือกหน้าหรือหรือ?

บัดนี้มีพวกเจ้าที่คนที่มาอยู่เบื้องหน้าเราพร้อมกับความเป็นอยู่ทั้งปวงของเจ้าเพื่อแสวงหาเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์? เป็นเพียงร่างกายของพวกเจ้าที่อยู่เบื้องหน้าเรา แต่หัวใจของเจ้ายังคงเป็นอิสระ และอยู่ห่างไกลจากเรามาก เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วงานของเราคืออะไร

จึงมีพวกเจ้าจำนวนหนึ่งที่ปรารถนาจะออกห่างจากเรา และเว้นระยะห่างของพวกเจ้าจากเรา โดยหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตในสวรรค์ที่ซึ่งไม่มีการติสสอนหรือการพิพากษาแทน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนปรารถนาในหัวใจของพวกเขาหรือ? แน่นอนว่าเราไม่ได้กำลังพยายามบีบเจ้าให้ยอมเส้นทางใดก็ตามที่เจ้าใช้คือตัวเลือกของเจ้าเอง

เส้นทางของวันนี้เป็นเส้นทางที่มีการพิพากษาและการคำทอร่วมทางไปด้วย

แต่พวกเจ้าทุกคนควรรู้ว่าทั้งหมดที่เราได้ประทานแก่พวกเจ้า—ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาหรือการติสสอน—เป็นของขวัญที่ดีที่สุดในที่ที่เราสามารถมอบให้พวกเจ้าได้

และเหล่านั้นคือทุกสรรพสิ่งที่พวกเจ้าต้องการอย่างเร่งด่วน

ตัดตอนมาจาก “พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

672. วิญญาณทั้งหมดที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามนั้นถูกจับเป็นทาสอยู่ในแดนครอบครองของซาตาน มีเพียงบรรดาผู้ที่เชื่อในพระคริสต์เท่านั้นที่ได้ถูกแยกไว้ ได้รับการช่วยให้รอดจากค่ายของซาตาน และถูกนำพาเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของวันนี้ ผู้คนเหล่านั้นไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานอีกต่อไป

ถึงกระนั้น ธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังคงฝังรากอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ กล่าวคือ ถึงแม้วิญญาณของพวกเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดแล้ว

แต่ธรรมชาติของพวกเจ้าก็ยังคงเป็นเหมือนที่เคยเป็นก่อนหน้านี้

และโอกาสที่พวกเจ้าจะทรยศเราก็คงมีอยู่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่คือเหตุผลว่าทำไมงานของเราจึงกินเวลานานเหลือเกิน เพราะธรรมชาติของพวกเจ้านั้นคือด้าน บัดนี้ พวกเจ้าทั้งหมดกำลังก้าวผ่านความยากลำบากอย่างสุดความสามารถของพวกเจ้าขณะที่พวกเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าให้สำเร็จลุล่วง ถึงกระนั้น พวกเจ้าแต่ละคนก็ยังสามารถทรยศเราและกลับสู่แดนครอบครองของซาตาน กลับสู่ค่ายของมัน และกลับไปสู่ชีวิตเก่าของพวกเจ้าได้—นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจปฏิเสธได้ เวลานี้จะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเจ้าจะแสดงเศษเสี้ยวของสถานะความเป็นมนุษย์หรือสภาพเหมือนมนุษย์

ดังเช่นที่เจ้าทำอยู่ตอนนี้ ในหลายๆ กรณีที่ร้ายแรง เจ้าจะถูกทำลาย และที่มากกว่านั้นคือ ถูกชี้ชะตากรรมชั่ววินันตร์ ถูกลงโทษอย่างรุนแรง ไม่มีวันได้จุติเป็นมนุษย์ใหม่อีก

นี่คือปัญหาที่วางตรงหน้าพวกเจ้า เรากำลังเตือนพวกเจ้าในหนทางนี้ อันดับแรก เพื่อที่งานของเราจะไม่สูญเปล่า และอันดับสอง เพื่อที่พวกเจ้าทั้งหมดจะได้ใช้ชีวิตในวันแห่งความสว่าง ในความจริง

การที่งานของเราจะสูญเปล่าหรือไม่ นั่นไม่ใช่ปัญหาสำคัญยิ่งยวด

สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดคือการทำหน้าที่ที่เราสามารถมีชีวิตที่มีความสุขและอนาคตที่น่านำหวัศรย์ต่างหาก
งานของเราคืองานแห่งการช่วยวิญญาณของผู้คนให้รอด หากวิญญาณของเจ้าร่วงลงไปอยู่ในมือของซาตาน
ร่างกายของเจ้าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสันติสุข หากเรากำลังปกป้องร่างกายของเจ้า
วิญญาณของเจ้าก็จะอยู่ภายใต้การดูแลของเราด้วยเช่นกันอย่างแน่นอน หากเราเกลียดชังเจ้าจริงๆ
ร่างกายและวิญญาณของเจ้าจะตกสู่มือของซาตานโดยทันที
เช่นนั้นแล้วเจ้าสามารถจินตนาการสถานการณ์ของเจ้าได้หรือไม่? หากวันหนึ่งถ้อยคำของเราไม่มีผลกับพวกเจ้า
เช่นนั้นเราก็จะส่งมอบพวกเจ้าทั้งหมดให้ซาตาน ซึ่งจะนำพวกเจ้าไปสู่การทรมานที่เจ็บปวดรุนแรง
จนกว่าความโกรธของเราจะหมดไปโดยสิ้นเชิง หรือเราจะลงโทษพวกเจ้าพวกมนุษย์ที่มีอาชญากรรมได้ด้วยตัวเอง
เพราะหัวใจของพวกเจ้าที่ทรยศเราจะไม่มีวันเปลี่ยน

ตัดตอนมาจาก “ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

673. เราหวังเพียงว่า ในช่วงระยะสุดท้ายแห่งงานของเรา พวกเจ้าจะให้ผลงานที่ดีเด่นที่สุด
และพวกเจ้าจะอุทิศตัวของพวกเจ้าโดยหมดทั้งดวงใจ หากเจ้าเพียงครึ่งใจอีกต่อไปไม่
แน่นอนว่าเราเองก็หวังให้พวกเจ้าทุกคนสามารถมีบ้านปลายที่ดี แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น
เรายังมีข้อพึงประสงค์ของเรา นั่นคือ
พวกเจ้าต้องตัดสินใจให้ดีที่สุดในการมอบถวายการอุทิศครั้งสุดท้ายและครั้งเดียวเท่านั้นของเจ้าให้แก่เราจนหมด
สิ้น หากบางคนไม่มีการอุทิศตนครั้งเดียวนั้น เขาผู้นั้นย่อมเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ซาตานครองอยู่อย่างแน่นอน
และเราจะไม่เก็บเขาไว้ใช้งานอีกต่อไป แต่จะส่งเขากลับบ้านไปให้พ่อแม่ของเขาดูแล
งานของเราคือความช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่สำหรับพวกเจ้า
สิ่งที่เราหวังจะได้จากพวกเจ้าคือหัวใจที่ซื่อสัตย์และที่ใฝ่สูง แต่จนบัดนี้แล้ว มือของเราก็กว้างเปล่าอยู่
จงตรองดูเถิด หากวันหนึ่งเรายังโศกสลดเป็นนักหนาเกินกว่าจะพูดที่จะหาจากมาบอกกล่าวแล้ว
ท่าทีของเราที่มีต่อพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? ถึงตอนนั้น เราจะยังเป็นมิตรต่อเจ้าเหมือนที่เราเป็นในตอนนี้อยู่หรือไม่?
ถึงตอนนั้นแล้ว ใจของเราจะยังสงบนิ่งได้เท่าตอนนี้อยู่หรือไม่?
พวกเจ้าเข้าใจความรู้สึกของบุคคลหนึ่งซึ่งได้ไถพรวนผืนนาไปอย่างอุตสาหะ
แต่ก็ยังเก็บเกี่ยวข้าวไม่ได้แม้สักเม็ดหรือไม่?
พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าหัวใจของบุคคลหนึ่งจะบาดเจ็บสาหัสเพียงใดเมื่อเขาถูกจัดการด้วยการฟาดบดที่รุนแรง?
พวกเจ้าสามารถลิ้มรสชาติความขมขื่นของบุคคลหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยเปี่ยมด้วยความหวัง
แต่ต้องจากไปด้วยความร่ำจางหรือไม่?
พวกเจ้าเคยเห็นความโกรธเกรี้ยวที่ถูกปล่อยออกมาจากบุคคลหนึ่งซึ่งถูกข่มขู่ข่มขืนหรือไม่?
พวกเจ้าสามารถรู้ถึงความกระหายร้อนรนต่อการล้างแค้นของบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับการปฏิบัติด้วยความไม่เป็นปฎิบัติ

กษัตริย์และเหล่าพลหรือไม่ว่า? หากพวกเขารู้สึกนึกคิดของผู้คนเหล่านี้แล้ว
เราก็คิดว่าคงไม่ลำบากยากเย็นนักสำหรับพวกเขาที่จะจินตนาการถึงท่าทีที่พระเจ้าจะมีต่อพวกเขาในเวลาแห่งการ
ลงทัณฑ์อันสาสมของพระองค์! สุดท้ายนี้

เราหวังให้พวกเขาทุกคนทุ่มความพยายามจริงใจเพื่อประโยชน์แห่งบ้านปลายของพวกเขาเอง แต่กระนั้น
เขาก็จะยอมจำนนวิถีทางที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมมาใช้ในความพยายามนั้น มิฉะนั้นแล้ว

ใจของเราก็จะยังผิดหวังในตัวพวกเขาต่อไป และความผิดหวังเช่นนี้จะนำไปสู่สิ่งใดหรือ?

พวกเขารู้ไม่ได้กำลังหลอกตัวเองอยู่หรือ?

พวกเขาที่ขบคิดถึงบ้านปลายของตัวเองแต่ก็ยังทำให้มันลุ่มจมลงไปในนั้น

เป็นผู้คนที่สามารถได้รับการช่วยเหลือรอดน้อยที่สุด ต่อให้เขาจะกลายเป็นจุนเจียวและบันดาลโทสะขึ้นมา
ใครเล่าจะใส่ใจเวทนาบุคคลเช่นนี้? สรุปโดยรวมแล้ว เรายังคงหวังให้พวกเขารู้จักบ้านปลายที่ดีและเหมาะสม
และยิ่งไปกว่านั้น เราหวังว่าจะไม่มีพวกเขาคิดต้องตกไปอยู่ในความวิบัติ

ตัดตอนมาจาก “ไปสู่บ้านปลาย” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

674. งานชิ้นสุดท้ายของเราไม่ใช่แค่เพื่อประโยชน์แห่งการลงโทษมนุษย์เท่านั้น
แต่เพื่อการจัดการเตรียมการในเรื่องบ้านปลายของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น
มันเป็นไปเพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจรับรู้กิจการและการกระทำของเรา
เราต้องการให้แต่ละบุคคลได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นถูกต้อง
และได้เห็นว่าการกระทำทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นเป็นการแสดงออกของอุปนิสัยของเรา
ที่ทำให้กำเนิดมวลมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะเป็นการกระทำของธรรมชาติ
แต่เป็นเรา ผู้บำรุงเลี้ยงทุกสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในการสร้าง หากปราศจากการดำรงอยู่ของเรา
มวลมนุษย์ย่อมมีแต่จะพินาศและทุกข์ทนจากการหวนเวียนแห่งหายนะเท่านั้น
ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันสวยงาม หรือโลกอันเขียวขจีอีกเลย
มวลมนุษย์จะเผชิญเพียงคำคืนอันเยือกเย็นและหุบเขาแห่งเงามรณะซึ่งไม่ลดละปรานี
เราคือความรอดเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ เราคือความหวังเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ
เราก็คือพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่พักแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่มีเรา—
มวลมนุษย์จะหุบคิ่งลงในทันที หากไม่มีเรา—
มวลมนุษย์จะทุกข์ทนจากมหันตภัยและถูกบรรดาผีศาจทุกลักษณะเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า
กระนั้นก็ยังไม่มีใครใส่ใจเรา เราได้ทำงานที่ไม่มีใครอื่นทำได้
และหวังเพียงแต่ว่ามนุษย์จะสามารถเข้าใจเราด้วยความประพฤติกตัญญูที่ดั่งามบ้าง
แม้จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถเข้าใจเราได้ เราก็จะยังคงยุติการเดินทางไกลของเราในโลกมนุษย์ลง

และเริ่มต้นขั้นตอนถัดไปของงานของเราที่กำลังคลี่คลายออกมา
เนื่องจากการเร่งรัดไปมาของเราทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์ในช่วงหลายปีมานี้ให้ดอกผลดี และเราก็นิยมมาก
สิ่งที่เราสนใจไม่ใช่จำนวนผู้คน แต่เป็นความประพฤติที่ดีงามของพวกเขาเสียมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม
เราหวังว่าพวกเขาจะตระเตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของตัวเอง
เมื่อนั้นเราจึงจะพึงพอใจ มิฉะนั้นแล้ว
ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่จะสามารถหนีรอดความวิบัติที่จะตกมาถึงเจ้าได้
ความวิบัตินั้นมีจุดกำเนิดอยู่กับเราและแน่นอนว่าถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเรา
หากพวกเขาไม่สามารถปรากฏว่าดีงามได้ในสายตาของเรา
เช่นนั้นพวกเขาก็จะไม่อาจหนีรอดความทุกข์จากความวิบัติไปได้
ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากความประพฤติและการกระทำโดยเจตนาทั้งหลายของพวกเขาไม่ได้ถูกพิจารณาว่า
สมควรไปเสียทั้งหมด เนื่องจากความเชื่อและความรักของพวกเขาที่นั่นกลายเป็นโพรง
และเจ้าเพียงแต่แสดงให้เห็นว่า ตัวตนของพวกเขาจี๊ดลาดหรือไม่ก็ทรหดเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้
เราจะพิพากษาสิ่งที่ดีและสิ่งที่แย่เท่านั้น
ความกังวลสนใจของเรายังคงเป็นเรื่องของหนทางที่พวกเขาแต่ละคนปฏิบัติและแสดงตัวตนของเขาออกมา
อันเป็นพื้นฐานที่เราจะใช้กำหนดพิจารณาโทษฐานของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เราจำเป็นต้องพูดเรื่องนี้ให้ชัดเจนว่า
กับบรรดาผู้ที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีแม้แต่เล็กน้อยในระหว่างช่วงเวลาของความทุกข์ลำบาก
เราจะไม่ปรานีอีกต่อไป เพราะความปรานีของเราขยายเวลามาเพียงถึงตอนนี้เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น
เราไม่มีความชอบให้กับใครก็ตามที่ครั้งหนึ่งเคยทรยศเรา
นับประสาอะไรที่เราจะชอบที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับบรรดาผู้ที่ขายผลประโยชน์ของผองเพื่อนของตน
นี่คืออุปนิสัยของเรา ไม่ว่าบุคคลคนนั้นอาจเป็นใครก็ตาม เราจำเป็นต้องบอกเรื่องนี้กับพวกเขาว่า
ใครก็ตามที่ทำให้เราเสียใจจะไม่ได้รับความเมตตาผ่อนผันจากเราเป็นครั้งที่สอง
และใครก็ตามที่ได้สัจย์ชื่อต่อเราตลอดมาจะยังคงอยู่ในหัวใจของเราตลอดกาล

ตัดตอนมาจาก “ตระเตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เชิงอรรถ:

ก. ต่อไม้ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

ข. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ดังนี้”

14. พระวณะว่าด้วยมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับการให้นิยามบทอาสนสงฆ์ และว่าด้วยจุดจบของบุคคลทุกประเภท

675. ก่อนที่มนุษย์ชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

การที่บุคคลแต่ละประเภทจะถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลหรือไม่นั้น

จะถูกกำหนดไปตามที่ว่าพวกเขาได้แสวงหาความจริงหรือไม่ พวกเขารู้จักพระเจ้าหรือไม่

และพวกเขาสามารถสนองตอบพระเจ้าที่มองเห็นได้หรือไม่

บรรดาผู้ที่ได้ทำการปรนนิบัติต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้ แต่ทว่าไม่รู้จักพระองค์ อีกทั้งไม่สนองตอบพระองค์นั้น

ย่อมขาดพร่องความจริง ผู้คนเช่นนี้คือคนทำชั่ว และคนทำชั่วจะเป็นวัตถุของการลงโทษอย่างไม่มีข้อสงสัย

และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะต้องถูกลงโทษไปตามความประพฤติชั่วของพวกเขา

พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้พวกมนุษย์เชื่อ และพระองค์ทรงคู่ควรกับการเชื่อฟังของพวกเขาด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้เท่านั้นคือผู้คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าและไร้ความสามารถที่จะสนองตอบพระเจ้าได้

หากผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถจัดการเพื่อให้เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์ถูกทำให้เสร็จสิ้น และยังคงไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเนื้อหนัง เมื่อนั้น

“คนไม่ชัดเจน” เหล่านี้ก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง โดยไม่มีข้อสงสัย

ซึ่งจะเหมือนใครบางคนในหมู่พวกเขา—ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์โดยวาทา

แต่ทว่าไม่สามารถปฏิบัติความจริงแห่งการสนองตอบพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น

ในท้ายที่สุดก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการจัดและการทำลายล้าง นอกจากนั้น

ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าที่มองเห็นได้โดยวาทา

กินและดื่มความจริงที่แสดงออกโดยพระองค์ในขณะที่กำลังแสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้อยู่ด้วยนั้น ก็ยังมีแนวโน้มที่จะถูกทำลายในอนาคตมากขึ้นไปอีก

ไม่มีคนใดในบรรดาผู้คนเหล่านี้ที่จะสามารถคงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักซึ่งจะมาหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

อีกทั้งไม่มีบุคคลที่คล้ายกับผู้คนเหล่านี้สักคนเดียวที่สามารถคงเหลืออยู่ในเวลาแห่งการหยุดพักนั้น

ผู้คนที่เหมือนปีศาจคือบรรดาผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริง

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานและการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และพวกเขาไม่มีเจตนาแห่งการสนองตอบพระองค์เลยแม้แต่น้อย ผู้คนเช่นนี้จะถูกทำลายทั้งหมด

การที่เจ้าจะมีความจริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะต้านทานพระเจ้าหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับแก่นแท้ของเจ้า

ไม่ใช่กับการปรากฏของเจ้าหรือวิธีที่เจ้าอาจจะพูดหรือประพฤติตนเป็นบางครั้งบางคราว

การที่บุคคลหนึ่งจะถูกทำลายหรือไม่นั้นถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของคนเรา
มันถูกตัดสินไปตามแก่นแท้ที่เปิดเผยโดยพฤติกรรมของคนเราและการไล่ตามเสาะหาความจริงของคนเรา
ท่ามกลางผู้คนที่เหมือนกันและกันในด้านที่พวกเขากำลังทำงาน และผู้ที่ทำงานปริมาณเท่ากัน
บรรดาผู้ซึ่งมีแก่นแท้ของมนุษย์ที่ดีและผู้ซึ่งมีความจริง คือผู้คนที่จะได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่
ในขณะที่บรรดาผู้ซึ่งมีแก่นแท้ของมนุษย์ที่ชั่วร้ายและผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้าที่มองเห็นได้
คือผู้คนที่จะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง
พระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบั้นปลายของมนุษยชาติจะจัดการกับผู้คนอย่างเหมาะสมตามแก่นแท้ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะไม่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นแม้แต่น้อย
และจะไม่มีการทำผิดพลาดสักอย่างเดียว
เฉพาะเมื่อผู้คนที่ทำงานเท่านั้นที่ความรู้สึกหรือความหมายของมนุษย์เข้าสู่การปะปนกัน
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีความเหมาะสมมากที่สุด
พระองค์ไม่ทรงตั้งข้อกล่าวหาเทียมเท็จต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใดๆ โดยเด็ดขาด

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

676. ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิญญาณของคนตายหรือเป็นผู้คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
คนทำชั่วทั้งหมดและพวกที่ไม่ได้ถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจะถูกทำลายทันทีที่ผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพัก สำหรับวิญญาณและพวกมนุษย์ที่ทำชั่วเหล่านี้
หรือวิญญาณของผู้คนที่ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทำความชอบธรรม ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในยุคใด
พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำชั่วจะถูกทำลายในที่สุด และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต
การที่บุคคลหรือวิญญาณจะได้รับความรอดหรือไม่นั้น
ไม่ได้ถูกตัดสินบนพื้นฐานของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม
มันจะถูกกำหนดโดยการที่พวกเขาได้ต้านทานหรือไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ผู้คนในยุคก่อนหน้านี้
ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับความรอดได้ จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษโดยไม่มีข้อสงสัย
และพวกที่อยู่ในยุคปัจจุบัน
ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดก็จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน พวกมนุษย์จะถูกแบ่งกลุ่มไปตามความดีและความชั่ว ไม่ใช่ตามยุคสมัยที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่
เมื่อถูกแบ่งกลุ่มดังนี้แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลในทันที
แต่ทว่าพระเจ้าจะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้บำเหน็จรางวัลคนดีก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้ายของพระองค์แล้วเท่านั้น อันที่จริง
พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นคนดีและคนชั่วมาตั้งแต่ที่พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลาง

นางพอกเขาแล้ว

พระองค์เพียงแต่จะให้บำเหน็จรางวัลคนชอบธรรมและลงโทษคนชั่วเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ไต่มาถึงบทวสานแล้วเท่านั้น ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆ

เมื่อพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วจากนั้นก็เริ่มภารกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดีในที่

จุดประสงค์ทั้งหมดทั้งมวลเบื้องหลังพระราชกิจชั้นสูงสุดแห่งการลงโทษคนชั่วและการให้บำเหน็จรางวัลคนดีของพระเจ้า นั่นคือการชำระพวกมนุษย์ทั้งหมดให้บริสุทธิ์อย่างถาวร

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงนำมนุษยชาติที่บริสุทธิ์สะอาดเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์ได้

พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดมากที่สุด

ซึ่งเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมด

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

677. มาตรฐานที่มนุษย์ใช้ตัดสินมนุษย์คนอื่นๆ อยู่บนพื้นฐานของพฤติกรรมของพวกเขา กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขานั้นดีก็เป็นคนชอบธรรม ในขณะที่เดียวกัน

บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขาน่าสะอิดสะเอียนก็เป็นคนชั่ว

ส่วนมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษามนุษย์นั้นอยู่บนพื้นฐานของแก่นแท้ของพวกเขาว่านบนอบต่อพระองค์หรือไม่ กล่าวคือ บุคคลผู้ซึ่งนบนอบต่อพระเจ้าคือคนชอบธรรม

ในขณะที่บุคคลผู้ซึ่งไม่นบนอบเป็นศัตรูและเป็นคนชั่ว โดยไม่คำนึงถึงว่าพฤติกรรมของบุคคลผู้นี้ดีหรือชั่ว และโดยไม่คำนึงถึงว่าวาตะของพวกเขาก็ถูกหรือผิด

ผู้คนบางคนปรารถนาที่จะใช้ความประพฤติที่ดีเพื่อให้ได้มาซึ่งบั้นปลายที่ดีในอนาคต

และผู้คนบางคนปรารถนาที่จะใช้คำพูดที่น่าฟังเพื่อให้ได้รับบั้นปลายที่ดี

ทุกคนเชื่อโดยเข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงกำหนดบทวสานของผู้คนหลังจากที่เฝ้ามองพฤติกรรมของพวกเขาก็หรือหลังจากที่รับฟังวาตะของพวกเขาก็

ดังนั้นผู้คนมากมายจึงปรารถนาที่จะถือประโยชน์จากการนี้เพื่อหลอกลวงพระเจ้าให้ประทานความโปรดปรานชั่วคราวแก่พวกเขา ในอนาคต

ผู้คนซึ่งจะรอดชีวิตในสภาวะแห่งการหยุดพักล้วนจะได้คู่หูตลอดวันแห่งความทุกข์ลำบาก

และยังจะได้เป็นพยานให้พระเจ้าอีกด้วย

พวกเขาล้วนจะเป็นผู้คนซึ่งได้ทำหน้าที่ของตนถูกลงและผู้ซึ่งได้นบนอบต่อพระเจ้าโดยตั้งใจ

บรรดาผู้ซึ่งเพียงปรารถนาที่จะใช้โอกาสเพื่อทำการปรนนิบัติด้วยเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติความจริงนั้นจะไม่ได้รับอนุญาตให้ลงเหลืออยู่

พระเจ้าทรงมีมาตรฐานที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเตรียมการบทธวสานของแต่ละคนทุกคน กล่าวคือ พระองค์ไม่เพียงแต่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านี้ไปตามคำพูดและความประพฤติของคนเรา อีกทั้งไม่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านั้นบนพื้นฐานของวิธีที่คนเรากระทำในระหว่างระยะเวลาเดียว พระองค์จะไม่ทรงผ่อนผันเกี่ยวกับความประพฤติเลวทรามของบุคคลหนึ่งเนื่องจากการปรนนิบัติต่อพระองค์ในอดีตของพวกเขาโดยเด็ดขาด อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงไว้ชีวิตบุคคลหนึ่งจากความตายเนื่องจากการใช้จ่ายใดๆ เพื่อพระเจ้าครั้งเดียว ไม่มีผู้ใดสักคนสามารถหลบเลี่ยงการลงทัณฑ์อันสาสมสำหรับความชั่วของพวกเขาได้ และไม่มีผู้ใดสักคนสามารถปิดบังพฤติกรรมชั่วร้ายของตนและด้วยเหตุนี้จึงจะหลบเลี่ยงความทรมานแห่งการทาลายล้างได้ หากผู้คนสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาเองได้ลุล่วงโดยแท้จริง

นั่นหมายความว่าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยนรีนทร์ และไม่แสวงหาบำเหน็จรางวัล โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโศคร้ายหรือไม่ก็ตาม หากผู้คนสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเมื่อพวกเขามองเห็นพระพร แต่สูญเสียความสัตย์ซื่อไปเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระพรใดๆ และหากว่าในท้ายที่สุด พวกเขายังคงไม่สามารถเป็นพยานให้พระเจ้าและทำหน้าที่ที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติให้ลุล่วงได้แล้วไป

หรื

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะยังคงเป็นวัตถุแห่งการทาลายล้างแม้พวกเขาจะเคยได้ให้การปรนนิบัติอย่างสัตย์ซื่อต่อพระเจ้ามาก่อนหน้านั้นแล้วก็ตาม สรุปคือ คนชั่วไม่สามารถรอดชีวิตตลอดชั่วนรีนทร์ได้ อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้ เฉพาะผู้คนชอบธรรมเท่านั้นที่เป็นนายทั้งหลายแห่งการหยุดพัก

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

678. การที่คนเราจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโศคร้ายหรือไม่นั้น ย่อมถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของคนเรา ไม่ใช่ตามแก่นแท้ทั่วไปใดๆ ที่คนเราอาจมีร่วมกันกับผู้อื่น คำพูดหรือกฎเกณฑ์ประเภทนั้นย่อมไม่มีที่ทางอยู่ในราชอาณาจักรนี้

หากในท้ายที่สุดบุคคลหนึ่งมีความสามารถรอดชีวิต

นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้ทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าแล้ว

และหากว่าในท้ายที่สุดพวกเขาไร้ความสามารถที่จะหลงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพัก

นั่นก็เป็นเพราะพวกเขายังไม่ได้เชื่อฟังต่อพระเจ้าและไม่ได้ตอบสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

ทุกคนมีบันปลายที่เหมาะสม บันปลายเหล่านี้ถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของแต่ละปัจเจกบุคคล และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ โดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมชั่วร้ายของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถส่งผ่านไปยังบิดามารดาของพวกเขาได้

อีกทั้งความชอบธรรมของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถแบ่งปันกับพ่อแม่ของพวกเขาได้

พฤติกรรมชั่วร้ายของบิดามารดาไม่สามารถส่งผ่านไปยังลูกๆ ของพวกเขาได้
และความชอบธรรมของบิดามารดาก็ไม่สามารถแบ่งปันกับลูกๆ ของพวกเขาได้
ทุกคนแบกรับบาปแต่ละอย่างของพวกเขา และทุกคนชื่นชมกับโชคลาภแต่ละอย่างของพวกเขา
ไม่มีใครสามารถแทนที่บุคคลอีกคนหนึ่งได้ นี่คือการชอบธรรม จากมุมมองของมนุษย์นั้น
หากว่าบิดามารดาได้รับความโชคดี เช่นนั้นแล้วลูกๆ ของพวกเขาก็ควรจะสามารถที่จะได้ด้วยเช่นกัน
และหากลูกๆ กระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้วบิดามารดาของพวกเขาก็ต้องชดใช้ให้แก่บาปเหล่านั้น
นี่คือมุมมองแบบมนุษย์และหนทางแบบมนุษย์ในการทำสิ่งทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่มุมมองของพระเจ้า
บทอาสน์ของทุกคนถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ที่มาจากความประพฤติของพวกเขา
และมักจะถูกกำหนดอย่างถูกต้องเหมาะสมเสมอ ไม่มีใครสามารถแบกรับบาปของอีกคนหนึ่งได้ ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีใครสามารถได้รับการลงโทษแทนอีกคนหนึ่งได้ เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน
ความเอาใจใส่อย่างมากสิ้นของบิดามารดาต่อลูกๆ
ของพวกเขาไม่ได้บ่งบอกว่าพวกเขาสามารถแสดงคุณสมบัติที่ชอบธรรมแทนลูกๆ ของพวกเขาได้
อีกทั้งความรักตัณญาของลูกต่อบิดามารดาก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถแสดงคุณสมบัติที่ชอบธรรม
แทนบิดามารดาของพวกเขาได้ นี่คือการหมายที่แท้จริงของพระวจนะที่ว่า “เวลานั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา
จะถูกรับไปคนหนึ่ง และถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกรับไปคนหนึ่ง
ถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง” ผู้คนไม่สามารถนำลูกๆ
ที่ทำชั่วของพวกตนเข้าสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความรักลึกซึ้งที่พวกตนมีต่อพวกเขาได้
อีกทั้งไม่มีใครสามารถนำภรรยา (หรือสามี)
ของพวกเขาเข้าสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความรักชอบธรรมของตัวเองได้
นี่คือกฎเกณฑ์บริหาร ซึ่งไม่สามารถมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ใดได้ ในที่สุด
คนทำความชอบธรรมก็คือคนทำความชอบธรรม และคนทำชั่วก็คือคนทำชั่ว
คนชอบธรรมจะได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตในที่สุด ในขณะที่คนทำชั่วจะถูกทำลาย คนบริสุทธิ์นั้นบริสุทธิ์
พวกเขาไม่โสโครก คนโสโครกคือคนโสโครกและไม่มีสักส่วนหนึ่งของพวกเขาที่บริสุทธิ์
ผู้คนที่จะถูกทำลายนั้นล้วนเป็นคนชั่ว และบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิตล้วนเป็นคนชอบธรรม—แม้ว่าลูกๆ
ของบรรดาคนชั่วเหล่านั้นจะแสดงคุณสมบัติที่ชอบธรรมก็ตาม
และแม้ว่าบิดามารดาของบรรดาคนที่ชอบธรรมจะกระทำความประพฤติที่ชั่วร้ายก็ตาม
ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสามีที่เชื่อกับภรรยาที่ไม่เชื่อ และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ
ที่เชื่อกับบิดามารดาที่ไม่เชื่อ กล่าวคือ ผู้คนสองประเภทนี้ไม่สามารถเข้ากันได้โดยสิ้นเชิง
ก่อนที่จะเข้าสู่การหยุดพัก คนเรามีญาติพี่น้องทางกายภาพ แต่ทันทีที่คนเราเข้าสู่การหยุดพัก

เขาจะไม่มีญาติพี่น้องทางกายภาพให้พูดถึงอีกต่อไป บรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ของตนเป็นศัตรูกับพวกที่ไม่ได้ทำ และบรรดาผู้ที่รักพระเจ้ากับพวกที่เกลียดชังพระเจ้าจะอยู่ในทางตรงข้ามของกันและกัน บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพักและพวกที่จะได้ถูกทำลายเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทที่ไม่สามารถเข้ากันได้ สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะสามารถรอดชีวิต ในขณะที่พวกที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือการนี้จะคงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

679. คนทำชั่วและคนชอบธรรมท้ายที่สุดแล้วก็ล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่กระทำความชั่วจะถูกทำลายไปในที่สุด และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้แสดงความประพฤติที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต นี่คือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทนี้ คนทำชั่วไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าถึงแม้พวกเขาจะเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า แต่พวกเขาได้ถูกซาตานจับไว้เนื่องจากความไม่เชื่อฟังของพวกเขา และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ สรรพสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งประพฤติดัวเองอย่างชอบธรรมไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และยังได้รับความรอดหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะรอดชีวิต คนทำชั่วคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ และได้ถูกซาตานจับไว้โดยทั่วทั้งสิ้นแล้ว ผู้คนที่กระทำความชั่วก็คือผู้คนที่เช่นเดียวกัน พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงที่สุด และเป็นผู้ซึ่งไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ ในฐานะที่พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นเดียวกันนั้น ผู้คนที่ประพฤติชอบธรรมก็ถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยเช่นกัน แต่พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะหลุดพ้นจากอุปนิสัยเสื่อมทรามของตนและได้กลับกลายเป็นมีความสามารถที่จะนบนอบต่อพระเจ้าได้ ผู้คนที่ประพฤติชอบธรรมมิได้เปี่ยมล้นด้วยความชอบธรรม แต่ทว่าพวกเขาได้รับความรอดและหลุดพ้นจากอุปนิสัยชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาสามารถนบนอบต่อพระเจ้า พวกเขาจะตั้งมั่นในท้ายที่สุด แต่ทว่านั่นมิใช่การกล่าวว่าพวกเขาไม่เคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ภายหลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าจบสิ้นลง ในหมู่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ทั้งหมดนั้น จะมีบรรดาผู้ซึ่งจะถูกทำลายและบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิต นี่คือนววินัยที่มีอาภหฺลิกเลียงได้แห่งงานการบริหารจัดการของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ คนทำชั่วทั้งหลายจะไม่ถูกปล่อยไว้ให้รอดชีวิต

บรรดาผู้ซึ่งบนอบและติดตามพระเจ้ายิ่งมั่นใจได้ว่าจะรอดชีวิตในท้ายที่สุด
เนื่องจากพระราชกิจนี้คือการบริหารจัดการของมนุษยชาติ
จึงจะมีบรรดาผู้ซึ่งหลงเหลืออยู่และบรรดาผู้ซึ่งถูกกำจัดไป
เหล่านี้คือบททดสอบที่แตกต่างกันสำหรับผู้คนประเภทที่แตกต่างกัน
และบททดสอบเหล่านั้นคือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่อุบัติภัยด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

680. เราได้แสวงหาผู้คนมากมายบนโลกนี้เพื่อให้มาเป็นผู้ติดตามของเรา ในหมู่ผู้ติดตามทั้งหมดเหล่านี้
มีผู้ที่ทำหน้าที่เป็นนักบวช ผู้ที่เป็นผู้นำ ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า ผู้ที่เป็นประชากรของพระเจ้า
และผู้ที่ทำงานปรนนิบัติ เราแบ่งพวกเขาออกเป็นพื้นฐานของความจงรักภักดีที่พวกเขาแสดงต่อเรา
เมื่อทั้งหมดถูกจำแนกออกตามประเภทแล้ว นั่นก็คือ เมื่อลักษณะของบุคคลแต่ละประเภทมีความชัดเจนขึ้น
เราจะกำหนดลำดับให้พวกเขาแต่ละคนในหมวดหมู่ที่ชอบธรรมของพวกเขา
และจัดแต่ละประเภทให้อยู่ในที่ทางที่เหมาะสมสำหรับพวกเขา
เพื่อให้สัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายการช่วยมนุษย์ให้รอดของเรา
เราเรียกผู้ที่เราปรารถนาช่วยให้มาที่บ้านของเราเป็นหมู่เหล่า
และจากนั้นทำให้พวกเขาทุกคนยอมรับงานแห่งยุคสุดท้ายของเรา ในเวลาเดียวกัน
เราจำแนกพวกเขาตามประเภท
จากนั้นจึงให้บำเหน็จรางวัลหรือลงโทษพวกเขาแต่ละคนบนพื้นฐานการกระทำของพวกเขา
เช่นนั้นคือขั้นตอนที่ประกอบกันเป็นงานของเรา

คัดตอนมาจาก “ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงนิดเดียว” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

681. บัดนี้ เจ้ารู้อย่างแท้จริงแล้วหรือไม่ว่าเหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเรา?
เจ้ารู้จุดประสงค์และนัยสำคัญของงานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? เจ้ารู้หน้าที่ของเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้ารู้คำพยานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? หากเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น
ทว่ายังไม่มีวิ้วางของสง่าราศีหรือคำพยานของเราในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วเราได้คัดทิ้งเจ้าไปนานแล้ว
สำหรับบรรดาผู้ที่รู้ทั้งหมดนั้น พวกเขาเป็นหนามยอกตาของเราเสียมากกว่า
และในนิเวศของเราพวกเขาไม่ใช่สิ่งใด ที่มากไปกว่าอุปสรรคบนวิถีของเรา
พวกเขาคือข้าวละมานที่จะถูกเผ็ดร้อนออกไปจนหมดสิ้นในงานของเรา พวกเขาใช้การไม่ได้ พวกเขาไร้ค่า
และเราชิงชังพวกเขามานานแล้ว ความพิโรธของเรามักจะบังเกิดกับทุกคนที่สูญเสียคำพยานไป
และไม่รีวยวของเราไม่เคยไกลห่างจากพวกเขาเลย เราได้ส่งมอบพวกเขาให้กับมือของเหล่ามารร้ายมานานแล้ว

พวกเขาสูญเสียพรของเราไป เมื่อวันนั้นมาถึง

การติสอนของพวกเขาจะหนักหนาสาหัสกว่าการติสอนพวกผู้หญิงโง่เขลา วันนี้

เราทำเฉพาะงานที่เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำเท่านั้น เราจะผูกข้าวสาลีทั้งหมดเป็นมัดๆ

รวมเข้าด้วยกันกับข้าวละมานเหล่านั้น นี่คือน้ำที่ของเราวันนี้

ข้าวละมานเหล่านั้นจะถูกฝัดร่อนออกไปทั้งหมดในเวลาแห่งการฝัดร่อนของเรา เมื่อนั้น

เมล็ดข้าวสาลีจะถูกรวบรวมไว้ในยุ้งฉาง

และข้าวละมานที่ถูกฝัดร่อนออกไปเหล่านั้นจะถูกใส่ไปในไฟเพื่อเผาเป็นเถาถ่าน งานของเรา ณ บัดนี้

คือการผูกมนุษย์ทั้งหมดไว้เป็นมัดๆ กล่าวคือ เป็นการพิชิตพวกเขาอย่างถึงที่สุด เมื่อนั้น

เราจะเริ่มทำการฝัดร่อนเพื่อเปิดเผยวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งหมด

ตัดตอนมาจาก “เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

682. ปัจจุบันนี้ บรรดาผู้ที่แสวงหาและบรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาคือผู้คนสองประเภทที่แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง

ผู้ซึ่งบั้นปลายของพวกเขาแตกต่างกันมากเช่นกัน

บรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความรู้แห่งความจริงและปฏิบัติความจริงคือผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงนำความรอดมาให้

ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจและศัตรูทั้งหลาย

พวกเขาคือลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ และจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง

แม้แต่บรรดาผู้ที่เป็นผู้เชื่อที่เคร่งครัดในพระเจ้าที่คลุมเครือ—พวกเขาไม่ใช่ปีศาจด้วยหรือ?

ผู้คนที่มิจิตสำนึกที่ดีแต่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจ กล่าวคือ

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกที่ต้านทานพระเจ้า

และแม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะสับสนความยากลำบากมากมาย แต่พวกเขาก็จะยังคงถูกทำลายล้าง

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดผู้ที่ไม่เต็มใจปล่อยวางโลก ผู้ไม่สามารถทนแยกจากพ่อแม่ของตนได้

และผู้ที่ไม่สามารถทนให้ตนเองเป็นอิสระจากความชื่นชมยินดีแห่งเนื้อหนังของตัวเองได้นั้น ไม่เชื่อฟัง

พระเจ้า และล้วนจะต้องเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือผู้เป็นเยี่ยงปีศาจ

และมีหน้าซำ ยังจะถูกทำลาย บรรดาผู้ที่มีความเชื่อแต่ไม่ได้ปฏิบัติความจริง

บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

และบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าก็จะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้างด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่จะได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ทั้งหมดนั้นคือผู้คนที่ได้ก้าวผ่านความทุกข์แห่งกระบวนการถูกลงและไ

ด้ตั้งมั่น เหล่านี้คือผู้คนที่ได้สืบทอดการทดสอบอย่างแท้จริง ผู้ใดที่ไม่ยอมรับพระเจ้าคือศัตรู กล่าวคือ

ผู้ใดที่ไม่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—

ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ภายในหรือภายนอกกระแสนี้หรือไม่ก็ตาม—คือศัตรูของพระคริสต์! ใครคือซาตาน ใครคือปีศาจ และใครคือศัตรูของพระเจ้าหากไม่ใช่บรรดาผู้ต่อต้านซึ่งไม่เชื่อในพระเจ้า?

พวกเขามีใช้ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือ?

พวกเขามีใช้บรรดาผู้ที่อ้างว่ามีความเชื่อทว่ายังเป็นผู้ขาดพร่องความจริงหรือ?

พวกเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่เพียงแค่ว่าพยายามให้ได้มาซึ่งพระพรในขณะที่ไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานให้พระเจ้า! ศัตรูหรือ? เจ้ายังคงอยู่ร่วมกันกับปีศาจเหล่านั้นวันนี้ และแบกรับจิตสำนึกและความรักต่อพวกมัน แต่ในกรณีนี้ เจ้ามิได้กำลังหยิบยื่นเจตนาที่ดีต่อซาตานหรือ?

เจ้ามิได้กำลังคบหาสมาคมกับพวกปีศาจอยู่หรือ?

หากผู้คนทุกวันนี้ยังไร้ความสามารถที่จะแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้

และยังคงหลับหูหลับตารักและเมตตาต่อไปโดยไม่เจตนาใดๆ ที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า

หรือไม่ว่าจะหนทางใดก็ไม่มีความสามารถที่จะรับเจตนารมณ์ของพระเจ้าไว้เสมือนเป็นของตนเองได้

เช่นนั้นแล้ว วาระสุดท้ายของพวกเขาจะล้นน่านาอย่างยิ่งขึ้นไปอีก

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

683. พระเจ้าไม่ได้ทรงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นผู้คนที่หมิ่นประมาทหรือต่อต้านพระองค์

หรือแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ให้ร้ายพระองค์—ผู้คนที่มีเจตนาโจมตี ให้ร้าย และสาปแช่งพระองค์—

แต่พระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อพวกเขา พระองค์ทรงรังเกียจซึ่งผู้คนที่

และพระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาในพระทัยของพระองค์

พระองค์ยังแม้กระทั่งประกาศอย่างเปิดเผยว่าบทอาสาของพวกเขาคืออย่างไร

เพื่อให้ผู้คนรู้ว่าพระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อผู้ที่หมิ่นประมาทพระองค์

และเพื่อให้พวกเขารู้ว่าพระองค์จะทรงกำหนดบทอาสาของพวกเขายังไร อย่างไรก็ตาม

หลังจากที่พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้

ผู้คนแทบจะไม่สามารถมองเห็นความจริงว่าพระเจ้าจะทรงควบคุมดูแลผู้คนเหล่านั้นอย่างไร

และพวกเขาไม่สามารถเข้าใจหลักการที่อยู่เบื้องหลังบทอาสาและคำพิพากษาที่พระเจ้าทรงออกให้กับพวกเขา นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นแนวทางและวิธีการที่เฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าทรงมีเพื่อควบคุมดูแลพวกเขา

นี้เกี่ยวข้องกับหลักการในการทำสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้อุปนิสัยของข้อเท็จจริงในการจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน นั่นคือ

พระองค์ไม่ได้ทรงประกาศบาปของพวกเขา และไม่ได้ทรงกำหนดบทอาสาของพวกเขา

แต่ทรงใช้อุปนิสัยของข้อเท็จจริงในการให้การลงโทษและผลสนองที่ยุติธรรมของพวกเขา

เมื่อข้อเท็จจริงเหล่านี้เกิดขึ้น เนื้อหาของผู้คนคือสิ่งที่ทนทุกข์กับการลงโทษ
ซึ่งหมายความว่า การลงโทษคือบางสิ่งบางอย่างที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์
เมื่อทรงจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน พระเจ้าเพียงแค่ทรงสาปแช่งพวกเขาด้วยพระวณะ
และความกริ้วของพระองค์ก็เกิดขึ้นกับพวกเขาด้วยเช่นกัน
แต่การลงโทษที่พวกเขาได้รับอาจเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ อย่างไรก็ตาม
บททอสาปแช่งที่อาเจียรแรงมากกว่าบททอสาปแช่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้เสียอีก เช่น
การถูกลงโทษหรือถูกฆ่า นี่เป็นเพราะภายใต้รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ
ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแล้วว่าจะไม่ช่วยบุคคลประเภทนี้ให้รอด
จะไม่แสดงความปรานีหรือมีการทนยอมรับให้พวกเขาอีกต่อไป และจะไม่จัดเตรียมโอกาสใดๆ แก่พวกเขาอีก
เช่นนั้นแล้วท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาคือท่าทีแห่งการละวางพวกเขา “ละวาง”
หมายความว่าอย่างไรในที่นี้? ความหมายโดยพื้นฐานของคำนี้คือ “การวางบางสิ่งบางอย่างไว้ข้างหนึ่ง
การไม่ให้ความสนใจกับมันอีกต่อไป” แต่ในที่นี้ เมื่อพระเจ้า “ทรงละวางใครบางคน”
ความหมายของวลีนี้มีคำอธิบายที่แตกต่างกันสองประการ:
คำอธิบายแรกคือพระองค์ได้ประทานชีวิตของบุคคลผู้นั้นและทุกสิ่งเกี่ยวกับบุคคลผู้นั้นให้ซาตานจัดการไปแล้ว
และพระเจ้าจะไม่ทรงรับผิดชอบบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป และจะไม่ทรงบริหารจัดการบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป
ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะบ้าหรือโง่ หรือไม่ว่าพวกเขาจะตายหรือมีชีวิตอยู่
หรือไม่ว่าพวกเขาจะได้ลงนรกเพื่อเป็นการลงโทษของพวกเขหรือไม่
ไม่มีสิ่งใดในที่นี้จะมีความเกี่ยวข้องกับพระเจ้า
นั่นจะหมายความว่า สิ่งทรงสร้างเช่นนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระผู้สร้าง
คำอธิบายที่สองคือพระเจ้าได้ทรงกำหนดว่าพระองค์เองจะต้องประสงค์ที่จะทำบางสิ่งบางอย่างกับบุคคลผู้นี้
ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงใช้ประโยชน์จากการปรนนิบัติของบุคคลผู้นี้
หรือพระองค์จะใช้พวกเขาเป็นสิ่งที่เน้นให้เห็นสิ่งอื่น
มีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงมีวิธีการพิเศษในการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ซึ่งเป็นวิธีการพิเศษในการปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับเปาโล เป็นต้น
นี่คือหลักการและท่าทีในพระทัยของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการกำหนดการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ดังนั้น เมื่อบุคคลหนึ่งด้านทานพระเจ้าและให้ร้ายและหมิ่นประมาทพระองค์
หากพวกเขายั่วพระอุปนิสัยของพระองค์
หรือหากพวกเขาปลุกปั่นพระเจ้าเกินขีดจำกัดการทนยอมรับของพระองค์

เช่นนั้นแล้วผลพวงจะเป็นสิ่งที่น่าตกใจเกินกว่าจะนึกถึง ผลพวงที่รุนแรงที่สุดคือ
พระเจ้าทรงยื่นชีวิตของพวกเขาและทุกสิ่งเกี่ยวกับพวกเขาให้แก่ซาตานแบบครึ่งเดียวและตลอดไป
พวกเขาจะไม่ได้รับการประทานอภัยชั่วฉับนิรันดร์
นี่หมายความว่าบุคคลนี้ได้กลายเป็นอาหารในปากของซาตาน ของเล่นในมือของมันไปแล้ว
และจากนั้นเป็นต้นไปพระเจ้าจะไม่ทรงมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีก

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3” ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

684. บัดนี้เป็นเวลาที่เรากำหนดพิจารณาทอวสานสำหรับแต่ละบุคคล
ไม่ใช่ช่วงระยะซึ่งเราเริ่มทำงานกับมนุษย์ เราฉบับบันทึกคำพูดและการกระทำทั้งหลายของแต่ละบุคคล
เส้นทางซึ่งพวกเขาได้ติดตามเรามา คุณลักษณะเฉพาะโดยกำเนิดของพวกเขา
และวิธีที่พวกเขาประพฤติตนในท้ายที่สุด ลงในสมุดบันทึกของเราทีละคน เมื่อเป็นเช่นนั้น
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใด ย่อมไม่มีใครจะหลบพ้นมือของเรา
และทุกคนจะรวมอยู่กับบุคคลประเภทเดียวกันตามที่เรাজัดให้
เราตัดสินใจเรื่องบันปลายของแต่ละบุคคลโดยไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอายุ ความอาวุโส ปริมาณความทุกข์
และที่น้อยที่สุดคือ ระดับความขวนสัງเวชของพวกเขา แต่เป็นไปโดยสอดคล้องกับการที่ว่า
พวกเขาครองความจริงหรือไม่ ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากนี้ พวกเจ้าจำต้องตระหนักว่า
ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะถูกลงโทษด้วยเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ถูกลงโทษได้ถูกทำการลงโทษไปเช่นนั้นก็เพื่อความชอบธรรมของพระเจ้า
และเป็นการลงทัณฑ์อันสาสมแล้วกับการกระทำชั่วอันนับไม่ถ้วนของพวกเขา

ตัดตอนมาจาก “เตรียมความพร้อมความประพฤติที่งดงามให้พอเพียงสำหรับบันปลายของเจ้า” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

685. บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือการพิพากษาและอะไรคือความจริง? หากเจ้าเข้าใจแล้ว
เราขอเตือนให้เจ้ายอมหมอบราบอย่างเชื่อฟังต่อการถูกพิพากษา ไม่เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะไม่มีวันได้โอกาสได้รับการชมเชยจากพระเจ้าหรือถูกพระองค์ทรงนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์
พวกผู้ที่ยอมรับเพียงการพิพากษานั้น แต่ไม่สามารถชำระให้บริสุทธิ์ได้
กล่าวคือพวกผู้ที่หลบหนีไปกลางพระราชกิจแห่งการพิพากษา จะถูกรังเกียจและปฏิเสธ โดยพระเจ้าตลอดกาล
บาปนานาของพวกเขาอันมากมายและน่าสลดใจยิ่งกว่าของพวกเขาฟาริสี
เพราะพวกเขาได้ทรยศพระเจ้าและเป็นพวกกบฏต่อพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้ซึ่งไม่คู่ควรแม้แต่จะทำการปรนนิบัติจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

เป็นการลงโทษที่ยาวนานตลอดกาล พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นคนทรยศใดๆ

ที่ครั้งหนึ่งเคยแสดงความจงรักภักดีอย่างซัดเซ้งด้วยคำพูดแต่แล้วก็ทรยศพระองค์

ผู้คนเช่นนี้จะได้รับบทลงโทษที่รุนแรงสาสมผ่านการลงโทษจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกาย

นี่ไม่ใช่การเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?

นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการพิพากษามนุษย์และเปิดโปงเขาหรือ?

พระเจ้าทรงส่งทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาไปยังสถานที่ที่ขุบยับไปด้วยวิญญาณชั่วร้ายและปล่อยให้วิญญาณชั่วร้ายเหล่านี้ทำลายร่างกายอันเต็มไปด้วยเนื้อหนังของพวกเขาตามที่พวกมันปรารถนา

และร่างกายของผู้คนเหล่านั้นส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ นั่นคือบทลงโทษที่เหมาะสมของพวกเขา

พระเจ้าทรงจารึกบาปทั้งหมดทุกครั้งของเหล่าผู้เชื่อจอมปลอม

สาวกจอมปลอมและคนงานจอมปลอมลงในสมุดบันทึกของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ทรงโยนพวกเขาทิ้งท่ามกลางวิญญาณที่ไม่สะอาด

ปล่อยให้วิญญาณที่ไม่สะอาดเหล่านี้สร้างมลทินให้ทั่วร่างกายของพวกเขาตามอำเภอใจ

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มีวันได้เกิดใหม่และไม่มีวันได้เห็นความสว่างอีกเลย

บรรดาผู้แสวงหาที่ทำงานรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งแต่ไม่สามารถจงรักภักดีต่อไปได้จนถึงปลายทางถูกพระเจ้านำมาร่วมกับคนชั่ว

เพื่อที่พวกเขาจะเดินตามคำแนะนำของคนชั่วและกลายเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน โกลาหลไร้ระเบียบของพวกนั้น ในที่สุด พระเจ้าจะทำลายล้างพวกเขา

พระเจ้าทรงทอดทิ้งและไม่ใส่ใจพระทัยรับรู้ถึงพวกผู้ที่ไม่เคยจงรักภักดีต่อพระคริสต์หรือไม่เคยแบ่งปันสิ่งใดจาก

ผลกำลังของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนยุค พระองค์จะทรงทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป และยังไม่ได้รับเส้นทางเดินเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

บรรดาพวกที่ไม่เคยจริงใจกับพระเจ้า แต่ถูกสถานการณ์บังคับให้ติดต่อกับพระองค์อย่างขอไปทีนั้น

ถูกนับรวมกับบรรดาผู้ที่รับใช้ผู้คนของพระองค์ มีผู้คนเช่นนี้เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะอยู่รอด

ขณะที่ส่วนใหญ่จะต้องพินาศพร้อมกับพวกที่ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะทำการปรนนิบัติด้วยซ้ำ ในท้ายที่สุด

พระเจ้าจะทรงนำสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ซึ่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีจิตใจเช่นเดียวกับพระเจ้า

ผู้คนและบุตรของพระเจ้า และผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นบุตรโอรส

พวกเขาจะเป็นสิ่งกีดขวางจากพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับพวกที่ไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ใดๆ

ที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาจะถูกนับรวมกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—

และพวกเขาก็สามารถจินตนาการได้อย่างแน่นอนว่าบทอาสนกรรมของพวกเขาจะเป็นเช่นไร

เราได้บอกพวกเจ้าทั้งหมดที่เราควรบอกแล้ว ถนนที่พวกเจ้าเลือกเป็นตัวเลือกของพวกเจ้าเพียงลำพัง

สิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจคือสิ่งนี้: พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยรอผู้ใดที่ไม่สามารถก้าวทันพระองค์
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่แสดงความเมตตาต่อมนุษย์ผู้ใด

ตัดตอนมาจาก “พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

15. พระวณะว่าด้วยการเผยวณะเรื่องความมั่งคั่งแห่งราชอาณาจักรกับบันปลายของมวลมนุษย์
และพระสัญญากับพระพรของพระเจ้า

686. งานของเราใช้เวลานานแก่หกพันปี

และเราได้สัญญาว่าการควบคุมมวลมนุษย์ทั้งปวงของมารร้ายก็จะใช้เวลาไม่เกินหกพันปีเช่นกัน ดังนั้น
บัดนี้หมดเวลาแล้ว เราจะไม่ดำเนินการต่อหรือหวังเห็นอีกต่อไป นั่นคือ ในระหว่างยุคสุดท้าย

เราจะพิชิตซาตาน เราจะเอาสง่าราศีของเราทั้งหมดคืนมา

และเราจะเรียกคืนวิญญาณทั้งหมดที่เป็นของเราบนแผ่นดินโลก

เพื่อที่วิญญาณที่ทุกข์ยากเหล่านี้จะหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ได้

และด้วยเหตุนี้จะเป็นการสรุปปิดตำนานทั้งหมดของเราบนแผ่นดินโลก นับจากวันนี้เป็นต้นไป

เราจะไม่มีวันบังเกิดเป็นมนุษย์บนแผ่นดินโลกอีก

และวิญญาณแห่งการควบคุมทั้งหมดของเราจะไม่มีการทำงานบนแผ่นดินโลกอีก

เราจะทำเพียงสิ่งเดียวบนแผ่นดินโลก นั่นคือ เราจะสร้างมวลมนุษย์ขึ้นใหม่

เป็นมวลมนุษย์ที่บริสุทธิ์และเป็นเมืองที่สัตย์ซื่อของเราบนแผ่นดินโลก

แต่จงรู้ไว้ว่าเราจะไม่ทำลายล้างโลกทั้งหมด อีกทั้งเราจะไม่ทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง

เราจะเก็บหนึ่งในสามที่เหลืออยู่นั้นเอาไว้—หนึ่งในสามที่รักเราและได้ถูกเราพิชิตอย่างถาวรแล้ว

และเราจะทำให้หนึ่งในสามนี้เกิดผลและทวีคูณบนแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับที่คนอิสราเอลได้ทำภายใต้ธรรมบัญญัติ

โดยบำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยแกะและฝูงปศุสัตว์ใช้งานมากมาย และความมั่งคั่งทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก

มวลมนุษย์นี้จะคงอยู่กับเราตลอดไป แต่จะไม่ใช่มวลมนุษย์ที่โสโครกอย่างน่าเสียดายของวันนี้

แต่เป็นมวลมนุษย์ที่เป็นขุมมูมนุชนของบรรดาผู้ที่เราได้รับไว้แล้วทั้งหมด

มวลมนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกซาตานทำให้เสียหาย รบกวน หรือล้อมกรอบ

และจะเป็นมวลมนุษย์หนึ่งเดียวที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากที่เราได้ชัยชนะเหนือซาตานแล้ว

เป็นมวลมนุษย์ที่เราได้พิชิตในวันนี้ และได้รับคำสัญญาของเราแล้ว และดังนั้น

มวลมนุษย์ที่ได้รับการพิชิตแล้วในระหว่างยุคสุดท้ายนั้นก็คือมวลมนุษย์ที่จะได้รับการละเว้นและจะได้รับพรนิรันดร์

นรกกาลของเราอีกด้วย มันจะเป็นหลักฐานเดียวแห่งชัยชนะของเราเหนือซาตาน

และเป็นของที่รับมาหนึ่งเดียวจากการสู้รบของเรากับซาตาน

ของที่รับมาจากสงครามเหล่านี้ได้รับการช่วยให้รอดจากแดนครอบครองของซาตานโดยเรา

และเป็นการตกผลึกและผลหนึ่งเดียวของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา

พวกเขามาจากทุกชาติและทุกนิกาย จากทุกสถานที่และทุกประเทศทั่วทั้งจักรวาล

พวกเขามีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน มีภาษา ขนบธรรมเนียม และสีผิวที่แตกต่างกัน

และพวกเขาก็กระจายอยู่ทั่วทุกชาติและทุกนิกายของโลก และแม้กระทั่งทุกมุมของโลก
ในที่สุดพวกเขาก็จะมารวมตัวกันเพื่อสร้างมวลมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์
เป็นชุมชนของมนุษย์ที่กำลังบังคับของชาตानไม่สามารถเข้าถึงได้

ตัดตอนมาจาก “ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงหนีวันแห่งพระพิโรธได้” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

687. ขณะที่พระเจ้าของเราถูกทำให้สมบูรณ์แบบ ราชาอาณาจักรก็ค่อยๆ
เป็นรูปเป็นร่างขึ้นบนแผ่นดินโลกและมนุษย์ก็ค่อยๆ กลับสู่ความเป็นปกติ
และด้วยเหตุนี้จึงมีราชอาณาจักรในหัวใจของเราถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ในราชอาณาจักรนั้น
ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าฟื้นคืนชีวิตของมนุษย์ปกติ ที่จากไปแล้วนั้นคือฤดูหนาวอันหนาวจัด
ซึ่งถูกแทนที่ด้วยโลกที่มีเมืองต่างๆ แห่งฤดูใบไม้ผลิ ที่ซึ่งฤดูใบไม้ผลิยาวนานตลอดทั้งปี
ผู้คนไม่ต้องเผชิญกับโลกของมนุษย์ที่น่าเวทนาอันมืดมัวอีกต่อไป
และพวกเขาไม่ต้องสูทนความหนาวเย็นยะเยือกของโลกมนุษย์อีกต่อไป ผู้คนไม่ต่อสู้กัน ประเทศต่างๆ
ไม่ทำสงครามต่อกัน ไม่มีการสังหารหมู่และเลือดที่ไหลจากการสังหารหมู่อีกต่อไป
แผ่นดินทั้งหมดถูกเติมเต็มด้วยความสุข และทุกหนแห่งเต็มไปด้วยความอบอุ่นระหว่างพวกมนุษย์
เราเคลื่อนไปตลอดทั่วทั้งโลก เราชื่นชมจากบนยอดบัลลังก์ของเรา และเราดำรงชีวิตท่ามกลางมวลดารา
บรรดาทูตสวรรค์ถวายบทเพลงใหม่ๆ และการเต้นรำใหม่ๆ ให้เรา
ความบอบบางของพวกเขาสองไม่ทำให้น้ำตาไหลรินใบหน้าของพวกเขามากต่อไป
เราไม่ได้ยินเสียงของบรรดาทูตสวรรค์ร้องไห้ต่อหน้าเราอีกต่อไป
และไม่มีผู้ใดบ่นเรื่องความยากลำบากกับเราอีกต่อไป วันนี้ พวกเจ้าทั้งหมดดำรงชีวิตอยู่ต่อหน้าเรา พงษ์นี้
พวกเจ้าทั้งหมดจะดำรงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา นี่ไม่ใช่พรอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรามอบให้มนุษย์หรือหรือ?

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 20” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

688. เมื่อราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนแผ่นดินโลกโดยทั้งหมดทั้งมวล
ผู้คนทั้งหมดจะฟื้นคืนสภาพเหมือนดังเดิมของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า
“เราชื่นชมจากบนยอดบัลลังก์ของเรา และเราดำรงชีวิตท่ามกลางมวลดารา
บรรดาทูตสวรรค์ถวายบทเพลงใหม่ๆ และการเต้นรำใหม่ๆ ให้เรา
ความบอบบางของพวกเขาสองไม่ทำให้น้ำตาไหลรินใบหน้าของพวกเขามากต่อไป
เราไม่ได้ยินเสียงของบรรดาทูตสวรรค์ร้องไห้ต่อหน้าเราอีกต่อไป
และไม่มีผู้ใดบ่นเรื่องความยากลำบากกับเราอีกต่อไป”
นี่แสดงว่าวันที่พระเจ้าทรงรับพระสิริอันครบบริบูรณ์คือวันที่มนุษย์ชื่นชมการหยุดพักของเขา

ผู้คนไม่สาละวนเร่งร้อนอันเนื่องมาจากการรบกวนของชาตานอีกต่อไป โลกหยุดก้าวไปข้างหน้า และผู้คนดำรงชีวิตโดยการนิ่งเฉย—ด้วยเหตุที่มวลดาราเหลือคณานับในท้องนภาถูกสร้างขึ้นใหม่ และดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ มวลดารา และอื่นๆ และภูเขาและแม่น้ำทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ล้วนถูกทำให้เปลี่ยนแปลง และเพราะมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปและพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นทุกสรรพสิ่งก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน นี่คือจุดหมายสูงสุดของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่จะถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในที่สุด

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 20” ของ การตีความความล้ำลึกต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

689. ในแสงสว่างวาบของฟ้าแลบ สัตว์ทุกตัวถูกเผยรูปร่างที่แท้จริงของมัน ดังนั้น เมื่อได้รับความกระจ่างด้วยความสว่างของเรา มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้งเช่นกัน โอ้ โลกเก่าๆ อันเลื่อมทรม! ในที่สุด มันได้ล้มคว่ำลงไปใต้น้ำโสโครก และด้วยการจมลงไปอยู่ใต้พื้นผิว จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม! โอ้ มวลมนุษย์ทั้งปวง จากการสร้างของเราเอง! ในที่สุดพวกเขาก็ได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งในความสว่าง ได้พบรากฐานสำหรับการดำรงอยู่ และเลิกคิ่นทวนอยู่ในโคลนตม! โอ้ สรรพสิ่งแห่งการสร้างอันมากเหลือคณานับที่เราถืออยู่ในมือของเรา! พวกมันจะไม่สามารถเริ่มต้นใหม่โดยผ่านทางถ้อยคำของเราได้อย่างไร? พวกมันจะไม่สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ของพวกมันในความสว่างได้อย่างไร? แผ่นดินโลกจะเลิหยุดนิ่งไม่ไหวติงและเจียบสัจเป็นตายอีกต่อไป ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้าว้างและเสร्राโศกอีกต่อไป ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะรวมกันเป็นหนึ่ง ไม่ถูกแยกด้วยที่ว่างอีกต่อไป จะไม่มีวันถูกตัดแยกจากกันอีก ในวาระอันน่ายินดีปรีดานี้ ณ ช่วงแห่งความปราโมทย์นี้ ความชอบธรรมของเราและความบริสุทธิ์ของเราได้แผ่ขยายไปทั่วทั้งจักรวาล และมวลมนุษย์ทั้งปวงเฉลิมเกียรติสิ่งเหล่านั้นกันไม่หยุดหย่อน เมืองทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์กำลังหัวเราะด้วยความชื่นบานยินดี และอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกกำลังเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดี ณ เวลานี้ ใครเล่าที่จะไม่ยินดี? และใครเล่าที่จะไม่รำไห้? แผ่นดินโลกในสถานะแรกเริ่มของมันนั้นเป็นของฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์ก็รวมเข้ากับแผ่นดินโลก มนุษย์คือสายใยที่ผูกรวมฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเข้าด้วยกัน และเนื่องจากความสะอาดบริสุทธิ์ของมนุษย์ เนื่องจากการเริ่มต้นใหม่ของมนุษย์ ฟ้าสวรรค์จึงไม่ถูกปกปิดจากแผ่นดินโลกอีกต่อไป และแผ่นดินโลกก็ไม่เจียบต่อฟ้าสวรรค์อีกต่อไป ใบหน้าทั้งหลายของมวลมนุษย์ประดับด้วยรอยยิ้มแห่งความรื่นรมย์สมอูรา

และที่ซ่อนเร้นอยู่ในหัวใจของพวกเขาทุกคนคือความหวานชื่นอันบริสุทธิ์ที่สุด มนุษย์ไม่ทะเลาะวิวาทกับมนุษย์ และมนุษย์ไม่มาชกต่อยกัน มีใครบ้างไหมที่ไม่ใช้ชีวิตกับคนอื่น ๆ อย่างมีสันติสุขในความสว่างของเรา? มีใครบ้างไหมที่ทำให้นามของเราเสื่อมเสียในวันของเรา?

มนุษย์ทั้งปวงจงสายตาเปี่ยมความเคารพของพวกเขาพุ่งตรงมาที่เรา และในหัวใจของพวกเขาใน พวกเขาแอบเพียรกรอหาเรา เราได้ค้นคว้าการกระทำทุกอย่างของมวลมนุษย์แล้ว พบว่าท่ามกลางมนุษย์ที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว ไม่มีสักคนที่ไม่เชื่อฟังเรา ไม่มีสักคนที่คัดสินเรา มวลมนุษย์ทั้งปวงถูกซึมแทรกด้วยอุปนิสัยของเรา มนุษย์ทั้งหมดกำลังจะได้มารู้จักเรา กำลังจะเข้ามาใกล้ชิดเรายิ่งขึ้นและรักบูชาเรา เรายื่นหยัคมั่นคงในจิตวิญญาณของมนุษย์ ได้รับการยกย่องถึงจุดยอดสูงสุดในสายตามนุษย์ และไหลผ่านเลือดในเส้นเลือดของมนุษย์ การยกย่องอันชื่นบานยินดีในหัวใจมนุษย์เต็มเปี่ยมไปทุกหนแห่งบนหน้าแผ่นดินโลก อากาศแจ่มใสและสดชื่น หมอกหนาไม่ปกคลุมพื้นดินอีกต่อไป และดวงอาทิตย์ฉายแสงโชติช่วงชัชวาล

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 18” ของ พระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

690. ในความสว่างของเรา ผู้คนเห็นความสว่างอีกครั้ง ในวณะของเรา ผู้คนพบสรรพสิ่งที่พวกเขาชื่นชม เรามาจากทิศตะวันออก เราพักพิงจากทิศตะวันออก เมื่อสง่าราศีของเราโชติช่วงขึ้นมา ชนชาติทั้งหมดก็สว่างไสว ทั้งหมดถูกนำเข้าสู่ความสว่าง ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ยังคงอยู่ในความมืด ในราชอาณาจักร ชีวิตที่ประชากรของพระเจ้าดำเนินกับพระเจ้านั้นมีความสุขเหลือคณานับ ห้วงน้ำทั้งหลายเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดีในชีวิตที่ได้รับพระพรของผู้คน ภูเขาชื่นชมความไพบลย์ของเรากับผู้คน มนุษย์ทั้งมวลเพียรพยายาม ทำงานหนัก แสดงความจงรักภักดีของพวกเขาในราชอาณาจักรของเรา ในราชอาณาจักร การกบฏไม่มีอีกต่อไป การต้านทานไม่มีอีกต่อไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างพึ่งพากันและกัน มนุษย์กับเราเข้าไปใกล้ชิดกัน ในความรู้ลึกซึ้งซึ่ง ผ่านความปลื้มปีติแสนหวานของชีวิต ต่างคนต่างพึ่งพากันและกัน.... ณ เวลานี้ เราเริ่มชีวิตของเราในสวรรค์อย่างเป็นทางการก็จะลักษณะ การรบกวนของซาตานไม่มีอีกต่อไป และผู้คนที่เข้าสู่การหยุดพัก ทั่วทั้งจักรวาล ผู้คนที่เราเลือกสรรมีชีวิตในสง่าราศีของเรา ได้รับพรเกินการเปรียบเทียบ ไม่ใช่ฐานะผู้คนที่มียชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คน แต่ฐานะผู้คนที่มียชีวิตอยู่กับพระเจ้า มนุษยชาติทั้งมวลได้ผ่านความเสื่อมทรามของซาตาน และได้ดื่มความขมและความหวานแห่งชีวิตจนถึงก้นถึงที่มีแต่ตะกอน บัดนี้ เมื่อมีชีวิตอยู่ในความสว่างของเรา คนเราจะไม่สามารถชื่นบานได้อย่างไร? คนเราจะสามารถละทิ้งช่วงเวลาที่สวยงามนี้และปล่อยให้มันหลุดลอยไปอย่างง่ายดายได้อย่างไร?

ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย! จงร้องเพลงในหัวใจของพวกเจ้าและเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อเรา!
จงยกชูหัวใจที่จริงใจของพวกเจ้าและมอบถวายให้กับเรา! จงตีกลองของพวกเจ้าและเล่นอย่างน่าชื่นบานเพื่อเรา!
เราแผ่ความปิติยินดีของเราไปทั่วจักรวาลทั้งหมด! เราเปิดเผยใบหน้าที่ยิ้มสง่าราศีของเราต่อผู้คน!
เราจะร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง! เราจะอยู่เหนือล้ำจักรวาล! เราได้ปกครองในหมู่ผู้คนแล้ว!
เราได้รับการยกย่องจากผู้คน! เราล่องลอยในฟ้าสวรรค์สี่ฟ้าเบื้องบนและผู้คนก็เดินไปพร้อมกับเรา
เราเดินท่ามกลางผู้คนและผู้คนของเราล้อมรอบเรา! หัวใจของผู้คนชื่นบาน เพลงของพวกเขาสะเทือนจักรวาล
เจาะเข้าสู่สวรรค์ชั้นสูงสุด! จักรวาลไม่ถูกปกคลุมด้วยหมอกอีกต่อไป ไม่มีโคลนตมอีกต่อไป
ไม่มีการรวบรวมสิ่งปฏิกูลอีกต่อไป ผู้คนบริสุทธิ์แห่งจักรวาล! ภายใต้การตรวจสอบของเรา
เจ้าแสดงโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้า เจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกโสมม
แต่เป็นวิสุทธิชนที่บริสุทธิ์ราวกับหยก พวกเจ้าทั้งหมดเป็นที่รักของเรา พวกเจ้าทั้งหมดคือความปิติยินดีของเรา!
ทุกสรรพสิ่งกลับมีชีวิตขึ้นมา! วิสุทธิชนทั้งหมดได้กลับมารับใช้เราในสวรรค์ เข้าสู่อ้อมกอดอันอบอุ่นของเรา
ไม่ร่ำไห้อีกต่อไป ไม่กระวนกระวายอีกต่อไป มอบถวายตัวพวกเขาเองให้เรา กลับมาที่บ้านของเรา
และในมาตุภูมิของพวกเขา พวกเขาจะรักเราอย่างไม่สิ้นสุด! ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์!
ความโศกเศร้าอยู่ที่ใดเล่า! น้ำตาอยู่ที่ใดเล่า! เนื้อหนังอยู่ที่ใดเล่า! แผ่นดินโลกลวงลับไป
แต่ฟ้าสวรรค์คงอยู่ตลอดกาล เราปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดและผู้คนทั้งหมดสรรเสริญเรา ชีวิตนี้ ความงดงามนี้
ตั้งแต่อดีตกาลนาน โฟ้นจนถึงจุดจบแห่งเวลา จะไม่เปลี่ยนแปลง นี่คือชีวิตของราชอาณาจักร

จาก “ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นบานเถิด!” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

691. ราชอาณาจักรนั้นกำลังแผ่ขยายในท่ามกลางมนุษยชาติ มันกำลังเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในท่ามกลางมนุษย์
และกำลังยืนขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีอำนาจใดที่สามารถทำลายราชอาณาจักรของเราได้
ในบรรดาคนของเราผู้ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรแห่งนี้
มีใครบ้างในหมู่พวกเจ้าที่มีมนุษย์ท่ามกลางพวกมนุษย์? คนใดในหมู่พวกเจ้าที่อยู่ภายนอกสภาพของมนุษย์?
เมื่อจุดเริ่มต้นใหม่ของเราถูกประกาศออกไปสู่ผู้คนจำนวนมาก มนุษย์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร?
พวกเจ้าได้มองเห็นสภาวะของมวลมนุษย์ด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว
แน่ใจหรือว่าพวกเจ้ามิได้ยังคงเก็บงำความหวังในการอยู่ยืนนานตลอดไปในโลกนี้?
บัดนี้เรากำลังเดินไปทั่วท่ามกลางคนของเราและเราใช้ชีวิตในท่ามกลางพวกเขา วันนี้
บรรดาผู้ที่มีความรักแท้ต่อเรา—ผู้คนเช่นนั้นได้รับการอวยพร บรรดาผู้ที่นับนอบต่อเราจะได้รับพร
พวกเขาจะพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่รู้จักเราจะได้รับพร
พวกเขาจะได้ใช้อำนาจในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่แสวงหาเราจะได้รับพร
พวกเขาจะหลีกเลี่ยงพ้นจากการของชาตानและชื่นชมพรของเราอย่างแน่นอน

บรรดาผู้ที่สามารถละทิ้งตัวพวกเขาเองได้จะได้รับพร
พวกเขาจะได้เข้าสู่การครอบครองของเราและสืบทอดความไพบูลย์ของราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน
บรรดาผู้ที่ดำเนินการรณรงค์เพื่อเรา เราจะจดจำพวกเขา บรรดาผู้ที่ทำการใช้จ่ายเพื่อเรา
เราจะโอบกอดไว้อย่างชื่นบาน และต่อบรรดาผู้ที่ทำเครื่องบูชาให้เรา เราจะมอบความชื่นชมยินดีให้
บรรดาผู้ที่พบความชื่นชมยินดีในวาระของเรา เราจะอวยพรให้
พวกเขาจะเป็นเสาทั้งหลายที่ค้ำชูแกนหลักในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน
พวกเขามีความอุดมสมบูรณ์ที่ไม่มีสิ่งใดเทียบในบ้านของเราอย่างแน่นอน
และไม่มีสักคนที่สามารถเปรียบเทียบกับพวกเขาได้
พวกเขาก็ได้ยอมรับพรทั้งหลายที่ได้มอบให้พวกเขาหรือไม่?
พวกเขาก็แสวงหาสัญญาณทั้งหลายที่ได้ทำให้พวกเขาหรือไม่?
พวกเขาก็ฝ่าฟันผ่านเงื้อมมือของอำนาจแห่งความมืดไปภายใต้การนำจากแสงสว่างของเราอย่างแน่นอน
พวกเขาก็จะไม่สูญเสียความสว่างที่นำพวกเขาในท่ามกลางความมืดอย่างแน่นอน
พวกเขาก็จะเป็นนายแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงอย่างแน่นอน พวกเขาจะเป็นผู้ชนะต่อหน้าชาตานิยามอย่างแน่นอน
พวกเขาก็จะยืนอยู่กลางฝูงชนเนื่องแน่นมากมายมหาศาลเพื่อเป็นพยานแก่ชัยชนะของเราอย่างแน่นอน
ในขณะที่อาณาจักรแห่งพญานาคใหญ่สีแสดล่มสลาย
พวกเขาก็จะตั้งมั่นและไม่หวั่นไหวอย่างแน่นอนในแผ่นดินชินิม
พวกเขาก็จะสืบทอดพรของเราโดยผ่านทางความทุกข์ที่พวกเขาเข้าสู่
และจะแผ่สง่าราศีของเราไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลอย่างแน่นอน

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 19” ของ พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวาระทรงปรากฏเป็นมนุษย์

692. สถิติปัญญาของเรานั้นอยู่ทุกหนแห่งบนแผ่นดินโลก และตลอดทั่วทั้งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล
ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งคือผลแห่งสถิติปัญญาของเรา
ท่ามกลางผู้คนทั้งหมดเต็มไปด้วยผลงานชิ้นเอกของสถิติปัญญาของเรา
ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นดังเช่นทุกสรรพสิ่งในราชอาณาจักรของเรา
และผู้คนทั้งหมดอาศัยอย่างสงบภายใต้ฟ้าสวรรค์ของเราเหมือนแกะบนทุ่งหญ้าของเรา
เราเคลื่อนไหวเหนือพวกมนุษย์ทั้งหมดและกำลังเฝ้ามองทุกหนแห่ง ไม่มีสิ่งใดเคยดูแก่เลย
และไม่มีบุคคลใดเป็นดังเช่นที่เราเคยเป็น เราหยุดพักบนบัลลังก์ เราเอนกายอยู่เหนือจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล
และเราพึงพอใจอย่างเต็มที่ เพราะทุกสรรพสิ่งได้พินิจความบริสุทธิ์ของพวกเขา
และเราสามารถพักอาศัยอย่างสันติสุขภายในศิโยนได้อีกครั้ง
และผู้คนบนแผ่นดินโลกสามารถใช้ชีวิตอันสงบและเป็นที่ยอมรับภายใต้การนำของเรา

กลุ่มชนทั้งหมดกำลังบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่างในมือของเรา
กลุ่มชนทั้งหมดได้รับปัญญาในอดีตและรูปลักษณ์ภายนอกดั้งเดิมของพวกเขาขึ้นมา
พวกเขาไม่ถูกปกคลุมไปด้วยฝุ่นอีกต่อไป ในราชอาณาจักรของเรา แต่บริสุทธิ์ดังเช่นหยก
โดยแต่ละคนมีใบหน้าเหมือนใบหน้าของผู้บริสุทธิ์ภายในหัวใจของมนุษย์
เพราะราชอาณาจักรของเราได้ถูกสถาปนาขึ้นท่ามกลางมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 16” ของ พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

693. “เราเคลื่อนไหวเหนือพวกมนุษย์ทั้งหมดและกำลังเฝ้ามองทุกหนแห่ง ไม่มีสิ่งใดเคยดูเก่าเลย
และไม่มีบุคคลใดเป็นดังเช่นที่เราเคยเป็น เราหยุดพักบนบัลลังก์ เราเอนกายอยู่เหนือจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล...”

นี่คือบทอาสนของพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า

ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งหมดกลับคืนสู่รูปทรงดั้งเดิมของพวกเขา ซึ่งเพราะการนี้บรรดาทูตสวรรค์
ผู้ที่ได้ทนทุกข์มาเป็นเวลาหลายปียิ่งนัก ได้รับการปลดปล่อย อย่างที่พระเจ้าตรัสว่า

“ใบหน้าเหมือนใบหน้าของผู้บริสุทธิ์ภายในหัวใจของมนุษย์”

เพราะบรรดาทูตสวรรค์ทำงานบนแผ่นดินโลกและรับใช้พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

และเพราะพระสิริของพระเจ้าเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลก สวรรค์จึงถูกนำพามายังแผ่นดินโลก

และแผ่นดินโลกก็ถูกยกขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้น มนุษย์จึงเป็นสิ่งเชื่อมต่อที่เชื่อมโยงสวรรค์และแผ่นดินโลก

สวรรค์และแผ่นดินโลกไม่ห่างกันอีกต่อไป ไม่ถูกแยกจากกันอีกต่อไป แต่เชื่อมโยงกันเป็นหนึ่ง

ตลอดทั่วทั้งแผ่นดินโลก มีเพียงพระเจ้าและมนุษย์เท่านั้นที่ดำรงอยู่ ไม่มีฝุ่นหรือสิ่งสกปรก

และทุกสรรพสิ่งถูกทำให้ใหม่ ดังเช่นลูกแกะตัวน้อยที่นอนลงในทุ่งหญ้าสีเขียวใต้ท้องฟ้า

ชื่นชมพระคุณทั้งหมดของพระเจ้า และเป็นเพราะการมาถึงของความเขียวชอุ่มนั่นเอง

ลมหายใจแห่งชีวิตจึงส่องแสงออกมา

เพราะพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างมนุษย์ชั่วนิรันดร์

เช่นเดียวกับที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าว่า “เราสามารถพักอาศัยอย่างสันติสุขภายในศิโยนได้อีกครั้ง”

นี่คือสัญลักษณ์แห่งการพ่ายแพ้ของซาตาน มันคือวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้า

และวันนี้จะได้รับการถวายสาธุการและประกาศโดยผู้คนทั้งหมด และได้รับการเฉลิมฉลองโดยผู้คนทั้งหมด

เมื่อพระเจ้าทรงหยุดพักอยู่บนบัลลังก์

นั่นยังเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกเช่นกัน

และมันคือช่วงเวลาที่แท้จริงที่ความล้าลึกทั้งหมดของพระเจ้าได้ถูกแสดงต่อมนุษย์

พระเจ้าและมนุษย์จะปรองดองกันชั่วนิรันดร์ ไม่มีวันห่างกัน—เช่นนั้นคือจากต่างๆ

อันงดงามที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักร!

ตัดตอนมาจาก “บทที่ 16” ของ การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวจนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล ใน
พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

694. ผู้ชนะทั้งหลายภายในราชอาณาจักรจะทำหน้าที่เป็นนักบวชหรือผู้ติดตาม
ตามพื้นฐานของหน้าที่การงานและคำพยานที่แตกต่างกันของพวกเขา
และผู้คนทั้งหมดที่มีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบากจะกลายเป็นกลุ่มนักบวชภายในราชอาณาจักร
กลุ่มนักบวชจะได้รับการทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อพระราชกิจแห่งข่าวประเสริฐทั่วทั้งจักรวาลได้ไปถึงบทอ
สถาน เมื่อเวลานั้นมาถึง สิ่งที่มีมนุษย์ควรทำย่อมจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของเขาภายในราชอาณาจักรของพระเจ้า
และการใช้ชีวิตของเขาพร้อมกับพระเจ้าภายในราชอาณาจักร ในกลุ่มนักบวชจะมีหัวหน้านักบวชกับนักบวช
และที่เหลือจะเป็นบุตรทั้งหลายกับประชากรของพระเจ้า
ทั้งหมดนี้กำหนดจากคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบาก
สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ตำแหน่งที่มอบให้ตามพระคำริชัวเล่น เมื่อสถานภาพของมนุษย์ได้รับการกำหนดขึ้นแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าจะยุติ เพราะแต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทและกลับสู่ฐานะดั้งเดิมของพวกเขา
และนี่คือเครื่องหมายแห่งความสำเร็จลุล่วงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
คือบทอสถานสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์
และคือการตกผลึกของนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้ากับความร่วมมือของมนุษย์ ในท้ายที่สุด
มนุษย์จะพบกับการพักผ่อนในราชอาณาจักรของพระเจ้า
และพระเจ้าจะทรงกลับมาสู่ที่สถานที่ประทับของพระองค์เพื่อทรงพักผ่อนเช่นเดียวกัน
นี่จะเป็นบทอสถานสุดท้ายของความร่วมมือ 6,000 ปีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

ตัดตอนมาจาก “พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

695. ทันทีที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว
มนุษย์จะถูกนำไปสู่พิภพหนึ่งซึ่งสวยงาม แน่แน่นอนว่าชีวิตนี้仍将คงอยู่บนแผ่นดินโลก
แต่มันจะไม่เหมือนกับชีวิตมนุษย์วันนี้โดยสิ้นเชิง
มันคือชีวิตที่มวลมนุษย์จะมีภายหลังจากที่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกพิชิตแล้ว
มันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่สำหรับมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และสำหรับการที่มนุษย์จะมีชีวิตเช่นนั้นจะเป็นข้อพิสูจน์ว่ามวลมนุษย์ได้เข้าสู่อาณาจักรอันงดงามแห่งใหม่แล้ว
มันจะเป็นการเริ่มต้นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
ข้อสนับสนุนเกี่ยวกับชีวิตที่สวยงามเช่นนั้นต้องเป็นว่า
ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และถูกพิชิตแล้ว เขานบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สร้าง
และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยชนะในช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าก่อนที่มวลมนุษย์จะเข้าสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์ ชีวิตเช่นนั้นคือชีวิตในอนาคตของมนุษย์บนแผ่นดินโลก เป็นชีวิตที่สวยงามที่สุดบนแผ่นดินโลก เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์วิไลหา เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก มันคือบัพทวารานชั้นสุดท้ายของพระราชกิจการบริหารจัดการ 6,000 ปี มันคือสิ่งที่มวลมนุษย์โหยหามากที่สุด และมันคือพระสัญญาของพระเจ้าที่มีกับมนุษย์ด้วยเช่นกัน แต่สัญญานี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในทันที กล่าวคือ มนุษย์จะเข้าสู่บันปลายในอนาคตได้ก็ต่อเมื่อพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ และเขาถูกพิชิตจนครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น นั่นคือ ทันทีที่ชาตนาปราชัยอย่างสิ้นเชิง หลังจากที่มีมนุษย์ได้รับการถลุงแล้ว เขาจะปราศจากธรรมชาติบาป เพราะพระเจ้าจะได้ทรงทำให้ชาตนาปราชัยแล้ว หมายความว่าจะไม่มีการบุกรุกโดยกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรอีก และไม่มีกองกำลังไม่เป็นมิตรที่สามารถโจมตีเนื้อหนังของมนุษย์ได้เลย และดังนั้นมนุษย์จะเป็นอิสระ และบริสุทธิ์—เขาจะได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน พระวาทะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

696. เมื่อมนุษย์สัมผัสชีวิตแท้จริงของมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกองกำลังทั้งหมดของชาตนาถูกพันนาการแล้ว มนุษย์ก็จะใช้ชีวิตอย่างง่ายดายบนแผ่นดินโลก สิ่งทั้งหลายจะไม่ซับซ้อนเช่นที่พวกมันเป็นอยู่วันนี้ กล่าวคือ สัมพันธภาพของมนุษย์ สัมพันธภาพทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวที่ซับซ้อน พวกมันนำมาซึ่งปัญหา รุมเร้ามากมายยิ่งนัก ความเจ็บปวดมากมายยิ่งนัก! ชีวิตของมนุษย์ในที่นี้ช่างน่าทุกข์ระทมยิ่งนัก! ทันทีที่มีมนุษย์ได้รับการพิชิต หัวใจและจิตใจของเขาจะเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เขาจะมีหัวใจที่เคารพและรักพระเจ้า ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ภายในจักรวาลทั้งหมดผู้ซึ่งพยายามที่จะรักพระเจ้าได้รับการพิชิต ซึ่งกล่าวได้ว่า ทันทีที่ชาตนาปราชัยแล้ว และเมื่อชาตนา—กองกำลังแห่งความมืดทั้งหมด—ได้ถูกพันนาการแล้ว เมื่อนั้น ชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกก็จะไม่เดือดร้อน และเขาจะสามารถมีชีวิตอย่างอิสระบนแผ่นดินโลก หากชีวิตมนุษย์ไม่ได้มีสัมพันธภาพทางเนื้อหนังและความซับซ้อนแห่งเนื้อหนัง เช่นนั้นแล้วมันคงจะง่ายขึ้นมากนัก สัมพันธภาพแห่งเนื้อหนังของมนุษย์ซับซ้อนเกินไป และการที่มีมนุษย์มีสิ่งทั้งหลายเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขายังไม่ปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากอิทธิพลของชาตนา หากเจ้าได้มีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับพี่น้องชายหญิงแต่ละคนของเจ้า หากเจ้ามีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับสมาชิกแต่ละคนของครอบครัวของเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีความเป็นห่วง และคงจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับผู้ใด คงจะไม่มีสิ่งใดดีขึ้นได้

และในหนทางนี้มนุษย์คงจะบรรเทาความทุกข์ของเขาไปครั้งหนึ่ง เมื่อใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกตินบนแผ่นดินโลก มนุษย์จะเป็นคล้ายกับทวดสวรรค์ แม้ว่าเขายังคงเป็นเนื้อหนัง เขาจะเป็นเหมือนกับทวดสวรรค์มาก นี่คือสัญญาขั้นสุดท้าย เป็นสัญญาสุดท้ายที่ได้ประทานให้แก่มนุษย์

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันนำอัสสรัย” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

697.

บรรดาผู้ที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำให้เพียบพร้อมทุกคนจะได้รับพระพรของพระองค์และมรดกของพระองค์ นั่นก็คือ พวกเขารับเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น เพื่อที่จะได้กลายเป็นสิ่งที่พวกเขามีอยู่ภายใน พวกเขาจะมีพระวจนะทั้งมวลของพระเจ้าครอบงำขึ้นเป็นพวกเขา พระเจ้าจะทรงเป็นอะไรก็ตาม พวกเขาก็จะสามารถจะรับมันเข้าไปได้ทั้งหมดในสภาพนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน และด้วยเหตุนี้จึงใช้ชีวิตตามความจริงได้ นี่คือนุคคลประเภทที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า และเป็นผู้ซึ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า มีเพียงคนบางคนซึ่งเป็นเช่นนี้เท่านั้นที่มีสิทธิ์ที่จะได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าประทานให้

- 1) การได้รับความรักทั้งมวลของพระเจ้า
- 2) การกระทำอันสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
- 3) การได้รับการทรงนำของพระเจ้า การมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และการได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้า
- 4) การใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกในภาพลักษณ์ที่พระเจ้าทรงรัก การรักพระเจ้าอย่างแท้จริงเฉกเช่นที่เปโตรได้ทำ ถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้า และคู่ควรที่จะตายเพื่อการตอบสนองความรักของพระเจ้า การมีสง่าราศีเดียวกันกับเปโตร
- 5) การได้รับความรัก ความเคารพ และความเลื่อมใสจากทุกคนบนโลก
- 6) การพิชิตทุกแง่มุมของพันธนาการแห่งความตายและแดนคนตาย การไม่ให้โอกาสซาตานได้ทำงานของมัน การถูกพระเจ้าทรงครอบครอง การมีชีวิตอยู่ภายในจิตวิญญาณที่สดชื่นและมีชีวิตชีวา และการไม่เหน็ดเหนื่อย
- 7) การมีสำนึกรับรู้ถึงความปลื้มปิติและความตื่นเต้นเกินกว่าจะพรรณนาทุกเวลาตลอดชีวิต ราวกับผู้ที่ได้มองดูการมาถึงของวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
- 8) การได้รับสง่าราศีไปพร้อมกันกับพระเจ้า และได้รับโฉมหน้าซึ่งคล้ายคลึงกับเหล่าวิสุทธิชนผู้เป็นที่รักของพระเจ้า

9) การได้กลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรักบนแผ่นดินโลก ซึ่งก็คือ บุตรผู้เป็นที่รักคนหนึ่งของพระเจ้า

10) การเปลี่ยนแปลงรูปร่างและการขึ้นไปพร้อมกับพระเจ้าสู่สวรรค์ชั้นที่สาม และการอยู่เหนือเนื้อหนัง

ตัดตอนมาจาก “พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

698. เมื่อมนุษย์เข้าสู่บันปลายอันเป็นนิรันดร์ มนุษย์จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง และเนื่องจากมนุษย์ได้รับความรอดและได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว มนุษย์จะไม่ไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ และยิ่งไปกว่านั้น เขาจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการถูกชดเชยตามคติโอบ ฌ เวลานี้ มนุษย์จะรู้สถานที่ของตนเอง และจะปฏิบัติหน้าที่ของเขา และต่อให้พวกเขาจะไม่ถูกทดสอบหรือถูกพิพากษา แต่ละคนจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา ฌ เวลานั้น มนุษย์จะเป็นสิ่งทรงสร้างทั้งในอัตลักษณ์และสถานะ จะไม่มีการแบ่งแยกสูงและต่ำอีกต่อไป แต่ละคนจะเพียงปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกันเท่านั้น กระนั้นมนุษย์ก็จะยังคงดำรงชีวิตอยู่ในบันปลายที่มีระเบียบและเหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์ มนุษย์จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาเพื่อประโยชน์แห่งการนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง และมวลมนุษย์เช่นนี้เองที่จะกลายเป็นมวลมนุษย์แห่งกัลปาวสาน ฌ เวลานั้น มนุษย์จะได้รับชีวิตที่พระเจ้าได้ให้ความกระจ่างแล้ว ชีวิตที่อยู่ภายใต้การทรงดูแลและการทรงคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า ชีวิตซึ่งอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า มวลมนุษย์จะมีชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลก และผู้คนทั้งหมดจะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง แผนการบริหารจัดการ 6,000 ปี จะได้เอาชนะชาตอย่างสิ้นเชิงแล้ว ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงได้ฟื้นฟูภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์เมื่อทำการสร้างเขาแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้น เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วงแล้ว

ตัดตอนมาจาก “การฟื้นคืนชีวิตที่ปกคืบของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์” ใน พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

699. การใช้ชีวิตอยู่ในการหยุดพักหมายถึงชีวิตที่ปราศจากการสู้รบ ปราศจากความโศกโศรก และปราศจากความไม่ชอบธรรมที่ดั่งคันใดๆ กล่าวคือ เป็นชีวิตที่ไร้ซึ่งการถูกทำให้หยุดชะงักของชาต (‘ชาต’ ในที่นี้อ้างอิงถึงกองกำลังศัตรู) และความเสื่อมทรามของชาต และไม่มีแนวโน้มที่จะมีการรุกรานของกองกำลังใดๆ ในการต่อต้านพระเจ้า นั่นคือ เป็นชีวิตซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างอดตามประเภทของมันเอง และสามารถนมัสการองค์พระเจ้าเป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ และซึ่งสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างเสวยสงบอย่างครบถ้วนบริบูรณ์—นี่คือความหมายของคำพูดที่ว่า

“ชีวิตที่หยุดพักของพวกมนุษย์” เมื่อพระเจ้าทรงหยุดพัก ความไม่ชอบธรรมจะไม่คงอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป
อีกทั้งจะไม่มีการรุกรานจากกองกำลังศัตรูอีก และมวลมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่
ซึ่งมนุษยชาติไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอีกต่อไป

แต่ทว่าจะเป็นมนุษยชาติที่ได้รับการช่วยให้รอดหลังจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว
วันแห่งการหยุดพักของมนุษยชาติจะเป็นวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงสูญเสียการหยุดพักของพระองค์เนื่องจากมนุษยชาติไร้ความสามารถในการเข้าสู่การหยุดพัก
มิใช่เพราะเดิมทีพระองค์ทรงไร้ความสามารถที่จะหยุดพัก

การเข้าสู่การหยุดพักไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างหยุดการเคลื่อนไหวหรือเลิกพัฒนา
อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงหยุดการทรงพระราชกิจหรือว่าพวกมนุษย์หยุดการใช้ชีวิต

หมายสำคัญของการเข้าสู่การหยุดพักคือเมื่อซาตานจะได้ถูกทำลาย
เมื่อบรรดาคนชั่วผู้ซึ่งเข้าร่วมกับมันในการกระทำชั่วได้ถูกลงโทษและถูกกวาดล้างออกไป
และเมื่อกองกำลังทั้งหมดที่เป็นศัตรูต่อพระเจ้าสูญสิ้นไป พระเจ้าทรงเข้าสู่การหยุดพักหมายความว่า
พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษยชาติอีกต่อไป

มนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักหมายความว่า
มนุษยชาติทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ภายในความสว่างของพระเจ้าและอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์
ไร้ซึ่งความเสื่อมทรามของซาตาน และจะไม่มีความไม่ชอบธรรมเกิดขึ้นอีกเลย ภายใต้การดูแลของพระเจ้า
พวกมนุษย์จะเป็นปึกดินบนแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าและมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน
นั่นหมายความว่า มนุษยชาติได้รับการช่วยให้รอดและซาตานได้ถูกทำลายไปแล้ว
และหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างถาวรแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงสานต่อพระราชกิจในมนุษย์อีกต่อไป

และพวกเขาจะไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานอีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงสาละวนอีกต่อไป และพวกมนุษย์ก็จะไม่เคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดหย่อนอีกต่อไป
พระเจ้าและมนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักไปพร้อมกัน

พระเจ้าจะทรงเสด็จกลับสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์
และแต่ละคนก็จะกลับไปสู่สถานที่แต่ละแห่งของพวกเขา

เหล่านี้คือบั้นปลายที่พระเจ้าจะทรงพำนักและมนุษย์จะอาศัยอยู่เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า
เสร็จสิ้นลงแล้ว พระเจ้าทรงมีบั้นปลายของพระเจ้า และมนุษยชาติก็มีบั้นปลายของมนุษยชาติ ขณะทรงหยุดพัก
พระเจ้าจะทรงสานต่อการทรงนำพวกมนุษย์ทั้งมวลในการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของพวกเขาต่อไป
และขณะที่อยู่ในความสว่างของพระองค์ พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าแท้จริงพระองค์เดียวบนสวรรค์

พระเจ้าจะไม่ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษยชาติอีกต่อไป
อีกทั้งพวกมนุษย์จะไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่กับพระเจ้าในบั้นปลายของพระองค์ได้
พระเจ้าและพวกมนุษย์ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ภายในอาณาจักรเดียวกันได้ ตรงกันข้าม
ทั้งสองมีลักษณะการดำรงชีวิตแต่ละอย่างของตนเอง พระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติทั้งมวล
และมนุษยชาติทั้งมวลคือการตกผลึกของพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า
พวกมนุษย์คือผู้ซึ่งได้รับการนำทาง และไม่ได้มีแก่นแท้แบบเดียวกันกับพระเจ้า การ “หยุดพัก”
หมายถึงการกลับคืนสู่สถานที่ดั้งเดิมของเรา เพราะฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงเข้าสู่การหยุดพัก
จึงหมายถึงพระองค์ได้ทรงกลับมาสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์
พระองค์จะไม่ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่ท่ามกลางมนุษยชาติเพื่อร่วมแบ่งปันความชื่นบาน
ยินดีและความทุกข์ของพวกเขาอีกต่อไป เมื่อพวกมนุษย์เข้าสู่การหยุดพัก
หมายถึงการที่พวกเขาได้กลายเป็นวัตถุแห่งการทรงสร้างแท้จริง พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าจากบนแผ่นดินโลก
และดำเนินชีวิตแบบมนุษย์ปกติ ผู้คนจะไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือต้านทานพระองค์อีกต่อไป
และจะกลับคืนสู่ชีวิตดั้งเดิมของอาดัมและเอวา เหล่านี้คือการดำรงพระชนม์ชีพ การดำรงชีวิต
และบั้นปลายแต่ละแบบของพระเจ้าและพวกมนุษย์หลังจากที่พระเจ้าและพวกมนุษย์ได้เข้าสู่การหยุดพัก
การพ่ายแพ้ของซาตานเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ในการสู้รบระหว่างมันกับพระเจ้า เช่นนั่นเอง
การเข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้าหลังจากการครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์
และความรอดอย่างครบบริบูรณ์และการเข้าสู่การหยุดพักของมนุษยชาติก็ได้กลายเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยง
ได้ในทำนองเดียวกัน สถานที่ที่แห่งการหยุดพักของมนุษยชาติคือบนแผ่นดินโลก
และพระราชฐานแห่งการหยุดพักของพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ ขณะที่พวกมนุษย์นมัสการพระเจ้าในการหยุดพัก
พวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก และขณะที่พระเจ้าทรงนำทางมนุษยชาติที่เหลือในการหยุดพักนั้น
พระองค์จะทรงนำทางพวกเขาจากสวรรค์ ไม่ใช่จากแผ่นดินโลก พระเจ้าจะยังคงทรงเป็นพระวิญญาณ
ในขณะที่พวกมนุษย์จะยังคงเป็นเนื้อหนัง พระเจ้าและพวกมนุษย์ต่างหยุดพักในลักษณะที่แตกต่างกัน
ขณะที่พระเจ้าทรงหยุดพัก พระองค์จะเสด็จมาทรงปรากฏท่ามกลางพวกมนุษย์ ขณะที่พวกมนุษย์หยุดพัก
พวกเขาจะได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าเพื่อไปเยือนสวรรค์ รวมถึงเพื่อชื่นชมกับชีวิตที่นั่นด้วย

คัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

700. เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ฟื้นคืนสู่สภาพเหมือนดังเดิมของพวกเขาแล้ว
และเมื่อพวกเขาสามารถทำหน้าที่แต่ละอย่างของพวกเขาให้ลุล่วง
คงอยู่กับที่ซึ่งถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาเอง และสนับสนุนต่อการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าได้
พระเจ้าก็จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งนมัสการพระองค์

และพระองค์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งขึ้นบนแผ่นดินโลกที่นั้มีการพระองค์อีกด้วย
พระองค์จะทรงมีชัยชนะอันเป็นนิรันดร์บนแผ่นดินโลก
และพวกเหล่านั้นทั้งหมดผู้ซึ่งต่อต้านพระองค์จะพินาศย่อยยับไปตลอดกาล
นี่จะฟื้นคืนเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษยชาติ
ซึ่งจะฟื้นคืนเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง
และยังจะฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และท่ามกลางศัตรูของพระองค์อีกด้วย เหล่านี้จะเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะทั้งหมดของพระองค์
นับตั้งแต่นั้นมา มนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักและเริ่มต้นชีวิตที่อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง
พระเจ้าจะทรงเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์กับมนุษยชาติด้วยกัน
และเริ่มต้นชีวิตอันเป็นนิรันดร์ซึ่งทั้งพระองค์เองและพวกมนุษย์ต่างก็มีร่วมกัน
ความโสโครกและการไม่เชื่อฟังบนแผ่นดินโลกจะปลาศนาการไปแล้ว
และเสียงคร่ำครวญทั้งหมดจะได้เหือดหายไปแล้ว
และทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ที่ต่อต้านพระเจ้าจะได้ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว
มีเพียงพระเจ้าและบรรดาผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงนำความรอดมาให้เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่
เฉพาะสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่

ตัดตอนมาจาก “พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน” ใน พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

รายชื่อผู้เกี่ยวข้อง

A portion of the Scripture quotations are from The Holy Bible-Thai Standard Version, copyright © 2014 by Thailand Bible Society. Used by permission. All rights reserved.

คริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เว็บไซต์ข่าวประเสริฐ

<https://th.kingdomsalvation.org>

เว็บไซต์ของเรา

ดาวน์โหลดแอปพลิเคชัน

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/th/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/th/facebook>

Email: contact.th@kingdomsalvation.org